Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LVCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

TOMVS II.

EX VERSIONE

IOANNIS BENEDICTI.

Cum NOTIS *integris*

Ioannis Bourdelotii, Iacobi Palmerii a Grentemesnil, Tanaquilli Fabri, Aegidii Menagii, Franciſci Guieti, Ioannis Georgii Graevii, Iacobi Gronovii, Lamberti Barlaei, Iacobi Tollii, & ſelectis aliorum.

Accedunt inedita Scholia in Lucianum, ex Bibliotheca ISAACI VOSSII.

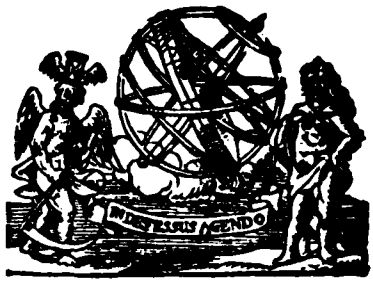

AMSTELODAMI,
Ex Typographia P. & I. BLAEV,
Proſtant apud WOLFGANG, IANSSONIO-WAESBERGIOS, BOOM, à SOMEREN, & GOETHALS.
M DC LXXXVII.

BIBLIOTHECA
Bayerische
Staatsbibliothek
München

Index eorum quæ ſecundo Tomo continentur.

Imagines.	pag. 1
Pro Imaginibus.	16
Toxaris, ſive Amicitia.	31
Lucius, ſive Aſinus.	76
Iupiter Confutatus.	117
Iupiter Tragœdus.	127
Somnium, ſeu Gallus.	157
Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	186
Bis Accuſatus, ſeu Fora.	211
De Paraſito, ſive quòd Ars ſit Paraſitica.	238
Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	269
De Luctu.	299
Rhetorum præceptor.	308
Philopſeudes, ſive Incredulus.	326
Hippias, ſeu Balneum.	354
Præfatio, ſeu Bacchus.	359
Præfatio, ſeu Hercules *Gallicus*.	365
De *Electro*, ſeu Cygnis.	369
Muſcæ Encomium.	372
Adverſus indoctum, & multos libros ementem.	378
De non temerè credendo Calumniæ.	395
Pſeudologiſta, ſeu de Apophrade.	431
De Domo.	450
Macrobii.	465
Patriæ encomium.	476
De Dipſadibus.	481
Diſſertatio cum Heſiodo.	486
Navigium, ſeu Vota.	490

Dialogi Meretricii.

Glycera & Thais.	515
Myrtium, Pamphilus, & Doris.	517
Mater, & Philinna.	519
Meliſſa, & Bacchis.	522

Clonarium, & Leæna. 525
Crobyle, & Corinna. 528
Mater, & Muſarium. 531
Ampelis, & Chryſis. 534
Dorcas, Pannychis, Philoſtratus, Polemon. 536
Chelidonium, & Droſe. 539
Tryphæna, & Charmides. 542
Ioëſſa, Pythias, & Lyſias. 545
Leontichus, Chenidas, & Hymnis. 549
Cochlis, & Parthenis, 556
De morte Peregrini. 558
Fugitivi. 591
Saturnalia. 606
Cronoſolon. 613
Epiſtolæ Saturnales. 623
Sympoſium, vel Lapithæ. 633
De Syria Dea. 655
Demoſthenis encomium. 685
Deorum concilium. 708
Cynicus. 717
Pſeudoſophiſta, ſeu Solœciſta. 728
Philopatris, ſeu Qui docetur. 763
Charidemus, ſeu de Pulchritudine. 780
Nero, ſive de Foſſione Iſthmi. 798
Tragopodagra. 804
Ocypus. 822
Epigrammata. 834

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LVCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGI.

ΕΙΚΟΝΕΣ. | IMAGINES.

ARGVMENTVM.

Hic Lucianus formosæ & pudicæ mulieris absolutissimam imaginem tradit. Quam cùm non ab uno archetypo perficere posſit: ab Euphranore comam, à Polygnoto ſupercilia, ruborem malarum, & amictum, ab Aëtione labia, ab Apelle reliquum corpus mutuatur. Addit quoque ea q:æ diverſis excellentiſſima tribuit Homerus, & collationibus exemplorum tum hiſtoricorum, tum poëticorum rem illuſtrat. Interim Pantheam quandam formæ & ingenii præſtantiſſimam laudibus extollit.

ΛΥΚΙΝΟΣ. | LVCIANVS.

Ἀλλ' ἦ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐμὲ ὀλίγου δεῖν ἔπαθον ὦ Πολύστρατε, παραχρῆμα λίθον τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ μύθῳ ἐοικὸς, μικρῷ δεῖν λίθος ἐξ ἀνθρώπου σε μηδενὸς, ἐποίησε· καὶ τὸ θαῦμα οὐκ ἄκομψον. Πο. Ἡράκλεις. ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκίνου ἐξέπληξε γνώμης ὄντα. σὺ γὰρ νέος τε μειρακίσκου

Ut profecto tale quippiam conſpecta Gorgone accidebat ſpectantibus, quale mihi nuper, Polyſtrate, viſa muliere ſummè formoſa, accidit. Nam quod ea fertur fabula, parum abfuit, quin ex homine ſaxum factus ſim, & ſpectaculi admiratione dirigerim. *Pol.* Mirum, hercle, admodumque violentum dicis ſpectaculum, ſiquidem etiam Lucianum mulier in ſtuporem induxit. Tu enim adoleſcen-

1 Dialogi iſti duo, in quibus Pantheam Abradatæ uxorem deſcribit, doctiſſimi ſunt. *Bourdelotius.*

καὶ πάνυ μαδίως αὐτὸ παύσεις. ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν κηλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστῶσαν αὐτῆς κιχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνῃ αὐτῇ τῇ Ταντάλου. ἀπὸρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν. οὐ γὰρ οἴμαι φθονήσεις ἡμῖν τὸ θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλομεν τὴν σὸν αὐτῇ ὀφθαλμοφανῆ σοι ἰδόντες. Λυ. καὶ μὴν οὐ εἰδέναι χρή σε, ὡς κἂν ὁπωσοῦν ἐγγὺς ἐλθὼν ἐπίδῃς εἰς αὐτὴν, ἀχαιῆσαι, καὶ τὸν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως, εἰρωνικώτερόν ἐστι. καὶ τὸ πρᾶγμα, ἦπιον καὶ ἥμερον, εἰ αὐτὸς ἴδοις. εἰ δὲ καὶ κεῖνο προσθεῖμεν σε, τίς ἂν μὴ χαυνὸν ἀπεργάσαιτο αὐτῆς ἀπόξηρα γάρ σε ἀναδήσαιμεν ἔνδον ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ ὁ [1] λίθος ὁ ἡρακλεία φέρει τὸ σίδηρον. Πο. παῦε ὦ Λυκῖνε, προσῳδόν τι καὶ ἁρμόττον ἀναπλάττων. ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνὴ ἦν. Λυ. οἴ γάρ με ὑπερβαλεῖσθε τῷ λόγῳ. ὃς δίδυμα μὴ σοὶ ἰδοῦσι, ἀθυμήσῃς ἐπαινέσαι δίξω. Πο. ἀστοῦσα ἦν ἀμείνων φανεῖται; πολλῶ, ἀλλὰ ἤ τις μὴ, σὺν ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. ἡ παιδεία γ' πολλὴ, καὶ ἄλλη τε αὐτῇ προσῆν λαμπρὰ, καὶ δύνασθαι τι πλῆθος, καὶ ἄφθονα πάνυ πολλά, ὡς ὅλως, μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιώτην τύχην ἐδύνατο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Πο. ἀδὲ τοῦτο ἐπύθου σύγε, ἥτις κηλοῖ; Λυ. ἀδυμᾶς. ἦ τοῦτο μόνον, ἃ Γανίας ἐστί. τὰ γὰρ θαττῶν τις ἀποδῶν ἐς τὸ πλησίον, leſcentum forma fecillimè afficeris: ita ut Sipylum totum loco citius moverit quiſpiam, quam te à formoſis dimoverit, ne hianti ore illis aſtes, & ſæpe illachrymeris, ut illam Tantali filiam Nioben perhibent. At dic mihi quænam eſt ſaxifica illa Meduſa, & cuias? ut & nos illam videamus. Non enim ſpectaculum illud nobis invidebis, neque zelotypia laborabis, ſi futurum eſt ut ea viſa prope te dirigeamus. *Luc.* Atqui probè ſcias oportet, fore ut etiamſi ſolùm è ſpecula illam intuearis, mutum te, & ſtatuis immobiliorem reddat. Et hoc fortè magis ad pacem facit, minuſque lethale erit vulnus ſi conſpicias ipſe. Sed ſi te illa conſpexerit, qua ratione ab illa abſcedes: ſiquidem te vinctum abducet quocunque volet, quemadmodum lapis heracleus ferrum? *Pol.* Deſine Luciane, prodigioſam pulchritudinem effingere: ſed mihi dicito quænam ſit illa mulier. *Luc.* An me rem verbis auxiſſe putas, qui vereor, ne quum eam videris, ingenii culpa non ſatis laudaſſe videar: tantò apparebit excellentior? Verùm, quænam illa ſit, dicere non poſſim. Magnus circa illam cultus, & ſplendidus apparatus, eunuchorum multitudo, ancillæ permultæ cernebantur, denique omnia videbantur, quam pro vulgari fortuna, ampliora. *Pol.* Ergo ne nomen quidem es ſciſcitatus, quo modo vocaretur. *Luc.* Nequaquam. Hoc ſolum ſcio illam eſſe ex Ionia oriundam. Nam quidam ex ſpectatoribus, proximum in-

1 Λίθος ἡ Ἡρακλεία] Plin. Ariſtot. Sic apud Piſid. Coſmurg.
Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἡ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλεία τὸν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκυστικὴν ἔχει. Bourd.

ἐπεὶ παρῆλθε, τοιαῦτα μέντοι ἔφη τις Σμυρναϊκὰ κάλλη. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι. οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ. Πο. οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, κἂν τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ. τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. Λυ. ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας; οὐ τῶν λόγων δυνάμεων, καὶ μάλιστά γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις ἂν ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ, λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. Πο. ὅμως ὦ Λυκῖνε, ποία τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῶν γραμμῶν ἔχοι. Λυ. καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. Πο. πῶς τοῦτο φής; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; Λυ. ῥᾳδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαί τί μοι. Πο. ἐρώτα μόνον. Λυ. ἐπεδήμησάς ποτε ὦ Πολύστρατε τῇ Κνιδίων; Πο. καὶ μάλα. Λυ. οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; Πο. νὴ Δία τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. Λυ. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέ-

intuitus, cùm transisset, Tales, inquit, Smyrneæ sunt pulchritudines. Nec mirum est, si Ionicarum urbium pulcherrima, mulierem tulit pulcherrimam. Qui verò hæc dicebat, mihi videbatur esse Smyrneus, adeò illa gloriabatur. *Pol.* Proinde hoc revera prout lapis fecisti, qui neque illam secutus es, neque Smyrneum illum, quænam esset, interrogasti. Atqui speciem illius, quoad fieri potest, oratione mihi demonstra: sic enim fortè cognovero. *Luc.* Vides quantam rem à me exigas? Nulla oratione, præcipuè verò mea, tam admirabilis imago declarari possit, ad quam delineandam vix Apelles, vel Zeuxis, vel Parrhasius viderentur idonei: aut siquis Phidias, aut Alcamenes. Ego verò archetypum artis imbecillitate labefactarem. *Pol.* Attamen Luciane, quali erat vultu? Neque enim periculosa fuerit audacia, si familiari tuo hujus imaginis lineamenta demonstraveris. *Luc.* At me hoc tutiùs facturum puto, siquos priscorum artificum ad hoc opus ascivero, ut mihi mulierem hanc efforment. *Pol.* Quomodo hoc dicis? aut qui tot antè annis vita functi veniant ad te? *Luc.* Facilè, dummodo te non pigeat ad interrogata respondere. *Pol.* Interroges licet. *Luc.* Nunquamne. Polystrate ad Cnidios es profectus? *Pol.* Maximè. *Luc.* Nunquid [1] Venerem illorum prorsus vidisti? *Pol.* Pulcherrimum per Iovem Praxitelis operum. *Luc.* Nunquid & quod de ipsa dicunt indigenæ,

1 *Venerem*] Venerem Gnidiam marmoream, Euploiam à Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucianus in Amorib. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Athenæo id esse proditum, qui volumine 13. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Cogn.*

καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ ποιήσεις. ὥστε βελτίον ἂν τις ὅλον Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν κηλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρειστήκασιν αὐτῇ κεχηνότες, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν. οὐ γὰρ οἶμαι φθονήσεις ἡμῖν τῆς ὄψεως, εἰδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν βλέπειν σε αὐτὴ προσαπιπηχοῦσαν σοι ἐδόντες. Λυ. καὶ μὴν οὐ βέλτιον χρή σε, ὡς καὶ σὺ ὑφεκτὸς μόνον ἀπίδῃς εἰς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως, εἰρωνικώτερόν ἐστι. καὶ τὸ τῷ ὄντι, ἧττον κακὸν, εἰ αὐτὸς ἴδοις. εἰ δὲ καὶ κεῖνον ὑποσβέσειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσῶσαι αὐτῆς ἀπάξαι γάρ σε ἀναδησαμένη ἕψεται ἂν ἐθέλῃ, ὅπῃ ἂν ἡ Λίθος ἡ Ἡρακλεία ἕλκῃ τὸ σίδηρον. Πο. ποῦ ὦ Λυκῖνε, περιπόν τι κάλλος ἀνεπλάττων. ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν. Λυ. οἶδ' γάρ μέ τι ὑποῤῥαλέος τῷ λόγῳ. ὃς δεῖται μή σοι ἰδοῦσι, ἀθανὴς τις ἐπαινέσαι δέξω. Πόσον σεῖσθαι ἀμείνων φανεῖται; πολύ, ἀλλὰ ἥ τις μὴν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. ὑπερβολὴ γὰρ πολλὴ, καὶ ἄλλη τοῦ αὐτοῦ πόθου λαμπρὸς, καὶ δύναμιν τινὰ πλήθους, καὶ ἄφθονα πάνυ πολλά, ὡς ὅλως, μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὸν τύχην ἐδέσθαι τὸ προσῆμεν εἶναι. Πο. οὐδὲ τοῦτο μὲ ἐπύθῃ σύγε, ἥτις κηλοῖτο; Λυ. οὐδαμῶς. ἢ τοῦτο μόνον, ὃ Ἰωνίας ἐστί. τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιὼν εἰς τὸ πλησίον, leſcentum forma fecillimè afficeris: ita ut Sipylum totum loco citius moverit quiſpiam, quam te à formoſis dimoverit, ne hianti ore illis aſtes, & ſæpe illachrymeris, ut illam Tantali filiam Nioben perhibent. At dic mihi quænam eſt ſaxifica illa Meduſa, & cuias? ut & nos illam videamus. Non enim ſpectaculum illud nobis invidebis, neque zelotypia laborabis, ſi futurum eſt ut ea viſa prope te dirigeamus. *Luc.* Atqui probè ſcias oportet, fore ut etiamſi ſolùm è ſpecula illam intuearis, mutum te, & ſtatuis immobiliorem reddat. Et hoc fortè magis ad pacem facit, minuſque lethale erit vulnus ſi conſpicias ipſe. Sed ſi te illa conſpexerit, qua ratione ab illa abſcedes: ſiquidem te vinctum abducet quocunque volet, quemadmodum ſapis heracleus ferrum? *Pol.* Deſine Luciane, prodigioſam pulchritudinem effingere: ſed mihi dicito quænam ſit illa mulier. *Luc.* An me rem verbis auxiſſe putas, qui vereor, ne quum eam videris, ingenii culpa non ſatis laudaſſe videar: tantò apparebit excellentior? Verùm, quænam illa ſit, dicere non poſſim. Magnus circa illam cultus, & ſplendidus apparatus, eunuchorum multitudo, ancillæ permultæ cernebantur, denique omnia videbantur, quam pro vulgari fortuna, ampliora. *Pol.* Ergo ne nomen quidem es ſciſcitatus, quo modo vocaretur. *Luc.* Nequaquam. Hoc ſolum ſcio illam eſſe ex Ionia oriundam. Nam quidam ex ſpectatoribus, proximum in-

1 Λίθος ἡ Ἡρακλεία] Plin. Ariſtot. Sic apud Piſid. Coſmurg.
Πάντας ὑφέλκειν οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἡ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὴν ἑλκτικωτέραν ἔχει. Bourd.

1 Vi-

ἐπεὶ παρῆλθε, τοιαῦτα μέντοι ἴσθι τὰ σμυρναίας κάλλη. καὶ γυναῖκα μὲν ἡδὺ, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, τὴν καλλίστην γυναῖκα ἠσπάσατο. ἐδόκει δέ μοι σμυρναῖος ὢν ἐπ' αὐτοῖς ὁ λίθος εἶναι. ὅπως ἐσημήνατο ἐπ' αὐτῇ. Πο. σκέψαι ἐπὶ λίθῳ τῶν μὲ ὡς ἀληθῶς ἐπείσθης, ὅτι τὴν σμυρναίαν εἶναι ἐγνώσθης, ὅτις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε μάλιστα δεῖξον τῷ λόγῳ. πάνυ γὰρ ἂν ἄτοπα γνοίην ἐμαυτόν. Λυ. ὁρᾷς ἁλίσκῃ τοῦτο ἡτήσεως; ἐκ λόγων δυνάμενος, καὶ μάλιστα γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι ὅτου ἀνυμησόμενον εἰκόνα, σοῦ ἢν μάλις ἂν ἡ Ἀπελλοῦ, ἡ Ζεύξεως, ἢ Παρράσιος, ἰκανοὶ ἐδόξεμεν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ γ', ἀνυμησόμενος τὸ δεῖγμα τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. Πο. ἔμως ὦ Λυκῖνε, ποιᾷ τις ἦν τὴν ὄψιν; ἐκ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλου ἀνδρὸς ἐπιδείξεως τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γράμματα ἔχοι. Λυ. καὶ μὲν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσεσθαί μοι δοκῶ, τοὺς παλαιοὺς πάνυ σκοπούμενον τεχνιτῶν ὁπόσοις ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσεσθαι μοι τὴν γυναῖκα. Πο. πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι ὡς τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; Λυ. ῥᾳδίως, ἤν ἐκ σὺ μὴ ἐκκόψῃς ἀπελθεῖν τί μοι. Πο. ἐρῶ μόνον. Λυ. ἐπὶ δεῦρο πρὸς Πολύκρατος τῆς Κνιδίων; Πο. ἐ μάλα. Λυ. σκέψαι ἐ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; Πο. ἦ δίκα τ' ἐρωτήσεως ἀποκρίνασθαι τὸ καλὸν. Λυ. ἀλλὰ ἐ τ' μῦθον, ἢν λίθον τὸν Πάριον, ἐξ οὗ τὸ ἄγαλμα ἐποιήθη; Πο. ἐ μὰ Δία, ἀλλὰ τὸν Πεντελικὸν ἐκεῖνον, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἐν τῷ Διονύσῳ ἐποιήθη. Λυ. ἐκοῦν ἐ τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο ἐπῄνεσας; Πο. ἐ μὰ Δία, ἀλλὰ τὸν Πεντελικὸν ἐκεῖνον, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἐν τῷ Διονύσῳ ἐποιήθη. Λυ. ἐκοῦν ἐ τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο ἐπῄνεσας; Πο. ἐ μὰ Δία, ἀλλὰ τὸν Πεντελικὸν ἐκεῖνον, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἐν τῷ Διονύσῳ ἐποιήθη.

intuitus, cùm transfisset, Tales, inquit, Smyrneæ sunt pulchritudines. Nec mirum est, si Ionicarum urbium pulcherrima, mulierem tulit pulcherrimam. Qui verò hæc dicebat, mihi videbatur esse Smyrneus, adeò illa gloriabatur. *Pol.* Proinde hoc revera prout lapis feciſti, qui neque illam secutus es, neque Smyrneum illum, quænam esset, interrogasti. Atqui speciem illius, quoad fieri potest, oratione mihi demonstra: sic enim fortè cognovero. *Luc.* Vides quantam rem à me exigas? Nulla oratione, præcipuè verò mea, tam admirabilis imago declarari possit, ad quam delineandam vix Apelles, vel Zeuxis, vel Parrhasius viderentur idonei: aut siquis Phidias, aut Alcamenes. Ego verò archetypum artis imbecillitate labefactarem. *Pol.* Attamen Luciane, quali erat vultu? Neque enim periculosa fuerit audacia, si familiari tuo hujus imaginis lineamenta demonstraveris. *Luc.* At me hoc tutiùs facturum puto, siquos priscorum artificum ad hoc opus ascivero, ut mihi mulierem hanc efforment. *Pol.* Quomodo hoc dicis? aut quî tot antè annis vita functi veniant ad te? *Luc.* Facilè, dummodo te non pigeat ad interrogata respondere. *Pol.* Interroges licet. *Luc.* Nunquamne. Polystrate ad Cnidios es profectus? *Pol.* Maximè. *Luc.* Nunquid [1] Venerem illorum prorsus vidisti? *Pol.* Pulcherrimum per Iovem Praxitelis operum. *Luc.* Numquid & quod de ipsa dicunt indigenæ,

1 *Venerem*] Venerem Gnidiam marmoream, Euploiam à Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucianus in Amorib. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Athenæo id esse proditum, qui volumine 13. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amica corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Cogn.*

γοισιν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις ἡ ἀγάλματος. καὶ λαθὼν ὑπολειφθείς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο ὡς δυνατὸν ἀγάλματι. τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἐπεισέθω. σὺ δ', τοιοῦτον δὲ ὡς φῂς εἶδες, ἴδι μοι, καὶ τόδε ἐπίκεινα, εἰ ἐν τῷ σὺ κήποις Ἀθήνησι, τὸν Ἀλκαμένους ἑώρακας. Πο. ἢ πάντων γ' ἂν ὦ Λυκῖνε ῥᾳθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κράλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. Λυ. σκέπτου μὲν γὰρ Πολύστρατε, σὲ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλαμίδου Σωσάνδραν πεθέασαι. Πο. εἶδον κἀκεῖνὴν πολλάκις. Λυ. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μὲν, ἱκανῶς. τί δ' Φειδίου ἔργον; τί μάλιστα ἐπῄνεσας; Πο. τί δ' ἄλλο, ἢ τὴν λημνίαν, ἢ ἐπιγράψαι τὸνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ νὴ Δία τὴν ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ. Λυ. τὸ κράλλιστα ὡ ἑταῖρε. ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσει. φέρε δὴ ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε σωφρονέστατος, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. Πο. καὶ πῶς ἂν τοῦτον τὸν τρόπον γένοιτο; Λυ. ὁ καλὸς οὗτος Πολύστρατε, εἰ τοιαυτηδὶ ἐπιδεῖξαι τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαμεν αὐτῷ μιξάντα καὶ ἁρμόσαντα, καὶ συνθέντα, ἃ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δυνατὸν ᾖ, φυλάττειν ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. Πο. ἀλλὰ μὰ, καὶ δὴ ἁρμόττει genæ, audiviſti, ut quidam hanc ſtatuam amavit, & clam in templo relictus, ſtatuam quoad potuit, compreſſit. Sed hoc alias à te commemoretur. Age verò, ſiquidem, ut ais hanc vidiſti, Dic mihi num illam Alcamenis [1] Hortenſem Athenis videris, *Pol.* Omnium ſanè hominum, Luciane eſſem inertiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis figmentum contempſiſſem. *Luc.* Illud te non interrogabo Polyſtrate, num in arcem ſæpe aſcendens, Calamidis Soſandram contemplatus ſis. *Pol.* Illam etiam ſæpe vidi. *Luc.* Hæc quidem ſufficiunt. Quodnam verò Phidiæ operum in primis laudaſti? *Pol.* Quodnam aliud, quam [2] Lemniam, cui etiam ſuum nomen inſcribere eſt dignatus? Quinetiam per Iovem, Amazonem illam quæ haſtæ innititur. *Luc.* Pulcherrima ſunt iſta, ô amice. Itaque non ampliùs aliis artificibus indigebis. Age verò jam ex omnibus his, quoad ejus fieri poterit, unicam imaginem compoſitam tibi oſtendam, quæ quod in quaque eſt eximium, habeat. *Pol.* Sed qui hoc fieri poteſt? *Luc.* Haud difficile, Polyſtrate, ſi hinc imaginibus orationi traditis, illi permiſerimus ut ornatum transferat, & quam maximè concinnè componat, & aptet, obſervata ſimul commixtura, & varietate. *Pol.* Rectè dicis. proinde aſſum-

1 *Quæ in hortis*] De Venere hortenſi vel potiùs in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucianus in Dial. Meretr. *Cogn.*

2 *Lemniam*] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen ſuum, ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen fortitam credit in Atticis Pauſan. nonnulli à loco qui eſt in arce Athenienſium λίμνη nuncupato, unde & Dionyſ. Λιμναῖα. Idem.

3 Ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem eſſe mavit, Achil. Tat. lib. 2. *Bourd.*

λαβὼν, δοκιμάσει. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι ἐκ χρήσεται αὐτοῖς, ἢ ὅπως οὐ ποιήσει μίαν τινὰ συνῳδὸς, οὐκ ἀπεοίκυιαν ἀπεργάσεται. Λυ. καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶ περιχαρῆ γεγενημένην τὴν εἰκόνα, ὡδὲ συναρμόζει τὴν κεφαλὴν λαβεῖν, δεῖν γὰρ ἔφη ἄλλης σώματος ἀπτῆσθαι, δεήσεται, τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὁφρύσιν τε τὸ ὕγρασμένον, ἱάσεως ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε. καὶ τὰ ὀφθαλμῶν ἦ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ φαιδρᾷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τῶν διαφυλάξει τὸ Πραξιτέλει δεδοικώς. τὰ μῆλα ἦ, καὶ ὅσα τὰ ὄψεις αὐτοπρεπῆ, παρ' Ἀλκαμένους, καὶ τὰ σὺ κῆποις λάψεται. καὶ τοσαῦτα, χειρῶν ἄκρα, καὶ παρειῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ ἁβρὸν, εἰς λεπτὸν ἀπολῆγον, ἀδρὰ τὰ σὺ κῆποις ἐπωλεῖ. τὴν ἦ δὲ πάντοθεν τοσαῦτα ἐπεσκεφθαι, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡλικίας παρίξει, καὶ Φειδίας δέ. καὶ τόμῳ ἀρμόσαντο αὐτὸς, καὶ τὰ αὐχένα ἀδρὰ τὰ ἁρμόζον λαβεῖν. ἡ Σωσάνδρα ἦ, καὶ ὁ Κάλαμις, αἰδὼ κοσμήσουσι αὐτῷ. καὶ τὸ μεσόδερμον, [1] λεπτὸν, καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ σώματος ἴσχει, καὶ τὸ ὑγρὸν ἦ, καὶ κάσμιον τὰ ἀναβολῆς, ἀδρὰ τὰ [2] Σωσάνδρας. πλὴν ὅτι ἀσφαλυπτῶν αὐτὴ ἴσχει τὴν κεφαλήν. τὰ ἡλικίας ἦ τὸ μέτρον, ἐλίσσων ἂν γένοιτο, καὶ τῷ σὺ Κνίδῳ σώσσῃ μάλιστα. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὰ Πραξιτέλη μεμιμήσθαι. τί σοι ὦ Πολύστρατε [3] δοκεῖ, καλὴ γένοιτ' ἂ εἰκὼν, καὶ μάλιστα ἐπιδὼν εἰς τὸ ἀκριβέστατον δοκιμασθῇ; Πο. ἴσ γὰρ ὦ γενναιό-

sumptis illis demonstret. Velim enim scire quid hisce fit factura, aut quomodo ex iis unam non dissonantem absolutura. *Luc.* Atqui videndam tibi jam præbet hanc imaginem, ita componens. Veneris è Cnido adductæ si tantùm caput sumpserit (non enim reliquo corpore nudo opus habebit) quoad comam & frontem, scitèque ducta superciliorum lineamenta, ea se habere fines, ut à Praxitele facta sunt. Quinetiam oculorum mobilitatem, cum hilaritate, & gratia conjunctam, prout visum est Praxiteli retinebit. Genas autem, & quæcunque priores sunt vultus partes, ab Alcamenis hortensi venere mutuabitur: præterea manus extremas, concinnos carpos, ductiles digitos, in tenue desinentes, ab eadem. Totius verò facici ambitum, & genarum mollitiem, & nasi justam magnitudinem præbebit Lemnia, & Phidias. Idem quoque dabit oris commissuram, & cervicem ab Amazone desumptam. Sosandra verò & Calamis eam verecundia ornabunt. Risus tenuis latitansque erit, ut illius. Vestitus expeditus, & mundus à Sosandra petetur: nisi quòd aperto erit capite. Ætatis verò modum ab illa Cnidia potissimùm metiatur: prout à Praxitele est expressus. Quid tibi videtur Polystrate, num pulchra futura est hæc imago, ac in primis quum accuratissimè absoluta fuerit? *Pol.* Adhuc ô generosissime ali-

1 Λεπτὸν καὶ λελανθὸς] Angl. σμικρὸν καὶ λεπ. Bourd.
2 Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. Idem.
3 Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. σοὶ δὲ. Idem.

ζατε, καὶ ἐλλείποιμέν τι κἀλλων ἔξω δ' ἀγαλμάτων, ὅτου πάντα εἰς τὸ αὐτὸ συμπιφορήκασι; Λυ. τοῦτο μικροῦ δεῖν ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δέξει ὀλίγα σοὶ δοκεῖν σώματος φύσιν συντελεῖν, χρῶμα; τὸ ἐναντίον πρέπον. ὡς μέλανα μὴ εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα. λευκὰ δ', ὅσα τοιαῦτα χρή. καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν. καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει μικτέον ἡμῖν εἶναι. πόθεν οὖν ταῦτα μεταλήψομεθ' ἄν, ἢ ἀπὸ Δημοκλείους μὲν δηλαδὴ τὰς χρώσεις, καὶ μᾶλιστα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο, κεφάσαντας τὰ χρώματα, καὶ σύμμετρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ ἀπὸ Δημοκλείους Πολύγνωτον, καὶ Εὐφράνορα εἰπεῖν, καὶ Ἀπελλῆν, καὶ Ἀετίων. ὅτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ, χρῶσαι τὴν κόμην, οἷαν ἡ Ἥρας ἔγραψεν. ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ὑπερῷδες, οἷαν τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς. καὶ ἐοικέναι δ' ὅτου ποιησάτω, ἐς τὸ λεπλόπεπλον ἐξειργασμένην, ὡς σωιεσταλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηρεμωμένας δὲ τὰς πτυχάς. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, ὁ Ἀπελλῆς δείξατο, καὶ τὴν Παφίτιν, μᾶλιστα μὲν ἄγαν λευκὴν, ἀλλὰ ἔναιμον ἀπλῶς. τὰ χείλη δ', οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω. μᾶλλον δ', τὸ ἄριστον τῶν χρωμάτων Ὅμηρον, παρὰ μὲν Εὐφράνορα, καὶ Ἀπελλῆν, δοκίμασθαι. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ὑπέστρωσεν ἐπιβαλλὲν, ἐλίφασιν εἰκότως ἡρέμα πεφοινιγμένοις, τιόνδε ἔστω τὸ πᾶν. ὁ δὲ αὐτὸς ὅτου, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοώπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπλήξει δ' ἔργω αὐτῇ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς τὸ βλέφαρον ἐξεργάσασθαι. καὶ φιλομειδῆ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον. καὶ ὅλως, ἀλλοίαν τινὰ μορφὴν ἀπέδωκας ἑνὶ ἀγάλματι; Λυ. ἔγωγε. Μα. τί δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ἁπασιν; ἢ μίαν ἐκείνην ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἐπέθηκας; Λυ. οὐδαμῶς. Μα. ἀλλὰ τί; Λυ. τὸ κάλλιστον ἁπάντων, τὸ χρῶμα. Μα. ἀλλὰ τοῦτο μικροῦ δεῖν ἐλέγομεν ἡμεῖς ἀφεῖσθαι. Λυ. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ, ἀλλὰ σὺ μᾶλλον, ὃς ἐκέλευες ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον ἐξετάζειν. Μα. ἀλλὰ νῦν ἐπανορθοῦμαι. καὶ γὰρ ἐμοὶ δοκεῖ τὸ χρῶμα ἐπιτιθέναι τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, ὡς ἂν μὴ ἀπολειφθῇ τι τῶν ἐπιτηδείων. ἀλλὰ τί ἐστι τὸ ἐπιτιθέμενον; ἢ ἐρυθρὸν, ἢ λευκὸν, ἢ μέλαν; Λυ. οὐδὲν τούτων. Μα. ἀλλὰ τί; Λυ. ἐκεῖνο ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶ κάλλιστον, ἐρυθρὸν καὶ λευκὸν καὶ μέλαν, ἐν τοῖς ἀγάλμασιν οὐκ ἔστιν. Μα. τί οὖν ἐστιν; Λυ. ἡ ἐπιτηδειότης. Μα. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐπιτηδειότης; Λυ. ἐπιτηδειότης μὲν ἐστιν, ὅταν ἐν τῷ ἀγάλματι ἐνῇ ὅσα χρὴ, καὶ μήτε ἐλλείπῃ μηδὲν, μήτε ὑπερβάλλῃ. Μα. ἀλλὰ τί ἐστιν ὃ ἐλλείπει, καὶ ὃ ὑπερβάλλει; Λυ. ἐλλείπει μὲν, ὅταν ἐλάττων ᾖ τοῦ δέοντος, ὑπερβάλλει δὲ, ὅταν μείζων. Μα. ἀλλὰ τί ἐστιν ὃ ἐλάττων ἢ μείζων ἐστὶ τοῦ δέοντος; Λυ. ἐλάττων μὲν, ὅταν ἐλάττων ᾖ τοῦ συμμέτρου, μείζων δὲ, ὅταν μείζων. Μα. ἀλλὰ τί ἐστι τὸ σύμμετρον; Λυ. τὸ ἐπιτήδειον. Μα. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐπιτήδειον; Λυ. ἐπιτήδειον

τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον, ἢ τὴν τοῦ Βρισέως. ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν, καὶ γραφέων, καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ, τούτοις ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο; Πο. θεσπέσιόν τι χρῆμα ὦ Λυκῖνε φῂς, καὶ διϊπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷον τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ πράττουσαν εἶδες αὐτήν; Λυ. βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημμένον. καὶ ἐῴκει τὸ μέν τι, ἀναγνώσεσθαι αὐτοῦ. τὸ δὲ, ἤδη ἀνεγνωκέναι. μεταξὺ δὲ προϊοῦσα, διελέγετο τῶν παρομαρτούντων τινὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο. πλὴν μειδιάσασά γε ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε, πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν, λευκούς. ὅπως δὲ, συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους, εἴ που κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύκεσαν. ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτοῖς, τὸ τοῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ, ὅμοιοι. οὐχ οἱ μὲν, πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ, προέχοντες, ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία, καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως. καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα, καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός. Πο. ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς πάνυ ἥν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι. καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. Λυ. τί δ' ἐστὶν αὐ-

multò justiùs illam cum aurea Venere comparabit, quàm Brisei filiam. Hæc igitur fictores, pictores, & poetæ elaborabunt. Quod autem in omnibus nitet, quibus hoc est Gratia, imò potius omnes simul, quotquot Gratiæ, quotquot Cupidines chorum circumducunt, quis imitari possit? *Pol.* Divinum quoddam dicis opus Luciane, & revera cœlitus delapsum, quale apud superos extat. Quid autem vidisti eam facientem? *Luc.* Librum habebat præ manibus, in duas partes complicatum, quarum alteram legere, alteram legisse jam videbatur. Inter progrediendum autem nescio qua de re cum quodam ex comitantibus differebat: non enim tam clara voce loquebatur, ut exaudiri posset. At ridendo, Polystrate, dentes ostendebat, Dii boni, quàm albos, quàm justæ magnitudinis, & inter se coaptatos. Sicubi monile pulcherrimum vidisti ex nitidissimis, & magnitudine paribus margaritis compositum, adeò concinna serie erant nati. Plurimum verò decoris ex rubore labiorum illis accedebat. Itaque serrato illi Homerico ebori similes apparebant. Neque ex illis alii latiores erant, alii eminentiores, alii distantiores, quales plerisque sunt: sed erat una omnibus æqualitas, idem color, eadem magnitudo, similis continuitas. Denique magnam hoc spectaculum pariebat admirationem, quòd omnem humanam speciem superaret. *Pol.* Quiesce. Iam enim planè intelligo quam mulierem dicas, cùm eam ab his, & à patria cognoscendam præbueris: quódque eunuchos, ac per Iovem milites aliquos eam comitari dixeris. Regis uxorem, ô beate, celebrem illam dicis. *Luc.* Quodnam illi est no-

τῇ τοὔνομα; Πο. πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; Λυ. νὴ Δία καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν οὕτω διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι. καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ πεποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην. Πο. ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα, καὶ τὴν μορφὴν ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν, ἀθέατος εἶ. οὐδ' οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς, μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις, ὁμοεθνὴς ὤν. καὶ γὰρ ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον, καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ. ἄξια γὰρ προκρίνεσθαι ταῦτα τοῦ σώματος. ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη, καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος οἶμαι τοῦτ' ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν, εὖ ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας, τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων, ἀπανθεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε, καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν, πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται, ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς αἰγυπτίοις ἱεροῖς. κἀκεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς, κάλλιστός τε, καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτι-

nomen? *Pol.* Planè elegans, Luciane, & amabile. Etenim cognominis est formosæ illi Abradatæ conjugi: quam sæpe audito Xenophonte nosti, qui modestam & formosam quandam mulierem laudat. *Luc.* Per Iovem afficior, perinde ac si viderem ipsam, quoties Xenophontis locum lego: ac loquentem propemodum audio, quæ fecit dicendo, & ut maritum armabat, & qualis erat quum ipsum ad pugnam deducebat. *Pol.* At optime vir, ipsam ceu prætercurrens fulgur semel vidisti, & vulgaria illa, corpus, & formam dico, laudare videris. Sed animi dotes cernere non potes: neque nosti quanta sit illa ejus pulchritudo longè quàm forma corporis præstantior & divinior. At ego novi, qui ejus sum familiaris, ac popularis, atque adeò cum ea sermonis commercium habui. Vt enim probè scis ipse, mansuetudinem, humanitatem, magnanimitatem, modestiam, eruditionem formæ anteponere soleo: siquidem digna sunt quæ corporis dotibus præferantur. Siquidem absurdum & ridiculum foret, ut siquis vestem præ corpore admiraretur. Porrò absoluta mihi videtur esse hæc pulchritudo, quanto & animæ virtus, & corporis venustas in idem concurrunt. Nimirum multas tibi possum ostendere, forma quidem præstantes, cæterùm pulchritudinem fœdantes: adeò ut illis tantùm loquentibus ea moriatur, & flaccescat, reprehensioni, & turpitudini obnoxia, cúmque anima, prava nimirum hera, immeritò conversans. Et sanè tales templis Ægyptiis, meo judicio sunt similes. Ibi enim, templum quidem est pulcherrimum, & maximum, sumptuosis lapidibus ex-

λίσιν ἠσκημένον, καὶ χρυσοῦ, καὶ χρωμάτων διαπεποικιλμένον. ἔνδον δέ, ἂν ζητῇς τὸ θεῖον, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. ὥστοινυν λόγου δεῖται τὸ κάλλος, ἂν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασιν. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτα ἁλουργῆ, καὶ ὅρμους, ἀλλ' εἰς σωφροσύνην σεαυτὴν, δέσποινα, καὶ σωφροσύνην, καὶ ἐπιείκειαν, καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις τοῦτο ὅρος ἐστίν. Λυ. σὺν οἷς δὲ Πολύστρατε, μῦθον αὐτῇ μόνον ἄμεινον αὐτοῦ τοῦ μέτρου φασὶν, ἢ ἐλάττονα, διαμετρῶμεν γὰρ, καί τινα εἰκόνα καταψάμενοι τῆς ψυχῆς, ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. Πο. ὀλίγου δεῖ μικρὸν ἐπιτάττεις τὸν ἀγῶνα ποιεῖσθαι. ἐγὼ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι φανὲν ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τοῖς λόγοις. καίμοι δοκῶ σπουδὴν ἐμοὶ αὐτὸν διηστοχῆσθαι τῆς εἰκόνος, ἀ πλάττων οὐδὲ καταφέρομαι, ἀλλὰ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τὰς ἐκείνων κανόνας ἀποβλέπων τὸ ἄγαλμα. καὶ δεῖξαι τὸν ἀρχαῖον πλάσιν ἐπισκοπούμενον. καὶ δὴ παραινῶ. ἀνθίστασθαι μὲ τὸ σφόδρα, καὶ λίαν. καὶ τὸ, γλυκίαν μέλιτος ἀπὸ γλώττης πρὸς αὐτὴν μᾶλλον, ἢ ὡς ὁ Πυλίων γέρων ἐκεῖνος, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς γὰρ ὁ τόνος ὁ φθέγματος, οἷος ἁπαλώτατος, ἔτι βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἁρμόσαι, ὕπτιον λεπτὸς, ὡς γλυκύτατός τε εἶναι, καὶ ἡμιδεὴς ἑκάστῳ, ἀκοὰς οἷος χρύσοι ἂν παιδὸς μήπω ἠβάσκοντος, ὑδὸς, καὶ σφοδρὸς, καὶ πρᾴως ἐπιδεδονημένος εἰς τὴν ἀκοὴν, ὡς ἐκ παντὸς μέρους, ἔνανλον εἶναι τὴν βολὴν, καὶ πλείψασθαι extructum, auro & picturis distinctum. Intus verò, si Deum quæras, est vel simia, vel ciconia, vel hircus, vel felis. Cujusmodi multas mulieres formosas videre est. Proinde corporis forma non sufficit, nisi justis exornetur ornamentis. Non autem dico purpura & monilibus, sed iis quæ priùs dixi, virtute, temperantia, æquitate, humanitate, atque aliis, quæcunque his terminis comprehenduntur. *Luc.* Proinde Polystrate, eadem, quod ajunt, mensura sermonem sermone rependas, vel cùm possis, etiam cumulatiùs. Et à te depictam animæ imaginem, commonstra, ne illam ex dimidio tantùm admirer. *Pol.* Non leve nobis amice negocium injungis. Non enim perinde facile est id quod patet oculis, laudare, atque quod visum fugit oratione declarare. Atque existimo ad hanc imaginem exprimendam, opus mihi fore opera, non fictorum, non pictorum tantùm, sed etiam philosophorum, ad quorum regulam Simulachrum dirigam, & ad antiquam plasticen formatum edam. Sed rem aggrediamur. Primùm vocalis est, & facunda. Illudque, dulciorem melle orationem ex ejus ore manare, de ipsa potiùs quàm de Pylio sene, dixisset Homerus. Omnis autem vocis tonus, qualis est mollissimus: neque gravis ita ut viro conveniat: neque prorsùs tenuis, ita ut sit effœminatus & solutus: sed qualis esset puero nondum pubescenti, jucundus, & blandus, inque aurem sese leniter insinuans, ut ea desinente, verba adhuc insonent, & aliquæ

1 Ἄμεινον αὐτῆ τοῦ μέτρου] Vide Paræmiogr. *Bourd.*

νον ἐκπατρίζειν, καὶ ἀθρόως ἀποβαλεῖν τὰ ὦτα, προδιαφθεῖραι γὰρ ἂν αὐτὰ ἡδονῇ τῇ ἀκροάσει, καὶ ἴσχνη τὰ λόγων μελιχρὰ ἄτιτα, καὶ πιθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῇ ψυχῇ ἀπολιμπάνοντα. ὁ πάντων δὲ τὸ κάλλιστον ἐκεῖνο ᾄδη, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ κιθάρᾳ, τότε δὴ τί ποτε, ὅταν μὲ σιωπᾶν τοῦτο ἀλκυόνες, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσοι γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐκεῖνοι ἅπαντες. κἂν τὸν Πανδίονος ἄπῃς, ἰδιώτης κἀκεῖνος, καὶ ἄτεχνος, εἰ δὲ πολυηχία τὸν φοιτὸν ἀφίησιν. Ὀρφεῖς δέ, καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπῳκοδόμησαν ἐγρηγορόσι τοῖς ἀκροαταῖς, ὡς δὲ τὸ ἄψυχα ἐπηκολούθησεν αὐτοῖς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν οἶμαι εἶχε ἤκουσε, καὶ ἐλιπόντας ἂν τοὺς κιθαρῳδοὺς, παρεσκεύασε σιωπᾷν, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τὴν ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον ἀδιαφυλάττειν, ὡς μὴ διαβαίνειν τὸ ῥυθμοῦ, ἀλλ' ἀκμαίρειν τῇ ἄρσει, καὶ ἅμα ἁρμοττούσῃ τὸ ἆσμα, καὶ σωφρονεῖν εἶναι τὸν κιθαρῳδὸν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ διαφέρειν τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν τοῦτο ὑπῆρχε τῷ ἥρωϊ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀεὶ τὰ κιθαιρῶνα μεθεξῦ βακχεύοντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἰὼ ποτὲ ὦ Λυκᾶον, καὶ ἀδάμας αὐτῆς ἀκούσῃ, ἐπεὶ τὸ τῆς Γοργόνος μόνον ἔσχε πανθοᾶς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γλυκόμολος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν σειρήνων ἄσμα. ὀπτέον τι ἰῷ. παρεσκεύαζε γὰρ δή εἰδ' ὅτι, κεκηληθρός, πατρίδος, καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος. καὶ ἰὼ καρᾷ ἐπιφέρε-

quæ immorentur reliquiæ, quæ aures circunſonent, auſcultationem echûs inſtar producendo, mellitaque verborum veſtigia, ac perſuaſionis plena in animis relinquendo. Quum verò eximium illud canet, in primis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis, & oloribus. Præ illa enim hæc omnia cantus ſunt rudia. Quinetiam ſi luſciniam [1] Pandione natam dicas, rudis etiam illa & imperita, quanquam vocem multiſonam emittit. [2] Orpheus quoque & Amphion qui ad demulcendos auditores fuerunt uſque adeò accommodati, ut ad melos res inanimas invitarent, illi me judice ſi hanc audiſſent, taciti derelictis citharis, ad auſcultandum aſtitiſſent. Etenim harmoniæ rationes accuratiſſimas obſervare, ut nequid peccet rhythmus, ſed ablatione & poſitione tempeſtiva modulorum menſuræ ſerventur, & cithara conſonet, eodemque tempore lingua exerceatur, & plectrum, & decens digitorum tactus, & agilis membrorum motus, undenam hæc ſuppetiſſent Thraci illi, & huic in Cithærone boves paſcenti, & citharæ pulſationem curanti? Itaque Luciane, ſiquando canentem illam audieris non amplius ut Gorgonum viſu ſolum obſtupeſces, ex homine in lapidem converſus, ſed etiam quàm eſſet efficax Sirenum modulatio, cognoſces. Aſtabis enim, ſat ſcio, delinitus, patriæ & domeſticorum oblitus. Quinetiam au-

1 *Pandionis natam*] Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus de quibus Ovid. in Metam. *Cogn.*

2 *Orpheus quoque & Amphion*] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in art. poët. extatque illius ſimulacrum apud Plin. lib. 36. c. 5. *Idem.*

1 *Alter*

ξη τὰ ὦτα, καὶ ἀλλ' ἔτι κηρὸν ἀλοιφήσεται σοι τὸ μέλος, τοιοῦτον τι ἄκουσμά ἐστι, Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παιδόμισθον, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ πανταχοῦ τὸ ἐπαοιδὸν ἔχει. ἵνα τι λόγῳ συμπλέκων, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι τὰ φιλῆς ἀκούειν νόμισον, οἷον οἴκοθεν τινὰ ἀλλ' τοιοῦτον χείλεσι, δι' οὗπερ ἔτι τὰ ὀδόντων ἐξώθεσαν. ἰσόρροπος ἔτι τὸ αὐτὸς λῶ φημι. ὥστε τὸ ἀκριβείαν νόμιζε. τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τὰ φωνῆς, καὶ κρᾶσιν ἰώνικὴν, ἣ ὅτι ὁμιλοῦσι σφόδρα, καὶ πολὺ τὰ ἀττικῶν χαρίεντος ἔχουσα, ὑδὲ ἁπλῶς ζηλοῦν ἄξιον. πικρὸν γὰρ αὐτὴ, καὶ ἀστεϊσμὸν. ὑδὲ ἅπαξ ἐχρῆν, μετὰ χάριτος τὰ Ἀθηναίων ἢ τὴν ἀστικίαν. ὑδὲ γὰρ ὑδὲ οὐκοῦν ἁρμόσοιμεν ἄν, οἱ τὸ ποιητὴν λαιρὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοιοῦτα ὁμιλεῖ, ἢ Ὁμήρου πολίτης ἔστι. μία μὲν δὴ σοι ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ φιλῆς οἷον, ὡς ἂν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. ἑκάστοτε ἢ δὲ τὸ τὰς ἄλλας. ὁ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ οὐ πολλῶν σωμάτων, ἐπιδεῖξαι διέγνωκα. ἦττον γὰρ τοῦτο, ἢ χαλφικῶς σωστικὸν δὴ καὶ τοσοῦτο, καὶ πολυειδὲς τὸ οὐ πολλῶν ἀπτικὸν αὐτὸ αὐτοῦ ἀνθρωποειδέστερον. ἀλλ' οἱ πᾶσαν τὰ ψυχὴν δρέπει, καθ' ἑκάστην, οἷον μίαν χαρίεσσαν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένην. Λυ. ἴσθι ὦ Πολύστρατε, καὶ παιδικὸν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὐ λίαν ὡς ἀληθῶς ἀποδύεσθαι μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' ἂν, ὡς σὺ ἴσον ᾖ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι. Πο. οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὁπόσα μελέτης, φέρε δὴ πρῶτόν ὑδὲ συζητοῦμεν, ποικίλλω

auribus cera obturatis, per ceram etiam melos penetrabit, hujuſmodi eſt id quod auditur, Terpſichores alicujus, aut Melpomenes, aut Calliopes ipſius documentum, quod infinitas, omnigenaſque illecebras habeat. Vt uno verbo complexus dicam, puta quæſo, te hujuſmodi cantionem audire, cujuſmodi per talia labia, perque illos dentes emanare par eſt. Vidiſti autem ipſe quam dico: itaque & audiſſe exiſtima. Nam hæc accurata vocis elegantia, & merè Ionica, quodque in colloquiis blanda eſt, multumque Atticæ gratiæ habet, admirationem non meretur. Nam hoc ipſi eſt hæreditarium, & à majoribus contractum. Neque id ſecus eſſe conveniebat, cùm ratione coloniæ, Athenienſium ſit particeps. Neque enim vel illud mirari velim, ſi poëſi gaudet, & cum ea ſæpe verſatur, quando eſt Homeri civis. Vna hæc, Luciane, vocis præclaræ, & modulationis imago, ut quis tenuiter exprimere poſſit. Iam verò & alias conſidera. Non enim unam, ſicut tu, ex multis compoſitam, referre decrevi. Hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere. Sed omnium animæ virtutum, ſigillatim, una imago ad archetypum expreſſa depingetur. *Luc.* Diem feſtum, Polyſtrate, publicumque convivium mihi denuntias: & mihi videris menſuram cumulatiorem remetiturus. Proinde auctarium adjice: nam nulla res eſt qua perinde poſſis mihi gratificari. *Pol.* Ergo quandoquidem neceſſe eſt, omnibus eximiis rebus liberales diſciplinas præire, ac iſtis in primis quæ meditatione conſtant: age jam etiam hanc conſtruamus, variam utique & multifor-

μῦθοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μὴ ἓν μόνον τοῦτο λοιπὸν εἶναι τὸ τῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γραφέσθω πάντα συλλήβδην τὰ ὅσα Ἑλικῶνος ἄγαλμα ἔχουσι, οἷον ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἵν' ἡ ἱκανὴ ἐπιστήμη, ἀλλὰ πασῶν. καὶ σοφία, τὰ Ἑρμοῦ, καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἡ ποιητικὴ μίτρεσιν ἡδυσμένοις ἐξήνεγκε, ἐξενίωκεν; ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηίνεσαν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. σὺ δὲ ἄγε δὴ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' εἰς βάθος δυσεκποιήτοις τοῖς φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφῆναι. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν δεόντως ἐπιδεῖξαι τοῦτης διωκάμην τῆς γραφῆς. ἐγὼ γὰρ ἐῶ οὐ τοιοῦτον οἷον τοῖς πάλαι, παιδείας πέρι μεμφόμενος. πολλὰ ἄλλα ἔχω δεικεῖ ἀνακείσθω ἐν αὐτῇ. ἐμέμνηντο γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. Λυ. καλλίστη μὲν ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη. Πο. μὴ τοίνυν, ἀλλὰ τῆς σοφίας, καὶ συμπάσης εἰκόνα γραπτέα. δεήσει δ' ἡμῖν σοι ταῦτα πολλῶν τὸ ἀρχέτυπον, ἀρχαῖον τὸ πλέον, ἵνος μὲν ἐν αὐτῇ ἰωνικοῦ. γραφεὺς δ', καὶ δημιουργὸς αὐτῇ, Αἰσχίνης, Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκρατικὸς, μιμητὸν ἅπασι τεχνίταις ἁπάντων, ὅσων ἐμνήσθην ἔμπροσθεν γραφέων. τὸν δὲ οὐκ ἀπὸ Μιλήτου σκεῖνον Ἀσπασίαν, ἢ ἐν Ὀλύμπιον θαυμασιώτερος ἐν αὐτοῖς, σωτὸν, ἀφαιρεῖσθαι σωτὸν παραδείγματος ἀξιῶμεν, ὁπόσον ἐμπειρίας περιμόντων, καὶ ὀξύτητος ἐς τὰ πολιτικὰ, ἐν ἀσχημοσύνῃ, καὶ δεμνότητος σκεῖνη ἀφθονον, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὸν ἡμέτερον εἰκόνα μεταχαράξαμεν ἀκριβεῖ τῇ σταθμῇ. πολὺ ὅσον σκεῖνη μὲν ἐν μικρᾷ

tiformem, ne & hac in parte tua fingendi arte simus inferiores. Et sanè pingatur, quæ omnia simul Heliconis bona possideat, non ut Clio, & Polymnia, & Calliope, atque aliæ, quarum unaquæque unicam scientiam callet, sed omnium scientia muniatur: præterea Mercurii, & Apollinis dotibus sit prædita. Quæcunque enim poëtæ versibus exornata prodiderunt, aut historici scriptis mandarunt, aut philosophi monuerunt, hisce omnibus Imago exornetur: ita ut non leviter color illinatur, sed indelebilibus pigmentis in imum usque ad satietatem imbuatur. Et ignoscendum est si nullum hujus picturæ archetypum queam ostendere. Neque enim uspiam in veteribus de hujusmodi absoluta disciplinarum cognitione fit mentio. Verumtamen si tibi videtur, ista reponatur, non enim uti mihi videtur, est mala. *Luc.* Elegantissima profectò, Polystrate, & lineamentis omnibus absoluta. *Pol.* Porrò post istam Sapientiæ, & Intelligentiæ imago est depingenda: ad quam multis nobis opus erit exemplaribus, maxima parte veteribus, atque uno quidem, & Ionico illo. Cæterùm ejus pictores & artifices erunt Æschines Socratis socius, & ipse Socrates, imitandi dexteritate omnium artificum præstantissimi, quatenus cum amore pingebant. Porrò Milesiam illam Aspasiam, cùm qua Olympius, ipse quoque maximè admirandus conversabatur, non ignobile prudentiæ exemplum proponentes quanta rerum peritia, quanto in administranda repub. acumine, solertia & prudentia polleret, hoc omne ad nostram hanc imaginem accurata amussi transferamus: præter quàm quòd illa, quamvis

Co-

πιναλίῳ ἐμέχρασθε, αὕτη ἡ κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἦν. Λυ. πῶς τοῦτο φῄς; Πο. ὅπως ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὄσας. οὐ γὰρ ἴση, οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα Ῥωμαίων δυνάμις. ὥστε οὐ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτέρᾳ πίνακος κεκαμαγμένη. δεύτερον δὲ τὸν παράδειγμα, Θεανὼ τὴν Σαπφικὴν, καὶ τὴν λεσβίαν μελοποιὸν, καὶ Διοτίμαν ἐπὶ τούτοις. ἡ μὲν, τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν χαρᾶν. ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν καὶ ὡραϊσμένον. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἡ Σωκρατικὴ ἐπῄνεσεν αὐτὴν, ἰσοκινδυνεύσῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σωφροσύνην, καὶ συμβουλίαν. τοιαύτην σοι καὶ αὐτὴν Λυκῖνε, ἀναχεῖσθω ἡ εἰκών. Λυ. ἡ Δί' ὦ Πολύστρατε, θαυμασίως ὄσα. σὺ δὲ, ἄλλας γραφε, τὰς τῶν χρηστῶν ἕνεκα, καὶ φιλανθρωπίας, ἡ τὸ ἡμερον ἐμφανιεῖ καὶ τρυφὴν, καὶ ὡς τοὺς δεομένους ὠφελητέους. Πο. εἰκάθω οὖν καὶ αὐτὴν Θεανοῦς τε σεμνὴν τῇ Ἀντιόχου, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη σὺ μεγάλῃ πρᾳότητι ἴσα φρόνησε ὡς τὴν τύχην. ἐξῆς δὲ μὴ ταύτην, ἡ τὸ σωφρονικὸν αὐτῆς μαρτυροῦν, καὶ τὸ ὡς τὸ σωφρονεῖν ἀδιαίρετον, ὡς καὶ τὴν Ἰκαρέως μάλιστα εἶναι τὴν σώφρονα, καὶ τὴν αἰδέμονα τὸν δὲ Ὀμήρου γε σεμνομυθοῦντα. τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα σκιαγραφεῖ, ἣ καὶ τὴν Δία καὶ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς, τὴν δὲ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. Λυ. παγκάλλιστα καὶ ταύτην ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω. καὶ χαίρουσιν ἤδη πάντως αἱ εἰκόνες. ἅπασαν γὰρ ἐπλήρωσας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπῄνεσας.

cujus paulò antè meminimus. *Luc.* Hanc etiam modis omnibus pulchram effeciſti, Polyſtrate, jamque ferme finem habent Imagines: omnem enim animam, & partes laudando percurriſti. *Pol.* Coloſſæa eſſet magnitudine, parva in tabella depicta erat. *Luc.* Quorſum hoc dicis? *Pol.* Quoniam Luciane, non æquè magnas dico imagines, quæ ſunt ſimiles. Non enim æqualis nec prope, vetus Athenienſium Reſpub. & præſens Romanorum potentia. Itaque quanvis illa ſimilitudine reſpondeat, hæc tamen potior eſt magnitudine, veluti depicta in latiſſima tabula. Secundum autem & tertium exemplar, Theano illa, & poëtria Lesbia, & præter eas Diotima. Hæc quidem Theano, animi magnitudinem ad picturam conferat: Sappho inſtitutæ vitæ jucunditatem. Diotimæ verò ſimilis erit non in iis tantùm ob quæ Socrates ipſam laudavit, ſed etiam reliqua mentis acie, & conſilio. Talis & illa Luciane, tibi reponatur Imago. *Luc.* Per Iovem, Polyſtrate, admiranda. Tu verò, amice, alias depinge: benignitatis nimirum, & humanitatis, quæ morum manſuetudinem, & in egenos clementiam commonſtrabit. *Pol.* Proinde & illa aſſimiletur Theanoni Asteneris conjugi, & Arete, & filiæ ejus Nauſicææ, & ſi qua alia in negociorum & fœlicitatis magnitudine erga fortunam modeſtè ſe geſſit. Deinde poſt hanc Caſtitatis imago depingatur, & erga familiarem Benevolentiæ, ut juxta illam Icari filiam, quam Homerus pudicam ſcribit, maximè ſit continens. Talem enim ille Penelopes imaginem deſcripſit. Vel etiam per Iovem, juxta illi cognominem Abradatæ conjugem,

νῶν. Πο. Οὐχ ἅπασιν. Ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ἀφελείπτην. λέγω δὲ τὸ σὺν τηλικούτῳ ὄγκῳ γαυριᾶν αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ ἐνδεδάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πεφυσῆσαν τῇ τύχῃ. Φυλάττεται δὲ ἐπὶ ἴσης πάσῃ ἑαυτὴν μηδὲν ἀπιεροκήλοι, ἢ φορτικὸν φρονοῦσα, καὶ τοῖς πρόσθεν δημοτικῶς τι, καὶ σὺν τῷ ὁμιλεῖν προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις, καὶ φιλοφρονήσεις φιλοφρονεῖσθαι. τοσούτῳ ἡδίοις τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ ἐλάττονος ὁμοῦ γαυρώμενοι, ἥδιον τραπήσονται ἐπαφιέναι, ὡς ὁπόσοι τὸ μέγα δώσασι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν, ἐχρήσαντο, ὅτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν ἐκ τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ἔφησαν. καὶ μόνοι ἂν ὅτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον ἐκφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερίσχυρῳ, ἢν μετεμίζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὁμήρου Ἄτην σκαίνοντα ἐπ' ἀνθρώπων κεφαλὰς βεβηκότα, καὶ τὸ ὑπενδίστερον πατοῦντα. ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας, πάσχουσιν ἀπιεροκηλίας ἐκ τύχης, ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πλοῦτόν τι, καὶ μεῖζον ὄγκημα, ὑμῶσιν ἐπὶ τὸ ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνωντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχέως αὐτοῖς τάχιστα ὁ κηρὸς, καὶ τὰ πτερὰ ἀφερύεται, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πλάγη, καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπῆρθησαν, εἰδότες ὅτι σὺν κηρῷ ἦν

Pol. Non omnem. Nam maximæ laudis caput reliquum est. Dico verò cùm in tantam rerum magnitudinem provecta sit, ut neque fastum in secundis induat, neque supra sortis humanæ modum efferatur, fortunæ confidens. Sed sè in plano contineat animo non insolenti, nec arroganti molesta: & populariter erga eos sè gerat cum quibus commercium habebit, & salutet, & comiter excipiat. Quæ eo sunt colloquentibus jucundiora, quo, cùm à majore procedant, nihil tragicæ granditatis præ sè ferunt, ut qui magnitudine potentiæ non ad superbiam, sed ad beneficentiam utantur. Atque hi bonis à fortuna datis maximè digni visi sunt: soli etiam effugere invidiam queant. Nemo enim præstanti inviderit quem prosperis rebus moderatè utentem videat: nec instar illius [1] Homericæ Ates super hominum capita incedentem & inferiora calcantem. Quod iis accidere solet qui abjecto sunt animo, cùm fortuna nesciant uti: postquam fortuna nihil tale sperantes, repente in volucrem & sublimem currum evexit, intra præsentes facultates non manent, neque deorsum despiciunt, sed in arduum semper nituntur. Quare quemadmodum Icarus, liquefacta ipsis quàm celerrimè cera, & defluentibus alis, præcipites in mare, & fluctus devoluti deridentur. Sed qui Dædali in morem alis utuntur, neque nimium efferuntur gnari cereas sibi esse illas, sed

1 *Aten Homericam*] Ate dea fingitur ab Homero Iliad. 9. quam interpretantur noxam: de qua Erasm. in proverb. *ira omnium tardissimè senescit*. Bud. lib. 5. de Asse. Cogn. 9

αὐτοῖς πανταχόθεν, ἐπαμείβουσι δὲ καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν φορέων, καὶ ἡδέως ὑπαλόπρωρα μόνον τῶν κυμάτων διαχέοντες, ὥστε μᾶλλον τολμᾶν αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πλέοντα, καὶ μὴ περιέχειν αὖραι μόνον τὰ ἱστία, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῶς τε ἅμα, καὶ σωφρόνως διίπτασθαι. ὅπερ καὶ τοῦτον ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τιμαρὼν δὲ ἄξιον ἡγοῦμαι πάντων ἀπολαμβάνειν τὸ κρεῖττον, διὰ χρόνου τινὸς τὰ αὐτὰ παραμένειν τὰ πλέοντα, καὶ ἐπιπολάζειν ἐπιρρεῖν τε γαλήνῃ. Λυ. καὶ ὅτῳ ὦ Πολύστρατε, χαρίζῃ. ἐξίλα γὰρ ἀτὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ ἦσα, καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα ἂν αὐτῶν τῷ ψυχῷ σκέπασα. ἔπεσθαι δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ἄνδρι, καὶ τοῦτο μὴ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁ πᾶσι ἐφίεται αὐτῷ, δυσδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ τῇ φύσει γενέσθαι τοιούτῳ, τῷ σωθῆναι αὐτῷ, πολλῶν αὐτόν. ἃ γὰρ μετὰ τοῦτο δυσδαίμονα γυνὴ, οἷα ἂν τις ἄλλος τὸ ἡμερινὸν ἀκούσειε εἶπεν, χρυσοῦν μὲ αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ, αὐτὴν Ἀθηναίᾳ ἐπαφρίζειν. γυναικῶν γὰρ σωμάτων ἄλλως ἂν τις ἀντιβολήσῃ αὐτῇ, ἢ δέμας, ἢ δὲ φυλὴ φησὶν Ὅμηρος, ἢ τὰ ἔργα. Πο. ἀληθῆ φῄς ὦ Λυκῖνε. ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ὡς τὸν σὺν ἐπλάσαμεν, τὴν δὲ σώμασιν, καὶ ἀς ἐγὼ τὰ ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον κατασήμωμεν, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς τε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ὑστέρῳ ἐσομένοις. μιμητὴς γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παῤῥασίου, καὶ Πολυγνώτου ἡμῶν ἂν, καὶ αὐτὰ σανίσιν τοσοῦτον τῶν τοιούτων διαφερούσαις, ὅσῳ μὴ ξύλοις, καὶ κηρῷ, καὶ

sed humanæ facultati impetum accommodant, & contenti sunt si undis paulò altiores ferantur, ita ut alas semper madefaciant, nec Soli tantùm liquandas exhibeant, hi tutò simul & prudenter pervolant. Quod & in ista Imagine maximè laudaveris. Quocirca meritum ab omnibus fructum percipit, qui precantur ut hæ alæ ipsi permaneant, & bona magis magisque affluant. *Luc.* Sic quidem fiat ô Polystrate. Neque enim solùm corporis venustate conspicua est, prout Helena, sed pulchrior & amabilior, cùm his præsidiis animam muniat. Conveniebat autem magno regi, bono mansuetóque viro, hoc etiam bonum simul cum aliis quotquot possidet, ad fœlicitatem: ut & ipsius tempore mulier hujusmodi nasceretur, & ejus consuetudinis desiderio flagraret. Non enim hæc fœlicitas est exigua, mulier de qua Homericum illud aliquis meritò dicere possit, eam cum aurea Venere de forma contendere, & operibus, Minervæ parem esse. Neque ulla ex omni mulierum numero cum ipsa comparetur, non corpore, non indole, inquit Homerus, non ingenio, nec operibus. *Pol.* Vera dicis Luciane. Quare si tibi videtur, commixtis Imaginibus, Corporis, quam tu finxisti, Animæ quas ego delineavi, unam ex omnibus compositam libro mandemus, quem omnibus admirandum exhibeamus, tum hujus ætatis hominibus, tum etiam posteris. Itaque hæc erit longè diuturnior, quàm Aimagines, eaque illis multò

pellis, Parrhasii & Polygnori gratior, quatenus non ligno, cera-ve aut coloribus constat, sed

ἀγαμένων πεποίηται, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις μεγάλων ἐπαίνοις ἔπεμψεν, ἥκιστ' ἀπελθεῖν ἐκὼν ἡθέλησεν ἄν, σύμμετρον καὶ, καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφαίνουσα.

sed ſuggeſto à Muſis commento expreſſa eſt, quæ cùm córporis pulchritudinem, & animæ virtutes una commonſtret, abſolutiſſima Imago futura eſt.

ΤΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ. PRO IMAGINIBVS.

ARGVMENTVM.

Panthea ſuperiori Dialogo laudata Lucianum accuſat, primùm immodica laudis: Deinde quod ab eo Diis fuerit comparata. Quas laudum hyperbolas pra modeſtia & pietate agnoſcere non vult: cùm ſint aſſentatoris potiùs quàm laudatoris. Ad qua reſpondet Lucianus, primùm ſe non ſatis illam laudaſſe, nedum nimium. Idque ſe ex libertate laudatorum feciſſe, quos exemplis oſtendit ab adulatoribus differre. Deinde ſe illam non cum Deabus, ſed cum earum Imaginibus comparaſſe. Quod etſi feciſſet, id ſe rectè facturum fuiſſe exemplis probat.

Ἐγώ σοι ὦ Λυκῖνε φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν σοὶ εὐνοίαν τὴν ἐμὴν ὡς ἐμοὶ, καὶ τιμὴν ἐπὶ τῷ συγγράμματι. εἰ δ' ἄν ὅτῳ ὑπερεπῄνεσέ τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας σωτελοῖ φίλῳ. τὸ γὰρ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόνδε ἐστιν. ἐγὼ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τοῦ τρόπου, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι, ζῆπτες εἶναι, ἐμὲ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν γὰρ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με φορτικῶς, καὶ ὑπερμέτρως ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφθέγξομαι τὰ ὦτα. καὶ τὸ τρῶγλαν χλαύνῃ μᾶλλον, ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ. μέχρι γὰρ τῶνδε, οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἑαυτὸν ἔνεστιν ὁ λεγόμενον ἐφ' ἑαυτῷ. τὸ γὰρ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, quatenus is qui laudatur, ſingula quæ dicuntur, ineſſe ſibi cognoſcit. Sed quicquid præter hoc additur, alienum eſt,

Ego Luciane, inquit mulier, alias quidem magnam erga me perſpexi tuam benevolentiam, & honorem ex libro à te conſcripto. Non enim me tantis laudibus eveheres, niſi cum benevolentia hoc ſcriberes. Ego verò, ne non ſcias, hoc ſum animo. Non temerè aſſentatoribus delector, atqui ſunt hujuſmodi, mihi videntur eſſe præſtigiatores, & minimè libero ingenio. Cæterùm inter laudes, maximè quando quis moleſtis, & immoderatis amplificationibus me extollit, erubeſco, & ferè aures obtuto: idque ſubſannationi potiùs, quàm laudi ſimile exiſtimo. Nam tolerabiles eatenus ſunt laudes, &

ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. κρίνει πολλοὺς εἰδὼς ἔφη χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν, καὶ ἃ μὴ ἔχουσι συμπαρῇσι τῷ λόγῳ. οἷον, εἰ γέροντας ὄντας ὑδαρμιζοι τὸ ἀκμῆς. ἢ ἀμόρφοις ὅτι, τὸ Νιρέως κάλλος, ἢ τὸ Φάωνος εὐμορφίη. εἴωσι γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαχήσαντες σφίσι ἐς τὰς μορφὰς, καὶ αὖθι ἀναπήσεσθαι αὐτὰς, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο. τὸ δ' ἦν ἄρα ἔτως ἔχει. πολλὰ χαίρει ὁ ἔπαινος λαβὼν τιμὴν, εἴ τι ἐς ἔργον αὐτῷ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς, νῦν δ', ὁμοίοις μοι δοκῆσιν ἴφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ, ὑπερκείμενον εὐμορφον ἐπιθεῖεν τοῖς φίλοις. ὁ δὲ, μίζας ἐπὶ τῷ κάλλει φθορὴν. καὶ τινῆζαι, ὑπεραιρεσθαι δοκῶν, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος συντελεσθῆναι δυνάμενον. ὅπου δὲ μᾶλλον ἂν χθαμαλοῖς, αὐτοσχεδιαστὸν φανεῖς, οἷος ἦν, ὑφ' οἵῳ κέκρυπτο. ἢ δὲ τὴ Διΐ εἴ τις ὑποδηματοπώλου κηδόμενος, μικρὸς αὐτὸς ὤν, ἐρίζοι τῷ μεγάθει τοῖς λεπτοσκελέσιν ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γάρ καὶ τοιούτου τινός. ἔθ' ὑγιωσάμενόν τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα, καλῶς, καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ δ' συμμέτρῳ ἀποδύσασθαι, ἐπαινεῖας ὡς τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε, καὶ μεγαλήν. αἰσχίστῳ δ' αὐτὸς εἴκαζεν ἐκείνου τὸ σύμμετρόν τε, καὶ ὄρθιον, τῷ μὴ, δὴ γάννυσθαι τῇ ἐπαίνῳ, καθειμένῳ αὐξανομένῳ ὡς τὸ μέλος, καὶ τῷ χεῖρα ἐπισείειν. ἢ ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ἐρῶντα ὡς ἥδιστα ἐπαινουμένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων, τινὰ ὑποσύρασθαι, πρὸς τὸ οὖς, εἰπεῖν αὐτῇ, πέπαυσο ὦ οὗτος, μὴ ἐναιρήσῃ ποιήσῃς τῷ γυναῖκα. Διαπλάσιον δ', καὶ μακρῷ τῶν μᾶλλον πλουσίων Στρατονίκην

& manifesta assentatio. Atqui permultos novi, inquit, qui gaudent, siquis eos laudando, etiam quæ non habent, orationi adjecerit: puta, si senes ob ætatis vigorem beatos prædicarit: aut deformibus, Nirei vel Phaonis formam tribuerit. Putant enim suas formas à laudibus immutatum iri, & fore ut denuo repubescant, ut de se Pelias putavit. Sed non ita se res habet. Laus enim magni æstimaretur, si re ipsa, hujusmodi hyperboles beneficio, frui possemus. Nunc verò mihi videntur illi hoc modo affecti, quo deformis aliquis qui apposita tibi formosa larva, pulchritudine superbiret, quam quivis tollere, & atterere posset: unde magis deridiculo esset, nativa facie detecta, quam aucitia forma occultaverat. Aut per Iovem, quo pusillus aliquis, qui cothurnis indutis, de proceritate contenderet cùm iis qui ex planitie toto cubito essent proceriores. Nam & hujusmodi cujuspiam mentionem faciebat. Ajebat viri illustris uxorem, aliàs quidem pulchram & honestam, sed pusillam, & cui multum de justa statura deesset, à quodam poeta carmine laudari, quòd inter cætera, cùm formosa, tum procera esset: cujus longitudinem & rectitudinem populo comparabat. Illam verò laude ista lætari, quasi ad modulos creseeret, & manum concutere. Poetam autem idem sæpe canere, cùm hac laude delectari videret. Donec aliquis ex præsentibus ad aurem admotus ipsi dixit, Heus tu desine, ne mulierem surgere facias. Dicebat etiam Stratonicen

τοιῆσαι τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτῶν περὶ παλαίστρα, ὅς τις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὴ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα. καὶ ὅμως ὅτῳ διακειμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦτο ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καλλοράπτων ποιητῶν ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ βοτρύους τινὰς τηλοκόμους ἀναπλεκόντων, καὶ σπείρους τὰς μὴ ὄλους δῆθεν εἰσκρίνοντων. ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων καταγέλαστα, τῶν παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι. καὶ προσετίθη ὅτι μὴ ὑπ' ἐπαίνοις μόνοι, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε, καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γὰρ ἔφη τῶν γραφέων ἐκείνοις μᾶλιστα, οἳ ἂν αὐτοῦ τὸ εὔμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν. εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστίθεσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιμιμήσωνται, αὐτοῖς προσεῖναι. εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοίας εἰκόνας προσωποῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς οἰκείας. ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα ἅ συγγράμματι ἔοικε, ἐν ᾧ τοῦτο οὐ φέρεται, ὅπ ἦται αὐτὴν, Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαις. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ φησι, μᾶλλον ἢ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐ δι' ἐκείνας ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις προδιαιτᾶσθαί με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίστοις. καὶ γὰρ αὖ σε τοῦτο πάνυ ἔφη. τὰ μὲν τῆς Ἥρας, δεισιδαιμόνως, καὶ φοβοδεῶς ἔχω. δέδια γοῦν μὴ καὶ τῷ Καστιέπειαν εἶναι δόξω, τὸ τοιοῦτον ἐπαινοῦσα ὑπερμέτρως. καίτοι περίεισιν ἐκείνη Seleuci uxorem, assimile quiddam, sed longè magis ridiculum feciſſe. Eam poëtis pro talento certamen propoſuiſſe, quicunque ſuam comam meliùs laudaret, quanquàm calva erat, & ne paucos quidem crines habebat. Attamen ſic affecto capite, cui ex longo morbo id accidiſſe omnes norant, execrandos illos poëtas audiebat, qui capillos ejus Hyacinthinos dicebant, & criſpos quoſdam cincinnos nectebant, & apio, quamvis nulli prorſus eſſent, comparabant. Tales igitur omnes deridebant, qui ſe aſſentatoribus traderent. Addebat etiam non ſolùm in laudibus, ſed etiam in picturis pleroſque aſſentationem captare, & decipi velle: qui illis potiſſimùm, inquit, pictoribus gaudent, à quibus formoſiores effingantur. Eſſe quoque nonnullos qui artificibus injungunt, ut aliquid nari detrahant, aut nigriores oculos pingant, aut aliquid aliud, quod ineſſe ſibi cupiverint. Deinde eos neſcire ſe alienas imagines coronare, & ſibi nullatenus ſimiles. Hæc & ejuſmodi dicebat, alia quidem quæ tuo libro mandaras collaudans, ſed hoc unum non ferens quod eam cum Deabus Iunone & Venere comparaveris. Nam hæc me, inquit, imò humanam omnem naturam ſuperant. Cæterùm ne illud quidem optavi, ut Heroinis illis, Penelope, Arete, & Theanoni, nedum præſtantiſſimis Deabus comparares. Etenim Deos metuo vehementer & expaveſco. Quare vereor ne ut Caſſiopea laudem illam expetiviſſe videar: quanquam illa cum Nereidibus contendebat, Iu-

ἀντιξιῶζιν. Ἦν γὰρ ἡ, καὶ Ἀφροδίτην ἐπῆν. ὥστε ὁ Λυκῖνε, μεμφόμενος σε τὰ τοιαῦτα συλλύσειν. ἢ αὐτὴ μὲ μηδὲ τόλμησε τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γράφειν. σὺ ἡ οἶδας ὅτι ἀνιᾶσά αὐτὴν τὸ βιβλίον, ὅταν ἀφοσιοῦ, ὥσπερ νῦν σε Δημόκριτον, ὑμᾶς λύσεως, ἀδὲ ὁσίως τὰ περὶ τοὺς θεούς. ἰδικῇ τι ἀσέβημα ἐαυτῆς, καὶ παλαμίλλημα τοῦδε δόξειν, εἰ ὑπομβρίοι τῇ τὸ Κνίδῳ, καὶ τῇ τὸ κήπους ὁμοίᾳ λίγειν. καὶ σε ὑπεμίμνησκε ἡ παλλακὴν τὸ τοῦ βιβλίου τέλει αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίως, καὶ ἄλυπον ἔφης αὐτὴν, τὸν ἀναπεπομφέναι ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσχημα τῶν ἐπῶν ποιουμένην. ὁδὲ, τοῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸ ὕψος ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς ἐ θεᾶς αὐτὴν ἀπεικάζειν. ἠξίει δέ σε μὴ ἡ ἀξιωστοτέρων αὐτὴν ἡγεῖσθαι ἢ Ἀλεξάνδρου. [1] ὃς ἢ ἀρχιτέκτονα ὑπισχνουμένην τὸ Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ἀριστερὰ ἄκρον εἰκόνα ἔχειν ἡνίοχου ἢ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσῖν, ἐ ἐφοσήκησε τὸν περιπλοῦν ἡ ὑποχείριος, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενον τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸ ἄνθρωπον, ἐ πλουσίως Κολοσσὸν ἀναπλάττοντα. καὶ τὸ Ἄθω εἰς χεῖρας ἦλθε συλλύσει, μὴ ἢ κρείσσων μικρῷ σώματος ὀφθῆναι μέγα πρὸς μικρῷ σώματος ὁμοιότητα. ὑπῆνθ ἢ τὸ Ἀλέξανδρον τὸ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα μεῖζον τοῦτο ἢ Ἄθω ἐλπίζειν αὐτὸν ἀναστῆναι, ὁ παῖς ἢ ἀεὶ μεμνησόμενον ἀφροσύνης. ἐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν ὕστερον δόξαν τιμῆς. καὶ ἑαυτὸν οὐ

Iunonem autem & Venerem venerabatur. Quocirca Luciane, jussit ut ista corrigas, alioqui se testaturam Deas, hæc à te se invita scripta esse: scias verò tu, molestum sibi esse libellum illum qui sic obambulat, ut à te non admodum piè, nec sanctè de Diis est compositus. Existimabat etiam fore ut impium facinus commisisse videretur, si pateretur se similem dici Cnidiæ & Hortensi Veneri. Præterea tibi in memoriam revocabat ea quæ sub libri finem de ipsa dixisti, modestam vocans, & fastus expertem, quæ supra modum humanum sese non efferat, sed terræ proxima volet. At tu his dictis, mulierem supra cœlum ipsum extollis, ita ut cum Deabus compares. A te etiam postulabat, ne Alexandro imprudentiorem se putares, qui architecto pollicente se totum Athon transformaturum, & ad ejus simulachrum accommodaturum, ita ut totus mons Regis imago fieret, duas urbes manibus tenentis, prodigiosam pollicitationem non admisit, sed autum illud majus ipso ratus, compescuit hominem non credibiles Colossos effingentem: jussitque ut suo loco intactum Athon relinqueret, neque montem adeò magnum ad corporis exigui similitudinem imminueret. Alexandrum autem magnanimitatis nomine laudabat, eumque sibi hoc facto statuam Atho majorem dicebat erexisse in animis hominum, qui ejus rei semper memores essent futuri. Non enim abjecti esse animi honorem adeò incredibilem contemnere. Quare se tuum figmentum lau-

1 Ὃς τῷ δεξιτέρῳ ὑπισχνουμένην τὸ Ἄθω,] Idem superius positum lib. De historia scribenda. *Mart.*

τὸ μὲν τελέσμα σε ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τ εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δ τὴν ὁμοιότητα. μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἀνδρί τινα γυναικὶ γε ἴσην. ὥστε ἀφίησί σε τοιούτων τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ δεύτερα ἀποδεξάμενος. σὺ δ', τὰ ἀνδρώπινα τοιαῦτα ἐπαίνῳ αὐτοῦ, μὴ δ ὑπὲρ τ πόδα ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπισκοπεῖν μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καλὸν δέ σοι εἰπεῖν ἀνεξέλαστον. ἀκούω ἔφη πολλῶν λεγόντων. εἰ δὲ ἀληθὲς ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε, μή δ' ὀλυμπιάδιν ἐξεῦναι τοῖς τικῶσι μείζους τ σωμάτων ἀνιστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἷς ὑπερβάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τ ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίνεσθαι τ ἀθλητῶν ἀγκρίσεως. ὥστε ὄρα ἔφη μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι σὺν τοῖς μέτροις. κἀκεῖνα ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα. ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη σὺ δ' σκόπει ὦ Λυκῖνε, ὅπως μεταχηματίσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ ῥεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρηπίαλο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ. καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖον π ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν π εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησε, σιωπῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δ' ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἤρξαμην τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν. καὶ δυσπλήσιόν π ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τ ὁρωμένων πάσχομεν. ἐὰν μὲ πάνυ ἐγγόθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς ἀναγιγνώσκομεν. ἐὰν δ' ἀπιστάντες, ὡς δ' συμμέτρως ἀφεστηκότες

laudare, & Imaginum commentum: sed similitudinem non agnoscere: non enim tantis ac talibus esse dignam, ne propè quidem: ac neque mulierem ullam, quamcunque tandem aliam. Itaque tibi honorem hunc remittit, tuaque archetypa adorat. Tu verò, humanis laudibus ipsam decora: nec pede major sit calceus, ne illo, inquit, mihi inambulanti os obturet. Illud etiam tibi dicendum dedit in mandatis. Multos, inquit, dicentes audio: quod verum-ne sit vos viri scitis, Ne Olympicis quidem victoribus licere statuas corporibus majores erigere, sed Hellanodicis curæ esse, ut ne unus quidem veritatem excedat, & statuarum examen, athletarum admissione fieri accuratius. Itaque vide, ne mentitæ mensuræ accusemur: ac deinde nostram imaginem subvertant Hellanodicæ. Hæc quidem illa dicebat. Tu verò perspice Luciane, quomodo librum hunc transformes, atque talia demas, nec in numen pecces, velut illa gravissimè hæc ferebat, interque legendum subhorrescebat, ac Deas ut sibi essent propitiæ, rogabat. At certè illi ignoscendum, quòd animo fuit muliebri. Atqui, ut verùm dicam, etiam mihi ipsi tale quid dicere visa est. Ac primùm quidem audiens, dum scripta intueor, delictum non animadverti: sed postquam illa mihi indicavit, ipse etiam similia de iis sentire cœpi. Ac mihi simile quid accidit, quod in iis quæ intuemur usuvenit. Siquid proxime sub oculis constitutum comtemplemur, id nequaquam exquisitè dignoscimus. At si justo intervallo distantes intueamur, omnia

τῷ ἰδεῖν, ἄπιστα σοφῶς πρὸς φαίνεται τὰ δοκοῦντα, καὶ τὰ μὴ ὄντως ἔχοντα. τὸ δὲ ἄνθρωπον ὄντα, Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀκαρῆς εἶναι σπουδάζειν τὰς θεάς; οὐ γὰρ τοῖς τοιούτοις, οὐκ ὄντα τὰ μικρὰ μείζονα γίγνεται τῇ συγκρίσει, ὡς τὸ μείζονα ἀπομικρύνεται, πρὸς τὸ παπεινότερον καθαιρόμενον. οἷον, εἴ τινες ἄμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν, μέγας, ὁ δὲ, παῦρον τῇ κλίσει χαμαιζηλός, εἶτα δέησιεν ἀπασῶσιν αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρῳ τὸ ἕτερον, ὁ δὲ βραχὺς μᾶλλον ὑπεραναπτύσσοιτο τῷ γόνατι ἄν, καὶ οὐκ ἂν μάλιστα ἀκροποδιᾷ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν, ἀλλ' εἰ μάλιστα ὁμάλιστος φανεῖται, ὁ μείζων ἐκεῖνος ἐπικύψας, καὶ παπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως ἢ καὶ σὺ πρὸς τοιαύτας εἰκάσῃς, οὐκ ὄντως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀναγκαῖον ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ σύμμετρον ἐκκλῶμενον. καὶ εἰ μὴ νῦν δικαίας τῆς ἐπιχείρει, ἐπὶ τὰ ἀρχαῖα ἐκπίνοιτο τὸν λόγον, ἥδιστα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι νῦν ἀσεβείας αὐτὸ ὁρᾶν. σὺ δὲ τοσαύτας ἔχων καλὰς γυναῖκας, Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὼ ἐθάμησας, οὐδὲν δέον. ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο, καὶ ἐπίφθονον, ἀφαίρει ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς σὲ σοῦ πρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους, καὶ πρόχειρος ὢν, ἐτύγχανες. ἀλλὰ νῦν ὅτου δ' ὅπως ἐξέρασε πεπίστευκας μεγάλως, ἐπισφαλῶς. καὶ ἐκ δὲ τέως φειδομένου, ἀσυμφόρως ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀνατρέφεις. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον. ἐπὶ δὲ Φειδίου φασὶν ὅτω ποιῆσαι, ἐπιτρέψαντας τοὺς Ἠλείους τὸ Διὸς

omnia liquidiùs apparent, quæ bene, quæque secus se habent. Ergo hanc, cùm sit homo, Veneri & Iunoni assimilare, quid aliud est quàm Deas ex professo extenuare? nquidem in ejusmodi comparationibus, non tam quod parvum est collatione crescit, quàm quod majus, imminuitur, dum ad id quod humilius est, pertrahitur. Exempli gratia, si duo simul incederent, alter prægrandis, alter pumilio, deinde ipsos adæquare oporteret, ne alter alterum statura superaret, nequaquam breviore semet quantumvis extendente hoc fieret, etiamsi sese in summes pedes maximè erigeret. At si statura pares videri debeant, major ille caput demittet, ac se humiliorem reddet. Similiter & in id genus imaginibus, non tam major sit homo, si cum Deo comparetur, quam necesse est imminui Deum, ad id quod est inferius, reflexum. Et si quidem terrestrium penuria, orationem ad cœlestia extenderes, minùs vitio verteretur, quod per impietatem hoc feceris. At tu quamvis tam eximias mulierum formas haberes, cum Venere, & Iunone ausus es ipsam comparare, cùm nihil opus esset. Quare hoc nimium atque invidiosum demas Luciane. Neque enim hoc tui est moris, qui ad laudandum alioqui non eras facilis ac promptus. At nunc nescio quo pacto derepente mutatus es, hoc abundè faciens: & qui laudum hactenus fuisti parcissimus, earundem evasisti prodigus. At ne te pudeat jam editam orationem retractare: quandoquidem & à Phidia sic factum fuisse dicunt: quum apud Eleos Iovem construxit.

στάσα γὰρ αὐτὸν καθ' ἓν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοσοῦτον ἀναπτύξας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπῃνεῖτο ἢ αἰτιᾶτό τις, ἢ ἐπαινοίη τις. ἦν δὲ, ὁ μὲν, τὴν ῥῖνα, ὡς μακράν. ὁ δὲ, ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον. ὁ δὲ ἄλλο, ἄλλό τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ ἄλλοι αὐτῆς τὸ Φειδίου ἐγκλείσασ' μόνον ἑαυτόν, ἐπανορθοῦν, καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τῶν πολλῶν δοκοῦν. ἐγὼ γὰρ ἠνιώμην μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμον τοσοῦτον, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τὸν πολὺ πλείονα ὁρᾶν ἑνός, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς ἀκήκοα, ἐπειδή τι, καὶ σύνες ὦν. Αν. Πολύστρατε, οἷον ἂν ῥήτορ ἐλελήθεις με. ῥᾳστα γοῦν ἔστι μακράν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας καὶ συγγράμματον, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἡ δικαιοσύνη ἐποίησεν, καὶ κέλευσα σὺ, ἐρήμην καταδικασθῆναι τὴν βίβλον, μὴ παρόντων αὐτῇ τῶν συνηγόρων. ῥᾴδιον γὰρ οἶμαι τοῦτ' ἦν, καὶ τὴν παρρησίαν, μόνον θεοῖς κρατεῖν. ὥστε δεῖν θαυμάζειν, εἰ ἡμεῖς ἐάλωμεν, ἔτι ὕδατος ἡμῖν ἐπιχορηγοῦντος, ἔτι ἀπολογίας ἀπορηθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀπαραίτητον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι, καὶ δικασταὶ ἦτε. πόθεν δ' ἐμοὶ ἐξέλεις, ἀγανάκτησας τοῖς ἐγκαλουμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ καὶ τὸ Γ' μέρειον ποιητὴν, παλαιᾳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δῆτά μοι ἐφίεσθον τινα γνίαθ' τῇ δίκῃ; Πο. νὴ Δί' ὦπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. εἰ γὰρ ἀνθέξῃς ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ γ', καὶ συμξυζιεῖν σοι ἕτοιμος ἐπὶ

Stabat enim ille post fores, ubi primùm opus expansum ostendit, unde eos qui vel reprehenderent, vel laudarent quippiam exaudiebat. Cæterùm alius nasum, utpote crassiorem, alius faciem, utpote longiorem, alius aliud reprehendebat. Deinde cùm discessissent spectatores, intus inclusus Phidias denuo effigiem corrigebat, & ad vulgi sententiam accommodabat: siquidem populi tam numerosi consilium non leve censebat, imò necesse esse ut plus viderent multi quàm unus, etsi Phidias foret. Hæc ab illa tibi affero, eademque ipse te moneo, qui tui amicus sum & studiosus. *Luc.* Hactenus Polystrate te tantum rhetorem esse ignoraveram. Itaque orationem ita prolixam, accusationem ita gravem adversus meum libellum protulisti, ut mihi nulla spes defensionis ampliùs superfit. Verumenimvero non ex judiciario more feciſtis, in primis verò tu, quum indicta causa librum condemnasti, cui deerat patronus. Facillimum autem illud est, ut opinor, juxta paroemiam, Solum currentem vincere. Itaque nihil mirum, si victi fuimus, neque effusa nobis aqua, neque respondendi facultate concessa. Quin potiùs illud est omnium absurdissimum, quod ipsi & accusatores, & judices eratis. Vtrum ergo vis, sileam decretis acquiescens, an juxta Himeræum illum poëtam, retractationem conscribam? aut mihi copiam facietis provocandi ad aliud judicium? *Pol.* Sanè per Iovem, siquid justi habes quod dicas. Non enim contra adversarios, ut dicis, sed apud amicos defensionem suscipies. Ego verò in hac causa tuis à partibus stare sum paratus.

Luc.

ἢ δίκης. Λυ. ἀλλ' οὐδὲν ἀναγκαῖον ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ σοῦντος παρόντος, ποιήσομαι τοὺς λόγους. μακρὰν γὰρ ἂν ἔτους ἀμείνονι δεῖ. νυνὶ δ' ἀνάγκη ἀπ' εὐτόλμου ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀχιλλιαφόρος γένοιο παρ' ἐμοῦ, οἷος παρ' ἐμοῦ σὺ μοι γεγένησαι, τολμήσω ἀπαρρίψας τὸ κύβον. Πο. θαῤῥῶ ὦ Λυκῖνε τοῦτο γε ἕνεκα, ὡς ὁ φαῦλόν μοι ὑποκριτὴν ἕξει τῆς ἀπολογίας, πειράσομαι δὲ βραχέα εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσωμι. Λυ. καὶ μὲν πάνυ μοι ἐδεῖ μακρῶν τῶν λόγων, ὡς ὕπνου φοβηθῆναι τὸν κατηγορέοντα. ὅμως δ' οὖν ἕνεκα ἐπιτρέψομεν τῷ ἀπολογίᾳ. κἀγὼ παρ' ἐμοῦ τοῦτο τοῦδε αὐτῷ ἀπαγγελῶ. Πο. μηδαμῶς ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς σοῦντος παρούσης λέγε τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτόν. Λυ. σοῦν ἐπιδείξω ὕστερον δοκεῖ ὦ Πολύστρατε, ἢ μή, πάρεστι, καὶ παρεόντα δηλαδὴ σοῦντα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας. ἡμῖν δὲ χρὴ τὸ δεύτερον λόγων ἀνάρχεσθαι. κρίνετε, ὦ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν, ὦ πίπτωμι, σὺν οἷσ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρόσωπον ἀπεῖναι. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἰδοὺ τι ᾔδη, καὶ δέδοικα, καὶ μηνιμαχὶ ἐοικὼς ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ τὸ πρόσωπον πολλοῦ μοι τοῦ παραχοῦ πεπτοίηκεν. ἀρξόμαι σ' ὅμως. ὦ γὰρ οἷον τὸ ἀναδυῆναι, ἤδη παρούσης. Πο. καὶ νὴ Δία πολλοῦ τὴν ὀμφάνεσαν ἐπιφανῆ τῷ προσώπῳ. φαιδρὰ γὰρ ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής· ὥστε θαῤῥῶν λέγε τὸν λόγον. Λυ. ἐγὼ σε ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα μὲν φῂς, καὶ πάνυ δὲ μέτρια ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπρίνεσα, ἡλίκον αὐτὸ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενέγκας, τοῦ πρὸς τὸ θεῖον τιμοῦ

Luc. At moleſtum illud Polyſtrate, quòd ea non præſente verba faciam. Id enim longè foret ſatius. Nunc verò mihi juſſo reſpondere neceſſe eſt. Sed ſi talis apud illam internuncius mihi fueris, qualis illius apud me fuiſti, aleam jacere audebo. *Pol.* Quod ad hoc attinet, confide Luciane, fore ut me tuæ defenſionis actorem non malum habeas, ſi paucis dicere conetis, quò faciliùs omnia recorder. *Luc.* Atqui longiſſima oratione mihi opus erat, adverſus accuſationem adeò vehementem; tamen in tui gratiam, defenſionem præſecabo. Itaque hæc illi meo nomine renuncia. *Pol.* Nequaquam Luciane; ſed tanquam illa præſente orationem habeto. Deinde apud ipſam te imitabor. *Luc.* Proinde, quando ita tibi videtur Polyſtrate: illa quidem præſto eſt, eaque dixit videlicet, quæ tu ipſius nomine mihi renunciaſti. Nobis autem exordienda eſt ſecunda oratio. Atqui, non verebor enim tibi dicere quod mihi accidit, neſcio quomodo rem hanc mihi magis metuendam reddidiſti: & ut vides, jam ſudo, & metuo, eamque tantùm non videre puto, quæ res multum me perturbavit. Incipiam tamen: cùm ea jam præſente nulla ſit fugiendi facultas. *Pol.* At, per Jovem, magnam vultu præ ſe fert benevolentiam, videnʼ ut eſt hilaris, & manſueta. Quare orationem confidenter aggredere. *Luc.* Ego te fœminarum præſtantiſſima, magna immodicaque laude proſequutus, non video factum eſſe ut te tantum laudaverim, quantum ipſa hoc de te encomium protuliſti, dum honorem qui numini tribuitur ma-

σὺ μεγάλῳ πλημμέλειαν. χείδων γὰρ ἁπάντων τῶν μείζων, ὧν εἴρηκα σοὶ σοῦ. καὶ συγγνώμην, εἰ μὴ σοι παντὶ τῷ εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθεῖν. εἰ γὰρ ἄν ἄλλως πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην. ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν ἤλίκην τοῦ περιλιπεῖν, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπον χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς, ὡς ὅσον τὸ θεῖον μὴ σὺν παρέργῳ σέβεσθαι, ὅτι καὶ πρὸς ὠφέλειαν ἄριστον ἂν εἴη. ὥστε εἰ πάντως μεγαυχήσουσι δῆοι τὸ λόγου, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπαινοῦσαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτῷ, προσθήσω δὲ τοῦτο, ὡς πινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνοις μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμὲ γὰρ ἐπαινέσαι καὶ τὸ μέγιστον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπέπτεις, μὴ ὂν τύφου μεστὸν σεαυτοῦ ποιησάσι σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τε τοιοῦτος αἰσχυνομένῳ τοῦ λόγου, ἐπισπόμενος τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ φαυλοπαίζειν τε περὶ τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μέγα ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ ἡμαθικῆς ψυχῆς ἀληθείας δεῖγμά ἐστι. πολλοὶ ἀλλ' ὅταν πρὸς ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ ὅταν ἀληθεμένῃ συγχώρησις, τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις σαυτόν. καὶ γὰρ εἶδεν ἐς τὸ τοῦ Διογένους λόγου φέρειλήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα. ὃς ἐρομένῳ τινὸς ὅπως ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο, εἰ δόξης ἔφη καταφρονήσειε. φαίην γὰρ ἂν ἐγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι, ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν. ἀλλὰ ταῦτα

gni facis. Istud enim, omnium quæ de te dixi, fermè est maximum. Ac veniam deprecor, quòd etiam hanc imaginem tibi non ascripsi, quæ me per ignorantiam latebat: non enim aliam ante ipsam delineassem. Itaque ista ratione quidem, nedum laudando nimius fui, sed longè inferiora quàm pro dignitate dixisse mihi videor. Igitur considera quantum sit illud quod prætermisi, quàm insigniter magnum ad demonstrationem bonorum morum, & recti judicii: quòd quicunque numen non perfunctoriè colunt, etiam humanis in rebus optimi sint. Quocirca si omnis oratio esset retexenda, & emendandum simulachrum, ex ea nihil auferre auderem, imò & hoc adderem tanquam totius operis caput & verticem. Quo nomine me tibi magnam gratiam debere confiteor. Cùm enim animi tui moderationem laudarim, & quod nihil sublime, nihil fastu plenum tibi indidit præsens rerum amplitudo, tu his in oratione mea reprehensis, laudum veritati fidem attulisti. Nam quòd laudes istiusmodi non præripis, sed earum te pudet, majoresque dicis quàm ut tibi conveniant, modesti & popularis animi est argumentum. At quanto magis ergà laudes ita affecto es animo, tantò summis laudibus digniorem te reddis. Eaque res in Diogenis sententiam ferme tibi cecidit. Qui interrogante quopiam quo pacto quis gloriam consequi posset: si gloriam inquit contempserit. Ipse etiam dicerem, siquis me interrogaret, quinam potissimum laudi digni sint, quicunque laudari nolunt. At hæc aliena fortè sunt,

ἢ ἴσως ἐξαμύνει, καὶ πόρρω ἔσῃ παρεσόμενος. ὑπὲρ ἧς δὲ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ σὺ Κνιδίᾳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων, ἔπεμψας. [1] πῶς γὰρ σοι ἔκμετρα ἔδοξε, [2] καὶ ὑπὲρ τὰ πόδα; ὡς αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ὅτος ὁ λόγος, ἀνδρῶνας εἶναι ποιητὰς, καὶ ῥαψῳδούς. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας, καὶ μᾶλλον εἰμὴ, εἰ ἓ χαιμὶ, καὶ βαδίζω, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μίτρας φέροιντο. ἐλαύνειν γάρ τι ὁ ἔπαινος. ὁσῷ ἔστιν αὐτοῦ μίτρον εἰς μέγεθος, ἡ ὑπερβολὴ γίνεται τοῦ ἐπαινουμένου. ἀλλὰ τοῦτο μέντοι ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερβαλοῦσα τὴν, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸ ἐπαινούμενον. ἐγὼ μὲν τοίνυν ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ ἓ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. ἐκεῖνο δέ σε φημὶ [3] τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸ ἐπαινούμενον, καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι παραβάλλειν. καὶ ἐγὼ δείξω σοι τοῦτο τὸ μέγιστον ἐπὶ τοῦ ἐπαινεῖν. τὸ δὲ οὗ, ὃς ἂν μάλιστα πρόνοιτο. σὺ δ' ἐν τοῖς ὁμοίοις παραβάλλοι, μᾶλλον δὲ πρὸς τὸ ὑπερβάλλον τὸ παραβάλλειν, ἀλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἷον, ἢν τις κύκνῳ ἐπαινῶν, εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ μάλιστα, ἆρά σοι ὁ τοιοῦτος δόξει ἐπαινεῖν εἰδέναι; σὺ δ' εἴποις. ἀλλὰ μᾶλλον ὁσῷ εἰ λύκου φαίη ἔσται αὐτὸν ὑπάρχειν, ὁ δ' ὕστερον μεγάλως τι ἐπῃνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ

sunt, & extra rem. Verùm de quo instituenda mihi defensio, illud est, quod te cum Cnidia, & hortensi Venere, cum Iunone, & Minerva, formam tuam effingendo, comparavi. Ea-ne modum excedere, & pede latiora tibi visa sunt? De his ipsis igitur dicam: quanquam vetus est hoc verbum, rationibus reddendis non esse obnoxios poetas & pictores: puto etiam laudatores, eoque magis, si humi & gressim, ut nos, at non præter modum ferantur. Laus enim res est libera. Neque modum ullum ad magnitudinem, aut brevitatem, ipsi leges præscripsêre. Sed illud tantùm ex omnibus respicit, quomodo summè admirabitur, & insignem faciet eum quem laudat. At ego viam hanc non ingrediar, ne id inopia consilii facere tibi videar. Illud verò dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat. Et ferme in hoc sita est bene effingendi summa. Illud verò rectè effictum, sic potissimum judicabitur, Non si quis cum similibus comparaverit, neque si cum eo quod vilius est composuerit, sed si quod laudatur, ad excellentioris archetypum, quoad fieri potest, extulerit. Exempli gratia, si quis canem laudando, diceret esse vulpe aut fele majorem, nunquid ille laudandi rationem tibi videtur nosse? Non utique dixeris. Sed neque si lupo parem esse diceret, neque sic magnificè laudaret. Sed ubi tandem

1 Τοῦτό σοι ἔμμετρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἐδ. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὰ πόδα. Marcil.

2 Καὶ ὑπὲρ τὰ πόδα.] Vide Paræmiogr. *Bourd.*

3 Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεσκεύασε τὰς ἀφορμάς. *Marc.*

ἴδιον ⸗ ἐπαίνου ἀποπλεῖτον ; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ὁμοίαν λέγητον ⸗ μεγάθει ⸗, καὶ ἀλκήν. ὡς τὸν Ὠρίωνος κυνὰ ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς, λεοντοδάμοιο αὐτοῦ. ὅτου γὰρ δὴ κυνὸς σύντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος, ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλοι, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς φύσαι, τὸν ἂν οἶμαι μελαθρῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ ⸗ ἐπαίνου, ὅπως εἰ ⸗ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγχον ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, ὑδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον. ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς Διόκλειμον τὸν Γλαῦκον; ὑδὲ Πολυδεύκεος βίαν φήσας ἀνατείναντα ἂν αὐτῷ ἀνταίας τὰς χεῖρας. ὑδὲ σιδήρεον Ἀλκμήνης τέκος. ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον ⸗ αὐτῶν ἀπέφηνε. καὶ ὅπου αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντιπαινούμενος ⸗, ὅτι σφίσιν ἐμίαινεν ἢ μιαίνοιτο ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, ἢ τοῦ ποιητοῦ, ὡς ἀσεβοῦντος περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ σιδήρειον ἄμφω, καὶ ἐπαμῦναι τὸν τῶν Ἑλλήνων. ὁ μὲν, ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος. ὁ ⸗ ποιητὴς, ἐπί τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς εἰ ⸗ αὐτὸς εἰκάσας βλάβην ὅσην ἂν τῷ ἐπαινουμένῳ ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ χρησάμενον τῷ ⸗ διαβολίσματι, τοῦτο ὑποβαλόντος ⸗ ⸗ λόγου. ἐπεὶ ⸗ ⸗ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲ ⸗ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μάλ' σε, καὶ σὸν ἔχρῃν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρῖναι, καὶ ὁρίσασθαι τό, τε ⸗ ἐπαινητικὸν ⸗ ἔργον, καὶ τὸν ⸗ κόλακα ⸗

dem quod laudis est proprium absolvitur? Si canis dicatur magnitudine & robore, leoni esse similis, ut Orionis canem laudans poëta, leonis domitorem appellat. Nam hæc utique canis perfecta laus est. Rursus siquis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum Carystium, aut Polydamantem laudare volens, eorum unumquemque muliere robustiorem esse diceret, nonne deridendum putares ob insulsam laudationem, siquidem etsi eum viro aliquo præstantiorem dixisset, neque hoc ad laudem sufficisset? At quomodo celebris poëta Glaucum laudavit? non dixit Pollucem manus adversarias cum ipso conseruisse: neque ferreum Alcmenæ filium. Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potiùs ipsis imaginibus expressit. Et neque Glaucus indignatus est quòd cum inspectoribus athletarum Diis col atus laudaretur, neque illi ulti sunt vel Glaucum, vel poëtam, prout in laude impium; sed ambo celebres, & in honore apud Græcos fuerunt: ille roboris nomine Glaucus: poëta verò & rerum aliarum, in primis verò carminis hujus ratione. Nec verò mireris, si & ipse cùm effigiem fingere vellem: altiori, quod laudanti erat necessarium, usus sum exemplari, ratione id subjiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti, quòd assentatores odisti, laudo te, nec aliter fieri conveniebat. Sed enim volo tibi laudatoris opus, & adulatoris nimietatem discernere, & definire. Ita-

1 Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ] Μᾶλλον δὲ καὶ πρεπόντως αὐτῷ ἐκείνῳ. *Marc.*

1 Τὸν

ὑπερβολήν. ὁ μὲν γὰρ κόλαξ, ἂν τε πρὸς ἔργους ἴσκῃ τὰ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας ὀλίγον ποιούμενος τὴν σφόδρα τοῦτο, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν εἴωθεν. ἐπιψευδόμενος δὲ καὶ προσποιούμενος παρ' αὐτὰ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ἐκεῖνος δὲ τὰ Θερσίτου δυμορφότερον ἀποφῆναι καὶ Ἀχιλλέως. καὶ τὰ Νέστορος φῦναι τὰ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντων, τὰ νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν δὲ Κροίσου υἱὸν ἐξενηκοώτερον εἶναι καὶ Μελάμποδος. καὶ τὰ Ἰφίκλου ἑξότερον διδυμίαν καὶ Λυγκέως, ἤν γε μόνον κερδάναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως ὑπὲρ ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τὰ μὴ ὄντα προσποιοῖτο. τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, ὑπερβαλέσθαι, ἐπαύξειν, καὶ μείζω ἀπέφηνε. καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσας ἥλαν, φύσει κᾶφον ὄντα ἴσμεν ζῷον, καὶ δρομικὸν, ὅτι ἄκρον ἐπ' ἀκρεμόνων καρπὸν φέρει, καὶ κοπίκλα. καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε φῦναι ἀετὸν ἀλλοπρόσαλον δρόμου ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ κολλᾶν, καὶ ἅρισα κοπτοσιδηρεμένων, εἴποι ἄν, Ζηνὸς αὐλὴ τοιάδε γ' ὀλυμπίου ἔσεσθαι κόλη. ὁ δὲ κόλαξ, τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν σκληρὸν ᾖ συβώτου κολύβης εἴποι, εἰ μόνον τι προσδέοιτο συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν. ὅπου Κωμάρχου ὁ Δημητρέως δὲ πολιορκητοῦ κόλαξ, ἀπάντων αὐτοῦ τῶν ἔργων τὴν κολακείαν κρατιστεύειν, ἐπεὶ ὑπὸ βηχὸς σοφὸν μόνον τὸ Δημήτριον, ὅτι ἐμιμεῖτο ἐχρέμπτετο. ὃ μόνον ἦν τοῦτο ἐπαινέσαι. Itaque assentator utpote propriî compendii causa laudans, nulla veritatis ratione habita, omnia supra modum laudanda putat: multa mentiens, deque suo addens, adeò ut Thersitem Achille formosiorem facere, & Nestorem eorum qui ad Ilium militarunt natu minimum dicere non vereatur. Quinetiam jurare ausit Crœsi filium auditus acumine Melampodem antecellere, Iphnea verò visu Lynceum, dummodo lucri aliquid ex mendacio se capturum speret. Porrò laudator, mentiri nolit, aut aliquid ex iis quæ neutiquam insunt, addere: sed quæ bona habet à natura, quamvis non sint admodum magna, per comparationem auget, & majora ostendit. Et dicere ausit, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia, & cursu velocem, Ille per intactæ segetis, vel summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Rursus non dubitaret dicere, Procellipedum cursum equorum. Quinetiam si domum eximiam, & optimè extructam laudet, dixerit. Talis & intus erat magni Iovis aula suprema. At hunc versiculum assentator, etiam de subulci tugurio id diceret, si modò aliquid à subulco acceptum se speraret. Veluti Cynæthus Demetrii illius Poliocetæ assentator, absumptis omnibus assentandi rationibus, Demetrium tussi vexatum laudabat quòd scitè spueret & excrearet. Non solum autem

1 Τὸ Κροίσου υἱὸν ἐξενηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui Herodotus lib. 1. ἐμὲ δὲ παῖς ἦεν ἄφωνος. videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infrà in Gallo sive somnio, λοιπὸν δὴ, inquit, ἐμοὶ λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ἦν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Mart.*

πρὸς αὐτῶν γνώσεσθαι ἐστι, τὸ τὰς μὲ κόλακας σὸν ὀκνεῖν, καὶ ψέγεσθαι δ' χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δ τὰς ἐπαινέτας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι, ἀλλὰ κακείνω δ σμικρὰ διαλλάττουσιν. ὅπ οἱ μὲ κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς. οἱ ἐπαινέτης δ, καὶ σὺ αὐτοῖς τούτοις σωφρονεῖσι, καὶ σὺτὸς τ' ὅρων μένεσι. τῶν τά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας, καὶ ἐπαίνε ἀληθεῖς δείγματα, ὡς μὴ πάντως ὑποπτεύης τὰς ἐπαινέτας, ἀλλὰ διαφερέτω, καὶ Συμπετῆς τῷ οἰκείῳ μίτρῳ ἑκάστου. φέρ' οὖν εἰ δεκεῖ, πρόσεχε τοῖς ὑπ' ἐμὲ εἰρημένοις, τὸν κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μόνοις εἰ τι τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοίκασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μόνιπα ἄμορφον ἀπὸ ἔφλου τοῦ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματος ὁμοίαν γράψαιμι, καὶ δ Κυνάθα κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσιν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ἀ πάνυ σὺ πολλὰ ἀφεστήκασιν τὸ τόλμημα. τάχα δ νεῦν φαίης, μᾶλλον δ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείδω. ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσεσθαι τ' ἔπαινον ἐχειν, ἀλλὰ μὴ θεὰς ἀπεικάζειν ἀνθρωπον ὕστερ. ἐγὼ δ, ἤδη γάρ με προάξεται τάληθες εἰπεῖν, ἀ θεᾶς μὲ ἀ βελτίστη εἰργασε, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθυ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλεφαντοποιήμασιν. τὰ δ ὑπ' ἀνθρώπων γεγλυμμένα, σὺκ ἀσπὲς οἶμαι ἀνθρώποις εἰκάζειν. οὐτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τῶν Ἀθηναῖων ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίε πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ἃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ἀ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσημον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν. ἂν τάς τε ἀληθεῖς εἰκόνας

autem hac nota à se invicem discernuntur ambo, quòd non dubitent assentatores mentiri in eorum qui laudantur, gratiam. Laudatores verò dotes quæ insunt, extollere conantur. Sed hac re etiam non exigua à se invicem differunt, quòd assentatores, quoad fieri potest, Hyperbolis utuntur: laudatores in iis sibi temperant, & intra terminos manent. En tibi ex multis pauca assentationis, & veræ laudis indicia: ne laudatores omnes suspiceris, sed utrumque discernas, & propria mensura metiaris. Age itaque si videtur, ea quæ à me dicta sunt ad utriusque canonem expende, ut intelligas huic-ne an illi sint similia. Nam si deformem aliquam Cnidio simulachro similem dixissem, revera præstigiator, & Cynætho adulantior existimarer. Sed si dixi eam, quæ talis est, qualem norunt omnes, non admodum longo intervallo distabat ausum. At dices fortasse, aut potiùs jam dixisti: pulchritudinem quidem laudare tibi liceat. Sed enim immunem ab invidia laudem tribuere conveniebat: non autem Deabus hominem me comparare. Ego verò, jam enim adducar ut verum eloquar, te ô præstantissima, nequaquam cum Deabus comparavi, sed cum eximiorum artificum operibus, ex lapide, ære, aut ebore confectis. At quæ ab hominibus sunt facta, cum hominibus comparare non puto impium, nisi Minervam illud esse existimasti, quod Phidias effinxit, aut cœlestem Venerem illud, quòd non multis abhinc annis Praxiteles Cnidi fecit. At vide ne inquorum imagines veras nulla hu-

decorum sit talia de Diis sentire:

mana

ἀπεφαίνετο εἶναι ἀνθρωπίνη μιμήσει ἴσως ἐπιτυχεῖν. εἰδὶ δ᾽ ὅ, τι μάλιστά γε αὐτοῖς ὁμοίους εἴχομεν, οὐκ ἐμὲ τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρώτῳ σοὶ τοῦτο ἐπιμέμφομαι τοῦ ὀδύρ, ἀλλὰ πολλοί, καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί. καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν ἐγὼ σοῦ ἀπαιτοῦσαι συναγορεύσοντά μοι. ἡ οὐδεμία μηχανή, μὴ ἐγὼ δὲ αὐτὸν σοὶ ἐμοὶ ἀλλᾶναι. ἐρώτησόν τινα αὐτὸν, μᾶλλον δ᾽ ὅτι ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ γὰρ ἀξιομνημονεύτατος, οὐ ποιοῦσα τὰ χαριέστατα τῶν ἐρασθεισῶν αὐτὸν, ὅτι σοι οἰκεῖον δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τῆς ἀλχμαλώτης λέγῃ τῇ Βρισηΐδι, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἐικέλη, ἐπινοῇ τ Πάτροκλον. εἶτα μὴ μικρόν, ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔῃσι, εἶπε δ᾽ ἄρα φησὶ κλαύσασα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν. ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, κ᾽ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλαυθεράζειν σὺ τῷ ἐπαίνῳ. ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ δῷς, ὅμ᾽ ὅστις ἀεὶν δέδηκεν, ὑφ᾽ ἕτερ ὅς τις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ κτίσασθε, οὐδὲ ὁ μαιόμενος τολμήσας αὐτὸν τῷ εἰκόνι, οὐδ᾽ ὁ τὰ νόμα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν σὺ τῇ ζωγραφίᾳ τ᾽ ὀπτῆλον. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφιέσσιτην βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσα τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσας ἐγὼ σ᾽, ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, σὺν ἂν ξυγκαθέλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μεσθῶσαι τὰ πολλά. ὅπερ θεοῖς ἄνθρωποι ἄνθρωποι ἔχουσιν ἐπὶ μέγιστον ὄφελος ἐπαινέμενοι. ὅρα ὅσῃ αὐτὸς φεύδῃ ἐποιήσατε τ θεῶν, καὶ ὡς ἐπαμιδύσατε τὰς εἰκόνας εἰς τὸ σύμμετρον. ὡς ὄμμασι μὲν φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρει δ᾽, τῷ ζώνῃ, στέρνον δ᾽ τῷ Ποσειδάωνι, ἀφειρῶν τ᾽ ἀνθρώπων κέ μέλη ὡφῆς τοσαῦτον θεῶν εἰκόνας.

mana industria imitatione assequi potest, ut sentio. Quod si etiam te illis assimilassem, meum hoc non esset: neque primus hanc viam aperui, sed multi, & eximii poëtæ, cum primis verò Homerus civis tuus, quem mihi patrocinaturum proferam: aut fieri non potest, quin mecum vincatur. Quare ipsum interrogabo, aut te potiùs illius loco. Etenim memoriæ mandas, quod præclarè facis, elegantissima carminum ejus, quid tibi videtur illud ubi de captiva Briseide sic loquitur, aureæ Veneri similis Patroclum lugebat. Deinde paulò pòst, ac si non sufficeret, si soli Veneri similis esset, addit, Sic itaque est mulier lachrymans effata Deabus Contimilis. Ergo cùm talia dicat, illumne odisti, & librum projicis, an illi libertatem in laudando permittis? At non deo, tamen tanta sæculorum series ipsi concessit. Ac nemo inventus est qui hujus rei illum arguerit, neque qui Imaginem ejus flagris cædere ausus sit, neque qui obeliscis adscriptis nothos versus notarit. An licebit illi mulierem barbaram, idque plorantem, aureæ Veneri comparare? Ego verò, ut pulchritudinem taceam, quoniam audire non sustines, Dearum imaginibus non comparaverim mulierem hilarem, & sæpe ridentem? Quod homines Diis simile habent. In laudando autem Agamemnone, vide quantum Diis pepercerit, & quàm accommodatè Imagines deprompserit, ut illum oculis & capite Iovi similem esse dicit, balteo Marti, pectore Neptuno, membratim dividens hominem ad tantorum Deorum imagines collatum.

Rur-

καὶ οὐ πάλιν, βοῶπιδος Ἀργείη Φησὶν ὁμοίου εἶναι. καὶ ἄλλον ἄλλῳ. Ἡσιόδῳ τὴν φρύγα τὸν Πρίαμον. Ἡσιόικελον, παῖδάκις τὸν Πηλέος. ἀλλὰ ἐπείνειμι οὐδὲ ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν ἀνδρειζομένων. ἀκούσας γὰρ δήπου αὐτῶν λέγοντος, Ἀρτέμιδι ἐικέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ εἶτα δ' Ἄρτεμις ἐστι καὶ ὄρεσφι. ἢ μόνον ἵνα τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς θεοῖς ἀπεικάζῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην, ταῖς χάρισιν ἀπίκασε. καὶ ταῦτα, ἄμφω ἐιδαλίμω. καὶ ὅλως τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς ἰδίαις εἰκόσι διακεκόσμηται. ὥστε ἢ κἀκεῖνα ἐξαλείφειν, ἢ ἐμοὶ τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφιέναι. ἔστω. ἦ τὰ κρὸς τὰς εἰκόνας, καὶ τὰς ὁμοιώσεις, ἀνάθεσιν ἐστι, ὥστε Ὁμήρου καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς σὺν ὅπλοις ἐπὶ τὸ ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τὰς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμὰς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἑτέρου δέ τινος ἰσχνόφαιον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὡμιληκότων, κρίνοι τὰ μὴ τῆς μορφῆς, ἐπὶ μειζόνων. εἴ τις θεᾶς ἐοικυίας λέγοιτο. ἀλλὰ τὰς περιηγήσεις αὐτὰς, πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσους, καὶ Ἡφαίστους, καὶ Ζήνωνας, καὶ Ποσειδώνιους, καὶ Ἑρμαίους περιηγουμένους. λητὼ δ', γυνὴ τις ἐγχωρία Εὐαγόρου τοῦ Κυπρέων βασιλέως. καὶ ὅμως σὺν ἠγανάκτησεν ἡ θεὸς, δυσμαθῆ λίθον αὐτὴν ἄσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐᾶν γὰρ τὰς Αἰγυπτίας, εἴπερ ἐστὶ διαπεπιστεῦσθαι ἐστι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν, εἰς κόρην ἐπιχωμίους. χεδὸν γοῦν τὰ πολλοῦ αὐτοῖς, ἐξ ἀρχῆς ἐστιν. ὥστ' ἐ ὡσ γε σὺ τὸ τοιοῦτον, ψοφοῦ

Rursus hunc homicidæ Marti similem esse ait, & alium alii. Deformem Phrygem illum Priami filium, Deo similem sæpe Achillem. At rursus ad muliebria exempla redeo. Ipsum enim audis dicentem, Dianæ similis, vel aureæ Veneri, Item, qualis Diana it per montem. Nec solùm homines Diis assimilat, sed etiam Euphorbi comam Gratiis assimilavit, idque sanguine imbutam. Denique tam multa sunt id genus, ut nulla poëseos ejus pars non sit divinis Imaginibus exornata. Quocirca aut illa deleantur, aut similia audere nobis liceat. Adeò verò liberum est quod Imaginibus, & similitudinibus illustratur, ut Dearum etiam laudes à rebus inferioribus promere Homerus non dubitarit. Itaque Iunonis oculos bovinis assimilavit: alius quispiam Veneris palpebras violis similes dixit. Ecquis, etiam eorum qui in Homerica poësi minimum sunt versati, poëseis digitis Auroram ignorat? Atqui mediocria sunt quæ ad formam pertinent, siquis Deo similis dicatur. Verum quo sunt numero, qui Deorum appellationes imitati sunt, Dionysii, Hephestiones, Zenones, Posidonii, Hermæi agnominati. Latona quoque fuit quædam Euagoræ Cypriorum regis uxor. Nonnen indignata est Dea, quod non secus ac Nioben, poterat eam in lapidem convertere. Omitto Ægyptios, qui quamvis mortalium omnium sint superstitiosissimi: divinis tamen nominibus ad satietatem utuntur. Itaque penè omnia è cœlo illis desumpta sunt. Quare nihil est quod ob laudem hanc per-

διὰς ἀμφιεσθαι σοὶ τὰ ἴσπαιον. εἰ μὲν τι ἐν τῷ συγγράμματι πταίσμα εἰλήφαμεν εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀναίτιος αὐτῷ, ὡς τοῦς εἶναί τινα νομίζοις ἀκροάσεως ἀθῴους εἶναι. ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴ καὶ τὸν Ὅμηρον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμείνονται. ἀλλ' ὑδίκησε, ἀδὲ τὰ ἄριστον φιλοσόφων ἡμφιάσθε, εἰκότως θεῷ τὰ ἀνθρώπου εἰπόντα εἶναι. πολλὰ ἔτι ἔχων καὶ σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτε ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα. Πο. οὐκ οἶδα εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι ὦ Λυκῖνε. μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι ἡ παῦλα, καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκχυνόμενον. πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὰ, ἐπίκυσμα τὰ ἄπτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰ δέ μοι συμβήσεται συμπεσεῖν τῶν θεατῶν. Λυ. αὐτὸ σοι μελήσῃ ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ἀποκρινῇ. ἐγὼ γὰρ, ἐπειδὴ ἄπαξ σοι τὸ δεῦρο ἐπέδειξα, καὶ μὲ ἐκ τοσούτου ἀπαλλάσσομαι. ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀναφανδὸν λάβωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη ἐγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

pertimescas. Nam siquid in Deum hoc libello est peccatum, à culpa es immunis, nisi & in audiendo culpam esse putes. At me ulciscentur Dii, quandoquidem Homerum, alioſque poetas ante me ulti sunt. At Philosophorum præstantissimum, qui hominem Dei imaginem esse dixit, necdum puniverunt. Quanquam autem multa adhuc habeo tibi dicenda, hujus tamen Polystrati gratia finem faciam, ut dicta recordari possit. *Pol.* Haud scio, Luciane, num id adhuc possim. Nam longa fuit tua oratio, & effusam aquam prætergressa. Eorum tamen conabor meminisse. Et ut vides, hæc ad ipsam obturatis auribus jam deferre propero, nequid interlabatur quod eorum ordinem confundat, deinde mihi à spectatoribus exibilari contingat. *Luc.* Istud sanè tibi curæ erit Polystrate, ut personam optimè agas. Cæterùm ego quandoquidem fabulam tibi semel tradidi, nunc è medio discedam. Postea verò pronunciatis judicum suffragiis, iterum adero, visurus quem finem hoc certamen habiturum sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

TOXARIS, SIVE AMICITIA.

ARGVMENTVM.

Videtur hoc dialogo Lucianus, amicitiæ dignitatem, atque effectum commendare voluisse, dum Toxarim & Mnesippum introducit, alterum Scytharum, alterum Græcorum, in amicitiis colendis fidem, prædicantem, utrumque autem pro patria sua, contendentem, commemoratis aliquot suæ ætatis hominum exemplis, quæ

mutua

mutua inter se amicitia devincti, extrema etiam pericula interim alii pro aliis obiére. Occasio contentionis à solemni sacrificio & cultu Pyladis & Orestis, quibus illos Scythæ venerantur, sumpta est, altero videlicet mirante, & causſam sciscitante, ob quam homines externos, & etiam hostes suos, divinis honoribus Scythæ prosequerentur, altero autem, fidem & amicitiam illorum exponente, ob quam tantos honores prosequuti essent. Neque enim quicquam sanctius, aut religiosius à Scythis observari, & custodiri, quàm amicitiam, eáque magis illos jactare sese, quàm ullis aliis operibus ac rebus. Interim tamen & illa memorabilia sunt, quæ de ritu jungendi fœderis & amicitiæ, cujus etiam Herodotus meminit in Melpomene, & de consuetudine contrahendi auxilia atque exercitus obiter addit.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ.

Τί φὴς ὦ Τόξαρι, θύεται Ὀρέστῃ, καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεὸς εἶναι νενομίκατε αὐτούς; Το. θύομεν ὦ Μνήσιππε, θύομεν, ἡ μὲν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθούς. Μνη. νόμῳ δ' ὑμῖν ἐστὶν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἑορταῖσι θύειν, ὥσπερ θεοῖς; Το. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς, καὶ παντελέσι τιμῶμεν αὐτούς. Μνη. τί δηρώμεθα παρ' αὐτῶν; ἢ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ γε ὑμῖν αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄντες. Το. ἢ χεῖσθαι μὲν ἴσως, εἰ δὲ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν. ἡ μὲν ἀλλὰ καὶ ὡδὶ τὰς ζώσας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων. καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὅτι ἂν ἡμῖν πολλὰς ὠφελίας αὐτοῖς ἐθελήσωσι χρύσαι. Μνη. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὀρέστῃ γὰρ καὶ Πυλάδῃ, τῷ μάλιστα φιλοφρόνως, ἰσοθέους

MNESIPPVS.

Quid ais Toxari? sacrificatis Oresti, & Pyladi [1] vos Scythæ, Deosque esse illos creditis? *Tox.* Sacrificamus Mnesippe, sacrificamus inquam: haud tamen esse Deos arbitrati, sed viros bonos. *Mne.* An verò mos apud vos, etiam bonis viris vita functis sacra facere perinde ac Diis? *Tox.* Non illuc modò, verùm illos festis diebus & celebritatibus honoramus. *Mne.* Quid ab illis captantes? non enim illis, mortui cùm sint, ad captandam benevolentiam sacra facitis. *Tox.* Nihil obsit forte, si mortuos quoque benevolos habeamus. Quinetiam existimamus nos rem iis, quæ in vita sunt, magis conducibilem esse facturos, si præstantium virorum memoriam celebremus. Et defunctos honore prosequimur: siquidem ut multi apud nos illorum similes evadere cupiant. *Mne.* Hæc quidem rectè judicatis. At Orestem, & Pyladem quo nomine potissimùm suspexistis, ut Diis eos æquaveritis,

hac ratione futurum arbitramur,

1 *Vos Scytha.*] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *Cogn.*

ἐπεκέσασθε, καὶ παῖδε, ἐπίλυδες ὑμῖν ὄντες; ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; εἶτα, ἐπὶ σφᾶς ναυαγίᾳ ἐξαπεσόντες, οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες, ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τὰ φρούρια ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα κτείναντες, καὶ τὸν ἱερέα τῆς Παρθενίτιδος. ἀλλὰ ἐκ τούτων Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾠχοντο ἀποπλέοντες, κρυφαλάσαντες δὲ καινῇ τῇ Σκυθῶν νόμῳ. ὥστε εἰ λέγῃ ταῦτα πρῶτα τοὺς ἄνδρας, ἴσως ἂν φλαύροις πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξειργασμένοις. καὶ τοίνυν ὅθεν αὐτοὶ ἦλθε σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας, καὶ Πυλάδας καζέρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὅτις ἀσεβὴς αὐτοὶ, καὶ ἄθεοι γένοισθε, τῶν ἀλλοίων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν οὐ χόρτος ἀποξενωθήσεσθε. εἰ δ' οἶμαι ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἀναθεάσεσθε ἱεροσύλους ὑμῶν ὄντας, ἡγήσεσθε ὡς θεοῖς. εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστῃ, καὶ Πυλάδῃ τιμᾶτε, ἀλλ' εἰπέ τι ἄλλο ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀντ' ὧν τὰ πάλαι ἐκ θεῶν εἶναι δικαιώσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν ἡγήσασθε αὐτοὺς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγῳ δεῖν τότε γενομένοις, ἱερεῖα νῦν προσάγετε. γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δίκαια, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. *Το.* καὶ ταῦτα μὲν ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν οἰκεῖα, ἃ διηγήλεγες. τὸ γὰρ δύο ὄντας, ὥστε μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ πεσεῖν λαὸν ἐκ αὐτῶν ἀπροφάσιστον, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν πόντον, ἐπιόντα τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πολὺ μᾶλλον veritis, idque cùm vobis essent hospites, aut quod maximum est, hostes? Qui quidem, cùm ipsos naufragio dejectos, illius temporis Scythæ comprehendissent, & abducerent ut Dianæ immolarentur: adorti carceris custodes, oppressisque excubiis, & regem trucidarunt, & assumpta sacerdote, quin ipsa quoque Diana sublata, in navi abiverunt, irrisa communi Scytharum lege. Quare si ob istiusmodi facinora viros istos in honore habetis: facilè assecuti fueritis, ut multos illorum similes reddatis. Iamque ipsi ab hoc die usque ad prisca illa respicite, num vobis expedierit multos Orestes ac Pylades in Scythiam appellere. Nam mihi quidem isto pacto religionis & Deorum expertes mox fore videmini, Diis reliquis eodem modo è vestra regione in alienam delatis. Postea, opinor Deorum omnium vice, viros qui eos eductum venerint, divinitate donabitis, & qui sacrilegi in vos fuerint, iis tanquam Diis sacrificabitis. Quod si nequaquam horum gratia, Orestem ac Pyladem colitis, sed aliud quippiam, ô Toxari, in vos beneficii contulerunt: qua gratia, quanquam olim non judicastis ipsos esse Deos, nunc contra sacrificantes ipsis, Deos esse decrevistis: & iis qui tunc propemodum victimæ fuerant, nunc victimas offertis? Enimvero ridicula videantur ista, cumque his quæ quondam statueratis, pugnantia. *Tox.* Et ista, quidem, Mnesippe, generosa sunt virorum illorum facinora, quæ commemorasti: quòd duo cum essent, tam ingens ausum sint ausi, tamque procul à sua patria profecti, in Pontum navigarint, Græcis ad id usque temporis intactum, nisi

τ ἐπὶ τ Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγῆῦσι, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν ὠνομασμένην καταδείσασαι, ὅπ ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα οἶμαι ἀχρεῖον ἐθνῶν ἐπέοικότων, καὶ ἐπειδὴ ἐπλωσαν, ὅπως ἀνδρείως χρήσαιντο τῇ παρασκευῇ, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ λάφυλάξοντας μόνον, ἀλλὰ πυθομένους τ βασιλέα τ ὕβρεως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀπαλθοσαν, πῶς ταῦτα ἂ ἠνυσαν, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια ἅπαντων, ἐπ σοὶ ἀριστῶν ἐπαινέσαι, ἀτὰρ ἃ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ, καὶ Πυλάδῃ συνόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα. Μνη. λέγοις ἂν ἡδὺ ὦ, π σιμὸν, καὶ θεῖον ἄλλο ἐξεργάσασθε. ἐπὶ ὅσον γ τῷ πλῷ, καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλὰ ἂν σοι θαυμάσια σκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους. καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν. σοὶ γὰρ ἐς τ πόντον, ἀδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος, καὶ ὁ Βοσπόρου μόνον ἐπλέουσιν, ἀλλὰ παντα χ τ Ἑλλήνων, καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυπλανώμενοι. ἅπασαν γὰρ ἔτοι ἐκτῶ, καὶ πάντα αἰμαλοὺς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι κατ' ἔκαστον ἔτος, ὑφ' ὧν μεθ' ἡμέραν, εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. ὡς κ' τ αὐτὸν λόγον, θεὸν νόμιζε. καὶ ταῦτα, κυβερνήτας, καὶ ναυκληρους, καὶ ναυκλήρους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὁρᾷς. Το. ἄκουε δὴ ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπ, καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι; δικαιωμονέστερον ὑμῶν ἴσως τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κέλευμθ, εἶναι σὺν Ἀργοῖ μ, καὶ Μυκήναις, ἀδὲ πάρεστιν ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστην, ἢ Πυλάδην. παρ' ἡμῖν δ, καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἄμφω ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν ἐπιτήδειοις γ ὄντε. καὶ θυσίαι ὠθοσάγουσ, solis his qui Argo in Colchidem trajecerunt exercitum: nihil expavefacti, neque fabulas quæ de illo feruntur, neque appellationem veriti, quòd inhospitum vocaretur, videlicet, opinor, quòd feræ undique gentes accolerent: deinde cùm jam capti essent, adeò strenuè se gesserint, nec sat habuerint, si tantùm incolumes evaderent: nisi & à rege contumeliam acceptam ulti, & Diana sublata abnavigassent. Quid? annon hæc admiranda, & digna quæ divino quodam honore excipiantur in omnibus qui virtutem laudant? Sed nos hæc in Oreste & Pylade non spectantes, pro Heroibus illos habemus. *Mne.* Dicito jam quidnam aliud splendidum ac divinum patrarint. Nam quantum ad navigationem, & peregrinationem attinet, multos istis diviniores ostendero negociatores: atque inter hos potissimùm Phœnices, qui non in Pontum, neque ad Mæotidem usque, aut Bosphorum tantùm enavigant, verùm quaqua versus, Græcum ac Barbarum mare permetiuntur. Hi siquidem omnem oram, & omne littus, ut ita dixerim, quotannis scrutati, extremo tandem autumno in suam patriam revertuntur: quos ad eandem rationem pro Diis habeto, idque quanquam illorum multi fortè sunt cauponi, & salsamentarii. *Tox.* Audi nunc, & considera, vir admirande, quanto nos qui barbari sumus: rectiùs vobis de bonis viris sentiamus. Siquidem in Argo, & Mycenis, ne sepulchrum quidem ullum insigne videre est Orestis ac Pyladis: apud nos verò & templum ostenditur simul utrique sacrum, ita ut par erat amicis, & hostiæ offeruntur, reliquusque omnis

καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα. καλόν γε ἐδόκει, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίκασι. οὐ γὰρ ἐξετάζομεν οἵδε οἱ καλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθοὶ εἶναι διαφαίνοιντο. ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἐκ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὴ μάλιστα καὶ παλαιοὺς καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐπαινεῖν ἐκέλευε, τοῦτ' ἐστὶν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι ὄντες δὴ ἄριστοι ἀπάντων μεμνῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις, νομοθετοῦντες καθίστων, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τυχεῖν κοινωνίας, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι. καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον ἀναγράψαντες οἱ παῖδες ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, ὥστε τὸν τοῦτο μὴ ἐᾶν μαθεῖν, καὶ παιδεύεσθαι τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεύειν. διὰ τοῦτο γοῦν τοῦτον ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπαιδεύθη ὁ πατὴρ, ἢ τοὺς Ὀρέστας, καὶ Πυλάδην πράξεις ἀγωνίσασθαι. ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ θεοῦ νεὼ τὸ αὐτὸ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμέναις διέκειτο, πλέων Ὀρέστης ἅμα τοῦ φίλου. εἶτα οἱ τοῖς κρημνοῖς ἀμφιπρεσεῖς αὐτῶν καὶ νεὼς, [1] σωσιπλημμύρῳ, καὶ ἀγόμενοι τῷ θεᾷ θυσίαν παρεσκευασμένῳ. καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κεκόσμητο αὐτῶν. καὶ κατὰ μέσον ἐπὶ θατέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἀπολελυκὼς τὰ δεσμὰ λογχοφοροῦσα, καὶ φονεύουσα τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν. καὶ πάλιν, ἀπολελυμένους, ἔχοντας τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὸν θεόν. οἱ Σκύθαι δ', ἄλλοι

omnis honos. Porrò quòd hospites erant, non Scythæ, nihil obstat quominus viri boni judicentur. Neque enim inquirimus cujates sint viri honesti ac probi, neque invidemus, si quanquam amici non sunt, res egregias gesserunt: quin magis ea quæ patrarunt, probantes, illos ab ipsis factis nostrates ducimus. Quod autem potissimùm stupentes in illis viris efferimus, illud est, quod hi nobis visi sunt amici inter se omnium longè optimi extitisse, atque aliis ceu legem statuisse, quemadmodum oportet amicos omnem inter se communicare fortunam: & promeruisse ut à præstantissimis Scytharum colerentur. Itaque quæcunque alter cum altero, vel alter pro altero tulit, ea majores nostri descripta in ærea columna Orestis in templo reposuerunt, legemque tulerunt, ut ea columna suis liberis prima esset institutio & disciplina, & quæ in illa essent adscripta recordarentur. Itaque patris quisque sui nomen citius oblivisceretur, quàm res gestas Orestis ac Pyladis ignoraret. Quin & in ambitu templi, quæcunque in columna notantur, eadem priscorum picturis adumbrata visuntur: Nempe Orestes una cum amico navigans, deinde fracta inter abruptas cautes ipiorum nave comprehensus, & ad victimam adornatus. Iamque Iphigenia initiat eos. Ex adverso verò in altero pariete, idem jam vinculis exutus depictus est, ac Thoantem occidens, multosque ex Scythis alios: postremò solventes, & Iphigeniam ac Deam habentes. Porrò Scythæ frustra Capham ado-

1 Σωσιπλημμύνῳ, καὶ ἀγόμενοι τῷ θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Σωσιπλημμύνης, ἃ. ἀφ. τ. Θυ. παρεσκευασμένης. Mss.

λως ἐπιλαμβάνοντας δ' σκάφους ἤδη πλέοντος, ἀκρεμονύμενοι τῇ πηδαλίῳ, καὶ ἐπαναβαίνειν παρόμενοι. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἀνύσαντες. οἱ μὲν αὐτῶν, πταισμάτων. οἱ δ', καὶ δέα τύτε, ἀποπήγνυται πρὸς τὸ γλῶ, ἵνα δὲ ἐ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων οὔοιαν ἐπιδείκνυθ' ἐν τῇ πρὸς τὰς Σκύθας συμπλοκῇ. ἀπαύγασε γὰ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελῶντα μὲ τῆ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τὰς ἐπιφερομένας πατέρων, καὶ πρὸ ἐκείνων ἀπαντῶν, πειρώμενον τῆς τοξεύμασι, καὶ παρ' ὀδὸν πλήττοντι, εἰ δυνατὸν εἴη, σώσας τὸ φίλον, καὶ τῷ ἐπ' ἐκεῖνον φερομένῳ πληγῷ ἀπαραπάστως τῷ αὐτὸ σώματι. τῷ δὲ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τῷ ἐν τοῖς δεινοῖς χρησίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέπικρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον δ' πρὸς ἀλλήλους ἔρωτ', ἐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ὑπήρχειν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τὰς πολλὰς τύτας ἀνθρώπους. οἱ μέχρι μὲν καλὸν ὄρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτῶσιν, εἰ μὴ ἐπίσης χαιρήσουσι τῶν ἡδέων. εἰ δέ τι ἐ μικρὸν ἀνέκλυσεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνοις τοῖς εὐδαίμοσι λοιδορούντες. καὶ γὰ οὖν ἐ τόδε ὅπως εἰδῆς, ὡδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι. ὡδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιθ', ἢ ἐπὶ τῷ συμπεπῆσθαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ χαίρειν τε δεινῶν, ὥσπερ ὡδὲν ὄφελος μεῖζον παρ' ἡμῖν, δ' πρὸς τὸν φιλίας μηχανᾶς δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην, καὶ Πυλάδην πεμῶμεν, ἀρίστως χρωμένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ σὺ φιλίᾳ διενεγκόντας. ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν. καὶ τέτοιμεν ἐπὶ τύτοις αὐτῶν ἐξήγησιν, κραύγας καλέσαι.

adoriuntur jam navigantem, hærentes gubernaculis ac conscendere conãtes. Deinde re nequicquam tentata, alii quidem ex iis saucii, alii verò ejus rei metu compulsi, natatu semet in solum recipiunt, ubi vel maximè liceat perspicere, quantam in conflictu cum Scythis alter in alterum benevolentiam præstiterit. Fecit enim pictor utrumque de suis hostibus securum, sed propellentem eos qui in alterum feruntur, & ante illum jaculis occurrere conantem, ac pro nihilo ducentem si intereat ipse, modò amicum servet, vel suo ipsius corpore in illum intentos ictus præripiens. Jam verò tantam illorum benevolentiam, atque in rebus tristibus communionem, fidem, humanitatem, veritatem: denique alterius in alterum amoris constantiam, hæc haudquaquam humana putavimus esse, verùm animi cujusdam præstantioris, quàm pro hominum vulgo: qui donec secundis ventis navigatur, amicis indignantur, nisi ex æquo participes fiant rerum lætarum: quod si vel paululum iis reflare venti cœperint, aufugiunt solos in periculis deserentes. Enimvero & illud noveris, nihil amicitia melius arbitrantur Scythæ, nec ulla re magis gloriatur Scytha, quàm adjuvandis amicis, & communicandis rebus acerbis: quemadmodum neque probrum apud nos majus ullum, quàm amicitiæ proditorem videri. Has ob res Orestem & Pyladem veneramur, quòd præstantissimi extiterint in Scytharum virtutibus; atque in amicitia præcellentes: quod nos primum omnium admiramur. Appellationem quoque ex his illorum factis imposuimus, ut Coraci vocen-

τοῦτο δὲ ἴσον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ, ὅσαφ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες. Μνη. ὦ Τόξαρι, ἦ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀκριβῶς ἔσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ἐμοῦ εἰπεῖν, ἁπάντων παιδευτικώτεροι. ἐμοὶ γοῦν τοὺς ἄλλους μεγαλύνουσι, ἔδη δ' αὐτοῦ δίκαιον ποιεῖν δοκεῖτε, ὕτως Ὀρέστου καὶ Πυλάδου ἐπιμελούμενοι. εἰκότως δέ με ὦ ἡδυεπεῖς, καὶ μεμφοῖς ἀκούσεσθε. πάνυ γοῦν σαφῶς ἐπιδείξας ἡμῖν τοὺς ἐν τῷ ἱερατείῳ οἰκέτας, καὶ τὴν μάχην τὴν αὐτῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων πεπονθότα. πλὴν ἀλλ' ἴσως φήσεις ἂν ὅτι ποτὲ ἐφεστῶτος εἶναι φιλίου τὸ Σκύθικις. ἄτοπ γὰρ ξένους, καὶ ἀγελείους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν εἰς ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ, καὶ θυμῷ, φιλίαν δ', μὴ δ' ὡς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπιτηρεῖσθαι, πεπαιδευμένοις τοῖς τε ἄλλοις, ἃ ἐφεξῆς αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι καταθύουσι τοὺς πατέρας λοιδορουμένους. Το. εἰ μὲν τἄλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων, καὶ δικαιότεροι τὰ θεῶν τοὺς γονέας, καὶ ὁσιώτεροι ἐσμεν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοκλεῖτε πρὸς σέ. ὅτι δ' οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσί, καὶ ὅτι φιλίας λόγου πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι. καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μοι ἀκούσῃς, ὦ εἶπερ τι, ἂν κρείττονός σε. πολλὰ ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενοι. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ φιλίας λόγους, ἄμεινον ἄλλαν εἰπεῖν ἂν δυνάσθαι. τὰ ἔργα δ' αὐτῆς, ὃ μόνον ἐστὶ καὶ ἀξίωμα τοῦ λόγου ἐπιμελεῖται, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τι αὐτὸ, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν. ἐν δ' ταῖς χρείαις ὠφελοῦντες τοὺς λόγους, θαυμαζόντι

centur. Quod quidem noſtra in lingua perinde ſonat, ac ſiquis dicat, Dii amicitiæ præſides. *Mne.* Profectò Toxari, non arcu modò valuerunt Scythæ, bellicisque in rebus cæteris antecelluerunt: ſed etiam ad dicendum & perſuadendum aptiſſimi omnium fuerunt: unde mihi cùm dudum ſecus videretur, nunc eidem meritò feciſſe videmini, qui ſic Oreſtem ac Pyladem in Deorum numerum retuleritis. Neſciebam & illud, vir optime, quòd pictor quoque bonus eſſes: qui admodum evidenter oſtendiſti nobis, quæ ſunt in Oreſtis templo, picturas, pugnamque virorum, alterique pro altero ſuſcepta vulnera. Atqui non putabam olim apud Scythas, tanto ſtudio cultam fuiſſe amicitiam: ſed ipſos ut pote peregrinos, agreſtes, odio perpetuo, ira, & excandeſcentia committi, amicitiam verò ne in familiariſſimos quidem exercere, idque conjiciens, cum ex aliis quæ de illis audivimus, tum ex hoc quòd patres vita functos devorant. *Tox.* An nos Græcis cùm aliis in rebus, tum in cultu parentum juſtiores & ſanctiores ſimus, in præſentia rum haudquaquam contenderim tecum. Verùm amicos noſtrates Græcis amicis longè eſſe fideliores, & majorem apud nos, quàm apud vos amicitiæ rationem haberi, facile fuerit docere. Ac per Deos Græcorum, ne tibi ſit moleſtum audire, ſi quæ perſpexi, dixero, multum jam temporis apud vos verſatus. Vos enim mihi videmini præclariùs cæteris de amicitia verba facere poſſe: vim verò factaque illius, adeò non ſolùm pro ſermonum dignitate non exercere, ut ſat vobis ſit prædicare eam, & quantum ſit bonum, oſtendere. At in uſu, deficientes à

σὺν οἶδ' ὅπως ἐν μέσῳ τῷ ἔργῳ. καὶ ὑπὲρ ὑμῶν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τῶν σκηνῶν ἀναβιβάσαντες διεκινδύνευσαν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε. καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοί. καὶ ἐπιδακρύετε. αὐτοὶ δέ, εἰδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχαζ τολμᾶτε. ἀλλ' ἐὰν τι φίλῳ δεηθῇς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα εἰχόντες ὑμῖν ἀπόδρα λύπλαμένας ἀπὸ πολλῆς σκιᾶς τραγῳδίας, τοῖς κενοῖς τύποις, καὶ παραφοῖς τῶν σωμάτων ἐοικότας ὑμῶν λοιπὸν. ἀδιηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγαθες κεχηνότα, εἰδὲ τὸ σμικρὸν ὠφελήσειεν ἡμᾶς ἔμπαλιν, ὅστε γὰρ δὴ λειπόμεθα τῶν τοῖς τῶν φίλων λόγοις, τοσοῦτον τῶν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν. εἰ γὰρ οἶμαι δοκεῖ, ὅτω τῶν ποιῶμεν. τὰς μὲν παλαιὰς φίλας, αἱρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν. ἐπὶ καὶ γε τοῦτο, πλεονεκτοῖμεν ἄν, πολλὰς, καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τῶν ποιητῶν παρεχόμενοι, τὸν Ἀχιλλέως, καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως, καὶ Πειρίθου, καὶ τὸν ἄλλων ἑταιρείαν, οὐ καλλίστους ὑπισι, καὶ μέτροις ῥαψῳδοῦσιν. ὀλίγους δέ τινας ἐπιχειρήσομεν τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι. ἐγὼ μὲν, τὰ σκυθικά. σὺ δὲ, τὰ ἑλληνικά. καὶ ὑπόσους ἂν οὗ τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παρέχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσῃ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀνακηρύξῃ, κάλλιστον ἀγῶνα, καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενον. ὡς ἐγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῆσαι θέλειν, ἀποτμηθῆναι τὸν δεξιὸν, ὅπερ τὸ σκυθικῆς ἐπιτιμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρον ἄλλου κριθῆναι φίλου τινός. καὶ παῦσα,

sermonibus, nescio quomodo è medio opere aufugitis. Cæterùm quum Tragœdi in scenam progressi, istiusmodi amicitias vobis repræsentant, approbatis, applauditis, illisque pro se mutuo periclitantibus illachrymamini plerique: ipsi verò nihil dignum laude pro amicis præstare audetis. Quin si egeat amicus re aliqua protinus ut insomnia, procul avolantes evanescunt multæ illæ tragœdiæ, vosque similes relinquunt inanibus istis, ac mutis personis, quæ diducto rictu, atque immane hiantes, ne minimum quidem loquuntur. At nos è diverso, quo sumus in dicendo de amicitia posteriores, hoc in ea præstanda præcedimus. Itaque si videtur, nunc ita faciamus: priscos illos amicos silentio prætereamus, siquos vel nos, vel vos, ex his qui olim fuerunt, recensere valemus, postquam ista quidem parte superaveritis, compluribus, ac gravibus adductis testibus, nempe poëtis qui Achillis, & Patrochi amicitiam, tum Thesei, Pirithoique, neque non aliorum necessitudinem, pulcherrimis versibus, carminibusque cecinerunt. Quin paucos quosdam in medium afferamus ex his qui nostra memoria fuerunt, eorumque res gegestas exponamus: ego quidem Scythicas, tu verò Græcanicas. Et in his uter superarit, meliores amicos produxerit, is & victor esto, & suam ipsius victoriam promulgato, tanquam qui pulcherrimum atque honestissimum certamen decertarit: adeò ut ego quidem malim mihi devicto in singulari certamine, dextram amputari (quæ apud Scythas victo est pœna) quàm in amicitia quopiam inferior judicari,

præ-

Ἕλλην, σκύθης αὐτὸς ὤν. Μνη. ἴσι μὰ δῖ' ὦ Τόξαρι· ὁ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοι, πολεμικῇ μονομαχῆσαι, πεύσῃ δοκοῦντι, καὶ πληγαῖς παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους. ὁ μὲν ἀληθινῶς γε ἅπαν τοὐναντίον ἐκβαχεῖ τὸ ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑπεκφρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἷς πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ἐς μικρὰ σοῦθεν δεῖ μέλα ἐξιτραγῳδήσας. Ἕλληνας γὰρ πάντας. τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαῦδε πόλεις ἐρήμους ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τὰ μὲν ἡδοίης, ὁ τῶν δικαίων ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τῶν γλωττῶν ἀπομηθῶν κακόν. πότερον ἢ ἀριθμῷ χρὴ τὸ ἀληθὲς ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἂν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ δικαιότερον δόξειεν ἂν σοὶ τῶν νικᾶν; Το. ἀδυκῶς. ἀλλ' ἀεί θ' ὑμῖν τὸ πλῆθος αὐτῶν τὸ κρεῖττον, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τοσούτους φαίνοιτο μοι σοὶ τὸ ἐμῶν. ἴσως τὸ ἀριθμῷ ἴσως, ἡμιολίους δηλονότι ἐρχόμενοί μοι τὰ τριακόσια, καὶ ῥᾳδίως οὐδ' ὧς τὰς πληγάς. Μνη. δῖ λέγεις. καὶ ἀριθμῶ ὁπόσοι ἥκομεν. Το. πέντε ἕκαστα δεκῶσιν ἑκατόν. Μνη. καὶ μοὶ δοκεῖ. ὁπότερον ἢ μᾶλλον ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλείονα τὰ τοιαῦτα, ὁ πάνυ χαλεπόν. καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ ἢ ὀμόσεως, οὐκ ἔστιν ἀπιστεῖν. Το. ὀμούμεθα, εἴ τι ἐ ὄρκῳ δῆτα νομίζεις. Μνη. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; Το. καὶ μάλα. ἐγὼ γὰρ τὰ ἐπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῇ ἐμαυτοῦ λόγῳ. Μνη. ἴσι τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, jurando opus esse censes. *Mne.* At quis tibi è Diis nostratibus? num idoneus Iupiter Philius? *Tox.* Maximè. Ego quoque nostratem meapte in lingua jurabo. *Mne.* Testis igitur, esto Iupiter Philius.

præsertim Græco, ipse Scytha cum sim. *Mne.* Equidem haud mediocris est negotii, cum viro, ut tu es, bellatore, singulari certamine congredi, singularis solertiæ & acuminis orationibus instructo. Haud tamen usque adeò ignaviter, tam citò universam deserens Græciam, tibi cessero. Etenim hoc esset gravissimum, ut à duobus illis tot Scythæ victi fuissent, quot fabulæ declarant, & vetustæ picturæ vestræ, quas paulò antè scitè admodum repræsentasti: Græci verò, tot gentes, tot civitates, nullo defendente abs te vincerentur. Nam istud si fiat, non vestro more dextram, sed linguam execari conveniat. Vtrum verò nobis definiendus est numerus rerum ab amicis actarum, an quanto quis plures dicendas habuerit, tanto ad victoriam consequendam locupletior videbitur. *Tox.* Nequaquam. Imò non multitudine vis harum definiatur, sed præstantia, ut si tuæ meis acutiores apparerent, quamvis numero sint pares, magis lethalia vulnera mihi infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo. *Mne.* Probè loqueris. Statuamus ergo quot erunt satis. *Tox.* Quinque utrique fore satis mihi videntur. *Mne.* Itidem mihi videtur. At prior dicito: verùm juratus te vera dicturum: alioqui fingere ejusmodi, non admodum fuerit difficile: nec palàm refelli queant. Porrò si juraris, nefas sit non habere fidem. *Tox.* Iurabimus, siquid etiam jure-

ἢ μᾶλλον ὁπόσα ἂν λέγω σοὶ τε, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ ἄλλων ἀκούσας, ὁπόσον οἷόν τε διὰ ἀκριβείας ἐπαινούμενος ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν. καὶ τοιγάρτοι καὶ τὸν Ἀγαθοκλέους, καὶ Δεινίου φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἕλλησι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ὅτος ὁ Σάμιος, ὃς πρὸ πολλοῦ ἐτελεύτα, ἄριστος μὲν εἰς φιλίαν ὡς ἔδειξε, τἄλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, ὅτι εἰς τὸ γένος, ὅτι εἰς τἄλλα πεπαιδευσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίου ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν. ὁ δὲ Δεινίας, ἐπλούτει μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ περβολήν. καὶ ὥσπερ εἰκὸς, πολλοὶ ἐπλήθουν ὄντα, πολλοὶ δ' ἄλλως εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐφιέντες μὲν συμπίνειν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ, πλεῖον ὅσον οὐδέν. πῶς μὲν οὖν ἐκ τούτοις, καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηπάζετο, καὶ συνῆν, καὶ σύνιστιν αὐτοῖς, ἐπᾶν καίρον τῇ τοιαύτῃ ἀφελείᾳ. καὶ ὁ Δεινίας, ἐδόκει αὐτὸν ἐπιμέμφεσθαι τε πολάκις. πλούσιον δὲ, καὶ ἀφυσίκρυτα, τὰ πολλὰ ἐπίλυπον. καὶ φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων τε ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ φυλάττειν ἀφαγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν κεμένων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος, κατέλιπεν. ὥστε ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐδὲ ἐπὶ τὰς κώμας ἐπῆλθ' ἐπ' αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον μεθ' ἑαυτοῦ ἐκείνον ἐκόμιζε, λαμβάνειν παρώρμων τε Ἀγαθοκλέα. καὶ δή ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀπαπίζεται, ὡς ἐρᾷη αὐτὸς Χαιρέκλειας Δημάνακτος γυνῆ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ τοῦτο Ἐφεσίων τὰ πολιτικά. καὶ γραμμάτιά τι εἰσφοίτα ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς γυναικὸς αὐ-

quæcunque tibi sum dicturus, vel quæ viderim ipse, vel quæ ab aliis quoad fieri potuit, diligentissimè perceperim, narraturum, nihil ex me ipso exaggerantem. Ac primo quidem loco, Agathoclis & Diniæ amicitiam tibi referam, quæ celebris est apud Ionas. Nam Samius hic Agathocles, non ita pridem vixit, vir in amicitia præstantissimus, ut re declaravit. Cæterùm reliquis in rebus vulgo Samiorum nihilo præstantior, neque genere, neque opibus aliis. Huic cum Dinia Ephesio, Lysionis filio, amicitia à puero intercesserat. Porrò Dinias supra modum ditatus est, utque solent ii qui nuper opes nacti sunt, complures & alios secum habebat, idoneos illos ad compotationem, & ad voluptariam consuetudinem: ab amicitia verò longè alienissimos. Atque inter hos interim habebatur Agathocles, cumque illis versabatur, & compotabat, non admodum approbans eam convivendi rationem. Ac Dinias hunc nihilo majori in pretio habebat quàm adulatores. Tandem etiam offendere cœpit, crebriùs objurgans: molestusque videbatur, quippe qui majores ipsi commemoraret, præciperetque ut servaret, quæ multo labore parta, pater illi reliquisset: adeò ut ob hæc ne ad comessationes quidem deinceps adhiberetur, sed solus cum illis comessaretur, celare cupiens Agathoclem. Demum ab assentatoribus illi misero persuasum est, quòd amaretur [1] à Chariclea Demonactis uxore, viri illustris atque inter Ephesios in honoribus civilibus primarii. Iam & literulæ à muliere ad illum

1 *A Chariclea*] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & apud Cic. pro M. Cœlio. *Cogn.*

1 Ὀχρῖ-

ἀεὶ, καὶ τέφανοι ἡμιμάραπτοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα. καὶ ἄλλα, ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, καὶ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτρυφῶμεν τὰς ἡρωΐδας, καὶ ἀναφλέγουσι τὸ ἀσθενὲς τὸν ἐρᾶσθαι νομίζοντες. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε ἐς μάλιστα τοῖς κακοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δ', ἦν ἀστεῖον μὲν γυνάριον, ἐπιμελὲς δὲ σάφρονος, καὶ δεδουλωμένη ἀεί, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἡδυπάθειά τις, καὶ εἰ ἀσθενῶς ἐρᾶν τις μόνον, δίψης ἐπίνοι. καὶ δὴ ἐδόκει ἦν, μή ποτε ἀπείποι Χαρίκλεια. δεινὴ γὰρ ἐς τἄλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βάλοι τὸ ἐπιπρᾶν ἐπισκάσασθαι ἐφιεμένη. καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντος, ὅλον ὑποποιήσασα, καὶ σὺν χρόμῳ ἤδη ἐπιτόνῳ, καὶ ἀσθενικῶς ἄρα μὲ ὀργῇ, ἄρα δὲ κολακείᾳ. καὶ μὴ μακρὰν, ὑπεροψίᾳ, καὶ τὸ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνον δοκεῖν· καὶ ὅλη συγκεκροτῆσθαι ἀπαυθαδίᾳ τινὶ γυνὴ, καὶ πολλὰ μηχανήματα περισκάψασα καὶ τὸ ἐφετὸν. τοιοῦτον οὖν τότε οἱ Δενίου κόλακες ἀναλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μειρακιῶδες, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκμαθόντες, συνεθιοῦσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἔρωτα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ, πολλὰς ἤδη νίκας ἀντεγκλίσασα, καὶ μυρίους ἐρωτας ὑποκλαπεῖσα, καὶ οἴκους πολυθρυλλήτους ἀναρρίψασα, ποικίλον τι, καὶ πολυχύμασιν κακὸν, ἀναλαβεῖν εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοϊκὸν, καὶ ἄπειρον τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκου, οὐκ ἀπῆκεν ἐκ τοῦ ἐνόχου. ἀλλὰ ἐθελήσασα παίζεσθαι, καὶ ἀφεῖσα, ὅτι ἤδη παίζοιτο ἐκείνου, αὐτή τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ τῇ κακοδαίμονι Δενίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲ

illum ventitabant, & ſerta ſemimarcida, & admorſa poma: denique quicquid ad hæc lenæ machinantur in adoleſcentes, quò paulatim illis amorem artibus quibuſdam inſerant, primumque hac incendant opinione, quòd ſeſe credant amari. Nam & hoc plurimum illicit, præſertim eos qui ſibi formoſi videntur, donec imprudentes in caſſes inciderint. Erat autem Chariclea urbana mulier, mirum in modum meretricia: & quivis obvius, etiamſi vel minimum concupiviſſet, & ſi duntaxat aſpexiſſet, protinus annuebat, nec erat metuendum, ne recuſaret Chariclea: potens alioqui artifex: & quavis meretrice doctior amatorem allicere, & ambiguus cùm adhuc eſſet, totum ſubigere: ac quum jam teneretur, incitare, & accendere, nunc ira, nunc blandimentis, mox faſtidio, & quod ad alterum inclinare videretur: & tota erat undique comparata mulier, artibuſque omnigenis in amantes inſtructa. Tunc igitur Diniæ adulatores hanc ad adoleſcentulum adducunt, multaque aſſimulabant, quò eum in amorem Charicleæ impellerent. Hæc autem quæ jam complures adoleſcentes jugularat, & innumerabiles amores mentita fuerat, domoſque opulentas everterat: varium quoddam & inexpugnabile malum: ubi manibus prehendit ſimplicem hunc adoleſcentulum, & hujuſmodi artium imperitum, ex unguibus non dimiſit. Verùm ubi undique complexa fuiſſet & confixiſſet ipſum, cùm jam omnino teneret, tum ipſa à captura eſt perdita, tum infœlici Diniæ ſexcentorum malorum fuit cauſa. Nam primùm

ὦ θεοῖτον δίψης ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν καθίσῃ τὰ χρεμμύδια. καὶ σωτεχῶς πεμπομένην τὴν ἄθρεαν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηχύνησε. καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξῃ ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τῆ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μαγείρος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ πῶς Ἐφεσίων γυναιξὶ θελητὸς. καὶ πως συνωμόχθη πολλὰ ἐκείνοις, καὶ τὸ ἐνδοῦναι ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλήσειν ἐπιστρεμμένης, καὶ σὺν κωφρᾷ δακρύσειν, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων, ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι. καὶ ἀπιόντος ἤδη, λαβέσθαι. καὶ εἰσελθόντα, περιθραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε. καὶ πως καὶ ἆσαι; καὶ κιθαρίσαι. οἷς ἅπασι κεῖται δεινὸς ἐκεῖνος. καὶ ἐπεὶ ἤδεσθο πονήρως ἔχοντα, καὶ ἀφέρεσθαι ἤδη τὸ ἔρωτος, καὶ πικραίνεσθαι γεγυμνένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὴ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τι δὴ ἐξ αὐτῆς σκηπτόμενον. ἐκείνη δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐφρόνει περιπεπυρῶσθαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλαττόμενον ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένην τὴ ἔρωτα. ὁ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὸν ὁμῶς τὴ Χαρικλείας ἐπιθυμᾶτο. καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς, ἐπεποίηθο ἤ λίθυ λάθρᾳ, σκώπτει καὶ τέλος, καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν δάφνην, ὀκυλίνδετο καὶ λύπτα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν δῶρα, ἃ τῆ μῆλα, καὶ στεφάνους ἀπεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαν ὅλαν, καὶ ἀγροὺς, καὶ θρεμμάτων, καὶ ἐσθῆτας διαφόρους, καὶ χρυσὸν ὁπόσον ἐβούλήσατο. καὶ τί γὰρ, σὺ βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν τὴ Ἰωνίαν ὑμῶν, ἐξήντλητο ἤδη, καὶ

quidem ſtatim literulas illas ad cum dat, ancillam ſubinde miſſitando quibus renuntiaret, ut fleret, ut vigilaret, utque tandem miſera ſe ipſam præ amore eſſet ſtrangulatura: donec jam beatus ille perſuaſus, ſibi formoſus eſſe videretur, & Epheſiorum uxoribus amabilis. At tandem multum exoratus in congreſſum eſt adductus. Et ex eo tempore facilis erat conjectura fore ut caperetur à muliere formoſa, ad voluptatem congredi docta, & in occaſione flere, & inter loquendum miſerabiliter ſuſpirare, & jam abeuntem amplecti, & adeunti occurrere, & formam, ut quàm maximè placeret, colere, interdum vel voce, vel cithara canere: quibus omnibus in Diniam uſa eſt. Poſtquam verò ſenſit excruciari, jamque amore illaqueatum, & colliquatum eſſe, adhæc aliud excogitat, quo miſerum perdat. Gravidam ſe ex eo ſimulat (& hoc quoque eſt efficax ad magis inflammandum ſtultum amantem) neque poſtea illum adibat, affirmans à viro ſeſe obſervari, qui hunc amorem perſenſiſſet. Hic verò rem ampliùs ferre non poterat, nec durare quum illam non videret: ſed flebat, adulatores accerſebat, Charicleæ nomen inclamabat, imaginemque illius amplexus (albo autem lapide facta erat) ejulabat. Demum in ſolum ſeſe projiciens, volutabatur, idque perfecta rabies erat. Siquidem mulieri reddita ſunt dona, non pro pomorum aut ſertorum pretio: ſed ſolidæ domus, agri, famulæ, veſtes floridæ, auri quantum optaret. Quid multa? brevi Lyſionis domus, antea inter Iones nobiliſſima exhauſta eſt atque exinanita.

ἐξεπίνετο. εἶτα ὡς ἤδη αὐτῷ λοιπὸν, ἀπολιπόντα αὐτὸν, ἄλλον παὶ Κρῆτα νεανίσκον τῷ ὄντι χρύσιον, ἐπήγετο, καὶ μετεπέμπετο ἐπ' ἐκείνου. καὶ ἤδη ἤδη αὐτοῦ. καὶ εἰδὼς ὁ ἐπίβουλον. ἀμελεῖ μὲν οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὅτι τῷ Χαριπλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅτι τῷ ἡλάκατι, καὶ ἐκείνοι γὰρ ἐπὶ τῷ Κρῆτα ἤδη τῷ ἐρώμενον μεπληλύθεσαν, ἔρχεται πρὸς τὴν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχει πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτοῦ, καὶ αὐδένα μὲν τὸν τρόπον, ἅμως διηγεῖτο πάντα. τὴν ἀνεψιὸν τὴν γυναικός. τὸν ἀνεπιτήδειον τὸν Κρῆτα. καὶ τέλος, ὡς ἀδύνατον μὴ οὐχὶ σφῶν τὴν Χαριπλείαν. οὐδὲ, ἄκυρον εἶναι νομίσας τὸν τούτου ἀπομνημονεύειν τοῦ Δεινίου, διότι οὐ τρόπον μόνον αὐτὸν τὸν φίλον, ἀλλὰ τὰς ἡλάκατας αὐτῷ τρεπελίμνας τότε, ἢν μόνῳ οὐχὶ παπτώσαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων, τρία τάλαντα. λαβὼν ὁ ὁ Δεινίας, ὥσπερ ἀφανὴς δίδυς ἦν τῇ Χαριπλείᾳ, καλὸς πάλιν αὖθις γεγένημαι. καὶ αὖθις ἡ ἄθρα, καὶ τὰ χαμαιπέτα. καὶ μίμψας, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο. καὶ οἱ κόλακες φωνήσαν, ἐπιπαλαμησόμενοι, ὁ ἐρῶντες ἐδίδυμον ἕλα ὄντα τὸν Δεινίαν. ὡς δὲ ὑπέκρυβε ἤξειν παρ' αὐτὸν, καὶ ἦκε νύκτα τὸν ὑπνον, ἐν ἔνδον ἦν ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριπλείας ἀνὴρ, εἴτε ἐξ ἄλλως αἰσθόμενον, εἴτε ἐκ λόγου συνθήκας τὸν γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς, ὥσπερ εἰκὸς λόχᾳ, τὸν τε αὐλίσαν ἀπεκλείσαν

nanita. Deinde ubi jam exſuccus eſſet, eo relicto, alium quempiam adoleſcentulum Cretenſem bene nummatum venata eſt, atque ad illum deſcivit. Iam videlicet illum adamabat, atque is quidem credebat. Itaque Dinias neglectus non à Charicles modò, ſed etiam ab aſſentatoribus (nam iſti quoque ad Cretenſem amatorem jam deſciverant) abit ad Agathoclem jam pridem non inſcium, quàm illi res miſerè haberent: & quanquam primùm pudebat, omnia tamen expoſuit, amorem, egeſtatem, arrogantiam mulieris, rivalem Cretenſem, denique ſe non victurum niſi cum Charicles conſueſcat. Ille verò intempeſtivum eſſe ratus exprobrare Diniæ, quòd ex amicis unum ſeſe non admiſiſſet, ſed tunc ſibi aſſentatores antepoſuiſſet: divendita, quam unam in Samo habebat, domo paterna, pretium illi attulit, talenta tria. Quibus acceptis, Dinias, ilico Charicles formoſus denuo factus apparuit. Rurſus ancilla, literulæ, & expoſtulatiò, quòd jamdiu ſeſe non adiſſet, concurrerunt: item adulatores correpturi ſuis dolis Diniam, quem adhuc arrodi poſſe cernerent. Cùm autem ſe illam aditurum promiſiſſet, veniſſetque primo ferè ſomno; eſſetque intus Demonax Charicleæ maritus, ſeu alioqui ſenſerat, ſive ex compacto uxoris (nam utrunque ajunt) exiliens velut ex inſidiis, & atrium occludi, & Di-

1 Ὁ ῥῶντες ἐδίδυμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut Godofredus Malvinus Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderent in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Malvinus *delibendum* legebat. *Bourd.*

1 Ba-

ἐκίλδα, καὶ συμβοῶσαν τὸν Δεινίαν, πῦρ, καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν ἀπασάμενος. ὁ δὲ, σαφῶς ἤδη κακῶν ὄντων, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώνακτα, παίξας εἰς τὸ κεφάλαιον, καὶ τὸν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τῷ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται, τὸ πρᾶγμα μὲν οὐκ εἰδότες ἀφανοῖ τῇ προσδοκίᾳ τῇ παρούσῃ ἐκπεπληγμένοι, εἴτε πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῇ μὴ τῷ ξίφει, ἔφευγον μᾶλλον ὑποφόβῳ. ὁ Δεινίας δὲ, ὑπεξελθὼν, τηλικοῦτον ἔργον εἰργασμένος. καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἐν Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενος τὰ πεπραγμένα, καὶ τοῖς τε μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοπουμένοις. ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβέβλητο. καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδὲ αὐτὸν ἔξεργον ὅπως μὴ μίαν πυρκαϊὰν ποιήσωσι, ἀπάγουσι πρὸς τὸν ἀρμοστὴν, ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε. οὗτος [1] βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν. καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ὡς ταύτην φεύγειν εἰς ἀεὶ παραμένοντα τόπον τῶν βασιλέως. ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς, ὡς τἄλλα μὲν σὺν τῇ, καὶ σωσάμενος εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς σωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον μόνον τῶν φίλων, καὶ ὡς οὐδὲν ἀδικήσων. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τῶν ἑταίρων. καταδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν & Diniam comprehendi jubet, ignem & flagra minitans, & enſem prout in mœchum educens. Hic verò cognoſcens ubi malorum eſſet, vecte, qui propè jacebat, arrepto, & Demonactem ipſum in tempora percuſſum & Charicleam occidit, non uno quidem ictu hanc, verùm & vecte ſæpius, poſtremò Demonactis gladio. At famuli interea muti ſtabant rei novitate attoniti, deinde comprehendere conati, cùm in hos quoque ferro inſiliret, ipſi aufugerunt. At Dinias clam ſeſe ſubduxit tanto facinore perpetrato. Et ad auroram uſque apud Agathoclem eſt commoratus, ubi quæ facta eſſent reputabant, & quid in poſterum eſſet eventurum, diſpiciebant. Vt autem diluxit, milites aderant (jam enim res erat divulgata) illi comprehenſum Diniam, nec inficiantem homicidium, adducunt ad præfectum qui tunc Aſiam moderabatur. Hic verò ad Perſarum regem eum remittit. Nec ita multo pòſt relegatus eſt Dinias in Gyarum Inſulam ex Cycladibus unam, damnatus à rege ut ibi in perpetuum exularet. Agathocles autem cùm reliquis in rebus nunquam abfuerat, tum pariter ſolvit in Italiam, & amicorum ſolus, una in judicium eſt comitatus, neque uſquam defuit officio. Porrò ubi jam in exilium profectus eſt Dinias, ne tum quidem deſertus eſt ab amico: ſed ipſe ſua ſponte

1 Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ.] Eraſmus *ad Perſarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim præſides Provinciarum, ubi in honeſtos homines pœna ſtatuenda erat, principem conſulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de pœnis. At mentio Gyari Eraſmum ſaltem admonuiſſet, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincentius Obſopeus argumento εἰκάνων. *Bourd.*

1 Reg-

τῶ; διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφθαρτο αὐτῷ. καὶ ἐπειδὴ πάντων ἦν ἀπορώτατος τῶν ἀναγκαίων, ἐθεράπευεν ἑαυτὸν τοῖς [1] πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο. καὶ τὸν μισθὸν ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἐτρέφετο τὴν Δεινίαν. καὶ νοσήσαντα ὑπεμίμνησκεν, ἐθεράπευσεν. καὶ ἀποθνήσκων ἐκέλευεν ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πάλιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος πεθνεῶτος ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό ἐστι ἔργον φίλου ἐθέλειν, ἐκ τοῦ πολλοῦ χρυσίου. ἔτι γὰρ ἴσως οἶδας εἰ πάντα διελέλυται, ἀφ' ὧν Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. *Το.* καὶ εἴθε γε ὦ Μνησίππη, ἀνώμοτος ὢν τοῦτο ἔλεγες, ἵνα μὴ ἀπιστῶν ἐδοκίμαζόν σου τοῖς. ὅτου σκυθικὸν τὸν φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω. πλὴν δέδια μή τινα ἄλλον ὁμοῖον εἴπῃς αὐτῷ. *Μνη.* ἄκουε τοίνυν ἄλλου ἄλλον ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁμνύων, ἐπομνύς μὲν, ἵνα μὴ αὐτὸς ἐναντία τοῦ ἔργου. ἔφη γὰρ ἐκ Ἰταλίας Ἀθήναζε πλεῖν ἅμα δύσει πλειάδος, συλλογιζόμενος πως ἀνθρώπων κομίζων. ἐν δὲ τούτοις, εἶναι τὸν Εὐθύδικον. καὶ μετ' αὐτοῦ, Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἐπαίειν αὐτῷ. ἡλικιώτας δ' εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον, ἐρρωμένον, καὶ πυγμήν. τὸν δὲ Δάμωνα, ὕπαχθον, ἐκ ἀσθενῆ, ἀεὶ ἐν νόσῳ μακρᾷ ὡς ἐδόκει ἀνισούμενον. ἔχει μὲν οὖν Σικελίας, δύο χοᾶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος φάς. ἐπεὶ δὲ τὸ πορθμὸν διεπεφεύγεσαν, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ πλέοντι, χειμῶνα μέγιστον ἐπιστῆναι αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι; sponte damnatus simul in Gyaro versabatur, & cum illo exulem agebat. At quum jam rerum omnino necessariam inopia laborarent, locans se ipsum purpurariis, urinabat, natumque hinc lucrum referens, Diniam alebat. Quin & ægrotanti diutissimè inservivit: & ubi vita defunctus est, noluit unquam in patriam reverti, sed ibi in Insula permansit, cùm amicum vel mortuum deserere puderet. *Hoc* non ita pridem Græcus amicus præstitit: neque enim scio an quinque anni præterierint, ex quo Agathocles in Gyaro mortem obiit. *Tox.* Vtinam Mnesippe, injuratus hæc dixisses, ut iis fidem non habere possem: adeò Scythicum quendam amicum Agathoclem istum descripsisti. Quin vereor ne quem etiam alium huic similem narres. *Mne.* Audi etiam alium Toxari, scilicet Euthydicum Chalcidensem: de quo mihi retulit Simylus Chalcidensis nauclerus, adjurans se teste rem factam esse. Ajebat enim navigasse sese ex Italia Athenas, circiter Pleiadum occasum, collectitios quosdam homines vehentem, inter quos fuisset Euthydicus, & cum ipso Damon Chalcidensis ejus amicus, coæquales illi, Euthydicus quidem validus & robustus, Damon contrà suppallidus, & valetudinarius: qui nuper ex diuturno morbo convaluisse videretur. Ergo ad Siciliam usque ipsos fœliciter navigasse ajebat Simylus: sed ubi trajecto freto, in ipso mari Ionio jam navigarent, tempestatem maximam eis incubuisse. Quid autem attinet multa referre? nimi-

1 Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator *purpurariorum præfectoribus*. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. *Benrd.*

τερεμνίας τινας, καὶ προβόλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνες κακά. ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὸν Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔπι δὲ ἀνειράς τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον εἰκὸς τοσοῦτον σάλον ναυλάσσεσθαι τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὸν θάλασσαν. εἶτα οἶμαι τῆς νεὼς βιαιοτέρου εἰς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ ὑπὸ κύματος συναποσπασθέντα, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὸν κεφαλὴν εἰς τὸ πέλαγος, ὑδὶ γυμνὸν τὸ ἄβλιον, ὡς ἂν δὲ ῥᾷον διώσασθαι νεῖν. δύσας οὖν βοᾶν πυνθάνεσθαι, εἰ μήτις ἑαυτὸν ὑπερίδοιτο ὑπὸ κλύδωνος. τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, τυχεῖν γυμνὸν ἐν τῇ δίνῃ ὄντα, ῥῖψαι ἑαυτὸν εἰς τὸν θάλασσαν. καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγρεύοντα, φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ τοῦτο, τὸ σελήνης καταλαμπούσης, συμπαραμένειν αὐτῷ καὶ συγκωφίζειν. σφᾶς δὲ, ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὸν συμφοραῖς τὸν ἀνδρῶν. μὴ δυνάσθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους. τάλλα σκεπτέα γὰρ ποιῆσαι. φέλλους τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοπτῶν τινας, ὡς ἐπὶ τέτταρα ἀποπήξασθαι, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν. καὶ πέλος, καὶ τὸν ἀποσάθρων αὐτῶν, ὃ μικρὸν ἦσαν. σύνοισον τοίνυν πῶς θεῶν, ἤν τινα ἄντις ἄλλον ἐπιδείξειν ἐπιδείξασθαι εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἢ νυκτὸς ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕπνῳ ἠρκισμένον, ἢ κοιμησάμενος ὑπὸ θανάτου. καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὸν ἐπιπλήσσοντα τῶν κυμάτων. τὸ ἦχον δὲ ὕδατος ἐπικλυσμένου. τὸ ἄφρον ἀναζέοντα. τὸν νύκτα, καὶ τὸν ἀπόγνωσιν. εἶτα ἀποπνιγόμενον σκέψαι, ἢ μήτις νιμιrum immanes procellas ac ſinuoſas, grandines, & ſiquæ alia tempeſtatis mala. Cùm autem jam eſſent juxta Zacynthum, nuda navigantes antenna, præterea funes quoſdam trahentes, quo nimirum fluctus impetum exciperent, circiter noctem mediam, Damonem qui in tanta jactatione nauſcaret in mare propendentem vomuiſſe. Deinde, ut conjicio, nave vehementius in eam partem in quam ille propendebat, inclinata, ſimulque propellente fluctu, eum prono capite in pelagus excidiſſe, neque nudum tamen, ut miſero vel commodè natare liceret, mox exclamaſſe cùm præfocaretur, vixque ſeſe ab undis extolleret. Quod ſimul atque Euthydicus audiviſſet, cum nudus in ſtrato jaceret, eum ſemet in mare abjeciſſe, arreptoque Damone qui jam deficiebat (nam hæc refulgente Luna diutius cerni poterant) illi adnaſſe, ac ſublevaſſe. Ac voluiſſe quidem illis opitulari ſeſe miſeratos virorum calamitatem, verùm nequiſſe, cùm vento prævalido agitarentur. Illud tamen feciſſe, ſubera complura illis immiſiſſe, & contos aliquos, quibus innixi enatarent, ſiquos ex illis nanciſcerentur: poſtremò ſcanſoria quoque tabulata, eaque non exigua. Ergo per Deos perpende, quod aliud gravius benevolentiæ documentum quiſpiam edere queat in hominem amicum, qui in mare uſque adeò ſæviens, noctu decidiſſet, quàm communicata morte? Iamque mihi ante oculos pone ſurgentes procellas, fragorem aquæ ſeſe frangentis, ſpumam undique efferveſcentem, noctem ac deſperationem. Ad hæc illum præfocari incipientem, vixque undis ex-

ἀναλύσηντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρίζοντα τῷ ἑταίρῳ. Τ. Ὦ, ἐπιπηδῶντα ὕδατι, καὶ σωνιόντα, καὶ δεδιότα μὴ συναπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. ὅτῳ γὰρ ἂν μᾶλλον, ὡς σὺ φῂσθα εἶναι ἢ τούτῳ φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησόμενον. Το. πότερον Ὦ, ἀπολωλὼς Μνήσιππε οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ δαιμόνου σωτηρία ἐγένετο, ὡς ἐμοὶ μὲν ἐτέρως δέδοκται ἐκ αὐτῶν. Μνη. Χαίρεις ὦ Τόξαρι, ἐπὶ τούτοις. καὶ ἔτι ἐκ νυῶ εἰσιν Ἀθήνησιν ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος, ταῦτα μόνα εἰ καὶ λέγειν, ἃ πολλοῖς ἤδη γυκτὸς. τὸν μὲν, ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ, ἐπιπηδῶντα. καὶ νὴ Δία μᾶλλον, ἢ ὅσον σύνεκτι κατεῖδον ἐγώ. τὰ Ὦ λοιπὰ τὸν, οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγήσονται. τὸ μὲν γὰρ ὄρος ὑπόπτον, φέλλοις τισὶ ἐφεστηκότας, ἀνέκαθεν ἐπὶ τὸν ἑσπέραν, καὶ ἀπόκρημνος πανταχῆ. ὕστερον Ὦ τῷ ἀποβάτρου ἰδόντες, ἤδη πρὸς ἑω, ἐφορμήσασθαί τι αὐτῆ. καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιστῶσι, ἀμφοῖν ἐφεστεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ. μὴ Ὦ τίνες ἂ φαύλως ἔχοντες, ὡς ἐγὼν ἂν εἰκοιμι, ἄκυσον ἤδη τρίτον ἄμεινον ἐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδης κορίνθιος, Ἀρεταίῳ τῷ κορινθίῳ, καὶ Χαρξένῃ τῷ σικυωνίῳ, φίλοις ἐμοὶ μάλιστα ὑπάρχουσι ὄσι, πενίστατος αὐτὸς ὤν. ἐπεὶ Ὦ ἀπέθανε, λαθόντας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις, ἴσως γελοῖόν, σοὶ Ὦ σὺ οἶδα εἰ τοιαῦτα δέξεσιν, οὐδὲ ἀγαθῷ, καὶ φίλῳ πρῶτα, καὶ ὃς τ' ἐν αὐτῇ ἐφορτείαν ἀμιλλωμένῳ. ἐμοὶ μάλιστα γὰρ ἐν αὐτοῖς, ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὸν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν. Χαρξένῃ Ὦ, τὸν θυγατέρα μου ἐκδιδόναι μὴ ἐφειδόμενον, ὁπόσην ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται. ὧν Ὦ αὐτῷ ἐ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτηρ ἐκ νυῶ ἐκ ἐκδεδομένη, ἐπιμελεῖσθαι ἐκ ἐλάττονος ἢ ἐμοὶ αὐτοῦ. ἐπιμελεῖσθαι Ὦ καὶ τῆς ἐκείνου γυναικὸς, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνη ἐκ νυῶ ἐκ ἐστιν. ἐπιμελεῖσθαι Ὦ καὶ τῶν ἐκείνου παίδων, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοι ἐκ νυῶ ἐκ εἰσιν. ἐπιμελεῖσθαι Ὦ καὶ τῶν ἐκείνου ἀδελφῶν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοι ἐκ νυῶ ἐκ εἰσιν. ἐπιμελεῖσθαι Ὦ καὶ τῶν ἐκείνου ἀδελφῶν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοι ἐκ νυῶ ἐκ εἰσιν. ἐπιμελεῖσθαι Ὦ καὶ τῶν ἐκείνου ἀδελφῶν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοι ἐκ νυῶ ἐκ εἰσιν.

extantem, manuſque porrigentem amico: Hunc autem incontanter inſilientem, ſimulque natem, ac metuentem ne ſe prior Damon interiret. Sic enim profectò cognoſces, quod generoſum hunc quoque amicum Euthydicum retulerim. *Tox.* Vtrum perierunt viri Mneſippe, an illis ex inſperato ſalus obtigit? adeò illis non mediocriter timui. *Mne.* Bono ſis animo, Toxari, ſervati ſunt: quinetiam nunc Athenis ambo philoſophantes degunt. Nam Simylus hæc ſola habebat dicenda, quæ olim noctu vidit, hunc delapſum illum deſilientem, ſimulque nantes, quatenus per noctem aſpicere dabatur. Porrò quæ poſt hæc acciderint Euthydicus ipſe narrat. Primùm quidem ſubera quædam fortè nactos, his ſeſe ſuſtinuiſſe, & incommodè enataſſe. Deinde conſpectis jam ſub auroram tabulatis annaſſe, quibus poſtremò conſcenſis, facilè Zacynthum appuliſſent. Poſt hos autem qui neutiquam mali ſunt, ut ego quidem autumo, accipe jam tertium nihilo illis inferiorem. Eudamidas Corinthius Aretæo Corinthio, & Charixeno Sicyonio amicis utebatur, iis quidem opulentis, ipſe cùm eſſet pauperrimus. Hic moriens teſtamentum reliquit, aliis quidem fortaſſe ridiculum, quod haud ſcio an tale tibi videbitur, viro probo, & apud quem amicitia in pretio ſit, quique de primis in ea partibus contendas. Sic enim in eo ſcriptum erat, Lego Aretæo matrem meam alendam: & in ſenectute curandam: Charixeno filiam meam elocandam cum dote, quanta ab illo maxima dari poterit. Erat autem illi mater anus, & filiola

nuptiis

γάτερον ἀρχῆον ἤδη γάμε. ἐὼ δέ τι ἄπεργε αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, ἢ τὴν ἐκείνε μερίδα φησὶν ἔχειν ὁ ἕτερος. τῶν οὖν ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν μὲν οὐσίαν μὴ εἰδότες ἢ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἢ ὡς τὰς ἀνδρας ἐπ' αὐτῷ ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο. καὶ γελᾶς ὅτις ὁ γελῶν ἀπηλλάττετο. οἷον Ἀρεταῖος, ἐ Χαρίξενος οἱ ἐνδεκάμοιροι, κληρονομιὰν διαδέξοντες, λέγοντες, εἰ ἄρα ἀπειστοῦσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσιν ὑπὸ ἀνδρῶν. οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς τοῦτο ἠπιλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον οὐδὲν ἀμφιβάλλοντες τὸ ἐν τῶν ἀμφηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίξενος, πέντε μόνας ἡμέρας ὑπομείνας, ἀπέθανεν. ὁδὶ Ἀρεταῖος, ἄρτιος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνε, καὶ τὴν αὑτῷ μερίδα ἐπιλαβών, τρίφ τε δὲ Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὸν γυνατέρα ἐπὶ πολλῷ ἐκδίδωκεν, ἀπὸ πεντάντων πέντε, ὧν εἶχε. δύο μὲν τῇ αὐτοῦ γυνατρὶ, δύο δὲ τῇ δὲ φίλᾳ ἐπιδίς. καὶ τὸ γάμου γε αὐτῶν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ ὦ Τόξαρι ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παραδείγμα φιλίας παρεσχῆται, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ ἀποδοὺς τῇ ἀμφηκῇ δὲ φίλᾳ; ἢ πέμπτον ἐν τοῖς τελείοις ψήφοις, μίαν τὸ πέντε εἶναι; Το. καὶ μάλα καλός. ἐγὼ δέ, τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα δὲ θέρους, ὃ εἰχε περὶ τοὺς φίλους. ἐδόκει γὰρ ὡς ἐ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐν διαθήκαις τοῦτο ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλων ἦκεν ἂν ἀφεμένου κληρονόμος τὸ τοιοῦτον. Μνη. οὐ λέγεις τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω Μασσαλιήτην, nuptiis jam matura. Siquid autem interim acciderit alterutri, hujus quoque partem, inquit, habeto alter. Hujusmodi lecto testamento, qui tenuitatem quidem Eudamidæ noverant: at amicitiam quæ illi cum hisce viris intercesserat, ignorabant, rem pro joco ducebant: & nemo non ridens discedebat, dicendo, cujusmodi hæreditatem Aretæus, & Charixenus sunt accepturi, fœlices videlicet, siquidem persolvent Eudamidæ, superstitis etiam ipsi hæreditatem tradent mortuo. At hæredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illicò venerunt, agnoscentes ea quæ testamento erant mandata. Itaque Charixenus, quinque duntaxat dies supersites, diem obiit. Aretæus verò factus hæredum optimus, tum illius, tum sua ipsius susceptа parte, & Eudamidæ matrem alit, & filiam non ita pridem datis quinque talentis, quæ habebat, elocavit, duobus quidem propriæ filiæ, duobus in amici filiæ dotem: ac nuptias ambarum eodem die fieri voluit. Quid tibi Toxari, Aretæus iste videtur? num leve amicitiæ argumentum exhibuisse, adita hujusmodi hæreditate, neque deserto amici sui testamento? An hunc quoque perfectis in calculis ponemus, ut è quinque sit unus? *Tox.* Et iste quidem egregius: quanquam equidem Eudamidam multò magis ob fiduciam, qua fuit erga amicos, admiratus sum. Declaravit enim se eadem facturum fuisse erga illos, tametsi ea non essent in testamento scripta: verùm ante alios venturum, talium hæredem non scriptum. *Mne.* Probè dicis, Sed quartum tibi jam narrabo, Zenothemim Massilienſem Charmolei filium,

ἐδείχθη δέ μοι ὁ Ἰταλίᾳ πρεσβεύσας ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει. παρεκάθητο δ' αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὀδυπορούσῃ, τέτε ἄλλα εἰδέχθης, καὶ ξηρὸν τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸ ὀφθαλμοῦ ἐκκεκομμένη, πανλάβητόν τι, καὶ φοβερὸν ἰδεῖν μορμολύκειον. εἶτα ἐπὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ἦν, καὶ ὡραῖος ὢν, ἀνέχεται παρεχόμενος τοιαύτην αὐτῇ συνοικεῖν, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀναγκαίαν δ' γάμου, αἰκείας εἰδὼς ἕκαστα. μασταλιώτης δ' ἐστὶ αὐτὸς λῷ. Μενεκράτῃ γὰρ ἔφη τῷ παλαιῷ τὸ δυσμόρφου τούτης, φίλος λῷ ὁ Ζηνόθεμις, πλούσιος, καὶ τιμώμενος ὁμοίως ὤν. χρόνου δ' ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν κριτῶν, ὅτι ἑαυτῷ ἐλάμβανε ἐκ τῶν δικῶν, ὡς ἀπεφηνάμην γράμμα παρανόμων. ὕστερον δ' οἱ Μασσαλιῆται κολάζεσθαι ἔφη, εἴ τις παρανομοίη γράψειεν. ἐλυπεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης ἐπὶ τῇ κρίσει. καὶ ἐπὶ τὰ πλούσια, πένης, καὶ ἐξ εὐδόξου, ἄδοξος ὑπὸ ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δ' αὐτὸν ἐπὶα θυγάτηρ αὐτῆ, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ἐκπεπαιδευμένη ὅσα, λῷ μὴ πάσης τῆς οὐσίας ἓν παλαιᾷ, λῷ γε πρὸ τῆς κρίσεως ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τὸ γε δύσποτον, καὶ πένητον, ῥᾳδίως ἀφαλέσθαι, ὅτι κακοδαίμονα ὄντα τὸν ὄψιν. ἐλήλυθε δ' ὁ κρίσις ἐπὶ τὸν ἐπὶ τῷ ἐπιλήπτῳ αἰτιώμενον. ὡς δ' τοῖς πρὸς τῆς Ζηνοθέμιδος ἀπέδυρετο, ἔφη ὁ Μενέκρατες, ὅτι γὰρ ἀπορήσεις τῆς ἀναλήψεως, καὶ ἡ θυγάτηρ σε ἄξιον ἓν ἥβης εὑρήσει τυμφίον πένητα καὶ τοῖς ἄμα δίκαιον, λαβόμενον αὐτὸν τῆς δίκης, ἥκειν οἷς τὸν οἶκον. καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν ὄντα, εὐσεβῆ

filium, qui mihi legationem pro patria obeunti in Italia monſtratus eſt, vir formoſus, procerus, & dives, ut apparebat. Huic iter facienti uxor aſſidebat in rheda, aliàs deformis, manca dimidia corporis parte dextra, alteroque oculo capta, teterrimum quoddam & refugiendum terriculum. Deinde cùm demirarer, ſi decorus ille & venuſtus cùm eſſet, mulierem ejuſmodi ſecum vehi ſuſtineret: is qui mihi eum commonſtrarat, neceſſitatem nuptiarum exponit, ſingulis diligenter cognitis. Eratque ipſe Maſſilienſis. Menecrati, inquit, deformis iſtius patri amicus erat Zenothemis, viro diviti, ac honorato, rebus iiſdem par ipſe. Aliquando autem ſuis facultatibus eſt mulctatus Menecrates, quo tempore etiam declaratus eſt infamis à viris ſexcentis, ut qui ſententiam iniquam pronunciaſſet. Ad hunc autem modum, inquit, nos Maſſilienſes punimus, ſiquis corruptè judicet. Graviter itaque ferebat Menecrates, & quòd fuiſſet condemnatus, & quòd ex divite pauper, ex nobili infamis repente evaſiſſet. In primis verò diſcruciabat ipſum hæc filia, jam nubilis, & annos octodecim nata, quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet quiſquam ingenuus ac pauper facilè accipere, quæ forma eſſet tam infœlici, imò etiam creſcente Luna cadere diceretur. Hæc ubi apud Zenothemim declararet, bono, inquit, es animo Menecrates. Neque enim ipſe egebis neceſſariis, & filia tua dignum aliquem ſuo genere ſponſum inveniet. Quæ ſimul ac dixit, apprehenſa illius dextra, domum deduxit, ſuaſque facultates, quæ illi multæ erant, cum

μοῦ πρὸς αὐτόν. καὶ δεῖπνον ἑστιᾶσθαι παρ' ἐκείνῳ κελεύσας, εἰσίᾳ τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δὴ πιὼν τὸν ὑπὲρ τοῦ γάμου. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, ἐπεὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, οὕτω δὴ μεσοῦντος αὐτοῦ τοῦ φιάλου προτείνας, δίδωσι τῷ Μενεκράτει δεξάμενος δὲ ὁ γαμβρὸς φιλοτησίαν. ἄξομαι γὰρ ἔφη τὴν θυγατέρα Κυδιμάχου. τὸν μὲν οὖν πάλαι εἴληφα, πέλανόν τινα, καὶ εἴκοσι. σὺ δέ, ἄπαγε λέγων, μὴ σύρε ὦ Ζηνόθεμι, μηδ' ὕτω μανιεῖν, ὡς τοιοῦτόν σε, νέον ὄντα καλὸν ὄψεσθαι, κόρην αἰσχράν, καὶ λελωβημένην συγκαθεζόμενον. ὁ δέ, ταῦτα διεξιόντος, δεδραμὼν τοῦ νύμφου, ἀπῆλθεν ἐς τὸ θάλαμον. καὶ μετ' ὀλίγον προελθὼν, ἀφηνιάσας ὑπεξῆλθε τὸν αὐτόν. καὶ παπικίνα σωφρονοῦσαν ἀφιγμένον, καὶ πάντα ὡς ὁρᾷς τοιαῦτα ἀπεργασάμενον αὐτῷ. καὶ οὐχ ὅπως τὸν αἰσχύνεται τὸν γάμον, ἀλλὰ καὶ ἀμυνομένη ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος, ὡς καλῶς φρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, καὶ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης. ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτη. ὃ δὲ οἵαν χεῖρα πρὸς φιλίαν ἔσχε τὸ ψήφισμα ἐξακοσίων γαμβρίαν. πολὺν ἤδη γε τούτων ὕστερον αὐτὸν ἡμείψατο ἡ τύχη. παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο. καὶ πρώην γε, ἐπὶ δεδραμένου αὐτοῦ εἰσκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βαλανεῖον, γαλᾷ ἐστεμμένον, καὶ μέλασα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανεῖν ἔοικε δὲ πάππᾳ, τὸ μὲν βρέφος, ἀνελάσαι πρὸς τοὺς βαλανέας, καὶ σωφρονεῖν τὸν χαῖρε. ἡ βαλὴ δὲ ἐπικλαυθεῖσα πρὸς αὐτὸν, ἀφῆκε τὸν Μενεκράτη τὴν καταδίκην. καὶ ἤδη ἐπίλυπός ἐστι, πλακοῦντα σωφρονοῦντος δεδραμένου πρὸς τὸ σωιδέλιον. ταῦτα

ipso est partitus, & convivio quod apparari jusserat, amicos excepit, & in his Menecratem, quasi cuipiam è necessariis jam persuasissem, ut puellam in matrimonium acciperet. Posteaquam autem cœnassent, libassentque Diis, tum porrecto illi pleno poculo, accipe, inquit, Menecrates, à genero amicitiæ poculum: nam hodie ducturus sum ego filiam tuam Cydimacham: dotem autem jam olim accepi, talenta quinque & viginti. Cui cùm responderet, apage, ne feceris ô Zenothemis, neve ipse usque adeo insaniam ut te juvenem & formosum cum deformi & mutilata puella conjugatum conspiciam. Hæc illo loquente, hic sponsam tollens, in thalamum abiit, & paulo pòst ea devirginata prodiit, cum qua ex eo tempore consuescit, eam summopere amans, & quemadmodum vides, circunferens. Nec solùm non pudet matrimonii, sed etiam perinde atque de eo glorians, ostentat, ut contemnit corporis formam, aut fœditatem, & divitias, & gloriam: sed amici tantum Menecratis rationem habet, neque arbitratur eum sexcentorum virorum sententia deteriorem ad amicitiam factum. Verùm pro his jam illi gratiam sic retulit fortuna. Puerulus enim formosissimus ex illa deformissima susceptus est. Quem cùm pridie pater in curiam intulisset, oleagina fronde coronatum, ac pulla veste amictum, quò plus commiserationis avo conciliaret, infans judicibus arridebat, & manus complodebat: ad quem commota curia, Menecrati mulctam remittit. Iamque hic isto apud judices patrono usus, rei famæque restitutus est. Hæc affirmabat

ὁ μασταλιώτης ἔλεγε τὸ Ζωνόθεμιν αἰχμάσαι ὑπὲρ ἕν φίλου, ὡς ἐρᾷς, ἐ μικροῦ, οὐδὲ ὑπὲρ πολλῶν ἂν Σκυθῶν ἡδύσμασι. οἵγε καὶ τὰς πολλακὶς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας σκαλίγειν λέγουσιν. λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος. καί μοι δοκῶ σὺν ἄνδρὶ εἶναι, Δημητρίῳ τῷ συνιεῖ, ἐπιλαθόμενος. συνεκπλέουσι γὰρ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ἄνθ, καὶ συνεφήβῳ, συνῶν, καὶ συνεπαιδεύετο. αὐτὼ μὲν, τὴν κοινὴν ἄσκησιν ἀσκοῦντε τοῦ ῥοδίου σοφιστοῦ. ὁδὶ Ἀντιφίλου, ἰατρείαν ἄρα μελετῶν. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος, ἐντυχὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημοῦντι τὸν Σῦρον τὸν πυραμίδων, καὶ τὸν Μέμνονος. ἦκεν γὰρ τοιούτους ὑψηλὰς ἄσκοις, μὴ περιέχειν σκιάν. τὸν δὲ Μέμνονα, βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, τοῦτον ἐπιθυμήσαντα Δημητρίου, ἵνα μὲν τὸν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ Μέμνονος, ἀναπλεύσαι καὶ τὸν Νεῖλον ἔχοντα ἤδη μᾶλλον, ἐκπεσόντα πρὸς τὴν ὁδὸν, καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπεῖν τὸν Ἀντιφίλου. ὁδὲ, ὁ τοιοῦτος συμφορᾷ ἐχρήσατο, μᾶλλον γνησίᾳ τινὸς φίλου διορμῆν. εἰκότως γὰρ αὐτῷ Σύρος, καὶ τέκνοις, καὶ τὴν πολεμίδα, ἱεροσύλοις ποτὲ κεκοινώνησε, συνεκπλεῖ τε αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀνουβείδιον. καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο ἐκ κηρύκιον χρυσοῦν ἐκ τούτου, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καπ-

mabat Massilienſis Zenothemin amici gratia feciſſe, haud exigua, ſicuti vides, neque qualia paſſim Scythæ factitant, qui formoſiſſimas pellices diligenter eligere dicuntur. Reſtat nobis quintus. Neque verò mihi videor alium quempiam debere dicere, omiſſo Demetrio Sunienſi. Navigarat in Ægyptum Demetrius, unà cum Antiphilo Alopecenſi, qui cum illo jam inde à teneris annis amicitiam contraxerat, & ephebus ephebo convivebat, & erudiebatur, alter quidem Cynicam diſciplinam ex Rhodio ſophiſta diſcens, alter nimirum Antiphilus medicinæ operam dans. Aliquando etiam Demetrius in Ægyptum eſt profectus, ut [1] Pyramidas, & Memnonem viſeret: ſiquidem audiverat, eas quanquam excelſæ erant, umbram non præbere, Memnonem autem oriente ſole clamare. Harum igitur rerum cupiditate adductus Demetrius, cùm ut Pyramidas videret, tum ut Memnonem audiret: ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat, relicto Antiphilo, quòd is itinere, atque æſtu fatiſceret. Hic verò interea in calamitatem incidit, quæ generoſo quopiam amico indigeret. Etenim famulus ejus nomine & patria Syrus, inita ſocietate cum ſacrilegis quibuſdam, unà cum illis in Anubis templum irrupit: ſublatoque Deo, aureiſque phialis duabus, aureoque caduceo, & cynocephalis argenteis, atque id genus aliis, omnia apud

1 *Pyramidas, & Memnonem*] Pyramides ſtructuræ ſuntex ſaxis aut lateribus, ab imo amplæ, in ſummo acutæ, atque in aliam molem eveſtæ, ad nihil quam ad effundendum opes inventæ. Memnonis autem hujus cineres in aves tranſmutati ferunturquæ magnis gregibus & diverſis locis, ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare atque ibi primùm querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. Ovid. lib. 13. Met. Lucianus in Philoph. Segn.

ἥπτετο πάντα ὑπὸ τῆ Σύρῳ. εἶτ' ἐμπεσόντες, ἰάλεσσαν γάρ τι ἀπεμπολῶντες, ἄφαντα οὐδὲ ἔλεγον γεγελασμένοι ἐπὶ ᾧ πεποιηκότες. καὶ ἀνεῳγμένοι, ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τῆ Ἀντιφίλου. καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνη τινί, ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅτε οὖν Σύρῳ ἐδέδετο οὗτος, καὶ ὁ διδάσκαλος αὐτῆ Ἀντίφιλος. ἦτος μὲν ἐν μειζόνι ἀκροάματι ἦν διδασκάλε, ἀπαπατηθείς, ἐδοήθει ὑπ' ἀδίκου, ἀλλὰ ἐν οἱ πᾶς ἐπαίρει, ἀπεσφάγη ὡς τὸ Ἀνυβείδιον σεσυληκότα. καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγεῖτο εἶναι, εἰ σωσίπιόν ποτε, ἢ σωσισάμενον αὐτῆ. καὶ οἱ λοιποὶ ὑπ' τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆ οἰκίας συσκευασάμενοι, ὤχοντο φεύγοντες. ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολλὰν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακῶς ἔχοντες ὑπὸ τῆ δεσμωτηρίου, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν αἰγύπτιος δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ὡς ἐν χαλεπῷ, καὶ πεμπρήσειν τῆ ἥλῳ, βαρὺς τῆ Ἀντιφίλῳ ἐφίετο. εἰ δ' ἀπολογεῖτό ποτε λέγων, ὡς ἑδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα ἐν τῆ νυκτὸς, ἐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῆ ξύλῳ κατακεκλεισμένα. τῆ μὲν γὰρ ἡμέρας, ὁ κλοιὸς ἦρκε, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ ἀπεδεδέτο. εἰς δὲ τὴν νύκτα, ἐδὲ ὅλον κατεδεδέτο. καὶ μᾶλλον ἐν ἦν οἰκήματος ἡ δυσωδία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν πυκνῷ πολλῶν δε-

apud Syrum depoſuerant. Deinde ſorte comprehenſi (capti enim fuerant divendentes neſcio quid) rem omnem in rota diſtricti protinus confeſſi ſunt, & in ædes Antiphili adducti venerunt. Hic furta ſub lectulo, in obſcuro loco poſita promebant. Syrus itaque ilico vinctus eſt, heruſque ejus Antiphilus, atque is quidem interea dum præceptorem audit, avulſus. Nec opitulabatur quiſquam: quin magis hi qui fuerant hactenus amici, averſabantur hominem, tanquam qui templum Anubis ſacrilegio compilaſſet: ſeque impie feciſſe putabant, ſiquando cum ipſo bibiſſent vel ediſſent. Tum reliqui duo famuli, convaſatis iis, quæ domi erant, aufugerunt. Ergo miſer Antiphilus jamdiu in vinculis detinebatur, & omnium qui erant in carcere ſontium ſceleſtiſſimus eſſe putabatur. Porrò præfectus carceris Ægyptius homo ſuperſtitioſus, ratus ſeſe rem gratam facere Deo, atque illius ulciſci vices, gravis Antiphilo imminebat. Quod ſi quando culpam à ſe amoveret, affirmans ſe nihil ejuſmodi patraſſe, impudens habebatur, atque hoc nomine multo magis erat inviſus. Itaque jam ſubægrotabat, & malè ſe habebat: nec mirum: quippe qui humi cubaret, idque etiam noctu, neque crura protendere ſineretur, ligno incluſa. Nam per diem [1] cataſta ſtringebatur, altera manu vincta ferro: ac noctu totus eſſe in vinculis cogebatur. Quinetiam domicilii pædor & præfocatio, multis ibidem vinctis, & in

1 *Cataſta ſtringebatur*] Hæc inſtrumenta intellexiſſe arbitror Prudent. in hymn. 1. & 5. θῆκαι ξυλέαι. Cataſta autem inter alia, machinam ſignificat longæ & magnæ compedis formæ, qua ſervi vincti tenebantur, qualis à Prudentio deſcribitur in Vincent. *Cogn.*

1 *In-*

δεδμῆσθαι, καὶ ἐστενοχωρημένον, καὶ μόλις ἀναπνέοντας, καὶ ἅμα σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, πᾶσι τοῖς πάνυ χαλεπὰ ἦν, καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀπήθη, καὶ ἀμελετήτῳ τοιούτου σκληροῦ τοῦ βίου. ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ εἶναι αἱρεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖται ποτε ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ πυθόμενος ἔρχεται ὡς εἶχεν, δρόμῳ ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον, δρομικοῦ ἀλλῶν, τότε μόνον εἰσοδεχθῆ. ἐσπέρα γὰρ ἦν. καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τοῦ ἡμέρου ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις ἐγκελεύσας μόνον. ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας. καὶ παρελθὼν, ἐπισκοπεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον. καὶ περιελὼν, ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἀώλους ὄντας, ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς ἐκφοραῖς. καὶ εἰγε μὴ τὸν ὄνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, κἂν ἐπεπόλυ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν. τοσοῦτον ἠλλάκτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενον ἀνεβόησε, καὶ ἀσπάζονται, ἀμφοτέρας τὰς κόμας, καὶ ἀπαίρων δὲ ἀσπάζεται αὐχμηρὰν, καὶ συμπεπιλημένην, ἐδείκνυεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμφω μὲν αὐτὰ πίπτουσιν ἐλιγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀσπασθείσῃ θέᾳ. χρόνου δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἑκάτερα ὡς εἶχεν, ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, ἐμβρίθη τε δεδακελάσεται. καὶ δεῖλον τὸ πρόσθιον, τὸ μὲν ἥμισυ, αὐτὸς ἀναβάλλεται. τὰ λοιπὰ δὲ, ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πινακία, καὶ ἐκτετυχωμένα ῥάκη ἐσκεπάσατο. καὶ τὰ λοιπὰ τούτου, πάντα πρόσωπον συνὼν, ἐπιμελόμενος αὐτοῦ, καὶ θεραπεύων. δεδεδὼς γὰρ

& in anguſtum coactis, vixque reſpirantibus: tum ferri ſtridor, & ſomnus exiguus, hæc omnia moleſta erant atque intoleranda, ut pote homini iis non aſſueto, nec ad tam durum vitæ genus exercitato. Cùm verò jam deficeret, ac ne cibum quidem capere vellet, tandem advenit Demetrius, nihil dum ſciens eorum quæ acciderant. Et cùm reſciviſſet, ut ſe habebat, & curriculo ad carcerem veniſſet, tunc quidem non eſt admiſſus, quoniam erat veſpera, & carceris cuſtos jamdudum occluſis foribus dormiebat, miniſtris excubias agere juſſis. Mane verò multum precatus ingreditur, ingreſſus diu quærit Antiphilum malis ita immutatum ut cognoſci non poſſet. Circumiens igitur è vinctis unumquemque contemplabatur, eorum more qui familiarium cadavera facta jam marcida, in ſtragibus quærunt. Quòd niſi nomen fuiſſet eloquutus, Antiphilum Dinomenis filium, ne longo quidem tempore potuiſſet agnoſci quiſnam eſſet, uſque adeò malis erat immutatus. Vt verò ad vocem agnitam reſpondiſſet, atque adeunte illo comam diduxiſſet, eam à vultu abigens ſqualidam atque impexam, oſtendit ſeſe quis eſſet. Hic ambo collapſi ſunt oculis oborta caligine, in tam inopinato ſpectaculo. Verùm aliquanto poſt, cùm ſe, & Antiphilum recreaſſet Demetrius, & ſingula ut ſe habebant, ex eo planè accepiſſet, bono animo eſſe jubet. Tum diviſo pallio ipſe quidem dimidiato induitur, illi verò reliquum dat, detractis putribus & detritis panniculis, quibus erat opertus: ac deinceps modis omnibus illi aderat curam ejus gerens, & inſerviens. Nam ſeſe locans

ἑαυτὸν τοῖς ἐκ τοῦ λιμένος ἐμπόροις, ἔσθιεν εἰς μέσην ἡμέραν, ὅτε ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, πλησον αὐτοῦ, καὶ εἰρωνικῶν ἀπειρᾶζε αὐτόν. τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὸν τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτοῦ διήρκει. καὶ τὰς μὲν ἡμέρας, συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ, ἀθυμοῦντι μόνῳ. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ὀλίγον πρὸ τοῦ δύεσθαι τὸν δεσμοφύλακα, σπουδαίου τινὸς ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα ἔτω διῆγον. εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρων τὸν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος, ὕστερον δὲ λαθεῖν τὸν τοῦ δεσμοφύλακα, ὡς ἐδύνατο, φυλακήν τινα ἀκριβῆ ἐμβύεται, καὶ σκότος παρῆν τοῖς εἰς τὸ οἴκημα τοῦτο λειπομένοις. ἐφ' οἷς ἀπορῶν, καὶ ἀπιστῶν, ὅτε ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγείλας ἑαυτὸν, προσελθὼν τοῦ σωματοφύλακος, ὡς εἴη κεκτημένος τι ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβολῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εἰς τὸ δεσμωτήριον. καὶ ἀφικνεῖται πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα, ἐξεργάσατο πρὸς αὐτοῦ πλησίον τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κλοιοῦ δεδέσθαι. ἔνθα δὴ μάλιστα ἤδειξε τὸν σύνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν, καίτοι σώσοντι αὐτὸν. ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καθεύδοι, καὶ ἡδίων ἀνιᾶτο. ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. χρόνον δὲ τοιοῦτόν τι διατρίψαντες, ἔπαυσαν ἐπιπλέον αὐτοὺς δυσχεραίνοντες. εἰς γὰρ δὴ διέδρασαν, ὅτε εἷς ὀλίγου ῥίπτος δυνηθείς, καὶ σωμάτων πολλῶν

cans mercatoribus, qui versabantur in portu à mane ad meridiem, oneribus gestandis non parum lucri faciebat. Tum ab opere reversus, mercedis partem carceris custodi impertiendo, mansuefaciebat & pacabat illum: at reliquum ipsi in amici curam suffi-ciebat. Atque interdiu quidem aderat Antiphilo, quò illum consolaretur. Vbi verò nox illum occupassèt, pro carceris foribus facto ex herbis torulo, substratisque frondibus quiescebat. Quem in modum aliquandiu vixerunt, ut nullo prohibente Demetrius ingrederetur, & calamitatem faciliùs ferret Antiphilus: donec extincto in carcere latrone quopiam, idque ut putabatur, veneno, facta est sedulò custodia, nec ampliùs ex liberis quisquam in carcerem ingrediebatur. Quas ob res dubius atque anxius, cùm nulla alia via amico adesse posset, adito præfecti collega, se ipsum defert tanquam cum aliis in templum Anubis irrupissèt. Quod ut confessus est, protinus in carcerem est adductus, & ductus ad Antiphilum. Nam hoc multis precibus à custode carceris vix obtinuerat, ut proximè Antiphilo, eademque in trabe vinciretur. Hic igitur vel maximè declaravit, quanto in illum fuerit amore, cùm sua ipsius incommoda negligeret: cùm & ipse interim ægrotaret, id curans quo pacto ille & plurimum dormiret, & minus angeretur. Itaque calamitatem inter se ferentes faciliùs tolerabant, donec tale quippiam accidit, quod ferme eorum calamitati finem imponeret: scilicet è vinctis quispiam, haud scio unde nactus limam, adjunctis conjuratis captivorum plerisque

τῶν δεσμωτῶν φυλακῶν, ἀποτρίψαντα τὰ ἄλυσιν, ἢ ἰδίᾳ δυὸ ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὰ διερμένων. καὶ ἀπολύσ ἅπαντας. οἱδὲ, ἀποκτείναντες ὀλίγους ὑπὸ τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσι ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα ὑπὸ ἰδιώτου ἕκαστος ἀφῃρέθησαν. ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ, καὶ ὁ Ἀντίφιλος, οὐ χρῆναι ἔμειναν, καὶ ὁ Σύρος λαθόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡ μέση ἐχώρει, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ἐπιτροπαμβώς τὸ συμβεβηκὸς, ἵνα αὐτοὺς μὲν ἔπεμψε τοὺς διοξομένους. μεταπεμάμβος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι σὺν ἀπέβησαν, ἅτε σὺν αὐτοῖς γενόμενοι. ἔδοξε δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐπαίειν ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὁ σμικρὰ, εἰ δέξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἁλόντες, ἢ ἐπαίνου δὲ μὴ λαβόντες ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος, ἐνάγκασε τὸν δικαστὴν ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁδὲ, ἐπεὶ ἔμαθεν ὡδὲ ἀδικουμένους, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, καὶ δεδεμένον ἐπὶ τῇ κλοπῇ, ἵνα μὴ ἐνέχοιτο ἀδίκως δίκῃ τινὶ, καὶ ἐκέλευσε ἀπολαβεῖν, παρ' αὐτοῦ δραχμὰς μὲν μυρίους τὸν Ἀντίφιλον, δὶς τοσούτους δὲ τὸν Δημήτριον. ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος, ἐπὶ τοῦ Αἰγύπτου ἐστίν. ὁδὲ Δημήτριος, καὶ τοὺς αὐτοῦ διεσπουσμένους οἰκέτας καταλιπὼν, ὡχετο ἀπιὼν εἰς τὴν Ἰνδικὴν, πρὸς τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἴκοτως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολαυκὼν αὐτόν. ὅτι γὰρ αὐτὸς δίκαιον τὸν χρήσιμον, ἐν ᾧ αὐτὸς ἦν, ὑπὲρ ἐπὶ πρᾶξαι, ὀλίγοις δυνάμενον, ὅτι οἰκείῳ ἐπὶ πλεῖον φίλῳ, quæ catenam inſecuit, qua ordine aſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes, qui facilè trucidaris cuſtodibus quippe paucis, ſimul exiliunt. Atqui hi quidem ilico quòd quiſque poterat, diſſipati, poſtea plerique ſunt comprehenſi. Porrò Demetrius, & Antiphilus inibi remanſerunt. Syro quoque retento, qui jam aufugere parabat. Vt autem diluxiſſet, Ægypti præſes cognito quod acciderat, emiſit quidem qui illos inſequeren. tur. Accerſitum verò Demetrium, ejuſque ſocios à vinculis liberavit, laudatos quòd ſoli non aufugiſſent. At his haud ſat erat, quòd ſic dimitterentur. Sed clamabat Demetrius, ſibique non mediocrem injuriam fieri contendebat, ſi pro maleficis habiti, viderentur per commiſerationem, vel ob id laudis, quòd non aufugiſſent, dimitti. Tandem compulêre judicem, ut rem diligenter excuteret: qui cognita illorum innocentia, ipſos laudatos dimiſit, & Demetrium miratus ſuper pœna quam præter jus in vincula conjecti tulerant, eſt conſolatus: quinetiam utrumque munere cohoneſtavit, de ſuo datis Antiphilo drachmarum decem millibus, duplo autem Demetrio. Atque etiamnum in Ægypto eſt Antiphilus. Demetrius autem ſua quoque viginti millia relinquens amico, conceſſit in Indiam profectus ad Brachmanas, tantùm hoc loquutus Antiphilo, meritò ſibi jam ignoſcendum videri, quòd tum ab eo diſcederet. Neque enim ſibi opus fore pecunia, quandiu eſſe pergeret, qui erat, videlicet qui poſſet paucis eſſe contentus: neque ampliùs illi amico eſſe opus,

ἀμφοῖν αὐτοῖν τῶν πραγμάτων γεγυμνάσθαι. τοιοῦτοι δ' Τόξαρις, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰδὲ μὴ ἀποδιεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μόνα φορτικοῖς, καὶ αὐτὸς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλούς, καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δ', καὶ δακρύων ἀφοσιοῦτο, καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἕως μαστιγοῦμενος ὁ Σύρος, ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς. ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πολλῶν, οὓς πρότερος ἡ μνήμη ὑπέβαλε διηγησάμην σοι, ἀγαθοὺς, καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καθεὶς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὸν ῥήτορα παραδίδωμι. σὺ δ' ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι σὲ δεξιᾶς περιφρονήσας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτόν, ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι, ἐπεὶ σὲ γαλεοὶ ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν, καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας. ὑπὲρ δὲ τοῦ Σκυθίας, Φαῦλον ῥήτορα φανούμενος. Το. Ἴσχε ὦ Μνήσιππε, ὅπως μὲ παροτρύνεις ἐπὶ τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κρατηθεὶς σὺ τοῖς λόγοις. πολὺ ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ἧττον σὺ καλλιλογησάμενος. ἐγὼ δὲ σκυθικὸν τοῦτο. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφέρηται τοὺς λόγους. ἀφοσιώσεις δὴ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, εἶα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄφρονα ἔγημεν αἰσχρὸν γυναῖκα, ἢ εἴ τις δρόμεον ἐπέδωκε γαμβρὸν θυγατρὶ, φίλος ἀνδρὸς, δύο τάλαντα. καὶ νὴ Δί' εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προφάσει τινὶ μικρᾷ ὕστερον λυθήσεσθαι, πάνυ γὰρ σύντελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλοψύχου σὺ

quippe cui res jam commodè se haberent. Hujusmodi sunt Toxaris amici Græci. Quod ni initio notasses nos, tanquam qui verbis superbiremus, ego multas orationes tibi recitassem, easque egregias, quas in judicio Demetrius habuit, cùm interim propriam causam non ageret: sed pro Antiphilo fleret, & supplicaret: totamque culpam in se reciperet, donec Syrus flagris cæsus, ambos eos liberavit. Hos igitur paucos è plurimis, quos mihi primùm memoria suggessit, præclaros, firmosque amicos tibi narravi. Quod reliquum, jam ab oratione decedens, dicendi partes tibi trado. Porrò tibi ipsi curæ fuerit uti non deteriores, sed his longè præstantiores Scythas referas, siquid de dextra solicitus es, ne ea tibi præcidatur. Verùm oportet strenuum te præstes virum, etenim ridiculus fueris, si cùm Orestem ac Pyladem admodum sophisticè laudaris, pro Scythia dicens, ignavus orator appareas. *Tox.* Rectè quidem Mnosippe, qui me ad dicendum hortaris, ac si non cures, tibi in narrationibus victo lingua præcidatur. Sed jam exordiar, nullis perinde ac tu verborum phaleris utens (neque enim is Scytharum mos) præsertim cùm res ipsæ altiùs loquantur quàm verba. Nihil autem ejusmodi expectaveris à nobis, cujusmodi laudando disseruisti, puta siquis sine dote deformem uxorem duxerit: aut siquis amici filiæ nubenti pecuniam dederit, talenta duo: aut per Iovem, siquis in vincula sponte iverit, cùm certò sciret se paulo pòst esse solvendum: Admodum enim levia ista, quibus nihil inest, vel magni negocii, vel

αὐτοῖς, ἢ ἀνδρεῖον ἴνι ἰδίν. ἐγὼ δ' σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων ἰν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἐστὶ τοῖς Σκυθικοῖς ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὰ παρῄνεσε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ πρῶτα ἐπαινέσας. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις, ὅτοις ἐπιδείξει φίλους, ἐν εἰρηνῇ βαθείᾳ βιῶσιν, ὥσπερ ὑφ' ἡμῶν γαληνῇ μόθοις, οἱ ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐπιγνοίης ἄν. καὶ γὰρ δῆτα σοι πρὸς τῷ διαγνῶναι. παρ' ἡμῖν γ', ὅπως χρὴ οἱ πόλεμοι. καὶ ἢ ἐπιλαυόμενοι ἄλλοις, ἢ ὑπερχωρεῦμεν ἐπιόντες, ἢ συμπεσόντες, ὑπὲρ νομῆς, ἢ λείας, μαχόμεθα. ἔστι μάλιστα δὴ φίλων ἀγαθῶν. καὶ διὰ τοῦτο, ὡς βεβαιότατα σωθήσεσθαι τοὺς φίλους, μόνον τοῦτο ὅπλον ἁμαρτὸν, καὶ ἀναπόλεμητον εἶναι νομίζοντες. ἄμεινον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, ὅταν σὺν τῷ πόνῳ, ὥσπερ ὑμεῖς, μὴ οἱ σωφρονοῦντες, ἢ γέλωτα ὦσι, ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργαζόμενον δικαίως, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καθάπερ ὑμεῖς ἐπὶ τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῷ φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὑμῖν παρέχοντες, ὡς μὴ λάθωμεν ἐπιορκοῦντες τὴν φιλίαν, μὴ ἢ λάθωμεν δόξαντες εἶναι. καίπειδάν τις ἡμῶν ἀρέσθεὶς ἤδη φίλον ᾖ, συμβῇ τὸ λοιπὸν τοῦτο, καὶ ὄρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὲν ἐ βιάσασθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢ δὴ ὑπὲρ ἐ ἑτέρου τ' ἕτερον. καὶ ἔστω ποιῆσαι. ἀφ' ἧς γὰρ ἂν συμβῇ ἅπαξ τὰς δακτύλους, ἐσταλάξαντες

vel fortitudinis. Verùm ego tibi referam multas cædes, bellaque & mortes amicorum causa susceptas, ut intelligas vestra ista lusum esse, si cum Scythicis conferantur. Neque tamen istud sine causa facitis, sed meritò parva ista laudatis: propterea quòd non sunt vobis graves admodum declarandæ amicitiæ occasiones, quippe in alta pace viventibus: quemadmodum nec in tranquillitate queas scire, bonus sit gubernator nec-ne. Vt enim hoc dignoscas tibi opus fuerit tempestate. At apud nos bella perpetua; & aut invadimus alios, aut cedimus invadentibus, aut concurrentes, pro præda & pascuis pugnamus. Hic potissimùm opus est bonis amicis, eoque quàm firmissimè constituimus amicitias, sola hæc arma invicta, & inexpugnabilia esse judicantes. Priùs autem volo tibi commemorare quo pacto amicos faciamus, non ex poculis quemadmodum vos, neque si quis æqualis sit, aut vicinus: verùm ubi strenuum quempiam virum conspexerimus, quique res magnas præstare possit, in hunc omnes studio incumbimus. Quodque vos in conjugiis, id nos in ambiendis amicis facere non gravamur, diu quasi procos agentes, nihilque non facientes, ne amicitia frustremur, ne-ve rejecti videamur. At ubi jam delectus quispiam in amicitiam venerit, exinde fœdus initur, magnoque juramento se obstringunt, se unà victuros, alterumque pro altero, si sit opus, mortem oppetiturum. Atque ita facimus. Ex quo semel [1] incisis digitis sanguinem in calicem destillaverimus:

1 *Incisis digitis*] Scytharum amicitiæ ut concilientur, morem tradit, cui conforme est jusjurandum Catilinæ de quo Sallust. & Flor. *Cogn.*

μεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἀκροβάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπισχόμενοι, πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦθ' ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρῴην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις, ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν ἄνεμον, καὶ τὸν ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σὲ ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν Σκυθικῶν. Μνη. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην. σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν, οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. Το. τί σὺ λέγεις; οὐ σοὶ δοκοῦσιν, ὁ ἄνεμος, καὶ ὁ ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε, καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν ἄνεμον, καὶ τὸν ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν. ὡς τὸν μὲν ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα. τὸν ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. Μνη. καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολ-

rimus: ſummiſque intinctis gladiis, ambo pariter admoventes biberimus, non eſt quicquam quod deinde queat nos dirimere. Licet autem tres ad ſummum ad hujuſmodi fœdera admittere. [1] Nam qui multis ſit amicus, eodem loco apud nos habetur, quo communes iſtæ, atque adulteræ uxores, ejuſque amicitiam, cùm multas in partes diſſecta ſit, non æquè firmam eſſe arbitramur. Exordiar autem ab his quæ nuper Dandamis fecit. Dandamis enim hic in conflictu cum Sauromatis, cùm abductus eſſet captivus amicus ejus Amizocas. Quin potiùs antè tibi jurabo noſtrum jusjurandum, ſiquidem iſtud initio tibi ſum pollicitus. Non enim [2] per Ventum & Acinacem, quicquam mentiturus ſum de Scythicis amicis. *Mne.* Mihi equidem nòn admodum opus erat tuo juramento: rectè tamen feciſti, quòd nullum Deorum juraris. *Tox.* Quid tu dicis? Annon tibi videntur eſſe Dii, Ventus & Acinacis? Ita-ne ignoras nihil hominibus vita & morte eſſe majus? Per hæc utique juramus, quoties per Ventum & Acinacem juramus: videlicet per Ventum, tanquam qui ſit vitæ cauſa per Acinacem verò, ut qui ſit mortis author. *Mne.* Atqui ſi iſta eſt cauſa: profectò multos alios quoque eſtis habituri tales Deos,

1 *Nam qui multis*] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quàm apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris conſuetudo. Sed diverſa ſentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. Cogn.

2 *Per ventum & Acinacem*] Iusjurandum Scytharum νὴ τὸν Ἀκινάκην καὶ νὴ τὸν Ἄνεμον. tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans ut tradit Herod. in Polymnia. Græci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent, quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται ὥς φησιν Ἱκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammia. lib. 13. Lucianus in Tragœdo. *Idem.*

λὰς ἡμᾶς, οἷον ὁ ἀκινάκης ἐστί. Τ. ὀϊστὸν, καὶ τὸν λόγχην, καὶ κόντον, καὶ βέλος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γάρ ἐστιν ὁ θεὸς ὁ ἡμέτερος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγωγὰς ὁδούς. Το. ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, ὑποκρούσασθαί με τὸν λόγον. ἐγὼ δ', ἡσυχίαν ἄγων, σὺ λέγοντος. Μυ. ἀλλ' οὐκ αὖθις γε ὦ Τόξαρις, ποιήσω τοῦτο. πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπεπλήμμησας. ὅπερ γὰρ ἔμπροσθεν, τοῦτο γε καὶ νῦν λέγω, ὡς μὴ δὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ὅπως σωπήσομαί σοι. Το. τετάρτῳ μὲν οὖν ἡμέρᾳ τῆς φιλίας Δανδάμιδι, καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀκμάζειν αὐτὰ συνεπεπόκεισαν. ἦκον δ' ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν. οἱ πλείους δ', τρισὶ τοσούτοις ἐπληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ αὐτομολοῦντες τοῖς ἡμετέροις ἐπιπίπτουσι, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ καὶ μαχόμενον κτείνουσι. τοὺς δὲ, ἐς ζῶντας, ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη ἀμφιξέμενος εἰς τὸ πέραν ἐς πολεμοῦ, ἵνα ἡμῖν τὸ ἥμισυ ἐς ἁμαξοπόδα, καὶ μέρος τῆς ἀμαξῆς ᾖ. ὅτου γὰρ ἐκπλώσαιμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δέξαιντο τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς ὄχθους ἐς Τανάϊδος. οὕτω δὴ ἦ τε λεία ἐφεληλάσιτο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα σωμάτια, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καταπλαμβάνοντο, αὐτίκα τὰς πλείστας ἀλισκομένας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβριζούσας τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δ', ἠνιώμεθα τῷ πράγματι. ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐλαύνῃ γὰρ, ἐβόα τὸν φίλον ὀνομαστὶ, καὶ ὠλοφύρετο. καὶ ὑπεμίμνησκε τὴν κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὁ δὲ ἀκούσας

Deos, qualis eſt Acinacis, puta jaculum, lanceam, cicutam, laqueum, & ſimilia. Nam hic interitus varius eſt Deus, & vias aperit innumerabiles, quibus ad illum ſit aditus. *Tox.* Vides quàm contentiosè & litigiosè iſtud facis, dum me interpellas, meamque orationem interturbas: at ego te loquente tacui. *Mne.* At iſtud, Toxari, denuo non faciam, nam rectè objurgaſti. Quare quod ſupereſt, dicito confidenter, ac ſi te loquente abſim, adeò tibi filebo. *Tox.* Quartus igitur agebatur dies Dandamidi & Amizocæ, ex quo amicitiam inierant cùm ſanguinem mutuum bibiſſent. Venerant interea in regionem noſtram Sauromatæ, cum equitum decem millibus: peditum verò triplum advenisſe ferebatur. Ii cùm in nos ex improviſo irruiſſent, omnes quidem in fugam convertunt, pleroſque autem pugnantes occidunt: nonnullos quoque vivos abducunt, niſi ſiquis in fluminis ripam ulteriorem tranarat, ubi nobis dimidium copiarum, & pars curruum erat. Sic enim id temporis caſtra fueramus metati, haud ſcio quo conſilio Archiplanorum ducum noſtrorum, ad utramque Tanaidis ripam. Protinus itaque & prædas abigebant, & captiva abducebant, & tentoria diripiebant, & curribus potiebantur, captis ſimul cum viris, noſtroſque ob oculos pellices, uxoreſque noſtras conſtuprabant. Quam rem ægrè ferebamus. Sed cùm captus Amizocas duceretur, miſerè vinctus amicum nominatim incommonefecit. Quibus auditis

clamavit, & ſanguinis caliciſque

Dan-

ὁ Δάνδαμις, ὑδὲν ὑπομείνας, ἀπάντων ὁρώντων, ἀφῆκε τὴν εἰς τοὺς πολεμίους. καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοις τοῖς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν, ὡς καθανιτήσοντες. ὁδὲ, ἰδὼν τὸν Ζίριν. τοῦτο γάρ τις φησὶν, οὐκέτι φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ λύτροις ἥκοντα, ὡς ἐπὶ λύτροις ἥκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸν φίλον. ὁ δὲ, λύτρα ἤτει, μὴ γὰρ ἀποστῆναι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις γάρ, ἃ μὲν εἶχόν φησιν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν. εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑποσχέσθαι ὑμῖν. καὶ ἀφίστατο ὅ, τι ἂν θέλῃς. εἰ βούλει γάρ, ἐμὲ αὐτὸν τοῦτον λαβὲ, καὶ πέρασον πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ γὰρ Σαυρομάτης, ὑδὲν ὅπῃ δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα, Ζίριν ἥκοντα. σὺ γάρ, ὃν ἔχεις μέρος κομίζεσθαι, ἄγε τὸν φίλον. ἥρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι ἐθέλοιτο λαβεῖν. ὁδὲ, τὰς ὀφθαλμὰς ἔφησεν. ὁ γὰρ, αὐτίκα παρέχειν ἐκέλευεν αὐτούς. καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, ἀπολαβὼν τὸν Ἀμιζόκην, ἐπανῆλθε, ἐφεστεδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα ἀφιεμένοις, ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. τοῦτο γενόμενον, παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠπόρουν ὑπομένειν, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν, οὐκ ἀπῄρηται οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας γε, τὸ αὐτὸ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἵους ἀνδρας οὐ θρασυκινδύνῳ μαχοῦνται, εἰ μὴ σὺν τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ ὑπερέχειν. ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἁμάξας, ἐμπεσόντες

Dandamis, nihil cunctatus, ſpectantibus omnibus tranavit ad hoſtes. Tum Sauromatæ denſatis telis irruerunt in ipſum, jam confixuri niſi ſuccla maſſet Zirim. Quod ubi quis dixerit, eum non occidunt: ſed tanquam cum redemptionis pretio venientem accipiunt. Mox ad illorum ducem adductus, repoſcebat amicum: Ille verò redemptionis pretium poſtulabat: quod niſi magnum accepiſſet, dimiſſurum ſeſe negabat. Tum Dandamis: quæ poſſidebam, inquit, ea omnia direpta ſunt à vobis. Si quid autem nudus poſſim facere, id ſum paratus polliceri vobis: ac quicquid voles imperato. Et ſi ita vis, ejus in locum accipe me, & ad quidvis abutere. Ad hæc Sauromata, nihil, inquit, omnino eſt opus retinere te: idque quum temet dedideris. Quin tu parte eorum quæ poſſides tradita, amicum abducito. Rogat ilico Dandamis quidnam vellet accipere. Ille oculos poſtulat, atque hic protinus exhibuit eruendos. Quibus erutis, & perſoluto Sauromatis pretio, recepto Amizoca reverſus eſt, innitens illi: unaque tranantes, ad nos redierunt incolumes. Hoc factum Scythis omnibus fuit ſolatio: neque jam victos eſſe rebantur ſeſe, cum viderent, quod apud nos bonorum eſſet maximum, ab hoſtibus non eſſe abductum, verùm ſupereſſe egregiam mentem, & in amicos fidem. Atque id ipſum Sauromatas non mediocriter terruit, reputantes cum quibus viris eſſent pugnaturi, ſi ſe præparaſſent: etſi tum ex improviſo ſuperaſſent. Proinde ſub noctem relicta pecoris parte maxima, cur-

σαντες, φεύγουσι φεύγοντες. ὁ μὲν οὖν Ἀμιζώκης, οὐκέτι ἀνέχεσθαι βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι. ἀλλὰ τυφλώσας ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται ὑπὸ τῶν πολιτῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μὲν πάσης τιμῆς τυγχάνοντες. τί τοίνυν ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτ' ἂν εἰπεῖν, εἴ τις ἄλλος σοι δέκα δεῖν τις ἐπὶ τοῖς πέντε καταλέγοι, ἀναμίξας εἰ βούλοιτο, ὡς ἔστι πολλὰ ἐπιψεύδεσθαι αὐτοῖς. καίτοι ἐγὼ μέν σοι γεγονὼς τὸ ἔργον διηγησάμην. εἰ δ' οὖν τινα τοιοῦτον ἔλεγες, οὐκ οἶδ' ὁπόσα ἂν κόμψα ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἐπῄτουν ὁ Δανδάμις. καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε. καὶ ὡς ἐπαινῶν, καὶ ὡς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐπιδημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα, ἃ πᾶσι ὑμεῖς μηχανᾶσθε εὐθυμεῖσθαι τὴν ἀκρόασιν. ἄκουε γὰρ ἕτερον ἐξέτι μον, Βελίττου, Ἀμιζώκου τοῦ ἀνέψιον. ὃς ἐπεὶ καθάπαξ ἐνέβη ἐπὶ λέοντος εἰδὲ Βάθυλλον τὸν φίλον, ἅμα δ' ἔτυχεν ἥκοντες, καὶ ἤδη ὁ λέων περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ἐπαίροντος, καθαπτόμενος δ' αὐτὸς, ἐπικείμενος τῷ θηρίῳ, καὶ σπαίοντα ἐφ' ἑαυτὸν παρεξαίων, καὶ μιζόμενον, τῇ λαγόνι τὸν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους. καὶ τὸν Βάθυλλον, ὡς οἷον τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος δήγμασιν. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίττου ἀπεστράφη. καὶ συμπλακεὶς, ἀπέκτεινε κἀκεῖνον. οὗ δὴ θνήσκοντος, τὸ μὲν τοσοῦτον ἔφθη παίξας τῇ αἰκίᾳ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντας ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἕνα μὲν τοῦ φίλου, ἕνα δὲ κατὰ μέσον τοῦ λέοντος. τρίτῳ δέ σοι διηγήσομαι ἄ

curribusque incenſis fugerunt. Porrò Amizocas non tulit diutius, ut videret ipſe, cæco Dandamide amico: ſed ſemet ipſe excæcavit: atque ita ſedent ambo, omnique honore à populo Scytharum publicitus aluntur. Quid tale vos Mneſippe referre poſſetis? etſi quis tibi concedat ut his quinque decem alios addas, etiam citra jusjurandum, ſi ita vis, ut & multa liceat affingere. At ego tibi rem nudam expoſui. Tu verò ſiquem hujuſmodi propoſuiſſes, non ſum neſcius quàm multa ornamenta tuæ orationi inſerviſſes: quemadmodum ſupplicaſſet Dandamis, quomodo fuiſſet excæcatus, quæque dixiſſet, & quomodo rediiſſet, ipſumque Scythæ bene ominantes excepiſſent: atque id genus alia, cujuſmodi vos ad parandam attentionem excogitare ſoletis. Audi igitur & alium huic parem Belittam, hujus Amizocæ conſobrinum. Is ut detractum ex equo à leone Baſthen amicum conſpexiſſet, cùm ſimul venarentur, jamque leo circumplexus illum, jugulo admotus eſſet, atque unguibus laniaret, deſiliens & ipſe, involavit in tergum beluæ, reflexitque in ſeſe provocans, & avertens, atque inter dentes digitos inferens, conatus quoad licuit, Baſthen è rictu leonis eximere: donec leo omiſſo illo jam ſemimortuo, ad Belittam ſeſe convertit, atque ipſum quoque circumplexus occidit. At ille moriens (nam tantò antevertit) acinacem in leonis pectus defixit. Itaque pariter exanimati ſunt omnes. Nos autem ſepelivimus eos, duobus aggeſtis tumulis inter ſe vicinis, altero amicorum, altero è regione, leonis. Tertiò jam.

Muſe-

Μνήσιππε, τῷ Μακίντᾳ φιλίαν, καὶ Λογχάτῃ, καὶ Ἀρσακόμᾳ. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἦν, ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύοντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπέσταλτο ὑπὲρ τοῦ φόρου, οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν, τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐκεκόμιστο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μειρακίλλιον, καὶ καλὴν παρθένον, ἦρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῶν φόρων, διεπράξατο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεύς, καὶ εἶπε, ἤδη αὐτὸν ἀπολύσων. ἔδει δὲ ἐν τῷ Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν οἵτινες ὄντες, ἀξιοῦσι καθεδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ ἐν τούτῳ ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες. καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τὸν μνηστῆρα ἐκφανῆ ποιῆσαι τὸν ἑαυτοῦ, διότι μνηστὴρ ἥκει, δεικνύειν δὲ τοῖς ἄλλοις, καθαιρέθρου ἐφ' ἡσυχίας. ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δεικνύντες, αἰτήσασθαι φιάλην, ἐπαγγείλαντα καὶ τραπέζης, καὶ μνηστεύσασθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινέσαντα ἑαυτὸν, ὅσης ἢ χώρας, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχει. πολλῶν δὲ καὶ τοῦτο τὸ νόμιον ποιησάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας, καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, πλούσιος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, σὺν ἔπαινον. ὁ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκ χοῦν τὸ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρεως εἶναι δοκεῖ τοῦτο οἷς τὸ ῥιπτόν. πιὼν δὲ ἐμοὶ, δὸς μοι ὦ βασιλεῦ ἔφη τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν, γυναῖκα

Mneſippe, tibi referam, Macentæ, Lonchatæ, & Arſacomæ amicitiam. Hic enim Arſacomas deperibat Mazæam Leucanoris filiam, qui regnabat in Boſporo: tum quum legatione fungeretur ſuper tributo, quod Boſporani ſemper nobis pendere ſoliti, id temporis tertium jam menſem ultra diem legitimum diſtulerant. Cùm igitur in convivio vidiſſet Mazæam proceram ac formoſam virginem, amore captus eſt, eoque diſcruciatus. Iam itaque quæ de tributis agebantur, erant tranſacta: reſponderatque illi Rex, & mox dimittendum convivio excipiebat. Eſt autem mos in Boſporo uti proci in convivio petant puellas, narrantes quinam ſint, quibuſque rebus freti, decreverint eas in matrimonium accipere. At tum fortè multi aderant in convivio proci, reges, regumque filii. In his erat & Tigrapates Lazorum princeps, & Adyrmachus Machlynæ dux, aliique cum his permulti. Oportet autem unumquemque procum, poſteaquam expoſuit quis ſit, & qua fiducia, ad ambiendas nuptias venerit, convivari cum reliquis, tacitumque accumbere. Deinde peracto convivio, poſtulata phiala, vinum in menſam effundere, atque interea ſponſam ambire, multum interea collaudantem ſeſe quo genere, quibus opibus, qua ſit potentia. Cùm multi juxta legem iſtam libaſſent, & poſtulaſſent, regna & opes commemorando: tandem Arſacomas poſtulata phiala, non libavit (neque enim mos apud nos vinum effundere. quin magis contumelioſum hoc judicatur in Deum) ſed tractim bibens, Colloca mihi rex, inquit, filiam tuam Mazæam, qui multò

ἔχειν, πολὺ ἐπιπολιστέρῳ τύπτοντα, ὁπόσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ τοῖς κτήμασι. Ὁ δ' ὁ Λεύκανορ Θαυμάσαντος, ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσακόμαν ὁ Σκυθῶν τῶν πολλῶν, καὶ ὁρμένους, πόσα ὁ βουκόλια, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις ὦ Ἀρσακόμα, πολλὰ γὰρ ὑμεῖς πλαυτεῖτε. ἀλλ' οὐχ ἁμάξας ἔφη ἔχω, οὐδὲ ἁρίμας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι πολλοί, καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλοι Σκυθῶν. τότε μὲν ὁ γελάσαντα ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφλημα, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἐωνεῖτο δὲ ὁ Ἀδυρμάχου τὴν ἄλλων Ἀδυρμαχῶν, ἔμελλεν ἐκπέμπειν τὴν νύμφην ἐς τοὺς Μαιώτας, τοὺς δὲ Μάχλυας. ὁ δ' Ἀρσακόμας ἔπεισεν οἴκαδε, μηνύσαι τοῖς φίλοις, ὡς ἀπωφθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐκ τοῦ συμποσίου, πένης εἶναι δόξας. καίτοι ἔφη ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσος ἐστὶ μοι, ὑμᾶς ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέλλα, καὶ τὴν σὺν οἷσι τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω, καὶ βεβαιοτέραν ἢ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοὶ πᾶσα διεξιόντος, ἡμᾶς μὴ ἐχλεύαζε, καὶ καταφρόνει. Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ μάχλυϊ, παρέδωκεν ἀπαγαγεῖν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς τε φιάλας ἑλέσθαι ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραπλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ ὀκτάκα, καὶ βόας πολλὰς. ὕπως ἄρα ὀκτιμήσειν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βουκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δ' ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα αἰνῶμαι. καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ὁ τοσούτοις ἀνθρώποις ἐμὲ μετρίως μὴ κομίζεσθαι. οἶμαι δ' ἐγὼ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετ' ἐμοῦ ἡμῶν τῆς αἴλιμος, εἴτε ἕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' ἑνὸς συμπεπλύσθαμεν, εἴς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ

multò sum potior istis, quantum ad opes & possessiones attinet. Leucanore verò admirante (sciebat enim Rex pauperem Arsacomam, ac de plebe Scytharum esse) percontanteque quantum pecorum, aut quantum habes plaustrorum, Arsacoma, nam iis rebus vos divites estis. Imo, nec plaustra, inquit, possideo, nec armenta: verùm sunt mihi duo amici: honesti, probique, quales alii Scytharum nemini. quibus dictis derisus est, contemptus, visusque temulentus. Mane verò reliquis prælatus est Adyrmachus: jamque sponsam abducturus erat in Mæotidem ad Machlyenses. At Arsacomas domum reversus: amicis indicat quemadmodum rejectus esset à rege, derisusque in convivio, cùm pauper esse putaretur. Atqui dixeram, inquit, illi quantas haberem opes, nempe vos ô Lonchata, atque Macenta, vestramque benevolentiam longè præstare, multoque firmiorem esse Bosporanis opibus. Verùm hæc dicentem me subsannavit, contempsitque, & Adyrmacho Maclyensi sponsam abducendam tradidit, quòd aureas phialas se diceret habere decem, præterea currus quaternis sedilibus octoginta: ad hæc ovium boumque multam copiam. Sic videlicet antepositi fortibus viris poculorum multitudinem, operosa pocula, gravesque currus. Proinde ô amici, duplici nomine discrucior. Etenim Mazæam amo, & injuria mihi tot inter homines illata, non mediocriter me angit. Arbitror autem vos quoque ex æquo injuria esse affectos, si modò ita vivimus, ut cœpimus cùm conjungeremur: nimirum ut unus homo simus, iisdem dolentes, iisdem

τὰ αὐτὰ χαίροντες, ὑμῖν, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ ἓ ἔπραττες ἡμῶν ὅλῳ ὕβριστα, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. πῶς δ' ἂν ὁ Μακέντης ἔφη χρησαίμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα ἔφη ὁ Λογχάτης τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμα τὸν κεφαλὸν κομιεῖν τῷ Λευκανόρος. σὲ δ' χρὴ τῷ νύμφην ἐπαγάγειν αὐτῷ. ἴστω γοῦν ἔφη. σὺ δὲ ὦ Ἀρσακόμα, ὡς τοσοῦτον, εἰπὼν γὰρ ἓ τραπέσης, καὶ πολέμιος τὸ μὴ τοῦτο δηλώσειν ἡμῖν, αὖτις ἀθρόοι, σωμάχιρε, καὶ διαπεδιάζει ὅπλα, καὶ ἵππους ἓ τῶν ἄλλων δωσόμεν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλὰς διαπαίζοις αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν σὺν ὀλίγων ὄντων οἰκείων. μάλιστα δὲ εἰ καθίζοιο ἐπὶ τὸ βύρσης ἓ βοός. ἤδοξε τοῦτο. καὶ ὁ μὲν, ἐχώρει, ὡς εἶχεν δύθυς ἐπὶ ἓ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης. ὁ Μακέντης δὲ, ἐπὶ τὺς Μάχλυας. ἑκατέρους ἐκάτερος. ὁ δ' Ἀρσακόμας, οἵπερ μόνοι, τοῖς τε ἡλικιώτοις διελέχθη, καὶ ἅπλιζε δύναμιν διὰ τὸ οἰκείων. τέλος δ', καὶ ἐπὶ τὸ βύρσης ἐκαθέζετο. τὸ δ' ἔθος ἡμῖν τὸ τοῦτο τῶν βύρσων, ὅτως ἔχει. ἐπιδὰν ἀδικηθείς τις τοῦς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοᾷ ἱκετεύσας, τὰ μὲν κρέα κοπτόντας, ἕψησιν. αὐτὸς δ', ἐκπετάσας χαμαὶ τῶν βύρσων, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω διαγαγὼν τὼ χεῖρε, ὅσοις οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτο ἔστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. διακεκμένων δ' τῶν κρεῶν ἓ βοός,

demque gaudentes. Imò, inquit Lonchates, unuſquilibet è nobis injuria afficiebatur tum quum in te iſta fierent. Quomodo igitur, inquit Macentes, hac in re nos geremus? Per partes, inquit, Lonchates negocium ſuſcipiamus. Atque ego quidem Arſacomæ promitto me caput Leucanoris allaturum. Tu verò ſponſam ipſi adducas oportet. Ita fiat, inquit. At tu, Arſacoma interim, Nam his peractis veriſimile eſt exercitu ac bello fore opus, hìc mane quò contrahas, & appares arma, equos aliarumque rerum vim quam maximam. Facillimè autem plurimos adjunxeris: partim quòd ipſe ſtrenuus, partim quòd nobis non pauci ſint familiares: maximè verò ſi deſederis [1] in tergore bovis. His decretis, Lonchates quidem quantum potuit, rectà in Boſporum contendit: Macentes verò ad Machlyenſes, in equo uterque. At Arſacomas domi manens, & cum æqualibus contulit, & ex familiaribus vim hominum armavit: demum & in tergore bovis deſedit. Conſuetudo autem deſedendi in tergore bubulo apud nos eſt iſtiuſmodi. Vbi quis ab alio læſus eſt, cupitque ulciſci, neque par eſſe pugnæ videtur: tum bove immolato, carnes fruſtulatim conciſas, igni torret. Deinde ipſe porrecto humi corio, ſedet in eo, in tergum reductis manibus, more eorum qui à cubitis vincti ſunt. Et hoc quidem apud nos maximum eſt ſupplicandi genus. Appoſitis verò bovis carnibus, ad-

1 *In tergore bovis*] Id eſt, ſupplex implorat auxilia: natum adagium à conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythæ enim diſſecto in minimas partes bove, fœdus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *Cogn.*

1 *Ge-*

ἀφικνῆται οἱ ἱππεῖοι, καὶ τὸ ἄλλο ὁ βυλόμενος, μοῖραν ἵππου λαβών, ἱππάσας τῇ βύρσῃ τὸ δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται καὶ θωύμαιν, ὁ μέν, πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους, καὶ ἀμίσθους. ὁ δὲ, δέκα. ὁ δὲ, πλείους. ὁ δὲ, ὁπλίζας πεζούς, ὁπόσους ἂν δυνήται. ὁ δὲ, μόνον ἑαυτόν, ὁ γενίσεσθαι. ἀθροίζεται γὰρ ἐπὶ τῇ βύρσῃ πολὺ πλῆθος εἰλοτῶν. καὶ τὸ πολὺν σπάσμα, βεβαιότατόν τι ἐς συμμάχιαν, καὶ ἀπροσμάχητον τοῖς ἔχθροῖς, ἅτε ἐν ἱππορχηστῷ. τὸ γὰρ ἐπιβλῶσαι τὴν βύρσης, ὅρκος ἐστί. ὁ μὲν δὴ Ἀρσακόμης, τὸ τούτοις λῷ. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι. ὁ δὲ Λογχάτης, ἀγνοούμενος, παρελθὼν ἐς τὸ Βόσπορον, προσίρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν, ἥκειν μὲ δὴ περὶ κοινῶν τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζειν. ἔστι δὲ, λέγειν καλόν σφας, οἱ μὲν Σκύθαι φασὶ τὰ κοινὰ τοῦτα, καὶ τὰ καθημέρην ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὰς νομὰς ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ Τραχωνος νέμειν. τὰς δὲ λῃστὰς, ἢν αἰσθῶσθε ὡς καταπτέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, ἃ φασιν ἐπὶ κακῷ γνώμης ἐκπέμπαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἐκφέρειν ἐπὶ τῷ κέρδει κλαπτόμενον. εἰδέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, εἰ κόρεσι εἶναι καλάζειν. ταῦτα μὲ ἐκείνοι ἐπιστέλλουσιν. ἐγὼ δὲ μιμνύω σοι μεγάλων ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπὸ Ἀρσακόμου τοῦ Μαριάνδου. ὃς ἐπείσθαί σοι ἔοικε πολλὰ σέ. καὶ οἶμαι δὴ αὐτὸν ἐπὶ τῷ γαμετέρῃ, ὃν ὑπὸ σοῦ ἔχειν, ἀφανισθῆναι, ἐς ἐπὶ τὴν βύρσης ἑβδόμην ἡμέρην ἤδη κῆδηται, καὶ σιωπᾷ κρατὺς ὢν ἀλίγος αὐτοῦ.

adeuntes illi, aliusque quisquis vult, quisque partem sibi sumit, & corium dextro pede calcans, pro facultate pollicetur, alius se præbiturum quinque equites suo cibo, suoque stipendio: alius decem, alius plures, alius pedites armatos quotquot poterit: alius se duntaxat, qui pauperrimus. Colligitur itaque in tergore bovis, ingens nonnunquam multitudo. Qui exercitus, & certissima fide cohæret, & hostibus est inexpugnabilis, tanquam jurejurando devinctus. Nam tergus calcasse, est jurasse. Arsacomas igitur his agendis incumbebat. Atque illi coacti sunt equitum quidem circiter quingenta millia: armatorum verò & peditum, utrorumque simul vicena. At Lonchates ubi ignotus in Bosporum pervenit, Regem adit, de regni negociis quiddam tractantem, aitque venire sese publico Scytharum nomine, sed privatim res maximas apportare. De publicis, inquit, negociis, hæc in præsentiarum denuntiant Scythæ, ne vestri pastores in planitiem usque transgrediantur: sed intra Trachonem pascant. Cæterùm latrones de quibus expostulatis, quòd regionem vestram incursent, negant eos publico consilio emitti, sed privatim quemque lucri causa prædari: quorum siquis deprehendatur, tui sit arbitrii, ut in eos animadvertas. Hæc quidem illi denuntiant. At ego certiorem te facio, gravem in vos insultum futurum ab Arsacoma Mariante filio, qui nuper legatum egit apud te, idque opinor, cùm filiam tuam postularit, neque abs te impetrarit: ob id indignatur, sedetque in tergore taurino septimum jam diem, contractusque ipsi est exercitus haud exiguus.

ἤκουσα ἔφη ὁ Λεύκανωρ· ἐς αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δυνάμιν λαὸ βύρσης. ὅπη δὴ ἐφ' ἡμᾶς συνίστηται, καὶ ὅπη Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. ἀλλ' ἐπὶ σὺ ἔφη ὁ Λογχάτης ἡ παρασκευή. ἐμοὶ γὰρ ἔχθρος ὁ Ἀρσακόμας ἐστί. καὶ ἄχθεται διότι σοὶ μᾶλλον αὐτῷ τὰ γαμήσιμα, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι. εἰ δὲ μοι ὑπόχειρος τῷ ἑτέρῳ σε δυνατὸν Βαρσίπην, ὑπὲρ τὰ ἄλλα ἀναξίως ὑμῶν ὄντα, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἥξω, τῷ κεφαλῷ αὐτὸ κομίζων. ὑπισχνεῖτο ἔφη ὁ βασιλεύς, μάλα ἡδέως ἀκούσεσθαι. ἐγὼ γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀρσακόμα, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ. καὶ ἄλλως, ὑπίπτησεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, ὄμοσον ἔφη, ἢ μὰ τὴν φυλάξαι τὰς σπονδάς, μὴ δὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀπατείνας εἰς τὸ ἔργον, ἤθελεν ὀμνύειν, μὴ σύ γε οὕτω φαίης, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τοῦ εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν. ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἴ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δεδιὰ μὴ σφαγήσεταί με τοῦ πολέμου, χαίρων ὑμικρῶν ἤδη σφαγεβλημένων. εἰσίωμεν ἔφη ὁ βασιλεύς. ὑμεῖς δὲ, ἐπίσχητε ὅπη προῤῥωτάτω. μηδεὶς δὲ παρίστω εἰς τὸν νεών, ὅπως μὴ ἐγὼ κωλύσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν, εἰσῆλθον. οἱ δορυφόροι δὲ ἀπίσησαν, ἀπασσάμενον τὰ ἀκινάκην ἐπιχών, τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει σφᾶς τὸν μαγον. εἶτα λαβόμενον τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων ἐξήει, μεθεξὺ λαλεῖσθαι δῆθεν αὐτῷ. καὶ λάθρα χεῖρα ἄξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ

Audivi, inquit Leucanor, & ipſe cogi copias in tergus bovis, ſed eas adverſus nos contrahi, idque duce Arſacoma, neſciebam. Atqui in te, inquit Lonchates, hic apparatus conſtituitur. Mihi autem inimicus eſt Arſacomas, graviterque fert quòd ipſi præferar à natu majoribus: & quòd in omnibus videar illo eſſe præſtantior. Quòd ſi mihi ſponderis alteram filiam tuam Barcetim, alioqui nec indigno veſtra affinitate, brevi reverſus tibi caput ejus afferam. Spondeo, inquit rex, metu valdè perculſus, ſiquidem norat quam ob cauſam iratus eſſet Arſacomas, nempe ob nuptias, cùm alioqui Scythas etiam formidaret. At Lonchates, jurato, inquit, te præſtiturum pacta, neque inficiaturum. Id cùm fieret, manuſque ad cœlum tendens jurare vellet: Abſit, inquit, ut hîc: ne quis ſpectantium conjiciat qua gratia juremus. Quin potiùs hoc Martis templum ingreſſi, foribus occluſis juramentum concipiamus: ac nemo nos exaudiat. Nam ſiquid horum inaudierit Arſacomas, vereor ne me ante bellum immolet, manu jam nunc non parva cinctus. Ingrediamur, inquit rex, vos autem abſiſtite quam longiſſimè: neque quiſquam ad templum veniat, quem non accerſiverо. Poſteaquam igitur ingreſſi ſunt iſti, & procul abſtitere ſatellites, ſtricto gladio, alteraque manu ore occluſo, ne vociferaretur, ictum in pectus adegit. Deinde caput deſectum ſub chlamyde tenens prodibat, quaſi confabulans interim cum illo, brevique ſeſe dicens affuturum, quaſi ab ipſo ad negocii quippiam mitteretur. Atque

ita

ἵππους ἐπὶ τὸ πόπον ἀφικόμενον, ἵνα διδυμάοι κραδαίλοιπε τὸ ἵππιον, ἀναβὰς, ἀφικνεῖται ἐς τὴν Σκυθίην. δόξις δὲ ἐμὲ ἐμάνθανε αὐτὰ, ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ μέγεθος τῆς Βοσπορηνῶν. καὶ ὅτε ἔγνωσαν ὑπὲρ τῆς βασιληίης στασιάζοντας. τοῦτο μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὰ ὑπόκεισαι ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμῃ παρεδώκε τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκήνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γεγόμενα, ἦκεν ἐς τοὺς Μάχλυας. καὶ ὡς τοῖς ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέος, ἡ πόλις ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ. ἄφη, σὺ μὲν προελάσας, προδιάβαινε τὴν χώρην, πρὸς τεταγμένοις τοῖς ἀγάλμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ, κρύπτουσι ἐπὶ τῷ ἀμαξέων ἐπίσω. ἔφην γὰρ ὅτι ἐν τοῖσι ἔσεσθαι Βοσπορηνῶν τοὺς πολλοὺς, ἐδόκεον τὴν Λευκήνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ, ἀλανός τε εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν. παρ' ἡμῶν γὰρ ἔσται τὴν Μάστιορι, ἐγαμέθη ὁ Λευκήνωρ. καὶ νῦν σε ἥκω πρὸς τοῦ Μαστίορος ἀδελφεοῦ, τὸ ἐν Ἀλανοίσι, προδιδαξόμενον ὅπη πάντα ἐλάσσεις ἐπὶ τὸ Βόσπορον, καὶ μὴ ἐξειδῆν ἐς Εὐβίοτον ἐξελθόντα τὴν ἀρχήν. ὃς ἀδελφὸς ἐὼν τοῦ Λευκήνορος, Σκύθης μὲν, ἀεὶ φίλος ἐστὶν. Ἀλανοῖς δὲ, ἀπέχθεται. τοῦτο δὲ ἔλιπεν ὁ Μακέντης, ὁ μάσκελλος, καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ἦν. καὶ γὰρ τοῦτο Ἀλανοῖς, καὶ Σκύθαις. πλὴν ὅτι μὲν πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι. ἀλλὰ ὁ Μακέντης, καὶ τοῦτο ἔκειρε αὐτοῖς, καὶ ἀπεκτμήκει τὴν κόμην, ὁπόσην εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τοὺς Ἀλανοὺς τῶν Σκυθέων. ὥστε

ita eò reversus, ubi vinctum equum reliquerat, quo consenso in Scythiam se proripuit. Cùm autem rem gestam diu ignorassent Bosporani, eaque cognita, factiosè de regno decertarent, nemo est eum insequutus. Hæc itaque gessit Lonchates, promissumque præstitit, Arsacomæ dato Leucanoris capite. Porrò Macentes de his in via certior factus, quæ in Bosporo acciderant, pervenit ad Machlyenses, primuique illis nuntium attulit de rege trucidato. At populus, inquit, te Adyrmache, gener cùm sis, ad regnum vocat. Proinde fac ut ipse prior occupans, imperium arripias, in rebus perturbatis obortus: puella verò te sequatur à tergo in curribus. Nam ita faciliùs populum Bosporanum tibi conciliaveris, ubi Leucanoris filiam conspexerint. Porrò & sum Alanus ego, & tuæ sponsæ cognatus maternus: siquidem nostra è gente Masteram Leucanor ascivit uxorem. Et nunc tibi adsum missus à Masteræ fratribus qui sunt in Alania, denunciantibus ut quàm ocyssimè in Bosporum venias, neque patiaris ut imperium ad Eubiotum deveniat, qui tametsi frater nothus est Leucanoris, tamen à Scythis amatur, & Alanis est invisus. Hæc quidem dicebat Macentes, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Hæc enim communia sunt Alanis & Scythis: nisi quòd quemadmodum Scythæ, comati non sunt Alani. At Macentes in hoc quoque illis erat assimilis, videlicet detonsa coma: quatenus convenichat Alanum minùs esse comatum quàm Scytham. Itaque ob

ἐπισθίετο λέγε παῦε, καὶ ἐδόκει Μασσίρας, καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι. καὶ νῦν ἔφη ὦ Ἀδύρμαχε, ἑλοῦμαι ὁτουμὲν ἅμα σοὶ ἐπὶ τὸ Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο ἔφη ἐκεῖνον ὁ Ἀδύρμαχος ἐθελήσειν μᾶλλον ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ὄντα σε, Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἰὼν ἐπὶ τὸ Βόσπορον, ἐπεὶ ἐγὼ πλείους ἂν γνοίμην. εἰ δὲ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐλέγετο. καὶ ὁ μὲν, ἀπήλαυνε, παραδοὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρῄνει ἔπεσθαι. ὁδὲ, ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὰ ἀμφὶξηνῆλθε αὐτοῦ. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναζεύξας ἐπὶ τὸ ἵππον, ἐπεδιεβίβαζε καὶ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἐπιτήδειον ἐπιλέξας; ἀναπηδήσας δὲ αὐτὸς, εὐθὺς ἀφῆκε τὴν Μαζᾶπιν ἄγειν. ἀλλ' ὑπερβαλόμενος εἰς τὸ μεσόγαιον, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀφανὴς αὖθις μεταξὺ τῆς παίδος, τρεπόμενος ἐπίλοιπον ἐπὶ Μαχλύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτοῦ, ἐπιδιαπαύσασθαι δεόμενος, μικρὸν ἐπισχὼν, ἀπεδίδρασκε. ὁδὲ Μακέντης, ἐγχειρήσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, δείξειν εἶπε δὲ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. ἐκ δὲ, ὡς τὸ ἀνέλπιστον ἐκ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, παῦε ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τοιούτοις, τοιόνδε ἐστὶν, ὥσπερ ἂν εἰ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ. διὸ προθυμοῦμαί ποτε αὐτῷ, διεφθάρθαι, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη, καμνούσης. μᾶλλον τίνων δὲ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα σωθέντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν

hæc ei fides habebatur, & Masteræ & Mazææ cognatus esse putabatur. Et nunc, inquit, ô Adyrmache ad utrumque sum paratus: vel proficiscì tecum in Bosporum si velis, vel manere, si sit opus, & sponsam adducere. Istud equidem, inquit Adyrmachus, longè malim, quandoquidem cognatus es, te puellam adducere. Nam si nobiscum unà proficiscaris in Bosporum, unum duntaxat equitem numero addideris. Quòd si mihi uxorem advexeris, multorum instar fueris. Atque ita factum est. Et hic quidem iter ingressus est, Macentæ tradens ducendam Mazæam, quæ virgo etiamdum erat. At ille per diem quidem illam in curru ducebat, verùm cum nox occupassèt, equo impositâ (curarat autem ut alius quidam eques sese sequeretur) tum insiliens, & ipse non ampliùs ad Mœotin tendebat. Sed deflectens ad mediterraneam, relictis ad dextram Mitræorum montibus, virginem interea quiete recreando, tertio die à Machlyensibus ad Scythas iter confecit: statimque ejus equus, ubi destitisset à cursu, paulumque constitissèt, extinctus est. Porrò Macentas Arsacomæ Mazæam in manus tradens, Accipe, inquit, à me quoque quod promisi. Tum illo ad insperatum spectaculum stupefacto, gratiasque agente, Desine, inquit, Macentas, me alium à te ipso facere. Nam quod mihi gratias agis pro his quæ feci, perinde est ac si sinistra mea dextræ gratias agat, quòd vulnerata remedium adhibuit, & ægrotantem benignè curavit. Ergo ridicula fecerimus etiam nos, si jamdudum commixti, & quatenus licet in unum conflati, magnum adhuc esse credamus, siqua

ζοιμεν ἄνωθεν, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἐπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλης τῆς συμμαχίας. ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἕκαστός, μέρος ὢν τῆς ὅλης δυνάμεως πάσχοιτο. ὅτῳ μὲν οὖν ὁ Μακέντης ἔφη τὴν Ἀρσακόμαν χάριν ὁμολογήσουσιν. ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἦκουσε τὴν ἐπιβουλὴν, οὐ μὲν τὸν Βόσπορον εὐθὺς ἦλθεν. ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ὁ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν. εἰς ἣν τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατὸν πολὺν συναγαγὼν, ἀφ' ὁρμητηρίου ἐσέβαλεν εἰς τὴν Σκυθίαν. καὶ ὁ Εὐβίοτος, ὃς μετ' ὀλίγον ἦλθεν εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ, καὶ Σαυρομάτας, ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους. ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος, καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἑνὶ μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο. καὶ τούτων τὸ τέλεον, ἱπποτοξότων. ἡμεῖς δὲ, καὶ γὰρ ἐγὼ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἱππεῦσι σὺν τῇ βύρσῃ τότε ἱππάσι αὐτοπαλεῖς ἑκατὸν, καὶ πολλῷ ἔλαττον τῶν τεσσαράκοντα σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες. ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον. ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ ἐφοσίους ἐδόκιμεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, ἐπιπεφύκεσαν τὸ ἱππικόν. ἡνιοχεῖτο δὲ ἑκατέρωθεν μάχης κρατερῆς, ἐπεὶ δὲ ἤδη τὸ ἡμίτομον, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ. καὶ τέλος, εἰς δύο διέκοπη τὸ σκυθικὸν ἅπαν. καὶ τὸ μὲν, ὑπέφευγεν, ὁ πάνυ σπουδῇ ἡπείγετο, ἀπ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. ὁδὸν γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτέμνοντο ἐπιπολὺ διώκειν. τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ ἦν ἔλαττον, ἐδεχόντο οἱ Ἀλανοὶ, καὶ Μάχλυες, ἐκπλῆγι παιζόμενοι, ἀφθόνως ἀφιέντες τὰ ἰσῶν, καὶ ἀκηδῶς. ἔστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ ἐδεσχημένοι. καὶ

siqua pars noſtri aliquid in totius corporis utilitatem fecerit. Etenim pro ſe ipſo fecit, cùm ſit pars totius beneficio adjuti. Atque ad hunc quidem modum Arſacomæ gratias agenti, Macentas reſpondit. Cæterùm Adyrmachus auditis inſidiis, non perrexit ire in Boſporum. Iam enim Eubiotus rerum potiebatur, accerſitus à Sauromatis apud quos verſabatur. Is in patriam reverſus, contractis ingentibus copiis, per montuoſa in Scythiam irrupit: pauloque pòſt irruit & Eubiotus, Græcos undecunque poterat ſecum ducens, Alanos quoque & Sauromatas, accerſitos utrinque vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus nonaginta millia confecerunt: quorum tertia pars erant equites ſagittarii. Nos autem (nam & ipſe ad hanc expeditionem contuleram, addens iis qui ad torgus convenerant, equites ad plenum inſtructos centum) contractis haud multò minùs triginta millibus unà cum equitibus operiebamur inſultum, duce Arſacoma. Vt autem adventantes illos conſpeximus, contra duximus agmen, præmiſſis in hoſtem equitibus. Atque ubi jam diu acriter eſſet pugnatum, noſtri jam terga dabant, & perrumpebatur phalanx: ac tandem totum agmen Scythicum duas in partes eſt diſſectum: quarum altera non omninò palam victa ſe ſubduxit: ſed hæc fuga refugium videbatur. Neque enim Alani diu inſequi audebant. Partem autem alterum, eamque minorem, cinctam Alani & Machlyenſes undequaque cædebant, jaculis ac ſagittis confertim emiſſis: ita ut noſtri obſeſſi vehementer laborarent, & plerique

ἤδη ἐφίεσθε οἱ πολλοὶ τῶ ὄπλω. ἐν τούτοις ἦ, ὁ Λογχάτης, καὶ ὁ Μακέντης, ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐπίτηδες ἤδη, ἐσκινδυνεύοντες. ὁ μὲν, πυρωθεὶς τὸν μηρὸν, ὁ Λογχάτης. ὁ Μακέντης ἦ, πελέκει εἰς τὸν κεφαλὴν. καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον. ὅθεν ἀποθόμβῳ ὁ Ἀρσακόμας, ἐπὶ ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἠγησάμβῳ, εἰ ἄπιστοι καταλιπὼν τοὺς φίλους, ἐφοβαλὼν τοὺς μύωπας τοῦ ἵππου, ἐμβοήσας, ἤλασεν ἀμφὶ τὸν πολέμιον, κραπάλῃ διηρμένῳ. ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴ ἦ ὑποστῶσαι τὸ ῥόθιον τοῦ ὁμιλου, ἀλλὰ ἀμφιρεγέντας, ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁδὲ, ἀναστασάμβῳ τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἐκκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον. καὶ παίσας τῷ κραπάλῃ κατὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντῳ ἦ σφίσιν, διελύθη τὸ μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ ἀλανικὸν ὑπ' μεῖ' ὀλίγου. καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις. ὥστε σωθῆναι ἐξ ὑπαρχῆς ἡμᾶς, καὶ ἐπεξέλθοντες ἂν ἐπὶ πολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς ἦ τὸν ἐπιόντα, ἰκέται κατὰ τῶν πολεμίων ἥκοντες, ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν, ὑποπλήσιοι διπλάσιον τὸν δισμὸν ὑπαρχόμενοι, Μάχλυες ἦ, ὁμήρους δώσειν ἔφασαν. οἱ Ἀλανοὶ ἦ, ἀντὶ τοῦ ἐφόδου ἐκείνης, Σινδικοὺς ἡμῖν χαρώσασθαι ὑπέσχοντο, ὧν πολλὰ διεφθορέναι. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν, δόξαν κρεῖττον Ἀρσακόμαν, καὶ Λογχάτην. καὶ ἐβουλόμεθα εἰρήνην, ἐκείνων σχυζομένων ἤκοντα τοιαῦτα ὦ Μνήσιππε, τολμᾶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων. Μνη. πάνυ τραγικὰ ὦ Τοξαρὲ, καὶ μυθώδη ὁμοῦ. καὶ ἵλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης, καὶ ὁ Ἄρεως

que arma abjicerent. Inter quos fortè erant Lonchates & Macentes, jamque vulnus acceperant, dum ante alios sese periculis objiciunt: hic quidem nimirum Lonchates adusto femore: porrò Macentes securi sauciato capite, & conto in humerum impacto. Quòd simul atque sensit Arsacomas, cùm in altero agmine esset nobiscum, turpe ratus si relictis amicis abiret, subditis equo calcaribus cum clamore per hostes equitabat, sublato gladio: adeò ut Machlyenses animi impetum non sustinuerint, sed diducta acie, transeundi copiam ipsi fecerint. At ille receptis amicis, & excitatis omnibus aliis, impetum fecit in Adyrmachum, impactoque in cervicem gladio, ad zonam usque dissecuit: quo fuso dissipata est omnis Machlyensium, nec multò post, Alanorum acies: præter eos etiam Græci. Atque ita redintegrato prælio superiores fuimus, diuque trucidantes insequuti fuissemus, nisi nox operi finem imposuisset. Postero die ab hostibus venerunt legati, qui supplices amicitiam orarent. Bosporani duplicatum tributum pensuros sese pollicebantur: Machlyenses datum iri à se obsides confirmabant. Alani eam invasionem ita compensaturos sese spondebant, cùm nimirum Sindianos, quibus cum jamdiu nobis erat simultas, nobis subigerent. His conditionibus adducti sumus, cùm ita multò priùs Arsacomæ, & Lonchatæ visum esset: quibus singula moderantibus pax inita est. Talia Mnesippe, audent Scythæ amicorum gratia facere. *Mne.* Omnino tragica, Toxari, fabulisque similia. Et propitius sit Acinacis & Ventus, per quos ju-

εἶεν, ὡς ἄμεινον. εἰ γοῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. Το. ἀλλ' ὅρα ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπιστία ᾖ. πλὴν οὐκ ἐμέ γε ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γεγενημένα. Μνη. μὴ μακρὰ μόνον ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Μαχλυηνὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπιών. εἶτ' ἐπανιών, πάνυ μου κατακεχρῆσθαι τῇ σιωπῇ. Το. πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπεριθέων. μᾶλλον δὲ ἄκουσον ἐμοὶ αὐτῷ, οἷα φίλος Σισίννης τοὔνομα, ὑπηρέτησεν. ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῄειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τὴν Ποντικήν. ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν, οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ, κλῶπές τινες ἀνασπάσαντες τὸ κλεῖθρον, ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ τάπητάς τινας, καὶ τἆλλα, ὁπόσα εἴχομεν. ἐσκοποῦμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράξο-

jurasti: siquis ista non credat, non admodum reprehendendus videatur. *Tox*. At vide, vir egregie, ne incredulitas ista, ab invidia vestra proficiscatur. Quanquam me non deterrebis fidem non habendo, quominus & alia his consimilia referam, quæ noverim à Scythis esse gesta. *Mne*. Tantùm ne longum facias, vir optime, neque adeò solutis utare sermonibus, ut nunc sursum ac deorsum Scythiam, & Machlyanam percurrens, deinde in Bosporum discedens: postremò rediens, silentio meo prorsus abusus es. *Tox*. Parendum tibi & hanc præscribenti legem, dicendumque paucis, ne audiendo fatigeris nobiscum circumiens. Quin potiùs audi quæ mihi Sisinnes nomine, amicus præstiterit. Cùm enim domo Athenas proficiscerer, idque cupiditate literarum Græcarum, in Amastrin Ponticam appuli: quæ urbs non procul à Carambe dissita, iis est obvia qui à Scythia navigant. Comitabatur Sisinnes à puero amicus. Nos igitur ubi res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque è navi subduxissemus, emimus nihil suspicantes mali. Interea fures quidam effracta sera, efferunt omnia, ita ut non reliquerint quod vel in eum diem sufficeret. Cùm igitur domum reversi, id quod acciderat cognovissemus, non visum est in jus vocare, vel vicinos qui plures erant: vel hospitem, veriti ne vulgo sycophantæ videremur, si dixissemus nobis ab aliquo sublatos esse Daricos quadringentos, multasque vestes, & stragula quædam, atque alia quæcunque habebamus. Quare consultabamus quid in præsentia esset facto opus,

ρθμ, ἅπερ οι πεπρᾶχθαι σφι τῆ ἀλλοδαπῆ χρόνῳ. κἀμοὶ μὲ ἐδόκει ὡς εἶχον, αὐτῦ τῦ βαδίσαντα ἐς τὸν ἀκινάκην, ἀπολῆξαι βίου, πρὶν ἀχθυῆς τι ὑποφῆναι, λιμοῦ, ἢ δίψους πιεσθέντα. ὁ δὲ Σισίννης, παρεμυθεῖτο, καὶ ἐκέλευε μηδὲν τοιῦτο ποιεῖν. αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν ὅθεν ἕξομεν ἱκανὰς τὰς τροφάς. καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τῦ λιμένος παρεκόμισε. τῆ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐκ τῦ μισθῦ ἐπεσιτισάμεθα. ἑωθεν δὲ εἰσιόντα ἐς τὸ θέατρον, εἶδε πομπήν τινα ὡς ἔφη, γενναίων, καὶ κωλῶν νεανίσκων. μονομαχεῖν δ' ἔτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνθρολογηθέντες, εἰς τρίτην ἡμέραν ἀφωρισμένας ἡμέρας. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτῶν πυθόμενον, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι ὦ Τόξαρι ἔφη, σαυτὸν πίπτωμεν λίμῃ. εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν, πλουσίου σε ἀποφανῶ. τοῦτο εἰπὼν, καὶ πονήρως τὸ μεζὸν ἀποζήσαντες, ἐστάσης ἤδη τῆς ὥρας, ἐβαδίζομεν ἐς αὐλάν. προσλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τρίτον τινὰ, καὶ παραδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγειν εἰς τὸ θέατρον. καὶ καθίσαντες, ἐωρῶμεν. τὸ μὲν πρῶτον, θηρία κυνηγετούμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδιδόμενα ἀφιέμενα, καὶ κύργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι. καὶ πᾶσα προσαγωγὴ ὁ πάρυξ ὥμιλλε νεανίσκων, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, ὅπλα χωρὶς λῃψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης. ἐνθένδε ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας, ὑπῆρχε μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ μέσην λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε. καὶ εἰ μὲ κρατήσαιμι ὦ Τόξαρι εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ χρήματα.

rerum omnium in peregrinâ regione egenis. Ac mihi quidem ita visum est tum temporis, statim demerso in latus Acinace, vita migrare, priusquam vel fame, vel siti oppressus quippiam indignum sustinerem. Verùm Sisinnes me consolabatur, obsecrans ne quid tale facerem. Ajebat enim excogitasse sese unde nobis victus suppeteret. Et eo quidem die bajulandis è portu lignis mercedem attulit, qua victum suppeditavit. Mane autem obambulans in foro pompam vidit, ut ajebat, juvenum nobiliorum, & honestorum qui viritim lecti, ut proposita mercede singulare certamen inirent, in tertium diem erant decertaturi. Ex quibus cùm intellexisset quomodo res omnis apud ipsos se haberet, accedens ad me, ne ampliùs Toxari, inquit, dicas te pauperem: nam te intra triduum divitem reddam. Hæc ait, atque interea ægrè parato victu, spectaculo jam instituto spectabamus & ipsi. Etenim me assumptum duxit in theatrum, tanquam ad jucundum aliquod, & novum Græcorum spectaculum. Ergo ubi consedissemus, spectabamus: primùm quidem feras jaculis confixas, & à canibus agitatas, & in homines vinctos emissas, nocentes quospiam, ut conjiciebamus. Postquam autem prodierunt gladiatores, & producto prægrandi quodam juvene, dixit præco, Quicunque voluerit cum hoc singulari certamine congredi, prodeat in medium, præmium pugnæ accepturus, decem millia drachmarum. Hiç surgit Sisinnes desiliens, & se dimicaturum pollicitus arma poscit. Tum acceptam mercedem, decem millia mihi deferens, in manum dat. Si vicero, inquit, Toxari, unà proficiscemur, suppetet-

ἐλθὼν δὲ πίσω, θηξάμενός μοι, τὸν χόρτα ἀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκάμνον. ὁ δὲ, λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα, ἐσκευάσατο, τὸ κρανος δὲ, οὐ περιέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς κρίσιος, ἐμάχετο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, παράστασιν αὐτὸς, καρπαλίμῳ τῷ ξίφει ὑποτμήσας τὸν ἰγνύην. ὥστε αἷμα ἔῤῥεε πολύ. ἐγὼ δὲ, προσπεπτάκειν ἤδη τῷ δόρατι. θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον παρέσας τὸ ἀντίπαλον, παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν. ὥστε αὐτίκα ἐπισπάσασθαι τοῦ ποδὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ, κάμνων ἐς αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπικλιθεὶς τῷ νεκρῷ. καὶ μικρὸν δὲν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή. ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν, ἀνέστησα, καὶ παρεμυθησάμην. ἐπὶ δὲ ἀφεῖς ἤδη νικηφόρος, ἐκάμνον αὐτὸν, ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ἐπιτολὺ θεραπευθεὶς, ἐπίζησε μοι, καὶ ἔτι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν. χωλὸς δ' ἔστ' ὅμως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο ἂν Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανοῖς ἐλήλυθε, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δυνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ παρῆσαν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννα. πίπτει δὲ ὅτι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησόμενος, παύσομαι. ἦν ποτε αὐτὸς ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος γυναῖκα, τὴν ἥρως μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμασίδιον, ἄῤῥεν. τὸ δὲ ἕτερον, κόρη ἐπλείτης ἓξ. συναπεδήμει δὲ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, αὐτὸς μὲν νοσῶν ὑπὸ τοῦ τραύματος, ὁ ἐπιτρέπων τῇ τῶν ὁδῶν ὑπὸ λῃστῶν, ἐπισπόντων σφίσι. ἀφικόμενος δὲ ἐς αὐτὸς, ἐλαυνόντων εἰς τὸ μυρὸν, ὥστε ἀδὲ ἐστάναι ἐδυνάτο ὑπὸ

petetque commeatus: ſin cecidero, redi in Scythiam me ſepulto. Quibus auditis ejulabam. At ille ſumptis armis, reliquum quidem corpus munivit: verùm galeam non impoſuit: ſed nudo conſiſtens capite pugnabat. Ac primùm quidem vulneratur ipſe, retorto gladio in poplite cæſus: ita ut multus ſanguis effluereret. Ego interim metu jam eram præmortuus. At ille confidentiùs invadentem adverſarium obſervans, ferit in pectore, & transfigit: ita ut protinus ad pedes ejus procubuerit. Atque hic vulnere fatiſcens, mortuo incumbebat: paruſque aberat quin & ipſe quoque efflaret animam. Ego verò accurrens erexi, animumque reddidi. Qui poſtquam victoria parta dimiſſus eſt, ſublatum illum domum deportavi: multumque temporis curatus à medicis, ſupervixit, atque hodie apud Scythas degit, ducta in matrimonium ſorore mea: claudus tamen adhuc eſt ex vulnere. Hæc res Mneſippe, non apud Machlyenſes, neque in Alanis geſta eſt, ut teſtibus careat, & ficta credi queat: ſed multi adſunt Amaſtriani, qui Siſinnæ pugnæ meminerunt. Quum quintum præterea factum Abauchæ tibi narravero, finem faciam. Venit aliquando hic Abauchas in Boryſtenenſium urbem, ſecum uxorem ducens, quam ſummopere diligebat, duoſque liberos, alterum quidem lactentem, maſculum, alterum, quæ puella erat quinque annos nata. Erat autem peregrinationis comes amicus ejus Gyndanes, atque is quidem vulnere laborans, quod in via acceperat à latronibus, qui eos fuerant adorti: cum quibus dum pugnaret, ictus eſt in femore, ita ut præ dolore ne ſtare qui-

ἡ ὀδυνῆς. τότε μὲν ἦν γὰρ δείπνου, ἔτυχον γὰρ οἱ ὑπηρέται πῦρ κυβιστῶντες. πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξαίφνης, καὶ πάντα περιελάμβανε, καὶ περιέχεεν ἡ φλὸξ ἀπανθρακοῦσα τὴν οἰκίαν. ἐγερθεὶς δὴ ἀναχρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκπεφευγυῖαν ἀπορρῶξαι ἀναπηδήσαντα, καὶ σώζειν αὐτὴν ἐπιδιωκόμενον, ἀράμενος τὸ ἐπίκαρον, κατέπλη. καὶ ἔφθη διακοπεῖσα, καὶ μᾶλλον πλείως ἀπεκόμενος ὑπὸ τῆς πυρός. ἡ γυνὴ δὲ, φέρουσα τὸ βρέφος, ἔπεσε, ἀκολουθοῦσα κελεύσασα ὑπὸ τῆς φλογός. ἡ δὲ, ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ὑπὸ τῆς ἀγχόλης, μόλις διεπήδησε τὴν φλόγα. καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, ἐπὶ μικρὸν ἐλθοῦσα κατέσπα ἀναθυσθεῖσα. καὶ ἐπειδὴ ἀναίσθητος ἦν ὕστερον ὁ Ἀβαύχας, διότι ἀφῆκε τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ, Γυνδάνην ἐξευρήκεσαν, ἀπὸ παίδων μὲ ἔφη ἐν οἷς παιδοποιεῖσθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται ὕστερον. φίλος δέ, σὺ δ' ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γνυδάνης ἐστὶ, πεῖρον μοι πολλῶν ἐν οἰκείοις πραγμάτων. εἶπον ὦ Μνήσιππε, δύο πολλῶν πέντε τούτων προτεθειμένων. ἤδη δὲ καιρός ἐστι κατειπεῖν ὁπότερον ἡμῶν ἡ τὴν γλῶτταν, ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτμηθῆναι δεῖ. τίς οὖν ὁ δικάσων ἡμῖν; Μνη. μηδὲ εἷς. οὐ γὰρ ἐκδικασθέντα δικαίως ἔχομεν λόγον. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἔσκοπον προθέμενοι, ὧδέ πως ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄμεινον ἐπ' ἐκείνῳ σκέψασθαι φίλους. εἴτε ὃς ἂν ἥττων φανῇ τούτου, ἀποτμήσεται τοῦτο, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τόδε μὲ ἄρχοιεν. ἐπεὶ δὲ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖς ἔοικας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο

quidem posset. Noctu autem dormientibus illis (nam in cœnaculo quodam diversabantur) ingens ortum est incendium, omniaque circunclusit, jamque flamma undique domum circundedit. Tum expergefactus Abauchas, relictis liberis plorantibus, uxore quæ inhærebat, repulsa, jussaque ut ipsa se servaret, amico in humeros sublato descendit, ac perrumpens evasit, ita ut nequaquam incendio læderetur. Secuta est uxor, infantem gestans, & puellam jubens ut sequeretur. Ea verò semiusta, abjecto ex ulnis infante, vix exiliit è flamma: cum qua veniens puella, penè & ipsa extincta est. Post hæc cùm exprobraretur Abauchæ, quòd desertis liberis, & uxore, Gyndanen extulisset, Liberos quidem, inquit, facile mihi fuerit denuo procreare, qui incertum est sint-ne futuri boni: at amicum multo tempore talem non invenerim, qualis est Gyndanes, qui multis in rebus suam erga me benevolentiam probavit. Dixi Mnesippe, è pluribus his quinque propositis. Iam tempus est pronuntiari, utri nostrûm, aut lingua, aut manus sit amputanda. Quis igitur futurus est judex? *Mne.* Nemo: non enim narrationis arbitrum quenquam constituimus. Sed scis quid agemus? Quandoquidem in præsentia, nullo proposito scopo jaculati sumus, electo arbitro, alios denuò amicos apud ipsum referamus. Tum ei qui succubuerit, mihi quidem lingua, tibi verò dextra amputabitur. At hoc quidem crudele. Quando autem tu amicitiam laudare visus es, ego verò existimo nullam aliam ho-

ἢ γάμῳ ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον, ἢ κάλλιον, τὸ οἷόν τ' ἡμεῖς συνθέμενοι αὖθις ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, καὶ μάχεσθαι ἄθλα σεσωλαδότες, αὐτὸ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἡμῖν ἐπικτησάμενοι. καὶ τέτορσίν γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας. καὶ ἅλλως, διπλᾶ πάντα. τοιοῦτόν τι γὰρ ἴσως συνελθόντες δύο, ἢ τρεῖς φίλοι, οἷόπερ τὸ Γηρυόνου οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, τρεῖς ἐοικέναι ἦσαν, ἅμα πρέποντες πάντα, ὥσπερ ἐχρὴ φίλους γε ὄντας. *Το.* Οὐ γὰρ λέγεις. καὶ ὅτῳ ποιῶμεν. *Μη.* ἀλλὰ μήτε αἵματι ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκει διάμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντε. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὁρίγανον, πολὺ πιστότερα τῆς κόλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τέχνα τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης, ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. *Το.* ἐπαινῶ ταῦτα. καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ κατάγου ἐπὶ τὰ Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. *Μη.* καὶ μὴν δ' ἔσθ', οὗ ἂν ἐκπέσωμι ἐγὼ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵοσπερ σοὶ Τόξαρε, δεῖ φάναι ἡμῖν λόγου.

hominibus esse possessionem ista præstantiorem ac pulchriorem, quin ipsi quoque ex compacto hinc & in posterum amici futuri, nos invicem amplectimur, ambo victores, maximis præmiis potiti: pro unica lingua, unicaque dextera, binas uterque habituri? præterea quatuor oculos, quatuor pedes, denique dupla omnia. Ejusmodi enim quiddam est, quum duo, tresve copulantur amici, qualem Geryonem scriptores depingunt, senis manibus, terniſque capitibus hominem. Nam illi meo judicio, tres erant, qui simul omnia gererent, ut amicos decet. *Tox.* Probe dicis, atque ita faciamus. *Mne.* Verum neque sanguine opus est, Toxari, neque Acinace, qui nobis amicitiam confirmet. Nam hæc confabulatio, & quod eadem expetimus, longè sunt certiora illo calice quem bibitis: quoniam talia non obligationem, sed animum postulare mihi videntur. *Tox.* Placent ista. Quare jam amici, & hospites simus: tu mihi hîc in Græcia: ego tibi siquando in Scythiam veneris, *Mne.* Atqui scire te velim, non grave futurum mihi, vel longius etiam proficisci, si tales amicos nanciscì liceat, qualem ex oratione Toxari, te esse constat.

1 *Geryonem*] Geryon Erithea insula in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam, sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum scilicet duarum & Ebusi. *Cogn.*

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

LVCIVS, SIVE ASINVS.

ARGVMENTVM.

Iocosa quadam & ficta narratio est, quo pacto videlicet in Thessaliam profectus studio discendæ artis Magicæ, ibi à puella quadam, dum in avem converti, eoque periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde varia fortuna, atque locorum vicissitudine, rusticis, urbanis, sacris, profanis divenditus, ad postremum cum in theatrum quoque, spectaculi de se prabendi caussa, introductus esset, devoratis, quas ibi tum fortè conspexerat, rosis in pristinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admiratione digna est, mira casuum atque periculorum varietas, quibus sursum atque deorsum jactatum sese, interim etiam bene acceptum fingit. Vt non immeritò prorsus putarint quidam, voluisse Lucianum, totius humanæ vitæ speciem atque imaginem quandam sub hoc lusu proponere, videlicet quàm varii casus, quàm fallax, & inconstans fortuna, quàm incerti consiliorum, etiam bene ac sapienter captorum, exitus, quamque insperati quandoque earum rerum, quas nunquam cogitaris, eventus esse soleant, usini hujus exemplo, qui corporis quidem permutatione facta, ex homine transformatus fuerit, animum tamen & mentem hominis retinuerit, adumbrando. Hanc fabulam Apuleius undecim libris imitatus est, afflictis etiam aliis compluribus ad idem argumentum, quorum quadam mythologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in cæteras quoque poëtarum fabulas, mythologias scripsit.

Ἀπήειν ποτὲ εἰς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικήν τι συμβόλαιον οἰκεῖ, φῶς ἄνθρωπον ἐπιχέων. ἵππῳ δέ μοι χρησάμενος, καὶ παῖδα, καὶ πόδην, καὶ ἡμίονον ἠκολούθει εἷς. ἐπορεύόμην δὲ τὴν ἀτραπὸν ὁδόν. καί πως ἔτυχον ἐν ἄλλοις ἀπίοντες εἰς Ὑπατην

CVm in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negocium cum ejus gentis viro, proficiscerer: equus autem me, meaſque ſarcinas vectaret, unuſque famulus ſequeretur, & ſuſceptam viam irem, atque Hypatenſes alii eſſent, qui Hypatam Theſ-

1 *Thessaliam*] Græciæ regionem cujus montes sunt 24. nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes, Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa hyemalibus mensibus, & Larissa à qua Achilles Larissæus dictus. *Cogn.*

1 *Me-*

τε, πόλιν τ' Θετταλίας, ἀπ' ἧς ἦσαν ὅπερ. καὶ ἀλλῶν ἀκούοντες μὲν. καὶ ὕστερον ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρηλείου ὁδὸν ἀσύστοπος, πλησίον ἤδη τ' πόλεως ἦμεν. κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θετταλούς, εἴ ποθ' ἱστόρησαν ἄνδρα οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑππαρχον, Γ' ὄνομα. χρήμασι ὃ αὐτῷ ἐκέκτητο οἰκητόν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. οἱ δὲ εἰδέναι τ' Γ' ὑπαρχον τοῦτον ἔλεγον, & ὅτι τ' πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι πολὺ χρῆμα ἐκτῆται, καὶ ὅτι μίαν γεγήμαντα τρίφ', καὶ τοῦ αὐτοῦ γαμέτου, μόνας. ἔστι δὲ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δ' πλησίον τ' πόλεως ἐγεγόνεμεν, κ' πού τις ἔνδον ἦν, & οἰκίδιον ἄοικον, ἔνθα ὁ Γ' ὑπαρχος αὐλί. οἱ μὲν δὴ ἀσπασάμενοί με, ὡχοντο. ἐγὼ δ', κρούσας θύραν τοῦ θύρας. & μόλις μέ, & βραδέως, ὑπήκουσε δ' ἡ γυνή. εἶπε δ' ὅστις ἦλθεν. ἐγὼ μέ, ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Γ' ὑπαρχος. ἔνδον ἔφη. σὺ δ', τίς, & τί βουλόμενος, συνθαίνη; χρήμασιν εἶπον κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ δ' σοφιστοῦ. μεῖνόν με ἔφη αὐτοῦ. καὶ τοὺς θύρας συγκλείσασα, ὤχετο πάλιν. καί ποτε ἐξελθοῦσα, κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν. κἀγὼ δ' παρελθὼν εἶδον, ἀσπάζομαι αὐτὸν, & τὰ χρήματα ἐπιδίδωμι. ἔτυχε δ' ὁ ἀνὴρ δεῖπνον ὤν. καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου σπυθ. γυνὴ δ' αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔκειτο παρέκειτο. ὁδὶ, ἐπειδὴ τοῖς χρήμασιν ἐνέτυχεν, ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐμοὶ ἔφη, & τὸ Ἑλληνικὸν ἀξιολογώτατος Δεκριανὸς, δ' ποιεῖ, & ἡμᾶς ὧν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸ δ' οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς ὃ λέγει, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὔγνωμον τ' οἰκοῦντι σύγκειται. ποιήσεις δ' αὐτὸ σὺ μεγάλου οἰκίου, ἀνεξικάκως οἰκήσας. & καλεῖ τὴν

Theſſaliæ urbem repetebant, quorum utebar convictu. Sic viam illam difficilem emenſi, jam urbi appropinquabamus, quum Theſſalos illos interrogavi num virum quendam Hipparchum nomine, Hypatæ incolam noſſent: ad quem literas domo ferebam, ut ipſius hoſpitio exciperer. Illi verò reſponderunt ſibi notum eſſe hunc Hipparchum, & quo urbis in loco habitaret. Illum eſſe pecunioſum, unicam tamen ancillam, & uxorem domi alere, quòd eſſet ſummopere avarus. Ac poſtquam propiùs acceſſimus ad urbem, intus hortus erat, & domuncula commoda in qua habitabat Hipparchus. Tum illi data ſalute abierunt. At ego pergens oſtium pulſavi. Ægrè quidem & cunctanter, tandem tamen reſponſavit uxor: deinde me eſt adorta: quam rogavi eſſetne domi Hipparchus: eſt, inquit: tu verò quiſnam es, aut quid volens, ſciſcitaris? Literas, inquam, à Decriano ſophiſta Patarræo ipſi affero. Expecta me, inquit, ibi. Tum ecclufis foribus, intrò ſe recepit, pauloque pòſt rediens, jubet nos introire. Ingreſſus hominem ſaluto, literaſque trado. Incipiebat ille cœnare, & in anguſto lectulo, aſſidente uxore, vacuæ menſæ accumbebat. Lectis literis, amiciſſimus mihi, inquit, & Græcorum excellentiſſimus Decrianus, rectè quidem & fidenter ſuos amicos ad me mittit. Vides autem Luci, meam hanc domunculam, quàm ſit parva, ſed ei qui inhabitat ferendo, æqua. Verùm reddes tua præſentia domum, ſi æquo animo tuleris, ampliorem. Vocata deinde ancilla,

παιδίσκαιον. ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ δεῖξον αὐτῷ τὸν κοιτῶνα, εἴ τι κομίζῃ σκεῦος. εἶπε πέμπειν αὐτὸν εἰς βαλανεῖον. ἀχὶ γὰρ μακρὰν ὁδὸν ἐλήλυθεν ὁδόν. ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα, ἄγε μοι, φησὶ, δείκνυσί μοι κάλλιστον οἴκημάτιον. καὶ σὺ μὲν ἴσθι ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης κοιμησόμενος. τῷ δὲ παιδί σου, σκιμπόδιον αὐτῷ παρεθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπόντες, ἡμεῖς ἀπηλλάγημεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κεφάδιον τιμὴν εἰς τὸ ἵππον. ἡδέως, πάντα ἴσθι λαβοῦσα εἶσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναπέψαντες, εἶσω δείπνου παρήλθομεν. καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, συνέκλινε συμποσιακλίνας μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον, ἐν σφόδρα λιτόν. ὁ δὲ οἶνος, ἡδύς, καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπὶ δὲ ἐδεδειπνήκεμεν, ποτὸς ἦν, καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνῳ ξένῳ. καὶ ὕστερον τῷ ἑταίρῳ συνέκλινε ποτὶ δόντες, ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, πῶς μοι ἔχει νῶϊ μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέρῃσι αὐτοῦ παραμενῶ. ἄπειμι μὲν ἔφην εἰς Λάρισσαν. ἔοικα δὲ ἐντεῦθεν διατρίψειν, τριῶν, ἢ πέντε ἡμερῶν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκέψις. ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείναι ἐντεῦθεν, ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ διάσταθαί τι παρ' αὐτῶν, ἢ τὸν μισοῦντα ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τὴν ἕρμαιον τὸν ἡδὺν ταύτης ὁδὸν ἐμφυτεῦσαι, περιιέναι τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τὸν ἀρχὴν δὲ ζητήματος. ὅμως δὲ, περιῆειν. καὶ τὴν γυναῖκα πίσω ὁρῶ κατοπτεύσασαν, ἐπὶ νέαν, δύσερωμένην, ὅσον ἦν ἐν τῷ ὁδῷ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον κατεῖδον. ὡς δὲ παρεγενόμην, προσαπαντᾷ μοι

cilla, Des, inquit, Palæstra, huic hospiti nostro cubiculum, & siquas sarcinas secum attulit, conde: postea ipsum ad balneum mitte, siquidem longam viam exegit. Cùm hæc dixisset, ducit me ancilla Palæstra, ostensaque domo pulcherrima, tu, inquit, hoc in lecto cubabis: tuoque puero lectum ibi substernam, & addam pulvinar. Cùm hæc dixisset, lotum ivimus, dato hordei equo apponendi pretio: atque illa omnia accepta intus tulit, & deposuit. Nos autem è balneo reversi, statim ingressi sumus: ubi Hipparchus me benignè exceptum, secum accumbere jussit. Cœna splendida fuit, vinum suave & vetus. Post cœnam potus, & sermo qualis in convivio hospitis, intercessit: & sic vespera illa potationi data, dormivimus. Postridie rogat me Hipparchus quò pergerem, & an ibi perpetuò mansurus essem. Lariſſam, inquam, proficiscor, ubi ferè tres vel quinque dies commorabor. Sed hæc erat simulatio: siquidem optabam ibi aliquandiu esse, quoad aliqua maga à me esset reperta, cujus veneficiis aliquod monstrum conspicerem, aut hominem volantem, aut in lapidem conversum. Huic curæ deditus cœpi urbem obambulare, quamvis nescirem quo pacto inquirendi initium ducerem. At nihilominus obambulo. Interim video mulierem accedentem, adhuc juvenem, opulentam, ut ex via conjici poterat: vestis enim erat florida, crebri pueri, co-

pioſum aurum. Cùm propiùs acceſſiſſem, compellat me mulier:

ἡ γυνή. κ᾽ ἀμοίβομαι αὐτῇ ὁμοίως. καὶ φησὶν, ἐγὼ Ἀβρόια εἰμὶ, ἥτινα τῆς μητρὸς φίλη ἀκούσης. καὶ ὑμῶν ἦν τοὺς ἐξ ἐκείνης γνησίους φιλῶ, ὥσπερ ἂν ἴσχυρ αὐτά. τί οὖν ἀρχὴ παρ᾽ ἐμοὶ πολυλόγους ὦ πένιον; ἀλλὰ σοί μὲ ἔφλω πολλὰ χάρις. οὐδὲν μᾶλλον ἦν ἔδει ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν. ἀλλὰ τῇ γνώμῃ ὦ φιλτάτη, καταβήσομαι δεῦρο σοί. ποῦ ἦν ἔφη ἡ καταγωγή; δεῦρο Ἱππάρχῳ τῷ φιλαργύρῳ ἔφη; μηδαμῶς εἶπον ὦ μῆτερ, τοῦτο ἥκιστα λαμπρὸς γὰρ, καὶ πολυτελὴς χάριτος εἰς ἐμὲ, ὥστε ἂν ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ. ἀδὲ, μεταδιάσασα, καὶ μὲ τὸ χαίρειν λαβομένη, ἄγαι πορρωτέρω, καὶ λίαν ἁπλῆς ἐμί. φυλάττε μοι ἔφη τὸν Ἱππάρχου γυναῖκα πᾶσαν μηχανῇ. μάγον γὰρ ἐστι δεινὸν, καὶ μοχλὸν, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλειν τὸ ὄφθαλμόν. κ᾽ εἰ μή τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τύχῃ ἀμαυρώτερον. κ᾽ πολλοὺς μεταμορφώσειν εἰς ζῶα. τοὺς δὲ, τέλεον ἀπώλεσε. σὺ δὲ, κ᾽ νέος εἶ τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε ῥᾳδίως ἁρέσαι γυναικί. καὶ ξένος, πρᾶγμα δίκαιον φρονήσει. ἐγὼ δὲ, πυθόμενος ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον, εἴληφα παρ᾽ ἐμοὶ καθήκει, πρόσεχον αὐτῇ μᾶλλον ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀφείθη, ἀπῆειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ. ἄγα δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν τούτης τῆς δεξιότητος, ἔγειρέ μοι σαυτὸν, καὶ τὸν νοῦν ἐνέπασε σοφὸν, ἢ τάχιστα τάχιον, ὃν

lier: ego verò ſimiliter ipſi reſpondeo. Ego, inquit, Abrœa ſum, amica ſiqua unquam fuit tuæ matris, cujus filios, non ſecus ac meos diligo. Cur igitur fili apud me non divertis? Magnas, inquam, gratias tibi ago. Pudetque me cùm nihil amico poſſim objicere, cujus cauſa ex ejus domo diſcedam: animo autem, ô dilectiſſima, apud te diverto. At, inquit, ubi hoſpitaris? nunquid apud Hipparchum illum avarum? Ne id, inquam, dixeris mater. Nam ſplendidus erga me & ſumptuoſus fuit, adeò ut in lautitiæ culpam venire poſſit. Illa ſubridens, apprehenſaque manu ſeorſum ducens, Caveas mihi, ait, omni cura Hipparchi uxorem, [1]maga enim eſt peritiſſima, libidinoſa, & oculum in juvenes omnes conjicit, cui ſiquis morem non geſſerit, illum arte ſua vlciſcitur: [2]multoſque in belluas transformavit: alios prorſus interemit. Tu verò, fili, adoleſcens es formoſus, ut facilè placeas mulieri, præterea peregrinus, qui facilè contemnaris. Ego autem animadvertens, me quod jamdiu quærito, domi habere, mulieri aures non ampliùs præbui: à qua tandem dimiſſus, domum repeto mecum in via diſſerens. Age, inquam, tu qui tantopere hanc mirandam artem appetere te profiteris, excita te ipſum, eamque artem adinveni, qua rebus

1 *Maga*] Non erant olim magi plebeiæ ſortis homines, ſed apud Perſas, Æthiopes, Chaldæos & Indos, ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiæ & artis Mathematicæ arcanis eduçati, ſagaciſſimi ſympathiæ rerum naturalium & divinarum exploratores. *Cogn.*

2 *Multoſque in belluas*] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas Ariſt. de Mirabil. aud. Ovid. lib. 14. Met. Plin. lib. 8. c. 22. Ariſt. lib. 9. c. 36. lib. 8. c. 5. Solin. lib. 9. Aug. lib. 18. de Civit. Dei. c. 16. Virg. Eccl. 8. *Idem.*

1 *Ser-*

ἰρᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν Παλαίστραν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύου. τὸ γὰρ γυναικὸς δ' ξένε, καὶ φίλε, πόρρω ἴσασιν. καὶ ἐπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συλλειπόμενος, δῆλον ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰρ τὰ δειλοτέρων ἐπίστασθαι καλὰ, καὶ αἰσχρά. πᾶσι λίγον ὡς ἔμοιγε δοκεῖν, αἰσχύνην οἰκεῖαν. ἐγὼ μὲν Ἵππαρχον, ἢ κατάλαβὼν τὸ τῇ οἰκίᾳ, ἢ τὴν ἐμαυτοῦ γυναῖκα. ἡ δὲ Παλαίστρα, τῇ ἐσίᾳ παρήφθαι, δεῖπνον ἡμῖν ἑτοιμάζεται. καὶ ἅμα δεῦρο ἴσθι ὁρμῶμενος, ὡς εὐρύθμως ἴσθι ἡ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπιεζόμενος, καὶ κλίνουσα. ἢ δὲ ὀσφῦς ἡμῖν, ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος ὅστις τὸ παῖδα ἐσέβαψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἐπιμόνη, καὶ χαλάσαι μεῖζον τὸ πρᾶγμα, φύγοις ἂν εἶπεν ἢ γεισάμενε, εἶτα νῦν ἔχεις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῷ πυρός, καὶ κάπνης μεστά. ἢν γάρ αὐτὴ μόνον ἅψῃ, τεθύμμα ἔχων πυρέκαυθεν, αὐτὴ μοι παραδόσεις. ἥκιστα δοῦναί σε ἰδίᾳ ἄλλῳ, ἢ δι' ἡμᾶς ἰατρός. ἀλλὰ καθακαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ τὸ δεδοξόπαθον, ἐγὼ μὲ σε ποιήσω πλέον πονεῖν. καὶ τὰ δὲ τὰ ἥκιστα ἰδωίνης ἀρδόμενος, ἀεὶ ἀνέξῃ. καὶ ἰδὲ λίθοις βαλόμενος τὴν γλυκείαν ἰδωίνην φεύξῃ. τί γελᾷς. ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. ἐγὼ μόνα πᾶσα φαῦλα ἰδιδίμως καθακαύζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο, ἢ καλὸν, τ' ἄνθρωπον οἶδα ἴσμα ἢ σφάττον, καὶ δέρειν, ἢ καθακήπτειν. ἤδιστα rebus optatis potiêre. Iamque Palæstram ancillam illam aggredere: ab uxore autem hospitis & amici abstineto. Ac probè scias, te si in illa voluteris, exercearis, & congrediaris, rem facilè cognituros. Nam omnia dominorum honesta, ac turpia, [1] servis nota esse consueverunt. Hæc mecum loquens domum ingredior: ubi neque Hipparchum, neque uxorem offendo, sed [2] Palæstra penes focum sedebat, cœnam nobis parans. Protinus ego hinc exorsus, quàm venustè, inquam, ô pulchra Palæstra, nates unà cum olla circunfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur, beatus qui se in eos immersit. Illa impudens, & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens, si sapis, & vivere cupis, hæc loca igni & nidore referta. Nam si me tantùm tetigeris, accepto vulnere ambusto, mihi assidebis: nec te medicus quisquam, non Deus curaverit. Sed ego sola te urens, quod fidem omnem superet, te dolore magis afficiam, cujus curationem haud facilè sustinebis, neque lapidibus pulsatus dulcem vitabis dolorem. Quid rides? cernis diligentem hominum coquum. Non enim solos hosce viles cibos apparo: sed magnum etiam & præclarum istud novi, videlicet hominem jugulare, excoriare, & in frustra scindere, viscera quoque ipso-

1 *Servis nota*] Quibus in domibus, aut paterf. aut materf. nequiter libidinoseque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberiùs & licentiùs vivere, quotidiana docet experientia, Cic. pro Cœl. Cæn.

2 *Palæstra*] Iocosè inditum ancillæ nomen ut apud Plaut. in Cistel. cuidam Gymnasium. *Idem.*

ἢ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν, καὶ τὰ παρδίας ἄπλομαι. τοῦτο μέ, ὀρθῶς ἔφης λέγεις. καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μὴ ὂν ἐγγύς ὄντα, ἐκ κρυπτομμένης μοι δᾳδὸς, ἀλλὰ ὅλον ἐμπεπρησμένον ἐπίδηκας. καὶ λάθρᾳ τὰ ὀμμάτων τὰ ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φανόμενον πῦρ, κρύπτεις τὰ σπλάγχνα τὰμοὶ βίψασα, φρύγεις. καὶ ταῦτα, δεινὰ ἀδικήσαντα. ὥσπερ θηρῶν, ἴασαί με πύπτεις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς, καὶ ἡδείαις θερμοτέραις. καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαθεῖσα, δίκην ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. τὸ δὲ, μέγα, καὶ ἥδιστον ἂν τοῦτο ἀνακηλήσασα. ἐμὴ τὸ λοιπὸν λιῶ. καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως ἐκείθεν κρυπτομένη τὰς δμωὰς, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμὲ, καὶ κρῦβδα σῇ. καὶ πεισθεὶς ἀφικνοῦμαι ποτὲ ὁ Γύπαρχος, λελουμένοι, ἐδειπνοῦμεν. καὶ ποτὰς λιῶ συχνὸς, ἡμῶν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνῳ κρυψὸς ἐμαυτὸν, ἀνίστημαι. καὶ ἐγγὺς ἀπῆλθον, ἔνθα ὤκουν. παῖζα δὲ τὰ ἔνδον ἅπαντα εἰσιόντος. τῷ μὲ παιδὶ, ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήρεον ἔχουσα. καὶ οἶνος αὐτῇ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ λιῶ αὕτη ἡ Παλαίστρα ἀβροσκόπη. ἣ δὲ στρωμάτων, ῥόδα πολλὰ κατεπάτησε. τὰ μὲ, ὅτω γεμοῦ καθ' αὑτά. τὰ δὲ, λελυμένα. τὰ δὲ, στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον δίρρον ἕτοιμον, ἔμμον τὸ συμπότιον. ἐδὲ, ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, ἀπῆλθε παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ λιῶ δύβρεσιν ἡμῶν, τὸ οἶνον, καὶ τὰ φιλήματα ἀποπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τοῦ ποτοῦ παρεσκεύασμεν ἑαυτοὺς δὴ ὡς τὴν νύκτα, λέγει ὡς μοι ἡ Παλαίστρα, τοῦτο μὲ, πάντως δεῖ σε μεμνῆσθαι ὦ γειτόνισσε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπλωκας. καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι

ipsorum, & cor suavissimè tento. Hoc, inquam, rectè dicis: nam me quanvis procul à te remotum, non incendio per lovem, sed plenæ conflagrationi addixisti: & immisso per meos oculos igni tuo occulto, ima torres præcordia, idque nulla injuria affecta. Itaque te oro ut mihi salutem afferas his asperis & suavibus, quas dixisti, medelis, meque jam jugulatum, ut lubet, excoria. Tum illa emisso vehementi, & suavissimo cachinno, deinceps mea fuit. Convenitque mecum, se ad me concubitum venturam, postquam heros in lecto compositisset. Reversio Hipparcho, loti cœnavimus: & confabulantes crebro potui indulsimus. Deinde simulato somno surrexi, & revera eò me contuli, ubi mansionem habebam: erantque intus omnia bene præparata. Puero quidem stratus erat extra lectus: mensa verò juxta lectum posita, & in ea calix, ibique appositum vinum, & parata aqua, cùm frigida, tum calida, quæ omnia disposuerat Palæstra. Per lectum autem sparsæ erant rosæ multæ: aliæ suis peculis exutæ, aliæ solutæ, aliæ in serta complicatæ. Ego nactus paratum sympolium, compotricem expectabam. Illa ut heram in lecto collocavit, è vestigio ad me venit. Et mutuo lætabamur, vinum & oscula invicem propinantes. Ac postquam nos ad noctem potu bene comparavimus, dicit mihi Palæstra, oportet, adolescens, hoc omnino memineris, te in Palæstram incidisse. Nunc ostendas licet, an factus sis inter adole-

οἱ γέροντας ἐν τοῖς ἔφηβοις γεγραὼς; καὶ παλαίσομαί σοι καὶ ἔμφρης ποτε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφη, φεύγοντά με τὸ ἔλεγχον τοῦτον. ὥστε λάβωμεν. καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἠδὴ, ἔτως ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παρέχε μοι τὴν ἐπίδειξιν. ἐγὼ μὲν, νόμῳ διδασκάλου, καὶ ἐπιγράψω τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω δύρασαι, ἐρῶ. σὺ δὲ, ἕτοιμος γενοῦ εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. ἀλλ' ἐπίταττε ἔφθω, καὶ σκόπει, ὅπως δύχερῶς, καὶ ὑχρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ δύτόνως ἔσῃ. ἠδὲ, λαβόμενός μου τῆς ἰσθῆτος, καὶ γυμνὸν ὅλη γυμνῷ, ἄνθρωπε ἐξαίφνης ἐπιτάττειν. ὦ μειράκιον, ἐκδύσῃ. καὶ ἀλείψαμενος ἔνθεν ἐν δὲ μέρει, συμπλέκου τῷ ἀντιτεχνίτῃ. δύο μηρῶν ἀπάσας, κλίνου ὑπτίαν. ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων ἀμφὶ μηρῶν, καὶ ἀμφοτέρας, αἰώρει, καὶ τῆδε ἄνω τὰ σκέλη. καὶ χαλάσας, καὶ ῥῆσας, κρᾶτα αὐτοῦ. καὶ παρεσπληνίου, βάλε. καὶ τρώσας, νύσσε ἤδη παντεχεῖ, ἕως πονέσῃ. καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχνέτω. εἶτα ἐξελκύσας κατὰ πλάτος ἀμφιβαλοῦ, δῆσον. καὶ πάλιν σαυτὸν εἰς τὸ τοῖχον. εἶτα τύπτε. ἐπειδὰν δὲ χαλασμὸς ἔδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβᾶς, ἅμα κατ' ἐξοῦ δήσας, σωλῆνα, καὶ περᾶν μὴ ἀπόδυσιν. ἀλλ' ὀλίγον ἀμφαπερείσας, σωλῆνα ἤδη ἀπολέλυσαι. καγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς πλοῦν ἡμῖν ἦλθε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὸν Παλαίστραν ἅμα ἐπιγελάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως δύχερῶς, καὶ δύηκόως ἐπαλαισά μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα ὑποβάλλῃς. ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ, ἐπὶ κόρρης πλήξασά με, ὡς φλύαρον ἔφη παρέλαβον τὸν μαθητήν. σκόπει δὲ μὴ

scentes agilis, multasque luctas didiceris. Ego verò, haud me videas, inquam, horum probationem fugientem. Itaque nuderis, & jam luctemur. Tum illa, prout volo, inquit, ede mihi specimen: ego doctoris & præsidis more, certaminum nomina, quæ volo, tibi præscribam: tu paratus esto ad obtemperandum, & quicquid jussero, præstandum. Manda, inquam, & adverte ut nostra certamina promptè, agiliter, & acriter fiant. Illa exuta veste, & stans nuda, hinc mandata dare cœpit. Exute, adolescens, & illitus unguento, congredere cum antagonista, & tracto utroque femore, resupinam me prosterne, deinde superior femoribus substernens, divisa crura erige, & in altum tende. Postea demissis, & firmatis iis, ipsi adhære, & insinuatus, feri, & inflicto vulnere quaquaversus jam percute, quoad fueris defessus. Et valeant lumbi: deinde quum eduxeris telum, rursus per inguen fodica, & in parietem impelle: postea verbera. Posteaquam laxari videris, jam tum inscendens, & ad ilia alligans constringe, & da operam ne festines, quum verò paulum expectaveris, concurre. Iam es liberatus. Ac postquam ego facilè omnia audivi, & finis factus est nostris certaminibus, ridens Palæstram alloquor. Vides magistra, ut facilè & promptè luctatus sum: at dispice ne non rectè luctas hasce mihi imposueris: alias enim ex aliis injungis. Illa me in faciem percutiens, quem nugatorem discipulum accepi? inquit. videsis ne plures accipias pla-

πλαγὰς ἔπι πλεῖον λάβῃς. ἀλλὰ παῖσον, τὰ ἐπιπαλόμενα παλαίσον. πρὸ τῶν δ' εἰπεῖσαι, ἐπαοίσατην. καὶ ἡνίκα δύσασα ἑαυτὴν, νικᾷ ἴφη δίξεις, εἶτα ἀνάβηθι, καὶ ἔστιν ὃν παλαίσῃς, καὶ εἰ ἐπίσταιο παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ λεπὸ γονατίου. καὶ πεισθεῖσα ἐπὶ δ' λίχνυς ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα. ὥσπερ πάξας ὀξέως, ἐπίπεσον, καὶ βάλλων. ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῆς τὸ δεξιόμενον. τοῦτο χρῆσον. πρῶτον μὲν λόγῳ, [1] ὡς ἄμμα σφίγγα. εἶτα ἀναπλάσας, ἔμβαλλε, καὶ σωίζε, καὶ μὴ δίδε λῆξιν μηδεμίαν. ἐὰν δὲ χαλάσῃ, βάθιον ἐπάφεσις, ἀνώτερον μετάθες. καὶ πρύσας, κρύφον. καὶ σιόπα, ὅπως μὴ ἀναπαύσῃς βάθιον, ἢ κιλδωθείς. ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφιλε. καὶ ὑποβαλὼν πρῶτα αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σωίζε, καὶ κίνει. εἶτα ἄφις αὐτόν. πίπλωκε γὰρ, καὶ λίλυται, καὶ ὕδωρ ἐλθὸν ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέζα ἀναγαλῶν, ἐβάλω ἤφλω δὲ αὐτὸς ὦ διδάσκαλε, παλαίσομαι ἐλίγ' ἄπλα ἐπιζήτει. σὺ δὲ ὑπάκουσον, ἐπαυσάμην, καὶ κάθησον. εἶτα δύσα χεῖρας, πάρεψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμόπλει. καίμε αὖθις ἡ Ἡρακλείης ἀπελαβοῦσα, ἤδη κρίμισον. ὦ τοιαύτας ἡδονὰς, καὶ παιδιὰς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας, ἐστεφανούμεθα. καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τέρψις. ὥστε τὸ εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπιλελήσμην. καί ποτε ἐπὶ νῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μανθάνειν ὧν ἕνεκα ἦλθον. καὶ φημὶ αὐτῇ αὐτήν. ὦ φιλάτη. δεῖξόν μοι

plagas. At urere demandatam luctam obiens. Quibus dictis, ſurgit: & poſtquam ſe curaſſet, nunc oſtendes, inquit, ſiquidem es juvenis, & luctator vehemens, num ſis in eo luctandi genere exercitatus, quod genicularium appellant. Tum ſuper lecto in genua procumbens: age tu luctator, mediam corporis partem valenter aggreſſus percute, vulnuſque adige profundius: nudam præſtò vides: utere. Primùm in nodi modum, quod ajunt, conſtringe: deinde reverberans immitte, & comprime: nec quidquam intervalli concede. Sed ſi laxatur, ocyus inflatum penitius immitte, & impulſum abſconde. Cave autem ne citiùs quàm juſſero, extrahas: ſed inflexum, paulatim exime, infraque ſubdens rurſus caſtra conſtringe, & ſubagitare. Poſtea remitte ipſum, cecidit enim, & ſolutum eſt, totuſque luctator ſudore diffluit. At ego ingenti riſu effuſo, Velim etiam ipſe, inquam, magiſtra, pauca quædam certamina imperare. Obtempera tu, ſurge, & ſede: deinde immiſſa manu, quod reliquum eſt, me demulce & abſterge, meque per Herculem circumplexa, ſopi jam demum. In hujuſmodi voluptatibus, & luſibus luctationum nocturna certamina decertantes, coronati ſumus. Ac tantæ in eo fuerunt deliciæ ut itineris ad Lariſſam prorſum ſim oblitus. Et cùm veniſſet in mentem, ut ea diſcerem, quorum gratia veneram, illi dico, oſtende ô dulciſſima, dominam tuam ſuis

[1] Ὡς ἄμμα σφίγγε] Scaliger ad Euſeb. Incertus Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis Petri Colvii', & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleii, etiam ipſe ſolus Apuleius hunc ſibi proponens Dialogum dum alia de ſuo convectit Interpretis fungitur officio. *Bowd.*

μεταμορφοῦσθαι, ἢ μεταμορφοῦμαι τὴν διάνοιαν. πάλαι γὰρ τὴν παραδόξου ταύτης θέας ἐπιθυμῶ. μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὅτι φανεῖσά μοι ἄλλη ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι γὰρ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆς τέχνης ἔχειν. τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθοῦσα, ἀλλὰ σὺ δὲ τῇ ἐμαυτῆς ψυχῇ λαβοῦσα, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, εἰς μηδεμίαν γυναῖκα τὼ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκπίναυσα, συμπεσοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἴσχεις, ἐρωτικῶς πολλῷ ψυχαγωγήσασα. ἡ δὲ Παλαίστρα, παῦσαι φησὶ σεαυτὴν παίζουσα. τίς γὰρ οὕτω δυσάτυχος μαγεύσει τὸν ἔρωτα, ὅταν τὸν τέχνης κύκλον; ἐγὼ γὰρ ὧν φιλεῖτε, τούτων μὲν οἶδα μὲν τὸν κεφαλὴν τὴν σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν κύλικα. οἶδα γὰρ γράμματα ἔμαθον. καὶ ἡ διάνοια βάσκανος ἔστι τυγχάνει εἰς τὸν αὐτῆς τέχνον. εἰ δὲ καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσομαι σοὶ ἐνδεῖξαι μεταμορφοῦμαι τὴν κεκτημένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. ἡμέρας δὲ ὑστέρας ἡ παῖς, ἀγγέλλει σοὶ μὲν ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ διάνοια αὐτῆς μέλλει ὄρνις γίνεσθαι, πέτεσθαι σοὶ τὸν ἐράσμιον. καὶ γὰρ τὸν ἔφη ὁ καιρὸς ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣν τὸν ἔχεις, τὸν σαυτῆς ἐκείνην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. θαῤῥεῖ ἔφη. καπειδὴ ἐσπέρα γένοιτο, ἄγε με λαβοῦσα σοὶ τὴν θύραν ἵν' ἀμπαύσω, ἵνα ἐκεῖνοι ἐκοιμῶντο. καὶ κελεύει με σοὶ σπάσαι ὀπῆ τινι τὸν θύρας λειπῇ, καὶ διασκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ δὴ τὸν μὲν γυναῖκα, ἀποδυομένην. εἶτα γυμνὴν τῷ λύχνῳ σοὶ προσελθοῦσαν, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσαν, τὸν μὲν λιβανωτὸν, τῷ πυρὶ τὸν λύχνου ἐπίθηκε. καὶ σᾶσα, πολλοῖς σοὶ κόκκοις, θεὶς τὸν λύχνον ἐπὶ τὸν κεφαλὴν ἐπέθηκε. καὶ σᾶσα, πολλοῖς σοὶ κόκκοις, θεὶς τὸν λύχνον ἐπὶ τὸν κεφαλὴν ἐπέθηκε. καὶ σᾶσα, πολλοῖς σοὶ κόκκοις, θεὶς τὸν λύχνον ἐπὶ τὸν κεφαλὴν ἐπέθηκε.

suis præstigiis se transformantem. Iamdudum enim aliquod hujusmodi mirandum spectaculum videre exopto: sed tu præcipuè, siquid nosti, ipsa præstigieris, ut alia ex alia visio mihi appareat: nam puto te hujus artis minimè ignaram. Illud autem non ab alio acceptum: sed à mea ipsius anima perceptum novi: postquam me, quem mulieres appellabant adamantinum, quòd in nullam mulierem hos oculos amoris causâ unquam conjecissem, hac arte prehensum, & amatorio bello delinitum, servum effeciſti. Tum Palæstra, define jocari, inquit. Quis enim hujus artis magistrum Amorem carmine incantare potest? Ego dilectissime, per tuum caput, perque beatum hunc lectum testor, me cùm sim literarum expers, horum nihil nosse. Sed hera mea fascinandi artem callet: quam si occasio dabitur, dabo operam, ut videre queas in aliam formam transmutatam. His dictis dormivimus. Paucis autem post diebus nuntiat mihi Palæstra dominam in avem conversam, ad suum amatorem esse devolaturam. Nunc, inquam tempus est Palæstra, pro tuo erga me studio, ut diutino nostro desiderio, prout supplicavi, satisfacias. Bono sis animo, inquit. Et cum advesperasset, me prehensum ducit ad domus ostium, in qua illi dormiebant: méque jubet ut ad rimulam ostii accedam, & quæ fierent animadvertam. Video nudam mulierem, ad lucernam accedentem, quæ acceptis duobus granis, thus igni lucernæ imposuit, & stans multa in lucernam

λὰ ἓ λύχνε κατελάλησεν. εἶτα κιβώτιον ἀφεὶς ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐκ αὐτοῦ, ἔνθεν ἀναιρεῖται, καὶ φορτίζεται μίαν. ἠδὲ, εἴχεν ἐμβεβλημένον, ὁ, τι μὲν ἐκεῖνο οἶδα, τὸ δ' ὄψεως ἕνεκεν ἦν, ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτε λαβέσθαι, χρίεσθαι ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω. καὶ ἄφνω πτερὰ ἀναφύεται αὐτῇ. καὶ ἡ μὲν κερατίνη, καὶ ῥυτὴ ἐγένετο. καὶ ἄλλα δὲ, ὅσα ὀρνίθων κτήματα. καὶ σύμβολα πάντα εἶχε. καὶ ὦ ἄλλο ἤδειν, ἢ κόρακα νυκτερινόν. ἐπεὶ δ' εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον εἰκὸς οἱ κόρακες, ἀναπέτεται, ὡς χθὲς πεπομφὴν ἔμε λέγετ' ἀφορίδων. ἐγὼ δ' ὅπως εἰκὸς οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τε ἐμαυτὸν βλεφάρων ἥπτόμην, καὶ πιστῶν τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, ἀεὶ ὅπ βλέπωσιν, ἀεὶ ὅτι ἐκκηρύσσουσιν. ὡς δ' μόλις ἐς βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ κεκλάδδω, ἐδεόμην τότε τῇ Παλαίστρας πτερῶσαι κἀμοὶ, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τε φαρμάκου, ἐᾶσαι πτέσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖραν λαβεῖν, εἰ μεταμορφοῖμι κἀγὼ ἐς ἀλεκτρυόνα, εἶτα ἐς τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἠδὲ, τὸ θυρίδιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα. ἐγὼ δ' ἀποδύσας ἤδη, ἀπαδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν. καὶ ὄρνις μὲν ἐ γίγνομαι ὁ δυστυχής. ἀλλά μοι ἐκεῖ ὀπίσω ἐτράπησαν, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὀπίσω εἰσὶ οἷοί ποτε ἦσαν. οὐκέτι δ' τὰς πάντας τέσσαρας εἶχον. καὶ τούτων ἤδειν ἄλλο, ἢ ὀπλάς. καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο. καὶ τὰ ὦτα δ', μακρά. καὶ τὸ πρόσωπον, μέγα. ἐπεὶ δ' κύκλῳ περιεσκόπουν, αὐτὸν ἐμαυτὸν ὄνον. φοcernam est locuta. Tum resarata majuscula arca, quæ pyxides multas continebat, unam hinc effert: in qua quid contineretur, nescio: sed quantum oculi conjicere poterant, oleo plena videbatur. Ex hoc sumens, tota inungitur, ab imis unguibus inchoans: statimque ipsi enascuntur alæ, nasus corneus & aduncus, omnesque avis notas, quotquot sunt, habebat, nihilque aliud erat nisi nocturnus corvus. Vt verò se alatam vidit, edito gravi crocitu surrexit, perque januam foras avolavit. At ego ratus me id per insomnium videre, palpebras meas digitis tango, propriis oculis non fidens, tanquam nec cernerent, nec vigilarent Verùm postquam vix & tardè credidi me non dormire: tunc Palæstram rogavi ut mihi alas accommodaret, eoque illitum unguento volare me sineret. Cupiebam enim experimento discere, an ex homine transformatus anima quoque avis essem. Illa aperto domus ostio, pyxidem affert. Iamque properans, depositis vestibus totum me ungo: & avis quidem non fio miser. Sed mihi retro exivit cauda: digitique iverunt nescio quò: habebamque ungues quatuor tantùm, qui nihil aliud erant quam ungulæ. Quinetiam meæ manus, pedesque in jumenti pedes evasere: longæ factæ sunt aures, magna facies, quæ circunspiciens asinum esse me vidi. Vox homi-

1 *Asinum esse*] Vitia quidem non tam corpus, quàm animam, verùm hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obscœni in porcos, asinos sive jumenta, tyranni in lupos

νὴν δὲ ἀνθρώπου εἰς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ᾐτιώμην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὅτι ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. ἡ δὲ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, τάλαινα εἶπεν ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν. σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων. καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι ὦ φίλτατε, ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὸν δὲ ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις. ἀλλά μοι φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ. ὄρθρου δὲ δραμοῦσα, οἴσω σοι ῥόδα. καὶ φαγὼν, ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε, καταψήχουσά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα, ἐγὼ δὲ, τὰ μὲν ἄλλα, ὄνος ἤμην. τὰς δὲ φρένας, καὶ τὸν νοῦν, ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ, αἰσθόμενοί με εἴσω παρελθόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχωμαι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί. κἀγὼ συνεὶς, πορρωτέρω που τῆς φάτνης ἀποχωρήσας, ἑστὼς, ἐγέλων. ὁ δέ μοι γέλως, ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτόν. ὢ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. τί δ' εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κιν-

hominis defecerat, ut de Palæstra conquereret. Labia verò demittens, eademque specie qua asinus despiciens, culpabam ipsam quoad poteram, quòd non avis, sed asinus factus essem. Illa faciem manibus ambabus percutiens: me miseram, inquit, magnum perpetravi malum. Nam properando in similitudine pyxidum erravi: aliamque accepi, non eam quæ producit alas. At tu dilectissime, bono sis animo. Nam facilis erit hujusce mali curatio. Nam si rosas comedes, illico jumenti formam exues, meumque amatorem mihi reddes. At una nocte asini formam æquo feras animo: ego diluculo currens, tibi rosas afferam, quibus esis, sanaberis. Hæc dixit, aures mihi, reliquamque cutim demulcendo. Ego autem, cætera quidem eram asinus: mente verò & sensu homo ille Lucius, excepta voce. Multum itaque de errore Palæstræ conquestus, labia mordens, abii ubi sciebam equum meum, aliumque verum Hipparchi asinum esse. Qui ut me ingressum conspexêre, [1] veriti ne fœni sui particeps futurus accederem, demissis auribus, parati erant adversus me calcibus pro ventre pugnare. Quòd cùm intelligerem, procul à præsepe recessi, ubi stans, ridebam. Sed mihi risus, erat rugitus. Nam hæc apud me cogitabam. O intempestivam hanc curiositatem! Quid autem si lupus ingrederetur, aut alia quæpiam bellua? periculum est ne

lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civit. Dei. lib. 18. c. 17. & seq. *Cogn.*

1 *Veriti ne fœni*] Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & æmulatione. Arist. lib. 2. Rhet. *Idem.*

1 Ma-

δυωδέκατος μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, ἀλλὰ φθαρῆναι. ταῦτα ἐνοοῦν, ἠγούμην ὁ δύστηνος τὸ μέλλον κακόν. ἐπὶ γὰρ τῷ ἤδη νυκτὶ βαθείᾳ, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος. καὶ διωρύττετο γε. καὶ ὁπὴ ἤδη ἐμεγέθει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη. καὶ δύο ἄνθρωποι ταύτῃ παρῄεσαν, καὶ ἄλλος ὁμοίως. καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν. καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καθιδόντες ἔνδοτε τοὺς δεσμωτηρίους τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὸν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀθρόως ἤδη τὰ οἰκεῖα σκεύη, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κεμίζοντες ἔξω. ὡς δ' οὐδὲν ἔνδον ἄλλο κατελείπετο, λαβόντες ὁ μὲν ἄλλος ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν. ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικαταθέσθαι ἡμῖν. καὶ ὅπου μέγα ἄχθος φέροντες ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες, ἠλαύνομεν, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φθάσαι πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ, τι ἔπαθεν. ἐγὼ δ', ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἐπιὼν, πέτρας ὀξείας ἐπιβαίνων, τοσοῦτον σκεῦος φέρων, ἀπλαλύμην. καὶ πολλάκις ἀποσφάλλομαι, καὶ οὐκ ὀλίγον ἔξω ἐκαπίπτων. καὶ δύο μὲν ὄπισθε κατὰ τὸ μηρὸν ἔπαιε ἀεὶ ξύλοις. ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπιθυμῶν, εἰδὼν ἄλλο, ἢ ὠγκαμήλην, καὶ τὸ μὲν ὦ, μέγιστον, καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόησα, τὸ δὲ Καῖσαρ, οὐκ ἐπεκελεύσθη, ἀλλὰ μόνον ἐν δ' αὐτὸ τοῦτο ἐνεπλήσθην, ὡς ἀποδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ, [2] μαθὼν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ ἀποίνας, καὶ κερδαίνων τὸ μὴ παίεσθαι. ἐπὶ τούτῳ, ἡμέρα τε ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν. καὶ σάφρων δὲ ἡμῶν θεσμὸς ἐπεγένετο, ὡς μὴ ἀβιβάστως ne ego nullius mali conſcius peream. Quæ cùm mente volverem, infœlix ego futurum malum ignorabam. Nam profunda jam erat nox, multumque ſilentium: ac dulcis ſomnus, quum extrinſecus ſtrepit paries, ac ſi effoderetur: ac revera effodiebatur, jamque hominis capax foramen factum erat: qua unus atque alter ingreſſus eſt: & multi intus erant, omnes gladiis inſtructi: qui ligatis intus, Hipparcho, & Palæſtra, meoque famulo, domum jam exinanibant, pecunias, veſtes, ac ſupellectilem exportantes. Cumque nihil relictum eſſet intus, mihi, alterique aſino & equo clitellas impoſuerunt, noſtroque dorſo alligarunt, quod aſportaverant. Et ſic nos grave onus geſtantes, baculi ictibus abigebant, ut in montem via non trita fugere conantes. Quid alia jumenta paterentur, dicere non poſſum. At ego ſine ſoleis inſuetus incedens, & ſuper ſaxis præacutis gradiens, tanto ſub onere ſuppellectilis, peribam, ac ſæpe cæſpitabam: nec tamen licebat cadere, cùm protinus alius ponè ſequens crura mea baculo demulceret. Et cùm ſæpe, ô Cæſar, exclamare cuperem, tantummodo rugiebam, maxima voce illud ô ſolum proferens: ſed hoc vocabulum Cæſar, non ſequebatur: imò propter hoc ipſum verberabar, ut qui ipſos rugitu proderem. Poſtquam igitur intellexi me aliud clamare, decrevi tacendo progredi, ne verberarer. Iam dies illuxerat, multoſque montes conſcenderamus, religati ora, ne

F 4

2 Μαθὼν ὡς ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως ματαίως. *Marcil.*

μῶμοι, τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν. ὡς τε ἦσαν τότε, καὶ ἡμεῖς ἦμεν ὄνοι. ἐπεὶ δὲ ἐλθόντες αὐτοῦ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινα ἔπαυλιν σωμάτων ἐκείνοις ἀνδράσιν, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γινομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, καὶ κατέλυεν ἑκάστους αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἐπαύλιν. καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν, παρέβαλον κριθίδια. καὶ οἱμᾶν, ἠείδειν, ἐγὼ δ', ἐπείνων μὲ κακῶς. ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπὸ ποτὲ κριθὰς ὑμοῖς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι ἐς καταφάγοιμι. ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, ἐν εἶχε λάχανα πολλὰ, καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο. κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀχολημμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἤρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν, ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ, τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δεῖ με φαγεῖν τὸν ἀνθρώπινον, πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲ, καὶ ῥαφανίδων, καὶ σιλίνων, ὅσα ἀμφὶ ἑσπέρᾳ ἄνθρωποι, συνεπλήσθην. τὰ δὲ ῥόδα σμύρνα, ὅτι ἦν ῥόδα ἀληθινά. τάσε ἦν ἐκ τῆς ἀγελαίας διάφυσις φύσημα ῥόδων σμύρνα. διάφυλα αὐτῶν καλέουσι ἄνθρωποι, καὶ ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντί, ἐ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. σὺ τοίνυν ὁ κηπουρὸς ἀποδόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτ' ἐμὲ λαβὼν, ὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν. καὶ μὴν ἐκ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν. ἐγὼ δ', οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ἐπὶ τὰ λαχάνα, rum impatiens, cùm ambobus calcibus reſupinum ſuper olera ſtra-

ne paſcendo viam in prandium abſumeremus. Itaque tunc ſteti, aſinuſque manſi. Meridie divertimus in villam hominum illis familiarium, quantum ex iis quæ fiebant, perſpicere erat. Nam ſe invicem oſculis ſalutabant, eoſque in villa divertere jubebant. Tum prandium appoſuerunt: nobiſque jumentis hordeum objecerunt. Illi prandebant: at ego malè eſuriebam. Verùm quandoquidem hordeo veſci non poteram, diſpiciebam quid comederem: retro ſtabulum conſpicio hortum, qui olera multa & bona habebat, ſuper quibus apparebant roſæ: ego nemine eorum qui intus prandio erant intenti, animadvertente, in hortum ingredior: tum ut cruda olera comederem, tum propter roſas: quoniam apud me reputabam, fore ut eſis hiſce floribus, rurſus homo fierem. Hortum ingreſſus, lactucis, raphanis, & apio quæ ab homine cruda comeduntur, ventrem implevi. Sed roſæ illæ non erant veræ roſæ: ſed quæ ex lauro ſylveſtri naſcuntur: Laurum ipſam vocant homines: qui malus eſt cibus aſino omni & equo: nam eum qui ex eo comederit, è veſtigio emori dicunt. Interim re cognita hortulanus, arreptoque baculo in hortum ingreſſus, tanquam malorum oſor dominus, me quem vidit hoſtem, olerumque exitium, furemque prehendit, ita fuſte contudit, ut neque lateribus, neque cruribus pepercerit: quinetiam aures torſit, faciemque contrivit. Ego jam verberum impatiens, cùm ambobus calcibus reſupinum ſuper olera ſtraviſſem,

ἔφυγον ἔω ἐς τὸ ὄρος. ὡδὶ, ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κυνας ἐπ' ἐμέ. οἱδὲ κύνες, πολλοί τε ἦσαν, καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτιοι μέγεθος ἰκανοὶ, ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με ὅτοι λαβόντες. καὶ ὀλίγου ἐπιστρεφθὲν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς θανεῖν. ὀπίσω δὴ ἀπῆειν. καὶ αὖθις εἰς τὸν ἔπαυλιν. οἱδὲ, τοὺς μὲ κυνας δρόμῳ ἐπιφερομένους, ἐδέξαντο, ἐκ παντὸς τρόπου. ἐμὲ δὲ παίοντες, ἀφ' ὑστέρου ἀρθῆναι, ἀξίνῃ ἢ ὑπὸ τῆ ὁδοιπορίᾳ πάνυ τὰ λάχανα κόπτων ἐξεμίσουν. καὶ μὴν ὅτι ὀδυπορεῖν ἄρα ἦν, τὰ βαρύτατα τῶν κλεμμάτων, καὶ τὰ πλεῖστα, ἐμοὶ ἐπέθηκαν. κἀκεῖθεν τότε ὅτως ἐξελαυνόμην. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παυόμενός τε, καὶ τῆ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς σκέλας ὑπὸ τῆ ὁδῷ σπαργιμένος, ἔγνων αὐτῷ κρύπτεσθαι, καὶ μήθ' ὑπὸ λοιφάτωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί ποτε. τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ὑπὸ τῆ βουλόμενος, οὐδὲν γὰρ ὅτι πάντως ἠπόμενοι, τὰ μὲν ἐμοὶ σκεδὼ ἀφειμένῳ τῆ ἵππῳ, καὶ τῆ ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτῷ ἐάσειν κεῖσθαι τοῖς λύκοις, ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, σωσεὶς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τἀναντίον ἐξήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος, ἴσους ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας, πίπτει ὑπὸ τῆ ὁδῷ. οἱ δὲ, πεισθέντες, ξύλῳ παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐπέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἰμῳ, τῶν ὤτων, οἱδὲ, τῆ οὐρᾶς, ἀνεζώπυρουν ἐπιστρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν κίνου, ἔκειτο ὥσπερ λίθος ὑπὸ τῆ ὁδῷ ἀπηγορεύκως, λογιζόμενοι ὑπ' ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, ἐκ τὸ χρόνου τὸ φυγῆς

visſem, aufugi ad montem. Ille ubi vidit me curſim abeuntem, clamavit ut adverſum me ſolverent canes, qui multi magnique erant, & ad pugnandum cum urſis idonei. Cognovi me ab his dilaniatum iri, ſi caperer. Quare cùm me paulum huc illuc circuntuliſſem, decrevi quod vulgò dicitur, recurrere potiùs quàm malè currere. Itaque relegi veſtigia, & in ſtabulum denuo ſum ingreſſus. Hi verò currentes canes exceperunt & vinxerunt. Me verò non priùs deſtiterunt percutere, quàm præ dolore olera comeſta egererem. Et cùm abeundi tempus jam adveniſſet, graviſſimam & maximam furti partem mihi impoſuerunt: indeque hunc in modum diſcedimus. Poſtquam autem ictibus, & oneris gravitate, & ungularum ex via attritu fatiſcerem, decrevi ibi cadere, neque quamvis verberibus me necarent, unquam ſurgere, ſperans me multum emolumenti ex hoc conſilio percepturum, nempe illos neceſſitate compulſos, ſarcinam qua preſſus eram, inter equum mulumque partituros, meque lupis ibi relicturos. Sed neſcio quis dæmon invidus mea conſilia in contrarium vertit. Nam alter aſinus forſan iiſdem mihi excogitatis in via cadit. Quem hi quidem primùm fuſte demulcentes, miſerum ſurgere jubebant: quem plagis non parentem, alii auribus, alii cauda prehenſum, erigere conabantur. Verùm ut nihil proficiebant, & lapidis inſtar, animo concidens in via jacebat, hi reputantes inter ſe, ſeſe fruſtra laborare, & fugiendi tem-

ἀναλίσκουσιν, ὅπως νεκρὸν παρεδηδόντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα συμμιζεῖν εἰώθει, ἀφανίσουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ. τὸν δὲ ἄθλιον κριθιῶντα ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τὴν ἀχθοφορείας, λαβόντες, τῷ ξίφει καταπίμπρασιν ἐκ τῶν σκελῶν. καὶ ἀπαίροντα ἔτι, ὠθοῦσιν εἰς τὸ κρήνιον. ὁ δὲ, ἀπηνῶς κρούει, τὸ ἀναλῶν ὀρχούμενον. ἐγὼ δὲ ὁρῶν σὺν τῷ σωφρονεστέρῳ τῶν ἡμῶν βαλλομένων τὸ πλῶν, ἔγνων φέρειν εὐγνωμόνως τὰ συμπίπτοντα, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα. κἀκ τούτου, εἰς ἑμαυτὸν ἀναστηρίσθαι. καὶ τὴν λησθὴν δὲ ἤκουον, ὡς σὺν εἴη ἔτι πολὺ τὸ ὀδὲ, ἐν ὅτῳ κεφαλύσουσιν. λοιπὸν, ἔνθα κεφαμβρύουσιν. ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον κάθηται, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο, οἶδε, πάντα ἐκεῖνα, ἃπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατίθημεν. εἶτα ὕδατος τὸν χαλκοῦν ἀφεῖσα ἔτι κάθηται, καὶ ἡ δεσποτεύουσα ἄλλη. ἀλλὰ πάντα εἶπεν ἡ γραῦς ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθου. καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν σὺν ἄχρια σκευάσασα ἔχω. οἶδα, τῷ χαλκῷ ἐπανίσασπες, λαπαδυσάμενοι, πλείσθω πρὸς τὸ πῦρ. καὶ λέβης ἔνδον ὕδατος θερμοῦ ἔχων, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, ἐκεῖ κεφαλαμένοι, αὐτοχειρίᾳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ, κομίζοντες σκεύη πλεῖστα, ὅσα χρυσᾶ, ἐξ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμου γυναικείου, ἐξ ἀνδρεῖον πολλά. ἐκρινόνουν δ' ἔστι ἀλλήλοις. ἐπεσθὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλάσαντο ἐξ ἔστι. λοιπὸν μὴ τοῦτο, ἦν ἄρατον δαιτυλεῖς, καὶ λέγω πολὺς σὺν τῷ συμποσίῳ τὸ ἀνδροφόνων. ἡ δὲ γραῦς, pus abſumere, aſino demortuo adſtantes, ſarcinas omnes quas ille geſtabat, inter me equumque partiti ſunt. Miſerum verò aſellum captivitatis, & oneris ferendi ſocium, ex cruribus ſuccidunt enſe, & ſpiritum adhuc efflantem, è loco præcipiti dejiciunt. Ille verò infra delabebatur moriendo ſubſultans. Ego videns in comite meorum conſiliorum exitum, ſtatui æquo animo ferre præſentem fortunam, & promptè iter conficere, ſperans roſis tandem repertis me priſtinam formam recuperaturum. Atque ex latronibus accipiebam, parum itineris ſupereſſe ad diverſorium in quo habitant. Itaque omnia hæc curſim ferebamus: domumque ante veſperam venimus. Intus ad luculentum ignem ſedebat anus. Hîc illi ea omnia depoſuerunt, quæ afferebamus. Poſtea vetulam rogant quorſum ita ſederet, nec prandium pararet. At omnia, inquit anus, parata ſunt vobis, panes multi, dolia veteris vini: habeo quoque ſylveſtres carnes quas ego vobis paravi. Collaudata vetula, veſtibuſque depoſitis, ad ignem ſe ungebant. Intus erat lebes aquæ calidæ, qua hauſta & in labrum effuſa, extemporali balneo ſunt uſi. Paulò pòſt venerunt adoleſcentes multi plurimam ſuppellectilem portantes, auream, & argenteam, veſtes, & muliebrem ornatum, virilemque multum, communem omnibus prædam: quibus rebus intus depoſitis, ſimiliter & hi laverunt. Cæterùm poſtea, lautum erat prandium, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus verò mihi & equo

ἔρχοι, καὶ τοῦ ἵππου, κριθὰς παρίθηκεν. ἀλλ' ἐκεῖνος μέν, αὐτοῦ πὰς κριθὰς κατέπινε, διδιὼς οἷα εἰκὸς, ἐμὲ δὲ σιτάριον. ἐγὼ δ', ἐπειδὴ ἤδειμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν τὸν ἔνδον, ἄριστον ἤσθιον. τῇ δ' ὑστεραίᾳ καθαλικόντες τὴν γραῦν, καὶ γειτόνων ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῆισαν. ἐγὼ δ' ἔστιον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκρίβειαν φερόμην. τὸ μὲ γὰρ γραὸς καταφρονῆσαι οὐ μοι, καὶ φυλεῖν ἐκ τοῦ ἐκείνης ὀφθαλμοῦ δυνατόν. ὁ δὲ γειτόνιος, μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν εἶδος εἶχε, καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε. τρισὶ δ' ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης νυκτὸς, ἀναρίθμητοι ληστὴς, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν νομίζοντες, μόνον δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαύσαν, καὶ κατατεταραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην. καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τὸ προάστιον, ἀπῆγεν ἐπίλυπον. καὶ τὴν γραῦν ἐπίλυπον ἔνδον μένειν, καὶ τὸν παῖδα τὸν φρενῆρη ἔχειν. ἡδὲ παῖς, ὅτι ἐμφανῆ τὰ ἤθελεν, ὅτι πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἀπορρωγέτιεν. ὥστε ἐκ αὐτὸς πλησίον ἦν ὑπὸ τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ κακῇ παρθένῳ. ἐν δ' τούτῳ, οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προαστίῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δ', τῶν σκοπῶν τις, τὸ τὰς ὁδοὺς φυλάττειν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παρείναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι. οἱδὲ, ὥτιος ὡς εἶχον ἀναστάντες, ἐκ ὁπλισάμενοι, καὶμὶ, καὶ τὸ ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος ἐπισπάμενος ἐπὶ μέγαν, καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, οὐκπρὸς προθύμως. ἔνδεν ὑπαιόμενον τοῦ ξύλου, ἐπιτρόμων αὐτῶν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν,

equo hordeum appoſuit. At ille hordeum avidè vorabat, me convivam, ut par erat, veritus: ego verò cùm abiiſſet anus, panem comedebam. Poſtridie relicto cum vetula adoleſcente uno, ad opus ſuum abiverunt. Ego autem me, accuratamque cuſtodiam ingemiſcebam. Licebat enim mihi anum coatemnere, & ex ejus conſpectu aufugere poteram. Verùm adoleſcens, & procerus erat, & horrendum intuebatur, & gladium ſemper geſtabat, & januam ſemper impingebat. Triduo pòſt, nocte propemodum media, revertuntur latrones, non aurum, non argentum, non aliud quidpiam afferentes, ſed maturæ ætatis virginem valdè formoſam, flentem, laceratis veſtibus, & coma: quam in ſtraminibus collocatam bono animo eſſe jubent, ac vetulæ injungunt ut domi maneat, & puellam cuſtodiat. At puella nec comedere, nec bibere volebat, ſed ſolùm flebat, & capillos dilacerabat: adeò ut ipſe præſepi aſtans cum illa virgine formoſa plorarem. Interim latrones foris in veſtibulo cœnabant. Cùm autem dies illuxiſſet, exploratorum quiſpiam, eorum qui in viis excubabant, nuntiatum venit peregrinum multas vehentem opes hac tranſiturum. Hi ut ſe habebant, armati ſurrexerunt, & me equumque impoſitis clitellis abigebant. Ego infœlix exploratum habens me ad pugnam, & bellum duci, tarde ibam. Inde properantibus illis, baculo percutiebar. Et poſtquam ad viam pervenimus quà tranſiturus

ἔνθα ὁ ξένος παρελάσαντι ἔμειλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν, αὐτόν τε, καὶ τοὺς οἰκέτας θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ. καμοὶ ἐπέθηκαν. τὰ δ' ἄλλα τῶν σκευῶν, αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὄπισθεν. κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κροῦσ τὸν ὀπλὴν ἐπ' ὀξεῖαν ἐξέπεσα. καί μοι διὰ τῆς πληγῆς, μέγιστον τραῦμα ἀλγεινόν. καὶ χωλεύων, ἵνα μὴ τὸ λοιπὸν τὸ ὀδὸν ἐδαδίζον. οἰδὲ, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν ὄφελος τὸν ὄνον τοῦτον, πανύ γε καταπεπτωκότα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κρημνοῦ, οἰωνοὶ σῖτα ἀγαθόν. καί φασι ῥίψωμεν αὐτὸν, καθελόμενοι δ' αὐτοῦ τὰ σκεύη. καὶ οἰμῶν, σωτηρίαν ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δ' ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτελῶς, ἐπέβαινον. ὁ δὲ δ' ἀνάγκη με φόβου, ἀναίσθητον τὸ ὀδυνῆς ἔσχειν. ἐπεὶ δ' ἤλθομεν εἴσω, ἵνα καταλύσωμεν, τὰ μὲ σκεύη τὰ ἡμέτερα ἅπαντα ἀφιλόνικοι, δὲ καταθήκαν. αὐτοὶ δ' ἀναπεσόντες, ἐδύνων. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τὰ σκευῶν ἀναδώσοντες. τὸ δ' ἄθλιον τοῦτον ὄνον ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον σὺν τῆς ὁπλῆς; τὰ δ' σκευῶν, ἃ μὲ, ἡμεῖς οἴσομεν. ἃ δ', καὶ ὁ ἵππος. καὶ ἀπήεσαν, τὸ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τὸ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον. ἄθλιε, τί ἔτι μέλεις σὺ τοῦδε; χάρις σε, καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. σὺ δ' ἀκούεις οἷα περὶ σὺ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ πειθήσειν; νὺξ μὲ αὕτη, καὶ σελήνη πολλὴ. οἰδὲ, οἴχονται ἀπιόντες. φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν συνοίμενος, ὁρῶ ὅτι

rus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ejusque famulos occiderunt. Hi delectis rebus pretiosissimis, eas mihi, equoque imposuerunt: ibi verò in sylva reliquam suppellectilem absconderunt. Postea nos à tergo impellebant: atque ego dum urgeor, & fuste verberor, ungula in lapidem acutum offendo: ex offensione fit acerbum vulnus: quo factum est, ut reliquum viæ claudicando confecerim. Tum inter se dicebant illi, Quid opus est hunc asinum sæpe cæspitantem nutrire? præcipitem eum demus inominatum: imò inquiunt, ipsum nostri exercitus futuram expiationem projiciamus: & adversùs me sese instruebant. Quæ cùm audirem, quod itineris supererat, ut alieno vulneri insistens, peregi. Fecit enim mortis metus, ut dolorem non sentirem. Vt verò ad diversorium perventum est, sublatam ex humeris nostris suppellectilem, composuerunt, & discumbentes cœnarunt. Per noctem verò reliquas sarcinas petitum iverunt. Sed miserum hunc asinum, ex illis quidam inquit, quid propter ungulæ vulnus inutilem deducimus? Sarcinas autem partim nos feremus, partim equus. Tunc deducentes equum, abiverunt. Nocte autem clarissima Lunæ splendore, apud me dicebam, Quid ampliùs hìc expectas miser: esca vulturibus & vulturum pullis es futurus? Non audis quidnam isti de te statuerint? vis-ne ex præcipiti dejici? Nox Luna refulget, atque isti abeunt: tuæ saluti fuga ab homicidis hisce dominis consule. Hæc apud me cogitans, quod video me solutum,

ἀδὶ ὡσπερδεδεμένῳ ἀδικῶ, ἀλλά με ὁ σύρων τὸ παῖς ὀδοῦς ἐμοὶ παρεκρέμασε. τοῦτό με ἐς παράξωσιν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν φυγήν. καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν. ἡ δ' γραῦς ἐπὶ εὐθὺ ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεται μου τῆς ὁδοῦς, καὶ ἵστησι. ἐγὼ δ' ἄξιον νομίσας, καὶ δικαστὴν ἄλλον εἰπεῖν ἕνεκα τοῦ νέου γραΐας ἀλιτήσαι, ἕως ἔρρωτο αὐτῇ. ἀδὶ, μάλ' ἀτέκμαρτος ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμαλωτον. ἡ δ' ὡσπερδεδεμένη, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κίρκου ἐξ ὄνου ἠμφιεσμένην, τολμᾷ τὸ λημμα ἡνιοῦσαν, καὶ ἄξιον ἀπεινεγκεῖν νεανίσκου. ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ. καὶ ἐπιφθέγγεται μοι, ἥλεως. κἀγὼ τῷ πίστει τῆς φυγῆς δ' τῇ τῆς κόρης σπουδῇ, ἔφυγον ἵππου δρόμῳ. ἡ δ' γραῦς, ἀπέσω ἀπελείπετο. ἡ δ' παρθένος, τοῖς μὲ θεοῖς ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς. πρὸς δ' ἐμὲ, ἦν με ἔφη κομίσῃς πρὸς τὸ πατέρα ἀ καλὸ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε πάντες ἔσεσθαι ἀφήσω, κεφὴν δ' μέδιμνον ἴσῃ σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δ', καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτοῦ φοβούμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν, καὶ θρασυτάτην ἐκ τῆς ἀναπηδήσεως ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον, ὃ τραύματος ἀμελήσας. ἐπεὶ δ' ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο δίοδος ὁδοῦ, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς κατελαμβάνουσι, ἀναρίθμητοι, καὶ πόρρωθεν δόντες πρὸς τὴν στολὴν ἔγνωσαν τοὺς δυσκλεῖς αἰχμαλώτους. καὶ ὡσπερεμένοι, λαμβάνουσί μου, καὶ λέγουσι, ὦ κακὴ, κἀμοῦ σὺ παρθένου, τοῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ τηλεπόρῳ; ἀδὶ τὸ δαιμόνιον δίδωσι; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς. ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, σπερδίνιοι γελῶντες ἔλεγον. κἀμὲ λοιδορίαντες, εἷλκον ὀπίσω. κἀγὼ θεὸς ὃ ποδὸς, καὶ ὃ τραύματος ἀπαμνησθεὶς, ἐχώλευον. ἀδὶ, νῷ ἔφασαν χωλὸς, tum, & lorum quo trahebar in via pendens, hoc me ad fugam capeſſendam maximè incitat: ac curſim egreſſus abeo. Vbi me ad fugam paratum conſpexit anus, cauda prehenſum retinebat. Ego rem dignam præcipitio, & alia quavis morte putans, ſi à vetula quavis retinerer, mulierem trahebam, quæ captivæ virginis opem implorabat. Virgo cùm prodiiſſet, & conſpexiſſet anum inſtar candæ ex aſino pendentem, nobile, & velano adoleſcente dignum facinus eſt auſa. Nam in me inſilit, inſidenſque abigit. Ego tum fugiendi ſtudio, tum puellæ gratia, equi curſu fugi, anicula poſt nos relicta. Virgo pro ſalute orabat Deos: ac mihi dicebat: ſi me, ô egregie, ad patrem vectaveris, ab omni utique opere te liberum faciam: tibique quotidie medimnum hordei in prandium præbebo. Tum ego meos interfectores fugiens, magnamque opem, curamque ex ſervata puella mihi ſperans, neglecto vulnere currebam. Vbi verò ad bivium quoddam pervenimus, hoſtes noſtros redeuntes offendimus, qui è longinquo protinus ad lunam infœlices captivos cognoverunt, ac me corripiunt accurrentes, dicuntque, O formoſa virgo & bona, quonam is nocte intempeſta, miſera? nonne dæmones pertimeſcis? At huc ad nos veni: te tuis reddemus. Quod Sardonio cum riſu dicebant: meque averſum retrahebant: ego verò pedis, vulneriſque recordatus claudicabam. Illi verò dicebant,

ὅτι ἀποδιδράσκων ἑάλωκας; ἀλλ' ὅτι φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πλωὸς ἦθα. τοῖς γὰρ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον ἔπαιον. καὶ ἤδη ἔλκος τὸ μηρὸν εἶχον, νωθροτέρῳ. ἐπεὶ δ' ἔσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὸν μὲν χρανὸν, εὕρομεν οἰκ ἐν πέτρας κρεμαμένου οὐ καλῶς, διάσπαστον γὰρ οἷον εἰκὸς τὰς διατόρους ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμασαμένην ἑαυτὴν, σφίγξασα οἰκ ἔτι τραχήλου. οἱδὲ, τὸν χρανὸν θαυμάσαντες τὴν δύγωμοσωνίης, τὸν μὲν, ἀπολύσαντες, εἰς τὸ κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν ὡς ἦν σὺν τῷ δεσμῷ. τὴν δὲ παρθένον, ἔνδυν κατέδησαν. εἶτα ἐδείπνουν. καὶ πότος ἦν μακρός. καὶ τούτῳ ἤδη τῷ κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους. τί ποιοῦμεν ἔφη τις αὐτῶν τὸν ὀλωλότα; τί δ' ἄλλο εἶπεν ἕτερος, ἢ τῇ χαλῇ ταύτῃ κάτω ἐπιρρίψωμεν αὐτὸν, ἀφιλομένων μὲν ἡμῖν χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ σκεδάσαι ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον. ὥστε χαίρωμεν φίλοι, ὅτι αὖτη εἰ τὸ οἶκον ἐφράξαμεν, ὑδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείφθη. πάντες γὰρ ἂν ἑάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν οἰκ ἀφυλακτοτέρως ἡμῖν ἐπιπεσόντων. ὥστε ἀμυνόμενοι μὲν τὸν πολέμιον. ἀλλὰ μὴ ὥστε ῥᾳδίως ἀποθησόμεθα, πεσεῖσθαι ἐπὶ γῆν λίθοι. ἡνίκα δὲ αὐτῇ τὸ ἀλγεινότατον, καὶ μακρότατον ἐξώρυμεν. καὶ ὅστις αὐτὸν χρόνῳ, καὶ βασάνῳ, φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ. εἶπε τις ἄριστον θάνατον. καί τις εἶπεν, οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, καὶ ψεύδεσθαι, καὶ μὲν δὴ ἀπολέσαι, καὶ βλάπτοντα, καὶ μὲν δὴ τὸν χαλὸν εἶναι ψεύδεσθαι, καὶ μὲν δὴ τὸν φυγῆς τὴν παρθένον θηρώμενον ὑπηρέτην, καὶ ἀφάντου. τοῦτον δὴ ὄντα ἀποσφάξαντες, ἀνατεμόντες ἐκ τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὸν μὲν ὄγκον τοῦτον

bant, claudus es quum aufugiendo captus es? Verùm quando tibi visum est fugere, sanus, equo velocior, & volucer eras. Quæ verba sequebantur verbera, & dum increpabar, vulnus in crure jam habebam. Domum regressi, vetulam invenimus laqueo è petra suspensam, quæ ut verisimile est, dominos ob virginis fugam verita, constricto collo se suspenderat. Illi bonam vetulæ fidem admirati, solutam ut erat in laqueo, præcipitem in imum dedêre. Intus vincta virgine cœnarunt, & potum produxerunt, dum interim de virgine colloquerentur. Quid, ait ex iis quispiam hac fugitiva faciemus? Quid aliud, alter inquit, nisi eodem illam loco, quo vetulam nostram præcipitem agamus? Nam & pecuniam multam nobis, quantum in ipsa fuit, abstulit, nostramque tabernam prodidit. Atque ut probè scitis, amici, si hæc domum suam aufugisset, ne unus quidem nostrûm in vivis relinqueretur. Etenim inimicis in nos ex composito irruentibus, omnes caperemur. Quare adversariam hanc ulciscamur: sed non ita ut in saxum projecta pereat facilè: imò acerbissimam & longissimam mortem comminiscamur: quæ ipsam tempori, & cruciatui servatam, postera die perimat. Deinde genus mortis quæsiverunt. Tum dixit aliquis, Teneo commentum quod probabitis. Interimendus est tardus hic asinus, qui se claudicare mentitur, quanquam virginis hujus fugæ assecla fuit, & minister. Itaque hunc diluculo jugulatum, abscisso ventre aperiamus: & intestinis abjectis præclaram

παρθένον, τὸ ὄνου ἐγκυτικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν, ἔξω δ' ὄνου ἀφέλκειν, ὡς ἂν μὴ σύδυς ἀποπνιγείη. τὸ δ' ἄλλο σῶμα πᾶν, ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν κεκαλυμμένην μεγάλα συβράψαντες, ῥίψωμεν ἔξω ἀμφὶ τοῦτα τοῖς γυψὶ κρεῶν τὸ ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δ' ὦ φίλοι, τὴν βασάνιν τὸ δεινόν. ἔστιν μὲν, τὸ, νεκρὰ ὄντα, σαπῆναι. εἶτα, τὸ, ἥρως ὥρα θερμοτάτου ἡλίου ὁ κτηνὼν κεφθεῖσθαι, καὶ λιμοῦ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὸν ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὅσα πάσχειν, σηπομένου δ' ὄνου τῆ τοῦ ὀδμῆ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἐῶ λέγειν. τέλος δ', οἱ γύπες διὰ δ' ὄνου παρεισόντες εἴσω, ἐς ταύτην ὡς ἐκείνοις, καὶ ζῶσαν ἔτι, ἁψασάσθαι. πάντες ἀντεβόησαν, ὡς ἐπ' ἀγαθοῖ μεγάλῳ τῷ περιττῷ δὲ τούτῳ δύρεσθαι. ἐγὼ δ', ἀνίσχειν αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενον, καὶ μὴ δ' νεκρὸς δύστηνος κεισόμενον, ἀλλὰ παρθένον αἰθαλίων ἐπιδεξόμενον, καὶ ἥκειν, ὑδὲ αἰδημοσύνης κόρης, ἐσόμενον. ὄρθρου δ' ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἰφίστασθαι πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τὰς μιαιρὰς ταύτας ἀφιγμένον. καὶ δύδεως πάνυ ἐδέσμιον, καὶ ἐπὶ τὰ χέρας ἠγμένα ἀπῆγον. ἔτυχε δ' ὁ τῶν κόρων μεμνημένος, σὺν αὐτοῖς ἰλθών. αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ τὸ καθαίρειον τῶν λησῶν μηνύσας. ἐπιγνοὺς δὲ τὴν παρθένον, καὶ κρύψας ἐπ' ἐμὲ, ὕστερος ἦλθε οἴκαδε. οἱ δ' καμόντες, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρω ὄντας; ἔγνωσαν δύστηνοι, ἀναγγέλιον αὐτοῖς ἐμὲ συστυχήσαμένην. καὶ σφόδρα μόνοις, ἡσάζοντο, καὶ ἦλθον εἴσω. ἡ δ' παρθένος, πολλὰ λόγον εἶχεν ἐμὲ δίκαια ποιῆσαι, δ' συναιχμαλώτην, σωσαποδράστους, καὶ τ' κρίνον ἐκείνον αὐτῇ ἡδέως

ram hanc virginem, intus aſinum includamus: ita ut ſolum ſuperextet caput, ne è veſtigio ſuffocetur: reliquum verò corpus totum in ventre occultatum lateat, ut in eo conſuto bene repoſitam cum altero projiciamus vulturibus, novo more præparatum cibum. Conſiderate autem amici hujus tormenti ſævitiam. Primùm, quòd aſino cohærebit: deinde verno tempore, ſole ferviſſimo in jumento decoquetur, & fame ſemper necante peribit, neque quo ſe ſuffocet, habebit. Cætera verò quæcunque patietur, putrefacti aſini odore, & ſcaturientibus vermibus, prætermitto. Denique vultures in ventrem aſini penetrantes, hanc cum illo pariter, adhuc viventem dilaniabunt. Vociferati ſunt omnes, tanquam prodigioſum hoc commentum comprobantes. Ego me ipſum deplorabam tanquam jam moriturus, nec fœlicj morte occubiturus, ſed miſeram virginem ſuſcepturus, & virginis inſontis ſepulchrum futurus. Diluculo ſtatim adventat militum manus in ſceleſtos illos latrones: eoſque repentè omnes vinciunt: & ad regionis præſidem ducunt. Cum illis etiam venerat virginis procus. Ipſe enim latronum diverſorium indicarat. Hic virginem aſſumptam, mihique impoſitam, hoc modo domum deduxit. Vicini ut nos è longinquo viderunt, rem proſperè geſtam agnoverunt: me rugitu bonum ipſis nuntium ſignificante: & accurrentes ſalutarunt eam, domumque deduxerunt. Virgo autem magnam mei rationem habebat, idque meritò, cùm captivitatis, & fugæ ſocius fuiſſem, unaque

ναπον συγκεκλωκότος. καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄρξον παρέκειτο μέδιμνον κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος ἐκαμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ ὁ τότε μάλιστα κατηράμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ ἡ κώμη τὴν τύχην μεταβεβλῆσθαι. ἐώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸ πλανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλησίον νυμφίου. ἡμέρας δὲ ὕστερον μὴ τῆ γάμου ἐκ πολλαῖς, ἐπειδὴ χαίρειν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τὸν πατέρα, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῆ τῆ δικαίᾳ ἤθελεν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ χαίρε ὡς ἐλεύθερον ἔφη, ζήσεσθαι σὺ δοκῶν, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεσθαι. καὶ οὕτω δικαιοπάτη ἀμοιβὴν ἐδοκεῖ τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα οὐ ὅτω δικαιῆ. καλέσας δὲ τὸν ἱπποφορβὸν πατρὸς, τούτῳ με παραδίδωσιν. ἐγὼ ὁ ἔχαιρον, ὡς δὴ ἐπ ἀγαθοφορήσων. ἐπεὶ ὁ ἤκομεν εἰς τὸ ἄγρον, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦλθεν ἡμᾶς τὸν ἀρίλην, εἰς νομόν. ἐγρῆν ὁ ἄρα καὶ τοῦτο, ὥσπερ Κανδαύλη, καμοὶ γυναῖκες. ὁ γὰρ ἐπίσκοπος τὸν ἵππων, τῆ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔνδον με καπέλιπεν. ἡ δὲ, τῆ μύλῃ με ὑποξεύγνυει, ὥστε ἀλεῖν αὐτῆ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν οὐ μέτριον κακὸν ἐδόκει ὅτω ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπισκόποις. ἡ ὁ βλαβὴ, καὶ παρὰ τὰ ἄλλων τῶν οὐ ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς, πολλοὶ ὁ πάνυ ἦσαν, ἄλφιτα τὰ μιαρὸν αὐτοῦ, ἐξεμίσθουν τὰ ἐμὸν ἄθλιον πράγματος. καὶ τὰς μὲ κριθὰς, τὰμὰ ἄρτους φρύγουσα, καμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινον. ἐμοὶ ὁ, πίτυρα ἄρτων

que in mortis periculum veniſſem. Et mihi, dominorum juſſu, hordei medimnus in prandium apponebatur, fœnumque quantum ſufficeret camelo. Ego tunc, potiſſimùm Palæſtram execrabar, ut quæ me in aſinum, non in canem arte tranſmutaſſet. Videbam enim canes in culinam introëuntes, multaque vorantes, quàm multa in divitum nuptiis. Paucis autem poſt nuptias diebus, quoniam hera gratiam apud patrem promiſerat, & juſtam beneficii penſationem reddere volebat, juſſit ejus pater me liberum dimitti, ut ſub dio agerem, & cum armentariis equabus paſcerer. Nam ut libertate fruens, inquit, cum voluptate vivet, & equas inſcendet. Atque hæc retributio juſtiſſima mihi tum videbatur, ſi penes aſinum eſſet judicandi provincia. Quare accerſito equorum paſtore, ei me tradit: ego autem gaudebam, ut qui futurus eſſem à ferendis oneribus in poſterum immunis. Poſtquam ad agrum pervenimus, equabus permiſcuit me paſtor, ſimulque ad paſcendum duxit. Oportebat autem ut hîc, idem mihi ac Candauli accideret. Nam equorum præfectus, uxori ſuæ Megalopolæ intus me reliquit: quæ me molæ illigatum ſibi frumentum, & hordeum totum molere cogebat. Mediocris hic erat labor, grato præſertim aſino molere dominis. Atque optima hæc mulier, etiam farina in mercedem petita à ruſticis aliis, qui erant multi, miſerum meum collum mercede locabat. Inſuper hordeum cibum meum torrefaciens, mihique ut molerem, imponens, integras quas faciebat, mazas devorabat: ego in prandium furfur habebam,

ἦν. εἰ δέ ποτε ἐ συνελάσειέ με πρὸς ἵππους ὁ νομεύς, παιόμενός τε, καὶ διακινούμενος ὑπὸ τῶν ὀρχεστῶν, ἀπελαύνομαι. αἰεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες. ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπρὸς ὢν, καὶ ἀμφορῶν· οὐ γὰρ ποθὲν χέρνιβα ἐμυούμην, ὅτε ἔνδον δύσφορόν με ἀγὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριον νεμόμενον, ὑπὸ τῶν συνόμων πολεμούμενον. καὶ μὴν ἐ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο γάρ τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν. πρῶτον μέν, ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δηπου ὁδόν. εἶτα ἐ ἀνυπόδητος ὁρᾷ· οὐ λιθίνῃ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκρίβειαν. τοῦτό μοι κακῶς ἐκόπτετο ἀπώλειαν. πρῶτον μέν ἔπαιέ με, καὶ πρέχοντα λίαν, ἐ ξύλῳ ἁπλῷ· ἀλλὰ τῇ ὄζῃς πυκνὰς ἐχούσῃ, καὶ ὀξείς. καὶ ἀεὶ ἔπαιεν τὸ αὐτὸ μέρος. ὥστε ἀνίατόν μοι καὶ σκληρὸν ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ. ὁ δέ, ἐπὶ τὸ πλεῖον ἔπαιεν. εἰτά μοι ἐπιπλέον φορτίον, ὅσον χαλεπὸν οἷόν τε ἐλεφαντα σηκῶσαι. καὶ ἄνωθεν ἡ κατάσασις ὀξεῖα ἦν. ὁδὸς, καὶ σύντομος ἔπαιεν. εἰ δέ μοι παρεκπίπτον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δεινὸν τὸ ξύλον ἀφαιρεῖν, ἐ τῷ κυφοτέρῳ ἐπισοβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μέν, ὁ δέ ποτε εἰσγάσθη. λίθους ἦ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κυφότερον, καὶ νεῦον τοῦ φορτίου ἐπετίθει, καὶ κατῆγεν ἄθλιος τοῖς ξύλοις, ὁμοῦ ἐ λίθους ἀχρείους ἐπιφέρων. καὶ πολλάκις ἦν ἀεννάου ἐν τῇ ὁδῷ. ὁδὸς, ἣ ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τὰ ξύλα ἐμοὶ καθίζων, ἐπίσω τὰ πολλά.

bebam. Quòd si quando me cum equabus abigeret pastor, ictibus & morsibus à maribus perimebar: qui me cum fœminis suis mœchari suspicabantur, ideoque utroque pede calcitrantes, me insequebantur. Quare zelotypiam equorum ferre non poteram. Quo factum est ut macilentus ac deformis brevi evaserim: cùm neque domi ad molam exhilararer, neque sub dio pascerer, consortium bello oppressus. Quinetiam in montem sæpe mittebar, & ligna vectabam humeris. Quod erat malorum meorum caput. Primùm quidem ascendendus erat mons excelsus via graviter ardua: deinde soleis carebam in saxoso monte. Mecumque mittebatur agaso, nefarius puerulus, qui me nova ratione quavis à parte perdebat: ac primùm quidem me etiam intensiùs currentem percutiebat, non simplici fuste, sed nodis crebris, acutisque scatente: eandemque femoris partem semper petebat, adeò ut ea ex parte femur verberibus apertum fuerit: nec tamen vulneratum ferire desistit. Deinde onus imponebat, quantum vix etiam elephas tulisset. Ac quanquam acutus erat descensus, hîc tamen verberabar. Quòd si videret mihi incumbens onus in alterum latus inclinare: quanquam graviori detrahenda erant ligna: & leviori adjicienda, ut paria fierent: nunquam tamen istud fecit. Imò lapides magnos ex monte acceptos, leviori seque attollenti onèri addebat: ego verò descendebam lapides inutiles cum lignis circunferendo. Porrò in via erat perennis fluvius, quem ut calceis parceret, post ligna mihi insidens trajiciebat.

εἰ δέ ποτε οἷα πάσχειν, καὶ ἀχθοφορῶν, καθαπτόμενος, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ὁ γὰρ ἦν καθεδεῖς ἐπὶ χεῖρά μοι ἐπιδῶναι, καὶ μικρὰ χαμαθὲν ἐπαίρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε ἐδέοι. ὁδὶ, ὅτε καπηλθεν, ὅτε χεῖρας ἂν ποτε ἐπιδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῇ ὕπτιον ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπαίρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν ἐ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνεπεγκὼν ἀκριβῶν ὀξυζάπτην φορτίον, καὶ τοῦτο ἐπεμῷ ἐσφίγξας, ἀπακρίμας ὄπισθεν οἷα τῆς ἀρχῆς. εἰδὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τῷ ὁδὸν, λαθραιοτέμενος, ἐνεπαίπτει μοι, καὶ πολύ μοι τὸ ὄπισθε νύττωσιν, ἐπίτηδειον. καὶ ἦν μοι τὸ ἀμυνεῖν ἀδύνατον, τῶν προσκόπτων ἀεί μοι ἐπομένων, καὶμὲ ἠρτημένον. εἰ μὲν γὰρ ἀπείμην ἐθέλοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκριβῶν τὸν ἐνεδρεύοντα, τοῦτό τῆς ξύλου ἀποκόμμενος. εἰ δ' φύγοιμι τὸ ξύλον, τοῦ ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ ἐνεπίπτει. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀπαλάτῃ τῷ ἐμῷ λαθραιτεῖν με. ἐπεὶ δέ ποτε ἄπαξ κακὸν πάσχων πολλὰ, οὗτε ἔπ φέρων, ἐνὸς αὐτὸν λαξ ἐλίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λαξ ἐν μνήμῃ. καί ποτε κελεύσ᾽ συναπεῖσιν ἐξ ἑτέρας χωρείας εἰς ἑτέραν χωρεῖον μετενεγκεῖν. κομίσας δέ με, καὶ τὸ συναπεῖον τὸ πολὺ σωρηνεγκὼν, καπέθηκεν ἐπ' ἐμὲ. καὶ δεσμῷ δρυαλίῳ εὖ μάλα ἐνέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα πρόβλημα. ἐπεὶ δ' ἐνέγκας λοιπὸν ἔδη ἐκ τῆς οἰκίας, κλείσας θύραν ἔπ θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τῆς θύρας ἐκέκρυψεν εἰς τὸ συναπεῖον. τὸ δ', τί γὰρ ἄλλο ἐδυνάσθη, δᾷδας ἀνάπτεται. καὶ λοιπὸν ἐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπαλεῖον. μαθὼν δὲ ὡς

bat. Quinetiam ſi quando tanquam feſſus, oneri ſuccumberem, tunc intolerabilis erat ejus moleſtia: nunquam enim deſcendebat ut manum mihi porrigeret, atque humo excitaret, & onus allevaret, ſi quando eſſet opus, ſed à ſummo capite, auribuſque incipiens, fuſte me tundebat, dum me excitarent plagæ. Alio quoque intolerabili malo me laceſſebat. Etenim acutiſſimarum ſpinarum faſcem, vinculo circumligatum à cauda ponè ſuſpendebat. Quibus, ut parerat, cùm in via progrederer, pendentibus & illudentibus, totamque poſteriorem partem lancinantibus, vulnerabar: neque eas arcere poteram, ſiquidem vulnerando me ſemper ſequebantur, & à me pendebant. Etenim ſi lento gradu procederem ut ſpinarum ictus devitarem, baculo conficiebar: ſi baculum devitarem, tunc acutum illud malum à tergo mihi incumbebat. Denique erat agaſoni meo iſtud opus, ut me occideret. Sed poſtquam tandem aliquando malorum impatiens calces in eum movi: calces illos memoria ſemper tenebat. Iuſſus aliquando ſtupam de una regione in aliam transferre: allatam illam dorſo meo alligavit, & me arcto admodum vinculo cum onere vinxit, magnum mihi moliens malum. Nam cùm eſſet prodeundum domo: ſurreptum ex igne torrem adhuc fervidum, ubi procul à ſtabulo proceſſiſſemus, intus ſtupam abſcondit. Quæ (quid enim aliud poterat?) protinus flammam concipit: atque ego nihil aliud quàm multum ignem ferebam. Sed cùm me

in

αὐτίκα ὀπλήσομαι σε τῇ ὁδῷ, πλάμμα βαθὺ σύστοχον, εἰπὼν ἐμαυτὸν δὲ πλάμβος εἰς τὸ ὑγρότατον. εἶτα καύλιον σύστοιχον τὸ φυσικόν. κἀγὼ δινῶν, κἀγὼ τρέφων ἐμαυτὸν, τῇ πλάῃ καταστρέψασα τὸ θερμὸν σώματος, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον. κἀγὼ ὅτι λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τὸ ὁδὸν τὸ ὑπόλοιπον. ὁδῷ γὰρ ἐπ' ἀνάγκης μετὰ τοῦ παιδὸς διανατὸν ἦν δὲ συντόνως, πλαδὰ ὑγρᾷ περιφυρμένῳ. κἀ τότε γε ὁ τολμηρὸς παῖς ὡφειλήκει, ἐμὲ κατηγορήσατο εἰπὼν, ὡς παρὸν, ἐκὼν ἑαυτὸν συνέσπασμαι τῇ ἐπιᾳ. κἀγὼ τότε μὲ, ὡς δὲ συντόνως μὴ ἢ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. ἀλλ' ὕστερον ἀκριβέστερος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμοὶ μακρὰ κρίνειν. κρεμάσας γάρ μ' εἰς τὸ ὄρος, καὶ μοι φορτίον ἄδηλον ἐπιθεὶς ὡς δὲ ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει χαλεπὸν πολυτελὲς οἰκοῦν. ἐμὲ δὲ γυμνὸν, κἀγὼ ἄξυλον κρεμάσας οἴκαδε, κἀκεῖθεν δύσεται μὲ ὡς τὸν αὐτὸν διατόπου ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον δίκαιόν τ' ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως βόσκομεν, θεοῖς δῆλον ὅτι, κἀγὼ βορᾶς. ἀλλὰ μὲν νεῦ ἐπιτηδεύῃ ἔ ἄλλο ἔργον. ἐπὰν γυναῖκα, ἢ παρθένον καλὴν, κἀγὼ ἀρχαίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας, ἵπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς, ὡς εἴ τις ἱρᾶς ἄνθρωπον ἄρρεν, ἐπὶ ἱερομηνίᾳ γυναικὶ κινήμενον. κἀ δίκην ἐν φιλήμασιν χήμενα, κἀ παλπάζων βιάζεται. ὁπόταν τύπτω, σοὶ δίκαιος, κἀ πτάγματα περίξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. κἀγὼ γὰρ νεῦ ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἴδὼν, τὰ μὲ ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν, ἀποσεισάμενον. τὸν δὲ γυναῖκα εἰς τὸν ὁδὸν ἀνατρίψας, χαμαὶ ἐβάλετο, ἵνα ἄλλον ἄλλοθεν συνθραμόντες ἐμπατήσωσι τῇ γυναικὶ, εἰς τὸ μὴ ἀφαιρεθῆναι ὑπὸ δὲ παλὲ τύπτω ἔφυσε. ὁ δὲ, τοῦτο πυ-

in via protinus aſſatum iri ſentirem, profundum ſtagnum nactus, in partem ejus humidiſſimam me injeci: deinde ſtupam hîc volutavi, & me ſimul volvendo, verſando, calidum, acerbumque illud onus luto extinxi: eoque pacto reliquum iter minori cum diſcrimine confeci. Non ampliùs enim poterat puer ſtupam humido luto ſubactam incendere. At ſceleſtus ille puer domum reverſus, falſò me accuſavit, aſſerens me in ignem ſponte inſiliiſſe, & præter ipem ſtupis ſubduxiſſe. Verùm alteram deteriorem in me accuſationem puer ille ſceleſtus excogitavit. Nam cùm me ad montem deduxiſſet, grandi lignorum impoſito onere, illud agricolæ vicino vendidit: me verò nudum, & ligno vacuum ad ædes reduxit: & apud dominum rei atrocis accuſavit. Hunc aſinum domine cur nutriamus neſcio, impenſè pigrum ac tardum. Atqui alius rei ipſi eſt cura. Si mulierem, aut virginem formoſam, jamque viro maturam, puerum-ve conſpicit, calcibus laſciviens, curſu in ipſos fertur, ut maſculus homo quiſpiam amator ad mulierem dilectam permotus: ac ſpecie oſculi mordet, & congredi nititur. Atque hinc tibi lites & negotia faceſſet, dum omnes contumelioſe pulſat, omnes humi fundit. Nunc enim cùm ligna ferret, viſa muliere in agrum proficiſcente, ligna humi projecta diſperſit, & mulierem in via ſubverſam comprimere voluit, donec aliis aliunde accurrentibus, mulierem à formoſi

hujus amatoris laceratione vindicavi mus. His auditis herus, quan-

δόμῳ, ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν ἔφη ἐθέλοι, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτος ἀνθρωπίνου ἐραῖ, ἐπὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξαι αὐτὸν. καὶ τὰ μὲν ἔγκατα, τοῖς κυσὶ δότε, τὰ δὲ κρέα, τοῖς ἐργάταις φυλάξατε. καὶ ἦν ἔροιτο πῶς ὁ τὸς ἀπέθανε, λύκοι τοῦτο κατεψύσαντο. ὁ μὲν οὖν ἀκήδιστος παῖς ἀνηλάτης ἐμοὶ, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάξειν. ἀλλ' ἐν χαίρῃ τις παρὼν τότε μετόνων γεωργῶν, καὶ ὅτος ἐσώσατό με οὐ δι' ἀνάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βεβλασφημούμενος. μηδαμῶς ἔφη ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν, καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον. καὶ ἐμέλα ἔοικεν. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους, ἔρωτα ἐσίσῃ φέρεται, λαβὼν, αὐτὸν, ἔκτεμε. τὴν γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἥμερός τε ἔσῃ, καὶ πίων ἔσῃ, καὶ οἰσὶ φορτίον μέγα, ἐδεῖν ἀχθόμενον. εἰ δ' αὖτος ἀπείρως ἔχεις τούτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν. καί σοι τοῦτον σωφρονίστερον ἀποδότω παρίξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν δὴ ἔνδον ἅπαντες, ἐπῄνεν τὸ συμβούλιον· ὡς εὖ λέγοι. ἐγὼ δ' ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολίσων αὐτίκα τὸ σὺν τῷ ὄρει ἄνδρα. καὶ ζῆν σὺκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ χρυσίων ἀνθρώπων ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκείῳ ὁλόκληρον ἔτι, καὶ ἀκέραιον νεκρὸς τεθνήξομαι. ἐπεὶ δ' ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸ ἄγρον, καὶ τῷ ἐπαύλιν, τοιῶδε λέγων τῷ νεανίσκῳ κώμῃ, τῷ ὑπὸ τοῖς ληστοῖς χρυσθέντι, καὶ τὸ τούτης νυμφίον, ἤδη δείλης ὀψίας ἀμφοτέρους αὐτοὺς σὺν τῷ αἰγιαλῷ ἐξαπατῶντας, ἐπιπολάσαντα ἄφνω τὸν

doquidem neque ire vult, inquit, neque onus bajulare, & amores humanos imitatur in mulieres & pueros ruens, jugulate ipsum: ejusque inteſtina canibus date, & carnes operariis ſervate. Et ſi quæratur quomodo ſit mortuus, à lupo interemptum fingite. Ille igitur puer nefarius, agaſo meus, lætabatur, meque ilico jugulare volebat. Niſi fortè quiſpiam ex vicinis colonis præſens fuiſſet, qui me ab interitu vindicavit excogitato adverſum me gravi malo. Naquaquam hunc aſinum occidas, inquit, piſtrino, & oneri ferendo aptum. Neque hoc magni eſt laboris: ſiquidem in homines amoris œſtro percitus fertur, acceptum ipſum caſtra. Nam ſublata veneris cupiditate, ilico manſuetus, & pinguis erit, neque magnum onus geſtare gravabitur. Si tu artis iſtius es imperitus, intra triduum aut quatriduum adveniam: & tibi illum ove moderatiorem caſtratione reddam. Omnes qui aderant, conſultorem hunc, ut cujus proba eſſet ſententia, collaudarunt. At ego jam lachrymabar, ut pote qui virilitatem aſini eram amiſſurus: & me nolle amplius vivere dicebam, ſi fierem eunuchus. Itaque omnino à cibo in poſterum abſtinere decreveram, aut me ipſum ex monte præcipitem dare, unde delapſus, morte miſerrima integer & intactus interirem. Nox erat intempeſta, quum quidam nuntius è pago in agrum, villamque venit, qui diceret puellam hanc recens nuptam, anteaque à latronibus raptam, ejuſque ſponſum, circa veſperam in littore deambulantes ambos, à repentina maris inundatione raptos,

ἁλόντας, ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι. καὶ τέλος, αὐτοῖς τοῦτο τὸ συμφορᾶς, ἢ θανάτου γνῶσθαι. οἰδὲ, οἷα δὴ κτεινωμένης οἰκίας νέον δυστοτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καμὲ ἐκ τῶν ἁλλαξῶν, καὶ πάντ' ὄσα συνάδες ἦν συλλαβὼν, ἐπικατέδησέ μοι ἐν τοῖς ἵπποις. ἐγὼ δὲ, ἠχθόμην μὲν, φέρων φορίον οὐκ ἀλλότριον. ἀλλ' ὅμως τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐξελαύνειν ἐκτομῆς. καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ἐδὺ ἀρχαῖον, ἐν τρισὶν ἄλλοις ἡμέραις τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον. εἰσπεσόντες ἐγνωσαν οἱ ἄγοντες, ἡμᾶς ἰδρῶτι, καὶ ἐκτυφῶς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν ἐν πλείοσιν. καὶ κῆρυξ ἐφάνη· ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἐστὼς, ἐκήρυττεν. οἱ δὲ προεστῶτες, ἰδίᾳ ἤθελον, πρὸ φόβου ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἐκάστου ἐβάλλοντο. καὶ τοὺς μὲν, ἀπήεσαν, ἄλλος ἄλλον. ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον, ὁ κῆρυξ ἐκάλεσεν αὖθις ἐπαναγαγὼν ἐς οἶκον, ὁρᾶς λέγων, ὅτος μόνος οὐκ εὕρηκε κύριον. ἢ δὲ, πολλὰ πολλάκις διαμφὶ, καὶ μεταπίπλωσεν ὑμῖν, ἤγαγε καμοὶ τὸ δυστότλων, οἷον οὐκ ἂν ὄξεώμην. κινναδὲς γὰρ, καὶ γέρων ἦν, τούτων οἷς ἔτυχε τῶν θεῶν συρίων εἰς τὰς κώμας, καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὸν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν. καὶ στένων ἔλεγε, τῇ δυστότῃ εἰ πόλεμον ἄγομεν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἦν ὁ τοῦ Φίλητος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ ἀνεψιῷ μου, μέγα δίδυς ὡς τὰ θύρας ἀνακέκραγμαι, ὦ κορασία, δοῦλον ὑμῖν ἐπρίατο raptos, & ab hominum conſpectu ablatos fuiſſe: atque hunc illius calamitatis, & mortis finem obtigiſſe. Servi autem domo novis dominis vacua decreverunt ſervitutem non amplius ſuſtinere, & ſurreptis omnibus quæ domi erant, arrepta fuga ſibi conſulunt. Equorum paſtor, aſſumptis mecum & equabus, & quicquid poterat, id mihi illiſque impoſitum illigat. Equidem ego ægrè ferebam quòd veri aſini onus ferrem: lubens tamen iſtud meæ exectionis impedimentum ſuſcepi. Et cùm tota nocte difficilem viam iviſſemus, exacto trium aliorum dierum itinere, Beroeam Macedoniæ urbem, magnam & populoſam venimus: in qua noſtri ductores, & nos, & ſe ipſos ſiſtere ſtatuerunt. Tunc autem venum expoſiti ſumus: ac medio in foro præco vocalis ſtans proclamabat: Mercatores autem nos videre volebant aperto ore, & ex dentibus ætatem conjectabant: atque illos emerunt, alius alium. Me ultimum relictum præco juſſit reduci domum, inquiens, vides ut hic ſolus dominum non reperit. At ſors quæ ſæpe revolvitur & mutatur, mihi quoque dominum adduxit, qualem non optaſſem. Cinædus enim & ſenex erat, unus ex iis qui per pagos & villas Deam Syriam circunferentes, eam mendicare eogunt. Huic vendor magno admodum pretio, ſcilicet drachmis triginta. Iamque ingemiſcens, præeuntem dominum ſequebar. Vbi domum Philebi (hoc enim erat emptori meo nomen) pervenimus, ilico magna voce ante fores clamavit, O puellæ, ſervum emi vobis pulchrum,

μὴν καλὸν, καὶ ἄδηλον, καὶ καταπεδήκλω τὸ γλῶττον. ἦσαν δὲ τὰ παρόντα, ὄχλος κιναίδων συνηργῶν τῷ Φιλήβῳ. καὶ πάντες ἐπὶ τοῦτο βοῶν ἀνεκρότησαν. ὡσπερ γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸ ἐωνημένον. ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν ὄνον, ἤδη παῦται ἐς τὸν Φίλήβου ἕκαστον, τὸν μὲν ὄνον, ἀλλὰ νυμφίον σεαυτῇ πόθεν ἄρας λαβοῦσα; ὅταν δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκνοις παρὰ μὲν πολλὰς τοιούτους. καὶ οἱ μὲν, ἐγέλων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, σωστέον ἦν ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον. καὶ τὸν μὲν σκευασάμενοι, ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τὴν πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὸν χώρον ἐθεασάμεθα. ἐπειδὴ δὲ εἰς κώμην τινὰ ἀφικόμεθα, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος, ἱστάμην. ὁ δ' αὐλητὴς ὅμιλος, ἐφύσα ἔνδον. οἱδὲ, τὰς μίτρας ἀποβαλόμενοι, τῷ κεφαλῷ κάτωθεν ἐκ δ' αὐχένος ἐλάσαντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς κνήμας. καὶ τὸν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλοντα ἔκρυσε, ἔτεμνε δὲ παύτῶν. ὥστε ἐν ὀλίγῳ πάντα πανταχῇ μαλακῆ αἵματος. ἐγὼ δὲ παῦτα ὁρῶν, παρῳχόμην ἔτρεμον ἐπὶ, μή ποτε χρεία τῆ θεᾷ ἐνείη αἵματος χθόνιος. ἐπειδὴ δὲ κατακόψειαν ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν ἀφειδηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολὸς, ἐ δραχμάς. ἄλλος ἰχάδας. καὶ οἶνον, ἐ τυρὸν κάδον ἐπέδωκε, ἐ πυρῶν μέδιμνον, καὶ κριθῶν τοσοῦτον. οἱ δὲ, ἐκ τούτων ἐτρέφοντο. καὶ τὸν ἐπ' ἐμοὶ κομιζόμενον θεὸν, ἐθεράπευον. καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκοι δὲ κωμητῶν μέγαν ἀρχιδύοντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καθεύδοντες ἔτυχον. ἐπὶξα ὑπῆρχον ἐκ δὲ κωμήτου ὅσα σωθῆναι, ἐ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις καναύδοις ἦν. ἐγὼ δὲ, ὑστεραλ-

adultum, & genere Cappadocem. Erant eæ puellæ, cinædorum Philebi coadjutorum turba, qui omnes ad illius vocem applauſerunt. Nam revera hominem emptum putabant. Sed ut ſervum illum viderunt eſſe aſinum, hujuſmodi cavillis Philebum petunt, hunc non ſervum, ſed ſponſum unde tibi adducis? Macte eſto præclaris hiſce nuptiis: taleſque pullos quamprimum nobis parito. Atque illi quidem ridebant. Poſtridie ad opus componebantur, ut ajebant. Deamque inſtructam mihi impoſuerunt. Deinde ex urbe egreſſi, regionem luſtrabamus. Et poſtquam ad villam quandam pervenimus, ego ille Dei bajulus conſtiti, tibicen autem Deo afflatus cecinit, alii mitris projectis, depreſſa cervice caput torquentes, lacertos gladiis ſcindebant, & linguam ex dentibus exertam quiſque incidebat, ita ut brevi tempore omnia molli ſanguine plena fuerint. Quæ cùm viderem, ſtans intremiſcebam, veritus ne aliquando Dea aſinino ſanguine indigeret. Poſtquam eo pacto ſeſe inciderant, obolos & drachmas à circumſtantibus ſpectatoribus colligebant: alius caricas, & vinum, caſeique fiſcellas dedit, atque frumenti hordeique modium aſino. Atque hi victum ex his parabant: Deamque meis humeris impoſitam colebant. Et cùm aliquando villam quandam ingrederemur, illi adoleſcentem quemdam procerum ex ruſticis, domum in quam diverterant, prædati deducunt: quo vitiato, muliebria, pro more & conſuetudine, nefarii cinædi illi perpeſſi ſunt. Ego autem meæ mutationis vicem

ζήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ μεζοβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι ὦ Ζεῦ χρῆναι ἠθέλησα. ἀλλ' ἡ μὲ φωνὴ, σὺν αὐτῷ μοι ἡ ἰμὼ, ἀλλ' ἡ ὄνος ἐκ τοῦ φάρυγγος. καὶ μέγα ἀνεκρούσμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες, ἔτυχον γὰρ τότε ὄντες ἀπολωλεκότες, καὶ τὰ ἀπολωλότα ζητοῦντες, ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, ἤδεσι ἤδει εἰπόντες ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος. καὶ καταλαμβάνουσι τὰς καινάδας, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένας. καὶ γέλως ἐκ τοῦ ἐπισταθέντων πολὺς γίγνεται ἔξω. καὶ ἐκφερομένης, ὕλη τῇ κώμῃ τῇ λόγου διέδωκεν τὸ ἱερεῖον τῶν ἀσταλγείων. οἱδὶ, αὐδάρμοι δεινῶς πᾶσα ἐλπλεγμένα, τὸ ἐπιόσης νυκτὸς ἀθῶς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐμάνην τὸ τῇ ἐρήμῳ τὸ ὁδὸν ἐκαλίπαινον, καὶ ἀρχίζοντό μοι τῶν μυώσεών τε ἐκείνων μυήσεα. καὶ τοῦτο μὲ ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, καπῶς τῷ λόγῳ ἀκύειν. ἀλλὰ τὸ μὴ τοῦτο, ἐκεῖνό ἀνεκτόν. τὸν γὰρ θεὸν ἀφελόντος μου, καὶ χαμαὶ καθέμενοι, καὶ τὰ τράμματά μου πάντα ἐξεπασάσαντες, γυμνόν ἤδη ἐκτενδίσαί με δένδρῳ μιᾷλῳ. εἶτα ἐκείνη τῇ ἐκ τῶν ἀφαιρᾶλων μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀπολέσαι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον. καὶ μόλις ἐκποφάξαι μὴ τὰς μάστιγας ἐκελεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὰς βαλόντα πολλὴν, καὶ τὰ κώμης ἐκ ἐργασαμένους, ἐκβαλόντα. ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀπολιπεῖν, δεινῶς αὐτὰς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, ἐκ ἐκ ἔχουσα ὅπως ἐδέδει. ἐντεῦθεν ἐν μὴ τὰς μάστιγας, λαβὼν τὸν δέσποινα, ἐβάδιζον. καὶ ὡς ἐσπέρων ἤδη κατελύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου. καὶ ἐν ὑπὸ ἔνδον. καὶ τὸν θεὸν μέλλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ ἐποιήσατο. ἐνταῦθα οἰ-

cem ſummopere dolens, unde haſtenus mala tolero, exclamare volui, ὁ ſæve Iupiter. Verùm non mea: ſed aſini vox è gutture aſcendit, magnumque rugitum edidi. Ex paganis quidam, qui aſinum amiſerant, & amiſſum quærebant, audito ingenti rugitu meo introeunt, nemini quidquam dicentes, ac ſi illorum eſſem, & infandà patrantes cinædos deprehendunt. Atque ab iis qui fuerant ingreſſi multus riſus foris excitatur. Nam curſim egreſſi ſacerdotum iſtorum laſciviam per totum pagum divulgarunt. Quos cùm flagitii deprenſi magnopere puderet, proxima nocte ſtatim abeunt. Cumque in via ſolitaria eſſent, ſuccenſebant & iraſcebantur mihi qui ipſorum myſteria patefeceram. Erat hoc malum tolerabile, quòd verbo malè audirem: at intolerabile quod ſequutum eſt. Nam ſublata Dea, depoſitaque humi, & mihi detractis omnibus ſtragulis, nudum jam arbori ingenti alligant: cæſumque flagro ex talis facto, propemodum interfecerunt, jubentes in poſterum me eſſe taciturnum Deæ vectorem. Quinetiam poſt flagra me jugulare ſtatuunt, ut qui ipſos in magnum dedecus conjeciſſem, & ex vico re non facta ejeciſſem. Sed Dea jacens humi, & vectore deſtituta ſi perirem adeò terribili vultu conſpexit eos, ut me non occiderint. Hinc igitur poſt verbera, ſuſcepta domina, progrediebar: & veſperi in hominis opulenti prædium divertimus. Qui cùm domi eſſet, lubentiſſimè Deam hoſpitio excipit, ipſique ſacra facit. Hic ego cognovi me in

δὲ μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς.
Τ φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν
ἀρχῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνον ἀγρίου
μηδέν. τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσας
λαθὼν, ῥᾳθυμίᾳ ἀπόλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων.
ὃς δεινὰς πληγὰς πολλὰς, Ϲ βάσανον ὑπὲρ τῆ ἀπωλείας Ϝ μηροῦ, ἔγνω
περιφέρειν ἑαυτὸν ὑπὲ Ϝ τραχήλου. ἡ
δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον
ἐμοὶ, ἀλλὰ μήτε ἀποθάνοις εἶπεν ὦ
φίλτατε, μήτε ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς
σεαυτόν. πεποίθμεν γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. Τ κινάιδιον τοῦτον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἀκεῖθεν σφάξας αὐτὸν. τὸ μέρος μὲν
ἐκεῖνο, Τ μηροῦ λοιπὸν, νόμιζε
θεῦναι. καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ
δεῖπνον. καὶ τὸ ἄλλο Ϝ ὄνου, κρέας
σου εἰς Τ κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ
ἀποδρᾶναι, οἴχεσθαί σοι, καὶ εἶναι
ἀφανής. ὁρᾷς ὡς ἔστιν εὐπρεπὲς, Ϲ Ϝ ἀγρίου ὄντος πάντα ἀμείνονα; ὁ δὲ μάγειρος, Τ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, ἄριστα ἔφη σοι ὦ
γύναι, ταῦτα. καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ
ὄρνῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω. καὶ
τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται. ὁ μὲν
ἀνόσιος ὑτος ἡμᾶς μάγειρος, ἐμοὶ
πολιτεύσατο ἐκεῖνος τῇ γυναικὶ ταῦτα
συνεβουλεύετο. ἐγὼ δὲ, τὸ μέλλον
ἤδη προορώμενος, κρείττων ἔγνων τὸ
σώζειν ἐμαυτὸν ὑπὲ Τ κρεανίδος· καὶ
ῥήξας Τ ἱμάντα, ὦ δεσπότα, Ϲ
ἀνασπάσας, ἔεμεν δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ Τ ἀρχῶν. οὕτω δὴ εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, Ϲ λυχνίαν, Ϲ τραπέζας. καὶ
γὰρ μ' ὤμου κομψόν τι τοῦτο ὠφέλησεν ἐμοὶ σώτειραν, Ϲ Τ δεσπότην Τ ἀρχῶν κελεύειν εὐθέως ὠφλακωτὸν ὄντα ἐμὲ καθαλεσθῆναι φυάτιδος ἀσφαλῶς. ἀλλὰ μετοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤγαγε κίνδυνον.

magno periculo versari. Nam quidam ex amicis, donum ruris domino miserat, agrestis asini femur: quod cùm coquus condiendum cepisset, negligentia amisit, clam ingressis canibus multis. Qui plagas multas, & femoris illius amissi pœnam veritus, ex collo sese suspendere statuit. Sed ejus uxor, ingens mihi malum. At nolito mori, inquit, ô dilectissime: neque te dedas hujusmodi animi consternationi. Nam si mihi credideris, omnia rectè geres. Cinædorum illorum asinum in desertum locum deducito: deinde eo jugulato, partem illam, nempe femur, recisam huc affer, quam paratam domino apponas, reliquum verò corpus in præcipitium alicubi detrudito. Nam aliquò aufugisse, & latere videbitur: vides autem quàm sit obesus, illoque sylvestri per omnia melior? Coquus approbato uxoris consilio, hæc optimè, inquit, consuluisti uxor: hocque solo facto plagas vitare possum: jamque hoc faciam. Itaque nefarius iste meus coquus, mihi astans, hoc cum uxore consilium inibat. At ego, quod futurum erat prævidens, optimum factu duxi, si cæde illa me liberarem. Itaque facto quo ducebar, loro, prosiliens feror intus cursu, ubi cum ruris domino cinædi cœnabant: quò cursim ingressus, saliendo lumen & mensas subverto. Quod inventum elegans mihi fore saluti arbitrabar, ruriscque dominum illico jussurum ut petulans hic asinus tuto in loco conclusus servaretur. Verùm illud me in extremum adduxit periculum.

Nam

λυπῶν δέξασθαί με, ξίφη πολλὰ ἕλκη, ἐ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐκτάσασθαι, ἐ ξύλα μακρά. καὶ οὐχὶ ὕπνος, ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ δ' ὁρῶν ὅ δεινὸν τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἶσω παρέρχομαι, ἵνα τοὺς ἐμοὺς δεσπότας κοιμωμένους ἔμαθον. οἰδὰ, ξυσσάμβους τοῦτο, συγκλείσαντες τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξαισιον. ἐπεὶ δ' ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενοι τὴν θεὸν αὖθις, ἀπήειμεν ἅμα τοῖς ἀγύρταις. καὶ ἀφικόμεθα εἰς κώμην ἄπυ μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον. ἐν ᾗ ἐ κομιδῇ τι ἐπιφανὲς ἐπράσσομεν, τὴν θεὸν μὴ μόνην ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ. ἡ δ' περὶ ἐκείνους μάλιστα πεμφθεῖσα ἐπιχωρίᾳ δαίμονι, τὸ ναὸν οἰκᾶσαι. οἱ δὲ, ἐ μάλα ἄσμενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ συνοικίσαντες. ἡμῖν δ' οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρίψαντες, ἀπῄσαν ἄλλην εἰς τὴν πλησίον πόλιν. καὶ τὴν θεὸν ἀπῆγον τὰς ἐπιχωρίας ἐ αὖθις εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες, ἐκομίζοντο αὖθις. καὶ θήκας ἐπ' ἐμοὶ, ἅλαυτον ἔξω. ἔτυχον δ' οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, λαθ' ὑπὸ τῇ θεᾷ ἔφερον. οἱ δ' κομιζόμενοι, αἰσθόμενοι ταῦτα, διώκουσιν ἐδίωκον. ἐπεὶ ὡς πλησίον ἐγένοντο, κραυγὴν ἀφέντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἷλκον αὐτῶν ἐκ τῆ ὁδῆ, καὶ δυσσεβεῖς, ἐ ἱερόσυλους ἐκάλουν, καὶ ἁπάντων τὸ κλαπὲν ἀνάθημα, καὶ ἐρεύνωντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐκ τῆ πήλᾳ τῷ θεῷ. δήσαντες δὲ τὰς γυναικείας, ἦγον ὀπίσω. καὶ τὰς μὲν, εἰς τὸν εἱρκτὸν ἐμβάλλουσι. τὸν δὲ θεὸν τὸν ἐπ' ἐμοὶ κομιζόμενον ἁρπάσαι, καὶ ἄλλοι ἔδωκαν. τὸ δὲ χρυσίον, τῇ πολίτιδι θεᾷ πάλιν ἀπέδωκαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τά τε

Nam furiosum me opinati, strictis in me jam multis gladiis, lanceisque & longis baculis, ad me occidendum erant comparati. Ego periculi magnitudine perspecta, intro curro, ubi erant dormituri mei domini: qui hoc viso, fores diligenter extrinsecus claudunt. Postea diluculo, iterum suppositio Deæ dorso, iham una cum hisce circulatoribus: & ad villam magnam & populosam devenimus, ubi novum prodigium finxerunt, ut Dea non maneret in hominis ædibus: sed habitaret in illius loci Deæ templo, quæ apud ipsos potissimùm coleretur. Illi lubenti animo peregrinam Deam receptant, cumque sua Dea collocant. Verùm nobis pauperum hominum ædes designant: in quibus domini multos dies commorati, in proximam urbem proficisci voluerunt, & repetitam ab indigenis Deam, atque è delubro allatam mihi imposuerunt, méque abegerunt. Verùm impii illi qui delubrum ingressi erant, donarium nempe phialam auream furati, sub Dea ferebant. Qua re cognita pagani nos insequuti sunt. Deinde quum appropinquarunt, desilientes ex equis, ipsos in via retinuerunt, impios, & sacrilegos vocarunt, & surreptum donarium repetiverunt: illudque, scrutati omnia, in sinu Deæ invenerunt. Itaque effœminatos istos à tergo ducebant vinctos: quos quidem in carcerem conjiciunt: quamque gestabam Deam sustulerunt, aliique fano dederunt: aurum autem suæ Deæ reddiderunt. Postera die, & sarcinas, & me vendere decre-

σπάδη, καὶ μὲ πιπράσκει διίγωσσε. καὶ ἀπέδοτό μι ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῶν πλησίον κώμῃ οἰκοῦντι, πέχνῃ ἴχνη ἄρτους πέπλειν. Ὑτός μι ἐδέλεβεν, ἐ πυρῶν μεδίμνους δέκα ἀνησσάμενον, ἐπιθείς μοι τ πυρῶν, ὡς ἑωυτῶν ἤλασεν οἶδν ἐρχαλίαν. ὡς ἦ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τ μυλῶνα. καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἴνδιν ὀμοδύλων κτίνων. καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν. καὶ πᾶσιν τούτοις ἐφίστην. καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μάλ με, οἷα ξένον δοῦλον, ἐ φορτίοις βαρύτατα ἐρέμενον, ἐ οἶδν ἐρχαλίαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἴνδιν ἀφῆκαν. ἦ ὑστερείας, οἰκτίλῳ τοῖς ὀμμάσιν ἐπιπτέσαντες, ὑποζυγνύουσί με τῇ κώπῃ τ μύλης. εἶτα ἤλασαν. ἐγὼ ἦ ἐπιστάμενον ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών. ἐφεστοπούμενον ἦ ἀγασεῖν. ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τ ἴνδιν βακτηρίας, περιίστανταί με. καὶ μὴ ἐφεσδυκήσασθαι ὡς ὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἄῤῥοα τῇ χαιρέ, ὥστ με ὑπὸ τ πληγῆς, ὥσπερ τρόμβοι ἐξαπίνης τρίφεσθαι. καὶ πείρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τ δοῦλον ἐς τὸ πᾶν δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὸν χαίροντα ἦ δεσπότην. λιπὼς ἂν πάνυ γέγωμα, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστ ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι. καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τῶν πέχνων. ἔτος ἦδ ἐμὲ κῆπεν, λαβὼν χαμερλῆν. καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἐν ἴωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκπέμπει εἰς τὸν ἀγορᾶν. καὶ παραδοὺς τοῖς πωλοῦσι πιπράσκουσιν, ἦρά με πάλιν εἰς τ κῆπον. ἔνθα ἐκείνῳ μὲ ἐ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν. ἐγὼ ἦ, ἐν τούτῳ εἰσήκειν ἀργός. ὠὸ δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. ἐφθόνουν μὲν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ὠὸ. ἦν verunt: & me piſtori, peregrino homini, vicinum pagum incolenti vendiderunt. Qui decem frumenti modiis quos emerat, dorſo meo impoſitis, per viam aſperam ad ſuas ædes ducebat: quò quum advenimus, in piſtrinum me introducit: ubi magnam conſervorum jumentorum copiam cerno, ubi & multæ erant molæ, quæ omnes à jumentis hiſce verſábantur: quæ omnia farinis erant plena. Tunc quidem me, ut pote novum ſervum, & qui graviſſimum onus tulit, iterque difficile confecit, intus quieſcere ſiverunt. Poſtridie, oculis linteo velatis, molæ jugo me alligant. Tum incitabant: ſed noram quomodo eſſet molendum, id uſu edoctus, me tamen non noſſe ſimulabam: at mea ſpes fuit inanis. Nam multi ex domeſticis, muniti baculis me circunſtant, ac de improviſo, me nihil tale expectantem tota manu percutiunt: adeò ut plaga compulſus, molam turbinis inſtar volverem. Ex quo edoctus ſum experientia, ſervum non debere domini manum expectare, ut ea præſtet quæ ſui ſunt officii. Interim macreſco, & corpore fio debili, ita ut ſtatuat herus me vendere. Vendidit igitur olitori, qui colendum hortum acceperat: idque negotii habebamus. Itaque dominus olera mihi imponebat, quæ in forum ferebam: & poſteaquam ea venditoribus tradidiſſet, me rurſus in hortum ducebat: ubi dum fodiebat, dum plantabat, dum aqua plantas irrigabat, ego interim otiabar: ſed admodum moleſta erat mihi temporis illius vita: quia jam vigebat hyems, nec

καὶκεῖνος οὐδὲ αὐτὸς φάγμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί. καὶ ἀντιβόλητος, πολὺν ὄγρον ἐ πάνυ σκληρὸν, καὶ ὀξυὼ ἐπάτουν. καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, ἡδέσμης πικρὰς, ἐ σκληράς. καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τὸ κῆπον, ὁπολαχόντι ἀνὴρ γηραιὸς, φαλιάντα φαλὼ ἡμφιεσμένος. καὶ τὰ μὲ σχῆμα, λαλεῖ σὺς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ καὶ ἤρξε τ κυνηγὸν ὅπως ἀπάγοι τ ὄνον ἐμοί. ὁ ἦ, οἴμοι τ φωνῆς ἀνόητον ὄν, ἠδὲν ἀπεκρίνατο. ὀδὲ, ὀργιζόμενος, ὡς ὑστεροῦμενος, πάντα τῇ μάστιγι τ κυνηγὸν. κἀκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ. καὶ ὁπ τ ποδῶν ὑποσκάσας, εἰς τὸν ὁδὸν ἐκτείνει. καὶ κείμενον ἔπαιεν ὕπτα, ἐ χαλεπὸ, ἐ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ὁπ τ ὁδοῦ. καὶ ὁς τὰ σχῆμα ἐ ἀπεμάχθη, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ. ὀδὲ, ὥσπερ ὑπ αὐτοῦ σαφῶς διδαχθεὶς τὸ ἀκριβωσόμενος, ἀπὸ τὸν μαχαίρου αὐτοῦ, καὶ ῥίπτει πόρρω. εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ, τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται, ὡς τεθνηκὼς ὑπ τοῖς πληγαῖς. ὁ ἦ, δείσας ἀπ τούτου τὸν μὲ, αὐτοῦ ὡς εἶχε κείμενον, ἀπολείπει. τὸν ἦ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνεν ἐς τὸν πόλιν. ὡς ἦ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτοῦ, συνεργῷ τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς ἦ, τ κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδοῦ διδιὼς, κρύπτεται ἄμπ ἐμοὶ, ὡς τὸν τ μὲ ἀφ' ἑαυτοῦ. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δέξαι αὐτοῖς, ὅτι ποιοῦσι. τ μὲ ἐμὸν διαπράττω, κἀγὼ σὺν ἐκείνοις ἐκ τ ποδῶν, πομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον. κἀκεῖ μὲ ἄνω συγκλείσαντες. ὁ ἦ φαλιάντης, ἐκ τ ὁδοῦ τόπ μάλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, κεφαλαῖον τοῖς πληγαῖς,

nec ille habebat unde sibi fragulum emeret, tantùm abest ut mihi, atque ego sine calceis lutum humidum, durum, & acutum calcabam. Nihilque habebamus ambo, quod comederemus, nisi amaras, duraſque lactucas. Cùm aliquando in hortum prodiremus, convenit nos vir generosus, militari ſtola amictus: ac primùm Italica lingua compellat, interrogatque quonam me asinum deduceret: ſed is puto voce non intellecta, nihil reſpondit. Ille autem iraſcens, ac ſi contemneretur, flagro percutit hortulanum, hortulanus cum eo congreditur, & pedibus ſubter tractis in via proſternit: jacentem impetit manu, pede, & lapide de via capto. Et qui primus aggreſſus erat, ſe tutabatur, & minabatur, ſi exurgeret, ſe illum enſe interfecturum. Ille autem, ut quod erat tutiſſimum, ab eo ipſo edoctus, vagina gladium educit, & procul abjicit. Deinde jacentem iterum cædit. Tandem verò miles malum videns intolerabile, ſe verberibus ſimulat enecatum. Id veritus hortulanus ibi, ut ſe habebat, jacentem relinquit: & impoſito mihi enſe, ad urbem pergit. Quo cùm perveniſſemus, hortum ſuum conſorti cuidam colendum dedit. Ipſe autem viæ periculum veritus, penes aliquem ex familiaribus in urbe mecum delitescit. Poſtridie communi conſilio meum dominum in arca occultant: & me, pedes attollendo per gradus in ſummas ædes vectant, ibique me concludunt. Porrò miles cùm vix, ut ajebant, ſurrexiſſet, capite plagis gravato in urbem

ἦκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ συντυχὼν, λέγει τὴν λύπουσαν τὸν κηπουρόν. οἱδὲ, σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μεμφόμενοι ἵνα ἡμεν κεκρυμμένοι. καὶ καταλαμβάνουσι τὸν τῆς πόλεως ἄρχοντας. οἱδὲ, εἶσω πιὰ τὸ ὑπηρετῶν πέμπουσι. καὶ τοὺς ἔνδον ἅπαντας ἐξελθεῖν ἔξω κελεύουσιν. ὡς δ' ἐξῆλθον, ὁ κηπουρὸς ἠδημὼ ἐφαίνετο. οἱ μὲν δὴ στρατιῶται, ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν. καμὲ τὸν ἐκείνου ὄνον. οἱδὲ, οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι ἔλεγον, ὅτι ὤφρατον, ὅτι ὄνον. θορύβου δ' ὄντος, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γιγνομένης, ὁ ἀρχων, καὶ πάντα πειέργος ἦν, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀφικόμενος ἄνωθεν κάτω ἀφ' ὑψηλοῦ. οἱ δέ με ἰδόντες, σὺν γὰς ἀπέκρυπτον. οἱδὲ, ἐκαλόκισαν ψευδῆ λέγοντες. καὶ οἱ ἄρχοντες εἶσω παριόντες, καὶ πάντα ἐπιφωνοῦντες, ἀνέῳξαν τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγκείμενον. καὶ λαβόντες, τὸ μὲ, εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμπουσι, λόγον τὸν τετολμημένων ὀφίξοντα. ἐμὲ δ', κάτω βασάσαντες, τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν. πάντες δ' ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μιωύσαντι ἐκ τοῦ ὑπερῴου, καὶ καταβάντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην. κἄκτοτε ἐξ ἐμοῦ καταγνοὺς ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὅτου κατακύψεως. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα. ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω. καὶ πραξάσκῳ με πέντε καὶ εἴκοσιν ἀττικῶν. ὁ δ' ἀνησάμενος, θεραπαινίδι ὠνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῶν ὑπὲρ Μακεδονίαν τὴν μεγίστης Θεσσαλονίκης, ὅτου πύργον εἶχε ταύτην. τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύαζε, καὶ εἶχε δὲ ἀδελφὸν συνδοῦλον, ἄρτους πτίσσοντα, καὶ μελίπηκτα κηρῷ ἐπισφάλοντα. ὅτοι οἱ ἀδελφοὶ, συσκηνοῦντες τε

bem venit: ubi nactus commilitones, iis hortulani injuriam narrat: qui cum ipso congregati, ubi deliteſceremus, comperiunt, & magiſtratus urbis ſecum ducunt. Hi lictorem intro mittunt, omneſque qui intus erant, foras prodire jubent. Cùm prodiiſſent non apparebat hortulanus: ſed illum, méque ipſius aſinum intus eſſe dicebant milites. Illi verò nihil intus relictum eſſe, neque hominem neque aſinum, affirmabant. Hinc orto tumultu, & clamore multo in vico, ego petulans, & omnium curioſus, quinam clamarent diſcendi cupidus, per feneſtram deſpicio. Illi me viſo exclamant: alii in mendacio deprehenduntur. Tum ingreſſi magiſtratus, omnia ſcrutando, dominum meum in arca jacentem inveniunt: quem in carcerem mittunt, redditurum ſuſorum rationem: me inferius portatum dant militibus. Et in riſum effuſi omnes irridebant me, qui è ſummis ædibus dominum prodidiſſem. Exinde à me primo id verbum in vulgus prodiit, Ex aſino conſpecto. Quid autem hortulano meo domino poſtridie acciderit, neſcio. Me verò vendere decrevit miles, & venditi quinque & viginti drachmis Atticis. Emptor, ſervus erat viri ditiſſimi, Theſſalonices Macedoniæ civitatis maximæ. Hic artem hanc callebat, domino videlicet epulas parabat: fratrem habebat conſervum, panes coquendi, & liba melle conficiendi peritum. Hi fratres eodem contubernio, eodem-

ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα. καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ ἐμὲ ἵζανον ἔνδον κατάλυον. καὶ ὅτι μὴ τὸ δεῖπνον ἦν διαφόρου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶχον εἰσμίζον. ὁ μὲν, πρέων, καὶ ἰχθύων. ὁ δὲ ἄρτων, καὶ πλακούντων. οἱ δὲ, κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τύπτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην ἐπιστήσαντες, ἀπῆισαν, ὥστε ἀπολύσασθαι. καίμοι τῶν ἀθλιωτάτων περὶ ἐδαίων μακρὸν χαίρειν λέγων, καὶ τέχναις, καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν διακονῶν ἐδόθην ἐμφυῆν. καὶ λάθρα μικροῦ πάνυ ἐγκρίζομαι ἀψωνίου τροφῆς. οἱ δὲ, ἀναρίψαντες εἶπον, τὰ μὲν ἄσσα τάδε ἡδαίνυτο τῆς ἐμῆς φαγίας τὸ ἐμπλεῖον, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἀθλιωτάτων, καίμοῦ ὑπὸ τὸ φύσει, καὶ φειδοῦ κλέπτοντος τὸ ἄμεινον. ἐπεὶ δὲ τέλεον ἤμελλον αὐτῶν κατάγνως ἄνοιτο, τὰς κρεάδας τῶν μεριδίων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέπτυσαν. καὶ ἐπειδὴ ἤδεισαν ἤδη τὸ ζημίας, παρμάσσοντε, ἄμφω ὑποπτεύοντες ἀλλήλους ἔλεπον, καὶ κλέπτων ὁ ἕτερος τὸ ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κρεῶν, καὶ ἀναψυχὴν ἔλεγον. καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω. καὶ τῶν μεριδίων ἀριθμὸς ἐγίνετο. ἐγὼ δὲ τὸ βίον εἶχον εὖ ἡδονῇ, καὶ τροφῇ ἐκ τοῦ σώματός με ἐκ τῶν σωτῆρος τροφῆς παλίν κρεῖττον ἐγεγόνη, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσα τῇ τριχὶ ἀπέλαμπεν. οἱ δὲ γυμνασιάρχαι, μέγα τί με, καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κεφάλαια μὴ δυνατὰ μέμφα, ἀλλ' ἐς ταὐτὸ μέτρον ἰόντα, εἰς ὑποψίαν ἤρχοντο τῶν τελωνικῶν τῶν ἐμῶν. καὶ ἀσπαλιεύοντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, ἀσφαλόντες ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θύρων, ἐσκοποῦντο τάδε. κἀγὼ τότε τῶν δὲ λάθ μηδὲν εἰδὼς, ἤειμεν, ἀσπαλιεύων. οἱ δὲ, παρμάσσοντε ἐγέλων,

codemque diverſorio ſemper utebantur: & permixta habebant ſuarum artium inſtrumenta. Et poſtea me quoque collocabant, ubi divertebant: tum à domini cœna multas reliquias ambo importabant: alius carnium, & piticium: alius panum & placentarum. Atque hi me intus cum his incluſo: iſtaque dulciſſima cuſtodia obſeſſo, lotum iverunt. Ego autem longum vale hordeo dicens, artibus, & lucris dominorum me dedi, diuque humano cibo ventrem refarſi. Cùm rediiſſent primùm non animadverterunt cibos à me comeſtos, eo quòd ferculorum erat copia, & meticuloſus adhuc parcè prandium furatus eram. Quod cùm ab ipſis minimè perceptum cognoviſſem, optimas partes, aliaque multa comedebam. Tandem ut damnum cognovêre: ambo ſe invicem ſuſpicioſè intuebantur, alterque alterum furem, & communium raptorem, atque impudentem appellabat. Accuratiùs deinde ſervarunt ambo, & portiones numerarunt. Interim ego in voluptate & deliciis vivebam, unde ex conſueto cibo factus pinguior, pulchris nitidiſque pilis mea cutis refulgebat. Tum illi cùm obſervarent me factum pinguiorem, nec hordeum inſumi, ſed eadem menſura eſſe, in ſuſpicionem rerum à me auſarum veniunt. Itaque ſimulant ſe ad balneum ire, clauſoque oſtio, oculos per rimulas immittentes, obſervant ea quæ intus fiunt. Ego doli neſcius ad prandium proficiſcor.

ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον. εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν. καὶ γέλως πολὺς ἦν. ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ᾽ ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰς τρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα, καὶ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ, πολὺν εἶχεν ἐπ᾽ ἐμοὶ γέλωτα καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον. ἔπειτα, τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ᾽ αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλον ὄνον καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμοὺς, ἰχθῦς. τοῦτο μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους. τοῦτο δὲ, νάπυϊ ἐπικεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἠρίστων, τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκεράσας ἐπιδῷ. καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε. κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν ἔπινον. ὁ δὲ οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν, τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον. ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα. ὑπήκουον γὰρ αὐτοὺς, εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαί με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον ἐπ᾽ ἀγκῶνος ἐποίησεν. εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ

ciſcor. Illi primo ridere incipiunt, conſpicati novum aſini cibum: deinde conſervis ad idem ſpectaculum vocatis denuo multum rident: ita ut riſum ipſorum herus audiret, tumultu foris excitato, & interrogaret quorſum foris adeò riderent. Audita riſus cauſa, ſurgit à convivio, & introſpiciens, videt me apri fruſtum devorantem, magnoque cum riſu exclamans, intrò ſe corripit. Ego ægerrimè tuli me in furto & gula fuiſſe deprehenſum apud herum: qui multo riſu me excipiebat. Atque is primùm jubet me in convivium deduci: deinde menſam mihi apponi cum ferculis adeò multis, ut nullus aſinus tot poſſet comedere, carnes, patinas, jura eſculenta, piſces, partim garo & oleo conditos, partim ſinapi inſperſos. Equidem ego fortunam videns mihi molliter arridentem, & ſentiens fore ut hic jocus ſaluti me redderet: etſi jam eſſem refertus, nihilominus menſæ accumbens, prandebam: convivium autem riſu movebatur. Et dixit aliquis, bibet vinum hic aſinus, ſiquis infuſum ipſi præbeat. Tum juſſu heri oblatum bibi. Qui, ut veriſimile eſt, me admirabilem videns poſſeſſionem, unum ex miniſtris jubet ut duplum mei pretium emptori numeret. Quo facto tradidit me cuidam adoleſcenti, ſuo liberto, à quo diſcerem quæcunque ipſum delectare poſſent. Cui facile fuit me docere, cùm ipſi ſtatim parerem in omnibus. Primùm in cubitum reclinari ſupra lectum tanquam hominem docuit, deinde ſecum colluctari, & in duos pedes erectum

ſal-

ἔρχεῖσθαι, ἐπὶ τὰς δύο ἐπικυρώμου ὀρχεῖσθαι, καὶ κροτεῖσθαι, καὶ ἀναβοᾶσαι ὅσας τὰς φωνὰς, καὶ πάντ' ὅσα ἐδυνάμην μὲ, καὶ δίκην ἔμψυχον ποιεῖν. καὶ τὸ σκεῦος ἐπεβόησεν ἰοῦ, ὅτι ὁ ἔτερος πίνει, οἰνοπότης, παλαιόν, ἀρχύρυθρον. τὸ δὲ μίσγειν, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον ὁπόταν κελεύσῃ, καὶ κατένευον. καὶ πιεῖν δὲ ἐποτὲ ἠθέλησα μὴ ἔτυχον, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ οἰνοχόον κατέσπευσε. καὶ οἱ μὲ, ἐθαύμαζον τὸ σκεῦος, ὡς παρεφόδεον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ὄνῳ κεκμηκότι. ἐγὼ δὲ, σκυφρὸν ἐποιούμην τὸν ἑαυτοῦ ἄγνοιαν. καὶ μὴν ἐβαδίζειν ἐμεμαθήκει, καὶ κεκμίζειν τὸ δεσπότην ἐπὶ δεῖπνον, καὶ τὸ σκέλη ἀνακάμπτειν ἀναιδῶς. καὶ σκευὴ μοι ἦν πολυτελής. καὶ φόρμαι πορφυραῖ ἐπεβαλλόμην. καὶ χαλινοῦ αἰσθανόμην, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ πεποικιλμένου. καὶ κώδωνες ἐξήπλωντό μοι, μάλα μυσικώτατον ἀφιέντες. ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆ Θεσσαλονίκης ἀδοῦ ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. ἐστιᾶτο τῇ πατρίδι θέᾳ πυρίξοι ἀνδρῶν, ὅπλοις ὡς ἀληθῶς μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲ ἀεθρεῖς, τῆ μάχης ἤδη ἔσεσθαι ὁ ἀγὼν ἐδόκει. καὶ ἀφῖκτο ἡ πορεία. ἐξελαυνόμην δὴ ἐγὼ. καίτοι τὸ δεσπότου φέρων, εἴποτε χαλεπὴν ἢ ὁδὸν τραχεῖαν, ἢ τοῖς ὀχήμασιν ἐπίβασιν χαλεπὸν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, εὖτε ἐσῆλθον ἐπὶ θέατρον εὖτε ἠπείγετο, καὶ τὸν ὄψιν τὸν ἐμὸν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα, ὡσηλήλυθει σὺν μεγέθει, καὶ τὸ πολυπρόσωπον, καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων, καὶ παλασμάτων. ἀλλ' ὁ μὲ δεσπότης, τοῖς σοβαρωτάτοις τῶν αὐτῆ πολιτῶν, ὡσπερ τὸ πότον ἐδείκνυί μι, καὶ τὰ παρεφόδεα σκάνια ὡς ἐμοὶ πείσεται ὡς τῇ δείπνῳ παριόντι. ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης, ὡσόσον δύρει ἐξ ἐμοῦ πολ-

saltare: & ad voces annuere, & abnuere, & quæcunque citra inſtitutionem facere poteram. Atque per urbem vulgatum hoc erat meo domino eſſe aſinum, qui vinum biberet, luctaretur, & ſaltaret: quodque maximum erat: qui ad voces annueret, & abnueret. Ego autem cùm vellem bibere, oculorum motu à pincerna petebam. Hoc ut inſolitum mirabantur, ignorantes hominem in aſino eſſe: illorum autem ignorationem in deliciis habebam. Tum etiam ambulare diſcebam, & dorſo herum vectare, curſumque nullatenus moleſtum ſeſſori currere. Erat mihi ſumptuoſus ornatus, purpurea ſtragula ferebam, frænos argento, & auro variegatos in os recipiebam: pendebant inſuper tintinabula ſuaviſſimum ſonum præbentia. Menecles autem herus noſter, ut dicebam, Theſſalonica huc venerat hac de cauſa. Promiſerat patriæ ſe præbiturum ſpectaculum virorum qui armis inter ſe ſingulari certamine pugnare ſcirent. Iamque erant parati gladiatores: veneratque abeundi tempus. Mane igitur proficiſcimur: & herum ſiquando aſpera via occurrebat, & vehiculis difficilis, vectabam. Vbi Theſſalonicam pervenimus, nemo erat qui non ad ſpectaculum, & ad me videndum properaret. Iam enim fama diffuſa vulgaverat me in modum hominis multas perſonas agentis, ſaltare, & luctari. Herus clariſſimis civibus in compotatione me oſtendebat, illóſque meos admirabiles jocos in cœna apponebat. Libertus mihi præfectus, plurimarum drach-

marum

λῶν πάνυ θραχμῶν. κἀπακλείσας γάρ με ἔνδον, εἶχεν ἐμαυτοῦ. καὶ τοῖς βωλομένοις ἐδίδου ἐμέ, ἐπὶ παμπὸ παρεῴδοξα ἔρχα, μισθοῦ τινὶ θύρην ἀνοίγων. οἴσθ' εἰσκόμιζον, ἄλλο ἄλλό τι τῶν ἐδωδίμων. μάλιστα τὸ ἐχθὲς εἶναι ὄνῳ χαρὶ δεῖπνον ἐγὼ ἦν, ἤσθιον. ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τοῦ διαστήματος, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει σωφρονεστάτοις, μάγας τις, καὶ πάνυ δεινῶς ἤδη ἐμαίνετο. καὶ ποτὲ γυνὴ ξένη, ἐ μέτριος κεκτημένη, τῷ ὄψιν ἐπαμένη, παραλθοῦσα οἴκαδ ἐμοῦ ἐδέσθη ἐμὲ ἐρασθῆναι, εἰς ἔρωτά με ἦρμοσε ἐμπίπλη, τοῦτο μέ, τὸ κάλλος ἐδοῦσα ἔ ὄνου τοῦτο ἦν, τῇ φιλοδόξῳ τ ἐμαυτοῦ ἐπιθυμήσαντι, εἰς ἐπιθυμίαν σωφρονεστάτου ἐμβαλοῦσα. καὶ ἀφελόμενος πρὸς τ ἐπιτάττων τ ἐμὸν, ἐ μισθὸν αὐτῷ ὑπέχειν, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σωὶ ἐμοὶ τῷ νύκτα ἀναπαύσασθ κἀκεῖνος ἐδὲν φροντίσας, εἴτε ἐ ἀνύσῃ τι σκεῦος ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μή, λαμβάνει τ μισθόν. κἀπειδὴ ἐσπέρας ἤδη ἦν, κἀκ ἔ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν. καὶ τῷ γυναίῳ εὐθὺς πάλαι ἀφιγμένῳ ἐπὶ τῷ ἐμῇ εὐνῇ. σκεπόμενος ὑ αὐτῇ σωσικεφάλαια μαλακά, καὶ τράπεζα εἴσω κατέθηνε, ἐ χαμαύνιον ἡμῖν δύο ἐπὶς ἦν. εἶτα οἱ μὲ τ γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ πως πλησίον σὺ ἔ δωματίῳ ἐκαθεύδον. ἡ ὑ, λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον. ἔπειτα δπλυσαμένη, παρίστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη. καὶ μύρου ἔκπον ἀλαβάστρου προχαμένη, τοῦτο ἀλείφεται. κἀμὲ ὑ μυείζει. ἔνθεν μάλιστα τινὶ ῥινὰ μου μύρων ἐνέπλησεν. εἶτά με κατεφίλησε. καὶ οἷα σωὶς αὐτῆς ἐράμενον, ἐ ἄνθρωπον, διελέγετο. καί με ἐκ τ φορβαίας ἐπιλαβομένη, ἐπὶ τὸ χαμαύνιον εἵλκυε. κἀγὼ ἤδὲν πρίτος ἐβουκολιάσεντος, οἷς τοῦτο

marum quæſtum ex me fecit. Nam me intus incluſum, ſtantem tenebat, & iis qui me meoſque ludos aſpicere volebant, januam accepta mercede aperiebat. Quorum alii aliud eſculentum afferebant, idque in primis quod aſini ventri videtur inimicum: illudque comedebam: adeò ut intra paucos dies, cum hero, aliiſque civibus epulando, craſſus ac pinguis evaderem. Tandem peregrina mulier, opulenta, facie impudenti, ingreſſa ut me prandentem videret, è veſtigio mei amore exarſit: partim aſini ſpecie adducta, partim ludorum meorum novitate impulſa, in mei congreſſus cupiditatem illapſa, eum alloquitur qui mihi erat præfectus, & mercedem amplam pollicetur, ſi concederet ut in noctem mecum quieſceret. Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret, mercedem accipit. Cùm jam adveſperaſſet à domino dimiſſi ex convivio, revertimur ubi dormire ſolebamus: & mulierem invenimus lectum meum ingreſſam, cui pulvinaria mollia importata erant, & ſtragula intus depoſita, ſtratumque decens humi poſitum habebamus. Mulieris ſervi in propinquo veſtibulo cubabant. Magnam lucernam igne lucentem intus accenderat, ad quam depoſitis veſtibus nuda ſtabat. Tum ex alabaſtro quodam unguentum profundens, eo ſeſe ungit: deinde me, meaſque potiſſimùm nares implet. Poſtea me oſculata, prout amatum hominem alloquitur, & me capiſtro in ſtratum trahit. Ego ad id tertii hortatoris nequaquam indigus vino veteri

multo

διόμβω, καὶ οἴνῳ ἢ παλαιῷ πολλῷ ἐπαβρεγμένῳ, ἐ τῷ χρωῒ ἢ μύρῳ ἐστηλμένῳ, καὶ τῶν παιδίσκων ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι. καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὸν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξότε ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθης ἐτύγχανον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ. καὶ μὴν ἐ τὸ μ' εἰς δύο ἐχὶ μέτρειον ἦν, μὴ ὑ χωρήσασα ἡ γυνὴ, ἀφοσπασθείη, καὶ ὥσπερ ἀνδροφόνον, καλὴν δίκην ἠγνόουν ἢ σὲ εἰς δίκην δεδιώς. ἡ ἢ γυνὴ, πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, ἐ τούτοις ἐρωτικοῖς, προσκαλεμένη, ὡς εἶδεν ὑ κατέχουσα ὥσπερ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεταί μι. καὶ ἄφασα εἶσω, ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲ ὁ δειλὸς, ἐδιδάσκετο ὑπ. καὶ ὀπίσω ἀπῆγεν ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ ἢ, ἐ τι ὀσφῦν ἐ ἐμῆς εἰχθ, ὥστε μὴ ὑπενχωρεῖν. καὶ αὐτὴ εἴσω τὸ φᾶλλον. ἐπεὶ ἢ ἀπελθὼν ἐπείσθη ὅτι μοι ἐ προσδέῃ πρὸς τὸν ἐ γυναικὸς ἡδονήν τε, ἐ τέρψιν, ἀδίκως λοιπὸν ὑπηρέτευν, ὑπομένων, ὡς οὐδὲν εἴη καλὸν ἢ Πασιφάης μοιχᾷ. ἡ ἢ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα ἐς τὰ ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ ἐ λάθ' ἐ σωφροσύνης ἡδονῆς ἀκόρεστον, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα σὺν ἐμοὶ ἐδιαπάντησεν. ἅμα ἢ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ, ἀναστῆσα, ἀπῄει, συνθεμένη πρὸς ἐ ἐπιφοίτησιν ἐ ἐμὴν εἰσιὼν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐ μισθὸν ἐ αὐτὸν ἐ νυκτός. ὁδὲ, ἅμα μὲ ἐλευσόμενος σὺν τῶν ἐμῶν γθόμῳ, καὶ τῷ διαπόντῳ κομιούμενος σὺν ἐμοὶ ἐπιδιξάμενος, συγκαθεύδει μι τῇ γυναικί. ἡ ἢ, κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ πως ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ὑμᾶς αὐτὸς διδάξει. καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα, ἄγει

multo prolutus, & unguenti odore incitatus, puellæ quoque formam conſpicatus, decumbo. Sed quo pacto mulierem inſcenderem, dubius eram. Etenim rex quo in aſinum fueram converſus, coitus etiam aſinis conſueti expers vixeram, neque cum aſina conſuetudinem habueram. Itaque haud parvus timor inceſſebat ne congreſſui impar mulier à me dilaceraretur: ac poſtmodum tanquam homicida meritam ſubirem pœnam. At neſciebam nihil opus eſſe ut timerem. Mulier autem multis amatoriis ſculis me provocans, ut vidit non occupantem amplexu, ipſa me, tanquam homini adjacens, amplectitur, méque introtractum, totum excepit. Verùm meticuloſus ego, adhuc metuebam, & ſenſim retro cedebam: ſed mulier ita meos amplectebatur lumbos, ut elabi non poſſem: & fugientem ſequebatur. Poſtquam autem plenè perſuaſus ſum, adhuc mihi aliquid deeſſe ad mulieris plenam voluptatem & delectationem, citra metum poſtea ejus libidini ſervivi, cogitans me nihilo Paſiphaës adultero eſſe deteriorem. Porrò erat mulier ad rem veneream adeò prompta, & voluptate coitus inexplebilis, ut in mei amplexibus totam noctem inſumpſerit. Simul atque illuxit dies: mulier ſurrexit, meumque cuſtodem convenit, aliamque noctem eodem pretio redimit. Ille ditior meo opere factus, & re nova domino indicata, cum muliere me includit, quæ multum me abuſa eſt. Meus ille præfectus, rem domino renunciat, eúmque me inſcio, veſperi ad-

αὐτὸν ἐπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν. καὶ ἅμα τὸν ὀπὸς ἡ ἥρως δείκνυσί μοι, ἐνδον τῇ μείρακι παιζούσαν. ὁδὶ, ἔφη, τῇ ἥρᾳ, καὶ δηλοῖ μοι δεῖξαι ταῦτα πείθουσα ἐπιθυμεῖ. καὶ κελεύει ὡς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα ἴδῃ σὺν τῇ ἡμέρᾳ τὸ ἥρως ἀποφασισθὲν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σὺν τοῖς τὰ κρεοδιδασκομένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἀνεβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατεκέκευθε θηρίοις ἀπολουεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ. κἀ ἐφοβούμην τι σκέλασιν, καὶ ψαύσειν ἐμοῦ. εἶτα τὸ τελεζεῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης σὺν τάσσεσθαι, σὺν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἤγετο ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον. καὶ εἰσῆειν ἤδη. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ ἐλέφαντος ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφιλωμένη. ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνασι. καὶ ἐμοὶ τὴν γυναῖκα προσανεκλίναν. εἶτα ἄτερ ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν μηχανήματος. καὶ εἶσιν εἰς τὸ θέατρον παρεισέρχοντες, κατέθηκαν σὺν τῷ μέσῳ. καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν. καὶ πρόχους πάσης χειρὸς ἐξέλαβε ἐπ' ἐμοί. καὶ τρόπεζα ἡμῖν παρέκειτο. καὶ πολλὰ ἐσκιάστρεφα σὺν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι σὺν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρεισῆκεσαν οἰνοχόοι καλοὶ, τὸ οἶνον ἡμῖν χρυσίον ἀφαιρούμενοι. ὁ μὲν ἂν ἐπίστασθαι ἴσως ἀπιθὲν, σκέλασί με ἔρισαν. ἐγὼ δ', ἅμα μὲν ἠδυλίου σὺν τῷ θεάτρῳ κατακειμένῳ, ἅμα δ' ἐδεδίειν μή τι ἄρχῃς, ἢ λέων ἀναπηδήσῃται. σὺν τούτῳ δέ τινα ἄνθη φέροντα, παροδεύοντα, σὺν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ὁρῶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα. καὶ μηδὲν ἔπ' ἐκείνων, ἀναπηδήσας ὁ λέχης, σκιπίζῃ. καὶ οἱ μὲν, ᾠόντο με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δ', σὺν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἁπαγορεύοντος ἀπ' αὐτῶν τὸ ἀνθίσαι τὰ ῥόδα,

ducit ad cubiculum, & per oſtii foramen, me cum puella concumbentem oſtendit. Spectaculo delectatus herus, optavit me in publicum producere, & hæc facientem oſtendere, rémque non efferri jubet, ut ludorum, inquit, tempore, hunc cum aliqua damnatarum mulierum in theatrum adducamus, inque omnium conſpectu mulierem inſcendat. Tum aliquam ex iis quæ ad beſtias erant damnatæ ad me introducunt: & accedere méque demulcere jubent. Tandem cùm ille dies inſtaret, quo ſuas res dominus oſtentabat, decreverunt me in theatrum deducere. In quod ita ſum ingreſſus. Lectus erat magnus ex Indica factus teſtudine, auróque infertus, in quo me reclinant, mihique mulierem admovent. Deinde lectum machinæ impoſitum ferunt, in theatrum medium, magna cum acclamatione, plauſuque populi. Et appoſita nobis erat menſa multis cum ferculis quæ homines deliciis in cibo indulgentes habent. Adſtabant nobis formoſi pueri pincernæ, vinum nobis in auro miniſtrantes. Cuſtos meus à tergo ſtans jubet me prandere. At me pudebat in theatro jacere, ſimulque metuebam ne urſus, leo-ve aliquis in me proſileret. Interea neſcio quem qui flores ferebat, tranſeuntem animadverto, inter quos roſas recentes obſervo: nec mora, à lecto proſilio. Arbitrabantur illi me ad ſaltandum ſurrexiſſe. Sed ego ſigillatim omnes percurrens, decerptas ab ipſis roſas devoro. Tum

πρότεινον. τῶν δ', ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀπεπήδησέ μου ἐκείνη ἡ ἕξις ὄνου, καὶ ἀπέπτυσεν. καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος. ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς, γυμνὸς ἑστηκώς. τῇ δὲ ἀδοκήτῳ τούτῃ, καὶ μηδ' ὅτι ἐλπισθείσῃ θέᾳ, πάντες ἐκπεπληγμένοι, θόρυβον ἐπεδημούργησαν. καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίσθη. οἱ μὲν, ὡς φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ πανόν τι πολύμορφον, ἄξιον δοκεῖν ἔνδον πυρὶ με ἀπολωλεκέναι. οἱ δὲ, ἐνεμεῖναι καὶ τοῖς ἐμοῦ λόγοις ἐλέγχου δοῦναι, καὶ πρότερον ἀληθείαν, εἶθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ θρασὺς μὲν ὢν τὸ ἄρχειν τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἐλεγον κατὰ νοῦν ὅτι γυνή με θετταλὴ, γυναικὸς θετταλῆς δούλη, χρίσασά με μυρογλύφοις ἐπαλείψασι, ὄνον ποιήσαι. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν λαβόντα ἔχειν με ὑφ' ἑρμῇ, ἵν' αὐτὸν πείσαιμι, ὡς ἀληθῆ δείξαιμι ἅπερ λέγω. καὶ ὁ ἄρχων, λέγε φησὶν ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ πως ἔχεις τοῦ γένους προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, πατρὶ μὲ ἔφην εἶναι μοι Λούκιον. τοῦ δὲ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, Γαΐου. ἄμφω δ', τὰ λοιπὰ δύο ἀνόμαζε κοινὰ ἔχοντε. κἀγὼ μὲ, ἱστορικῶν, καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφέων. ὁ δὲ, ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάλιστα ἀγαθός. πατρὶς δ' ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, φιλόξενοι ἡμῖν ἦφη λίαν ἀνδρῶν ἦσθ οἱ ἐξένισαν. οἰκίας τε μὲ ἐπεδέξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων. καὶ ἐπίστασαι ὅτι ἀληθῆ ψεύδη, παῖς οἵοιν ὤν. τῷ δὲ δίφρῳ ἀναπηδήσας, ἐφεστάναι τε, καὶ ποιεῖν ἐφίλει. καὶ με ἐς οἰκαδε ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ὁ δὲ τούτῳ δὴ ἐς

Tum ſingulis rem admirantibus, excidit mihi jumenti illa facies: qua ſublata non ampliùs apparet vetus ille aſinus: ſed Lucius ipſe ſtat nudus. Quo inſperato ſpectaculo, atque inopinato, ſtupefacti omnes tumultum concitarunt: duaſque in ſententias ſciſſum eſt theatrum. Etenim alii me veluti veneficiorum peritiſſimum, malúmque quoddam multiforme, æquum cenſebant, ut igni perirem protinus: alii dicebant expectandum dum loquerer, priuſque cauſam cognoſcendam, deinde ferendam de his ſententiam. Tum ego ad provinciæ præfectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me à Theſſala Theſſalæ matronæ ancilla, ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum: ſupplexque rogavi ut me in cuſtodia detineret, donec certiorem ipſum facerem, me vera loqui. Dic, inquit, Præſes, tuum, tuorum parentum, & cognatorum, ſiquos habes, & civitatis nomen. Patrem eſſe mihi Lucium reſpondi, fratrem, Caium: ambo autem alia duo nomina habemus communia: me hiſtoriarum aliarumque rerum ſcriptorem, illum poëtam elegiacum, & vatem bonum: patriam noſtram, Patras Achaiæ urbem. His auditis Iudex, Dilectiſſimorum mihi, inquit, & hoſpitum virorum es filius, qui domo me exceperunt, & donis proſequuti ſunt: ſcio te talibus parentibus natum nihil mentiri. Tum de ſella deſiliens me complexus multum oſculatur, propriamque domum deducit. Interim advenit meus frater pecunias

ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφικέσθαι, ἀγρύπνησον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων. καὶ τότε με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει. καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν, ναυῒ ἐσκευάσμεθα, καὶ τὴν ἀποσκοῦν ἐνεθέμεθα. ἐγὼ δέ, κρίνειν ἔοικα ἔγωγε ἐλθεῖν ἔνδον τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου δ' ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νεῦν ὑπ' ἀνθρώπου ὤν. ἡ δέ μ' ἀσμένη παρεσκευάσθαι τῷ παραδόξῳ οἶμαι δ' πράγματι ἐπιτρέπει. καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέλευε. κἀγὼ ἐπειθόμην νομίσασ' ἄξιον εἶναι νομίζειν τ' ὄνον ἀγαπηθῆναι, νῦν γεγενημένον ἄνθρωπον, ἐστερημένον, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ἐστερῆσαι. καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, ἐν ὅτῳ δ' μύρου ἀλείφομαι, ἐν στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ ἐν ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσασθαι ῥόδῳ. ἐπεὶ δ' ἦν νὺξ βαθεῖα, ἤδη ἐν καθεύδειν ἔδει. κἀγὼ δ' ἐπαισίαμην, καὶ ὥσπερ εἰ μέλλα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀπολυόμην, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς ὡς δῆθεν ἐπὶ μᾶλλον ἁρίσων, ὅτι δ' ὄνος ἦν συγκεκρίσεως. ἡ δ', ἐπειδὴ εἶδέ με πάνυ ἀνθρώπινα ἔχοντα, στομωλόσασά μοι, ἃ φλίαρη ὑπ' ἐμοῦ ἔφη, καὶ δ' ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρᾶς τινος καὶ ἁπλῶν, κομιστῆς; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, τί γὰρ ἐν ἡ μάστιγα μοι τοιοῦτον. ἐγὼ δ' ἔφην μὰ Δία ἐμὲ σοῦ, ἀλλὰ δ' ὄνου σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνου, καὶ ἐγὼ σοι συνεκάθευδον. καὶ ὥμην σε ἐν τοῦ καὶ ἐκείνου γε μόνον τὸ μέγα δ' ὄνου σύμβολον ἀφοσιοῦσθαι, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλάλησας ἐξ ἐκείνου δ' καλὸς ἐν χρηστήμη ζῶν ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη δοῦλος τὰς οἰκείους, καὶ κελεύει με τῶν τότων μετάσχειν κομιδῇ ἔξω δ' οἰκίας. καὶ ἐξωθεῖς ἐπὶ δ' δημοσίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος,

afferens, aliaque multa, quum publicè omnibus audientibus solvit me Præses. Tum ad mare progressi, navim animadvertimus, cui sarcinas imposuimus. Ego autem optimum factu duxi, si mulierem illam convenirem quæ me amavit, cùm essem asinus, dicens me ipsi nunc humana forma redintegrata visum iri pulchriorem. Illa, opinor, rei novitate delectata me lubenter excepit, supplexque rogavit ut secum cœnarem & dormirem. Cui equidem morem gessi: reprehensione dignum ratus, si qui sub asini forma fueram amatus, nunc humanæ speciei redditus, efferrem me, & eam quæ me amarat, contemnerem. Cùm ipsa cœnatus, unguento ungor, & rosa mihi dilectissima, quæque me inter homines denuo retulisset, coronor. Cùm jam alta nox esset & concubia, exurgo, utque boni quippiam facturus, vestes exuo, & sto nudus, ut qui magis essem placiturus, quàm illa cum asino commixtione. At illa ut me aspexit omnibus humanis partibus instructum, me conspuens, Non à me, inquit, malam in rem facesses, & procul à meis ædibus digressus cubabis? Cùm interrogarem, quidnam hujusmodi peccassem. Ego, inquit, per lovem non te, sed asinum amavi, quocum non tecum concubui. Equidem putabam te etiam nunc solum illud asini insigne magnum servasse. Verùm tu ad me venisti ex pulchro illo, utilique animanti in simiam transformatus. Tum protinus famulos vocat, & me dorso sublatum efferri domo mandat. Ejectus ante domum nudus, pulcher, coronatus, & un-

καὶ μεμυρισμένῳ τὴν γλῶ γραμειδὼ σβελαῶν, ταύτην σωτηρήθλιδην. ἅμα δ' τῷ ἔρθρῳ χωμὸς ἦν, ἔλεον ἐπὶ νεκῶ, καὶ λέγω αὐτὸς τὸν ἀδελφὸν, τὴν ἐμαυτῦ σὺ γάλαν συμφορήν. ἔπειτα ἐκ τῆ πόλεως δεξιῆ πνεύσαντος ἀνέμε, πλέομεν ἔνθεν. καὶ ἀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. σεσωῦμαι, θεοῖς σωτῆρσιν ἔθνεν, καὶ ἀναθήματα ἔθηκα. μὴ δὲ σὺν ἐκ κυνὸς ἀσφυκτῦ, τῦτο δὲ τὸ τῦ λόγε, ἀλλ' ἐξ ὄνε ἀσελγείας ἀλφ μαυρῆ πάνυ, καὶ ὕπνῳ δ μάλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

& unctus in nudo ſolo cubui. Diluculo nudus ad navim curro, meúmque infortunium non ſine riſu fratri narro. Poſtea ſecundo vento ſpirante, ab urbe diſcedimus, pauciſque diebus in patriam venio, ubi Diis ſoſpitalibus ſacra feci, & donaria ſuſpendi: per Iovem, non ex canis podice (ut ajunt) ſed ex aſini anxietate, ſerò, ac vix tandem in patriam incolumis reverſus.

ΖΕΤΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ. | IVPITER CONFVTATVS.

ARGVMENTVM.

Summa Dialogi hujus eſt. Quando fato ac neceſſitate quadam omnia in hoc mundo geruntur, eique etiam Dii obnoxii ſunt, ſupervacaneam eſſe omnem religionem, ac cultum divinum. Ideoque neque Diis ſacrificandum eſſe, neque ab illis quicquam ſperandum. Immò ipſos illos non meliores, aut etiam felicieres hominibus eſſe, ſed ſolum fati, ac neceſſitudinis iſtius ſempiternæ miniſtros, qui per ſe neque prodeſſe nobis, neque nocere poſſint. Nam ſi ulla illorum providentia, aut rerum humanarum adminiſtratio foret, neque malos ac ſceleratos inultos manere, & pios bonoſque beneficiis ac munere illorum provehi debere. Nam quæ de ſuppliciis inferorum ac pœnis nocentum feruntur, ea, ſi qua ſint, ejuſmodi certò eſſe, ut immerito & injuſtè illis eveniant, qui ea patiuntur, cùm nemo ſua voluntate, ſed ex predeſtinato, fatoque impellente peccet.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ. | CYNISCVS.

ΕΓὼ μὲν ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα, οὐκ ἀνοχλήσω σε, πλοῦτον, ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αὐτῶν, ἅπερ ὑμεῖς αἰτεῖσθε τοῖς πολλοῖς.

Quidem ego Iupiter, tibi non ero moleſtus, in rebus hujuſmodi petendis, divitiis, auro, regno-ve, quæ vulgo ſunt in votis,

σὶ δ' ὦ πάνυ ῥᾴδια δοκεῖ χρῆν. ὁρᾷ γὰρ σε τὰ πολλὰ δεόμενον, ἀγροικίαν αὐτῶν. ἢν δὲ τοῦτο ῥᾴδιον ἔδοξε μοι γνῶναι. Ζ. τί τοῦτό ἐστιν ὦ Κυνίσκε. ὃ δὲ ἀπορήσεις, καὶ μάλιστα μετρίαν ὡς ἔφης δεόμενον. Κυ. ἀπόκριναι δή μοι σαφὲς πρὸς ἐρώτησιν. Ζ. μικρὰ γὰ ὡς ἀληθῶς ἡ αἴτησις, καὶ σοὶ χαίρειος. ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. Κυ. ἰδοὺ ταῦτα ὦ Ζεῦ. ἀκούσας δὲ δηλονότι σὺ τὰ Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου ποιήματα. εἰπὲ δή μοι εἰ ἀληθῆ ἐστι ἃ περὶ τῆς εἱμαρμένης καὶ τῶν μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐῤῥαψῳδήκασιν, ἄφυκτα εἶναι, ὁπόσα ἂν αὐτῶν ἐπιπήσῃ γεινομένῳ ἑκάστῳ. Ζ. καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστιν ὅ, τι μὴ αἱ μοῖραι διεκλώσωσιν. ἀλλὰ πάντα ὁπόσα γίγνεται ὑπὸ τῇ τούτων ἀτρέκτῳ φορμῷ, ἀΐδιος ἐξ ἀρχῆς ἥκουσιν ἐπιπεπλασμένῳ ἑκάστῳ τὸν λάβασιν, καὶ οὐ ἡμῖς ἄλλως χαίρομεν. Κυ. σκοπεῖν ἐπίταμαι ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆ ποιήσεως λέγει, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσεφέρεσθαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; Ζ. καὶ μάλα. οὐδὲν γὰρ ὕστερον ἦν, ἔξω δὲ νόμου τῆς μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον, οἱ ποιηταὶ δὲ, ὁπόσα μὲ ἂν ἐκ τῆς μούσης κρεμάμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δ' ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑστεραιολία τοῖς ὠδίνουσι διξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπιλθόντος ἐκείνου, ὃ τίνος πλέον, ἐῤῥαψῳδεῖ δὲ αὐτῶν. Κυ. ἀλλὰ τοῦτο μὲ οὕτω φήσομεν. ἔτι δ' κἀκεῖνο μοι ἀπόκριναι. αἱ τρεῖς αἱ μοῖραι εἰσι, κλωθὼ, λάχεσις εἶμαι, καὶ

nec tu facilè præbere potes, unde video te ipsorum precibus aurem non præbere. Atqui ego vellem hoc unum à te facillimum impetrare. *Iup.* Quid hoc est Cynisce? non enim nihil impetrabis, præsertim cùm modica petas. *Cyn.* At respondè mihi ad quæstionem non difficilem. *Iup.* Exigua revera, facilisque precatio. Quare quicquid voles interroga. *Cyn.* En ista Iupiter. Legisti enim aliquando Homeri, & Hesiodi poëmata. Dic ergo mihi num vera sint ea quæ illi de fato & Parcis cecinerunt: Inevitabilia nimirum esse quæcunque cuique nascenti neverint. *Iup.* Et sanè vera hæc sunt: nihil enim est quod Parcæ non ordinent: sed quæcunque ab illarum fuso versantur, statim ab initio singula destinatum habent eventum, neque aliter fieri fas est. *Cyn.* Nunquid quum ipse Homerus in altera parte poëseos dicit, *Infera ne Parcis invitis regna subintret*, & id genus alia, ipsum videlicet tum nugari dicemus? *Iup.* Maximè. Nihil enim extra Parcarum legem, nihil præter linum fieri queat. Cæterùm poëtæ quæcunque Musarum afflatu cecinerint, vera sunt: sed quum ab hisce Deabus deseruntur, ac per se carmina componunt, tunc utique errant, & cum prioribus pugnantia differunt. Idque venia dignum, si homines cùm sint, Veritatem ignorant, quando numen illud abiit, quod quum præsens erat, per ipsos carmina componebat. *Cyn.* At hoc quidem ita se habere dicemus. Illud præterea mihi respondè. Nonne tres sunt Parcæ? nempe Clotho, Lachesis, & Atro-

ἄτροπος; Ζ. πάνυ μὲν οὖν. Κυ. ἡ εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ τύχη πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὗται, τίνες εἰσὶν, ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον, τὰ ἴσα ταῖς μοίραις, ἢ τι ὑπὲρ ἐκείνας; ἁπάντων γὰρ ἀκούω λεγόντων μηδὲν εἶναι τύχης, καὶ εἱμαρμένης δυνατώτερον. Ζ. οὐ φήμις ἄπαυδά σε εἰδέναι ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' ἕνεκα ἠρώτησάς ποτε αὖθις τὰς μοίρας; Κυ. ἵνα ἀκούσωμαί σου Ζεῦ, καὶ ἐκεῖνο εἴπῃς, εἰ ἐκ ὑμῶν αὐταὶ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι πάντας ἐκ λίνου αὐτῶν. Ζ. ἀνάγκη ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἂν ἐμεμψάμεθα; Κυ. ἀνεμνήσθην ἐκείνου τοῦ Ὁμήρου ἐπῶν, ἃ οἱ ποιήσαι αὐτὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἐπίλεως αὐτοῖς ὡς ἐκ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὴν γῆν. ἔφης γὰρ αὐτοὺς, τὴν μὲν σειρὰν, κρεμήσειν ἐξ οὐρανοῦ. τοὺς θεοὺς δ' ἅπαντας, εἰ βάλοιντο, ἀκαρεμπανωμένους, κρεμάσαι βιάζεσθαι, ἐ μὴν κρεμάσαι γε. σὺ δ' ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ. τότε μὲν δὴ θαυμάσας ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπερφέρεσθαι μεζόν ἀνδρῶν τῶν ἐπῶν. νυνὶ δ', αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν ἐκ σειρᾶς, καὶ τὸ ἀπίλαν, καὶ λεπτὸν νήμενθος ὡς φῆς προμόλυνον. δοκεῖ δ' ἐν μοι δικαιότερον ἂν ἡ κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἀνάσασθαι θεοῦσαν ἐκ τοῦ ἀτρέμα τε, κρεμάσθαι οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Ζ. ἐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταῦτα βούλεται τὰ ἐρωτήματα. Κυ. ἐκεῖνο ὦ Ζεῦ, καὶ θεὸς ἐκ μοιρῶν, καὶ τὸ εἱμαρμένης, μὴ τραχέως, μηδὲ θεὸς ὀργὴν ἀκούσῃς μου, πάλιν μὴ παῤῥησίας λάβωμαι. οἱ γὰρ ἄνω ἐκ τοῦ, ἐ πάντα οἱ μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς

Atropos. *Iup.* Maximè. *Cyn.* Fatum ergo & Fortuna, nam & hæc celebria sunt Numina, quænam sunt, aut quid ipsorum utrumque potest? Vtrum paria sunt Parcis, an superiora? Omnes enim affirmantes audio, Fortuna & Fato nihil esse potentius. *Iup.* Haud fas est omnia te scire Cynisce. Quorsum igitur hæc de Parcis interrogasti? *Cyn.* Si priùs mihi Iupiter & illud exposueris, num & in vos illæ imperium obtineant, & necessum sit vos ex illarum lino pendere. *Iup.* Necessum omnino Cynisce. Quid ergo risisti? *Cyn.* Memini illorum Homeri carminum, quibus te in Deorum cœtu concionantem introducit, quum minaberis te catena quadam aurea sursum omnia subducturum. Etenim dicebas te catenam cœlitus demissurum, quam si detrahere conarentur Dii omnes ex illa pendentes, detrahere non possent: tu verò quum velles, facilè omnes cum ipsa terra, & mari trahere posses. Quare tunc pollere mihi videbaris admirando robore, & audiendo carmina perhorrescebam. Nunc autem te video cum catena, minisque à tenui, ut ais, filo pendentem. Videtur itaque mihi multo justiùs Clotho gloriari posse, ut quæ te ipsum ex fuso videat pendulum, quemadmodum piscatores vident pendentes à calamo piscículos. *Iup.* Nescio quid tibi velis hisce quæstionibus. *Cyn.* Illud nimirum Iupiter, & per Parcas, & per fatum te obsecro ne asperè, ne acerbè audias me veritatem liberè proferentem. Nam si hæc ita se habent, & Parcæ rerum omnium potiuntur, nihilque à quoquam

ὅπ ἀλλαχοῦ τ ἄπυξ δεχάντων αὐτοῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας ἀποσφαγόμεθα, εὐχόμενοι γθείας ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; ἔχ ὁρᾷ γὸ ὅ, τ ἂν ἁπλαῶσαι μόν τ ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς σύρίας δυνατὸν ἡμῖν ὐκ τ εὐχῶν, μήτε ἀγαθῶ τινος χορηγῆσαι ἐπιτυχεῖν. Ζ. οἶδα ὅθεν σοι τὰ ῥηματα ταῦτα ἐρωτήματα ἐστ, ἀλλ τ πρᾶξαι τ ἀφελούντων σοφιστῶν ἡμᾶς τ ἀνθρώπων φασίν. οἱονεὶ γῶν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες ἐς τὰς ἄλλας θύσεν, καὶ εὐχάς, ὡς εἰκότον ὄν. ἡμᾶς γὸ, ὅτι ἐπιμελείας τ πραττόμεθα παρ' ὑμῖν, ὅθ' ὅλως π δύναοαι ἀφ' τὰ σὰ τῇ γῇ περίεσμεν. πάλιν δ' χαιρήσασί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. Κυ. ἀ μὸ τ κλωθὸς ἄτροκλον ὦ Ζεῦ ὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθοῖς, ταῦτά σε ἐρώτησα. ὁ δ λόγος αὐτὸς, ὃν οἶδ' ὅπως εἰπεῖν ἀφιὸν ἡμῖν, ὡς τῦτο ἀπίθη. ἀφετέρας εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δεκεῖ, λέγε βεβαίαν ἐρώσομαί σε. σὺ δ, μὴ ὀκνήσῃς ἀπερείσαοα, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀπερεῖπῃ. Ζ. ἐρώτα, εἴ σοι χολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν. Κυ. πάνυ φῄς ἐκ τ μοιρῶν γίγνεσθαι. Ζ. φημὶ γάρ. Κυ. ὑμῖν δ δυναῖον ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακαλοῦντι; Ζ. ὐδαμῶς. Κυ. βούλ γῶν ἐπισκοπῶμεν ἐς τὸ μὴ τῦτο, ἢ δῆλον καὶ μὴ εἶπω αὐτό; Ζ. δῆλον μέ. οἱ δέ γε θύοντες, ὑ τ χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀνάδοσιν δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ πιπράσκοντες ἄλλως τὸ βέλτιον. Κυ. ἰκανὸν ἐς τῦτο, εἰ ἐς σὺ φῄς ἐπὶ μηδὲν ἀλλαχοῦ τ ἄπυξ δεχάντων αὐτοῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας ἀποσφαγόμεθα, ἀγχόμενοι γθείας ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; ἔχ ὁρᾷ γὸ ὅ, τ ἂν ἁπλαῶσαι μόν τ ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς σύρίας δυνατὸν ἡμῖν ὐκ τ εὐχῶν, μήτε ἀγαθῶ τινος χορηγῆσαι ἐπιτυχεῖν. Ζ. οἶδα ὅθεν σοι τὰ ῥηματα ταῦτα ἐρωτήματα ἐστ, ἀλλ τ πρᾶξαι τ ἀφελούντων σοφιστῶν ἡμᾶς τ ἀνθρώπων φασίν. οἱονεὶ γῶν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες ἐς τὰς ἄλλας θύσεν, καὶ εὐχάς, ὡς εἰκότον ὄν. ἡμᾶς γὸ, ὅτι ἐπιμελείας τ πραττόμεθα παρ' ὑμῖν, ὅθ' ὅλως π δύναοαι ἀφ' τὰ σὰ τῇ γῇ περίεσμεν. πάλιν δ' χαιρήσασί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. Κυ. ἀ μὸ τ κλωθὸς ἄτροκλον ὦ Ζεῦ ὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθοῖς, ταῦτά σε ἐρώτησα. ὁ δ λόγος αὐτὸς, ὃν οἶδ' ὅπως εἰπεῖν ἀφιὸν ἡμῖν, ὡς τῦτο ἀπίθη. ἀφετέρας εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δεκεῖ, λέγε βεβαίαν ἐρώσομαί σε. σὺ δ, μὴ ὀκνήσῃς ἀπερείσαοα, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀπερεῖπῃ. Ζ. ἐρώτα, εἴ σοι χολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν. Κυ. πάνυ φῄς ἐκ τ μοιρῶν γίγνεσθαι. Ζ. φημὶ γάρ. Κυ. ὑμῖν δ δυναῖον ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακαλοῦντι; Ζ. ὐδαμῶς. Κυ. βούλ γῶν ἐπισκοπῶμεν ἐς τὸ μὴ τῦτο, ἢ δῆλον καὶ μὴ εἶπω αὐτό; Ζ. δῆλον μέ. οἱ δέ γε θύοντες, ὑ τ χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀνάδοσιν δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ πιπράσκοντες ἄλλως τὸ βέλτιον. Κυ. ἰκανὸν ἐς τῦτο, εἰ ἐς σὺ φῄς ἐπὶ μη-

immutari poteſt, eorum quæ ſemel decreverunt, quorſum vobis nos homines ſacrificamus, & hecatombas offerimus, à vobis bonorum largitionem precantes? Non enim video, quem ex hac cura fructum percipiamus, ſi neque malorum averſiones precibus obtinere poſſumus, neque divinitus boni quicquam conſequi. *Iup.* Novi unde tibi ſuppetant argutæ iſtæ interrogationes, nempe ab execrandis illis ſophiſtis, qui nos rebus humanis providere negant. Itaque illi quæſtiones hujuſmodi, præ impietate proponunt: alios homines à ſacrificando, & votis nuncupandis avertentes, quaſi inane ſit illud: quandoquidem neque curamus ea quæ facitis, neque in his quicquam poſſumus quæ in terra geruntur. Verumtamen hæc dixiſſe dolebunt. *Cyn.* Non per colum Parcarum, Iupiter, ab illis perſuaſus, hæc te interrogavi. Diſputatio verò noſtra, neſcio quomodo eò progreſſa in hoc ipſum incidit, ac ſupervacanea hominum ſacrificia eſſe confirmat. Rurſus verò, ſi videtur, paucis te interrogabo: tu verò ne graveris reſpondere, ac vide ut quàm cautiſſimè reſpondeas. *Iup.* Interroga, ſi tibi vacat talia nugari. *Cyn.* Ais-ne omnia fieri nutu Parcarum? *Iup.* Aio. *Cyn.* Vos verò poſſe hæc mutare, & revolvere? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Vis ergo, ut quod ſequitur, inducam? ſive planum, ſive ſecus illud dixero. *Iup.* Planum utique eſt. Nam qui Diis ſacra faciunt, neceſſitatis cauſa non faciunt, ſed beneficium compenſant, & veluti bona mercantur à nobis, aut alioqui, quod eſt præſtantius, honore proſequuntur. *Cyn.* Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis

δεῖ χρησίμως γίγνεσθαι τὰς θυσίας, λέγεταί δέ τι, τὸν ἀνθρώπων πλούτου τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἂν σε πρὸς ὅτου βελτίους φῂς τοὺς θεούς, καὶ τούτων, ὁ μοδέλλας τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ τοῦτο πῶς ἀθανάτους εἶναι, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμείνους δεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἶναι τοὺς μέν, εἰ μηδὲν ἄλλο, διὰ τὸ μὴ ἀεὶ ἐλευθερίαν ἀφεῖσθαι. ὑμῖν δ', οἷς ἄπειρον ἐκπέπτωκε τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδίου ἡ δουλεία γίγνεται, τοῦτο μακρῷ πλέον φερόμενον. Ζ. ἀλλ' ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαίμονι ἡμῖν ἐστι, καὶ σὺ ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. Κυ. οὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διάφορα ἐστὶ παρ' ὑμῖν τὰ πράγματα, καὶ πολὺ περιττὴ ἔνεστι. σὺ μὲν γὰρ δίδυμον, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δυνάσαι ἀναπαῦσαι τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἱμονιὰν κρεμάσας. ὁ δὲ Ἥφαιστος, χωλός ἐστι, βάναυσος τις ἐν πυρίτης τὴν τέχνην. ὁ Προμηθεὺς δέ, καὶ ἀντισκολοπίσθη ποτέ. τί γὰρ πατέρα σε τί ἂν λέγοιμι μεδήτην ὄντα τὸν ἐν τῷ ταρτάρῳ δεθέντα; καὶ ἐρᾶν δέ φασιν ὑμᾶς, ἐν πηδήσεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμέλει ἐν τῷ σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτου τῷ Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν πλούσιοι, δυστυχεῖς τε, καὶ εὐμοιροι εἶναι. οἱδὲ, ἀμφίλεγοι. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι ἐν λησταὶ εἶεν,

litatis gratia sacra fieri: verùm bonitate quadam hominum quod præstantius est, colentium. At si quis ex Sophistis illis adesset, ex te quæreret quo nomine Deos præstantiores esse dicas, cum sint hominum conservi, earundemque dominarum, Parcarum scilicet imperio obnoxii. Non enim sufficiet ipsis ut sint immortales, quò videantur meliores. Siquidem hoc multo est deterius: quoniam hos quidem, si nihil aliud, mors saltem in libertatem asserit. At res vobis in immensum exit, æternaque est vestra servitus, dum longo filo volvitur. *Iup.* At ò Cynisce, hæc temporis perpetuitas, & immensitas, fœliciter nobis cedit, ac vitam bonis omnibus affluentem agimus. *Cyn.* Non omnes, Iupiter. Nam discrimen inter vos extat, multaque inest perturbatio. Nam tu beatus es: regnas enim, & terram ac mare potes tanquam demisso fune attolere. Vulcanus autem, est claudus, mechanicus, & ignipotens. Olim verò cruci affixus est Prometheus. Quid patrem tuum commemorem, quem adhuc in tartaro vinctum esse constat. Quinetiam vos amare, vulnerari, interdum apud homines servire dicunt, quemadmodum fratrem tuum apud Laomedontem, & apud [1] Admetum, Apollinem. Hæc quidem non plena mihi videtur fœlicitas: sed vestrûm alii videntur fortunati & fœlices, alii contrà. Omit-

1 *Admetum*] Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur. Virg.

& te memorande canemus
Pastor ab Amphryso. Cogn.

ὥσπερ ἡμᾶς, καὶ ἀφεσυλᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ οὐ πλουτιζόντων, πανίσθαι σὺ ἀφορᾷ χρόνῳ γίγνεσθαι. πολλοὶ γὰρ καὶ χρυσοῦν ἤδη, χρυσοῖ, ἢ ἀργυροῖ ὄντες. οἷς τοῦτο ἐμφορᾷ δηλαδή. Ζ. ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικὰ ἃ Κυνίσκε φῄς. καί σοι παίζω μεταμελήσῃ ποτὲ αὐτῶν. Κυ. φείδε ὦ Ζεῦ τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς ὅτι με πιεσόμενον, ὃ, τι μὴ ἐν τῇ μοίρᾳ σοῦ εἴδεξαν. ἐπεὶ ὅσῳ αὐτοὺς ἐκείνης ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους. ἀλλ' οἶμαι πλεῖσοι, ἀφορῶντων ὑμᾶς. ἃ γὰρ ἐμφορᾷ οἶμαι ἀλῶναι αὐτούς. Ζ. σὺν ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν προνοίαν τοῦ λόγου; Κυ. πάνυ ὦ Ζεῦ, δῆλος αὐτὸς σὺν εἶ' ὅτι ἐνίοτε. πάντα γὰρ ὑποσπᾷ ἂν εἴποι, οἷς ἐκείνων παιδαμῶσαι ἔοικα. ἐγὼ γὰρ, ὅθεν τινῶν ἂν ἄλλα πύθηται, ἢ ὅθεν σοῦ μαθεῖμι; ἡδέως δ' ἂν ἐκ τούτου ἐροίμην σε, πῶς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, μοῖρά τις, ἢ ἐκ ὑπὲρ ταῦτας τινὸς, ὥσπερ ἀρχουσα ἐκ αὐτῶν ἐκείνη; Ζ. ἤδη σοι ἐκ πρόσπορον ἔφλω ὑ ἡμετὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι. σὺ δ' ἐν τι σὺ δρχῇ ἐρωτήσειν φήσεις, ἃ πάλαι πρός με τοιαῦτα λεπτολογήμενον. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι ἡδέως ἡμᾶς πονηροὺς καὶ ἀθρωπίνους. Κυ. οὐκ ἐμοὶ τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς μοίρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, εἰ μὴ μεταμέλοι σοι ἐκείνων, καὶ μεθεῖτο αὖθις τὰ εἱρημένα. καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρασκήνιοι τὸν εἱμαρμένην. Ζ. ἀλλὰ μὰ ἡ μοῖρα δ' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. Κυ. μαίνεσθαι, ὑπηρέται, καὶ ἀξιόχρεοί τινες τῶν μοιρῶν εἶναι φατε. πολλῶ ἀλλὰ ὅπως ἐκείνας ἂν εἶεν αἱ πρᾶ-

Omitto vos perinde atque nos latrociniis & sacrilegiis compilari à sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimos momento temporis evadere. Multi etiam vestrum ex auro argento-ve conflati sunt: quibus erat hoc à fato præstitutum. *Iup.* Vides ut contumeliis nos petis Cynisce, forsan olim tibi pœnitendis. *Cyn.* Parce minis Iupiter, cum scias me nihil passurum quin id ante te mihi fuerit à Parca destinatum: quoniam neque illos ipsos sacrilegos puniri video: sed plurimi manus vestras effugiunt, cùm in fatis non esset ut caperentur. *Iup.* Nonne dicebam te ex eorum esse numero qui verbo providentiam tollunt? *Cyn.* Omnino Iupiter, metuis ipsos nescio quorsum: proinde quæcunque dixero, illorum doctrinam esse arbitraris. Verum ego unde veritatem, nisi ex te didicero? Cæterùm lubenter ex te quærerem, quænam vobis sit hæc Providentia, Num Parca aliqua, an verò superior his quæpiam Dea, tanquam illarum domina. *Iup.* Iam ante dixi tibi, fas non esse ut omnia scias. At tu cùm initio dixisses te unum quid interrogaturum, non desinis hujusmodi nugas mihi proponere. Et jam quò tuæ disputationis tendat summa, perspicio, ut nimirum ostendas in rebus humanis nihil fieri nostra providentia. *Cyn.* Hoc meum non est: sed tu paulò antè dixisti Parcas esse quæ omnia faciunt: nisi illorum te pœnitet, tuaque dicta revocas, expulsoque fato de suscipienda cura deliberatis. *Iup.* Nequaquam: sed Parca per nos facit singula. *Cyn.* Intelligo. Ergo Parcarum famulos & ministros... vos esse perhibetis.

Sic

φοῦσιν. ὑμεῖς γ', ὥσπερ σκέλη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. Z. πῶς λέγεις; Κν. ὥσπερ οἶμαι ἐ τὸ σκήπτρον τοῦ τέκτονος, καὶ τὸ τρύπανον, σκευάζει μὲν τι καὶ τοῦτο τὸ τέκτονι, ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἡ τέκτων ἐστὶν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον ἐστὶ σκάφης, οὐδ' ἐ τρυπάνου, ἀλλὰ ἐ ναυπηγοῦ. ὥσπερ ἀναλογεῖ καὶ μὲ ναυπηγοῦ ῥάβδος ἔχουσα, καὶ σκήπτρον ἐστὶν. ὑμεῖς γ', ὦ τρύπανα, καὶ σκήπτρα ἐστὲ τῶν μοιρῶν. καὶ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δίκαιοι τῇ σκήπτρῳ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθά. οἱ γ', ἐφ' ὑμῶν ὄντες, εὐσεβεῖς, καὶ τιμῆς μεμίσηνται. οἱ δ' οὐδὲ τῷ σκήπτρῳ τῷ μοιρῶν τιμῶντες ἄν, εἰς δίνοι αὐτὸ ἑκάστοτε. ἡ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι οὐδὲ αὐτοὺς ἓν τοῖς μοίραις ἀπάντων, καὶ μεταστρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δεδόκτων ἐφ' ἑκάστου. ἡ γοῦν Ἄτροπος, εἴπ τις εἰς τὸν Κλωθὼ τρίψοιτο τὸν ἄτρακτον ἀναλύουσ' ἡ Κλωθὼ τὸ ἔργον. Z. σὺ δ' ἤδη ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς μοίρας νομίζεις σοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀξίους, ἀλλ' ἅπαντα συγχεῖν ἐπιφερείας. ὑμεῖς γ', εἰ ἐ μαθηταὶ ἄλλου ἔστε, ἐ γε μαστιγίας, καὶ ἐπιμελούμενοι ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῶν μοίρων κεκυρωμένων, δικαίως ἂν τιμῆς ἔχοιτε. Κν. τὸ μὲν ὅλον, ἄ Ζεῦ, περὶ ἐμοῦ τὰ μέλλοντα, οἷς με τὸν φυλάξασθαι αὐτὰ, πανοπλίᾳ ἀδύνατον, [1] εἰ μὴ ἐκ τοῦ τοῦτο φῄς, ὡς προμηθὴς, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τυπῆξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸ μέλλον, καθείξας ἑαυτόν. ἀλλ' ἀδύνατον. ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ ἐκβαλοῦσά τῇ αἰχμῇ. καὶ ὁ Ἄδραστος, ἐπὶ τὸ συὶ ἀφεὶς τὸν λόγχην, ἐπίσης μὲν ἁμαρτήσε-

Sic illæ ſunt quæ providet, vos veluti illorum fabrilia inſtrumenta eſtis. *Iup.* Quid dicis? *Cyn.* Nempe ceu aſcia fabro lignario, & terebrum ad perficiendam artem eſt adminiculo, nemo dixerit hæc eſſe artificem: neque navim eſſe aſciæ, aut terebri, ſed naupagi opus. Pari ratione Fatum eſt quod omnia facit: vos terebra, & aſciæ Parcarum eſtis. Atque ut par eſt, homines qui ſacra facere Fato, ab eoque bona petere deberent, vos ſupplicationibus, & honoribus venerantur. Ac neque ſi Fatum ſacrificiis & votis colerent, id rectè facerent. Non enim puto Parcas ampliùs mutare & vertere poſſe quicquam eorum quæ de quovis ab initio decreta ſunt. Proinde æquo animo non tulerit Atropos, ſiquis Clothûs laborem diſſolvens, fuſum torqueat in contrarium. *Iup.* Tu jam Cyniſce, neque Parcas ab hominibus colendas eſſe cenſes, ſed videris malle omnia confundere. Nos verò, etſi nullam aliam ob cauſam, ſaltem quia divinamus, & quæcunque à fato ſancita ſunt, præmonemus, merito colamur. *Cyn.* Omnino inutile eſt, Iupiter, futura præſcire, iis qui neutiquam ea devitare poſſunt, niſi contrà dicas, eum qui præſciverit ſe ferrea cuſpide interemptum iri, mortem ſe includendo vitare poſſe. At fieri non poteſt, nam ad venationem educit illum Parca, & haſtæ objiciet. Ac [2] Adraſtus emiſſa in ſuem cuſpide, ab eo quidem aberrabit,

1 Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῄς] *εἰ μὴ ἄλλο. τ. φ. Marcil.*

2 *Adraſtus*] Argivorum rex, unus ex ſeptem ducibus qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. *Cogn.*

τιμ, φοβοῦσ᾽ ἢ τ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ ἰσχυρᾶς αὐτοῖς μοίρας φερομένῳ ἢ ἀκοντίῳ ἐπὶ τ νεανίσκον. τ μ γ Λαΐῳ ἐ γελοῖον, τ, Μὴ σ τέκνα τέκνα ἄλοκα, διαμάχου βίᾳ, εἰ γ πικύσεις φησὶ παῖδα, ἀποκτενεῖ σε ὁ φύς. ἀφεστη γ εἰμαρ ἡ ἀναβλησις αὐ τὰ πάντως ὕστερα ἡμερωθῆναι. τοιγάρτοι μ τ χρησμὸν, καὶ ἔπαιρε, κ ὁ φύς, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε ὐχ ὁρᾶ εἰ ὅτε ἀπειτῶτι τ μαθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. ἐᾶ γ λέγειν ὡς λοξὰ, κ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶ εἰώθασι, ἡ πάνυ ἀποσαφῶντες, εἰ ὁ τ Ἄλλων ἀμφίβολος, τὰ αὐτᾶ ἀγχίνου καὶ χαλεπὸς, ἢ τὰ Κύρ. ἄμφω γ δυνατὴ ὁ χρησμός. Ζ. ἰὼ τς ὦ Κυνίσκε, τ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κ᾽ ἢ Κροίσῳ, διότι ἐπιορᾶτο σαφῶς αὐτᾶ ἄρρητα κρία, καὶ χαλάσης ἐς τὸ αὐτὸ ἵκετο. Κυ. ἐχθρᾶ μ μὲ ἢ ὀργίζεσθ, ἡνίκ ὄνος. πάλαι ἀκὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τ λυδῷ ὑπὸ ἢ χρησμῷ, ἐπίστευθ᾽ εἰμαρ. καὶ ἄλλως, τ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα, ἢ εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε ἐ ἡ μαντικὴ ὑμᾶν, ἀλλ᾽ ἐκείνης μέσος ἐστίν. Ζ. ἡμῖν ἢ, οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην ἡγοῦ ἡμᾶς, ὅτι αὐτοῖς ἀνθρώπινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πρόσωπα, ὅτι τ θυσιῶν ἄξιοι, καὶ πῶς τύφεσθε ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπτεσθε; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μὲ καταφρονεῖν, ὅτι περιττὸν ὡς ὁρᾶς διεξελήλυθ᾽, ἀνέχομαί σε τοσοῦτα καθ᾽ ἡμῶν διεξιόντα. Κυ. βάλλε ὦ Ζεῦ, εἴ μοι περιττὸς πλαγγόνας

rabit, Crœsi verò filium necabit; quasi violento quodam Parcarum decreto feratur in juvenem. Quinetiam ridiculum est istud quod Laio dixerunt, Cave diis nolentibus prolem seras. Nam sobole suscepta occidet te filius. Etenim supervacaneam esse puto earum rerum admonitionem, quæ non possunt non fieri. Atqui accepto responso & prolem suscepit, & à filio interemptus est. Quare non video quam ob rem & mercedem exigatis propter vaticinium. Vt interim silentio præteream, quòd obliqua, quæque in utramque partem referri possunt, vulgo respondere soletis, non admodum clarè explicantes, num ille trajecto [1]Hale suum ipsius imperium eversurus esset, an Cyri, utrumque enim potest oraculum. *Iup.* Erat ô Cynisce, quædam Apollini in Crœsum iræ causa: quia illum tentaverat, carnes ovillas ac testitudinem unà elixando. *Cyn.* Atqui Deo conveniebat non irasci. Attamen ut puto, in fatis erat ut Lydus ille ab oraculo deciperetur. Atque alias, ne futura perspicuè audiret, fatum præstituerat. Itaque & vestra divinatio, pars est illius. *Iup.* At nobis nihil relinquis: verùm frustra Dii sumus, qui neque providentiam in res humanas inferimus, neque sacrificiis digni sumus, haud aliter revera quàm terebra, aut asciæ. Ac sanè videris meritò me contemnere, quòd cùm fulmine armatus sim, sustineo te talia in nos differentem. *Cyn.* Feri ô Iupiter, si mihi fatale est fulmine feriri. Ne-

1 *Hale*] Halys Paphlagoniæ fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. lib. 3. Ovid. 4. de Pont. *Cogn.*

1 Δημῶ

εἰμαρτεῖν. καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τὸν πλήκτην, ἀλλὰ τὸν κλωθὼ, τὸν Δία σὺν πυρώσαντα. οὐδὲ γὰρ τὸν ἐργασάμενον αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ πραύματος. πλὴν εἰπέ μοι ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὺ, τὸν εἰμαρμένην λέγω. σὺ δέ μοι ἐξ ὑπαρχῆς εἰπὲ τὴν ἀπόκρισιν. ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας. τί δήποτε τὰς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφίεις, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, [1] ὁρῶν πολλάκις ἐργαζομένους, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱστὸν, ἀδίκως ἀπολλύοντας; σίοσθ' ὅ, χρηστόν τινα, καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιγᾷς ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ σὺ τοῦτο μοι φίλος εἶναι; Ζ. οὐ γὰρ οἶδ' Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ σὸν οἶδ' ὄντα τοῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. Κυ. σιγᾶν μὲν ὄφελόν ὑμᾶς ἐρωτᾶν, εἰ τι, καὶ τὸν αὐτόματον, καὶ τὸν εἱμαρμένην, τί δήποτε Φωκίωνα μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσούτῳ πονηρίᾳ, καὶ ἀπορίᾳ τῶν ἀναγκαίων, ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης ὡσαύτως Καλλίας δ', καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀγάλαστοι μειρακίσκοι, ὑπερπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ αἰχμητὴς, κλινιδίῳ ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπολωλεκώς. καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν, παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, Μίλητος δ', ὁ παρεδόθη καὶ Σαρδανάπαλος μὲν, ἐθηλύνθη, φίλυς ὤν. Περσῶν δ' τοσοῦτοι κακοὶ, καίτοι ἄνδρες ἀντιπολεμίζοντες αὐτοῖς αὐτοῦ, διότι μὴ πρίσκοιντο τοῖς γενομένοις. ἵνα δ' ὑμῖν μὴ τὰ πολλὰ λέγω καθ' ἕνα ἐπέλθω, τοὺς μὲν πονηροὺς, διαμισοῦντες, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀγαθοὺς δ', καὶ φερομένους τοὺς χρηστὸς, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. Ζ. οὐ γὰρ οἶδα ὦ Κυνίσκε, ἢ λίπος

Neque te ictus accusabo, sed Clothonem tua opera vulnus infligentem. Neque enim fulmen ipsum dicam mihi vulneris causam extitisse. Verùm illud vos interrogabo, te & Fatum: tu verò mihi ipsius nomine responde. Etenim hoc minis tuis in memoriam revocasti: qui fit tandem, ut omissis tot sacrilegis, latronibus, flagitiosis, violentis, perjuris, quercum aliquam plerumque, aut lapidem, aut navis insontis velum fulmine petatis? Interdum etiam frugi & sanctum viatorem. Quid taces Iupiter, aut fortasse ne hoc quidem me nosse fas est? *Iup.* Nefas est Cyniscе. Tu verò curiosus es, neque scio unde his mihi comportatis venias. *Cyn.* Proinde neque illud vos rogem, te nimirum, & Providentiam, & Fatum, cur Phocion ille bonus, in tanta paupertate, & rerum necessariarum penuria diem obierit: & ante ipsum Aristides: Callias verò & Alcibiades juvenes intemperantes, ditissimi fuerint, & sceleratus Midias, & Charops Ægineta, homo cinædus, qui matrem fame peremit. Contrà Socrates undecim viris traditus est, Meletus verò non item: & Sardanapalus effœminatus regnavit, Persarum verò tot viri præclari ab ipso crucifixi sunt, quia factis ipsius non delectabantur. At ne vobis sigillatim ediſſeram quæ nunc geruntur, ut pravi & facinorosi fœlices sunt: boni verò rapiuntur & feruntur, paupertate, morbis, & malis sexcentis pressi. *Iup.* Nescis enim, Cyniscе, quanta supplicia post

1 Δρῦν πλὰ πολλάκις] Lucretius lib. 6. *Marcil.*

2 Si-

μὴ τὸ βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ὃ ὅση οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ ἀφικνοῦνται. Κυ. ἄδω μοι λέγεις, καὶ πόνους, καὶ παιδάλεας. ἐγὼ γοῦν, εἰ μήπω ἐστὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω. τὸ γοῦν ἦπαρ ἔχων, ἐξελόμενόν τε ὑποδύεσθαι τῶν χρόνον εὐδαιμόνως ἀφιξόμενος, ὑπὲρ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, ἀλλὰ μὴ ὑποτιλᾶσθαι δίψησας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος; ὃ μακαρίων νήσοις πίνων μετ' ἡρώων, ὃ τῷ Ἡλυσίῳ λειμῶνι κεκλιμένῳ. Ζ. τί φῄς; ἄπιστός ἐσθ' ὅτι τινὰς κολάσεις, καὶ τιμωρίας, καὶ διατριβὴν, ἔνθα δὴ ἐξιόντας ὁ ἐκεῖσε βίος; Κυ. ἀκούω καὶ Μίνω κρῆτα δικάζειν κατὰ τὰ τοιαῦτα. καί μοι δόκει εἶναί τι ὃ ὑστὰρ ἐκείνου. σὺ γὰρ ὡς εἶναι λέγεται. Ζ. τί δ' ἐμὲ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς ὦ Κυνίσκε; Κυ. ἵνα κολάζῃ μᾶλλον. Ζ. τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. Κυ. τίνας δ' ἂν τοὺς ἥρωας ἀποπέμπῃ. Ζ. τοὺς ἀγαθούς τε, καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. Κυ. τίνος ἕνεκα ὦ Ζεῦ; Ζ. διότι οἱ μὲν, τιμῆς, οἱδὲ, κολάσεως ἄξιοι. Κυ. εἰ δέ τις ἀκουσίων τι δίκην ἐρχόμενος, κολάζοιτο καὶ τοῦτον δικαίως; Ζ. ἥδιστα. Κυ. ὅσῳ ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; Ζ. οὐ γὰρ ἐν. Κυ. οὐδένα τοίνυν ἐπαινεῖν ὦ Ζεῦ, ὅτε τιμᾷς, οὔτε κολάζειν αὐτῷ φανήσῃ. Ζ. πῶς οὐδένα; Κυ. ὅτι ἀδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, ὥστε ἀλλ' ἢ συγγνώμης ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν ἀμολογημένα, ὡς ἡ μοῖρα, πάντων αἰτία. καὶ καὶ φοιδύσῃ τις, ἐκείνῃ

post hanc vitam ferant sceleſti; aut in quanta fœlicitate verſentur boni. *Cyn.* Inferos mihi dicis, Tityos, & Tantalos. Ego verò ſiquid eſt iſtiuſmodi, perſpicue cognoſcam ubi vita defunctus fuero. Quantum ad præſens attinet, velim ut quantumcunque hoc temporis in vivis exigendum eſt, beatè exigam, & à ſedecim vulturibus hepar meum à morte depaſcatur: ſed non in hac vita ſiti laborans, ut Tantalus, in beatorum inſulis cum Heroibus, in Elyſio campo conſtitutus bibam. *Iup.* Quid ais? Annon credis eſſe ſupplicia, honores, & forum judiciale ubi uniuſcujuſque vita examinatur? *Cyn.* Audio Minoem quendam Cretenſem infra talibus rebus cognoſcendis operam dare: de quo mihi aliquid reſponde num tuus ſit filius, ut ajunt. *Iup.* Quamobrem verò iſta de illo quæris Cyniſce? *Cyn.* Quos potiſſimum afficit ſupplicio? *Iup.* Pravos nimirum, veluti homicidas, & ſacrilegos. *Cyn.* Quoſnam verò ad heroas mittit? *Iup.* Nempe bonos, ſanctos, quique ſecundum virtutem vixerunt. *Cyn.* Quorſum Iupiter? *Iup.* Quoniam alii honore, alii ſupplicio ſunt digni. *Cyn.* Quòd ſiquis invitus mali quidpiam commiſerit, num & hunc ſupplicio affici juſtum cenſet? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Proinde, neque ſiquis invitus boni aliquid fecerit, eum honore dignabitur? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Itaque haud convenit illi ô Iupiter ullum neque honore ornare, neque ſupplicio afficere. *Iup.* Quomodo nullum? *Cyn.* Quoniam nihil nos homines ſponte facimus, ſed neceſſitate quadam inevitabili compulſi: ſiquidem vera ſunt illa quæ antè confeſſus es, nempe Parcam eſſe rerum omnium cauſam. Iam ſiquis alterum interemerit, Parca in culpa

ἐστὶν ἡ φονόσυτος. καὶ μὴ ἱερουλῆ, ἐφεστιάγμενον αὐτῷ δρᾶ. ὅστε εἰ μὲν τοῖς δίκαια ὁ Μίνως δικάσει μέλλοι, τὸν ἐμμεμενηκότα, οὐκ ἂν Σισύφου κολάσειεν. καὶ τὸν μοιχὸν, οὐκ ἂν Ταντάλου. τί γὰρ οὗτοι ἠδίκησαν, πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν; Z. Οὐκ ἔστι δὲ ὁ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον, τοιαῦτα ἐρωτῶντι. θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής. καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. Κυ. ἐβουλόμην μὲν κἂν ἔστι τοῦτο ἄριστον, σὲ οἱ μοῖραι λαχεῖν δοῦσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῆς ἐπιμελείας τοσούτων ἐς τὸ λεπτόταθι. καὶ ταῦτα, πρὸς ὑμῶν. ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ εὐμοιρίᾳ μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσοῦτα ἔχουσι πράγματα. καὶ ὡς ἔοικεν, ἃ πάνυ οἶδ' αὐτοὺς ὑπὸ χρηστῇ εἱμαρμένῃ ἡγουμένους. ἐγὼ γοῦν εἰ μοι παρείη δοκεῖν, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην ὁντινοῦν αὐτοῖς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔχειν πενίστερον ἀβροδιαίτως, ἢ πλουτοῦντα κλάζειν ἀπαύστως, τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω, ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ εἱμαρμένης, καὶ προνοίας λόγον. τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐκ εἰμαρτὸν ἀκοῦσαι μοι.

est. Siquis sacrilegium perpetret, facinus à Parca sibi injunctum admisit. Itaque si Minos rectè uti velit judicio, fatum, non [1]Sisyphum, Parcam, non Tantalum puniet. Quid enim injustè illi egerunt, quum mandatis obtemperarunt? *Iup.* Non amplius ne respondere quidem convenit tibi talia interroganti: audax enim es, & sophista, jamque abeo te relicto. *Cyn.* Optabam equidem hoc etiam ex te quærere, ubi Parcæ degant, aut quomodo restantas exacta cura assequantur: idque tres cùm sint. Etenim laboriosam, & minimè fœlicem vitam vivere mihi videntur, tot negotia habentes. Vtque verisimile est, hæ fato non admodum bono natæ sunt. Itaque ego si mihi daretur optio, nequaquam cum illarum vita meam commutarem: sed pauperior ævum exigere mallem, quàm sedere singula observando dum contorquerem fusum tot negotiis refertum. Cæterùm si tibi non est facile Iupiter, ad hæc respondere, etiam his ad quæ respondisti, contenti erimus. Sufficiunt enim ad sermonem de Fato & Providentia declarandum. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

1 *Sisyphum*] De Sisypho ob latrocinia à Theseo interfecto leg. Virg. 6. Æn. Ovid. 16. Metam. vide Proverb. *saxum volvere.* Cogn.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. | IVPITER TRAGOEDVS.

ARGVMENTVM.

Ejusdem propè argumenti & hic Dialogus est, nisi quòd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat ullos esse,

esse, nedum providentia sua mundum gubernare, fortuitóque ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur ac tota dramatica est.

ΕΡΜΗΣ.

Ζεῦ, τί σιωπᾷς, καὶ κεκλιμένος σαυτὸν λαλεῖς, ὠχρὸς καὶ ἀπεσπασμένος, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἔχων, ἐμοὶ κοινωνήσον. λάβε με σύμβουλον πόνων. μὴ κωλυθῇς οἰκίτην φλυαρίας. Ἀθ. καὶ πάτερ ἡμέτερε κεφαλή, ὕπνου κρείττων. γνώσομαί σε ἀπὸ γλαυκῶπις, ἀξιοχρέως, ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδῶμεν ἤδη, τίς μῆτις δάκνῃ σε κῆρ φρένα, καὶ κῆρ δυμῷ. ὦ τί βαρὺ τανύχεις. ὦχρωσαι τί σε εἶλε πικρειάς. Ζ. οὐκ ἔστιν ἀθέσπιτον οὐδὲ τέκτων ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδική, ἥς οὐκ ἂν ἄφρων ἄχθος ἡ θεῶν φύσις. Ἀθ. Ἄπονον, οἵους φερομένους ἄρχῃ λόγων. Ζ. ὦ παγκακίστου, χθόνια γῆς παιδεύματα, σύτ' ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' ἔρασμα κακῶν. Ἀθ. τί δ' ἐστί; πῶς χρὴ γνῶναι σοι ἐρῆς. Ζ. ὦ μεγαλοσμερῆ γένη θνητῶν, ἰοίζημα, τί μοι ῥίζεις; Ἀθ. κάμισον ὀργήν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ὥσπερ ὅτι δυνάμεθα, μὴ ἢ τὸ Εὐριπίδου ὅλον κωλοπατήσωμεν, ὥστε σοι ὑποδραμόντες γαῖαν. Ηφ. ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί σοι; Ζ. οὐκ οἶδ', ἐπίστει καὶ σὺ πάντες μέγα. Η. οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτοῦ, ὃν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν. ὑμῖν μὲν γὰρ, ὑπὸ ἴδιος ἤδη πολλάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα.

MERCVRIVS.

O Iupiter, quid cogitabundus, & solus apud te loqueris, pallidus ambulans, & Philosophi colorem præ te ferens? Id mihi communica, & accipe me tuis in molestiis consiliarium. Ne tui famuli nugas contemnas. *Min.* Sanè ita magne parens hominum rex, atque Deorum, Te precor en glaucis oculis Tritonia Pallas, Fare age, ne celes, quò sint hæc cognita nobis, Quod te consilium dubio sub pectore versat? Cur gemis? & tacito pallor subsurgit in ore? *Iup.* Nunquam gravis res ulla sic dici potest, Non passio, non ulla tragica calamitas Natura divûm cujus haud onus ferat. *Min.* O Phœbe qualibus incipit procœmiis. *Iup.* O pessimum genus mortalium, Tuque ô Prometheu, me quibus afflixti malis. *Min.* Quid est? nec enim celabis hæc domesticos. *Iup.* O murmur ingens fulminis magnicrepi, quid mihi facies? *Min.* Compesce iram, si non comicè loqui quemadmodum hî possumus, neque totum Euripidem devoravimus, ita ut dramaticè tecum loquamur. *Iuno.* An nescire nos putas causam mœroris, quænam sit? *Iup.* Tu nescis nam ejulares magnoperè. *Iun.* Novi dolorum tuorum summam, te nimirum amore percelli. Nec tamen ejulo, ut quæ sim assuefacta crebris hujusmodi contumeliis à te peri.

1 *O Iupiter*] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *Cogn.*

1 *Pa-*

οἰκῇς γῆν ἤτοι Δανάλν τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις ἐρῶσα, ἀνίκατ' ἐκ τοῦ ἔρωτος. εἶτα βυκόλοις τισὶν, ἢ σατύροις, ἢ χρυσὸν γλυφόμενον, ῥυῆναι λέγει δι' ὀροφῆς εἰς τὸ κάτω τὸ ἀκατακάλυπτος. τὰ σημεῖα γὰρ τοῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, σὺν ἄλλοις τισὶν, ἢ ἔρωτός ἐστιν. Z. ὦ μακαρία, ἦτις σὸ ἔρωτα, καὶ ταῖς τοιαύταις παιδιαῖς, οἷά τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι. H. ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα; Z. τὸ ἐχάτοις ὦ Ἥρα τὰ δεῖν πράγματα. καὶ τοῦτο δὴ τὸ δι' λόγου, ἐπὶ ξυρᾶν ἔοικεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς πρᾶξαί τι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε ἐκ ἡμελῆσαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. H. μῶν γιγαντάς τινας ἡ γῆ ἔφυσεν; ἢ οἱ τιτᾶνες τὰ δίτμοι διαῤῥήξαντες, καὶ ἡ Φρυγῶν ἐπικρατήσαντες, ὡδίς ἡμῖν σκοπιὰν αὖ φέροντες τὰ ὅπλα; Z. δῆρα σει. τὰ νῦν δὲ ἀσφαλὰς ἔχει ἡσυχῆς. Ἥρα. τί δ' ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτ'; ἔχ ὁρῶ γὰρ ὅπη μὴ τὰ τοιαῦτα παρελυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, Ἀριστόδημος, ἀλλ' Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας. Z. Τιμοκλῆς ὦ Ἥρα ὁ στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ ἐπικούρειος, χθὲς σὺν οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαρθρώσ δι λόγου, περὶ οἰκείας προνοίας διελέγοντο, παρόντων μάλα συχνῶν, καὶ δοκίμων ἀνθρώπων. ὅσῳ μάλιστα ἐ ἠνίασί με. καὶ ὁ μὲ Δάμις, ὅτ' εἶναι θεὸς ἔφασκεν, οὔθ' ὁρᾶν τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διϊέναι. ὁ Τιμοκλῆς ἢ ὁ βέλτιστος, ἐπιεῖτο ξυναγωνίζεσθαί μοι. εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσπεῦ-

peti. Igitur verisimile est te vel Danaen aliquam, vel Semelen, vel Europam nactum, amore angi. Deinde statuere assumpta forma vel tauri, vel satyri, vel auri, per tectum in amatæ sinum influere. Etenim hæc signa sunt, suspiria, lachrymæ, & pallor, non alius rei, quàm amoris. *Iup.* O beata, quæ negotia nostra in amore, talibusque ludicris sita esse putas. *Iun.* Ecquid aliud, nisi hoc solicitat te, Iupiter cùm sis? *Iup.* Deorum res, ô Iuno, in extremo discrimine versantur: & quod ajunt, in acie novaculæ constitutæ sunt: utrum adhuc simus colendi, & quæ in terris offeruntur dona habituri: an verò prorsus negligendi, & pro nihilo ducendi. *Iun.* Num Gigantes aliquos terra produxit? aut Titanes disruptis vinculis, devictaque custodia rursum in nos arma parant? *Iup.* Confide, nam res inferæ bene Diis habent. *Iun.* Quid ergo aliud acerbum esse possit? Neque enim video, quando talia nihil te conturbant, quam ob rem nobis [1] Polus, aut Aristodemus pro Iove apparueris. *Iup.* Timocles ille Stoicus, ô Iuno, & Damis Epicureus, heri nescio unde ducto orationis initio [2] de Providentia disputabant in magna probatorum hominum frequentia: quod potissimùm animum meum perturbavit. Ac Damis quidem affirmabat, neque Deos esse, neque ea quæ geruntur observare, aut digerere. Verùm optimus ille Timocles nostras partes omni studio tuebatur. Deinde cùm affluëret multa turba, nullum finem sortita est disputatio. Etenim discesserunt

1 *Polus, aut Aristodemus*] Sunt histrionum nomina, ut infra. *Ogn.*
2 *De Providentia*] Res & cardo totius negotii. *Idem.*

ὄις, ἐπισκέψασθε τὰ λοιπὰ συνῃδόμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερον κρείττονά σφ', καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸ κίνδυνον, ὡς ἐν γοῦν παντὶ πρᾶγμα τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύομεν; ἢ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ ἐστόν. ἰὼ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρρηκα λέγων. Ἥρα. δεινόταται ὡς ἀληθῶς, καὶ ὁ μέτριος ὁ Ζεὺς ἐπιτρωγῳδεῖς αὐτοῖς. Ζ. σὺ δέ, ὦ Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν παρέχων τοσοῦτον. τί οὖν ἂν ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥφα, καὶ Ἀθηνᾶ, πρὸς ποιμὲν ἄν; συνδρᾶσιτε γὰρ ἐμοὶ τῷ μέρει. Ερ. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινὸν φημὶ δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. Ηρα. καὶμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅτερ ἐστόν. Αθη. ἀλλ' ἐμοὶ ταναντία δοκεῖ ὦ πάτερ. καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πρᾶττειν δ' ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δ' οὐκ ἀναλαλαθείς, ἀπίοι δὲ τὴν συνουσίαν. Ερ. ἀλλ' ὅπη ἀγωνίσεται ταῦτα ὦ Ζεῦ, σὺ φανερὰ ἐσταλμένος τὴν ἐλαίαν τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δίξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος τὴν τοῦ πάντων, καὶ κοινῶν ἅπασιν. Ζ. σκοτεινὴ γὰρ κατέστη, καὶ παρίεσαν ἅπαντες. Ερ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνίλθετε οἱ θεοί. μὴ μέλλετε, ξυνίλθετε πάντες. ἥκετε. ἐπὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. Ζ. ὅπως ψαλὰ ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοϊκῶς, καὶ πῆχυ κηρύττεις, καὶ ταῦτα, ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; Ερ. ἀλλὰ

serunt hoc pacti ut cætera denuo dispicerentur. Et nunc omnes suspenso sunt ad audiendum animo, uter vincet, & veriora dicere videbitur. Videtis periculum ut res nostræ in uno periclitantes, ad angustias omnino sunt redactæ? Et ex duobus alterum evenire necesse est, ut aut nostræ res flocci fiant, & inania nomina videamur: aut quemadmodum antea, colamur, si Timocles dicendo superaverit. *Iun.* Gravissima profectò sunt illa, nec temerè Iupiter in hos tragicis verbis invehebare. *Iup.* Tu verò putabas me vel Danaës, vel Antiopes habere rationem, in tanta perturbatione. Quid igitur ô Mercuri, & Iuno, & Minerva nobis faciendum est? Quin vos consilii partem communiscimini. *Merc.* Equidem ego in communem utilitatem coacto concilio, dico rem adducendam in deliberationem. *Iun.* Ego idem cum hoc sentio. *Min.* Mihi verò aliter videtur, Pater, ut neque cœlum conturbes, neque palam fiat te hanc ob rem tumultuari: sed privato consilio facias ut Timocles disputatione vincat: Damis verò ex congressu, derisus abeat. *Merc.* Atqui ista non ignorabuntur, Iupiter, cum Philosophis in propatulo futura sit disceptatio. At tu quidem tyrannum agere videberis, si de tantis rebus & ad omnes communiter pertinentibus, cum reliquis non communicaveris. *Iup.* Ergo jam proclama, & præstò sint omnes. *Merc.* Rectè dicis. En vos Dei in concionem venite, ne cunctemini: convenite omnes: venite: magnis de rebus consilium inibimus. *Iup.* Ita nudis, ô Mercuri, simplicibusque verbis, ac pedestribus pronuncias, præsertim cùm maximis de rebus Deos convoces? *Merc.* At quomodo vis faciam

Iu-

πῶς γὰρ ὦ Ζεῦ ἀξιοῖς; Ζ. ὅπως ἀξιῶ; δεσποτικωτάτῳ φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον σωιλήσειν. Ερ. ναί, ἀλλ' ὑποκρινοῦνται ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα, ἐγὼ δ', ἤκιστα ποιητικός εἰμι. ὥστε ἀμφοτέρωθεν τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα, ἢ κόλοβα ξυνείρων. κἀγὼ γέλως ἔσομαι παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν ἔνια Ἀπόλλωνα γελῶντα ἐπ' οἷσι τῶν χρησμῶν. καίτοι ἐπικρυπτόμενός τι πολλὰ τῶν ἀσφαλείας, ὡς μὴ πάνυ σχολῇ ἄγαν τὰς ἀκοὰς ἐξιζάνειν τὰ μέτρα. Ζ. σκοπῶ ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμήρου ἐπῶν ἐγκωμίσγουσι τὸ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς εὐπαθῶ μικρὸς σωνικλᾷ. μιμητὰς δέ σε ἐκεῖνος. Ερ. ἐ πάνυ μὲν ἴστε σαφῶς, καὶ σοχείρως. πειράσεται δ' ὅμως. [1] Μήτέ τις ὧν ἥλιον ἴδοι, μητέ τις ἄρσην, μήθ' αὐτῶν τυάμων ῥιμίτω, νόοφ Ὠκεανοῖο, μηδέ τι νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἕλθητε πάντες, οἷς ἀγορεύω, ὅσοι τε κλυτὰς δεύνυθ' ἑκατόμβας, ὅσοι τ' αὖ μίσγεσθε, ἢ ὕστεροι, ἢ μέλα πάγχυ νύνυμοι, βωμοῖσι δ' ἔνθ' κίσασθε κέλησθε. Ζ. ἴσχε ὦ Ἑρμῆ. ἄρειον κεκήρυκταί σοι. καὶ σωίασι γὰρ ἤδη. ὥστε ἐναλαμβάνειν κρίζει αὐτὰς, καὶ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης, ἢ τέχνης ἔχῃ. σὺ δ' ἐπιδρᾶς μοι, τὰς χρυσᾶς. εἶπε ἐπὶ τούτοις, τὰς ἀργυρᾶς. εἶπε ἑξῆς, ὁπόσαι ἐλεφάντινοι. εἶπε τὰς χαλκᾶς, ἢ τὰς λιθίνας. καὶ σὺ αὖ τοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲ, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος,

Iupiter? *Inp.* Quomodo velim? Dico tuum præconium versibus esse magnificè efferendum, & grandiloquentia poëtica, qua impulsi diligentiùs conveniant. *Merc.* Sanè verum hoc poëtarum & rhapsodorum est officium. At ego poëticen non calleo: adeò ut præconium sim corrupturus, si hypermetros aut defectivos versus connectam. Et risum ipsis movebo mea carminum imperitia. Itaque video Apollinem ob oracula nonnulla derideri: quanquam cautionis causa multa obscurent, ne omnino audientes otio indulgeant sed expendant versus. *Inp.* Proinde Mercuri, Homericos versus plerosque admisce præconio, ut ille solebat nos convocare. Eorum autem te meminisse est credibile. *Merc.* Certè non admodum certò, neque promptè, attamen tentabo. Ergo Deûm nemo, nec mas, nec fœmina desit, Nullúsque Oceani fluviorum, nullaque Nympha: Ast in consilium Iovis heus properate frequentes: Quique editis celebres hecatombas, quique sedetis Ararum ad fumos, medio vel in ordine divûm, vel ferè postremo, vel nullo nomine noti. *Inp.* Euge Mercuri: optimè præconio functus es. Etenim jam conveniunt. Quapropter singulos excipiendo, ipsos ordine colloca, pro materiæ artis-ve dignitate: In prima sede aureos, in secunda argenteos, in tertia eburneos, in quarta æneos, aut lapideos. Inter hos etiam primas illi teneant quos Phidias, aut Alcamenes, aut Myron, aut

1 Μήτέ τις ὧν ἥλιον ἴδοι, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νύνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paulò superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Marcil.*

λῆν πάνυ θραχμῶν. κολακλείσας γάρ με ἔνδον, εἰχον ἑστῶτα. καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμέ, ἐπ' ἐμοὶ παρεκάθεζε ἔργα, μισθοῦ τῶν δεσποινίδων. οἷσί τισι κόμιζον, ἄλλο ἀλλό τι τῶν ἰδιωτῶν. μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ γαστρὶ δοκεῖν ἐμοὶ ἦ, ἔσθιον. ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τοῦ διατρίβειν, καὶ τοῖς ὀλίγοις ἐν τῇ πόλει σωμασιῶν, μίγας τις, καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ ποτὲ γυνὴ ξένη, ἐ μίσχια κεκτημένη, τῷ ὄψει ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ δεῖσαν τε, εἰς ἔρωτα μὲ δεινὸν ἐμπίπτῃ, τοῦτο μὲν, τὸ κάλλος ἰδοῦσα ἔ ὄνου τοῦτο ἦ, τοῦ ἀποδέξου τὸ ἐμὸν ἐπιτηδεύματον, εἰς ἐπιθυμίαν σωμασίας ἐρεθισθεῖσα. καὶ ἀφαλίσατο πρὸς τὸ ἐπιεικέστερον τὸ ἐμὸν, ἐ μισθὸν ἀνδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσασθαι κἀκεῖνον ἐδὲν φροντίσας, εἴτε ἐ ἀνύσῃ τι σώσειν ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μή, λαμβάνῃ τὸ μισθόν. κἀπειδὴ ἐπιέρατο ἤδη ἦν, κἀκ ἔ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν. καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. σκεκέμενοι ἦ αὐτῇ ἐρεσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθηνται, ἐ χαμαύνιον ἡμῖν δύο ἐπιεῖσήν. εἴτε οἱ μὲν τ' γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ πως πλησίον ἐν ἐ δώματίῳ ἐκάθευδον. ἡ ἦ, λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τοῦ πυρὶ λαμπόμενον. ἔπειτα λαθυσαμένη, παρίστη τοῦ λύχνου γυμνὴ ὅλη. καὶ μύρου ἔκπνουν ἀλαβάστρου ἀνοιγμένη, τόπον ἀλείφεται. κἀμὲ ἦ μυελίζει. ἔνθεν μάλιστα τῷ ῥινὶ μου μύρου ἐνέπλησεν. εἶτά με κατεφίλησεν. καὶ εἶα ἐρᾶν αὐτῆς ἐρώμενον, ἐ ἄνθρωπον, διελέγετο. καί με ὡς τ' φορβαίας ἐπιλαβόμενη, ἐπὶ τὸ χαμαύνιον εἵλκυε. κἀγὼ ἤδη τρίτος ἐποινοήσειν, εἰς τῶν

marum quæstum ex me fecit. Nam me intus incluſum, ſtantem tenebat, & iis qui me meoſque ludos aſpicere volebant, januam accepta mercede aperiebat. Quorum alii aliud eſculentum afferebant, idque in primis quod aſini ventri videtur inimicum: illudque comedebam: adeò ut intra paucos dies, cum hero, aliiſque civibus epulando, craſſus ac pinguis evaderem. Tandem peregrina mulier, opulenta, facie impudenti, ingreſſa ut me prandentem videret, è veſtigio mei amore exarſit: partim aſini ſpecie adducta, partim ludorum meorum novitate impulſa, in mei congreſſus cupiditatem illapſa, eum alloquitur qui mihi erat præfectus, & mercedem amplam pollicetur, ſi concederet ut in noctem mecum quieſceret. Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret, mercedem accipit. Cùm jam adveſperaſſet à domino dimiſſi ex convivio, revertimur ubi dormire ſolebamus: & mulierem invenimus lectum meum ingreſſam, cui pulvinaria mollia importata erant, & ſtragula intus depoſita, ſtratumque decens humi poſitum habebamus. Mulieris ſervi in propinquo veſtibulo cubabant. Magnam lucernam igne lucentem intus accenderat, ad quam depoſitis veſtibus nuda ſtabat. Tum ex alabaſtro quodam unguentum profundens, eo ſeſe ungit: deinde me, meaſque potiſſimùm nares implet. Poſtea me oſculata, prout amatum hominem alloquitur, & me capiſtro in ſtratum trahit. Ego ad id tertii hortatoris nequaquam indigus vino veteri

multo

διόμβῳ, καὶ οἶνῳ ἡδαιῷ πολλῷ ὑποβεβριγμένῳ, ἐ τῷ ἀρώμα ἔ μύρῳ ἀφηρθρῷ, καὶ τῶν παιδίσκων ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι. καὶ σρόθρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τῶν ἄνθρωπον. καὶ γὰ ἐξότε ἐμαγόνευν ὄν, σωυσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις σωήνθης ἔτυχον ἰφαψάμβῳ, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὅτῳ. καὶ μὴν ἐ τῶτό μ' εἰς δέος ἀγὰ μέτρεον ἦγε, μὴ ὁ χαρήσασα ἡ γυνὴ, ἀλασπαδίτη, καίπερ ὥσπερ ἀνδροφόνῳ, καλὴν δίκην δίκην. ἡγνόουν ὃ σὺν εἰς δέον δεδώς. ἡ ὃ γυνὴ, πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, ἐ τέτοις ἐρωτικοῖς, πρόσκλισίν με, ὡς εἶδεν ὑ κατέχοντα ὥσπερ ἀνδρὶ παρακειμένη, ἐξεδέξαλλετό με. καὶ ἄφρασε εἶσω, ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲ ὁ δειλὸς, ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ ὃ, τ τε ὀσφῦν τ ἰμᾶς ἰσχύϊ, ὥστ μὴ ἐκχωρεῖν. καὶ αὐτὴ εἴπερ τὸ φάσγον. ἐπεὶ ὃ ἀπελαβᾶς ἐπίσθην ἔτι μοι ἐ πρόσθεν πρὸς τῶν τ γυναικὸς ἡδονήν τε, ἐ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, σπουδῇμβῳ, ὡς ὕδὲν εἴην κακίων ἔ τ Πασιφάης μοιχῷ. ἡ ὃ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα ἐς τὰ ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τ λοιπ τ σωυσίας ἡδονῆς ἀκόρεσ, ὥστ ὅλην τῶν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. ἅμα ὃ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ, ἀπασσάσα, ἀπῆλ, συνθεμένην πρὸς τ ἐπισκήπτω τ ἐμὸν οἶκον ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τ μισθὸν τ αὐτὸν τ νυκτός. ἐδὲ, ἅμα μὲ πλησιάσαντες ἐκ τῶν ἐμῶν γλόμβῳ, καὶ τῷ διακότῃ κομιούτερον ἐκ ἐμοὶ ἐπεδιξάμβῳ, συγκαθεκλείσ με τῇ γυναικί. ἡ ὃ, κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καίπερ ἐλθὼν ὁ ἐπίσκοπος, ἀπαγγείλᾳ τῷ δικαότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἐμὲ μὴ αὐδέντ, ἀλλ

multo prolutus, & unguenti odore incitatus, puellæ quoque formam conſpicatus, decumbo. Sed quo pacto mulierem inſcenderem, dubius eram. Etenim rex quo in aſinum fueram converſus, coitus etiam aſinis conſueti expers vixeram, neque cum aſina conſuetudinem habueram. Itaque haud parvus timor inceſſebat ne congreſſui impar mulier à me dilaceraretur: ac poſtmodum tanquam homicida meritam ſubirem pœnam. At neſciebam nihil opus eſſe ut timerem. Mulier autem multis amatoriis ſculis me provocans, ut vidit non occupantem amplexu, ipſa me, tanquam homini adjacentem, amplectitur, méque intrò tractum, totum excepit. Verùm meticuloſus ego, adhuc metuebam, & ſenſim retro cedebam: ſed mulier ita meos amplectebatur lumbos, ut elabi non poſſem: & fugientem ſequebatur. Poſtquam autem plenè perſuaſus ſum, adhuc mihi aliquid deeſſe ad mulieris plenam voluptatem & delectationem, citra metum poſtea ejus libidini ſervivi, cogitans me nihilo Paſiphaës adultero eſſe deteriorem. Porrò erat mulier ad rem veneream adeò prompta, & coitus voluptate inexplebilis, ut in mei amplexibus totam noctem inſumpſerit. Simul atque illuxit dies: mulier ſurrexit, meumque cuſtodem convenit, aliamque noctem eodem pretio redimit. Ille ditior meo opere factus, & re nova domino indicata, cum muliere me includit, quæ multum me abuſa eſt. Meus ille præfe-

fectus, rem domino renunciat, eúmque me inſcio, veſperi ad-

αὐτὸν ἐπαίρεσθαι ἤδη, ἵνδε συναθύδομεν. καὶ ἅμα τοῦτο ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἐκκυνεῖ με, ἐνδυνεῖν τὴν μείρακα συναθυμαζόμενον. ὀδὲ, ἡδεῖς τῇ ἡμέρᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δείξας τοῖς πολίταις ἐπιθύμησεν. καὶ κελεύει μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα ἔφη σὺν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἡμετέρων θαλαμιτῶν τινας εἰς τὸ θέατρον συνεισαγάγωμεν γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἅτις κατακέκλεικε θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ. καὶ προσιέναι τε κελεύουσι, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας κελεύσης αὐτοῦ, ὡς ἦν τοῖς φιλοτιμίας ἦλθε ὁ ἐμὸς διαπότης, εἰσάγειν ἐγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον. καὶ εἰσῆλθον ὕπνῳ κλίνῃ ἐπὶ μεγάλῃ, ἀπὸ χελώνης ἰνδικῆς πεποιημένῃ, χρυσῷ ἐσφιγμένῃ. ἐπὶ τοῦτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τὴν γυναῖκα προσκατέκλιναν. εἶτα ὕπνος ἡμᾶς ἐπέλαβεν ἐπὶ πολὺ μηχανήματος. καὶ εἷς τὸ θέατρον πυρετίζοντες, κατέπληκτο τὸ μέσον. καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν. καὶ κρατὸς πίστις χειρὸς ἐξέλαβε ἐπ' ἐμοί. καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο. καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἦν, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεσαν οἰνοχόοι καλοὶ, τὸ οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ ἀναμεμιγμένοι. ὁ μὲν ὖν ἐπίστατης ἴσως ὀπισθεν, σκίλδυέ με δρισάν. ἐγὼ δ', ἅμα μὲν ἡδόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ καθεζόμενος, ἅμα δ' ἐδεδίειν μή πως ἀρκῶς, ἢ λέων ἀναπηδήσεται. ἐν τούτῳ δὲ τὴν ἄνθη φέροντα, παραδράμοντα, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ὁρῶ ἐ ῥόδων χλωρῶν φύλλα. καὶ μηδὲν ἔτι ἐκεῖνον, ἀναπηδήσας ὁ λέχως, ἐκπίπτω. καὶ οἱ μὲ, ὡσαντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δ', ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπαγγέλλομεν ἀπ' αὐτῶν τὸ ἀνθέμιον τὸ ῥόδον,

ducit ad cubiculum, & per oſtii foramen, me cum puella concumbentem oſtendit. Spectaculo delectatus herus, optavit me in publicum producere, & hæc facientem oſtendere, rémque non efferri jubet, ut ludorum, inquit, tempore, hunc cum aliqua damnatarum mulierum in theatrum adducamus, inque omnium conſpectu mulierem inſcendat. Tum aliquam ex iis quæ ad beſtias erant damnatæ ad me introducunt: & accedere méque demulcere jubent. Tandem cùm ille dies inſtaret, quo ſuas res dominus oſtentabat, decreverunt me in theatrum deducere. In quod ita ſum ingreſſus. Lectus erat magnus ex Indica factus teſtudine, auróque infertus, in quo me reclinant, mihique mulierem admovent. Deinde lectum machinæ impoſitum ferunt, in theatrum medium, magna cum acclamatione, plauſuque populi. Et appoſita nobis erat menſa multis cum ferculis quæ homines deliciis in cibo indulgentes habent. Adſtabant nobis formoſi pueri pincernæ, vinum nobis in auro miniſtrantes. Cuſtos meus à tergo ſtans jubet me prandere. At me pudebat in theatro jacere, ſimulque metuebam ne urſus, leo-ve aliquis in me proſileret. Interea neſcio quem qui flores ferebat, tranſeuntem animadverto, inter quos roſas recentes obſervo: nec mora, à lecto proſilio. Arbitrabantur illi me ad ſaltandum ſurrexiſſe. Sed ego ſigillatim omnes percurrens, decerptas ab ipſis roſas devoro. Tum

κατάστασιν. τῶν δ', ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ εἰκὼν ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπέβυτον. καὶ ἀφανὴς λοιπὸν εἰσὶν ὁ παλαιὸς ὄνος. ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς, γυμνὸς ἑστήκει. τῇ δὲ ἀθρόᾳ τούτῳ, καὶ μηδ' ὅπως ἐλπισθείσῃ θέᾳ, πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν. καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γόμφους ἐφίζετο. οἱ μὲν, ὡς ὥσπερ φάρμακόν τινα ἐπισύμβολον, ἐκκριτόν τι πολύμορφον, ἀξίουν λύειν ἤδη πυρί με ἀπαθανεῖν. οἱ δὲ, σβεσθείσης ἐκ τῆς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἀκοῦσαι δεῖν, ἐκ προτέρου ἀφηγήσεως, εἰδ' ἔτω δικάσειν τοῦτον. κἀγὼ θαμὰ μὲν αὐτὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας, ἔτυχε δὴ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κατηγεῖν ὅτι γυνή με θετταλὴ, γυναικὸς θετταλῆς δέλτα, χρίσασά μεμυγωμένῳ ἀπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἵν' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς ἐκ τοῦ ψεύδεσθαι ἔτι μηγενέσθαι. καὶ ὁ ἄρχων, λέγε φησὶν ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γενέαν τῶν σῶν, ἐκ συγγενῶν, εἴ τινας φῂς ἔχειν τῷ ὄντι ἐκγόνους, καὶ πόλιν. κἀγὼ, πατρὶ μὲν ἔφην ἔστι μοι Λούκιος. τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμαυτοῦ, Γάϊος. ἄμφω δ', τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. κἀγὼ μὲν, ἱστορεῖν, καὶ ἄλλων εἶμι συγγραφεύς. ὁ δ', ποιητὴς ἐλεγείων ἦσθα, ἐκ μάλης ἀγαθός. πατρὶς δ' ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὀδὶ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, φιλόστοργον ἐμοὶ ἔφη λίαν ἀνδρῶν ὑὸς εἶ ἐκ ξένων. οἰκίας τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων. καὶ ἐπίστασθαι ὅτι ἀδὲν ψεύδῃ, παῖς σαφέστατος ὤν. ἐκ δὲ δίφρου ἀναπηδήσας, ἀσπάζεταί τε, καὶ ποιεῖ ἐφ' ἑαυτοῦ. καί με ἐκ οἰκίας ἄγει ὡς ἑαυτόν. ὁ δὲ τούτῳ δ' ἐκ ὁ

Tum ſingulis rem admirantibus, excidit mihi jumenti illa facies: qua ſublata non ampliùs apparet vetus ille aſinus: ſed Lucius ipſe ſtat nudus. Quo inſperato ſpectaculo, atque inopinato, ſtupefacti omnes tumultum concitarunt: duaſque in ſententias ſciſſum eſt theatrum. Etenim alii me veluti veneficiorum peritiſſimum, malúmque quoddam multiforme, æquum cenſebant, ut igni perirem protinus: alii dicebant expectandum dum loquerer, priuſque cauſam cognoſcendam, deinde ferendam de his ſententiam. Tum ego ad provinciæ præfectum curro, interat autem huic ſpectaculo, & dixi me à Theſſala Theſſalæ matronæ ancilla, ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum: ſupplexque rogavi ut me in cuſtodia detineret, donec certiorem ipſum facerem, me vera loqui. Dic, inquit, Præſes, tuum, tuorum parentum, & cognatorum, ſiquos habes, & civitatis nomen. Patrem eſſe mihi Lucium reſpondi, fratrem, Caium: ambo autem alia duo nomina habemus communia: me hiſtoriarum aliarumque rerum ſcriptorem, illum poëtam elegiacum, & vatem bonum: patriam noſtram, Patras Achaiæ urbem. His auditis Iudex, Dilectiſſimorum mihi, inquit, & hoſpitum virorum es filius, qui domo me exceperunt, & donis proſequuti ſunt: ſcio te talibus parentibus natum nihil mentiri. Tum de ſella deſiliens me complexus multum oſculatur, propriamque domum deducit. Interim advenit meus frater pecunias

ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, δρχόμενον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων. κἀν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει. καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν, ναυῒ ἐσκιμψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκοὺν ἐνεβήμεθα. ἐγὼ δέ, προέπεσον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν ἐκ τῆς γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου καὶ ὄνον, καλλίστην αὐτὴν φασκούσαν λέγειν, νεῶν τὸ ἀνθρώπου ὄν. ἡ δέ μ' ἀσμένη περιεσπάσατο τῷ παραδόξῳ οἶμαι καὶ σφόδρα τῷ ἐπιτερπομένῃ. καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέλευε. κἀγὼ ἐπειθόμην νομίσας ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νεῶν γεγενημένον ἄνθρωπον, ὑπερτρυφᾶν, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν. καὶ δειπνᾶν σὺν αὐτῇ, ἐκ οὖν καὶ μύρα ἀλείφομαι, ἐκ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῃ ἐς ἀνθρώπους με ἀναπεπλασμένῃ ῥόδοις. ἐπεὶ δὲ λῶ νὺξ βαθεῖα, ἤδη ἐκ καθεύδειν ἔδει. κἀγὼ δὲ ἐπανιστάμην, καὶ ὥσπερ εἴ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀπεδυόμην, καὶ ἱστάμην γυμνὸς ὡς δῆθεν ἐπὶ μᾶλλον ἀρίστου, ὅπως ἂν ὡς ἄνου συγκερέσαιμι. ἡ δ', ἐπειδὴ εἶδέ με πάνυ ἀνθρώπινα ἔχοντα, ἀποστρέψασά μοι, ὦ φθονερὲ ὑπ' ἐμοῦ ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθών, κοιμῶ; ἐμοῦ δ' ἐρᾷς, τί γὰρ ἐκ ἡ μέρτηται μοι τοιοῦτον. ἐγὼ δ' ἔφη μὰ Δία ἀλλ' οὔ, ἀλλὰ δ' ὄνε σὲ ἐρῶσα τοῦτο, ἐκείνῳ, καὶ ἀλλὰ σοὶ συνεκάθευδον. καὶ ἅμα σε ἐκ νῦν κἀν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα δ' ὄνε σύμβολον ἀφοσιώσεσθαι, καὶ σύρειν. σὺ δὲ μοι ἐλάλησας ἐξ ἐκείνου δ' καλῶς ἔχησιμα ζῶν ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη σὺς τὰς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν τότου μετόπισθεν κομιδῆ ἔξω τῆς οἰκίας. καὶ ἐξωθοῦσί με δ' ἀμφοῖν ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος,

afferens, aliaque multa, quum publicè omnibus audientibus solvit me Præses. Tum ad mare progressi, navim animadvertimus, cui sarcinas imposuimus. Ego autem optimum factu duxi, si mulierem illam convenirem quæ me amavit, cùm essem asinus, dicens me ipsi nunc humana forma redintegrata visum iri pulchriorem. Illa, opinor, rei novitate delectata me lubenter excepit, supplexque rogavit ut secum cœnarem & dormirem. Cui equidem morem gessi: reprehensione dignum ratus, si qui sub asini forma fueram amatus, nunc humanæ speciei redditus, efferrem me, & eam quæ me amarat, contemnerem. Cùm ipsa cœnatus, unguento ungor, & rosa mihi dilectissima, quæque me inter homines denuo retulisset, coronor. Cùm jam alta nox esset & concubia, exurgo, utque boni quippiam facturus, vestes exuo, & sto nudus, ut qui magis essem placiturus, quàm illa cum asino commixtione. At illa ut me aspexit omnibus humanis partibus instructum, me conspuens, Non à me, inquit, malam in rem facesses, & procul à meis ædibus digressus cubabis? Cùm interrogarem, quidnam hujusmodi peccassem. Ego, inquit, per Iovem non te, sed asinum amavi, quocum non tecum concubui. Equidem putabam te etiam nunc solum illud asini insigne magnum servasse. Verùm tu ad me venisti ex pulchro illo, utilique animanti in simiam transformatus. Tum protinus famulos vocat, & me dorso sublatum efferri domo mandat. Ejectus ante domum nudus, pulcher, coronatus, & un-

καὶ μεμυελισμένῳ τὸν γλῶ γμενὸν ἐλαῖον, ταύτην σωτηρίαν δόδον. ἅμα δ' τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν, τὸν ἐμαυτῷ σύμφορον. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιᾷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἡμέρας. ὀλίγαις ἡμέραις ἐρχόμεθα εἰς τὸν ἐμὸν πατρίδα. σεσωσμένοι, θεοῖς εὐτυχοῦσιν ἔθυον, καὶ ἀνεθήκαμεν ἔθηκα. μετὰ δὲ σὺν ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἀλλ' ἐξ ὄνου ἐφιππίας ἀφ' μακρᾶς πάνυ, καὶ ὕπου δ' μόλις, οἴκαδε ἀπεσώθην.

& unctus in nudo solo cubui. Diluculo nudus ad navim curro, meúmque infortunium non sine risu fratri narro. Postea secundo vento spirante, ab urbe discedimus, pauciſque diebus in patriam venio, ubi Diis sospitalibus sacra feci, & donaria suspendi: per lovem, non ex canis podice (ut ajunt) sed ex asini anxietate, serò, ac vix tandem in patriam incolumis reversus.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

IVPITER CONFVTATVS.

ARGVMENTVM.

Summa Dialogi hujus est. Quando fato ac necessitate quadam omnia in hoc mundo geruntur, eique etiam Dii obnoxii sunt, supervacaneam esse omnem religionem, ac cultum divinum. Ideoque neque Diis sacrificandum esse, neque ab illis quicquam sperandum. Immò ipsos illos non meliores, aut etiam feliciores hominibus esse, sed solum fati, ac necessitudinis istius sempiterna ministros, qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint. Nam si ulla illorum providentia, aut rerum humanarum administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos manere, & pios bonosque beneficiis ac munere illorum provehi debere. Nam quæ de suppliciis inferorum ac pœnis nocentum feruntur, ea, si quæ sint, ejusmodi certò esse, ut immerito & injustè illis eveniant, qui ea patiuntur, cùm nemo sua voluntate, sed ex prædestinato, fatoque impellente peccet.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ.

CYNISCVS.

ΕΓὼ μὲν οὖν Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα, οὐκ ἐνοχλήσω σοι, πλοῦτον, ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αὐτῶν, ἅπερ εὐχαριστοῦσι τοῖς πολλοῖς.

Quidem ego Iupiter, tibi non ero molestus, in rebus hujusmodi petendis, divitiis, auro, regno-ve, quæ vulgo sunt in votis,

σοὶ δ' ἐ πάνυ ῥᾴδια δοθῆναι. ὁρᾷ γὰρ σε τὰ πολλὰ δυσκόλως, δύσκολον αὐτῶν. εἰ δ' ἐστὶν ῥᾴδιον ἔθελόμενόν σοι μοι χαρίσασθαι. Z. τί τοῦτό ἐστιν ὦ Κυνίσκε, ὃ δὲ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων ὡς ἔφης δεόμενον. Κυ. ἀποκρίνομαι δή μοι πρός τινα ὃ χαλεπὴν ἐρώτησιν. Z. μικρὰ γε ὡς ἀληθῶς ἡ αἰτία, καὶ σοὶ χαρίεις. ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. Κυ. ἰδοὺ ταῦτα ὦ Ζεῦ. ἀκήκοας δὲ δηλονότι σὺ τὰ Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου ποιήματα. εἰπὲ δή μοι εἰ ἀληθῆ ἐστι ἃ περὶ τῆς εἱμαρμένης καὶ τῶν μοιρῶν εἰρήκασιν ἐμφανῆ πάντα, ἄφυκτα ὄντα, ὁπόσα ἂν αὐτῷ ἐπιπέσωσι γεινομένῳ ἑκάστῳ. Z. καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. ὀδὲν γὰρ ἐστιν ὃ, τι μὴ αἱ μοῖραι ἀφανίζουσιν. ἀλλὰ πάντα ὁπόσα γίγνεται ὑπὸ τῆς τύπτει ἀτρέκτου τριφόρμα, δίδυς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπισκευασμένῳ ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ ῥήμις ἄλλως γίνεται. Κυ. οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆ ποιήσεως λέγῃ, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἀϊδιοφθίμενον, καὶ τὰ τοιαῦτα, λαρῶν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; Z. καὶ μάλα. οὐδὲν γὰρ ὅπου γένοιτ' ἄν, ἔξω δὲ νόμου τῶν μοιρῶν, οὐδ' ὑπὲρ τὸ λῖνον, εἰ ποιεῖταί δὲ, ὁπόσα μὴ ἂν ἐκ τῶν μυσῶν κατεχόμενοι ᾄδωσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν ἢ αἱ θεαὶ αὐτὰς αἱ Μοῦσαι, καὶ καθ' αὐτὰς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑστεροῦσι τοῖς ἀοιδοῖς διεξίρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπιλθόντος ἐκείνου, ὃ τάχα παρῆν, ἐῤῥαψῳδήσει δὲ αὐτῶν. Κυ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον φήσομεν. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνο μοι ἀπόκρινον. ἐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, λάχεσις ἄτροπος, καὶ

nec tu facilè præbere potes, unde video te ipsorum precibus aurem non præbere. Atqui ego vellem hoc unum à te facillimum impetrare. *Iup.* Quid hoc est Cyniſce? non enim nihil impetrabis, præſertim cùm modica petas. *Cyn.* At reſponde mihi ad quæſtionem non difficilem. *Iup.* Exigua revera, faciliſque precatio. Quare quicquid voles interroga. *Cyn.* En iſta Iupiter. Legiſti enim aliquando Homeri, & Heſiodi poëmata. Dic ergo mihi num vera ſint ea quæ illi de fato & Parcis cecinerunt: Inevitabilia nimirum eſſe quæcunque cuique naſcenti neverint. *Iup.* Et ſanè vera hæc ſunt: nihil enim eſt quod Parcæ non ordinent: ſed quæcunque ab illarum fuſo verſantur, ſtatim ab initio ſingula deſtinatum habent eventum, neque aliter fieri fas eſt. *Cyn.* Nunquid quum ipſe Homerus in altera parte poëſeos dicit, *Infera ne Parcis invitis regna ſubiret*, & id genus alia, ipſum videlicet tum nugari dicemus? *Iup.* Maximè. Nihil enim extra Parcarum legem, nihil præter linum fieri queat. Cæterùm poëtæ quæcunque Muſarum afflatu cecinerint, vera ſunt: ſed quum ab hiſce Deabus deſeruntur, ac per ſe carmina componunt, tunc utique errant, & cum prioribus pugnantia diſſerunt. Idque venia dignum, ſi homines cùm ſint, Veritatem ignorant, quando numen illud abiit, quod quum præſens erat, per ipſos carmina componebat. *Cyn.* At hoc quidem ita ſe habere dicemus. Illud præterea mihi reſponde. Nonne tres ſunt Parcæ? nempe Clotho, Lacheſis, & Atro-

ἄτροπος; Ζ. πάνυ μὲν οὖν. Κυ. ἡ εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ τύχη πολυθρύλητοί γε καὶ αὗται, τίνες εἰσὶν, ἢ τί δυνάμεναι αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον, τὰ ἴσα ταῖς μοίραις, ἢ τι ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούσαντων ἁπάντων λεγόντων μηδὲν εἶναι τύχης, καὶ εἱμαρμένης δυνατώτερον. Ζ. οὐ θέμις ἄπαντά σε εἰδέναι ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἔνεκα ἠρώτησάς ποτε περὶ τῶν μοιρῶν; Κυ. ἵνα σωφρονῇς μοι ὦ Ζεῦ, καὶ πείθῃ ἃ ἔτυχε, εἰ δὲ ὑμῶν αὐτῶν ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι τὸν δι' λίνου αὐτῶν. Ζ. ἀνάγκη ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὐκ ἐμεμάθηκας; Κυ. ἀνεμνήσθην ἐκείνου τοῦ Ὁμήρου ἐπαινῶ, ὃς εἰς ποίησιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλησε αὐτοῖς ὡς λύσι σειρᾷ τινα χρυσῆν ἀναρτήσαι μέν τε πάντα. ἔφης γὰρ αὐτοὺς, τόλμα μὲ σειρὰν, καθήσθαι ἐξ ὕψους. τὰς θεὰς ἅπαντας, εἰ βούλοιντο, ἐκπρεμασαμένους, καθέσασθαι βιάζεσθαι, ἐμὲ μὲν καθέσασθαι μάστιν γε. σὺ δ' ὁπότε ἐθέλοιμι, ῥᾳδίως ἀναστάσειν αὐτῇ καὶ γαίῃ ἁπάσῃ, αὐτῇ τε θαλάσσῃ. τότε μὲν δὴ θαυμάσιόν τι ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπερέφερες μεγάλου ἀκόνα τῶν ἐπῶν. νυνὶ δ', αὐτὸν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τῇ σειρᾷ, καὶ τῷ ἀπειλῶν, λεπτὸν νήματος ὡς φῂς κρεμάμενον. δοκεῖ δέ μοι δικαιότερον ἂν ἡ κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτὸν σε ἀνάσασιν θεῶν ἅπαντα, καθήσθαι εἰ ἀλιεῖς σὺν τῷ καλάμῳ τὰ ἰχθύδια. Ζ. σὺν εἰδὼς, τί σοι ταῦτα βούλεται τὰ ἐρωτήματα. Κυ. ἐκεῖνο ὦ Ζεῦ, καὶ θεὸς τοῦ μοιρῶν, καὶ τῇ εἱμαρμένῃ, μὴ τραχέως, μηδὲ θεὸς ὀργῇ ἀκούσῃς μου, πάλαι μὲν παρῃσίσης λέγοντος. εἰ γὰρ ὄντως ἔχει ταῦτα, ἐ πάντα αἱ μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς

Atropos. *Iup.* Maximè. *Cyn.* Fatum ergo & Fortuna, nam & hæc celebria ſunt Numina, quænam ſunt, aut quid ipſorum utrumque poteſt? Vtrum paria ſunt Parcis, an ſuperiora? Omnes enim affirmantes audio, Fortuna & Fato nihil eſſe potentius. *Iup.* Haud fas eſt omnia te ſcire Cyniſce. Quorſum igitur hæc de Parcis interrogaſti? *Cyn.* Si priùs mihi Iupiter & illud expoſueris, num & in vos illæ imperium obtineant, & neceſſum ſit vos ex illarum lino pendere. *Iup.* Neceſſum omnino Cyniſce. Quid ergo riſiſti? *Cyn.* Memini illorum Homeri carminum, quibus te in Deorum cœtu concionantem introducit, quum minaberis te catena quadam aurea ſurſum omnia ſubducturum. Etenim dicebas te catenam cœlitus demiſſurum, quam ſi detrahere conarentur Dii omnes ex illa pendentes, detrahere non poſſent: tu verò quum velles, facilè omnes cum ipſa terra, & mari trahere poſſes. Quare tunc pollere mihi videbaris admirando robore, & audiendo carmina perhorreſcebam. Nunc autem te video cum catena, miniſque à tenui, ut ais, filo pendentem. Videtur itaque mihi multo juſtiùs Clotho gloriari poſſe, quemadmodum piſcatores vident pendentes à calamo piſciculos. *Iup.* Neſcio quid tibi velis hiſce quæſtionibus. *Cyn.* Illud nimirum Iupiter, & per Parcas, & per fatum te obſecro ne aſperè, ne acerbè audias me veritatem liberè proferentem. Nam ſi hæc ita ſe habent, & Parcæ rerum omnium potiuntur, nihilque à quoquam

ἓπ ἀλλαξείη τ̃ ἅπαξ δεξάντων αὐτοῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας προσάγομεν, εὐχόμενοι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ἔγωγε ὁρῶ, τι ἂν ὀφελοίμεθα τ̃ ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς δίκαιόν ἐστιν ἡμῖν ἐκ τ̃ εὐχῶν, μήτε ἀγαθὰ παρ' ὑμῶν προσδόκιμον ἐπιτυγχάνειν. Z. οἶδα ὅθεν σοι τὰ νεμεσητὰ ταῦτα ἐρωτήματα ἐστι, καὶ τ̃ καταφρονητῶν σοφιστῶν. οἱ μὴ γὰρ προνοεῖν ἡμῶν τ̃ ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες ἐκ τ̃ ἄλλως θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν. ἡμεῖς γὰρ, ὅτε ἐπιμελείας τ̃ πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ προσήμεθα. πολλά γε χαιρήσουσί μοι, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. Κυ. ἀλλ' ἐγὼ τ̃ τὸ κλωθὸς ἀπορρίψω ὦ Ζεῦ ἐγὼ ὑπ' ἐκείνων ἀπαιδεύτων, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, ὃν οἶσθ' ὅπως ἐν πᾶσι προθύμως ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη. πεπεῖσθαι εἶναι τὰς θυσίας φησίν. ὡδὶ δ' εἰ δοκεῖ, λέγε βεβαίως ἐρήσομαί σε. σὺ δὲ, μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. Z. ἐρώτα, εἰ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν. Κυ. πάνυ φῄς ἐκ τ̃ μοιρῶν χήνεσθαι. Z. φημὶ γάρ. Κυ. ὑμῖν δ' ἔνεστιν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν; Z. οὐδαμῶς. Κυ. βούλει γοῦν ἐπανάγω ἐ τὸ μ̃ τοῦτο, ἢ δῆλον καὶ μὴ εἰπεῖν αὐτό; Z. δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες, ἐ τ̃ χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀνάθεσιν δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ἀνάλημμοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. Κυ. ἑκατὸν ἐ τοῦτο, εἰ ἐ σὺ φῄς ἐπὶ μηδὲν ἀλλ' ἢ τιμῆς ἕνεκα τὰ τοιαῦτα ἱερουργεῖσθαι.

immutari poteſt, eorum quæ ſemel decreverunt, quorſum vobis nos homines ſacrificamus, & hecatombas offerimus, à vobis bonorum largitionem precantes? Non enim video, quem ex hac cura fructum percipiamus, ſi neque malorum averſiones precibus obtinere poſſumus, neque divinitus boni quicquam conſequi. *Iup.* Novi unde tibi ſuppetant argutæ iſtæ interrogationes, nempe ab execrandis illis ſophiſtis, qui nos rebus humanis providere negant. Itaque illi quæſtiones hujuſmodi, præ impietate proponunt: alios homines à ſacrificando, & votis nuncupandis avertentes, quaſi inane ſit illud: quandoquidem neque curamus ea quæ facitis, neque in his quicquam poſſumus quæ in terra geruntur. Verumtamen hæc dixiſſe dolebunt. *Cyn.* Non per colum Parcarum, Iupiter, ab illis perſuaſus, hæc te interrogavi. Diſputatio verò noſtra, neſcio quomodo eò progreſſa in hoc ipſum incidit, ac ſupervacanea hominum ſacrificia eſſe confirmat. Rurſus verò, ſi videtur, paucis te interrogabo: tu verò ne graveris reſpondere, ac vide ut quàm cautiſſimè reſpondeas. *Iup.* Interroga, ſi tibi vacat talia nugari. *Cyn.* Ais-ne omnia fieri nutu Parcarum? *Iup.* Aio. *Cyn.* Vos verò poſſe hæc mutare, & revolvere? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Vis ergo, ut quod ſequitur, inducam? ſive planum, ſive ſecus illud dixero. *Iup.* Planum utique eſt. Nam qui Diis ſacra faciunt, neceſſitatis cauſa non faciunt, ſed beneficium compenſant, & veluti bona mercantur à nobis, aut alioqui, quod eſt præſtantius, honore proſequuntur. *Cyn.* Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis

ἀντὶ χρησίμων γίγνεσθαι τοῖς θεοῖς, λεκτέον δέ που, τὸ ἀνθρώπων πλῆθος τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρὼν, ἤρετο ἄν τι παρ' ὅτου βελτίους φῂς τοὺς θεοὺς, καὶ τούτους, ὁ μοδούλης τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ταῦτα ταῖς αὐταῖς διαφόροις ταῖς μοίραις πεπλεμένους. ἀ γὰρ ἀπολαύσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δὴ αὐτὸ ἀμείνους δικεῖν. ἐπὶ τοῦτό γε μακρᾷ χεῖρόν ἐστι, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, γοῦν θνητοὺς γοῦς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖται. ὑμῖν δ', ὡς ἄπειρον ἐκπέπλῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδίου ἡ δουλεία γίγνεται, ταῦτ' μακρᾷ τῷ λίνῳ φερομένῳ. Ζ. ἀλλ' ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδίον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμονοῦμεν ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. Κυ. οὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρυγες ἐκ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ περιχωρεῖται. σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δυνάσαι ἀναπαῦσαι τὸν γλῶν, καὶ τὸν ἰξίονα, ὥσπερ ἡμονιὰν κρᾶτῶν. ὁ δὲ Ἥφαιστος, χωλός ἐστι, βάσανος τις ἐκ πυρέτης τὸν πόχιον. ὁ Προμηθεὺς δ', καὶ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. τί γὰρ πατέρα σὸν τὸν ἂν λέγοιμι μισήτω ὅπου σὺ τοῦ περίεργον ὄντα; καὶ ἐρᾶν δὲ φασιν ὑμᾶς, ἐκ πεφύσηκας, καὶ δουλεύειν εἰσὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμέλει ἐκ τὸν ἀδελφὸν παρὰ τοῦ Λαομέδοντα, καὶ τοῦ τῆ Ἀδμήτου τὰ Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι ἀ πάνυ δοῦλόμενα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν πολλοὶ δύστυχές τι, καὶ ὑμοιροι εἶναι. οἶδε, ὑμπαλιν. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅπη ἐκ λησθέσθε,

litatis gratia sacra fieri: verùm bonitate quadam hominum quod præstantius est, colentium. At si quis ex Sophistis illis adesset, ex te quæreret quo nomine Deos præstantiores esse dicas, cum sint hominum conservi, earundemque dominarum, Parcarum scilicet imperio obnoxii. Non enim sufficiet ipsis ut sint immortales, quòd videantur meliores. Siquidem hoc multo est deterius: quoniam hos quidem, si nihil aliud, mors saltem in libertatem asserit. At res vobis in immensum exit, æternaque est vestra servitus, dum longo filo volvitur. *Iup.* At ô Cynisce, hæc temporis perpetuitas, & immensitas, fœliciter nobis cedit, ac vitam bonis omnibus affluentem agimus. *Cyn.* Non omnes, Iupiter. Nam discrimen inter vos extat, multaque inest perturbatio. Nam tu beatus es: regnas enim, & terram ac mare potes tanquam demisso fune attolere. Vulcanus autem, est claudus, mechanicus, & ignipotens. Olim verò cruci affixus est Prometheus. Quid patrem tuum commemorem, quem adhuc in tartaro vinctum esse constat. Quinetiam vos amare, vulnerari, interdum apud homines servire dicunt, quemadmodum fratrem tuum apud Laomedontem, & apud [1] Admetum, Apollinem. Hæc quidem non plena mihi videtur fœlicitas; sed vestrûm alii videntur fortunati & fœlices, alii contrà. Omit-

1 *Admetum*] Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur. Virg.

& te memorande canemus
Pastor ab Amphryso. Cogn.

ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ ἐξεσυλᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ σὺ πλουσιώτατον, πιστεύσαι σὺ ἀκριβεῖ χρόνῳ γίγνεσθαι. πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ πανωλεθρίᾳ ἁλόντες, χρυσοῖ, ἢ ἀργυροῖ ὄντες. οἷς τοῦτο εὐμοιρίᾳ δηλαδή. Ζ. ὁρᾷς; τοῦτ' ἤδη ὑβριστικὸ ὦ Κυνίσκε φής. καί σοι πάνυ μεζόμενός πού τις αὐτῶν. Κυ. φείδει ὦ Ζεῦ τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς ὅδεν με πιεσόμενον, ὅ, τι μὴ ἐκ τῆς μοίρας σοὶ ἔδοξεν. ἐπεὶ εἰδέ γε αὐτὸς ἐκείνης ὀρᾷ τοὺς ἱεροσύλους κλεπτομένους. ἀλλ' οἶμαι πλεῖστοι, ἀφροντίστως ὑμᾶς. ἐ γὰρ εὐμοιρίᾳ οἰομαι ἀλῶναι αὐτούς. Ζ. οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τὸ ἀναιρεῖν τὸν σοφιστὴν τὸν λόγον; Κυ. πάνυ ὦ Ζεῦ, δῆλος αὐτὸς οὐκ εἰδὼς ὅτι ἔνιοι. πάντα γὰρ ὑποσπᾷ ἀεὶ ἔτι, οὐκ ἐκείνων παιδεύμενα εἶναι. ἐγὼ γάρ, ἀφ' ὧν ἂν ἄλλα πάλαι, ἢ ἀφ' ὧν σοὶ μανθάνω; ἡδέως δ' ἂν ἐκ τούτου ἐροίμην σε, τίς ἡ σχέσις ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, μοῖρα τίς, ἢ ἐκ τύχης ταύτας ἅπας, ὥσπερ ἀρχὴν ἐκ αὐτῶν ἐκείνη; Ζ. ἤδη σοι ἐκ σχέτερον ἔφλω ὁ ἡμέτερον εἶναι πάντα σε εἰδέναι. σὺ δ' ἴν τι σὺ δεχῇ ἐρωτήσειν φήσεις, ὁ παῖ πρός με τοιαῦτα λεπτολογέμενον. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστ ἐν λόγῳ, ἐπιδεῖξαι ἡδέως ἡμᾶς ἀφρονεστέρους ἢ ἀνθρώπους. Κυ. οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς μοίρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, εἰ μὴ μεταμέλοι σοι ἐκείνων, καὶ μεζόνεσιν αὖθις τὰ ἐρημένα. καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσαμένου τὸν εἱμαρμένον. Ζ. ὑβριστικῶς. ἀλλ' ἡ μοῖρα δ' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. Κυ. μανθάνω, ὑπηρέτας, καὶ ἀξιόχρεοί τινες τῶν μοιρῶν εἶναι φατε. τοῦτο ἀλλὰ ἐ ὅτως ἐκείνας ἂν εἶεν οἱ σφῶ-

Omitto vos perinde atque nos latrociniis & ſacrilegiis compilari à ſacrilegis, & ex ditiſſimis pauperrimos momento temporis evadere. Multi etiam veſtrum ex auro argento-ve conflati ſunt: quibus erat hoc à fato præſtitutum. *Iup.* Vides ut contumeliis nos petis Cyniſce, forſan olim tibi pœnitendis. *Cyn.* Parce minis Iupiter, cum ſcias me nihil paſſurum quin id ante te mihi fuerit à Parca deſtinatum: quoniam neque illos ipſos ſacrilegos puniri video: ſed plurimi manus veſtras effugiunt, cùm in fatis non eſſet ut caperentur. *Iup.* Nonne dicebam te ex eorum eſſe numero qui verbo providentiam tollunt? *Cyn.* Omnino Iupiter, metuis ipſos neſcio quorſum: proinde quæcunque dixero, illorum doctrinam eſſe arbitraris. Verum ego unde veritatem, niſi ex te didicero? Cæterùm lubenter ex te quærerem, quænam vobis ſit hæc Providentia, Num Parca aliqua, an verò ſuperior his quæpiam Dea, tanquam illarum domina. *Iup.* Iam ante dixi tibi, fas non eſſe ut omnia ſcias. At tu cùm initio dixiſſes te unum quid interrogaturum, non deſinis hujuſmodi nugas mihi proponere. Et jam quò tuæ diſputationis tendat ſumma, perſpicio, ut nimirum oſtendas in rebus humanis nihil fieri noſtra providentia. *Cyn.* Hoc meum non eſt: ſed tu paulò antè dixiſti Parcas eſſe quæ omnia faciunt: niſi illorum te pœnitet, tuaque dicta revocas, expulſoque fato de ſuſcipienda cura deliberatis. *Iup.* Nequaquam: ſed Parca per nos facit ſingula. *Cyn.* Intelligo. Ergo Parcarum famulos & miniſtros vos eſſe perhibetis.

Sic

νοῦσιν. ὑμεῖς ζ, ὥσπερ σκέπη τινὰ, ἢ ἐρμάλειαν ἐστὲ αὐτῶν. Ζ. πῶς λέγεις; Κυ. ὥσπερ εἰμὴ ἓ τὸ σκέπαρνον τοῦ τέκτονος, καὶ τὸ τρύπανον, σκευάζει μὲν τι πρὸς τὸν τέκτονα, οὐδὲν ζ ἂν οὔπω ὡς τοῦτο τεχνίτης εἴη, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον ἓ σκεπάρνου, ἢ ἓ τρυπάνου, ἀλλὰ ἓ ναυπηγοῦ. ὥστε ἀπόλογον ἡ μὲν ναυπηγικὴ ἴκρια, ἡ δὲ σκέπαρνα, καὶ σκέπαρνα ἐστὲ ἓ μοιρῶν. καὶ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δίκαιοι τῇ εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ ἀγαθά. οἱ ζ, ἐφ' ὑμῶν ἴσως, ἀποστόλοις, καὶ πομπαῖς χαριέστερον. οἱ δ' ἂν τὸν εἱμαρμένον πιθανὸν ἂν, εἰς δίνον αὐτὸ ἔπεσεῖν. ἐ γὰρ εἱμαρτὸν δύναιτ' ἂν ἄν τις μοίρας ἀπαλλάξαι, καὶ μεταστρέψαι τι ἓ ἐξ ἀρχῆς δεδόκτων ἂν ἐκείνων. ἐ γὰν ἄτροπος, εἴτε ἀνάγκη ἂν, εἴ τις εἰς τοὐναντίον τρέψειε τ' ἄτραπτον ἀναλόων ἓ κλωθὸς τὸ ἔργον. Ζ. σὺ ἤδη ὦ Κυνίσκε, οἶδὰ τὰς μοίρας πρέπει ἓ ἀνθρώποις αἰτεῖσθαι. ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν ἐθελοντής. ἡμεῖς ζ, εἰ ἐ μανθάνεις ἄλλως ἔνεκα, ἓ γε μαντεύεσθαι, καὶ εὐμενοῦσιν ἴσμεν τῶν ὑπὸ ἓ μοίρας πεπρωμένων, δικαίως τιμώμεθα ἂν. Κυ. τὸ μὲν ὅλον, ἔφησεν ὁ Ζεῦ, προσδέονται τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ, παντελῶς ἀδύνατον, [1] εἰ μὴ πρὸ τούτου φήσ, ὡς προμηθῶν, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σπουδῇ τοξεύσειεν, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸ μέλλον, καθήσθαι ἐκεῖθεν. ἀλλ' ἀδύνατον. ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ προθυμίᾳ τῇ αἰχμῇ. καὶ ὁ Ἄδραστος, ἐπὶ τ' σῶ ἀφεὶς τὸν λόγχην, ἐπεῖνο μὲν ἁμαρτήσεται, ὁμοῦ δὲ τὸν ἐκείνου ἐπιβήσεται. ἐ γὰρ ἐκεῖνος ἐκείνου ἕνεκα ἐγένετο, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκείνου. ἐ γὰρ ἐκεῖνος ἐκείνου ἕνεκα ἐγένετο, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκείνου.

Sic illæ ſunt quæ providet, vos veluti illorum fabrilia inſtrumenta eſtis. *Iup.* Quid dicis? *Cyn.* Nempe ceu aſcia fabro lignario, & terebrum ad perficiendam artem eſt adminiculo, nemo dixerit hæc eſſe artificem: neque navim eſſe aſciæ, aut terebri, ſed naupagi opus. Pari ratione Fatum eſt quod omnia facit: vos terebra, & aſciæ Parcarum eſtis. Atque ut par eſt, homines qui ſacra facere Fato, ab eoque bona petere deberent, vos ſupplicationibus, & honoribus venerantur. Ac neque ſi Fatum ſacrificiis & votis colerent, id rectè facerent. Non enim puto Parcas ampliùs mutare & vertere poſſe quicquam eorum quæ de quovis ab initio decreta ſunt. Proinde æquo animo non tulerit Atropos, ſiquis Clothûs laborem diſſolvens, fuſum torqueat in contrarium. *Iup.* Tu jam Cyniſce, neque Parcas ab hominibus colendas eſſe cenſes, ſed videris malle omnia confundere. Nos verò, etſi nullam aliam ob cauſam, ſaltem quia divinamus, & quæcunque à fato ſancita ſunt, prænonemus, merito colamur. *Cyn.* Omnino inutile eſt, Iupiter, futura præſcire, iis qui neutiquam ea devitare poſſunt, niſi contrà dicas, eum qui præſciverit ſe ferrea cuſpide interemptum iri, mortem ſe includendo vitare poſſe. At fieri non poteſt, nam ad venationem educit illum Parca, & haſtæ objiciet. Ac [2] Adraſtus emiſſa in ſuem cuſpide, ab eo quidem aberrabit,

1 Εἰ μὴ πρὸ τούτου φήσ] *εἰ μὴ δέοι τ. φ. Marcil.*

2 *Adraſtus*] Arginorum rex, unus ex ſeptem ducibus qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. *Cogn.*

1 He-

τιμή, φασὶν οἱ τὰ Κροίσου παῖδα, ὡς ἄρα ἀπὸ ἰχυρᾶς αὐτοπαίμονος τῶν μοιρῶν φερομένῃ ἐπὶ τὸ νεανίσκον. τὸ μὲν γὰρ Λαΐῳ ἐφθόνει, τὸ, Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνιον βία, εἰ γὰρ πικώσεις φησὶ παῖδα, ἀπολεῖ σε ὁ φύς. ἄφειτο γὰρ οἶμαι ἡ ἀποτροπὴ ὡς τὰ πολλὰ ὑπὸ ἀμηχανημάτων. τοιγάρτοι μὴ τὰ χρησμοῦ, καὶ ἔπαιρε, καὶ ὁ φὺς, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρᾷ αὐτὸ ὅτου ἀπαιτεῖται τὰ μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ, καὶ ἀμφιφορεύζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθασι, καὶ πάνυ ἀσαφῶντες, εἰ ὁ τὰ Ἄλυος διαβὰς, τὴν αὐτὴν δρόμῳ κραταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δυνατὴ ὁ χρησμός. Ζ. ἰοὺ τῆς ὦ Κυνίσκε, τοῦ Ἀπόλλωνος ὀργῆς αἴτια κρίνεις τοῦ Κροίσου, διότι ἐπιορκοῦντι σκεύῳ αὐτῷ ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνης ἐς τὠυτὸ ἕψων. Κυ. ἐχρῆν μὲν μὴ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα. πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τοῦ λυδοῦ ἦν δὲ χρησμὸς, ἐπίστασθαι οἶμαι. καὶ ἄλλως, τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τῶν μέλλοντα, ἢ εἰμαρμένην ἐπικλωστὸν. ὥστε ἐκ ἡ μαντικὴ ὑμῶν, σκαιότης μέρος ἐστίν. Ζ. ἡμῖν δ', εἰδὲν ἀπλοϊκώτερος, ἀλλὰ μέτιθι ἤδη ἰσμὸν, ὅπη σοφιστάς τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὸ πρόσωπα, ὅτι τῶ θυσιῶν ἄξιοι, καλῶς τρύπανα ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μὲν κατοφρονεῖν, ὅτι περιττῶν ὡς ὁρᾷς διεσκευασμένων, αὐτοχρημάτου τοσούτου κατ' ἡμῶν διεξιόντα. Κυ. βάλλοι ὦ Ζεῦ, εἰ μοι περιττῶς πλήγαιμι

rabit, Crœsi verò filium necabit; quasi violento quodam Parcarum decreto feratur in juvenem. Quinetiam ridiculum est istud quod Laio dixerunt, Cave diis nolentibus prolem seras. Nam sobole susceptâ occidet te filius. Etenim supervacaneam esse puto earum rerum admonitionem, quæ non possunt non fieri. Atqui accepto responso & prolem suscepit, & à filio interemptus est. Quare non video quam ob rem & mercedem exigatis propter vaticinium. Vt interim silentio præteream, quòd obliqua, quæque in utramque partem referri possunt, vulgo respondere soletis, non admodum clarè explicantes, num ille trajecto [1] Hale suum ipsius imperium eversurus esset, an Cyri, utrumque enim potest oraculum. *Iup.* Erat ô Cynisce, quædam Apollini in Crœsum iræ causa: quia illum tentaverat, carnes ovillas ac testitudinem unà elixando. *Cyn.* Atqui Deo conveniebat non irasci. Attamen ut puto, in fatis erat ut Lydus ille ab oraculo deciperetur. Atque alias, ne futura perspicuè audiret, fatum præstituerat. Itaque & vestra divinatio, pars est illius. *Iup.* At nobis nihil relinquis: verùm frustra Dii sumus, qui neque providentiam in res humanas inferimus, neque sacrificiis digni sumus, haud aliter revera quàm terebra, aut asciæ. Ac sanè videris meritò me contemnere, quòd cùm fulmine armatus sim, sustineo te talia in nos differentem. *Cyn.* Feri ô Iupiter, si mihi fatale est fulmine feriri. Ne-

1 *Hale*] Halys Paphlagoniæ fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. lib. 3. Ovid. 4. de Pont. *Cogn.*

1 Δεμῶ

εἰμαρτημ. καὶ σὲ οὐδὲν ἀδικήσομαι τῷ πληγῆς, ἀλλὰ τῷ κλωθῷ, τῷ ἀλφ σὲ πτερώσαντι. οὐδὲ γὰρ τὸν ἐμαυτοῦ αὐτὸν φαίλω ἂν αὐτόν μοι γνήσιος εἶ πρεσβύτης. πλὴν σοὶ τόδε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὺ, καὶ τῷ εἱμαρμένῳ. σὺ δέ μοι ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀπόκρινον. ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας. τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφίητε, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, [1] δρῦν τινα πολλάκις ἐμβαλοῦντες, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱστίον, οὐδὲν ἀδικούσης; εἰπὲ γὰρ, χρησόν τινα, καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ σὲ τί μὲ δίκαιος εἶναι; Ζ. ὦ γῆ ὦ Κυνίσκε. σὺ γὰρ πολυπραγμόνησας τὰ, καὶ οὐκ εἰδὴ ὄντα ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορημένος. Κυ. οὐκοῦν μὴ γὰρ σοῦνο ὑμᾶς ἐρωτήσω, σέ τε, καὶ τῷ σθένοιμι, καὶ τῷ εἱμαρμένῳ, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, οὕτω τοσαύτῃ πενίᾳ, καὶ ἀσθενεῖ τῇ ἀναγκαίᾳ, ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης ὡσαύτως Καλλίας γὰρ, καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστοι μειρακίσκοι, ὑπερπλούτων, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ αἰσχυντηλὸς, κίναιδος ἄνθρωπος, τῷ μητέρα λιμῷ ἀποκτείνας. καὶ πάλιν, Σαρδανάπαλος μὲν, παιδιὰν τοῖς ἐνδεκα, Μίλητος γὰρ, ἐ παιδιὰν καὶ Σαρδανάπαλος μὲν, βασιλεύσας, ἥδιλος ἦν. Περσῶν γὰρ τοσοῦτοι κακοὶ, κἀγαθοὶ ὕστερον, ἀντεπολοπίζοντο ὡσὲ αὐτῶν, διότι μὴ ἠρίσκοντο τοῖς γενομένοις. ἵνα γὰρ ὑμῖν μὴ τὰ νεῶ λίγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιὼν, τοὺς μὲν πονηροὺς, εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀγαθοὺς γὰρ, καὶ φιλοσόφους τοὺς χρηστοὺς, εὐ πάσχειν, καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. Ζ. ὦ γῆ οἶδα ὦ Κυνίσκε, ἡλίκως

Neque te ictus accusabo, sed Clothonem tua opera vulnus infligentem. Neque enim fulmen ipsum dicam mihi vulneris causam extitisse. Verùm illud vos interrogabo, te & Fatum: tu verò mihi ipsius nomine responde. Etenim hoc minis tuis in memoriam revocasti: qui fit tandem, ut omissis tot sacrilegis, latronibus, flagitiosis, violentis, perjuris, quercum aliquam plerumque, aut lapidem, aut navis insontis velum fulmine petatis? *Iup.* Interdum etiam frugi & sanctum viatorem. Quid taces Iupiter, aut fortasse ne hoc quidem me nosse fas est? *Iup.* Nefas est Cynisce. Tu verò curiosus es, neque scio unde his mihi comportatis venias. *Cyn.* Proinde neque illud vos rogem, te nimirum, & Providentiam, & Fatum, cur Phocion ille bonus, in tanta paupertate, & rerum necessariarum penuria diem obierit: & ante ipsum Aristides: Callias verò & Alcibiades juvenes intemperantes, ditissimi fuerint, & sceleratus Midias, & Charops Æginetа, homo cinædus, qui matrem fame peremit. Contrà Socrates undecim viris traditus est, Meletus verò non item: & Sardanapalus effœminatus regnavit, Persarum verò tot viri præclari ab ipso crucifixi sunt, quia factis ipsius non delectabantur. At ne vobis figillatim edisseram quæ nunc geruntur, ut pravi & facinorosi fœlices sunt: boni verò rapiuntur & feruntur, paupertate, morbis, & malis sexcentis pressi. *Iup.* Nescis enim, Cynisce, quanta supplicia post

[1] Δρῦν τινα πολλάκις] Lucretius lib. 6. *Marcil.*

μὴ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ οὐ ὅσοι οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ ἀφθονίᾳ διαπρέπουσιν. Κυ. ἄδλιον μοι λέγεις, ὦ Τιτυὸς, καὶ Τάνταλος. ἐγὼ δ', εἰ μήτι σὺ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπιδὼν ἀποθανών. τὸ δ' ἦπαρ ἔχω, ἐξαλόμενον ὑπὸ ὀνοῦ τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως ἀφθονίαις, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανόντι, ἀλλὰ μὴ ὑπὸ τοῦδε διψῶντος, ὥσπερ ὁ Τάνταλος; ὑμᾶς δὲ μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ὑπὸ τοῦ Ἡλυσίου λειμῶνι κεῖσθαι μεθυόντας. Ζ. τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κολάσεις, καὶ τιμωρίας, καὶ διαπτύσεις, ἵνα δὲ ἐξετάζεται ὁ ἐκάστου βίος; Κυ. ἀκούω καὶ Μίνω κρῖναι δικάζοντα κρίσιν τοιαύτην. καί μοι δόκει σαφές τι εἶναι ὑπὲρ ἐκείνου. σὺ γὰρ ὡς εἶναι λέγεται. Ζ. τί δ' ἐστὶν ὃ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς ὦ Κυνίσκε; Κυ. τίνας κολάζει μάλιστα. Ζ. τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. Κυ. τίνας δὲ δὴ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει. Ζ. τοὺς ἀγαθούς τε, καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. Κυ. τίνος ἕνεκα ὦ Ζεῦ; Ζ. διὰ τί οἱ μὲν, τιμῆς, οἱ δὲ, κολάσεως ἄξιοι. Κυ. εἰ δέ τις ἀκουσίων τι δίκην ἐφάσκοι, κολάζειν δὲ τοῦτον δικαίως; Ζ. οὐδαμῶς. Κυ. οὐκ ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; Ζ. οὐ γὰρ οὖν. Κυ. οὐδένα τοιγαροῦν ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν, οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. Ζ. πῶς οὐδένα; Κυ. ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, ὅθεν ἁπλῶς οὐκοῦν ἐστὶ τὸ ἔμπροσθεν ὁμολογημένα, ὡς ἡ μοῖρα, πάντων αἰτία. καὶ μὴν φοιδύσῃ τις, ἐκείνῃ

post hanc vitam ferant scelesti; aut in quanta fœlicitate versentur boni. *Cyn.* Inferos mihi dicis, Tityos, & Tantalos. Ego verò siquid est istiusmodi, perspicue cognoscam ubi vita defunctus fuero. Quantum ad præsens attinet, velim ut quantumcunque hoc temporis in vivis exigendum est, beatè exigam, & à sedecim vulturibus hepar meum à morte depascatur: sed non in hac vita siti laborans, ut Tantalus, in beatorum insulis cum Heroibus, in Elysio campo constitutus bibam. *Iup.* Quid ais? Annon credis esse supplicia, honores, & forum judiciale ubi uniuscujusque vita examinatur? *Cyn.* Audio Minoem quendam Cretensem infra talibus rebus cognoscendis operam dare: de quo mihi aliquid respondè num tuus sit filius, ut ajunt. *Iup.* Quamobrem verò ista de illo quæris Cynisce? *Cyn.* Quos potissimum afficit supplicio? *Iup.* Pravos nimirum, veluti homicidas, & sacrilegos. *Cyn.* Quosnam verò ad heroas mittit? *Iup.* Nempe bonos, sanctos, quique secundum virtutem vixerunt. *Cyn.* Quorsum Iupiter? *Iup.* Quoniam alii honore, alii supplicio sunt digni. *Cyn.* Quòd siquis invitus mali quidpiam commiserit, num & hunc supplicio affici justum censet? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Proinde, neque siquis invitus boni aliquid fecerit, eum honore dignabitur? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Itaque haud convenit illi ô Iupiter ullum neque honore ornare, neque supplicio afficere. *Iup.* Quomodo nullum? *Cyn.* Quoniam nihil nos homines sponte facimus, sed necessitate quadam inevitabili compulsi: siquidem vera sunt illa quæ antè confessus es, nempe Parcam esse rerum omnium causam. Iam siquis alterum interemerit, Parca in culpa

est.

ἐστὶν ἡ φονεύσουσα. καὶ μὰ Δία ἱερουργῆ, ἀσχεθαγμένον αὐτῷ δρᾶ. ὥστε εἴ τι τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάσειν μέλλοι, τὸν ἐμφρονέστερον, οὐκ ἂν Σισύφου κολάσειεν. καὶ τὸν μὲν Ταντάλου, οὐκ ἂν Ταντάλου. τί γὰρ οἱόνεί τε ἐδίκησαν, πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν; Ζ. οὐκ ἔστι σὺ ὃ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον, τοιαῦτα ἐρωτῶντι. θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής. καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. Κυ. ἐδεόμην μὲν κἂν ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, πῶς αἱ μοῖραι διατρέφουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῆς ἐπιταλαιπωρίας τοσούτου εἰς τὸ λεπτότατον. καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντα. ἐπίπονον γάρ τοι, καὶ οὐκ εὔμοιρον μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσούτων ἔχοντα πραγμάτων. καὶ ὡς ἔοικεν, ὁ πάνυ ὀλίγον αὐτῶν χρόνος ἐμφρονῆ εἰσφερόμενος ἐγκατήσεται. ἐγὼ γοῦν οὐ μοι ἄριστος δοκεῖ, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην αὐτὸς αὐτὸν τὸν ἐμφυτον βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον ἀβασίλευτον, ἢ τὸν καθ' ἡδονὰς κλαύσιον ἀπαρακύβη, τοσούτων ἀγαθῶν μετὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀκαπαύστοις, οἷς ἀπεκρίνω, ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν ἐμφρονέστερον, καὶ σχολαίως λέγειν. τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐκ ἐμφρὼν ἀκούσεσθαι.

est. Siquis sacrilegium perpetret, facinus à Parca sibi injunctum admisit. Itaque si Minos rectè uti velit judicio, fatum, non [1]Sisyphum, Parcam, non Tantalum puniet. Quid enim injustè illi egerunt, quum mandatis obtemperarunt? *Iup.* Non ampliùs ne respondere quidem convenit tibi talia interroganti: audax enim es, & sophista, jamque abeo te relicto. *Cyn.* Optabam equidem hoc etiam ex te quærere, ubi Parcæ degant, aut quomodo restantas exacta cura assequantur: idque tres cùm sint. Etenim laboriosam, & minimè fœlicem vitam vivere mihi videntur, tot negotia habentes. Vtque verisimile est, hæ fato non admodum bono natæ sunt. Itaque ego si mihi daretur optio, nequaquam cum illarum vita meam commutarem: sed pauperior ævum exigere mallem, quàm sedere singula observando dum contorquerem fusum tot negotiis refertum. Cæterùm si tibi non est facile Iupiter, ad hæc respondere, etiam his ad quæ respondisti, contenti erimus. Sufficiunt enim ad sermonem de Fato & Providentia declarandum. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

1 *Sisyphum*] De Sisypho ob latrocinia à Theseo interfecto leg. Virg. 6. Æn. Ovid. 16. Metam. vide Proverb. *saxum volvere.* Cogn.

ΖΕΤΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. | IVPITER TRAGOEDVS.

ΑΡΓΟΥΜΕΝΤΟΥΜ. ARGVMENTVM.

Ejusdem propè argumenti & hic Dialogus est, nisi quòd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat ullos esse,

esse, nedum providentia sua mundum gubernare, fortuitóque ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur ac tota dramatica est.

ΕΡΜΗΣ. | MERCVRIVS.

Ω Ζεῦ, τί σιγᾷς, ἢ κῳδα-
μῶντας σαυτὸν λαλεῖς, ὠχρὸς
ἐξεπιστῶν, φιλοσόφου τὸ
χρῶμα ἔχων, ἐμοὶ κοινωνῶν. λέ-
γε μοι σύμβουλον πόνων. μὴ κατα-
φρονήσῃς οἰκίτου φλυαρίας. Αθη.
καὶ πάτερ ἡμέτερε κεφαλίδη, ὕπατε
κρειάντων, γνωσόμεθά σε γὰρ γλαυ-
κῶπις, ἀτριτόγενεια, ἐξαύδα, μὴ
κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδομεν ἤδη, τίς μῆ-
τις δάκνει σε κῆρ φρένας, ἢ κῆρ δυ-
μόν. ἢ τί βαρὺ στυγάζεις. ὦχρω-
τί σε εἶλε παρειάς. Ζ. σὺ ἔσῃ
ἀδὲν δυνὸν ὦδε εἰπεῖν ἔπος, ἀδὲ
παθος, ἀδὲ συμφορὰ τραγῳδική,
ἥς σὺ ἂν ἄορτι ἄχθος ἢ γῆν φύ-
σις. Αθη. Ἄπολλον, οἵοις φορη-
μίοις ἄρχῃ λόγων. Ζ. ὦ πολυκωκυ-
τοι, χθόνια γῆς παιδεύματα, σύτ'
ὦ Περμηθεῦ, οἷά μ' ἐργάσασθε κακά. Αθη. τί δ' ἐστί; ὡς χρὴ γὰ
οἰκείων ἐρᾶς. Ζ. ὦ μιγαλοσπερ-
μίαν τε θνητῶν ῥοίζημα, τί μοι ῥί-
ξεις; Αθη. κρίμνον ὀργᾶν, εἰ μὴ
κωμῳδεῖν ὥσπερ ὄτοι δυνάμεθα,
μὴ ἦ τ' Εὐριπίδου ὅλον καταπύ-
σαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.
Ηερ. ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰ-
τίαν τ' λύπης, ἥτις ἐστὶ σοι; Ζ. σὺ
οἶδ', ἐπίτοι καὶ σκώπτεις μέγα.
Η. οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὃν
πάσχεις, ὅτι ἐρωτικὸν ἐστιν. ἐ μὲν
κωκύω μα, τοῦτο ἤδη πολλάκις
ὑφεληθεῖσα τοῦτο σοῦ τὰ τοιαῦτα.

QIupiter, quid cogitabundus, & solus apud te loqueris, pallidus ambulans, & Philosophi colorem præ te ferens? Id mihi communica, & accipe me tuis in molestiis consiliarium. Ne tui famuli nugas contemnas. *Min.* Sanè ita magne parens hominum rex, atque Deorum, Te precor en glaucis oculis Tritonia Pallas, Fare age, ne celes, quò sint hæc cognita nobis, Quod te consilium dubio sub pectore versat? Cur gemis? & tacito pallor subsurgit in ore? *Iup.* Nunquam gravis res ulla sic dici potest, Non passio, non ulla tragica calamitas Natura divûm cujus haud onus ferat. *Min.* O Phœbe qualibus incipit procœmiis. *Iup.* O pessimum genus mortalium, Tuque ô Promethee, me quibus afflixti malis. *Min.* Quid est? nec enim celabis hæc domesticos. *Iup.* O murmur ingens fulminis magnicrepi, quid mihi facies? *Min.* Compesce iram, si non comicè loqui quemadmodum hî possumus, neque totum Euripidem devoravimus, ita ut dramaticè tecum loquamur. *Iuno.* An nescire nos putas causam mœroris, quænam sit? *Iup.* Tu nescis nam ejulares magnoperè. *Iun.* Novi dolorum tuorum summam, te nimirum amore percelli. Nec tamen ejulo, ut quæ sim assuefacta crebris hujusmodi contumeliis à te peti.

1 *O Iupiter*] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *Cogn.*

1 *Pa-*

οἰκῇς γῆν ἤτοι Δανάλν τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις ἐρῶσα εἶτα, ἀναζεῦξαι τινὰ ἔρωτος. εἶτα βουλόμενος πῶς ἔχει, ἢ σάτυρος, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ἐνῆκαι ἐλθὼν ἐς τὸν ὀροφὴν εἰς τὸ πλάτος ἀκμαιοτάτην. τὰ σημεῖα γὰρ τούτων, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, εἶτα ἄλλα τινά, ἢ ἔρωτός ἐστιν. Z. ὦ μακαρία, ἥτις ἐστὶν ἐρωμένη, καὶ πῶς τοιαύτης παιδιᾶς, οἷς τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι. H. ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰμὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα; Z. ὁ ἰχάτιος ὦ Ἥρα τὰ δῶν πράγματα. καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐς λόγε, ἐπὶ ξυρὸν ἵσταται, εἴτε χρὴ ἡμᾶς παρεῖναι, καὶ τὰ μέγα ἔχειν τὸν τῇ γῇ, εἴτε ἐν ἡμελείαις παρεῖναι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. H. μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ ἔφυσεν; ἢ οἱ τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τὰ φρουρὰς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐπαθλίαν ἀφέντων τὰ ὅπλα; Z. ἀλλὰ θεοὶ. τὰ νῦν ἀσφαλῶς ἔχει δοκεῖν. H. ἐρῶ. τί ὧν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; ἔχω ὁρῶ γὰρ ὅτι μὴ τὰ τοιαῦτα παρόλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, Ἀριστόδημος, ἀνὴρ Διὸς ἡμῖν ἀναπφηνας. Z. Τιμοκλῆς ὦ Ἥρα ὁ σωφρονικὸς, καὶ Δάμις ὁ ἐπικούρειος, χθὲς ἐκ οἶδα ὅθεν σοφίσει δεξαμένω ἐς λόγον, περὶ εἰρωνείας διελέγεσθην, παρόντων μάλα συχνῶν, καὶ ἀκόμη ἀνθρώπων. ὅσῳ μάλιστα ἐν ἡνίασέ με. καὶ ὁ μὲν Δάμις, ὅτ' εἶναι γένος ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ μεγάλα πράγματα ἐπισκοπεῖν, ἢ ἀμελεῖσθαι. ὁ Τιμοκλῆς δ' ὁ βέλτιστος, ἐπιμεγάλως ξυναγωνίζετο ἡμῖν. εἶτα ὄχλος πολλὰς ἐπῆλθεν, ὥστε πόρρω ἐγένετο τῆς σπουδῆς. διελύθημεν γὰρ οὐπω-

peti. Igitur verisimile est te vel Danaen aliquam, vel Semelen, vel Europam nactum, amore angi. Deinde statuere assumpta forma vel tauri, vel satyri, vel auri, per tectum in amatæ sinum influere. Etenim hæc signa sunt, suspiria, lachrymæ, & pallor, non alius rei, quàm amoris. *Iup.* O beata, quæ negotia nostra in amore, talibusque ludicris fita esse putas. *Iun.* Ecquid aliud, nisi hoc solicitat te, Iupiter cùm sis? *Iup.* Deorum res, ô Iuno, in extremo discrimine versantur: & quod ajunt, in acie novaculæ constitutæ sunt: utrum adhuc simus colendi, & quæ in terris offeruntur dona habituri: an verò prorsus negligendi, & pro nihilo ducendi. *Iun.* Num Gigantes aliquos terra produxit? aut Titanes disruptis vinculis, devictaque custodia rursum in nos arma parant? *Iup.* Confide, nam res inferæ bene Diis habent. *Iun.* Quid ergo aliud acerbum esse possit? Neque enim video, quando talia nihil te conturbant, quam ob rem nobis [1] Polus, aut Aristodemus pro Iove apparueris. *Iup.* Timocles ille Stoicus, ô Iuno, & Damis Epicureus, heri nescio unde ducto orationis initio [2] de Providentia disputabant in magna probatorum hominum frequentia: quod potissimùm animum meum perturbavit. Ac Damis quidem affirmabat, neque Deos esse, neque ea quæ geruntur observare, aut digerere. Verùm optimus ille Timocles nostras partes omni studio tuebatur. Deinde cùm affluereret multa turba, nullum finem sortita est disputatio. Etenim discesserunt

1 *Polus, aut Aristodemus*] Sunt histrionum nomina, ut infra. *Cogn.*
2 *De Providentia*] Res & cardo totius negotii. *Idem.*

ϑις, ἐπισκέψασθε τὰ λοιπὰ σωφρόνως, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα, ὁπότερος κρατήσει, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς οὐ σμικρὰ πᾶσι τοῖς ἡμέτερα; οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ κινδυνεύομεν; καὶ δυοῖν θατέρου, ἢ παρεωφθῆναι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ ἐσμέν, ὡς ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρροπα λέγων. Ηρα. δεινὰ πάσχομεν ὡς ἀληθῶς, καὶ ὁ μάτην ὦ Ζεῦ ἐπιτραγῳδεῖς αὐτοῖς. Ζ. σὺ δέ, ὦ Δαναΐς τινος, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον οὐ παρέχων τοιοῦτον. τί δ' ἂν ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥφαι, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνδιέσκεπται γὰρ ἓν αὐτοῖς τὸ μέρος. Ερ. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινὸν φημὶ δεῖν τὸν ἐπισκέψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. Ηρα. καὶμοὶ τοῦτο συνδοκεῖ, ἄπαξ ἓν τοῦτο. Αθη. ἀλλ' ἐμοὶ ταναντία δοκεῖ ὦ πάτερ. καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῇ πρᾶγματι, πράττειν δ' ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δ' ἡσυχαλαοθείς, ἀπίοι σὺν τῇ συνουσίᾳ. Ερ. ἀλλ' ὅπῃ ἀγανοήσεται ταῦτα ὦ Ζεῦ, σὺ φαίνεσθαι ἐσομένῃς τῷ ἔργῳ τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δέξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος πᾶσι τὸ ὅπῃ μεγάλων, καὶ κοινῶν ἅπασιν. Ζ. σκοπῶμεν δὴ κήρυττε, καὶ παρέσονται ἅπαντες. Ερ. ὁρᾷς γὰρ λέγεις. ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνίλθετε οἱ θεοί. μὴ μέλλετε, ξυνίλθετε πάντες. ἥκετε. ἐπὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. Ζ. ὅπῃ ψαλεῖ ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοϊκῶς, καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα, ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; Ερ. ἀλλὰ

ferunt hoc pacti ut cætera denuo dispicerentur. Et nunc omnes suspenso sunt ad audiendum animo, uter vincet, & veriora dicere videbitur. Videtis periculum ut res nostræ in uno periclitantes, ad angustias omnino sunt redactæ? Et ex duobus alterum evenire necesse est, ut aut nostræ res flocci fiant, & inania nomina videamur: aut quemadmodum antea, colamur, si Timocles dicendo superaverit. *Iun.* Gravissima profectò sunt illa, nec temerè Iupiter in hos tragicis verbis invehebare. *Iup.* Tu verò putabas me vel Danaës, vel Antiopes habere rationem, in tanta perturbatione. Quid igitur ô Mercuri, & Iuno, & Minerva nobis faciendum est? Quin vos consilii partem communicimini. *Merc.* Equidem ego in communem utilitatem coacto concilio, dico rem adducendam in deliberationem. *Iun.* Ego idem cum hoc sentio. *Min.* Mihi verò aliter videtur, Pater, ut neque cœlum conturbes, neque palam fiat te hanc ob rem tumultuari: sed privato consilio facias ut Timocles disputatione vincat: Damis verò ex congressu, derisus abeat. *Merc.* Atqui ista non ignorabuntur, Iupiter, cum Philosophis in propatulo futura sit disceptatio. At tu quidem tyrannum agere videberis, si de tantis rebus & ad omnes communiter pertinentibus, cum reliquis non communicaveris. *Iup.* Ergo jam proclama, & præstò sint omnes. *Merc.* Rectè dicis. En vos Dei in concionem venite, ne cunctemini: convenite omnes: venite: magnis de rebus consilium inibimus. *Iup.* Ita nudis, ô Mercuri, simplicibusque verbis, ac pedestribus pronuncias, præsertim cùm maximis de rebus Deos convoces? *Merc.* At quomodo vis faciam

Iu-

πῶς γὰρ ἄ Ζεῦ ἀξιοῖς; Ζ. ὅπως ἀξιῶ; δεσποτικῶς φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτρους τινὰς, καὶ μεγαλοφωνίαν ποιητικὴν, ὡς μᾶλλον σωιλθοιεν. Ερ. ναί. ἀλλ' ὑποποιῶν ἄ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τινὰ τοιοῦτα, ἐγὼ ἦ, ἥκιστα ποιητικός εἰμι. ὥστε ἀφίστημι τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα, ἢ σόλοικα ξυνείρων. καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ ἐγὼ τὸν Ἀπόλλω γελῶντα ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν. καίτοι ἐπικρυπτόμενός τι πολλὰ τῆ ἀσφαλείας, ὡς μὴ πάνυ χολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξιζήζειν τὰ μέτρα. Ζ. σκοπῶ ὦ Ἑρμῆ, τὸν Ὁμηρον ἐπῶν ἐγκωμίζοντι τὰ πολλὰ τῆ κηρύγματι, ὡς σοφὸν ἡμῖν συνεκάλεσε. μεμνῆσθαι δέ σε εἰκὸς. Ερ. ἢ πάνυ μὲν οὖν σοφῶς, καὶ ἀοχλήτως. ἀναμφίσημα γὰρ ὅμως. Μήτε τις ἐν θάλασσα θεὸς, μήτε τις ἄρσην, μήδ' αὐτῶν τυζομένων ῥᾳδίτερον, νόσφ' Ὠκεανοῖο, μήδέ τι νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἕλθητε πάντες, ὅσοι τε κλυτὸς δεινὸν ἐκατόμβας, ὅσοι τ' οὐ μίσεσθαι, ἢ ὕστεθαι, ἢ μᾶλλα πάγχυ νύμφαι, βωμοῖσι θοῦσ' ἐνὶ κίονσι κάθηδε. Ζ. εὖγε ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον πεκήρυκταί σοι. καὶ σωίεσι ῥᾴδιον. ὥστε προσκαλεῖσθαι κἀδίζε αὐτὸς, καὶ τῶν ἀξίων ἔσεσθον, ὡς ἂν ὕλης, ἢ τύχης ἔχῃ. ὁ μὲν θεοπρόπος μὴ, τοὺς χρυσοῦς. εἶπε ἐπὶ τούτοις, τοὺς ἀργυροῦς. εἶπε ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι. εἶπε τοὺς χαλκοῦς, ἢ τοὺς λιθίνους. καὶ ὁ αὐτὸς τούτοις, οἱ Φειδίου μὴ, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος,

Iupiter? *Iup.* Quomodo velim? Dico tuum præconium versibus esse magnificè efferendum, & grandiloquentia poëtica, qua impulsi diligentiùs conveniant. *Merc.* Sanè verum hoc poëtarum & rhapsodorum est officium. At ego poëticen non calleo: adeò ut præconium sim corrupturus, si hypermetros aut defectivos versus connectam. Et risum ipsis movebo mea carminum imperitia. Itaque video Apollinem ob oracula nonnulla derideri: quanquam cautionis causa multa obscurent, ne omnino audientes otio indulgeant sed expendant versus. *Iup.* Proinde Mercuri, Homericos versus plerosque admisce præconio, ut ille solebat nos convocare. Eorum autem te meminisse est credibile. *Merc.* Certè non admodum certò, neque promptè, attamen tentabo. Ergo Deûm nemo, nec mas, nec fœmina desit, Nullúsque Oceani fluviorum, nullaque Nympha: Ast in consilium Iovis heus properate frequentes: Quique editis celebres hecatombas, quique sedetis Ararum ad fumos, medio vel in ordine divûm, vel ferè postremo, vel nullo nomine noti. *Iup.* Euge Mercuri: optimè præconio functus es. Etenim jam conveniunt. Quapropter singulos excipiendo, ipsos ordine colloca, pro materiæ artis-ve dignitate: In prima sede aureos, in secunda argenteos, in tertia eburneos, in quarta æneos, aut lapideos. Inter hos etiam primas illi teneant quos Phidias, aut Alcamenes, aut Myron, aut

1 Μήτε τις ἔν θάλασσα θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νύμφαι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paulò superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Mercil.*

ἢ Εὐφράνορος, ἢ τὸ ὁμοῖον τεχνιτῶν, ἐσκευάσθαι. οἱ σοφιστὰδιις ἦ ἔστι, καὶ ἄτεχνοι, πόρρω που σιωπῇ καθεδοῦνται, καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. Ερ. ἔσται ταῦτα. καὶ καθεδοῦνται, ὡς ἐοίκασιν. ἀλλ' ὁπόσοι μὲν ἐξ ἐργου εἰδέναι, ἴσως τις αὐτῶν χρυσοῦς μὲν, καὶ πολυτελεῖς ἢ τὴν ὀλκὴν, ἐπὶ ἀκριβοῦς ἦ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, ἐκ τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τὸν λιθίνων, καθεδοῦνται. ἢ ἐσκευάσθαι χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην. Ζ. ἐγὼ μὲν οὔτως. ἀλλ' ὁ χρυσοῦς ὅμως ἐσκευάσται. Ερ. μανθάνω, ὅτι Πλουτοδότου κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστοδήμου καθίζειν, καὶ λίθου τιμιωτέρου. ἤκειν δὲ εἰς τὴν ἐσχατρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. εἰκάσαι δ' ἄν ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ, ἐσχατρίστοι μόνοι. ὡς τάς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι. χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσκημισμένοι. λίθινοι ἦ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες. ἢ οἵ γε πολυτελέστεροι αὐτῶν, ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον δὲ χρυσοῦ ἐπιπάλλον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι, καὶ ἐπιχρυσοῦσθαι μόνον. τὰ ἦ ἔνδον, ξύλοι, καὶ ἔστι μικρὰ ἀγάλματα ὅλως ἐμπολιτευόμενα σκέπουσι. ἡ Βενδὶς ἦ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις σκεπουσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης. καὶ μὲν ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. Πο. καὶ πῶς τοῦτο ὦ Ἑρμῆ δίκαιον, τὸ κυνοπρόσωπον τοῦτον ἐσκευάζειν μὲ τὸ αἰγοπρόσωπον, καὶ ταῦτα, Ποσειδῶνος ὄντος; Ερ. ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν ὦ σεσοφισμένε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος, καὶ πλουτὸν ἐποίησεν ὅσα ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ἔστι ἦ, ὅλοις

aut Euphranor, ſimiles-ve artifices effinxerunt. Cæterùm hi vulgares, nulla arte nobiles, procul amoti ſedeant cum ſilentio, in ſolum concionis complementum. *Merc.* Hæc fient, & ordine ſedebunt. At non facile eſt ſcire, an eorum aliquis ſit aureus, multiſque talentis præponderet, nec accurato, ſed vulgari admodum, & inconcinno opere comparatus, ante æneos illos Myronis, & lapideos Polycleti, Phidiæ & Alcamenis, ſedebit: an exiſtimandum artem eſſe præferendam. *Iup.* Ita quidem fieri oportebat: attamen aurum eſt anteponendum. *Merc.* Intelligo: rationem divitiarum, non præſtantiæ, & cenſus haberi jubes in dandis ſedibus. Venite igitur occupatum primas ſedes, vos aurei. Videntur autem, Iupiter, ſoli barbari primas occupaturi: nam Græcos vides quales ſint: venuſti quidem, & pulchri, & ſecundum artem compoſiti: lapidei tamen, aut æquei omnes, vel, qui omnium ſumptuoſiſſimi ſunt, eburnei, pauculo auro renidentes, ut qui eo tantùm intincti, refulgeant. Cæterùm intus lignei in quibus manentes muſcarum toti greges conteguntur. Bendis autem hæc, & Anubis ille, & prope ipſum Attis, & Mithres ex ſolido auro ſunt conflati, graves & magni revera pretii. *Nept.* Ecquid juſtum eſt Mercuri, primum collocare hunc canina facie Ægyptium, me qui ſum Neptunus, priorem? *Merc.* Maximè. At te quidem ὁ Neptune Lyſippus æneum & pauperem fecit, cùm tunc auro carerent Corinthii. Hic autem metallis univer-

μειζόνοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀπίχθαι δὴ χρὴ παραυτομάτου, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, εἴ τις ῥᾷόν τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων, ἀποδημήσειέ σου. Ἀφρ. εὖπειν ὦ Ἑρμῆ, καμὲ λαβὲ, ὡς τοῖς ἀγοραίοις ἀγαθοῖς χαίρει. χρυσῆ γάρ εἰμι. Ερ. οὐκ ἴσασ γε ὦ Ἀφροδίτη καμὲ ὁρᾶν. ἀλλ' εἰ μὴ παύσει λημᾶν, λίθε ἔσῃ λάινε πεντηλησίου λιθοτομηθεῖσα. εἶπα δόξαν ὅτου Πραξιτέλης, Ἀφροδίτη γυμνὴ Κνιδίοις παρεδίδης. Ἀφρο. καὶ μὲν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ὡς ἐκ πολλῶν χρυσῶν με τὸν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. Ερ. καὶ γὰρ ἐκεῖνον τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἴσμεν εἶναι, καὶ πλούσιον. ἀλλὰ νῦν ὄψει καινότερον σὺ τοῖς ζωγράφοις ἀπεικασθέντα, ἀπιστραφωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ τὰς κόμπας τῆς κιθάρας ἀφῃρημένον. ὥστε ἀγάπα ἐὰν σὺ, μὴ παύσῃ σε [1] τῆς ζηλωτῆς συκοφαντίας. Κολοσσός. ἐμοὶ γὰρ τίς ἂν ἐρίσειεν πολυμήτιν, ἢ λίθῳ τι ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' ὁμοπατρίους, μηδ' ὑπὲρ μετρίου τοὺς Ῥοδίους καταδαπανῆσθαί με ἑξήκοντα, καὶ ἔτι τελίσμασιν, καὶ δίκαια χρυσοῦς θεοὺς ἐποιήσατο. ὥστε ἀναλογίαν πολυτελίστερος ἂν νομίζοιμι. καὶ σοφίαν ἡ τέχνη, καὶ τὴν ἐργασίας τὸ ἀκριβὲς ἐκ μεγάλου τεκμήρατο. Ερ. τί ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτόν γὰρ ἐμοὶ γῆν ἔτι τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην ὅσον ἐστὶν τὸ χαλκεῦσαι, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν ἱππάδα ἀγάγῃ. Ζ. τί γὰρ ἐδεῖ παρεῖναι ἔτι τοῦτον ἐλέγχουσα τὴν τῆς ἀλ-

versis est ditior. Quare te removeri patiaris oportet, neque indigneris si naso iste aureus tibi anteponetur. *Ven.* Ergo Mercuri, accipe me, & in primis consessibus colloca: nam sum aurea. *Merc.* Minimè Venus, quantum ego video. Sed nisi hallucinor, ex albo lapide ex monte Penteli exciso, ut Praxiteli placuit, facta Venus, Gnidiis tradita es. *Ven.* Atqui fide dignum testem tibi producam Homerum, qui sursum ac deorsum suis in rhapsodiis, auream me esse dicit. *Merc.* Sed enim ille ipse auri multi, & opum possessorem Apollinem dixit: quem tamen in extremis sedentem videbis, direpta ipsi à latronibus corona, & surreptis citharæ verticillis. Quare contenta esto cùm servili planè in loco non collocata concioni interses. *Colossus.* Quis verò contendere mecum ausit Sol cùm sim, tantæque magnitudinis? Et nisi me immensum & immodicum struere voluissent Rhodii, ex paribus sumptibus, sedecim Deos aureos fecissent: ad quorum proportionem sumptuosior existimarer. Præter tam ingentem magnitudinem inest etiam ars, & opificii exquisita ratio. *Merc.* Quid facto opus Iupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, æneus est. Verùm si supputem quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quàm quingentos modios, & censum equestrem inveniam. *Iup.* Quid opus erat, ut hic etiam interesset, qui alio-

1 Θητικὸν] Infimæ classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat in πεντακοσιομεδίμνους ἱππάδας, ζευγίτας καὶ θητικούς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. *Bourd.*

λαν μικρότητα, καὶ σοχλήσουσα τὴν καθέδραν; τολλοῦ γε ἀλλ' ἂ Ῥόδιον ἄριστε, εἰ ἔ ὅτι μάλιστα πρόμηνται τοῦ χρυσοῦν πῶς ἂν ἔ πρόσθοιεν, εἰ μὴ δήπου ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθίζοιο, τὸν πύκα ἅλιν ἅπασι τὸν πυγῶν ἐπιλαβόν. ὡς ἄμεινον ποιήσεις ἐρῶσα δὴ σκληριάζων, ἐπικυφῶς τὸ στωμύλιον. Ερ. ἰδὲ πάλιν ἄλλο δυσλυθὲ τοῦτο. χαλκοῦ μὲν γὰρ ἀμφοτέρων ἐστὸν ἔ τέχνης τὸ αὐτῆς, Λυσίππου ἐκφέρειν τὸ ἔργον, καὶ τὸ μίγμον, ὁμοίμων τὰ ἐς ἡμᾶς, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ἀτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος ὧν αὐτῶν πρόκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾶς. Ζ. Δῆτα εἰσόμεθα ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον σκληριάζειν. ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ καθιζόντων, ἐπὰν δὲ ἂν ἔκαστος ἐθέλῃ. εἰσαῦθις δ' ἀποδοθήσεται καὶ τοῦτον σκληρία. κἀγὼ εἰσομαι τότε ἤν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὸν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι τὰ κοινὰ, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν τοῦτο βοῶντες Δῆμοι; πῶς τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; πῶς αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. Ζ. κατασιώπησον αὐτὰς ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτι ἕνεκα ξυνελέγησαν, τὰς λήρους τούτους ἀφέντας. Ερ. οὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, τὸν Ἑλλήνων συνιᾶσιν. ἐγὼ δ', ἐ πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε ἐ Σκύθας, καὶ Πέρσας, καὶ Θρᾷξι, καὶ Κελτοῖς συνιέναι κηρύττειν. ἄμεινον ἂν οἶμαι τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ σιγηλοῦσθαι σωφρόνως. Ζ. ἴτω ποιῶ. Ερ. εὖγε. ἀφωνότεροι γεγηλώτατοί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν. ὁρᾷς, πάλαι σοὶ ἀποβλέπουσι, τερεμόντες ὦ, π ἐ ἰρεῖς. Ζ. ἀλλ' ἐκκρεμάσθω τὰ ὦτα, καὶ σοχλήσουσα τὴν καθέδραν; τολλοῦ γε ἀλλ' ἂ Ῥόδιον ἄριστε, εἰ ἔ ὅτι μάλιστα πρόμηνται τοῦ χρυσοῦν πῶς ἂν ἔ πρόσθοιεν, εἰ μὴ δήπου ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθίζοιο, τὸν πύκα ἅλιν ἅπασι τὸν πυγῶν ἐπιλαβόν. ὡς ἄμεινον ποιήσεις ἐρῶσα δὴ σκληριάζων, ἐπικυφῶς τὸ στωμύλιον. Ερ. ἰδὲ πάλιν ἄλλο δυσλυθὲ τοῦτο. χαλκοῦ μὲν γὰρ ἀμφοτέρων ἐστὸν ἔ τέχνης τὸ αὐτῆς, Λυσίππου ἐκφέρειν τὸ ἔργον, καὶ τὸ μίγμον, ὁμοίμων τὰ ἐς ἡμᾶς, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ἀτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος ὧν αὐτῶν πρόκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾶς. Ζ. Δῆτα εἰσόμεθα ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον σκληριάζειν. ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ καθιζόντων, ἐπὰν δὲ ἂν ἔκαστος ἐθέλῃ. εἰσαῦθις δ' ἀποδοθήσεται καὶ τοῦτον σκληρία. κἀγὼ εἰσομαι τότε ἤν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὸν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι τὰ κοινὰ, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν τοῦτο βοῶντες Δῆμοι; πῶς τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; πῶς αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. Ζ. κατασιώπησον αὐτὰς ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτι ἕνεκα ξυνελέγησαν, τὰς λήρους τούτους ἀφέντας. Ερ. οὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, τὸν Ἑλλήνων συνιᾶσιν. ἐγὼ δ', ἐ πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε ἐ Σκύθας, καὶ Πέρσας, καὶ Θρᾷξι, καὶ Κελτοῖς συνιέναι κηρύττειν. ἄμεινον ἂν οἶμαι τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ σιγηλοῦσθαι σωφρόνως. Ζ. ἴτω ποιῶ. Ερ. εὖγε. ἀφωνότεροι γεγηλώτατοί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν. ὁρᾷς, πάλαι σοὶ ἀποβλέπουσι, τερεμόντες ὦ, π ἐ ἰρεῖς. Ζ. ἀλλ'

aliorum parvitatem argueret, & seſſioni obſtaret? Verumenimvero Rhodiorum optime, ſi quàm maximè aureis es præferendus, quomodo prima ſubſellia tenere poſſis, niſi omnibus ſit ſurgendum, ut ſolus ſedeas, omni Pnycis ſpacio alteris natibus occupato? Quocirca rectiùs facies, ſi prono in concilium capite, rectus concioni interſis. *Merc.* Ecce rurſus alius hic eſt modus. Ænei enim ambo eſtis, & ejuſdem artificii, utrumque Lyſippi opus: & quod maximum eſt, generis nobilitate pares, ut qui ſunt Iovis filii, Bacchus iſte, & Hercules. Vter ergo illorum primas tenebit? contendunt enim ut vides. *Iup.* Tempus terimus Mercuri, cùm jamdudum habenda eſſet concio. Quare nunc promiſcuè ſedeant, ubi quiſque voluerit. Deinceps verò hiſce de rebus cogetur de integro concilium: tuncque ſciam quis hac in re ordo ſit conſtituendus. *Merc.* At Hercules, ut tumultuantur, communem & quotidianam iſtam diſtributionem clamantes, ubi eſt nectar? ubi relicta ambroſia? ubi Hecatombæ? communia ſacrificia. *Iup.* Illis impone ſilentium Mercuri, ut nugis hiſce relictis intelligant cujus rei gratia coacti ſint in concilium. *Merc.* Non omnes, Iupiter, Græcam linguam capiunt. At ego multas linguas non calleo, ut Scythis, Perſis, Thracibus, & Celtis, quæ intelligant, pronunciem. Satius itaque puto manu ſignificare & imperare ſilentium. *Iup.* Ita fac. *Merc.* Euge, Pythagoricis taciturniores facti ſunt: ita ut concionandi ſit tempus. Vides, ut jamdudum conjectis in te oculis, expectant quid ſis dicturus. *Iup.* At quod

mihi

ὄγε πίπουθα ὦ Ἑρμῆ, σὲ μὴ ἀνόσιόν μοι ἀρὸς σὲ εἰπεῖν ἡνὸν ὅτι. οἶσθα ὅπως θαρραλέος καὶ μεγαλόφρων ἐς τοὺς ἐκκλησίας ἦν; Ερ. οἶδα. καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σε δημηγορεῦντος. καὶ μάλιστα ὁπόταν ἀπειλὰς ἀναπαίστους ἐκ βάθρων τῶν γλῶ, καὶ τὴν θαλασσαν αὐτοῖς θοεῖς, τὴν σιδηρᾶν σειρὰν τὴν χρυσῆν καθεῖς. Ζ. ἀλλὰ νῦν ὦ τέκνον, σὲ οἶδα εἴτε ἐς νὺν μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε ἐς νὺν πλήτους τῶν παρόντων, πολυθρύλητα γὰρ ὡς ὁρᾶς ἡ ἐκκλησία, ἀμφιδεδρομηκυῖα τὴν γνάμιλλον, καὶ ταραττομένη εἶμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπηγμένη ἔοικε. τὸ γὰρ ἀληθῶς πᾶν ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἅπαντων τῶν λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς δι' ὅτου σοι πρὸς εἴην μοι ἡ δεξιὰ ἡδίστη πρὸς αὐτούς. Ερ. ἀπολώλεκας ὦ Ζεῦ πάντα. οἱ γὰρ, ὑπαπτεύσαντι τὴν σιωπὴν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ μέλλεις. Ζ. βούλῃ γὰρ ὦ Ἑρμῆ, τὸ ὁμηρικὸν σὲ τοῦτο προοίμιον ἀναβάψωδήσω πρὸς αὐτούς; Ερ. τὸ ποῖον; Ζ. κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι. Ερ. ἄπαγε. ἱκανὰ γὰρ ἡμῖν πεπαρώνται σοι τὰ προοίμια. ταλὼ εἰ δοκεῖ, τὸ μὲ φορτικὸν τῶν μίτρων, ἄφες. σὺ γὰρ, τὸν Δημοσθένους δημηγοριῶν τὸν κατὰ Φιλίππου, ἵνα μὲ ἐξέλοις, σωφρόνως, ὀλίγα σοφισμάτων. ἔστω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν. Ζ. εὖ λέγεις, σωφρονῶν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν τοῦτον εὐκαίρων τοῖς ἀπορουμένοις. Ερ. ἄρξομαι δ' ἐγὼ ποτε. λύπα πολλῶν ἐγὼ ἀνδρες θεοὶ χρημάτων, ὑμᾶς ἐλεῖσθαι νομίζω, εἰ φανεροὶ ἡμῖν ἔσεσθε ὑμῖν, ὅ, τι δὴ ποτε ἄρα τοῦτο ἐστι, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε, ὅτι τινων τοῦδ' οὕτως ἔχει, σφόδρα προθύμως

mihi accidit, Mercuri, tibi cùm sis meus filius, dicere non pigebit. Scis quàm confidenti animo, & ore grandiloquo fuerim in concionibus? *Merc.* Scio: & te concionantem audiens timui: ac præcipuè quando minabaris te demissa catena illa aurea, terram à fundamentis, & mare cùm ipsis Diis sursùm tracturum. *Iup.* At nunc ô fili, nescio utrum impendentium malorum magnitudine, an verò præsentium multitudine (nam hic Deorum conventus est frequentissimus ut vides) animo conturbor, & intremisco, & vincta mihi lingua videtur. Quodque omnium est absurdissimum, excidit mihi totius orationis proœmium, quod præparaveram, ut bellissimo apud ipsos exordio uterer. *Merc.* Perdidisti omnia Iupiter. His suspectum est tuum silentium, & prægrande aliquod malum sese audituros expectant, quia tu cunctaris. *Iup.* Vis igitur Mercuri, Homericum illud proœmium ipsis occinam? *Merc.* Qualenam? *Iup. Diique Deaque omnes dicenti advertite mentes.* *Merc.* Apage. Nam satis in principio adversus nos es debacchatus. Verùm si videtur, molestos illos versus omittito: & quam volueris ex orationibus Demosthenis contra Philippum, paucis immutatis declamato: quod multi oratores nunc faciunt. *Iup.* Rectè dicis compendiosam hanc orandi rationem, & astutiam opportunam hæsitantibus. Tandem igitur incipiam. Multis pecuniis, ô viri Dii vos ante posituros puto, si vobis innotescat, quid tandem sit illud, cujus gratia hunc in cœtum accersiti estis. Quod cùm ita sit, convenit ut me dicentem ala-

ἀκροᾶσθαί μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς ὦ θεοί, μικροῦ καὶ λίαν φαύλως ἀφίεις, ὅτι τὰ παρόντα ἐῤῥωμένως ἀνυλαπλίου ἡμῖν ἐστιν, ἡμεῖς δὲ, πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὴ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀμφεσαρχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθὲς γὰρ ὡς ἴστε, Μνησίθεον ὁ ναυκλήρου ὑποῦντος τὰ σκάφεια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγα δεῖν ἁπλεμφθῆναι πρὸς τὴν Καφηρέα, εἰσάμενος ἐν Πειραιεῖ, ὁ πόνος ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὴ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲ, ἄλλον ἀλλαι ἐτράποσθε, ὡς ἐκείνῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν, ἀπῆλθον εἰς τὸν ἄστυ, ὡς δειπνήσαιμι τὸ θεῖλιδον ἐν περιπάτοις, σὺν ὀλίγοις ἄμα καὶ Μνησίθεῳ τῷ μικρολόγῳ, ὃς ἐκκαίδεκα θεοῖς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, χάριτας κρίκινον, ὕδῃ δὲ κρυζῶσι, καὶ λιβανωτῷ χόνδρους τέτταρας, ἐν μέλαν ἀρωμάτιον, ὡς αὐτοῖς ἀποσβεσθείσης τῆς ὄψης, μὴ δὲ ὄσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνοιτο καπνὸς ἀνιόντος. καὶ τοιοῦτος, ἐκκαίδεκα ὅλας ἀναχόμενος, ἐπότε ἡ ναῦς ἤδη περιεφέρετο τῷ σκοπέλῳ, καὶ σὺτος ἦν τὰ ἱμάτια. ἐπεὶ δὲ τοῦτο σὺνοιδα, γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πολὺν ἄνθρωπον πάμπολυ συνειλεγμένον, οὐκ ἐμὲ, ἔνδον γὰρ αὐτὴ τῇ σοφῇ. πολλοὺς δὲ, καὶ σὺν τῷ ὑπαίθρῳ. καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητοῦντας, ἐπὶ τὰ ῥήτορα καθημένους. εἰκάσας δὴ ὀψὲ ἦν, φιλοσόφους εἶναι τὰ ἐριστικὰ τοῦτον, ἐβουλήθην ἐπίστασθαι, ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι δὲ λέγοιεν. καὶ ἔτυχον γὰρ τὸ φίλαυτον τὸ παχεῖαν ἐβεβλημένος, καμαλίσας ἐμαυτὸν εἰς τὸ ἐκείνων τρόπον, καὶ τὸ ῥάκια ἐπισασαμένος, me involvi, assumpto illorum habitu, & attracta prolixa barba, valdè

criter audiatis. Præsens utique tempus, ô Dii, emissa propemodum voce dicit, nobis fortiter suscipiendam rerum præsentium curam, quas tamen negligere videmur. Iam autem volo deficiente mihi Demosthene, ea vobis apertè declarare, quibus perturbatus concionem convocavi. Heri enim, ut scitis, cùm Mnesitheus nauclerus observatam ex undis navem, quæ ad Capharei scopulos illisa ferme periit, nos in Piræo epulis excepisset, quotquot nostrûm ad sacrificium vocaverat: peractis libationibus, vos quidem alii alia via discessistis, ut cuique visum est. Ego verò, quia nondum erat vespera, in urbem redivi, ut tempore pomeridiano in Ceramico deambularem, animo volvens Mnesithei sordes, qui sedecim Diis epulum præbens, gallum unicum immolavit, eumque senem, & gravedine jam laborantem: præterea quatuor thuris grana, carie obsita, ita ut prunis extinguerentur, neque fumis tantillum naribus odorem præberet fumus: idque cùm solidas hecatombas promisisset, tum quum navis in scopulum impellebatur, eratque inter saxa. Postquam hæc mente agitans, ad Poecilen venio, congestam hominum multitudinem inusitatam video: nonnullos in ipsa quidem Stoa: plerosque verò sub dio: quosdam etiam vociferantes, qui in concione sedentes, obnixè contendebant. Igitur conjectura assequutus quod erat, Philosophos esse ex contentiosis illis, volvi admoto gressu, audire quid dicerent. Etenim nube crassissima

εὖ μάλα ἐφύκεσαν φιλοσόφῳ. καὶ δὴ ἐγκυκλιοπαιδεύομαι τὰς πολλὰς αἱρέσεις ἀγοραίως ἐγὼ ὅπως εἶχον. εὑρίσκω δ' ἐν τῷ ἐπικυρίῳ Δάμιδι, τῷ ἐπιτυγχάνοντι, καὶ Τιμοκλέα τὸν στοϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐριζομένους, ὁ γὰρ Τιμοκλῆς, ἡ ἔδρα, καὶ πλὴν φωνὴν ἤδη ἐξεκέκλητο ὑπὸ τοῦ βοᾶς. ὁ Δάμις δ', τὸ σαρδόνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρᾴξαι τὸν Τιμοκλέα. ὧν δ' ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατέφασκε Δάμις, ὅτι οὐδενὸς ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐπισκοποῖμεν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴ δ' ὅλως ἡμᾶς οὐδὲν λέγων. τοῦτο γὰρ αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐβούλετο. καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος, τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφερνὴ ἐς ὑπερμάχεια, καὶ ἠμύνατο, καὶ πάντα τρόπον σωματοποιῶν τὸν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ δείκνυσι, ὡς ἐν κόσμῳ τε, καὶ πρὸς τὴν φύσιν ἐξηγούμεθα, καὶ διακρίνομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μή πως ἐς αὐτὸν τὰς ἐπαινέσεις. πλὴν ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πανάρας ἐφέρετο, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. σωτὴς δ' ἐγὼ τοῦ κινδυνεύοντος, τὴν νύκτα συλλύσαι ἐξαιτοῦμαι, διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον δὴ, εἰς τὴν ὑστεραίαν συνῳμότες εἰς τέλος ἐπιχειρήσειν τὸ σπούδασμα. κἀγὼ παρεσκευαζόμην τοῖς παισὶν, ἐπήκουον μειρακίων ἀπίστων οἴκοθεν παρ' αὐτοῖς, ἐπαινούντων τὸν δ' Δάμιδος, καὶ ἦν πολὺ αἱρεμφέστερα τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ οἱ μὴ ἀξιοῦντες ἀντιγνωμονεῖν τὸ εἰκὸς, ἀλλὰ ἐπιμένειν, εἴ τι ἐν ὁ Τιμοκλῆς αὖ-

valdè ſimilis eram Philoſopho. Tum multos cubito protrudens ignotus ingredior: & verberonem illum Damin Epicureum nanciſcor, & omnium hominum optimum Timoclem Stoicum acerrimè contendentes. Vnde jam ſudabat Timocles, eique vox intercipiebatur præ clamore. Damis verò [1] ſardonium ridens Timoclem magis exaſperabat: eratque omnis illorum de nobis diſputatio. Etenim execrandus ille Damis affirmabat nos neque rebus humanis providere, neque ea quæ fiunt apud ipſos ſpeculari: nihil aliud quàm nos non eſſe dicens. Nam hæc vis erat ejus orationis, quam nonnulli probabant. Alter verò, nempe Timocles ſtabat à noſtris partibus, & pro nobis pugnabat, indignaturque & modis omnibus defendebat, diligentiam noſtram laudans, & narrans ut recta ratione & ordine ſingula moderamur, & digerimus: atque ipſe etiam laudatores habebat. Verum jam feſſus erat, & ægrè loquebatur: turba autem oculos ad Damin convertebat. Tum ego cognito rei periculo, juſſi noctem circunfuſam diſſolvere conventum. Quare abierunt ex compoſito, ut die poſtero diſceptationem ad finem deducerent. Ego verò vulgo comitem me præbens, interim dum domum repetebant, audiebam Damidis orationem probantes, ejuſque ſententiam præoptantes. Erant verò qui cenſebant contrariam opinionem præjudicio non damnandam, ſed expectandum an Timocles cras aliquid dicturus

1 *Sardonium*] Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum rident ἀπὸ σάρδιος γέλωτος ſic in Aſin. Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. i. *Sardonici ridentes ajebant.* Coga.

ελον ἰρεῖ. πωῦτ' ἐσιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα. ὀλίγου γ' ὦ θεοὶ εἰ λογίσαισθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ὑμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ σεμνότης, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰ δ' ὅτου πιθήσεσθε ἢ μὴ δὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας, ἀσχολουμένους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄθυρα; καὶ ἀμέλειαν, καὶ ἄπρακτα ἡμῖν ἔσεσθαι τὰ ἀπὸ γῆς, καὶ μάτην ἐν ἱερομηνίαις ἐδόμεθα, λιμοῦ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἀμοίρων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν στερόμενοι. ὡς δὲ ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσει μὲ ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δεξιὰ ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις ἴσως, καὶ ἀλαλαδησόμενος πρὸς τῶν ἀκουόντων. ὡς ἔγωγε ὑπὲρ τοῦ Τιμοκλέους πέποιθα, ὡς κρατήσει καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν μὴ ἐκ τῶν παρ' ὑμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε δ' Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ Διὸς νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι, συμβουλεύσειν. Ερ. ἄκουε. Ζεῦ. μὴ παράγετε. τίς ἀγοράσει βάλανον τῶν πλείονα θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, ἐθέλεις ἀνίστασαι, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἠγνοημένων ἐκπεπληγμένοι; Μω. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπαυστος, ὕδωρ, καὶ γαῖα ῥηθείσετε. ἐγὼ δ', εἰ μοι μὴ παῤῥησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. Ζ. λέγε ὦ Μῶμε, πάνυ παῤῥῶν. θάλπει γὰρ εἰ ἐπὶ τὸ συμφέρον παῤῥησιάζεσθαι. Μω. σκοπεῖτε ἀκριβῶς ὦ θεοὶ πάντες, τά γε [2]ἀπὸ κραδίας φασίν. ἐγὼ γὰρ ἐς πάνυ σεσπουδακὼς ἐς τὸδε ἀμηχανίας ἀφῖγμαι· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐς πολλὰς τοιαύτας ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐ-

ecturus esset. Hæc sunt ob quæ vos convocavi, non exigua ô Dii, si perpenderitis omnem nobis honorem, gloriam & proventum ab hominibus esse petendum. Qui si crediderint nullos omninò esse Deos, aut si sint, res tamen humanas nulla eorum providentia gubernari, nec sacra, nec dona, nec honores ex terra sunt expectanda: & frustra in cælo sedebimus, fame laborantes, festis illis diebus, celebritatibus, certaminibus, sacrificiis, nocturnis ludis, pompisque privati. Super tantis itaque rebus, aio oportere nos omnes consilium comminisci, quo à præsentibus periculis liberemur, & Timocles veriora dicere visus, vincat: at Damis ab auditoribus derideatur. Non enim prorsus confido fore ut vincat per se Timocles, nisi à nobis illi subsidium accedat. Pronuncia Mercuri præconium illud, quod lex edicit, ut surgentes consulterent. *Merc.* Audi, tace, ne turbes. Quis summorum Deorum, quibus licet, verba vult facere? Quid rei est? nemo surgit: sed cuncti quiescitis rerum propositarum magnitudine obstupefacti? *Mom.* At vos sic muti tellus fiatis & unda. Verùm ego si mihi verba facere cum libertate concederetur, multa Iupiter, haberem dicenda. *Iup.* Confidenter dic ô Mome. Nam aliquid in communem utilitatem videris propositurus. *Mom.* Proinde audite, Dii omnes, ex animo, quod ajunt. Ego enim omnino expectabam res nostras in eam difficultatem delapsuras, multosque hujusmodi Sophistas nobis suppul-

1 Α'λλ' ὑμεῖς μὲν] Α'λλ' ὑμᾶς μὲν. *Marcil.*

2 Α'πὸ κραδίας] Proverbium de quo dixi ad Petron. *Beurd.*

1 Τυμ-

τῶν τὰ αὐτὰ τῷ τύλμας λαμβάνοντας. καὶ μὰ τὸν Δία, ὅτι τοῦ Ἐπικούρου ἄξιον ὀργίζεσθαι, ὅτι τοῖς ὁμιλητὰς αὐτοῦ, καὶ Δημόκριτος τὸν δογματοποιὸν, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπολήψονται. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσαί τις ἂν φρονεῖν, ἀπόνους ὁρῶσι πονουμένους τὸν τοῦ βίου τὸν παραχὴν, καὶ τὰς μὲν χρησὰς αὐτῶν, ἀμελουμένους, τὸ σῶμα, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους. πανδυστυχεῖς ὄντας, καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους, ὡσαμωμένους, καὶ ὑπερπαλαιτῶντας, καὶ ὑπὸ τῶν κρειττόνων, καὶ τοὺς ἐν ἐξουσίαις ὄντας κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας. ἀσχολοπαζομένους ὄντας, καὶ [1] τυμπανιζομένους οἴονται τοὺς ἀδίκως ἀδικεῖσθαι. οἰκτίρουσι τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες, ὅτι καταγινώσκουσι περὶ ἡμῶν, ὡς ὑβρίζομεν ὅλως ὄντων. καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούσωσι τὸ χρησμῶν λεγόντων, ὡς Δημοῦς τὸ Κλεω, μεγάλω ἔρχεται κακὸν ἐλεύσεσθαι. ὃ μύθοι δηλοῦσιν εἴτε τῷ αὐτῷ, εἴτε τῷ τὸν πολεμίων. καὶ πάλιν, ὦ Ἰσις Σαλαμὶς, ἀπολεῖς τὸν σὺ τέκνα γυναικῶν. καὶ Πέρσαι γὰρ εἶμεν, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτι μὲν γὰρ πάλιν τὸ ῥαψῳδὸν ἀκούσιον ὅτι ἐρῶμεν, καὶ πτερνοκόμεθα, καὶ δουλούμεθα, καὶ δεσμούμεθα, καὶ μαστιζόμεθα, καὶ μυρία ὅσα πεπόμφαμεν ἔχομεν, καὶ ταῦτα, μακάριοι, καὶ ἀφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο, ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ οὐδενὶ λόγῳ πίστιν τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἰ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ὑπὸ θεῶν ἀνόητοι, διελέγχουσι τοῦτο, ἐν τῷ σοφίσματι ἡμῶν παραθῶνται, δέον ἀγαπᾶν εἰ τινες ἡμῖν ἔτι γύρωσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

pullulaturos, à nobis ipsis suæ audaciæ causam sumpturos. Nec sanè per æquitatem, æquum est irasci Epicuro, nec ejus discipulis, & disciplinæ successoribus, si talia de nobis senserunt. Quid enim de nobis sentire ipsos quispiam putet, quum tantam in vita perturbationem cernunt? Bonos quidem, negligi, in paupertate, morbis, & servitute consumi: verùm homines omni scelere contaminatos, honore & & divitiis priores esse, & melioribus imperare: sacrilegos autem non puniri, sed delitescere: Insontes autem interdum cruci affigi, & fustibus cædi. Quæ cùm videant, jure de nobis ita sentiunt, ac si nihil omnino simus. In primis verò quum oraculorum effata audierint, Vt magnum imperium trajecto destruet Hale, quibus non declaratur sit-ne hoc ipsius, an hostium. Rursus, Vxorum Salamis charissima pignora perdet. Nam Persæ puto, & Græci, uxorum proles erant. Rursus quum ex poëtis audiunt nos amare vulnerari, servire, vinculis obstringi, seditionibus turbari, innumeris molestiis implicari, præsertim cùm beati & immortales esse contendamus: quid aliud quam nos jure deriderent, & stocci facerent? Porrò nos indignè ferimus, siqui homines non prorsus vxcordes hæc arguunt: nostramque providentiam rejiciunt, cùm potiùs nos contentos esse oporteat siqui adhuc sacra faciunt nobis hunc in modum errantibus. Hic

1 Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium, dixi alibi. *Bouh.*

1 Πολ-

καί μοι σὺ ταῦτα ὦ Ζεῦ, μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἢ τῷ συλλόγῳ ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγεγραμμένων τούτων, λέγε μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτε σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι οἵτινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵτινες οἱ χρηστοί εἰσιν. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, οὐδὲ πάντων ἐξέκνψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοί, καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν σύντροφοῦντας τοῖς τῶν ὁδοῦ βαδιζόντων σφαγαῖς, τὸν Σκείρωνα καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴ γε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπεπταμένῳ τὸ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦθι τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλεῖόν ἄνθρωπον, καὶ ἀφῆκεν εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὕδρας, καὶ τῶν περὶ Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρᾳκικῶν, καὶ τοῦ κενταύρου ὕβρεως, καὶ παροινίας. ἀλλ' εἰ χρὴ ταληθῆ λέγειν, καθήμεθα, τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις θύσῃ, καὶ κνισᾷ ἐπὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα, καὶ ῥᾴδιον φέρεσθαι, ὡς ἂν τύχῃ ἕκαστον ἀφορμᾶται. τοιγαροῦν, εἰκότως νῦν πάσχομεν, καὶ ἐπιπεσόμεθα. ἐκκεδὸν καὶ ὀλίγοι οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, αἰσθήσονται ἤδη ὄφελος αὐτοῖς ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν. εἶτ' εὐθέως χρὴ ὄψει καταγελᾶσθαι μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρεμαμένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηθεῖς. ὥστε ἡμέτερον ἂν εἴη πᾶσιν, καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, καὶ εἰς τοὺς

Hic verò mihi Iupiter, ſoli enim ſumus, nec homo quiſquam in cœtu adeſt, præter Herculem, Bacchum, Ganymedem, Æſculapium, aſcriptitios iſtos, cum veritate reſponde, Num aliquando tantam hominum curam ſuſcepiſti, ut expenderis quinam illorum mali, qui boni ſint? hoc non auſis dicere. Ergo niſi Theſeus Trœzene Athenas profectus, maleficos in itinere excidiſſet, quantum ad te, tuamque providentiam attinet, nihil obſtaret quominus viverent viatorum cædibus inſoleſcentes Sciron, Pityocamptes, Cercyon, aliique innumeri. Aut niſi Euryſtheus homo cùm juſtus, tum providus, ſingulari humanitate impulſus, ſingulis apud quoſque diligenter exploratis, hunc famulum ſuum emiſiſſet, hominem manu promptum, factiſque ſtrenuum, & ad labores obeundos alacrem, ô Iupiter, tu Hydram, Stymphalidas aves, Thracios equos, & Centaurorum contumeliam, ac petulantiam parum curaſſes. At ſi vera profiteri oportet, ſedemus, hoc tantùm obſervantes, an aliquis ſacrificet, & aras adoleat. Porrò res cæteræ ſecundo flumine feruntur, ut unaquæque fortuitò diſtrahitur. Itaque meriti hæc patimur, & patiemur ampliùs: quum homines paulatim emergentes, animadverterint ſibi nihil prodeſſe quòd ſacra offerant, & libamina nobis mittant. Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas: victoſque & jugulatos ab ipſis patronos hoſce noſtros. Quare noſtrarum eſſet partium talia cœpta compeſcere, & medicari, cùm ea iſti in tantum provexerint,

αὐτὰ προσαναβάντων. Μόμῳ δ' οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄπρακτος ἴσται. οὐδὲ γὰρ πάλαι ἦν πρωμένων ἡμῖν, ὑμῶν εἴ τι ἀντιχρώτων, ἐν τοῖς θυσίοις ἐγκριτομένων. Ζ. τοῦτον μὲν ὦ θεοί, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιλυμαντικόν. ἴσι μὲν γὰρ ὡς ὁ θεμιστοκλῆς Δημοδόκης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλεῖσθαι, ἐν μέμψασθαι, τὸ δὲ ἐπιλιμαίνεσθαι, ῥᾴδιον ἐν δὲ βουλόμενον παντός. τὸ δ' ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γενήσεται συμβουλεύσειν, τοῦτ' ἤμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου. ὅσῳ οἱ ἄλλοι εὖ οἶδ' ὅτι ποιήσετε, καὶ τοῦτο σιωπῶντες. Πο. ἐγὼ τοίνυν μὲν ἄκων, ὑποθερύχθης εἰμὶ ὡς ἔτι, καὶ σὺ βυθοῦ πολιτεύομαι, καὶ ἐμαυτὸν οἷς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ ἀφιέμενος τὰ πλοῖα καὶ τοὺς ἀνέμους κατεμαλάττων. ὁρᾷς δ' ὦν, μέλλ' γάρ μοι ἐν τῷ σωτῆρι, φημὶ δεῖν τὸν Δαμιν τοῦτον, ἀποστολὴν ποιήσασθαι ἐκ τοῦ μέσου, ἵνα ἔχοντα ἥκειν, ἤτοι κεραυνόν τινα, ἢ ἄλλη μηχανῇ, μὴ ἐν ὑπάρχῃ λέγων. φῂς γὰρ ὦ Ζεῦ, πλημμελὲς τοῦτο εἶναι αὐτόν. ἅμα γὰρ ἐν δικαιοῦμεν αὐτοῖς, ὡς μετρίως μεθ' ἡμῶν διακείσθαι. Ζ. παίζεις ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι; ἐδὲν ἐφ' ἡμῖν τοιοῦτον ἐστὶν, ἀλλ' αἱ μοῖραι ἐκάστῳ ἐπιλώβηται, τὸν μὲν, πυρετῷ, τὸν δ', ξίφει, τὸν δ', πυρετῷ, ἢ φθόῃ, λανθάνειν. ἐπεὶ εἴγε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, ἔστιν ἂν οἷς τοὺς ἱερονύλους πρὸ τοῦ ἀπολέσθαι ἀπερωμένους ἐξ ὀλυμπίας, δύο μὲν τοὺς πλουσίους ἀκεραίους, ἐξ ὧν ἐκόμισαν ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς ἐξεῖδες ἂν τὸ γερήνιον τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τοῦ τρίαινον; ἄλλως τε, καὶ δέδοικα ἀγανακτεῖν

rint. Momo autem non magnum impendet periculum, si non honoretur. Neque enim olim in eorum censebar numero quibus honos habebatur, rebus vestris adhuc florentibus, vobisque sacrificiorum fructum percipientibus. *Iup.* Hunc quidem, ô Dii, nugari sinamus, qui semper asperum, & objurgatorem se præbet. Est enim, uti dixit admirandus ille Demosthenes, perfacile criminari, insectari, & reprehendere cuivis volenti. Sed consilium dare quo rebus præsentibus succurratur, prudentis revera consultoris esse. Quod vos alii, probè scio, etiam hoc tacente facietis. *Nept.* Ego quidem præter alia, ut scitis, sub undis versor, & in profundo marinam Remp. administro, solus pro virili parte navigantes servans, naves deducens, & ventos demulcens. Attamen, quia eos etiam curo qui hîc adsunt, dico hunc Damin esse è medio tollendum, priùs quàm ad contentionem veniant, aut fulmine, aut alia quapiam machina, ne disputando vincat: quandoquidem, ut ais Iupiter, est disertus. Quo facto ipsis ostendemus, nos de illis sumere supplicium, qui hæc in nos loquuntur. *Iup.* Ludis Neptune, an prorsus es oblitus? Nihil enim tale in nostra potestate est situm. Verùm Parcæ fatum unicuique decernunt, alii ut fulmine, alii gladio, alii febre, alii tabe occidat. Etenim si id meæ facultatis fuisset, scilicet sacrilegos illos fuissem fulmine non ictos ex Olympia digredi nuper, detonsis mihi duobus cincinnis, utroque sex minarum pondo? Aut tu ipse neglexisses in Geræsto Oreensem illum piscatorem, qui tibi tridentem surripiebat? Præterea indignari

πτῶν, λελυπημένοι τὸ πρᾶγμα, καὶ δεδιότας τὰς ὑπὸ Δαμιδοῦ λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκώπτειν, τὸ ἄνδρα δὲ τοιμηνάντας ἀντεξετάσθιον αὐτὸν τοῦ Τιμοκλεῖ. ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἰσήμης κρατῆν ὅτω δόξομεν; Πο. καὶ μὲν σωτηρίαν τινὰ τοιαύτην ὑμῖν ἐπινενοήκειν ἐγὼ τοῖς νέοις. Ζ. ἄπαγε, ἀνυσίδες τὸ εὐθύμημα ὦ Πόσειδον, καὶ ἡμιδεῆ πάνυ, τοσοῦτον ἀφεῖναι τὸ ἀντιγωνιστὴν, ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίβολον ὄν, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπεῖν τὸν λόγον. Πο. σὺν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τάμοὶ ὅτως ὑμῖν ἀπεστράφητε. Ἀπολ. εἰ δὲ τοῖς νέοις, ὅτι δὲ ἀγχιβίοις, ἡμῖν ἐφεῖτο οὐδὲ νόμοι δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον εἰς τὸ παρόν. Μω. ἀλλὰ μὴ σκέψις ὦ Ἄπολλον, ὅτου δεῖ μεγάλου, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ καιρὸν ἅπασι σοφιστεῦσαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ δὲ δεῖ τὸ ἐμπαντὸς κινδυνεύοντας, δεῖ τὸ καὶ τοῖς νόμοις ἐξουσίας συμπερισκοπεῖν. σὺ δὲ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρου, σὺ παλαιὸς ἐξ ἐφήβων χρηνὼς, ἐγκεχαραγμένος δὲ εἰς τὸ δωδέκα ληξιαρχικόν. καὶ ὀλίγου δεῖν, τὸ ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μειρακιεύου σοῦς ἡμᾶς, ἀλλὰ λίαν γεραρῶν ἤδη τὰ δακτύλια. μὴ σπεύσθεις, εἰ ἀγανεῖ ὤν, δημηγορήσεις. καὶ τοῦτο. βαθυπώγωνα, καὶ σύγκλειστον ὅτως ἴσον ἔχων τὸ Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μᾶλιστα σκιφαίνειν τὸν σοφίαν, εἰ μὴ μόνον σὺ τοῦ Ἑλικῶνι κάθησαι, ταῖς μούσαις συμφιλοσοφῶν. Ἀπολ. ἀλλ' ὅ σὺ ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι, τὸ Διὸς δὲ. καὶ νῦ ὅτω κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι σὺκ ἄμουσον εἴποιμι, dignari videbimur hoc facto perturbati, & Damidis pertimescere sermones, eamque ob rem hominem summovere, non expectata ejus cum Timocle disputatione. Itaque quid aliud quam indicta causa vincere sic videbimur? *Nep.* Atqui viæ compendium ad parandam victoriam ego à me excogitatum arbitrabar. *Jup.* Apage ineptum hoc consilium, Neptune, & magnopere crassum, ut adversarium ante pugnam tollamus, quò invictus moriatur, relicta in ambiguo disputatione. *Nep.* Proinde aliud præstantius excogitate, si mea consilia sic repudiatis. *Apol.* Si nobis quoque juvenibus atque adhuc imberbibus per legem liceret concionari, forsan aliquid ad hanc consultationem utile dicerem. *Mom.* Certè Apollo, de rebus adeò magnis instituitur consultatio, ut in ea non ætatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur. Lepidum enim esset, si in extremum periculum adducti, de legum potestate anxiè disputaremus. Cæterùm tu jam omnino legitimus es concionator, cùm jam olim ex ephebis sis egressus, & in duodecim Deorum tabulam relatus, & ferè Saturni tempore in consilio fueris. Quare noli te erga nos juveniliter gerere: sed tum sententiam animo confidenti pronuntia. Neque te pudeat quòd imberbis concionabere: præsertim cùm filium habeas Æsculapium tam promissa barba insignem. Quinetiam te decebit, nunc maximè, quod in te est sapientiæ exhibere, nisi frustra cum Musis philosophando in Helicone sedes. *Apol.* At ô Mome, tuum non est, sed Iovis hæc mandata dare. Qui si jusserit, fortè aliquid eloquar non ineruditum, sed

ἀλλὰ τ' ἐσ τῷ Ἑλικῶνι μελίττης ἄξιον. Ζ. λέγε ὦ πάτερ. ἐφίεμαι γάρ. Ἀπολ. ὁ Τιμοκλῆς οὗτος, ἐοικε χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ φιλόσοφος, καὶ τὰς λόγους πάνυ ἠκριβωκε τὰς Στωϊκάς. ὥστε ἐν σωίεσιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τ' εἶναι, καὶ μαθὼν σὺν ὀλίγοις ἐπὶ τούτῳ σκαλίσῃ, σφόδρα πιζανῶς ἂν, ἀπόσαι ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς ἀφελίσειε. ὁ πλήθει δ' εἰπεῖν, ἀπολαμπρὸς ἐστι, καὶ τῇ φωνῇ ἰδιώτης, καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γλαῶξ ὀφλισκάνειν ἀφ' οὗτος ἐν πολλοῖς σωωσταῖς, ὑ σωείρων, ἀλλὰ βαπτιζόμενος, καὶ τυρβαζόμενος. καὶ μάλιστα ὁπόταν ὑπὸς ἔχῃ, καὶ καλλιῤῥημοσυνίῳ ἐπιδίκῳ βάλητα, σωοῦσα μὲν δὴ ἐς ὑπερβολὴν ὀξὺς ἐστι, καὶ λεπτολογόμενος, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δ', καὶ ἐρμηνεύων, ὑπ' ἀσθενείας ἀφανίζει αὐτὰ, καὶ συγχεῖ. σὺν ἀποσκοτῶν δ', πβάλητα. ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα φθέγγεται, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερος τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ὑ σωιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. διὸ δ' οἶμαι σαφῶς λέγειν, καὶ τύτῳ μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν φροντίδα, ὡς συνίσωσιν οἱ ἀκούοντες. Μω. τοῦτο μὲν ὀρθῶς εἶλεξας ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τὸν σαφῶς λέγοντα, εἰ δὲ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὤν, καὶ χρυφώδης, καὶ ἐς τὸ μιγάχμιον ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὸν ἀκούοντας, ἄλλα δ' ἄλλος Πυθία φθὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀπὸρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλεύεις; πῶς ἴασιν ποιησάμενος τ' Τιμοκλὴς ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις; Ἀπολ. σωήγορος ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ φθάξαι ἄλλον τ' ἀλλῶν τὸν

sed quod cum mea in Helicone exercitatione conveniat. *Iup.* Dic ô fili, nam injungo. *Apol.* Timocles ille, vir bonus, & pius videtur, & Stoicorum doctrinam exquisitè callet: quò fit ut ad docendam philosophiam cum juvenibus conveniatur, nec mercedem exiguam inde colligat, adeò est disertus quum privatim apud discipulos disserit. Cæterum quum apud multitudinem dicendum est timidissimum animum, vulgarem, barbaramque linguam profert, unde in cœtibus irridetur, cùm non eloquatur, sed balbutiat, & perturbetur. Quo modo se habet, in primis quando specimen facundiæ edere gestit. Etenim est intellectu acutissimo, & subtilissimo ingenio, ut ajunt qui Stoicorum doctrinam meliùs callent. Quæ autem dicit & exponit, ea præ imbecillitate corrumpit, & confundit, quid sibi velit non declarans, sed ænigmatibus similia proponens, rursùs etiam multò obscuriora ad interrogationes respondens. Porrò auditores cùm non intelligant, eum irrident. Dicendum autem est perspicuè, & hoc in primis providendum diligenter, ut auditores dicta intelligant. *Mom.* Rectè quidem hoc dixisti Apollo, quòd eos laudasti qui perspicuè loquuntur: quanquam id non admodum in oraculis tuis observare soles, quæ tu obliqua & intricata reddis, & in mediam intercapedinem tuto projicis plerumque, ut ad eorum expositionem auditores alio egeant Pythio. Sed quid ad hoc affers consilii? quo remedio Timoclis in dicendo impotentiæ succurrendum? *Apol.* Si possemus, ô Mome, patronum aliquem alium præbere, ex iis qui pro

ire

των ἐρθῶς καὶ ἀξίως, ἅπερ ἂν ἀκοῦσαι σὺ μανθάνῃς ὑπὸ βάλη. Μω. ἀκήκοεν τοῦτο ὡς ἀληθῶς ἱερήιος, ἢ παιδαγωγὸς τις δεόμενος, συνήγορον τὸ σωφρονεῖν φιλοσόφων παρασήσασθαι, ἑρμωδιόντας πρὸς τὰς παρόντας, ἅπερ ἂν δικῇ Τιμοκλεῖ. καὶ τὰ μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν. τὰ δ', ὑποκριτῇ χρησόμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ δι' ἀκοῆς ὑποβάλλειν τὰ δικαιοῦντα, τὰ ὑποκριτοῦ δ', ῥητορεύειν, ἀλλ' αὐτὸν ἴσως σωφρονίζειν δ', τι ἀκούσεται. τοιοῦτος πᾶς ὁ χάλως ἂν εἴη τῷ πλήθει, ἀλλὰ τοῦτο μόνῳ, ἄλλως ἐπιτηδείῳ. σὺ δ' ὦ θαυμάσιε, φῄς γὰρ ἐμφρὼν εἶναι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τοῦ τοιούτου ἐξέλεξας, ἄγε τὸν πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι, τί οὐκ ἐπιδείξῃ ἡμῖν καὶ παρὰ τὸν τέχνων, προεστὼς ὀπάτωρ τῶν σοφιστῶν κριτὴς λέγων; οἶσθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάτην ὤν. Ἀπολ. πῶς δ' Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδα ἡμῖν παρόντα; μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; Μω. ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸ ἔλεγχον, οὐ τοῦ στενοῦ ἐχόμενος. Ζ. ὅμως ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ παραφθόνει τοῦ συκοφάντου τούτου ἀφορμάς, ἀλαζόνα ὄντα, καὶ χλευάζειν σε, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτοῦ κείμενα, ὧν εἰμὴ ἔχοις ταῦτα, σαπρόμορόν σε τὸ τέχνης. Ἀπολ. ἄμεινον μὲν ἴσως ὦ πάτερ, τὸ Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μᾶλλον τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δ', καὶ ἄτερ θυμιᾶς ἐκείνων, καὶ ἄσκευον πειράσομαι σοφιστὴν ὁποτέρου τὸ κρεῖττον ἔσται. ἀναδέξεσθε δ', εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. Μω. λέγε, μόνον σαφῆ δ' ὦ Ἄπολλον, καὶ μὴ σωφρόνως ἐκ αὐτοῦ,

rei dignitate dicendi facultatem habent, & exprimere possunt quæ apud se meditatus suggesserit. *Mom.* Hoc dictum est, revera imberbis juvenis, cui sit adhuc pædagogo opus, patronum in conventu Philosophorum sistere, præsentibus interpretaturum, quæ Timocli visa fuerint. Damin autem præsentem, & per se loqui. Hunc verò actore utentem, in aurem illi privatim susurrare quæ placet: actorem verò perorare, qui quod audit, fortasse non intelligat. Quomodo hæc non viderentur ridicula multitudini? At hoc aliter constituamus. Tu verò admirande (Nam te vatem quoque ais esse nec mediocrem mercedem hac arte collegisti, quinetiam lateres aureos olim accepisti) cur non in tempore nobis specimen edis tuæ artis, prædicens uter philosophorum disputatione vincet? Nam tu qui vates es, eventum nosti. *Apol.* Qui hæc facere possim, ô Mome, cum nec tripodem in præsentia habeam, nec thymiamata, aut divinum fontem, qualis est Castalius? *Mom.* Vides-ne? refutationem aufugis quum jam in angusto constringeris. *Iup.* Dic tamen ô fili, nec sycophantæ huic ansas præbeas calumniandi, résque tuas subsannandi, tanquam in tripode, aqua, & thure sitas, quas nisi habeas, arte priveris. *Apol.* Satius erat, ô pater hæc Delphis, & Colophone facere, ubi omnia pro more sunt parata, quæ ad vaticinandum sunt commoda. Attamen illis destitutus instrumentis conabor prædicere utrius futura sit victoria. Quod caperetis, nisi carmine responsum darem. *Mom.* Dic, sed perspicua tantùm Apollo, quæ neque pa-

καὶ ἱππείους δρόμους, καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα, ἢ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ ἕψεται. ἀλλὰ οἶδα ἐξ ὅτου ἡ σκέψις. Ζ. τί ποτε ἱερεῖς ἂν πίεσαν; ὡς τά γε σὰ δῆλα χρησμῶν, τοῖσι ἤδη φοβεροῖ. ἡ χρόα, τετραμμένη· οἱ ὀφθαλμοὶ, ἀδιάφοροι· κόμη, ἀνασεσυρμένη· κίνημα, κορυβαντιῶδες. καὶ ὅλως, πᾶν μὲν πάντα, καὶ φρενοβλή, καὶ μυστικά. Απολ.

Κίκλυτε μωμοπόλων τόδε φάσμα θεῶν Ἀπόλλωνος.

Ἀμφὶ ἔρεβος κρυερᾶς, τῶν ἀνίρις ἐφίσσεται

Οἰζυρόαις, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

[1] Πολλὰ γὰρ ἔνδια ἐν ἔνδια μέλλει ἐπερχαλκεῖ κλονίσμασι,

Ταρφέα δ' ἄκρα κόρυμβα κατασείσασιν ἐχάλης.

Ἀλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκέλλας μέρψῃ,

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβρογόοις κλάγξασι κορώναις.

Νίκη δ' ἡμίονον. ὁ δ' ὄνος, θοὰ πόκια κορύψας.

Ζ. τί τοῦτο ἀνακρίχασας ὦ Μῶμε. καὶ μὲν δὴ γελοῖα τὰ τοῦ ποτέ. παῦσαι κακόδαιμον. ἀποπνιγήσῃ γὰρ ὑπὸ γέλωτος. Μω. καὶ πῶς δυνατὸν ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σιφεῖ, καὶ σοὶ δῆλα τὰ χρησμά; Ζ. ἀκοῦσαι δὴ ἐμοῦ ἑρμηνεύσοις ἂν αὐτῷ ὅ, τι ἐθέλοι. Μω. πάνυ σοὶ δῆλα. ὥστε μόλις ἡμῖν Θεμιστοκλέους δεήσει. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὕπτιος λαβρήσεσθαι, γήπτα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δ' ὄντως ἡμιόλιους καὶ Διὰ, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πεσόντας αὐτοῦ, ὑπὸ ὅσον αἱ ἀκέλλαι τὸν νεὼν ἔχουσι. Ἡ ἐκκλῆς. ἐγὼ δ' ὦ πάτερ, εἰ ἐθέλοις ἐκκλητὸς εἶμι, οὐκ οἰκήσω

patrono, neque interprete indigeant. Etenim non ovillæ carnes, aut testudo in Lydia coquitur: verùm scis qua de re fit consultatio. *Iup.* Quid tandem dices, fili? Nam hæc præcedunt oraculum, & jam sunt formidanda, color est immutatus, oculi mobiles, crispata coma, motus corporis furibundus. Denique numinis afflatu, terriculo, & mysteriis plena sunt omnia. *Apol.*

Percipe fatidicæ gens divûm oracula Phœbi,

Lite super dura, quam constituêre Sophistæ

Clamosi, solidis tusi sermonibus ambo.

Hinc atque hinc multa alterno clamore tumultus,

Summa quidem spissa terrens aplustria strepa,

Locustam at curvo vultur quum prenderit ungue,

Imbrifera clangens cornices ultima: vincent

Muli: asinus feriet velocia pignora cornu.

Iup. Cur hoc, Mome, excepisti cachinno: atqui ridicula non sunt quæ nobis impendent. Desine infœlix: risu suffocaberis. *Mom.* Qui non moveat mihi risum, Iupiter, tam clarum & apertum oraculum? *Iup.* Quin igitur & nobis interpretaris, quidnam sibi velit. *Mom.* Adeò liquida hæc sunt, ita ut nihil nobis Themistocle sit opus. Siquidem adeò perspicuè dicit hoc oraculum, hunc quidem esse præstigiatorem: Nos verò clitellarios asinos & mulos, qui credamus ipsi non tantum habentes prudentiæ, quantum locustæ. *Herc.* Ego verò pater, quanquam sum inquilinus, non tamen meam

1 Πολλὰ γὰρ ἔνδια μόλις] Πολλὰ γὰρ ἔνδια ἐν ἔνδια μέλλει. *Marcil.*

σω ὅμως τὸ δικαῖόν μοι εἰπεῖν. ὁ πότοις γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀμφίγνωτον, τίνι κρῖνε, λῶ μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπάρχειν, ἐάσωμεν συνεχωρεῖν τῷ συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν. λῶ δὲ π ἐπεγεῖον ἀπόβαίνη, τότε ἤδη τῷ σοὶ αὐτῷ ἔγωγε εἰ δοκεῖ, ἀμφίσεισας, ἐμβαλεῖ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κακόεργον ὦν, ὑβρίζῃ εἰς ἡμᾶς. Μω. Ἡράκλεις. ἰὼ Ἡράκλεις. ἄρ' οἷον τοῦτο εἴρηκας, κ' δεινῶς βοιώπιον, ξυναπολέσαι ἐπὶ τοιηρὰ τοσούτους. κἀγὼ σοῦ πρὸς τῷ σοὶ, αὐτῷ Μαραθῶνι, κ' Μιλτιάδῃ, κἀγὼ Κυναιγίρῳ. κἀγὼ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τῷ μεγίστῳ εἰς τοὺς λόγους ὑποθέσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τι, ζῶντι μὰ σοι, δυνατὸν ἰὼ πρᾶξαι τοιοῦτο. ἀφ' ὧ γὰρ θεὸς γεγένησαι, μεμαθηκὼς οἶμαι ὡς αἱ μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δυνάμεναι. ἡμεῖς γ', αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν. Ἡρα. οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ τὸν ὕδρον ἐφόνευον, αἱ μοῖραι δ' ἐμοὶ σκῆπτρα ἔπαρτον; Ζ. κἀμοὶ μέλα. Ἡρα. κ' νῦν ἰὼ τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὶ, ἢ καθεσυλῶν με τ' νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦ, σὸν ἐπιβέψω αὐτόν; Ζ. ἀδαμῶς. Ἡρα. σὸν ἔκυσεν ὦ Ζεῦ μ' παῤῥησίας. ἐγὼ γὰρ ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἀγροικός εἰμι, τὸν σκάφιν, σκάφιν λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐσι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας ταῖς σὺν τοῦδε πομπαῖς, κ' κνίσῃ, κἀμὶ ἱερεῖον ἄλφι, κἀπειμι εἰς τ' ᾅδου, ὅπως μὴ χωμὸν ἔχωγε τὸ τέλος, κἂν τὰ εἴδωλα φοβηθέντες τ' ὑπ' ἐμοῦ πιφοβημένων θηρίων. Ζ. εὖγε. [1] οἴκοθεν ὁ μάρτυς

meam ſententiam exponere verebor. Cùm jam ad diſputandum convenerint, tunc ſi ſuperet Timocles, diſputationem procedere ſinamus. Sin res ſecus ceſſerit, tunc ego ſi videtur concuſſam porticum in Damidem immittam, ne homo execrandus in nos inſoleſcat. *Mom.* Hercules, heu Hercules! quàm immane & Bœoticum conſilium propoſuiſti, ut tot boni cum malo pereant: præterea porticus cum Marathone, Miltiade & Cynægiro! Et quomodo tot collapſis rhetores ampliùs declamarent, maximo ad orationes argumento privati? Præterea quum vivebas tale quid facere poteras. Sed ex quo factus es Deus, puto te didiciſſe, res hujuſmodi duntaxat in poteſtate Parcarum eſſe ſitas: earum eſſe nos expertes. *Herc.* Nunquid quum leonem, aut Hydram interfeci, Parcæ illud per me fecerunt? *Iup.* Maximè. *Herc.* Et nunc ſiquis injuriam mihi inferat, aut templum meum compilando, aut ſtatuam ſubvertendo, niſi id olim decreverint Parcæ, ipſum non comminuam? *Iup.* Nequaquam. *Herc.* Ergo me cum libertate quæ ſentio, dicentem audi Iupiter. Ego enim, ut ait Comicus, ruſticus ſum qui ligonem, ligonem voco. Si res veſtræ ſic ſe habent: honoribus, nidore, & ſacrificiorum ſanguine longum valere juſſis, in orcum deſcendam, ubi me nudum arcum habentem: ſaltem mortuorum umbræ pertimeſcent, propter feras à me trucidatas. *Iup.* Euge, teſtem, quod

1 Οἴκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *Bourd.*

1 Αν-

ὁ χαλκεύς φασιν. ἀπίσωσας γὰρ τὸ Δάμιδι τοῦτο εἰπεῖν ὑποδάκων. ἀλλὰ τίς ὁ σοφὸς οὗτος ἐστίν, ὁ χαλκεύς, ὁ εὐγράμμος, ὁ δίπτυχος, ὁ δεξιὸς τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μῶν ὁ σὸς ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστι, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ἐμὸς τὴν Ποικίλλω. πότερος γὰρ ἀναπέπλασται, ὁ σημείοις ἀναπλατόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρωποειδῶν. τί ὦ παῖ, δρομεῖς ἡμῖν ἀφῖξαι; ἦπου τι σοι γῆς νεώτερον ἀπαγγέλλομεν; Ερμαγ. ὑπέρμεγα ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σωτηρίας δύμβρου. Ζ. λέγε ἤδη, εἴ τι ἐς ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστάμβρου λίληθεν. Ερμαγ. ἐπίχαλκον μὲν ἄρτι χαλκευόμενον ὑποπτέρυμβρος τέρετρον τε, καὶ μιζόφρενον. θρᾶξ δέ μοι χάλκειος ἀμφὶ τοῦμβολ πλαισθεὶς, παρηόρησε μιμηλὴν τῆ τέχνη, σφρηγίδα χαλκῆ πίστιν ἐντυπεύμβρος. ἐρᾶ δ' ὄχλου πίλγεσθαι, καὶ πνας δύο ἀχρεῖς κεκραμένους, πυγμαχίας σοφισμάτων, Δάμιν τε, καὶ. Ζ. πάνυ ὦ Ἑρμαγόρα βάλλεσι, πραγμάτων. οἶδα γὰρ ὅς πνας λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτοῦσιν αὐτοῖς ἢ ἔρις. Ερμαγ. ἠδήπου, ἀλλ' οὐ ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, λίθοφορδονοῦντες ἀλλήλοις, πόρρωθεν πόθεν λοιδορούμβροι. Ζ. τί δ' οὐκ ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν ὦ θεοί, ὦ ἀκροβολᾶς ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖσθαι καὶ ὥραν τὸ μοχλοῦ ἤδη. καὶ ἀπάγωσιν τὸ νέφη, ἀναπετάσωσι τὰς πύλας ὁ ἑρατός. Ἡ ἐκκλησις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν ἀκρόσεων ἀκηκοήκασιν. ὁ δ' Τιμοκλῆς ὑπτος, εἰ πάνυ μοι δοκεῖ κεκυτρέμαν, καὶ ταραττόμβρος. ἀπολεῖ πάντα ἅτης τήμερον. δῆλος γὰν ἐστι νῦν ἀντάραλος τῷ Δάμιδι δυνατόμβρος. ἀλλ' ὅπως ἡμῖν δυνατώτατος, δύκομεν quod ajunt, domo adductum. Conservasti igitur ista Damidi ad dicendum subjiciens. Sed qui sinam est iste qui tam properè accedit, æneus, pulchris literis ornatus, scitè circumscriptus, cui prisco more religata est coma? Tuus potiùs frater est Mercuri. Agoræus ille qui stat ad Pœcilen. Proinde pice refertus est, cùm à statuariis quotidie refingatur. Quid, ô puer, cursu ad nos contendisti? num aliquid novi è terris renuntias? *Herm.* Ingens quiddam, ô Iupiter, & quod summam requirit diligentiam. *Iup.* Dicito jam si quid aliud ortum sit quod nesciamus. *Herm.* Cum ad porticum jam fabricarer æneus, Ac perque dorsum, perque pectus ungerer, Factusque ineptè corpori thorax meo Adpenderet, nec arte dispari foret, Ex ære totus additus mihi baltheus, Turbam video tumultuantem accurrere, Quacum duo sophistici certaminis Ibant periti fronte tristi ac pallida Pugiles, Damis &c. *Iup.* Desine, Hermagora optime, tragicis versibus loqui. Novi enim quos dicis. Sed mihi dic, an jam diu contentionem commiserint. *Herm.* Nondum, Nam in velitatione adhuc versabantur, funda jaculantes & eminus sese mutuis convitiis impetentes. *Iup.* Quid ergo nobis faciendum restat, ô Dii? annon inclinato in ipsos capite auscultandum? Itaque horæ pessulum jam adimant, & abactis nubibus cœli portas aperiant. Hercle quanta multitudo ad audiendum contendit! At non valdè mihi placet quòd Timocles iste trepidat & turbatur. Omnia hodie perdet: & manifestum est ipsum ut cum Damide pugnet non surrecturum. Sed quod nobis est facillimum, vota tacitè

ὑπὲρ αὐτῆ σιγῇ, ἐφ' ἡμίσιον ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται. Τιμο. τί φῄς ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μὴ ἢ προνοεῖν τ ἀνθρώπων; Δα. ὄκ. ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκριναί μοι, ᾧ πει λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. Τιμ. ἄμβων, ἀλλὰ σὺ ὦ μιαρὲ ἀπόκριναι. Δα. ἄμεινον, ἀλλὰ σύ. Ζ. παυλὴ μὲν παρεσπολὺ ὁ ἡμέτερος, ἄμεινον, καὶ σύφωνότερον τραχυτέρου. εὖγε ὦ Τιμόκλεις, ἐπιχέ τ βλασφημιῶν. σὲ γὰρ τάττει, τὸ κράτος. ὡς τά γε ἄλλα, ἰσθῶ σι ἀπόφασιν, ἐπισμίζων. Τιμ. ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκρινοίμην σοι πρότερον. Δα. σὺ δὲ ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα. κρεῖττόν γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς. ἀλλ' ἄνωθεν τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ. Τιμ. εὖ λέγεις. εἰπὲ δή μοι, ὃ δοκοῦσί σοι ὦ κρίσπε, θεοὶ εἶναι; Δα. ὑδαμῶς. Τιμ. τί φῄς; ἀπρονόητα δὴ ταῦτα πάντα; Δα. ναί. Τιμ. ἆρ' ὑπό τινι δὴ θεᾷ τάττεται ἡ τ ὅλων ἐπιμέλεια; Δα. ὄ. Τιμ. πάντα ἄρ' εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; Δα. ναί. Τιμ. εἶτ' ἄνθρωποι ταῦτα ἀκούοντες, ἀπέχεσθε, καὶ ὑ κρίσπε τ ἀλιτήριον; Δα. τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις ὦ Τιμόκλεις, ἢ πῆς ὤν, ἀγανακτῆς ὑπὲρ τ θεῶν, καὶ ταῦτα, ἐκείνων αὐτῶν σὲ ἀγανακτούντων; οἵ γε ὐδὲν δίκαιον ἀφεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. Τιμ. ἀκούουσι γὰρ ὦ Δάμι, ἀκούουσι. καί σε μείλικτοι πότε χρόνῳ ὕστερον. Δα. καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι χαλεπῶς ἀγάσαιεν ἐπ' ἐμὲ τοσαῦτα ὡς φῄς ἁμαρτάνειν ἔχοντες, καὶ τὰ σὰ τοῦ κόσμου ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε ὐδέ σέ που ἡμύναντ' ἂν ἐπιορκεῖς ἀεί. καὶ τ ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν ἐ αὐτὸς

pro ipso faciamus nobiscum, nè Damis inaudiat. *Timocl.* Quid ais Dami sacrilege, Deos non esse, nec hominibus providere? *Dam.* Minimè. Verum dic mihi priùs qua ratione ipsos esse persuasus es. *Tim.* Non dicam. Sed tu scelerate responde. *Dam.* Non: sed tu. *Iup.* Hoc multò meliùs agit noster, quòd vocaliùs exasperatur. Euge Timocles obstrepe convitiis. Nam in hoc sita est victoria. Nam alioqui obturato ore te piscem reddet. *Tim.* At per Minervam, non respondebo tibi prior. *Dam.* Ergo Timocles interroga. Hoc enim saltem obtinuisti, cùm juraveris: sed sine convitiis, si placet. *Tim.* Rectè dicis. Ergo dic mihi. Annon ô scelerate, Dii tibi videntur providere? *Dam.* Nequaquam. *Tim.* Quid ais? Hæc igitur omnia nulla providentia reguntur? *Dam.* Nulla. *Tim.* Neque Vniversitatis cura penes ullum Deum est? *Dam.* Non. *Tim.* Cuncta igitur impetu fortuito feruntur? *Dam.* Maximè. *Tim.* Hæcne fertis auditores, & scelestum hunc lapidibus non obruitis? *Dam.* Cur homines in me incitas Timocles? aut quis es, ut pro Diis indigneris, idque cùm non indignentur ipsi? qui olim audientes, saltem si audiunt, nullo malo me affecerunt. *Tim.* Audiunt, Dami, audiunt: & te aliquando postea ulciscentur. *Dam.* Ecquando ipsis contra me vacaret, cùm tot, ut ais, sustineant negotia, & rerum quæ sunt in mundo infinitam multitudinem regant? Itaque nec te, quòd semper peieras, punierunt. Nec propter alia: ne præter pa-

ἀναγκάζωμαι. Δι. Διὰ τὸ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἥντινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν σὺ ἑαυτῶν εὐνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδυνάσθη, ἢ σὺ νυνὶ, κελεύσας ἐπιτρέψασθαι. ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν λοιδορησόμενοι ὑπὲρ τῶ Ὠκεανοῦ ἴσως μετ' ἀμόμητας Αἰθιοπῆας. ἔθος γὰρ αὐτοῖς σφισὶ χῶς εἶναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δεῖπνα, καὶ ἀνεπαγγέλτους εἰσίοντας. Τιμ. τί σοὶ τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἶπω ὦ Δάμι; Δα. ἐκεῖνο ὦ Τιμόκλες, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπίστευσας οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. Τιμ. ἡ τάξις με τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὁ ἥλιος ἀεὶ τὸν αὐτὸν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη ὡσαύτως, καὶ ἄστρων περιπορίαι, καὶ φυτῶν φυόμενα, καὶ ζῴων γενόμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅπως ὁμηχάνως κατεσκευασμένα, ὡς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ νοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν. καὶ τἆλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ. Δα. αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητούμενον ὦ Τιμόκλες, σφαιρᾴζεις. οὐδὲν γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τάττουσιν ἐκαστα ἐπιτελεῖται. ἀλλ' ὅτι μὲ ταῦτα ἐστι τὰ γιγνόμενα, φαίην ἂν ἐγώ. εἰ μὲν αὐτόθεν πιστὸς ἀνέκυψε, καὶ ὑπὸ τῶν προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἕνι γὰρ ἑκάστοις δόξασμα, τοῦ ὁμοίως, καὶ κατὰ ταὐτὰ συνίστασθαι. σὺ δὲ, τάξιν αὐτῶν νομίζεις τὴν ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σε μὴ ἀκριβοῖ, τὰ γιγνόμενα μὴ ὁποῖά ἐστι, καθ' ἑαυτὰ ὁμοῖα, καὶ ἐπαινέσῃ, οἰόμενός σε ἀποδείκνυσθαι ταῦτα εἶναι, ἃ ἐκ προνοίας ἀφελλάττεσθαι αὐτῶν ἔκγονα. ὥστε κατὰ τὸν κωμικὸν, τυχὸν μὲ, κατορύχθητον. ἄλλο δέ μοι λέγε. Τιμόκλες. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι ἐκ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως

pactum maledicere cogar. Nam non video quonam alio argumento majore suam providentiam demonstrare possent, quàm si te malum malè perderent. At certum est eos peregrè esse profectos, ultra Oceanum fortasse, & inculpatos Æthiopas. Solent enim ad eos crebrò ire commessatum: interdum etiam non vocati. *Tim.* Quid ad tantam impudentiam tibi dicerem Dami? *Dam.* Nimirum illud quod jamdudum ex te audire cupio, qua persuasione credideris Deos providere *Tim.* Id mihi rerum primus ordo persuasit. Sol qui idem iter semper conficit, eodémque modo Luna, & tempestatum mutatio, & plantarum procreatio, & animalium generatio, horúmque ipsorum tam elegans compositio, ut alantur, moveantur, cogitent, incedant, fabrilem artem & sutoriam exerceant. Atque id genus alia, mihi Providentiæ videntur esse opera. *Dam.* Tu quidem Timocles, quæstionem corripis. Nondum enim liquet an horum unumquodque Providentia perficiatur. Cæterùm quod hæc fiunt, nec ipse negaverim. Non tamen ilico necesse est credere, ea aliquo consilio fieri. Contingit enim ut hæc incepta sint, nuncque similiter, eodemque modo constituantur. At tu ordinem eorum, necessitatem appellas. Deinde scilicet indignaberis, siquis te non sequetur, cùm ea quæ fiunt, qualia sunt enumeres, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari Providentia. Itaque juxta Comicum, hoc subfrivolum est: aliud mihi dicito. *Tim.* Equidem existimo alia præterea demonstratione non esse opus. Verumtamen di-

σ' ἐν ἐρῶ. λάκεσιν γάρ μοι. Ὁ μηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς ἡμῖν; Δα. καὶ μάλα. Τι. σοὶ μὲν οὖν πείθομαι, τῇ προνοίᾳ τῶν θεῶν ἐμφανιζούσῃ. Δα. ἀλλ' ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον ἡμῖν ὁμολογήσουσι. μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τοιούτων, ὅτι ἐκεῖνον, ὅτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. ὅτι γὰρ ἀληθείας μέλειν αὐτοῖς οἴμαι, ἀλλὰ τέρπειν τὰς ἀκοάς. καὶ ἔγωγε τοῦτο, μέτροις τε καταθέσει. καὶ μύθοις κατηχοῦσι. καὶ ὅλως, ἅπαντα ὑπὲρ τοῦ πρᾶξαι μηχανῶνται. ἀτὰρ καὶ ἥδιον ἂν ἀκούσαιμι, οἷς ποτε μάλιστα ἐπίθηται τὸν Ὅμηρον. ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπιβάλλουσι σοφίσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βελλέρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸν μονόφθαλμον, ἐπιπίδηθ' ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, σωφρονιστείς. ἀνθ' ὧν ὁ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τῶν μὲν ἐργασίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθανοῦνται. ὁρᾷς; ἀδυνάτου γὰρ ὄντος αὐτῷ κεραυνὸν ἐμβαλόντι, παραφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἀνάγκη ἦν ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ οἰκεῖά σοι μᾶλλον εἰς τὸν πίστιν ἐπαγαγέσθαι ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν, ἕτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρεα αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παραπελεύσῃ. μετὰ μικρὸν δέ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ, ἐμονομάχουν ἀναμὶξ ἀρρένες τε, καὶ θήλειαι. καὶ Ἀθηνᾶ μὲν, Ἄρεα παραγωνίζεται, ὅτε δὲ πεποιηκότα οἴμαι σε τοῦτο, ὁ Ζεὺς τοῦ Διομήδους εἵλετο. Λητοῖ δ' ἀντίη σῶκε ἰείσης Ἐρμῆς. ἢ τὰ αὖτε dicam, ac reſponde. Homerus videtur tibi fuiſſe poëta præſtantiſſimus? *Dam.* Maximè. *Tim.* Proinde ipſi credidi, Deorum providentiam declaranti. *Dam.* Certè vir admirande, Homerum bonum quidem fuiſſe poëtam omnes tibi confitebuntur: ſed veracem rerum hujuſmodi teſtem, neque illum, neque alium ullum poëtam concedent. Neque enim veritatem ut puto, curant: ſed demulcere auditores intendunt. Propterea verſibus occinunt, fabulis perſonant, omnia denique delectandi cauſa moliuntur. Libenter autem ex te audirem, quibuſnam Homeri dictis potiſſimùm ad hoc credendum ſis adductus. Num iis quæ dicit de Iove, ut per inſidias ipſum vincire voluerint filia, & frater, & uxor ejus? Ac niſi Briareum accerſiviſſet Thetis, facinus miſerata, nobis correptus ille Iupiter optimus fuiſſet vinculis obſtrictus. Pro quibus, beneficii memor, ludit Agamemnonem immiſſo fallaci ſomnio, quòd multi morerentur Græci. Videſ-ne? Non enim poterat immiſſo fulmine Agamemnonem ipſum comburere, niſi deceptor videretur. An illa te potiſſimum adduxerunt ut crederes, quum audiebas à Diomede vulneratam Venerem, deinde Minervæ juſſu Martem. Aliquanto verò pòſt congreſſi Dii ſingulari certamine promiſcuè cùm maſculi, tum fœminæ pugnarunt: in quo Pallas Martem, ut accepto à Diomede vulnere infirmiorem ſuperat. Contra Latonam ſtabat Cyllenia proles. An quæ

[1] Λητοῖ δ' ἀντίη] Iliad. xx. *Mercii.*

[1] Scu-

τ᾽ Ἀρτέμιδός σοι πῶμα ἤδεξεν, ὡς
ἐκεῖνα μεμψιμοιρῆσαι, ἡμακάπτησεν, ἢ πλησθῆσαι ἐφ᾽ ἑαυτῶν τὸν Οἰνέως. καὶ ἀφετῶτο, σοῦ παρόντος φρυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον τῷ ἀλκῷ ἐπιφῆναι ἐπὶ τὸν χῶρον αὐτῶ. ἆρα ὧν τὰ τοιαῦτα λίγειν σε Ὅμηρος πέπεικε; Z. βαβαί. ἠλίκον ὦ θεοὶ αἰσχύνης τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τ᾽ Δάμιν. ὁ δ᾽ ἰμίτερος, λάθρα μάλα ἔοικε. δῆλα γάρ, καὶ τρόμος, καὶ δεῖλος ἐν ἀμφιβλήστρῳ τῷ ἀσπίδι. καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεῖναι, ἀποδράσιτο. Τιμ. οὐδ᾽ Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λίγειν τι ὑμῖς, ὁπόταν αὐτὸς ἀναβιβασάμενος τὸς θεὸς ἐπὶ τῶν σκηνῶν, δεικνὺς σώζοντας μὲ τὸς χρηστὸς τ᾽ ἀνδρῶν, τὸς πονηρὸς δ᾽, καὶ τῶν ἀσεβείαν κρῖναι, ἐπιτρέβοντας; Δα. ἀλλ᾽ ὦ γλυκυάτατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγῳδὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ σχήματα τ᾽ θεῶν αὐτὰ, καὶ τὸς ἰμβάδας, καὶ τὸς ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ περισκελίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ᾽, οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνοσι τὴν τραγῳδίαν, ὅπερ ἓ γελοιότατόν εἰμι. ἐπεὶ καὶ ἐμαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπισχύσης τ᾽ χρείας, τ᾽ δραμάτων τὰ δοκοῦντα οἱ λίγειν αὐτῶ ποτε παρίηζόμην,

Ὁρᾷς τ᾽ ὑψῶ τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα,

quæ de Diana dicuntur visa tibi sunt fide digna? ut cum querimonia indignata est, quòd ad convivium Oenei non fuisset vocata: quam ob causam aprum ingentem, & invicti roboris in regionem ipsius immisit. Nunquid Homerus hæc dicendo tibi persuasit? *Inp.* Papæ! quanta ô Dis turba Damin collaudans exclamavit! Noster verò manet hæsitabundus. Quare metuit, & subtrepidat, & manifestum est fore ut [1]scutum abjiciat. Iamque circunspicit qua elapsus aufugiat. *Tim.* Num neque Euripides tibi videtur sani quicquam dicere, quum introductis in scenam Diis, indicat bonos heroas ab ipsis servari, malos verò propter impietatem, qualis tu es, puniri? *Dam.* At ô generosissime philosophorum Timocles, si tibi hæc persuaserunt Tragici poetæ: necessum est ex his duobus alterum consequi, ut aut Polum & Aristodemum, & Satyrum tunc putes esse Deos, aut Deorum personas ipsas, & cothurnos, & vestes ad pedes usque demissas, chlamydes, manicas, ventralia, corpuscula, aliaque quibus illi tragœdiam exornant: quòd ego maximè ridiculum arbitror. Nam quum per se, nulla necessitate adactus, suam in fabulis sententiam dicit, liberè loquentem audies:

Vides supernum, simul & immensum æthera,

Ter-

1 *Scutum abjiciat*] Clypeum abjicere dixit pro eo quod est causæ diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Græci simplici vocabulo δειλαίους vocant timidos, id cognominis Demosthenes in prælio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristophan. in fuc. δειλοπάτριδης appellatur. Plat. lib. de leg. 12. declarat δειλαίους nomen multo probrosissimum esse. *Cogn.*

Καὶ γλῶ περιέχ ἔχοντ' ὠκεανῶ τὸν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νομίζει Ζῆνα. τοῦτ' ἦν θεόν.
καὶ πάλιν.
Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς. εἰ γὰρ οἶδα, πολλῶ λόγῳ κλύων. καὶ τὰ τοιαῦτα. Τιμ. σὺ μὲν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπατῆσθαι, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. Δα. εὖγε ὦ Τιμόκλεις, ὅτι μὲ ὑπεμίμησας τὸ κῆ τὰ ἔθνη νομιζομένων. ἀφ' ὧν μάλιστα συνιδεῖν ἔστιν, ὡς γε οἷόν βέλτιστον ὁ περὶ θεῶν λόγος πᾶς ἔχει. πολλὰ γὰρ ἡ περιοχὴ, καὶ ἄλλοι, ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲ, ἀκινάκην θύοντες, καὶ Θρᾷκες, Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ὃν Σάμιοι ὡς αὐτοὺς ἦκοντι. Φρύγες δὲ, μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες, ἡμέρᾳ. καὶ Κυλλήνιοι, Φάλητι. καὶ Ἀσσύριοι, περιστερᾷ. καὶ Πέρσαι, πυρί. καὶ Αἰγύπτιοι, ὕδατι, καίτοι μὲ ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ. ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίτης μὲν, ὁ βοῦς θεός. Πηλουσιώτης δὲ, κρόμμυον. καὶ ἄλλοις, ἴβις, ἢ κροκόδειλῳ, καὶ ἄλλοις, κυνοκέφαλῳ, ἢ αἰλούρῳ, ἢ πίθηκῳ. καὶ ἐπὶ κώμας, τοῖς μὲ, ὁ δεξιὸς ὦμος θεός. τοῖς δὲ καθ' ἑκάστους οἰκοῦσιν, ἀντερος. καὶ ἄλλοις, κεφαλῆς ἡμίσυμον. καὶ ἄλλοις, ποτήριον κεραμεοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς ἀγέλως ἐστὶν ὦ καλὲ Τιμόκλεις; Μα. οὐκ ἔλεγον ὦ θεοί, ταῦτα παίζειν ἡξειν εἰς τὴμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι; Ζ. ἔλεγες ὦ Μῶμε, καὶ ἐπιτίμησις ὀρθῶς. καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἵνα τὸ σὺν ποσὶ κίνδυνον ἀφύγωμεν. Τιμ. ἀλλ' ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς ἀληθεσμὰς, καὶ ἀποκρίσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν,

Terram humidis circumtenentem in brachiis.
Illum Iovem arbitrare, necnon hunc Deum.
Et rursus.
Iupiter, is qui Iupiter est: non enim ni ex fama novi.
Et id genus.
Tim. Proinde omnes homines genteſque decipiuntur, quum Deos esse putant, eorúmque dies festos celebrant. *Dam.* Bene Timocles, in memoriam mihi revocasti gentium opinionem: unde potissimùm intelligi possit, nihil habere certi ea quæ de Diis perhibentur. Nam multa est dissensio, & alii aliud opinantur: Scythæ Acinaci sacrificant, Thraces Zamolxidi fugitivo homini, qui Samo ad ipsos venit: Phryges Lunæ, Æthiopes diei, Cyllenii Phaleti, Assyrii columbæ, Persæ igni, Ægyptii aquæ. Nam omnibus Ægyptiis communis est aqua. Privatim autem, Memphitis bos est Deus, Pelusiotis cepa, aliis Ibis, aut crocodilus, aliis cynocephalus, aut felis, aut simia. Præterea vicatim, aliis Deus est dexter humerus, aliis qui regionem adversam incolunt, siniſter: aliis dimidium caput, aliis fictile poculum, aut catinus. Quomodo hæc, ô bone Timocles non sint ridicula? *Mom.* Nonne dicebam, ô Dii, hæc omnia in propatulum ventura, & fore ut accuratè examinarentur? *Iup.* Dicebas, ô Mome, & rectè objurgabas, atque hæc corrigere conabor, si præsens periculum evitarimus. *Tim.* At tu, ô Deorum inimice, oracula, & rerum futurarum prædictiones, cujus opus esse dices? nonne Deorum, corum-

καὶ τὰ θεσπίσματα τὰ ἐκείνων; Δα. σιώπησον ὦ ἄθλιε, μὴ καὶ τὰ χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς. ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀμφιβόλως ἀμφάκης ἦν, καὶ διπρόσωπος, οἷαί εἰσι τῶν ἑρμῶν αἱ ἰτυαί, διττὸν, καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιον, καὶ ὃς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφείη. ἢ τί μᾶλλον, ὁ Κροῖσος ἀφεῖσα τὴν Ἅλυν, τῷ αὐτῷ ἅρμα, ἢ τῷ Κύρου καθελοῦσα. καίτοι ὀλίγου τινὰ τάλαντα ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ὄλεθρος, τὸ ἀμφίδοξον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο. Μω. αὐτὸς γὰρ ὦ θεοὶ ἀνὴρ διεξέρχεται, λίαν, ἃ ἐγὼ ἐβδέλυν μάλιστα. τῶν νῦν ὁ κάλλος ἡμῖν κιθαρῳδὸς; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατηλθὼν ἐξ οὐρανοῦ. Ζ. σὺ ἡμᾶς ἐπισοφίζεις ὦ Μῶμε, ἐκ τοῦ παιρὸς νῦν ἐπιλιμῶν. Τιμ. ἆρα οἷα ποιεῖς ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μισούμενος τὰ ἴδια αὐτὰ ἢ θεῶν ἀναστρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. Δα. ἢ πάντως ἴσως τοὺς βωμοὺς ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ ἐξ ἐκείνου ἀπ' αὐτῶν γέγονεν, εἰ θυμιαμάτων, καὶ ἀνοδίας μεστοί εἰσι; τοὺς γοῦν τοῦ Ἀρτέμιδος, ἡδέως ἂν ἐπίδοιν, εἰ βάθρων ἐπὶ κιθαρῳδῷ ἀνατρεπομένους, ἐφ' οἷς ποιαῖτα ἡ παρθένος ἀνακυρβάρη ἔχαιρε. Ζ. τοῦτ' ἔσθ' ἡμῖν τὸ βλαβερὸν κακὸν ἐπηχεῖ ὡς δαιμόνιον ὠδῖνος ἀπὸ φειδίτιον, ἀλλ' ἐξ ἀμαξῆς παῤῥησιάζεται, καὶ μέτρῳ ἐξείης, ὅστ' αὖτος, ὃς τι ἐξυλί. Μω. καὶ μὴν ὀλίγους ἂν ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις ἐν ἡμῖν. καί που τάχα θεοῖσιν ἐν ἀνθρώποις, ἄψιτοι ἐν τῷ χαμαιφαῖσι πόδες. Τι. ἀλλὰ βροντῶντος αὐτοῦ δοκεῖς Διὸς ἀκούειν ὦ θεομάχε Δάμι; Δα. καὶ πῶς ἂ μέλλω βροντὴς ἀκούειν ὦ Τιμόκλεις; εἰ μὴ ὁ, Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι. σὺ δὲ

eorundemque providentiæ? *Dæ.* Nihil dicas, vir optime, de oraculis, siquidem ex te quæram, cujusnam illorum mentionem facere velis potissimùm. Num illius quod Lydo Pythius reddidit? quod quidem prorsus anceps erat & biceps: quales sunt quædam Mercurii imagines, duplices, & utrinque similes, ad utramlibet illarum partem te verteris. An potiùs, Crœsus trajecto Hale, suum quam Cyri imperium evertet. Atqui non paucis talentis perditus ille Sardianus, ambiguum hoc dictum emit. *Mom.* Hæc ipsa, ô Dii, vir iste commemorat, quæ maximè pertimescebam. Vbi nunc est festivus ille noster citharœdus? ad hæc refellenda descende. *Iup.* Tu nos mactas, ô Mome, cùm nunc intempestivè nos reprehendas. *Tim.* Vide quid facias scelerate Dami, ipsa Deorum templa & aras oratione tua propemodum subvertis. *Dam.* Non omnes saltem aras Timocles. Quid enim ex ipsis mali accidit, si suffitibus, & suavibus odoribus sint plenæ? Verùm Dianæ aras quæ sunt in Tauris, libenter viderem funditus eversas, in quibus virgo tam suavibus epulis gaudet. *Iup.* Hoc unde nobis insuperabile malum obstrepit, quam nulli Deo parcit hic vir: sed ex plaustro liberè loquitur, Ordine corripiens sontem, insontemque perinde. *Mom.* Atqui paucos Iupiter à culpa immunes inter nos invenies. Et forsitan progressus ille ex supremis aliquem offendet. *Tim.* Neque, ô Deorum impugnator Dami, Iovem ipsum audis tonantem? *Dam.* Quomodo tonitru non audirem Timocles? Verùm an tonet Iupiter, meliùs scire possis,

ἄμεινον ἀδείας, ἐκεῖθέν ποθεν ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένων. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες, ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον τινα κεῖσθαι δείκνυσθαι, καὶ φθόνῳ ἐφεστάναι, δηλοῦντα ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεύς, πεθνεὼς πάλαι. Μω. τοῦτ' ἐγὼ καὶ πολλοῦ ἠπιστάμην ἤδη τὸν ἄνθρωπον. τί δ' ἂν ὁ Ζεῦ, ὠφέλησε ἡμῖν, καὶ συγκροπτῆς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; δεῆσαι χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. Ζ. τί λέγεις ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκάτοις ἐς ὠκεανὸν συμπεπεσμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπαγαγεῖν αὐτοὺς ἀνεδήσαι μέλλουσι τῷ ὤτων ὁ Δάμις; Μω. ἀλλὰ σὺ ὁπότων ὦ Ζεῦ, βελήσῃς, σειρὴν χρυσείαν καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ. Τι. εἰπέ μοι ὦ καθέρατε, πτωλδυκὸς ἤδη ποτέ; Δα. καὶ πολλάκις ὦ Τιμόκλεις. Τι. σοκῶν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ἀθόνην, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτται; κυβέρνα ἦ εἷς τις ἐφεστὼς, καὶ ἔσωζε τὸν ναῦν; Δα. καὶ μάλα. Τι. εἶτα ἡ ναῦς μᾶλλον, σὺν ἂν ἔπλεε, μὴ κυβερνωμένη, τὸ ἦ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον εἶεν, καὶ ἀνηγαμένους φέρεσθαι; Δα. εὖγε, σωστῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἐχυρῶς τῇ ἀποφθίγματι. ἀλλ' ὦ φιλτάτη Τιμόκλεις, τὸν μὲ κυβερνήτην σκέπτου εἶδὼς ἂν, ἀεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ ἀεὶ ἐν καιρῷ ἀφανιζόμενον, καὶ ἀφιστάμενον τῆς ναύτας. ἀλυσιτελὴς ἦ, ἢ δὲ ἄλογον ἢ δὲν τι εἶχεν ἡ ναῦς ὁ μὴ χρειώδες ἦν αὐτοῖς. ὁ ἦ σὸς ἥτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτῷ, ἢ δὲ ὅλως, ἢ κατὰ τὸν ἄξιον ἀμφιβάλλουσιν. ἀλλ' ὁ μὲν ἀφ' τοῦ-

cùm pro Diis inde adveneris. Nam qui ex Creta veniunt, nobis alia narrant, nempe ibi sepulchrum ostendi, & columnam stare, quæ indicet Iovem non ampliùs tonare posse, cùm jampridem sit mortuus. *Mom.* Equidem hoc ego ab homine dictum iri jamdudum sciebam. Cur igitur palluisti Iupiter, & præ tremore dentes concutis? Confidendum est, & contemnendi tales homunculi. *Iup.* Quid dicis, Mome, esse contemnendos? Non vides quàm multi audiant, & ut in sententiam contra nos adducti sunt, & in aures revincti à Damide abducuntur? *Mom.* At tu Iupiter, quum volueris ipsos omnes demissa catena aurea ipsa cum terra sustolles Oceanoque. *Tim.* Dic mihi sceleste, nunquam ne navigasti? *Dam.* Imò sæpe, ô Timocles. *Tim.* Nunquid ventus id temporis incidens in carbasa, & implens navigia, vos ferebat, an verò remiges? cæterùm unus ad gubernaculum sedendo, navim servavit? *Dam.* Maximè. *Tim.* Nonne navis progredi non posset non gubernata, & universitatem hanc sine gubernatore, sine duce ferri putas? *Dam.* Euge Timocles, prudenter & potenter exemplo hæc demonstrasti. At ô Deorum amantissime Timocles, gubernatorem illum vidisti, nunquam non utilia excogitantem, eaque ante tempus parantem, & nautis imperantem. Navis autem nihil inutile, nec ad rem non pertinens habebat, quod usui non esset ipsis. Hic verò tuus gubernator, quem magnæ huic navi præsidere vis, ejusque connautæ, nihil cum ratione, nihil ex dignitate ordinant. Sed fortè rudens in pup-

αἱ τύχαι αἷς τὴν ἀχρόμνιν λάπτεται. οἱ πόδες ᾖ, εἰς τὴν ὠκεανὸν ἀμφότεροι. καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἰνίοτε. ὁ χλωίσκος ᾖ, μολιβδῶς. καὶ τὰ μὲν ὕφαλα, καλλίγραφα. τὰ ᾗ ἔξαλα τῆς νεὼς, ἄμορφα. καὶ αὐτῶν ᾗ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν, ἀργὸν, καὶ ἄπρακτον, καὶ ἄπλημον ὡς τὰ ἱρὰ, δημοσιεύτην, ἢ τεμενιεύτην. τὸν ᾗ, καλλιπλημμόνησάν τι, ἄοκνον, καὶ ἐπὶ τὴν κρημίαν ἀναπηδῆσαι, ῥᾴδιον, καὶ εἰδότα τὸ χρησίμον ἑκάστῳ, μᾶλλον τῶν ἀντλεῖν ὠθισάμενον. τὰ ᾗ αὐτὰ, καὶ ὁ τῆς ἐπιβάτας. μισθαρίας μὲν πλέα, ὁ ὠφελήσας, ἀλλὰ τὸ κυβερνήτῃ καθήμενον, καὶ διαπρεπόμενον. καὶ ἄλλον κίνδυνον, ἢ πατροφονίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερβαλλόμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς κρατιλαφότα. χαλεπῶς ᾗ πολλοὺς ὁ μυχὸς ὁ σκάφος στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν ὠθούντων ἀληθείαν χειρόνων πατουμένους. σύνοισον γὰρ ὅπως Σωκράτης μὲν, καὶ Ἀριστείδης ἔπλουσι, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφορητῆ ἔλοντες, οὐδὲ ἀπορίαν τὰς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων ὀφεῖν τὸ ἄριστον. ὁ δ' ὅσους ᾗ ἀγαθοὺς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλλος σὺν τρυφῶντες, καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπλέοντες, τοιαῦτα ὁ τῇ νηῒ συμγίνεται ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις. ἀφὸ τοῦτο, αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφίσοι, ἐπῆρε, καὶ διέκριν ἕκαστα, ὡς τὸν μὲν ἂν ἠγνόησαν οἱ πλεῖστοι οἱ χρῆσαι, καὶ οἵτινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων. ἔπειτα, ἐκάστῳ καὶ τὴν ἀξίαν τὰ ὠφελήματα ἀπένειμεν ἄν, χώρας τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι πρὸ αὐτοῦ ἄνω. τὴν κάτω ᾗ, τοῖς χείροσι. καὶ συνοίκους ἔσῃ ἂς ἀμείνους, καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἄν. καὶ τῶν ναυτῶν

puppim protenditur, & pedes ambo in proram. Interdum aureæ ſunt anchoræ, cheniſcus plumbeus: & navis inferius eſt picta, ſuperius deformis. Ex ipſis etiam nautis cernere eſt hunc pigrum, inertem, & ad opera meticuloſum, dupliciarium aut tripliciarium: illum ad natandum impigrum, & ad inſiliendum in antennas facilem, ac rei cujuſque utilis gnarum: hunc exhauriendæ duntaxat ſentinæ deſtinatum. Eadem etiam in vectoribus videre licet: verberonem aliquem in prima ſede ſedentem ad gubernatorem, & honoratum: & alium cinædum, aut parricidam, aut ſacrilegum ſummis honoribus potientem, & ſumma navis occupantem: multos verò ſpectatæ gratiæ in anguſtum ſcaphæ locum in imo compreſſos, qui à revera deterioribus calcantur. Ergo cogita quomodo navigarit Socrates, Ariſtides, & Phocion, quibus non ſatis opum erat ad victum: neque ſuper nudis tabulis ad ſentinam pedes extendere poterant. Contrà quantis bonis Callias, Midias, & Sardanapalus molliter uſi ſint, & ſibi ſuperiores conſpuerint. Talia in hac tua navi accidunt. Timocles ſapientiſſime. Idcirco infinita naufragia. Verùm ſiquis ei præfectus gubernator, videret & ordinaret ſingula primùm quidem non ignorarent quinam ex navigantibus boni ſint, quinam mali. Deinde cuique pro meritis convenientia diſtribueret: locum meliorem melioribus juxta ſe ſurſum, & deterioribus deteriorem deorſum. Et convivas meliores, & conſiliarios feciſſet. Atque alacri quidem nautæ, aut

ὁ μὲ κυβερνήτης, ἢ κυβερνήτης ἐπιμελητὴς ἀπιδίδικτ' ἂν, ἢ τίχε ἄρχων, ἢ πάντως κυβ τ ἄλλων. ὁ δ' ὀκνηρὸς, καὶ βάθυμος, ἐπαίτ' ἂν τῷ κεφαλῷ πενθέκις τ ἡμέρας τῷ πεφαλῷ. ὥστ σοι ὦ θαυμάσιε, τὸ τ νεὼς τῦτο παράδειγμα, κινδυνεύ σφαλῆναι, κἀκὸ δ κυβερνήτα πονηροῦ. Μω. παυλὰ μὲν ἤδη κ' ἐὰν κυβχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίον ἐπὶ τῷ ἱλιλω φέρεται. Ζ. ὀρθῶς ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἀνασείσπερ παίζων ἐπαντλεῖ. Τι. σκέψαι ἐπεὶ τ νεὼς τὸ παράδειγμα ὑ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκυσον δὴ τῶν ἱερῶν φασιν ἄγκυραν, καὶ ὧδε μιᾷ μηχανῇ διαρρήξεις. Ζ. τί ποτ' ἄρα ἐρεῖ; Τι. ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλυθα ταῦτα συλλογίσομαι, κοὐκ εἴ τῳ αὐτὰ δωσεῖν σοι ἀνατρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα φῄς; Δα. ἢν πρότερον γελάσω εἰς ἡδονὴν, ἀποκρινοῦμαί σοι. Τι. ἀλλ' ἔοικας ὑδὲ παύσασθ γελῶν. εἰπὲ γ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. Δα. ὅτι σὺ αἰσθάνῃ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός σε τῷ ἄγκυρᾳ, καὶ ταῦτα, ἱερῶν ὄντα. τὸ γὰρ εἶναι Θεὸν τῶν βωμὸς εἶναι συνθέσεως, ἰσχυρὸν οἱ ποιήσασθ ἀπ' αὐτῶν τ ὅρμον. ὥστ ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τύτῳ φῆς ἰσχὺν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη. Τι. ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττᾶσθ πρὸς ἐμέ; Δα. ναὶ ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ νῦν πᾶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τὸς βωμὸς ἡμῖν κατέφυγας. ὥστ ἐπὶ τῷ ἄγκυρᾳ τῷ ἱερῷ, ἐξέλκω σε ἀπίοντα ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῶν τε τ

aut curanda prora, aut muri defensio demanderetur: aut omnino aliis præponeretur. Ignavi autem & segnis caput quotidie quinquies fune cæderetur. Quare ὁ admirande, tuum istud navis exemplum periclitatur corruere, quippe quod malum gubernatorem nactum est. *Mom.* Res certè Damidi secundo flumine procedit, plenisque velis fertur ad victoriam. *Iup.* Rectè ὁ Mome, judicas. Nihil enim validi Timocles comminiscitur: sed communia hæc, & quotidiana quæ omnia facilè refelluntur, alia aliis infundit. *Tim.* Proinde, quoniam navis exemplum tibi visum est non admodum validum, audi sacram, quod dicunt, anchoram & quam nulla machina rumpes. *Iup.* Quidnam dicturus est? *Tim.* Videas an consentanea hæc colligam, & an ea evertere possis aliqua ratione. Si sunt aræ, sunt etiam Dii. Atqui sunt aræ, Ergo & Dii. Quid ad hæc dicis? *Dam.* Si priùs ad satietatem risero, tibi respondebo. *Tim.* At videris nunquam ridendi finem facturus: attamen effare quo pacto ridiculum tibi videatur quod dixi. *Dam.* Quòd non sentias, tuam anchoram quantumvis sacram à tenui filo pendere. Nam conjunctis his duobus, Deos esse eò quòd sunt aræ, existimas te nodum firmum fecisse. Itaque cùm dicas te nihil firmius habere quod proponas, jam abeamus. *Tim.* Ergo te victum confiteris, qui prior abis? *Dam.* Maximè Timocles. Tu enim ut ii quibus vis infertur, ad aras confugisti. Itaque per sacram illam anchoram, tecum, etiam super aris, paciscí volo,

βαμεῖν, ὡς μηκέτι ταῦτα τύπτειν ἐμέ. Ζ. Τι. εἰρωτᾷς ταῦτα πρὸς ἐμὲ πανοῦργε, καὶ μιαρὲ, καὶ κακόπλυτε, καὶ μοιχεία, καὶ κλοπερμα. ἐγὼ γὰρ ἴσμεν ἃ σὺ μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δ' ἡ μήτηρ σε ἐπορδίζε, ὡς δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις δὲ τὰ μητρώια διαφθείρεις λιχνεύων, καὶ ἀναισχυντότατα. μὴ φεῦγε δ' ἐνθένδε πρὶν ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς. ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ ἱμάντι ἀποῤῥαπίσω, πεμμίαρον ὄντα. Ζ. ὁ μὲν, γελᾶν ὦ θεοὶ, ἄπεισιν. ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, ἐ φέρων κακοτρυφῶντα τὸν Δάμιν, καὶ ἔοικε κακὸν ἔξειν αὐτὸν τῇ κεφαλῇ. ἡμεῖς δ', τί ποιῶμεν ἐπὶ τούτοις; Ερ. ἀρκεῖ σκεῖνο μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, οὐδὲν πάσχειν δεινὸν, ἂν μὴ προσοιῇ. τί γὰρ ἂν ὑπέρμεγα κακὸν; εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπιεσμένοι τύχοι, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων. ὁ πολὺς λεὼς, καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες. Ζ. ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ. ὥστε δὲ αὐτὸς ἐξελόμενος ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

volo, nos hac de re non amplius disputaturos. *Tim.* Hæc in me cavillaris, tumulorum effossor, scelerate, execrande, verbero, flagitiose. Nescimus enim quo patre sis natus: sed ut tua mater meretricem agebat, & ut fratrem occidisti, mœcharis, & adolescentes corrumpis gulosissime & impudentissime. At ne arrepta fuga priùs discedas, quàm à me plagas acceperis. Nam te quovis scelere contaminatum, jam hac testa frangam. *Inp.* Alter, ô Dii ridens abit: alter sequitur affatim ingerendo convitia, Damidem deridentem non ferens, & videtur ipsi testam in caput impacturus. Verùm nos quid hoc in negotio faciemus? *Merc.* Illud mihi rectè dixisse videtur Comicus, Nihil passus es mali, si tibi non attribuas. Etenim quàm ingens est malum, si pauci homines in hanc sententiam adducti abeunt? Sunt enim multi, & plures quàm Græci, qui in contrariam eunt, vulgus, plebs, barbarique omnes. *Inp.* At, O Mercuri, præclarum est illud, quod de Zopyro dixit Darius. Quare & ipse mallem, unum, hujusmodi, qualis est Damis, auxiliatorem habere, quàm sexcentis Babylonibus imperare.

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

SOMNIVM, SEV GALLVS.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Hoc dialogo, divitiarum, atque Potentiæ incommoda, molestiasque persequitur, ostendens, quàm contra tranquilla res pauperum sit, si modo sit sorte sua contenta. Facit autem hoc veluti collatione

quæ-

quadam. Nam in priore quidem parte dialogi, Micyllus, ſomnium exponendo ſuum, Eucratis cujuſdam opulenti, cœnas, divitias, luxum, & quæcunque vulgo ſpecioſa, & expetenda videntur extollit, adjecto etiam encomio auri, tum exemplis, tum ab effectu & uſu & cæteris amplificato. In poſteriore autem parte Gallus, qui ex Pythagora, in avem transformatus, cum hero ſuo Micyllo colloquens introducitur, divitum, cum privatorum ac civium, tum regum atque potentum moleſtias, curas & pericula recenſet, quæ illis & belli & pacis temporibus, præterea etiam circa valetudinem, quam luxus & crapula iſta labefactant, accidere ſolent, additis etiam exemplis ejus rei, & hypotypoſi quadam, dum fingitur idem vi pennarum ſuarum reſeratis adium foribus, ad ipſas divitum cellas, Micyllum perducere, & coràm illa, quæ verbis narraverat, ſpectanda exhiberi. Interim Lucianus abſurdas Pythagoræ transformationes ſugillat, & Stoicorum faſtum carpit, qui quanquam nec publicis, nec privatis hominum converſationibus ſunt idonei, frivolis in rebus ſapientiam affectant, & officiorum obſervantes videri volunt.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ.

Ἀλλά τι ὦ κάκιστε ἀλιεκλυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει, φθονερὸν ὄντα, καὶ ἐξύφαντον ὄντα. ὃς μὲ πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφτερόν τε, καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μὴ ἢ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν ἀφεύξωμαι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῆ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύῳ, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸς ἀποκναίοντα. γνώμων γὰρ ὅτου ἀψοφητότερός μοι, ἐξεπιλαμψάσης ἡμέρας. ἀλλὰ μέσαι νύκτες εἰσίν. οὐδ', οἷον ὅτι, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων ἀφ' ἑσπέρας οὗτος ἤδη κέκραγε, ἀλλ' ὅ τι χαίρουσιν. ἀμυνάμην γὰν οὗτός σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, σωτεῖσθαι τῇ βακτηρίᾳ.

MICYLLVS.

At te ſceleſtiſſime Galle, cum iſta tanta invidentia, vocéque tam acuta ipſe perdat Iupiter: qui quidem opibus affluentem me, & dulciſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili fœlicitate fruentem, penetrabile quiddam & clamoſum reſonans expergefeceris, adeò ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatem, vel te ipſo nequiorem. Atqui ſi conjectandum eſt, tum è ſilentio: quod etiamdum ingens eſt, tum è frigore, à quo nondum, ut aſſolet antelucano mordeor (nam hic mihi certiſſimus gnomon adventantis diei) nec dum eſt media nox. Sed iſte pervigil, quaſi vellus illud aureum ſervet, ab ipſa protinus veſpera vociferari cœpit: verùm non impunè laturus. Nam de te mox pœnas ſumam, & fuſte comminuam, ſimodo dies illuxerit:

τωῦ γάρ [1] μοι πρόγματα παρίξεις, ἀναπηδῶν ἐκ τῆ σπότυ. Αλε. Μίκυλε δίσποτα, ὦμόν τι χρῆμα εἶναί σοι, φθόνον τ' ὀνεῖδος, ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ἐγηγερμένῳ λέγειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γὰρ πρὶν ἀναπτῆναι ἅλιον μίαν κρηπῖδα [2] ἐργάσαιο, σφοδρὰ ἔσῃ τῶν ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι κοιμᾶσθαι ἥδιον, ἐγὼ μὲν οὐ χάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφροντίστερον ἔσομαί τε ἰχθύων. σὺ δ' ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττῃς ἀνεγρόμενος. Μι. ὦ Ζεῦ περόσιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. Αλε. εἶπέ σοι τίνος εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; Μι. πῶς γὰρ ἂ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέποντο ἄρ' θεοὶ τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. Αλε. σύ μοι δοκεῖς ὦ Μίκυλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μὴ ἂν ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα. ἐν οἷς ὁ δὲ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ ξάνθος μακρὸν χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔφηκεν ἐκ μέσου τοῦ πολέμου λαβρύόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν. ἦ οὐκ ἂν ἐγὼ νῶϊ, ἄνδρ

rit: fiquidem nunc in tenebris ſubtiliens, negotium mihi faceſſeres. *Cal.* Here Micylle equidem arbitrabar, me tibi rem gratam facturum, ſi quoad poſſem alta nocte lucem antevertiſſem, quò poſſes ante diluculum ſurgens, multum operis conficere. Etenim ſi priuſquam ſol exoriatur, vel unicam feceris crepidam, iſthuc laboris lucro tibi acceſſerit ad parandum victum. Quod ſi tibi magis libet dormire, equidem tuo arbitratu quieſcam, & longè magis quàm [3] piſces mutus ero. Cæterùm tute videto, ne [4] per ſomnium dives, eſurias experrectus. *Mic.* [5] O prodigiorum averſor Iupiter! ô malorum depulſor Hercules! quid hoc mali eſt? vocem humanam ſonuit Gallus. *Gal.* Hoccine prodigium tibi videtur, ſi eadem qua vos lingua loquar? *Mic.* Quid? annon hoc portentum? ſed avertite Dii malum à nobis. *Gal.* Tu mihi admodum indoctus videris Micylle, nec Homeri poemata legiſſe, in quibus Xanthus [6] Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixiſſet, medio in prœlio conſtitit diſſerens, totoſque verſus recitans: non ut ego nunc proſa ora-

1 *Μοὶ πράγματα παρίξεις*] Caſau. ad Suet. Sic de Luctu. *Bourd.*

2 *Ἐργάσαιο, σφοδρὰ ἔσῃ τῶν ἐς τὰ ἄλφιτα*] Aliter in Flor. Cod. *ἐργ. ἢ ἰδίῃς τὰ ἄλφιτα.* Idem.

3 *Piſces mutus*] Ariſt. 2. de anima adimit omnibus piſcibus vocem, excepto Scaphro & Porco fluviatili. Veteres autem quemvis piſcem vocabant ἄλογον, quòd vocem edere non poſſet. Vnde Plutarc. in Sympoſiac. & Athen. exiſtimant Pythagoricos à piſcibus abſtinuiſſe ob *ἀχωνίαν*. Cogn.

4 *Per ſomnium dives*] Simile protulit Cic. in Saluſt. Paſtor quidam apud Theocr. in Eclog. 9.

Ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐς ὀνείρω
Φιλέοντες, πολλὰς μὲν ὀΐς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Poſſideo quæcunque ſolent ſub nocte videri
In ſomnis, vim magnam ovium multaſque capellas. Idem.

5 *O prodigiorum*] Τερατῶν Ζεῦς Sophocl. in Oedip. Epicolon. Ζεῦ ἀλάξητωρ τίς ποτ' ὁ πρωτόζυξ. Heſychius ait τερατίνους θεοὺς Deos eſſe ſignorum ac prodigiorum effectores. *Idem.*

6 *Achillis equus*] Iliad. τ. in fine. *Idem.*

τ μέτρεν, ἀλλὰ ἐ ἐμαντεύετο ὀνεί-
ρων, κ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε,
καὶ ἀδύν π παρέδεχεν ἀδύνατ ποιεῖν,
ἀλλ ὁ ἀκούων ἐπικαλεῖτο, ὥσπερ σὺ
τ ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ηγού-
μενο τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν
ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τ ἀργῦς τρόπις
ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν
Δωδώνῃ αὐτὰ φθεγο ἐμαντεύετο; ἢ
[2] εἰ βύρσας εἶδες ἑρπύσας, κ βοῶν
κρέα μυκωμένα, ἠμίοπτα, κ ἕφθά,
ἀδεκπαιρμένα τοῖς ὀδελοῖς; ἐγὼ
γ, Ἑρμῆ πάρεδρο ὤν, λαλίσαι-
τε, καὶ λογικώτατα ἡμῶν ἁπάντων,
καὶ τὰ ἄλλα ἐμοδιαίτε ὑμῖν, καὶ
σωτρόφο, ἡ χαλεπῶς ἔμελλον
ἀνθρωπίνῃ φω-
νῇ. εἰ γ ἐγκυμόσυνοι ὑπόχοιό μοι,
οὐκ ἂν ὀκνησαιμί σοι τῇ ἀληθεύ-
ειν αἰτίαν εἰπεῖν τ ἐμὴν ὑμῶν ἐμ-
φανίας, καὶ ὅτι ὑπάρχῃ μοι ἔτι
λαλεῖν. Μι. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος ἐ
τοῦτό ἐστιν, ἀλεκτρυὼν ἔτω ἐμὲ
ἀμφιλεγόμε; εἰπὲ δ' ἂν πρὸς
ἔ Ἑρμῆ ὦ βέλτιστε, ὅ, τι ἐ ἄλλο
σοι τ φωνῆς αἴτιον. ὡς γ σιωπήσο-
μαι, κ ἐμὲς ᾄδηα ἐρῶ, τί σε χρὴ
διδάσκειν; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι,
εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυών

oratione loquens. Quinetiam vaticinabatur ille, deque futuris edebat oracula, & nihil incredibile facere videbatur. Neque is qui tum audiebat, malorum averſorem, ut tu, implorabat, ratus ſe rem averſandam audiviſſe. At quid feciſſes, ſi tibi navis [1] Argoæ carina locuta fuiſſet, uti olim in Dodonæa ſylva fagus per ſe loquens oracula edebat? aut ſi tergora direpta ſerpere vidiſſes: ſi carnes boum mugire ſemiaſſas, coctáſque verubus transfixas? Ego verò cùm Mercurii ſim aſſeſſor loquaciſſimi, Deorúmque omnium facundiſſimi, præterea veſter contubernalis & victor, non difficile mihi fuit linguam humanam addiſcere. Quòd ſi mihi pollicearis ſilentium, non pigebit me veriorem tibi cauſam aperire, cur eadem qua vos lingua loquar, & unde mihi ſuppetat hæc loquendi facultas. *Mic.* Sed nunquid ſomnium iſta ſunt, quòd me ſic alloquitur Gallus? Sed dicito per Mercurium ô præclare, quænam alia tibi ſit cauſa cur loquaris. Nam ut taceam, neque cuiquam proferam, quid attinet te ſolicitum eſſe? Quis enim fidem mihi ſit habiturus, ſi cui narrem me Gallum hæc loquen-

1 *Argoa*] Dicitur fuiſſe prima navis in qua Iaſon cum 54. Heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejuſdem nominis artifice, alii ab ἄργον quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ ſylvæ Epyri Iovi ſacræ quibus olim oracula reddebantur: unde poëtæ finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem Apoll. lib. 4. Argon. *Cogn.*

2 Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἠμίοπτα, καὶ ἕφθά, ἀδεκπαιρμένα τοῖς ὀδελοῖς] Nihil ad hunc locum Gilbertus Cognatus commentator, qui tamen de Argus navis carina & Dodonæ quercuſatis multa, quæ omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alluſit Lucianus Odyſſ. μ.

Τοῖσιν δ' αὐτὰρ ἔπειτα θεοὶ τέρας, προύφαινον,
Εἶρπον μὲν γὰρ ἔπειτα, κρέα δ' ἐμφ' ὀβελοῖς ἐμέμυκε,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, βοῶν δ' ὡς γίγνετο φωνή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Vlyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. *Palm.*

1 Πα-

αὐτὰ εἰπεῖν ἀκριβῶς; Αλε. ἄκουε τοίνυν. [1] Παραδεξότατόν σοι λόγον τὸν εἰρῆ ὅτι λέγω ὁ Μίκυλλε. ὑποσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, οὐ πάνυ πολλῶν ἀνθρώπων ἐω. Μι. ἤκουσά τι ἐκ πάλαι τοιοῦτον ἀμύλλης πρὸς ὑμᾶς, ὡς ἀλεκτρυὼν τις γεγονὼς, φίλος ἡλίῳ τε Ἄρει, καὶ συμπότης τοῦ θεοῦ, καὶ συγκωμάζοι, καὶ χαριεῖται τὰ ἐρωτικά. ὁπότε γὰρ ἄπιοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπικαθεζόμενος τὸ ἀλεκτρυόνα. καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὸ ἡλιον ἀφικνοῖτο, μὴ κοιμῶν, ἐξεγείρῃ πρὸς τὴν Ἠῶ φαεσφόρον, ἕως πρὸς τοῖς θύραις ἀπολείπει ἀεὶ τὸ γεγονὸς, μὴ ὑποφαίνοι ὁ ἥλιος. εἶτα ποτὲ κοιμώμενον ἐῶν μὲν τὸ ἀλεκτρυόνα, καὶ καθεύδοντα τὸν Ἥφαιστον ἄκοντα. τὸν δὲ ἥλιον λαθόντα, ἐπιφῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τὸν Ἄρη ἀφροδισιάζοντα ἀσπασόμενον, ἀλλὰ τὸ πεδίον τὸ ἀλεκτρυόνα μιῶσαι ἂν, εἴ τις ἐπίοι. καὶ ἔτι τὸν Ἥφαιστον περὶ ἡλίου μαθόντα, συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα, καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς. ἀφεθέντα δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρεα ὀργισθῆναι τῷ ἀλεκτρυόνι, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ δὲ κράνους, τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογεῖσθαι τῷ Ἄρει ὅτι μὴ ἑκὼν ὤφλε. ἐπειδὴ οὖν αἰσθοῖτο ἀναπαυόμενον τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινόμενος τὴν ἀνάβλησιν αὐτοῦ. Αλε. φασὶ μὲν οὖν τοῦτο οἱ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν, ἐπιεικὲς μὲν ἐγκλῆμα, καὶ πάνυ ἀναγκαῖος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβεβλῆσθαι. Μι. πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

loquentem audiviſſe? *Gal.* Audi igitur Micylle, rem tibi ſat ſcio incredibilem dicturum. Hic enim qui tibi gallus nunc videor, non ita pridem fui homo. *Mic.* Profectò & olim neſcio quid de vobis inaudieram, Adoleſcentulum quendam fuiſſe Gallum Marti adamatum, atque hunc Deo compotaſſe, colluſitaſſeque, & in voluptatibus geſſiſſe morem. Itaque cùm Venerem adiret Mars cum ea concubiturus, hunc quoque gallum unà ſecum adduxiſſe. Quoniam autem ſolem potiſſimùm metueret, ne ſi id è ſublimi conſpexiſſet, Vulcano ſe proderet, foris ad oſtium adoleſcentem relinquere ſolitum, qui ſolis ortum indicaret: deinde Gallum aliquando ſomno correptum, excubias deſeruiſſe neſcientem: ſolemque nullo præſentiente, imminuiſſe Veneri & Marti ſecurè dormienti, propterea quòd conſideret Gallum, ſiquis interveniret, indicaturum. Itaque Vulcanum à Sole edoctum, eos comprehendiſſe, implicitos & irretitos vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatos. Porrò Martem ſimul atque dimiſſus eſt, indignatum adverſus Gallum fuiſſe, eumque in avem hanc mutaſſe, iiſdem armis, ut in capite pro galea criſtam haberet. Ideo ut Marti vos purgetis, quum jam nihil opus, ſimul atque ſolem exorientem ſenſiſtis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. *Gal.* Hæc quidem aiunt, Micylle: verùm mei diverſa eſt ratio, atque adeò nuperrime in avem tranſivi. *Mic.* Quonam modo? Nam iſthuc maximopere cupio cognoſcere. *Gal.*

1 Παραδεξότατόν σοι λόγον ἔτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. *Bourd.*

Αλ. οἶσθα ἄρα τὸ Πυθαγόρου Μνησαρχίδην Σάμιον; Μι. τὸ σοφιστὴν λέγεις; τὸ ἀλαζόνα; ὃς κρεμμύῳ τινὶ μήτε κριῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἄδειπνον ἐμοὶ γὰρ ἥκιστα, αὐτοφυέζειν, ἄπονον ἀποφαίνων. ἵνα δὲ πείθῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐς πίνειν ἵνα μὴ λαλήσωσιν. Αλ. οἶσθ' ὅτι καὶ ἐκεῖνο, ὡς ἀρὰ ἦν Πυθαγόρᾳ, Εὔφορβον γενέσθαι. Μι. γάπτε φασί, τὸ παρατυχὸν τὸ ἄνθρωπον ὦ ἀλεκτρυών. Αλ. ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας. ἄπτι παύῃ ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι. καὶ πῶς, εἰπὲ μοι, ἐν οἰδὰς οἵος τις ἦν τὸ τρόπον. Μι. τοῦτ' αὖ μοναχοῦ ἐκείνου παρατυχὸν, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος; εἰπὲ δ' ὅμως ὦ Μηναίαρχε παῖ, ὅπως ἡμῖν, ἀντὶ μὲ ἀνθρώπε, ὄρνις, ἀντὶ δ' εὐμενὴς, πανταχοῦ ἀνεπίφθονος. ἀ πῦρνα γὰρ παῦε, καὶ πάνυ μετρίως ῥᾳδίως. ἐπεὶ ἐ δύο ἤδη μοι ὑπηρετεῖσθαι δεῖ πάνυ ἀκόσμως σὺ καὶ ὁ Πυθαγόρας. Αλ. τί ποιῶ; Μι. ἵν' ᾖ, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρεμμυώδης. ὁ δ', σιωπᾷν ἐς πίνε ὅλα ἔτη ἐμοὶ παρήνει. ἕτερον δ', καὶ παντελῶς περόνησον; ὦ γὰρ ἔχων ὁ, τί σοι ἀβοήθητον, κυάμους χρὴς ὡς οἶδα ἔχων, ἤκων. καὶ σὺ ἐρᾷς μειράκιος, ἀνάλιξ αὐτὸς. ἵνα δ'

Gal. Audistin' de Pythagora quodam [1] Mnesarchida Samio. *Mic.* Sophistam illum dicis? superbum? [2] qui instituit nequis vel [3] carnes gustaret, vel fabas ederet, suavissimum mihi edulium, salubre & & parabile à mensa submovens. Præterea qui mortalibus suasit, ne per quinquennium loquerentur. *Gal.* Id scias etiam, hunc priusquam Pythagoras esset, [4] Euphorbum fuisse. *Mic.* Prægtigiatorem & prodigiorum artificem hominem aiunt fuisse ô Galle. *Gal.* Ille ipse ego sum, Pythagoras. Quare desine quæso mihi convitiari, præsertim cùm ignores quibus sim moribus. *Mic.* At hoc rursum, multò quàm illud portentosius, Gallus philosophus? Attamen expone Mnesarchi gnate, qui factum sit ut ex homine avis, ex Samio [7] Tanagræus repente nobis apparueris. Neque enim ista verisimilia, neque omnino creditu facilia: quandoquidem duas quasdam res jam in te mihi videor animadvertisse, à Pythagora prorsus alienas. *Gal.* Quas? *Mic.* Alteram, quòd garrulus es, & clamosus, cùm ille silere in quinque annos integros, puto præceperit. Alteram, quæ cum ejus legibus planè pugnat. Equidem cùm non haberem, quod tibi objicerem, fabas heri, ut scis, tibi attuli, quas tu nihil cunctatus collegisti. Quo fit ne-

1 *Mnesarchida*] Samii Mnesarchii annulorum sculptoris, de quo Laert. *Cogn.*

2 *Qui instituit*] De disciplina Pythagorica Gell. lib. 1. c. 9. lib. 4. c. 11. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

3 *Carnes gustaret*] Senec. Epist. 19. *Idem.*

4 *Euphorbum*] Nobilis Trojanus Iliaco in bello, à Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

5 Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus:

Ἐκεῖνος ἆρα σὴν ἀδελφὴν ἦ μιᾷ. Bourd.

6 Τοῦτ' αὖ μ. ε. παρατυχὸν γίγνεσθαι] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ε. παρατυχὸν γίγνεσθαι. Idem.

7 *Tanagræus*] A Tanagra Bœotiæ mediterraneæ urbe de qua Ptolom. lib. 3. c. 5. Plin. lib. 10. c. 2. *Cogn.*

ἰψεῦδαί σοι ἀνάγκη ἢ ἄλλο εἶναι, ἢ Πυθαγόραν ὅτι παραπεπομπέναι, καὶ τὸ ἔσον ἡσθησόμενον, κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν, εἰ τῶν κεφαλῶν ἢ πατρὸς ἐδηδόκοις. Αλε. ὁ γὰρ οἶδα ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, ἐδὲ τὰ στόματα ἐκόντων βίᾳ. ἐγὼ γ', τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τοὺς κυάμους. ἐφιλοσόφουν γάρ. νυνὶ δ', φάγομαι ἄν. ἐρρέθη γὰρ, καὶ οὐκ ἀπείρηται ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς οὐ Πυθαγόραν τοῦτο νυνὶ εἰμι, καὶ οὐ ὄσοις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ὅτῳ τρόπῳ μετεβολῆς διαλέλαμκα ἐκ ἐκείνης. Μι. λέγοις ἄν, ὡς ἥδιστα ὑπομένω ἀκροᾶσθαι τὸ ἄκυσμα τοῦτο. ὥστε εἴ τις ἀφαιρεῖται ἐκποδὼν, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντα, ἢ τὸν παιδάριόν τινα ἐκεῖνον αὐδᾶν ἐρᾷν, τὸ μικρὸν ἐμοῦ θιτὸν, οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἑλοίμην. ἔστιν ἀδελφὰ ἡγεμὼν τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι. καὶ τὸ ἴσον ἡμῖν ὑμῶν ἄμφω, εἴ τι, καὶ τὸ πολυλῆρον σύπνιον. Αλε. ἐπ ἦ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅτις ποτὲ ὁ φανεὶς σοι ἦν, καί τινα ἡδύλλιον ἐκ μόσπεια ἀμφυλάττοις, κενὴ, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμβλωπίν τινα δύσμορον τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; Μι. ἀλλ' ὑδὲ ἐπλήσθην πώποτε ὦ ἀλεκτρυὼν, οὐ ἤδει τὸ ὄψιον ἀκούσας. ὅτῳ μοι πολὺ τὸ μέλι τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὕπνος καλαλιπὼν, ὥχθω, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κοιμισόμενα. οἷον δὲ καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν στερεῶν ἐπιζέοντα τρεφόμενα, τοιοῦτον χαίρειλον παρεῖχόν μοι τὰ ὀνείρατα. Αλε. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα ἦ συνεῖναι, necessario, vel ut mentiaris & alius sis, vel si sis Pythagoras, legem violaveris, & æque impiè te gesseris, comedendo fabas, ac si patris caput comedisses. *Gal.* Nescis Micylle quænam sit hujusce rei causa: neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant. Ego tum quidem non esitabam fabas, quum eram philosophus. At nunc edo: avi enim convenit, neque prohibitum est nobis hoc edulium. Verum nisi molestum est, audi quemadmodum in hoc quod nunc sum, ex Pythagora transivi, quamque multis in vitæ generibus vixerim: & quid ex unaquaque transformatione sim consecutus. *Mic.* Narra quæso: nam id mihi fuerit auditu jucundissimum. Adeò ut siquis mihi deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an fœliciſſimum illud somnium, quod paulò ante vidi, denuo videre, haud sciam utrum electurus sim, usque adeò cognata germanaque puto esse ista tua cum suaviſſimis illis visis, & ex æquo vos æstimo, te pariter & pretiosum illud insomnium. *Gal.* Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & inania quædam observans simulachra, atque (uti loquuntur poëtæ) evanidam quandam fœlicitatem memoriæ consectaris? *Mic.* Imò illud scias Galle, me illius visi nusquam oblituruum: tantum mellis in oculis somnium aufugiens mihi reliquit, unde vix queam palpebras attollere, rursus in somnum coëuntes. Itaque qualem voluptatem movent pennæ in auribus veritæ, talem titillationem mihi præbent ea quæ vidi. *Gal.* Novum hercle mihi narras insomnii amorem,

[1] ἄγα πλουὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὄρος ἔχων τὸ πλήσιον τὸ ὕπνου ὑπὲρ τὰ ἰσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ σοβαρὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ὅτου, καὶ σαφηνῆς φαινόμενος. ἰδέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἵας τὰς ἔστιν, ὅτου σοι τοιαύτης ὤν. Mic. ἔστιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῶν. σὺ δ' ἔπαινε ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῆς μεταβολῆς; Αλι. ἐπιδὴν σὺ ὦ Μίκυλε, παύσῃ ὀνειράτων, καὶ ἀπόψησι λύχνου τὸ βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ γοῦν δ', ὥσπερ εἶπε, ὡς μάλα εἶπε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἶπε διὰ τῶν κεραΐνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πεμφθείς. Mi. ἀλλὰ δι' ἑτέρας τούτων ὦ Πυθαγόρα. Αλι. καὶ μὰ Ὄμηρον δύο πύλας μόνας λέγει. Mi. ἔα χαίρειν τὸ λῆρον σαυτῷ ποιητὴν, ἀλλὰ εἰδότα ὀνείρων περί. οἱ πίνητες ἴσως ὄνειροι, διὰ τῶν τοιούτων σαφηνιοῦσι, οἷας σαυτὸν ἐώρᾳς, ἀλλὰ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς δ' αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενον χρυσίον. Αλι. παῦε ὦ Μίδα βάλλων, χρυσολογῶν. ἀπιχνεῖται γὰρ σοι τὸ σαυτοῦ σοι δίκης τὸ εὐσεβέστατον. καὶ μέτεσται ὅλα χρυσίου κεκραμένα μοι δοκεῖς. Mi. πολὺ ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ. πῶς οἴει, καλὸν, οἷον τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον. τί ποτε ὁ Πίνδαρος

siquidem alatum cùm sit, ut ajunt, metasque volandi præscriptas habeat somnium, jam septa transilit, in apertis etiam oculis obversans, adeò mellitum & evidens apparet. Quare pervelim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. *Mic.* Gestio narrare: nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu verò Pythagora quando narrabis tuas transformationes? *Gal.* Vbi tu Micylle desieris somniare, melque illud ab oculis absterseris. Interim prior dicito, ut intelligam, utrum per portam eburneam, an per corneam tibi somnium advolarit. *Mic.* Per neutram Pythagora. *Gal.* [2] Atqui has duas tantùm nominat Homerus. *Mic.* Valere sinas nugatorem illum poëtam, qui nihil de somniis intellexit. Inopia forsan somnia per istas commeant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicuè quippe qui captus oculis. Mihi verò per aureas quasdam portas jucundissimum hoc advenit insomnium, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, aurique multum adducens. *Gal.* Desine Mida optime de auro fabulari. Nam procul dubio, ex illius voto, istud tibi accidit insomnium, & solidas auri venas mihi videris adduxisse. *Mic.* Multam auri vim vidi Pythagora, multam, quàm putas pulchri? quo fulgore coruscantis? Quid tandem Pindarus in illius

1 Εἶγα πλουὸς ὢν] Τῶν σοφιστῶν, ut etiam mox illa μελιχρὸς ὅτου καὶ σαφηνὶς φαινόμενος, &c. Neque diveris hæc referri ad vocem ὕπνου, disconvenit enim. Planè quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quàm dictione cogitantis, παραπαίσματος. *Marcil.*

2 *Atqui has duas*] Homer. Odyss. τ.

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

Virg. 6. Æn. *Sunt geminæ somni portæ*, &c. *Cogn.*

1 Ὅσαπερ

φησι σὲ αὐτῷ ἐπαινῶν, ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἴποιν, εἶτα τὸ χρυσίον ὑπερμάχῃ, εὖ ποιῶν σὺ δεῖξαι δίδως ἅπαντα τὰ ἀφρόντιστα ἀπάντων. Αλε. μᾶν σαυτὸν ζητεῖς, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ ἅτε Αἰγαίου ἐπὶ νυκτὶ, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου; Μι. τὸ Διὰ αὐτὸ τοῦτο. [1] ὥσπερ γὰρ τύμβον σόφισεν ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὅπως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον ὃ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲ σὺν οἰκότως ἦν χθὲς, οἶσθα. Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος σύντροφος ὢν ἀγορᾷ, λυσιμάμονα ἔκαλεσε πρὸ ὥρας ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Αλε. οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βασιλείας ἤδη ἐστέρησε ἧκις ὑποδεδεγμένος, τὰς πίτνα σαύτινας κυάμους κομίζων, ὃ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ ὀλύμπια σὺν ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. Μι. ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, σαυθάδως δύο ὄντες, τὰς κυάμους σοι παρεβαλόν. εἶτα μοι κεῖ τὸ Ὄμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θοὴν ἅτε τις ὠκὺς ἀλήτης ὄνειρος ἐπίστας. Αλε. τὸ δὲ τοῦ Εὐκράτη σύντροφον ὦ Μίκκαλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, εἴσει ἐγκύπτω, καὶ τὸ σὸ τοῦ συμποσίου πάθος. κωλύει γὰρ οὐδὲν οὐδὲς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα δὲ δεῖπνα σαύτινα σοφάγοντα, καὶ αἱματηρυκάμονα τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Μι. ἥμιλλα σοχλάσαι, καὶ πάθος διηγήσομαι. ἐπεὶ δὲ σὺ σοφυμῇ, καὶ δὴ λέγω. illius laudem dicit? Nam in memoriam redige, siquidem meministi, quum aquam præstantissimam dicens, aurum deinde admiratur, idque jure statim ab initio carminis omnium bellissimi. *Gal.* Num illud quæris? Aqua est illa quidem optima, Cæterùm aurum, uti candens Ignis, ita enitens, noctibus eminet eximiè unum, Cæteras supra opes: quæ Gloriam ac decus addunt. *Mic.* Per Iovem isthuc ipsum. Etenim Pindarus aurum perinde laudat ac si meum insomnium vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam sapientissime Galle. Scis ut heri nullum domi cibum acceperim: siquidem dives ille Eucrates in foro mihi factus obviam, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat. *Gal.* Hoc probè scio. Nam totum esuriebam diem, donec profunda tandem vespera domum reversus, subuvidus vinoque madens, quinque illas fabas proferres, non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit atleta, quique Olympia non segniter olim desertarit. *Mic.* Ast ubi reversus à cœna fabas tibi objecissem, obdormivi protinus. Tum mihi, juxta Homerum, ambrosia sub nocte divinum haud dubiè somnium superveniens. *Gal.* Sed priùs quæ tibi apud Eucratem acciderint, narra: & cujusmodi fuerit cœna quæque in cœna acta sunt omnia. Nihil enim prohibet quominus denuo cœnes, si veluti cœnæ illius somnium reducas, & quæ tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines. *Mic.* Putabam molestum me futurum, si hæc quoque retulissem: Verum quia tu desideras, en id quoque narrabo. Cum nunquam antehac in vita cœnassem apud ullum di-

1 Πάσῃ γὰρ τύμβ.] Πάσῃ δὴ τύμβον. *Marcil.*

χρόπρον ὁ Πυθαγόρας, ὡς δὲ πλουσίῳ τινὶ διεπήσας τὸ ἄπαυλα τοῦ βίου, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ σύντυχόν σοι χθὲς τὸν Εὐκράτη. καὶ ἐγὼ μὲν ἀσπασάμενος αὐτὸν ὥσπερ εἰώθειν διαπόστλω, ἀπαλλαττόμην, ὡς μὴ καθαιρεθείην αὐτὸν ὑπὸ τοῦ τρίβωνος συμπαραμαρτῶν. ὁ δ, Μικύλλη φησὶν, θυγατρὸς τίμερον ἐστὶν γαμίσκα καὶ παρεκάλεσε τοὺς φίλους μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχειν, μὴ οἷόν τε οὖσαν ξυμβεβηκέναι μεθ' ἡμῶν, σὺ οὖν σύνεισιν ἔχε λουσάμενος, ἢν μὴ ὄρα κληθεὶς αὐτὸς, ἔπειτα ἀφίξεαι. ὡς νῷν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν σύχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπαλόν τινα, ἢ πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἐφεδρεύων ἐγὼ, καὶ ἀναβεβηλώς, καὶ ἀμφίδρομος ἐκεκλήμην. καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μήκιστον ἐτιθέμην, σωρηχὶς ἐπισκοπῶν, ὁπόσον πω τὸ σκιάδιον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καί ποτε ὁ κριτὴς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν διορθώσασθαι, ἀπορρύσας, κομήσας μάλα ἐκμελετηρῶς, ἀνυποδήσας τὸ ἐμβάδιον, ὡς ἐπὶ δεῖπνον κομψότερος φανοίμην ἢ ἀναβολή. προσκαλεσάμενος δὲ πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοινικίδι ὑπὸ πτέρυγα κεκοσμημένον, ᾧ με ὑποδεικνύει ἔδει, τὸν νοῦν λεγόμενον. καὶ ἐδόκει ὁ ποσὶν ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβλιπτε, καὶ συνεχόμπλετο μυχόν τι, καὶ δυσῳδέστατον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοστὰ ἔτη χρόνου. ἐλέγετο ὁ φιλόσοφός τις

divitem, ὁ Pythagora, heri bona quapiam fortuna in Eucratem incidi atque ego quidem simul atque dominum illum salutassem, uti consueveram, recedebam, ne pudori illi essem, si lacera in veste fuissem affectatus. At ille, Micylle, inquit, hodie natalitia filiæ celebro plurimosque ad convivium amicos invitavi. Verum quoniam ajunt ex his quemdam incommoda esse valetudine, neque posse pariter ad convivium nostrum accedere: tu ejus loco venito lotus, ni fortè ipse qui vocatus est, semet adfuturum renuntiarit. Nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite discedebam, omnes obsecrans Deos, ut algidam febrem aliquam, aut laterum dolorem, aut podagram morbi auctarium immitterent valetudinario illi, cujus ego sellæ occupator, cœnæque vicarius, & succedaneus eram invitatus. Idque spatii quod usque ad balnei tempus interceſſit, sæculum esse judicabam, dum subinde respicio quot pedum esset solarii umbra, & quando jam lavisse oporteret. Hic ubi tandem tempus adveniſſet, ocyus me corripio, atque abeo nitidè admodum cultus: sic obverso palliolo? ut qua esset parte purissimum, ea videretur. Offendo autem ad fores & alios complures, quinetiam illum, gestabatur autem à viris quatuor, cujus eram subconviva futurus, qui malè habere dicebatur: atque id etiam præ se ferebat quòd afflicta esset valetudine. Nam ex alto gemebat, tussiebatque ac screabat, velut ex abdito, quodque ægrè egrederetur, totus pallidus, tumidusque circiter sexagenarius. Ferebatur autem Philosophus quispiam esse,

1 Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *Bourd.*

1 Τὸ

ἀνὴρ δ' οὐδὲν πρὸς τὰ μειρακίσκια φλυαροῦντων. ὁ γοῦν παῖς μόλις τραχηλὸν ἦν, ἐς ὑστεροβολὴν κειρόμενον. καὶ αὐτίκα μάλα ὁ Ἀρχεβίου ὁ ἰατρὸς, δόξαν ἔχων ἀφελεῖν, [1] τὰ καθήκοντα ἔφη δεῖν καὶ χρὴ προσδιδόναι καὶ τούτῳ, φιλόσοφον ἄνδρα. καὶ μειρακίου νόσοι ἐμποδὼν ἴσασιν. ἡγήσατο γὰρ Εὐκράτης ὑπερορᾶσθαι [2] πρὸς ἡμῶν. ἄμεινον εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σοι, ἢν οἶκοι ἔνδον σαυτοῦ μόνον λάθῃς ἐλθὼν, ἅμα τῷ συμποσίῳ σωσανθρεμψάρδρος τῷ ψυχῶν μὴ ὃ φλέγμασιν. ἐκεῖνος μὲ ὢν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἐπὶ προσποιεῖσθαι ἀκηκοέναι ὃ σκώμμασιν. ἐφίστατο ὁ μὴ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμένος. καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμοπόλιν, τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο, διδάσκαλός φησιν, εὖ μὲ ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς. εἰ μεῖον δ' ἂν τι σοι ἐλύπει. καὶ δοκοῦν γὰρ, ἅπαντα ἐξῆς ἐπίστασθε ἄν. καὶ ἅμα λέγων, εἰσῆγε [3] χεῖρας ὀρίζων αὐτῷ, ἐπειρεδράθην. καθ' τοῖς εἰκίοις. ἐγὼ μὲν ἂν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην. ὁ δ' ἐπιφανεὶς, καὶ ἐπιπολὺ σοβιάσας, ἐπεί μοι πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, πάρδαλι ἔφη ἐοικὼς σὺ ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνῃ μεθ' ἡμῶν. τὸ ἡνιᾶσθαι ἐγὼ [4] κιλλίσου [5] οὐ τῇ γυναικωνίτιδι μὴ τὸ μητρὸς ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῄειν δὲ μάστιν λύκος χανὼν ὄνῳ μικρῷ. ἐκχωμάζομαι, ὅτι ἐδόκουν ἐξελαλακέναι ὃ συμποσίῳ τὸ παιδίον ὃ Εὐκράτης. καπιδὴ καλακίνδα fruſtra, diſcederem. Verùm me pudebat, quòd Eucratis filiolum è convivio mihi viderer expuliſſe. Aſt ubi jam eſſet diſcumbendi

eſſe, ex iis qui apud adoleſcentes nugas deblaterant. At barba mirè erat hircina, ſupra quàm credi poteſt tonſoris egens. Porrò increpante Archibio medico, quòd ita affectus veniſſet, Non oportet inquit, officio deeſſe præſertim hominem philoſophum, etiamſi obſtent ſexcenti morbi. Nam ſe à nobis contemni putaret Eucrates. Haudquaquam, inquam ego, imò te collaudaret, ſi domi apud te, quàm excreata in convivio cum phlegmate anima mori malles. At ille, præ arrogantia diſſimulabat ſeſe dicterium audiſſe. Paulò pòſt acceſſit & Eucrates lotus: qui viſo Theſmopolide (nam id erat Philoſopho nomen) Præceptor, inquit, probè quidem factum abs te, qui ipſe ad nos veneris: tametſi nihilo deterius tibi fuerat futurum: ſiquidem etiam abſenti omnia ordine miſſa fuiſſent. Dumque hæc dicebat, ingreditur, manus ei porrigens, etiam famulis innitenti. Ego igitur jam abire parabam: verum ille converſus, ubi diu ſecum hæſitaſſet, quoniam me admodum triſtem videbat: ades, inquit, tu quoque Micylle, ac nobiſcum cœna. Nam filium in mulierum conclavi unà cum matre convivari jubebo, quò tibi ſit locus. Ingrediebar itaque cùm parum abfuerit, quin lupus inhians

1 Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & ſic rectè idem Interpres in Convivio ſeu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt*. Bourd.

2 Πρὸς ἡμῶν] Flor. ϖρὸς ἡμᾶς. Idem.

3 Χεῖρας ὀρίζων αὐτῷ] Hanc ſcripturam ſequutus eſt Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸ Θεσμόπολιν ἐπειρεδράθην τ. εἰκ. Idem.

4 Καλλίσου] Flor. κιλλίου. Idem.

5 Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι ἐστιᾶσθαι.] Angl. *ἐσπάσθαι*. De hoc loco Clariſſ. Heyn. ad Heſiod. *Idem*.

νεαζ κωμῳδὸς λιῶ, ωρῶτον μὲ ἐρέμβθοι, ἀνέπεσαν τ' Θεσμόπολιν, σὺκ ἀπραγμόνως νὴ Δία. πέντε οἰμαι νεανίσκοι δυμιγλῆις, ὑπαυχένια ωερεβύσαντες αὐτῷ παίθῃν, ὡς διαβθοι ὦσι τῷ κεφαλῇ, καὶ ἐπιπολὺ κοιμηθεῖν δύναιντ. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κωδωκεῖν αὐτῷ, ἐμὲ κωδωκλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτραπέζους εἶναι. τὸ ντοῦθεν ἐδειπνοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι, καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῶν πολλῶν, καὶ χρυσῶν. καὶ σκεύη μοι ἦν πολλὰ χρυσᾶ, καὶ ἀφικτῆρες ἀργυροῖ, καὶ μαγειρεῖοι, καὶ μαγειροπωλοί. καὶ ὅλως, εἰδέναι τίς ἦν ἡ ἀβροδιαίτη. πλὴν ἀλλὰ ἐν μὲ ἐλύπει, ὁ μετρέως, ὁ Θεσμόπολις σοφιζόμενος, καὶ ἀριθμόν τινα ωρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις, μίαν κωδωφασιν ἀποτελοῦσι. καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ σὺκ ἔστιν, σύμπαν ἦ, καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι. καὶ τοιαῦτα πολλὰ, εἰδὼς διαμέλλοντα ωρὸς φιλοσοφῶν σωσίφ, καὶ ὑπατιμῶντα τὴν διάφορσύλου, σὺκ ἐῶν ἀκούειν τ' κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μὲν σοι ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. Αλε. οὐχ ἥδιστον ὦ Μίκυλλε. καὶ μάλιστα ἐπὶ σωκληρώθης τῷ λήρῳ σκείνῳ χαρέντι. Μι. ἄκουε δὴ ἐ τὸ εὐθύπνοον. ὡμὴν γὰρ τ' Εὐκρατίδην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, σὺκ οἶσθ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα ωρωκαλέσασθαί με, καὶ ἀβρόπικρος ἡμῖν, ὦ αὖς κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγώ, μικρὸν ἐπιχρόνια, ἀποθανεῖν. ἐμαυτὸν ὃ παρειλόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, ἐξαντλεῖν, σκάφας τισὶ μεγάλαις, ἀέναόν τι ἐ πολὺ ἐπιῤῥέον. τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ σκεύη, καὶ διακόνους, πάντα ἐμοὶ ὡς τὸ εἰκὸς εἶναι.

bendi tempus, primùm tollentes Theſmopolin compoſuerunt, ſanè non ſine negotio, quinque utique proceri juvenes, cervicalia illi ſupponentes undiquaque, quò nimirum in eodem habitu permanere, diuque durare poſſet. Deinde cùm nemo ſuſtineret ei accumbere, me adductum reclinant, ut eadem in menſa eſſemus. Deinceps cœnabamus, ô Pythagora, opiparam, variamque cœnam, multo in auro, multoque in argento. Pocula erant aurea, formoſi miniſtri, cantores, ſcurræ: denique jucundiſſimus quidam erat convivarum congreſſus. Niſi quod unum quiddam me moleſtia afficiebat vehementer, Theſmopolis obturbans, mihi virtutem neſcio quam commemorans, docenſque duas negationes efficere unicam affirmationem: & ſi dies ſit, noctem non eſſe. Nonnunquam etiam cornua mihi eſſe dictitabat, atque id genus multa continuato ſermone apud me, cui nihil opus erat, philoſophabatur, ac ſuccidebat voluptatem, cùm ſineret eos exaudiri, qui cithara, & voce canebant. Habes *Galle* de cœna. *Gal.* Non admodum jucunda, Micylle, maximè quia cum illo deliro ſene accubitum ſortitus eras. *Mic.* Audi nunc inſomnium. Putabam Eucratem ipſum liberis orbum neſcio quomodo è vita decedere. Dehinc ubi me accerſiſſet, ac teſtamentum condidiſſet, quo me in ſolidum hæredem omnium ſcripſerat, paulùm ſuperſtitem obliſſe. Me verò, cùm adiiſſem facultates, aurum & argentum ingentibus ſcaphis haurire perpetuò ſcaturiens, & affatim affluens. Cætera verò nempe veſtes, menſas, pocula, miniſtros, omnia mea, ut par erat, eſſe.

Vnde

ἅπα ἐξέλαυνον ἐπὶ λιμνῆ ζεύγεσ, ἐξυπτιάζων, καὶ σείσλειπ[ον] ἅπασι τοῖς ὁρῶσι ἐπίφθονον. καὶ σεσῖφθαι πολλοί, καὶ περίιππάσαι; καὶ ἅμιλλαι πλείους. ἐγὼ δ, τὼ ἐθέλοντε τὼ σὰ εἶνε ἔχων, καὶ ἑ δακτυλίους βαρεῖς, ὅσους σκαιδέκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων, σαίλδου ἑστάσιν τινα λαμπρὰν ὑπερπιοθῦναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἰδὶ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἅδη παρῆσαν. καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι σωνεκομίζετο, καὶ [2] ὁ πότος σωνεκρατεῖτο. ἐν τούτῳ ὅτε μοι, καὶ φιλοτησίας ὑποπινούσης ἐν χρυσοῖς φιάλαις ἐκ τοῦ παρόντος, ἡδὺ δ' ἀλακρὸν εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνεβόησάς μοι ἐμοῦ τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας. τὸ δ' ἀλλότριον ἐκεῖνο ἀφανίσας, ὑπωλίμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. ἀφρὸς σοι ἀλόγως ἀναπεπῆσθαι καὶ σῦ δοκῶ, ὡς τελέσιμον ἂν ἡδέως ἔπ εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι ἐξυμφῆναι; Αλε. ὕπνε φιλόχρυσος, καὶ φιλόπλουτος ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων ἐξευμέζεις, καὶ ἀγαθὸν δοκεῖν εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; Μι. σὺ δ' ἐγὼ μὲν ὦ Πυθαγόρα τοῦτο, ἀλλὰ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν δ' ἄρυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων, ἐξῆεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ σὺ τοῦ πολέμου ἔνδα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν. σὺ δ' ἐν τούτῳ ἐξίης χρυσοῦ ἀφιδιδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων, ἀφικνεῖσθαι, καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος ἀφ' οὗτος τοὺς χαίτησιν ὁμοίας εἰπεῖν σοι τοὺς κόμας, ὅτι χρυσοῦ τι, καὶ ξυγόρου

Vnde postea bigis albis vectarer resupinus, cunctis qui intuebantur, conspiciendus & admirandus: accurrerent multi, & circumequitarent, plures sequerentur. Me interim illius veste amictum, annulósque graves, circiter sexdecim digitis insertos, gerentem, jubere splendidum adornari epulum, quo amicos excíperem. Qui jam, ut par erat in somnio, aderant, quibus epulæ jam erant comportatæ, jam potus ex animi sententia ministratus. In his cùm versarer, & aureis phialis præbiberem omnibus qui aderant amicis, cùm jam afferrentur bellaria, intempestivo tuo clamore perturbasti nobis convivium, mensasque subvertisti: ac divitias illas ita dissipasti, ut in auras evanuerint. Num tibi videor injuria in te stomachatus, qui obortum illud mihi somnium, vel tres noctes perpetuas libenter viderem? *Gal.* Adeo-ne es auri cupidus, & opum avidus, Micylle: idque ex omnibus unum admiraris, unamque fœlicitatem esse judicas, si plurimum possideas auri? *Mic.* Equidem haud solus ita cogito Pythagora: quin ipse quoque tum cùm Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto, prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum quàm aurum gestare satius erat. At tu etiam tum intertextis capillis in periculum descendere voluisti. Eamque, ut opinor, ob causam, Homerus comas tuas Gratiis similes dixit: quòd auro argentóque revin-

1 Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσους σκαιδέκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Anuli enim plerumque octo in digitis, ut inferiùs Icaromenippo. *Marcil.*

2 Ὁ πότος συνεκρατεῖτο] Vt in Nigrin. *Bourd.*

ἐσφήκωτο. μᾶλλον γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ, καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαίνοντο, συναπαπολαμπόμενα τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τί μοι σὺ ὦ χρυσοκόμη μήτερα, εἰ Πάνθου ἦσθα υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. ὁ δ' πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου, καὶ Ῥέας, ὃς ποτε ἠρέσθη τὴν Δρυόλικης ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, εἰ δὲ ὅπως ἂν Δηφοβείρεις ὃ Ἀκεσίου τοῦ φρουροῦ, ἀκμὴς ἤδη πως ὡς χρυσίου ἐβρύετο, καὶ ῥυτὶς Δηφοβείρεις ὃ πάγυς, σωλῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὰ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσὸς, ὡς δ' οἷς ἂν παρῇ, καλὰς καὶ αὐτὰς, καὶ σοφὰς, καὶ ἰσχυρὰς ἀποβαίζεται, τιμὴν δὲ δόξαν συναπᾴζων. καὶ ἐξ ἀφανῶν, καὶ ἀδόξων, ἐνίοτε ἐφαδολήτους, καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ πᾶσι. τὰ γοῦν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶδα τὸν Σίμωνα, ὃν ὀψὲ ποτὲ δεῖπνόν τινα παρ' ἐμοὶ, ὅτι τὸ ἔτος ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους ὃ ἀλλᾶς ἐμβαλών. Αλε. οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ [1] κεραμῆν τρύβλιον ὠφελόμενος, ᾧ χθὲς ὑπὸ μόλης ἔχων μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχε. εἶδον γὰρ αὐτὸς ὦ Μίκυλλε. Μι. σὺν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶπε ἐπομόσατο θεοὺς τοσούτους. ἀλλὰ τί οὖν ἐμέλλομεν, καὶ ἐβόας τότε ὦ ἀλεκτρυὼν, λιγίζομένης ἡμῖν ὁρᾶν; Αλε. ἐκέκυζον, ὦ μόνοι μοι τότε δυνατὸν λῶ. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐφάνης γάρ τι καὶ αὐτῷ ἐρεῖν. Μι. ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ, πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, vincirentur. Longè enim meliores scilicet & amabiliores videbantur, quòd essent auro religatæ, unaque cum eo relucerent. Verùm Auricome moderatè te gerebas, qui cùm Panthi esses filius, aurum in pretio habebas. Quin & ipse Deorum omnium, hominúmque pater ille, Saturno Rheáque progenitus, quum Argolicam illam puellam adamaret, nihilque haberet amabilius in quod sese transformaret neque quo Acrisii custodias corrumperet, audisti ut aurum sit factus, & per tegulas illapsus, potitus est ea quam deperibat. Iam verò quid tibi præterea commemorem? Quàm multos usus præbeat aurum: & ut eos quibus adfuerit, formosos, & sapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians, utque nonnunquam ex obscuris & ingloriis, claros & celebres repente efficiat. Nam mihi vicinum, ejusdemque artis Simonem nosti, qui paucis antè diebus apud me cœnavit, quum injectis duobus extorum frustis, legumen coquerem Saturnalibus. *Gal.* Novi simum illum & brevem: qui fictilem ollulam quæ nobis erat unica, suffuratus, peracta cœna abiit sub ala gestans. Nam ipse vidi Micylle. *Mic.* At quanvis sustulisset, tam multos Deos jurabat. Sed cur non prodebas, ac vociferabare tum, ô Galle, cùm nos furto spoliari conspiceres? *Gal.* Coccyzabam, quod solum poteram id temporis. Verùm quid Simon ille? Nam videbare aliquid de illo dicturus. *Mic.* Ei consobrinus erat vir admodum dives, no-

1 Κεραμῆν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Numæ fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, Mesych. σκεύασιον μυστικόν. Bourd.

1 Κάλ-

βολὴν, Δριμύλος τοῦνομα. ἦτος ζῶν μ', οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε πω Σίμωνι. πῶς γὰρ, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπλετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ ἢ ἀπέδωκεν ἀφεῖλεν, ἅπαντας ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὸ ῥᾶκος τὸ πορφυροῦν, ὁ τὸ τρύβλιον τὸ ἠλεκτρον, ἅρμασιν ἐξελαυνῶν, ἀλαζονεύεται, καὶ ὑσγινόβαφος ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεῦγος, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντοπόδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνεῖται. οὐδὲ προσβλέπων ἔτι μ' ἐᾷς. ἐναγχος γὰρ ἰδών με ἰδὼν προσιόντα, χαῖρε ἔφην ὦ Σίμων. ὁ δὲ, ἀγανακτήσας, ἄπιθι ἔφη τὰλωχεῖ, μὴ καθυβριζόμενόν με τοῦνομα, ἐγὼ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μίσγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῷ καὶ γυναῖκες. ὁ δὲ, ῥᾳθυμότατος καὶ πρὸς τοῦτο, καὶ ὑπερφυᾶ. καὶ τὰς μὲν, προσίεται, καὶ ἱλαρός ἐστιν. αἱ δὲ, ἀπολλῦσιν ἀπολλῦσαι αὐτὰς, ἀμελήματος. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, ἔστι δὲ μεταπίπτει τὰς ἀμφοτέρους, καὶ ἐφαρμόζει ἀσφαλίζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ ποιητὰς λιχνότατον, ὦ χρυσὲ δεξίωμα [1] κρείττονος κτήματος. καὶ, χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη. ἀλλὰ τί μεταξὺ ἡλάσασας ὦ ἀλιτηρύων; Αλε. ὅτι ἀγνοίας ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξαπατήσας εἶδες τὸ πλούσιον. οἶδ' ἐγὼ ἔδει πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πάνυ, καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος. μὴ μικρὸν δὲ αὐτὸς ὢν ἔτυχον. Μι. νὴ Δία, καιρὸς γάρ ἦδη ἐστὶ σοι εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, ἐπειδὴ καὶ σὺ τὰ τοιαῦτα ἔπαθες.

nomine Drimylus. Is dum vivebat, ne obolum quidem Simoni donaverat, nam qui dedisset, cùm ne ipse quidem pecunias attingeret? Postquam verò pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea, hysginóque tincta veste indutus, famulósque & currus, aurea pocula, mensasque pedibus eburneis innixas possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum procedentem conspexissem, Salve, inquam, Simon. At ille indignatus, edicite, inquit, illi mendico, ne meum nomen diminuat: neque enim Simon, sed Simonides appellor. Porrò, quòd maximum est: mulieres etiam illius amore capiuntur: quas is quidem ludos facit, ac fastidit: & has admittit, comémque sese præbet, illæ verò quæ negliguntur, necem sibi illaturas minitantur. Vides quantas commoditates pariat aurum, siquidem deformissimos transfigurat, redditque amabiles, non secus atque cestus ille poëticus. Audis insuper & à poëtis dictum, O aurum res auspicata, & possessio pulcherrima. Item, Aurum est quod opibus imperat mortalium. Sed quid interim risisti Galle? *Gal.* Quia præ insciti fimili modo cum vulgo, tua te fallit opinio de divitibus. At velim te scire, eos vitam vivere longè quam vos rerum nostrorum. Quod dico, qui & ipse pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sim expertus. Porrò paulò pòst & ipse omnia scies. *Mic.* Per Iovem tempestivum jam est, ut & tu referas quomodo sis transformatus.

[1] Κάλλιστον κτῆμα] In Euripide π. βροτῶν. Bourd.

λέγης, καὶ ἀ σπούσθαι τῷ βίῳ ἐκφεύγω. Αλε. ἄκουε. τοσοῦτόν γε σοφώτερός, μηδένα μοι σὺ δύσερωτίστερον βιοῦναι ἐυφυΐας. Μι. ἐμοὶ ὦ ἀλεκτρυὼν, ἔτω σοι γένοιτο. σοφώτερός γάρ μοι λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ δὴ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης. εἶτα ἐξῆς ἄχρι ὦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα ἐ ἰδιῶν, καὶ παθεῖν, ὁ πολυειδέσι τοῖς βίοις. Αλε. ὡς μὲ ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπλαμβὴ εἰς τὸν γλῶ ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἐν τινα τῶν καθεδεῖσθαι ἐκπλεῦσαι, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἄλλως τε, ἔτι ὅσον ἔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἔτι σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ ὁ Εὐφορβος ἐγὼ ὁ πρό γε τούτου ὦ θαυμάσιε, τίς ἐν τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶ σὺ ποτε ἠλλάγης ὥσπερ σύ. Αλε. καὶ μάλα. Μι. τίς δ' ἦν, εἶπ' ἔχεις εἰπεῖν; ἐβούλομαι γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Αλε. σὺ μύρμηξ ἐνδικὸς, ὃς τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. Μι. εἶτα ὤκνεν ὁ καταδάμαν ὀλίγον ὃς ψηλαφῶντων ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνης ἐπισπάσαι μόρος; ἀλλὰ ἐ τί μὴ τοῦτο ἔσεσθαι εἰπέ. εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ὑδὲ ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ πατίβλου, ἐφ' ᾧ σὺ ἔφηφας. Αλε. οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο ὑδέποτε μηχανῇ. πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὐφορβος ἐγώ μέν, ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα, ἐμαχόμην τῶν Γλίφ. καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάου χρόνου ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦλθον. τέως ὁ περιέμενον ἄοικος ἐσῶς, ἄχρι δή ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶκον. Μι. ἄσιτος ἦν ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; Αλε. καὶ μάλα. ὑδὲ γὰρ ἔδη τοῦ-

matus: & quid in unoquoque vitæ genere perſpexeris. *Gal.* Auſculta, hoc tantùm præmonitus, me neminem fœliciorem in vita, quàm tu ſis, unquam vidiſſe. *Mic.* Quàm ego ſim ô Galle? hanc fœlicitatem tibi ipſi imprecor, qui me ad tibi convitiandum impellis. Verùm age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus: deinceps ordine ad Gallum uſque: conſentaneum enim eſt te varias res tum vidiſſe, tum tuliſſe, nimirum in tam diverſis vitæ formis. *Gal.* Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolarit, & corpus humanum induerit, quam pœnam dependens, longum dictu foret: præterea neque mihi referre, neque tibi talia audire fas eſt. Verùm ubi Euphorbus factus fuiſſem. *Mic.* Sed ego priuſquam eſſem is qui nunc ſum, ô preclare, quiſnam eram? Hoc mihi priùs dicito, nunquid & ego verſus fuerim itidem ut tu. *Gal.* Maximè. *Mic.* Quis igitur eram? ſiquo modo potes dicere, pervelim enim iſthuc cognoſcere. *Gal.* Tu formica eras Indica, ex illis quæ aurum effodiunt. *Mic.* Itane neglexi infœlix vel paucula fruſta in vitam importare, cùm illo eſſem alitus? Sed age, quid poſt hæc futurus ſim dicito, nam conſentaneum eſt id ſcire te. Etenim ſiquid bonæ eſſet rei, me jam ab hac pertica, in qua nunc ſtas, ſuſpenderem. *Gal.* Id arte nulla ſcire poſſis. Cæterùm cùm Euphorbus eſſem (nam ad illa redeo) in Troia pugnabam: atque à Menelao necatus, in Pythagoram poſtea veni, ac tandiu ſine tecto perduravi, donec Mneſarchus domum mihi ædificaſſet. *Mic.* Num quæſo ſine cibo, potúque? *Gal.* Maximè. Nihil enim his rebus

των, ἢ μόνον τῷ σώματι. *Mic.* οὐκοῦν τὰ τοῦ Ἰλίου ἀσθενῆ μοι εἰπὲ τοιαῦτα ἦν οἷα φασιν Ὅμηρος ἡμιθέους αὐτούς; Αλε. πόθεν σοὶ ταῦτα ἐπίστασθ᾽ ὦ Μίκυλλε; ὃς γοῦν ἐφρόνει ταῦτα, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δ᾽ ὑμῖν τοσοῦτόν σοι φημὶ παρεῖναι μηδὲ γενέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴακος ὧδε μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένης οὕτω καλήν, ὡς οἴονται· εἶδον δὲ λάθρᾳ μάλα τινα, καὶ ἐπεμνήσθην τῆς τρυχήλου, ὡς εἰκάζουσιν οὐκοῦν ἀγαθὴν εἶναι. τἄλλα δ᾽, πάνυ σχεδόν τι, ἀλικιῶται ἦσαν τῇ Ἑλένῃ. ἔνθα Θησεὺς ἀφεὼν ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὴν Ἡρακλέα ἠνύμφευσε. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς, ὡσπερεῖ εἶπε Τρῳαὶ καὶ τὰς παππᾶς ἡμῶν, τὰς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους τοῦτο, νεμιδὴ μειράκιον ὤν, ἡνίκα ἐγὼ λέγειν τὴν Ἡρακλέα. Μι. τί δ᾽, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄρα τὰ πάντα, ἢ μοῦνος ἄλλως ἐκ πάντων; Αλε. ἐπεὶ σοὶ μὲν οὐδὲ συμπαίζειν ὦ Μίκυλλε. νῦν δ᾽ ἔχομαι σοι ὧν τοὺς ἀφεστῶτας τὰ δέοντα τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν. πάντα γάρ, πολέμιον ὄντ᾽, ἦν τὰ μάλιστα ἄπιστον αὐτῷ τὸν Πάτροκλον, ἐμὲ γοῦν ἀπέκτονα, διελάσας τῷ δόρατι. Μι. εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρὰ οὐ χαίρειν. ἀλλὰ τοῦτο μέν, ἐκεῖνος. τὰ Πυθαγόρου δ᾽, ἠδὴ λέγε. Αλε. τὸ μὲν ὅλον ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν. χρὴ γάρ οἱμαι τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δ᾽, εἰσὶ ἀπαίδευτος, ἐμοὶ δ᾽ ἀμελέτητος τὰ πολλὰ τῶν μαθημάτων. ἀπεδήμησα δ᾽ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενόμενος τοῖς σοφοῖς περὶ σοφίας. καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθών, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ἱερὰς, καὶ Ἴσιδος. καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἀποπλέουσας, ὅτε διῆμην

rebus opus, nisi corpori duntaxat. *Mic.* Illud igitur priùs mihi dicito, num res ad Troiam gestæ, fuerunt quales Homerus fuisse dixit? *Gal.* Vnde is resciviſſet Micylle? qui quidem dum ista gerebantur, erat in Bactris camelus. At ego tibi affirmo nihil tam eximium tunc factum fuisse: neque Ajacem usque adeò magnum, neque adeò formosam, ut putant, Helenam: fiquidem vidi quandam candida & procera cervice, ut cycno prognatam illam hinc conjicerent: cæterùm anum, Hecubæ propemodum æquævam. Quam in Aphidnis, primùm raptam possedit Theseus, qui Herculis ætate vixit. Porrò Hercules priùs Troiam ceperat, patrum nostrorum memoria, qui per id temporis maximè florebant. Nam hæc mihi Panthus narravit, se cùm esset adolescentulus, vidisse Herculem. *Mic.* Quid autem Achilles? Num talis erat, nempe quavis in re præstantissimus? an & ista sunt fabulosa? *Gal.* Cum illo quidem non sum congressus, neque res quæ apud Achivos gestæ sunt, ita accuratè possem referre. Etenim qui scire potui, cùm hostis essem? Certè Patroclum illius socium, non magno negotio hasta transverberatum peremi. *Gal.* Deinde te Menelaus multò minore negotio. Verùm istis de rebus satis. Nunc res Pythagoricas refer. In summa Micylle, sophista eram (oportet enim verum fateri) alioqui non imperitus, nec in disciplinis præclaris inexercitatus. Profectus sum autem in Ægyptum, quò cum prophetis congrederer de sapientia communicaturus. Ibi adyta ingressus, Ori & Isidis libros perdidici. Et cùm in Italiam rursus vela feciſſem, eo affec-

tu

τὰς περὶ ἐκεῖνα Ἕλλάδας, [1] ὅστι θεὸν ἤδη με. *Mic.* Ἤκουσα ταῦτα ἐγὼ ὡς δίκαια ἀναβιβισκόμενα ἀπὸ νεκρῶν, καὶ ὡς χρυσῆν τὴ μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, πότε ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; *Alc.* μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα ὦ Μίκυλλε. *Mic.* Λέγε ὦ ἀλεκτρυών; *Alc.* ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὼ ἀληθῆ περὶ αὐτῶν. *Mic.* καὶ μὴν ἄδην ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς σώφρονα συνόντα, καὶ φίλον. διατόνθ' οὕτω χαίρειν ἐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. *Alc.* ἀδὴν ὑγιὴς, ἀλλ' οὐ σοφὸν ἦν. ἀλλ' ἴσθι ὅτι εἰ μὴ τὰ σωτὰ, καὶ ταῦτα τοῖς ἑταίροις νομίζοιμι, οὐκέτι ἐπιτάτουμι τὰς ἀληθείας ἐς τὸ δεῦρο. ὅσῳ γὰρ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερα φίλω αὐτοῖς ἔσομαι. *Mic.* Λέγε τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὼ αἰτίαν. ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ὑπέπτης ἐκολούσαντες, καθάπερ οἱ τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *Mic.* ὁρᾷς; καὶ γελᾷς μὲ ὁ σὺ οὐ τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιάτην ἢ Μεταποντῖνον, καὶ Ταραντίνων, καὶ τὰ ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ ἀσφαινόμενον ταῖς ἴχνεσι, ἃ σὺ πάντα ἀπολιμπάνεις. ἀλλὰ συνέμβα ἢ τὴ Πυθαγόρεω τίνα μετημφιάσω μοι ὦ αὐτόν; *Alc.* Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. *Mic.* φεῦ τῆ λόγω. καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ὁ σὺ τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦ ποτε χρόνος, ὅτε ὁ σὺ ὠδίνεις ὦ ἀλεκτρυόνα χρυσοῦτα, καὶ σπωῦδα Περικλεῖ, Ἀσπασίᾳ ὄσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτῆς, ἢ ἔλα ἔξεις, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ

ctu Græcos ejus temporis imbuí, ut me Deum prædicarent. *Mic.* Equidem hæc inaudivi, utque creditus est post mortem revixisse: aureúmque ipsis femur aliquando monstrasse. Verùm illud mihi dicite: quid tibi venit in mentem ut legem statueres, ne carnibus, neque fabis vescerentur homines? *Gal.* Ne perquiras ista Micylle. *Mic.* Quam ob rem ô Galle? *Gal.* Nam pudet hisce de rebus verum apud te fateri. *Mic.* Atqui nihil verendum est dicere viro contubernali & amico. Nam herum posthac abśit ut dixerim. *Gal.* Nihil sani, neque præclari erat. Verum animadvertebam, si consueta, atque eadem quæ vulgò traduntur, præcepissem, mortales in admirationem minimè pertracturum: sed quo peregriniora proposuissem, futurum ut hoc magis novus atque admirandus viderer. Proinde nova comminiscí statueram: eorumque causam silentio comprimere: quò videlicet aliis aliud conjectantibus, omnes attoniti redderentur ut in obscuris oraculis solet usuvenire. *Mic.* Viden'? irrides me tu quoque non minùs atque Crotoniatas, Metapontinos, & Tarentinos, cæterosque qui te muti sequuntur, & quæ calcata reliquisti vestigia adorant. Verùm exuto Pythagora, quemnam induisti? *Gal.* Aspasiam meretricem illam Milesiam. *Mic.* Papæ quid dicis? Etiam inter alia, mulier quoque fuit Pythagoras? Itane fuit aliquando tempus, quo tu Galle generosissime ova parieba, cumque Pericle rem habebas, Aspasia cùm esses, ex eoque gravida facta es: præterea lanam carpebas, tramamque deducebas, & meretricum in morem

1 Ὅστι θεὸν ἐδήτμα] Lego ὅτι ὡς θεὸν ἐδῆτμα. Palm.

ἐγκωμιάζῃς ἐς τὸ ἐπιεικές; Αλε. πάντα ταῦτα ἐποίουν. ἐ μήν, ἀλλὰ ἐ Τειρεσίας καὶ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Κανεύς. ὅστ' ὁπόσα ἂν λοιδορήσῃς ἐμέ, καὶ ἐς ἐκείνους λοιδορήσεις ἴσα. Mi. τί δ', πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε σὺ ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σὺ ὁ Περικλῆς ἔπινε; Αλε. οἶσθα οἷον τοῦτο ἐρώτημα, εἰ τῷ Τειρεσίᾳ συνειγκύκα τὴν λοιδορίαν; Mi. ἀλλ' ἔστι σὺ μὴ ὅπως, ἐκεῖνός γε Εὐριπίδης διέρρηκε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τίς ἂν ἥλιος πρὸ ἀσπίδων φέροι, ἢ ἅπαξ πολέμου. Αλε. καὶ μὴν ἀναμένειν σε ὦ Μίκυλλε, αὖθις εἰς μακρὸν ἀδύνατον. ἔστι γάρ ποτε γυνὴ ἐ σὺ ὁ πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. Mi. οὐκ ἀπεγγυᾶ ὦ ἀλεκτρυών, ἀπειλεῖς οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὺ δὲ φασι, καὶ Πυθαγόραν ἴσως τὴν ὥραν λαμπρὸν ποιῆσαι, Ἀσπασίαν ἡνίκ' ἦν τῷ πορνῷ. τίς δὲ μοι τὸν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀναφάνης; Αλε. ὁ κωμικὸς Κρατῖνος. Mi. ὦ δαιμόνιον ἀνομοιότροπον. ἐξ ἑταίρας, φιλόσοφος; Αλε. εἶτα βασιλεύς. εἶτα πένης. καὶ μετ' ὀλίγον, πανοῦργος. εἶτα ἵππος, καὶ κόλουρος, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία. μικρὸν δ' ἂν ἡδέως ἐκδιεξέλθοιμι ἅπαντα. τὰ πολυτίμητα ἢ, ἀλλαντρῶν πολλάκις. ἔνθεν γὰρ τοῦ βίου, καὶ ἐνθένδε πολλῶν ἄλλοις ἀνδράσιν βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. τὰ πολυτίμητα, καὶ σὺ νῦν ὁρᾷς, ἐκζητεῖν ἀναγκάσω σὲ ποτὲ μᾶλλον, καὶ αἰσχυνθῆς ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τὰς πλουσίας ἀνυμνοῦντας ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἀκούειν ἀδυνάτων ἐμοῦ. οἰκτιεῖς τὰς φρενοβλαβείας αὐτῶν, ἂς ἔχουσι, ἐρᾷλεως

rem te componebas. *Gal.* Ista quidem omnia feci, tametsi non ego solus, verùm & ante me, tum Tiresias, tum Elati proles Caeneus. Proinde quicquid in me convitii dixeris, id ipsum & in illos dixeris. *Mic.* Age igitur, utra tibi vita erat suavior, quum vir eras, an quum Pericles tecum habebat consuetudinem? *Gal.* Vides cujusmodi sit istud quod percontaris: cui ne Tiresiae quidem expedierit respondere? *Mic.* Atqui si minùs fateare: tamen istud Euripides sat explicuit, quum ait, se malle ter sub clypeo consistere, quàm parere semel. *Gal.* Imò præmoneo te paulò pòst puerperam fore: siquidem & tu mulier es olim futurus, idque sæpius longo sæculorum orbe & recursu. *Mic.* Non tu pendebis, ô Galle, qui putas omnes homines esse Milesios, aut Samios? Nam ajunt te etiam tum quum Pythagoras esses, venusta forma decorum, sæpius Aspasiam fuisse tyranno. Verum age post Aspasiam in quem virum aut mulierem denuo renatus es? *Gal.* In Cratem Cynicum. *Mic.* O Castor! ô Pollux! quam dissimile! ex scorto Philosophus? *Gal.* Deinde rex: deinde pauper: paulò pòst satrapes: dehinc equus, graculus, rana, aliaque innumerabilia: quæ sigillatim recensere longum esset. Postremò Gallus plerumque: quo vitæ genere delectatus sum & servivi apud multos alios & reges, & pauperes, diviteſque: postremò nunc tecum vivo, rideóque quotidie, quum video te paupertatis tædio complorantem, ejulantémque ac divitum admirantem fortunas, propterea quòd ignores quantum illis adsit malorum. Alioqui si cures noris quibus illi distringuntur, te ipsum profectò riseris, qui antea cre-

ἂν ἐπὶ σαυτῷ σχῇς τὸν οἰηθήσῃ ὑπερῳδαιμονεῖν ἀεὶ τὰ πλείστου. *Mi.* σοὶ μὲν ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρειν κελεύω, ὡς μὴ ἐπιζευχθείην τὸ λόγῳ, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. *Alc.* διοίσῃ μὲν οὐδὲν, ἢν τε Εὔφορβον, ἢν τε Πυθαγόραν, ἢν τε Ἀσπασίαν κελῇς, ἢ Κράτητα. πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι. πλὴν τὸ νεῦρον ὁράμενον τῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων, ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἐπαμάζοις δίπλεις εἶναι δοκῶν τὸ ὄντιον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας σὺ αὐτῇ ψυχὰς ἔχον. *Mi.* σοὶ μὲν οὖν ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἅπαντων χρεὼν ἤδη τὸν βίον ἐπιορθῆς, καὶ πάντα οἶδα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ, τὰ τῆ πλουσίαν, ὅπως βιῶσιν. ἰδίᾳ δ', τὰ πλωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονίστερον ἀποφαίνων με τῆ πλουσίαν. *Alc.* ἰδοὺ δὴ ὕτως ἐπίσκεψαι. ὦ Μίκυλλε. σοὶ μὲ ἔστι πολέμια πολλὰ λέγῃς, ἢν λίγηται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπιπλεύσωσι, μὴδὲ ὀργιλίζεις μὴ τὰ ἀρχὸν πέμπειν ἐμβαλόντας, ἢ τὰ περιόδιον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλας διϊάσωσιν, ἀλλὰ σὺ λαπίζῃ ἀκέων μόνον, εἶτ' ἄρα, ἐπιβλέπεις τὸ σεαυτὸν οἱ τροπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀμφυλλεῖν. οἱ δ' ἐλαθόντα μὲ ἐ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται ἢ, ὁρῶντες λάθρᾳ τὰ τειχῶν ἀγόμενα ἐ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀρχαῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι κελεύνται. ἢν τε ἐπεξίωσι, κινδυνεύσι τρατηγοῦντες, ἢ ἐπαπορῶντες. σὺ δ' οἰσυΐνῳ ἀσπίδα ἔχων, ἐλαφρὸς, καὶ κοῦφος, εἰς σωτηρίαν ἕτοιμος ἐπᾴξῃ τὰ ἐπίκια, ἐπειδὰν δὴ ὁ τρατηγὸς νενικηκώς. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲ δ' crederis eum qui sit opulentus, semper esse fœliciſſimum omnium. *Mic.* Ergo Pythagora aut quod maximè gaudes appellari, ne confundam orationem, aliàs alio nomine compellans. *Gal.* Nihil intererit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam, ſive Cratem vocaris. Nam hæc omnia ſum ego unus. Verumtamen rectiùs feceris, ſi (quod in præſentia eſſe videor Gallum me voces, ne avem hanc parvi duccere, contemneréque videaris, præſertim cùm tot tantaſque animas in ſe contineat. *Mic.* Ergo Galle, quandoquidem omnia penè vivendi genera jam expertus es, omniáque noſti: velim dilucidè mihi narres, quæ ſit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoſcam vere-ne iſtud affirmes, me divitibus eſſe fœliciorem. *Gal.* En hunc ad modum perpendo Micylle. Te quidem non admodum tangit belli cura, ſiquando rumor ſit adventare hoſtes, neque ſolicitus es, ne in agros incurſantes populentur, neve hortum proculcent, aut vineas vaſtent: ſed ſimul atque tubam audieris, ſi tamen audieris, circunſpicis quò deflexus ſervari queas, ac diſcrimen effugere. Contrà illi ſibi timent, & animo cruciantur, quum de mœnibus quicquid opum poſſidebant in agris, id omne tolli, deportarique conſpiciunt. Ac ſive inferendum eſt aliquid in ærarium, ſoli accerſuntur: ſive in prælium exeundum, periclitantur, peditum equitum-ve turmis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum, expeditus ac levis, ad ſaluti conſulendum, paratus epulum victoriæ celebrare, ſiquando victoria potitus imperator ſacra fecerit. Rurſum pacis tempore, tu

ἡμᾶς ἀν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, ἐπεφρυκὼς τ' πλουτίαν. εἰδὶ, φείσεται, καὶ ὑποπτήσσει, καὶ ἀργυρίοις ἱλάσκονται σε. λυπεῖ μ' γὰρ ὡς ἔχεις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάτρους, καὶ τἄλλα ἀφθόνως, ἅπαντα σοὶ πάρεστι πονεῖν. σὺ δ' ἐξετάζεις τ δοκιμασίας πικρὸς ὥσπερ δεσπότης. ὑδὶ λόγου μεζόνως ἐνίοτε. κἂν σοι δοκῇ, κατηχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνως τὰς λίθους, ἢ τὰς οἰκίας αὐτῶν ἐδήμευσας. ὅπου δ' συκοφάντην δεῖσας αὐτὸς, ὅστις λαχὼν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ ῥεῦμα τὸν ῾Ρηγίλλον, ἢ ὀρύξας τ τοῖχον. ὅπου πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπιστῶν, ἢ τοῖς καλαφάταις οἰκονόμοις ἀμφικαλῶν, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος. ἀλλὰ κρηπῖδα σαυτῷ λίσσε, ἐπὶ ὀβολοῖς τ μισθοῦ ἔχων, ἐπανατὰς περὶ φίλων ὑφαλοπαίμων ἢν δοκῇ, σαπέρδου πιὰ, ἢ μαινίδας, ἢ προμυῶν κιφαλίδας ὀλίγας πρίαμενος, ἀφροντίστως σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πειθὼ φιλοσοφῶν. ὅστις ἀφ' ταῦτα, ὑγιαίνει τε, καὶ ἔῤῥωσται τὸ σῶμα, καὶ ἀφκαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος. οἱ πένητες γὰρ οἱ πρεσβήγοντες, οὐκ ἀνυφαφόντων ἀγωνίαν ἀποφαίνουσι σοὶ τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἅμαχα εἶναι. ὅστις ὑδὲν σοὶ τ χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιθυμεῖ. ἀλλ' ἢν ποτε κῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ, ἀνεπίδηκτος ἀΐσσει, ἀποστὰς μόνος τῇ ἀσθενείᾳ. ὑδὲ, φύσει αὐτίκα φοβητής τι, ψυχρόν τι ὁρᾶν ἐμφορούμενον, καὶ μάκρων οἰμώζειν λίσσοντα ταῖς ἰατρικαῖς ἐλεεῖσθαι. οἱ δὲ, ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τὰ τ κρεῶν ὑκ ἔχουσι, tu plebeius in concionem ingreſſus, tyrannidem in divites obtines. Illi verò trepidant, pavitantque, & largitionibus te placant. Etenim ut balnea, ludi, ſpectacula, aliáque omnia tibi abunde ſuppetant, illi operam dant. At tu cenſor, & acerbus expenſor, tanquam dominus, ne alloquio quidem interdum dignaris illos. Quòd ſi lubet, frequentibus ſaxis in illos degrandinas, aut ipſorum bona proſcribis. Ipſe neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne conſcenſo ædium faſtigio, vel pariete perfoſſo, tollat aurum: neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris. Verùm ſimul atque crepidam unam perfeceris, mercedemque retuleris, ſeptem obolos, ſero ſurgis crepuſculo: & ſi libuerit, lavaris: tum empto vel ſaperda, vel mœnide, vel paucis ceparum capitulis, temet ipſe oblectas, canens plerumque, optimaque cum pauperta philoſophans: adeò ut eas ob res ſalubri ſis, valentique corpore, & contra frigus obdurueris. Nam labores qui te exacuunt, certatorem non contemnendum reddunt adverſum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus hiſce morbis inſidias tibi moliatur. Quin ſiquando levis febricula invaſerit, paulo negotio eam medicatus, & inedia excutiens, protinus exilis. Illa porrò fugit ilico, metuens te, quem videat frigido victu impleri, & medicorum illis recurſibus longum plorare renuntiantem. At illi ex adverſo propter intemperantiam, quid tandem mali non habent infœlices?

ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ ἐξεστραμμονίας, καὶ ὑδέρους; τοῦτα γὰρ τὰ πολυτελῶν δείπνων ἀπόρροια. τοιαῦτα οἱμᾶ αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ἐπιπολὺ ἄρσαντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, εἶτα ἰδόντες ὅτι κηρὸς ἅρμοσε αὐτοῖς ἡ πλέρωσις, μίαν σύνοπτα τὰ πάντων ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. ὅσοι δὲ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέσχες, μὴ δὲ ὑψηλὰ ἐφρόντισαν, ἀλλὰ σφόδρα, ὡς ὀλίζιστα σύνοπτα τῇ ἅλμῃ τὰ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὕστι ἀσφαλῶς διέπλευσαν. Mi. ἐπιεικεῖς πάνυ, καὶ σωφρονοῦντες λέγεις. Alc. τῶν μὲν πολλῶν ἄλλων ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ ἀκριβῶς ἴδοις ἄν, ὅταν ὁ Κροῖσος ἀξιοπλάγκτως τὸ πλέον γέλοιον παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν. ἢ Διονύσιον καθελοῦσα τὸ τυραννίδος, σὺ Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικούτους ὄχλῳ, παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Mi. εἰπέ μοι ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, φῂς γὰρ ἐβασίλευσας, ποίαν τινὸς ἐπιεικῆς εἶναι βίαν; ἦτον παιδοτρίβων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι τὰ ἀγαθὰ ἀπάντων ἔχων. Alc. μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με ὦ Μίκυλλε, ὅτι τελευτάλιον λυπεῖ τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσῳ ἤφθαν, παιδοτρίβων εἶναι δοκῶν. ἔνδον δὲ, μυρίας ἀνίας σιωπῶν. Mi. πῶς τοῦτο; παραδέξαι γὰρ, καὶ σὺ πάνυ πιστὸς φῄς. Alc. ἦρχον μὲν ὀλίγης χώρας ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῆς πόλεως εὖ τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πεπεμμένης τε ναυσιπόροις κλαβρέοις μένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμου χρωμένης. καὶ τραπέζαις λιτῇ πολλῇ, καὶ ἵππων συγκεκροτημένῃ, καὶ ἁδρυ-

podagras, tabes, pulmonis inflammationes, aquas intercutes. Hæc enim à sumptuosis illis cœnis nascuntur. Proinde quicunque ex his Icari in morem, sese attollunt, propiusque soli admovent, nescii alas sibi esse cera adglutinatas, ingentem nonnunquam strepitum movent, prono capite in mare delapsi. Sed qui Dædali exemplo, non admodum sublimia, neque excelsa sapiunt, sed humilia terræque vicina, adeò ut cera nonnunquam salis aspergine madescat, ii tuto plerumque transvolant. *Mic.* Moderatos istos, & prudentes narras. *Gal.* Verùm aliorum Micylle, naufragia fœdissima conspicias: nempe quando Crœsus revulsis alis risum exhibet Persis, confenso rogo: aut quum Dionysius tyrannide abdicatus, Corinthi literas docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. *Mic.* Dic mihi Galle, tu quum rex esses (nam ais etiam regem te fuisse) cujusmodi expertus es illud vitæ genus? Sanè tum fœlix eras, siquidem id quod est bonorum omnium caput possidebas. *Gal.* Ne mihi in memoriam regeras, ô Micylle: usque adeò miserrimus, tunc eram, & quanquam quoad res externas planè fœlix videbar, ut dixisti: tamen intus, innumeris curis distringebar. *Mic.* Quibus curis? Nam absurda prorsus & incredibilia narras. *Gal.* Equidem Micylle, imperabam regioni non exiguæ, quarumvis rerum feraci, cùm incolarum multitudine, tum urbium pulchritudine cum primis admirandæ: præterea fluviis navigabilibus, ac mari portuoso commodæ. Ad hæc exercitus ingens, equitatus instructus, satellitium non exi-

φορείσθαι σὺν ὀλίγοις, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀναρίθμητον, καὶ χρυσοῦς ὁ κοιλωτὸς πάμπλους, καὶ ἡ ἄλλη ἡ ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, εἰς ὑπερβολὴν ἐξηγκωμμένη. ἅπερ ἐπὶ τοσοῦτον ᾠόμην, οἴεσθαί τινας ἀνθρώπους, καὶ ἡδέως τινὰς ὁρᾶν ἐμοῦ. καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνίστων ἐψόφησέ μοι. οἱ δὲ, καὶ ἐπὶ τὰ πύργωσιν τὰ μεγάλα ἐπιβήσεσθαι ἀναγκάζοντες ἐπειρῶντο ζεύγους. τὴν ἱππικὴν. τὸ ἅρμα. τὰς ἀναβολάς. τὰς ἐπωμίδας. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπόμενος ἐν ἄγνοιᾳ ἦν, σκηνὰς μὲν τὰ ἀγοραῖα σκευοφόρια, ἐμοῦ δὲ ὀλίγου, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οὓς ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἔκαστον τὸ ἀκριβὲς ὁ μὲν, Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐστι πύργωλος, χρυσοῦς, καὶ ἐλέφαντος ξυνηρμοσμένος, κεφαλὴν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαινάν τ' ἔχων τῇ δεξιᾷ. ἢ δὲ ὑπενύψας ἴδοις τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς πάσας καὶ γόμφους, καὶ ἅλας ἀμφιπαῖξ πεπερονημένους, καὶ κερμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ πίτυας ὑποπλόους, καὶ τοιαῦτα πολλὰ τοῦ ἀμορφίου ὑποκυρτοῦντα. ἰὼ λίχανε[1] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοις. τοιοῦτόν τι ἐστὶ βασιλεία ἐστίν. *Mic.* οὐδέπω ἔφυδα τὸ πλοῖον, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἰσὶ καὶ ἀρχῆς, οὐδὲ τοῦ ἀμορφίου ἐκείνου τοῦ πολλοῦ, ὅπερ ἐστίν. ὡς τότε ἐξελαύνων ἀποκλεπόμενον, καὶ τοσοῦτον ἄρχοντα, καὶ σκευοφορούμενον δεινῶς, ἔοικεν ὥσπερ Κολοσσικῷ παραδεί-

exiguum, triremes, vis pecuniæ innumerabilis, vasorum aureorum plurima copia, reliquaque omnis tragœdia principatus, supra quàm credi queat, ingens. Itaque cùm prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri sese rati: aliique alios trudentes concurrebant, quò me conspicerent: nonnulli, conscensis tectis, magni æstimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, anteambulones, & à tergo comitantes. Ego inter hæc mihi conscius quantæ me res discruciarent, versarentque, illis quidem propter insciitiam ignoscebam, at mei ipsius miserescebat, quòd similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus, aut Iupiter, omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextra tenens. At si immisso capite, quæ sunt intus inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos, per universum infixos, stipitesque & cuneos, picémque sublitam: item aliam id genus deformitatem intus inhabitantem. Omitto dicere muscarum, mustelarúmque vim, quæ nonnunquam in iis mansitant. Hujusmodi videtur esse regia dignitas. *Mic.* Nondum explicuisti lutum, & clavos, & vectes imperii, quinam sint, neque magnam illam deformitatem quænam sit. Nam cum admiratione vectari, & tam multis imperare, numinisque instar adorari, cum Colossi exem-

1 Μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id est, *soricum & murium aranearum copia.* Nam Sorices & mures aranei melius conveniunt quam muscæ. *Palm.*

γμοῦ. ἀπαίσιον γάρ τι ἔοικεν. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη καὶ Κολοσσοῦ λέγε. Αλε. τί σοῦτον ἔπεισαι ὦ Μίκυλλε, τὰς φόβους, καὶ τὰ δίγνωμα, καὶ ὑποψίας, καὶ μίσος τὸ πρὸς τοὺς συνόντας, καὶ ἐπιβουλάς. καὶ ἅμα ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἀποπλανον κἀκεῖνον, καὶ παραχῆς μετὰ ὀνείρατα, καὶ σύνοιας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμὸς, καὶ δίκας καὶ σκραπτείας, καὶ ψηφίσματα, καὶ συγγράμματα, καὶ λογισμός; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαί τινα ἡδέος ἐγχωρεῖ, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων, μόνον ἀφοσιοῦν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα. οὐδὲ γὰρ ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ὑπὸ ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα. καὶ ταῦτα, μεγίστην Ἀχαιῶν ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸ μὲν λυδὸν, [1] ὡς καιρὸς ἂν. τὸ Πέρσην δὲ, Κλέαρχος, Κύρῳ ξενολογῶν. ἄλλον δὲ, Δίων, ὡς ἂς τισι τῶν Συρακουσίων ξενολογήσαντα. καὶ ἄλλον Παρμένιον ἐπαινούμενον. καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος. ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ ὁ ἐρώμενος, ὡς ἀνάγκλιτα ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλου χαίρουσα. καὶ ὑποψιασθαί τινες λεγόμενοι, καὶ σὺ, ἢ πάππαρες τὸν δρυοφόρον ὡς ἀλλήλους ἀφυλογέζοντες. τὸ δὲ μέγιστον. ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰς φιλοτίμους μᾶλλον, καὶ ξυνίναι ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γὰρ, ὑπὸ δὲ παιδὸς ἀπέθανεν ὁ Φαρμάκων. ὁ δὲ, καὶ αὐτὸς ὑπὸ δὲ ἐρωμένου. τὸν δὲ ἄλλον, ὅτως ὁμοιότροπον ξένοις κατέλαβεν. Mi. ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς

exemplo quadrat: siquidem hoc divinum quiddam est. Nunc autem quæ sunt intra Colossum exponito. *Gal.* Quid primum tibi referam Micylle? utrum metus, curas mordaces, suspiciones, familiarium odium, & insidias: easque ob res, somnum rarum, eumque levem, ac plena tumultus insomnia, cogitationes perplexas, spes semper improbas: an verò otii penuriam, postulationes, judicia, expeditiones, edicta, fœdera, consultationes? Quibus rebus fit, ut ne per somnium quidem, aliqua re jucunda frui liceat: verùm ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, milleque negotia sustineat. Quippe nec Atridem Agamemnona dulcis habebat, Somnus, multigenas versantem pectore curas. Idque cùm reliqui omnes Achivi sterterent. Adde quòd Lydum illum discruciat filius mutus: Persam Clearchus Cyro milites peregrinos conscribens: alium Dion cum Syracusanis nonnullis ad aurem communicans: alium Parmenion collaudatus. Item Perdiccam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque molestiam afferunt, amasius non sponte consuescens, concubina alio gaudens: tum siqui defectionem parare dicantur: aut duo quatuorve satellites inter sese susurrantes. Quódque gravissimum est, amicissimi quique vel maximè suspecti sunt habendi, sempérque metuendum, nequid magni mali ab illis oriatur. Nam alium filius, alium amasius veneno necavit: alium similis mors forsan eripuit. *Mic.* Apagesis, atrocia sunt Gal-

1 Τὸς καιρὸς ἂν] Dixi ad ὑπὲρ τῆς εἰκόνων, sive apologiam pro imaginibus. *Marcil.*

ὦ Ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστερον σκευτοθημῶν ἐπικινυφόπτα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κατείρων, καὶ ἀκρήτῳ σπασάμενον φλέγμα φιλοτησίαν. ὁ δὲ κλιδάμων, ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' ὀφρῦ, ὀλίγον τι αἱμάξας ἔσται δακτύλου σπιθαμήν. οἱ δὲ, ὡς φῂς, ἡνιόχους δὶ ὠχεῖντας, καὶ πώπας, μυελοὺς κακοῖς σιμώσσοντας. οὐ ἐπιδεῖν πίσσιον, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκρισταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδὼν ἔγωγε, τοὺς μὲν, Κίκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ [1]ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἱππίσια κώμυλα, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἐνὸ δ', οἷα πολλὰ γίγνεται ἀθρόως τις αὐτῶν, ὁ μὲν τῇ σκηνῇ κατάπτοιη, γέλωτα δηλαδὴ παρέχων τοῖς θεαταῖς· ὁ δὲ ὑποκριτὴς μὲν σκυτοτόμος αὐτῷ διαδήμασι, καὶ [2]ῥάκια δύσλωτα ὄντα, καὶ τὸ ἐμβάδιον τὸν ὑπόδησιν ἀμορφοτάτην, καὶ ὑπὸ κῆρ λόγον δ' ποδός. ὁρᾷς ὅπως μὲ ὠνήσεσθαι ἐδόκεις ἤδη ὦ βάλπτε ἁλιεπηγόν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲ, τοιοῦτόν τι ὄφλημα ἔσται. ἵππος γὰρ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν ὑποτελῆ; Ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον ἀπαιτεῖς τὸν λόγον,

Galle, hæc quæ narras. Quare mihi rutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quàm ex aurea phiala propinatum poculum haurire cicuta & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum eſt periculi, ut ſi paulum aberret ſmilion, deflectatque à recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine. At hi, ut ais, lethifera agunt convivia, idque innumeris in malis conſtituti: qui ubi conciderint, perſimiles eſſe videntur tragicis hiſtrionibus. Nam multi ut videre eſt, quoad Cecropes ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata geſtant, eburneiſque capulis gladios, comamque ventilatam, & chlamydem auro intertextam. Quòd ſiquis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profectò movet ſpectatoribus: videlicet perſona unà cum ipſo diademate contrita, vero autem actoris capite cruentato, cruribusque magna ex parte renudatis, ut jam interioris amictus panni quàm ſint miſeri fiat perſpicuum: ac cothurnorum quos pedibus induxerunt appareat deformitas, cùm pedis modo non reſpondeant. Vides ut me jam ſimilitudines conferre docueris optime Galle? Cæterùm tyrannis, talis quædam res eſſe tibi viſa eſt. Sed cùm equus eſſes, aut canis, aut piſcis, aut rana, quomodo eam vitæ rationem ferebas? *Gal.* Quem nunc moves ſermonem

1 Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Heliod. lib. 2. *Bourd.*

2 Ῥάκια δύσλυτα] Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut pater apud L. Polluc. c. 13. l. 7. Eorum qui ſervos fingebant veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic in Epiſt. Saturn. *ai τραγικαὶ ἱστῶτες ἐκ ῥακῶν πάνυ δύσλυτον συγκαμμένων.* Hinc *centunculum mimi*, apud Apul. Apol. 1. Hinc jocus ille Plautinus. *Conſutus tunicis hunc ad venio non doctus.* Idem.

κἀγὼ δ' ἔφην παρρησιάσομαι πρὸς σὲ τὰληθῆ περὶ τούτου· ἐπιθυμῶ μὲν γὰρ καὶ ἐγὼ τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας, οὐδὲν ὅσον οὐκ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπιθυμῶν τοῦ βίου τούτου καὶ τῆς ἀνθρωπείας, μόνας ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ μετρίας ἐμμελετηκώς· πολὺ γὰρ ἂν ἵππον, ἢ συνωφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ἀψοφητὸν κέντρωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, σὺν ἂν ἴδοις σὺ σκεπτόμενος. Μι. ἀληθῆ ταῦτα ἴσως ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δ' ὅλα πέπονθα, οὐκ αἰσχυνόμενος σοὶ λέγειν. ἐδόκουν δυσὶ μοῖραι ἀπομοχθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς ὁ παῖδα εἶναι πολύσπορον ἡμῖν. ἀλλά μοι ὁ τυφλὸς ἔτι καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔφηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον. καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς καταρράκτου Σίμωνι ἀπαντήσομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς. Αλε. ἐγὼ σε ἀφήσομαι ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἕξομαστὴς, ἕπου μοι. ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν οἰκεῖον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις εἴ τι τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. Μι. πῶς τοῦτο; κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ μὴ τοιχωρυχεῖν με συμφασκόντων; Αλε. ἀδαμῶς. ἀλλ' ἐμοὶ μοῖρά ἐστιν ἱερὸς εἶναι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ὦ τις τὸ ὑραῖον πλέρον τὸ μήκιστον, ὃ δ' ἀπαλότατον ἐπικρεμᾶται ἐστί. Μι. δύο δ' ἔστι τοιαῦτα. Αλε. τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποπατάσας παρέχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βάλωμαι, ἀνείλειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δυνήσεται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ὡς ὁρῶμεν αὐτός. Μι. ἀληθῆ μὲ ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ ἔχοις ἄν. ἐμοὶ δ' ἂν ὦ τοῦτο ἅπαξ παρέχῃς, ἐπιδεικνύμενος ἐμαυτὸν ἐν τοῖς ἑταίροις, ἐπιτρέψω σοι καὶ τὰ ἔνδον ἅπαντα ἐπισκοπεῖν. Αλε. ἀλλὰ μὴν ἐπιτρέψεις· ἐπεὶ καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ τοῦ ἔνδον ἰδεῖν, ὅπως ἔχει. ἀλλὰ μὴ ἀναβάλλου, ἀλλ' ἐπίβαινε τοῦ ὤμου, καὶ ἐπιλαβοῦ τῆς κεφαλῆς, καὶ μὴ ἀφῇς ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πτερόν. Μι. ἀλλὰ μὴ φοβοῦ· ἀσφαλῶς γὰρ ἔχω. ἄγε δὴ ἐπὶ τὸν Σίμωνα ἡμᾶς ἄγε, καὶ ἐπίδωμεν τὰ ἐκείνου. Αλε. ἀκολούθει μοι κατὰ τὸν ἀέρα, ἵνα μὴ ἐκπλαγῇς ἐν τῷ πρώτῳ πτερύγισμα τοσοῦτον ἐπιβαλόμενος. Μι. ἀλλὰ μὴ φοβοῦ· ἀσφαλῶς γὰρ ἔχω. ἄγε δὴ ἐπὶ τὸν Σίμωνα ἡμᾶς ἄγε, καὶ ἐπίδωμεν τὰ ἐκείνου. Αλε. ἀκολούθει μοι κατὰ τὸν ἀέρα, ἵνα μὴ ἐκπλαγῇς ἐν τῷ πρώτῳ πτερύγισμα τοσοῦτον ἐπιβαλόμενος.

nem & longior ſit, neque hujus temporis. Illud autem unum in genere dixerim, nullam ex omnibus vitam mihi non viſam tranquilliorem humana, naturalibus duntaxat cupiditatibus, & uſibus circunſcriptam. Si quidem aut publicanum equum, aut ſycophantam ranam, aut ſophiſtam graculum, aut cupediarium culicem, aut cinædum gallum atque id genus alia quæ ſtudio proſequimini, inter illos non videas. *Mic.* Hæc quæ dicis Galle vera fortè ſunt. Verùm non pudebit me tibi fateri id quod mihi accidit. Nondum dediſcere poſſum cupiditatem illam à puero mihi inſitam, videlicet ut dives evadam. Quin nunc quoque ſomnium illud ob oculos verſatur, aurum oſtentans: potiſſimùm autem ſceleſtus ille Simon excruciat, qui tantas inter opes delicietur. *Gal.* Ego te hoc morbo levabo Micylle. Et ſiquidem etiamdum nox eſt, ſurge & ſequere me: ſiquidem te ad Simonem ipſum adducam, & in aliorum divitum ædes, ut videas quomodo res habeant apud illos. *Mic.* Iſtud quo pacto? Num me clauſis foribus parietes effodere compelles? *Gal.* Nequaquam: verùm Mercurius cui ſum ſacer, eximium hoc mihi conceſſit, ſiquis longiſſimam caudæ plumam avulſerit, quæ ob mollitiem inflectitur. *Mic.* Atqui duas habes ejuſmodi. *Gal.* At dextram cuicunque avulſam dedero geſtandam, is quoad volvero, poterit fores omnes aperire, & cuncta videre, ipſe inviſibilis. *Mic.* Equidem ignorabam Galle te præſtigiarum quoque peritum eſſe. Itaque ſi plumam hanc mihi ſemel præbueris,

1 Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. *Marcil.*

1 Ἐμοὶ

ἴψελ τὰ Σίμωνος πάντα· οὐ βραχεῖ δεῦρο μεταπωλεῖσθαι. μέθιεν γὰρ αὐτὰ παραλαβών. ὁ δ', εἰ δὲ μὴ ἀφεστράξεται, ἀποπίνειν τὰ κοτύλια. Αλε. ἐμοὶ δῆτα μέλοι ταῦτα. παρύγαλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς ἐκ τούτου τι ἐργάσεσθαι· ἔχων τὸ πλεῖον, ἀπαλοίνωτός με, κατεφαρᾶσαι αὐτόν. Μι. ἀπίθανον λέγεις. κλέπτειν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῶν τοιούτων. ἀπίωμεν δ' ὅμως. ἀφέξομαι γὰρ τῶν χρυσίων, ἢν δυώμεθα. Αλε. ἀπόπλου ὦ Μίκυλλε σοῦ πρότερον τὸ πλοῖον. τί τοῦτο ἄμφω ἀπέπλας; Μι. ἀσφαλίσεσθον ὅπως ὦ ἀλίπτρυτον, καὶ σὺ ἧττον ἄμορφον τὸ σκέλος ἕξῃ, ὃς μὴ χωλοῖς ἄμφω ἐοίκατον τὰ ὑμᾶς μέρη. Αλε. εἶεν. [1] ἐπὶ τὸν Σίμωνα αὖθις ἄπιμεν, ἢ πρὸ ἄλλου πᾶ τὸ πλουσίου; Μι. εὖ ἴσθι, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν Σίμωνα. ὃς ἀντὶ δισυλλάβου, πεντασύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί δὴ ποιῶ τὸ ῥᾷστον τοῦτο; Αλε. ἐπίβαινε τὸ πλεῖον ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. Μι. ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, ἀνεπιπίπτομεν ὥσπερ κλειδὶ τῇ θύρᾳ. Αλε. ἠγοῦ ἰὼν τὸ ταχύθυτον. ὁρᾷς αὐτὸν ἀκροπατοῦντα, καὶ λοχῶντά μου. Μι. ὁρῶ μὰ Δία, ὡς ἀμφυοφόρητε ἐν ὀψῶνος τῆς ψυαλλίδος. καὶ ἀκριβὴς σ' ἔοικε. σὺ δ' εἰδὲ ὁπόθεν ὦ ἀλίπτρυτον. καὶ κατόπλησον ὅλον σκυτικοῦ τέρατος δηλαδή. ὦ γὰρ τοσοῦτον ἄλφος ἐλήλυθε. Αλε. ἄκουσον ἃ φησιν. εἶεν γὰρ ὅπως ἔχει. Σι. σὺν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα σκοπεῖ, πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ

bueris, videbis ilico Simonis univerſas opes huc deportatas: etenim eas huc rediens transferam. At ille rurſum coria calceis aſſuenda obrodet, ebibetque. *Gal.* Atqui nefas ſit ictud facere. Nam mandavit Mercurius, ut ſi, qui pennam habuerit iſtiuſmodi quippiam patret, vociferando furem prodam. *Mic.* Rem narras neutiquam veriſimilem, nempe Mercurium cùm ipſe ſit fur, non finere alios, ut idem faciant. Abeamus tamen: nam à capiendo auro mihi, ſi poſſim, temperabo. *Gal.* Pennam prius revellito. Quid hoc rei eſt? ambas revulſiſti. *Mic.* Hoc tutius, minuſque tibi deforme futurum eſt, ne altera caudæ parte mutilatus claudices. *Gal.* Eſto. Sed utrum Simonem primum adibimus, an alium quempiam divitum. *Mic.* Non alium: ſed Simonem, qui pro diſſyllabo tetraſyllabus eſſe affectat poſteaquam dives evaſit. Iámque ad foras acceſſimus. Quid igitur faciam deinceps? *Gal.* Pennam ferræ admove. *Mic.* En Dii boni, oſtium perinde atque clave patefactum eſt. *Gal.* Præcedens in adverſum progredere. Vides illum vigilantem ac ſupputantem? *Mic.* Video per Iovem, & quidem ad obſcuram, ſiticuloſamque lucernam. Præterea pallet, haud ſcio unde, Galle, totúſque exaruit, & eſt extenuatus, nimirum à curis. Nam alioqui malè habere non dicebatur *Gal.* Auſculta quid dicat. Intelliges enim unde ita ſe habeat. *Simon.* Nimirum ſeptuaginta illa talenta tutò admodum ſub lectica defoſſa ſunt, & nemo

1 Ἐπὶ τὸν Σίμωνα] Floren. ἀεὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum elegantes Clariſſimus Caſaubonus ad Athen. c. 14. lib. 5. Mercer. ad Ariſt. pag. 241. *Bourd.*

μδὲς ὅλως ἔδει, τὸ ἓξ ἐκκαίδεκα, οὐδὲ Σωσύλος ὁ ἱππονόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κρυπτόμενόν με. ὅλως γὰρ περὶ τὰ ἵππεια ἐστι καὶ πάνυ ἐπιμελής. ἄλλως τε καὶ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς ἓξ δηπουθεν πολλῷ πλείω τύπτων. ἢ πόθεν οἱ ὁ Τίβιος πείσεται αὐτῷ ὅτι μίζαν ἀψώνητον ἔχεις; ἐλέγχθη ἓξ τῇ γυναικὶ ἐκδόσιον ἐπηθθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τάμοὶ ἤτοι ἀπολῶσι ἓξ κακοδαίμονες. ἀλλ' ἐδὲ τὰ σκεύη μοι ἀσφαλῆ ἐν ἀσφαλεῖ μοι λελεῖπται, τοσαῦτα ὄντα. δύδια γὰρ μή τις ὑπορύξας τὸ τοῖχον, ὑφήλητας ταῦτα, πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι. καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. Μι. μὰ Δία, στὶ γὰρ ὄμοιον ἐγὼ ἐς τὰ τρύβλια τὰ μάλης ἔχω. Αλι. σιώπησον ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Σι. ἄρεσον γὰρ ἄχρυσον αὐτὸν φυλάττειν. ἄπειμι περιέπων λιφαιτὸς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. τίς ἦν; ὁρᾶ σίγα ὦ ταίχωρύχε μὴ Δία. ἐπὶ κίνημα ἂν τυχόντες, εὖ ἴσθι. ἀριθμήσω αὖθις φορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με ὠφελῶ δίκλεπτον. ἰδὲ πάλιν ἐψοφηκέ τις ἐπ' ἐμέ. δηλαδὴ πολιορκεῖσθαι, καὶ ἐπιβουλεύεσθαι ἔοικε ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἐν λάθρᾳ τινά. ἀπολοῦμαι αὖθις τὸ χρυσίον. Αλι. τοιαῦτα μὴν στι ὦ Μίκυλλε τὰ Σίμωνος. ἀπόλωλα ἓξ ἐς παρ' ἄλλου τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τὸ νυκτὸς λοιπὸν ἐστι. Μι. ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον. ἐχθροῖς ὅτου πλησίον οἰκοίης. κἂν κώμης γὰρ πᾶς ἔξω αὐτὸν, ἀπολεῖν βούλομαι. Σι. πῆς ἐπάτηξέ με; λησόμεθα ὁ δύστηνος. Μι. οἴμωξε, καὶ ἀκούσῃ, καὶ ὄμοιον γένοιτο τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ προσεσταλκὼς αὐτός. ἡμεῖς ἓξ, εἰ δοκεῖ, nemo prorsus vidit. At ſedecim illa Soſylus equiſo vidit me ſub præſepi occultantem. Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, præſertim cùm laboris non ſit amans. Ac veriſimile eſt illum his multò plura ſuſtuliſſe. Nam unde Tibius heri tam ingens ſallamentum ipſi opſonaſſet? Ajunt etiam illum monile uxori emiſſe drachmis quinque. Hei mihi miſero, hi omnia diſſipabunt bona. At neque pocula, quæ tot mihi ſunt, in tuto loco ſunt poſita: quæ vereor, nequis ſuffoſſo pariete mihi tollat. Complures mihi invident, atque inſidias moliuntur: ac in primis vicinus Micyllus. *Mic.* Ita per Iovem » nam tibi ſum ſimilis: ac patellas ſub al[illegible]. *Gal.* Tace Micylle, ne nos præſentes prodas in furto. *Sim.* Optimum igitur fuerit ut ipſe inſomnis ſervem. Omnem obibo domum in orbem obambulans. Quis iſte? te video per Iovem, ô parietum perfoſſor. Bene ſe res habet, ſiquidem es columna. Refoſſum aurum numerabo rurſus, nunquid pridie me latuerit. En iterum aliquis me pulſavit: obſideor nimirum, & ab omnibus inſidiis appetor. Vbi mihi gladius? ſi quemquam deprehendero. Rurſum aurum defodiamus. *Gal.* Hujuſmodi Micylle, ſunt res Simonis. Sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum ſupereſt. *Mic.* O miſer cujuſmodi vivit vitam! hoſtibus eveniat eſſe ad hunc modum divitibus. Itaque pugno illi in maxillam illiſo, volo diſcedere. *Sim.* Quis me percuſſit? latrocinio diſpolior miſer. *Mic.* Plora, ac vigila, auróque attabeſcens illi ſias colore ſimilis. Nos autem, ſi videtur,

Gnis

Γνίφωνα τ δυσεφῆ ἑωρῶμεν. ἀ μικρὸν ἦ ὧδε οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὐτῷ ἡμῖν ἡ θύρα. Αλλ. ὁρᾷς ἐπικρεπῆ Ϲ τοῦτον ἐπὶ φρονήσει, ἀναλογιζόμενον τὰς τύχας, καὶ τὰς δακτύλας κρυπταλιπτίζοντα, ὃν διὰσ μιᾶϲ ὀλίγων πόλεϲ τοῦτο λιπόντα, σίλφιον, ἢ ἰμπίδα, ἢ μύωνα ζοιάϲ; Μι. ὁρῶ κινδυνεύομεν, μὴ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὑδὲ νῦν πολὺ τ σίλφης, ἢ ἰμπίδος ἄμεινον βιοῦντα. ὡς ἦ Ϲ ὧδε ἐπιτήδειον ὅλον τοῦτ τ λογισμῶν, ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. Αλλ. ἴωμεν τ σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ. καὶ ἰδὺ γὰρ ἀνέῳκται Ϲ αὐτῷ ἡ θύρα. ὥστ εἰσίωμεν. Μι. ἅπαντα τοῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμοὶ ἦν. Αλλ. ἔτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς γοῦν τ Εὐκράτην αὐτὸν μὲ ὑπὸ Ϲ οἰκέτου σχιζοβότου ἄνθρωπον. Μι. ὁρῶ νὴ Δία κυκλοπυγοσωίλου τινὸϲ, καὶ παχυλωμοῦ, καὶ ἀστόλαστου σὺν ἀνθρακίνῃ. τὴν φωνὴν ἦ ἐτέρωθι ὑπὸ Ϲ μαγείρου μοιχευομένην Ϲ αὐτοῦ. Αλε. τί δῆτ ἐβούλεϲ ἂν Ϲ τούτου κληρονομεῖν ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; Μι. μηδαμῶϲ ὦ ἀλεκτρυών. λιμοῦ ἀποθανεῖν κἀπολοίμην, ἢ τοιοῦτόν τι πεισόμενον. χαίρετω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα. δύο ὀβολοὶ ἔμοιγε πλοῦτόϲ ἐϲτ μέγιϲτον, ἢ τοιχωρυχίαϲ ἀπὸϲ τ οἰκετῶν. Αλε. ἀλλὰ νυὶ, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχνικὸν αὐτο, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸ ἡμέρας. τὰ λοιπὰ ἦ, σύσσιτοϲ ἔψῃ ὦ Μίκυλλε.

Gniphonem fœneratorem viſimus. Neque hic procul habitat, oſtium nobis ſponte patuit. *Gal.* Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis uſuras ſupputantem, cui propediem relictis hiſce omnibus, ſit in ſilpham aut culicem, aut muſcam abeundum? *Mic.* Video miſerum & vecordem hominem, neque nunc ſilpha, aut culice meliùs viventem. Vt verò etiam iſte totus rationibus intabuit! Ad alium eamus. *Gal.* Ad tuum, ſi videtur Eucratem. En tibi fores per ſe patuêre. Itaque introeamus. *Mic.* Paulò antè hæc omnia mea erant. *Gal.* At etiam nunc tu divitias ſomnias? Vides Eucratem ipſum à famulo, natu grandem. *Mic.* Video per Iovem obſcœnitatem quandam, & laſciviam non virilem. Quinetiam altera ex parte ipſius uxorem à coquo conſtuprari. *Gal.* Quid ergo? num optaris Micylle, horum hæres eſſe, cunctaque poſſidere quæ ſunt Eucratis? *Mic.* Nequaquam Galle. Fame potiùs peream, quàm mihi accidat hujuſmodi quippiam. Valeat aurum & convivia. Duo oboli mihi ſunt divitiæ potiores, quàm ſi à domeſticis mihi domus perfodiatur. *Gal.* Sed jam nunc quandoquidem dies ferme diluxit, domum noſtram repetamus. Reliqua, Micylle, aliàs videbis.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ICAROMENIPPVS, SIVE HYPERNEPHELVS.

ARGVMENTVM.

Quod suprà in specie, idem hic in genere tractat. Reprehendit enim in universum omnium hominum tum privatorum, etiam regum ac principum, omnia facta ac studia: sive ea privata sint, sive etiam ad cultum, ac religionem deorum pertineant, præcipuè autem philosophos, ut semper aliàs, insectatur, quos indicat non modo circa res humanas incerta ac stulta docere, verum etiam de rebus sublimibus, de mundo, de Deo, de providentia divina, & id genus aliis, absurda, atque impia quædam tradere, quæ neque viderant ipsi, neque aliunde cognoverint. Atque hac omnia sub Menippi nomine, quem aliàs quoque, ut philosophis infestum atque inimicum exhibet.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ὑπὲρ τετρακίσχιλιοι μὲν ἦσαν λπὸ γῆς σταδίοι μέχρι τοῦ σελήνης, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοσοῦτος μέν, ἐπὶ τὸ ἥλιον ἄνω παρασάγγαι πως πεντακόσιοι. τὸ δὲ λπὸ τούτου, ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τοῦ Διὸς ἄνοδον, καὶ τοῦτο ἡδέως ἂν ζώνῳ ἀετοῦ μιᾶς ἡμέρας. Ετα. τί τοῦτο ὦ πρὸς χαρίτων ὦ Μένιππε ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς. πάλαι γὰρ ἐπαιρομένου σε παρασηλεύων, ἡλίους τε σελήνας, ἔτι δὲ τοὺς φοβερωτάτους τοῦτο σταθμοὺς πάντας, καὶ παρασάγγας ὑποξυγίζοντας. Με. μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρός εἰμι, καὶ λελήθαμεν δικαίως σοι λέγων. τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὰς ἐναλίους ἀποδημίας. Ετα. εἶτα ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄρτοις ἐπικαίρως τῶν

MENIPPVS.

Er mille igitur erant ſtadia à terra uſque ad lunam, ubi prima nobis fuit manſio. Hinc ſurſum ad ſolem paraſangæ ferme quingentæ: à quo rurſum ad cœlum ipſum arcemque Iovis arduam, tantum ferè ſpatii fuerit, quantum aquila poſſit uno die expeditè conficere. *Amicus.* Dic mihi per Gratias Menippe, quænam iſta ſint quæ de aſtris apud te loqueris, ac tacitus tecum metiris. Etenim jamdudum te aſſectans, audio ſoles & lunas, quinetiam faſtuoſas & peregrinas iſtas voces, ſtadia, & paraſangas commemorantem. *Men.* Ne mireris amice, ſi ſublimia aëriaque tibi videor loqui: nam apud me ſummam reputo nuper actæ peregrinationis. *Amic.* Num ô bone, Phœnicum in morem, viam ſtellis notabas?

ὀδὸν ; *Men.* Οὐ μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐπεδήμουν τὴν ἀποδημίαν. *Etai.* Ἡ ἐγκλεες. μακρόν γε τὸ ὄνειρον λέγεις, εἰγε σπυρίδι ἴλαβες κριθαριμαθίας παρασπάγας ὅλας. *Men.* Ὄνειρον γὰρ ἂν τὸν δοκεῖς εἶναι λέγειν, ὃς ἐγρηγορὼς ἀφίγμαι καὶ ἥκω Διός ; *Etai.* πῶς ἔφησθα. Μενίππου ἡμῶν διοπετὴς παρεῖναι ἐξ οὐρανοῦ ; *Men.* Καὶ μάλα ἐγώ σε παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον ἔφην πάνυ Διὸς ἥκειν πέμπειν, θαυμάσια, καὶ ἀκούσας, καὶ ἰδών. εἰ δ' ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὰ τὰ ὑπερφυᾶ ἐρῶ, τὸ πέρα πίστεως δή που χρῆν. *Etai.* καὶ πῶς ἔγωγε ἂν θαυμάσαιμι, καὶ ὁλύμπιε Μένιππε γόνιμος αὐτὸς, καὶ ἐπίγαιος ὢν, ἀπιστεῖν δυνάμενος ὑπερφιάλῳ ἀνδρί. καὶ ἵνα καὶ Ὅμηρον εἴπω, ἃ ἐγνώκειν ἐγώ. ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, οἱ δεκεῖ, πόθεν πόρον ἄρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορέσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος. τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν, ὑπάνυ ἴσως ἐκείνην τὴν φρενῖ, ὥστε ἐμοῖς εἰκάζειν ἐσ σὲ οἰνοχοήσειν ἄν, ἀπάρπαστον χρηίσαντα σοῦ ἐξ αὐτοῦ. *Men.* σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλός εἶ. καὶ θαυμάσεσθον ἤδη, εἴ σοι τὰ παρὰδοξα ἐξ λόγου, μύθου δοκεῖ ἀσυσφερίς. ἀπορῶ μὲν ἤδη ἐθέσαι μοι σοῖς τὴν ἄνοδον, ὅτι τὸ κλίμακος, ὅτι παιδικὸν χρυσᾶν ἐξ αὐτοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. *Etai.* τοῦτο μὲν ἤδη ἐσ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, ἄγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἴέρακί τις, ἢ ἡλοιὸς ἐξ ἀγρώστης ἡυόμενος. *Men.* ὀρθῶς ὦ ἑταῖρε, καὶ σὺ δὲ σοφὸν εἴκασας. τὸ γὰρ δαιδάλειον σόφισμα ἐξ πτερῶν ἐσ αὐτὸς ἐμηχανησάμην. *Etai.* ἆπο ὦ τολμηρότατε πάντων, tabas ? *Men.* Non per lovem : ſed in ipſis aſtris peregrinabar. *Amic.* Papæ ! longum profectò refers ſomnium : ſiquidem totas paraſangas neſcius dormiviſti. *Men.* An ſomnium tibi videor referre : ego qui à Iove modò reverſus adſum. *Amic.* Quid dixiſti ? Ita-ne Menippus nobis à Iove adeſt è cœlo delapſus ? *Men.* Ita ſanè : ego tibi à ſummo illo Iove hodie venio, apud quem mira audivi, & vidi. Quòd ſi non credis : equidem hoc ipſo nomine ſupra modum gaudeo, quòd ſupra fidem ſum fœlix. *Amic.* Et quo pacto, ego divine & Olympie Menippe, mortalis cum ſim ac terreſtris, queam non credere viro qui nubes ſuperarit, quique, ut Homericis dicam verbis, jam ſit cœlitum unus ? At illud, ſi videtur, mihi dicito, quo modo ſurſum ſubvectus fueris, atque unde ſcalas tanta magnitudine tibi paraveris. Nam quantum ad faciem attinet, non es admodum ſimilis illi Phrygio, ut conjiciamus te quoque ab aquila raptum fuiſſe, quò pocillatoris alicubi munere fungereris. *Men.* Iamdudum apertè cavillaris. Nec mirum ſi narrationis novitas fabulæ videtur adſimilis. Cæterùm ad conſcenſum nihil mihi fuit opus ſcalis, neque ut pullus aquilæ fierem, cùm proprias alas haberem. *Amic.* Hoc quod dicis vel ipſum Dædali factum ſuperat : ſiquidem præter alia, nobis neſciis milvius, aut graculus ex homine factus es. *Men.* Rectè amice : neque procul à ſcopo conjeciſti. Nam & illud Dædali alarum artificium ipſe etiam ſum molitus. *Amic.* At omnium audaciſſime, non

1 Ὄνειρον γὰρ ἂν μὴ δοκεῖν λέγειν] δοκῶ σοι λέγειν. *Mariil.*

1 Οὐ-

οὐκ ἰδιδοίκεις μὴ ἓ σὺ καὶ τὸ ψελλόστομα κρέμασαι, μᾶλλον δὲ πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀναδήσῃς ἐπὶ τῇ σαυτῆ ὀνόματι; *Mi.* Δεδοικώς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρὸν τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα ἀφὸς τὸ ἥλιον ἐκεῖνον ἐπέπτη, πλησιόπτερος εἰς τοῦτο κατέπεσεν. ἡμῖν δὲ, ἀκριβῶς ἢν τὰ ἀκύπτερα. Εται. πῶς λέγοις; ἤδη γάρ σου εἶδον ὅπως ἡμᾶς μετεωρίσεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐκ διηγήσεως. *Mi.* ἔοικεν πως. ἀετὸν δέ μιμεῖσθαι συμβαίνει, ἐπὶ ἢ χῆνα τῶν κρεοπωλῶν, ἁρπάσαντα αὐτοῦ ἀλέκτορα τὰ πτερὰ, μᾶλλον ἢ ἓ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἰ σοι σχολὴ, δίεμι. Εται. πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέσομαι εἰμὶ τοῦ λόγου, καὶ πρὸς τὸ πέλαγος ἤδη κέχηνα τῶν ἀκροάσεων. μηδὲ πρὸς φιλίαν με ἀφείδῃς, ἵνα καὶ ἐκ διηγήσεως σὺν τῶν ἀπορτηρμένον. *Mi.* ἄκουε τοίνυν. ἐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ γέλοιον, μεχρὶ τότε φίλοι, ἐγκαταλιπεῖν. καὶ πῶς, ὡς σὺ φῂς σὺν τῶν ἀπορτηρμένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξεθαύμαζον τὰ κῆ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ τερπνὰ, καὶ ἀσεβῆ τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ δόξας, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς ἀσφαλοῦς ὑπολαβὼν, ἀνακύψειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέψειν ἐπειρώμην. καί μοι συνεπῆν, πολλὴν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, ποθὲν μὲν αὐτὸς ὅτος ὁ τοῦ σοφῶν καλούμενον κόσμος. ἐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν ὅθ' ὅπως ἐγένετο, ὅτε ἐδημιουργεῖτο, ὅτε ἄρχην, ὅθ' ὁ, τι τὸ πέλαγος ἐστὶν αὐτῶ. ἐπειδὴ ἢ κῆ μὴ non veritus es ne tu quoque alicubi in mare delapsus, Menippeum aliquod pelagus tibi cognomine redderes, quemadmodum ille Icarium? *Men.* Nequaquam: siquidem Icarus cùm alas haberet cera adglutinatas, eáque ad solem ocyssimè esset liquefacta, dilapsis alis, non mirum si decidit. At nobis celeres erant sine cera pennæ. *Amic.* Istud quî fieri potuit? Iam enim haud scio quo pacto paulatim me adducis, ut vera videantur quæ narras. *Men.* Ad hunc ferme modum. Aquilam egregiè magnam, præterea validum vulturem arripui. His cùm alas unà cum ipsis brachiis præsecuissem. Quin potiùs, si vacat, totius commenti rationem ordine tibi percensebo. *Amic.* Mihi quidem vel maximè vacat: adeò sublimis à sermone tuo pendeo: jámque ad narrationis finem inhio. Ne verò per Iovem amicitiæ præsidem me negligas, auribus in aëre suspensum, ob tuam narrationem. *Men.* Auscúlta igitur, Neque enim urbanum fuerit, si spectem amicum ore hiante relictum, præsertim, ab auribus ut ais, suspensum. Ego igitur, cùm expendens ea quæ sunt in vita mortalium, protinus omnes res humanas comperissem ridiculas, humiles, & instabiles: nempe opes; imperia, magistratus: contemptis his, atque horum studio: adjectóque animo ad ea quæ sunt verè bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Atque hîc multam mihi hæsitationem attulit, primùm hic ipse qui à sapientibus appellatur mundus. Neque enim invenire poteram, neque quo pacto, neque quo opifice factus fuisset, neque quod esset illius vel initium, vel finis. Deinde cùm particulatim

ρῶ ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἀναγκαζόμην. τὰς τε γὰρ ἀστέρας ὡρων ὡς ἔτυχε διεσπαρμένας, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπυθόμην εἰδέναι. μάλιστα δὲ τὰ περὶ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο. καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τε χρώματος ἀπορρήτου τινὸς τοῦ αὐτοῦ ἴσως ἐδοκίμαζον. ἡ μὲν γὰρ ἐς ἀκριβὲς λεπτύνασα, καὶ βορρᾶ προσφέρουσα, καὶ ὑοβδῶ, ἡ χιὼν, ἡ χάλαζα κατατηκόμενον, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάσχει ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ὄν. ὅπως μὲν ἐπειδὴ ἅπαξ διεκινήθη, ἄφασον εἶναι ἐτελμήσαμεν ἐμοί τε φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἴσως ἐπιμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πάσαν γε ἔχειν ἂν εἰκότως τὴν ἀλήθειαν. ὅτε δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς οἰόν τε πεπαίραζ σοφώτατα τε σκυθρωπότατα, καὶ χρόας ὠχριῶντας, καὶ γένεια βαθύτατα, φόλας γάρ ὑψαύχενας τινὲς, καὶ ὑπερσοφώμενοι οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν, τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν, αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ, ἐπισωρεύσειν ἀποδόσιν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἤξιον μεταμορφοῦσθαί τε διδάσκειν, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμηχανᾶσθαι οἱ δὲ, τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες συνέβαλον δόξας πάσας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὸν, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁπόσα μύρια καταμάθοιτις. ἃ δὴ πάντων ἔμοιγε ἐν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅπ μηδὲν ἄτοπον ὑπολαμβάνοντι ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ μαχόμενα πάσχειν, καὶ

tim contemplarer, multò etiam magis ambigere ſum coactus: quippe qui viderem ſtellas temerè per cœlum disjectas. Tum Solem ipſum, quid tandem eſſet, ſcire geſtiebam. Maximè verò, ea quæ lunæ accidunt, mihi videbantur abſurda, ac planè mira: putabamque inexplicabilem eſſe cauſam, cur illa ſubinde formam mutaret. Quinetiam fulgur emicans, tonitru erumpens, tum pluvia, nix, grando è ſublimi demiſſa: videbantur hæc quoque conjectu difficilia omnia, quæque nullis notis deprehendi poſſent. Itaque cùm ad eum modum eſſem affectus, optimum factu ratus ſum, ut horum unumquodque à philoſophis iſtis perdiſcerem: quos veritatem omnem dicere poſſe exiſtimabam. Quare cum ex illis præſtantiſſimos delegiſſem, quantum mihi conjectare licebat, è vultus auſteritate, è coloris pallore, ac barbæ profunditate (nam hi protinus viſi mihi ſunt ſublimiloqui, rerúmque cœleſtium periti) his ubi memet docendum tradidiſſem magna pecunia, quam partim è veſtigio præſentem numeravi, partim tum me perſoluturum promiſi, quum ad philoſophiæ ſummam eſſet perventum, volui ea quæ de cœleſtibus rebus nugantur doceri, & Vniverſi diſpoſitionem diſcere. At illi tantum aberat ut me priſtina liberarent inſcitia: ut in majores etiam dubitationes conjecerint: principia neſcio quæ, ac fines, inſecabilia, inania, materias, ideas, & id genus alia mihi quotidie offundentes. Verùm illud mihi omnium utique videbatur eſſe graviſſimum, quòd cùm nihil inter illos conveniret: verùm pugnantia, diverſaque inter ſe omnia loquerentur: tamen poſtulabant

ut

ὑπεισῆλθε, ἅμως πεῖσθηναί τί με ἤξίουν, καὶ αὐτὸς τὸν αὐτῷ λόγον ἐπιφέρειν ὑπῄγοντο ἐπειρῶντο. Ετερ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐφιλοσόφουν πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. Με. καὶ μὴν ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τῶν ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις πραγματείαν. οἶγε καθάπερ μὲν ἐπὶ γῆς βαδηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ὑδὲ ἐξύπνιον ὃ πλησίον διδοῦσκότες, ἵνιοι ὁ ὑπὸ γήρως, ἢ δρόμας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἀκριβῶς τε πάντα δυνεῖν ἔφασκον, καὶ τὸ ἥλιον καταμετρῆσαι, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπιβάτουσιν. καὶ ὥσπερ ἐκ τοῦ αἰσθάνου καθαπτόμενοι, μεγάθη τε αὐτῶν, καὶ χρόνους διεξήεσαν. καὶ πολλάκις εἰ τύχοι, μὴ ὁπόσοι σταδίοι μεγαρόθεν ἀθήναζε εἰσὶν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τοῦ σελήνης, καὶ ὃ ἥλιος χωρίον ὁπόσον εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, εἶναι λέγειν. αἴρων τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς καταδύσεις ἀναμετρῶντες. ἔπ ὁ κύκλος καλαχράφοντες, καὶ τετράγωνα, ἐπὶ τετραγώνοις ἑξαχημαλίζοντες. καὶ σφαίρας πινὰς ποικίλας, τὰ ἀρκτῶν δηλονότι ἐπιμετρῶντες. ἔπειτα ὁ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς ἐναργέζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονυχὶ διομνυμένους, μύθου μὲ εἶναι τὸ ἥλιον, καθικνεῖσθαι ὁ τὴν σελήνην, ὑδατοπολεῖν ὁ τοὺς ἀστέρας, καὶ ὃ ἥλιος καθάπερ ἰμονιᾷ τινι τὴν ἐκ θαλάττης ἀναπωμένους, ut ſibi fidem haberem: ac ad ſuam quiſque rationem me conabatur adducere. *Amic.* Rem abſurdam narras: ſi viri cùm eſſent ſapientes, inter ſe de rebus factioſè diſſiderent, nec de iiſdem eadem ſentirent. *Men.* Atqui riſeris, amice, ſi audieris illorum arrogantiam, & in differendo prodigioſam confidentiam: qui quidem quanquam in terra gradiuntur, nihilóque præſtantiores ſunt nobis, qui humi ambulamus: nec cernunt acutiùs quàm quivis alius aſtans, imò nonnulli præ ſenio & inertia cæcutiunt: tamen & cœli terminos perſpicere ſeſe profitentur, & ſolem metiuntur, & ea quæ ſupra lunam ſunt, aggrediuntur. Ac perinde quaſi delapſi è ſtellis, ipſarum & magnitudinem, & figuram exponunt. Ac ſæpenumero cùm fortè neque illud certò ſciant: quot ſtadiis à Megara diſtent Athenæ, tamen ſpatium quod intereſt inter lunam & ſolem, quot ſit cubitorum audent pronuntiare: æris altitudinem, maris profunditatem, terræ ambitum dimetientes: ad hæc circulos depingentes, ac triangulorum figuras ſuper quadrangulos inducentes, & varias quaſdam ſphæras, cœlum ſcilicet ipſum metientes. Iam verò annon illud inſulſum, & inſignis arrogantiæ: quòd cùm de rebus uſque adeò incertis loquantur, nihil tamen ita proponunt, quaſi conjecturis ducantur: verùm ſupra modum contendunt, neque ullum vincendi locum aliis relinquunt: tantùm non jurejurando confirmantes, Solem eſſe maſſam candentem, incoli lunam, ſtellas aquam potare: idque ſole veluti ſitula quadam per funem demiſſa, vaporem è mari

καὶ ἄπιστον αὐτοῖς τὸ πολὺ τὸν ἐξῆς διαφέρουσιν. τὸν μὲν γὰρ σύμπαντα, ὁπόσοι τε λόγοι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει ὡς Διὸς εἷς ὁ χαλεπὸν ἐπὶ πολὺ διεξιέναι δύναμαι, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα αὐτοῦ μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ ἐξ ἀρχῆς κόσμου γένεσις διαφέρει, εἶτα τοῖς μὲν, ἀΐδιόν τε, καὶ ἀνώλεθρον εἶναι δοκεῖ. οἰδὲ, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτὸν, καὶ τὸ κατασκευάσαι τὸ πρόσωπον, οὐκέτι ἐπαλήθευσαν. ὡς δὲ μάλιστα ἐπιχειρήσομεν, ἴσως μὲν πᾶν τοιχείτλων τὸ ὅλον ἐφιζάνειν, καὶ ἀσυγχύτως ἢ ὅπη ὄφιν ἦκον, ὅπη ὅπως ἔσται, ἕκαστα ἐπικαίνειν. καίτοι ἀσφαλῶς γε τὸ πανδεὲς γένεσιν, ἀδιαίρετον χρόνου, καὶ τόπου ἐπιπόνην. Ετερ. μάλα πάνυ ὦ Μένιππε, τολμηρὰς, καὶ θαυμαστοὺς ἀνδρὰς λέγεις. Μεν. τί δ' οὐ μέλλεις ὦ θαυμάσιε, ἀφεὶς τὰ ἰδιῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, καὶ τὰς ἀφεὶς ἰδέας τε, καὶ ἀσωμάτους τινὰς, καὶ ἀπείρους λόγους; καὶ γὰρ αὖ ἐν αὐτῇ νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη. τοῖς μὲν, πάλαι τὸ πᾶν περιγράφουσι. τοῖς δὲ, ἀπλῶς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσι. καὶ μὲν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους πάνυ εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τὸν ὡς ἀεὶ ἕνα αὐτῶν διαφθειρόμενον καταγινώσκουσιν. ἕτερος δέ τις οὐκ εἰρωνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τε ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. ἀεὶ μὲν γὰρ τὸν θεὸν, τί λέγει ἐν λίγειν, ὅπερ τοῖς μὲν, ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ, κύνων, καὶ χοίρων, καὶ πολλαχίαν ἐπόμενον. καὶ οἱ μὲν, τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τὸ ὅλον ἄρχειν ἀπένειμαν. ὥστε ἡμῖν ἐν ἄχθεσθαί μοι, τοσούτων λαπέσαι θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύοντο πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον. καὶ διελόμενοι, τὸ μὲν πᾶν, mari attrahente, atque illis omnibus ordine potum distribuente. Nam quanta sit in dictis pugnantia, cognitu facile est. Ac per Iovem quæso considera, num illorum decreta sint contermina, nec longo à se invicem intervallo distent. Primùm enim varia est de mundo sententia: siquidem aliis non genitus, nec interiturus esse videtur: alii & ejus opificem, & fabricandi modum ausi sunt dicere. Quos equidem cum primis admirabar: quòd cùm Deum quendam rerum omnium opificem constituissent: non etiam illud adderent, vel unde is esset profectus, neque ubi consisteret, cùm singula fabricaretur. Nam ante Vniversi ortum, non possis vel tempus, vel locum imaginari. *Amic.* Valdè audaces, Menippe, & prodigiorum authores homines mihi narras. *Men.* Quid si jam audias ô præclare: quæ differunt, & de ideis, & de incorporeis, tum quæ de finito & infinito loquuntur? Nam & his de rebus acriter inter se digladiantur: dum alii fine circunscribunt Vniversum: alii contrà infinitum rentur. Quinetiam ex his complures esse mundos demonstrabant, eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Rursum quidam alius, pacis nequaquam amans, bellum rerum omnium parens esse censebat. Nam de Diis, quid jam attinet loqui? Cùm his Deus esset numerus: illi rursus per canes, anseres, platanósque dejerarent. Alii reliquis omnibus Diis expulsis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant: ita ut grave mihi esset auditu, tantam esse Deorum inopiam. E diverso alii liberaliores, multos Deos faciebant: quibus divisis, hunc quidem pri-

σθῆναι θεὸν ἐπικαλῶν. τοῖς δ, τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα ἔνεμον τῆ θειότητος. ἔνιοι δ, οἱ μὲν, ἀσώματόν τι, καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον. οἱ δὲ, ὡς περὶ σώματος αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτε δὲ ἀσυνοίᾳ τῆ καθ' ἡμᾶς πεφυρμένον ἐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοὶ, ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τ' συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῆ λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας. ¹ οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν. ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δ, παῦλα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν δρᾶσιν εἶναι θεοῖς τινας ἐπέσθαι, ἀλλ' ἀδίατοθαι, καὶ ἀπηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. τοιαῦτα τοῖς παῦλα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψηγορεμένοις τε. καὶ ἡδυφυέσιν ἀνδράσιν ἐμὴν εἰχόν γε ὅπη τῆ λόγων τραπόμενος, ἀπεπλήκτόν τι αὐτῶν ὑφοίμι, καὶ ὑπὸ θαλίης μηδαμῆ ἀξιστρεπόμενον. ὅστι δὲ τὸ Ὁμηρικὸν οἰκεῖνο ἀτιχῶς ἔπασχον. πολλάκις μὲ γὰρ ἀνώρμησε πιέσθαι τινὶ αὐτῶν ἕτερος δὲ μὲ θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν ἐπὶ νῆς μ, ἀκύστοθαί τι ἀξὶ τύπτων ἀλαθὴς, ἀπεκίγνω-

primum Deum nuncupabant: illis secundas aut tertias divinitatis partes tribuebant. Ad hæc alii incorporeum quiddam atque informe putabant esse numen. Alii corpus esse imaginabantur. Deinde non omnes existimabant, res mortalium curæ Diis esse: verùm erant nonnulli, qui ipsos omni cura liberantes (ut nos senio confectos à ministeriis dimittere consuevimus) nihilo aliusmodi eos inducerent, quàm cujusmodi satellitia in comœdiis induci solent. Alii verò hæc omnia prætergressi, ne esse quidem ullos omninò Deos credebant: sed mundum nullo domino, nulloque duce temerè ferri sinebant. Quæ cùm audirem, non audebam fidem non habere altifremis istis, & probè barbatis viris: neque tamen inveniebam ad cujus verba me verterem, ut aliquam illorum sententiam nancisserer irreprehensam, ac nequaquam ab alio subversam. Quare Homericum illud mihi revera usu veniebat. Nam sæpenumero animus incitabat, ut alicui illorum crederem: sed me mens diversa vetabat. Ob hæc omnia consilii inops, in terra quidem de his veri quippiam audire desperabam:

¹ Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσι] Sic etiam infra: πῶς δὴ ἰσοτέλειαν συγχέαι. μιᾷ δ' ἄνπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παρεισρεύσομαι. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικὸν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comœdia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunæ viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium inducit sic dicentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comœdia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet
Faciam ut commista sit tragicomœdia.

Vtitur igitur vel potius abutitur comœdiæ nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragœdia, in qua sæpe inducebatur Satellitium regis vel Tyranni mutum solo rege loquente. Sic etiam nos vernaculè dicimus *je viens de la comedie*, licet tragœdia fuerit in scenam inducta. *Palm.*

¹ Τὸν

σιον. μέσον ἦ τ συμπίσης ἀποφάσις ἀπεκναγὼν φόβου ἔσαξ, εἰ αὐτὸς πλη-ρωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τ ἱερόν. τέτε δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογισμὸς Αἴσωπος, αἰετοῖς, καὶ κανθάροις ἐλόντα, καὶ κνημάλοις βάσμον ἀποφαίνων τ ἱερόν. αὐτὸς μὲν πλεονεφυήσας ποτε ἀδίκημα μικρὸν διωκόμενος οὐκ ἐμοὶ μοι κατεφάνη. εἰ δὲ γυπὸς, ἢ αἰτὸς ἐδεήθημεν πλεῖν, τοῦτο γὰρ μόνα ἀφορκίσας πρὸς μέγιστος αἰσθητὸν συμφέρος, τάχα ἂν μοι τὸν ἑτέρων ἀποχωρῆσαι. καὶ δὴ συνάδων τὸ ὄρνεα, ἀνατέρω μὲν τὸν δεξιὸν πλέυρα. ἦ γυπὸς ἦ, τὸν ἑτέρων ἀσπάσιον εὖ μάλα. εἶτα ἀφέλκυσας, ἐκ τὸν ἄμων πλαμῶσι κατελεγὸς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκρας τὰς ἀκυπλέυσις λαβὰς πνας ταῖς χερσὶ ἀφασκιώσας, ἐπειράμην ἐμαυτὸν τὸ σῶμα ἀναπηδᾶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετᾶν, ἢ ὥσπερ οἱ χῆνες ὑπὸ χαμαιπετῶς ἐπειρῶμην, καὶ ἀκροβατῶν ἄμα μὴ τ πλήσας. ἐπεὶ ἦ ὑπέκυψε μοι τὸ πτέρυγμα, τολμηρότερον ἤδη τ πέρας ἠλάμην. καὶ ἀναλθὼν ἐπὶ τὸν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κὴ ἔ κρημνὸς, φέρων ἐς αὐτὸ τὸ ἀκίνδυνον. ὡς ἦ ἀκινδύνως κατεπλάμην, ὑψηλὰ ἤδη, καὶ μετέωρα ἐφερόμην. καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος, ἢ ἀπὸ Ὑμηττέ, μέχρι Γερανείας ἐπτάμην. εἶτ ὀκνήσαν, ἐπὶ τ Ἀκροκόρινθον. εἶτα ὑπὲρ Φολόης, καὶ Ἐρυμάνθε, μέχρι πρὸς τ Ταύγετον. ἤδη δ' ἂν μοι ἔ τολμήματος μεμελετημένα, πάλαιός τε, καὶ ὑψαίτης χυόμενος, ἐδὲ ἔπι τι νεοττῶν ἐφερόμην, ἀλλ' ἐπὶ τ ὄλυμπον ἀπλᾶς, καὶ ὡς ὀλῶ μᾶλιστα κεφαλὴν ἐπισπασάμενος, τὸ λοι-

bam: ſed unica via, me univerſa dubitatione liberari poſſe arbitrabar, ſi ipſe alis aliqua ratione additis, in cœlum aſcenderem. Hujus rei conficiendæ ſpem mihi præbuit, primùm ipſa cupiditas, deinde ſcriptor fabularum Æſopus: qui aquilis interdum & ſcarabeis, cameliſque acceſſum cœlum demonſtrat. Verùm ut mihi unquam provenirent alæ, id nulla ratione fieri poſſe videbatur: ſi autem vulturis aut aquilæ alis me cinxiſſem (quæ ſolæ ad corporis humani modum ſufficerent) futurum forſitan ut mihi ſuccederet experientia. Itaque correptis avibus, alteri dextram alam, vulturi ſiniſtram ſcitè amputavi. Quas quum obligaſſem, humeriſque valida lora accommodaſſem, ſummiſque pennis anſas inſerendas manibus addidiſſem, mei ipſius periculum faciebam, primùm ſubſiliendo, & manibus ſerviendo, anſerúmque in morem adhuc humili ad terram volatu me ſuſtollendo, ſummiſque pedibus inter volandum ingrediendo. Poſtea cùm res ex animi ſententia mihi ſuccederet, jam audacius etiam experimentum aggrediebar: conſcenſaque arce demiſi me ipſum per præceps in theatrum ipſum. Quò cùm abſque periculo devolaſſem, ſublimia jam & ardua cogitare cœpi, méque tollens à Parnethe, vel Hymetto, Geraniam uſque volabam: inde verò ſurſum ad Acrocorinthum: deinde ſupra Pholoën, & Erymanthum, ad Taygetum uſque. Cum ergo jam audax facinus exercuiſſem: perfectuſque & altivolus evaſiſſem: non ampliùs de pullis imitandis cogitabam: verùm conſcenſo Olympo, cibo quàm leviſſimo paſtus, inde rectà in cœlum ten-

τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. τὸ μὲν πρῶτον, ἰλιγγιῶν ὑπὸ βάθους. μετὰ δέ, ἔφερον ἐς τοῦτο ἀμαυρώσεις. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἤδη τὸν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀπεστάσης, ἡδόμην κάμνοντας ἐμαυτῷ. καὶ μάλιστα μὲν τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπείην. ἀποστελάσας δὲ, κἀκεῖθεν ἐπ' αὐτῆς, ἀφανιπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τὸ Ὁμήρου Ζεὺς σκοπῶν, ἄρτι μὲν, τὴν τῶν ἱππημολγῶν Θρήκων κατορώμενος, ἄρτι δὲ, τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δοκεῖ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Πέρσιδα ἢ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμελάμην. Επει. σοφὸν ἢ ταῦτα λέγεις ὦ Μένιππε, ἵνα μὴ δὴ κατὰ τὸν ἀπολειπόμενοι τῆς ἀποδημίας. ἀλλ' εἴ τι σοι ἢ ὁδὸς παρέρχεται ἱστόρητον, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε σοῦ ἀκούσεσθαι προσδοκῶ πολλά, καὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι καταφαίνεται. Με. καὶ ὀρθῶς γε ὦ ἑταῖρε εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὸν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε, καὶ συνεπισκόπει τὸν ὅλην ἢ ἐπὶ γῆς ἀφέξιν. καὶ σοῦτον γέ μοι πάνυ μικρὸν δοκεῖ τινὰ τὸν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω ἢ σελήνης βραχυτέρω. ὥστε ἐγὼ ἄφνω κεκακύψας, ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῖ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ τὴν Ῥόδιαν Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὐθὺς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ, ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα, καὶ ὑπερανεσηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἤρεμα πρὸς

tendere cœpi: initio quidem obortā oculorum caligine ob profunditatem: sed hoc postea facilè ferebam. Verùm ubi jam ipsi lunæ vicinus essem, plurimum nubium emensus, sentiebam me defatigatum, ala maximè sinistra, nempe vulturina. Huc igitur diverti, eique insidens requievi, è sublimi terram inspectans: non secus ac Homericus ille Iupiter, nunc equitum Thracum, nunc Mysorum regionem despectans: mox etiam, si liberet, Græciam, Persidem, Indiamque: ex quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. *Amic.* Ergo ista quoque narres velim Menippe, ne ulla prorsus peregrinationis parte fraudemur: quinetiam siquid in itinere cognovisti, fac ut hoc quoque sciamus. Nam non pauca sanè à me auditum iri expecto, cùm de terra, tum de omnibus quæ in ea sunt, cujusmodi tibi visa sunt ex alto contemplanti. *Men.* At tu quidem rectè conjectas, Amice. Quamobrem quatenus licet, consensa luna inter narrandum peregrinanti comes esto, simulque mecum contemplare totam terræ speciem, habitumque: ac primùm quidem pusillam terram cernere puta, luna, inquam, multo minorem: ita ut repentè cùm despicerem, diu dubitarem ubinam essent tanti illi montes, ac tantum mare. Quod ni Rhodiorum Colossum, tum Phariam turrim vidissem, sine dubio ubinam esset terra, prorsus nescivissem. Verum ista quòd sint sublimia, præque cæteris eminentia, & Oceanus paulum ad

1 Τὴν τῶν ἱππημολγῶν] Hic Dialogus est Homericus cento. τὸν τῶν ἱππημολγῶν. Ex Iliad. v. *Bourd.*

1 Ὁπό-

ἡ ἥλιον ὑποφαίνων, διεσήμαινέ μοι χθὲς ἤδη τὸ ἀρώμενον. ἐπεὶ ἦ ἄπωξ τῶν ὄψει ἐς τὸ ἀπτὸς ἀπερισκόπων, ἅπας ὁ τῶ ἀνθρώπων βίος, ἄδη μοι κατεφαίνετο. ἃ μὲν ἔθνη μόνον, καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς σαφῶς οἱ πλέοντες. οἱ στολιμῶντες. οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι. τὰ γαμέσια. τὰ θηρία. καὶ πάνθ' ἁπλῶς, [1] ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. Ενν. πανταπασιν ἀπίδηλα φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως ὦ Μένιππε τὸν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῶ μεταξὺ ἀφροκίστου εἰς βραχὺ συνεσκιασμένην. καὶ οὐκ ἐγὼ μὴ ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλό τι φήσης ὁρᾶν, πῶς νῦν κρυπτὰς Λυγκεύς τις ἄφνω γλυφόμενος, ἅπαντα ἀφανισάσκεις τὰ ἐπὶ γῆς. τὰς ἀνθρώπους. τὰ θηρία. μικρὰ δὴν, καὶ τὰς τῶ ἐμπεδίων νεοττίας. Μέ. εὖ μοι ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο σοι εἰδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μ' ἐγνώρισε τὸν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐκ οἶός τε ἦν κατοράν ὑπὸ τῶ βάθους, ἅτε τῶ ὄψεως μηκέτι ἰθυνομένης, πάνυ μ' ἦλθε τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφὴς ἦν ὄντι μοι, καὶ ὀλίγα δὴν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται καθάπερ ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀθρακίης τις ἰδὼν, καὶ σοδῶ πλέως, καὶ κατακεκαυμένῳ. καίτοι μ' ὡς εἶδον, εἰρήσεται γὰρ, ὑπεπεφρίχθην, καί τινα σιλληναῖον δαίμονα φήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ, θαῤῥεῖ φησὶν ὦ Μένιππε, [2] Οὔτις τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις. ὁ φυσικὸς ἀτὸς εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με

ad ſolem reſplendeſcat, indicabant terram eſſe id quod videbam. Mox ubi fixius intenderem oculos, jam mihi omnis mortalium vita patuit: non ſolùm ſingulas nationes atque urbes videbam: ſed & planè navigantes, bellantes, agricolantes, litigantes, mulieres, feras: & ut ſummatim dicam, quicquid tellus educat alma. *Amic.* Hæc quæ dicis incredibilia ſunt, & inter ſe pugnantia. Etenim cùm paulò antè Menippe, terram quæreres, propter ingens in medio intervallum, in arctum contractam: adeò ut niſi Coloſſus tibi feciſſet indicium, forſitan aliud quiddam videre te credidiſſes: qui repentè factus lynceus, cuncta quæ ſunt in terra dignoſcis: homines, feras, ac propemodum etiam culicum nidos. *Men.* Rectè me admones: nam quod maximè dictum oportuit, id neſcio quomodo præterii. Poſtquam enim conſpectam à me terram agnovi, nec poteram alia propter altitudinem perſpicere, quia non pertingebat oculorum acies, graviter eam res me cruciabat: ac vehementer perplexum habebat. Mœſto mihi, ac propemodum lachrymanti, ſupervenit ſapiens ille Empedocles, carbonario ſimilis: cinere oppletus, atque exuſtus. Quo viſo, dicendum enim eſt, fui paulùm turbatus, ratus lunarem aliquem dæmonem à me videri. At ille, bono, inquit, es animo Menippe, Nullum ego ſum numen, quid Empedocles ille phyſicus. Etenim ubi me præcipitem in crateras injeciſſem, fumus ab

me immortalibus æquas? Sum

Ætna

1 Ὁπόσα τρέφει ζείδ. ἀρ.] Paſſim Homerus. *Bourd.*
2 Οὔτις] Homer. Odyſſ. π. *Idem.*

λὰ τὸ Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀπήγαγε, καὶ νυῦν ἐν τῇ σκιᾷ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτεῦμαι ὀρόσον. ἦκω τοίνυν σε [1] ἀπολύσων τὰ παρούσης ἀπορίας. ἀκριᾶς γάρ σε οἶμαι, καὶ τρίφθ, τὸ μὴ σαφῶς τι ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. ἐγὼ ἐποίησα λῶ σ' ἐγὼ βίλλυσι Ἐμπεδόκλεις. καλπιδίων πάχιστα κατακλῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνησόμαι ἀπίνδιν τί σοι ἐπὶ τὰ κατοδόχης. καὶ ταῖς νουμιλίαις ὄψις τὴν σελήνην σεῖς ἐγχανὼν ἀποσόμαζ. ἀλλὰ μοὶ τὰ Ἐνδυμίωνα ἦσθ' ὃς, οὐχὶ δ' μιδᾶ χάρεν ἀφίγμαν. πάσσθαι δέ τι τὴν ψυχλὼ, ἰδοὺ σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶδα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γεγένσῃ; μὰ Δι' ὦ σ' ἐγὼ λῶ μὴ σύ μοι [2] τὴν ἀχλυὼ πως ἀφέλῃς λὰ τὰ ὀμμάτων. νυῶ γὰ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ, καὶ μὰν εὖ γε ἦσθ' ὃς, ἐμὲ δέησῃ. τὸ γὰ ὀξυδερκὲς, αὐτὸς ἤδη γνῆσι ἦκες ἔχων. τί δ' ἐν τούτῳ ἐστι; ὑ γὰ οἶσθ' ἔφλω. οὐκ οἶσθα ἦσθ' ὃς ἀετὸν τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν πεφυκέμεν; καὶ μάλα λῶσθ' ἐγώ. τί δ' ἐν πτέρυγι ὀφθαλμὸς κοινόν ἐστι; ὅτι ἦσθ' ὃς, ὠκυπολὺ τὰ ἄλλων ζώων ἀετὸς ἐστι ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος ἀετὸς δέδορκε τῷ ἡλίῳ. καὶ τοῦτό ἐστι ὁ βασιλεύς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ὃν ἀκαρδάμυκτα ὄψις τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ τοῦτα ἦν σ' ἐγώ. καί μοι ἤδη μεζομένᾳ, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν, οὐχὶ τὸ ὀφθαλμὼ σ' ἀετὸς ἐνθήμιόν τις ἐμὸς ἐξελών. ὡς νυῦν ἡμιπλὴς ἀφίγμαν, καὶ ὃ πάντα βασιλικῶς ἐσκόσμημαι. ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύ-

Ætna raptum huc ſubvexit. Itaque nunc lunam incolo, aërivagus plerumque, ac rore victito. Adſum autem hac dubitatione te liberaturus. Id enim te cruciat, & torquet, ni fallor, quòd non liceat tibi terram perſpicuè cernere. Bene abs te factum, optime Empedocles: atque ubi primùm rurſus in Græciam devolaro, tui memor tibi in fumario libabo, terque noviluniis ad lunam inhians vota faciam. At per Endymionem, inquit ille, non acceſſi præmii gratia, ſed animum meum affecit, quod te vidi mœſtum. Verùm ſcis quid facies, quò perſpicax fias? Non per Iovem, inquam, niſi tu mihi forſitan caliginem amoveas ab oculis: nam in præſentia non mediocriter lippire videor. Atqui me, inquit ille, nihil erit opus. Nam viſus acumen ipſe jam è terra allatum habes. Quid igitur hoc rei eſt? Non novi inquam. Neſcis, inquit ille, te dextra aquilæ ala eſſe inſtructum? Maximè, inquam ego. Sed quid alæ cum oculo commune? Aquila inquit ille, inter animantia cætera viſus eſt acutiſſimi: unde ſola ſolem adverſum obtuetur: atque ita demum eſt rex, & ingenua aquila, ſi non conniventibus oculis radios aſpiciat. Ita quidem ajunt, inquam. Quare jam me pœnitet, qui non erutis oculis meis aquilinos inſeruerim cùm huc aſcenderem. Nam nunc ſanè dimidiatus advenio, nec per omnia regaliter inſtructus: at nothis iſtis & abdicatis videor ſimilis. Atta-

1 Ἀπολύσων τὰ παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *Bourd.*

2 Τὴν ἀχλυὼ] Ser. ad finem 2 Æneid. de hac nebula Æſchylus Sept. ad Theb. p. 80. Apul. lib. 1. Flor. *Idem.*

1 Τὸ;

πθεις. ἢ μὴν δεδοικά σοι ἦδη ὃς αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἕξεις βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐπαλήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι, καὶ λόγον ἕξεις πλείονος, τὸ δεξιὸν ὀφθαλμῷ ὀξυδερκὴς ἔσῃ. τὸ γὰρ ἕτερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διόψεσθαι, τὸ μεσόδμον ἄγαν τὸ χίσγος. ἄλις ἂν εἶη ἐμοὶ, εἰ δὲ ὁ δεξιὸς μόνῳ αὐτῶδες βλέποι. ἤδιον γὰρ ἂν ἔλαττον ἡδοίμην. ἐπεὶ δὲ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν, ἄμεινον φῶς τοὺς κανόνας ἀποδιοπτεύοντας τὰ ξύλα. ταῦτα εἰπὼν, ἐπειρᾶτο ἅμα τὰ τῶν Ἐμπεδοκλέους παραμιλήματα. ὁ δὲ, καθ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, ἐς καπνὸν ἠρέμα διελύετο. κἀπειδὴ τάχιστα ἐπεφερυξάμην, αὐτίκα μοι φῶς πάμμεγα ἐξεπέλαμψε, καὶ τὰς πάσας λανθανούσας πόλεις διεφαίνετο. καθακύψας γὰρ ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα. καὶ ἅπερ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν οἰκίαις ἔπραττον, οἱόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν, συνόντα τῇ ἀδελφῇ. Λυσιμαχίδην δὲ, τὸν ἐπιβουλεύοντα. καὶ Σελεύκῳ δὲ Ἀντίοχον, Στρατονίκῃ Δημητρίου λάθρα τῇ μητρυιᾷ. καὶ δὴ καὶ Φιλίππου Ἀλέξανδρον, τὸν τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον. καὶ Ἀντίγονον, μοιχεύοντα τὴν τοῦ

Attamen in te eſt, inquit, ut alterum oculum protinus regalem habeas. Si enim paulùm aſſurgens, velis cohibita vulturis ala, ſolam alteram movere, juxta proportionem alæ, dextro oculo acutè cernes: nulla enim arte poteſt alter non hebetiùs cernere, quòd ad partem pertineat deteriorem. Mihi, inquam, ſatis eſt, ſi ſolus dexter aquilina cernat acie. Nihilo enim fuerit deterius: ſiquidem etiam fabros vidiſſe mihi videor, oculo altero ligna meliùs ad regulam exæquantes. Hæc loquutus, ſimul ea faciebam quæ præceperat Empedocles: qui interim ſeſe paulatim ſubducens, ſenſim in fumum evanuit. Et ſimul atque moviſſem alas, ingens lumen mihi circumfulſit, adeò ut conſpicua fierent cuncta, quæ hactenus latuerant. Defixis igitur in terram oculis, clarè videbam urbes, homines, & quæ fiebant: nec ſolùm ea quæ ſub dio, ſed etiam quæ domi, latere ſe rati, faciebant. Ptolemæum vidi cum ſorore rem habentem: Lyſimacho ſtruentem inſidias filium: Antiochum Seleuci filium, novercæ Stratonicæ clanculum innuentem: Theſſalum Alexandrum ab uxore è medio tolli: Antigonum filii uxorem adulterio vitiantem. At-

1 Τὰς κανόνας ἀποδιοπτεύοντας] Verbum eſt tranſlatum à tectonica ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clariſſ. Theod. Marcil. ad Perſ. *Rowd.*

2 Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. mendoſe: hiſtoria narratur in Dial. de Syria Dea. & de imaginib. & de conſcrib. hiſt. Galen. lib. de præcognit. Plut. Iulia. Imper. Val. Max. ſimilem refert Atiſtener. Epiſt. 13. lib. 1. *Idem.*

3 Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τὴν τοῦ υἱοῦ γυναῖκα καὶ Ἄτταλον τὸν υἱὸν ἐγχείοντα τὸ φάρμακον] Vellem nos docuiſſet Lucianus, quis fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille à filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui extant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono cene Coelite egregia inter patrem & filium uſque ad ſhonem con-

γυναῖκα. καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἐπ' ἄλλῃ δ' αὖ, Ἀρσακίδῃ φονεύοντα τὸ γυναῖον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτῖνος ὁ Μῆδος, ὅτε ἐκ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων ἑλκεῖτο ἔξω ποδὸς, σκύφον χρυσοῦν τὸν ὀφρῦν κατηλοημένον. ὁμοῖα δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾳξὶ μιγνύμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δολίους, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους. καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων, τοιαύτην παρέχει μοι τὴν ἀφετηρίην. τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν, πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἐώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμέων, ἐπιορκοῦντα τὸν Ἀγαθοκλέα, τὸν μισθῶν τὴν μαθητὴν δικαζόμενον. Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα, ἐκ τοῦ Ἀσκληπίου, φιάλην ὑφαιρούμενον. τὸν δὲ κυνικὸν Ἡρόφιλον, ἐν τῷ καμαρωτῷ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δυτεύοντας, τοὺς ἀπατῶντας; ὅλως γὰρ, ποικίλη, καὶ παιγνιώδης τις ἦν ἡ θέα. Επι. καὶ μὴν ἔφη τοῦτο ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ καὶ τὴν τυχοῦσαν τερπνὴν σοι παρεσχῆσθαι. Με. πάνυ μὲν οὖν διελθεῖν ὦ φίλτατε, ἀδυσίαστον, ὅπερ καὶ ὁρᾶν αὖθις ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μὲν τοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων, τοιαῦτα

Attalo venenum porrigentem filium. Rursum ex altera parte Arsacen interficientem mulierculam: & Arbacen eunuchum gladium educentem in Arsacen. Porrò Spartinus Medus è convivio foras à satellitibus pede trahebatur, aureo calice in frontem impacto. Atque his ferè similia cùm in Libya, tum apud Scythas, & Thraces in regiis committi cernere erat, adulteria perpetrantes, occidentes, insidiantes, rapientes, pejerantes, trepidantes, à familiarissimis proditos. Et hujusmodi spectaculum nobis præbuerunt regum res. At res privatorum erant longè magis ridiculæ. Nam inter illos quidem videbam Hermodorum Epicureum, ob mille drachmas pejerantem: Agathoclem Stoicum de mercede discipulum in jus vocantem: Cliniam oratorem ex Æsculapii templo phialam suffurantem. Herophilum Cynicum in fornice dormientem. Quid enim alios commemorem, qui parietes perfodiebant, litigabant, fœnerabant, reposcebant? Nam varium quoddam, & undique mixtum erat spectaculum. *Amic.* Atqui rectè facies Menippe, si ista quoque retuleris. Contentaneum enim est te ex his non vulgarem percepisse voluptatem. *Men.* Fieri non potest, Amice, ut ordine singula recensèam, quæ vel spectare fuit difficillimum. Verùm ejusmodi ferè videbantur rerum capita, qua-

concordiæ vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Mollitidis regis filiam, numquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri auxilium laturus ivit. De Antigono Gonata dicto crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. *Palm.*

ἰφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆ ἀσπίδι. ἐν μὲν γὰρ ἦσαν αἱ λαπίναι, καὶ γάμοι. ἐπράθη ἡ διαφέρεια, καὶ ἐκαλλιστεῖον. καθ' ἕτερον ἦν μέρος, ἔθυέ τις. ὁ γαίδαρον ἦν, περὶ ὃν ἄλλος ἰφαίνετο· καὶ ὅτι μὲ ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας. ὅτε ἦν μεταβαίνω ἐπὶ τοὺς Σκύθας, διαπεμφθείς ἐπὶ τὰ ἁμαξοῦν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν ἦν ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐθεώμην. καὶ ὁ φοίνιξ ἦν, ἐνεπορεύετο. καὶ ὁ κίλιξ, ἐλῃστεύετο. καὶ ὁ λάκων, ἐμαστιγοῦτο. καὶ ὁ Ἀθηναῖος, ἐλικάζετο. ἁπάντων τούτων ὄντων τὸ αὐτὸ γινομένων χρόνου, ἅμα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ἐποιοῦ τις ὀχυρὰν ἔτ' ἰφαίνετο. ὥστε ἂν εἴ τις ἀθρήσειεν ἅμα πολλὰς χορδὰς, μᾶλλον ἦ πολλοὺς χορούς, ἔπειθ' ὑποζεύξειε τῇ ἀδύτων ἀκρίδι τὴν συμφιδίαν ἀφύζαν, ἴδιον ἄμβιν μέλος. φιλοθαυμάσιος ἦ ἐκφοβεῖ, καὶ τὸ ἴδιον περιαιθέρος, ἐς τὸ πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ ἐθέλημι μάχῃ, ἅμα σὺν μοῦσαν θεὸς Διὸς οἷα χρώτο ἂν ἡ ᾠδή; *Epi.* παῦε πάσπαλον ὦ Μένιππε, παιδίλιον, καὶ πίπερος μᾶλλον. *Me.* καὶ μὴν ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί. καὶ τοιαύτης ἀναμίξεως, ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συμπέπλεκται, ἐν μόνον ἀπρεπὲς φθεγξόμενον, ἀλλὰ ἐς ἀνομοίαν τὰ χρήματα, καὶ τεταραγμένα κινούμενον, ἐς τοιοῦτον ἐδεῖ ἐπινοῆσαι, ἅμα εἰς ἂν αὐτῶν ἴσασιν ὁ χορηγὸς ἀπελάσαι τὸ σκληρὸν, σὺν ἐπιδεᾶς λίχνοι. τέττιγι γὰρ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, σὺν ἐπὶ τὴν συμμιγῆ σκηνὴν, καὶ ἀπεκθέμενοι φδὴν ἀπαόντες, ἀλλ' ὦ αὐτῇ γε ποικίλῳ, καὶ πολυειδεῖ τῇ διατρῳ, qualia refert Homerus in clypeo, ubi erant convivia & nuptiæ, altera ex parte judicia, & conciones: rursùm alia ex parte sacrificabat quispiam. In vicinia verò lugens aliquis conspiciebatur. Porrò cùm in Geticam respicerem, belligerantes videbam Getas. Dein cùm ad Scythas transirem, cernebam in plaustris errantes. Paulùm autem inclinato in alteram partem oculo, spectabam agricolantes Ægyptios: Phœnix mercaturam exercebat, Cilix latrocinabatur, Lacon loris cædebatur, Athenienſis causas agebat. Quæ omnia cùm eodem tempore gererentur, cogita nunc cujusmodi rerum confusio cerneretur. Non aliter, quàm si quis producat multos saltatores, vel potiùs multas choreas: deinde præcipiat ut omisso quisque concentu propriam canat cantionem: actum unusquisque certatim canat, & peculiarem cantum absolvat, vociſque magnitudine vicinum superare contendat: cogita tecum per Iovem, cujusmodi futurus sit ejusmodi cantus. *Amic.* Modis omnibus, Menippe, ridiculus, & turbatus. *Men.* Atqui, Amice, hoc genus sunt omnes qui in terris choreas agunt: omnisque mortalium vita ex hujusmodi constat discrepantia: quippe qui non modò sonent absona, verùm & ornatu sint dissimili, diversaque moveant, neque quicquam idem cogitent, donec choragus omnes è scena exigat, negans ampliùs ipsis esse opus. Hinc autem similes sunt omnes, quum jam tacêt, nec ampliùs confusam illam & incompositam cantionem canunt. Verùm in vario ipso & multiformi theatro ridicula

πάντ' ἂν γελοῖα δόξειεν εἶναι τὰ χωρούμενα. μάλιστα δ' ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆλθέ μοι γελᾶν, τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν, ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνι μοῖραν ἔχειν τινὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ Ἀκαρνᾶσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γὰρ Ἑλλὰς ὅλη, ὡς τότε μοι ἀνεῖναι ἐφαίνετο, διακτύλων ὅσης τὸ μέγεθος τετάρων, καὶ λόγου εἶναι ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἔδοξεν. ἅτε ἐκείνων ἐφ' ὑπόψει τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καταλείποντο. ἐπεδὴ γὰρ ὁ πολυτελὴς τοῦτο αὐτῶν, μίαν τὴν ἐπιχωρίαν ἀτόμων ἰδικὴ μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, [1] εἴτε τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἐθεώρουν, ἀνεμνήσθην τοῦ ὀλίγου χωρίου κατ' ἐμὲ φασὶ σίγμασιν πλατυτέροις, τοσούτοις ὑπεῖναι Ἀργείαν, καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσοῦ μέγα φρονοῦντα, ὅτι διακτυλίους τε ἔχων ἑπτὰ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μυρίοις μετὰ χαλκοῦ ἦν τὸ μέγεθος. Ἐτεὸν, ὦ μακάριε Μένιππε, τὴν παροδὸν ἥδεως. αἱ δὲ δὴ πόλεις ἄνω Διὸς, καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, σηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; Με. οἷμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι. τὰς μὲν, εἰλουμένας, οἷον δὲ ἐξιούσας. ἑτέρας δὲ, ἐπανιούσας αὖθις

erant quæ gerebantur omnia. Præcipuè verò mihi risum movebant ii, qui de agrorum finibus contendebant, quique sibi placebant hoc nomine, quòd Sicyonium agrum colerent: aut quòd eam Marathonis partem haberent, quæ est juxta Oenoën, aut in Acarnania mille jugera possiderent. Cùm universa Græcia, ut mihi tum è sublimi despectanti videbatur, quatuor digitorum haberet spatium, Attica, ni fallor, proportione minima pars erat. Itaque cogitabam quid esset reliquum, quod divitibus istis animos tolleret. Etenim is qui inter hos agri plurima jugera possidebat, vix unam ex Epicureis atomis colere mihi videbatur. Cæterùm ubi ad Peloponnesum flexissem oculos, deinde terram Cynosuræ subjectam conspexissem, veniebat in mentem, pro quantula regione, quæ nihilo esset latior lente Ægyptia, tot Argivi & Lacedæmonii uno die cecidissent. Quinetiam siquem viderem auro superbientem, quòd & octo haberet annulos, & quatuor phialas, hunc magnopere irridebam. Totum enim Pangæum, unà cum ipsis metallis, vix erat milii magnitudine. *Amic.* O! te fœlicem, Monippe, qui tam novum spectaris spectaculum, At per Iovem, civitates ipsique homines, quanti videbantur ex alto? *Men.* Equidem arbitror te sæpenumero formicarum concionem vidisse: aliquas coactas, nonnullas exeuntes, rursum

1 Εἴτε τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἐθεώρουν, ἀνεμνήσθην τοῦ ὀλίγου χωρίου * πατοῦσι ὑπεῖναι Ἀργείαν & Λακεδαιμονίων] Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare, & legere Κυνουρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. lib. 5. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξῆσαν ὅπως ὁπλιτεύσωσι σφίσι ξυνδιαφθεροῦσι τὴν ἐς αὐτὸν πρὸ τῶν ἐς ἰδιότητα οὖσαν τῆς Κυνουρίας γῆς, ἣν ἀεὶ ποτὲ διαφέροντας μαθοῦσα ἔχει. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. 8. ex Herodoto lib. 1. Plutarcho in parallelis & aliis. *Palm.* 1 ἀπ-

εἰς τὴν πόλιν. καὶ ὁ ῥᾴστως, τὴν κόπρον ἀναφέρε. ὁ δ', ἀρπάσας πρῶτον ἡ κυάμου λέπος, ἢ πυρῶν ἡμίτομον, δεῦρο φέρων. οὕτως δ' εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸν λόγον τῶν μυρμήκων βίον, καὶ οἰκοδόμους πάσας, καὶ δημηγόρους, καὶ στρατιώτας, καὶ μάντεις, καὶ φιλοσόφους. πολλὴν οὖν με πόλεως αὐτοῖς ἀνθρώποις μάλιστα ἐφάνησαν, εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ μικρὸν τὸ παραδειγμα τὸ ἀνθρώπους οἰκίσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους. ἐπίσκεψαι δὲ Θετταλῶν. Δίρκης γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἀνθρώπους γεγονέναι. ἐπειδὴ δ' ἐν πόλει ἐγενόμην, καὶ κατεμάνθανον μοι, λέγουσιν ἐμοῦ τυγόντος, ἀνεπτάμην [1] δόματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους. ὥσπερ εἰκὸς ἀνελληθῆναι, καὶ ἡ πολλὴ, γυναικείου φαλλὸν ἀσθενοῦς ἐμβεβλημένου. Μένιππε φησὶν, ὅπως ὄναιο διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν ὃ δέ ἐστι. βαρὺ γὰρ ἀδὴν, ὃ μὴ τι φέρουσιν ἡμῖν. ἀγανακτοῦσι ἔφη τινὰ ἀεὶ χαλεπὴν, καὶ δίκην ἀπαιτοῦσιν παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ. ἀπίσχνημαι γὰρ ὦ Μένιππε, πολλὰ, καὶ δεινὰ πάσχων ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀκούσας. οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τοῖς πλουσίοις συκοφαντεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη. ἢν δέ τι ὧν τοῦτο αἰτῶσι δικάσιμον, ἢ ἀμφίκυρτον γένωμαι. καὶ οἱ μὲν, κατοικεῖσθαί τί μοι φασὶν. οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπιπρόσθεν τῇ θαλάττῃ. οἱ δὲ, ὅ, τι ἂν ἴσως ἐπινοήσῃ, τοῦτο μοι φορτίζουσι. τὸ πλοῦταιόν τε, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ, πλεπομένην τι, καὶ νόθην εἶναί [2] φασί μοι, σὺν has in civitatem redeuntes. Atque hæc quidem simum exportat, hæc alicunde raptam fabæ tunicam, aut dimidiatum frumenti granum apportat. Consentaneum autem est pro ratione vitæ formicarum, esse apud illos, & ædium structores, & concionatores, & magistratus, & musicos, & philosophos. Sed ipsis cum viris urbes formicarum nidis persimiles videbantur. Quòd si tibi videtur humilius exemplum viros cum formicarum republica conferre, veteres Thessalorum fabulas specta. Reperies enim Myrmidonas, gentem bellicosissimam, viros è formicis esse natos. Posteaquam igitur omnia satis spectassem & risissem, excussi meipsum, & subvolavi. Ad reliquos divos, Iovis altitonantis in ædes. Nondum stadium ascenderam, quum luna fœminea voce sonans, Menippe, inquit, ita tibi contingant quæ optas. Inservi mihi in re quapiam apud Iovem: dicas inquam, neque enim erit molestum, nisi fiquid oneris sit portandum. Nuntium, inquit, haud gravem, ac petitionem meo nomine Iovi perferes. Enecor, Menippe, multa, eáque non ferenda ab istis philosophis audiens: quibus nihil est negotii, nisi ut curiosè res meas exquirant, quæ quantaque sim, & cur dimidiata fiam, & utrinque gibbosa. Tum hi me dicunt inhabitari: illi speculi instar, supra mare suspensam esse: alii rursus id mihi attribuunt, quod quisque secum excogitarit. Postremò ipsum quoque lumen ajunt mihi, & furtivum esse, &

1 δόματα] Hesiod. 1. Oper. *Bourd.*
2 φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μι. Cætera Homerica sunt. *Idem.*

ἄνωθεν ἦκον παρὰ τὸν ἥλιον. καὶ ὁ παιδάριον. καὶ πῶς τοῦτό μοι ἀδελφὸν ὄντα μου, συκοφαντῆσαι, καὶ στασιάσαι σπουδάζοντα. ὁ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκεσαν ὁ ἥλιος, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον ἀφάτυφον. καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίστημαι αὐτοῖς, ἃ σχετλίασι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ, καὶ κακόπλυτα, οἷ μεθ' ἡμέραν σωφρονοῦσι, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ χρῆμα σεμνοὶ, καὶ ὅταν τῶν ἰδιωτῶν λοιδορῶνται, κἀγὼ τοιαῦτα ἰδὼν αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι πολυπραγμονοῦντα νυκτερινὰ πάθη, λύπης ἐπιπασσομένης τῷ νέφει, συνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέρουσι ἄνδρας, βαθεῖ πάγωνι, καὶ δοκεῖν εὐσχημονοῦντας. οἱ δ', οὐδὲν ἀνῆσαν, διασαφοῦντές μοι τὸν λόγον, καὶ παύσασθαι πρόσθεν οὐκ ἀξιοῦντες. ὥστε νὴ τὸν Δία, πολλάκις ἐβουλόμην μεσονυκτίου ὑπὸ παρρησίας, ἐν αὐτοῖς τοῖς ῥεύμασιν ἂν γλαῦκα διῆλθον. μέμνησο δὲ τοῦτό μοι ἀπαγορεῦσαι τὸν Δία. καὶ σφόδρα σοὶ χάριν ἕξω, εἰ μὴ δυνατὸν ἐστί μοι καὶ χάρον μόνον, ἵν' μὴ τὰς φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτελέσῃ, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ἐπισυμίσῃ καὶ τὸν σὸν κρεοσκόπον, καὶ τὸν ἀκαδημαϊκὸν κρεοφλέγη, καὶ παύσῃ τοὺς ὑπερπάτους διατρίβας. ὅτου γὰρ ἂν εἰρωνεύωμαι ἄγχομαι, ὀσημέραι αἷς αὐτῶν μαιμυττόμην. ἔοικα τοῦτο καὶ σοὶ ἐγὼ. καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον τὸν ἐπὶ δεξιᾶ ἀέρα,

& nothum, quòd à sole supernè proficiscatur. Neque finè faciunt, etiam cum hoc qui meus est frater, me committere, & factionem inter nos serere conantes. Neque enim sat erat ipsis dixisse solem ipsum esse lapidem, & massam candentem. Et tamen quàm multarum rerum illis sum conscia, quas noctu patrant turpissimas, & execrandas, cùm interdiu sint tetrico & virili aspectu, habituque gravi, & ab imperitis conspiciantur. Quæ etsi videam, sileo tamen. Neque enim decorum arbitror, retegere atque in lucem efferre nocturnas illas diatribas, & quam quisque in operto vivat vitam. Quinetiam si quem videro ipsorum adulterium committentem, aut furantem, aut aliud quid quàm maximè nocturnum audentem, continuò contracta nube tegebam, ne vulgo ostenderem viros senes, ea gerentes, quæ neque barbæ prolixæ, neque virtutis professioni essent decora. At isti nihilo minùs oratione me discerpunt, modisque omnibus contumelia afficiunt. Itaque noctem testor, mihi sæpe in mentem venisse ut quàm longissimè hinc demigrarem, quò linguam illorum curiosam effugere possem. Hæc igitur Iovi renuntiare memineris, idque addere, fieri non posse ut hoc in loco durem, nisi physicos illos diminuat: dialecticis os occludat: Stoam demoliatur: Academiam exurat: quæ in Peripato habentur, diatribis finem imponat: siquidem ita mihi parabitur quies, & me quotidie metiri desinent. Fient, inquam, quæ mandas: simulque rectà ad ipsum cœlum tendebam. Nulli ubi comparent ho-

1 Ἄνωθεν ἦκον παρὰ τὸν ἥλιον] Ἄνωθεν ἦ. παρὰ γὰρ ἥλιον. *Marcil.*

1 *Vul-*

ἔτι μὲ ἄπω βοῶν, ὑπ' ἀνθρώπων φαίνεσθαι ἔρχα. μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καταφερὴς, καὶ ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν ἡ τὸ ἥλιον εὐθείας, ἀφ' ἧς τὸ ἀστρον πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. καὶ τὸ μὲ σῶμα, ἰδὼν μοι ὡς σχολαίως, ἔσω παρεῖναι. ῥᾴδιος γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός. τὸ ἡ ἀετὸν ἡπιστάμην ὂν παλαιὸν οἰωνὸν τῷ Διΐ. ὕστερον ἡ ἐλογισάμην ὡς πάρεστι καταφρονήσοι με, γνοὺς τὴν ἑτέραν πτέρυγα τεθνεκέναι μου. ἄρτον γὰρ κρίνας τὸ μὴ παραινδυνεύειν, ἔκρηξον ἀφεστάναι τὴν ὄψιν. ὑπακούσας ἡ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸνομα ἐπυθόμενος, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Διΐ. κἀμοὶ ὀλίγον εἰσελθόντι πάνυ δεδιὼς, καὶ τρέμων. καταλαμβάνω τε πάντας ἄκρως συνηγμένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφροντίδας. ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῆ τὸ παραδόξον μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντες ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι ὑπελάμβανον, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους. ὁ ἡ Ζεὺς, μόλα φοβερῶς ὀφρύ τε ἐπανεδὼς εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; ἐγὼ ἡ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικρὸν μὲ ἐξέβαινον ὑπὸ τοῦ δέους. εἰσῆκειν ἡ ὅμως ἀχανής, ἐ ὑπὸ τ' μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. χρόνῳ μὲ ἄττα βοᾶν, ὑπ' ἀνθρώπων φαίνεσθαι ἔρχα. μετ' ὀλίγον γὰρ ἐ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καταφερὴς ἐγένετο, καὶ ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν ἡ τὸ ἥλιον εὐθείας, ἀφ' ἧς τὸ ἀστρον πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. καὶ τὸ μὲ σῶμα, ἰδὼν μοι ὡς σχολαίως, ἔσω παρεῖναι. ῥᾴδιος γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός. τὸ ἡ ἀετὸν ἡπιστάμην ὂν παλαιὸν οἰωνὸν τῷ Διΐ. ὕστερον ἡ ἐλογισάμην ὡς πάρεστι καταφρονήσοι με, γνοὺς τὴν ἑτέραν πτέρυγα τεθνεκέναι μου. ἄρτον γὰρ κρίνας τὸ μὴ παραινδυνεύειν, ἔκρηξον ἀφεστάναι τὴν ὄψιν. ὑπακούσας ἡ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸνομα ἐπυθόμενος, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Διΐ. κἀμοὶ ὀλίγον εἰσελθόντι πάνυ δεδιὼς, καὶ τρέμων. καταλαμβάνω τε πάντας ἄκρως συνηγμένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφροντίδας. ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῆ τὸ παραδόξον μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντες ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι ὑπελάμβανον, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους. ὁ ἡ Ζεὺς, μόλα φοβερῶς ὀφρύ τε ἐπανεδὼς εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; ἐγὼ ἡ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικρὸν μὲ ἐξέβαινον ὑπὸ τοῦ δέους. εἰσῆκειν ἡ ὅμως ἀχανής, ἐ ὑπὸ τ' μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. χρόνῳ

hominum-ve, boum-ve labores. Etenim paulò pòst ipsa etiam Luna mihi pusilla videbatur: jamque terram obtegebat. Porrò relicto ad dextram sole per ipsas volans stellas, tertio die ad cœlum perveni. Ac primùm mihi ut habebam, ilico videbar ingressurus: nam rebar fore ut fallerem, quòd essem dimidia parte aquila. Porrò sciebam aquilam jam olim esse Iovi familiarem. Postea apud me perpendebam illos quamprimum deprehensuros esse me, altera vulturis ala cinctum. Quapropter optimum ratus, non temerè venire in periculum, fores pulsavi. At Mercurius postquam responsasset, & nomen scisciatus esset, festinato abiit, Iovi renuntiaturus. Nec multo pòst introrsum accersitus, magnopere pavitans ac tremens. Offendoque Deos pariter considentes, non sine solicitudine. Nonnihil enim ipsos turbabat, novus & inopinatus adventus meus: & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines, ad eundem modum alati advenirent. Tum Iupiter admodum terribili [1] vultu, torvo & Titanico me obtuens, inquit, Quisnam es, & unde venis? ubinam urbs tibi, quive parentes? Quod cùm audivissem metu propemodum sum exanimatus. Constiti tamen obstupefactus, præque vocis magnitudine [2] attonitus. Aliquanto pòst ad me

1 *Vultu*] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac ejusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Id. in Timo. *Cogn.*

2 *Attonitus*] Ἐμβεβροντημένοι, καὶ ἐμβροντηθέντες à Græcis κυφοὶ appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit, utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἐξῳφρενῶν. Demost. de Coron. ἐμβεβροντηται, ἕτεραι λέγουσι. Hos Latini attonitos dicunt, Cels. attonitos quoque sæpè videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit

τω δ' ἐμαυτῶν ἀπαλλαττὸν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὸ μετέωρον σκοπεῖν, ὡς ἤλθοιμι πρὸς τοὺς φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαρρησιάσαιμι διαπαρθενῶνος τοῦ λόγου, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, ἐς τὸ πτερὸν, ἐς τὰ πάντα πτάλον, μέχρι πρὸς τὸ ὑψηλότατον. ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀποτέτμηκα, τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπισκιάζοντα. μειδιάσας δ' ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ὑπανεὶς τῶν ὀφρύων, τί ἂν λέγοις φησὶν Ὦτυ πέρι, καὶ Ἐφιάλτου, ἅπερ ἐς Μένιππον ἐτόλμησεν ἐς τὸ ὑψηλὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ γὰρ ἐπιτέτμηται σε καλῶς. αὔριον δὲ ἔφη, περὶ ἂν ἥκεις ζητήσεσθε, ἀποπέμψομεν. νῦν ἡμᾶς ἐξαναστὰς, ἐπιδείξει ἐς τὸ ἱππικὸν τῶν ὑρανῶν. καιρὸς γὰρ ἤδη ἐπὶ τὸ δίκην καθέζεσθαι. μεταξὺ τι ἀκούσαν, ἀνέκραγέ μοι περὶ τοῦ τῆ γῆ σταλησόμενον. τὰ δὲ ἄλλα μὲ οὐκέτι, πάνυ γὰρ ἤδη ὁ πυρὸς ἦν ἀνὼ ἐπὶ τὸ Ἑλλάδος, καὶ οἱ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν κακὸν ἦν, καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ὑομβρίας. μὴ γὰρ, ἠρόμην, ἄρα τις ἔτι λείψανον ἢ δεῦ Φειδίου, καὶ δι' ὃν αἰτίαν ἐκλείποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν, καὶ εἰ τὸ ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται, καὶ οἱ σωκλήθησαν οἱ τὸ Δωδώνης νεὼν σεσυληκότες. ἐπεὶ γὰρ περὶ τούτων ἀπεζευγάμεθα, εἶπέ μοι Μένιππε ἔφη, περὶ γὰρ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα ἔφην δίκαιος, ὦ τὸν Διὸς βασιλέα σε εἶναι

me reverſus, omnia dilucidè expoſui, ab ipſo exorſus capite: quemadmodum cupiſſem ſublimia illa cognoſcere: & philoſophos adiiſſem, pugnantia loquentes audiſſem: dictis illorum diſtractus deſperaſſem. Deinde meum inventum, alas, reliquaque omnia, ad ipſum uſque cœlum. Quibus addidi quæ Luna mandarat. Itaque ridens Iupiter exporrectis aliquantum ſuperciliis: Quid dicas, inquit, de Oto, & Ephialto, cùm auſus ſit & Menippus in cœlum aſcendere. At te nunc quidem ad hoſpitium invitamus. Cras, inquit, ſuper his quorum gratia huc adveniſti, dato reſponſo dimittemus. Simulque ſurgens, ibat ad eam cœli partem, unde omnia facillimè exaudiebantur. Iam enim tempus erat ut votis audiendis conſideret. Atque interdum mihi percontabatur ſuper his quæ in terris aguntur. Ac primùm quidem illa, quanti ematur triticum in Græcia: & num ſuperior hyems graviter vos tetigiſſet: num etiam copioſiore imbre olera egeant. Poſtea rogabat ſupereſſet-ne aliquis ex Phidiæ genere: & quam ob cauſam Athenienſes Iovialia tot annos intermiſiſſent: & an in animo habeant Olympium ſuum perficere. & an eſſent comprehenſi qui Dodonæum templum ſacrilegio ſpoliarunt. Ad ea cùm reſpondiſſem, Dic mihi, inquit, Menippe, quid de me ſentiunt homines? Quid, inquam, Domine, niſi maximè pium? nimirum omnium

Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν hunc Græci vocant. Ovid. Triſt. 1.

Non aliter ſtupui, quàm qui Iovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitæ neſcius ipſe ſuæ.

Xenoph. Anabaſ. γ. & ἀλλαχ. ſ. uſus eſt his dictionibus. *Cogn.*

1 Pyr-

πάντων θεῶν. παίζεις ἴσως φησί. τὸ δὲ φιλόνεικον αὐτῶν, ἀμφιβόλως οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἐγὼ γάρ πού σε χρόνῳ, ὅτι ἐν μόνοις ἰδόντα αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως τὸν ἐμέ. μεστὴ δὲ Διὸς πᾶσα μὲν ἀγυιὰ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε, ἐν ᾗ Πίσα, λαμπραὶ, καὶ πανήγυρεις πᾶσιν ἦσαν. νῦν δὲ ἐκ παντὸς τὸ θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι ἐνεποδίζον. ἐξ ὧν δὲ ἐν τοῖς Δελφοῖς μὲ Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατέστησε, καὶ Περγάμου τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδιον ἐν Θρᾴκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἄρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐκεῖ πάντες μὲ ἅπαντες ἥκουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παρέχουσιν. ἐμὲ δὲ, ὥσπερ παρηκμακότα ἤδη καὶ πεπαιανισμένον νομίζουσιν, ὃν ἐξ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσουσιν ἐν ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ὁρῶ μου τοὺς βωμοὺς ἤδη τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. τοιοῦτ' ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον, διακῦσαι τὰ ἐμὰ χθόνια. ἦν δὲ ἐξῆς τοῖς σημείοις τὰ ῥητότατα ἰοικότα, παρῆσαν ἔχοντες. καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνῳ ἦκεν χρυσοῦς. καθίσας δὲ ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀφετῆρος ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, περιέβλεπε τοὺς ἀγκῶνας ἑαυτοῦ. ἠύχετο δὲ καθ' ἑαυτὸν τὰ γῆς ἀφορᾷ, καὶ ποικίλα. συμπεφακυῖα δὲ ἐκ αὐτοῦ, ἐπῆκουεν ἅμα τῶν ἀγκώνων. ἦσαν δὲ τοιαῦτα. ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι δοίης. ὦ Ζεῦ, τὰ κεφάλαια μοι φωνῶν, καὶ τὰ σύνεγγυα. ὦ Ζεῦ, τὸ πατέρα μοι ταχὺς ἀπόλοιτο. ὁ δέ τις ἀφανὴς, ἐάν τε κληρονομήσαιμι τὰ γυναικός. εἴτε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ. γένοιτό μοι νικῆσαι

omnium Deorum, regem esse te. Ludis tu, inquit. Cæterum illorum contentionem probè novi, etsi nihil dicas. Fuit enim tempus quum & vates videbar ipsis, & medicus: denique unus eram omnia. Tum Iovis plenæ erant & viæ omnes, omnesque hominum conciones. Dodona etiam & Pisa splendidæ erant & celebres. Nec præ fumo sacrorum oculos mihi licebat attollere. Verùm posteaquam Apollo Delphis oraculum constituit, Æsculapius medicinæ officinam Pergami, & Bendidium in Thracia est exortum, Anubis templum in Ægypto, Dianæ apud Ephesios, ad ista concurrunt omnes, solennes conventus celebrant, hecatombas offerunt. Mihi verò tanquam ætate confecto, abundè magnum honorem habuisse se putant, si solido quinquennio sacrificarint in Olympia. Proinde aras meas frigidiores videas, quàm sint vel Platonis leges, vel Chrysippi syllogismi. Talia confabulando, pervenimus eum in locum, ubi ad audienda vota erat confessurus. Erant autem ordine fenestræ, cujusmodi sunt ora puteorum, habentes opercula. Iuxta unamquamque posita erat sella aurea: quarum in prima sedens Iupiter, detracto operculo, præbebat sese precantibus. Precabantur autem ex omni undique terra, diversa variaque: quæ ipse etiam audiebam auribus pariter admotis. Eaque hujusmodi erant. O Iupiter contingat mihi regnum. O Iupiter, mihi producantur allia & cepæ. O Iupiter, utinam pater mihi brevi moriatur. Alius quoque dicit: Vtinam sim hæres uxoris. Vtinam nemo sciat me struxisse fratri insidias. Contingat mihi litem vin-

τὸν Λίκτρ. τοφθόνου τὸ ὀλύμπια. ὁ δὲ πλοίοντων ἦ, ὁ δὲ, βορέας ἠόχθω ἐπνεύσειε. ὁ δὲ, νότος. ὁ δὲ γαμεχθὲς, ἤτοι ὗσαι. ὁ δὲ κυφὸς, ἥλιον. ἐπευχόμενον δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὰς ἀρχὰς ἐκάστου ἀκριβῶς ἐξετάζων, ὁ πείθω ἐπιτρέπει. ἀλλ' ἕτερον μὲν ἄλλοις πάντα, ἕτερον δ' ἀπένευσε. τὰς μὲν γὰρ διημίας τῆς αὐχένος, ἀνοίγειν δύο ἀμφὶ δὲ πυλίς, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατιθέναι φέρεσθαι. τὰς δὲ ἀνοίας, ἀπρόπτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀκάφνων κάτω, ἵνα μὴ δὲ πλησίον ἠθμοῖς δὲ ἀέρνιδι. ἐπὶ μιᾶς δὴ πολυόχθης, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑποσχνουμένων, ἔτυχε ὁποτέρου μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν. ὥστε δὴ τὸ ἀκαδημαϊκὸν οἰκεῖον ἐπεπόνθει, καὶ ἀδύνατα ἀποφαίνειν διαλέγων. ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπέχων ἐπὶ δὲ διεσκόπει. ἐπὶ δὲ ἐκκαίδεκα ἐχρημάτισε τοῖς ὄχλοις, ἐπὶ τὰ ἕξης μεταβὰς θρόνου, καὶ τὸν δεύτερον θυρίδα, καλαισχύνας τοὺς ὅρκους ἐκάλεζε δὲ τοὺς ὀμνύοντας. χρηματίσας δὲ τέτταρα, καὶ τὸ ἑπτωδέκατον Ἑρμόδωρος ἐπιτρέψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὰ ἕξης θρόνου, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέχων. εἶτ' οὐκέτι ἐπὶ τῶν τῆς θυσιῶν θυρίδα μετῆλθ', ἀλλ' ἧς ὁ καιρὸς ἦν, ἀπεκλείσθη τοῦ Διὸς τὸ θύοντος ἐκέκτητο τόμον. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέβαλε τοῖς ἀνέμοις, καὶ τοῖς ὄρνισι, ἃ δεῖ ποιεῖν. τὴν μὲν γὰρ Σκύθαις, ὕειν. παρὰ Λίβυσιν, ἀστράπτειν. παρ' Ἕλλησιν, νιφέτω. σὺ δὲ ὁ βορέας, πνεῦσον εἰς Λυδίαν. σὺ δὲ ὁ νότος, ἡσυχίαν ἄγε. ὁ δὲ ζέφυρος, τὸν

vincere, Olympia coronati. Porrò navigantium hic optabat ut flaret boreas, ille ut notus. Agricola pluviam, fullo solem petebat. At Iupiter audiens, & singula vota diligenter expendens, non pollicebatur omnia. Verùm hoc concessit Saturnius, abnuit illud. Nam justa vota per os fenestræ sursum admittebat, admissa ad dextram collocabat. Verùm iniqua flatu deorsum irrita disjiciebat, ne ad cœlum accedere possent. At super uno voto ambigentem vidi. Etenim duobus diversa petentibus, paresque victimas pollicentibus, nesciebat utri eorum potiùs annueret. Tum itaque Academicum illud ei accidebat, ut nihil statuere posset. Verùm [1] Pyrrhonis in morem suspensus hærebat, & considerabat ampliùs. Porrò ubi precantibus satis respondisset, ad proximam digressus sellam, & ad secundam fenestram, juramentis & jurantibus audiendis vacabat. Quibus cùm respondisset, & Epicureum Hermodorum contrivisset, ad proximam sellam sese transtulit, divinationibus, rumoribus, & auguriis attentionem adhibiturus. Hinc ad sacrificiorum fenestram transiit, per quam fumus ascendens, denuntiabat Iovi nomen uniuscujusque qui rem divinam faceret. His relictis, ventis & horis mandabat quæ facere deberent. Hodie apud Scythas pluito, apud Libyes fulgurato, apud Græcos ningito. Tu boreas in Lydia spirato, tu note quiesce, zephyrus in

1 *Pyrrhonis*] Gell. lib. 11. c. 5. De Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his Cic. in Lucull. *Cogn.*

1 *Pa-*

Ἀδρίαν ἀφανιζόντα, καὶ τὴ χαλάζης ὅση μέδιμνοι χίλιοι ἀφορισθεῖσαι κατὰ τὴν Καππαδοκίαν. ἀπάντων δὲ ἤδη κεκοσμημένων, ἀπηειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνος γὰρ ἤδη ἦν ὥρας λυ. καί με ὁ Ἑρμῆς ἀναλαβὼν, κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα ἐν τοῖς Κορυβάντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους, καὶ ἀμφιδύλους θεούς. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μυτίλους. ἄμβροσίαν δὲ καὶ νέκταρ παρεγεύομεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ἅτε φιλοθρησκίας, οἷα θεάσαιτο ἀποβλέπων τὸν Δία, κατύλλιον ὤν, ἢ, καὶ δύο ἐκ νέκταρος οὐκέτι μοι φέρων. οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς ἐμοὶ καθεύδοντι ἐγὼ τούτῳ τεκμαίρομαι, ἅτε σῖτον ἔδοντες, ἅτε πίνοντες αἴθοπα οἶνον, ἄμβροσίαν τε ἐμβροσίαν παρεμβάλλοντες, καὶ ἐκ νέκταρος μεθύσκοντες. μᾶλλον δὲ ἤδονται, ὀσφραινόμενοι τῶν ἐκ τῆς θυσίας καπνὸν αὐτῆς κνίσης ἀναπιμπλαμένων. καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προσχέουσιν. ὁ δὲ τῷ δείπνῳ, ἔφη, Ἀπόλλων ἐπαιάζει, καὶ ὁ Σειληνὸς, κἀγὼ ἐκέκραγμεν ἐξῃσμένος, καὶ αἱ μοῦσαι ἀνεκρέκοσαι, τό τε Ἡσιόδου θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὸν ἀρχαῖον ᾠδὴν τὸν ὑμνον τὸν Πινδάρου. καίτοι καὶ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἰκὸς ἐπόντες, ἱκανῶς ἀπολελειμμένοι. ἄλλοι μὲν μαθηταί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκηρύκες

in Adria tempestatem concitet: mille grandinis modii super Cappadocia dispergantur. Tandem omnibus ferme ordinatis, eum in locum ivimus ubi compotant Dii, quia cœnandi jam erat tempus. Me arreptum Mercurius jussit accumbere juxta Panem Corybantas, Attin, & Sabazium, inquilinos istos & ancipites Deos. Interea [1] panem exhibebat Ceres, Bacchus vinum, Hercules carnes, myrtum Venus, Neptunus mœnidas: simul etiam ambrosiam & nectar furtim degustabam. Nam optimus ille Ganymedes, quæ ejus erat humanitas, siquando Iovem oculos aliquò convertentem conspexisset, nectaris cyathum unum, aliquando duos mihi infundebat. Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quinetiam ego, ut qui illud ibi fim conspicatus, neque frumentum edunt, neque nigrantia vina potant, sed ambrosiam apponunt, & nectare inebriantur. Præcipuè verò gaudent vesci sacrificiorum fumo cum ipso nidore subvecto: & sanguine victimarum, quem sacrificantes aris infundunt. Cæterùm inter cœnandum Apollo cithara canebat, Silenus cordacem saltabat, stantes Musæ & Hesiodi Theogonias, & primam hymnorum Pindari odam nobis canebant. Deinde saturi requievimus, ita ut se quisque habebat, potu satis uvidi. At reliqui noctem, divique hominesque

1 *Panem*] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane, aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, *sine Cerere & Bacchofriget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quæve prima reperierit, scribit Plin. lib. 7. c. 56. *Cogn.*

2 Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Marcil.*

1 Ad-

ρυφαὶ οὖδὲ ταινόχυοι. ἐμὲ δ' οὐκ
οἶδα πόθεν μος ὕπνος. ἀπελογιζόμην
γὰρ πολλὰ μὲν ἐν ἄμα, μάλιστα δὲ οἷον
τε, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλ-
λων ὁ φύσει παῖς ὢν, ἢ πῶς ποτὲ τὴν
νύκτα ἐν ὑγιεῖ, ἢ ἥλιος παρόντος
ἀεί, καὶ συνδυσχεραίνει. τότε μὲν
οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ
Ἀθηναῖος ὁ Ζεὺς, ἐκέλευσε τοὺς κη-
ρύττειν ἐκκλησίαν. καὶ πειθὴ παρῆν
ἅπαντες, ἄρχειν λέγειν. τὸν
μὲν αἴτιον ἔφη ξυναγαγεῖν ὑμᾶς, ὁ
Χθιζὸς ὅτι ξένος παρέσχηται.
πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσα-
σθαι περὶ τῆς φιλοσόφων, μάλιστα
δὲ ὑπὸ τῆς σελήνης. καὶ ἂν ἐκείνη
μέμφηται ἐκτραπεῖς, ἴσχυεν μη-
κέτ' ἐπὶ πλέον ἀναβαλέσθαι τὴν ἀθρ-
σιν. ἡνίκα γάρ τι ἀθρόον ἐσπί-
πτει, ὑπὸ πολλῆς τῆς βίας ἐπιπολάζον,
ὀργὴν, φιλονεικίαν, κενόδοξον, ὀξύ-
χολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμαρον, τὸ
τυφωμένον, ὕβρεως ἀναπλέον. καὶ
ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐπώνυμον
ἄχθος ἀρούρης. ὅτου τοίνυν εἰς συ-
στήματα ἀφιρεθέντες, καὶ διαφόρους
[1] λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες,
οἱ μὲν, τοῖς ἀνομάσασιν. οἱ δὲ,
ἀκαδημαϊκούς. οἱ δὲ, ἐπικουρείους.
οἱ δὲ, περιπατητικούς. καὶ ἄλλα
[2] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα
δὲ, ὄνομα σεμνὸν τῷ ἀρετῇ περι-
θέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες,
καὶ βαίνοντας ἐπισταστικῶς, περι-
χύντες ἐπιπλάστῳ χιτῶνι, καθάπ-
τυσι ἤδη περιτέλλοντες, ἰσοκότης
μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑπο-
κριταῖς, ὧν εἷς ἀφέλῃ τὴν περιπο-
πέαν, καὶ τὸν χρυσόπαστον ἐκεί-
νην στολὴν, τὸ παλαιπάροδόν ἐστι

que per omnem Dormivêre, unum me non ſopor altus habebat. Nam animo verſabam cùm alia permulta, tum illa præcipuè: quî fiat ut tanto tempore barba non naſcatur Apollini, aut quî ſit nox in cœlo, cùm ſol ſemper adſit, & unà convivium agitet. Ac tum quidem obdormivi paulum. Mane verò excitatus Iupiter, juſſit indici concionem. Et cùm omnes conveniſſent, ſic fari cœpit. Vti vos convocarem, in cauſà fuit hoſpes hic, qui heri advenit. Verùm cùm alioqui jam olim mihi fuerit animus vobiſcum communicandi de philophis. Maximè verò à luna, hiſque de quibus illa conqueritur commotus, ſtatui haud diutius conſultationem prorogare. Eſt enim hominum genus, quod non ita pridem in vita extare cœpit, iners, contentioſum, gloriæ avidum, iracundum, guloſum, ſtultum, faſtuoſum, contumelioſum: & ut Homeri verbis dicam, Telluris inutile pondus. Iſti igitur in ſectas diviſi, ac variis rationum labyrinthis excogitatis alii ſeſe Stoicos appellant, alii Academicos, alii Epicureos, alii Peripateticos, aliis item vocabulis, his multò magis ridiculis. Deinde cùm illud virtutis nomen venerandum induerint, tum adductis in altum ſuperciliis, promiſſaque barba, fucato habitu obambulant, deteſtandos mores ſecum circunferentes, ſimillimi iſtis tragœdiarum actoribus: quibus ſi perſonas, ſtolamque illam auro ſparſam detraxeris, reliquum eſt ridiculum,

1 Λόγων λαβυρίνθους] Sic in Sympoſio, vel Lapitha. Διρυλ@, Λαβύρινθ@ Σίκιννι. *Bourd.*

2 Πολλῷ γελοιότ.] Flor. πολλὰ. *Idem.*

2 *Cacy*

γελοῖον, ἀνδρίσκον ἐπὶ δραχμῶν εἰς τὰ ἄγωνα μεμισθωμένον. τοιοῦτοι γὰρ ὄντες, ἀνδρίσκοι μὲν ἁπάντων κομῶσι. περὶ θεῶν γὰρ, ἀκόνητα διεξίασιν. καὶ σωκρατικῆς δέ τι ἐπιπάττουσι μεροδικίας, τῷ τε πολυφιλήτῳ ἀρετῷ τεταγμένοις, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι. καὶ σοφὸς μὲν τὰς μαθήσεις, σωφρονέστατον ἀεὶ, καὶ σωφροσύνῃ ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου, καὶ ἡδονῆς κολακεύουσι. μόνοι γὰρ ἐκ' ἑαυτοῖς γηθόμενοι, τί ἂν λέγοιτες, ὅσα μὲ ἐσθίουσι, ὅσα γὰρ, ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως γὰρ συλλείχουσι τὰ ὀβολῶν τὸ ῥυπόν. τὸ γὰρ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κρινοῦσι, μήτε ἴδιον ἐπιτηδεύοντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι, ἐ σκεπτοὶ κολεσῶντες, ἔτι ποτ' ἐν πολέμου συναγείρωσι, οὐ τοῖς βελῆ, ὁμως τὰ ἄλλων κατηγορήσουσι. καὶ λόγους πᾶς πικρὰς συμφορήσουσιν, ἐ λοιδορίας πᾶς ἐπιμελήσονται, ἐπιτιμῶσι, ἐ λοιδορῆσι τοῖς πλησίον. καὶ ὅτος αὐτῶν τὸ σῶμα φέρειν δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατος τε ᾖ, ἐ ἐπιμόνοτατος, ἐ σοφὸς πᾶς βλασφημίας θρασύτατος. καίτοι τὸ διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοᾶν, καὶ κατηγορεῖν τῶν ἄλλων, ὦ ἑρμῆ. σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν σοφὸς θεῶν σε σοφὸς τὸ βίου σωτηρεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια, ἐ ἀληθῆ θέλοι λέγειν. ὅτι πλεῖν μὲ, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθ, ἢ πᾶ πίχειν μετρίαν, σοφιτὸν εἶναι μοι δοκεῖ. κέκραγα γὰρ, ἐ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀυπόδητος ἐ χειμῶνος σοφειρχόμην. καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα, συκοφαντῶ. καὶ εἴ μοὶ τις ὠψώνησε τῶν πλησίον πολυτελῶς, ἢ ἐπίσην ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, ἐ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τίς, ἢ ἑταίρων κολάκειτας νοσῶν ἐπιθυμεῖ, ἀνδρίσκον ἐπὶ δραχμῶν εἰς τὰ ἄγωνα μεμισθωμένον. τοιοῦτοι γὰρ ὄντες, ἀνδρίσκοι μὲν ἁπάντων κομῶσι. περὶ θεῶν γὰρ, ἀκόνητα διεξίασιν. καὶ σωκρατικῆς δέ τι ἐπιπάττουσι μεροδικίας, τῷ τε πολυφιλήτῳ ἀρετῷ τεταγμένοις, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι. καὶ σοφὸς μὲν τὰς μαθήσεις, σωφρονέστατον ἀεὶ, καὶ σωφροσύνῃ ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου, καὶ ἡδονῆς κολακεύουσι. μόνοι γὰρ ἐκ' ἑαυτοῖς γηθόμενοι, τί ἂν λέγοιτες, ὅσα μὲ ἐσθίουσι, ὅσα γὰρ, ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως γὰρ συλλείχουσι τὰ ὀβολῶν τὸ ῥυπόν. τὸ γὰρ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κρινοῦσι, μήτε ἴδιον ἐπιτηδεύοντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι, ἐ σκεπτοὶ κολεσῶντες, ἔτι ποτ' ἐν πολέμου συναγείρωσι, οὐ τοῖς βελῆ, ὁμως τὰ ἄλλων κατηγορήσουσι. καὶ λόγους πᾶς πικρὰς συμφορήσουσιν, ἐ λοιδορίας πᾶς ἐπιμελήσονται, ἐπιτιμῶσι, ἐ λοιδορῆσι τοῖς πλησίον. καὶ ὅτος αὐτῶν τὸ σῶμα φέρειν δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατος τε ᾖ, ἐ ἐπιμόνοτατος, ἐ σοφὸς πᾶς βλασφημίας θρασύτατος. καίτοι τὸ διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοᾶν, καὶ κατηγορεῖν τῶν ἄλλων, ὦ ἑρμῆ. σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν σοφὸς θεῶν σε σοφὸς τὸ βίου σωτηρεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια, ἐ ἀληθῆ θέλοι λέγειν. ὅτι πλεῖν μὲ, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθ, ἢ πᾶ πίχειν μετρίαν, σοφιτὸν εἶναι μοι δοκεῖ. κέκραγα γὰρ, ἐ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀυπόδητος ἐ χειμῶνος σοφειρχόμην. καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα, συκοφαντῶ. καὶ εἴ μοὶ τις ὠψώνησε τῶν πλησίον πολυτελῶς, ἢ ἐπίσην ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, ἐ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τίς, ἢ ἑταίρων κολάκειτας νοσῶν ἐπιθυμεῖ,

lum, nempe homunculus ſeptem denariis ad agonem conductus. Atqui hujuſmodi cùm ſint, omnes quidem homines aſpernantur: de Diis verò abſurda prædicant: coactiſque adoleſcentulis deceptu facilibus, nobilem illam virtutem oſtentant, & verborum ambiguitates docent: atque apud diſcipulos temperantiam ſemper ac modeſtiam laudant, opes & voluptatem reſpuunt. Cæterum quum ſoli apud ſe ſunt, quid attinet dicere, quantum comedant, quantum Veneri indulgeant, ut ſordes obolorum oblingant: Et hoc omnium eſt graviſſimum, quod cùm ipſi nihil agant, neque publicum, neque privatum, ſed inutiles & ſupervacanei deſideant, nuſquam in conſiliis nuſquam numerentur in armis, alios tamen accuſant? congeſtiſque dictis amarulentis, & excogitatis convitiis, objurgant, & proximis convitiantur. Et hic inter eos primas partes ferre videtur, qui ſit clamoſiſſimus, impudentiſſimus, & ad maledicendum audaciſſimus. Quòd ſi hunc vehementer clamantem, alioſque incuſantem roges: Tu verò quid facis? aut quid per Deos dicemus te ad vitam conferre? Reſpondebit, ſi modò recta, veraque fateri volet: Navigare, aut agros colere, aut militare, aut artem aliquam aggredi, ſupervacaneum mihi videtur. Verùm clamo, ſqualeo, frigida lavo, & ſine ſoleis hyeme obambulo: ac veluti Momus ille, quæ ab aliis geruntur, calumnior. Aut ſiquis divitum ſumptuoſiùs obſonarit, aut amicam habeat, id exquiro, & indignor. Quòd ſi amicorum, aut ſodalium quiſpiam morbo de-

πυείας τε, καὶ θεραπείας διόλυ, ἀγροῖς. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν ὦ θεοὶ ταῦτα τὰ θέρμματα. οἱ δὲ ἐπικύρειοι αὐτῶν λιχνόβροι, κόλακες δὲ ὄβελιαῖοί εἰσι, καὶ μετρίως ἡμῶν καταφρονοῦσι, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λίχνοντες τὰς θεὰς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν. ὥστε ἄρα ὑμῖν λογίζεσθαι. διὸ δὴ ἄπαξ γοῦν περὶ τούτων βουλεύσασθαι, καὶ μετρίως φρονήσατε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θυσίαν ὑμῖν, πλείονα ἐλπίδα ἔχων ἀφελείας; ἃ μὲν γὰρ σήμερον αὐτὰ πάντα, πάντες ἠκούσατε δι' ἑνὸς χρὸς διηγημένα. ἀφ' ὧν ταῦτα, βουλεύεσθε, ἃ δὲ τοῖς ἀνθρώποις χρήσιμ' ἂν ἀφελιμώτατα, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα. εἰπόντος ταῦτα δὲ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο. καὶ σύριγξ ἐδόθη ἅπαντες., κεραύνωσεν, καθάφλεξον, ἐπίτρεψον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τὸ τάρταρον, ὡς τοὺς γιγαντας. ἡσυχίαν δ' ὁ Ζεὺς αὖθις ἐποιήσατο, ἵνα ταῦτα ὡς βέλιστα ἔφη. καὶ πάντες ἐπιτρέψοντες αὐτῇ Διαλεκτικῇ. πλὴν τό γε νῦν εἶναι, ὑ ἡμῖς κολασθῆναί τινα. ἱερομηνία γάρ ἐστιν ὡς ἔοικε, μηνῶν τούτων τεττάρων. καὶ ἤδη τὴν σὺν χαιρέκρατι ἐπηγγειλάμεθα. εἰς νέωτα ὧν ἀναβολὴν ἡ ὀργὴ, καὶ ἴσως κακῶς ἀπολοῦνται τῷ συμβούλῳ κεραυνῷ. ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. ὧδε δὲ Μενίππε, ταῦτα ἔφη μοι δοκεῖ. περιμαρήσεται αὐτὸν τὰ πλεῖστα, ἵνα μὴ δὲ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, κατὰ δὲ Ἑρμοῦ εἰς τὴν γῆν κατιόντος ἡμέρου. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος δεξιὸν ὦτος ἀποκρεμάσας, ἐπὶ ἑσπέρας χρὸς κατήνεγκε φέρων εἰς τὸ Κεραμεικόν. ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα ὡς ἑταῖρε, τὰ ἐξ ἀραιᾶς. ἄπειμι τοίνυν δὲ τοῖς σὺν τῇ Ποικίλῃ ἐμβατεύσι τοῦ φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελισόμενος.

cumbat, curaque & obsequio egeat, id ignoro. Hujusmodi alumnos habemus ô Dii. Iam verò qui ex his vocantur Epicurei, sunt & valdè contumelioſi, & nos non mediocriter lædunt, affirmantes neque curæ Diis esse res mortalium, neque omnino quæ agantur, considerari. Quapropter tempus est ut de his consultemus. Nam si semel hoc persuaserint iis qui sunt in vivis, non mediocriter furietis. Quis enim posthac vobis rem divinam faciat, cùm nihil inde expectet emolumenti? Nam de quibus hos accuset Luna, omnes audistis heri narrantem hospitem. Super his consultate, quæ sint hominibus utilissima, vobisque tutissima. Cùm hæc dixisset Iupiter, frequens adfremebat concio: mox clamarunt omnes, effulmina, exure, comminue: in barathrum, in tartarum, ut gigantes. At Iupiter rursum indicto silentio, fient ista, inquit, ut vultis. Omnes ipsa cum dialectica comminuentur, Quanquam in præsentia fas non est punire quemquam. Est enim Hieromenia, sicuti nostis, quatuor hos menses: jamque inducias promulgavi. Quare proximo anno, ineunte vere mali malè perdentur formidando fulmine. Sic ait, atque superciliis pater annuit atris. Cæterùm de Menippo, hæc mihi videntur, inquit: ut ademptis illi alis, nequando denuo redeat, à Mercurio deferatur hodie in terram. Hæc locutus dimisit cœtum. Me verò Cyllenius dextra auro suspensum, heri sub vesperam in Ceramico deposuit. Audivisti omnia, omnia inquam amice, quæ è cœlo mecum adfero. Quocirca jam abeo eadem hæc renuntiaturus philosophis in Pœcila inambulantibus.

BIS

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΤΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

BIS ACCVSATVS, SEV FORA.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus contra Philosophos nominatim institutus Fora vocatur. Etenim introducitur Ebrietas litem Academiæ intendens ob dimotum à se Polemonem. Stoa Voluptati, quòd Dionysius Heracliensis à se ad Epicureos transfugisset. Virtus Mollitiei, quòd Aristippus neglecta Socratis doctrina quam hauserat, à se ad Voluptatem, quam finem bonorum asserebat, transvolasset. Mensaria Diogeni Cynico, quòd se relicta philosophari cœpisset. Pictoria Pyrrhoni, eadem de causa. Denique Rhetorica & Dialogus Luciano: illa, quòd ad Dialogum se à qua multum nobilitatus fuerat, deserta transiviſſet. At hic, quòd relicto veteri ſuo charactere, jocoſa argumenta contra Platonis exemplum tractaret. Cæterum videtur author duo oſtendere voluiſſe. Vnum, quàm malis à principiis plerique ad profeſſionem Philoſophiæ proſilierint, cùm Polemon ex ebrioſo Academicus. Diogenes ex impoſtore Cynicus evaſerit: quàm viles etiam homines ad philoſophandum ſe contulerint. Alterum ſuorum ſtudiorum & inſtituti rationem: quod & in Promotheo fecit.

Ἀλλ' ἐπιτρέπων ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων τῶν ἐμῶν μόνοις τοῖς Δαιμονίοις φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. οἱ μὲν γὰρ ἥδιστα ὁπόσοι τῶν ἀνθρώπων ἐσμὲν πάσχομεν, εἰ μὴ ἡμᾶς ἡ νέκταρος, ἢ τὴν ἀμβροσίαν ἐμακαρίζομεν, ὅμηρον πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ, καὶ γόητι, μακαρίσαι καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ὑπουράνια διαγινώσκοντι, ὡς οἶδε τὰ ἐν τῇ γῇ γιγνόμενα ἰδιωτικῶς. οὐτίνος γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑποζεύξας τὸ ἅρμα, πυρὶ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὴν ἀκτῖνα λάμπων ὅλην περιέρχεται τὸν οὐρανὸν, ἵνα μὴ

At malè pereant quicunque philoſophorum apud ſolos Deos fœlicitatem eſſe dicunt. Nam ſi noſſent, quàm multa nos hominum cauſa patiamur, haudquaquam nos ob nectar, aut ambroſiam beatos prædicarent, Homero videlicet credentes homini [1] cæco & præſtigiatori, beatos vocitanti nos, & ea quæ in cœlis geruntur, exponenti: cùm ipſe ne illa quidem quæ in terris fiunt, aſpicere potuerit. Primùm quidem Sol hic juncto curru, totam diem cœlum circumvagatur, indutus igne, & radiis reſplendens, ne

1 *Cæco*] Homerum à cæcitate ſic dictum ſcribunt. Herod. & Plutarch. Σμύρνην enim cæcum appellant Cumani. *Cogn.*

πίλθαν, ἀδὲ ὅσον [1] κήσασθαι τὸ ἓς φασι, χολιὼ ἄγων. ἰὼ γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσειας λάθη, ἀφνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὲ παραστὰς ἀπόμυοι, καὶ τὰ φλίξαν τὰ πάντα. ἢ σελήνη ἦ, ἄρρυτον δ' αὐτὴ ὥσπερ ἔρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ δὴ τὸ δεῖπνον ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ, πολυπράγμων τὼ τέχνω ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ὑπεκφῶσαν ὡς τὸ συρίττων καὶ χρείαν τὸ μανίκης. καὶ ἄρτι μέ, αὐτοῦ ἐν δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι. μετ' ὀλίγον ἦ, εἰς Κολοφῶνα ἦει. κἀκεῖθεν, ἐς Ξάνθον ἐπεῖσαίνει. καὶ ἁρμοδίως αὖθις εἰς τὼ Κλάρου. εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας. καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ ὠδὴ μανῆναι πείσασα ἢ ἱερὰ νάμασθαι, καὶ μασησαμένη τὸ δάφνης, καὶ τρίποδα ἀφασισαμένη, κελαδῆ παρεῖναι, ἄσκιον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνιέρακα τὰς χρησμούς, ἢ οἰχεσθαι οἱ τὼ δόξαν τὸ τέχνης. ἐᾷ γὰ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τὸ μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ ἄρρενα κρία, καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες. ὥστε εἰ μὴ τὼ ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπῆλθεν αὐτὰ ὁ λυδὸς καὶ χαλαλῶν. ὁ μὲ γὰ Ἀσκληπιὸς, ὑπὸ τὸ νοσούντων συνχλεόμενος, οὐδέ τι δεινὰ, δημόσιά τε ἀηδέα, ἐπ' ἀλλοτρίοις τε συμφοραῖς, ἰδίας κερδῶσαι λύπας. τί γὰ ἄν, εἰ τὰ ἀνέμους φυτρεγόντως λέγοιμι, καὶ ὡς δαπέμποντος τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσιν ἐπιπνέοντος; ἢ τὸ ὕπνου ἐπὶ πάντας πτόμενον; ἢ τὸ ὄνειρον μὲ δὲ ὕπνου ἀμυνκτρόσυνον,

ne tantum quidem otii habens, quantum ad scalpendam aurem, ceu dici solet, sufficiat. Nam si vel paululum cessaret imprudens, contumaces equi, à via deflectentes, omnia incenderent. Luna autem insomnis & ipsa circumit, lumen exhibens iis qui comessationibus indulgent, quique præter tempus à cœnis domum redeunt. Quinetiam Apollo negotiosam artem exercens, parum abest quin obsurdescat auribus, adeò importuni sunt qui oracula efflagitant. Ac nunc quidem illi in Delphis esse necesse est: paulò post Colophonem cursu petit: inde & Xanthum transit: postea Clarum currendo contendit: deinde Delum: aut Branchidas. Denique quocunque vates sacrum laticem pota, commanducata lauro, & tripode concusso, venire jubet, impigrum protinus assistere oportet, oracula connectentem, aut alioqui artis gloria ipsi intercideret. Omitto dicere quàm multa experiendæ artis & vaticiniorum causa machinentur ipsi, quum agninas carnes, testudinesque in eodem vase coquunt: adeò ut nisi acri odoratu valeret, eo deriso Lydus ille abiisset. Nam & Æsculapius cùm ab ægrotantibus vexetur, & tuetur grave, & tractat injucunda, alienisque ex malis proprias sibi contrahit molestias. Quid si ventos dicam, qui plantas fovent, navigia deducunt, & frumenta ventilantibus affiant? [2] Aut somnum qui ad omnes devolat; aut insomnium quod cum somno pernoctat, ejus-

1 Κήσασθαι τὸ ἓς] Paræmia. *Bourd.*

2 *Aut somnum* | Qualis Deus sit Somnus & somnium vid. 2. Iliad. & Virg. Æn. De ratione somniorum vide Luciani Somnium sive Gall. Homer. in Odyss. 19. Cogn.

κ) ὑπόφησι δίκαιος αὐτός; πόθεν γὰρ τοῦτο τῆς φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, κἀμοὶ ὡς τ' ἐπὶ τὰ γῆς βίον ἐκφοιτᾶν ἐπιτρέπουσι. καίτοι τὰ μὲν ἄλλων, μέσως ἔχειν ἡγοῦμαι· ἐμοὶ δ' αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲ ἀνιᾷ μερίμνας, ὅσας δ' ἀσχολίας ἔχω περὶ τοσαύτης προνοίᾳ διαρραδιουργεῖν; ἢ τοῦτο μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττειν τῆς ζωῆς, ὡς μὴ βλακεύσωσιν ἐν αὐτοῖς. ἐπεὶ καὶ ἐμοὶ μυρία ἄτλητα παρέσεται, καὶ χεῖρον ἀνίφλικτα τὸν λεπτόπολιν. ἢ γὰρ μόνον τὰ νεφέλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, νέφη, καὶ χαλάζας, καὶ πρόμαχα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομεῖν μόνος, καὶ ἀβρόξας, πίπτυμμι τῶν ἐπὶ μείρακι φρονοῦσιν ἀπηλαμένος, ἀλλά με δεῖ καὶ τοῦτο μὴ ποιεῖν, ἀνοσολήπτων δ' καὶ τὰ αὐτὸν χρόνον ἀπτώσσοντα, καὶ παῖδα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βυκόλον, τὰς κλέπτοντας, τὰς ἐπιορκοῦντας, τὰς ὑβρίζοντας. εἴ τις ἔστησε πόλιν ἢ κίονα, καὶ ὁ κάπνος αὐτῶν ἀναπτήτω νεῶν, ἢ πλέον ἐκείλεσε. καὶ τὸ πάντων ἐπισπουδαῖον, ὑφ' ἓν ἅμα ἐμοὶ τε ἀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ τὸν Βαβυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ τὸν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ τὸν Αἰθίοψιν ἀνωχθῆναι. τὸ δ' ἀμφοῖν ἅμα ἐφορᾶν οὐ ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις, οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυστῆ, εὕδουσι παντύχιοι. τὸν Δία δ' ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ πω τὸ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀλλήλοις λύσις ὁ Ἐπίκουρος, ἀκίνητος ἡμῖν ἀποφαίνων τὸν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ

ejusque velut interpretem se gerit? Omnia enim hæc, quæ ipsorum est humanitas, operantur Dii, & ad vitam in terris agendam unicuique contribuunt. At mediocria quidem sunt cæterorum negotia. Ego verò ipse, omnium ille rex, ac pater, quàm multas molestias sustineo? quàm multa negotia habeo, tot tantisque curis distractus? Cui primùm quidem necesse est, cæterorum Deorum opera inspicere, quicunque aliquid in administrando imperio nobiscum agunt, ne ad res obeundas torpescant: deinde innumerabilia mihi sunt agenda, quæ vix præ tenuitate assequi queam. Non enim solùm generalibus illis meæ administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet: sed oportet me & hæc facere, & eodem tempore undique aspicere, omniaque contemplari: non secus ac illum in Nemea bubulcum, furantes, pejerantes, sacrificantes, siquis libavit, unde nidor ac fumus ascendat: quis ægrotans, aut navigans invocarit. Quòdque omnium est operosissimum, uno eodemque tempore in Olympia hecatombæ interesse, in Babylone belligerantes intueri, apud Getas grandinare, apud Æthiopas convivari. At ne sic quidem querelas evitare facile est: sed sæpenumeo, cæterique Dii, & homines galeati, totam noctem dormiunt: me verò lovem placidus sopor haud tenet unquam. Si enim vel paululum nictaverimus, verax ilico Epicurus iste est, qui nulla providentia, quæ in terris geruntur, prospicere nos affirmat. Atque hoc periculum haudquaquam con-

τοῦτο οἱ ἄθραυστοι πιστεύουσιν αὐτῷ. ἀλλ' ἐπιφώνησόν μοι ἡμῖν οἵτινές ἐστιν, ἀκούσεσθαι δ' αὖ ἄγνωτ', ἄπονοι δ' οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δ' οἱ βωμοί. κἀγὼ ὅλως, ἄθυτα, κἀγὼ ἀνωλλίπτως, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ἅτε οἱ κυβερνῆται, φύλακος μόνου ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἕστηκα, τὸ πηδάλιον ἔχων τὸ παῦν χαλᾶν. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται, μεθύουσι. καὶ εἰ πλέοι, ἐγκαθεύδουσιν. ἐγὼ δ', ἄγρυπνος, ἐστὶν ἅτε ἀπάντων μεμεριμνηκὼς καὶ φρένα, καὶ καρδίαν, μόνῳ τῷ δικαστῇ εἶναι δοκῶν τιμωρόν. ὥστε εἴθε ἐν ἐρήμῳ τοὺς φιλοσόφους, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε σχολάζειν ἡμᾶς τῇ νεκταρεῖ, καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα. εἰδὼς γὰρ ὑπ' ἀσχολίας, τοσαύτας ἰδίας δίκας φυλάττομαι ἀπεκπεμπούσας, ὑπ' ὀργῆς ὕδη, καὶ ὀφαχίαν διεφθαρμένας. καὶ μάλιστα ἁπάσαις ταῖς ἐπιτρόποις, ἅτε πλείοσιν οὖσι ἀνθρώποις πολὺ σπουδαῖοι, πολὺ πολλαπλασίας εἶναι αὐτῶν. οἱ δὲ, μεγαλοφώνως ἁπάντων ἀχθόμενοι, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τῷ δίκῃ ἐπιβοῶντες, κἀμοὶ τὸ βοηδρομεῖν αἰτοῦντες, ἀγνοοῦσιν ὡς σὺν ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους σωσίδη χρυσός, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ σπουδὴν ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι. τοῦτο γὰρ τῷ ἀσχολίαν καλοῦσι. Ἐμ. καίτοι σὲ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραίνοντα, λέγειν ὡς σὺ σὸν ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ ὦδε τούτων τοὺς λόγους σύσσαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν ὦ πάτερ, καὶ κεκλαίζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποβομβυλίζουσι δὲ συσκιαζόμενοι, αἰτιώμενοι τὸ χρόνου. ὡς εἶδε πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότα temnendum, si homines haec dicenti credant. Sed templa coronis carebunt, sine nidore erunt plateæ, sine libamentis crateres, frigidæque passim aræ, denique sine sacrificiis, ac victimis omnia, multaque fames futura. Proindo veluti navium gubernatores, sublimis solus in puppi stare soleo, clavum præ manibus habens: vectores autem alii inebriantur, & si fors ita ferat, indormiunt. Ego verò insomnis ac jejunus pro omnibus animo & mente sum solicitus, eo nomine tantùm honoratus, quòd videor esse dominus. Quare lubenter philosophos istos interrogarim, qui solos Deos beatos prædicant: quando tandem & nectari vacare nos, & ambrosiæ putarent, adeò innumeris implicatos negotiis. Ecce enim præ continuis occupationibus tot controversias intus repositas jam olim servamus, situ, araneisque jam propè corruptas: præcipuè eas, quas scientiæ atque artes adversus quosdam homines habent admodum antiquas illarum nonnullas. Illi verò vociferantur undique & indignantur, ac justitiam inclamant, meque tarditatis accusant: nescii non negligentia differri ultra diem legitimum hæc judicia, sed ob fœlicitatem illam in qua nos versari putant. Hoc enim nomine perpetuas occupationes vocant. *Mercurius.* Ipse etiam Iupiter, multa hujusmodi graviter ferentes audiens, dicere tibi non audebam: at siquidem de his mentionem fecisti, eloquar sanè. Valdè indignantur, pater, & animo ferunt iniquo, nec palam audent profiteri, sed apud se submurmurant inclinati, tempus accusantes: quos tamen conveniebat jam olim propriis viribus cognitis, rebus judicatis

ἔας, πέρσαι ἄφαρ τοῖς δεδικασμένοις. Ζ. τί δ' ὦ Ἑρμῆ δικεῖ; ἀθρόαν μὲν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ ἡλίκης εἰς ἔτος πλεῖστα παρακαλέσομεν; Ερ. ἔμοιγε. ἀλλὰ ἤδη ἀποδώσομεν. Ζ. ἴτω πρός. σὺ μὲν κήρυττε κατασκάπτομεν, ὅπη ἀγορὰ δικῶν ἐν ταύτῃ. πάντως ἐπίσει τὰς χαρᾶς ἀπολωλώσιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον. ἐκεῖ γὰρ τῷ μὲν πλήθει ἀποκληρῶν φήσι τὰ δικαστήρια καὶ τὸ λόγου τῶν πεπραγμένων ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο παθεῖν τῷ κρίσει, ἐξεῖναι φησὶν ἐμοὶ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δ' ὦ θύγατερ; κρεῖττον ἂν δοκῇ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρους τοῖς δίκαις, καὶ ἐπισκόπους τῶν δικαζόντων. Δι. οὐδὲν εἰς τῷ γῆν, ἵν' ἐξελαυνομένην ὡς αὐτῶν θραττοῦμι πάλιν εἰς βίον, τῷ ἀδικίαν ἐπιχαλῶσα ἢ φέρνας; Ζ. χρηστὰ ἐλπίζειν χρὴ δεῖ. πάντως γὰρ ἤδη πεπίκασιν αὐτὴν οἱ φιλόσοφοι σὺ τὴν ἀδικίας ἀφθονίαν, καὶ μάλιστα ὁ δὲ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερπαινέσας, καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. Δι. πάνυ γοῦν ὃν φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ἄνησα οἱ ἐμοὶ λόγοι. ὃς ἐνδεδεθεὶς τοῖς ἐνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος δὲ κωνείου, μὴ δὲ τὰ

dicatis acquiescere. *Iup.* Quid igitur tibi videtur Mercuri? statim-ne illis forum constituemus? an mavis ut in proximum annum illis diem dicamus? *Merc.* Nequaquam sed jam agendi copiam faciamus. *Iup.* Ita fac. Tu quidem devolans proclama, quòd judiciale forum hoc pacto constituetur. Quotquot diem dixerunt, hodie in Areopagum veniant: ibi justitia sorte distribuet juris actiones pro ratione classium ex omnibus Athenienſibus. Quòd ſiquis iniquum judicium crediderit esse latum, licebit ad me provocanti denuo judicium experiri perinde ac si sententia prorsum lata non fuisset. [1]Tu verò filia [2]Deabus venerandis assidens, actiones sorte distribue, & inspice judicantes. *Iustitia.* Iterumne in terram, ut ejecta ab illis, denuo fugitiva è vita abeam, ubi injustitiam irridentem ferre non potero? *Iup.* Bene sperandum. Iam enim omnino persuaserunt ipsis Philosophi, ut te injustitiæ anteponant: præsertim filius ille Sophroniſci, qui quod justum est summopere laudavit, idque bonorum maximum declaravit. *Iust.* Scilicet ei quem dicis, valdè profuerunt habiti de me sermones, qui undecim viris traditus, & in carcerem conjectus, cicutam miser biberit, ne [1]gallo

1 *Tu verò filia*] Phurnutus Iovem Iustitiæ patrem creditum ait, ea ratione, quòd sit princeps & Imperator universorum, quodque quæcunque reges facerent, ut justa & æqua putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto Historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem Arrian. non satis probat. *Cogn.*

2 *Deabus venerandis assidens*] Harpocration scribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait Semnas ac Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Teogo. Erinnyes. Semnis Diis oves prægnantes immolabant & melicratum. *Idem.*

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδιδῶσι. ὅμως τοσοῦτον ἰσχύουσιν οἱ κατήγοροι ταύτῃ τῇ ἀδικίᾳ φιλοσοφοῦντες. Ζ. ξένα ἴσως τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε. καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες. ὥστε εἰκότως εἰς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλητον ἔβλεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν οὐκ ὀρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχοῦ πάγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μισεῖ δέ σε οἱ πλείστοις καὶ ὕλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντα. καὶ οὐδεὶς ὅστις ὁ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον πάλαι, ἐπὶ τὸν πώγωνα ἀπῆξαν, καὶ τὸ τελεσθῆναι, καὶ τὸ σῶμα ὅσον ἥλιον εἰς τὸ αὐθόπεινον ἐπηρκάνατε, αὐτοχείριοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐξειργόντων, σὲ δὲ τὸν σὸν ἀρετὸν ἐπαινοῦντες. ὥστε καὶ τὴν παροιμίαν, ἧττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἀφαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνδοξόν τινα ἀνθρωπον ὁ ὀφθαλμὸς ἀπορήσῃ φιλοσόφου. Δι. καὶ μὴν ὅτοί με ὦ Ζεῦ ἐκδιδόντων, ὅσοι ἀλλήλοις ἐρίζοντες, καὶ ἀγανακτοῦντες ἐπ' αὐτοῖς, οἷς ἐμὲ διεξέρχονται. φασὶ δὲ τοὺς πλείστους αὐτῶν, ἐν μὲ τοῖς λόγοις, ὡσανεὶ θαυμάζειν με. ἐπὶ δὲ τοῖς πραγμάτων, μὴ δὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν ἔνδον εἶναι, ἀλλὰ φίλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν ὑπεξῆλθεν αὐτοῖς. Ζ. ἐὰν πάντες ὦ Ζεῦ

gallo quidem Æsculapio persoluto: tantum prævaluerunt accusatores, contraria de justitia philosophantes. *Iup.* Nova adhuc plerisque tunc erat philosophia, paucique etiamdum philosophabantur. Quare non abs re ad Anytum & Melitum judices tum inclinabant. At nunc an non vides quantum ubique palliorum, baculorum, perarum? ut ubique promissa barba, libellus in sinistra, omnesque pro te philosophantur? Plena autem & ambulacra turmatim atque gregatim mutuo sibi obviam euntium: nemoque prorsum est qui non virtutis alumnus videri cupiat. Nam multi relictis artibus, quas antè exercebant, ad peram prosilientes, & pallium, corpusque ad solem Æthiopico colore inficientes, philosophi extemporales, ex coriariis vel fabris prodeuntes obambulant, teque ac tuam virtutem collaudant, ut juxta proverbium, Citiùs aliquis in navi cadens ligno destituatur, quàm quocunque aspexerit oculus, philosophum desideret. *Iust.* At verò, Iupiter, si me territant, dum inter se altercantur, & improbè se gerunt in iis ipsis quæ de me commemorant. Aiunt & plurimos eorum, sermonibus quidem simulare me: at re ipsa ne in ædes quidem admittere, sed præ se ferre quod excluduri me sint, si unquam ad fores ipsorum accessero, à quibus injustitia olim hospitio est excepta. *Iup.* Non omnes, filia, sunt fla-

1 *Gallo quidem Æsculapio*] Cum dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumpto veneno, cum puer illi detexisset, quòd illi jam frigerent præcordia, gallum debemus ô Crito. *Cogn.*

1 Ἄπα-

χατερ μοχθηροί εἰσιν. ἴκανὸν ὃ κἂν ἑνίοις ποτὶ χρησῆς εὐτύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμεραι ἐκδιηγωθῶσιν. Ερ. Ἀπίωμεν ὦ Δίκη δίῳ ἓξ Σουνίε, μικρὸν ὑπὲρ τὸ Τμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐκ Πάρνηθος, ἵνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἴσισας σκολιὰς πάλαι τὴν ὁδὸν. ἀλλὰ τί δακρύεις, καὶ χιτωνίζῃ; μὴ δείδιθι. σὺν ἴῳ ὁμοῖα τὰ σὺ τῇ βίῳ. πεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ σκειρωνες, καὶ πιτυοκάμπται, καὶ βυσιρίδαι, καὶ φαλαρίδαι, ὃς ἰδιδίεις τότε. νυνὶ δ', σοφία, καὶ ἀκαδημία, καὶ στοὰ, καὶ πάντα πάντες, καὶ παντάχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ ἐκ σοῦ ἀμφιλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς κρανεῖον πάλιν. Δι. σὺ γὰρ μοι πάλαι ὦ Ἑρμῆ ἐν εἴποις μόνῳ, ἅτε σωὸν αὐτοῖς τὸ πολλὰ, ἐν γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ ἀγορᾷ μὲν δή, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις, ὁπόσοι χαλκιῶνται. καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. Ερ. νὴ Δία ἀδικοίμι γὰρ ἄν, ὡσὸς ἀδελφιὴ σε ὄσα μὴ λέγων. σὺν ὀλίγα γὰρ ὡσὸς τῆ φιλοσοφίας ὠφέλωσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ ἔχημοῦσι, μετεώτερα ἐκφορίζουσι. πλὴν ἀλλὰ ἐν μοχθηροῖς ποτὶ σοῦξη αὐτῶν, χρὴ γὰρ οἶμαι πάλαι λέγειν, σόλοις ἢ ἡμιεφώλοις. ἐπὶ γὰρ αὐτοὺς μετέλαβεν ἡ φιλοσοφία ἐξελαθῆναι,

flagitiosi. Satisque est si paucos nanciscare probos. Verùm abite jam, ut vel paucæ aliquæ actiones hodie finiantur. *Merc.* Abeamus Iustitia, rectà versus Sunium, paululum sub Hymetto ad sinistram Parnethis deflectentes, ubi duo illi vertices. Tu enim videris jam olim esse oblita viæ istius. Sed quid fles, & lamentaris? ne metuas. Non ampliùs ita se habent res humanæ: mortui sunt omnes illi Scirones, Pityocamptæ, Busirides, & Phalarides, quos tunc pertimescebas. Nunc Sapientia, Academia, Stoaque tenent omnia, & ubique te quærunt, & de te disputant, hiantes & expectantes ficunde ad ipsos iterum devoles. *Iust.* Proinde, Mercuri, tu solus verum mihi possis dicere, (ut pote qui cum ipsis degas plerumque & conversèris cùm in gymnasiis, tum in concione. Nam tu es forensis, & in concionibus præconem agis) quales sint: & num apud ipsos commorari queam. *Merc.* Agerem injustè per Iovem ni tibi quæ mea es soror, dicerem. Ipsorum enim plerique non parum utilitatis ex philosophia perceperunt. Etenim si nihil aliud, habitus saltem verecundia, minus delinquunt. Attamen & in flagitiosos aliquos incides (decet enim, opinor, verum fateri) & in semidoctos nonnullos, & semimalos. Etenim postquam acceptos eos alio colore inficiebat Philosophia: illi quidem

1 Ἀπίωμεν, ὦ δίκη, δίῳ τῷ Σουνίῳ, μικρὸν ὑπὲρ τὸ Τμηττὸν, ὅτι τὰ λαιὰ τῆ Πάρνηθος, ἵνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco topographiæ describit, & tanquam ab oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duæ vero illæ summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervæ colossus à Phidia elaboratus, & Areopagus, fuerunt enim Athenæ bicipites, ut Parnassus. *Palm.*

ὁπόσοι μὲ ἐς κόρον ἔπιον τὸ βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπεπλίδησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων. καὶ ὅσοι γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν, ὅτοι ἐνιμήσαντο. ὅσοι δ' ὑπὸ τῷ παλαιᾷ ἔτι μὴ ἐς βάθος παρειδέξαντο ὁπόσον δύσποιοί τε φαρμάκου, τὸ ἄλλου ἀμείνους. ἀπελεῖς δ' ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κηκιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ ἐς μόνον ψαύσαντες ἔκποθεν τε λίθου τοῦ ἄκρου τῆ δεκτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τ' ἀσβόλης, ἱκανῶς οἴονται ἐς ὅτι μεταβεβάφθαι. σὺ μέντοι δῆλον ὅτι μὴ τῶν ἀρίστων ἡ ἀλφιτομελὴ ἔσῃ. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ. ὥστε τὸ μὲ Σούνιον, τὸ δεξιᾶ καταλείπομεν, ἐς δ' τὴν ἀκρόπολιν ἀνιόντες ἤδη. καὶ ἐπειδὰν καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲ σύνταξις ἔσται ἐπὶ τὸ πάγου καθῆσθαι τὴν πύκνα ὁρῶσαν, καὶ σκεμμένους ἐς ὃν κηρύξω τὰ δοθέντα τοῦ Διός. ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἔσῃ ἄπειρος σὺ τοῦ ἐπηκόου ὠφεληθήσομαι. Δι. μὴ θαυμάσῃς ἀπίλαθες ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἔστιν ὁ ὠφελούμενος ἐγὼ. ὁ κεραυνοφόρος. ὁ τὴν σύριγγα. ὁ λάσιος σὺν τοῖν σκιλοῖν. Ερ. τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔστιν ὃν κεφ μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον. ὑπὸ δὲ τὸν Δάφνῃ ἱπτάλων, καὶ τὴν Μαραθῶνάδε τὸν βαρβάρων κάθασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμ-

dem quotquot ad satietatem tinctura imbiberunt, accuratè probi effecti sunt, nullo alieno colore permixti: & ad susciendam te, hi sunt paratissimi. Quotquot autem præ veteri illuvie, tinctorii veneni vim integram in intimas partes non receperunt, aliis quidem sunt meliores, sed tamen imperfecti, & semialbi: maculosi, & colore pardalium. Sunt autem qui cùm foris tantùm attigerint lebetem summo digito, & sibi fuliginis nonnihil illeverint, abundè putent sibi mutatum colorem. Planum sanè est fore, ut cum optimis conversetis. Sed inter loquendum, Atticæ jam appropinquamus. Quare Sunium quidem ad dextram relinquamus: ad arcem autem jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem hîc alicubi super campo sede, ad Pnycem respiciens, & exspectans donec proclamavero, ea quæ sunt à Iove imperata. Ego verò arce consensa, sic faciliùs ex loco unde exaudiri possim omnes advocabo. *Iust.* Ne priùs abieris Mercuri, quam dicas quisnam iste sit, qui huc accedit, corniger fistulam habens, & cruribus hirsutus. *Merc.* Quid ais? non nosti Pana illum ex Bacchi ministris omnium maximè bacchicum? Hic antea habitabat in monte Parthenio: tempore autem quo Datis classe est advectus, & Barbari in Marathonem egressi, venit non vocatus opem ferens Athenienſibus. Ab

1 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων] Lucas Holstenius in notis ad Stephan. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *Sed dum sic loquimur Attica jam appropinquamus. Quare, Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe consside, Pnycem versus prospiciens expectansque donec ea, quæ sunt à Iove mandata, proclamavero.* Sic enim δὴ τὸ πάγου vertendum, non ut male interpretes *super vicum* aut *super campo*. Alm.

1 Τὸ

μαχῶ. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα τουτὶ ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὲρ τὸ θεατρικόν, ἐς τὸ μυστικὸν σωφρονῶν. καὶ νῦν ὡς τὸ εἰκός, ἰδὼν ἂν χαίρων, ἀφίσεται δεξιωσόμενος. Παν. χαίρετε ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. Ερ. καὶ Δι. καὶ σύ γε ὦ Παὶ μυσικώτατε, καὶ πολεμικώτατε σατύρων ἁπάντων. Ἀθηναίοις δέ, καὶ πολεμικώτατε. Π. τίς δ' ὑμᾶς ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἥκαμεν; Ερ. αὐτὰ σοι διαπράξεται τὰ πάντα. ἐγὼ δ', ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. Δι. ὁ Ζεὺς ὦ Παὶ, κατέπεμψέ με, ἵνα κληρώσωμαι τὰς δίκας. σοὶ δ' πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; Π. τὸ μὲν ὅλον, οὐ κατ' ἀξίαν σχετλιάζειν περὶ αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καλλιόνως ἢ ἐλπίδος. καὶ τωὐτὸ, πολιτῶν ἀπομάζοντα κυδιόντων, τὸν ὄλεθρον βαρυβάρων. ἡμᾶς δ', ὡς, ὁ πρὸς ἓξ ἔτεσι ἀνόητος, ἐπολιξάρμους τράγου ἔνοχον, θύουσί μοι, πολλῆς τε κἀβρότητος λάζονται. εἶτ' ἀνωχῶνται τὰ κρέα, πυνθανόμενοί με εἰ δίφρευσιν μάρτυρες, καὶ ψαλὸν προσώπου τῇ πρώτῃ. πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ χάλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά. Δι. τὰ ἄλλα δ' ὦ Παὶ, ἀμείνους ἂν ἐκ τοῦ φιλοσόφου. Π. τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' οὐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμει πολλούς, τοὺς τὸ ἡδύσμιον ὀμφίσι ἐμοὶ, τοὺς λάλους; Δι. καὶ μάλα. Π. οὐκ οἶδα ὅ, τι ἓ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὁρῶ δ' ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀσκεῖ, ὡ μεμφῆναι ὦ Δίκη,

Ab eo tempore, accepta ista quæ est sub arce spelunca, habitat paulum infra Pelasgicum, inter inquilinos census. Et nunc ut verisimile, nos ex vicinia conspicatus, accedit salutaturus. *Pan.* Salvete Mercuri, & Iustitia *Merc.* Et tu. *Iust.* Et tu utique ὁ Pan, Musicorum studiosissime, omniumque saltatorum Satyrorum agillime, Athenis etiam bellicosissime. *Pan.* Quænam vos Mercuri, huc adduxit necessitas? *Merc.* Hæc tibi enarrabit omnia: ego verò in arcem hinc, & ad præconium abeo. *Iust.* Iupiter, ὁ Pan, misit me ut sortito distribuerem actiones forenses. At tibi quomodo se res habent Athenis? *Pan.* Haudquaquam, in universum quidem, pro dignitate apud ipsos ago sed multò quàm speraram deteriùs: idque cùm tantum depulerim tumultum illum à barbaris exortum. Sed tamen bis ter-ve quotannis ascendentes, segregato ad hoc hirco aliquo coleato, multum grave olente, mihi sacrificant. Deinde epulantur carnes illas, me lætitiæ ejus velut testem adhibentes, & tenui quodam honorantes applausu: quanquam nonnihil animum meum oblectat risus ipsorum & lusus. *Iust.* Inter cætera Pan meliores ad virtutem facti sunt à philosophis. *Pan.* Quosnam istos dicis philosophos? num tetricos illos vultuque tristes simul multos, barba mihi adsimiles, & loquaces? *Iust.* Maximè. *Pan.* Nescio quid dicant: sapientiam ipsorum non intelligo. Etenim montanus ego sum, nec subtilia ista, urbanaque verba didici Iustitia. Nam unde

1 Τὸν τὸ ἡδύσμον ἐχ ὁμοίως ἐμοὶ] Τὸν τὸ ἡδύσμον ὁμοίως ἐμοὶ, ut mox καὶ λιπαρόμενον ὅτι τῷ τὸν πώγωνα ὁμοίως. Pan idem qui & nunc loquitur. *Marcil.*

1 Πύρ-

ρυσμὸ εὗδον παννύχιοι. ἐμὲ δ' οὐκ εὖχος νήδυμος ὕπνος. ἀναλογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲ ἓν ἄμα, μᾶλλον δ' ἑκάστην, πῶς τὸ τοιοῦτο χρύσιον ὁ Ἀπόλλων ἐφύτευσε παίγνια, ἢ πῶς γίνεται νυξὶ τὸ ἔαρ ἑφ', ἥλιος παρόντος ἀεί, καὶ συνδειπνεῖται. τότε μὲν οὖν μικρόν τι καθύπνωσα. ἔωθεν δὲ Ἀθηναίους ὁ Ζεὺς, ἀγορὰ γὰρ ἦν, ἐκκλησίαν συγκαλεῖσθαι. καὶ πρῶτα μὲν ἄπιστος, ἄρχεται λέγειν. τὴν μὲν αἰτίαν ἔφ' ἣν ἐκκεκλήκατε ὑμᾶς, ὁ χθιζὸς ἥκω ξένος παρείχηται. πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῆς φιλοσοφίας, μάλιστα δὲ ὑπὲρ τῆς σελήνης. καὶ ἂν σμικρὰ μέμφεσθαι ἀγνοίας, ἴσμεν μεμνῆσθαι ἐπὶ πλέον ἀφορμὴν τῷ λόγῳ. ἡμῖν γάρ τι ἀνθρώπινόν ἐστι, καὶ ἀεὶ πολλοῦ τοῦ βίου ἐπιπολάζει, ἀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, πυνθάνεσθαι, ὕβρεως ἀπλοῦν. καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐπίσσωρον ἄχθος ἀρούρης. ὅτι τοίνυν εἰς συζήτησιν ἀφικόμενοι, καὶ διαφορὰς [1] λόγων λαβόντες ἐπινοήσωσιν, οἱ μὲν, ταῖνιάς σοι ἀποφήσουσιν. οἱ δὲ, ἀκαδημαϊκούς. οἱ δὲ, ἐπικούρειους. οἱ δὲ, περιπατητικούς. καὶ ἄλλα [2] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἐπικαλοῦσι δὲ, ὄνομα σεμνὸν τῷ ἀρετῇ περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ βαίνοντες ἐπισταστάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ χήμασι, καθάπερ τινὲς ἤδη περισέλλονται, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ὑποκρινομένοις, ὧν ἐγὼ ἀφίλης τὰ πρόσωπα, καὶ τὴν χρυσόπαστον σκευὴν σολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ

que per omnem Dormivêre, unum me non ſopor altus habebat. Nam animo verſábam cùm alia permulta, tum illa præcipuè: quî fiat ut tanto tempore barba non naſcatur Apollini, aut quî ſit nox in cœlo, cùm ſol ſemper adſit, & unà convivium agitet. Ac tum quidem obdormivi paululum. Mane verò excitatus Iupiter, juſſit indici concionem. Et cùm omnes convenîſſent, ſic fari cœpit. Vti vos convocarem, in cauſâ fuit hoſpes hic, qui heri advenit. Verùm cùm alioqui jam olim mihi fuerit animus vobiſcum communicandi de philophis. Maximè verò à luna, hiſque de quibus illa conqueritur commotus, ſtatui haud diutius conſultationem prorogare. Eſt enim hominum genus, quod non ita pridem in vita extare cœpit, iners, contentioſum, gloriæ avidum, iracundum, guloſum, ſtultum, faſtuoſum, contumelioſum: & ut Homeri verbis dicam, Telluris inutile pondus. Iſti igitur in ſectas diviſi, ac variis rationum labyrinthis excogitatis alii ſeſe Stoicos appellant, alii Academicos, alii Epicureos, alii Peripateticos, aliis item vocabulis, his multò magis ridiculis. Deinde cùm illud virtutis nomen venerandum induerint, tum adductis in altum ſuperciliis, promiſſaque barba, fucato habitu obambulant, deteſtandos mores ſecum circunferentes, ſimillimi iſtis tragœdiarum actoribus: quibus ſi perſonas, ſtolamque illam auro ſparſam detraxeris, reliquum eſt ridiculum,

1 Λόγων λαβόντες] Sic in Sympoſio, vel Lapitha. Δίφιλος, Ἀκάνθιος ἢ Πλάκκος. *Bourd.*

2 Πολλῷ γελοιότ.] Flor. πολλά. *Idem.*

2 Cacp

γελᾶσι, ἀνδράποδον ἐπὶ δραχμῇ ἑνὶ τὸ ἄριστα μεμισθωμένον. τοιοῦτοι δ' ὄντες, ἀνδράποδον μὲ ἀπάντων κακῶν φρονοῦσι. τοὺς δὲ θεοὺς ὁ, ἀδόκητα διεξιόντας. καὶ σωφροσύνης δὲ ἐξαπατῶσι μειρακίσκια, τῷ τε πολυφιλήτῳ ἀριστίῳ παραφθείρουσι, καὶ πρὸς τὸ λόγου δύσπειρας ἐκδιδάσκουσι. καὶ ὡς μὲ τοὺς μαθητὰς, πρεσβείαν ἀεὶ, καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου, καὶ ἡδονῆς καταπλήττουσι. μόνοι δ' ἐν αὐτοῖς θρύπτονται, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲ ἐσθίουσι, ὅσα δ', ἀφροδισιάζουσι, ὅπως δ' ἐκλείχουσι τὸ ὀβολῶν τὸ ῥυπόν. τὸ δ' πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτ' ἴδιον ἐπιτηδεύοντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι, ἐκ περιττοὶ καθεστῶτες, ὅτε ποτ' ἐν πολέμῳ στρατεύονται, ἢ τοῖς βουλῇ, ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις κατηγοροῦσι. καὶ λόγους πικρὰς συμφορήσαντες, ἐκ λοιδορίας πικρὰς συμμεμιλτωμένης, ἐπιτιμῶσι, ἐκ λοιδοροῦσι τοῖς πολίταις. καὶ ὅτις αὐτῶν τὸ στόμα φίρειν δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατος τε ᾖ, ἐκ ἐπαμύντας, ἐκ ὡς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. καίτοι τὰ διατεινόμενα αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγορούντα τῶν ἄλλων, ὦ ἑταῖρε, σὺ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν ὡς ἡμῶν σε ὡς τὸν βίον σωπλεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια, ἐκ ἀληθῆ λέγοι. ὅτι πλεῖν μὲ, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ πᾶν τί χεῖρον μετιέναι, φαίην εἶναι μοι δοκεῖ. κέκραγα δ', ἐ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδητος χειμῶνος διέρχομαι. καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα, σκηνοφωτῶ. καὶ εἰ μήν τις ὠψώνησε τὸν πλοῦτον πολυτελῶς, ἢ ἐπαίρεται ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, ἐ ἀχθομαι. εἰ δ' τῶν φίλων τίς, ἢ ἐταίρων κρεῖττον νοσῶν ἐπιλum, nempe homunculus ſeptem denariis ad agonem conductus. Atqui hujuſmodi cùm ſint, omnes quidem homines aſpernantur: de Diis verò abſurda prædicant: coactiſque adoleſcentulis deceptu facilibus, nobilem illam virtutem oſtentant, & verborum ambiguitates docent: atque apud diſcipulos temperantiam ſemper ac modeſtiam laudant, opes & voluptatem reſpuunt. Cæterum quum ſoli apud ſe ſunt, quid attinet dicere, quantum comedant, quantum Veneri indulgeant, ut ſordes obolorum oblingant: Et hoc omnium eſt graviſſimum, quod cùm ipſi nihil agant, neque publicum, neque privatum, ſed inutiles & ſupervacanei deſideant, nuſquam in conſiliis nuſquam numerentur in armis, alios tamen accuſant? congeſtiſque dictis amarulentis, & excogitatis convitiis, objurgant, & proximis convitiantur. Et hic inter eos primas partes ferre videtur, qui ſit clamoſiſſimus, impudentiſſimus, & ad maledicendum audaciſſimus. Quòd ſi hunc vehementer clamantem, alioſque incuſantem roges: Tu verò quid facis? aut quid per Deos dicemus te ad vitam conferre? Reſpondebit, ſi modò recta, veraque fateri volet: Navigare, aut agros colere, aut militare, aut artem aliquam aggredi, ſupervacaneum mihi videtur. Verùm clamo, ſqualeo, frigida lavo, & ſine ſoleis hyeme obambulo: ac veluti Momus ille, quæ ab aliis geruntur, calumnior. Aut ſiquis divitum ſumptuoſiùs obſonarit, aut amicam habeat, id exquiro, & indignor. Quòd ſi amicorum, aut ſodalium quiſpiam morbo de-

κυρίως τε, καὶ θεραπείας δεόμενον, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν ἃ θεοὶ ταῦτα τὰ θρέμματα. οἱ δὲ δὴ ἐπικούρειοι αὐτῶν λιχνότεροι, κόλακες δὲ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ μετρίως ἡμῶν καταφρονοῦσι, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν. ὥστε ἄρα ὑμῖν λοιδοροῦσι. διὸ δὴ καὶ ἅπαξ ἔτος πείσωμεν τὸ βέλτιον διανοηθῆναι, καὶ μετρίως φρονήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ἢ δὶς ἢ τρὶς ἔχων ἀποδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ σήμερον ἀπάντων, πάντες ἠκούσατε καὶ ξένα καὶ δι' ἡμῶν. ἀλλὰ ταῦτα, βαλλέσθω, καὶ τοῖς ἀνθρώποις χρήσιμ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα. εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο. καὶ δίχως ἐδόα ἅπαντες., περαίνωσεν, καθάπτεσθον, ἐπίτεμψον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τὸν τάρταρον, ὡς τοὺς γίγαντας. ἡσυχίαν δ' ὁ Ζεὺς αὖθις ἐδημηγόρει, ἴσα ταῦτα ὡς βέλτιστα ἔφη. καὶ πάντες ἐπιτρέψαντες αὐτῇ διαλεκτικῇ. πλὴν τό γε νῦν εἶναι, ἃ ἡμεῖς κλαδωνίαι τινα. ἱερομηνία γάρ ἐστιν ὡς ἴστε, μηνῶν τεττάρων. καὶ δὴ τῶν ἐκεχειρίαν ἐπηγγειλάμεθα. εἰς γέντε ἂν ἐορτὴν ἡμῶν ἡρῷον, κακῶς ἀπολέσθαι τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ. ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. ἐπὶ δὲ Μενίππῳ, ταῦτα ἔφη μοι δοκεῖ. περιμαρτύρεται αὐτὸν τὰ πλεῖστα, ἵνα μὴ ἐξαίφνης ἔλθῃ ποτὲ, ὡσὰν δὲ Ἑρμῆ εἰς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος δεξιὸν ὦτον ἀποκρεμάσας, ἐπὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν ἐγὼ ἐς τοὺς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦντας τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα συναγγελιούμενος.

cumbat, curaque & obsequio egeat, id ignoro. Hujusmodi alumnos habemus ô Dii. Iam verò qui ex his vocantur Epicurei, sunt & valdè contumelioſi, & nos non mediocriter lædunt, affirmantes neque curæ Diis esse res mortalium, neque omnino quæ agantur, considerari. Quapropter tempus est ut de his consultemus. Nam si semel hoc persuaserint iis qui sunt in vivis, non mediocriter esurietis. Quis enim posthac vobis rem divinam faciat, cùm nihil inde expectet emolumenti? Nam de quibus hos accuset Luna, omnes audistis heri narrantem hospitem. Super his consultate, quæ sint hominibus utilissima, vobisque tutissima. Cùm hæc dixisset Iupiter, frequens adfremebat concio: mox clamarunt omnes, effulmina, exure, comminue: in barathrum, in tartarum, ut gigantes. At Iupiter rursum indicto silentio, fient ista, inquit, ut vultis. Omnes ipsa cum dialectica comminuentur, Quanquam in præsentia fas non est punire quemquam. Est enim Hieromenia, sicuti nostis, quatuor hos menses: jamque inducias promulgavi. Quare proximo anno, ineunte vere mali malè perdentur formidando fulmine. Sic ait, atque superciliis pater annuit atris. Cæterùm de Menippo, hæc mihi videntur, inquit: ut ademptis illi alis, nequando denuo redeat, à Mercurio deferatur hodie in terram. Hæc locutus dimisit cœtum. Me verò Cyllenius dextra auro suspensum, heri sub vesperam in Ceramico deposuit. Audivisti omnia, omnia inquam amice, quæ è cœlo mecum adfero. Quocirca jam abeo eadem hæc renuntiaturus philosophis in Pœcila inambulantibus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

BIS ACCVSATVS, SEV FORA.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus contra Philoſophos nominatim inſtitutus Fora vocatur. Etenim introducitur Ebrietas litem Academiæ intendens ob dimotum à ſe Polemonem. Stoa Voluptati, quòd Dionyſius Heraclienſis à ſe ad Epicureos transfugiſſet. Virtus Mollitiei, quòd Ariſtippus neglecta Socratis doctrina quam hauſerat, à ſe ad Voluptatem, quam finem bonorum aſſerebat, transvolaſſet. Menſaria Diogeni Cynico, quòd ſe relicta philoſophari cœpiſſet. Pictoria Pyrrhoni, eadem de cauſa. Denique Rhetorica & Dialogus Luciano: illa, quòd ad Dialogum ſe à qua multum nobilitatus fuerat, deſerta tranſiviſſet. At hic, quòd relicto veteri ſuo charactere, jocoſa argumenta contra Platonis exemplum tractaret. Caterùm videtur author duo oſtendere voluiſſe. Vnum, quàm malis à principiis plerique ad profeſſionem Philoſophiæ proſilierint, cùm Polemon ex ebrioſo Academicus. Diogenes ex impoſtore Cynicus evaſerit: quàm viles etiam homines ad philoſophandum ſe contulerint. Alterum ſuorum ſtudiorum & inſtituti rationem: quod & in Promotheo fecit.

Ἀλλ' ἐπιτρέπειν ὑπόσοι τῶν φιλοσόφων ὥσπερ μόνοις τοῖς δίδυμοναῖς φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὑπόσοι τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς ὦ νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμφορεῖσθαι. Ὅμηρον γοῦν πεπύσεσθαι ἀνέφλαι, καὶ γάλα, μάκαρας καλῶσι ἡμᾶς, ἃ τὰ ἐν ὑφηνοῦ διαγιγνόμενα, ὃς οἶδε τὰ ἐν τῇ γῇ κατορᾶν ἰδιώτης. οὐτίνος γάρ τοι ὁ μὲν ἅλιος ἵππους ζευξάμενος τὸ ἅρμα, παντοίως τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τὴν ἀκτῖνα ἀπο-

At malè pereant quicunque philoſophorum apud ſolos Deos fœlicitatem eſſe dicunt. Nam ſi noſſent, quàm multa nos hominum cauſa patiamur, haudquaquam nos ob nectar, aut ambroſiam beatos prædicarent, Homero videlicet credentes homini [1] cæco & præſtigiatori, beatos vocitanti nos, & ea quæ in cœlis geruntur, exponenti: cùm ipſe ne illa quidem quæ in terris fiunt, aſpicere potuerit. Primùm quidem Sol hic juncto curru, totam diem cœlum circumvagatur, indutus igne, & radiis reſplendens, ne

1 *Cæco*] Homerum à cæcitate ſic dictum ſcribunt. Herod. & Plutarch. Σμεγὸς enim cæcum appellant Cumani. *Cogn.*

πίλαν, ἀδὲ ὅσον [1] κνήσασθαι τὸ ὦς φασι, σχολὴ ἄρα. ἰὼ γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὸν παραπόμποι, κατὰ φλίξαν τὰ πάντα. ἢ σελήνη ἦ, ἄρχουσα καὶ αὐτὴ θέλιξ ἄρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ, πολυπράγμων τὼν τέχνῶν ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ὑπεκάφωτεν ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις καὶ χρείαν τὴν μαντικὴν, καὶ ἄρτι μὲν, αὖτις δὲ δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι. μετ' ὀλίγον ἦ, εἰς Κολοφῶνα ἦλε. κἀκεῖθεν, εἰς Ξάνθον ἐπεδήμησε. καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὸν Κλάρον. εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας. καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ εὐθηνία πίθοιτο ἔ ἱερεῦ νέμοιτο, καὶ μισησαμένη τὰ δάφνης, καὶ τρίποδα ἀφεστιαμένη, πελάνη παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι σωτείρουσα τὰς χρησμὰς, ἢ οἱ χαθαι οἱ τὸν δέλεαρ τῆς τέχνης. ἐῶ γὰ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πίρας τ' μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτοὶ ἄρνεια κρία, καὶ χαλκᾶς εἰς τὸ αὐτὸ ἐψοντες. ὥστε εἰ μὴ τὸν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῶ ὁ λυδὸς κἀχαλκᾶν. ὁ μὲ γὰ Ἀσκληπιὸς, ὡσὰ τ' νοσοῦντων ἐνοχλεῖσθαι, ὁσάκι τι δεινὸ, θηριώδ τι ἀηδὲν, ἐπ' ἀλλοτρίοισί τι συμφοραῖς, ἰδίας κερδοπόνους λύπας. τί γὰ ἄν, εἰ τὰς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ ὑδροπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμαῶσιν ἐκπιπόντας; ἢ τ' ὕπνον ἐπὶ πάντας πτέσθαι; ἢ τ' ἄνεμον μὴ ἔ ὕπνα ἀμφυκτεύοντα,

ne tantum quidem otii habens, quantum ad ſcalpendam aurem, ceu dici ſolet, ſufficiat. Nam ſi vel paululum ceſſaret imprudens, contumaces equi, à via deflectentes, omnia incenderent. Luna autem inſomnis & ipſa circumit, lumen exhibens iis qui comeſſationibus indulgent, quique præter tempus à cœnis domum redeunt. Quinetiam Apollo negotioſam artem exercens, parum abeſt quin obſurdeſcat auribus, adeò importuni ſunt qui oracula efflagitant. Ac nunc quidem illi in Delphis eſſe neceſſe eſt: paulò poſt Colophonem curſu petit: inde & Xanthum tranſit: poſtea Clarum currendo contendit: deinde Delum: aut Branchidas. Denique quocunque vates ſacrum laticem pota, commanducata lauro, & tripode concuſſo, venire jubet, impigrum protinus aſſiſtere oportet, oracula connectentem, aut alioqui artis gloria ipſi intercideret. Omitto dicere quàm multa experiendæ artis & vaticiniorum cauſa machinentur ipſi, quum agninas carnes, teſtudineſque in eodem vaſe coquunt: adeò ut niſi acri odoratu valeret, eo deriſo Lydus ille abiiſſet. Nam & Æſculapius cùm ab ægrotantibus vexetur, & tuetur grave, & tractat injucunda, alieniſque ex malis proprias ſibi contrahit moleſtias. Quid ſi ventos dicam, qui plantas fovent, navigia deducunt, & frumenta ventilantibus affant? [2] Aut ſomnum qui ad omnes devolat; aut inſomnium quod cum ſomno pernoctat, ejuſ-

1 Κνήσασθαι τὸ ὦς] Paræmia. *Bourd.*

2 *Aut ſomnum*] Qualis Deus ſit Somnus & ſomnium vid. 2. Iliad. & Virg. Æn. De ratione ſomniorum vide Luciani Somnium ſive Gall. Homer. in Odyſſ. 19. Cogn.

κῆ τὰν φιλοσοφίαν αὐτὸ; πάντα γὰ τῶτα τῶν φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονῆντι· ἀλλ' ἀπὸς τ' ἐπὶ τᾶς γᾶς βίον ἀνθρώπις συνευτελῆντι. καίτοι τὰ μ' ἄλλαν, μίαν γε... ἐγὼ δ' αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεύς, κῆ πατὴρ, ὅσας μ' ἀναίας ἀνέχομαι, ὅτας δ' στάγματίαν ἔχω ἀπὸ τὰ πρόσωπα φροντίδας διαμαθόντα; ἆ ἀπόπτα μ' τὰ τ' ἄλλαν θεῶν ἔργα ἐπισκοπῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσαι τὸ ἁμῶ πανθημαπάσαι τ' ἀρχᾶς, ὡς μὲ βλακεύοντα ἐπ' αὐτᾶς. ἔπειτα δ' ἐ αὐτὸ μενεῖ ἄπρακτα πεπάσθαι, κῆ χρὴ ἀνίφικα ἔτι λειπόπολις. ἐ γὰ μόνα τὰ πεφάλαια τᾶς τ' διοικήσιος, ὑετὸς, κῆ χαλάζας, κ' πρόμαχος, κῆ ἀστραπᾶς, αὐτὸς οἰκονομῆσαι μόνος, κῆ ἀβροπάξας, πίπαυμαι τ' ἐπὶ μέρας φροντίδων ἀπηλαμμένος, ἀλλά με δεῖ ἐ πᾶσα μ' ποιεῖν, ἀπολλάπειν δ' κ' τ' αὐτὸν ἀφέσει ἀπαυδᾶσθαι, κ' πάντα ἐπισκοπῖν, ὥσπερ τ' ἐν τᾷ Νεμέᾳ βυκόλαν, τὰς κλέπτοισας, τὰς ἐπιορκίας, τὰς θύσιας. εἴ τις ἔστιαι, πόθεν ἡ κνίσα, κ' ὁ καπὸς ἀνέρχεται· τίς νοσῶν, ἢ πλέων ἐκάλεσε. κῆ τὸ πάντων ἐπεσπόμενον, ὑφ' ἵνα ἡμεῖς ἐν τ' ὀλυμπίᾳ τᾷ ἑκατόμπεδι πορεύαι, κῆ ἐν Βαβυλῶνι τὰς πολεμοῦσας ἐπισκοπῖν, κ' ἐν Γέταις χαλαζᾶν, κῆ ἐν Αἰθίοψιν ὀμωρῖσθαι. τὸ δ' μεμψίμοιρον, οὐδ' ὅτι λᾳφυρὰν βάδιον, ἀλλὰ πολλάκις, οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, κῆ ἀνέρες ἐπικορεῦσι, δόλιστι πανύχιοι. τ' Δία δ' ἐμὲ, ὅτε ἔχω νήδυμον ὕπνον. εἰ γάρ πω ἐ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς οὗτος ὁ Ἐπίκυρος, ἀπρονοήτως ἡμᾶς ἀποφαίνων τ' ἐπὶ γᾶς πραγμάτων, κ' ὁ κίνδυνος ὅτι ἐγκαταφρόνητος, εἰ

ejusque velut interpretem se gerit? Omnia enim hæc, quæ ipsorum est humanitas, operantur Dii, & ad vitam in terris agendam unicuique contribuunt. At mediocria quidem sunt cæterorum negotia. Ego verò ipse, omnium ille rex, ac pater, quàm multas molestias sustineo? quàm multa negotia habeo, tot tantisque curis distractus? Cui primùm quidem necesse est, cæterorum Deorum opera inspicere, quicunque aliquid in administrando imperio nobiscum agunt, ne ad res obeundas torpescant: deinde innumerabilia mihi sunt agenda, quæ vix præ tenuitate assequi queam. Non enim solùm generalibus illis meæ administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet: sed oportet me & hæc facere, & eodem tempore undique aspicere, omniaque contemplari: non secus ac illum in Nemea bubulcum, furantes, pejerantes, sacrificantes, siquis libavit, unde nidor ac fumus ascendat: quis ægrotans, aut navigans invocarit. Quòdque omnium est operosissimum, uno eodemque tempore in Olympia hecatombæ interesse, in Babylone belligerantes intueri, apud Getas grandinare, apud Æthiopas convivari. At ne sic quidem querelas evitare facile est: sed sæpenumeo, cæterique Dii, & homines galeati, totam noctem dormiunt: me verò Iovem placidus sopor haud tenet unquam. Si enim vel paululum nictaverimus, verax ilico Epicurus iste est, qui nulla providentia, quæ in terris geruntur, prospicere nos affirmat. Atque hoc periculum haudquaquam con-

πεῖται οἱ ἄνθρωποι πεισθέντες αὐτῷ. ἀλλ' ἀσφάλωται μὲν ἡμῖν οἱ νεῶι ἔσονται, ἀκίνδυνοι δὲ καὶ ἀσφαλεῖς, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί. καὶ ὅλως, ἄθυτα, καὶ ἀκαλλίερητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης ἵσταμαι, τὸ πηδάλιον ἔχων εὐ μάλα χαλεπὸν, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἀποβάται, μεθύουσι. καὶ οἱ πολλοὶ, ἐγκαθεύδουσι. ἐγὼ δὲ, ἄκρατον, ἐξ ἅπαντος ὑπὲρ ἁπάντων μεμερισμένος καὶ φρένας, καὶ καρδίαν, μόνῳ τῷ διακόσμῳ ἔνεμι δοκεῖν τιμᾶσθαι. ὅστις οὖν ἐθέλοι ἂν ἐρώμενος τοῖς φιλοσόφοις, οἳ μόνοι τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, ποτὲ μὲν χολάζειν ἡμᾶς τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρίοις ὅσοις ἔχοντας πράγμασι. ἐᾷ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας, τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττουσαν ἀποκεκρυμμένας, ὑπ' εὐρώτου ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας. καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις, καὶ τέχναις ὡς ἀνθρώπων τινὰς σωιζοῦσι, πάνυ παλαιὰς εἶναι αὐτῶν. οἱ δὲ, κεκραγόντων ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτούντων, καὶ τὴν δίκην ἐπιθοώντων, καὶ μὲ τὸ βραδύτητος αἰτιωμένων, ἀγνοοῦσιν ὡς σὺν ὀλίγοις τοῖς κρίσεις ὑπερημέρους σωιζόμεν ἡδέως, ἀλλὰ σὺν τῇ εὐδαιμονίᾳ, τὴν σωτηρίαν ἡμῖν ὑπολαμβάνουσι. τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι. Εἰ. καίτοι ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραίνοντος, λέγειν ὡς σὲ σὺν ἐτόλμων. ἐπὶ δὲ σὺ τοῖς τοιούτοις τοὺς λόγους σύνεβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν ὦ πάτερ, καὶ χλευάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲ ὑπολαμβάνουσι λέγειν, ὑποθορυβοῦσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸ χρόνου. ὡς ἤδη πάλαι τὰ καθ' αὐτοὺς εἰδότες, & animo ferunt iniquo, nec palam audent profiteri, sed apud se submurmurant inclinati, tempus accusantes: quos tamen conveniebat jam olim propriis viribus cognitis, rebus judicatis temnendum, si homines hæc dicenti credant. Sed templa coronis carebunt, sine nidore erunt plateæ, sine libamentis crateres, frigidæque passim aræ, denique sine sacrificiis, ac victimis omnia, multaque fames futura. Proinde veluti navium gubernatores, sublimis solus in puppi stare soleo, clavum præ manibus habens: vectores autem alii inebriantur, & si fors ita ferat, indormiunt. Ego verò insomnis ac jejunus pro omnibus animo & mente sum solicitus, eo nomine tantùm honoratus, quòd videor esse dominus. Quare lubenter philosophos istos interrogarim, qui solos Deos beatos prædicant: quando tandem & nectari vacare nos, & ambrosiæ putarent, adeò innumeris implicatos negotiis. Ecce enim præ continuis occupationibus tot controversias intus repositas jam olim servamus, situ, araneisque jam propè corruptas: præcipuè eas, quas scientiæ atque artes adversus quosdam homines habent admodum antiquas illarum nonnullas. Illi verò vociferantur undique & indignantur, ac justitiam inclamant, meque tarditatis accusant: nescii non negligentia differri ultra diem legitimum hæc judicia, sed ob fœlicitatem illam in qua nos versari putant. Hoc enim nomine perpetuas occupationes vocant, *Mercurius*. Ipse etiam Iupiter, multa hujusmodi graviter ferentes audiens, dicere tibi non audebam: at siquidem de his mentionem feci̇sti, eloquar sanè. Valdè indignantur, pa-

ἔας, πέρσειν ἴφιον τοῖς δεδικασμένοις. Ζ. τί δῆτ' ἐν Ἑρμῇ δικεῖ; ἀποβλήθρῳ αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ ἄλλοις εἰς νέωτα παρεγγυᾶσθαι; Ερ. ὕστερον. ἀλλὰ ἤδη ποιῶμεν. Ζ. ἴτω πρόᾳ. σὺ μὲν κήρυττε κατασκάπτω, ὅπ ἀγορὰ δικῶν ἐπὶ τῷδε. πάντας ἐπίσει τὰς χαρᾶς ἀπαλλαγέντας, ἥκειν τριτάλου εἰς Ἄρειον πάγον. ἐκεῖ γὰρ τῷ μὲν δικαίῳ ἀποκληρῶσι σφίσι τὰ δικασόμενα κατὰ τὸν λόγον τὸν πεπραγότων ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο μεμῦσθαι τῷ κρίσει, ἐξεῖναι ἐφίεται ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξουσίας, ὡς εἰ μηδὲν τὸ παράπαν ἐδεδίκασο. σὺ δ' ὦ θύγατερ; κρεμάζομέν σοι τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρως τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπως τὰς δικαζούσας. Δι. αὖθις εἰς τὸν γῆν, ἵν' ἐξελαυνομένη σοῦ αὐτῶν ἥκιστα δίκαιον πάλιν ἐκ βίου, τὸν ἀδικίαν ἐπιμελῶσιν ἀφίρησαι; Ζ. ἔοικε ἐλπίζειν με δεῖ. πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίας ἀπωθεῖν, καὶ μᾶλλον ὁ τὸν Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. Δι. πάνυ γὰρ ὁ φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὕστατον οἱ δεῖ ἐμὲ λόγοι. ὃς ἀφοβοδεὶς τοῖς ἐνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσών, ἔπινεν ἄθλιος τὸν κώνειον, μὴ ἄρ' τ

dicatis acquiescere. *Iup.* Quid igitur tibi videtur Mercuri? statim-ne illis forum constituemus? an mavis ut in proximum annum illis diem dicamus? *Merc.* Nequaquam sed jam agendi copiam faciamus. *Iup.* Ita fac. Tu quidem devolans proclama, quòd judiciale forum hoc pacto constituetur. Quotquot diem dixerunt, hodie in Areopagum veniant: ibi justitia sorte distribuet juris actiones pro ratione classium ex omnibus Athenien sibus. Quòd siquis iniquum judicium crediderit esse latum, licebit ad me provocanti denuo judicium experiri perinde ac si sententia prorsum lata non fuisset. [1]Tu verò filia [2]Deabus venerandis assidens, actiones sorte distribue, & inspice judicantes. *Iustitia.* Iterumne in terram, ut ejecta ab illis, denuo fugitiva è vita abeam, ubi injustitiam irridentem ferre non potero? *Iup.* Bene sperandum. Iam enim omnino persuaserunt ipsis Philosophi, ut te injustitiæ anteponant: præsertim filius ille Sophronisci, qui quod justum est summopere laudavit, idque bonorum maximum declaravit. *Iust.* Scilicet ei quem dicis, valdè profuerunt habiti de me sermones, qui undecim viris traditus, & in carcerem conjectus, cicutam miser biberit, ne [1]gallo

1 *Tu verò filia*] Plurnutus Iovem Iustitiæ patrem creditum ait, ea ratione, quòd sit princeps & Imperator universorum, quodque quæcunque reges facerent, ut justa & æqua putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto Historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem justitiam feciſſe, quam interpretationem Arrian. non satis probat. *Cogn.*

2 *Deabus venerandis assidens*] Harpocration scribit Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait Semnas ac Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Teogo. Erinnyes. Semnis Diis oves prægnantes immolabant & melicratum. *Idem.*

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς. Δι. Καὶ τοσοῦτον ὑστερήκασιν οἱ κατήγοροι ταύτης τῆς ἀδικίας φιλοσοφοῦντες. Ζ. ξένα ἦν τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε. καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες. ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλητον ἔῤῥεπε τὰ δικαστήρια. τὸ γὰρ νῦν εἶναι οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχοῦ πώγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ δεξιτερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ τοιοῦτοι καὶ ὕλης, καὶ φάλαγγες, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων. καὶ οὐδὲ ὅστις ὁ τρόφιμος τὸ δεῦρο εἶναι δικεῖν βούλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον πάσας, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάμενοι, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ αὐθόμπεσον ἐπιχρίσαντες, αὐτοχείδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐξέρχονται, σὺ δὲ τὴν σὴν δεῦρο ἐπανιόντες. ὥστε καὶ τὴν παροιμίαν, ἧττον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἀξιώμαστος ξύλῳ, ἢ ἔνδον ἂν ἁπτῆται ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσαι φιλοσόφων. Δι. καὶ μὴν αὐτοί με ὦ Ζεῦ ἐλοιδόρουν, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγανακτοῦντες ἐπ' αὐτοῖς, οἷς ἐμὲ διεξέρχονται. φασὶ γὰρ τοὺς πλείστους αὐτῶν, ἐν μὲν τοῖς λόγοις, πρωτοπειθεῖς με, ἐπὶ δὲ τῷ πραγμάτων, μὴ δὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν προσδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλος εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν πρόπυστον αὐτοῖς. Ζ. καὶ πάντες ὦ Ζεῦ

gallo quidem Æsculapio persoluto: tantum prævaluerunt accusatores, contraria de justitia philosophantes. *Iup.* Nova adhuc plerisque tunc erat philosophia, paucique etiamdum philosophabantur. Quare non abs re ad Anytum & Melitum judices tum inclinabant. At nunc an non vides quantum ubique palliorum, baculorum, perarum? ut ubique promissa barba, libellus in sinistra, omnesque pro te philosophantur? Plena autem & ambulacra turmatim atque gregatim mutuo sibi obviam euntium: nemoque prorsum est qui non virtutis alumnus videri cupiat. Nam multi relictis artibus, quas antè exercebant, ad peram prosilientes, & pallium, corpusque ad solem Æthiopico colore inficientes, philosophi extemporales, ex coriariis vel fabris prodeuntes obambulant, teque ac tuam virtutem collaudant, ut juxta proverbium, Citiùs aliquis in navi cadens ligno destituatur, quàm quocunque aspexerit oculus, philosophum desideret. *Inst.* At verò, Iupiter, hi me territant, dum inter se altercantur, & improbè se gerunt in iis ipsis quæ de me commemorant. Aiunt & plurimos eorum, sermonibus quidem simulare me: at re ipsa ne in ædes quidem admittere, sed præ se ferre quod excluduri me sint, si unquam ad fores ipsorum accessero, à quibus injustitia olim hospitio est excepta. *Iup.* Non omnes, filia, sunt fla-

1 *Gallo quidem Æsculapio*] Cum dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumpto veneno, cùm puer illi detexisset, quòd illi jam frigerent præcordia, gallum debemus ô Crito. *Cogn.*

1 Ἄπα-

χαπερ μοχθηροί εἰσιν. ἱκανὸν γὰρ κἂν ἑνίοις που χρησοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμεραι ἐκδικασθῶσιν. Ερ. Ἀπίωμεν ὦ Δίκη δῆτα καὶ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸ Υμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἴσως ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὄψιν. ἀλλὰ τί δακρύεις, καὶ χιτλιάζεις; μὴ δείδιθι. σὸν γὰρ ὅμοια τὰ ἐν τῆ βίῳ. πεφύκασιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ σκείραπες, καὶ πιτυοκάμπται, καὶ βυσιρίδαι, καὶ φαλαρίδαι, ὡς ἐδόκει τότε. νυνὶ δ', σοφία, καὶ ἀκαδημία, καὶ στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ παντάχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ δεῖ σοῦ ἀφικέσθαι, κἀκεῖνοι ἐκ ποθὲν εἰς αὐτοὺς κεφαλοῖο πάλαι. Δι. σὺ γοῦν μοι πάλησις ὦ Ἑρμῆ ὢν εἶπον μόνῳ, ὅτι σωῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, ἐς συμβατείων, ἴν' τι γυμνασίοις, καὶ ἐν τῆ ἀγορᾷ. καὶ ἀγορᾷ μὲν δή, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις, ὁπόσοι καθήκουσιν. καὶ εἰ δυνατὸν μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. Ερ. νὴ Δία ἀδικοίην γὰρ ἄν, ὡς ἀδελφήν σε ἔσαν μὴ λέγων. ἐστι ὀλίγα γὰρ ἐκ τῆ φιλοσοφίας ἐφίλουν οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν ἔχουσιν ἁμαρτάνοντες. μετεμέτρησε δ' ἀφικόμενος. πολὺ ἀλλὰ ἐν μοχθηροῖς ἐστι ἐκτόξη αὐτῶν, χρὴ γὰρ οἶμαι πάλαι λέγειν, σοφοῖς δ' ἡμισόφοις, καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπὶ γὰρ αὐτοὺς μετέκαπτεν ἡ φιλοσοφία ἀφελεῖσα,

flagitiosi. Satisque est si paucos nanciscare probos. Verùm abite jam, ut vel paucæ aliquæ actiones hodie finiantur. *Merc.* Abeamus Iustitia, rectà versus Sunium, paululum sub Hymetto ad sinistram Parnethis deflectentes, ubi duo illi vertices. Tu enim videris jam olim esse oblita viæ istius. Sed quid fles, & lamentaris? ne metuas. Non ampliùs ita se habent res humanæ: mortui sunt omnes illi Scirones, Pityocamptæ, Busirides, & Phalarides, quos tunc pertimescebas. Nunc Sapientia, Academia, Stoaque tenent omnia, & ubique te quærunt, & de te disputant, hiantes & expectantes ficunde ad ipsos iterum devoles. *Iust.* Proinde, Mercuri, tu solus verum mihi possis dicere, (ut pote qui cum ipsis degas plerumque & conversèris cùm in gymnasiis, tum in concione. Nam tu es forensis, & in concionibus præconem agis) quales sint: & num apud ipsos commorari queam. *Merc.* Agerem injustè per Iovem ni tibi quæ mea es soror, dicerem. Ipsorum enim plerique non parum utilitatis ex philosophia perceperunt. Etenim si nihil aliud, habitus saltem verecundia, minus delinquunt. Attamen & in flagitiosos aliquos incides (decet enim, opinor, verum fateri) & in semidoctos nonnullos, & semimalos. Etenim postquam acceptos eos alio colore inficiebat Philosophia: illi quidem

1 Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, δῆτα καὶ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸ Υμηττὸν, ἔπὶ τὰ λαιὰ τῆ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duæ vero illæ summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervæ colossus à Phidia elaboratus, & Areopagus, fuerunt enim Athenæ bicipites, ut Parnassus. *Palm.*

ὁπόσοι μὲ ἐς κόρον ἔπιον τ' βαφῆς, χρηστὴ ἀκριβῶς ἀπεπλίδησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων. καὶ σοῦ γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν, ὅτοι ἑτοιμότατοι. ὅσοι δ' ὑπὸ τ' πάλαι βύσσου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δύσοσμον τ' φαρμάκου, τ' ἄλλων ἀμείνους. ἀπλεῖς δ' ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὸ χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ ἐ μόνον ψαύσαντες ἐκποδὼν τ' λίβητ@ ἄκρου τ' δακτύλου, καὶ ἐπιχρισάμενοι τ' ἀσβόλης, ἱκανῶς οἵοντ' ἐ ὦσι μεταβεβαφθαι. σοὶ μὲν τοι δῆλον ὅτι μὴ τῶν ἀρίστων ἡ ἀλφιτεμβὴ ἔσῃ. [1] ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ. ὥστε τὸ μὲ Σούνιον, τὸ δεξιᾶ καταλείπομεν, ἐς δ' τὴν ἀκρόπολιν ἀνακυλίομεν ἤδη. καὶ ἐπειδὰν κατάβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲ σύνταξον πᾶν ἐπὶ τ' πύγα καθῆσθαι τὴν πύκνα ὁρῶσα, καὶ σεμνύνεσθαι ἐς' ἂν κηρύξω τὰ ὑπὸ τ' Διός. ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾴδιον ἔσται ἅπαντ' ἐκ τ' ἐπηκόου θεᾶσθαι λίσυμαι. Δι. μὴ θόρυβον ἀπίλθῃς ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἔτ@ ὁ θεσπιῶν ἐστι. ὁ κηρυκοφόρ@. ὁ τὴν σύριγγα. ὁ λάσι@ ὁκ τῶν σκιλῶν. Ερ. τί φῄς, ἀγνοεῖς τ' Πᾶνα, τ' Διονύσου θεραπόντων τ' βακχικώτατον; ἔτ@ οὗτος μὲ τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον. νυνὶ δ' τ' Δάπδ@ ἐπίπλευ, καὶ τὴν Μαραθώνα δὴ τ' βαρβάρων λάβασιν, ἥκει ἄκλητ@ τοῖς Ἀθηναίοις σύμ-

dem quotquot ad ſatietatem tincturam imbiberunt, accuratè probi effecti ſunt, nullo alieno colore permixti: & ad ſuſcipiendam te, hi ſunt paratiſſimi. Quotquot autem præ veteri illuvie, tinctorii veneni vim integram in intimas partes non receperunt, aliis quidem ſunt meliores, ſed tamen imperfecti, & ſemialbi: maculoſi, & colore pardalium. Sunt autem qui cùm foris tantùm attigerint lebetem ſummo digito, & ſibi fuliginis nonnihil illeverint, abundè putent ſibi mutatum colorem. Planum ſanè eſt fore, ut cum optimis converſeris. Sed inter loquendum, Atticæ jam appropinquamus. Quare Sunium quidem ad dextram relinquamus: ad arcem autem jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem hîc alicubi ſuper campo ſede, ad Pnycem reſpiciens, & exſpectans donec proclamavero, ea quæ ſunt à Iove imperata. Ego verò arce conſcenſa, ſic faciliùs ex loco unde exaudiri poſſim omnes advocabo. *Iuſt.* Ne priùs abieris Mercuri, quam dicas quiſnam iſte ſit, qui huc accedit, corniger fiſtulam habens, & cruribus hirſutus. *Merc.* Quid ais? non noſti Pana illum ex Bacchi miniſtris omnium maximè bacchicum? Hic antea habitabat in monte Parthenio: tempore autem quo Datis claſſe eſt advectus, & Barbari in Marathonem egreſſi, venit non vocatus opem ferens Athenienſibus. Ab

1 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων] Lucas Holſtenius in notis ad Stephan. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *Sed dum ſic loquimur Attica jam appropinquamus. Quare, Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens expectanſque donec ea, quæ ſunt à Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τῷ πάγῳ vertendum, non ut male interpretes *ſuper vicum* aut *ſuper campo*. Alm.

1 Τὰ-

μαχῶν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὸν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα τοῦτον ἀπολαβόμενον, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὲρ τὸ Πελασγικόν, εἰς τὸ μεσημβρινὸν συντετραμμένον. καὶ νῦν ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ μείζονος, αἰσθόμενος δεξιοῦται ἡμῶν. Παν. χαίρετε ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. Ερ. καὶ Δι. καὶ σύ γε ὦ Πὰν μουσικώτατε, καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἁπάντων. Ἀθηναίοις ἦ, καὶ πολεμικώτατε. Π. τίς ἦ ὑμῖν ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἥκομεν; Ερ. αὐτὸν σοι διηγήσεται τὰ παρόντα. ἐγὼ μέν, ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. Δι. ὁ Ζεὺς ὦ Παὶ, καταπέμψαί με, διακληρώσοντα τὰς δίκας. σοὶ δὲ πῶς τὰ τῶν Ἀθηναίων ἔχει; Π. τὸ μὲν ἄλλο, ὡς κατ' ἀξίαν σχετλίως περὶ αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺν καταβεβίηκεν ὁ ἱλαρὸς θόρυβος. καὶ πάντα, πρηνιζόντων ἀπασῶν μὲν κυδιόντων, τὸ δὲ τῆς βαρβάρου. ἡμᾶς μὲν, ὅτε, ὦ τρὶς ἓξ ἔτεσι ἀπόντες, ἐπιλεξάμενοι τέμενος ἄορχον, ἡσυχίαν μοι, πολλῆς τε κἀπιθορὴς ἀπέζεσε. νῦν δὲ διαχωσάντων τὰ κρία, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μέτοχον, καὶ ψαλῆς παρόντος τοῦ πρώτου, πλὴν ἀλλὰ ἔχει πάνυ μοι ψυχαγωγίαν ὁ χάλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά. Δι. τὰ ἄλλα ἦ ὦ Παὶ, ἀμοίρους ἀρετῆς ἐχθρὸν ἐχόντων ὑπὸ τῆς φιλοσοφίαν. Π. τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γρύζειν ὁμοίως ἐμοὶ, τοὺς λάλους; Δι. καὶ μάλα. Π. σὺ δὲ οἶσθα ὅ, τι λέγουσιν, ἢ δὲ σωφίσω αὐτῶν. ἔρημος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ τοῦτα ῥήματα, καὶ ἀσκῆ, ἃ μεμάθηκα ὦ Δίκη, Ab eo tempore, accepta ista quæ est ſub arce ſpelunca, habitat paulum infra Pelaſgicum, inter inquilinos cenſus. Et nunc ut veriſimile, nos ex vicinia conſpicatus, accedit ſalutaturus. *Pan.* Salvete Mercuri, & Iuſtitia *Merc.* Et tu. *Iuſt.* Et tu utique ὁ Pan, Muſicorum ſtudioſiſſime, omniumque ſaltatorum Satyrorum agillime, Athenis etiam bellicoſiſſime. *Pan.* Quænam vos Mercuri, huc adduxit neceſſitas? *Merc.* Hæc tibi enarrabit omnia: ego verò in arcem hinc, & ad præconium abeo. *Iuſt.* Iupiter, ὁ Pan, miſit me ut ſortito diſtribuerem actiones forenſes. At tibi quomodo ſe res habent Athenis? *Pan.* Haudquaquam, in univerſum quidem, pro dignitate apud ipſos ago ſed multò quàm ſperaram deteriùs: idque cùm tantum depulerim tumultum illum à barbaris exortum. Sed tamen bis ter-ve quotannis aſcendentes, ſegregato ad hoc hirco aliquo coleato, multum grave olente, mihi ſacrificant. Deinde epulantur carnes illas, me lætitiæ ejus velut teſtem adhibentes, & tenui quodam honorantes applauſu: quanquam nonnihil animum meum oblectat riſus ipſorum & luſus. *Iuſt.* Inter cætera Pan meliores ad virtutem facti ſunt à philoſophis. *Pan.* Quoſnam iſtos dicis philoſophos? num tetricos illos vultuque triſtes ſimul multos, barba mihi adſimiles, & loquaces? *Iuſt.* Maximè. *Pan.* Neſcio quid dicant: ſapientiam ipſorum non intelligo. Etenim montanus ego ſum, nec ſubtilia iſta, urbanaque verba didici Iuſtitia. Nam unde

1 Τὸν τὸ γρύζειν οὐχ ὁμοίως ἐμοὶ] Τὸν τὸ γρύζειν ὁμοίως ἐμοὶ, ut mox καὶ λαλίαμεν ὅση τῇ τῶν πώγωνι ὁμοίαν. Pan idem qui & nunc loquitur. *Marcil.*

1 Πύρ-

πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι γε πλαγίᾳ καλάμῳ, καὶ τῇ σύριγγι, ἐγὼ σοφός. τὰ δ' ἄλλα, αἰπόλος, καὶ χορδιστὴς, καὶ πολεμικὸς ἂν δῆτα. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ὀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ, καὶ ξένα ἐνόμιζε. καὶ τὰ ὀνόματα δὲ, εἰρωνικῶς σοὐρανίους ἢ πρὸς ἀλλήλους λόγους. ἐπειδὰν δ' ἡ συνουσία, ἐπιτείνωσι τὸ φιλόνικον μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον. ὥστε ὑπερθαπτόμεθα, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό τε πρόσωπον ἐρυθριῶ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς τὸν τοῦ αὐλοῦ ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταραττόντων γὰρ δὴ τὰς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπαινετὸν μῶμον συγχεόντων, ἀπίασι λοιδορησόμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸ ἱδρῶτα σὺν τῷ μετώπῳ ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔνθεν πρωτεῖα ἴδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν, καὶ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς, πεπίστευκε αὐτοῖς. καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαίων ἔχειν ἀσχολεῖ. καὶ παρεστῶτι, πρὸς τὸ θρόον ἢ τὸν βοὴν κελαδοῦσι. ἐμοὶ γὰρ ὧν ἀλαζόνες πάνυ ἐδόκουν λίαν τότε, καὶ γνώμῃ ἐπὶ τῷ τῶν ὀνομάτων ὀμμότητι. εἰ δέ γε δημοφελές τι εἶχε τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥηθέντων ἐκεῖνοι ἀνεφύοντο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶχε δεῖ μηδὲν ὑποπτεύεσθαι, τελέθοις διηγήσασθαι, οἷα δὴ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ἀρᾷς, πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις κἀγὼ ἐφασκόμην τῶν δείλην ὀψίαν. Δι. ἀπίοιχες ὦ Πάν. οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; Π. πάνυ μὲν οὖν.

unde in Arcadia sophista vel philosophus foret? Ad obliquum usque calamum, & fistulam doctus ego sum: cæterùm pastor, saltator, & si sit opus, bellator. Audio tamen illos assiduò vociferantes, ac virtutem nescio quam & ideas, & naturam, & incorporea quædam commemorantes, ignota mihi ac peregrina nomina. Ac primùm quidem sermones interse pacificè ordiuntur: sed procedente disputatione, intendunt vocem ad orthium usque: ita ut cùm nimium distendantur, magnaque eloqui contendant, illis facies rubescat, collum intumescat, & venæ sint extantiores; quales tibicinum, quando tibiam angustam inflare vi quadam coguntur. Conturbatis igitur sermonibus, eoque confuso, quod principio instituerant, plerique sese mutuis convitiis incessentes, sudorem ex fronte, incurvo digito abstergentes, abeunt. Atque hic demum vincere visus est, qui clamosior & confidentior esset. Sed tum vulgus admiratur eos, in primis verò quibus nihil rerum necessariarum curæ est, & alunt confidentia & clamore illorum excitati. Hinc fiebat ut mihi viderentur arrogantes, & barbæ similitudinem ægrè ferrem. Num autem ipsorum clamori aliquid inesset quod reipubl. conduceret, & boni aliquid ex verbis illis, nasceretur ipsis, dicere non possum. Quanquam si verum dicere convenit, nihil præ metu reticendo (etenim in specula, ut vides, habitò) multos ipsorum sæpenumero jam conspicatus sum sub obscuram vesperam. *Inst.*

Tace Pan, annon Mercurius tibi jam visus est proclamare? *Pan.* Maximè.

Ep. ἀκούετε λαοῦ. ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καθιστάμεθα τήμερον, ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς αἰτίας ἔχουσι, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἵνα ἡ δίκη λαχοῦσα πληρώσῃ τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέξῃ τοῖς δικάζουσι. οἱ δικασταί, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. ἀριθμὸς τῶν δικασῶν, καὶ λόγον τῶν ἐγκλημάτων. ὁπόσοι ἢ ἀποθάνοιεν γραφαῖς, πρὶν εἰσελθεῖν ἀποθάνοιεν κρίνει τούτους ὁ Αἰακὸς ἀνωμωμένος. ὧν δέ τις ἄδικα διδικάσῃ αὖτις, ἐφίσταται ἀγωνιούσῃ τῇ δίκῃ. ἡ ἢ ἄφεσις, ἐπὶ τὸν Δία. Π. βαβαὶ τῶν θορύβων. ἡλίκων ὦ Δίκη ἀνιῶσθε, ὡς ἢ ἐς ἀσυδῆ συμβιοῦσι ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄνοντες. δύσ᾽ ἔστ᾽ Ἀρείου πάγου. καὶ ὁ Ἑρμῆς ἢ ἤδη παρέστηκεν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἴστε, καὶ λάχετε, καὶ λαχόντες, ὥσπερ ὑμῖν νόμος. ἐγὼ ἢ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθών, συνέξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν ἡχὼ ἔωθεν ἐπιτερψομένη. ἀκροάσεσθε ἢ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλλος ἔρχομαι, ὁπηνίκα τὸν Ἀρείου πάγου δικαζόμενον ἀκούσω. Ερ. ἄγε ὦ Δίκη, ᾠδοσκαλῶμεν. Δι. εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰρ ὡς ὁρᾷς ᾠδεῖσι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες ἐξελαυνόμενοι τὴν ἄκραν. Ἀθηναῖοι. εἴληφά σε ὦ κατάρατε. Αλ. συκοφαντεῖς. Αλ. δῶσις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. Αλ. ἐξελέγξω σε, δεινὰ εἰργασμένον. Αλ. ἐμοὶ πρῶτον λάκλήρωσον. Αλ. ἕπεμαι πρὸς τὸ δικαστήριον. Αλ. μὴ ἄγαμε. Δι. οἶσθα ὃ ποιήσομεν ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲ ἄλλας δίκας, εἰς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα. σήμερον ἢ, κληρώσωμεν. *Merc.* Audite populus. Forum judiciale, quod fœlix faustumque sit hodierno die instituemus, qui Februarii est septimus. Quicunque igitur actiones detulère, in Areopagum veniunto: ibi Justitia forum sortietur, aderitque ipsa judicantibus. Judices ex omnibus Athenienſibus dabuntur: merces pro quaque lite, trium erit obolorum: numerus judicum ſecundum accuſationis æſtimationem. Quotquot autem relictis actionibus, priuſquam judicio experiri potuerint, mortui ſunt, hos remittat Æacus. Quod ſiquis iniquè judicatum putaverit: ad alium judicem, nimirum ad Iovem provocabit. *Pan.* Papæ! qualis tumultus! quantum Iuſtitia, exclamarunt! ut undique properè concurrunt, ſeſe mutuo trahentes per acclive ſurſum verſus Areopagum! Iamque adeſt Mercurius ipſe. Quare vos actionibus operam date, ſortimini, & diſceptate, ut veſtræ ferunt leges. Ego verò ad ſpeluncam hinc digreſſus, fiſtula canam carmen aliquod amatorium, quo Echonem ſoleo probris inceſſere. Cæterùm auſcultationum & orationum judicialium ſatis ſuperque habeo, ut qui quotidie in Areopago litigantes audiam. *Merc.* Age Iuſtitia, advocemus iſtos. *Iuſt.* Rectè dicis. Nam affatim ut vides, accedunt tumultuantes, ut veſpæ quæ verticem circunſtrepunt. *Athenienſis.* Cepi te ô ſceleſte. *Alius.* Sycophantam agis. *Alius.* Pœnas jam tandem dabis. *Al.* Convincam te gravis facinoris. *Al.* Mihi primo ſortire. *Al.* Sequere, ſceleſte, ad judicem. *Al.* Ne me ſuffoca. *Iuſt.* Scis quid faciamus Mercuri? Cæteras quidem lites in craſtinum rejiciamus: hodie autem

eas

τοῦτο τοιοῦτος, ὁ πόσος τὸ χυτρεῖς, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, αἷς ὧδε μοι τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶν ἐπιγελᾶσθαι. καὶ μοι τοῦτος ἀνάδος χρυσᾶν. Ερ. μίσθ κῦ τ ἀκροδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνθραποδισμοῦ. Δι. ἐπλὴ πλήρωσον. Ερ. ὑ τοὺ κῦ τ ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ ἔρωτὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεζεύξατο. Δι. πέντε ἰκανοί. Ερ. ἐπὲ Ἀφροδίτης τυφὼ πρὸς ἑρετικόν. Δι. πέντε ἓ τούτοις δικασταῖσιν. Ερ. ἐγκωμιαστικὴ, ἐρασμῷ Διογένους. Δι. τρεῖς λοιπαὶ μόνοι. Ερ. ὑ χρυσικὴ κῦ Πύρρωνος λοιποταξίου. Δι. σὺνῖα κελεύσατον. Ερ. βούλ ἓ τοῦτος ἀποκληρῶθ ὦ δίκη, τοῖς δύο, τοῖς ἀκροᾶσι, τοῖς ἀπολυσιγράμμασι κατὰ ῥήτορος; Δι. τοῖς παλαιοῖς πρότερον ἀμφιλύσασθ. αὖτοι δὲ, εἰς ὕστερον διδικάσοντας. Ερ. καὶ μὰν μὰν ὁμοίως γε ἓ αὐτοῖς. καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ ἓ νεωτερον, ἀλλὰ ἀναπλάσιον τοῖς ἀποκεκληρωμένοις. ὥστε εἰ τούτοις δικαιοῦσθαι ἄξιον. Δι. ἴσως ὦ Ἑρμῆ, χαριζόμενος τῷ δίκῃ. ἀποκληρῶθ δ' ὅμως εἰδικεῖ. πάλιν ἀλλὰ τοῦτος μόνος, ἱκανοὶ γὰρ οἱ ἀποκεκληρωμένοι, δὸς τὰς γραφάς. Ερ. ῥητορικὴ, κακώσεως τοῦ Σύρου. ἀμφίλογος, τοῦ αὐτοῦ ὕβρεως. Δι. τίς ὁ ῥήτωρ ἐστίν; ἢ γὰρ ἐγγίγραπται τάραμος. Ερ. ὅπως ἀποκλήρῳ τοῦ ῥήτορα τοῦ Σύρου, κωλύσει γὰρ ἡδέως ἓ ἄνω ὁ ὀνόματος. Δ. ἰδοὺ ἓ τὰς ὑπαιθρείας ἤδη Ἀθήνησιν οἱ Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσεσθαι, ἃς ὑπὲρ τ Εὐφράτου κωλῶς εἶχε διδικάζ. πάλιν ἀποκλήρου ἕνεκα τοῖς αὐτοῖς ἱκανὸς ὁ δικῶν. Ερ. ἴθυνε ὦ δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκειν τὸ δικαστικὸν. eas tantùm ſortiamur, quæcunque ab artibus, aut vitis, aut ſcientiis, contra homines promulgatæ ſunt. Ac mihi has profer actiones. *Merc.* Ebrietas contra Academiam, pro Polemone, plagii. *Iuſt.* Sortire ſeptem. *Merc.* Stoa contra Voluptatem, injuriarum, quòd amatorem ipſius Dionyſium abduxerit. *Iuſt.* Quinque ſufficient. *Merc.* Pro Ariſtippo, Mollities contra Virtutem. *Iuſt.* Quinque etiam jus hiſce dicant. *Merc.* Menſaria contra Diogenem, fugæ. *Iuſt.* Tres tantùm ſortire. *Merc.* Pictoria contra Pyrrhonem, ut deſertorem. *Iuſt.* Novem cognoſcant. *Merc.* Viſ-ne & has ſortiamur, Iuſtitia, duas videlicet iſtas, paulò antè noſti contra Rhetorem inſtitutas? *Iuſt.* Antiquiores illas priùs dirimamus. Hæ autem poſtea judicabuntur. *Merc.* Atqui ſimiles etiam iſtæ ſuperioribus ſunt, quodque intenditur, quanquam recens, affine tamen eſt illis, de quibus modò ſortiti ſumus: quare æquum eſt ut inter ea diſceptetur. *Iuſt.* Videris Mercuri, indulgere petitioni. Sed tamen ſortiamur, ſi tibi videtur, verum ſolas haſce duas: ſufficiunt enim hæ quas ſortiti ſumus. Cedo ipſas actiones. *Merc.* Rhetorica contra Syrum, malæ tractationis. Dialogus contra eundem, contumeliæ. *Iuſt.* Quis iſte, cujus nomen adſcriptum non eſt? *Merc.* Ita ſortire contra Rhetorem Syrum: nihil enim vetabit, etiam abſque nomine proprio. *Iuſt.* Ecce jam etiam peregrinas Athenis in Areopago ſortiamur: quas rectiùs fuerat ultra Euphratem fuiſſe diſceptatas. Verùm ſortire undecim eoſdemque utrique liti. *Merc.* Rectè Iuſtitia. Parce, ne multa in judices impen-

1 Πύῤῥωνος λοιποταξίου] Diogen. Laert. initio vitæ ejus. *Bourd.*

1 Ἐ-

ἀχύν. Δι. αἱ πρῶται καθιζέσθωσαν τῇ ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ μέθῃ. σὺ δὲ, τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε ὦ Ἑρμῆ προσελθών. Ερ. οὐ δύναμαί φησι τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. μόγις δὲ καὶ ἕστηκεν ὡς ὁρᾷς. Δι. οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάσθω τῶν δεινῶν τούτων τινά. πολλοὶ γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαρραγῆναι ἕτοιμοι. Ερ. ἀλλ' οὐδεὶς ἐθελήσει γε τῇ φανερῶς συναγορεῦσαι μέθῃ. πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιοῦν. Δι. τὰ ποῖα; Ερ. ἡ ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν φησὶν ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰπάτω. εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. Δι. καινὰ μὲν ταῦτα. εἰπὲ δὲ ὅμως ὦ ἀκαδημία τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον. Ακα. ἀκούετε. ὦ ἄνδρες δικασταὶ πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς μέθης. ἐκείνης γάρ τό γε νῦν ῥεῖ. ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς ἀκαδημίας ἐμοῦ. ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν, καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα, τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον. ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ κατᾳδόμενος, [1]ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ, μὴ δὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαί-

pendatur pecunia. *Iust.* Primi confidento Academiæ & Ebrietati jus dicturi. Tu verò aquam infunde: & tu Ebrietas dic prior. Quid taces & nutas? Accede Mercuri, ut audias. *Merc.* Non possum, inquit, litem hanc perorare, quia mero mihi vincta est lingua, ne me in foro deridendam propinem. Ægrè autem ut vides constiti. *Iust.* Proinde patronum adducat, ex vehementibus istis aliquem. Sunt enim multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt. *Merc.* At nemo certè velit Ebrietati palam patrocinari. Verùm hæc æqua utique videtur postulare. *Iust.* Quænam? *Merc.* Academia hæc semper in utramque orationem est parata: in eoque se exercet, ut contraria rectè possit dicere. Ea igitur, inquit, pro me prior dicat: atque ita deinceps pro se ipsa verba faciat. *Iust.* Nova quidem hæc. Sed dic tamen Academia, orationem utramque, quandoquidem hoc tibi facile est. *Acad.* Audite, viri judices, primùm quæ pro Ebrietate dicam. Illius enim quæ nunc fluit oratio, Injuria est affecta misera illa, à me Academia: mancipio, quòd solum habebat benevolum ac fidele, quodque nihil turpe putabat, eorum quæ ipsa imperasset, privata, Polemone illo, qui per medium forum interdiu petulanter se gerebat, psaltriam secum habens, & cantu perstrepens, à summo mane ad vesperam usque ebrius semper, & crapulæ indulgens, caputque corollis florum implicatum gerens. Quæ quòd vera sint, testes sunt universi Athenienses, qui Polemonem nunquam sobrium viderunt. Infœlix

fœlix

1 Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum concilio ἀκράτου ἕωθεν ὑποπίων. *Bourd.*

μων ἐπὶ τὰς τ' ἀκαδημίας ἡγοῦμας ἐκόμισεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀναπαποδισαμένη αὐτὸν. κἀγὼ λαβὼν τ' χεῖρῶν τ' μέθης ἁρπάσασα μετ' βίας, κἀγὼ σῶς αὐτῷ ἀναγαγοῦσα, ὑδροποτῆν τε κατέπαυσα, κ' νήφειν μετεδίδαξε, κ' τὰς στεφάνους περιέσπασεν. κἀγὼ δεῖν πίνειν καθεκείμενον, ῥημάτια σκολιὰ, κ' δύσηνα, κ' πολλῆς φροντίδ' ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν. ὥστ' ἀνὴρ ἔτ' τίνος ἐπανθοῦντ' αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, κἀγὼ εἶκὼς τὸ σῶμα μαρμήναν. κἀγὼ τὰς ᾠδὰς ἀπάσας ἀπομιμοῦν, ἄσπερ εἰώθη ἐ διψαλέος εἰς μέσην ἐστέρων κρήνην ληρῶν, οἷα εἰκὸς πολλὰ ἡ ἀκαδημία ἐμὲ ληρεῖν διδάσκει. τὸ δ' μέγιστον, ὅτι ἐ λοιδορεῖται τῇ μέθῃ πρὸς ἐμὲ ἐπαρθεὶς, ἐ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται χἀδὲν τὰ ὑπὲρ τ' μέθης. ἤδη ἐ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ. κ' τὸ λοιπὸν τοῦτο, ἐμοὶ ῥᾴδιον. Δίκη. τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς; πολὺν αὖ ἴσχε τὸν ἴσον σὺ τῇ μέρᾳ. Αντ. ὑπὲρ μὲν ἀκριβῶς πάνυ εὔλογα ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἃ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τ' μέθης. εἰ δ' καμὲ μετ' ὀλίγοις ἀκούσεσθε, ἐσεσθε ὡς ἐδὲν αὐτῶν ἡδίκηκε. τ' γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα ἐ φαύλως, ἐδὲ κ' τὴν μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, κ' τὴν φύσιν ὅμοιον, ἅπαντα ἀπέστησεν νέον ἔτ' ἐ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς ἡδονῆς, ἥτις αὐτῆ τὰ πολλὰ ξυνεργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, κ' ταῖς ἑταίραις ἐδιαχρῶσα ἐκέδοτον, ὡς μὴ ὃ μικρὸν αὐτῆ τ' αἰδῶς ὑπολείποι. κἀγὼ ἄγε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγε μικρὸν ἔμπροσθεν ὥστο, ὑπὲρ ἐμ' εἰρῆσθ' νομίσατε. ἁβρή γὰρ ἐστιν ὁ ἄθλιος ἐστραπωμένη

fœlix ille, cùm ad Academiæ quoque fores, ut apud omnes solebat, petulantem ageret, illum sibi mancipatum, atque è manibus Ebrietatis vi ereptum, & ad se adductum, aquam bibere, & sobrium esse docuit, & corollas detraxit. Et quo tempore erat opportunum ad potationem accumbere, vocabula perplexa, misera, multaque solicitudine plena, illum docuit. Quare pro eo colore qui in ipso ante efflorescebat, pallidus, miser, & incurvus factus est: illisque omnibus oblivioni traditis, impastus interdum, & sitibundus ad mediam usque vesperam sedet, nugando, qualia multa ego Academia nugari doceo. Quod autem maximum est, etiam Ebrietati convitiatur à me inductus, & de ipsa innumera mala commemorat. Dicta ferme sunt quæ pro Ebrietate dici possunt. Iam verò & pro me ipsa verba faciam. Exinde peroratum à me esto. *Iust.* Quid verò ad hæc respondebit? Verùm & huic aquæ tantundem infunde vicissim. *Acad.* Hoc pacto rationi consentanea, Viri judices, patrona pro Ebrietate dixit. Quòd si attentionem cum diligentia mihi præbeatis, intelligetis sanè ut nulla injuria ipsam affeci. Nam Polemonem hunc quem servum illa suum esse ait, non malè natum, neque ita ut Ebrietatem referret: sed mihi familiarem, & indole similem præceptum cùm esset adhuc adolescens tenellus, adjuvante Voluptate, quæ illi plerumque unà subservit, corrupit miserum comessationibus, & meretricibus in deditionem traditum: ita ut ne paululum quidem verecundiæ in eo remaneret. Et quæ illa pro se paulò antea dici putabat, pro me dicta putate. Circumibat enim miser ille à primo statim

mane

μβρῷ, κραιπαλῶν, ἀφ' ἑσπέρας μέσης καταυλούμβρῳ, ἁδὶ πρὸ τῆ νήφων, κωμάζων, ἐπὶ πάντας. ὕβρεως τ' ἀσχήμονος, καὶ τ' πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦλθεν, ἐγὼ μὲν ἔπλεον ὥσπερ εἰώθη ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ' θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ' ἑταίρων λόγους πολὺ σεμνοτέρους, καὶ σωφρονοῦντας διεξιόντα. ὁ δ', μετ' αὐλοῦ, καὶ τ' στεφάνων ἐπῆσεν, καὶ μὲ ἀσχήμονα ἐδόκει, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπιεζετο, τῷ σωφρονεῖν ἐπιπαροξύνας τὴ βοῇ. ἐπεὶ δ' ἁδὲν ἡμεῖς ἐπιφθεγξάμεθα αὐτῷ, κατ' ὀλίγον, ὡς οὐ πάλαι ἐμβεβρεχὼς τῇ μέθῃ, ἀνέπνευσε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆκε τὲ τὰς στεφάνας, καὶ τῷ αὐλητρίδι κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἠρχώνιτο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγειρόμενος, ἐωυτῷ πῶς ὄψεσθε δόκει, καὶ δ' πάλαι βίᾳ κατηργάσατο. καὶ τὸ μὲ ἐρύθημα τὸ ἐπ' μίσῃ, ἀπῄδει, καὶ ὑφαίζετο. ἡρυθρία δ' κατ' αἰδῶ τ' ἁμαρτῶν. καὶ πάλιν, λάθρᾳ ὥσπερ εἶχεν, ἠντομόλησε παρ' ἐμὲ, ὥτε ἐπικαλεσαμένης ὥτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη καλῶ αὐτὸν, ὅπως καθαμάρτῃ δι τρόπον ἀφίκετο σῶς ἐμέ. τέτον ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑφαλεῦσθε γελοίως ἔχοντα, καὶ μητε φαύλην ἀφίεναι, μήτε ἐσθίειν ὑπὸ δ' ἀκρότητε δυσάμβρον, ὑπέστρεψα, καὶ ἀνέπαυσα, καὶ ἀπὸ ἀνδραποδῶν, κόσμιον ἄνδρα, καὶ σώφρονα, καὶ πολλῶ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τύτοις, καὶ οἱ σωθήκοντες ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα. ὑμεῖς δ', ἤδη σκοπεῖτε πότερα ἡμῶν ἄμεινον ἦ αὐτῷ συνεῖναι.

mane coronatus per medium forum circunſonantibus tibiis, nuſquam ſobrius, in omnes petulans: dedecus majorum, totiuſque civitatis, & peregrinorum ludibrium. Poſteaquam autem ad me venit, ego quidem ut facere conſuevi, patentibus foribus, apud amicos præſentes de virtute & temperantia fortè verba faciebam. Ille verò cum tibia, & coronis aſtans, principio quidem vociferabatur, ac perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando. Poſtquam verò illius nullam rationem habebamus, paulatim (neque enim ebrietate prorſus erat perfuſus) cœpit ad ſermones reſipiſcere, coronas demere, & tibicinam compeſcere, & ob purpuram erubeſcere. Ac veluti è profundo ſomno experrectus, cùm ſe aſpiciebat quo pacto eſſet affectus, tum vitam anteactam damnabat. Et rubor ille ex temulentia contractus defloreſcebat, evaneſcebatque: ipſe autem præ pudore eorum quæ fecerat, erubeſcebat: poſtremò aufugiens, ut erat, ad me tranſiit, neque vocatus neque coactus, perinde ut illa de me dicit, ſed ultroneus, hæc noſtra meliora eſſe ratus. Iamque huc ipſum voca, ut cognoſcatis quomodo à me ſit immutatus, & affectus. Hunc ô Iudices, à me receptum, cùm eſſet ridiculus, nec vocem emittere, nec præ mero conſiſtere poſſet, converti, ſobriumque reddidi, & ex mancipio, virum modeſtum, ac temperantem, & magni faciendum Græcis effeci. Et nunc ipſe mihi gratiam pro ea re habet, & propinqui ejus pro ipſo. Dixi. Vos autem jam diſpicite judices, cum utra noſtrûm illi ſatius fuerit converſari.

Ερ. ἄγε δὴ μὴ μέλλετε. ψηφοφορήσατε. ἀνάστητε. καὶ ἄλλους χρὴ δικάζειν. Δι. πάσαις ἡ ἀκαδημία κρυτεῖ, πλὴν μιᾶς. Ερ. παρέδεξον ὑδὶ εἶναί τινα ἐν τῇ μέθῃ πιθέμενον. καθίσατε οἱ τῇ σοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες, ὡς ἐν ἐργῷ δικάζειν. ἐγκέχυται, τὸ ὕδωρ. ἢ καὶ ζαφορᾷ ἢ τὰ ποικίλα, σὺ δὴ λέγε. Στοά. οὐκ ἀγνοῶ μὲν ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς ἀνατρέψοντός μοι τὴν αἰτίαν ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ ἐὰν ὑμῶν τὰς ὀφρῦς ὁρῶ, πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δ' καταφρονοῦντας, ὅτι οὐ χρῇ κέκαρμαι, καὶ ἀρύεται βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ. ὅμως δ', ὦ ἐπιεικέστατοι ἀκούσατέ μου λεγούσης, δικαιοτέρα ταύτης ἐρῶ. τοῦτο γάρ τοι ἐκ τοῦ παρόντος ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ὥσπερ ἐπιεικῶς ἐσκευασμένην τῇ ἐπαγωγῇ τὴν ὄψιν, ἔρρησεν ἐμὲ ἄνδρα τότε σύφρονα τὸν Διονύσιον φρενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν ἀφείλκυσεν. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ἡμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ μέθῃ, ἀδελφῇ τῇ παρούσῃ ἐστίν. ἐξετάζετε γὰρ οὐ τὴν παροῦσαν, πότερα, χοίρων δίκην νενευκυῖαν κάτω ἡδυπαθοῦσιν ἢ ἐμπεδοῦσαν δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοοῦσαν, ἢ οὐ δικαίαν δ' καλῶς ἔχουσαν ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν, μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς θαυμαζομένους, καὶ τῷ δυσαμυνίαν ζητοῦντας ἐν τῇ μέθῃ, καὶ ταῖς ἰαμασι. τοιαῦτα γὰρ αὖτη δελέαζα τοῖς ἀνοήτοις ὑποτείνουσα, καὶ μεθερμηνευομένη τῇ πόνῳ, θεωσάγεται αὐτῶν τὰς ψυχάς. ἐν οἷς ἐκ τὸ δέλεαρ ἐκεῖνον ἀφλωιάσας

Merc. Agite igitur, ne cunctemini, ferte sententiam, surgite: etiam alios oportet judicare. *Iust.* Omnibus calculis superat Academia, excepto uno. *Merc.* Nihil mirum siquis sit qui pro Ebrietate ferat. Sedete vos qui Stoæ contra Voluptatem sortitò electi estis, ad judicium de amatore ferendum, infusa est aqua. Heus picturata & varia, jam dicito. *Stoa.* Haud equidem ignoro judices, mihi contra formosam adversariam dicendum: etiam plerosque vestrûm video conversis ad illam oculis ipsi arridentes, me autem contemnentes, quia sum ad cutim tonsa, viriliter intueor, & tetrica videor. Attamen si me dicentem audire volueritis, confido multo justiora quàm hæc, dicturam me esse. Nam hujus illam criminis in præsentia ream ago, quòd ita meretricio modo exornata, aspectus illecebris, amatorem meum, virum tunc modestum, Dionysium videlicet fraude circunventum, ad se pertraxit. Et quam præcedentes illi causam judicaverunt inter Academiam & Ebrietatem, quasi quædam soror præsentis causæ est. Examinabitis enim in præsentia, utrum porcorum more in terram pronos vivere nos deceat, voluptati indulgentes, neque quicquam generosum molientes: an verò postposito honestati jucundo, liberos liberè philosophari: neque dolorem ut ineluctabile quidpiam pertimescentes, neque jucundum mancipiorum more sectantes, felicitatemque in melle & caricis quærentes. Hæc enim hujusmodi escas stultis prætendens, & labore, tanquam larva territans, plerosque ipsorum ad se adducit. Inter quos & misero illi quem ægrotantem observavit, ut frænos nostros

ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα περίοπτον. ὁ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ φθέγξαιτο τοὺς τοιούτους λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅτι μὴ τοὺς θεοὺς φοβεῖται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν ἀφαιρεῖται. ὅτι εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἦκουον γοῦν ἔγωγε ὡς ὑπὸ αὐτῆς περισπᾶσθαι ποιησαμένη τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεσθαι συναγορεύσουσα. ὅπως σοφὴ πρὸς δικαστηρίου. πάλιν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεσθαι χρὴ εἶναι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμίτεον Θησέα. [1] εἰ σωφρονοῦντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους. ἠδὺν γὰρ ἂν ἐκάλυε μᾶλλον ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἀκάνθαν μὴ ποιησάντων. ταῦτα οἶμαι, ὦ πάντων τῶν μακροὺς τοὺς λόγων χαίρουσιν. εἰ δέ γε ὀλιγίστοις καὶ μικροῖς τοῖς λόγοις ἀποκεκλεισμένη μοι συμπαρομένη, πάνυ ἂν γνοοίην τὸ μηδὲν ὄφελος. πάλιν ἀλλὰ ὑμεῖς γε ἤδη ὥρας μεμνησθαι ποιοῦντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὐορκα. μὴ παρασκευάζεσθε Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τὰ παρ' ἡμῖν γιγνόμενα τοῖς θεοῖς. Ερ. μαίνεσθαι. ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγει. Ἐπίκουρος. ὑμᾶς μικρὸν ὦ ἄνδρες δικασταὶ πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰμὶ ἐπῳδαῖς ποτε, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐρασθῆναι ἑαυτῆς ὁ φὼς τὸν Διονύσιον κατασκάσαι, τούτου μὲ ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν βλέπειν ἡ ἡδονή, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ὤφλε, καὶ ἀδικεῖν σκέπτεσθε, ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίους ἐρωτὰς μαινομένους. εἰ δέ τις ἰλαροῦ τὸν ἰλαρὸν τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορεύοντα τὸν νόμον, τῷ δικῷ ταύτης

stros detrectaret, author fuit. Neque enim si sanus fuisset, sermones illius admisisset. Quanquam quid ego contra illam indignarer, quando ne ipsis quidem Diis parcit: sed illorum curam calumniatur? Quare si sapis: etiam impietatis pœnas de ipsa sumetis. Porrò audivi ut neque hæc parata est ad orationem habendam: sed adductura Epicurum in patrocinium: ita illudit judicio. Verumtamen illud ab ipsa quærite, quales putet fuisse nostrum Herculem, & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil enim prohiberet, quominus plena injustitiæ terra foret, si laborem illi non sustinuissent. Hæc dixi, ut quæ longis orationibus non gaudeam. Quòd si utique voluerit & paulum mihi respondere interrogata, eam nihil esse, celerrimè cognosceretur. At vos juramenti memores, quæ justa sunt jam decernite, nequaquam Epicuro fidem habentes, qui Deos, nihil eorum quæ apud nos geruntur, observare dicit. *Merc.* Discede. Heus tu Epicure, pro Voluptate dicito. *Epicurus.* Non longa, judices, oratione causam apud vos dicam. Neque enim multis verbis est mihi opus. Sed si incantationibus aut venenis, Voluptas eum quem Stoa suum amatorem ait, Dionysium coëgit, ab hac quidem abstinere, ad se ipsam autem respicere, venefica meritò visa fuisset, & illatæ injuriæ rea, quòd alienos amatores præstigiis caperet. At siquis liber in civitate libera, legibus non vetantibus, acerbitatem quæ ab hac profici-

1 Εἰ σωφρονοῦντες] Angl. εἰ πειθόντες. *Bourd.*

ἀηδίαν μυσαχθεὶς ἐὰν φησὶ περάλαιον τὸ πόνου τὴν δύσβιωσίαν παραχάραξας λῆρον οἰηθεὶς, τὰς μὲν ἀγκύλας ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους, ἀπέφυγε. πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν, ἅσμενος ἐφαπτόμενος, ὥσπερ δεσμά τινα [1] ἀπορίψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα, καὶ μὴ βλακώδη φρονήσας. καὶ τὸ μὲν πόνου, ὅπερ ἦν, πονηρὸν, ἀδίκως δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι ἀσφαλεῖ, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, σωθῆναι ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἐκβιάσασθαι τὴν ἀθλίου παρίχαιν πεῖσαι. καὶ τοῦτο ὥσπερ ἐκέτην ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφύγοντα, ἵνα τὴν πολυθρύλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ. κἄπα δ' ὅλα πονήσας τὸν βίον, δύσβιωσίαν μὲν τὸν βίον. καίτοι τίς ἂν κρείττης δικαιότερον δίξειεν αὐτῇ ἐκείνου. ὃς δὲ πᾶσι τοῖς σαφῶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον πῶς τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενον εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἐστὶν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [2] δοκιμασθὲν, εἵλετο. ἐώρα γὰρ οἶμαι τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς καλοῖς πόνους, πολλὰ διεξιόντας. ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν διαπτύοντας, καὶ μέχρι μὲν [3] τῶν λόγων νεανιευομένους. οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς περὶ τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν εἰ φανεῖντο, χαλῶντες δὲ τήνδε, καὶ παραδιδόντες τὸ δίκαιον. πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ δὲ Ταντάλου. καὶ ἵνα ἂν λήσειν, καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλ-

ficiſcitur, peroſus, & quam laborum caput, fœlicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles, evitavit: ad Voluptatem autem lubens transfugit, abjectis verborum laqueis tanquam vinculis, non ſtolida, ſed humana ſapiens: laboremque ipſum, id quod eſt, malum: Voluptatem autem ſuavem ducens: excludere eum oportebat, quaſi ex naufragio ad portum enatantem, & tranquillitatis cupientem, præcipiti capite in laborem impellendo, & ceu deditititium, inopiæ atque egeſtati miſerum illum tradendo: idque cum ille ſupplicis inſtar ad Voluptatem, tanquam ad Miſericordiæ aram confugeret? Nimirum ut paſſim jactatam illam virtutem, cum multo ſudore in arduum progreſſus, aſpiciat: atque exinde per omnem ætatem laboribus exercitatus, peracta vita fiat beatus. Atqui quis quæſo juſtior judex in hac cauſa fuerit, quàm ipſe ille, qui & ea in quibus Stoa verſatur, cognovit ut quiſquam alius: & cùm antea, ſolum illud quod honeſtum eſt, bonum putaret eſſe, poſtea, quantum malum foret labor, cognito, quodque melius ex utroque erat probato, delegit? Videbat enim, opinor, eos qui de tolerandis ac perferendis laboribus multa commomorare ſolent, privatim autem Voluptatem colunt, eo uſque juveniliter ſeſe jactare. Domi autem ſecundum Voluptatis præcepta vitam degere: erubeſcentes quidem ſi deprehendantur aliquid de firmitate remittere, ſuamque profeſſionem prodere: illud autem Tantali miſerè patientes: & ubi latere ſeſe, legeſque tutò tranſgredi poſſe

1 Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποκόψας. *Bourd.*
2 Δοκιμασθὲν] Editiones plurimæ δοκιμάσας. *Idem.*
3 Τῶν λόγων] Baſil. τοῦτο. *Idem.*

1 *Sy-*

πίνοντ, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τ ἡδέων. εἰ γάρ τις αὐτοῖς τ τ Γύγε δακτύλιον ἔδωκεν ὡς ἀφανεῖ μένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τῷ τ ἄιδου κυνέᾳ, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὰ ἡδέα ἂν ὥρμων ἅπαντες τ Διονύσιον. ὃς μέχρι μὲν τ νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τ αὐτὸν τὰς ἐκ τ κραιπάλης λύγας. ἐπειδὴ δ' ἤλγησε, καὶ ἐνόησεν, καὶ ὁ τρόπος ἀληθέστερον αὐτῷ παιδικὸς, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀνιαφιλοσοφοῦν τῇ νόσῳ, καὶ πάντα δυσμαζόμενον, αὐτὸς μᾶλλον, ἢ τούτοις ἐπέστρεφεν, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων. καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριὰς αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τ δ' ὄντως ὑγιείᾳ ἔχει. ἔρρωσο. ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε. Στοά. μεθεμᾶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. Ἐπίκ. ἐρώτησον. ἀποκρινάμην γάρ. Στ. πρῶτον ἡγῇ τ πόνον; Ἐπι. ναί. Στ. τῷ ἡδονῷ δ' ἀγαθόν; Ἐπι. πάνυ μὲν οὖν. Στ. τί δ', οἶσθα ὅ, τι ἀλλοφορον, καὶ ἀδιάφορον, καὶ συμφέρον, καὶ ἀποσυμφέρον; Ἐπι. μάλιστα. Ἐρ. ἆρ' φασὶν ὦ γραῦ συνίειν οἱ δικασταὶ τὰ διὰ σύλλαβέων ταῦτα ἐρωτήματα. ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. Στ. καὶ μὴν σκέψασθε ἂν, εἰ συνωμότησε σὺ τῷ τέττῳ τ ἀναπόδικτον χήμιλλα. Δίκη. τίς εἰσαγορεύει; Ἐρ. πᾶσαις ἡ ἡδονή. Στ. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τ Δία. Δι. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δ', ἄλλην κάλει. Ἐρ. ἔα Ἀρετὴν ἀρετὴ, καὶ τρυφή. καὶ Ἀρίστιππος δ' αὐτὸς

possè confidunt, hiantibus faucibus Voluptatem ingurgitantes. Proinde siquis ipsis annulum Gygis daret, ut eo inducto conspici non possent: aut etiam Orci galeam: laboribus, sat scio, longum valere jussis, ad Voluptatem prosilirent, & cuncti Dionysium imitarentur. Qui quidem antea, quam morbo correptus esset, sperabat illos de tolerantia sermones, multum sibi esse profuturos. At postquam dolere, atque ægrotare cœpit, ac labor ipsum re ipsa invasit, animadverrens corpus suum diversam à Stoa philosophiam sequi, & contraria statuere, illi potiùs, quàm istis credidit, cognovitque & se hominem esse, & humanum corpus habere: vixitque eo non ut statua utens, sed hoc sciens, quòd quicunque aliter dicit, ac Voluptatem accusat, verbis quidem delectetur, animo autem illuc sit conversò. Dixi. Vos autem de his sententiam ferte. *Stoa.* Nequaquam: sed ut pauca interrogem, mihi permittite. *Epic.* Interroga: respondebo enim. *Stoa.* Malum-ne putas laborem? *Epic.* Etiam. *Stoa.* Voluptatem autem bonum? *Epic.* Maximè. *Stoa.* Quid autem? scis-ne quid sit differens, & indifferens, quid promotum, vel rejectum. *Epic.* Scio. *Merc.* Ajunt judices, ô Stoa, se non intelligere disyllabas istas interrogationes: quare silentium præbete. Iam enim sententiam ferent. *Stoa.* Atqui vicissem sanè, si interrogassem in tertia figura, eorum videlicet, quæ demonstrari non possunt. *Iust.* Quis superavit? *Merc.* Voluptas calculis omnibus. *Stoa.* Provoco ad Iovem. *Iust.* Bonis avibus. Tu verò alios accerse. *Merc.* De Aristippo contendentes, Virtus & Mollities: atque Aristippus iste, adesto.

παρέσω. Ἀρετή. σοὶ τέρας ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν ἀρετήν. ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. Τρυφή. οὔμμην, ἀλλ' ἐμὲ τὴν τρυφήν. ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῆς στεφάνου, καὶ τοῦ μύρου. Δι. μὴ φιλονεικῆτε. ὑπερκείσεται γὰρ ἐς αὖτη ἡ δίκη ἔς ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου. Δαπλήσιον γάρ τι ἐς τοῦτο ἔοικεν εἶναι. ὥστε ἂν μὲ ἡ ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ τρυφή. νικήσῃς δ' ὦ τὸ σῶς, καὶ ἕξεις τὸν ἴσον τῇ ἀρετῇ κεκεμμένον. ὥστε ἄλλοι παρέσονται. τὸ δίκαιον μόνοι μὴ λαμβάνοιτο ὄντι, τὸ δικαστικόν. ἀδίκως γὰρ ἡ δίκη μεμίσηκεν αὐτούς. Ερ. μετὰ δὲ ἀπελθόντες ὅσοι γέροντες ἄνδρες ἔστε μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. Δι. ἀκούσον, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε. αὖθις δικάσεται. Ερ. Διογένη σινωπέα παρεῖναι κελεύει. καὶ σὺ τοίνυν ἡ ἀργυρεμπορικὴ λέγε. Διογένης. καὶ μὴν ἄγε μὴ παύσεται σὺ κλάουσα ὦ δίκη, οὐκ ἐπὶ δρόσου δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν, καὶ βαθέων τραυμάτων. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν μόλις παίσας τῷ ξύλῳ. Δι. τί τοῦτο; ἀπέφυγεν ἡ ἀργυρεμπορικὴ. ὁ δὲ, διώκει, ἐπιπρεμὲς τὸ βάκτρον. ἢ μέτειμί τι κακὸν ἡ ἀβλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε. Ερ. ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν ὦ δίκη. ὁ Πύρρων δ', ἢ δὴ τὴν δρόμην ἀνελήλυθε, καὶ ἔοικε τοῦτο πράξειν. Δι. Αἰβοῦ τί ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ὅτι ἀδὲν ἠλίττηται κρατήσειν ἀληθὲς εἶναι. Δι. τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτὴν καταδικασάτωσαν. τὸν Συρίσκον δὲ καλεῖτε. *Virtus.* Me quæ sum Virtus, priorem dicere convenit. Meus enim est Aristippus, ut sermones & opera indicant. *Mollit.* Minimè: sed me quæ sum Mollities. Meus enim est homo ille, ut videre est ex coronis, purpura, & unguentis. *Iust.* Ne contendite. Differetur enim & hæc causa eò usque dum Iupiter, de Dionysio sententiam ferat. Hoc enim illi videtur assimile: adeò ut si Voluptas vicerit, Aristippum quoque Mollities habitura sit: si contra Stoa, hic Virtuti adjudicetur. Proinde alii adsunto. Istud autem, ne accipiant hi, puta judiciale præmium. Nam causa hæc ipsis manùt indiscusla. *Merc.* Frustra igitur per adeò longam, & acclinem viam ascenderint hi senes. *Iust.* Sat est si tertiam partem acceperint. Abite, ne indignemini, aliàs judicabitis. *Merc.* Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Dic itaque tu Mensaria. *Diog.* At verò nisi desinat molesta esse, Iustitia, non amplius de fuga mecum apud judicem aget, sed de multis altisque vulneribus. Ego enim quampriмum ipsam fuste percutiam. *Iust.* Quid hoc rei est? profugit Mensaria, ille autem sublato baculo insequitur. Nec mediocre malum misera illa videtur acceptura esse. Pyrrhonem proclama. *Merc.* Pictoria quidem jamdudum adest, Iustitia. Pyrro autem ipse, ne principio quidem huc ascendit: & videbatur hoc facturus. *Iust.* Quorsum Mercuri? *Merc.* Quia nullum putat judicium esse verum. *Iust.* Indicta igitur causa ipsum condemnent. Iam accersе [1] Syrum illum

1 *Syrum*] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriæ civitate natum. Syria autem majoris Asiæ regio est, juxta Iudæam, quæ hodie Syria vocatur, de qua Strab. lib. 6. Plin. lib. 5. c. 12. & 22. Pompo. Mel. lib. 1. *Cogn.*

1 Τὸ

ἐγω. καίτοι ὡς ἐμὲ ἀπηχθησθαι καὶ αὐτῷ σοὶ χαφαὶ, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ ἄδη κεκρίαζ. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότερον ἐᾶσαι τὸ ῥητορικὸν τῶν δικῶν. βούλομαι, ὅσοι συνελήλυθασιν ἐπὶ τῷ ἀκούσαι. Ερ. εἰκότως ὦ δίκη. τό, τε γὰρ μὴ ἴωλον εἶναι τῶν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν, καὶ ξένην, χθὲς ὥσπερ ἔφης ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσαζ, ῥητορικῆς μὲ, καὶ ἀλόγου, οὐ πάνυ μέτρια κατηγορήσων, ἀπολοῦμένη ἂν πρὸς ἀμφοτέρας ὑπὸ Σύρα, τοῦτο πολλὰς ἐπήγαγε τῷ διηγήσει. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ ὦ ῥητορικὴ τοῦ λόγου. Ρη. θαῤῥοῦντι μὲ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὐνοιαν ἔχουσι Ἀθηναίοις τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τυχεῖν τοῦ ἀγῶνος. εἰθ' ὅπως ἐστι μάλιστα δίκαιον, τοῦτο διδάξουσι τοὺς θεοὺς ὑμῖν. τὸ μὲν αὐθάδικον, σιωπᾶν κελεύειν. ἐμὲ δ', ὡς θαῤῥοῦντα, καὶ βεβαίλημαι, τῷ κατηγορίαν ἅπασι ποιήσαζ. ὀκ ταυτὰ δὲ μοι παρέστηκεν γινώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέπω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους, ὡς ὁμοιοζύτους τοῖς ἐμοῖς, ἔτυχεν ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς. τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο θαῤῥοῦντα ὤφελε, ὥστε ὅπως μὴ χεῖρόν τι πίσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψαζ δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὸς θαοιμιάζωμαι, καὶ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆ κατηγορίας. ἐγὼ γὰρ ὦ ἄνδρες δικαστὰ, τοῦτον κομιδῇ μειρακιον ὄντα, βάδην ἀρτι ἐπὶ τῶν φανῶν, καὶ μόνον οὐ κάνδυν σάδυκότα εἰς τὸ ἀστύλιον πρόπον, ἔτι τῶν Ἰωνίαν δίῤῥυσιν πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅτι χρήσαιθ' ἑαυτῷ σὺν αἰδοῖ, illum prosæ scriptorem. Quanquam nuper ipsi dicta est dies: nihilque urget ut lis jam dirimatur. Verumtamen quia ita visum est, priorem introduc Rhetorices causam. Papæ quàm multi ad audiendum convenêre! *Merc.* Meritò Iustitia. Nam hoc ipsum, quod actio hæc minimè vetus, aut obsoleta est, sed nova atque insolens, heri (quemadmodum ais) primùm intentata: quodque sperant se audituros Rhetoricam, & Dialogum vicissim accusantes: illisque Syrum respondentem, multitudinem tantam ad judicium contraxit. Verùm incipe tandem Rhetorica causam dicere. *Rhet.* Primùm quidem, viri Athenienses, Deos Deasque precor omnes, ut quanta ipse benevolentia affectus sum erga hanc civitatem, vosque omnes, tantam à vobis ad præsens certamen consequi possim. Deinde, quod est justissimum, id vobis suggerant Dii: ut adversarium tacere jubeatis: me verò quemadmodum constitui, mecumque deliberavi, accusationem proponere sinatis. Cæterùm haudquaquam venit in mentem eadem statuere, quoties ea quæ mihi acciderunt, aspicio: & quoties verba, quæ audio. Nam verba quidem quàm simillima meis, iste ad vos faciet. Res autem eò jam processisse videbitis, adeò ut spectandum mihi sit, ne pejus quidpiam ab ipso mihi accidat. At enim ut ne longiore proœmio utar, aqua jamdudum fruſtrà effluente, accusationem incipiam. Ego judices hunc, cùm esset adhuc adolescentulus, & barbarè loqueretur, ac tantùm non Candyn Assyriorum more induisset, circa Ioniam inventum, errabundum adhuc, & quid de se ipso statueret,

ἀγλαοῦσα, ἐπαίδευσα. κ) ἐπεὶ δὲ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀπαὶς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτηξά πως ἔτι τότε, καὶ ἠρεμαῖος, καὶ μόνῳ ἐπεύμαζεν, ἀπολιπόσα τὰς ἄλλας, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, κ) λαμπροὶ τὰ πρόγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεχύρασα πένητι, κ) ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν ἐπισπασαμένη πολλῶν & θαυμασίων λόγων. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτονεὶς τὰς φυλέτας τὰς ἐμὰς, παρεσίχαψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα. ὥστε τὰς ἀληθεστάτας τ' ἐγγύης, ἀποδίκλοις. δέξαν δ' αὐτὴ θεὸν ὑπεδεξάμην ἐπόδιξομένῳ & γάμῳ τῷ ὑποφεία, οὐδὲ τότε θεὸν ἐλεήφθην. ἀλλὰ παιδαγωγὸν ἐκομίσην, ἕως & κάτω θεὸν ἐσηγήμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν, καὶ ἀοίδιμον ἐποίησα, καθαγισμῶσα, καὶ θεὸν ἐπέλλουσα. κ) τὰ μὲν ἐπὶ τ' Ἑλλάδος. καὶ τ' Ἰωνίας, μέτεμι. ἐς δ' τὴν Ἰταλίδα ἀποδημῆσαι ἐβουλήσατο αὐτὴ, τ' ἰόνιον συνδιέπλευσα. καὶ τὰ τελούμενα, μέχρι τ' Κελτικῆς συναπέρασα, ὑποφείαν ἐποίησα. κ) μέχρι μὲν πολλοῦ, πάντα μοι ἐπείθε, κ) συνῆν μοι, μίαν δ' μίαν νύκτα ἀπῆγέν με χωρίς, παρ' ἡμῶν. ἐπεὶ δ' ἱκανὰς ἐπισπάσατο, καὶ τὰ τῆς τὴν ὑποδοχίαν εὖ ἔχειν αὐτῇ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπῆρας, κ) μεγαλοφρονήσας, ἐμοὶ μὲ ἠμέλησε, μᾶλλον δ' πλέον εἶασεν. αὐτὸν δ' τ' γανυσήτην ἐκεῖνον, τ' ἀπὸ τ' χήμετ' τ' ἀβέλτερον, φιλοσοφίας ὢν εἶναι λεγόμενον, ὑπερηφανήσας μᾶλλον ἐρωϊκῶς περιεσθύτερον αὐτῇ ὄντα, τύτῳ συνῆν. καὶ σὺν αἰσχύνῃ, τὴν μὲν ἀληθείαν, κ) τὸ ἀνιᾶν τ' σὲ ἐμοὶ

neſcientem recepi & educavi. Et quia mihi videbatur ingenio docili, fixiſque oculis me intueri (nam & me tum adhuc verebatur, & colebat, & mirabatur ſolam) relictis cæteris quotquot me ambibant, divites & formoſi, & à majoribus clari, ingrato huic pauperi, & obſcuro, & juveni me ipſam deſpondi, allata dote non exigua, ſcilicet multis, & admiratione dignis orationibus. Poſtea eum ad contribules meos adductum in tabulas retuli, civemque feci: adeò ut qui meo connubio exciderunt, enecentur. Porrò cùm ipſi viſum eſſet terrarum orbem circumvagari, felicitatemque conjugii oſtentare, ne tum quidem relicta ſum. Sed quoquoverſum ſequens, ſurſum ac deorſum circunducebar, clarumque & celebrem faciebam ipſum, ornando pariter & componendo. Atque ea quidem quæ in Græcia, & Ionia acciderunt, mediocria ſunt. Cùm autem in Italia proficiſci ſtatuiſſet, Ionium mare cum ipſo trajeci. Poſtremò in Galliam uſque unà progreſſa, feci ut diteſceret. Ac diu quidem mihi per omnia obtemperavit, mecumque conſuevit, ne unam quidem noctem extra lectum à nobis divertens. Sed poſtquam ſatis viatici ſibi comparavit, quantumque ad famam attinet, eam bono eſſe loco credidit, adductis ſuperciliis, elatoque animo me neglexit, imò prorſus miſſam fecit. Barbatum vero illum, ex habitu conſpicuum Dialogum, quem Philoſophiæ filium eſſe perhibent, vehementer diligendo, valdeque amatoriè proſequendo, natu, quàm ipſe eſt, grandiorem, cum eo nunc conſuetudinem habet. Neque pudet ipſum hanc orationis meæ libertatem, ſolutam-

λόγων σωστρεμὸν, εἰς μικρὸν ἢ ἓ κομμάτιον ἐρωτήματα καθαιρεῖσθαι ἐωθεν. καὶ αὐλὶ δὴ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀποπλέκειν, καὶ συλλαβίζειν, ἀφ' ὧν ἀρξόμενος μὲ ἐπαινήσῃ, ἢ κρότος πολὺς, εἰ ἄρα ἀπαντήσειεν αὐτῷ. μειδιάματα ἢ πικρὸν τὸ ἀκουόμενον, καὶ τὸ ἐπισείεσθαι τὴν χαίτην ὑπὸ τὸ ὀρθὸν, καὶ μικρὸν ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιτετάχθαι τοῖς λεγομένοις. τοιαῦτα ὑπεφαίνετο ὁ ἡμιθεὸς, ἐμὲ καταφρονήσας. φασὶ ἢ αὐτὸν μὴ ἢ πρὸς τὴν ἐραστρίαν τοῦτον εἰρωνίαν ἄγαν, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον οἰκείᾳ ὑβρίζειν. πῶς δὲ οὐκ ἀχάριστος ἦτος, καὶ ἄνομος τοῖς παρὰ κωμῳδοῦσι νόμοις; ὃς τὴν μὲν νόμον γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα ἤλαφε, καὶ δὴ ἦν ἐνδεὴς ὤν, ἄτιμος ἀπέλιπε, καὶ καινῶν ἐρέχθη πρασμάτων. καὶ ταῦτα, νυνὶ ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιχαίρουσιν ἅπαντες ἑαυτὸν ἐπιστρέφειν. ἀλλ' ἐγὼ μὲ ἀντέχω, τοσούτων μνηστήρων. καὶ κάτθυσιν αὐτοῖς τὴν ἦνιν, ἓ τόμος ἐπισωμβώσεις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὅπῃ ἀνοίγειν, ὅπῃ ὑπακούειν βούλομαι. ὁρᾷ γὰρ αὐτὸς ἐδὴν πλέον ἢ βοῆς κομίζουσας. ἔτος ἦ, ἐδὲ ἅπτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐραστρίαν βλέπει, τί ἂν θοὶ χρῆσθαι παρ' αὐτῆς λήψεσθαι φοσθόκων, ὃν ἓ τρίβωνος ἐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα ἂν ἄνδρες δικασταί. ὑμεῖς ἦ, ἢν ἐς τὴν ἐμὴν πρόπον τὴν λόγων ἀπολογίαν ἥκῃ, τοῦτο μὴ ἐπιτρέψητε. ἄγνωμον γὰρ ἂν ἐμὲ τὴν ἐμὴν μοιχαίραν ἀκονᾶν. κἄν ἦ τὴν αὐτὴν ἐραστρίαν τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἵνα ἀπολογήσωμαι, ἢν δυνητὴν. Ερ. τοῦτο μὲν ἀπίθανον. ἐ γὰρ οἷόν τε ὦ ῥητορικὴ μόνον αὐτὸν ἀπολογίαν κἄν χήμα-

lutamque licentiam concidere, atque in parvas, unoque commate conſtantes quæſtiones ſeſe concludere. Ac pro eo quod licebat magna voce eloqui, quicquid libuiſſet, breves quaſdam ſententias texere, perque ſyllabas numerare, unde ſanè conſerta laus, multuſque applauſus ipſi non obvenerit, ſed auditorum irriſio, manuſque intra terminos concuſſus, & longa capitis nutatio, & in dicta gemitus. Talia generoſus ille, me contempta, amavit. Aiunt autem ipſum neque cum hoc amaſio ſuo pacem colere, ſed in eum contumelioſe ſe gerere. Quomodo igitur hic non ingratus, legibuſque de vexatione ſancitis obnoxius cenſeatur? qui legitimam conjugem, à qua res tantas accepit, & per quam eſt celebris, ita ignominioſe dereliquit, reſque novas appetivit: idque nunc, quando ſolam me cuncti mirantur, ſuique velut præſidem ſcriptis teſtantur. At ego repugno, tot procis ambientibus me: atque ipſis oſtium pulſantibus, nomenque magna voce inclamantibus, nec aperire, nec reſponſare volo. Video enim ipſos nihil præter clamorem afferre. Iſte verò, etiam ne ſic quidem ad me revertitur, ſed ad amaſium illum ſuum reſpicit. Ecquid tandem boni ô Dii ab eo ſe accepturum ſperans? quem præter pallium nihil habere videt. Dixi judices. Vos autem ſi meo iſte orationis modo, reſpondere voluerit, ne permittite. Iniquum enim foret meam contra me machæram acui. Sed ſi poteſt, ad Dialogi à ſe amati modum reſpondeat. *Merc.* Hoc non perſuadebis, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt ut hic ſolus ad

δ' Ἀφλόγυε, ἀλλὰ ῥᾴστη ἐ αὐτὸς εἰπεῖτε. Συρ. ἐπὶ ἐ τοῦτο ὦ ἄνδρες, ἡ ἀνάδικος ἡγωνίκησεν, εἰ μακρὰν ἀρήσομαι τὸν λόγον, ἐ αὐτὸ τὸ δικαίως λέγειν παρ' ἐμοῦ σαίνης λαβών, πολλὰ μὲν ἂν ἐχ πρὸς ὑμᾶς. τὰ κεφάλαια δ' αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορημάτων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν τοῦτ' ἀπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ἴσθ' ὅτι διηγήσατο. καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ σωφρονίσαι, ἐ εἰς τὰς Ἑλλάδας ἐπέρχεται. καὶ ἀφ' ὧν τοῦτο, χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ. δι' ἃς δ' αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τοῦτον τὸν Ἀφλόγυν ἐστερνόμην, ἀκούσατε ὦ ἄνδρες δικασταί, καί μοι μηδὲν δ' χρήσιμον ἴνεκα ψεύδεσθαι νομίσητε. ἐγὼ γὰρ ὁρῶν τοῦτον τὸν ἄνδρα σωφρονοῦντα, ἐδὲ ἐμμένοντα ἐπὶ δ' κρατῆρι κήμοῖς οἷόν ποτε ἐκρεμασμένῳ αὐτῷ ὁ παιδεραστὴς ἐκεῖνος ἠκολούθει, κοσμουμένῳ δ', καὶ τὰς τρίχας ἀνηλίζοντα εἰς τὸ ἁπαλώτερον, καὶ φυκίοις ἐστερνοῦντα, καὶ τὸ ὀφθαλμὸν ὑπογραφόμενον, ὑπέπτευον ὀξύς, καὶ παρεφύλαττον ὅπου τὸ ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἐᾶ. ἐπεὶ ἐκφέρειν δ' τὴν νύκτα, ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν, ἐκεκίμπλατο μειρακίων ἐρώντων, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, ἐ κατόντων τὴν θύραν. εἰσὶν δ', ἐ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὕβρει κόσμῳ τολμῶντων. αὕτη δ' ἐμέλα, ἐ ἡδέως τοῖς θορύβοις. καὶ τὰ πολλὰ ἡ παρίκυπτεν ἀπὸ δ' πύγης, ἀδόντων ἀκούσασα τερπνά τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικάς, ἡ ἐ ἀναστενάξασα τοὺς ἐραστὰς, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἠσύχαινε, καὶ ἐμοιχεύετο ὡς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, χρήσασθαι μὲν αὐτῇ μοιχίας οὐκ ἐδοκίμαζον. ἐν γαμετὴν δ' οἰκείαν τῷ Ἀφλόγυῳ ὡφθεῖσαν, ἠξίουν κἀκεῖ-

Dialogi formam reſpondeat: ſed perpetua oratione ipſe quoque dicat. *Syrus.* Quandoquidem, Iudices, etiam hoc malè haberet adverſariam, ſi longa oratione uterer, quanquam ab illa hanc dicendi facultatem accepi, non multa apud vos verba faciam: ſed dilutis accuſationum capitibus ipſis, rem totam vobis diſpiciendam relinquam. Vera enim ſunt quæcunque de me dixit. Nam educavit me, mecum peregrè profecta eſt, & Græcorum civitati adſcripſit: eoque nomine gratiam hujus nuptiis habuerim. Cæterùm ob quas cauſas relicta illa, ad Dialogum hunc diverti, audite Iudices: nec me commodi cujuſquam gratia mentiri putetis. Ego cùm viderem hanc non amplius eſſe temperantem, neque in habitu modeſto permanere, quo olim ornatam Pæanenſis ille duxerat: ſed comptam, & meretricio more capillos componentem, fuco etiam illitam, & genas ceruſa pingentem, ilico iuſpicatus ſum & obſervavi quonam verteret oculum. Ac cætera quidem miſſa facio. Singulis autem noctibus angiportus noſter implebatur amatoribus temulentis, petulanter in illam agentibus, & oſtium pulſantibus: quinetiam nonnullis nullo ordine vi intro ſeſe ferre audentibus. Hæc autem ridebam, & iis quæ agebantur, delectabatur: ac plerumque vel de toto proſpiciebat, audiens illos cantilenas quaſdam amatorias aſpera voce occinentes: vel apertis clam me, ut putabat, foribus laſciviebat, & ab iis conſtuprabatur. Quod cùm ego ferre non poſſem, nec mihi probaretur tamen ipſam adulterii accuſare: hunc in vicinia habitantem Dialogum adivi,

χθῆναι ὑπ' αὐτῆ. ταῦτ' ἐστι, ἃ ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκηκα. καίτοι εἰ ἐν μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχθη, καλῶς εἰχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταρακοντούτει ὑπὲρ χειρὸν γεγονότι, θορύβων μὲ σκέψαν, ἐν δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς ὄψεις τὰς δικαίας ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστέων ἐπαίνους διαφυγόντα. ἐς ἓν τὴν ἀκρόασιν, ἢ ἐς τὸ λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ ἀμφοῖν συμπεραπτῶν, ἡρέμα σιωδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δ', ἐπειδὴ τὴν ψῆφον οἴσετε. Δι. πῶς κρατεῖ; Ερ. πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. Δι. ῥᾴτωρ τις ἴσως εἶναι ὁ τὴν συνουσίαν ἡμῖν. ὁ Δρόμος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, λέγε. ὑμεῖς δ', ἀδιαιρέτως, διπλασίονα ἀποτίσεσθε τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς δίκας. Διάλογος. ἐγὼ δ' ὦ ἄνδρες δικασταί, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι ὑμῖν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δ' ὡς νόμος ἐστὶ τοῖς δικαστηρίοις, ἵνα ποιήσωμαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι ὢν πρὸς τοιοῦτον ἄν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἓν δ' ἀδίκημα, καὶ ψεύδεσθαι πρὸς τούτοις, ταῦτά ἐστι. ἔπι με σμικρὸν πάνυ ὄντα, καὶ θεῶν πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῶν ἄλλων ψευδῆ διηγούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀειρόμενον, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πλῶν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καλὰ πάντα αὐτῷ ἤδη καὶ τὴν ἀψῖδα περῶντα, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπερφέρεσθαι δὲ ἀρχῆς, καὶ τὰ περὶ σωτηρίας, ἐσοδιάζοντα τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲ τραχηλὸν ἐκεῖνο, καὶ σωφρονικὸν ἐσωπτέον, ἀφεῖλέ μου. adivi, utque me reciperet, rogavi. Hæc est magna illa injuria quam Rhetoricæ intuli. Quanquam etiamsi nihil tale ab illa commissum esset: tamen puto, deceret me virum jam prope quadraginta annos natum, à tumultibus istis, & causis agendis desistere, ac pati judices quiescere, cùm Tyrannorum, accusationibus, tum optimatum laudibus evitatis. Ingressum verò in Academiam aut Lyceum, cum optimo isto Dialogo deambulare, cum eo placidè disputando. Quanquam multa dicenda habeo, jam tamen finem facio. Vos sanctam sententiam ferte. *Iust.* Vter vicit? *Merc.* Omnibus calculis Syrus excepto uno. *Iust.* Videtur orator aliquis esse, qui contrarium tulit. Heus Dialoge, sub iisdem judicibus dic tu quoque. Vos interim expectate, duplicem pro utraque lite mercedem accepturi. *Dial.* Ego judices, longiorem ad vos orationem habere non statueram, sed paucis, ut consuevi, rem expedire. Verùm tamen, ut mos est in judiciis, ita peragam accusationem: quanquam planè rudis, & rerum istiusmodi imperitus. Et hoc mihi ad vos esto exordium. Illata verò mihi ab illo injuria & contumelia hæc est. Me qui antea gravis eram, & de Diis, de natura, de Vniversi ambitu pleraque considerabam, supra nubes sublimis, per aërem incedens: ubi magnus ille in cœlo Iupiter alatum currum agere fertur: abstractum inde ipse, cùm jam ad fornicem volarem, & ad summum cœlum ascenderem, confractis alis cum multitudine promiscua conditionis ejusdem fecit: ac tragicam illam, modestamque faciem mihi abstulit: comi-

κωμικὴν ἢ ἄλλο, ἢ σκυθρωπὴν, ἐπίῤῥηκέ μοι. καὶ μικρῦ δεῖν, γαλοῖον. αὖτέ μοι εἰς τὸ αὐτὸ φέρων, συλλαμβάνει μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν Ἴαμβον, ἢ κωνισμὸν, ἢ τὸ Εὔπολιν, ἢ τὸ Ἀριστοφάνη, δεινὸς ἄνδρας ἐπισκευάσασθαι τὰ σιμὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. πλὴν ἔστι γε, ἢ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μέλαν ὑλακτικὸν ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀπορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κυνᾶ. καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσον ἢ γαλᾶν ἅμα ἔδακνε. πῶς δὲ ἡ δεινὰ ὕβρισμαι, μηκέτ' ἐπὶ τῷ οἰκείῳ χήματι ἀλλοκότῳ, ἀλλὰ κωμῳδῶν, ἢ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτός; τὸ γὰρ παντὸν ἀνακάπτειόν, καθεστῶτά τινα παροίδιον κίνημα. καὶ ὅτι πιθός εἰμι, ὅτι ἐπὶ τῷ μετεώρων βίβημα. ἀλλὰ ὑποκενταύρου δίκην, σωθῆναί τι, ἢ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ. Ερ. τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς ὦ Σύρε; Συ. ἀπροσδόκητον ὦ ἄνδρες δικαστὴ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάνυ γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Δία λέγειν, ἢ τοιαῦτα ἱερεῖα σφάττειν ἐμοί. ὁ δὲ Ἡρακλεὰν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ νῦν τὸ σωτηρίων ἐρωτήσειν κεκτησάμενος, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μοι εἶναι δοκοῦντα, ἐκ πάντῃ ἡδὺ, ἐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, ἐξελκύσαι μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν εἰς τὸ ἀνθρώπινον εἴδισται τοῦτον τρόπον. μὴ comicam verò aliam, & ſatyricam, ac fermè ridiculam adhibuit. Deinde in locum eundem adductum concluſit Dicterium, Iambum, Cyniſmum: præterea Eupolim & Ariſtophanem, vehementes viros ad res graves exagitandum, & ad præclaras irridendum. Poſtremò etiam Menippo ex antiquis illis canibus latratore moleſto, ut videtur, & aſpero refoſſo, hunc quoque ad me introduxit, terribilem revera canem, morſu latenter invadentem, quatenus mordet arridens. Proinde quomodo non videar gravi contumelia affectus, qui non amplius habitu proprio conſpicior: ſed comœdias agendo, riſum movendo, argumenta abſurda tractando ipſi hiſtrionem me gero. Nam quod eſt omnium abſurdiſſimum, nova quadam mixtione ſum temperatus: & neque pedeſtris, neque ſublimis incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quiddam, novumque ſpectrum auditoribus videor. *Merc.* Quid igitur ad hæc dices Syre? *Syr.* Inexpectatum apud vos, judices, hoc certamen ſuſtineo. Quidvis enim potiùs quam hæc pro me dicturum eſſe Dialogum putabam: quem ego ſuſceptum, cùm adhuc tetricus vulgo videretur, & continuis interrogationibus præfractus, eoque nomine venerandus cenſeretur, non tamen omnino ſuavis, neque multitudini gratus: primùm quidem hunc hominum in modum per terram incedere aſſuefeci: poſtea au-

1 Τὸ δῆγμα λαθραῖον] Invehitur in malivolos *ſubleſta lingua*, qui ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam ſi occaſio uſquam eſt, Aquam frigidam ſubdolè ſuffundunt.*

De quibus vide Caſaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid Coſmurg.

Ποιεῖ δ' τὰς εἴρωνας ἀθλίως κύνας
Σαίνειν δακόντας ἐκ δακνύειν ὑπογλύφους. Bourd.

1 Τὸν

ἢ τ αὐχμὸν τ πολὺν, ἀποπλύσας, ⁊ μειδιᾶν κατασκευάσας, ἡδέα τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι ἦ, τὴν κωμῳδίαν αὐτῇ παρέζευξα. καὶ κῆ τοῦτο, πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν ἄγων τ ἀκουόντων. οἱ πῶς τὰς ἀκίδας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τ ἐχῖνον. λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντ. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπῃ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰχνὰ σκεῖνα, ἐλπὶς καθήμενος ἐνθὰς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, οἱ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, ⁊ πόσας κατόλας ὁ θεὸς, ὁπόσ τ κόσμον ἐργάσατο, τ ἀμιγῆς, ⁊ κῦ τὰ αὐτὰ ἐκχέασης οὐσίας ἐνίκειν εἰς τ κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐπεφύτευτο, καὶ εἰ ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίᾳ ἥδιλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ ὥσπ τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψάρραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τ φόβητισμα ἡδὺ αὐτὸ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἐὰν λέγηται ὡς ὁ πάντ' ἀνθρώπος ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τ ἰδεῶν ἐξυφάνεται. τοῦτο δηλαδὴ ⁊ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ περὶ σκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπ', τὰ ἐπὶ τοῖν ποδοῖν ἰχνὰ ὁρῶν. ἐπὶ πᾶσιν ἄλλαν ἥνεγκα, ὥσπ ἂν οἶμαι μέμψασθαί μοι, ὡς ἧκιστα τοῦτο τὸ ἰδιωτικὸν πεφυκάσας αὐτῇ, βαρβαρικὸν μετενέδυσα. καὶ ταῦτα, βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν ἐξενρόμην, ⁊ τὴν πάτερσιν ἐσθῆτα λυποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί. ἠμεῖς δ'. ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνίκησε. Ερ. βαβαί, δίκαι ἄλλως κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς σκεῖνος ὁ πάλαι, οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἴδιος ἐστ, ⁊ πᾶσι τ τὴν

autem multo ſqualore abſterſo, eoque ridere coacto, ſuaviorem aſpicientibus exhibui. In primis verò Comœdiam cum ipſo conjunxi, ac per hoc multam illi apud auditores benevolentiam conciliavi: qui antea ſpinas quæ ei inſunt, metuentes perinde ut echinum, manibus excipere cavebant. Sed novi ego quid illum maximè diſcruciet: nempe quòd tenuia illa & exilia cum ipſo ſedens argutari non ſoleo: nempe ſit-ne immortalis anima: & quot heminas Deus, quando mundum fabricavit, ſynceræ, eodemque modo ſe habentis ſubſtantiæ infuderit in craterem illum, in quo univerſa miſcendo temperabat: & num Rhetorica ſit politicæ particulæ imago, adulationis pars quarta. Delectatur enim neſcio quo pacto, iſtiuſmodi argutias diſputando, ut quibus pſoram fricari eſt jucundum. Atque hæc ipſi videtur ſuavis cogitatio, ac ſeſe effert, ſi dicatur non cujuſvis eſſe hominis ea intelligere quæ de ideis ſubtiliter ſpeculatur. Hæc videlicet etiam à me poſcit, & alas illas quærit, ſurſumque aſpicit, cùm tamen, quæ ſunt ante pedes, non videat. Nam cæterorum certè cauſa puto me non accuſaverit, quòd detracto Græco hoc pallio, barbaricum ejus loco repoſui, idque cùm barbarus ipſe videar. Injuriam enim feciſſem, ſi contra leges, talia in eum commiſiſſem & patrio veſtitu ſpoliaſſem. Reſpondi judices, pro virili. Vos verò ſententiam priori ſimilem ferte. *Merc.* Papæ: totis decem vincis. Nam ipſe ille prior, ne nunc quidem eadem cum cæteris ſentit. Nempe hic mos eſt illius, atque perfora-

1 Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copiosè Scholiaſt.

τετρυπημένῳ ἔτω φέρε, ἐ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μέ, ἅπιτε ἀγαθῇ τύχῃ. αὔριον δ', τὰς λοιπὰς διαιτησόμεθα.

foratum omnibus calculum ferre solet, nec facilè desierit optimis quibusque invidere. Sed vos abite prospera cum fortuna. Die crastino reliquas judicabimus.

liast. Aristophan. & Florent. Christian. ad Vesp. *Bourd.* Ἀμέλει τοῦτ' ἴδος ἐστί, καὶ πᾶσι τῶν τετρυπημένῳ οὕτω φέρε, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἴδος ἐστὶ καὶ πᾶσι, τῶν τετρυπημένῳ ὥστε φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi sive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. Æschines contra Timarchum, & planè pleneque Scholiastes Demosthenis Vlpianus in orationem ejus contra Timocratem. *Marcil.*

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE QVOD ARS SIT PARASITICA.

ARGVMENTVM.

Didascalici generis Dialogus, in quo contendit ac docet Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum praestantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principio ex definitione artis ostendit, singulis ejus partibus cum Parasitica comparatis, videlicet, quoniam & sua, ac certa principia habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem vita utilem, nec per voluptatem, exerceatur. Quòd autem voluptas utilis vitæ finis sit, authoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quòd hic finis Parasitica magis proprius quàm Epicureorum philosophia sit, comparatione studiorum, ac vitæ utrorumque probat. Deinde verò hanc omnium aliarum artium praestantissimam esse, primùm in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & caussis aliarum artium, cum iis, quæ huic arti accidunt. Postea seorsim etiam Philosophia & Rhetorica, ut pote artium caterarum summis, & maxime laudatis, anteponit. Primùm quia illa incerta, aliis aliter de illis sentientibus atque tradentibus. Parasitica autem ubique eadem, ac certa sit. Deinde quia nusquam reperiantur parasiti affectasse philosophiam, aut rhetoricam: contrà autem parasiticam rhetores, ac Philosophi plurimi. Postremò ab usu eorum, qui artes has sectantur, & profitentur, duplici videlicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philosophos, & rhetores inutiles, & ineptos esse, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem parasitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, item ex historiis probat, ad-

addita etiam hypotypoſi, qua paraſitum ad pralium paratum & expedientem ſeſe deſcribit. Præterea & privatam, atque domeſticam utrorumque vitam inter ſe comparat, multò meliores, atque etiam beatiores eſſe paraſitos oſtendens, quàm vel rethoras, vel philoſophos. Sub finem ipſam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipſius nominis honeſtatem etymologia, & analogia defendit.

Τί ποτε ἄρα ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἔ ἐλεύθεροι, καὶ δοῦλοι, τίχνην ἤντινα ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τί εἰσι, ἔ ἄλλῳ χρήσιμοι. σὺ δ', ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς λάβοιμι, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; Παρά. πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν. Τυχ. ἔστι λῶ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τίχνην, οἷον μουσικήν; Πα. μὰ Δία. Τυ. πῶ, ἰατρικήν; Πα. οὐδέπω τοῦτό γε. Τυ. ἀλλὰ γεωμετρίαν; Πα. οὐδαμῶς. Τυ. πῶ, φιλοσοφίαν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον ἔ ἡ κακία. Πα. ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι, κ' πλεῖον. ὥστε μὴ δῆτα τοῦτο κατηγόρει ἀγνοοῦντος οὐδὲν ὄντος. φημὶ γὰρ κακὸν εἶναι, καὶ χαίρων, ἢ τὸ δικεῖν. Τυ. ναί. ἀλλὰ τοσοῦτος μὲν ἴσως τὰς τίχνας ἔσει ἐξήμοιρος ὅσῳ μέγεθος αὐτῶν, καὶ δυσκολίαν. ἢ δὲ δημιουργῶν τινα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; κ' γὰρ οὐδὲ τἆλλα ὅπως ἔχει σοι, ὡς μὲ ἔ

Quid tandem in cauſa eſt Simo, quòd cùm alii homines ſive ſervi ſint, ſive ingenui, quiſque artem aliquam calleat, quâ cùm ſibi ipſis, [1] tum aliis ſunt utiles: tu verò, quantum ego perſpicio, nihil negotii habes, unde aut fructum capere ipſe, aut alteri impertire poſſis? *Para.* Quid hæc tua ſibi velit interrogatio Tychiade, nondum capio: proinde planiùs interrogato. *Tych.* Eſt-ne ars aliqua quam noris, veluti [2] Muſica? *Para.* Non per lovem. *Tych.* Num medicina? *Para.* Neque iſtam novi. *Tych.* At geometria. *Para.* Nequaquam. *Tych.* Quid verò num Rhetorica? Nam à Philoſophia tantum abhorres. quantum ab ea vitium. *Para.* Imò plus etiam, ſi poſſem. Proinde ne putes hoc te mihi ignoranti exprobrare. Nam me & malum, & quàm ſentias, pejorem eſſe fateor. *Tych.* Ita ſanè. Sed has fortè artes ob ipſarum cùm magnitudinem, tum difficultatem non didiciſti. At ex popularibus illis quam tenes, num fabrilem aut ſutrinam? Neque enim ea eſt rerum tuarum conditio, ut non talis alicujus artis egeas ad-

1 *Tum aliis ſunt utiles*] Plat. in epiſt. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν, οὐκ αὐτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τ' γονέων ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζειν, τὸ δέ τι καὶ τῶν φίλων. Cogn.

2 *Muſica*] Antiquitus nihil eruditum habebatur ſine muſica, unde apud Comicos, qui litteras ſe didiciſſe negant, ajunt ſe non didiciſſe muſicam. Muſica & Arithmetica primùm inſtituebantur juvenes Athenis. Lucianus in Gymnaſ. *Idem.*

τοιαύτης ἂν διηγήσαιτο τέχνης. Παρ. ὀρθῶς λέγεις ὦ Τυχιάδη. οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδημιᾶς ἐπιφήμων εἰμί. Τυ. τίνων ἂν ἐπέρας; Παρ. τίνων; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γλυκαίας. ἢν εἰ μάθοις, καὶ σὺ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κομψὸν φησι ἄδειν, εἰ δὲ σοὶ λόγῳ σὺν ἔχω εἰπεῖν. Τυ. τίνα ταῦτα; Παρ. ὅπως μοι δοκῶ τὰς ὠδὰς ταύτας σμικρολογίαν λόγους. ὥστε ὅπ τέχνῃ μοί τινα ἐπίσταμαι, κατάρχῃ ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ λάθῃ τοῦτο χαλεπὰς μοι ἔχειν. ἢν πα ᾖ, αὖθις ἀκούσῃ. Τυ. ἀλλ' σὺν ἀνέξομαι. [1] Παρ. τό γε σ τέχνης, παρέδοξον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι. Τυ. καὶ μὴν λάθῃ τοῦτο ἀπαδύζω μᾶλλον. Παρ. εἰσαῦθις ὦ Τυχιάδη. Τυ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπω ἄρᾳ αἰσχύνῃ. Παρ. ἡ Σφιγγικὴ. Τυ. κἄπα εἰ μὴ μαίνοιτό τις ὦ Σίμων, τέχνῃν ταύτην φαίη ἄν; Παρ. ἔγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ σ μὴ ᾖ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, [2] αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τῶν μανίαν δοκῇ, καί με σ ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίῃ. φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην, τὰ μὲν ἄλλα, χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, Σφιγτεῖσθαι δ σ ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδασκάλου, ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδέχομαι εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Τυ. σὺν ὦ Σίμων, ἡ Σφιγγικὴ τέχνη ἐσί; Παρ. τέχνη γάρ. καίτοι ταύτης δημιουργός. Τυ. καὶ σὺ ἄρᾳ παρέσιτος; Παρ. πάνυ αἰσχύνεσαι ὦ Τυχιάδη. Τυ. ἀλλ' σὺν ἐρυθριᾷς, παρέσιτον σαυτὸν καλῶν; Παρ. ὐδαμῶς. αἰσχυνοίμην

adminiculo. *Para.* Rectè dicis Tychiade, neque enim ullam illarum calleo. *Tych.* Quam igitur aliam? *Para.* Quam? ut puto generosam, quàm & te, si pernoveris, laudaturum existimo. Eam quidem re ipsa præclarè obire posse me dico, tametsi oratione explicare non valeo. *Tych.* Quænam hæc est? *Para.* Nondum mihi videor rationes quæ ad hanc artem pertinent didicisse. Quare me alicujus artis peritum esse, tuum est jam cognoscere, neque hoc nomine mihi succensere: quam autem calleam, alias audies. *Tych.* At moræ sum impatiens. *Para.* Fortasse si audires, nova ars tibi videretur. *Tych.* Atqui propter hoc ipsum discendi studio teneor. *Para.* Aliàs Tychiade. *Tych.* Nequaquam, sed jam dicito, nisi te pudeat. *Para.* Illa est Parasitica. *Tych.* Ecquis nisi insanus ô Simon, artem hanc appellet? *Para.* Ego. Si verò ob hoc ipsum, quòd aliam artem non teneam, tibi videor insanire, hujus ipsius causam mihi putato fuisse insaniam, & jam desine me criminari. Aiunt enim hanc Deam cùm aliàs difficilem esse habentibus, tum delinquentes erratorum excusare, instar magistri, & pædagogi translata in se omni culpa. *Tych.* Ergo Simo, Parasitica ars est? *Para.* Sanè ars, cujus author ego sum. *Tych.* Et tu parasitus es? *Para.* Probro me affeciisti Tychiade. *Tych.* At non erubescis, quum te ipse vocas parasitum? *Para.* Nequaquam, nam me pu-

1 Παρ. τό γε σ τέχνης, παρέδοξον] Παρ. τόγε σ τέχνης ὄνομα, παρέδοξον. Marcil.

2 Αὐτὴν αἰτίαν ᾖ μοι τὴν μανίαν δόκει] Αὐτὴν αἰτίαν ᾖ μοι σ μανίας δόκει, &c. Patet illo statim sequente, ἀναδέχομαι εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Idem.

1 Τυ.

ἢ ἄν, εἰ μὴ λέγομι. Τυ. καὶ τὰ Δία ὑπὸτου σε βυλόμεθα γνωρίζειν ἢ ὅτι ἐπίσαμαί σε, ὅτι χαίζοι μᾶλλο, ὁ παράσιτος δηλονότι φησὶν. Πα. πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τύχῃ ἐάν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἴχαιρε τῷ Διΐ. Τυ. καὶ μὲν σαφῶς μοι σκοπῶν ἀνθρώπους γάλως πάμπολυς. Πα. τί δείσ; Τυ. εἰ τοῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν ἀάστερ ἔθος, ἐπιγράφομεν Σίμωνι Διογένους. Πα. καὶ μὲν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαίζοις ἢ Διόνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ. Τυ. ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, ἐάν, ἢ μικρόν μοι μέλει. σκοπῶν δ' δεῖ ἐν τῶν ἄλλων ἀτοπίαν. Πα. τίνα μέν. Τυ. εἰ ἐν ταύτῃ τοῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλίξομεν. ὥστ ἐπειδὰν πυνθάνηταί τις ὁποῖά τις αὐτὴ τέχνη ἐστὶ, λέγωμεν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, διδασκική. Πα. ἐγὼ μὲν ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον παύτῃ, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν. εἰ δέ σει φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγωμι ἄν, καίτοι καὶ παρεσκευασμένος ὢν, ὡς ἔφθην εἰπών, ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος ἥκειν. [2] Τυ. εἰ δ' σμικρὰ δ', τοῖς ἀληθέσι δοίης. Πα. ἴθι δὴ σκοπῶμεν τοῦτο τὸ τέχνης ὅ σοι δοκεῖ, ἢ τίς ποτ ἔστι τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἴσως γὰρ ἐπακολουθήσομεν ἂν καὶ ταῖς καθ' ἕνδε τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μεταχειρίζομεν αὐτάς. Τυ. τί ποτ' ἂν ἐστ τέχνη, ὡς ἐπίστασαι; Πα. πάνυ μὲν ἄν. Τυ. μὴ

puderet, ni dicerem. *Tych.* Atque per Iovem, si te cuipiam quibus ignotus es notum facere velimus, quum nomen discere volet, Parasitus est videlicet, dicemus. *Para.* Rem mihi feceritis multò gratiorem me sic nominando, quàm statuarium Phidiam. Hac enim arte delector non minùs, quàm Phidias Iove gaudebat. *Tych.* Atqui hoc mihi considerandi, excitatus est risus multus. *Para.* Qua ex re? *Tych.* Si epistolis pro more inscribamus, Simoni parasito. *Para.* Rem sanè mihi facies gratiorem, quàm si [1] Dioni Philosopho inscribas. *Tych.* Quàm gaudeas hoc nomine, mihi parum est curæ. Sed & aliud quidpiam absurdi est considerandum. *Para.* Quidnam? *Tych.* Num & hanc in aliarum artium numero recensebimus. Ita ut interrogante quopiam cujusmodi ars sit, respondeamus, veluti grammatica, medicina, sic Parasitica. *Para.* Equidem ego Tychiade, hanc quam profiteor, multò potiùs artem dicendam contendo. Quod si gratum tibi est audire, etiam quod sentio, dicam, quanquam non admodum ut antè dixi, ad hoc fim paratus. *Tych.* Tametsi sint exigua, veritate tamen præcellent. *Para.* Age jam, si tibi videtur, primùm consideremus cujus generis sit ars. Ad hunc enim modum artes etiam speciatim assequemur, si hanc rectè teneamus. *Tych.* Quid igitur est ars, uti scis? *Para.* Omnino scio. *Tych.* Ne igitur

1 *Dioni Philosopho*] Dion Alexandrinus natione, præcipuam in philosophia laudem est consequutus. Suid. Philost. & Syn. de laude Calvitii Lucianus in Peregrino. *Cogn.*

2 *Tυ.*] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ὅπως. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *Bourd.*

τοίνυν ὕπνῳ λέγειν αὐτὴν, εἴπερ εἴδεν. Παρ. τέχνη ἐστὶν ὡς ἐγὼ ἀξιῶ μνημονικόν τι σοφῷ πρᾶγμα ἀκούσας, σύνημα ἐγκεφαλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, ὅτου τὰ τέλος εὐχρήσει τῷ κατὰ βίον. Τυ. ἐρρῶσθαί γε αὐτὸν ἔοικεν, ὅτως ἀπομνημονεύσας. Παρ. εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ ἀθλητικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ ἐν αὐτῇ τέχνη εἴη; Τυ. τέχνη μὰ Δία, εἴπερ ὅτως ἔχει. Παρ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς ἀπὸ τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὸν ἀθλητικὸν, εἰ σωφρόνως σκοπῶμεν ἐν αὐτῷ λόγον, ἀλλὰ μὴ κραυγάζωμεν αἱ ποτηραὶ χύτραι ἀξιοῦν δοκοῦσαι, μὴ σαπρὸν ὀστοῦν ἐμπεφυκέναι. δεῖ τοίνυν εἶναι ἐν τούτῳ ὥσπερ ἐν πᾶσιν τέχνῃ, σύνημα σὺν κεφαλήψεσιν. πρῶτον μέν, τὸ δοκιμάζειν, καὶ ἀξιοῦν εἶναι ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν. ἢν ὅταν παραστῶσιν δόξαμεν, σὺν ἂν μεθ' ἡμῶν εἴη. ἢ τὰ μὲν δογματώματα τέχνῃ τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίσταιτο ἀγκυλώσειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή. τοῦτον δ' ἂν τέχνης ἀγκυλοῦν τὸν τε κίβδηλον ἀνθρώπων, καὶ τὸν

igitur pigeat te dicere, siquidem scis. *Para.* Ars, ut ex viro sapiente memini me audire, est quæ constat ex perceptionibus consentientibus, & coëxercitatis ad finem vitæ utilem. *Tych.* Rectè sanè verba ejus qui dixit, commemorasti. *Para.* Iam si horum omnium particeps est Parasitica, quid aliud sit, quàm ars? *Tych.* Ars certè, si res ita se habet. *Para.* Age verò sigillatim omnibus artis speciebus Parasiticam accommodantes, dispiciamus an quod de ipsa dicitur, consonet: sed non uti [2]malæ ollæ quum pulsantur, an resonet putridum. Oportet igitur ut hæc, quemadmodum & ars omnis, perceptionibus constet. Primùm quidem probet, & dijudicet, quis ad se alendum sit idoneus: quo parasitandi orsus initio, pœnitentia non ducatur. Aut [4]nummularium dicemus artem aliquam callere, qua nummos adulterinos à probis dignoscat: hunc autem sine arte [6]adulterinos homines à bonis non discernere,

præ-

1 Ἐγκεφαλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων. ut postea. *Bourd.*

2 *Malæ ollæ*] Vt ærea vasa tinnitu dignoscuntur. Ita homines ex sermone, huc alluſit Pers. Sat. 3.

sonat vitium percussa maligne,
Respondet viridi non cocta fidelia limo.

Et rursus in Satyr. 5.

pulsu dignoscere cantus
Qui solidum crepet & picta testoria lingua. Cogn.

3 Μὴ σαπρὸν] Casaubon. ad illud Persii *sonat vetitum*, legi vult σαθρὸν. *Bourd.*

4 *Nummularium*] Ἀργυροκόπον vulgo mensor & mensarius à Græcis κολλυβιστὴς nummularius & trapezita. *Idem.*

5 Εἴπερ ὅπως τὸ διαγνώσεται] Ὑπερ. s. δ. Marcil.

6 *Adulterinos homines*] Quod simplex non est neque sincerum id vulgato verbo Græci κίβδηλον vocant, hinc ductо vocabulo, quòd aliud præ se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κλέπτειν τὸ δῆλον, vel quòd Athenienses ob summum in Chios odium, si cui malè vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera iisque in terram abjectis dira imprecari: παρὰ τὸ τοὺς χίους, βδηλύττεσθαι. Sed propriè nummum subæratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίας corruptelam. *Cogn.*

1 Καὶ

ἐγκαθῆς. [1] καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὰ νομισμάτια, καὶ τὰ ἀληθινὰ [2] μὴ φανερὰν ἔχοντα διάκρισιν. αὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα ὁ σοφὸς Εὐριπίδης κωμῳδεῖ λέγων,

Λυθῆναι δ' ὅταν χρὴ τὸ κακὸν διαδήσαι,

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ μείζων ἡ τῆς ὀψοποιΐας τέχνη πέφυκε, καὶ ἔτι πλείων ἄδηλα, καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον δὲ μανικῆς γεωμέτρη τε, καὶ εἰδέναι. τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πρὸς μὲν πλάττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ δύνασθαι ἑαυτὸν τῷ τρόφωνι καθιδιῖξαι, ἆρ' ὑ σωφίσεις, καὶ κωλάψεως ἐρεμβρὸς εἶναι σοι δοκεῖ; Τυ. καὶ μάλα. Πα. τὸ δὲ γε τὰ πεῖς ἐπάσασιν αὐτοῖς, ὅπως πανῦν ἀπίλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παροδοκιμῶν τὰς μὴ πρὸ αὐτοῦ αὐτῷ κεκτημένας τέχνας, ἄνδρὸ πνὸς λόγου, καὶ σοφίας [3] πλάττεσθαι οἴει; Τυ. ἥδιστα μὲν οὖν. Πα. τί δ', τὸ ἐπίστασθαι τὰς ὀρέξεις, καὶ κακίας τῶν ὄψων, καὶ τὸ σῖτον πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου πνὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα, ᾧ γλαυκότατε Πλάτων ὑτωσὶ λέγων, ᾧ μάλιστα ἐπάσασθαι, μὴ μαγειρικῆ ὄντες, σκιαζομένης ἡδονῆς, ἀκυρολόγος ἡ κρίσις. ὅπερ μὲν οὖν σὺν τῇ κωλάψεως μόνον, ἀλλὰ συγκεκιμασμένης ἐστὶν ἡ ὀψοποιική, μᾶλλον ἂν εὐδήλως φαίνοι. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν κωλάψεις, καὶ ἡμέρας, ὅταν ἅπαξ φανῶσιν οἷοί τινες εἰσὶν οἱ ποιοῦντες, καὶ τὰ ἔργα ἐκφαίνουσιν. ἡ δὲ ὀψοποιικὴ ἐν νυκτὶ μόνον καὶ σκότῳ τὰ ἔργα ἐκφαίνει. ὅταν δὲ ἐν φωτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἐπιδείκνυται, τότε ἀφανίζεται. καὶ ὅσῳ μὲν ἂν ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ ἐπιδείκνυται, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπαινεῖται· ὅσῳ δ' ἂν ἐν ἡμέρᾳ καὶ φωτί, τοσούτῳ μᾶλλον ἐκφαίνεται μοχθηρά. ἐν δὲ τοῖς συμποσίοις ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ ἐπιδείκνυται, καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀπειρίᾳ τῶν ἐδεσμάτων. ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἡμέρᾳ καὶ φωτί, καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐν γνώσει καὶ ἐμπειρίᾳ τῶν ἐδεσμάτων. ἐν δὲ τοῖς συμποσίοις ἐν ἡμέρᾳ καὶ φωτί, καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐν γνώσει καὶ ἐμπειρίᾳ τῶν ἐδεσμάτων. ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἡμέρᾳ καὶ φωτί, καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐν γνώσει καὶ ἐμπειρίᾳ τῶν ἐδεσμάτων.

præsertim cùm statim appareat cujusmodi sint homines, quemadmodum nummi. Eadem hæc & sapiens reprehendit Euripides, dicens,

Nullus character corpori mortalium,

Inharet ex quo tu malum dignoveris.

Qua re major est Parasiti ars, qui res ita obscuras & abditas, magis quàm ars vaticinandi perspicit & cognoscit. Nosse verò sermones proferre accommodos, eaque facere per quæ in familiaritatem veniat, seque benevolentissimum suo altori ostendat, annon intelligentiæ & perceptionis validæ putas illud esse? *Tych.* Maximè. *Para.* Vt verò in conviviis ipsis, plus quovis habens abeat, aliosque gloria superet, qui eam artem sibi non paraverunt, an hoc cirra rationem, & sapientiam comminisci putas? *Tych.* Nequaquam. *Para.* Ecquid, nosse opsoniorum, ciborumque virtutes, & vitia, cujuspiam indocti curiositatem esse existimas? Idque cùm dicat generosissimus Plato, [4] Qui convivas epulis acceptarus est, nec rei coquinariæ litt peritus, ejus in adornando convivio incertum est judicium. Parasiticam autem non solùm perceptione, sed etiam exercitatione constare, hinc facilè perdiscas. Quod aliarum artium perceptiones, & dies, & no-

1 Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὰ νομισμάτια] Καὶ ταῦτα ὑχ ὥσπερ τ. τ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Marcil.*

2 Μὴ φανερὰν] Ex Anglic. Cod. negationem, quæ ubique abeat, addidimus. *Bourd.*

3 Πλάττεσθαι] In quibusd. σοφὸς πλάσθαι. Idem.

4 *Qui convivas*] Hæc Platonis sententia extat in dialogo, qui inscribitur Gorgias, sive Rhetor. *Cogn.*

ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτὸς πολλάκις ἀσυγχύτους φθάρσι. καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυται τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι. αἱ δὲ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη τὸ γυμνάσιον, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον οἶμαι τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην. τέχνη μὲν οὖν τίνος ἐστὶν εὐχρήστου τοῦ βίου, μὴ καὶ μανίας εἶναι δοκεῖν; ἐγὼ γοῦν οὐ φαίην οὐδὲ μικρὸν ὄφελος εἰς χρῆσιν ἔσεσθαι τῷ βίῳ ὄν, εἰ δοκεῖν γε ἄνευ τέχνης ἐστί; Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, ἀποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς. ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην. Τυ. ἀληθῆ λέγεις. Πα. ἀλλὰ μήτοι οὐδὲ ἀτεχνίᾳ ἐστίν. οὐ γὰρ ἀτεχνίᾳ, οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῶν κεκτημένων. φέρε γὰρ εἰ ἀπειρίᾳ σὺ σεαυτὸν ναυῒ σὺν θαλάττῃ, καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισταμένῳ κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; Τυ. οὐκ ἔγωγε. Πα. τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, οὐ δι' ἣν δυνήσεται σώζειν ἑαυτόν; Τυ. καὶ μάλα. Πα. σὲ δὲ παρόντος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, οὐκοῦν ἢν ἀτεχνίᾳ, οὐκ ἂν ἐσώζετο; Τυ. ναί. Πα. οὐκοῦν τέχνη σώζεται. ἀτεχνίᾳ ἄρ' οὔ; Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. Τυ. τέχνη ὡς ἔοικε. Πα. καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας σκοπεῖσθαι τὰ πλεῖστα οἶδα ἐγὼ πολλάκις. καὶ τοὺς μὲν, ξυντετριμμένους. τοὺς δὲ, καὶ πάμπαν ἀπολωλεκότας. παρασίτου δὲ ναυάγιον, οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνίᾳ ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δυνάμεις, σύγκριμά δέ τι, καὶ ὁκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι δυναμένη ζῆσθαι ἡμῖν σήμερον. Τυ. ὅσον

noctes, & menses, & annos plerumque manent inexercitatæ, nec tamen possidentibus depereunt artes. At Parasiti perceptiones, nisi quotidie exerccantur, non artem solùm, opinor, sed etiam artificem perdunt. Neque foret insaniæ quærere ad quem finem vitæ utilem tendat. Non enim puto utilius quicquam in vita esse quàm edere & bibere, sine quibus neque licet vivere. *Tych.* Maximè. *Para.* Atqui ne ejusmodi quidem res est Parasitica, cujusmodi est pulchritudo aut fortitudo, ut ars nulla esse videatur, sed quædam vis & potentia. *Tych.* Vera dicis. *Para.* At neque nulla est ars. Nam quod ars non est, nunquam quicquam habenti præstat præclari. Age enim si tibi ipsi navim in mari ac procellis, gubernandi imperito commisisses, an incolumis evaderes? *Tych.* Minimè gentium. *Para.* Quid tandem, an quòd arte careat, cujus ope seipsum servare possit? *Tych.* Maximè. *Para.* Num ergo Parasitus à Parasitica, si ars non esset, servari non posset? *Tych.* Imò. *Para.* Nunquid igitur arte servamur, non item imperitia? *Tych.* Maximè. *Para.* Ergo Parasitica est ars. *Tych.* Ars ut apparet. *Para.* Atqui gubernatores quidem præclaros, & aurigas eximios de curru plerumque delapsos comperi: contritos quidem alios, alios interemptos. At Parasiti naufragium nullus est qui possit producere. Proinde si neque nulla ars est Parasitica, neque potentia, sed comprehensio exercitatarum perceptionum, hodie inter nos convenit, eam esse artem. *Tych.* Quantum quidem hinc conjicio.

ὰν τύτυ; τοιγάρτοι. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅτι ἐς ὅσον ἡμῶν τὰ χρυσᾶ ἀπόδυς τὸ παρασιτικὸν. Πα. ὀρθῶς σύ γε λέγεις. δοκεῖ γάρ δή μοι ὅτι ὧν μάλιστα διορίζειν, παρασιτικὴ ἐπιτέχνη τοιαύτη, καὶ βρωτῶν, καὶ πόσεως τῆς ἀπὸ τοιαύτης λειτουργίας. τέλος ἡ αὐτὴ, τὸ ἡδύ. Τυ. ὑπέρωμά μοι δοκεῖς ἐξευρηκέναι τῷ σκωπτῷ τέχνῃ. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι ἐξ τέλους ᾖ. Πα. καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἰ μὴ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας, καὶ παρασιτικῆς. φασὶ γοῦν ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν παρασίτου βίον ἀγαμάζων, ὡς ἄρα μακάριόν, καὶ ζηλωτὸν εἶναι μόνον, ἃ γὰρ ἔμοιγε φησὶ τέλος χαριέστερον ἐμεῖναι, ἢ ὅταν δῆμος μὲν ἅπας, ἁδρὸν ἅπαντα, ἐμπλήσωσι τράπεζαι σῖτου, καὶ κρειῶν. μέλη δὲ κρατῆρες ἀφύσσωσιν οἰνοχόοι φορέοντες, καὶ ἐγχείη δεπάεσσι, καὶ ὡς ἔχ ἱκανῶς ταῦτα ἀγαμάζων, μᾶλλον τῷ αὐτῷ γνώμῃ πειθὶ φανερωτέρων, εὖ λέγων. Τί τοῦτο δὲ μοι κάλλιστον εἰρῆσθαι δοκεῖ. εἶναι ἂν ἔτι ἐπὶ τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτικὸν εὐδαιμονίαν νομίζων. καὶ μὴν ἀδεῖ τῷ τυφλῷ ἀοιδῷ ἐξεπίτηδες τοῦτος τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἰ ἐξ ἐκείνου Ὀδυσσεὺς τὸ τῶν Στωϊκῶν ἐπαινεῖν τέλος, ἐδυνάσθη ταυτὶ λέγειν, ὅτι τὸν Φιλοκτήτην ἀπήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτι τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτι τοὺς Ἕλληνας φόβου ἔπαυσε κρατέχειν, ὅτι εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐκαυ-

jicio. Sed in id incumbe ut eximiam Parasiticæ definitionem nobis reddas. *Para.* Rectè dicis profectò. Sic igitur potissimùm mihi videtur definienda. Parasitica est ars eorum quæ bibenda sunt & comedenda, & ad hæc consequendum, dicenda: cujus finis est voluptas. *Tych.* Videris mihi tuam artem quàm optimè definivisse. Illud tamen considera, ne adversus philosophos aliquos de fine oriatur tibi contentio. *Para.* Atqui sufficit ut idem sit fœlicitatis & Parasitices finis. Quod sic apparebit: siquidem Homerus ille sapiens, Parasiti vitam admirans, tanquam solam beatam & fœlicem, ita inquit. Gratior haud finis, populum quàm quando per omnem, Lætantur, mensæque cibis & pane replentur, Et cratere merum in pateras pincerna refundit. Vtque hæc non satis admiratus, sententiam suam facit planiorem, rectè dicens, Hic finis nobis pulcherrimus esse videtur. Non aliud ex iis quæ dicit, quàm parasitari beatum existimans. Neque cuilibet è vulgo hæc verba attribuit, verùm omnium sapientissimo. Ac sanè si voluisset Vlysses Stoicorum finem laudare, hæc dicere potuisset, quando [4] Philoctetem è Lemno eduxit, quando Ilium subvertit, quando [5] Græcos fugam capessentes detinuit, quando Troiam ingressus est, à se ipso flagris

1 Καὶ τῷδε δικὲ τοῦτο λειτίον] Ἀκουτέον. Marcil.

2 Οὐ μὲν ἔγωγέ τι] Versus Homerici erant corruptissimi. *Boord.*

3 Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τῷδ' ὅλων. Idem.

4 *Philoctetem*] Est apud Philostratum in Heroic. & Homer. in Catal. navium. *Cogn.*

5 *Græcos fugam.*] Homer. Il. α. φ ἑ ἀγαυοῖς ἐπὶ πόνον ἠρτύνατο παῤῥωδεῖς. Idem.

τὸν μαστιγώσας, καὶ κακῶς, καὶ σωτηρίαν εὐδύς. ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαρίεστερον. ἀλλὰ μὴν ὁ τοῦ Ἐπικούρειον βίου ζηλωτὴς αὖθις ἀφικνεῖται τῇ Καλυψοῖ, ὅτι αὐτοῦ ἐτύγχανε τὸν βίον ζῶσα, καὶ τρυφᾷν, καὶ βίον ἥδιστον ἅπασι τοῖς λείοις κινήσεσι, διδάσκουσα τοῦτο τὸ τέλος χαρίεστερον, ἀλλὰ τὸ τοῦ παρασίτου βίου. ἐκαλοῦντο δὲ Δωτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγω; κάλλιον γὰρ ἔστιν ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν. διὸ γὰρ οἶόν τι ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενα. Δωτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καὶ, παρατιθέντων τραπέζας αὐτοῖς, καὶ ἀρτῶν. ὅτι μὲν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναιδῶς ὑφελόμενος τὸ τοῦ παρασίτου τέλος τοῦ καθ' αὑτὸν διδασκαλίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ σχῆμα ἐστί, δῆλον ἀλλὰ καὶ τοῦ παρασίτου μᾶλλον τὸ φῦλον, ἀλλὰ τοῦ Ἐπικούρου μᾶλλον τὸ σχῆμα ἂν εἴποις. ἔτι γὰρ ἡσυχίαν τὸ ἡδὺ ποιοῦσι μὲν τὸ σῶμα, ἀοχλησίαν. ἔπειτα, τὸ μὴ ταράττεσθαι, καὶ παραμένειν τὴν ψυχὴν ἐμπεπλεγμένην. τέτανται τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος, ἐκπέφευγε τοῦτο. ὁ δὲ ἐπικούρειος; δῆλον. ἐπὶ γὰρ ζητοῦντι περὶ φύσεως τῆς, καὶ κόσμων ἀπείρων, καὶ μεγάθους ἡλίου, καὶ διαστημάτων, καὶ ἀστέρων συμμέτρων, καὶ θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ ποῖά αὐτῶν ἐστὶ τέλους καὶ παλαιῶν, καὶ διαφερόντως πρὸς πάντας, οὐ μόνον τοὺς ἀνθρωπίνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς κοσμικοὺς ἐστιν ὀχλήσαι. ὁ δὲ παράσιτος, κἂν ὡς καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ περισώζειν μὴ ἄλλως πεῖσαι ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μὴ πολλῆς ἀσφαλείας, καὶ γαλήνης. ἐθέλοις αὐτὸν τοιοῦτον παρεγχλοιῶν ἐᾶσαι, καὶ

flagris cæsus, malisque & Stoicis pannis amictus. At tunc jucundiorem hunc esse finem non dixit, Quinetiam cùm in Epicureorum vita apud Calypsonem versaretur, & lætè mollitèr vivere, & sine Atlantis loctum conscendere, omnemque expeditæ libidinis speciem agitare, nunquam jucundioris hujus finis meminit, sed cùm apud Phæacas ageret parasitum. Tunc Temporis autem Parasiti vocabantur Dætymones. Quomodo igitur dicit? Digni enim sunt versus, quorum denuo meminerimus: quos nisi sæpe referantur, audire non possumus. Dætymones ordine sedentes, Item, mensæ carnibus, & pane impleantur. Porrò Epicurus nimium impudenter hunc finem detractum Parasiticæ, ad fœlicitatem suam detorsit. Atque hoc esse fraudulentum, neque Epicurum Voluptatis studio vacare, sed Parasitum, hinc licet colligere. Ego Voluptatem existimo, primùm quidem tranquillum corporis statum: deinde animæ ab omni tumultu, & perturbatione immunitatem. Horum utrumque Parasitus assequitur: neutrum Epicurus. Etenim quùm quærit de figura terræ, de mundi infinitate, de magnitudine solis, de distantiis, primisque elementis, & de Diis an sint nec-ne, quùmque de ipso fine contendit, & dissidet cùm aliquibus: non humanis solùm, sed & mundanis perturbationibus implicatur. At Parasitus omnia bene se habere ratus, credensque hæc non meliori quàm sint loco esse posse, multa cum securitate, & tranquillitate, nulla re istiusmodi molestiam inferente, com-

κοιμᾶσθαι ὕστερον, ἀφικνεῖσθαι τὰς πόδας, καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὸ χειδίας λιπαρὰν ἀνάγειν. καὶ μὲν δὴ καὶ τοῦτο μόνον οὐδὲν οὐσιάζει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ τῷ ὄντι Ἐπικούρῳ ὄντι, ὅστις ποτ' ἐστὶν ὁ σοφὸς, οὗτος φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲ οὖν ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως ἂν ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται. εἰ δ' ἔχει, ἔστι παρ' ἑαυτῷ, ἔστι δ' ἀφ' ἄλλου. εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει, παρασίτου ἐστὶ, καὶ οὐχ ὡς λέγει. εἰ δ' παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται. Tv. πῶς οὐχ ἡδέως; Πα. εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι ἂν Τυχάδη τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη. καὶ ἔστι πόσα. δεῖ δὲ μέλλοντα βιάσεσθαι καθ' ἡδονὴν, τὰς ἐγκυμονούσας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῄς; Tv. κάμοὶ δοκεῖ. Πα. σοκῶν τῷ μὲ συχνὰ κεκτημένῳ, ἴσως τοῦτο παρέξει. τῷ δ' ὀλίγα, καὶ μηδὲν, σοκεῖ. ὥστε πένης σοκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἀφικνεῖτο ἐς τέλος. λέγω δ' ἡδέως. ἀλλ' ὁ μὲν ὁ πλούσιος, ὁ δὲ ἀπὸ ἁπλῆς ἀφθόνως τῆς ἐπιθυμίας χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἀφικέσθαι. τί δήποτε, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ, πολλαῖς ἀηδίαις ἐμπίπτειν ἀηδέσιν. τοῦτο μὲ, τῷ μαγείρῳ καλῶς σκεύασαι τὸν ὄψον μαχόμενον, ἢ εἰ μὴ μαχοῖτο, φαῦλα δὲ τοῦτο ἰδίοντα τὸ ὄψα, καὶ δὲ ἡδέως ὑστερεῖν· τοῦτο δ', τῷ οἰκονομοῦντι τὰ μὲ τὰ οἰκεῖα, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομεῖ μαχόμενον; ἢ οὐχ οὕτω; Tv. νὴ Δία κάμοὶ δοκεῖ. Πα. τῷ μὲ Ἐπικούρῳ, πάνυ ξυμβαίνειν οἶκός. ὥστε ἡδέποτε τελέσειεν [1] ἂν τέλος.

comedit, & ſupinus dormit, porrectis pedibus, manibuſque, quemadmodum Vlyſſes in rate ad patriam navigans. Atqui non hoc ſolùm, ſed illo etiam modo, Voluptas convenit Epicuro. Quippe Epicurus, quiſquis eſt ille Sapiens, aut habet quod edat, aut non. Si non habet, neutiquam jucundè vivet, imò non vivet. Si autem habet, aut à ſe, aut ab alio habet. Si ab alio habet quod edat, eſt Paraſitus, ac non ut dicit. Sin à ſe ipſo, non jucundè vivet. *Tych.* Quomodo non jucundè? *Para.* Si enim habeat à ſe ipſo quod comedat, multa neceſſe eſt vitam hujuſmodi comitentur. Ac vide quænam. Oportet ut qui ſecundum Voluptatem vitam eſt acturus, omnibus quæ innaſcuntur, cupiditatibus indulgeat. Aut quid tu ais? *Tych.* Idem ſentio. *Para.* Proinde ei qui multa poſſidet, hoc fortaſſe præbet: ei verò qui pauca, nihil amplius. Itaque pauper neque ſapiens eſſe, neque finem conſequi poſſit: dico autem Voluptatis. At neque dives, qui de re ſua cupiditatibus abundè ſumptus ſuppeditat, hunc pertingere queat. Quid tandem, quòd omnino neceſſe eſt ei qui de ſuo ſumptus facit, in multa faſtidia incidere: nunc quidem cum coquo, qui cibum malè præparavit, rixando, aut niſi rixetur, inſuaves cibos comedendo, & Voluptate carendo: nunc autem cum œconomo, ni rectè rem familiarem adminiſtrarit, contendendo? An non ita ſe res habet? *Tych.* Per Iovem ita ſentio. *Para.* Hæc omnia Epicuro accidere veriſimile eſt. Itaque nunquam Voluptatis fine miſer ille potietur. At

1 Τῷ τέλως] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic in Deorum Dialo-

πρὸ ὁ παρασίτου, ὅτι μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, ὅτι ἀγρὸς, ὅτι οἰκονόμος, ὅτι χρήματα, ὑπὲρ ὧν λόγον δώσει, ἀχθεσθείη, κἂν πάνυ ἔχῃ, ὅτι δ' φάγοι, κἂν πίοι μόνος ὅτου τοῦ μηδενὸς, ὧν οὐσίας, ἀνάγκη σοχλεῖται. ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων, κἂν τἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν ὅτι δ' χρῆσι, δεικτέον. κἂν τοῦτο μὴ ἁπλῶς, ἀλλὰ προτέρημα μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν ἀφέρεται τεχνῶν. εἶτα ὅτι δ' ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν ὧν ἁπασῶν ὅτου ἀφέρεται. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσαγαγεῖν μάθησιν, πόνον, φόβους, πληγὰς, ὅστις οὖν ἐστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀποδέξαιτο. ταύτην ὁ τὴν τέχνην ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μηδὲν ἅπτου πόνου. τὰς γὰρ λύπας διώκει πρὸ ἀπηλῆ κλαίων, ὥσπερ τινας οὐ τὸ διδασκάλων ὀφῶμεν; τὶς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπίων, ὥρθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρασίτου, ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης. οἱ δ' τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς. ὥστε ἔνιοι δ' αὐτὰς λιποδιδράσκουσι. τί δ' ἂν κἀκεῖνα συνοήσαι τις δεῖ, ὅτι ἐν τοῖς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις σοφισταῖς, οἱ πατέρες ἐν μείζοσι τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν ἐν τῷ παρόντι; καλῶς νὴ Δία ἔγραψεν ὁ παῖς λέγοντες, δὸς αὐτῷ φαγεῖν ἂν ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δῶτε. ὅταν τὸ πρᾶγμα ἐν ἐντιμοῖς, καὶ σὺ τι-

At verò parasito, neque coquus est ullus, cui irascatur, neque fundus, neque œconomus, neque pecuniæ, pro quibus causam dicere gravetur, & tamen habet omnia, ita ut bibere, & edere possit hic solus nulla ré, earumquibus ille, necessariò turbatus. Iam quòd ars sit Parasitica, ex his, atque aliis abundè est demonstratum. Supereſt ut optimam esse ostendam: atque hoc non simpliciter. Sed primùm quia communiter omnibus artibus præstat: deinde privatim singulis. Communiter ad hunc modum præstat omnibus. Nam cuivis arti necesse est ut disciplinam adducat, laborem, timorem, & verbera, quæ nemo non deprecetur. Hanc verò artem, ut videtur, citra laborem licet solam discere. Quis enim unquam à convivio flens discesſit, ut aliquos à præceptoribus videmus? Quis ad convivium proficiscens vilus est tristis, ut qui scholas frequentant? Verùm Parasitus sponte ad cœnam it, artis cupidissimus. Alii verò quas addiscunt artes, oderunt; ob easque nonnulli aufugiunt. Quid verò? nonne etiam illud tibi considerandum, quòd eos qui illis in artibus proficiunt, his rebus parentes, quibus quotidie parasitum, maximè cohonestant. Rectè scripsit puer dicentes, date illi quod edat malè scripsit, ne date. Sic negotium & honore & pœna videtur magnum.

logo. συμφωνία τῆς ἴρηνι & τῶ τέλος. Constituebat enim Epicurus philosophiæ suæ summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr.

Ipsè pater veri doctus Epicurus in arte
Iussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendosè faciunt qui in secundo versu reponunt *Iussit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *Reland.*

μωρίας μέρος φαίνεται. καὶ μὴν αἱ ἄλλαι, τέχναι, τὸ ὕστερον τῶν ἔργων, μὴ τὸ μανθάνειν, καὶ τὰς ἡδονὰς ἤδιον ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ [1] καὶ ὀρθὸς οἶμος εἰς αὐτάς. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων, εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. καὶ ἅμα τι ἔοικεν, καὶ σὺν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὡ πρὸς, ἀλλὰ πάσαι, ἐπὶ μόνῳ τῷ τροφὴν γενέσθαι. ὁ δὲ παρασίτος, οὐδὲν ἔχει τῶν τροφὴν ἅμα τὸ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ σὺ οὐκ οἶσθ' ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς, γεωργεῖ, ὡ δὲ γεωργεῖν ἵνα. καὶ ὁ πλέων, πλωτίζεται, ὡ δὲ πλωτίζεσθαι ἕνεκα. ὁ δὲ παρασίτος, οὐχ ἕτερον μόριόν ἐστι διὰ βίου, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ, καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ὡ ἕνεκα γίγνεται. καὶ μὴν οὐκοῦν γε ἀδὴς ἔστιν, ὅστις οὐκ ἐπίσταται. ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι, τὸ μὲν ἄλλον χρόνον πολυπραγμονοῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας ἢ μόνας ἡμέρας ἑορτὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, πᾶσι μὲν, διὰ ἔτους, πᾶσι δὲ, ἐμμήνους ἑορτὰς ἀφωρίσαντο, καὶ διῳκημένας λέγοντες τότε. ὁ δὲ παρασίτος, ἢ μόνος πᾶς τεσσάκοντα ἡμέρας ἑορτὰς ἄγει. πᾶσαν γὰρ δικαίως αὐτὸς εἶναι τῶν θεῶν. ὅτι οἱ μὲν βυλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κακοδαιμονίας, ὀλιγοτελείας, καὶ ὀλιγοποσίας ἔχουσι, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίας δὲ, καὶ πολυτελείας, ὅταν ὑγιαίνωσι. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, χρείας ἐργάζονται ὑπαμοῦς τοῦ εἰκῆ μόνον ὑπηρετεῖν δικαίους. ὅτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χρείας αὐλεῖν, ὅτε ψάλλειν ἄσαι λύρᾳ, ὅτε ἱππεύειν χρὴ ἵππου. αὐτὴ δ' ὅπως ἔστι ἀναγκαία, καὶ ὡ βαρεῖα τοῦ τέχνη-

gnum. Atqui cæteræ artes hoc posterius habent, postquam didicerunt, & fructus suaviter percipiunt, ad quos multa & ardua est via. Sed sola inter alias Parasitica, statim ab initio inter discendum arte sua fruitur: simulque incipit, & finem obtinet. Præterea reliquæ artes, non aliquæ, sed omnes, ad victum parandum duntaxat inventæ sunt: at parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Aut non animadvertis agricolam agros colere non colendi gratia, nec fabrum fabricandi gratia fabricare: parasitum autem, alterum quidem non sectari, sed idem & opus ejus esse, & cujus gratia fit. Ac sanè nemo nescit, eos qui reliquas artes exercent, unum & alterum duntaxat mensis diem festum ducere, reliquum verò tempus ærumnosè vivere: atque urbes, alias quidem, annuos dies festos, alias menstruos celebrare, quo tempore lætari dicuntur: parasitum autem totos triginta mensis dies festos agitare, siquidem ipsi videntur Diis sacræ omnes. Præterea qui aliis in artibus strenuè se gerere volunt, pauco victu & potu utuntur, quemadmodum ægroti: siquidem ad discendum non est accommodus, qui cibo & potu copiosiore se oblectat. Quinetiam aliæ artes, nequaquam sine instrumentis domino inservire possunt. Nemo enim sine tibia tibicinem agere, nemo sine lyra psallere, nemo sine equo equitare queat. Verùm hæc usque adeò bona est, nec artifici onerosa, ut

1 Καὶ ὁρθὸς οἶμος] Hesiod. 1. Oper. *Board.*

2 Ἀλ-

τη, ὥστε ἐ ὑπάρχει μηδὲν ἔχειν ἴδιον χρῆσθαι αὐτῇ. καὶ ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν, μισθὸν διδόντες. ταύτην ἡ, λαμβάνοντες. ἔστι τ μὲ ἄλλων τεχνῶν, εἰσὶ διδάσκαλοι τινές. τ ἡ παρασιτικῆς, οὐδείς. ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ ὑπ Σωκράτους, καὶ αὕτη τὴν μοῖραν παρεγήνετο. κακεῖνο ἡ σκόπει, ὅτι τὰς μὲ ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἢ δυνάμεθα χρᾶσθαι. ταύτῃ δ' ἐστὶ χρῆσθαι ἐ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι. Tv. πάνυ μ ἔγε. Πα. καὶ μάντοι ὦ Τυχάδη, αἱ μὲ ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιδεεῖν. αὕτη ἡ, ὀλιγιᾶς ἐτέρας. Tv. τί ἡ ἔχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες, ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; Πα. πῶς γὰρ οὔ; Tv. πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ [1] ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνον; Πα. οὐκ ἔχω λέγειν. [2] καὶ μὴν τ ἄλλων τεχνῶν αἱ δεχαὶ φαῦλαί τινες, καὶ βδελυραὶ εἰσι. τ ἡ παρασιτικῆς ἡ δεχὴ, πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ φιλαλήθμον τοῦτο τ φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλό τι ἐστὶν, ἢ δεχὴ παρασιτικῆς. Tv. πῶς λέγεις; Πα. ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἄθλιον ἄνθρωπον, ἀπ' οὐδὲ σωφρονῶν μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ. ἀλλὰ δεῖ σκοπεῖν οἷμαι τὸν φίλον φίλον; ἵνα καινωνήσῃ ἀπονοίας, καὶ τραπέζης, καὶ τ τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινῶν λεγόντων, πολυπὸς ἡ ἔστος ὁ φίλος, ὃς οὐ βέβρωκεν, οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν, ὡς δηλονότι τ συμπίνοντα, καὶ συνεσθίοντα, μόνον πιστὸν ἡγεμθαι φίλον. ὅτι γεμὴν ἡ βασιλι-

ut ea uti possit etiam qui caret instrumentis. Et ut videmus, alias artes data, hanc accepta mercede discimus. Præterea aliarum artium sunt magistri: sed Parasitices, nullus est. Sed quemadmodum authore Socrate, Poëtica: sic etiam hæc fato quodam accedit. Quinetiam illud expendito, nos non posse alias artes iter faciendo, aut navigando exercere: sed hac licere uti tum iter facienti, tum naviganti. *Tych.* Omnino ita est. *Para.* Aliæ quoque artes hanc optare videntur, hæc nullam aliam. *Tych.* Ecquid? nonne qui aliena capiunt, injuriam facere videntur tibi? *Para.* Quidni? *Tych.* Cur fit igitur ut solus parasitus aliena accipiendo non faciat injuriam? *Para.* Dicere non possum. Porrò aliarum artium vilia & simplicia sunt initia: Parasitices contrà principium est generosum. Nam celebratum hoc Amicitiæ nomen, non aliud quàm Parasitices esse principium invenias. *Tych.* Quid ais? *Para.* Quoniam nemo inimicum, aut ignotum hominem, sed ne mediocriter quidem familiarem ad epulas invitat. Sed oportet utique ut hic priùs amicitiam contraxerit, ut libationum, mensæ, & artis hujus mysteriorum fiat particeps. Nam aliquos plerumque dicentes audivi, cujusmodi est hic amicus, qui nec edit, nec bibit nobiscum! videlicet quasi eum quo compotore & convictore utimur, solum putent fidum amicum. Quòd autem hæc ars omnium sit

1 Ἀλλότρια] Athen. lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *Bourd.*

2 Καὶ μὴν] Ante hæc verba, incipit loqui parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *Idem.*

1 *Tui*

καθέτη δὲ τεχνῶν ἐστι αὕτη, μηδεὶς ἂν ἐκ τοῦδε ἴσχ ἄμεινον. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας, οὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ τὰ δίκα πεζῇ ῥέοντες, καὶ ἱστῶντες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμαίλη δοῦλοι τῶν τεχνῶν· ὁ δὲ παράσιτος, μεθ' ἡσυχίας ἐστὶ τῷ αὐτῷ τέχνῃ, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. ἐκείνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν ἅπερ ἐστὶ τοῦ διαφέροντος αὐτῷ, ὅτι δὴ μόνος καὶ τὸ σοφὸν Ὅμηρον ἔστι φυτεῦσαι χαρεῖ φυτὸν, ὥστε δροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄκαρπα, καὶ τὰ ἀνύσιμα πάντα νέμεται. καὶ μὴν γεωμετρά τε, καὶ γεωμέτρῃ, καὶ χαλκεῖ, οὐδὲν κωλύει τῷ ἑαυτοῦ τέχνῃ ἐργάζεσθαι, εἴτε πονηρὸς, εἴτε δὲ μοχθηρὸς παρασιτῆσαι ἦ, οὐδὲν διαίτησι ἡ μοχθηρὸς ἂν, ἢ πονηρός. Τυ. πάντως. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὸν παρασιτικόν. ὥστε δὲ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀπὸ τούτου, ὃς εἶμι. Πα. ὡς μὲν τοίνυν καὶ πάντων ἀφθόνῳ, ἀπόδειχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς δὲ καὶ ἰδίαν ἐπίσης διαφέρῃ, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ παῖς βασιλικὸς τέχνας παραβάλλειν αὐτὸν, ἀνόητόν ἐστι. καὶ μᾶλλόν πως καθαιρῶντες τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῆς μηχανικῆς δὲ καλλίων ἐστὶν ἀφθόνῳ, δοκεῖ μοι, ἅπασι ἀμολογούμενον εἶναι δὴ ὡς πάντων τὸν τε ῥᾳθυμεῖν, καὶ τὸν φιλοσοφίαν, ἃς ἀφ' ἡμισείας, καὶ ἐπιτιμήσεις ἀποφαίνουσί τινες. ἐπειδὴν γὰρ ἐκ τούτων ἀποδείξωμι τῷ παρασιτικὴν πολὺ πρατέαν, καλὴν δηλονότι τῆς ἄλλων τεχνῶν δέξει σφοδρότητι, καθάπερ ἡ Ναυσικὰα τῶν θεραπαινίδων. κρατῇ μὲν ὦν ἀμφοῖν

sit maximè regalis: hanc nonminùs possis cognoscere. Nam reliquas artes non modo graviter laborantes, & sudantes, sed pelovem, sedentes, & stantes exercent, nimirum ut artium servi. At parasitus artem suam aggreditur, tanquam rex accumbens. Quid enim attinet ea dicere quæ ad ejus fœlicitatem pertinent, quòd solus juxta sapientem Homerum, neque plantam manibus plantat, neque arat, sed citra arationem & sementem omnia consequitur? Quinimo nihil rhetorem, geometram, æarium fabrum impedit, quominus suam artem exerceat, sive sit pravus, sive stultus. Nemo autem, qui sit stultus, aut pravus, potest parasitari. *Tych.* Papæ! cujusmodi rem ostendisti Parasiticam esse! Itaque velim, pro eo qui jam sum, parasitus esse. *Para.* Igitur quantum communiter præstet omnibus, videor mihi demonstrasse. Age jam quantum privatim singulis præstet, consideremus. Certè eam cum mechanicis artibus comparare, ineptum esset: aut potiùs ejus qui hujus artis dignitatem tollere vellet. Sed ostendendum est hanc maximas, & pulcherrimas artes præstantia superare. Apud omnes in confesso est, cùm Rhetoricam, tum Philosophiam esse maximas & pulcherrimas, quas propter nobilitatem, nonnulli etiam scientias faciunt. Proinde posteaquam ostendero, & his longè potiorem esse Parasiticam, satis nimirum constabit eandem & aliis artibus esse præstantiorem, quemadmodum Nausicaa præstet famulis. Communiter

1 Τῶν τε ῥητορικῶν & τῶν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ χρυσίππια] Τῶν τε ῥητορικῶν & φιλοσοφίαν μεγίστας τε & κρείττους εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante ὅτι γε μὲν τῶν μεγίστων & κρείττων τεχνῶν ἐστιν ἡ παρασιτική, &c. *Martil.*

1 Νὴ

λοφίαν, καὶ τὴν ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἀκριβῶς καὶ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὀφέλησιν. εἰδὶ, ἢ ὅτι γὰρ ἐν τῇ ῥητορικῇ ἓν τι, καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν. ἄλλοι οἱ μὲν, τέχνην. εἰδὶ, τριβήν, ἀτεχνίαν. ἄλλοι δὲ, κακοτεχνίαν. ἄλλοι δὲ, ἄλλό τι. ὁμοίως δὲ ἐν τῇ φιλοσοφίαν καὶ τὰ αὐτά, καὶ ἀσαύτως ἔχομεν. ἑτέρως μὲν δὴ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου. καὶ ἁπλῶς, ἄλλῳ ἄλλο ἀξιοῦ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε τινὸς, ὅτι οἱ αὐτοὶ γνώμας κρατοῦσι, ὅτι αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν ἔνιοι πυκνοῦσθαι κινδυνεύουσιν. τέχνην γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἣν σὺ ἐπιτάττεις. ἐπεὶ τί δήποτε ἀριθμητικὴ μία, μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ ὡς δύο παρὰ μὲν ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, ποσαχοῦ ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τοῦτο καὶ παρὰ Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ, πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν. καίτοι τὰς ἀρχὰς, ὅτι τὰ τέλη συμφωνεῖ πᾶσιν. Τυ. ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν δὴ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν. αὐτοὶ δὲ, αὐτῶν ποιοῦσι πολλάς. Πα. καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, οἷς καὶ σὺ κατ' ἐμοῦ συμφωνεῖν εἴη, καὶ παρέλθοι τις συχνόμυθος ἀξιώσας, ἐπεὶ μίσυ τι δοκοῦσι, καὶ αἱ προκλήσεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμεταβάτως, ὥστε δικαίως ἂν εἴη. φιλοσοφίαν δέ τις ὡς ἀναγκαίαν, ἀνάγκοιθ' μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴ δὲ συμφωνεῖν αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὁρᾶτον. μία μὲν οὖν ἐστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρᾶ ἓν ἅπασιν οὖσαν. πολλὰς δὲ ἀνάγκη εἶναι, ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία. ὁμοίως δὲ καὶ

niter igitur Rhetoricam & Philosophiam antecellit. Primùm quantum attinet ad artis substantiam. Hæc enim subsistit: illæ verò minimè. Neque enim de Rhetorica unum idemque sentimus: sed alii artem: alii contrà, non artem: alii malam artem: alii aliud esse dicunt. Neque Philosophiam simili ratione, eodemque modo se habere putamus. Aliter enim Epicuro res videntur se habere: aliter Stoicis: aliter Academicis: aliter Peripateticis, Quid multa? alius aliam Philosophiam esse contendit. Et hactenus neque iidem sententia potiuntur, neque eorum ars una esse videtur. Ex quibus reliquum est ut argumenta ducam. Principio artem esse nego, cujus nulla est substantia. Nam & Arithmetica una eademque est, & bis duo apud nos & Persas, sunt quatuor, & hac de re convenit inter Græcos & Barbaros. Sed Philosophias multas & diversas videmus, quarum omnium neque principia, neque fines inter se consentiunt. *Tych.* Vera dicis. Vnam enim Philosophiam omnes esse dicunt: attamen ipsi multarum sunt authores. *Para.* Certè in reliquis artibus, quanquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam præteriret: siquidem mediæ videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus tamen esset. Philosophiam autem aliquis tanquam necessariam, sustineret non unam esse, nec secum magis convenire, quam instrumenta. Vna quidem non est Philosophia, siquidem innumeras esse video. Nec multæ tamen esse possunt, siquidem una est Philosophia. Similia etiam

dicat

ἡ ῥητορικῆς πεῖραν φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς ἐρωτήματος ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀνωμάλου, ἀποδείξεις μεγίστη δ' ἂν τῶν δητορικὴν εἶναι τοῦτο, ὅ μία καταλήψεως ἐστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μάλιστα αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μὴ δύνασθαι ὁμολογεῖν αἷσα εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ καὶ ζητουμένην τὴν οὐσίαν. ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ ἅπας ἴσχει, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἑλλησι, καὶ τὸ βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲ τοὺς δὲ, ἑτέρως δ' τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν οἱ παρασιτοῦντες τισὶν, οἷον στωϊκοὶ, ἢ ἐπικούρειοι, διαφωνίαν ἔχοντες πλείστην. ἀλλὰ πᾶσιν ἅπασι ὁμολογία τις ἐστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τῶν τέλους. ὥστε ἴσως ἐοικὲν ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν καὶ γε τοῦτο, καὶ ἀφεῖσα εἶναι. Τυ. πάνυ μοι δοκεῖς ἀκριβῶς πεῖσαι εἰρηκέναι. ὡς δ' ἐστὶ τἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς τέχνης, πῶς ἀποδείκνυσις; Πα. οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲ οὐδέποτε ἐραστὴν παρασιτικῆς, παρασιτικῆς δ', πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρί γε νῦν ἐρῶσι. Τυ. καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν ἐπιθυμοῦντας; Πα. οὓς πάνυ μάλιστα ὦ Τυχιάδη ἐσὺ γιγνώσκειν, ὑπερεῖναι ἀγνοεῖν κάμοὶ, ὡς καὶ τὸν αὐτὸς αἰσχύνης ἐστεῦξαι γιγνομένης, οὐχὶ πρέπει. Τυ. ἔμοιγε τὸ Δί' ὦ Σίμων. ἀλλὰ δ' σφόδρα ἀπορῶ ὅς πάνυ δ' εὐφυεῖς εἰπεῖν. Πα. ὦ γλυκεῖε, σὺ μοι δοκεῖς ἀνήκοον εἶναι δ' τὸ ἀναγκαῖον ψεύστην τὸν αὐτὸν βίᾳ, ἐπὶ πάντως ἂν δ' ἐπιγενέσθαι ὅς τινας λέγω δυσαισθ.

dicat aliquis de Rhetoricæ ſubſtantia. Nam quòd de una quæſtione non eadem dicunt omnes, ſed diverſis inter ſe pugnant ſententiis, certiſſimum eſt documentum, ne hoc quidem eſſe principium, cujus una perceptio non eſt. Nam quærere quid potiſſimùm ex illis ſit Rhetorica, nec fateri unam eſſe, hoc ipſam, ejus quod quæritur, eſſentiam tollit. Porrò Paraſitica non ita ſe habet: ſed & apud Græcos, & apud Barbaros ſecundum eadem, eodemque modo una eſt: neque dicat quiſquam aliter hos, aliter illos paraſitari. Neque ſunt inter Paraſitos, ut liquet, quales Stoici, aut Epicurei, diverſorum præceptorum authores: ſed omnibus apud omnes una eſt profeſſio, & operum, finiſque concentus. Itaque parum abeſſe videtur quin Paraſitica, ex his quæ adduxi, etiam ſit Sapientia. *Tych.* Hæc mihi videris ſatis ſuperque dixiſſe. Sed quomodo demonſtras Philoſophiam eſſe tua arte deteriorem? *Para.* Ergo neceſſe eſt ut primùm dicam, philoſophiæ amatorem paraſitum nunquam fuiſſe: & memoriæ proditum eſſe complures philoſophos Paraſiticæ deſiderio arſiſſe, quam ad hoc etiam uſque tempus amant. *Tych.* Et quoſnam Philoſophos nominare poſſis, qui Paraſiticæ operam dederint? *Para.* Quos & Tychiade, tu cùm noris, non noſſe ſimulas, & me, ac ſi ex ea re dedecus non honor ad ipſos redundet. *Tych.* Non ſimulo per Iovem & Simon. Imò neſcio quos nominandos invenire poſſis. *Para.* O generoſe mihi videris eos ignorare à quibus illorum vitæ conſcriptæ ſunt: alioqui quos dico prorſus noſſe poſſes.

Tych.

Tyc. νὴ μὰ τὸν Ἡρακλέα πολλοὶ δὴ ἀκοῦσαι πόθοι εἰσίν. Πα. ἐγὼ σοι δείξω, καὶ προσελάξω αὐτοὺς ὄψεσθαι καὶ τὰς φωνάς, ἀλλ' ἂν ἐγὼ δοκῶ τοῦ ἀρίστους, καὶ ὡς ἥκιστα οἶσθ. Αἰσχίνης ῥήτωρ ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς ἐκεῖνους διαλόγους γράψας, ἦλθέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως εἰ δύναιτο δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. καὶ τὸ Μιλτιάδου ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκέχρητο τῷ Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ πρὸς Σωκράτους διαλεγειδὴς ἐρρῶσθαι φράσας. τί δῆτα καὶ Ἀρίστιππος ὁ κυρηναῖος ἀφ' ὧν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; Τυ. νὴ τὸν Δία. Πα. καὶ οὗτος μέντοι καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τὸ παράσιτον αὐτὸς ἐδοκίμα παρ' αὐτῷ ἐκ πολλοῦ πλέον τι τῶν ἄλλων σοφὸς τὴν τέχνην εἶναι. ὥστε τὰς ἐψοπαιὰς ὁσημέραι ἔπεμπε δεῦρο τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. ὅτε μέντοι δεῦρο ἐκ πολλοῦ τὴν τέχνην ἀφίκετο, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τοῦτο. καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, ὑπὸ παρασιτῶν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε. καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, ὡς δεύτερον τόλμῳ ἐπιπλεύσει τῇ Σικελίᾳ. καὶ διατρίψας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας

Tych. At certè per Herculem quinam sint illi audire exopto. *Para.* Ostendam tibi & recensebo illos, non levis momenti viros, sed quos judico præstantissimos: quosque minimè putes. Socraticus ille Æschines qui longos illos, urbanosque dialogos conscripsit, eos in Siciliam aliquando detulit, per quos, si posset, Dionysio tyranno innotesceret. Ex quibus cum Miltiadem legisset, & placuisse visus esset, reliquum tempus in Sicilia consedit parasitans Dionysio, & Socraticis disputationibus vale dixit. Quid autem? nonne & [2] Aristippus ille Cyrenæus tibi ex præstantibus Philosophis videtur fuisse? *Tych.* Maximè. *Para.* Et ille per id ætatis Syracusis versatus est, parasitando apud Dionysium apud quem parasitorum omnium maximè probabatur, ut qui ad hanc artem præ cæteris singulari præditus esset industria: adeò ut quotidie coquos ad eum mitteret Dionysius, ut ex ipso discerent. Hic videtur artis dignitatem excoluisse. Vester quoque generosissimus ille Plato, in Siciliam hac de causa venit. Vbi cùm paucos dies apud regem esset parasitatus, à parasitatione, quia ad eam erat inhabilis, excidit. Rursum repetitis Athenis postquam vehemens studium adhibuisset, seque adornasset, secunda navigatione Siciliam petivit: ubi paucos dies cœnatus, iterum præ imperitia excidit. Et

1 Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento vir Clarissimus Io. Meursius, jurabant etiam Parasiti νὴ τὸν ἄλας Liban. Paras. *Bourd.*

2 *Aristippus*] Genere Cyrenaicus maximè voluptarius fuit, canis regius à Diogene nominatus, quòd assentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, vel ut alii, Platonem dixisse tradunt. Tibi soli & chlamydem & vestem rejiculam ferre datum est leg. Diog. Laert. lib. 2. Horat. epist. lib. 1. *Cogn.*

1 *Ari-*

Νίκαι ἐξέπεσον. καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γεγενῆσθαι τῇ Νικίᾳ. Tυ. καὶ τίς ὁ Σίμων, περὶ τούτου λέγεις; Πα. πολλοὶ μὲν ἄλλοι. Ἀριστόξενος ὁ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, ἦν αὐτὸς παράσιτος Νηλέως δέ. Εὐριπίδης μὲν δὴ ὅτι Ἀρχελάῳ μίσει ἐπὶ θανάτῳ παρεσίτει, καὶ Ἀναξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάνυ ἐπίσταμαι. καὶ Ἀριστοξένης ὁ τὴν παρασιτικὴν ἅπασαν μόνον, ὥσπερ ἐπὶ τέχνῃ ἄλλην τινὰ τεχνῶν. φιλοσόφους μὲν ὧν ὥσπερ λέγω, παρασιτικὰ πεπαιδευκότας, εἶδεν. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἂν φαίη, φιλόσοφον ὁμολογήσας. ὃς μήτε εἰ ἔστιν εὐδαιμονία τὸ μὴ πεινᾶν, μὴ διψᾶν. μὴ ῥιγοῦν, πρὸς τούτοις οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ὧν τις πολλοὺς ἐν ῥιγώσῃ, καὶ πενομένους εὕροι. παράσιτον δέ, οὐ. ἢ μὰ ὧν οὐκ ἔστι παράσιτος, ἀλλὰ δυσγνώς τις, ἢ πτωχὸς ἄθλιος, ἢ φιλοσόφῳ

Et hæc Platonis fortuna Niciæ fœtunæ ſimilis videtur. *Tych.* Equis Simo ea de Platone dicit? *Para.* Complures etiam alii. Porrò [1] Ariſtoxenus Muſicus, plurimi æſtimandus, [2] Nelei fuit parаſitus. Quòd autem Euripides apud Archelaum ad mortem uſque, [4] Anaxarchus apud Alexandrum egit parаſitum, planè compertum habes. Cæterùm Ariſtoteles Paraſiticam orſus eſt ſolùm, ut reliquas artes. Philoſophos quemadmodum Parаſiticæ operam dederint, oſtendi. Nemo autem Paraſitum producat, qui philoſopharі voluerit. Ac ſanè ſi neque eſurire, neque ſitire, neque algere beatum eſt, hæc alii nullî quàm parаſito ſuppetunt. Itaque Philoſophos multos invenias qui frigore, & fame capiantur: Parаſitum autem, nullum: alioqui Parаſitus non eſſet, ſed infœlix quiſpiam, aut mendicus, aut Philoſopho ſimilis.

1 *Ariſtoxenus*] Muſicus dictus fuit à patre, muſicæ præcipuo magiſtro, auctore Suid. Stephanus de urbibus, in dictione Tarentum, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum. de hoc Cic. & Gellius. *Cæt.* Ἀριστόξενος ὁ Μυσπὶς πολλοῦ λόγου ἄξιος ἐν αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parаſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex Strabone lib. 13. ὁ τῶν Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἑταῖρος ἐν Θεοφράστου—πρῶτος δὲ ἔσχε σωματοφύλακα βιβλία, καὶ διδοὺς τὸν ἐν Λιγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης συναγαγεῖν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum. Nam viri divitis fuit bibliothecam adunare. & Ariſtoxenus eandem cum Neleo Philoſophiæ ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μυσπὶς τῶν ἐν Σπινθαρᾳ μυσπῶν, ἀπὸ Ταράντου τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ, φιλόσοφος γέγονε, καὶ μυσπὶς ὀνομάσθη ἐκ τοῦ ἐπιχωρίου ἀπὸ τῆς πατρίδος, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubjungit, quæ videbis, & tandem addit συνεπέζατο δὲ μυσπὶς τε ἐν φιλόσοφα: ex his patet eundem eſſe, de quo hic Lucianus. *Palm.*

2 *Nelei*] De hoc Athen. lib. 1. *Cæt.*

3 *Paraſitus Euripid.*] Hoc abunde Suid. & Gell. lib. 15. *Idem.*

4 *Anaxarchus*] Legend. Laërt. *Idem.*

5 Φιλοσόφους μὲν ὧν ὥσπερ ἦν, παρεσιτικὰ πεπαιδευκότας] Fortean φιλοσόφους μὲν ἐν ὥσπερ ἦν· ἐπὶ τέχνῃ, παρασιτικὰ πεπαιδευκότας. Niſi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut eſt, ſive ὥσπερ ἐστὶν, ſive, ut res ſe habet. Marcil.

ἀμοιβῶ. Τυ. ἴσως ταῦτά γε. ὅτι ἢ ἐ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆ, πῶς ἐπιδεικνύεις; Πα. οἷον ὦ βέλτιστε, καιροὶ ἔ τῶ ἀνθρώπου βίου. ὁ μέν τις, εἰρήνης οὔσης. ὅσῳ οὖν, πολέμου, τὸ δὴ τούτοις, πᾶσαν ἀναλῆψη φασεραὶς χεροὶ τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. σκέπτεον ἢ εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸ ἔ πολέμου καιρόν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τὸ ἔργον αὐτῶ, καὶ κοινῆ τῇ πόλει. Τυ. ὡς εἰ μέτεστιν ἀμῶν κρείττων ἀγὼν καὶ ἀνδρῶν. καὶ ἐγὼ μὲ πάλαι γελῶ καθ' ἑμαυτὸν, ὁποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος. Πα. ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θυμοῦσθαι, μὴ ἢ τὸ σχῆμα σοι δοκῇ χλαῦνα ἄξιον, φέρε σχηματισώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. ἡγεμόνι μὲ αἱρεθέντι εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι ἢ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ ἐᾶσαι ἄχρι ἐσχάτου τὴν γῆν. τὸ στρατηγὸν ἢ παρακαλέσαι ἅπαντας εἰς τὸ κοινὸν τὰς εὐηλικίας, ἐ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας. εὐ ἢ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, ἐ παρασίτους. σκέπτεον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς. ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. ἴσθι δὴ τοὺς ἄνδρας ὧ ἡμεῖς καθ' ἡσυχίαν, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν, ὑπὸ εὐθυΐας ἴδοις ἂν λιπαροὺς, ἐ ἀχρῶτας περιφανῶς, ὥσπερ ἤδη τραυμάτων παρεμπίπτοντας. ἀγώνα μὲν γὰρ, ἐ μάχην στοιβαίαν, ἐ ὠθισμὸν, ἐ κόνιν, ἐ τραύματα, μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ σκιὰν τινὸς δειλίνου ἀναλήψεως; ἆρ' ἢ πάλιν μεταβάς, τὸ παράσιτον ὁποῖός τις φαίνεται.

milis. *Tych.* Hæc sufficiunt. *Sed* Parasiticam Philosophia & Rhetorica esse potiorem, quomodo comprobabis? *Para.* Vitæ humanæ sunt tempora, vir optime, alterum pacis, alterum belli, in quibus utique omnino est necessarium artes patefieri, & cujusmodi sint ii à quibus exercentur. Priùs autem, si tibi videtur, consideremus belli tempus, quinam potissimùm utilissimi esse possint, cùm privatim quisque sibi, tum in genere reip. *Tych.* Quàm non mediocre virorum certamen denuntias: ac jamdudum apud me rideo, cogitans qualis esse possit Philosophus cum Parasito comparatus. *Para.* Ergo ut non mireris nimium, neque hòc subsannatione dignum putes, age typis expressis ob oculos nostros ponamus. Annuntiatum est hostes in regionem ex improviso irrupisse, necesse autem esse in eos irruere, neque permittendum ut agros populentur. Esse etiam operæ pretium ut belli dux conscribat exercitum ex juvenibus, & alii discedant. Inter hos esse Philosophos aliquos, Rhetores, & Parasitos. Primùm igitur eis vestimenta detrahamus: necesse enim est ut priùs denudentur, qui arma sunt induturi Tum ô generose viros illos sigillatim contemplare, & corpora explora. Certè alios præ indigentia tenues, & horrore pallidos videbis, tanquam vulneribus confectos. Annon ridiculum esset dicere ejusmodi homines, qui curatione aliqua sunt refocillandi, statariam pugnam, & conflictum, & pulverem, & vulnera ferre posse? Iterum ab iis ad Parasitum transiens, aspice qualis appareat.

Non-

ἢ οὐχ ὁ μὲν σῶμα σχῆμα τοῦτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας ἦν, οὐδὲ λευκὸς; τὸ μὲν, γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ, ἀνδρὶ ἁρμόττει. Ἔπειτα θρασυδειὴς, ἀνὴρ βλέπων, ὀφθαλμὸν ἡμῖν αἴρει, καὶ φόβου μεστὸν. εἰ γὰρ καλὸν διδασκόμεθα ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς ἂν φανείη ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ καὶ ἀποθανὼν καλῶς; ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζομεν, ἐχόντων αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, οὐ πολέμου τοῦτον ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἶμαι, οὐδὲ ὅλως ἐπιτήδειον ἔξω τοῦ πίνειν ὠφελῆσαι. εἰ δέ τις ἐπαληθεύσει παραδέξαιτο, φημὶ τοῦτον λείψειν τὴν πόλιν, ὑποφρίττων. Τυ. ὡς γενναῖόν πάντα, καὶ ἀνδρὶ ὑπερῆ μέτρου. Παι. λέγω δ' ὅμως. Τοῦτον οὖν ῥητόρων, Ἰσοκράτης ἐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθε ποτε, ἀπ' οὐδεμιᾶς ἐπὶ δημηγορίαν ἀπίδοι ἂν ῥᾳδίως τοῦτο. οἶμαι ὅτι οὐδὲ τὴν φοβὴν ἔφη τοῦτο ἔχειν. τί οὖν; οὐχὶ Δημοσθένης μὲν, καὶ Λυκοῦργος, καὶ Φιλοκράτης ὑπὸ δείλης ἐδόξεν τῷ κοινῷλίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τῇ πόλει παρεῖναι, καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διατίθεσθαι Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ οἰκεῖα πολιτεύεσθαι; εἰς τί γὰρ τῆς ἐκ ἄλλου ἀγῶνας, καθ' αὑτὸ ἐπολέμει, καὶ κεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. Ἀλλὰ Δημάδης; καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, εἶτα δοκοῦντες ἀνδρεῖότεροι, καὶ πρὸς ὁμιλητὰς ἀεὶ θορυβοῦντες, καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρᾶσθαι γυναῖκα ἐν τῷ

Nonne hic primùm corpore est magno, colore jucundo, non nigro quidem, sed neque peralbo: nam hic mulieri, ille servo convenit. Deinde animosus, horrendum obtuens: magnis quemadmodum nos, & cruentis oculis. Bonum enim non est meticulosum & fœmineum oculum in aciem afferre. Annon qui fit istiusmodi, egregius fiat, sive quum vivit armatus, sive quum honestè est mortuus? Sed quorsum istis collationibus utimur, siquidem eorum exempla habemus? Vt uno verbo dicam, Rhetorum, aut Philosophorum priorum nullus unquam ausus est belli tempore extra mœnia prodire. Quòd siquis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. *Tych.* Quam admiranda omnia, quamque nihil exiguum polliceris! *Para.* Dicam tamen. Equidem ex Rhetoribus [2] Isocrates tantùm abest ut aliquando in bellum prodierit, cùm ne in judiciali quidem foro præ timiditate suggestum unquam conscenderit. Opinor & hoc ipsum, illi vocem defuisse. Præterea nonne Demades, Æschines, & Philocrates timore statim consternati, Philippo bellum indicente, civitatem & se ipsos prodiderunt, & Philippi res Athenis semper gesserunt? Quorum bellandi rationem siquis alius Athenienfium sequeretur, cum, in amicitiam ascisebant. Hyperides quoque, & Demosthenes, & Lycurgus qui videbantur animosiores, & in concionibus tumultuabantur, & Philippo convitiabantur, quid præclari in

1 Οὐδὲ λάκυς; τὸ μὲν, γὰρ γυναικὶ] Vide Isaacum Casaubonum ad hæc verba Theocriti Idyll. 16. ἀ δ' ἄλλων δόξ' ἔμεν χερείων Κύπριν ἴγνα. Board.

2 *Isocrates*] Et alii, quos postea nominat ætate eadem vivebant Athen. leg. Cic. de clar. orat. Quintil. lib. 1. Plut. in Phocio. *Cogn.*

πρὸς αὐτὸν πολέμιος; καὶ Υπερίδης μέν, καὶ Λυκοῦργος, οὐδ' ἐξῆλθον. ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντὸς ἱδροῦντο καθήμενοι, παρ' αὐτοῖς ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμίδια, καὶ ψηφισμάτια συνιόντες. ὁ δὲ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταῦτα λέγων τὸ πᾶν ἐκκλησίας συνεχῶς. Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνθράπεδον πρίασθαί ποτε, πολεμήσας ἐπελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα, ἔφυγεν. ἢ οὐδέπω τοῦτο ἐπέρρησας οὐδενός, πάνυ γνώριμον ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θρᾳξὶ, καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κράδεμνον ἦν. Τυ. ἐπίσημον τοῦτο. ἀλλ' ὅτοι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες. ἀρετὴν δ', ὦ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέγεις; ἢ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσαι. Πα. ὅτοι πάλιν σὺ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρείας ὀνομάζοντες λαλεῖν μόνον, καὶ καταξέοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλοῦ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὅτου. τοῦτον μέν, ὃν ἔστιν ὃς τις εἰκῇ ἴδοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετραδυτηκέναι. ἢ τοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσατο, ἢ εἰ καὶ ἐστρατεύσατο, πάντες ἔφυγον. Διόγενής μὲν γὰρ, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅστις ὁμιλεῖ, ὅτε εἶδον παράτα-

in bello adverſus eum geſto præſtiterunt? Equidem Hyperides & Lycurgus nunquam egreſſi ſunt, ſed neque vel modicum exerto è portis capite auſi ſunt proſpicere. Verùm intra mœnia ſedebant, apud ſe ipſos obſeſſi, ſententiolas & ſenatuſconſulta componentes. Sed enim coryphæus illorum Demoſthenes, qui hæc ſubinde in concionibus dicebat: Peſtifer ille Philippus Macedo, unde ne mancipium quidem quiſquam emeret, auſus in Bœotiam venire priuſquam commixti exercitus ad manus venirent, [1] abjecto clypeo aufugit. Aut hæc priùs nondum ex quoquam audiviſti, quæ innotuerunt non Athenienſibus modò, ſed Thracibus & Scythis, unde erat ſceleſtus ille. *Tych.* Hæc ſcio. Sed hi ſunt Rhetores orationibus habendis, non virtute bellica exercitati. Quid autem de Philoſophis dicis? Non enim hos quemadmodum illos accuſare potes ignaviæ. *Par.* Hi equidem Tychiade, qui quotidie de fortitudine diſputant, & virtutis nomen in ore habent, multò ignaviores & molliores Rhetoribus apparebunt. Ad hunc verò modum rem conſidera. Primùm nemo dicere poſſit Philoſophum in bello mortem oppetiviſſe. Aut enim non omnino militarunt, aut ſi militarunt, omnes terga dederunt. Equidem Antiſthenes, Diogenes, Crates, Zeno, Plato, Æſchines, Ariſtoteles, & illa Philoſophorum univerſa turba nunquam viderunt aciem.

1 *Abjecto clypeo*] Demoſthenes clypeo ſuo litteris aureis ſcripſerat ἀγαθῇ τύχῃ attamen cùm ad pugnam ventum eſſet, abjecto clypeo aufugit, quòd cùm illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cætera hujus dialogi deſumpta ſunt ex Iliad. & Odyſſ. *Cogn.*

2 Καταξέοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud Diog. Laert. in Stilpo. *Bourd.*

1 Mé-

ξιν. [1] μόνος δὲ πολεμίους ἐξελθεῖν εἰς τὴν οὐ τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φάσιν ἐκείθεν λαβὼν ἐκ Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρίου παλαίστραν κατὰ φυγὴν. πολὺ γὰρ αὐτοῦ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῆς μειρακυλλίων, περιζώματα, ἀναβάλλεσθαι, καὶ παρασκευάζεσθαι τοῖς συντυχάνουσιν, ἢ ἀμφὶ τὰ ἀριστερὰ μάχεσθαι. Τυ. Ὦ γλυκεῖε, τοῦτο μὲ ἤδη ἐκ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, ὦ μὴ Δία σκώπτειν αὐτὸς, καὶ ὀνειδίζειν βουλόμενον. ὥστε εἴδον τί μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τέχνῃ παραψεύδεσθαι τὸν ἀνδρῶν. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε ἐκ σὺ τὸ παρασκεύασον ἁπάντων τίς ἐστιν ὁ πολέμιος, καὶ λέγε. καὶ εἰ ὅλως λέγεται παρασκεύας τις ἡμῖν τῶν παλαιῶν. Πα. καὶ μὴν ὦ φιλότης, [2] οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁ μύθος, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ ἐπίσταται παρ' αὐτὸν τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων

aciem. Solus autem ex illorum numero sapiens Socrates, in bellum quod civitati fuit adversus Lacedæmonios, exire ausus, arrepta inde fuga, ex Parnethe in Taurei palæstram divertit. Ipsi enim multo urbanius esse videbatur: cum adolescentulis sedendo, sese ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quàm cum Spartano viro pugnare. *Tych.* Hæc ego, ô generose, ab aliis jam accepi, quibus per lovem non erat cavillandi, & convitiandi animus. Itaque parum gratiæ arti tuæ conciliare videris, contra viros hosce mentiendo. At si videtur, age jam dic mihi cujusmodi sit in bello Parasitus: & num omnino veterum aliquis parasitus fuisse dicatur. *Para.* Atqui ô amice, nemini usque adeò inauditus est Homerus, nemo tam idiota, ut nesciat præstantissimos heroas

1 Μόνος δὲ πολεμίους ἐξελθεῖν εἰς τὴν οὐ τῇ φιλῇ μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φάσιν ἐκεῖθεν λαβὼν ἐκ Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρίου παλαίστραν] Mirum est neque interpretem neque commentatorem hunc locum emendasse, at mendum fœdum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν οὐ τῇ φιλῇ μάχην? quænam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis deorum Parnethen montem à Bœotiæ finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσεν. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit *adversus Lacedæmonios*. At ea pugna contra Bœotos facta fuit, & quod dicit inferius οὐδεὶς Σπαρτιάτης, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostræ confirmationem Plutarchus in Alcibiade: ἐπὶ γὰρ τῇ ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ ἡγουμένης τῆς φυγόντων Ἀθηναίων ἦκον ἱππεῖς ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτην πεζὸν μετ' ὀλίγων ὑποχωροῦντα καὶ παρέλκοντα ἰδών, &c. Vide & Laertium in Socrate. Cæterum ex hoc loco credo Ortelius in suo lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum nomine Ταυρίου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palæstræ erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocritum Idyll. 2. Simætha Delphin Myndium suum amasium arcessit è palæstra Timagetî:

—ἀλλ' ἀπολοῖσα
Τάρσου ἀπὸ τᾶν Τιμαγήτιο παλαίστρα.
Τλαθὶ γὰρ φοιτᾷ, τλαθεῖ ἔνδυτα καθῆται. Palm.

2 Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁ μῦθος] Οὐδεὶς μὰ ἀνήκοος Ὁ μῦθος. Marcil.

παρασίτους ὄντας. Ὅ, τι γὰρ Νέστωρ ἐκείνῳ, ἢ λόγος τοῦ γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτὸς δὲ βασιλέως παράσιτος ἦν. καὶ ὅτε τὸν Ἀχιλλέα, [1] ὅσπερ ἐδόκει τε, καὶ ἦν τὸ σῶμα ὡραιότατος, καὶ δικαιότατος, ὅτε τὸν Διομήδη, ὅτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων ὅτως ἐπαινεῖ τις, καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. δέκα γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχῇ γενέσθαι αὐτῷ, ὅτι δέκα Ἀχιλλέας. πάλαι δ' ἂν ἑαλωκυίαν τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁπόσους ἦν ὅτος ὁ χαρέστατος, καίτοι γέρων ὤν, τραπέσθαι εἰ χε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν Διὸς ἔχοντα, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει. Τυ. ταῦτα μὲν αὐτὸς ἐπίσταμαι. ὅπως μὲν δοκῶ μοι γιγνώσκειν πῶς δὴ τὼ ἀνδρε, τὸν Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. Πα. ἀναμνήσθητι δὲ μετὰ τοῦ ἐπῶν ἐκείνων, ὧνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων τὸν Ἰδομενέα λέγει. Τυ. ποίων; Πα. Σὸν δ' ἀεὶ πλέον δέπας αἰεὶ ἕρηκ' ὥσπερ ἐμοὶ πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. οὐταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ' ὅτι τὸ ποτήριον ἀμπαύων πλῆρες ἑρηκὲ τὸν Ἰδομενέα, ἐμεθύοντα, καὶ καθεύδοντα, ἀλλ' ὅτι αὐτὸν διόλου δὲ βίᾳ μόνον συνδιαπεῖν ὑπῆρχε τοῦ βασιλεῖ. ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς τραπέσθαι ὡς ἡμέρας τινὰς ὡσκαλεμμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπὶ καλῶς ἐμονομαχήσαντι τοῦ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον ἄνδρα φησὶ, καὶ τιμὴν ἀξιωθῆναι ὑπὲρ δεῖπνον. ὁδὶ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τοῦ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δ' παράσιτός μοι δοκεῖ τὸν βασιλέων μάλιστα τιχίτης, καὶ ἀγαθὸς ἡνίοχος. ὁ γὰρ ἐπὶ δεῖ

roas apud ipsum esse parasitos. Nam Nestor ille, à cujus lingua perinde ut mel fluebat oratio, regis fuit parasitus. Et neque Achillem, qui & videbatur, & erat forma corporis præstantissimus, & justissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon tantis laudibus extulit, & admiratus est, quantum Nestorem. Neque enim decem Aiaces, neque decem Achilles sibi esse optat. Quippe jam olim Troiam cepisset, si tales, qualis erat hic parasitus, quamvis senex, decem milites habuisset. Quinetiam Idomeneum Iovis filium, similiter Agamemnonis parasitum esse dicit. *Tych.* Hæc quoque scio. Nondum tamen mihi videor intelligere, quomodo hi duo viri fuerint Agamemnonis parasiti. *Para.* Memento illorum Homeri versuum, quibus Idomeneum alloquitur Agamemnon. *Tych.* Quosnam dicis? *Para.* Semper tibi plenior ut mi Stat cyathus, quum fert animus potare benignè. Hoc loco semper plenum dixit cyathum: non quòd poculum perpetuò plenum adstaret Idomeneo tum pugnanti, tum dormienti: sed quia ipsi soli, quandiu vixit, cum rege convivari obtigit: siquidem certis diebus: ut cæteri milites, non invitabatur. Etenim Aiacem, postquam in singulari certamine cum Hectore, strenuè se gessisset, ad divinum Agamemnonem ductum fuisse ait, & vesperi apud regem honoris causa cœnatum. At verò Idomeneus & Nestor, fere quotidie cum rege, ut ipse inquit, convivabantur. Porrò Nestor regum Parasitus mihi fuisse videtur arte multa industrius: qui non apud

1 Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. Marcil.

1 Περὶ

Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τὸ τέλος τῆς, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καπέως, καὶ Ἐξαδίου. δοκεῖ δέ μοι καὶ παύσασθαι παροιμιῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνονα ἀπίδωμεν. Τυ. ὑποκρινοῦμαι γοῦν ἀγαθὸς ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους πάνυ οἶσθα, πειρῶ λέγειν. Πα. τί οὖν ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος ἦν ἀχιλλέως παράσιτος, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, ὥστε τὴν ψυχήν, ὥστε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐμοὶ γὰρ οὐδὲν αὐτῷ μοι δοκεῖ δεῖν Ἀχιλλέως τετυχηκέναι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρων εἶναι. τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ δῃώσαντα τοῖς νεωτὶν εἴσω μαχόμενον, ὥστε ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη κατειληφότα, ἔσωσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι. ἀλλ' οἱ δὲ Τελαμώνιος, Αἴας τε, καὶ Τεῦκρος. ὁ μὲν, ἐπτάλιτος ἀσπὶς ὤν. ὁδὶ, τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων. εἰ δὴ τούτοις, καὶ Σαρπηδόνα τὸν Διὸς υἱὸν, ὁ παράσιτος δὲ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα, Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς, ἑνὶ, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα, Πάρις. τὸ δὲ παράσιτον, ἕνα, καὶ δύο ἀνθρώπους. καὶ πελάτην δὲ, φωνὰς ἀφεῖναι, οὐχ οἷός γε γυναικὸς ὄντος Ἕκτορος, σθεναίτερον τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἐκτεῖναι ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. τίνας δὴ τούτους; τοιοῦτοι δ' εἰσὶ μοι ἐκεῖνοι ἀντιβολήσαι, πάντες κατὰ τὸ ὅλεθρο, ἐμοὶ ὑπὸ δορὶ δαμέντες. Τυ. τοῦτο μὲ ἐκπλήττει. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. Πα. αὐτὸν ὦ Τυχιάδη τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγειν σοι παρέξομαι. Τυ. θαυμαστὰ λέγεις. Πα. ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τοῦ ἐπῶν. Μὴ ἐμοὶ

apud Agamemnonem, ſed priùs apud Cæneum & Exadium artem hanc inchoavit. Nec paraſitandi finem priùs videtur feciſſe, quàm diem obiit Agamemnon. *Tych.* Equidem præclarus hic fuit paraſitus. At ſiquos alios noſti, conare dicere. *Para.* Quid igitur Tychiade, nonne & Patroclus Achillis fuit paraſitus, idque cùm nullo alio Græcorum fuerit deterior, neque animi, neque corporis dotibus, etſi erat juvenis? Mihi equidem nulla in re ipſo Achille videtur fuiſſe deterior, ex ejus factis conjecturam facienti. Etenim Hectorem ruptis portis, ac intra munitionem juxta naves pugnantem expulit: & Proteſilai navim incenſam, extinxit: quanquam in ea militabant, non ignaviſſimi, verùm Aiax & Teucer Telamone nati, cataphractus alter, alter ſagittarius. Quinetiam multos ex barbaris neci dedit Achillis ille paraſitus, atque inter hos Sarpedonem Iovis filium. Nec ut alii occubuit: ſed Hectorem Achilles, unus unum, Achillem Paris occidit: hunc paraſitum Deus, duoque homines. Et moriens voces emiſit, non quales Hector ille generoſiſſimus, Achillem ſuppliciter precatus, ut cadaver ſuis redderet: ſed quales paraſitum emittere par eſt. Quænam autem ſunt? Si mihi viginti duro in certamine tales Ante occurriſſent, ſtraviſſem cuſpide cunctos. *Tych.* Sufficiunt iſta. Cæterùm Patroclum non amicum: ſed paraſitum Achillis fuiſſe, proba. *Para.* Ipſum ô Tychiade Patroclum ſe paraſitum dicentem exhibebo. *Tych.* Miranda dicis. *Para.* Audi igitur ipſos verſus. Ne mea Pelide

σῶν ἀπαίδευτε τηθύμημαι ὅσῳ Ἀχιλλεῦ, ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἐτεθράφημεν σὺν ὑμετέροισι δόμοισι. καὶ πάλιν ἀποβὰς, καὶ νῦν μὲ δεξάμενός φησιν, ὁ Πηλεὺς ἔτρεφεν εὐδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ἀνόμωσε. τετέτι παράσιτον εἶχεν. εἰμὶ τοίνυν φίλον ἰδυίλλειο τὸ Πάτροκλον λέγειν, σὲ δ' αὖτον ἀνόμαζε θεράποντα. ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρασίτους δηλονότι, ἢ δὲ τὸ Μηριόνη Ἰδομενέως δὲ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὥστε εἰμὶ καλλιμάχου τόπε τὸ παρασίτων. σκόπει δ' ὅτι δὲ σὺ ταῦτα τὸ μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, σὲ δ' ἀξιοῖ λέγειν ἀπάλαιστον Ἄρει, Μηριόνην δὲ τὸ παράσιτον αὐτοῦ. τί δ', οὐχὶ δὲ Ἀθηναίων δημαγωγὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δ', οὐχὶ δὲ ἐραστὴς; ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι δὲ ἐραστὴς τῶν τρεφόντων εἰσίν. ὥστε τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννικμένην, εἰς ἐλευθερίαν ἀφεῖλετο. καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς σὺν τῇ ἀγορᾷ μετὰ παιδικῶν. ὅτοι μὲν δὴ τοιοῦδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. σὺ δὲ δὴ ποῖον τινα εἰκάζεις σὺ πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος δρεπτανισάμενος ἔξεσιν ἐπὶ τὴν παράτειξιν, καθαπτὸς δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἄξιος; ἢ γὰρ, ἀλλ' ὃν σὺ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐπάσῃ, καὶ δύεις ἅμα ἐὼ μάχεσθαι δοκεῖ. καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται χρόνον τινὰ δύεις. ὁ μὲν, τὴν ἀκεραίως ἀσπίζεται τὸ κράνος. ὁδὲ, θωράκιον σιδήρεον. ὁδὲ, αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπλύνων ἐν πολέμῳ, τρέμει. ὅτος δ', ἰδίᾳ τότε μάλα φασεροῦ πρὸ τοῦ πόνου, καὶ μετὰ τῶν ἑξόδου δύεις σὺν τοῖς ἀριστεύουσι. ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν, ὑπὸ δεινῷ ὑπο-

tu condas ossa seorsim, Sed simul, ut tecto nutriti viximus uno. Et rursum eodem in loco. Nam me susceptum Peleus studiosus alebat: Nomine meque tuum noto Theraponta vocavit. Hoc est, parasitum esse voluit. Etenim si Patroclum appellare voluisset amicum, haud illum theraponta nominasset. Liber enim erat Patroclus. Quos igitur dicit esse theraponta, si neque servos, neque amicos intelligit? parasitos nimirum. Quo nomine & Merionem Idomenei theraponta compellat. Sic puto, vocabantur tunc parasiti. Considera etiam eum non dignari Idomeneum Iovis filium Marti æqualem dicere: sed ejus parasitum Merionem. Quid? nonne & Aristogiton vir popularis, & pauper, ut inquit Thucydides, parasitus fuit Armodii? nonne & amator? Parasiti enim admodum amantes eorum sunt à quibus aluntur. Rursum hic parasitus Athenienſium remp. tyrannide laborantem, in libertatem vindicavit, & nunc in foro stat æneus cum amasio. Illi itaque cùm tales essent virtute clari, parasiti tamen fuerunt. Tu verò qualem in bello parasitum esse putas? Nonne hic primum pransus prodit in aciem: quemadmodum & Vlysses vult? Enimvero cui statim sub auroræ exortum pugnandum erit, ille cibum sumet. Et quo tempore alii milites præ metu, hic galeam diligenter adornat, ille thoracem induit, alius belli sævitiam suspicans trepidat: tunc parasitus vultu valdè hilari comedit: mox in aciem progressus inter primos dimicat. Qui verò alit ipsum, ordine pòst sequi-

πόπαιμον τοῦ παρασίτου. καὶκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας ὁ Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει. καὶ τὰ βέλη ἀφιεμένων, γυμνάσιας ἑαυτὸν, τοῦτον σώζει. βέλτιστον γὰρ οἰκεῖον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. εἰδὲ δὴ ὁ πίσσι παρασίτῳ τὸ πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτοῦ δήπου ὕπτα λαχοῖς, ὕπτα φαιδίσσης αἰσχυνθείη, μεγάλα τε ὄπτα νεκρός. καὶ ὥσπερ τὸ συμπόσιον κοιλὸν κατάκειμένου. ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παρακείμενον, ξηρὸν, ἀνασῶσα, μετὰ τοῦ πώγωνος ἕλκους, ἀσθενοῦντα τὸ μέτρος, ἀσθενῆ ἄνθρωπον, τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε τοιούτης τ' πόλεως, τὰς ἐπικουρίους αὐτῆς ὕπτα κατακειμένους ὁρῶν; τίς δ' οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωρὰς τ' ἡμιθνῆτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τῶν πόλιν ἐπικούρους συμμάχων, τὰς τὸ τῇ εἱρκτῇ κατακεκλεῖσθαι τοῦ πολέμου; τοιοῦτοι μὲν τοῦ πολέμου ἀσὺς ῥήτορες τ' φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παρασῖτοι. τὸ εἰρηνῆ δ', τοσοῦτόν μοι δοκεῖ τ' λεγόμενον παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ σκοπῶμεν εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τ' εἰρήνης χωρία. Τυ. ὕπτα ξυνίημι ὅτι τοῦτό που βούλεται σκοπῶμεν δ' ὅμως. Πα. σὺν ἀγορᾷ, καὶ δικαστηρίοις, καὶ παλαίστραις, καὶ γυμνάσιοις, καὶ κωμῳδίαις, καὶ συμπόσιοις δοκῶ μάλιστα ἂν φαίην εἶναι, πόλεως χωρία; Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. ὁ τοίνυν παράσιτος, εἰς ἀγορὰν μὲν, καὶ δικαστήρια δὲ πάρεισιν, ὅτι οἱμαι τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία τοῦτα μᾶλλον ἁρμόττει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτρον ἐστὶ τ' τὸ τούτοις μεγαλοφρον. τὰς δ' παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια, διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος τ' τοῦτο. ἐπεὶ τίς τὸ παλαίστρα φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ λουθείς, ἄξιος συγκαθῆσθαι

sequitur parasitum, illumque hic, ut Aiax Teucrum sub clypeo, tegit: relictisque telis, seque nudato, defendit. Eum enim mavult incolumem tueri quàm se ipsum. Quòd si parasitus in bello ceciderit, neque præfectum agminis, neque militum quenquam ejus pudebit, cujus magnum sit cadaver, eoque decore jacens quo in convivio. Adeò ut indignum esset philosophi cadaver huic adjacens conspici, aridum, sordidum, promissa barba, ante pugnam mortuum, imbellem hominem. Quis eam civitatem non contempserit, qui tam miseros ejus propugnatores videat? Imò quis pallidos illos, & comatos homunciones conspicatus jacentes, non conjecerit, huic civitati auxiliatores deesse, adeò ut sceleſtos qui detinebantur in carcere, ad bellum vinculis solverint? Tales in bello sunt Parasiti, cum Rhetoribus & Philosophis comparati. Cæterùm in pace tantum præcellit Philosophiam Parasitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primùm si tibi videtur, consideremus pacis loca. *Tych.* Quid hoc sibi velit non intelligo. Consideremus tamen. *Para.* Nunquid forum, judicia, palæstras, gymnasia, venationes, convivia, ego dicere possim civitatis loca? *Tych.* Rectè sanè. *Para.* Parasitus autem ad forum, & causas agendas non se confert, puto quia sycophantis omnia hæc loca potiùs conveniunt: & quia nihil moderatè in his geritur. Verùm palæstras, gymnasia, & convivia sectatur, ornatque hic solus. Quis enim Philosophus aut Rhetor nudatus, corpore cum

παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἂν γυμνασίου τῶν ὄφεις, ἐν αἰσχύνῃ ἢ χωρίῳ μᾶλλόν ἐστι, καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τῶν τοιούτων ἀθλίως ἂν ὑποστείη θηρίον ὁμόσε ἰόν, ὁ δὲ παράσιτος, κἂν τί ἐπιόντα μένει, κἂν δέχεται ῥᾳδίως, μιμελιστικῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονῶν. καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πτερνικῶς. ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸ ὀδόντε δήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸ σὸν ἀντιδήγμ. τὰς μὲν γὰρ λαγὼς, διώκει μᾶλλον τὸ κυνῶν, ἐν δὲ συμποσίῳ, τίς ἂν ἐξαμιλλήσαιτο παρασίτου, ἤτοι παίζοντα, ἢ ἐνδίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον ὠφελήσαι τὰς συμποσίας; πότερόν ποτε ἥδιον ἄνδρα ἐξ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος, μὴ γελῶν, ἐν τερβαπίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πίνδος μὴ συμπόσιον ἦκων. καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν εἶναι, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων. φέρε δὴ πάντα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸ βίον ἅμα τῶν παρασίτου, σκοπῶμεν, καὶ τῶν φιλοκάλλοντες ἑκάτερον. σκέψασθαι τοίνυν ἔοικε τις ἂν τὸ μὲν παράσιτον, ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ ἥδιον μέλον αὐτῷ, ἢ οἱ ἄνθρωποι φρονοῦσι. τοῦτο ῥήτορος ἦν, καὶ φιλοσόφου εὕροι τις ἄν, ἢ πάνυ, ἀλλὰ παίζων, τοῦτο τύφου, καὶ δόξης τερπόμενος, καὶ ἡ δόξης μόνον, ἀλλὰ ἐξ ὁ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπὸ δόγματος. καὶ ὁ μὲ παράσιτος, ὅπως ἔχει πρὸς δόγμα, ὡς ἂν αὐτὸς ἥδιστ' [1] πρὸς τοὺς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχει. καὶ ἥδιον αὐτῷ δεκεῖ λαφύσειν τὸ χρυσίον ἢ πυρός. οὕτω μὲν ῥήτορες, καὶ ὁ διατοπρὸν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ὅπως λαφύσειν-

Parasito dignè comparetur? aut quis eorum in gymnasio conspectus, loci non sit potiùs dedecus? Atqui ne in deserto quidem illorum quispiam cum bellua congredi sustineret. At Parasitus eas irruentes expectat, & facilè excipit, quas in conviviis contemnere didicit. Sed neque cervus, neque aper setis inhorrescens ipsum deterret. Imò si aper dentem adversus ipsum acuat, Parasitus vicissim in aprum acuit. Lepores autem magis insectatur quàm canis. Porrò in convivio quis cum Parasito aut ludente, aut comedente certet? Ecquis convivas magis exhilaret? Vtrum hic qui canit, & cavillatur, an homo qui non ridet, in lacerna jacet, in terram intuetur, ut pote ad luctum non ad convivium veniens? Ac ut mihi videtur, hujusmodi est Philosophus in convivio cujusmodi canis in balneo. Age verò his missis, ad ipsam Parasiti vitam nos conferamus, quam simul consideremus, & comparemus. Primùm igitur videat quivis, Parasitum quidem semper gloriam contemnere, neque quid sentiant homines, curare. Rhetores autem & Philosophos non aliquos sed omnes comperiat, fastu, & studio gloriæ detritos: nec gloriæ modò, sed quod est hac re turpius, etiam pecuniæ. Contrà Parasitus animo erga pecuniam sic est affecto, ut nemo lapillos qui sunt in littoribus magis negligat. Nec putat aurum esse igni præstantius. Rhetores autem, & quod absurdius est, etiam illi qui se philosophari profitentur, ita miserè sunt

1 Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic tom. 1. pagin. 164. ἥδιον πωλοῦντα τὸ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμέν. Liban. Paras. Bourd.

1 Φα-

τὴν ἡγεμονικὴν μόνος, ὥστε τῷ μάλιστα τῶν διδασκάλων φιλοσόφων. εἰ δὲ τῷ ῥητόρων; τί δὴ λέγων; ὁμῶς, δικάζει δίκαιον, δωρεὰς ἐπ' αὐτῇ λαμβάνων. ἄθλιον ἦ, μισθὸν σοφιστῶν, ἀπαιτεῖσθαι τὰς μισθώσεις. ὁ δὲ, ὑφ' ἧς βασιλέως ὑπὲρ ἧς σωτηρίας ὁμοίως μισθὸν αὐτοῖς, ἢ οὐκ αἰσχύνεται. ἔτι περιόδους ἀπὸ λήματος καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ ἰνδὸς, ἢ σκύθης αἰχμάλωτος. καὶ ὁ δὲ αὐτὸ τὸ ἄνοκρα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς ὁ λαμβανόμενος. εὐφυὴς δ' ἂν ἦ μόνον τοιοῦτος περὶ τύτους, ἀλλὰ ἓν ἄλλα πάθη. οἷον, λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παιδίας. ἐπιθυμίας δὲ γε μὲν παρέσιτος, ἐχέτω τούτων ἐστὶν ἀπάντων. ὅτι γὰρ ὀργίζεται δ' ἀναξιοπαθίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστι αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθῆ. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δὲ ποτε, ἢ ὀργὴ αὐτὸ χαλεπὸν μὲν, ὀδὲ σκυθρωπὸν ὀδὲν ἀποβλέπειν. μᾶλλον δ', γέλωτα, καὶ διαφορὰν τοῖς ξυνοῦσι. λυπεῖται γε μὲν ἥκιστα πάντων. τῶν δ' πέλας ἀναπαύσεως αὐτῷ, καὶ χαιρόμενος, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθῆναι. ὅτι γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, ὅτι οἰκος, ὅτι οἰκέτης, ὅτι γυνὴ, ὅτι παῖδες. ὧν ἀποφθειρομένων, πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸ ἔχοντα αὐτὰ, ἐπεὶ τούτων ἀπώλοντο. ἐπιθυμεῖ δ' ὅτι δόξης, ὅτι χρημάτων, ἀλλ' ὀδὲ ἀρχαὶ πολέμου. Τυ. ἀλλ' ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐυδαίμονα τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. Πα. ἀγνοεῖς ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὀδὲ παρέσιθος ἐστιν ὅστις, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. ὀδὲ γὰρ ἀνδρεῖος, ἀπορεῖ ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρεῖος. ὀδὲ φρόνιμος, ἀπορεῖ φρονεῖν ἐστὶ φρόνιμος. ἄλλως γε, ὅτι παρέσιθος ἂν εἴη. σκέπτεται δ' ἡμῖν περὶ παρέσιτος ἀνδρείας ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρεῖος. ὀδὲ φρόνιμος, ἀπορεῖ φρονεῖν ἐστὶ φρόνιμος. ἄλλως γε, ὅτι παρέσιθος ἂν εἴη. σκέπτεται δ' ἡμῖν περὶ παρέσιτος

sunt ergo hæc affecti, quasi hac ratione potissimùm laudem & gloriam sibi compararent. Quid verò de Rhetoribus dicam? hic causam agens, largitionibus est corruptus: ille dicendi artem profitens, à discentibus mercedem exigit: alius pro sua opera mercedem à rege pariter flagitat, nec pudore suffunditur. Præterea vir senex ob id peregrè proficiscitur, & quæstum facit, non aliter atque Indus, aut Scytha captivus, Nec eum pudet nominis, quòd sit merces id quod accipit. Nec solùm his vitiis, sed etiam aliis animi perturbationibus obnoxios eos invenies, puta mœrori, iræ, invidiæ omnisque generis cupiditati. Sed Parasitus omnibus his affectibus vacat. Neque enim irascitur ob malorum tolerantiam, & quia non habet quod irascatur. Quòd siquando indignetur: nihil molesti & tetrici designat ejus ira: sed risum potius: estque conversantibus oblectamento: atque omnium minimè tristitia capitur, præbente hoc & largiente ipsi arte, ut nihil suppetat cujus causa tristitiam contrahat. Caret enim pecuniis, domo, famulo, uxore, liberis, quibus pereuntibus omnino necesse est ut mœrore afficiatur qui ipsa possidebat. At neque gloriam, neque pecunias, neque formosum quenquam expetit. *Tych.* At ô Simo, consentaneum est illum ob victus inopiam mœstum reddi. *Para.* Ignoras ô Tychiade, statim ab initio, hunc qui victu indiget, non esse parasitum. Non enim fortis fortitudinis inopia fortis est: neque prudens, inopia mentis est prudens: alioqui parasitus esse non possit. Proposita enim est nobis quæstio, non de eo qui non est, sed de eo qui re-

ρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλου, ἢ παρασίτου ἀνδρείου, καὶ ὁ φρόνιμος, παρασίτου φρονίμου, καὶ ὁ παράσιτος ἦν, παρασίτου δὲ παρασίτου, παράσιτος ἔσῃ. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ τοῦ παρασίτου ζητήσομεν. Τυχιάδης ὑδέποτε λιμῷ παράσιτος τρεφῆς. Πα. ἔοικεν. ὥστε ἔτ' ἐπὶ τούτῳ, ἔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν, ὅταν λυπηθείη ἄν. καὶ μὲν δὴ ἐκ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες, φοβοῦνται μάλιστα. τὰς γοῦν πλείστας αὐτῶν, εὔροις τις ἂν μὴ ξύλα ἐσθίοντας. τοῦτ' ἂν δή τις εἰπὼν ἐφοβοῦνθ' ὑπλισμένους, καὶ τὰς θύρας ἢ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότες. οὐδὲ, τὸν θόρυβον ἢ δημωδίαν ἐκπλήξειν, εἰκῇ ἐκ τούτου, ὡς μὴ τοῦτο ἀνίαν ἀνοίσοιθεν. ἠλιθιώτης ἢ ψόφου νύκτωρ, ἢδέως τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου. καὶ δ' ἐρημίας ἢ ἀπόνου, ἀνὰ ξίφος ἐδάφους. φοβεῖται γὰρ ἡδέως ἡδυμεῖ. φιλοσόφους ἢ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, ἡδέως ὄντος διυεῖ, τέχνα σκευοδιαφόρους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπίοντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. παρασίτου μέντοι ἡδὺς ἔχοι κτυπῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλό τι ἀδίκημα ἁπλῶς. ἐπεὶ ὅγε τοιοῦτος, οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥσ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι ἐκ τοῦνόμα μεταλαμβάνει ἢ ἀδικήματος. ὥσπερ ἢ ὁ κακὸς ἐκ τὸ ἀγαθὸς, ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, ὅταν οἷμαι ὁ παράσιτος ἐάν τι ἀδικῇ. αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἐστὶ, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει ἢ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματος ἢ τοιούτου ῥητόρων ἐκ φιλοσόφων ἄφθονα, καὶ μόνον revera est Parasitus. Quòd si fortis non aliter quàm fortitudine, prudens non aliter quàm prudentia præsente: sic neque Parasitus nisi parasitandi præsenti facultate parasitus erit. Nam si hoc illi non suppetit, de aliquo alio, non de parasito erit quæstio. *Tych.* Proinde parasitus nunquam alimenti laborabit inopia. *Para.* Sic sanè. Itaque neque hujus, neque alius rei gratia dolere possit. Verùm omnes Philosophi simul & Rhetores maximè timent: quorum plurimos cum baculo prodeuntes invenias: quod non facerent nisi armatos metuerent: præterea validè claudentes januas, veriti ne noctu petantur insidiis. At Parasitus ostium suæ domunculæ negligenter admovet, ne videlicet à vento aperiatur. Noctu autem orto strepitu, non magis quam non orto, turbatur. Præterea per sola loca iter faciens, sine gladio ambulat, nihil enim prorsus uspiam gentium metuit. At ego sæpe vidi Philosophos, cùm nihil adversi esset, arcus adparantes. Nam quando & ad balneum, & ad prandium se conferunt, baculos habent. Nemo autem Parasitum adulterii, aut violentiæ, aut rapinæ, aut alterius sceleris accusare possit. Nam qui esset hujusmodi, Parasitus non foret amplius, sed in seipsum injuriosus. Adeò ut si mœcharetur, simul atque scelus committeret, sceleris nomen acciperet. Et quemadmodum improbus non boni sed mali appellationem sumit: sic utique Parasitus si quid mali perpetrarit. Nam hoc ipsum quod est, abjicit, & assumit quod delinquit. Cæterùm istiusmodi flagitia permulta, non solùm nostra ætate ab iis perpe-

ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κακὸν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἔστι δεῖξαι. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστί, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πολίτων γε δὴ πάνυ πολλῶν καὶ σοφῶν. Δημοσθένει δ', εἰ ἦν ἀπολογία, οὐδ' ἂν εἷς τις εἶπεν ὅτι παράσιτον τινα γεγενημένον. Τυ. ἀλλὰ νὴ Δία, ὦ μέλε βίον τὸν παρασίτου, κρεῖττόν ἐστι τοῦ τὸν ῥήτορα, καὶ τὸν φιλόσοφον. ὁ γὰρ ἡδονικὸς, φαυλότερος. Πα. πάνυ μὲν τοίνυν ἀπολογοῦμαι ὑπὲρ αὐτῶν διὰ μακρῶν· φιλοσόφους μὲν γὰρ ἅπαντας ἀπεφήνατε, ὃ τοὺς πλείστους κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας. τοὺς μὲν, ὑπὸ κακοδαιμονίας ἰαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι φαρμάκῳ. τοὺς δ', κακοκατηφοδύτους τὸ σῶμα ἅπαν. τοὺς δὲ, διὰ δυσουρίας φθινήσαντας. τοὺς δὲ, φυγόντας. Δημοσθένει δ' ἅπασιν, οὐδεὶς ἔχθρὸν τοιοῦτον εἵλατο, ἀλλὰ τὸ δαιμονίσθαι, φαγόντα· καὶ πόντα. οἱ δέ τις ἐν δικαίᾳ βιαίῳ τελευτήσαντα ἀκούσατε, ἀποπλήξαντος ἀπόπληξιν. Τυ. πῶς μὲ ἐκπλήττεις ἀεὶ τὰ αὐτὰ τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους. λοιπὸν δ' εἰ καλὸν ἐν λυσιτελεῖ ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρᾶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ διεμαρτύρασθαι, καὶ χαλεπαίνομαι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχρὸν τοῦ τρεφομένου. Πα. ὡς ἠλιθιά γέ σοι ὦ Τυχιάδη ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχοι, μὴ πένης ἐστὶ. καὶ τοίνυν ἄνδρα παράσιτον, πλουσίου δοκεῖ. καὶ ὥσπερ φαλήρου χωρὶς ὅπλον, ἀτιμότερον, καὶ ἐσθῆτα ἄνδρὸς πορφύρας, καὶ ἵππον ἄνδρὸς φαλάρων, ἧττον ἐν πλουσίου ἀνδρὸς παράσιτον, ταπεινός τις, καὶ δύτηλὸς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος, κρεμεῖται ὑπὸ αὐ-

petrata ſcimus: ſed ſcelerum quæ admiſerunt relicta in libris monumenta habemus. Extat apologia Socratis, extat Æſchinis, & Hyperidæ, neque non Demoſthenis, rhetorumque & philoſophorum complurium. Sed nulla extat Paraſiti apologia: nec poſſit quiſquam dicere Paraſitum fuiſſe in jus vocatum. *Tych.* At per Iovem melior eſt Paraſiti vita, quàm Rhetorum aut Philoſophorum: mors verò deterior. *Para.* Imò contrà longè fœlicior. Nam Philoſophos omnes, aut quamplurimos malos malè diem obiiſſe ſcimus: alios veneno de maximis criminibus damnatos: alios toto corpore crematos: alios urinæ difficultate conſumptos: alios in exilio mortuos. At nemo poſſit dicere Paraſitum hujuſmodi morte ſublatum: ſed fœliciſſima, ut pote bibentis, & comedentis. Quòd ſiquis violenta morte defunctus videtur, non cocto cibo periit. *Tych.* Hæc ſatis ſuperque tibi pro Paraſito contra Philoſophos decertata ſunt. Supereſt ut & illud explices, num honeſta ſit & utilis alenti hæc poſſeſſio. Mihi namque videntur divites, tanquam beneficium & gratiam conferentes, Paraſitos alere, atque hoc ei qui alitur eſſe dedecori. *Para.* Quàm ſtolida hæc ſunt, niſi poſſis intelligere, locupletem virum, tametſi Gygis aurum habeat, eſſe pauperem, ſi ſolus edit: & mendicum videri, ſi ſolus ſine paraſito prodit. Et quemadmodum miles ſine armis, veſtis ſine purpura, & equus ſine phaleris minoris eſt pretii: ſic dives ſine paraſito, humilis viliſque videtur. Quinetiam dives à paraſito non parum ca-

τῦ. Τ ϑ παράσιτον, πλούσιῳ ὑδέποτε κρεμεῖ. ἄλλως τε, ὦδὶ ὄνειδος αὐτῦ ἐστ ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἀσίτῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείροντα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τῦτο λισιτελὲς ἐστ, τὸ τρέφειν τ παράσιτον, ὧγε μῦ τὸ κρεμιᾶζ ὑπ' αὐτῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τ τῦτο διαφορέας ὑπάρχ. ὅτε γὰρ μάχη ῥιδίως ἄν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τῦτον ὁρῶν παρεσκεύα, ἀλλ' ὦδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ὑδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τῦτο σοφισθέντος, καὶ σοφίσαντ; ὥστε ὁ πλούσιος ὑχὶ κρεμεῖται μόνον, ἀλλὰ ἐκ τ μεγίστων κινδύνων ὑπ' ϑ παρασίτ σώζεται. ὅτω μὴν ὁ παράσιτος λῷ φιλοσοφίας, πάντα κίνδυνον ὑπομένῃ. καὶ σὺ ἂν παρεχωρήσεις τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ ἐ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών. Τυ. πάντα μοι δοκεῖς ὦ Σίμων διεξελθεῖν, ὑπερήσας ὑδὲν ἐ σαυτῦ τέχνης. ὑχ ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπ' ἐ μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰμὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστ ἐ παρασιτικῆς, ἤϑελον μαϑεῖν. Πα. ὁρᾷ δὴ τῶν ἀποκρίσιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγειν δοκῶ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασϑαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄλεσε οἶσϑ. φέρε γάρ, τί σίτου οἱ παλαιοὶ τὸ καλοῦσι; Τυ. τροφήν. Πα. τί δ, τὸ σιτεῖσϑ, ἀχὶ τὸ ἐσθίειν; Τυ. ναί. Πα. σὺκοῦν καϑωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι σὺκ ἄλλο ἐστὶ. Τυ. τῦτο γάρ ὦ Σίμων ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνῃ. Πα. φέρε δὴ πάλιν ἀπόκρινάι μοι, πότερόν σοι δοκεῖ λῷ φέρειν, κ' ἐκκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; Τυ. τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. Πα. τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παραδρέχειν;

capit ornamenti: parasitum nunquam ornat dives. Præterea neque probrum est ipsi, ut parasitetur illi, tanquam meliori deterior. Quinimo diviti hoc utile est, quod parasitum alit, à quo non solùm ornatur, sed ex cujus satellitio securitatem magnam consequitur. Neque enim facilè quisquam pugna divitem aggredietur quem videat ab hoc stipatum: imò neque veneno tolletur, qui parasitum habebit. Quis enim hoc præguftante, & præbibente quenquam ausit insidiis petere? Itaque dives non tantùm à parasito ornatur, sed etiam à maximis periculis servatur. Ita tantus est parasiti amor, ut omne periculum perferat. Nec diviti tantùm concedat cibum sumere, sed unà comedendo commori exoptet. *Tych.* Omnia, Simo, mihi videris disseruisse, ut cui nihil in arte tua desit: non ut aiebas, tanquam inexercitatus, sed tanquam à maximis institutus. Quod reliquum est, scire velim num turpe sit Parasitices nomen. *Para.* Vide meum responsum: an tibi de his sat dictum videatur. Tu verò ad quæstionem responde quod quàm optimum censes. Age enim, quid veteres vocant *σῖτον*? *Tych.* Alimentum. *Para.* Quid autem *σιτεῖαν*, nonne comedere? *Tych.* Maximè. *Para.* Proinde hoc in confesso est Parasitari aliud nihil esse. *Tych.* At illud est, Simo, quod videtur turpe. *Para.* Age, iterum mihi responde, utrum præstare tibi videtur, & proposito utroque utrum eligeres, Navigare, an Adnavigare? *Tych.* Adnavigare. *Para.* Quid verò, Currere, an Adcurrere?

Tych.

Τυ. τὸ παρατρέχειν. Πα. τί δ', τὸ ἐπεδύειν, ἢ τὸ παρεπεδύειν; Τυ. τὸ παρεπεδύειν. Πα. τί δ', τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; Τυ. τὸ παρακοντίζειν. Πα. εἶεν· ἐμοίμε δὴ ἄλλο τι ἢ ἰέναι παρέσεσθαι. Τυ. ὁμολογῶ ἀνάγκη. καί σοι λοιπὸν ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι ἐς ὄρθρον, καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην. σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος ἔσει διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρώτου μαθητής σοι γίγνομαι. [1] Φασὶ δέ τινες μητέρας μᾶλλον τοὺς ἐκγόνους φιλεῖν ἢ πατέρας.

Tych. Adcurrere. *Para.* Quid verò, Equitare? an Adequitare? *Tych.* Adequitare. *Para.* Quid, Iaculari, an Adiaculari? *Tych.* Adiaculari. *Para.* Proinde malis pariter parasitari quàm edere. *Tych.* Fateri cogor. Cæterùm mane & à prandio ut pueri, arti tuæ operam daturus, te adibo. Æquum autem est ut eam me doceas citra invidiam, siquidem primus tibi fio discipulus. Perhibent autem primos liberos à matribus diligi impensiùs.

1 Φασὶ δέ] Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre quæ non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus quos ex Odyss. profert Stobæ. serm 192. vide D. Ambros. 6. Hexamer. *Bourd.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS, SEV DE GYMNASIIS.

ARGVMENTVM.

Anacharsis & Solon introducuntur inter se disputantes de Gymnasiis, quorum vanitatem ille barbarus perstringit, hic verò Græcus utilitatem & usum defendit. Eadem etiam opera occasionem arripit dicendi quibus disciplinis, quibusque exemplis animos juvenum Athenienses instituere, & quibus corporum exercitiis quemque in finem informare soliti fuerint. Nimirum ut Iuventus animis & corporibus bene comparata rempubl. augere & tueri posset.

[1] Ταῦτα δὴ ὑμῖν ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι πρὸς ἀλλήλους διαπλέκονται; οἱ μὲν, αὐτῶν ἐπιλαμβανόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν. οἱ δὲ, ἄγχουσι, καὶ λυμαίνονται, καὶ ὁ τοῦ πολέμου σπανιαφύτατος

Hæc verò, Solon, cur faciunt, vestri juvenes? quorum alii sese mutuò supplantant amplexi: alii alios præfocant & verberant, seque cœno immiscent,

1 Ταῦτα] Hanc paginam interpretor ad lib. 10. Heliodor. *Bourd.*

ροντες πολυσθένεροι, ὥσπερ σύες. κἀπὶ τοῖς πρωτάρχαις ἀλλήλους ἀποδυσάμενοι, ἤδη γοῦν, λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κονίψεσι μάλα εὐρωπαϊκῶς ἄπτονται τοῦ ἑτέρου· τὸ δὲ ἕτερον τὸ τοῦ μέρους μὲν ἴσως, ὅτι οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ἀθυμοῦσί τε ἀλλήλοις σπουδάζοντες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. [1] καὶ νὴ Δία δεύτερον ἐπιτρέχουσι. τὸ ἕτερον δὲ τῶν σκελῶν, ἀφεῖναι εἰς τὸ ἔδαφος. εἶτ' ἐπικαθαπτόμενον, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθοῦν κάτω εἰς τὸ πηλόν. τέλος δὲ ἤδη ἀπολίξας αὐτοῦ τὸ σκέλος τῷ γαστρὶ, τὸ πῆχυ ὑποβαλὼν τοῦ λαιμοῦ, ὄγχῃ ἄβλιτον. ὁ δὲ, παραπροτείνει εἰς τὸ ὦμον, ἐπιτείνων οἶμαι ὡς μὴ πάλιν ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ ἔλαιόν γε ἔοικεν φείδεσθαι, μὴ μολύσῃ. ἀλλ' ἀφυσήσαντες τὸ κέρμα, καὶ βορβόρου ἀναπλησθέντες, τὸν ἱδρῶτα ἅμα πολλοῦ χέοντα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθάνουσιν. ἕτεροι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν. οὐκ ἐν πηλοῦ γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι τὸ τοῦ ὁρίγματος, παράττουσί τε ἀλλήλους. καὶ αὐτοὶ ἐκόντες πάττουσι τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν τοῖς συμπλοκαῖς οἶμαι, τῇ ψάμμῳ τὸ ὀλισθηρὸν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν χερσὶ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. οἱ δὲ, ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους ἀσθενέστερον, καὶ λακτίζουσιν. οὐτοσὶ γὰρ ἐκ τῆς ὑδρίας ἔοικεν ἀποπλύνειν ὁ πεκονδύλισμαι. οὕτως αἱμάσσει αὐτὸν ψάμμῳ ἀναπεπλησμένα τὰ τύμβα,

cent, perindeque ac ſues volutantur. Nam initio ſtatim depoſitis veſtibus (quod videbam) oleo ſeſe unxerunt, & placidè admodum alter alterum raſit vicisſim. Deinde neſcio qua de cauſa, depreſſo vultu alii alios pulſant, & frontes arietum inſtar colliduntur. Eorum autem ille ſublatis cruribus alterum humi proſtravit, in eumque incumbens caput erigere non ſinit, in cœnum deorſum adigens: tandem verò ventre cruribus circundato, & ſubjecto gutturi cubito, miſerum præfocat. Hic verò plauſu ad humerum facto, ſupplicat opinor ne penitus præfocetur. Sed neque olei cauſa parcunt ſibi, ne inquinentur. Verùm deleta unctione, obductoque cœno, mihi riſum pariunt quòd ſudore multo perfuſi, velut anguillæ è manibus elabuntur. Rurſus alii in atrio hoc ipſum faciunt: atque hi quidem non in luto: ſed profundam arenam in foſſa ſubjicientes, alii alios conturbant: ipſique ultro gallorum inſtar pulverem aſpergunt, quominus ut puto, in complexibus effugiant, arena demente lubricitatem, & firmiorem in arido præbente comprehenſionem. Atque [2] hi ſtantes erecto corpore pulverulenti, ſe invicem irruentes percutiunt, & calcitrant. Hic igitur dentes videtur expuere infœlix, adeò illi os totum & arena & ſanguine oppletum eſt, pugno ut vides in maximam

1 Καὶ νὴ Δία δεύτερον ἐπιτρέχουσι. τὸ ἕτερον δὲ τῶν σκελῶν] Καὶ τὸν ἕτερον δὲ. Marcil.

2 *Hi ſtantes*] Tria erant apud Græcos certamina, pancratium, palæſtra, & curſus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Græci antiqui & Romani uſi ſunt, lege Bud. annot. ad l. Athletas. De his qui notantur infam. & ad l. qua auctione ad l. Aquiliam. Gell. lib. 13. cap. 26. Propert. lib. 3. *Cogn.*

1 Πυ-

πὺξ ὡς ὀρᾷς πανδεχθὶ⊙ ἐς τὴν γοᾶν. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων αὐτοῖσι διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὸν μάχλον. παμμίξ γὰρ τῇ πορφυρίδι τὸ χρῶτον πᾶν τοῦτον εἶναι. ὁ δ', καὶ ἐπιτρωπᾷ, καὶ ἐ πανδεξίως ἱππικῶς. ἄλλοι δ' ἀλλαχόθι πάντες ἐγκροῦσαι, καὶ ἀναπηδῶσι, ὥσπερ ἀλέκτορες, ἐπὶ ᾧ αὐτῷ μένοντες. καὶ εἰς τὸν ἀέρα σκιρτῶσι, λακτίζοντες τὸν ἀέρα. πῶς ἂν οὖν ἡμῖν σὺ δίκαιος πόλ⊙ ἀγαθὸς ἂν εἴη ποιεῖν, ἀφ' ἡμῶν μανίας μᾶλλον ἰσχνὸν δικεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστι ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς ἐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες. Σο. καὶ εἰκότως ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτα σοὶ τὰ γιγνόμενα φαίνεται, ξένα μὲ ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾳδοντα. καθάπερ ἐ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξειε ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιστὰς αὐτοῖς πλὴν ἄλλα δρῶντας ὁρᾷ. ὁ γὰρ μανίαν τὰ γιγνόμενα εἶναι, οὐδ' ἐφ' ὑφρᾷ οὕτω παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐππάτιστοι τὸν κόνιν, ἀλλ' ἴσχει τινὰ χρείαν ἐν ἀτεχνῶς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὡς γὰρ ἐδιατρίψῃς ὥσπερ εἰμὶ σὺ ποιοῦσιν τῇ Ἑλλάδι, ἐκ εἰς μακρὰν εἰς ἐ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπλημμελημένων, ἢ κεκμηκότων. ὥστε σοὶ τὸ πρᾶγμα πᾶν τι ἄμικρ ἐ λυτιτελὲς εἶναι δόξει. Ανα. ἄπαγε δὴ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα, καὶ πρεπά. ἐμοὶ δ' εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀφροδίσιον, εἴποτ' ἐς ὑμᾶς διεζόμεθα τὰ ἀκινάκεα. ἄπερ εἰπέ μοι τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις, ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς. Σο. ὁ μὲν χῶρ⊙ αὐτὸς ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὄφ'

mam illiſo. Sed neque hic præſes ipſos ſejungit, & pugnam dirimit (Etenim ex purpura conjicio hunc eſſe ex præſidibus quempiam) ſed & incitat, & laudat eum qui percuſſit. Porrò alii paſſim pulvere implentur, ac veluti currentes, ſubſiliunt eodem in loco manentes: & in altum unà ſalientes, aërem calcibus laceſſunt. Quocirca ſcire velim cui bono hæc faciant. Nam hæc actio mihi potiùs videtur eſſe inſania: neque me quiſquam ab hac ſententia dimoveat, hos qui iſta faciunt, deſipere. *Solon.* Nec immeritò Anacharſi, quæ fiunt, tibi videntur hujuſmodi, peregrina cùm ſint, multumque à moribus Scythicis abhorreant. Quemadmodum & vobis verſimile eſt eſſe multas diſciplinas, & ſtudia, quæ nobis Græcis aliena eſſe viderentur, ſiquis noſtrûm, ut tu, iis ſuperveniret. Verum ô bone bono ſis animo. Neque enim inſaniæ ſunt hæc quæ fiunt: neque per contumeliam hi ſe mutuo percutiunt, & in luto volutant, aut pulverem aſpergunt. Sed hæc res quendam habet uſum non injucundum, neque exiguum vigorem corporibus affert. Quare ſi in Græcia, quod te facturum puto, commoreris, brevi tu quoque unus ex iis eris qui lutum, aut pulverem colligunt: hoc uſque adeò volupe & utile tibi videbitur. *Ana.* Apage Solon. Hæc ſint vobis utilia & jucunda. Quod ad me attinet, ſiquis veſtrum tale quid mihi proponat, intelliget me non fruſtra acinace accinctum eſſe. Verùm dic mihi quod nomen huic rei indidiſtis, aut quid ipſos facere dicamus? *Sol.* Locus ille, Anacharſi, à nobis vocatur Gymnaſium,

ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος· ἔδε λυκίδες καὶ τὸ ἄγαλμα ἔδε αὐτῆς ὁρᾷς; ἡ ἐπὶ τῇ κίονι κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν, τὸ τόξον ἔχουσα. ἡ δεξιὰ δέ, ὥσπερ ἐκ κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὕστερον ἐκ πολλοῦ μόγις ἀπαστράπτουσαν δείκνυσι τὸν θεόν. τῶν γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ, πάλη καλεῖται· οἱ δὲ ἐν τῇ κόνει, παλαίειν φασὶ δὲ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ἐρρωμένως, παγκρατιάζειν λέγομεν. ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμὴ, καὶ δίσκος, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα. ἐν ἅπασιν ἀγῶνας τιθέμεθα. καὶ ὁ κρατήσας, ἄθλου εἶναι δοκεῖ τὸ κριθὲν αὐτῷ, καὶ ἀναμετρεῖται τὰ ἆθλα. Ανα. τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν τυγχάνει ὄντα; Σο. ὁλυμπιάδος μὲν, στέφανος ἐκ κοτίνου. ἐν δὲ τοῖς Πυθοῖ δὲ, μῆλα τὰ ἱερὰ ἔδε θεῷ. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς ἐν Νεμέᾳ ἐκ σελίνου πεπλεγμένα. Πυθοῖ δὲ, μῆλα τὰ ἱερὰ τῷ θεῷ.

sium, & est Lucii Apollinis templum: Cujus vides simulachrum, eum qui est super columna reclinatus, qui quidem manu sinistra tenet arcum: cujus verò dextra, super capite reflexa, Deum tanquam ex longo labore quiescentem ostendit. Cæterùm horum exercitiorum: aliud quod illo in luto fit, Lucta vocatur. Illi verò in pulvere quoque luctantur. Quod verò se invicem erecto corpore percutiunt, Pancratio decertare dicimus. Sunt præterea & alia nobis ejusmodi gymnasia, pugilatus, discus, & saltus: quorum omnium certamina proponere solemus: quorum qui palmam adeptus fuerit, judicatur omnium præstantissimus, & reportat præmia. *Ana.* Quænam verò sunt ista præmia? *Sol.* In Olympiis corona oleagina, in Isthmiis pinea, in Nemeis ex apio concinnata, in Pythiis poma Deo sacra. Cæterum apud nos

1 Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερὰ τῷ θεῷ] Hæc sic vertit Vincentius Opsopœus, nescio quam bene: nam in Græco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερὰν inclinaturâ ῥηθὲν ἱερὸς, id est, *sacer*, non à ἱερὸς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere non poma, sed oves, ut & apud Maximum Tyrium sermone 37. & in Anthologia primi lib. primo epigrammate: eo quod campus Crissæus vel Cirrhæus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τοῦτο τὸ Κίρραιος ψιλόν ἐστιν ἄκαιρον καὶ φυλάσσειν δένδρα ἐν ὑδάτων, ἢ ὅτι πρὸς ἔκρας ἐστὶ ἀχρεῖον τῷ γλῶι εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quæ pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacræ, è quibus, ut putabam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc leguntur: φοίνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος κίνησιν στέφανος, καὶ ὁ δάφνην ἔχει νίκης σύμβολον, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸ ἀγῶνα τὸ Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam, Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse à temporibus Pausaniæ: nam à secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δάφνῃ δὲ Πυθιάδι ἐκ δεῦτερα ἐθέλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτιδι δὲ ἀγῶνα ἐστὶ τότε κατιδεῖν ἐποίησαν — δάφνης δὲ στέφανος ἔδε τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κατ' ἔλος μᾶλ (ὁμοῖ δοκεῖν) ἐστὶν εὑδεῖν, ὅτι ἡ Λάδωνος συναγερὶς Ἀπόλλωνα ἐκδιδῶσι κατέχειν ἐφάμιν. Aliam vero ejus rei causam refert Ælianus Var. lib.

πανηγυρικὰς, τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν ἐλαιῶν τὸ ἱερώτατον ἐν Ἀκαδήμειᾳ; ἢ διὰ μικρὰ καὶ τοῦτο ἄθλα δοκεῖ; *Ana.* Οὐκ οἶδα· πάντα τὰ ἄθλα, καὶ ὅσα τοῖς τὴν ἀρχαίαν σπουδὴν φιλοτιμουμένοις ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς οἱ τοιοῦτοι ὑπερασπιδισταὶ ἐφ' ἑαυτοῖς ἐπαίρουσι. Τὸ πλεῖστον. Ἴστε μῆλον ἔνιοι, καὶ σελίνου, πεπόνων ἐσπευσμένοι, καὶ κεφαλῖδίου, ἀγχομένους ἐπὶ ἀπίῳ, καὶ περιελκομένους, ὡς οὐκ οἶδ' ἀπὸ ἀμφοτέρων διαπρῶσιν μᾶλλον ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι; ἢ πίτυϊ, μὴ πλὴν κεκλῆσθαι ἐθέλοντα τὸ σῶμα, μὴ λακτιζόμενον εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Σω. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺ εἰς ἡμᾶς τὰ φιλόμουσα ἀποβλέπεις ἀνδράποδα. Τοῦτο μὲν γάρ ἐστι σημεῖον τῆς νίκης, καὶ γνώρισμα, οἵπερ οἱ περιόντες τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦνται τούτου, καὶ πρὸς ἄλλα τοῖς νενικηκόσιν. Ὑπὲρ ἐκ λακτιζόντων κριθὰς ἴσχει τοῖς ἡμετέροις τὸν εὐκλεᾶ οὐκ ἐπόνον. Ἡδὺ δὲ νικητὴ σοφιστοῦ ἂν αὐτοῦ. Ἀλλὰ χρὴ τὰ ὁμοιούμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τὰ τοῦ

nos in Panathenæis oleum ex oliva Minervæ ſacra. Quid riſiſti Anacharſi? an quia hæc tibi viſa ſunt exigua? *Ana.* Non: ſed omnibus modis præclara præmia percenſuiſti, digna ob quæ, qui ea inſtituerunt, munificentia glorientur, & quibus conſequendis certatores gnaviter operam dent: adeò ut pomorum, & apii cauſa tantum laborem perferant, & periclitentur, dum alii ab aliis præfocantur, & diſtorquentur, cùm non liceat ſine negotio potiri malis, ſiquis cupiat, aut apio coronari, aut pinu, quin ipſi luto illita facies, & venter calcibus ab adverſariis percuſſus fuerit. *Sol.* Atqui ô optime, non ad tenuia dona reſpicimus. Etenim hæc ſigna ſunt victoriæ, & indicia quibus victores cognoſcuntur. Cæterùm quæ hæc comitatur gloria, quavis re digna eſt victoribus: pro qua iis honeſtum eſt calcibus percuti, qui claritatem ex laboribus venantur quotiam citra laborem non obtingit: ſed oportet ejus appotentem, multas moleſtias initio

lib. 3. cap. 1, ſcilicet eo, quod Apollo, poſtquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpſit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, ſed tempore Luciani & Libanii vel id mutatum fuerat, vel poma data ſunt pro bravio in agone quodam multum poſtea introducto & recepto laurea manente pro præmio curſoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodorus in Æthiopicis armatis curſoribus palmæ ramum pro bravio datum fuiſſe dicit. Sed in omnibus ſacris certaminibus aliis bravii auctarii vice datum fuiſſe aſſerit Pauſanias in Arcadicis pag. 276. & Plutarchus Sympoſ. 2. cap. 4. Heliodorus tamen nullum aliud præmium pro victoria ſuo Theageni adjudicat præter ramum illum palmæ arboris. Sed non eſt diſſimulanda viri ſummi ſententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, ſed ſine exemplo. Auſonium etiam reprehendit enumerantem diverſa bravia ſic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo conſentit Libanius loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguére Auſonium, qui dum Græcum epigramma exprimit, male μηλέα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non poſſe capere, quomodo intelligi poſſint poma. *Palm.*

ἡδὺ τὸ λυσιπλές, καὶ ἡδὺ τὸ τέλος ἐπὶ τῶν ἡμέτερων ἀγαθῶν. Ανα. τοῦτο φῄς ὦ Σόλων τὸ τέλος ἡδύ, καὶ λυσιπλές, ὅτι πάντες αὐτὸς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινήσονται, πολὺ ὡσπερ οἰκτίρουτες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δ', ἀνδριοῦσι, ἀντὶ τῶν πόνων μέλα ἐλαίνα ἔχοντες. Σο. ἄπειρός εἰ φημὶ τῶν ἡμετέρων ὅτι. μὴ μικρὸν ἦ, ἀλλά σοι δόξει ὧδε αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀφῖκαι, ὁρᾶς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τῷ θέαι τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίανδρα συμπληρούμενα, καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους. τὸ δὲ νικᾶν αὐτῶν, ἰσόθεον νομιζόμενον. Ανα. αὐτὸ τοῦτο ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτρότατόν ἐστι, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχοιτο, ἀλλὰ σὺν τοσούτοις θεαταῖς, καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως. οἱ δηλαδὴ δεδαιμονίσουσιν αὐτὸς, αἱμαχθέντας ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους ὡς τὰ ἀνδραπόδια. ταῦτα γὰρ τὰ δεδαιμονιζόμενα ὑπὸ τῆς νίκης αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, μὴ τις ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀποτρίψῃ τὸν τένοντα, ἢ ῥήξῃ τὸν μηρὸν ἐμπεσών, μαχαίρας οἱ πεσόντες τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις. ἔπι γε τοι τηλικούτοις θεάτροις, οἷος σὺ διηγῇ, τὸ ἐνδημεῖ, καὶ τὸ ὀλυμπιᾶν. ἐμοὶ μὲν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισι, ὧν πάσχουσι. τῶν δὲ θεατῶν, ὡς φῄς ἀπαντᾶν ἐς τὰς ἀγύρεις ἐπὶ τοιούτοις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρίεντες, χολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ἐπὶ τούτῳ τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν πιομένους με, καὶ ἀμπλακησομένους ἀνθρώπους ἐς ὃ

tio perpessum, utilem & jucundum finem ex laboribus expectare. *Ana.* Hunc finem ais, ô Solon, utilem & jucundum, quòd ab omnibus coronati conspicientur, atque ob victoriam laudabuntur, quorum nemo nonantè, ob plagas quas accipiebant, est miserius: quodque fœlicitate pertruentur, pœnis & opio pro labore acceptis. *Sol.* Rerum nostrarum adhuc es imperitus. Verùm paulò pòst aliter de iis senties: quum ad celebritates profectus, videbis collectam hominum tantam multitudinem ad horum spectaculum, multisque virorum millibus theatra plena: & certatores laudari: eumque qui vicerit, Deo parem existimari. *Ana.* Hoc ipsum, ô Solon, est longè miserrimum, quòd non paucis præsentibus, sed tanta spectantium, & testium contumeliæ corona hæc patiuntur: qui videlicet fœlices eos prædicabunt, quos viderint sanguine conspersos, aut ab adversariis ferè præfocatos. Sunt enim hæc fœlicissima illa, quæ victoriam ipsorum comitantur. Sed enim Solon, apud nos Scythas, siquis civem aut percusserit, aut impotu facto humi fuderit, aut vestem discinderit, gravem mulctam senes ipsi irrogant, quanvis id in paucorum testium præsentia acciderit: non autem in tam amplis theatris, qualia tu narras, in Isthmo, & Olympia. Enimvero certatores miserari mihi subit, eorum quæ patiuntur nomine. Spectatores autem, quos dicis undiquaque præstantissimos ad hosce conventus venire, omnino miror quòd omissis rebus necessariis, hisce vacant. Neque enim illud possum comprehendere, jucundum esse ipsis, conspicari homines qui se mutuis ictibus

τὴν γῆν ἀφανιοῦσιν, καὶ συντρίψουσιν ἀλλήλους. Σο. οἱ γοῦν περὶ τὸν Ἀνάχαρσιν ὀλυμπίαν, ἢ ἰσθμίαν, ἢ πενταετηρικὸν ἀγῶνα, αὐτὸν ἂν τι τῶν γυμνασίων ἐδίδαξεν, ὡς ἐν μέσῳ ἐπιδεικνύμενον ἐπὶ τούτοις. ἐγὼ δ' ὅτι λέγω ἂν τις σωφρονίσαιμι σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ θεωμένῳ· αὐτὸς γὰρ μίσεις τοὺς γυμνοὺς, βλέπειν δρεπτὰς ἀνδρῶν, καὶ γυμνὰ σωμάτων, καὶ διξὰς ἀκινήτους, καὶ ἐμπειρίας δίκης, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀνυπάτους, καὶ σπουδὴν ἄληπτον νίκης· τὸ γὰρ δὴ εἶδος, ὡς σὺ ἀνεπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν. Ανα. νὴ Δί' ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελᾶν ἔγωγε, καὶ ἐπιχαλάζειν. ἅπαντα γὰρ, ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς δρεπτὰς, καὶ τὰς διξὰς, καὶ τὰ γυμνὰ, καὶ τὰ τόλμας, ὁρῶ ἀδηνὸς μεγάλα ἴσκα ἀμφιβολουμένας ὑμῖν, ὅτε πατρίδος κινδυνούσης, ὅτε χώρας πορθουμένης, ὅτε φίλων, ἢ οἰκείων ἀδίκως ὑβριζομένων. ὥστε τοσούτῳ μᾶλλον ἀθλιώτερον ἂν εἶεν, ἄφνεοι μὲ ὡς φῄς ὄντες, μᾶλλον δὲ τοσαῦτα πάχνητις, καὶ τηλαυγαιρόμενοι, καὶ αἰχμώντες τὰ γυμνὰ, καὶ τὰ μεγάλα τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ἰσχνοῖς, ὡς μάλα, καὶ πολλὰ ἰγκρατῆς γοιοῖσθ νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι δοκεῖ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες οὕτω λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; Σο. οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὃν κρατήσας οὗτος. Ανα. εἶτ' ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀθλίῳ, καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης, τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ πεύσει εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν, εἷς ἔσται πάντων, οἱ δὲ ἡττώμενοι, πάμ-

bus cædant pugnentque, & humi tundant, comminuantque. *Sol.* Si jam tempus esset Anacharsi, aut Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Quinquatrium, res ipsa te docuisset, quam non frustra harum rerum studiosi simus. Nemo enim oratione sic te impulerit ad voluptatem ex iis quæ ibi geruntur percipiendam, ut si ipse in mediis spectatoribus videas virorum virtutes, & corporum formas, & firmitates habitus admirandas, & præclaram experientiam, & robur inexpugnabile, & audaciam, & æmulationem, & animos invictos, & indefessum victoriæ consequendæ studium. Sat enim scio, te ista spectantem, nullum laudandi, acclamandi, & applaudendi finem facturum. *Ana.* Et per Iovem, ô Solon, etiam ridendi, & subsannandi. Nam quæcunque enumerasti, virtutes, corporum bonas habitudines, & pulchritudines, audaciam, nullius magnæ rei gratia vobis perire videò, cùm neque periclitetur patria, neque regio devastetur, neque amici, aut domestici ad injuriam rapiantur. Itaque hoc magis risu digni videntur, quod viri illi, cum sint optimi, ut ais, mala tanta nequicquam patiantur, & labores ferendo, formamque & proceritatem corporis arena fœdando, & sugillationibus: ut parta victoria, pomo vel pinu potiantur. Semper enim erit mihi jucunda talium certaminum recordatio. Verùm dic mihi, omnesne certatores accipiunt ea præmia? *Sol.* Nequaquam: sed unus ex omnibus, qui cæteros vicerit. *Ana.* Ergo-ne Solon pro obscura, & ambigua victoria tam multi laborem suscipiunt, præsertim cùm sciant, fore ut unus ex omnibus victor declaretur, victique sint

πολλοὶ, μάστιγι ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ, καὶ τοξεύμασι λαμβάνοντες; Σο. ἔοικας ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέποτ' ἐπιτηδεύειν πολιτείας ὀρθῆς πέρα μηδέν. εἰ γὰρ ἦν τὰ κάλλιστα τῶν ἠθῶν σὺ ψόγῳ εἴλήσεις. ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκισθείη πόλις, καὶ ὅπως ἐν ἄρεσι γήσεσθε οἱ πολῖται αὐτὸν, ἐπαινέσῃ τότε τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοπονίαν, ἣν φιλοπονήσομεν ἐγὼ καὶ αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκεκραμένον τοῖς πόνοις, εἰ δὲ νῦν μάστιγι ἀγωνιάζεσθε δοκῶ. *Ana.* καὶ μὴν ὦ Σόλων, καὶ ἀδὴν ἄλλο δή τι Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μίγας δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον πραισθείς, ἵν' ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων σκοπήσωμαι, καὶ ἵνα παρ' ὑμῖν καθεσθήσωμαι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην σκοπήσωμαι. διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων, καὶ ξένον, εὐεργεσίαν κλέος, ἐπιπόθητον ἦκον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἠθῶν τῶν ἀρίστων διώκτην, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητήν. καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς σωφρονιστήν. ὥστε σὺν ἂν φθόνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἅπασθε σοι, καὶ ἅπερ ἂν ἀκούσομαι, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διερωτήσω λέγων, κεχηνὼς, ἐπακούσομαι περὶ πολιτείας τι, καὶ νόμων διεξιόντος. Σο. τὰ μὲν πάντα, ὦ ῥᾴδιον ἂν ἐπαῖρε διελθεῖν ὡς βραχεῖ. ἀλλὰ καὶ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δεῖ ἡμῖν. ἃ δὴ περὶ τὰ νέα γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται σωφρονεῖν τε καὶ βελτίονος, καὶ τὰ

complures, quorum alii verbera, alii vulnera miseri acceperint? *Sol.* Videris Anacharsi, nihil unquam de republ. bene instituta intellexisse. Non enim pulcherrimos mores vituperares. Sed siquando tibi curæ erit nosse, tum qua ratione optimè sit administranda respub. tum qua ratione cives ejus evadere possint optimi, tunc has exercitationes, nostramque in his æmulationem laudabis: quinetiam intelliges eas multum utilitatis habere cum laboribus permixtum, quanquam nunc iis inanem operam dare videntur. *Ana.* Atqui Solon, ego non alia de causa veni ad vos ex Scythia, tantum emensus itineris, magno & tempestuoso Euxino trajecto, quàm ut Græcorum leges perdiscam, moresque vestros cognoscam, & optimam reipub. institutionem calleam. Quapropter te potissimùm ex omnibus, Athenienſibus, & peregrinis, amicum elegi famam sequutus: siquidem audivi te legum optimarum esse scriptorem, morumque præstantissimorum inventorem, & institutorum utilium authorem: denique reip. cujusdam concinnatorem. Itaque non tam sis diligens me docendo, tuumque discipulum faciendo: quàm ego libenter, impastus & impotus tibi assidendo, quoad tu dicendo par eris, inhians inaudiam te de repub. & legibus differentem. *Sol.* Omnia quidem, amice, non sit facile paucis persequi. Sed singula particulatim ingressus, cognosces: quid de Diis, quid de parentibus, aut de nuptiis, aliis-ve rebus præcipiamus, quid etiam de juvenibus decernamus, & quo pacto illis utamur, ubi primùm cœperint sentire quid sit melius, cor-

σώματα ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους, ταῦτα ἤδη σοι διεξιέναι μέλλω, ἃς μάθοις ἂν τὰς ἀσκήσεις τούτοις προτιθέμεθα αὐτοῖς, καὶ ἀλλοκοτεῖν τὸ σῶμα κελεύομεν. οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δυνώμεθα ἁπαντᾶν, ἐπ' ὀλίγοις πόνοις ἐξ ἁπάντων χορηγοῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσης τῆς πόλεως ἀγαθὸν ἐκ τούτου ἢ αὐτοῖς ἐκείνοις προστησόμεθα. καὶ γὰρ τῆς ἀγαθῆς πολίτοις προκειται, καὶ στέφανος ἐκ πίτυος, ἢ ἐλαίνου, ἀλλ' ὃς ἐκ αὐτοῦ συμπέφυκεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων δύναμένοις. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῶν τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν. καὶ σωφρόνως, τὰ πρόκειται, ὧν ἂν τις εὐξαιτο χαίροι ἂν ὑπὸ τῶν θεῶν. τοιοῦτος πίνος τῆς στεφάνου, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ὁ ἀγὼν ἐκείνοις προσήκοντας. ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐτῷ, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν. Ανα. εἶτα ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι, καὶ τηλικοῦτα ἔχων ἆθλα διεξίναι, μῆλα, καὶ σέλινα διηγῇ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; Σο. καὶ μάλα ὦ Ἀνάχαρσι, ἀλλ' ἐκεῖνά σοι ἴσ δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἐν ὀλίγῳ κεφαλαιώσεις ἀπὸ χαίρουσι τῷ αὐτῆς γνώμης γίνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτα ἐστι μικρὰ δὲ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ δὲ στέφανος, ὃν κομίζεται παιδιάμενον. ὁ δὲ ὀλίγος, ἐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων πρότερον ἐπεμνήσθη, τῶν ἐν Ἰσθμοῖ γενομένων, καὶ Ὀλυμπίασι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πάλαι ἀλλὰ νὴ, χολὴν δ' ἄγομαι, καὶ σὺ ὡς φῂς σπουδῆς ἀκούειν, ἀναβαλώμεθα ῥᾳδίως

corpore roborari, & labores sustinere: hæc ego jam narrabo tibi: ut intelligas quorsum has exercitationes ipsis proponamus, & corpora laboribus durare cogamus: non solùm propter certamina, ut præmia queant consequi, quæ paucis ex omnibus contingunt: sed quia majus quoddam bonum universæ reip. atque ipsis hinc comparamus. Siquidem aliud quoddam commune omnibus bonis civibus certamen est propositum, & corona non ex pinu, non ex oleastro, aut apio contexta, sed quæ in se hominum fœlicitatem complectitur: nimirum libertatem privatim uniuscujusque, patriæque communiter: præterea divitias, gloriam, & festorum patriorum fruitionem, & necessariorum salutem. Denique pulcherrima quæque quæ quivis sibi à Diis dari optaret. Hæc omnia cum corona quam dico contexuntur, & ex illo certamine accedunt, ad quod istæ exercitationes, & labores ducunt. *Ana.* At tu, Solon admirande, cùm tot tantaque præmia mihi percensenda habeas, poma, apiumque commemoras, ac virentem sylvestris oleæ ramum, & pinum. *Sol.* Atqui, ô Anacharsi, ne illa quidem tibi videbuntur exigua, ubi quæ dicturus sum, intellexeris. Eodem enim consilio fiunt illa, suntque planè partes quædam exiguæ majoris illius certaminis, atque coronæ per omnia fœlicis, quam describi. Nescio verò quo pacto nostra oratio transgressa ordinem, horum priùs meminit, quæ in Isthmo, Olympia, & Nemea fieri consueverunt. Verumtamen nos, siquidem vacat, & tu, ut ais, audiendi es cupidus, ad principium

σὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πρώτα τοῦτο ἐπιτηδεύεσθαι. Ανα. ἄμεινον ὦ Σόλων ἦτον. καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροῖη. καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πιθοίμην, μήσοι σκιάν τιν' ἡμῖν παραλαβεῖν, εἰ που ἴδοιμι σημαινόμενον κοίλον, ἢ στολίσαι ἐστραμμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἀφίξεσι ἀπλήστως, καθήσομεν ἐπὶ τῶν ξύλων, ὡς μὴ σοχλεῖν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν. ἄλλως τε, εἰ σὺ στιν γὰρ, οὐδὲ τὸν ἥλιον ὑπ' ἀχθοῦς ἀνίσχοντα, ὀξὺν, καὶ φλογώδη ἐμπίπτοντα μηδὲ τὴν κεφαλήν. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνον ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τὸ σχῆμα. ἢ δ' ὅς, ἔτης, ὅπως τὸ πυρωδέστατον ἐπὶ σὲ αἴσθοιτο, ἐν ὑμῖν κύνα φασὶ, πάνυ καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶγα ξηρὸν, καὶ λέγουσι τινὲς, ὅτι ἡλίου καὶ μεσημβρίας ἤδη ὑστερ κεφαλῆς ἐπικείμενον, φλογμὸν τότε καὶ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηρᾳὸς ἤδη ἄνθρωπος, ὅτι ἰδίας ἕνεκα τοῦ θάλπους, ὥσπερ ἐγὼ, ὅτι ὅλως σοχλεμένω ἑοικώς, οὐδὲ σκιαλείπεις σύσκιον τι, ἵνα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δίκῃ τὸν ἥλιον ὠμῳρῶς. Σο. οἱ μάταιοι γὰρ ὄντι πόνοι ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον περίχυσι πρὸς τὰς τῶν ἡλίου βολάς. καὶ σὺν ἐπὶ πῖλον δόμενος, ὃς τὸν ἀκτῖνα κωλύσῃ καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπαίμεν οὖ δῆ. καὶ ὅπως μὴ καλάσῃς νόμοις, ἐφ-

pium facilè recurremus, ac commune illud certamen, cujus causa hæc omnia instituta esse dico. *Ana.* Ita præstat Solon. Nam oratio recta via nobis magis progredietur: & his fortè persuadebor, nequem posthac amplius subsannem eorum quos aut oleastro se efferentem, aut apio coronatum conspexero. Sed si videtur, ad locum illum umbrosum profecti, in sedibus consideamus, ne nos interpellent, qui luctantibus acclamant. Quinetiam, ne quid dissimilem, neque solem facilè fero, eumque acutum & ferventem, nudo capiti imminentem. Etenim pileum è domo demere visum est, ne solus apud vos uterer habitu peregrino. Et jam anni tempus est, quo [1] sidus illud ferventissimum, Canis à vobis dictum, omnia perurit, & siccum calidumque aërem reddit, quando sol meridie capiti impendens, intolerabilem ejusmodi fervorem corporibus inducit. Itaque demiror quî fiat ut tu homo jam annosus, ad æstum non sudes quemadmodum ego, neque ab eo infestari videaris, neque locum umbrosum exploras, quem subeas, sed solem facilè toleras. *Sol.* Inanes illi labores, ô Anacharsi, assiduæque in cœno volutationes, & quos sub dio in arena sustinemus labores: nobis hoc præstant præsidium adversus radios solis, neque amplius egemus pileo, qui ipsos caput ferire prohibeat. Abeamus igitur. Noli verò iis quæ dicturus sum

1 *Sidus illud ferventissimum*] Canis sydus quæ & canicula, ardentissimo æstatis tempore exoritur, sole primam partem leonis exoriente qui dies 15. ante Augusti Calend. est Plin. lib. 2. c. 47. lib. 18. c. 28. Segn.

σίξης οἷς ἂν λέγω πίστις σοι, ὡς ἱκανὸς προσέσται αὐτοῖς, ἀλλ' ἴσθι ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγειν δοκῇ, ἀνελέγκτως δίκης, καὶ διορθώσει τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάσχοις ἂν ἀμφοτέροιν, ἢ σὺ βεβαίως πεισθῆναι ἐκ χρόνου ἐπίσω ἂν ἀνελιττόμενος εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγράφοτα περὶ αὐτῶν. κἀν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθόνοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅστις γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὸ βέλτιον, οὐκοῦν τὰ μέγιστα ἴσῃ ὠφελήσας, εἰδὼς γὰρ ἂν διαπραγματεύσαιμι αὐτοῖς, ἀλλ' δίκης οἷς τὸ μέσον καθιδρύσαι φέρων. καὶ καθιστὰς σὺ τῇ πυκνὶ ἐμῷ πρὸς ἅπαντας, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷσιν ἂν ὑμῖν ὠφελημένοις ἔσεσθε τῇ πόλει. ὁ δ' ξένος οὗτος, δείξας σὺ ὁ Ἀνάχαρσις, σκύθης μὲν ἐστι, σοφὸς δ' ὤν, μεταπαιδεύσει με, καὶ ἄλλα βελτίω μηχανήσεται, ἢ ἐπαπαιδεύσεται ἐδιδάξατο. ὥστε διεργάσεται ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθαι. καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσαιτ' ἂν ὑμῶν τις ἐπιτίμως ἐν πόλει ἐν τῇ Ἀθηναίων. καὶ ἐν ἴσθι ὡς σὺν αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, ἐν βαρβάρῳ, ἢ ξένου, τὰ συμφέροντα συμβουλεύοντος. Ανα. τοῦτ' οὐκοῦν λῷ ἄρα, ὦ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἅπερ εἴρηκε σὺ τοῖς λόγοις. ἐπὶ πόδα ἂν ἐγὼ ἰοίμης, ἢ ταλαίπωρε ἄνθρωπε, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλῃ

sum tanquam legibus mentem adhibere, ut illis per omnia fidem habeas, sed ubicunque aliquid non rectè dici videbitur, statim contradicito, meaque verba corrigito. Etenim ab horum alterutro non prorsus aberrabimus: aut constanter tibi persuasero, quum ea quibus est contradicendum effuderis: aut ego de novo discam me non rectè de his statuere. Quo nomine omnis Athenienſium civitas, non satis magnas gratias agere possit. Nam quum me docueris, & ad meliorem sententiam transtuleris, illi maximæ utilitatis author fueris. Neque hoc eam celabo, sed statim in medium proferam: & stans in Pnyce, omnibus dicam, Ego vobis, Athenienſes leges conscripsi, quas civitati fore utilissimas putabam. Sed hospes iste, te digito commonstrans Anacharsi, quanquam est Scytha, sapit tamen, & me aliter docuit, aliaque præcepta, & instituta præstantiora [1] ob sua in Rempubl. merita, civitate donetur, tradidit. Itaque *hunc de vobis esse bene meritum literis prodatur*, xneamque statuam illi erigite prope civitatis proceres apud Minervam. Probè verò scias fore ut nequaquam cives Athenienſes pudeat, ea quæ sunt ex reip. usu, ex barbaro, peregrinoque viro discere. *Ana.* Hoc erat sanè quod de vobis Athenienſibus inaudieram, vos esse in sermonibus irrisores. Vnde enim ego agrestis & erro, qui vitam in plaustris egi, subinde solum solo permutans, qui in nulla un-

1 *Ob sua in Remp.*] Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, à quibus Atticæ tribus sua cognomina acceperunt, his magni honores ab Athenienſibus collati, statuæque in arce ejus urbis collocatæ. Horum nomina si quis desideret, Pausaniam in Atticis, & Demosthen. ὑπὲρ στεφάνῳ consulat. *Cogn.*

ῥᾷον ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε, ἢ νῦν ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι [1] αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα σὲ ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο ὥς φασιν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πειστέον σοι. καί μοι ἀντιπρᾶν ἤν τι μοι δοκῇς μὴ ὀρθῶς λέγειν, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμέν. καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα, καὶ εὔκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα, συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς. τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι. τὰ δ' ἄλλα, εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μέντοι ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκῃς μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέοι. Σο. σὺ τοῦτο ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέ-

unquam civitate habitavi, neque alias ullam nisi nunc primùm vidi, de administranda repub. verba facerem, atque adeò indigenas homines docerem, qui urbem hanc antiquissimam bonis legibus instructam tanto jam tempore incoluerunt? potissimùm verò te, Solon, cui hoc, ut perhibent, ab initio fuit institutum ut nosses quo pacto posset respub. optimè administrari, quibus etiam legibus utens, fœlicitate frueretur. Verum & in hoc tibi ut pote legum latori est credendum. Contradicam autem siquid minùs recte dicere videberis, ut firmiùs addiscam. Et ecce jam declinato sole in umbra sumus: sedesque perjucunda, & opportuna super frigido lapide præsto est. Dic igitur ab initio exorsus, quamobrem statim à pueris juvenes exerceatis laboribus, & quomodo viri præstantissimi vobis ex cœno illo evadant, & his exercitationibus, & quid pulvis, quid saltationes in caput ipsis ad virtutem conferant. Nam hoc in primis ab initio audire cupiebam. At reliqua in posterum, suo tempore singula me docebis. Hoc autem inter dicendum memineris Solon, te apud barbarum hominem verba facturum. Id dico ne orationem implicees, & producas. Vereor enim ne prima mihi excidant, si multa post hæc affluant. *Sol.* Tu hoc, Anacharsi, longè melius constitues, ubicunque parum perspicua tibi videbitur oratio, aut procul vagari temerè fluendo. Interim enim quicquid voles, interrogabis, & prolixitatem ejus recides. Quanquam

ubi

1 Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in procem. histor. Aristid. in Panathen. Aristoph. ἱππεῦσι. Tzetz. ad Lycoph. vide virum Clarissim. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epistol. 6. lib. 8. *Bourd.*

1 δι-

τοι μὴ ἐξαγόντας, μηδὲ πόῤῥω ἕ ἑαυτῶ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσω ἐδὲν εἶμαι, εἰ ἓ μακρὸς λέγοιμι. ἐπὶ γὰ τῇ βωλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἔνθα καὶ τοῖς φονικοῖς ἡμῶν δίκας δικάζῃ, πάντων ἔτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰ ἀναβάντες εἰς τ πάγον συνομόζωσι φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδέδοται λόγος ἑκατέρῳ τ κεκινδυνευκότι, καὶ λέγωσιν ἐν τῇ μέρει, ὁ μὲν, διώκων, ὁ δὲ, φεύγων. ἢ αὖτοὶ, ἢ ἑτέρους ἀναβιβάζονται τοὺς ἑαυτῶν ὑπὲρ αὐτῶν. οἶδὰ, ἴσ' ἂν μὲ ἐᾷς ἓ πράγματος λέγειν, ἀνύχτιος ἡ βωλὴ, πρὶν ἡσυχάσαι ἀκούσασα. ἐὰ δέ τις ἢ φορτικὸν εἶπῃ ἐν ἓ λόγῳ, ὡς δύναται μὲν ἀπεργάσασθαι αὐτὸς, ἢ οἴκτιστον, ἢ δεινότατον ἕξωθεν ἐπάγειν τῇ πράγματι, οἷα πολλὰ ἑητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται, παρελθὼν ὁ κῆρυξ, παυσάσθω λέγων, φησὶν ἰὼν λαβεῖν ἐκ τῶν βωλῶν, καὶ ἐκβαλέσθω τὸ πρᾶγμα ἐκ τῶν λόγων, ὡς γυμνὰ τῇ ἀληθείᾳ ἐν Ἀρείῳπάγῳ βλέπειν. ὥστε ἐ σὺ ὦ Ἀνάχαρσι, ἀρεοπαγίτην ἐκ τῆ παρόντι ποιοῦμαι ἔμοιγε. νῦν δ' ἐπ' ἐ βωλῆς μοι νόμον, ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἵν' ἐδὲν ἡμᾶς ἐκβάλῃ ῥηθρίδιόν ἐ. ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῆ πράγματι λέγητε, ἐξέσω λέγειν. ἐὰ δ' ὑφ' ἡδονῆς ἢ ἔπι ποιήσεσθε τῶν σωμάτων, ὡς ἄχθεσθε ἐκ ἀκουόντων ἢ ῥᾴστα. ἀλλὰ ἢ τοῦτο πυκνὸν, καὶ ἡμεῖς χολῶ ἄχρι. Ανα. Δίγωμαι· σὺ πρῶτε ὦ Σόλων.

ubi non erunt extra rem, nec à scopo distabunt quæ dicam, nihil obstabit orationem longiùs progredi. Siquidem etiam Areopagitico Senatui, qui capitales causas judicat, in more est ita facere. Quum enim in Areopagum ascenderunt, & cædis, aut vulneris ex destinato inflicti, aut incendii causam cognituri consederunt, utrique disceptantium dicendi datur copia, & dicunt sigillatim, nempe accusator, & reus: aut ipsi per se, aut causidicos pro ipsis dicturos conducunt. Illi ergo, quandiu ea quæ ad rem attinent dixerint, à Senatu auscultante cum silentio perferuntur. Sed [1] si quis proœmio exordiatur, ut Senatorum animos erga se propensiores reddat, aut miserationem, aut exaggerationem extrinsecus rei inducat, qualia permulta oratores in judices moliuntur, prodiens præco, protinus imponit silentium, non permittens ut apud Senatum nugetur, & rem verbis involvat, quominus Areopagitæ rem uti gesta est, nudam videant: Itaque te, Anacharsi, Areopagitam in præsens constituo: ac juxta Senatus legem à me conditam, attende, mihique silentium impera, si te orationis dulcedine mulceri senseris, ita ut non habeas liberum judicium. Quandiu verò quæ ad causam attinent, dicentur, orationem extendere licebit. Neque enim amplius sub sole colloquemur, ut longiorem orationem graviter feras: sed & umbra est densa, & otio abundamus. *Ana.* Æqua sunt quæ dicis, Solon.

1 *Siquis proœmio*] Apud Areopagitas oratoribus haud liciusse affectus movere, ut quibus judicum animi à veritatis luce in falsitatis caliginem sæpe abduceantur, autor est Quintil. lib. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat præco dicturis in concione, ne vel præfatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent *διὰ προοιμίου καὶ παθῶν*. Cogn.

λων. καὶ ἴσως ἤδη χάριν μοι μειζὼν οἶδά σοι ἐπὶ τούτοις, ὅτι παρεργον ἐν λόγῳ, καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κεκριμένα ἐδιδάξω με, διαμφίσβητα ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, ὥστε ἀληθὲς οἰσόμενον τὸν ψῆφον, ἐπὶ τούτοις ἤδη λέγε. καὶ ὁ Δρακοντίδης ἐγώ, τοῦτο γὰρ ἔδοξέ μοι, ἐν ἡμέρᾳ τῇ βουλῇ ἀκούσομαί σου. Σο. Οὐκοῦν ἀναγκαῖον πρῶτον ἐστὶ, ἃ ἐστὶ πόλεως, καὶ τῶν πολιτῶν ἡμῖν διελεῖν, πόλιν γὰρ ἡμεῖς μὲν τὰ οἰκοδομήματα νομίζομεν εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν, καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων. τὸ δὲ πᾶν κύριον, ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διαζῶντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας οἷον τὸ ἐν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καινοποιοῦντες, ἐπιμελώμεθα μὴ ὡς ἁρᾷς ἐν σώματος τὴν πόλεως, καὶ κοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατασκευασμένον, καὶ πᾶσι ἔκτοθεν τοίχοις ἀσφαλέσι, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον ἀσκεπάρνους. μάλιστα δ' ἐν ἐξάπαντος τοῦτο ποιοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους, σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐν πολέμῳ σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέρους, καὶ δίκαιόν ἐστι μάλιστα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ τροφὴν ἀνατρέφουσιν αὐτῶν, μητέρες, καὶ τίτθαι, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε, καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ σωφρονεῖν ἤδη χρήσωνται τοῖς καλῶς λεγόμενοις, καὶ ᾄδειν, καὶ ῥυθμοῦ, καὶ φόβου, καὶ ἐπαγωγίας τοῦ ἀρίστου ἀνα-

lon. Atque ob hæc tibi magnam habeo gratiam, quòd hac digreſſiuncula, me docueris ea quæ fiunt in Areopago, miranda certè, & bonorum Senatorum, veritati ſuffragantium recta ratio. Iam ergo de his diſſere. Ego verò quem conſtituiſti Areopagitam, pro hujus conſilii more, te audiam. *Sol.* Proinde paucis tibi priùs eſt audiendum, quid de civitate, civibuſque ſentiam. Nos civitatem non ædificia putamus eſſe, cujuſmodi ſunt muri, & fana, & porticus ad mare ædificatæ; ſed tanquam firmum atque immobile quoddam corpus, in quod incolæ urbis ad ſecuritatem recipiuntur. Sed omne arbitrium in civibus ponimus: quoniam hi ſunt qui implent, ordinant, & perficiunt ſingula, ſervantque, quali in nobis ſingulis gubernandi officio anima fungitur. Quod cùm intelligamus, corpus civitatis, ut vides, curamus, ipſum ornando, ut pulcherrimum habeamus, ſitque intrinſecus ædificiis inſtructum, atque extrinſecus his mœnibus firmiſſimis circunſeptum. Cumprimis verò hoc providemus, ut cives mente boni & corporibus robuſti evadant. Quoniam qui ſunt ita comparati, in converſatione civili pacis tempore rectè ſe gerunt, à bello verò civitatem liberant, liberamque & fœlicem conſervant. Itaque primam illorum educationem, matribus, nutricibus, & pædagogis committimus, ut diſciplinis liberalibus eos imbuant, atque educent. Quum autem res præclaras intelligere cœperint, & pudor, verecundia, metus, rerumque optimarum cupiditas ipſis innata

fue-

φύσιν αὐτοῖς, καὶ οἷοί ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ σφίσι τοῖς πόνοις, παγκράτιον γεγόναμεν, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον σωτήριον, τηνικαῦτα ἤδη διδάσκομεν αὐτοὺς διδασκαλίαις, ἄλλα μὲ τῇ ψυχῇ μαθήμασι ἐ γυμνάσια σφίσιν, ἄλλως ἢ πρὸς τοὺς πόνους ἐ τὰ σώματα ἐθίζοντες. εἰ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φαίνεσθαι ὡς ἔφυ ἕκαστος, εἴτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ ἐ παιδεύσεως, καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοῖς διόμεθα. ἀφ' ὧν τὰ τῆ εὐφυοῦς λαμπρύνεται, βελτίων ἂν διαπαλαι γένοιτο ἂν, καὶ τὰ φαῦλα ἔχοι μεταστρεφόμενα πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παραδειγμα ἡμῖν ἀπὸ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ μὲν μὲ περίστασιν, καὶ ὑπαίθρια ἔτι, σκέπουσι, ἐ σφαιρωτήμασιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. ἐπειδὰν ἢ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιπλά. καὶ ἀποδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δοκεῖν, ἐ λαμπαδύσιν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν, μουσικῇ τὸ σῶμα ἐ ῥιθμητικῇ ἀναβιβάζομεν, καὶ γραμματικῇ χρώμασι, καὶ τοιαῦτα αὐτὰ ἐπὶ λέξεσθαι διδάσκομεν. ἐπειδὴ ἢ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, ἐ ἔργα παλαιὰ ἐ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις πεποιημένους, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. αἰδὼ ἐ ἀκμάζοντες ἡρώων πράξεις, ἐ πράξεις ἀοιδίμους, ὁρίζονται καὶ μιμεῖσθαι, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς ἐ αὐτοὶ ἄδοιντο, ἐ γραμματίζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον, οἷα πάλαι Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν ἢ πλησιάσωσι πρὸς

fuerit, ipsaque corpora laboribus obeundis idonea vita fuerint, firmiora facta, & majori robore constantia, tunc jam illos assumptos docemus, propositis quidem aliis animi documentis & exercitiis, aliter autem ad labores corpora assuefacientes. Neque enim existimamus satis esse ut tantùm ita se habeat quisque prout à natura est comparatus, sive corporis, sive animi ratione: sed etiam eruditione, & præceptis ad eos informandos opus habemus: quorum adminiculo bona indoles adaugeatur, mala verò in bonam transformetur. Cujus rei petendum est ab agricolis exemplum, qui quandiu plantæ sunt humiles & teneræ, eas tegunt & circunsepiunt, ne à ventis lædantur. Postquam verò auctus est ramus, tum superflua circuncidunt, easque ventis movendas, & agitandas permittentes, fructuosiores efficiunt. Itaque mentem [1] Musica primùm, & Arithmetica excitamus, literasque pingere, & eas exactè pronuntiare docemus. Deinde jam adultioribus, sapientum virorum sententias, factaque priscorum, utilesque sermones versibus exornatos, quò tenaciùs memoria teneant, ipsis occinimus. Tum illi auditis fortium virorum factis & actionibus memorabilibus, paulatim istiusmodi appetunt, & ad imitationem excitantur: ut & ipsi celebrentur, & posteris sint admirationi. Cujusmodi multa nobis ab Hesiodo & Homero scripta sunt. Postquam verò se ad remp.

1 *Musica*] Inter reliquas Cyclicas disciplinas primo loco musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres Aristoph in Equit. & Athen. lib. 14. *Ogn.*

τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ, καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, ὥστε αὐτὸς ἐμαυτοῦ σιωπᾶν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς οἶμαι ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. Ανα. εἰπέ μοι ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται; Σο. τί τοῦτο ἤρου με. οὐδέπω γὰρ δῆλον. Ανα. ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων. Σο. μέμνημαι γὰρ ὦ γενναῖε τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημόσια πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι, καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν. βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι, σοφισταὶ, καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνο-

remp. applicarint, jamque obeunda erunt publica officia, quanquam fortè hæc ſunt extra rem, non enim qua ratione illorum animos exerceamus, ab initio dicendum propoſuimus: ſed cur hujuſmodi laboribus eos exercendos arbitremur. Itaque ipſe mihi ſilentium impero, non expectato præcone, neque te Areopagita, qui præ verecundia, ut puto, me tanta extra rem toleras nugantem. *Ana.* Dic mihi Solon, cur in eos qui ad rem pertinentia non dicunt in Areopago, ſed ſilentio prætereunt, nulla mulcta à Senatu eſt deſtinata? *Sol.* Cur hoc ex me quæſiviſti? Nondum liquet. *Ana.* Quia rebus pulcherrimis, & mihi auditu jucundiſſimis, quibus exornatur animus, omiſſis, minùs neceſſaria, nempe exercitia, & corporis labores percenſere cogitas. *Sol.* Eorum, ô generoſe, memini, quæ ab initio ſum præfatus, nec à via ſermonem avocare volo, ne dilabens tuam memoriam conturbet. Verùm hæc quam pauciſſimis perſtringam: ſiquidem harum rerum accurata diſputatio, ad alium pertinet ſermonem. Ergo mentes eorum componimus, communes leges perdocendo: quæ majuſculis elementis ſcriptæ omnibus publice legendæ proponuntur, quæ facienda, quæ fugienda, præcipientes. Tum etiam proborum virorum convictu utendum, à quibus opportunè loqui perdiſcunt, tum juſta facere, tum ex æquo inter ſe converſari, neque turpe quicquam appetere, ſed rebus honeſtis ſe addicere: nihil per vim facere. Atque hi viri probi, [1]Sophiſtæ & Philoſophi à nobis appel-

1 *Sophiſta*] Cum tam crebro fiat ſophiſtarum Philoſophorumque mentio, non in-

ρέζοντας. καὶ μήτοι ἐς τὸ θέατρον τοιάδε τοὺς ἀνθρώπους παιδεύοντα ὑπὸ κωμῳδίας, ἐ τραγῳδίας, δηλοῦσά τε ἀνδρῶν παλαιῶν, ἐ καινὰς ἡρμόνιας. ὡς τ μ, ἀποτρέποιτο, ἵν' αὐτὰ ζηλοῖεν. τοῖς δὲ γε κωμῳδοῖς, καὶ ἀποσκώπτειν, ἐ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὅς ἂν αἰσχρὸς, ἐ ἀνάξια τ πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνηται. αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἡμερώτερος γὰρ ἂν γίγνοιτο ἐναισθανόμενος, ἐ τ πολλῶν ὡς φαύλων τ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἁλίσκον. Ana. εἶδον ὦ Σόλων ὃς φῄς, τὰς τραγῳδὰς, ἐ κωμῳδὰς, οἷα ἐκεῖνοι εἰσὶν. ὑποδήματα μὲ βαρέα, ἐ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσοῦς ζ παρίασι τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, προσώπῃ ζ ἐπικείμενοι παγγέλοια, καὶ χαῦνα παρμιζάλια, αὐτοὶ ζ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκπεφύκασιν, καὶ δεῖσαιεν ἂν εἰσὶ ὅπως ἀσφαλὲς οὐ τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ ζ οἴμοι τότε ἡ πόλις ἐσῄξειν. οἱ ζ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲ ὄντες ἐ παίζοι, καὶ ἀνθρωπικώτεροι, ἐ ἧττον ἐδόκουν. πρόσω ζ, πολὺ γελοιότερον. καὶ τὸ θέατρον γῆν ἅπαν ἐφάλλε ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων ζ τ ὑψηλῶν, ἐνθρωποι ἅπαντες ἦσαν, οἰκείοντες οἷμαι αὐτὰς, πρὸς πλῆθος ἐπισυρομένας. Σο. ἐκείνους ὦ χαῖρε φράτερον, ἀλλὰ πιστὴς ἦσθ δεχαίνω τινὰ συμφορὰν ἐπιδεινὴν τοῖς θεαταῖς, ἐ ῥῆσις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον. ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσαιτ' ἂν οἱ ἀκούοντες.

appellantur. Præterea productos ipsos in theatrum publicè docemus Comœdiarum, & tragœdiarum actionibus, priscorum hominum virtutes & vitia spectantes, ut ab his avertantur, ad illa verò properè contendant. Porrò Comœdis cavillandi, & probris insectandi permittimus potestatem, eos cives, quos turpia & civitate indigna studia sectari cognoverint: cum ipsorum in gratiam, quia sic objurgati meliores evadunt: tum multorum causa, ut similium facinorum reprehensionem evitent. *Ana.* Vidi Solon; quos dicis Tragœdos, & Comœdos: siquidem illi sunt, qui graves, altosque calceos induunt, vestemque gerunt aureis tæniis variegatam, & prorsus ridiculas magnumque hiantes larvas habent. Ipsi verò intus magnum clamorem edunt, & nescio quomodo tutò in his calceamentis incedunt. Et nisi fallor, tunc civitas Dionysia celebrabat. Porro Comœdi cæteris erant breviores, & pedestres, atque humaniores, minusque vociferabantur, sed larvas multò magis ridiculas habebant, quos universum theatrum risu excipiebat. Altos verò illos nemo non mœstus audiebat, commiseratione prosequens, quòd tantas pedicas traherent. *Sol.* Non illos ô bone, miserabantur, sed fortè poëta priscam aliquam calamitatem spectatoribus repræsentabat, & miserabiles orationes in theatro tragicè pronunciandas tradebat, quibus ad lachrymas pertrahebantur auditores.

inutile fuerit discrimen eorum explicare, idque ex Platone potissimum, qui sophistam his ferè coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus. Contra philosophus, summum ac propè unicum virtutis & veritatis studium habet, cætera omnia vel leviora ducit, vel contemnit, probitatis & sapientiæ magister & exemplum. *Cogn.*

οὐκοῦν δέ σε ἐκ αὐλητῶν ἐικὸς πάνυ τότε, καὶ ἄδειν συναδόντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας, ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀνάχαρσι, ἀρχαῖα ἄσματα, καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις τὰς ψυχὰς ἐκθηλύμενοι τοὺς νεανίσκους, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται. τὸ γὰρ τοῖς σώμασι, ὑπὲρ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε κατασκευάζομεν· ἀποδύσαντες αὐτοὺς ὡς ἔφην, σκιᾷ ἀπαλῇ, καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἰθίζομεν ἀξιόμβῳ τοὺς τῆς ὥρας, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάστοις, ὡς μήτε θάλπει δυσχεραίνειν, μήτε τοῖς κρύει ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δή, χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ κατακαμπτόμεθα, ὡς δυνατώτερα γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου μαλακώτερα, εὐσταλέστερα γίγνεσθαι, καὶ πολλὰ ἀλλοκότερα γίγνεται, πολλῷ μᾶλλον ἂν ἡδὺ εἴη, τὸ σῶμα ἔτι ζωῆς μετέχον ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διαπεφθῆναι. τούτοις δὴ ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὰ μὲν πυκτεύειν, τὰ δὲ, παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τὰς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μὴ δὲ ἀποτρέπεσθαι δεῖ τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται σὺν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε ἐκδιδασκάλους εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ θρασεῖς, ἐρρῶσθαι, καὶ καρτερεῖν εἰναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κατὰ συνεδρίας πυκάσαι, καταπτῆξαι τε ἀσφαλῶς μεμαθήκασι, καὶ ἀνίστασθαι ὁμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δυνάσθαι, καὶ εἰς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον. οὐκ ἀχρεῖα δὲ δοκεῖ σοι σκιμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τῷ πρῶτον ἐκ

res. Verisimile etiam est te tunc audisse tibicines aliquos, alioſque simul canentes, qui circunstabant. Qui carminum, Anacharsi, & tibiarum cantus non sunt inutiles: sed istis omnibus, atque ejusmodi rebus juvenum mentes exacuuntur, unde illi meliores fiunt. Cæterùm corpora (quod potissimum audire cupiebas) ad hunc modum exercemus, exutis, ut dixi vestimentis, quum non amplius sunt mollia, prorsusque imbecilla; primùm ad aërem assuefacimus, ea singulis tempestatibus accommodantes, ne vel æstum molestè ferant, vel ad frigus deficiant. Ea deinde oleo perungimus, & emollimus, ut habiliora reddantur. Absurdum enim esset, si quum putamus emollita oleo coria ruptioni minùs esse obnoxia, & diutiùs duratura, quæ jam sunt emortua, corpus quod etiamnum vitæ est particeps, non melius olei unctione reddi, existimaremus. Hinc excogitatis variis exercitiis; & singulorum magistris constitutis, hunc pugillatu, illum pancratio certare docemus, ut laboribus tolerandis assuefiant, plagisque non cedant, nec metu vulnerum terga dent. Atque hæc exercitatio duo in ipsis utilissima præstat. Nam & animosos ipsos reddit ad subeunda pericula, facitque ut corporibus non parcant, præterea ut bene valeant & sint robusti. Quotquot autem illorum dejecto in terram vultu luctantur, & securè excidere, & promptè exurgere eadem opera discunt, præterea propellere, tenaciter amplecti, & contorquere, & præfocare posse, & in altum sustollere adversarium. Quæ sanè non sunt inutilia exercitia, sed quibus unum illud primum maxi-

mum-

μάχεσθαι, ἀπαρασκεύους καὶ ἀπείρους. δικαιότερον γὰρ, καὶ περιουσιώτερον τὰ σώματα γίγνεται αὐτοῖς ἀφ' ἑκατέρων. ἕτερον δ' ἴσως οὐδὲν οὕτω μικρὸν. ἁπάντων γὰρ ἂν τούτων πειραθείημεν, εἴ ποτε ἀφίκοιτο εἰς χρείαν τὸ μεταμεμόνιον τοῦτο σύστημα. δῆλον γὰρ ὅτι ἐν πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταβάλλοι τε ῥᾳδίως, καὶ καταπατοίη, εἰ σταίη ὡς ῥᾷστα ἐξαίσιόν ἐστιν. πάντως γὰρ τοῦτο ὁ Ἀνάχαρσις, ἐν οἷσιν ἐστὶν ἀγῶσι παρεκελεύσατο τὸ τοῖς ὁπλοις, καὶ ἀγυμνάστοις πολὺ ἀμείνοσι χρήσεσθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμελήσωμεν, ἐν ἀγυμνασίαις ἐσόμεθα, ἐρρωμενέστερα, καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασόμεθα, καὶ κῶφα, καὶ εὔπνοα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀγωνίσμασιν ἔσοιτο γὰρ ἄμμη τὸ μὲν τοιοῦτον οἷόν ἐστιν ὅπλοις ἐσθέσθαι τοῖς ἐν χερσὶν ὦν, φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμπαιήσουσι, καὶ πολυσαρκίαν μαρμαίρουσαν λάμπουσι, καὶ ἀσαρκίαν μὴ ἡδύσμοις ἐπιδεικνυμένοις, ἀλλ' ἰσχναλέοις, σπιλάδα τινὰ σχοῖεν μὴ μεμαραμμένην, τρόμοντα, ἱδρῶτα δ' ὀλίγον, πολὺν ῥοῦμα, καὶ ἀθρόον ἐπὶ μέσῃ μὲν ἡμέρῃ, ὑπὸ δὲ κράνεσι, καὶ μᾶλλον ἐπὶ μεσημβρίαν ἰόντος τοῦ ἡλίου. ὥσπερ καὶ τὸ μεσημβρινὸν πνεῦμα λέγουσι οἱ τὰ τοιαῦτα λεπτοσκοποῦντες, ἀνεμώδη, καὶ τὸ πνεῦμα ἐκπνεῖν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐς ἀσφαλὲς ἀγαγεῖν τὸν ἱδρῶτα. καὶ ἐπὶ τοῦτο βλέπειν χρὴ ἐν ἀγῶσι τοῖς ἐλαφροῖς καὶ τοῖς πολεμίοις· ἀτὰρ ἢ ἡμῖν ὑπάρχοιτο ἐς τὸ μελλητικὸν, ὑγρὰ δ' ἐπὶ πλεῖστον μέρεσθαι, καὶ ἀρρενωποὶ, καὶ μᾶλλον ἐμψυχον, καὶ χρῶμα, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοιντο, τοσαύτης ἀλκῆς ἀπολαύοντες, ὅτι ῥωμοὶ, καὶ κατασκληκότες, ὅτι σφριγηλοὶ, ἐς βάρος, καὶ τὸ σύμμετρον

mumque citra controversiam comparant. Nam magis inoffensa, & robustiora fiunt ipsis corpora quum laboribus durantur. Alterum verò, non est exiguum: cùm hinc peritiam consequantur, si quando hæc præcepta in armis ad usum sint revocanda. Manifestum enim est, fore ut vir hujusmodi hostem complexus, supplantando citiùs dejiciat: & prolapsus, ipse, quam facillimè exurgere sciat. Hæc enim omnia, Anacharsi, ad illud certamen quod in armis peragitur, comparamus, nosque ita exercitatis, melioribus usuros putamus, postquam priùs illorum nuda corpora emollita, & exercitata effecerimus validiora, & robustiora, præterea levia, & habilia, eademque adversariis gravia. Intelligis enim, ni fallor quod hinc sequitur, quales eos in armis esse par sit, qui nudi terrorem hostibus incutient, non segnem & albam obesitatem, aut pallidam gracilitatem præ se ferentes: qualia ferè sunt mulierum corpora sub umbrâ tabefacta, trepidantia, statimque multò sudore manantia, & sub galea anhelantia, maximè si sol, sub meridiem, ut nunc, ferveat. Quem enim præberent usum hi qui neque sitim, neque pulverem ferrent, quique si sanguinem viderent, statim turbarentur, priusque exanimarentur, quàm intrà teli jactum, atque ad manus cum hostibus venissent? Sed hi nostri juvenes subrubri à sole nigriores redditi, vultu masculo, multum animi, coloris, viriliſque vigoris præ se ferentes, tamque bene habito corpore fruentes, neque sunt rugosi, & aridi, neque grandítate graves, verùm justo modo

ἀδιαφθάρτοι. τὸ μὲν ἄχρηστον τῆς σαρκὸς, καὶ ἀδυνάτου, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλισκόντες. τὸ δὲ ἰσχνὸν, καὶ τόνου μεταλαχὸν, ἀκμαῖόν τε καὶ φαύλης ἀδιαλειμμάτου, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν ἐν τοῖς γυμνασίοις ἐργάζεται τὰ τοῖς σώμασι, τὸ μὲν ἄχυρον, καὶ τὰς ἀθέρας, ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διασκευάζοντα, καὶ ἀποσπῶντα. καὶ διατρῖψαι μὲν τὰ ὑγιαίνοντα τε, καὶ ἀνάγκην ἐπιφέροντα ἀλγηδόνων ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδεῖν ὁ τοιοῦτος ἄρξασθαι, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀληθινὸν φανῆναι. ὥσπερ ἂν, εἴ πῦρ τις φέροι, ἄμα ἐμβάλοι εἰς πυρὸν αὐτὸν, καὶ εἰς τὴν καλάμην αὐτὴν, καὶ εἰς τὸν ἄχυρον. ὡδὶς γὰρ ἐπὶ τὰ λικμῶντα ἐπανέρχομαι. θᾶττον ἂν εἴμην ἀφανὴς ἡ καλάμη ἀναφλεγεῖσα, ὁ δὲ πυρὸς καὶ ὀλίγον, ὥστε φλογὸς μεγάλης ἀνιεμένης, ὥστε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ καταμικρὸν ὑποτρέφοντα, χρόνῳ ὕστερον ἂν αὐτὸς καταφλεχθείη. ὁ τοίνυν ὑδὶ νόσος, ὑδὶ πάθος εἰς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλίγξειεν ἄν, ὑδὶ ἐπικρατήσειεν ὑμῶν. τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς προφαντὴ πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παρεῖναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ προσδέχεσθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ εὐδιδόντα ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ὥστε ἐκ πολλοῦ παρεσκευάσθαι, καὶ ἐς τὴν ἀναλῶσαν χρείαν ἀποκείμενον, ἀπόπλυροί δ' ὑμᾶς ἐπιόντα τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπὶ πλείστον παρέχεται. τὰ γὰρ προπονήσαντα πολλὰ, καὶ προκαμόντα, εἶτα ἀνάλωσιν τοῦ ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀταρράκτους ἐρμὴ πλείων γίγνεται. καὶ μᾶλλον καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκεῖσθαι αὐτοὺς ἐς μῆ-

modo formati: dum inutilem ac superfluam carnium molem sudoribus absumunt: illud autem quod robur præstat & vigorem, citra mali mixtionem relictum, fortiter conservant. Nam quod qui triticum ventilant, hoc in corporibus exercitia nobis præstant, quæ paleas, inanesque spicas flatu dispellunt, purum verò fructum separant, & accumulant. Quò fit ut bene valeant, & diutissimè in laboribus perdurent. Quinetiam talis serò sudare incipit, & rarò ægrotare videtur. Quemadmodum si quis allatum ignem injiceret simul in triticum, ejusque stipulas, & paleam (nam ad ventilantem regredior) citiùs, ut opinor, conflagrarent stipulæ, triticum verò paulatim, neque magna flamma exurgente, neque uno impetu, sed sensim succensum, postea longo tempore ipsum quoque comburetur. Ita neque morbus, neque defatigatio corpus hujusmodi correptum, facilè presserit, nec superarit. Nam latentes partes ipsi bene sunt comparatæ, ad easque externæ valide admodum sunt munitæ, ut nihil noxæ intus penetret, neque solem ipsum, neque frigus in detrimentum corporis admittat. Ad perdurandum autem in laboribus, multus calor intus influens, veluti multò antè præparatus, atque in usum necessarium repositus, præstat ilico tolerantiam vigore irrigans, redditque ut plurimum infatigabiles. Nam præmissi labores & lassitudines non absumunt, sed augent vires, quæ excitatæ, fiunt majores. Quinetiam eos cursu exercemus, & ut longo sint pares,

assue-

ἢ τι ἀλφεσῖον ἐδίζοντες, ἢ εἰς τὸ εὐ βραχὺ ἀκόντιζον ἐπικαθίζοντες. καὶ ὁ δίσκος δ' ἀτὸς τὸ ῥέμβον, καὶ ἀκόντιον, ἀλλὰ τὸ ψάμμῳ βαθείᾳ, ἐνθα ὅτι βεβαίως ἀπερείσῃ τὸν βάσιν, ὅτι ἐπισχεθεῖν ῥᾴδιον, ἐπισυρομένῳ πρὸς τὸ ὑπεῖκον ἢ ποδός. ἀλλὰ ἢ [1] ὑπερβάλλειν πάφον ἢ δεῖσι, ἢ ἐς τι ἄλλο ἐμπόδιον. καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦντα ἡμῖν ἔπ, καὶ μολυβδίνους χειροπλήθεις τὸ τῶν χεροῖν ἔχοντας. εἶτα τοῖς ἀκοντίοις βολὰς ἐς μῆκος ἀμιλλᾶσθαι. εἴδεις δ' ἂν καὶ τι τὸ τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, σφαῖρας, ἀστίδι μικρᾷ ἰσικὸς ὄγκον τὸν ἔχουσαν, ὑδὶ πλεκμῶνας. καὶ ἐπιφέρῃς μ' αὐτῷ, κεκμῆκε τὸ τοῦ μέσου. καὶ ἰδικέ σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἀκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτουσιν εἰς τὸ ἀέρα, καὶ εἰς τὸ πόρρω φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔστω, ἄμυς τε αὐτῶν κρατυνῶ, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐνδῶσιν. ὁ πηλὸς δ', καὶ ἢ κόνις, ἅπερ σοι χαλεπὸν ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκυρον ὦ θαυμάσιε, ὅταν ἐνίκα ὑπερβάλλωσι, σκόπει μὴ, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κρατεῖν ἡ πεῖσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἐπεὶ ἂν, καὶ τ' ὄλισθον ἀνάγκη πολὺ γίγνεσθαι, ἐφιέντων σὺ τοῦ πηλοῦ, ὃ σὺ τοῖς ἐγχέλυσιν εἰκάζεις, σὸν ἀληθὲς, ὑδὲ χαλεπὸν ὄν, ἀλλὰ ἐ τοῦτο ἐς ἰσχύν, καὶ τόνον σὸν ὀλίγα σωπτικά, ὁπόταν ὦσιν ἰσχύοντες, ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ σωίζειν διολισθαίνοντες. αἴρεσθαί τε τὸν πηλὸν ἰδρωκότα μετ' ἰλαρᾶς σπουδῆς, καὶ ἀλφέρυσιν τ' χειροῖν ἀσφαλίζοντα μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ τοῦτο παύεσθαι

assuefaciendo, & ut eum quàm celerrimè brevi exigant, leviores reddendo. Nec cursus instituitur in solido, duroque loco, sed in profunda arena, ubi neque firmiter infigere, neque fulcire plantam facile est, cùm ea cedente pes subtus trahatur. Fossam quoque transilire, si opus sit, aut siquod aliud objicitur impedimentum: qua in re exercentur, plumbea pondera plenis manibus tenentes. Deinde hasta in longum projicienda decertant. Videbis quoque alium quendam globum æneum, & teretem, quale scutum parvum, ansa carens, & loro: quem in medio jacentem expertus es: isque tibi visus est gravis, & propter lævitatem prehensu difficilis. Eum in aërem sursum projiciunt, inque longum contendentes, quis quàm longissimè emittat, alioque superet. Qui labor illorum humeros roborat, & lacertis rigiditatem indit. Cæterùm lutum, & pulvis, quæ initio tibi perquam ridicula visa sunt, audi ô præclare, quorsum luctantibus substernantur. Primùm ne in duro loco labantur, sed in molli tutò cadant. Deinde sudantes sæpius in luto lubrico lapsu cadere coguntur, quod tu anguillis comparabas. Neque id inutile est, & ridiculum: sed ad robur & firmitatem non parum confert, quando ad hunc modum luctantes, alii alios fortiter apprehendere coguntur, & elabentes retinere. Nam rapere sublimem in luto sudantem, cumque oleo excidere, & è manibus effluere conantem, ne parvi momenti esse putes. Et hæc omnia,

1 Τ' παράλληλον πάρεσι δίσει] Τάρεσι fossatum, scamma. *Marcil.*

ὥσπερ ἔφλω ἴμασθλίν, ἐς τὰς πολέμους ἐ χρήσιμα, εἰ δοι φίλον πρωτέρω, ῥᾳδίως ὑπάρξειεν ἐκεῖ. ἢ ἐ πολέμιον σὺν κρατεῖ σαντα, ἥκειν μετ' ὀργῆ κομίζοντα. καὶ ἀμφὶ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα φαθόντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ δύκολότερα φέρειν. τὴν μὲν πόνον, τὸν ἀναγκαῖον χρήσιμα οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ δολιεδάκρυσιν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν δ' ὦ τις πηλῷ ἀσκηθῶς σωίσχει, τὸ ἀμελεβάκτιον ὑπὸ γλιχρότητος, ἐδίζοντας ἐ ῥᾳδίως αὖτοὶ λαφύσσειν ὦ τὸ χειρῶν. καὶ τοῦτο, ὦ ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν ἐ τὸ ἱδρῶτα σωίσχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ὀκχόμενοι ἐπιπαρομένη. καὶ ἐπιπολὺ ἀφορκεῖν ποιεῖ τὸν δύκμον, καὶ κάλυμμα γίγνεται μὴ βλάπτειν ὑπὸ τῶν ἀέρων, ἀραιοῖς τοῖς, καὶ ἀντιπίπτοντας τοῖς σώμασιν ἐμπίπτοντα. ἄλλως τε, καὶ τὸ ῥύπον λῆσμα, καὶ φιλοπότερον ποιεῖ τὸ ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν ἀσπασαίμην πλησίον ἥ τι λυκῶν τινα ὀφείλων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διαπεπαμένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τὸν τοῦ λυκείου γυμναζομένων, ἀποπλώσας τὸν κόνιν, καὶ τὸ πηλὸν, ἐρείμην ἂν σε πολέμου ἂν ὁμοίου ἐξαίφνης γένεσθαι. οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ὃν ἐκ ταχέος τοῦ σοῦ ψεως, εἰ ἐ μὴ ἐπὶ τὸ ἔργον πειρασθείης ἐκπέρας συνεσκευασμένος, καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ ῥύπλειας, καὶ διαῤῥεῖν, καὶ λούκον εἶναι ἀποφίας ἐ φυγῇ εἰς τὰ ἴσου ὦ κάρα. τοιοῦτ' ἔστιν ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τὸ πόλεως ἀγαθοὺς γενέαλ, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσαλ δι' αὐτοὺς, κρατοῦντες μὲν τὸν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ ἢ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτέσειεν τε, καὶ ὑποπλεῖν ἡμῖν τοὺς πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ

omnia, ut antè dixi, ad bellum conferunt, si opus sit saucium amicum, nullo negotio sublatum subducere, aut furreptum hostem sublimem efferre. Eam ob rem summopere ipsos difficilioribus propositis exercemus, ut minùs difficilia multò facilius ferant. Verùm arenam diversâ ratione utilem esse putamus, ne manum conserentes elabantur. Postquam enim in luto exercitati fuerint id quod præ lentore elabitur, retinere: ipsi etiam capti è manibus effugere assuescunt: idque quum inevitabili vinculo tenentur. Quinetiam sudorem videtur cohibere pulvis, quum affatim mananti aspergitur, & efficere ut diu ferendo labori pares sint vires, atque impedimento esse ne à ventis offendantur, in rarefacta & aperta corpora irruentibus. Præterea sordes abstergit, & virum nitidiorem reddit. Atque ego lubenter unum ex albis illis qui sub umbra semper est versatus, & quemcunque ex iis eligeres qui in Lyceo exercentur, huc sisterem, qui pulverem & lutum elueret, ac te interrogarem utri similis, esse optares. Sat scio te primò statim obtutu, tametsi neutrius vitæ periculum feceris, electurum potiùs ut compactus & accinctus esses, quàm deliciis frangereris, & difflueres, atque albescerès penuria sanguinis intrò fugientis. Hæc sunt Anacharsi, quibus juvenes exercemus, rati eos nobis custodes optimos civitatis evasuros, nosque eorum opera in libertate victuros, vincendo hostes, si nos adoriantur, & vicinis terribiles nos præstando, adeò ut nos pertimescant, & plerique ipsorum tributum nobis pendant. Porrò in pace

me-

πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, οὐδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδὲ ὑπ' ὀρχήσεως ἐς ὕβριν πεπορθημένοις, ἀλλὰ τοῖς τοιούτοις διατρίβουσι, καὶ ἀρχόλοις ὄσιν ὦ αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην, τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τὰ ἐκ λόγων, ὁπόταν ἐς πειρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιθ' ἡ νεότης, τοῖς τὰ κάλλιστα ἡμῖν ἀποδίδοντας. Ανα. οὕτω δ' ἂν Σόλων, ἤν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε ἐκ αὐτοί, πυξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι. καίκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δειδίοτες, μὴ σφίσι κεχηνότι, πάσσητε τῷ ψάμμῳ ἐς τὸ στόμα, ἢ ἐμπηδήσαντες ὡς κῦνάτε γένησθε, ἐμπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη τοῖς τῷ ποδὸς, καὶ ἀφίξητε, ὑπὸ τὸ κρανίῳ ὑποβαλόντες τὸ πῆχυ. καὶ νὴ Δι' εἰμὴ, τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκροβολιοῦσιν. ὑμῶν δ' ὥσπερ ἀνθρώπων, ἃ κροξίσεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὴν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα περιφαινόμενον. ἃ γὼ καλάμη καὶ ἀθύρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐκδιδόναι πρὸς τὰς πληγάς. ἀλλὰ οὐ μή ποτε ὦν, καὶ μύλις κεκαταμενόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, εἶμα ὀλίγον ὑποδεήσητε. τοιαῦτα γὰρ φῄς, εἰμὴ πάνυ παρήκουσα ὦ Δημοδοκίσμβος. ἢ τὰς πυκτοπλίας ἐκείνας τότε ἀπαλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτιθῇ ὑμῖν ἔξοδον, ἐκεῖνα τὰ κρανία ἐμβήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ. φεύγουσί τε γὰρ ὦ δέη, κοῦφα. καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσῃ, ὑμῶν ὄντων μεγάλα διαβαίνειν.

melioribus illis utimur, de nulla re turpi contendentibus, neque ſe præ inertia ad contumeliam inferendam convertentibus, ſed circa iſta verſantibus, iiſque perpetuò vacantibus. Et quod dixi, commune bonum, ſummamque civitatis fœlicitatem hoc eſt dicere quum juventus rebus pulcherrimis ſtudio incumbens, cùm ad pacem, tum ad bellum optimè præparata videtur. *Ana.* Proinde Solon, ſi quando hoſtes vos invadant, oleo perunćti, & pulverulenti prodite ipſi pugnis adverſus eos muniti. Et illi videlicet vos pertimeſcunt, ac metuentes fugiunt, ne ipſis hiantibus pulverem ori inſpergatis: aut circunſilientes à tergo adorti, ipſorum crura circum ventrem implicetis, & ſubjećto galeæ cubito ſuffocetis. At per Iovem, hi ſagittas, & jacula contorquebunt. At vos, quemadmodum ſtatuas, non attingent tela, quippe ad Solem denigratos, & multo ſanguine abundantes. Neque enim vos aut ſtipula, aut ſpicæ eſtis, ut quamprimum plagis ſuccumbatis: ſed admodum ſerò, vixque profundis confecti vulneribus, paululum ſanguinis ſubmonſtrabitis. Talia enim dicis, niſi exemplum perperam audivi. Aut univerſam illam Comœdorum, & Tragœdorum armaturam aſſumetis. Et ſi vobis conſtitutum fuerit in aciem prodire, galeas illas hiantes imponetis, ut ſitis formidabiliores adverſariis, illos larvis territantes: altos etiam illos calceos induetis, qui ſi fugiendum ſit, ſunt leves, ſi contrà inſequamini, hoſtibus erunt inevitabiles, cùm eos adeò magnis greſſibus adeatis.

τόντων ἐπ' αὐτὰς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μᾶλλον ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι, καὶ ῥαθυμεῖν ἡδέως τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα ὑμῖν πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μὴ κινδυνεύουσι μελετῶσι τὴν ῥώμην. ὥστε ἀφίετε τὸν κόνιν, καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτὰς τοξεύειν, καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κενὰ διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρουσι πρὸς τὸ ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὴ συρίσμασιν ἐλαφρυνομένη, καὶ λίθος χειροπλήθης, καὶ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ῥομφαία, καὶ κράνος. ὡς ἔγωγε ἔχατε, θεῶν τινος ὑμνεῖτε σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἳ μηδὲ πω ὀλίγοι ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γάρ τοι ἐγὼ καταστέλλομαι τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον τὸ παρὰ τὸν ζῶνον, μόνος, ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἔλοιμι τὸ γυναίσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέψαντος τῷ σιδήρῳ τολμήσοντος. ἀλλὰ καθεῖρξε τὰς ἀνδριάντας ἂν καθειστήκοντες, καὶ καθεῖρξε τοὺς κίονας κεκλακρυσμένοι, γέλωτα ἂν μοι παρέχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τοῦ ἂν ἴδοις σοι ἐπιῤῥιώσας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑπὸ δέους μεταβαλόντες. ὥστε ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναπολεμῆσαι λόφον ἕνα κρᾶνος πολεμίου ἐδόντος. *Σο.* Ταῦτα ἔφασαν οἱ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι

At vide ne iſta quibus induſtriam ineſſe putatis, ſint potiùs nugæ, & ludicrum etiam, & inertium, ignaviæque deditorum juvenum exercitia. Sed ſi omninò liberi & fœlices eſſe vultis, aliis gymnaſiis veraque in armis exercitatione vobis erit opus. Et tunc non ludicrum alii cum aliis certamen inibitis, ſed periculoſum bellum adverſus hoſtes ſuſcipietis virtutem exercentes. Quapropter pulvere & oleo relictis, docete ipſos ſagittas, & jacula contorquere. Nec levia detis jacula, quæ venti flatu ferri queant: ſed eſto gravis haſta, quæ cum ſibilo torqueatur, & lapis prægrandis, gladiuſque, & ſcutum in ſiniſtra, lorica, & galea. Nam quales nunc eſtis, mihi videmini Dei cujuſpiam benignitate ſervari, qui nondum à paucis levis armaturæ militibus vos aggreſſis, perditi eſtis. Ecce verò ſi ſtricto gladio quo ſum accinctus, omnes in veſtros juvenes ſolus irruam, ipſo clamore gymnaſium capiam, fugientibus illis, ac nullo ferrum obtueri audente. Sed circum ſtatuas ſtantes, aut circum columnas latitantes, riſum moverent mihi lachrymantes, & trementes permulti. Tunc verò videres illos corpore non amplius rubeſcentes, cujuſmodi nunc ſunt: ſed protinus omnes palleſcerent, mutato præ metu colore. Eo vos animo profunda pax reddidit, ut non facilè, vel hoſtilis galeæ criſtam intueri ſuſtineretis. *Sol.* Non hæc dixerunt, Anacharſi, Thraces, quotquot Eumolpum ſequuti bello nos laceſſiverunt: neque mulieres veſtræ, quæ duce Hyppolyta adverſus hanc civitatem equitarunt: neque

alii

ὅτι ἡμῶν οἱ ὅπλοις ἐπιεχόμενοι. ἡμεῖς γὰρ ὦ μακάριε, οὐκ ἐπιδήμως ἔτι γυμνὰ τὰ σώματα σκοπεῖμεν τῶν νέων, λῷστον δὲ ἄοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους. ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὐτοὺς ἄρξωνται γίγνεσθαι, ἀναπτύσσουσι τὸ μὴ τῶν ξυλίνων τοῖς ὅπλοις. καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσωνται ἂν αὐτοῖς, ὅταν ἀσκημένοι. Ανα. καὶ πῶς τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ τῶν ὅπλων; ὁ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἄπασιν αὐτοῖς ἐν κύκλῳ περιελαύν. Σο. ἀλλὰ ἴδοις ἂν ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπισκόπει ἡμῖν σαυτὸν διατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκείσε πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ ἐξ ἄστεως, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας ἔχειν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεί, καὶ ἀκινάκῃ περιζώσασθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ σκεψαμένῳ γ' ἔοικεν, ὅστις ἐν ἀσφαλεῖ σιδηροφορεῖν μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκαι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. καὶ οἱ πόλεμοι, μάλα πολλοὶ. καὶ ἄλλοθι ὁπόπη τις ἐπιτὴς, καιμώμενον καταπατήσας ἀπὸ τῶν ἀμάξης, φονεύσειεν. ἤ τι σοὶ ἀλλήλους ἀπιστία αἰχμαίρειτος, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνεῖσθαι, εἴ τις βιάζοιτο. Ανα. εἶπε ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲ ὑδένος ἀναγκάζει ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τὸ ὅπλων φείδεσθαι, ὡς μὴ λῇ χειρὸς ἅπτεσθαι φθείροιτο. ἀλλὰ φυλάττεσθαι adigente, supervacaneum vobis videtur esse: armisque parcendum putatis, ne manibus attrectata corrumpantur: sed reposita con-

alii quotquot nos armatos sunt experti. Nos autem, ô beate, quanquam ita nuda juvenum corpora exercemus, non ideo etiam inermia in periculum producimus. Sed ubi in his ludicris optimi evaserint, deinceps cum armis exercentur, quibus melius utuntur ad hunc modum antè instituti. *Ana.* Et ubi est vestrum illud, quod est in armis gymnasium? Nullum enim hujusmodi vidi in urbe, quanquam universam obambulavi. *Sol.* At videbis, Anacharsi, ubi diutius nobiscum fueris versatus, & permulta unicuique arma, quibus utimur quum opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam ferme civium partem. Sed arma semper gestare, & acinace accinctum esse, id in pace supervacaneum putamus. Atque ei qui in urbe ferrum gestat, ubi nihil opus, aut arma in publicum effert, mulcta irrogatur. Vobis autem condonandum, quòd semper armati vivitis. Nam in loco immunito habitare, insidiis est obnoxium: multaque ibi bella vigent. Incertum etiam quando superveniens quispiam dormientem è plaustro pertractum, jugulet. Quod etiam alii aliis ultro diffidunt, nec ullis legibus obstrictam civitatem unà incolunt, facit ut ferrum semper sit necessarium, ut siquis vim inferret, ad propulsandam injuriam. præstò esset. *Ana.* Ergo Solon, ferrum gestare nulla necessitate

1 Ὅστις ἐν ἀσφ σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Synes. Epistol. 107. *Bourd.*

πι ἀπεκείμθμα, ὡς χρησόμθοι τότε, ἢ χρείας ἐπιτάσης. τὰ ἢ σώμθτα τῶν νέων, ἀδίνος δεινῆ ἐπειγούσης, καὶ ζαπονεῖτε πάντες. καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καὶ ζαναλίσκοντες, ἢ τυμιδόμθοι ὡς τὸ ἀναγκαῖον πρὸς ἀλκὴν αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῆ ἐν τῷ πηλῷ, καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. Σο. ἔοικας ὦ Ἀνάχαρσι, τοιοῦδέ τι δυνάμεως πέρι ἐνθεῖν, ὡς εἶναι, ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῷ ὑγρῷν ὁμοίαν αὐτὴν ἴσην. δεῖσας ἂν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμέου λάθῃ διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κἄπα ἡμῖν κενὸν, καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καζαλιπόσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμθον. τὸ ἢ, οὐκ ἔστιν ἔχει σοι. ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐζαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ καὶ τ' ἢ Ὑδρας μῦθον, εἴ ποτε ἤκουσας, ὡς αὐτὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ὧν ἢ ἀχύμενος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μὴ ἢ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημθένην; τότε ὑπὸ τ' κραιπάλων βλάπτοιθ' ἂν, καὶ καζαμαθαίνοις, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς, καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τοῦ αὐτοῦ φυσήματος, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειεν ἂν, καὶ μεῖζον ποιήσειεν ἐν βραχεῖ, ὑπολαμπὲς τοῦ πνεύματος. καὶ τὸ ἢ λύχνου φῶς ἀποσβέσειεν, ὅταν ἔχον ὑπερβάσσῃ ἢ ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκὲς εἶναι ὅσον τὸ ἀναπνεῖον. ἢ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἰκίας ἢ ῥίζης ἀνεφύετο. Ανα. πυῦ γὸ ὦ Σόλων, ἢ πάνυ συνίημι. λεπτά γὰρ ἢ καὶ ἐμὲ εἰρήκας ἀκριβῶς τοῦ Φρονήσεως, καὶ διανοίας ἐξῦ δεδρακέας δρόμθμα. ἐκεῖνο ἢ μοι πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα ἐχὶ Ἕ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς γυμνικοῖς, καὶ ἱππικοῖς, καὶ πυθικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁπότε πολλοὶ ὡς φῆς σωφρονοῦντες ἐγυμθμένους τοὺς νέους ἀγωνισμθμένους, ἢ δήπου ἐν ὅπλοις

conservatis, quibus urgente necessitate utamini. Iuvenum autem corpora, nullo urgente periculo, verberibus conficitis, ac sudoribus conficiendo, vires ipsorum ad necessitatem non expromitis, sed temerè in cœno & pulvere effunditis. *Sol.* Videris Anacharsi, de corporis robore ita sentire, ac si vino, aut aquæ, aut alii cuipiam rei humidæ sit simile. Itaque vereris, ne tanquam ex vase fictili clanculum in laboribus effluat: deinde nobis corpus inane & aridum relinquat discedendo, cùm nulla re intus denuo impleatur. Atqui non ita res se habet: sed quanto plus laboribus exhauseris, tanto copiosius influit, juxta Hydræ fabulam, si unquam audivisti, ei pro uno capite præciso, alia duo semper renasci solita. Cæterùm si ab initio inexercitatum, ignavumque fuerit, nec satis subjectæ materiæ habuerit, tunc laboribus læditur, & marcescit, ut in igne & ligno usuvenit. Etenim eodem flatu, & ignem accendere, & brevi majorem facere potes, spiritu inflammans. Ac lychni lumen extingues, cui non satis materiæ suppeditetur, quæ adversò flatui par esse possit. Neque enim ab altiùs acta radice productum fuerat. *Ana.* Hæc equidem, Solon, non planè intelligo. Argutiùs enim ista tibi dicta sunt, quàm ut assequi queam quæ accurata commentatione, & perspicaci mente indigent. Porrò id mihi dic omnino, quorsum non etiam in certaminibus Olympicis, & Isthmiacis, & Pythiacis, aliisque, quando multi, ut dicis, certaturos juvenes spectaturi conveniunt, in armis

ποιεῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὸς εἰς τὸ μέσον προσαγόντες, λακτιζομένους, καὶ πυρρίχους ἐπιδεικνυτε, καὶ νικᾶσι, μῆλα, καὶ κότινον δίδητε. ἄξιον γὰρ εἰδέναι ὑμᾶς τοῦ. ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε. Σο. ἡγεμὼν γὰρ ὁ Ἀνάχαρσις, τὴν εἰς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ὅπως ἂν πλείων ἐγγένοιτο αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀγῶνας σὺν τούτοις ἴδοιεν πυρρίχους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι. καὶ ἀφικνοῦσθε ὡς εἰς τούτους ἀποδυσόμενοι, ἀλείψασθαι τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχυνοίσθε γυμνασιάρχαι, καὶ ἀξιοπρεπῶς ἔχωσιν αὐτὸν ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἄθλα ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἀμικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, ἐν τῷ ἐπισημοτάτῳ γένεσθαι, καὶ δίκαιον εἶναι τὸν ἀριστεύοντα τῶν ἡλικιωτῶν ἀποδέχεσθαι. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐπὶ τὴν ἄσκησιν ἀπάσαις ταῖς μετρίοις οὐ τὸν τυχόντα, ἀρετῆς, καὶ πόνων ἐφίενται. ὡς εἴ τις ὦ Ἀνάχαρσις, τὸν τῶν Ἀλκείας ἔρωτα ἐκκόψαι ἐν ἡμῖν βούλοιτο, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο, ἢ τίς ἂν ἡ λαμπρότερον ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν γὰρ ἐκ τούτων εἰκάζειν παρέχουσιν ἂν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ἐσόμεθα πρὸς ἀνδρῶν, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν θύσιν ἄν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοῦφα πρὸς, καὶ μηλοβοτοῦντες ἐθισθέντες ἐκ τοῦ νικᾶν εἰσφερόμενοι. κἀπὶ τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο ἐν ἀγῶνι, καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν,

mis certamen ineundum proponitis, sed nudos in medium productos, calcibus, & verberibus se mutuo cædentes ostenditis: & victoribus mala, & oleastrum datis. Æquum enim est me scire, cujus rei gratia id faciatis. *Sol.* Quoniam opinamur, Anacharsi, majorem ad exercitia alacritatem ita juvenum animis innasci, si eos qui re bene gesta excelluerint in iis, honorari viderint & in Græcorum medio præconis voce proclamari. Ideoque tanquam in eorum conspectu vestes deposituri, bonam habitudinem curant, ne denudati pudore afficiantur: & se quisque victoria dignissimum efficit. Ac præmia, ut antè dixi, exigua non sunt, nempe spectatorum laudatio, & clarissimum esse, & ostendi digito, eum qui sit virtute æqualium præstantissimus. Itaque multi ex spectatoribus, quorum ætati convenit exercitatio, hinc abeunt virtutis & laborum amore non mediocriter inflammati. Etenim, Anacharsi, siquis gloriæ amorem è vita expelleret, quid boni amplius nobis obveniret? aut quid præclari facere quisquam expeteret? Ex his nunc possis conjicere, quales in bello pro defensione patriæ, liberorum, uxorum, & sacrorum sint futuri, quum arma præ manibus habebunt, qui pro oleastro, & pomis tanta alacritate ad victoriam consequendam nudi feruntur. Ecquid sentires, si coturnicum: & [1] gallorum gallinaceorum certamina videres apud nos, qui-

1 *Gallorum gallinaceorum*] Plinius scribit Pergamis, omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solenniter ac publicitus edi solitum, seu gladiatorum. Id & Athenis factitari cœptum est. Æliano referente, à Themistocle superatis Persis. *Cogn.*

καὶ παιδιὰ ἐπὶ τούτοις ὁ μικρός; ἢ γελάσῃ δηλονότι. καὶ μάλιστα ὦ μάθῃς ὡς νῦν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ ἀφιέντες πᾶσι τοῖς ὁμηλικίαις παρῆναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ἔργα ἀμφοτέροις μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. ἀλλ' ὁδὶ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡμῖν ταῖς ψυχαῖς ὀρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀμβλυτέρους, καὶ ἀπολμῶντας φαίνοιντο τῆς ἀλεκτρυόνων, μὴ δὲ ἀφανῆ παραδράμοιεν νῦν τραυμάτων, ἢ κρημνῶν, ἢ τινα ἄλλην δυχερείας. τὸ δὲ ὅπλοις πιεζεῖσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν πεπωκότας, ἄπαγε. ἠριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ ἀφανῶς τε ἀλυσιτελὲς ἀποφαίνειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο καὶ τῶν δυσμενῶν. ἐπεὶ δὲ φῄς ὦ Ἀνάχαρσι, ἐ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπιδεῖσθαι, μίμησαι νῦν ποτὲ ἐς Λακεδαίμονα ἐλθὼν, μὴ κωλυσελάσῃς μηδὲ ὀνείνων, μὴ δὲ οἰεσθαι μᾶλλον πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖρας πέρι τὸ πρὸ θεάτρου συμπεσόντες, παίσωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσπλέοντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, εἰς φάλαγγα διαστάντες, καὶ πολεμίων ἀλλήλοις ἐρχαζόντων, γυμνοὶ ἐ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι δὲ περιγεγραμμένῳ τὸ ἕτερον σωτῆρας οἱ ἕτεροι. τοὺς καὶ Λυκοῦργον, οἱ καὶ Ἡρακλέα. ἢ ἵππαλιν σωσωσάντες ἐς τὸ ὕδωρ. τὸ γὰρ δὴ τοῦτο. εἰρήνη λοιπὸν, καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μᾶλλον δὲ ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματος ῥεομένους, πατέρας δὲ, ἐ μητέρας παρισῶντας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς γινομένοις, ἀλλὰ ἐ ἀπειλοῦντας, ἵν' μὴ ἀντέχοιεν τοῖς πληγαῖς, καὶ ἐκτοῦσας ἐπιμήκιquibus non mediocre ſtudium impertimus? Rideres videlicet: ac potiſſimùm, ſi intelligeres nos legis juſſu id facere, omnibuſque juvenibus, ut interſint, imperatum eſſe, quò videant aves uſque ad extremam animi defectionem pugnantes. At neque hoc eſt ridiculum. Subit enim ſenſim animos incitatio ad pericula, ne gallis ignaviores, minuſque audaces videantur, ne-ve vulnerati, aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant. Sed eos in armis experiri, & videre ſaucios, apage. Nam ferinum eſt illud, atque admodum crudele, præterea inutile præſtantiſſimos jugulare, quorum opera meliùs adverſus hoſtes uteremur. Quia verò ais, Anacharſi, te reliquam quoque Græciam eſſe peragraturum, memineris ſiquando Lacedæmonem veneris, ne illos quoque irrideas, ne-ve putes eos inutilibus laboribus vacare, quum pro pila in theatro congreſſi, ſe mutuò percutiunt: aut locum ingreſſi aqua circunſeptum, in phalangem diſtributi, hoſtiliter alii in alios ſe gerunt, nudi & ipſi, donec acies altera alteram circunſepto loco expulerit, videlicet Lycurgi milites Herculis ſocii: aut contrà in aquam compulerit. Nam exinde pax ſequitur, nec ullus amplius ferire auſit. Maximè verò ſi videas ipſos [1] flagris cædi ad aras, & ſanguine manare, patribus matribuſque præſentibus, non ut his quæ fiunt, affligántur, ſed ut minentur, niſi verbera perferant, atque ut orent quàm diutiſſi-

1 *Flagris*] Ad Dianæ Orthiæ aram pueri Lacedemonii flagellabantur, ut patet apud Pauſan. in Lacon. Cic. 2. Tuſcul. Plut. in Lycurg. Tertul. in Apologet. *Cogn.*

σιν Λακεδαίμων τοὺς τὸ πόνον, ἢ ἀγωνιστὰς τοῖς ἀνδράσι. πολλοὶ γὰρ ἐν τοιούτῳ τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιόσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες ὑπὸ τὸ ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μὴ ἂν ἄλλως τοῖς σώμασιν, ἢ ἐν τῇ ἀνδριάντας ὕψει πεμμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνατεθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκείνους, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς ἀδίκως ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας πολεμουμένους, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διαλιθίντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι ἐν τούτῳ ὁ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν, πολλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν λεγόμενα, ἃ σὺ σαυτῷ κρίνεις αὐτὸς, ὅτι ἐχθρὸς ἂν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ ἐρῶν, οὐδὲ τὴν πολιτείαν ἡ πόλεως εἰκῇ διαπολίσειεν, ἀλλὰ καρτερικωτέρους, καὶ παῖδας δικαίως κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τῶν σφίσιν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, σύνοιδας οἷμαι ἐμοὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπορήσειέ τι ἄξιόν τοι Σπάρτης, αἰσχυνόμενον τοὺς ἐχθρούς. ἀλλὰ καθαρὰν αὐτῶν, μαστιγοῦτο ἂν, ἀμελλόμενος ὑπὸ τῶν παίοντα, ὡς σοφίσματα ἀπαγορεύσειεν. Ανα. ὁ Λυκοῦργος ἦ ἐν αὐτὸς ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ σὺ σοφίσμασι ἂν ἤδη ἓξ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τε τοιαῦτα ἐπιτηδεύοις; Σο. σχεδόν τι ἤδη ἂν, ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς, Κρήτην ἀφικόμενος. ἀποδεδημηκὼς ἦ δὴ τοὺς Κρῆτας, ὅτι ἄκουσιν ἀνομωτέρους εἶναι, Μίνως ἓξ Διὸς νομοθετήσαντος τὰ αὐτοῖς. Ανα. τί δὲ σὺ ἐν σὺ ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.

tissimè labori tolerando sufficiant, & dolorem æquo animo ferant. Quare multi in certamine mortui sunt, indecorum rati ob oculos necessariorum animum despondere dum vivunt, aut corporibus cedere: quos etiam statuis publicè à Spartanis cohonestatos videbis. Quum ergo hæc intueberis, ipsos nec putes nec dicas furere, quia nulla necessaria de causa malis conflictantur, neque opprimente tyranno, neque imminentibus hostibus. Diceret enim tibi Lycurgus pro horum quæ ipse legibus præscripsit, defensione, multa rationi consentanea, quibus causis impulsus eos verberibus affligat, quanquam non est inimicus, neque id per invidiam facit, neque civitatis juventutem temerè consumit: sed optat fortissimos, omnique malo potiores esse eos qui patriam sunt defensuri. Etsi verò nihil dixerit Lycurgus, ipse tamen animadvertis, hominem hujusmodi, qui in bello fuerit captus, nunquam Sparta indignum quicquam dicturum quum ab hostibus cædetur flagris: sed ipsos dum cædetur, irrisurum, certando cum cedente: qui prior animo deficiat. *Ana.* Num Lycurgus quoque, Solon, in juventute loris cædebatur? an verò jam intempestiva ad hoc certamen ætate, tutò & confidenter talia commentus est? *Sol.* Cùm jam esset provectæ ætatis, leges ipsis condidit è Creta reversus, cùm apud Cretenses hospes vixisset, quoniam ipsos, quibus leges tulisset Minos, optimis legibus instructos audiverat. *Ana.* Cur ergo non etiam tu, Solon, imitatus es Lycurgum, juvenesque flagris cædis? Nam hæc instituta sunt pulchra, vobisque digna.

Σο. ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ ἂν Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα ζηλῶν ἢ τὰ ξενικά, ἃ παύν ἀξιῶμεν. Ανα. ἔκ. ἀλλὰ σωϊνς οἶμαι οἵου τι εἶ μαστιγῶσθαι γυμνὸν, ἀνωφελῶς χαίρας ἐπιδεικνύσθαι, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτὸ ἐκεῖνο, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε καὶ ἔφην ποτε ἐπιδημήσαντι τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα ἐθεῶμεν, δοκῶ μοι τάχιστα κεραλδωθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιβαλόντων ἁπάντων, ὁπόταν ὁρᾷ τυπτομένους καθ' ἑαυτοὺς κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτον ἐργαζομένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτου καθαίλασται ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα. Σο. μὴ ἐρέμβου ὦ γεννάδα, μηδ' ἐπ' ἀνδράσιν ἀπόντων, μόνῳ σοὶ τὸ λεγόμενον, οἷς κρατεῖν. ἔσῃ γάρ τις ὁ ἐκεῖνα σοὶ τὰ εἰκότα ἀντερῶν τῷ Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ' ἐπείσθη ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δ' ἂν παύν δριμύμυθος τὰ τούτοις ἔοικας, ὅτι ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα δοῦναι σοῦ, ὡς ἐ αὐτὸς τὰ τῆ μέρη διεξέλθοις ἅττ' ἐμέ, ὅν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι λάσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἵοισι γυμνασίοις ἀναστρέφεσθε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. Ανα. δικαιότατα μὲν δὴ ἂν Σόλων. καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἃ σμικρὰ ἴσως, ἀλλ' οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἶμαι δὲ καὶ κατόρθωσιν παραχθῆναι τολμήσειμι ἂν μέγα ταληγής. δεινὸν γάρ ἐσμεν. ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὁπόσα ἂν εἴη. ἐς αὖριον μόνον εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τῶν σπουδαίων, ὡς ἄ, τι αὐτὸς ἔφης, ἵν' μᾶλλον σπουδάσωμεν καθ' ἡσυχίαν, ἄ, τι χρὴ εἰπεῖν, σωρεύσαντες τῇ μνήμῃ ἐπιλῴων. τὸ γοῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις. ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Sol. Quoniam nobis Anacharsi, sufficere videntur hæc gymnasia, quæ sunt domestica: neque æquum admodum sentimus æmulari peregrina. *Ana.* Nequaquam: sed intelligis opinor quidnam sit nudum flagris cædi, manus sursum attollentem, nullius aut privatæ, aut publicæ utilitatis causa. Itaque siquando Spartam venero, quo tempore ista factitant, existimo me ab ipsis publicè lapidibus obrutum iri, quòd irridebo singulos, quos videbo verberari tanquam fures, aut grassatores, alius-ve facinoris reos. Nam certè helleboro mihi videtur indigere eorum civitas, quæ in se ipsam res agit adeò ridiculas. *Sol.* Ne indicta causa, ô generose, neque viris absentibus, te quum solus dices, superaturum putes. Neque enim deerit, qui pro illis verisimilia Spartæ respondeat. Verum enimvero siquidem ego tibi nostra recensui, quæ tibi non admodum placuisse videntur: videor mihi non iniqua postulaturus à te, ut vicissim mihi narres, quo pacto vos Scythæ vestros juvenes exerceatis, quibus gymnasiis educetis, & quomodo viri fortes evadant. *Ana.* Æquissima sunt, ô Solon, quæ postulas. Atque ego Scytharum instituta narrabo, fortè non admodum gravia, nec quæ vestris respondeant. Nos enim ne in maxillam quidem alicui plagam illidere auderemus, meticulosi cùm simus. Verùm qualiacunque sunt ego dicam. Quanquam si videtur, ea de re colloquium in crastinum differemus: ut & quæ dixisti quietiùs apud me revolvam: & quæ sunt dicenda, memoria percurrens colligam. In præsentia verò his dictis abeamus. Iam enim advesperascit.

DE

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ. | DE LVCTV.

ARGVMENTVM.

Sub prosopopœa patris filium lugentis, & filii ad illius querelas respondentis, reprehendit earum rerum vanitatem, quæ à superstitibus in sui solatium fiunt pro defunctis: quales sunt curiosa sepultura, lamentationes, inferia, ludi funebres, & cœnæ exequiales. Quarum rerum nulla sensus ipsorum pertingit.

Ἄξιόν γε θεωρῆσαι τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παρεμυθημένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ἀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις, ὡς ἀδύρηνται, ἢ μὴ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην κατ' ἀξίαν ἐπιτάμνοντες σεφῶς, ἤτ' εἰ ποτηρὰ ταῦτα, καὶ λύπης ἄξια, ἤτε εἰ τύναντίον ἡδέα, καὶ βελτίω τοῖς παθήσι, νόμῳ ἢ, καὶ συνηθείᾳ τῇ λύπῃ ἐπιτρέποντες. ἐπιδὴ τινων ἀποθάνῃ τις, ἔτω ποιοῦσι. μᾶλλον ἢ σοφτερόν εἰπεῖν βούλομαι ἅπασι τοῖς αὐτὸ δὴ τοῦτο δεινότατα δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔχειν φασιεροῦν, ὅπως ἐνεκα τὰ περιττὰ σκεύη ἐπιτηδεύουσιν. ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὡς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς ἅτε τύποις πεισθέντες, καὶ νόμον θέμενοι, τῶν ποιητῶν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, ἅδου ὑποδεξάμενοι. μέγαν

Operæ pretium sanè fuerit observare ea, quæ in luctu vulgo cùm dicuntur, tum fiunt. Item quæ dicuntur ab iis qui eos consolantur: & ut non ferenda putant lugentes ea quæ sibi ipsis acciderunt, & iis quos flent. Cùm haud quaquam per Plutonem & Proserpinam pernoverint mala-ne sint ista, & dolenda, an contrà jucundiora, melioraque iis quibus accidunt. Sed ex more & consuetudine dolorem accersunt. Itaque cùm mortuus fuerit aliquis, ad hunc modum faciunt. Quin potiùs volo tibi narrare, quas de morte opiniones habeant. Sic enim palam fiet quorsum supervacanea illa moliantur. Hominum quidem multitudo, quos sapientes isti [1]vocant idiotas, [2]Homero, Hesiodo, reliquisque fabularum authoribus, super his fidem habentes, & illorum poësim pro lege ducentes, locum quendam sub terra profundum esse putant, quem [3]Tartarum vocant. Eum existi-

1 *Vocant Idiotas*] Ἰδιώτης ὁ ἀπολιτεύτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. leg. Cic. 7. Verr. *Cogn.*

2 *Homero*] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci dialogum. *Idem.*

3 *Tartarum*] Tartarus Hesiodo is locus est in quo Saturnus & ejus comites continen-

ἦ, καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν, καὶ ἀφίλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φαίζεται δικεῖν ἐκεῖνος τὸ κλῆρον τὸ ἑαυτῶν ἴκανον. βασιλεύει δὲ ἐκείνου καὶ ἀδελφὸν ἑαυτοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκληκόσιν, ὡς μοι δοκεῖ καὶ τοιοῦτόν τινα θεσμὸν εἶναι, ἀφ' οὗ τὸν πλοῦτον τοῖς νεκροῖς τῇ ἐκφορᾷ τιμωμένοις. τοῦτον δὲ Πλούτωνα, τὸν παρ' αὐτοῖς πολιτείαν, καὶ τὸν κόσμον βίον κατασκευάσαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἅπαξ τὸ ἀποθανόντων. κατασκεδάσθαι δὲ αὐτοὺς, καὶ σποράδην εἶναι, κατὰ τύχην δεσμοῖς ἀφύκτοις, ὑδενὶ τὸ παράπαν ἐξ ἀνάγκης ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος καὶ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μειζόσιας αἰτίας. ἐξαρέσθαι δὲ τὸν χόρον αὐτῶν πολυμοῖς μεγάλοις τε, καὶ φοβεροῖς, καὶ οὐκ μόνον τὸ ὀνομάστον. Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὸ τοιοῦτο κέλευθον. τὸ δὲ μέσον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη περᾶσται, ὡσεὶ δυσχερῶς τοῦ ἀπαντῶντος, ἢν οὐκ ἐνὶ ἀφαλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ δὲ πορθμέως. βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς πολλοῖς, καὶ ἀφορμὴ πολλὴ, καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτῷ ἀφικέσθαι ἄλλῳ ἢ τὸ νεκρὸ τὸ ὀρίσαν. ἔστι δὲ αὐτῇ τῇ κρηπῖδι, καὶ πύλη, οὐσα ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδοῦς δὲ βασιλέως

existimant magnum & spatiosum esse, atque opacum & caligionosum: qui tamen istis illustrari nescio quomodo videtur, quò singula quæ illic sunt, introspiciant. Tum regnare in hoc specu Iovis fratrem, cui nomen Plutoni, ut mihi retulit, quidam harum rerum peritus, eò quòd mortuorum copia sit dives, hoc nomine cohonestatum. Porrò Plutonem hunc inferorum remp. & manium vitam hunc in modum constituisse. Nam sorte obtigisse huic, ut vita defunctis imperaret. Quos ubi receperit, & assumpserit, vinculis inenodabilibus coërcet, nulli prorsus permittens ut ad superos redeat, præterquam admodum paucis ex universo ævo, idque gravissimis de causis. Circumluitur autem regio illius, fluviis & magnis, & horrendis, vel solo nomine: siquidem [1] Cocyti, Pyriphlegethontes, atque hujusmodi vocabulis appellantur. Quòdque est gravissimum, præjacet [2] Acherontica palus, quæ prima excipit obvios, quam non possis transmittere, neque transire sine vectore. Nam & profundior est quàm ut pedibus transiri possit, & spatiosior, quam ut tranari queat. In summa hujusmodi est, ut nec avium manes possint eam transvolare. In ipso descensu, portaque quæ est adamantina,

Æa-

tinentur: sæpè tamen pro loco inferorum capitur, Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & Campis Elysiis scripsit accurate Virg. ex Gobria Mago. apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum pœnis Cœl. lib. 6. c. 9. Dicitur autem Tartarus à ταρὰ ἦω vel à ταρταρίζειν. *Cogn.*

1 *Cocyti*] Κωκυτὸς à luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri Odyss. κ. ex Styge manat, de quo Senec. Hercul. fur. & Virg. 6. Æn. *Idem.*

2 *Acherontica*] Inferorum fluvius à nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio, Virg. 2. Georg. & 6. Æneid. *Idem.*

Αἰακὸς ἐστ, τὸν φρουρὸν ἱππότης ἀμφιβρότης. καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τριφάλης, μέγας κερβερος, τὸν μὲν ἀφικνουμένους, φίλιόν π, καὶ αἰρυτικὸν εὐσυνάλιπτον. τὸν δ' πειρῶντας ἀποδιδράσκειν, ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. πίεσιωθέντας δ' τὸν λίμνην ἐς τὸ ἴσον, λεπτῶν ὑποδύχετον μίγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κομῶντι, καὶ ποιᾷ, μνήμης πολίμιον. λήθης γὰρ λιβητὸν αὐτόμασμα. ταύτῃ γὰρ ἀμέλει διηγήσασθαι τοῖς πάλαι, ἐκεῖθεν ἀφιλμένοι, Ἄλκηστίς π, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ δ' Αἰγέως, καὶ ὁ δ' Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, μέγα σημοὶ, καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅ πάντες τ' πηγῆς. ὃ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν. ὁ μὲν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δίωας οὖσαι, καὶ τῶν ὅλων διαστοιλαν ἔχουσιν. ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὸν ὄχλον σωδιαπαύουσιν, ὄχλος πολὺς, ἐρινύες π, καὶ ποιναὶ, καὶ φόβοι, καὶ ὁ Ἐρμῆς. ἔστ μὲν γὰρ αἰεὶ συμπαρών. ὑπαρχοι δ', ἐ σατραπαι, ἐ δικασταὶ, καὶ ἥντιν' δύο, Μίνως π, ἐ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ δ' Διός. ὅτι δ', τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τ' ἀνδρῶν, καὶ δικαίους ἐ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν πιὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ σωισόμενοι.

[1] Æacus est, regis patruelis, cui mandata est custodia: juxtaque ipsum [2] canis triceps, sævus admodum qui advenientes amicè, pacateque intuetur: sed siquis aufugere conetur, allatrat, territosque in specum redigit. Iam eos qui transmissa palude sunt ingressi, pratum amplum excipit, [3] asphodelo consitum: atque infensus memoriæ fluvius, ideoque [4] Lethes nomen ei inditum. Nam hæc priscis illis mortalibus narrarunt, qui illinc redierant: nempe Alcestis, & Protesilaus Thessali, & Theseus Ægeo prognatus, & Homericus Vlysses, graves admodum, & fide digni testes, qui ex fonte illo mihi videntur non bibisse, alioqui eorum non meminissent, Itaque Pluto, & Proserpina, ut aiebant illi, remp. administrant, rerumque omnium dominatum obtinent. Quibus inserviunt, & in administrando principatu adjuvant, ingens turba, furiæ, pœnæ, terrores, ac Mercurius, quanquam his sanè non adest perpetuò. Præfecti autem, & Satrapæ, judicesque sedent duo, Minos, & Rhadamanthus, uterque Cretensis, uterque Iovis filius. Atque hi quidem bonos ac justos viros, qui cum virtute vitam exegerunt, ubi jam multi collecti fuerint, velut in coloniam quandam emittunt in Elysium campum vitam optimam ibi vi-

1 *Æacus*] Tres sunt inferorum judices, de quib. Virg. 6. Æn. Ovid. in Ibin. Iovis filii fuere, Æacus ex Ægina Asopi filia, Minos & Rhadamantus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciæ rex, ille Cretæ. *Cogn.*

2 *Canis triceps*] Cerberus à poëtis fingitur esse canis triceps inferorum custos. *Idem.*

3 *Asphodelo*] Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque manes eo vesci. Hesiod. lib. 1. oper. *Idem.*

4 *Lethes*] Lethæi amnis à Ptolemæo & aliis fit mentio, dicitur λήθη ἡ λίμνη ab oblivione. *Idem.*

1 *Le-*

μένης. ἂν δέ τινας τῶν ποιητῶν λέγουσι, τοῖς ἐρινύσι δεδομένους, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπίπτουσι, καὶ λόγον τῶν ἀδικίας κολασθησομένων. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, τροχηλατοῦσί τε, καὶ καταῤῥάττονται, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τοῖχοι συμφερόμενοι, καὶ λίθοις ἐκκυλίονται, ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποπνιγῆναι. οἱ δὲ μέσοι βίοι πολλοί ὄντες ἔτι, ὁ τοῦ λειμῶνος πλανῶνται ἀνθος τὸ συμφόρητον καὶ ἡγεμόνες, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρίφονται δὲ ἄρα τοῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τοῦ τάφου. ὡς εἴτε μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενής, εἴτε ἔτος νεκρός, καὶ λελοιπώς, ὁ αὐτοῖς πολιτεύσας. τοιοῦτοι ἄτοπα ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς, ὥστε ὀπιδόν τινα ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, εὐθὺς μὲν φέροντες ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατίθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τῶν ναυλίαν ἀγησόμενον, ὃ ἔστιν ὑπερ ἐξεπίστατος ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχρηᾶ δραχμὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις ἀτιμητὸς, ἢ μακεδονικὸς, ἢ αἰγινητικὸς ὀβολὸς, ἐπεὶ ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. ἔτι γὰρ ἂν, ἐ δεδεξάμενος τὸ πορθμεῖος, ἀναπέμπει πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνεῖται. μὴ τοίνυν, λέγοντες αὐτὰς, ὡς οὐκ ἱκανῆς τῶν κάτω λίμνης λυτρῶν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, περιάγωσι, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶν δηλονότι

victuros. Quòd si malos aliquos ceperint, hos furiis traditos, in impiorum locum ejiciunt, pro ratione malefactorum puniendos. Quo in loco quid tandem mali non patiuntur? torti, exusti, à vulturibus arrosi, rota circumacti, saxa sursum volventes. Nam Tantalus in ipsa palude stat, in periculum adductus, ne siti moriatur infelix. Alii verò mediæ vitæ, qui sunt complures, vagantur in prato sine corporibus, facti umbræ, & ad tactum ceu fumus evanescentes. Aluntur autem nostris libationibus, inferiisque, quæ sepulchris inferuntur. Adeò ut sicui nullus sit in terra reliquus amicus, aut cognatus, hic mortuus jejunus ac famelicus inter illos versetur. Hæc adeò validè vulgi animos pervaserunt, ut simulatque familiaris quispiam mortuus fuerit, primùm obolum illi in os indant, ut sit portitori, trajectionis merces, nec illud priùs expendant, cujusmodi numisma legitimum sit, ambuletque apud inferos, & apud illos valeat, Atticus-ne, an Macedonicus, & Æginensis obolus, neque multò satiùs esse non posse naulum solvere: cùm sic futurum sit, ut non recipiente portitore, postliminio redeant in vitam. Post hæc [1]lotos eos, ac si tartarea palus non satis sit idonea lavandis iis, qui ibi degunt, optimisque unguentis uncto corpore, quod jam fœtore vincitur, tum coronatos pulcherrimis floribus, proponunt splendide vestitos, ne videlicet per

1 *Lotos.*] Lavabant Ethnici olim sepulturæ danda corpora, Eurip. in Hecub. ὡς παῖδα λυτρῶσ τοῖς πανισταῖσι λόσω. Cogn.

ἀξὶ τὴν ὁδὸν, μηδὲ χαμαὶ βλέπουθ' τὸν Κέρβερον. οἰμωγαὶ δ' ἐπὶ τούτοις, καὶ κοπετὸς γυναικῶν, καὶ ὀδυρμὸς πάντων, δάκρυα, καὶ πένθος τοῦ θάπτοντος, καὶ παραψαλλομένη κόμη, καὶ φοινισσομένων παρειαί. καί τις ἐσθῆτα καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσῃ. καὶ οἱ ζῶντες, οἰκτρότεροι δὴ νεκροῦ. οἱ μὲν, ὃν χαμαὶ καλινδοῦντα πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ὀράτωσαν πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁδὲ, εὐκόσμων, καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς προκείμενος, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος. εἶτ' ἡ μήτηρ, καὶ τὴ Διὸ ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν ἀποκλήων, καὶ ἀνακαλύπτεται αὐτῷ, ἀποκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα δ' ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ, φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ μειρακίας ἀφίησι. τοῦτος ἂς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γελοῖόν τι φθεγγόμενος, καὶ ἀδόκητόν τινα ἐκφέρων τῶν ὀνομάτων, τέκνον ἡδύτατον, οἴχῃ μοι, καὶ πέθανες, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἐν τῷ ἄθλιον καταλιπών, ἀγαμήσας, ἀπαιδοποιήσας μέν, στρατευσάμενος, ἀγεωργήσας, σὺς εἰς γῆρας ἐλθών. ἀκαμάτου πάλαι, ἀδὶ ἐφθονήσω τέκνων, ἀδὶ σὺ συμποσίου μὲν τῶν ἡλικιωτῶν μεθέξῃς. ταῦτα γὰρ, καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν ὑὸν διαζῆν μὲν ἐν τύμβῳ, καὶ ἐπιθυμεῖν δὲ μὴ τῶν παλαιῶν, ἀδωσαζῆν μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημι; πόσοι γὰρ δὴ ἵπποις, καὶ παλλακίδας, οἰδὲ, καὶ οἰνοχόους ἐπικατέφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὰ ἄλλα κόσμου συσκα-

per viam algeant, ne-ve à Cerbero nudi conſpiciantur. Accedunt ad hæc mulierum ejulatus, omniumque lachrymæ, pectorum planctus, comæ dilaniatio, genarum cruentatio. Alii veſtem diſcerpunt, & pulverem capiti inſpergunt, adeò ut viventes, ſint mortuo miſerabilores. Nam illi ſæpenumero humi volutantur, capita ſolo allidunt: hic verò decorus ac formoſus, & eximiè coronatus, ſublimis propoſitus eſt, & excelſus, velut ad pompam adornatus. Deinde mater, atque adeò pater, ex mediis cognatis progreſſus, & mortuo circunfuſus (nam finge juvenem aliquem, ac formoſum eſſe propoſitum, quò magis in hunc competat actio fabulæ) abſurdas ac ſtultas voces emittit: ad quas reſponderet mortuus, ſi vocem reciperet. Ait enim pater, flebili quadam voce verbum unumquodque in longum producens, fili jucundiſſime, periiſti mihi, mortuus es, & ante diem præreptus, miſero me relicto ſolo. Non duxiſti uxorem, non genuiſti liberos, non militaſti, non coluiſti agros, ad ſenectam non perveniſti. Non comeſſaberis poſthac, non amabis fili, neque cum æqualibus in compotatione inebriaberis. Hæc atque id genus alia dicit, ratus filium rebus his etiam poſt obitum egere, ac deſiderare quidem, verùm potiri non poſſe. Sed quid hæc loquor? Quot enim ſunt, qui equos ac concubinas, quique pincernas in funere mactarunt, qui veſtem reliquumque mundum concremarunt,

1 Εἰ λάβοι φωνήν] Suſpenſa oratio uſque in paginam ſequentem ubi ait εἶπεν ἂν ἂν ὁ πατὴρ. Marcil.

1 Καὶ

σθαλέξαι, ἢ συληκυθήρυξαι, ὡς χρησομένοις σοὶ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν πάντα; ὁ δ' ἂν πρεσβύτης ὁ πενθῶν, ὥστε πάνυ πολὺ τοῦ ὄντος ἔρηκε, καὶ ἐπὶ τούτοις πολείονα, ἅπερ ἔδει παιδὸς εἵνεκα πραγμάτιον ἔοικεν, οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, ἀλλ' ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ ἢ σέθεν, ἅπερ μᾶλλον αὐτὸς. φρονεῖν γὰρ ὅτου, καὶ μεγάλως ἐκείνου ἦν ἐν ἄνδρὶ τὸ βοᾶν. ἱκανὸς γὰρ δὴ ὡς ἑαυτῷ διῆται βοᾶν. λοιπὸν δ' ἦν ἐκείνου τὸ παρόντων ἕνεκα ταῦτα λαβεῖν, ἅθ' ὑπ' αὐτοῦ ἐκ πάντων ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰδότα, ἅθ' ὅπου κεχώρηκε. μᾶλλον ἢ ὅπου τὸ βίον αὐτῷ ἐξεύρεσθαι ὁποῖός ἐστιν. ἐ γὰρ ἂν τῷ ἐξ αὐτοῦ με πάσασθαι ὡς τὸ τοῦ διὸς ἐδυσχέρανεν. εἴποι δ' ἂν ἴσως ὡς αὐτὸν ὁ παῖς, ὦ δαιμονιώτατε Αἰακὲ, καὶ τὸ Αἰδωνέως ὡς ὀλίγον ἢ σμικρὸν ὑπερκύψαι, καὶ τὸ πατέρα παύσαι μαζιόζοντα, ὦ κακοδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δὲ μοι περίχεις πάσμασι; παῦσαι πλόμβῳ τῷ κώμῳ, καὶ τὸ ὠθούμενον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσας. τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς, καὶ δύσμορον, πολύ σε βελτίω, καὶ μακαριώτερον γεγονημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγχρώμομαι, οἷος εἶ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐρυθριδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως, νεκρὸν ἔχρων σαθρὸν, πολλὰς τελακούδας, καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελούμενα δὴ τοῦτα, ὦ δαιμόνιον ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάκαιρε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ ὧδε τὸν βίον, ἐ μηκέτι μειρύξομαι; ἢ τὰς πόσεις ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐδέσματα, καὶ ἀφροδίσια, καὶ δέδιας μὴ τούτων σοὶ δεὴς χρώμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ οἶσθας ἢ ὅπ τὸ μὴ δίψαν, πολὺ κρεῖττον ἢ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινᾶν, ἢ φα-

runt, aut cum cadavere sepeliérunt, perinde quasi iis illic sint usuri, & apud inferos fruituri? At senex iste luctum agens, hæc omnia quæ dixit, atque his etiam plura, neque filii causa tragicè jactare videtur, ut quem sciat non auditurum, etiamsi Stentorem clamore vincat: neque rursum sua ipsius gratia, ut cui satis erat cogitare, & cognoscere, etiam sine clamore. Nemini enim opus est, ut apud sese clamet. Supereſt igitur, ut hæc nugetur ob eos qui adsunt: cùm nesciat, neque quid filio acciderit, neque quò concesserit: imò cùm neque sua ipsius vita, cujusmodi sit, perpenderit. Neque enim ceu rem acerbam graviter ferret, illum ex ea demigrasse. Filius igitur ita huic respondérit, exorato Æaco, & Plutone, quò liceat tantisper è specu proferre caput, & patrem insanientem compescere. Homo infœlix, quid clamas? quid mihi molestus es? desine vellicare comam, & vultus lacerare cutem. Cur mihi convitium facis, & miserum appellas, & infortunatum, qui jam sim te multò tum melior, tum fœlicior? aut quid acerbi mihi putas accidisse, An quia non sum factus senex, qualis tu, capite calvo, facie rugosa, incurvus, genibus segnis, in summa totus ætate putris, multis expletis Triacadibus, & Olympiadibus: denique & istud, apud testes tam multos delirans? O demens, quid tibi videtur in vita boni, quo non posthac simus fruituri? nimirum potationes, cœnas, vestem, venerea, eoque metuis ne horum penuria peream? Non intelligis, longe bellius esse, non sitire, quàm bibere? non esurire, quàm

γᾶν, ἢ τὸ μὴ ῥιγοῦν, ἢ ἀμπεχόνης εὐπορίαν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἄοικος ἀγνοεῖν, διδάξομαί σε ἡλιθίστερον. κλαῦσον δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπερβολῆς, βόα, πένθει ἄθλιον, σύκτα δίψησις, σύκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οὐχὶ μοι κεκράδηκεν, σὺ φρενῶν τὰς νόσους, ἢ πυρεθὸν ἔπι δεδιὼς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον. σὲ ἔρως οὐ δαιάσει, ἢ ἢ σωφροσύνα ἀφαιρήσεται, οὐδὲ ἀπαλγήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς ἢ ἡμέρας. ὦ σὺ συμφορᾶς. οὐδὲ κωφροσυνήσει, χάρων ἡμέρῳ, οὐδὲ ὀχλήσεις ἔσῃ τοῖς υἱοῖς, βλεπόμενος. ἂν τοῦτο λίγης ὦ πάτερ σὺ οἷος πολὺ ἀλιθίστερος, κ) γελοιότερος σαυτὸν ἐρεῖς; ἀλλὰ μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, [1] καὶ ἀληθὴ τὰ παρ' ἡμῶν ζόφον, κ) τὸ πολὺ σκότος. καίτοι δίδας μὴ σοι ἀποπνιγῇ [2] κατακαλυφθεὶς ὑπὸ μνήματος; χρὴ δ' αὐτὸν τοῦτο λογίζεσθαι ὅτι τὰ ὀφθαλμῶν ἀφανισθέντων, ἢ ἐ τὴ Δίκα κρύπτων μιτ' ὀλίγον, ἄρα κρῦσαί με δυνήσεται, ὅτε σκότος, ὅτε φῶς ὁρᾶν δυνησόμεθα. καὶ τοῦτο μὲ ἴσως μέτρια. τί δέ με ὁ κοσμῶν ὑμᾶς ὄφις, καὶ ἡ πρὸς τὰ αὐλὸν αὐτὴ περιστροφία, καὶ ἡ τῶ γυναικῶν ἐδὲι τὰ ἡλίου ἀμοιρεῖα; τί δ' ὁ ὑπὲρ τὰ τάφα λίθος ἐπεφασμένος; ἢ τί ὑμῖν δοκεῖτε τὰ ἄπερθεν ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κρυπτόμενον αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς. καὶ μέχρι τὰ ἄδε ἀνήκεσθαι; τὰ μὲ γὰρ ἐπὶ τὰ κρηπιδώματα, καὶ αὐτὸι ὁρᾶτε οἶμαι, ὡς τὸ μὲ νοσημάτων τὰ παρεσπασμένα, ὁ κροκὸς δηλαδὴ, ὅπω εἰς τὰ ὑγρὸν οἴχεται, quàm edere: non algere, quàm veſtibus abundare? Age igitur, quandoquidem ignarus videris, docebo te lugere veriùs. Itaque redintegrato luctu, clama, fili miſer, non ampliùs ſities, non ampliùs eſuries, non amplius algebis. Periiſti mihi infœlix, qui morbos effugeris, qui febrem jam non timeas, non hoſtem, non tyrannum. Non te cruciabit amor, non pervertet coitus, neque hujus cauſa bis ter-ve per diem rem tuam diſſipabis. O calamitatem! Neque contemnèris factus ſenex, neque moleſtus eris juvenibus, ſi conſpiciaris. Hæc ſi dixeris pater, annon putas te multò veriora, magiſque ridicula dicturum, quàm illa quæ modò? At vide num hoc te malè habeat, quum caliginem, multaſque tenebras quæ ſunt apud nos, cogitas. An metuis ne in monumento ſuffocet incluſus? Verùm in his illud perpendendum eſt, oculis putrefactis, atque adeò exuſtis (ſiquidem me paulò pòſt cremare decreviſtis) nihil opus fore, nec ad tenebras, nec ad lumen aſpiciendum. Atque hæc fortaſſis utcunque ſunt ferenda. Verùm ejulatus ille veſter, quid prodeſt mihi? aut quid planctus pectorum ad tibiæ modos? aut quid mulierum immodica lamentatio? quidve ſaxum coronis ornatum quod ſepulchro imponitur? aut quid valet, quod merum infunditis? Num putatis illud ad nos deſtillaturum, & ad Orcum uſque permeaturum? Nam de parentalibus, ipſi quoque ni fallor, videtis quod ex apparatu potiſſimum ad nos redire debuerat, id fumo correptum, ſurſum in cœlum abire,

1 Καὶ δίκαιον ἢ παρ' ἡμῖν ζόφον] Ὅτι δίκαιον τ. π. ἡ. ζ. Marcil.

2 Κατακαλυφθεὶς ὑπὸ μνήματος] Ἐν ἐπιμνήματι, *in ſuperpoſito monimento*. Idem.

τοι, μηδὲν τῶν ἡμῖν ἐνόντων τὰς κύστεις. τὸ δὲ κοθαλοσπόμμον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐπεὶ ὃς εἰμὴ τῷ ἀποδῶ ἡμῖν σιτηδὲ πίστις ἄλλη. ἐχέτω ἄπορον, μὴδ' ἄκαρπον ἡ τοῦ Πλούτωνος χώρα, μὴδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σῖτα μεταπεμψώμεθα. ὥστε μοι νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε, καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆδε ἀνάγκη χάσαι· διεκώλυεν δέ μου ὀδύνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς με τὰς σαγήνας ἀπεσφίγξατε. ὡς ἄρα μου εἰσπόνει, τέλος θανάτοιο κάλυψε. πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφείς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰόμεθα διαφθαρῆναι ἂν αὐτὸν εἰπεῖν, ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι ἓ βοῶσι. καὶ μεταστενάξαντά που ἡλιῶν σοφιστὴν, πολλὰς συρεληχθὲν παλαιὰς συμφορὰς, τύτῳ σωαγωνιστῆ, καὶ χρυσοῦ τε ἀνοίας καταχρῶντας, ὅποι ἂν σωῖν ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. καὶ μέχρι μὲν ἡλιῶν, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀφειδηρείας. τὸ δὲ λοιπὸν τύτων. διελόμενοι καὶ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην, ἔκαυσεν. ὁδὲ πέρσης, ἔθαψεν. [1] ὁ δὲ ἰνδὸς, ὑάλῳ τὸν χρῖει. ὁ δὲ σκύθης, κατεδίδε. παραχρίει δὲ ὁ αἰγύπλιος. ἔτος μέντοι, λέγω δὲ ἰδὼν, ξηράνας τὸν νεκρὸν, σωέθηκεν, καὶ συμπότην ἐποιήσατο. πολλάκις δὲ ἐγὼ διορύχων χρημάτων ἀνδρὶ αἰγυπλίῳ, ἔλυσα τῶν δεσμῶν, εὑίσκοντι ἢ ὁ ἀδελφὸς, ἢ ὁ πατὴρ

abire, neque quicquam juvare nos qui in inferis degimus. Porrò quod superest, pulvis est inutilis, nisi creditis nos cinere vesci. Non est usque adeò sterile, & infrugiferum Plutonis regnum: neque nos destituit asphodelus, ut à vobis cibos huc deportemus. Itaque per Tisiphonem juro, jamdiu mihi subibat, ea quæ faciebatis, & dicebatis, cachinno excipere: sed prohibebat linteum ac lanæ, quibus mihi fauces obligastis. Atque ita profato mors ultima lumina clausit. At per Iovem, si mortuus hæc dicat reversus, in cubitum reclinatus, annon rectissimè dixisse videbitur? Attamen hi stolidi vociferantur, & accersito lamentorum artifice, qui multas calamitates in unum congerat, hoc adjutore, & chorago amentiæ utuntur, ubicunque cœperit ille, ipsi ad melos ejulatu respondentes. Verùm quantum ad lamentationes attinet, omnibus eadem est ineptiendi consuetudo. At deinceps sepulturæ rationem in varios dividunt modos. Nam [1] Græcus exurit, [2] Persa defodit, [3] Indus adipe suillo oblinit, Scytha devorat, condit Ægyptius. Atque hic quidem (rem à me visam narro) deficcatum cadaver, convivam & compotorem adhibet. Fit autem frequenter, ut Ægyptium aliquem indigentem pecunia, liberet egestate oppigneratus in tem-

1 *Græcus exurit*] Homer. in funere Patrocli docet Græcos cadavera combussisse. *Cogn.*

2 *Persa defodit*] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit. Cic. quod & Asiniis attribuitur Strabo etiam, sola, inquit, sepeliunt corpora Persæ cera oblinentes. *Idem.*

3 *Indus adipe suillo*] Inungebant cadavera, pollinctores & libitinarii, quæ in pyra mox cremarent. Virg. *Idem.*

1 E'μ-

χρόνῳ· ὁ καιρός. χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον ἀφανῆ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ παιδιαῖς ὁμοιοτάτα; καίτοι ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῷ μνήματι, ὥσπερ συναγορεύοντες, καὶ μαρτυρίαν, ἅμα τοῖς κάτω δικασταῖς τὸ νεκρῷ. ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὸ ἀφειδέστατον. καὶ πάρεισιν οἱ θανόντος, καὶ τοὺς γονέας ἀναμιμνήσκοντες τῷ πελάτῃ τάφου, καὶ πείθουσι γλίσχεσθαι ὡς οὐκ ἀπόντων μᾶλλον, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τελευτῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι δή του ὠθοῦσι, ὀδυρόμενοι, ἵνα σπασάμενοι τὰς ψυχὰς μεταπείσωσι δαίμονας. εἰ δὲ τοι παντάπασι κλαῖειν δέδογται, αὐτῷ τοι τοῦτο ἕνεκα χρὴ μὴ λάθοντα εἶναι, ἵνα ἐς ἀφανισμὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὸ μέγα θῶ. τό τε δὴ τὸ πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδοῦσιν δύο τοῦ Ὁμήρου ἔπη. Καὶ γάρ τ' ἠῦκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ, Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶ νίκην πεινῆντα Ἀχαιούς. οἱ δὲ, ἁπλοῦντα μὲν, αἰσχυνόμενοι τὸ σῶμα, καὶ δεδιότες, οἱ φανέντα μὴ τῷ τελευτῷ τὸ φιλοτέκνον τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμφύοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν τὰ τοῖς πένθεσι γινόμενα, ἀφ' ὧν τοῖς πολλοῖς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν ὁ θάνατος οἴεται.

tempore vel frater: vel pater. Nam tumuli, pyramides, columnæ, tituli, ad breve tempus duratura, an non ſupervacanea, & ludicris ſimillima? Sunt verò qui ludos quoque inſtituerunt, ac funebres orationes ad ſepulchrum habuerunt, tanquam patrocinantes, ac teſtimonium mortuo perhibentes apud judices infernos. Præter hæc omnia, eſt exequialis cœna. Hic adſunt neceſſarii, qui defuncti parentes conſolantur, ſuadentque uti cibum capiant, quanquam non illibenter per Iovem ad id compelluntur illi, quippe perpetuum jam triduum enecti fame. Et quò uſque quæſo flebimus? ſine quieſcant defuncti manes. Quod ſi tibi deliberatum eſt omnino flere, vel ob hoc ipſum cibus eſt capiendus, quò tanto luctui par eſſe poſſis. Tum denique, tum ab omnibus duo verſus Homerici recitantur:

Namque cibi meminit Niobe formoſa capillis.

Item:

Non lugere ſinit defunctum ventre Achivos.

At capiunt quidem illi, ſed initio pudibundi, verenteſque ne poſt chariſſimorum obitum videantur adhuc affectibus humanis obtemperare. Hæc, atque his longe magis ridicula reperiet, quiſquis obſervarit ea quæ fiunt in luctu: propterea quòd vulgò exiſtiment, mortem ſummum eſſe malum.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

RHETORVM PRÆCEPTOR.

ARGVMENTVM.

Oratio didascalica est. Duas vias ad eloquentiam adolescenti præscribit: priorem quidem asperam & prælongam, sed veram & rectam, quam etiam ad virtutem parandam ingredi opus est: alteram brevem ac facilem, sed quæ ad improbitatem perducat: quam ironica quadam epitrope obeundam adolescenti proponit. Scilicet alludit ad suorum temporum mores, quibus ut quisque indoctissimus & impudentissimus erat, ita pro præclaro habebatur. Utrique autem viæ doctorem addit, & fingit.

1 Ἐρωτᾷς ὦ μειράκιον ὅπως ἂν ῥᾴστως γένοιο, καὶ τὸ σημαινόμενον τοῦτο, καὶ παρ' ἡμῶν ὀνομαζόμενος σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. ἀτεχνῶς γὰρ εἶναί σοι φῄς, εἰ μὲ τοιαύτην παρὰ τὴν δυνάμιν σεσοφάκοιο σὺ τοῖς λόγοις, ὡς ἅμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων, καὶ λαμπρὸν πᾶσι, πρᾶγμα δύσκολον ἄκουσμα τοῖς ἔπειτα ἀκούειν. καὶ δὴ πῶς ἐπὶ τοῦτο ἀφίξεσθαι ὁδοὺς, αἵπερ εἰσὶν εὐθεῖαι συμφέρειν. ἀλλὰ ἁδεῶς φρόνει ὦ παῖ. καὶ μάλιστα ὁπόταν νέος τις αὐτὸς ὢν, ὀρεγόμενος τῆς ἀρίστης, οἶσθ' εἰδὼς ὅτι ἂν τοῦτο σκοπεῖσθαι, ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν ἡγῇ, καθάπερ νῦν σὺ τοῦτο αἰτούμενος πρόσεισθι. ὥστε ἄκουε τοίνυν ἐπ' ἐμοί. καὶ πάνυ θαῤῥῶν, ὡς μάλιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γνῶναί τι τὰ δέοντα, καὶ ἐμοὶ δόξαι αὐτὰ, ἵν' τοῦτο ἐθελήσῃς αὐτὸς ἐμοὶ φέρειν, οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ

Sciscitaris adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen, Sophista ipse censeri possis. Vitalem enim tibi vitam fore negas, ni talem quandam in dicendo vim assequaris, qua sis inexpugnabilis, & invictus, omnibusque admirandus, & suspiciendus, & celeberrimo nomine apud Græcos dignus videare. Ideo vias eò perducentes, quænam tandem sint, addiscere cupis. Quod non invideo, adolescens: in primis cùm tu ætate juvenili, rerum optimarum cupidus, nescius unde has comparares, consilium quæ res est sacra, petiturus me adiisti. Audi igitur quantum utique in me situm est, atque admodum bono animo, quò facultatem summam adipiscaris, & quæ sint necessaria cognoscendi, eaque eloquendi, si posthac iisquæ ex me audieris, acquiescere volueris, eaque assiduo labore

1 Ἐρωτᾷς] Scriptus videtur dialogus in Iulium Pollucem cujus exstat onomasticum. Hinc illud fere in fine hujus dialogi: ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς ἐξ Ἀίδαο, &c. Sic infra dialogus φιλοσοφιστὴς, in Polyeuctum Sophistam. *Marcil.*

2 Καὶ

μελιτῶν, καὶ εὐθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἐς ἣν ἂν ἀφίκῃ εὐθὺς τὸ τέρμα. τὸ μὲν γὰρ θερμὸν, καὶ σμικρὸν, καὶ ὀλίγης τε σπουδῆς δεόμενον, ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ ἐ ποιῆσαι πολλὰ, ἐ ἀχνυτῆσαι, ἐ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γὰρ ὁπόσοι τῶν μηδὲν ὄντες, ἐνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ τὴν Δί' ὀγκυέσθαι ἔδοξαν διὰ τὸ λίχνον. ὅμως δ', μὴ δόδιδι, μὴ δὲ πρὸς τὸ μέσῳ τε ἐλπίζομένων ἀποδυσπετήσῃς, μυρίας πυκὰς τὰς πόνους εὐπονήσειν οἰκήσεις. ὑ γάρ σε τραχεῖάν τινα, ἐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτι μεσὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναρίψας κεφαλῆς. ἐπεὶ ἐδὲν ἂν διεφέρομεν τὸ ἄνδρε, ὅσοι τὴν σωτῆρα ἐκείνην ἡγεῖσθαι, μακρὰν, ἐ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, ἐ ὡς τὸ πολὺ ἀπιγωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τὸ συμβαλεῖς; τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστη τὸ ἅρμα, ἐ ἐπιθυμώτατον, ἐ ἱππήλατον, ἐ καζόντι σὺν ποικίλῃ τῇ δυμηδίᾳ, καὶ τρυφῇ, λεῖ λειμώνων ὀδωδῶν, ἐ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ, καὶ βάδην ἀνιόντι, ἀνιδρῶτι ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, ἐ ἀχρώτιστος ὑ καμών. [1] καὶ νὴ Δί' ὑωχήσῃ καλακεί μενος, ἵππους, ὁπόσοι τὸν ἑτέρων ἑτροπτὸν ἀπὸ ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν σὺ τῇ ὑπωρείᾳ τὸ ἀνόδυ. ἔστι γ' δυσβάτων, ἐ ὀλισθηρῶν τε κρημνῶν μόλις ἀνίρποντας, ἀπακυλιομένους ἐπὶ κεφαλὴν ὀνίοτε, καὶ ποικὰ τραύματα λαμβάνοντας ἐπὶ τραχείαις ταῖς πέτραις. σὺ δ' πρὸ ποικοῦ ἄνω ἐστραφωμένος, ἀδιαμφισήτως ἴσῃ, ἄπαντα σὺ βραχεῖ

bore exercere, & alacriter viam capessere, dum ad metam perveneris. Cæterùm rem non exiguam captas, quæ non mediocri studio indiget, sed pro qua multos labores, multasque vigilias subire, ac quidvis sustinere convenit. Considera igitur quam multi qui antè nullius erant pretii, ob dicendi facultatem clari, divites, ac per lovem nobilissimi visi sint. Atqui ne timeas, neque ob speratorum magnitudinem desperes, ratus infinitos labores tibi perferendos. Non enim te per asperam, neque per arduam, ac sudoris plenam viam ducemus, ut ex media fessus regrediaris: siquidem nihil ab aliis differremus, qui per consuetam illam deducunt, longam, acclivem, laboriosam, atque ut plurimum desperatam. Sed nostri consilii præcipuum hoc est, ut per jucundissimam pariter, & compendiosissimam facilemque ac declivem viam, cum multa animi voluptate, deliciisque per florida prata, exquisitamque umbram, quieto, placidoque gressu conscendens, absque sudore summo insistas vertici, & veneris indefessus, ac per lovem, epuleris discumbens, ac illos qui per aliam incedunt viam in ascensus clivo ab edito despicias, adhuc per confragosa, & lubrica præcipitia, vix surrepentes, ac nonnunquam in caput devolutos, multaque vulnera cautium asperitate accipientes. Tu verò multò antè in summo coronatus, fœliciſſimus eris, brevi

[1] Καὶ νὴ Δί' ὑωχήσῃ κεκαλακεί μενος ἵππους, ὁπόσοι] Καὶ νὴ Δί' ὑωχήσῃ κεκαλακεί μενος ἵππου, ὁτιοῦν, &c. ἵππου ut ἵππομος, ἵππος, ἵππος, & id genus alia. Sic paucis interjectis μυρίους καὶ βιβλίων λαβών. Et infra ἄπαντα. Marcil.

ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ τῇ ῥητορικῇ μονονυχὶ κατώδων λαβών. ἡ μὲν ὑποχισις, ἄτω μεγάλη. ἀλλὰ πρὸς φιλίαν Διὸς μὴ ἀπιστήσῃς, εἰ ῥᾳστά τι ἄμμε, ἐ ἥδιστά σοι ταῦτα ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ γὰ Ἡσίοδον μὲ ὀλίγα φύλλα ἐκ τῦ Ἑλικῶνος λαβόντα, αὐθημερὸν μέλος ποιητὴν ἐκ ποιμένος ἀπέφηνε, κὴ ἥδε γῆων, ἐ ἡρώων γένος, κὰ τοχον ἐκ μουσῶν γλυκύμενον, ῥήτορα ἄ, ὃ πολὺ ἔνεργὲ τῆ ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐκ βραχεῖ καλαγήσαι ἀδυνάτου, εἴ τις ἐπαμφοῖν τὴν τέχνην οἶδεν; ὡς ἔγωγε ἐ διηχησάμην σοι Σιδωνίε τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ γνωμένην, κὰ τὸ ἀκύσαι ἀνόητον. ἦρχε μὲ γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθυρηκώς. ἤδει ἄ παντάχοσε τὸ δρᾶν ἀφεῖναι τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα Ἀλεξάνδρε κομίζοντας. ἐκ Περσῶν ἄ πολὺ ἐς Αἴγυπτον ἐχώρησε ἡ ὁδός. ἐπιτείνουσι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη. εἶτα ἀφ' Βαβυλωνίας, εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν. εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, ὥσπερ μηκίστης ἀνδρὶ δρόμῳ τεθραμμένῳ τάχιστα ἀφικνεῖσθαι. ἤχθετο ἂν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ. διότι Αἰγυπτίους τι θρᾴκιον ἀκούειν, ὅτι εἰχε ἀφίξεως ἐκπέμπειν τοῖς στρατιώταις τὰ δεκτὰ οἱ τῇδε αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, ἐγὼ σοι ἔφη ὦ βασιλεῦ ὑπισχνέομαι δείξειν ὁδὸν, ἐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τεταρταῖος, αὐτίκα μέλας ἐν Αἰγύπτῳ ἁτὸς ἔσῃ, κὰ εἶχεν οὕτω. τὴν

brevi universa quæ à Rhetorica promanant bona, propemodum dormiendo consequutus. Hæc utique promissio est admodum magna: verùm per Iovem amicitiæ præsidem, ne diffidas, si facillimè pariter, & jucundissimè hæc tibi nos demonstraturos affirmamus. Si enim Hesiodus cùm pauca ex Helicone folia accepisset, protinus ex pastore poëta evasit, & numine Musarum afflatus, Deorum & Heroum genus decantavit, an Rhetorem, qui est multo infra poëtices magniloquentiam, brevi evadere erit impossibile, ei qui compendiosissimam viam didicerit? Itaque ego tibi narrare volo Sidonii cujusdam mercatoris consilium, quod ob incredulitatem imperfectum, ac audienti inutile remansit. Imperabat jam Persis Alexander, cùm pugna Arbelis commissa Darium profligasset: ac oportebat undique per imperium tabellarios disponere, qui Alexandri ferrent edicta. Erat verò ex Persis longissima in Ægyptum via: siquidem montes circumire oportebat, hinc per Babyloniam in Arabiam venire, tandem peragratis longis desertis vix tandem in Ægyptum pervenire. Quod viginti longissimarum stativarum iter homo expeditus vigesimo die confecisset. Id ægrè ferebat Alexander, quoniam audiebat Ægyptios nonnihil tumultuari, nec habebat quo pacto quæ sibi agenda viderentur, Satrapis celeriter significaret. Tum mercator Sidonius, Ego rex, inquit, viam haud longam ex Persis in Ægyptum, me tibi ostensurum polliceor. Etenim siquis hos montes superarit, superarit autem triduo, confestim in Ægypto erit. Et sic se res habebat: verùm

Ale-

ἦν Ἀλέξανδρος, οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ χρῆσθαι τῷ ἐμπόρῳ ᾤετο. ὅτῳ τὸ παραδόξου τοῦ ὑπερβάτου ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό. ἔσονται παράδοξοι ὡς ὑδὸς οἱ κολοσσοὶ ῥᾴτερα δυεῖν μιᾶς ὁσῇ ἥλιος ἡμέρας, ὑπερπεζοδρόμησε τὸ ὄρος ὁπόσον Πέρσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἥξει δέ σοι ἐφ' ἵππου ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραψάμενος τοῦ λόγου, ἐκφανέσαν ἐπιδεῖξαι τῷ ὁδίτῃ. δύο γάρ ἐστον, οἳ ἐκ τῶν ῥητορικῶν ἄγαθῶν. ἔς ἱρᾶν ἐ μετρέμως μοι δυκεῖς. καὶ δῆτα, ἠρθρὸν, ἐφ' ὑψηλῆ καθίσαι, πάνυ καλῇ, καὶ ἐλεφαντίνῳ, τὸ δ' Ἀμαλθείας κέρως ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ, πανταχόθεν καρποῖς ὑπερῤῥέον. ἐν δεξιτέρᾳ δέ, μοι δοκεῖ τὸ τελεώτατον περιεῶσι ὁρᾶν, χρυσοῦν ὅλον ὅλως, καὶ ἐπέρασον. καὶ ἡ δόξα δ', καὶ ἡ ἰσχὺς περίεστον, ἐοικυῖαι ἑκατέρωθεν αὐτῷ, ἔρωσι μικροῖς ἐοικόσιν, ποθοῖς ἀπανθρακίζειν ἐοικόσι περιπλεκόμενοι ὁπόσοι ἂν τὸ Νείλου εἶδος γραφῇ μεμιμημένον. αὐτὸν μέ, κείμενον ἐπὶ κροκοδείλῳ τινὸς, ἢ ἱππεύοντα ἴδοιμι, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν αὐτό. μικροὺς δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα. Πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι. πείθοι δ' ἂν ἐκεῖ τῷ ῥητορικῷ οἱ ἔπαινοι.

Alexander non credidit: sed deceptorem esse mercatorem existimavit. Ita quam plurimis promissiones admirandæ incredibiles videntur. Sed cave idem tibi accidat. Etenim experientia cognosces, quòd nihil prohibebit te Rhetorem censeri, uno neque integro die, montem ex Persis in Ægyptum transgressum. Cæterùm volo tibi, quemadmodum [1] Cebes ille, primùm imaginem sermone describere, qua viam utramque ostendam (Etenim duæ sunt, quæad Rhetoricam perducunt) quam non mediocriter amare mihi videris. Illa itaque in eminenti solio sedet: admodum formosa, & aspectu eleganti, dextra tenens [2] Amaltheæ cornu fructibus scatens omnifariis. In altera verò puta te Divitias videre adstantes, prorsus aureas, & amabiles. Adsint etiam Gloria & Potentia: circum ipsam verò laudes permultæ, parvis amoribus similes involvantur volitantes undique instar Nili, si aliquando depictum illum vidisti, crocodilo alicui, vel equo fluviatili insidentem, sicuti in eo plerique depingunt: parvos autem puerulos, quos Ægyptii Peches vocant, circum ipsum lusitantes: tales & circum Rhetoricam laudes. Tu verò

1 *Cebes ille*] Cebes Thebanus Philosophus fuit discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Πίναξ, φερενίκῳ πίναξ Autores sunt, Laert. lib. 2. & Suid. sed præter πίνακα nihil extat. *Cæn.*

2 *Amaltheæ cornu*] Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum à duabus nymphis, Adrastea & Isida Melissei filiabus, hæ nutricaverunt illum capræ cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea, eam capram Iuppiter jam adultus in sydera retulit, vocaturque à Græcis αἴξ ἀφανίσ, hujus alterum cornu nymphis muticibus dedit videlicet officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet, hinc adagium ἀμαλθείας κέρας. Idem.

3 Πήχεις] Amores dicti πήχεις à statura. Philostrat. tabula Nili ἐφὶ ᾧ Νείλου οἱ πήχεις ἀδρύνονται, παιδία ξυμμάτερα τῷ ὀνόματι. Bourd.

ασσον δὴ σὺ ὁ ἐρασὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ἐπιβῆναι γυναικὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον, ὡς γαμήσειας τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα σοὶ ἔνεστιν ἔχοις, τὸ πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῖς γαμουμένοις. εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπηγορεύσεις τὴν ἄνοδον, καὶ τὸ πρᾶγμα ὄμοιόν σοι εἶναι δόξει, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρος αὐτὴν ἀπανθρώπῳ ἰδεῖσι; ἀτειχὴς μὲν ὀρείοις ἐπιπτῆναι ῥᾳδίως, Διονύσου πρὸς, ἢ Ἡρακλέης εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι διορμῶν. ταῦτά σοι δόξει τὸ πρῶτον. εἶτα μετ' ὀλίγον, ἑρᾷς δύο πάντως ὁδοῖς, μᾶλλον δὲ, ἢ μὲν, ἀτραπός ἐστι στενὴ, καὶ ἀνωμαλὴς, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρῶτα. καὶ ἤδη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, οὐ μάλα ἐπιτηδείως αὐτὴν. ὥστε οὐδὲν ἐμὲ δεήσει. ἡ ἑτέρα δὲ, πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος, τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον. ἵνα μὴ ἓ τοῖς αὐτοῖς λόγοις πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη βούτερα εἶναι δυσκάμπτου. πλὴν τό γε τοσοῦτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα σοὶ ἐστὶν, καὶ ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἴχνη τῶν ὀδοιπόρων ἔχει. εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά. καὶ ἔγωγε καὶ σοὶ συνῆλθον ἀσθενοῦντι, τοσοῦτος κόμων, οὐδὲν δέον. ἡ ἑτέρα δὲ, ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἵα ἐστὶν, οὐκ ἀδύνατά σοι. ἡ γὰρ ἐώρων νέου ἔτι ὄντος βέλτιον. ἀλλὰ τὴν ποιητὴν συνέπομαι ἀληθεύειν ὁμῶν, λέγοντα ὡς τὸν πόνον φύσας τὰ ἀγαθὰ. τόθι γὰρ εἶχεν ἵππος. ἀπενθῆ γὰρ ὁρᾷ τὰς πολλὰς μειζόνων ἀξιωμάτων, σύμπειρός τ' ἀρίστων ἢ τὸ

verò amator accedis; desiderans scilicet quàm celerrimè in summum evadere, ut quum ascenderis, eam uxorem ducas, illaque omnia habeas, divitias, gloriam, laudes, lege enim cuncta fiunt mariti. Inde quum appropinquaris monti, initio quidem desperabis, eaque res tibi videbitur, qualis Macedonibus apparuit Aornus, eam undique præruptam conspicantibus, & vix avibus transvolatu facilem: Baccho aliquo, vel Hercule si subruenda foret, indigentem. Et ita initio tibi videbitur. Deinde paulò pòst, duas cernes vias. Vel potiùs, altera est semita angusta, spinosa, aspera, multum sitis ac sudoris præ se ferens: quam jam antea [1] Hesiodus scitè ostendit, ita ut mei nihil indigeas. Altera verò lata est, florida, irrigua, qualem paulò ante dixi: ne eadem sæpius repetens, te qui jam Rhetor esse possès, detineam. Tantùm hoc addendum videtur: nempe asperam illam, & arduam non habere multa viatorum vestigia: sed si aliqua, ea valdè vetusta. Per illam ego miser ascendi, tantum laborans cùm haud necesse esset. Altera verò undique plana, nihilque habens confragosi, mihi non calcata, è longinquo apparuit, qualis sit. Haud enim cùm adhuc juvenis essem, quid optimum foret, cernebam: sed poëtam illum vera loqui existimabam, dicentem, Ex laboribus germinare bona. Illud verò minimè sic se habebat. Multos enim video absque labore in majorem dignitatem evectos, fœlici oratio-

1 *Hesiodus*] Hesiod. i. ἱργ. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumen verò molle, hinc Pythagoræ litera, de qua Virg. *Cogn.*

3 E'nul

λήμων, καὶ ὀδῶν. Ἐπὶ δ' ἓν εἰς τὸν ἀρχὴν ἀφικόμενον, εὖ οἶδα ὅτι λανθάσεις. καὶ ἤδη λανθάνεις ὑποπτεύων ἐ πρεσπτόν. ὡς δὲ ποιήσεις ἤδη, ῥᾴστα ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον ἀναβήσῃ, καὶ δύσκολος ἔσῃ, καὶ χαλεπὸς, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐμοὶ σοὶ φρονεῖν. ἱκανὸν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατῆσαι, καὶ πονεῖσαι. σοὶ δ', ἄπονος, καὶ ἀνεπίφθονα φυέσθαι πάσῃ, καὶ διαπρᾶξαι ἐπὶ τῷ Κρόνῳ. Δῆλος ἦν ἐξαπατῶν σοι κακοπαθὴς τις αἰὼν, ὑποσκελίζων, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολλὰ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς ὅλην ἡμέραν, λάρυγγι τινὰς ὁμοίῳ διεξιὼν, ἀγὸς εἰ ἕπαιζ οἱ τῶν ἀφελῶν μύθων, ὑποδυόμενος τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀμβλυωπῆ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τῷ χρόνῳ. καὶ φησὶν ἀδυήμενά σε ἕπεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὸν ῥητορικὸν, εἰ μὴ τούτων ὀδύσεσθαι, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δ' καὶ μικρόν τι παρβαίης, ἢ ἔξω τῶν δύο, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσῃ, σκιρτοῦσά σε τὸ ὀρθὸν ὀδὸν, καὶ ἀγύμνοις ἐπὶ τὸ γάμου. εἶτά σε κελεύσῃ ζηλῶν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἴσως παραδειγμάτων παραθήσεις τὸν λόγον, εὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῶν παλαιῶν ἐρασταί ἐστιν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρατῆτα, καὶ Νησιώτου, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς διῃρθρωμένα ταῖς γραμμαῖς. πόνου δ', καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδροποσίαν, καὶ τὸ αὐλιπαρὲς, ἀναλγησίαν τούτων, καὶ ἀποδημίαν φύσῃ. ἀδυήσατον γὰρ εἶναι ἄνδρα τούτων

tionum & viarum electione. Quum verò ad initium perveneris, probè novi te hæsitaturum. Iamque dubitas ad utram sit vertendum. Quid igitur jam tibi faciendum sit ut facillimè ad summum ascendas, fortunatus evadas, uxorem ducas, & admirabilis omnibus videaris, ego tibi expediam. Satis enim est me ipsum deceptum esse, & laborasse. Tibi verò nec fata nec culta, tanquam Saturni tempore, omnia proveniant. Confestim igitur accedet ad te, vir quidam robustus, subdurus, gressu virili, multum solis in corpore ostendens, aspectu masculo, vigilans, asperæ illius viæ dux, nugas quasdam ineptus narrans, ut se sequaris cohortans, Demosthenis, Platonis, & aliorum quorundam vestigia demonstrans, magna quidem, ac præsentibus majora, sed jam obscura, & pleraque tempore obliterata. Addet te beatum fore, ac lege nupturam tibi Rhetoricam, si per illa incesseris, velut qui super funes gradiuntur: si verò vel tantillum transgrediaris, vel extra rectum tramitem, aut in alteram partem magis inclines incessu, te à recta via, & ad nuptias deducente aberraturum. Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustæ sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, & Nesiotæ, constricta, nervosa, dura, lineisque accuratè producta. Laborem autem, vigilias, aquæ potum, & squalorem, hæc omnia necessaria, & inevitabilia dicet: cùm sine iis viam

1 Ἐπὶ δ' ἓν εἰς τὸν ἀρχὴν] Ἐπὶ δ' ἓν εἰς τ. ἀ. Marcil.

ἀκροᾶσθαι τῶν ὁδῶν. ὃ δ' πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον παμπόλυν ὑποχρεώσει τὴν ὁδοιπορίαν, ἔτη πολλά, οὐκ ἡμέρας, οὐδὲ τριετηρίδας, ἀλλὰ καὶ ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς ἀκριβοῦν τὰ ἀκούσεσθαι, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ σὺν εὐθυμίᾳ. πρὸς δὲ τούτοις, εὐδὲ μιᾶς ὀλίγης ἀπαιτῶν τὸ τοιοῦτον κακῶν. ἀλλὰ σὺν ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρόπαππον λάβοι. ὁ μὲν, πάντα φήσει, ἀλαζὼν, καὶ δεξιὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ κεφαλὴς ἄνθρωπος, νεκρὸν εἰς μίμησιν παλαιὰς ἀναστήσας, καὶ ἀπορύξειν ἀξιῶν λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, οἷς τι μέγεθος ἁρμόσει, μαχαιροποιοῦ γὸν, καὶ ἄλλου ἀτεχνήτου τινὸς χαμαιλεύσει, ζυλέως ἀξιῶν. καὶ ταῦτα, σὺ εἰρήνῃ μήτε Φιλίππῳ ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρῳ ἐπιβάντος. ὅπου τὰ ἐκείνων τίνος εἰδικὴ χρήσιμα, σὺν εἰδὼς ὁποῖα νῦν καινοτόμηται, ταχέα, καὶ ἀπταίστως, καὶ εἰς τὸ δίδυ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε φθονεῖν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ πρὸ τῆς ἡλικίας, ἢ τὸ πλοῦτειον, φθονήσαν τοῖς πόνοις ἀδικήσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζει ἔτι, ὡς ἐκ παιδὸς ὄντος πρὸς αὐτὴν, ἴδιά τε δώσει τοῦτο, καὶ πέρας ἐπιτελὲς ἀνδρικῆς, μακρὰ χαίρειν λέγειν, ἀναβαίνειν αὐτὸν, καὶ ἄλλως, ὁπόσους ἂν ἐξαπατᾷ δύνηται ἀναλίσκειν, καταλιπὼν ἀδημονοῦντας, καὶ πολλῆς ἰδρῶτι σωννύοντας. πρὸς δὲ τὸν ἑτέρων ἐλθὼν, εὑρήσεις πολλὰς ἐκ ἄλλας. σὺ τούτοις δὲ, καὶ πάνσοφόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, ἀμφιτεταλδυμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον

viam conficere sit impossibile. Et quod omnium molestissimum, longum peregrinationis tempus tibi præscribet, annos multos: non per dies, non per triennia, sed per integras Olympiades numerans: adeò ut hoc audiendo ante laborem defatigeris, animumque despondeas, illa fœlicitate sperata longum valere jussa. Insuper non parvam horum malorum mercedem reposcet: sed neque dux esse incipiet, quin priùs magna dona acceperit. Hic quidem, dicet ista, superbus, & revera priscus, ac ætate desipiens homo, mortuos veteres ad imitationem proponens, & jampridem defossas orationes eruere dignum censens: ac si gladiarii fabri, vel intrepidi grammatistæ filium vellet imitari: idque in pace, neque Philippo ingruente, neque Alexandro imperante. Quo tempore illorum sermones vili sunt utiles, ignorans qualis nunc inventa sit nova, brevis, facilis, rectaque ad Rhetoricam via. Sed tu nec credas, nec attendas ipsi, ne te alicubi acceptum præcipitet, vel demum, priusquam tot labores exhauseris, in senium perducat. Sed si omnino amas, visque brevi cum Rhetorica congredi, adhuc vigens, ita ut ab ipsa redameris, aspero huic homini, & immodicè virili; longum valere dicas & ascendat ipse, aliosque quotquot poterit decipere sursum ducat, quos anhelantes, & multo sudore perfusos destituat. Quum verò ad alteram viam veneris, complures alios, atque inter hos perquam sapientem, & perpulchrum invenies virum, molli incessu, cervice infracta, vultu effœminato, voce

τὸ βλέμμα, μιλιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ὀσπιόεντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνάμενον. ὀλίγας μέν ἔτι, ἴλλας ἦ, καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας διῃρεμένας, πάνυ δεῦρό τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κύνυραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, ἢ τὸ τερπνὸν ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δ' ὡς δὴ τάχιστα γνωρίζοις αὐτὸν, μὴ δ' ὅτι ἔστω θεατὴς ἡμῖν, καὶ φίλος Ἀφροδίτης, καὶ χάρεσσι, μᾶλλον. καὶ τοι τί φημι; καὶ οἱ μύσται χαίρουσι σεσιγηλὸν εἶναι τὸν ὑμέτερον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τῷ σιωπῶντι φανῇ ἀφίῃ, μήθοις ἂν ὡς ἀχρὶ δεῦρ' καθ' ἡμᾶς τὶς ἦν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά τι ξένον φάσμα θρόσον, ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τοῦτον τοίνυν σεσιγηλὸν, καὶ ἁβρὰ σιτούμενον, αὐτίκα μάλα ῥητορ ἔσῃ, καὶ ἀξιόλεκτος, καὶ ὡς ὀνομάζῃ αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀποφανθήσῃ, τὰ τύραννα ἐλαύνων ἐν λόγῳ. διθάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ σεσοφισμένα ἐκεῖνα. μᾶλλον δ' αὐτὸς εἰσάπαξ πρὸς σέ. χαλοῖεν γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑπονοητὴν ἴσως τοιούτου, καὶ τηλικούτου, μὴ ἐν σωτερίῳ πω πεσόν τὸ ἧρως, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη ἂν τοιχαρὴς πρὸς σὲ ἅδε πως ἀπατασσόμβου ὀπίσω ἐπ λοιπὸν τὸ κόμης. καὶ ὑπομιδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἁπαλὸν, οἷον εἰωθὼς, Αὐτομολοῦσα τῶν κωμικῶν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησόμενος τῷ

voce suavi, unguenta spirantem, summo digito caput scalpentem: capillos quidem paucos adhuc, crispos tamen, & hyacinthinos componentem, perquam delicatum Sardanapalum quendam, vel [1] Cinyram, vel [2] Agathonem ipsum lepidum illum tragœdiæ poëtam. Hæc ideo refero ut hinc illum cognoscas, ac res tam divina, Venerique & Gratiis grata, minimè te lateat. Sed cur hæc dico? Etsi ad te nictantem accesserit, & aliquid dixerit, Hymettium illud os aperiens, & consuetam vocem emiserit, quamprimum intelliges eum non esse ex nobis quempiam qui terræ fruges comedimus: sed peregrinum spectrum, rore vel ambrosia enutritum. Itaque si ad istum accesseris, eique te tradideris, protinus Orator eris, etiam admirandus: & ut ipse vocat, rex in orationibus citra laborem evades, orationis moderans quadrigas. Nam te assumptum prima illa docebit. Sed potiùs ipse te alloquatur: siquidem ridiculum est me pro hujusmodi oratore verba facere, malum forsitan, talium tantorumque mimum, ne quem ago heroëm, alicubi lapsus conteram. Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac jucundum subridens, ut solet Comicam Thaidem, vel Malthacen, vel Glyceram, blanditia vocis

1 *Cinyram*] Pindar. in Nemæis, & Plat. lib. 2. de leg. meminerunt Cinyræ. Item Suid. in dict. καταληρήσκω. Cogn.

2 *Agathonem*] Agathonis poëtæ tragici splendidi & liberalis meminit Aristophanes in Thesmophoriis cujus carminum molliciem multis modis derider. Meminerunt Suid. & Plato. *Idem.*

3 Ἀπατασσόμβου ὀπίσω ἐπ λοιπὸν τὸ κόμης] Ἀπροσπασσόμβου ὁ. ε. λ. dimota nempe à fronte in tempora. *Marcil.*

1 Οἷον

σοῦλωσ δ' φιλίμβοις. ἄχρειον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ὁ πρὸς ἀνδρὸς, καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. φύσει δ' ὧν πάνυ μετριάζειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, μᾶν σε ὁ ἀγαθὸς ὁ Πύθιος ἔπεμψε σοφόν με, ῥητόρων τὸ ἄριστον σοφιστήν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, εἴδηξειν αὐτῷ ὅστις ἐμὲ ὁ σοφώτατος τῶν τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ σὺ κλέος αὐτὸς ἥκεις ἀκούων ἁπάντων ὑπερεκπεπληγμένων τὰ ἐμὰ πράγματα, καὶ θαυμάζοντων, καὶ τηλικούτων, οἷ ὑπερεκπεπλήχθων, οἷα μάλα ἔστιν πρὸς οἷόν τινα δεδαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις. σοφοδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τοῦδε, ἢ τοῦδε παραβαλεῖν. ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὦτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς, καὶ περίφοβον. ἐπεὶ τάχα γε ἄλλως τοσοῦτον ὑπερφανεῖται σύρηξις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χορεῖς τοὺς σοδιδόντας. ἐπεὶ δ' ἐῤῥτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο σὺν ἂν παρ' ἄλλου ῥᾷον μάθοις, ἴσθι μόνον ἃ κελεύω μέλημα σοὶ ἂν εἴπω, καὶ ζήλει πάντα. καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβοῦσ μοι φυλάττε. μᾶλλον δ' ἤδη σοι χάρις, μηδὲν ὀκνήσας, μὴ δ' ὁπωσοῦν, εἰ μὴ σοφιπλέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη σοφὴ παίδευσις τοῖς ἀνοήτοις ἐ ῥητορικοῖς μὴ πολλῷ πόνῳ δύναται εἶναι. δεῖται γὰρ αὐτῶν δύσης. ἀλλ' ἀνίατος τοῖς ποσὶν, ἡ παροιμία φησὶν, ἔρχεται, ὁ μέλλον ἔχων ἀμφὶ τοῦτο, δεῖ ἂν τὸ κοινόπλουν μὴ δ' χρέφειν τὰ χρώμματα εἰδῇς. ἄλλο γάρ τι

cis imitatus. Nam asperum est virile robur, nec ad mollitiem & blanditias oratoris aptum. Dicet igitur de seipso perquam modestè loquens. Num ô bone, te Pythius ad me misit, Rhetorum præstantissimum appellans, ut Chærephonti olim perquirenti ostendit quisnam ex tum viventibus esset sapientissimus? At si id non est, sed fama commotus venis, quoniam audieris omnes me summopere admirari, celebrare, obstupescere, & revereri, confestim intelliges ad quam divinum virum venias. Expectabis autem te nihil tale visurum, quod cum hoc vel illo compares. Sed veluti aut Tityus aliquis, aut Otus, aut Ephialtes, res omnino supra illos admiranda, & prodigiosa tibi videbor. Siquidem invenies me alios tantum voce antecellere, quantum tuba tibias, & cicadæ apes, & chori eos qui remisse canunt. Postquam verò & ipse Rhetor evadere cupis, idque haud facilè ab alio addiscere potes, solùm ô gloriolæ studium, ea quæ dico, sequere, ac omnia imitare: leges quoque quibus uti te jubeo, diligenter observa. Quin potiùs jam accede nihil cunctatus, nec deterritus, si non fueris iis initiatus, quæ ante Rhetoricam alia præexercitatio multo labore, stultis & vanis hominibus ad viam patefaciendam proponit. Nullius enim eorum indigebis, Sed quod inquit paroemia, pedibus illotis ingredere, nihilo propterea deterior futurus, non si vel communissimum illud, nempe literas scribere nescias. Nam supra hæc omnia aliud

1 Οἷον τῶν δὴ παραλαβεῖν] Παραλαβεῖν. Marcil.
2 Ἀνίατος τοῖς ποσὶν] Erasm Paræmiogr. *Bourd.*
3 Ἀλλο γάρ τι περὶ πάντα ταῦτα ὁ ῥητωρ] Παρὰ πάντα, &c. *Marcil.*

1 Τῆς

ἐξὶ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. λέξω ζ ὅσα τὸν μὲ ἀπόσω χρὴ αὐτὸν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια ἐς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισκευασζ, ὡς ἂν τάχιστα ἀφικόμενος δυνηθείης. ἐπειζα ἐ αὐτὸς, ἃ μὲ σοὶ ἐπιδείκνυς κ τὴν ὁδὸν, ἃ ζ ἐ παρεγενῶν πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥᾴθεσ σε ὑπὲρ τὰς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὸ σοῦτο, ἐ μέσα, ἐ πλάζεσθαι ἔ λέγειν ἐπιχαιρῆσαν ἔχον. κόμιζε τίνων τὸ μέχρι μὲ, τὴν ἀμφίδιον. εἶτα, ὑφάσις ἐπὶ τύτοις. καὶ ἄκως ζ, τόλμαν, καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ ζ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριόπεζα, ἢ ἐρύθημα, οἷσι λάλιπ. ἀρχεῖα δ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν ἐ βοὴν ὅτι μεγίστην, κ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα ζ ἀναίσκεσθαι πάντα, κ μόνα ἐστὶν ὅτι ἐπιτά. ἢ ἑῶνις, ζ, ἔστω διαφανὴς, καὶ λάκαινα, ἔργον [1] τὰραντίνης ἐργασίας, [2] ὡς ἀμφαίνειν τὸ σῶμα. κ ἡ κρηπὶς ἀττικὴ, καὶ γυναικεῖα τὸ πολυχιδές. ἢ [3] ἐμβὰς, σικυωνία, πῖλοι τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα. κ ἀκόλυθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲ αὐτὸν χρὴ σωτελεῖν. τὰ δ' ἄλλα, καθ' ὁδὸν ἤδη σοῖσιν, ὅσα, κ ἄκυσ. καὶ δή σοι τὰς νόμας δίεμι, οἷς χρώμενός σε, ἢ ἐπτοημένη γνωσεῖ, κ σωφρόνισαν, ἢ ἀπηρακρήσαν,

aliud quid est Rhetor. Primùm autem dicam, quodnam viaticum ad iter conficiendum, tibi sit domo afferendum venienti, & quomodo parandus victus, quò possis illud quàm celerrimè conficere. Deinde ipse, alia procedenti per viam ostendens, alia verò ante solis occasum admonens, oratorem quovis potiorem te efficiam, qualis ipse sum, qui sine dubio, primas medias, ultimasque partes teneo eorum qui ad dicendum animum appellunt. Ergo quod est maximum, ignorantiam affer: deinde temeritatem: præterea audaciam, & impudentiam. Pudorem autem, æquitatem, modestiam, & verecundiam domi relinque. Nam sunt inutilia, & huic negotio adversantur. Quinetiam clamorem altissimum, ac cantum inverecundum, meoque simílem incessum: siquidem hæc sunt perquam necessaria, solaque interdum sufficiunt. Vestis autem sit venusta, & candida, Tarentini opificii opus, ut corpus transpareat. Crepida verò Attica, & muliebriter multifidia, solea Sicyonia, socculis albis decorata, pediſſequi multi, libelluſque semper. Hæc te conferre oportet. Alia per viam procedendo jam vide, & audi. Nam tibi leges enarrabo, quibus si usus fueris, Rhetorica te cognoscet, & admittet, non au-

1 Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας] Sic in dial. Meretr. Matr. & Musar. commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν ἐξ' Ταραντίνων περιζωσίσεων τῶν καταπεδιαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. *Bourd.*

2 Ὡς διαφαίνειν τὸ σῶμα] Dixi de his vestibus ad illud Petronii, *Palam prostare nudam in nebula linea?* Idem.

3 Ἐμβὰς Σικυωνία] De hoc calceamenti genere, in dialogo Meretr. Dor. & Myrtal. *Idem.*

καὶ σπουδαῖοι, καὶ ἀφ' ἑστίας ἀπόλιστόν τινα, καὶ πρόβασκανον τὸ λοιδόρητον. ἀλλὰ χρὴ μάλιστα μὲν τὸ σεμνὸν ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ σύμμορφα τῇ ἀναβολῇ. ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείονα τὰ εἴκοσιν ἀττικὰ ὀνόματα ἀκριβῶς ἐπιμελητέον, ἔχειν ἐπ' ἄκρας τὰ γλωττῆς ἔχε τὸ ἄττα, καὶ κἄτα, καὶ μήν, ἦ ἀμηχάνη, ἦ λῷστε, ἦ τὰ τοιαῦτα. καὶ ὁ ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ὄψον σμῆγμα ἐπιπαττέσθω αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τὰ ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τυγχάνοις, [1] καὶ ἀσύμφυλα, ἦ ἀπροσδόκητα. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ ἁλοῦσα, κἂν [2] σισύρα τὰ πολλῶν τὸ ἐμπόριον ᾖ. μὴ δὲ λοιδόρητα, ἦ ξένα ῥήματα, ἦ παντελῶς τὰ πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας, λοιδόρησον, ὡς χρὴ

autem averſabitur, odioque proſequetur, tanquam non initiatum, & arcanorum exploratorem. Proinde primò quidem formæ potiſſimùm & decori veſtitus gerenda cura. Deinde quindecim, aut non plura quàm viginti Attica quædam vocabula ſelecta, diligenterque exercitata, ſumma in lingua in promptu habe, quædam, deinde, num, quodammodo, optime, atque id genus alia. Et in omni oratione, illa ceu condimentum inſperge. Nulla tibi ſit aliorum cura, ſi ſint hiſce diſſimilia, incongrua, & abſona. Tantummodo purpura ſit pulchra, ac florida, licet pallium ex craſſioribus pellibus ſit conſutum. Deinde ubi obſoleta, & peregrina, raroque ab antiquis uſitata verba collegeris, hæc in eos ejaculare, cum quibus

1 Καὶ ἀσύμφυλα, καὶ ἀπροσδ.] Lexicographi non ἀσύμφυλον legunt, ſed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliade IX. & alterum Luciani ex libro De hiſtoria ſcribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cicero ἀσύφηλον legiſſe videri poteſt Tuſculana III. in Latina interpretatione illius loci Homerici. Sed verum ſi amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον. Neque Cicero ἀσύφηλον magis quàm ἀσύφυλον legiſſe ex illa interpretatione argui poteſt. Scriptura verò illa ἀσύμφηλ@ & ἀσύφηλ@ ex Criticæ gentis delirationibus orta eſt, quas apud Etymologiſtam legere licet. Oratoria vox eſt ἀσύμφυλ@, & Poëtica, neceſſitate carminis ἀσύφυλ@, ὁ ἐξω τῦ φύλυ αὐτῦ, ἢ ἐκ τῦ φύλυ αὐτῦ, qui extra gentem ſuam, ſive extraneus genti ſuæ, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπροσδ., quaſi quæ extra gentem ſuam, atque extra chorum. Et verò etiam Luciani loco illo De hiſtoria ſcribenda, rectius fuerit ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστα, quàm ut nunc eſt, ἀσύφηλον aut ἀσύφυλον, quia ut prætmonui ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον Poëtica. Heſychius tamen, ἀσύφηλ@, inquit, ἀδίκημ@, μαθητὰς ἄξι@, ἄτιμ@. Sed ea omnia etiam rectè interpretamenta vocis ἀσύμφυλ@. Etiam illud Iliadis XXIV. ἀλλ' ἔτω σὺ ἔκυσα κακὸν ἔτ@, ὡσ' ἀσύφηλον, rectiùs legeris ὡσ' ἀσύφυλον, quaſi dicat Helena, verbum erga me quaſi extraneam, aut quaſi peregrinam, neque gentis ejuſdem. Pateſcet locum ipſum inſpectanti. Et illud Iliade IX. ἀσύφηλον μ' ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, *infamem fecit me*, nempe quaſi de gente mea ejectum, aut exulem. Vetus itaque ſcriptura illa fateor ἀσύμφυλ@ & ἀσύφηλ@: ſed etiam Saturniæ lemæ veteres ſunt. *Marcil.*

2 Σισύρα] Gl. MSS. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Ruſticorum indumentum, ſic Long. lib. 2. σισύρας ἐνδυόμ@, penula ſcortea ex pellibus ovillis conſarcinata, de qua Caſaubonus ad Apol. Apul. Iunger. ad Long. dicitur etiam σίσυς & σισύρνα Tzetz. ad Lycophron. *Bourd.*

1 Καὶ

μιξόμβρῳ ἐς τὰς ἀθυρμιλλάδας. ἴσως γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψεται, καὶ θαυμάσεται ὑπολήψεται, ἐν τῷ παιδίαν ὑπὲρ αὐτὰς, εἰ ἀποσλεγίσασθαί με, τὸ ἀποξύσασθαι λέγως. τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰλληθρεῖσθαι. τὸ δεῖλιον, τὸ ὄρθριον, ἀκροκνεφές. οἰόπτ᾽ ἂν ἐν αὐτὰς ποιῇ καινὰ, καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, ἐν ὀνομαθέτᾳ. τὸ μὲ ἱμμωσῦναι δεινὸν, εὔλεξιν καλῶν, τὸ σωφρονεῖν, σωφρονεῖν. τὸ ὀρχηστὴν δὲ, χειρόσοφον ἂν σολοικίσῃς ἂν, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν ἔστω φάρμακον, ἡ ἀναισχυντία. καὶ σὺ χεῖρον δύῃς ὄνομα. ἄπτ᾽ ὅντος τινὸς, ἄπτ᾽ ἠνομάσθαι ποτὲ, ἢ ποιητὴ, ἢ συγγραφέως. ὃς ἂν τὰ λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, ἐν τῷ φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ ἐν ἀναλήψασι, τὰ παλαιὰ μὲ μὴ σύγε μὴ δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Σωκρατὴς, ἢ ὁ χαρίεν ἄμβιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς ἔτ᾽ πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, ἐν ἃς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ᾽ ἐκείνων ἐπισπεισόμενος τὸ καιρῷ καθ᾽ ἑαυτὸν, καθ᾽ ὥρᾳ ἐν ταμιείῳ τοιούτων. ἐπειδὰν δὲ δέῃ λέγειν, ἐν οἱ παρόντες ὑποβάλωσί τινες ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τοῦ λόγου, ἅπαντα μὲ ὀπόσα ἂν ᾖ δυσχερῆ λεγέσθαι, ἐν ἐμφαυλιζέσθω, ὡς ὑδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν. ἐλομένου δὲ, μὴ μελήσας, λέγε ὅ, τι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλάττῃ ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθείς, ὡς τὸ πρῶτον, ὅπερ ἐν ἐστὶ πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντα. καὶ τὸ δεύτερον, μετ᾽ ἐκεῖνο, ἐν τὸ τρίτον, μετ᾽ ἐκεῖνο. ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὸν, πρῶτον λεγέσθω. καὶ ἢν ὅτῳ τύχῃ, τούτῳ μετιόντι μὲ, ἢ κνήμις. τῇ κνήμῃ δὲ, ἢ

bus conversaris: sic enim te vulgus intuebitur, & admirandum putabit, tuamque supra se eruditionem, si ἀποσλεγίσασθαί, τὸ ἀποξύσασθαι *abradere*, dicas, & τῷ ἡλίῳ θέρεσθαι, *sole uri* εἰλληθρεῖσθαι, & *arrhabonem* πρόδειλον, & τὸ ὄρθριον *crepusculum* ἀκροκνεφές. Nonnunquam etiam tu nova finge, & monstrosa vocabula: ut *interpretandi peritum* εὔλεξιν: & *honestorum prudentem* σοφόν. *saltatorem* autem χειρόσοφον. Quum verò solœcismum, vel barbarismum committes, unum tibi sit remedium, impudentia. Confestimque in promptu sit nomen poëtæ vel scriptoris alicujus, qui neque fit, neque unquam fuerit: à quo sapiente viro, & voce summa absolute claro, probetur hæc loquendi formula. Proinde tu te ne prisca legas, neque quæ nugator Isocrates, vel gratiarum expers Demosthenes, vel Plato frigidus scripta reliquêre: sed orationes eorum qui paulò antè nos fuêre, & quas exercitationes appellant, ut tanquam ex penu depromens, ab iis commeatum mutueris, quo in tempore utaris. Quum verò orandum erit, & qui aderunt, argumentum aliquod, aut dicendi occasionem tibi suggesserint: quæcunque fuerint illa, difficilia dicantur, & vilipendantur, tanquam nihil prorsus his insit virile. Quum verò elegeris argumentum, nihil cures, & dicito quicquid in linguam venerit, eorum nihil solicitus, ut primum, prout est primum debito proferas tempore: deinde secundum, postea tertium. Verùm quicquid primum inciderit, primum dicatur: & si ita evenerit, ocrea capiti, tibia galeæ adaptetur.

Præ-

κήρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύντεμε, καὶ μὴ σπῶπα μόνον. κἂν περὶ μοιχείας τινὸς, ἢ μοιχᾷ λόγῃς Ἀθήνησι, τί σὺ Ἰνδοῖς, καὶ τί σὺ Ἐκβατάνοις λαλήσεις. ἐπὶ πᾶσι δέ, ὁ Μαρμάριον, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ἂν οὕτω σοι δοκῇ, πλεῖτω. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλεύσεται, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν περσικῶν βελῶν σκιάσθω, καὶ Ξέρξης φεύγετω, καὶ ὁ Λεωνίδης θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω. καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλατειαί, πολλαὶ τοῦτο, καὶ πυκναί. καὶ ἐπίπαν ἐλίγα σαφῆ ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαοιδήτω. καὶ σωμιχὶ τὸ ἄστιλα, καὶ τὸ δηπεῦθεν, καὶ μυθολογῶ αὐτῶν δέῃ. καλὰ γάρ ἐστι καὶ εὐκαίρως λεγόμενα. ἐὰν δέ ποτε καὶ ἄσμα κρουσθῆναι δοκῇ, πάντα φέρεσθω, καὶ μέλος γενέσθω. κἂν ποτε λάθρᾳ τὰς ἀκροάσεις πεφαρμάχθω φθόνῳ, τὰς ἄνδρας τὰς δικαίας ὀνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωκέναι αὖ τὴν ἁρμονίαν. τὸ γὰρ οἶμαι τῶν κακῶν, πολλάκις. καὶ ὁ μηρὸς παλαισιάσθω, καὶ λαρύγγιζε, καὶ ἐπιχρίμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε, μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορεῖ αὐτούς. ἐὰν δ' ὀρθοὶ ἐπήκωσιν, ὑπὸ τοῦ αἰσχύνης ἤδη ὡς τὴν ἔξοδον ἐποιοῦ, καθίζεσθαι κέλευε. καὶ ὅλως, τυραννικὸν τὸ πρᾶγμα ἔστω. ὅπως δὲ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τοῦ λόγου, λέγε τοῦ Ἰλιακοῦ δρᾶμα, ἢ καὶ τὴν Δίαν λέγε τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ Πύρρας γάμον, ἐὰν δοκῇ, καθαίσθαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὸν γάμον καθιστῶν. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν συνεπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης. ἐὰν δέ τι καὶ λέγωσι τῶν, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ

Præterea festina, loquere expeditè, ac tantummodo ne taceas. Quod si de contumelioso, aut mœcho quopiam Athenis verba facias, quæ apud Indos, & Ecbatanos gerantur, referas. In omnibus sit Marathon & Cynægirus, sine quibus nihil fiat, semperque Athos navigetur, & Hellespontus pedibus teratur, & sol Persarum sagittis obumbretur, Xerxes fugiat, Leonidas sit admirationi, & Otryadis literæ legantur, & Salamis, & Artemisium, & Plateæ multa sint & crebra. Pauca verò illa vocabula insperſa innatent & efflorescant: & continuum sit illud, quædam, & utique, etiamsi non sit iis opus, nam pulchra sunt, vel temerè prolata. Et siquando canendi tempus videtur esse, omnia canantur, & melos fiant. Si verò desit canorum negotium, quum judices concinnè nominaveris, harmoniam expleſſe te puta. At illud heu malorum! sæpius repetatur, & femur percutiatur, vocem dilata, & in dicendo screa, ac incedendo clunes diverte. Quòd si te haud laudent, indigneris, eosque convitiis insecteris. Si verò surrexerint, jam præ pudore parati exire, sedere jube: sitque penitus res tyrannica. Vt verò multitudo quoque tuam orationem admiretur, ab Iliacis incipiens, vel per Iovem, si videtur, à Deucalionis & Pyrrhæ nuptiis ad præsentia sermonem devolve. Etenim qui hæc intelligant, pauci erunt, qui maximè propter benevolentiam tacebunt. Quòd si quid dixerint, id ob invidiam

1 Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα] Plutarchus in Parallelis c. III. *Marcil.*

ἔξεστι σφᾶς. οἱ πολλοὶ δ', καὶ χεῖρα, καὶ φωνὴν, καὶ βάδισμα, καὶ εἰσπαθεῖν, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄπλα σε ἐκεῖνο θαυμάσαντα. καὶ τὸ ἰδρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἄθλημα, ἐκ ἔξεστιν ὅπως ἀπιστήσεσι μὴ ἔχει πάνδεινόν τινα εἶναι σε τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε, καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, ὃ σμικρὸν ἔχει τὸ ἀπλοῦν. καὶ θαῦμα δοκεῖ τοῖς πολλοῖς. ὥστε ὅρα μή ποτε χαύνης, ἢ σκιερόμβου παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σοφῆς ταῦτά γε. οἱ φίλοι δ' ἡδέως ἀπολύσουσι ἀεὶ, ἐ μισθὸν τὸ δεῖνα ἀπολείπουσα, ἢ ποτε αἰσθοιντό σε καταπτερόμβου χεῖρα ὀρίγοντες, καὶ παρέχοντες εὑρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων λελειμμένοις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε μελέτω σοι τὸ χρεὼν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνεδέναι ταῦτα μόνα σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μὴ ταῦτα δ', ἀσύνετά σε, δεύσοφοι ἐγκεκαλυμμένοι αὐτὸν καὶ ἐπὶ ὧν ἔφης μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἴσως πε σύντυχη, θαυμάσια ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γένῃ αὐτοῖς. Τί γὰρ ὁ Παανιεὺς πρὸς ἐμὲ, καὶ πρὸς ἐνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγὼν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὃ δ' μέγιστον, καὶ ἀφ' ὃ τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ἁπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἴσως μόνος πε καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ ἔχ

diam facere videbuntur. Sed vulgus, habitum, vocem, gressum, deambulationem, cantum, crepidam, & tuum illud, atta, mirabitur: teque sudantem cernens, & anhelantem, non poterit non credere, te perquam aptum esse in dicendo certatorem. Præterea hæc celeritas, non parvam habet excusationem, & admirationem apud vulgus. Ideo cave ne aliquando scribas, aut meditatus prodeas: siquidem illud est manifestæ redargutionis. Amici verò saliant semper, ac cœnarum pretium exolvant, siquando memoria te lapsurum sentiant, manum porrigentes, & inter laudes tuas, spatium præbentes, ut quod erat dicendum, rursus invenire possis. Etenim & hoc tibi sit curæ, ut proprium, & consonantem habeas chorum. Et hæc tibi in dicendo sunt observanda. Postea te, ubi processeris, more satellitum stipent obvelatum, & de iis quæ dixisti, interea differentem. Quòd siquis obviam tibi fiat, mira de te dicas, summisque laudibus te extollas, ipsique molestus fias. Quid enim præ me est Pæanienſis? & mihi fortè adversus aliquem ex veteribus est certandum: & alia hujusmodi. Sed quod est maximum, maximeque ad existimationem necessarium, propemodum omisi. Omnia quæ dicuntur irride: & siquis rectè dixerit, aliena, non sua ostentare

1 Τί γὰρ ὁ Παανιεὺς πρὸς ἐμὲ] Gilbertus Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriæ suæ defectum, dum nescire videtur Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, Plebiscita à Demosthene promulgata semper ita cœpisse. Δημοσθένης Δημοσθένους Παανιεὺς τάδε εἶπεν, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paanius hæc dixit.* Palm. Quid per hanc dictionem sit intelligendum nemo facilè divinabit. Est tamen qui Platonem intelligit, & fortasse rectè, quum παανιεὺς tribus quædam Athenienſis fuerit. Cogn.

ἑαυτοῦ δικτύειν δοκείτω. ἣν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρή. ἐπίσημον γάρ. καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπιπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσῃς δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, ῥυπαρὲς γάρ, μηδὲ ἀναστῇς, πλὴν ἅπαξ γε, ἢ δὶς τὸ πλεῖστον. ὑπομειδία δὲ τὰ πολλά, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῆς μέμψεως τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαρρεῖν. ἡ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα, πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ' ἄκροις ἀεὶ τοῖς χείλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ, καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ, καὶ τὰ ἔξω. ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, κἂν μὴ ποιήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμματεῖα ὑποδεικνύναι, ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γεγραφέντα. καλὸς γὰρ εἶναι θέλε. καί σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος. καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθεὶς, κἂν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκῇς, καὶ ταῦτα, γενειήτης, ἢ καὶ νὴ Δία φαλακρὸς ἤδη ὤν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες. ἢν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ

tare videatur: quòd si mediocriter egerit, omnia carpantur. Præterea post cunctos in auditoria ingrediendum: id enim insigne est: omnibusque tacentibus, nova laus subdenda, quæ præsentium aures avertat, & interturbet: adeò ut omnes fastidio vocum nauseent, & aures obstruant. Interim manum haud frequenter moveas, id enim vile: nec nisi semel aut bis ad summum surgas. Plerumque autem subsanna, & palàm ostende tibi non placere quæ dicuntur. Abundè autem reprehensionum [1] sycophanticis aures suppeditabunt. Cæterùm, confidere oportet. Etenim audacia, impudentia, mendacium promptum, ac semper summis in labiis juramentum, in omnes invidia & odium, & maledicentia, & probabiles calumniæ, hæc omnia te brevi celebrem, & conspicuum reddent. Et hæc quidem sunt palàm facienda, & foris. Privatim verò res omnes perpetrare constituas: alea ludere, inebriari, scortari, mœchari, superbire, & si non facis, omnibusque dicere, & literas à mulieribus scriptas ostendere. Nam & pulcher esse velis, & des operam ut à fœminis amari videaris. Vulgus enim hoc ad Rhetoricam referet, ut propter hoc etiam, usque ad gynæceum sis celebris. Atque istud ne verearе, etiamsi à viris ob quippiam aliud amari videaris, idque cùm jam sis barbatus, atque adeò per Iovem calvus. Sed adsint qui etiam ob id tecum consuetudinem habeant: at si nemo alius adfuerit, vel famuli sufficient. Nam hinc multa

1 *Sycophanticis*] Legend. Plut. de curios. *Cogn.*

ἓ πιστὸν πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα προσγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θρασύτης. ὁρᾷς [1] ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδορῆσαι σφίσι δεινόταται, καὶ ὑπὲρ τὰς ἄνδρας; εἰ δὲ τὰ ὅμοια παθοῖς, δοίπις ἢ ἄλλαν. καὶ μὴν καὶ τριχᾶσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα. εἰ δὲ μή, πάντως σμῆνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα, πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχρήσθω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὁπόσα ἂν δυώνται. δυέτω δὲ σολοικίζειν μόνον, ἢ δὲ βαρβαρίζειν, ἢ δὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ λιβδαλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποπλεῖν. καὶ μάλιστα μὲν πρὸς ὕτιν πολλὰς τὰς ἔριδας μὴ διαρκείσῃς, πάντα αὐτῇ γε ἐπισκεῖσθαι, καὶ γοητρίαν μιγνύσθω, καὶ μηδὲν ἀπορεῖσθω. μὴ ταῦτα δὲ παῖ καλῶς ἐμφρόνησε, δυώσουσι δέ, ἢ δὲν χαίρουσι αὐτοῖς βαρὺ, ἀπαρῶν ἐπαγγέλλομαι σὲ εἰς μακρὸν σε ἄξειν ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὁμοῖον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μὲν τοῦτο δὴ, σὲ ἐμὲ χρὴ λέγειν ὅσα σὺ βραχεῖ παρέσῃ σοι τὰ ἀγαθὰ προσόντα τῇ ῥητορικῇ. ὁρᾷς γάρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ ἢ δὲ κομψοῦς ἱλαρώτερον ἐγὼ ὁμιλῶ, [2] ὑπὲρ Ξόϊν, καὶ Θμοῦϊν διδαλδυκότος. μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφόδοις πού. αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν ἐ παιδάπασιν

multa ad Rhetoricam utilia accedunt, auctior impudentia, & temeritas. Cernis ut loquaciores sunt fœminæ, viroſque ſuperant convitiandi copia? Quòd ſi ſimilia tibi accidant, cæteris præſtabis. Iam verò & per omnia pice oblita depilari oportet: ſin minus per illa prorſus. Os quoque ipſum ad omnia libenter tibi diducatur: & lingua ſermonibus, & quibuſcunque poterit aliis, ſubſerviat. Poteſt autem non ſolùm ſolœciſmum, & barbariſmum committere, vel nugari, pejerare, convitiari, mentiri, calumniari: ſed & aliud quid noctu agere. Et maximè quando tu unus tot amatoribus non ſufficies, ipſa quidem omnia ſciat facere, & fœcundior fiat, & nihil averſetur. Hæc ſi rectè didiceris puer, potes autem, cùm in iis nihil ſit grave, audacter polliceor, te brevi Oratorem præſtantiſſimum, nobiſque ſimilem evaſurum. Cæterùm quæ ſequentur, mihi non dicendum, quàm multa bona tu à Rhetorica ſis brevi conſecuturus. Cernis enim me, qui ex obſcuro patre, nec merè libero, quique diutius quàm Xoës, & Thmüis ſerviverit: matre verò ſartrice, in bivio quodam natus ſum. Ipſe verò forma non omnino

1 Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες] Liban. *Bourd.* Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. *Nam multum loquaces merito omnes habemur.* Idem in Ciſtell. *Largiloqua exemplo ſumus plus loquimur quam fas eſt.* Euripid. in Phœniſſ.

Φιλόλογον δ' χρῆμα θήλεσιν ἔφυ
Ζμικρὰς σ' ἀφορμὰς ἂν λάβωσι σφὶ λόγων
Πλείους ἐπορέξουσιν ὑδονὰ δ' τις.
Πυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. Cogn.

2 Ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν διδαλδυκότος] Ex hoc loco patet Lucianum traducere quendam rhetorem Ægyptium. Sunt enim Xois & Thmüis urbium nomina in inferiore Ægypto, unde nomi duo Ξοΐτης & Θμουίτης nominabantur. *Palm.*

ἀδικίαν εἶναι δόξας, τὸ μὲ πρῶτον, ἐπὶ ψιλαῖς τῇ τρίχι, συνῆν τινι κηδεμόνι, καὶ γλίχρᾳ ἐργασῆ. ἐπὶ ὃ τῷ ὁδὸν ταύτην ῥᾴστην ὄσαι κατίδω, καὶ διεκπερῶσας, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐχρόμην, ὑπῆρχε γάρ μοι ἡ φίλη Ἀδράστεια, πάντα σκεῦα, ἃ εἰπεῖν ἐφοδία, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία. [1] πρῶτον μὲν, σὺκ ἔτι κατηγορὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς, καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι. ἔπειτα ὃ χρόνος συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲ ἐναφριζόμενον πρὸς αὐτῆς, ἐᾷν πρεσβυτοικῷ γυναικὶ εὐδαιμονεστάτῃ, τέτταρας ἔτι λοιπὰς ὀδόντας ἔχούσῃ, χρυσίῳ δ' τούτους ἐνδεδεμένους. τηλικὰ γὰρ ἦν τὰ πρόσθια, ὑφιέμενόν τ' ἄθλον. καὶ τὸ ψυχρὰ σκεῦα τὰ σὰ δ' σοφὸ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐπίῃ ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὢν εἶχον ἁπάντων κτημάτων, εἰ μὴ κολακευτής τις οἰκέτης ἐμαίνετο, ὡς φάρμακον εἶλε ἐπ' αὐτὴν ἐυτυχέντα. ἐξωθεῖς ὃ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδέ τότε ἠπόρησα τῆ ἀναγκαίᾳ, ἀλλὰ δ' ἑτέρῳ δικῷ, καὶ πρὸς δίκας ἐξεβαζόμην, προθύμως τὰ πολλὰ, καὶ τὰς δίκας τοῖς ἀνοήτοις κεφυπερχέμενος. καὶ ἠτιῶμαι μὲν τὰ πολέσια. [2] οἱ Φοίνικες ὃ, no illiberali esse visus, sub initium ob victus penuriam, cum infœlici, suavi tamen conversabar amatore. Postquam autem viam hanc facillimam esse animadverti, eaque absoluta fastigium attigi: siquidem ὁ Adrastea chara mihi omnia illa quæ antè dixi, viatica suppetebant, temeritas, iggorantia, impudentia. Primùm quidem non amplius desiderabilis appellor: sed jam Iovis & Ledæ filiis factus sum cognominis. Dein cum anu consuescens, primùm ab ipsa lautè accipiebar, simulans me amare mulierem septuagenariam, quæ dentes quatuor reliquos, eosque auro illigatos habebat: verumtamen ob paupertatem hunc laborem sustinebam: illaque capularis vetulæ oscula, fames reddebat mihi suavissima. Deinde parum abfuit, quin omnium bonorum quæ possidebat, hæres evaserim, nisi execrandus quidam famulus venenum ad illam tollendam à me emptum illi indicasset. Ob id in caput præceps ejectus, tamen neque tunc rebus necessariis carui: sed & orator esse videor, & in judiciis contendo, causam plerunque prodens, & judicum gratiam fatuis promittens. Vt plurimum tamen succumbo, ac nihilominus

1 Πρῶτον μὲν ἐπ κατηγορὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι] Et ex hoc loco patet rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Πλθεινὸν (sic enim legendum, non κατηγορὸν) deinde Διόσκορον vel Διοσκυρίδην vocatum fuisse. *Palm.*

2 Οἱ φοίνικες δὲ] Advocatorum palmæ aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7.

ut tibi lasso
Figantur virides, scalarum gloria, palma.

Et Martial. Epig. 27. lib. 7.

Sic foris inventur, sic te palatia laudent,
Excolat & geminas plurima palma fores.

Palmas coronatas ut hoc loci ὅτι τῇ θύρᾳ χλωρὰ ἐστεφανωμένη. Tangit Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. *Bourd.*

ἐπὶ τῇ ὄψει χλωρὸς ἐπιφαινόμενος. τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσχερείας ἔρχομεν οἷς ἁλίσκεσθαι ἀδόξως τὸ μισεῖσθαι ἔοικε, ἀπαίνοις, καὶ ἐπιτηδεύειν εἶναι μὴ, ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ δὲ πρέπει καὶ πολὺ πρόσθεν τοῦ λόγου, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀπρόσιτον ἐν πάσῃ πονηρίᾳ λεγόμενον, ὑπὸ μικροῦ ἔμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι ἔγωγε, νὴ τὴν παίδευσιν, πολὺ σοῦ πρότερον ἐμαυτῷ διεσκεψάμην, καὶ χάριν ἐμαυτῷ μικρὰν ἐπιτεθείκαμεν. εἰμὶ δὲ μὴ ἀγνοήσῃς οἷος ταῦτα, παρακούσῃ. σὺ δ', ὦ πειθοῦς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρίοιμι νομίζεις οἷός ἐξαρχῆς ἐποίησεν ἐλθεῖν. καὶ δέον σε κωλύσαι ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἐν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπίφθονον εἶναι, καὶ χαμαὶ, καὶ χαμαὶ τινας τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης, καὶ διδάσκαλον, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα, τὴν ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο πλοῖον ἅρμα ἐλαιοῦσθαι φέρειν, καὶ μᾶλλον περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνου περὶ Διός. ἐγὼ δ', ἀλλὰ γὰρ, καὶ δειλὸς εἶμι, ἐκποδὼν ὑμῖν ἐρῶ, καὶ πειράσομαι τὴν ῥητορικὴν ἐπαναλαβεῖν, ἂν μὴ δύνωμαι. ὑμεῖς δὲ αὐτοῖς τοῖς ὑμετέροις μὴ ἄδην αἰσχύνεσθε, ἀλλὰ ἀναπαύεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῇ τύχῃ ὑμῶν κεκρατήκατε, ἀλλὰ τῇ ῥᾳστώνῃ φθάσαντες, ἀλλὰ τῇ ῥᾳστώνῃ, καὶ σχολῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

nus viridi palma fores coronantur. Nam his erga infœlices illecebris utor. Præterea ab omnibus odio haberi, & morum pravitate, longè priùs quàm sermonum esse insignem, ac digito monstrari, en ille qui cunctis flagitiis præcellere fertur: non parva res esse mihi videtur. Hæc te moneo per Venerem, quæ meipsum multò priùs monui, nec gratiam exiguam mihi ipsi comparavi. Esto: generosus ille hæc dicere desinet. Tu verò si dictis credas, ibi te esse puta quò pervenire ab initio desiderabas, & nihil obstabit si leges has observaris, quominus in judiciis vincas, apud multitudinem clareas, & acceptus sis, & tibi nubat, non anus quæpiam Comica, quemadmodum legislatori illi & præceptori tuo, sed mulier pulcherrima, Rhetorica ipsa: ita ut cùm illo Platonis curru alato veharis, magis te deceat de te ipso loqui, quàm illum de Iove. Ego verò ignavus cùm sim, & timidus, è via vobis decedam, & Rhetoricæ ope ex obscuro emergere desinam; ignarus quo pacto vestra cum illa conveniant. Quin potiùs jam desino. Itaque sine pulvere victores proclamemini, & admirationi sitis, hoc solùm memoria tenentes, vos qui visi estis velociores, non superasse nos celeritate, sed quia facillimam pronamque viam iniistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ, Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

PHILOPSEVDES, SIVE INCREDVLVS, TYCHIADES ET PHILOCLES.

ARGVMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spectris, & mortuorum animis: an ea videlicet super terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit, ostendant: cujusmodi & hodie quadam superstitione atque illusionibus damonum vexati plerique credunt. Negat Lucianus hujusmodi esse phantasmata: & affirmat magicam vim, meras esse præstigias. Atque hac omnia fingit apud Philosophum Eucratem agi, & philosophorum exemplis confirmari, ut pro more illorum vanitatem persequatur.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

Ἔχεις μοι ὦ Φιλόκλεις εἰπεῖν τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν & ψεύδεσθαι προάγειν, ὡς αὐτός τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, & τοῖς τὰ τοιαῦτα διηγουμένοις μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν; Φιλο. πολλὰ ὦ Τυχιάδη ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους εἴωθε ἀναπείθειν τὰ ψεύδη λέγειν, εἰς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. Τυ. [1]οὐδὲν προὸς ἡμᾶς τοῦτο φασίν, οὐδὲ δεῖ τούτων ἐρέσθαι, ὁπόσοι τοῦ χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοίνυν ἴσως μᾶλλον & ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξαπατήσαντες, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ τοιούτου φαρμάκου χρησάμενοι σὺν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ & Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τῷ τι αὐτῷ ψυ-

TYCHIADES.

Potes mihi Philocles dicere quidnam id tandem sit, quod multos in mentiendi cupiditatem adducit, ut pariter gaudeant; quum & ipsi nihil sani loquuntur, & his qui talia narrant, maximè animum intendant? *Phil.* Multa sunt, Tychiade, quæ nonnullos mortales mentiri compellunt, quia [1] in rem vident conducere. *Tych.* Nihil ad rem hæc, ut ajunt, neque enim de his rogabam, qui quum usus postulat, mentiuntur. Venia nimirum hi, imò laude plerique eorum sunt digni, quicunque vel hostes fefellerunt, vel ad salutem tali pharmaco in periculis usi sunt: qualia multa Vlysses etiam fecit, ut

1 *In rem*] Dives ille apud Iuvenal.
Quid enim salvis infamia nummis.
Oreſt in elect. Sophoclis δικῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σοῦ κέρδει κακόν. Cogn.
2 Οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς] Proverb. *Bourd.*

1 *He-*

χὴν ἀρχὴν ὑμῶν, καὶ τὸ νόσημα τὸ ἐπιόν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐάσειεν ἂν ἄρειος φημὶ, εἰ αὐτὸ ἄνδρ' ἐχρῆν τὸ ψεῦδος· τοῦτο πολλοῖς τῶν ἀληθείας πλειόντων, ἀδόμβοις τε καὶ τραύλοις, καὶ σοφιστεύουσιν ἐπ' ἀδικίᾳ σοφίαν ἀναισχύντῳ. τούτους μὲν ἐῶ λέγειν, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν. Φιλο. ἦπου κατέγνωκας ἤδη πολὺς τοιούτους, οἷς ἔμφυτός ἐστιν ὁ τοῦ ψεύδους; Τυ. καὶ μάλα πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. Φιλο. τί δ' ἂν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, ἔχοντα τὸ ἀμείνω ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιρεῖσθαι; Τυ. οὐδὲν τοῦτο, ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι, σωφρονοῦντας τἄλλα, καὶ τῷ γνώμῃ δοκιμάσαντας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιῶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄρειοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν, αὐτούς τε, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν τοὺς παλαιοὺς ἐῶ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν κνίδιον, καὶ ἐκ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸ Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας ἐγχειρῶ τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διϊκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, οὐκ ἀμφιδόξως οὐ καλλίστοις ἔπεσι, καὶ μέτροις φυλαττομένου. ἐμοὶ γὰρ πολλάκις αἰδοῖ ὑπῆλθε αὐτῶν ἔπεσιν, ὁπόταν ὑφαιτὸν τομὲν, καὶ Προμηθέως δεσμὸν διηγῶνται, καὶ γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐς ἅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δ' ἐστρέφη ὁ Ζεὺς ταῦρος, ἡ κύκνῳ ἐμίγνυτο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς

ut & vitam ſuam & ſociorum reditum redimeret. Sed de illis vir optime dico, qui nulla neceſſitate veritati mendacium anteponunt, ipſa re delectati, in eaque ſine ullo prætextu idoneo verſati. Quare ſcire velim cui bono iſti illud agant. *Phil.* An alicubi tales aliquos jam deprehendiſti, quibus inſita ſit hæc mentiendi libido? *Tych.* Et complures quidem ſunt iſtiuſmodi. *Phil.* Quid aliud ergo in cauſa ſit, quòd mentiuntur, niſi dementia? ſiquidem rem peſſimam optimæ loco præoptant. *Tych.* Hoc nihil eſt, nam ego tibi multos oſtenderim ad cætera prudentes, ac ſapientia mirabili: neſcio quo pacto tamen hoc malo captos, mendaciique ſtudioſos, adeò ut ego certè moleſtè feram, quòd viri tales, cæteris omnibus in rebus optimi, gaudent tamen & ſe, & eos in quos inciderint, fallere. Nam veteres illi, quòd tibi notius quàm mihi eſſe debet, [1] Herodotus, Cteſiaſque Cnidius, & ante hos poëtæ, & ipſe Homerus viri celebres, mendaciis ſcriptis uſi ſunt, ut non ſolùm eos fallerent, à quibus tunc audiebantur, ſed ad nos etiam mendacium per manus traditum perveniret, in pulcherrimis verſibus, metriſque ſervatum. Me ergo ſæpe illorum verſuum nomine ſubit pudor, ſiquando cœli ſectionem, ac Promethei vincula recenſent, gigantumque rebellionem, atque omnem illam de inferis tragœdiam. Et ut ob amorem lupiter in taurum, & cygnum verſus ſit: utque

1 *Herodotus*] Herodotum verius mendacium quàm hiſtoriæ parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & tranſitu, id Lucianus lib. 2. ver. hiſt. inter mendaces Cteſiam, Cnidium & Herodotum ponit. *Cogn.*

πης, ἐς ὄρνιον, ἢ ἐς ἄρκτον μετέπιπτεν. ἔτι δὲ πηγάσους, καὶ χιμαίρας, καὶ γοργόνας τε καὶ κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ παράφορα μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα. ἔτι τοῖς μορμὼ, καὶ τοῖς λάμιαν δεδιόσιν. καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν, ἴσως μέτρια. τὸ δὲ πόλεις ἤδη καὶ ἔθνη πολλὰ, καινὴ, καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἀγελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδεδεῖναί φασι, καὶ τοὺς ἄνωθεν ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα. πολὺ σεμνότερον ἴσως τὸν Θηβαῖον, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς οἱ ἂν ἧττον ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἀμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κορίνθου τὸν, ἢ Μαραθῶνι νομίζοι τὸ πεδίον, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι ἀφ' ἁρμάτων ἀετὸς ἐπὶ δρακόντων ὑπεπτέρων, ἢ Πᾶνα ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ Βορέου ἁρπασθῆναι, ἀσινῆ ὅτι γε, καὶ ἀνόσιον αὐτοῖς ἔδοξεν, ὅτου σχολὴν ἄγοντες, καὶ ἀληθέσι πταίσμασιν ἀπιστῶν. ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος. *Philo.* ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταὶ ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις ἴσως, συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν, τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότερον ὄν, ἐγκαλλωπιζόμενοι τῇ ποιήσει, ἴσως μᾶλλον δέοντας ἂν τοὺς ἀκροατὰς ἐξαπατῶσιν. Ἀθηναῖοι δὲ, καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀπάτας ἐς ἱστορίαν ἐσάγουσιν.

utque mulier mutata in avem, vel ursam. Præterea Pegasos, Chimærasque, & Gorgonas, & Cyclopas, atque id genus omnia, admodum absurdas monstrosasque fabulas, & quæ puerorum mentes afficere queant: qui larvam adhuc, lamiamque metuunt. Atqui poëtica fortè sunt tolerabilia. Iam verò & urbes, & gentes multas, una voce publiceque mentiri, qui non sit ridiculum? Veluti quum Cretenses Iovis sepulchrum ostendere non pudet: Athenienses Erichthonium editum è terra ferunt: primosque illos homines in Attica olerum more ex terra emersisse. Hi multò verecundiores quam Thebani, qui ex dentibus serpentis, sativos quosdam progerminasse narrant. Quòd siquis hæc, cùm sint ridicula, non putet esse vera: sed ea prudenter examinans. Corœbi cujusdam, aut Margitæ existimet esse, credere aut Triptolemum in alatis draconibus per aërem vectum esse, aut Pana Marathonem suppetias ex Arcadia venisse, vel Orithyam à Borea raptam esse, impius nimirum hic, atque insanus videatur eis, quippe qui tam manifesta, veraque non credat, usque adeò obtinet mendacium. *Phil.* At poëtis Tychiade urbibusque fuerit fortassis ignoscendum. Nam illi delectationem illam quæ ex fabula proficiscitur: ut quæ maxima sit illecebra, poëmatibus suis immiscent, qua potissimùm erga auditores opus habent. Athenienses verò & Thebani, & siqui sunt alii, patriæ suæ

1 Πᾶνα] In Iove Tragœdo. Long. lib. 3. *Bourd.* Pan cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio eo in loco Græcis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam, meminit Theocr. in Syring. *Logn.*

1 Ἀξιό-

φαίνονται πὸς πατρίδας ἐκ τ τοιούτων. εἰ γὰρ τις ἀφίλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τ Ἑλλάδ☉, οὐδὲν ἂν καλύσῃ λιμὸ τὸς ἐθελητὰς αὐτῶν ἀφθόνως ἔχειν, μὴ ὃ ἀμισθὶ τ ξένων τὰληθὲς ἀκούειν ἐθελησόντων. εἰδὲ μὴ ὃ μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας, ὅμως χαίροντες τὸ ψεύσμαθι, παγγέλοιοι εἰκότως δεικθῆν ἄν. Τυ. τῦ λέγεις. ἐγὼ γὸ ὀλίγ☉ Εὐκράτους ἦκω σοι ☉ πάνυ πολλὰ τὰ ἄπιστα, καὶ μυθώδη ἀκούσας. μᾶλλον ὃ μεταξὺ λεγομένων, ἀπιὼν ἀφόμουν, ὑ φόβων ☉ πεφόρμητ☉ τὸν ὑπερβολῶν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ ἐρινύες ἐξῆλασαν, πολλὰ τερατα, κ ἀλλόκοτα διεξιόντ☉. Φιλο. καίτοι ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστ☉ ὁ Εὐκράτης ἐστί. κ ὡδὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖν☉ ὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμέν☉, ἑξηκοντούτης ἀνὴρ, ὅτι ☉ φιλοσοφίᾳ ξυὼν τὰ πολλὰ, ὑπεμείνειεν ἂν ☉ ἄλλε πὸς ψεύδομένῳ ἀκοῦσαι παρών, ὐχ ὅπως αὐτὸς τ τολμήσαι τοιοῦτον. Τυ. ἐγὼ οἶδα ὦ ἑταῖρε οἷα μ εἶπεν, ὅπως ὃ αὐτὰ ἐπισώσῃ, ὡς ὃ ☉ ἐπώμνυθ τοῖς παλαίοις, ὀμοσαμένης τὰ παιδία, ὥστ μι ☉ ἀποβλέπουσα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐνόει. ἄρτι μὲ, ὡς μεμῆνε, καὶ ἴξφ εἶη ☉ καθηκηκότ☉. ἄρτι ὃ, ὡς γρῆς ἂν, ἄρα τοσοῦτον χρόνον ἐλελήθη με

suæ plus majestatis ex his figmentis conciliant. Quòd siquis fabulas auferat è Græcia, nihil obstiterit quominus earum explanatores fame intereant, cùm nullus sit hospitum qui veritatem gratis audire velit. At siquis nulla tali de causa, gaudent tamen mendacio, hi omnino ridiculi meritò videantur. *Tych.* Rectè dicis: nam ego protinus ab Eucrate illo celebri venio, ubi multa incredibilia ac fabulosa cùm audissem, imò verò medio in sermone discessi non ferens narrationem tam supra fidem: sed me velut furiæ quædam abegerunt, dum monstrosa multa atque absurda referret. *Phil.* Atqui Tychiade, vir gravis est Eucrates: & nemo certè crediderit illum tam promissa barba virum sexagenarium: & qui præterea sit plurimum in philosophia versatus, sustinuisse ut alium quenquam audiret sc præsente mentientem, nedum ut ipse tale quicquam audeat. *Tych.* At nescis amice qualia referebat, tum ea quàm constanter asseverabat, præterea quàm sanctè in plerisque jurabat, admoris etiam filiis: adeò ut ego quùm eum respicerem, varia mecum cogitarem: interdum quidem illum insanire, neque animo constare: interdum verò fugisse me, quòd impostor esset, ac tantum temporis sub leonis

1 Ἀξιόπι☉ ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ ὡδὶς ἂν πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖν☉ ὕτω πώγωνα βαθὺν καθειμέν☉] Eucrates quidam Athenienſis olim fuit prolixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Ariſtophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem: Κἀγὼ γ' Εὐκράτους τὸν ὀλίγον καλλίονα. Ad quæ ſic Scholiaſtes: ἦν☉ εἰς δασύπωτα κωμῳδούμενος, ὡ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἦν☉, μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακκοφόρ☉. Ergo ſi quendam Eucratem prolixa & ampla barba inſignem ſuo tempore noverat Lucianus, & in nomine & in piloſitate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum ſectis & cum Eucrate diſſerentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticæ ſectæ auctor Ariſtoteles poſt Ariſtophanem & Eucratem vixit. *Palm.*

ὑπὸ τῇ λεοντῇ, γελοῖόν τινα πίθηκον ἐξεύρωμεν. ὅπως ἄπαντα διηγεῖτο. Φιλο. τίνα τοῦτον φῂς τὸν ἐκεῖνον ὁ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι καὶ ἐγὼ τίνα τὸν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ὑποκεκρυμμένον. Τυ. ἐγὼ μὲν ἐθιζόμην ποτὲ Φιλοκλεῖ, φοιτᾶν ἐς αὐτὸν, ὅτε πολλὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δ', Λεοντίχῳ συγγενέσθαι διώμνυτο, ἰατρῷ δὲ μοι ὡς οἶσθα, ἀκμάσαντι ἤδη ἐκ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτει ἔωθεν ἀπῆλθον, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκ τῆς Λεοντίχου συγγενείας, κἀκεῖνον ἤδειμι, ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσεῖ, παρελθόντος δέ μου αὐτὸν, εὑρίσκω δ' αὐτὸν ἐκ μὲν Λεοντίχου, ὅτι ἔπ. ἐφθακὼς γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον ἐκπεξεληλυθώς. ἄλλους δ' συχνοὺς, εὐ οἶδ' Κλεόδημός τε ἦν ὁ ὦν ἐκ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ στωϊκὸς ἐκ Γαν. εἶτα τὰ ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιῶσι, ὡς μόνοι ἀκριβῶς κατειληφότα τὸν γνώμονα ἐν ἀνθρώποις, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεύοντα δυναμένους. ὁρᾷς οἷος ἀνὴρ ἐστι φημὶ, παντοφυὴς, καὶ παναρέτης; ὅτι πᾶσι τὸ κεφάλαιον αὐτὸν ἐξ ἁπάσης ἐκκρίσεως, αἰδεσίμως ἔχουσιν, καὶ μόνοις γε φοβεροὺς τοὺς πρόσωθεν. ἔτι δ' ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, καὶ χρεία οἵμοι τοῦ νόσου ἐπιληψις, καὶ ῥᾳδίως ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα ἐκ στωμύλου ἦν. τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατειλήλυθε κατιζάνοντι ὑπ' ἐμοῦ παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὑπότε εἶδέ με. κἀμοὶ βοῶντος αὐτοῦ, καὶ ἀλαπινομένου, τί μιζὲν

nis pelle ridiculam simiam circumtulisset: adeò absurda narrabat. *Phil.* Quænam illa, per lares, sunt Tychiade? Nam cupio cognoscere quamnam præstigiatoram sub tam longa barba occuluerit. *Tych.* Solebam Philocles, & alias ipsum adire, siquando otio abundarem. Hodie autem, cùm esset mihi res cum Leontichо, qui ut scis, meus est amicus, edoctus à puero, eum se ad Eucratem mane contulisse, ut ægrotantem viseret: amborum nomine, nempe ut & Leontichum convenirem, & Eucratem viderem, quem ægrotare nesciebam, ad eum pervenio. At Leontichum ibi jam non invenio: nam paulò antè, ut dicebant, exiverat: alios verò confertos reperio, in quibus erat & Cleodemus Peripateticus, & Dinomachus Stoicus, & Ion: nosti virum, qui ex Platonis doctrina magnam sui admirationem expectat, ut qui solus mentem viri deprehenderit, quique ejus oracula aliis enarrare possit: Vides quos tibi viros nomino, nimirum omni sapientia, omnique virtute præditos: ut pote ipsum ex quaque secta caput, reverendos hercle omnes, atque aspectu propemodum terribiles. Aderat præterea medicus Antigonus, ob morbi puto necessitatem vocatus: & meliùs jam habere se videbatur Eucrates, eratque morbus ex consueris. Nam ei rursus humor in pedes descenderat. Ergo Eucrates me sibi in lecto assidere jussit, voce ob debilitatem paulum inclinata, quum me conspiceret: quanquam interim dum ingrederer, vociferantem eum, & vocem intendentem audieram. Tum

1 Τὸ ὑπὸ λεοντῇ] Proverb. *Bourd.*

1 Ἐνε-

δίστὰν ἐπήκοον. καίγὼ μάλα προφυλαξάμενος μὴ ψαύσαιμι τῆ πολίῃ αὐτῆ, διελογισαμάμην τὰ σαυτῆν τοῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσῶν, καὶ ὡς ἐπὶ ἔργον, φορητῶν ἴλλυμι, ἐγγὺς ἐλθὼν. οἱ μὲ, δὴ ἐπάγχαυον ἤδη ὑπὲρ τῆ νοσήματος, τὰ μὲ, ἤδη καθυμνήσαν, τὰ ἢ, καὶ πρὸ διεξιόντες, ἔτι ἢ ἐ ἰητρικίας πᾶς ἔκαστον ὑπεβάλλοντο. ὁ γὰρ Κλεόδημος, οἱ τοίνυν φησὶ τῆ ἰατρῆ τὰς ἀπελάμψων χαμάζην τ ἐλαίνα τ μυσγάλης, ὕστα φοσυζήσης ὡς καθεῖσαν, ἐδλήσειν οἱς δέρμα λέοντος, ἄρξε ἀποδυμάτων, εἶτα καθάψοις περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύσαν τὸ ἄλγημα. ἐπὶ οἱς λέοντος ἔφη ὁ Δεινόμαχος· ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου ἢ παλείας, ἔτι παρθένου, καὶ ἀσθένε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὕστα πιθανώτερον, αὐτὴ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐν τ ποδῶν. καὶ ὁ λέων, ἄλκιμος μὲ, καὶ τὸ λίπος αὐτῆ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιά. καὶ αὐ τρίχας ἐν ἢ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύναιτο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μὴ τ οἰκείας ἐκφυᾶς ἐκστῆσαι. ποθὲν ἢ ἴασιν, ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς ἤδη ὃς ὁ Κλεόδημος, ὕστα πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι αὐτὸ ἔλαφος. ἔκαιγε ἢ λέων ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με, εἰπὼν αὐτέμυς εἶναι τ ἐλάφου τοὺς λέοντας. ἀμέλει ἔφη, καὶ αἰρῆσιν ταῖς διώκησις. ὑπῆνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τ λέοντος. ἐγὼ ἢ, οἶσθα γὰρ ἔφλω ἐκφοβεῖς τινα τὰ τοιαῦτα παύσας, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραμυθήμασι, ἢ καὶ ἔνδον ἀφαιρεθέντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν καταγνωκότες μου πολλὰ τῶν ἀκουσίων, ἐπεὶ μὴ ἐπιτιμῶν τὰ σαθηλότητος. καὶ ταῦτ

Tum ego diligenter cavens ne pedes ejus tangerem, ubi me vulgaribus istis verbis purgaveram, quòd eum ægrotare nesciverim, quòd ubi resciissem, curriculo venerim, adsedi propè. Atque illis quidem sermo erat de morbo: & quædam jam antè dixerant, quædam verò etiam tunc narrabant: præterea medicamenta quædam quisque proferebat. Cleodemus igitur, Siquis, inquit, finistra manu, tollens humo mustelæ dentem, sic interfectæ, ut antè dixi, in leonis recens excoriati pellem alligaverit, ac deinde circum crura posuerit, ilico sedatur dolor. Non in leonis pellem, inquit Dinomachus, ut ego audivi, sed in cervæ potiùs fœminæ, virginis adhuc, & nondum initæ, & res hoc quidem pacto est credibilior. Velox enim cerva est, maximeque valet pedibus: & leo quidem fortis est, pinguedoque ejus ac manus dextra, pilique qui recti è barba prominent, magnam vim obtinent, siquis iis cum proprio cuique carmine, uti noverit: at pedum curationem minimè pollicetur. Et ipse quoque, inquit Cleodemus, olim sic putabam cervina pelle utendum, quia velox est cerva. At nuper vir quidam Libycus horum peritus contrà me docuit, cervis dicens velociores esse leones: quippe qui eas, inquit, etiam persequendo capiunt. Laudabant qui aderant, tanquam rectè dixisset Libycus ille. Tum ego, Putatis, inquam, incantamentis aliquibus sedari talia? aut foris admotis appendiculis, cùm malum intus grassetur? Riserunt hunc sermonem meum: & palàm in me magnam amentiam damnarunt, qui res apertissimas ignorarem, & quibus nemo

ἀν ἀν ὑδὶς φορυῶν ἀντίπνοι, μὴ
ὐχὶ ἄτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς
Ἀντίγονος, ἐδόκει μοι ἡδονῆς τῆ
ἐρωτήσει μου. πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο οἶ-
μαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκρατεῖ μὴ
δι' τέχνης, οἴνῳ τι ἀθρόῳ γάλλων ἀ-
πίχαζε, καὶ λάχανα σπεῖσαι, καὶ
ὄλας ὀφαιρεῖν δ' τόνε. ὁ γὰρ Κλεο-
δήμος, ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις
ἔφη ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναι σοι
δοκεῖ τὸ σὲ τ' τοιούτων γίγνεσθαι τι-
νὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε
δοκῶ δ' ἐγὼ, εἰ μὴ πάνυ τὼ
ῥᾳθύμῳ κορύζης μισῶ εἶναι, ὡς πιστεύ-
σειν τὰ ἔξω, καὶ μηδὲν κοινωνεῖν τοῖς
ἔνδοθεν, ἐπεμβαίνουσι τὰ νοσήματα, μὴ
ῥηματίαν ὡς φασὶ, καὶ γοητείας τι-
νὰς [1] ἐπεργάζειν, καὶ τῷ ὄντι ἐπιπέμ-
πειν ἀφανιζομένα. τόδ' οὖν ἂν
ἡδοίμην, εἰδέναι ὑπὸ τίνος λέοντος
τὸ δέρμα ἐνδύσηται ἐκκαίδεκα ὅλας
μυελάς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τ' λέοντα
εἶδον πολλάκις χωλαίνοντα ὑπ' ἀλ-
γηδόνων, ὃν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτῷ δέρ-
ματι. πάνυ γὰρ ἰδιώτης ἔφη ὁ Δεινό-
μαχος εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ
ἐμέλησέ σοι σμικρὰ εἶναι. οὗ τινα τρό-
πον ὠφελεῖ, τοῖς νοσήμασι προσφε-
ρόμενα. καί μοι δοκεῖς, εἰδὲ τὰ
προφανέστατα ἂν προδεδέχθαι ταῦ-
τα, τ' σε ἐκείνοδε πυρετῶν τὰς ἀ-
ποπομπὰς, καὶ τ' ἑρπετῶν τὰς
καταλήξεις, καὶ βουβώνων ἰάσεις, καὶ
τἄλλα, ὁπόσα ἔ αἱ γρᾶες ἤδη
ποιοῦσιν. εἰ ἅ σκεῦνα γίγνεται ἅπαν-
τα, τί δὴ ποτε ὐχὶ ταῦτα οὐκέτι
γίγνεσθαι οὕτω τ' ὀμοίαν; ἀπέργασ-
τα δ' ἐγὼ ξυμπεριφέρῃ ὦ Δεινόμα-
χε, καὶ ἥλῳ φασὶν σμικρὰς τ' ἧλον. εἰδὲ γὰρ ἃ φῄς, ταῦτα δῆλα
μὴ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἀλ-

mo sanè mentis contradicat, quæ
ita se habeant. At medicus Anti-
gonus delectari mihi visus est hac
interrogatione mea. Iamdudum
enim negligebatur, opinor, cum
opem Eucrati ex arte ferre vellet,
denuncians videlicet vino ut ab-
stineret, & oleribus vescereturque
denique vigorem minueret. Tum
Cleodemus, subridens simul,
Quid dicis, inquit, Tychiade?
Incredibile tibi videtur esse, ut
ex rebus hujusmodi parentur quæ-
dam adversus morbos remedia?
Mihi certè videtur, inquam ego,
nisi naribus adeo sim mucosis, ut
credam ea quæ foris applicantur,
nihilque cum his communicant,
quæ morbos intus excitant, per
verbula tamen ut dicitis, ac præ-
stigiaturam operari: & quum ap-
penduntur sanitatem immittere:
quod fieri nequaquam possit, nec
siquis vel in Nemei leonis pellem
sedecim mustelas integras alliga-
rit. Ego profectò leonem ipsum
præ doloribus sæpe in universa sui
pelle claudicantem vidi. Nimium
idiota es, inquit Dinomachus.
Neque unquam tibi curæ fuit, ut
disceres quonam modo admota
morbis prosint. Ac mihi videris
ne notissima quidem ista recepis-
se, periodicarum videlicet ha-
rum febrium profligationes, tum
serpentum demulsiones, ac bu-
bonum sanationes, & cætera quæ-
cunque anus ipsæ jam faciunt.
Quòd si illa fiunt omnia, cur tan-
dem non putabis hæc rebus simili-
bus fieri? Infinita, inquam, con-
geris Dinomache, clavumque ut ajunt, clavo extrudis. Neque
enim constat ea quæ commemoras, ejusmodi vi fieri. Quam-
obrem

[1] Ἐνεργεῖν] Hanc vocem interpretatur vir Clarissim. Gilbert. Gaulminus ad Psellum. *Bentl.*

γὰρ μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸ λόγον διότι φύσει ἔχει γίγνεσθαι, ἢ τε πυρετὸς, καὶ εἴδημά τι διδύμης, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ ἴσως βαρβαρικὸν, καὶ ἀφ' τούτου σὺ φεύξῃ ἀναπτεσόμενος, ἴσθι σοι καὶ ὧν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. σύ μοι δοκεῖς ἔοικ' ὡς ὁ Δεινόμαχος τὰ τοιαῦτα λέγων, ὃς οὐδὲ θεὰς εἶναι πιστεύων, ἔτι μὴ οὐχὶ τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ἀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν δὴ ἐγὼ, μὴ λέγε ὦ ἄριστε. κωλύσῃ γὰρ οὐδὲν εἰ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ γὰρ εἰ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ ἐν ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων, καὶ ἰατρικῆς ἀνισταμένους. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἅπερ φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, ἀλλ' οὐ λέοντας, καὶ μυελὰς ἐξελάφοντες. ἔα τοῦτον ἔφη ὁ Ἴων. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν θεσπέσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲ ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα, καὶ δέκα ἔτη μάλιστα. ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα, οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πληθουσαν ἀγορὰν ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα. κεῖσθαι ἤδη σπεπότα τὸ σκέλος. ἀναθοῦναι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χερσὶ περιπλέκειν, σφοιπάσαντα τὸ θηρίον, ὅκως κεῖ τὸ μέγαν δάκτυλον. καὶ τὸ μὲ, φράσαι, καὶ καταδῦναι αὖθις ἐς τὸ φωλεόν. τὸ δ' αἱμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτα πεῖν ἀπαγγέλλειν. καὶ τὸν Μίδαν ἐκρῶμαι αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προσκομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, obrem niſi allata ratione perſuaſeris natura fieri poſſe, ut febris tumorque vereatur aut nomen aliquod divinum, aut dictionem aliquam barbaricam, ob idque ex inguine fugiat, aniles adhuc fabulæ ſunt quæcunque retuliſti. Tu mihi videris, inquit Dinomachus, quum iſta dicis, ne Deos quidem eſſe credere: ſiquidem putas fieri non poſſe, ut per ſacra nomina remedia morbis adferantur. Hoc, inquam ego, vir optime ne dixeris: nihil enim prohibet, etiamſi Dii ſint, quominus iſta ſint vana. Ego verò & Deos colo, & medelas eorum video, & levamenta quæ laborantibus conferunt, pharmacis videlicet, atque arte medica reſtituentes. Itaque Æſculapius, ejuſque poſteri ſalutaria pharmaca admoventes medebantur morbis: non leones aut muſtelas circumligantes. Mitte hunc, inquit Ion. Ego vobis mirabile quiddam narrabo. Eram adhuc adoleſcentulus, annos ferme quatuordecim natus, quum quidam ad patrem meum venit nuntians ei, Midam vitis cultorem, ſervum in rebus etiam aliis robuſtum & induſtrium, circa plenum forum, à vipera morſum jacere jam putrefacto crure. Etenim dum ligaret palmites, ac vallis circumplicaret, adrepentem beſtiolam maximum ei pedis momordiſſe digitum. Tum illam quidem ilico aufugiſſe, & ſeſe rurſus in latebram condidiſſe, illum verò doloribus pereuntem ejulare. Hæc ergo cùm nuntiarentur, jam Midam ipſum videbamus lectica domum à conſervis adportari, totum inflatum, lividum, ac ſuperficie putreſcentem, vix jam ſpirantem. Ergo patri mœrenti, amicorum quiſpiam, qui tum fortè aderat, Bono ani-

ἀνὴρ ἦν, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων ὃς φασιν, αὐτίκα μίτεμι, ὡς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διηγεῖσθαι λέγων, ἦλθεν ὁ βαβυλώνιος, καὶ ἀνίχνευσε τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι δὲ περισαπρήσας τοῦ ποδὸς πτυσμάτων παρθένου λίθον, ἀπὸ τοῦ κίονος ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μέν, ἴσως μέτριον. καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸ σκίμποδα, ἐφ' ὃ ἐκαθέσθη, ᾤχετο εἰς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἰδυνήθη, καὶ ὁ κίονος ἐκεῖνος λίθος. οἶδα, καὶ ἄλλα ἐποίησε θαυμάσια ὡς ἀληθῶς. εἰς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν, ἅμα ἕῳ ἐπέπων ἱερωσύνῃ τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἐπᾷδε, Θείῳ, καὶ δαδὶ καθαγίσας τὸν τόπον, περιελθὼν εἰς τρὶς, ἐξήλασεν ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ὄφεις τὸν ὅρον. ἦσαν δὲ ὥσπερ εἰλημμένοι ὑπὸ τοῦ ἐπῳδοῦ ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράστης, καὶ ἀκοντίαι, φρυῶνοί τε, καὶ φύσαλοι. ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως οὐκέτι ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, καθεστὼς δὲ ἐκποδίσμασιν. ὁ δὲ μάγος, ὅτε ἴδοι παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἵνα τινὰ τῶν ὄφεων τιμώμενον χαλεπήνας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα. καὶ μεθαρμοσάμενος ἦκε κἀκεῖνον. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτοῖς ὁ βαβυλώνιος, τὸν δὲ, αὐτίκα μάλα κατεκεύθη ἅπαντα ὑπὸ τῆς φυσήματος. ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. εἰπέ μοι ὦ Ἴων ἐκεῖνο ἦ ἐγὼ, ὁ ὄφις ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα ἐχειραγώγησε τὸν δράκοντα ἤδη ὡς φῆς γεγηρακότα, ἢ animo es, inquit, Ego enim virum quendam Babylonium ex Chaldæis, quos vocant, protinus huc adducam, qui sanabit hominem. Et ne diem narrando conteram, venit Babylonius, ac Midam restituit, fugato ex corpore veneno quadam incantatione, & ad pedem ejus appenso virginis defunctæ lapillo, quem è columna exciderat. Et hoc quidem forsitan mediocre fuerit. Tum Midas ipse sublato, in quo allatus erat, scabello, discessit in agrum: tantum potuit incantatio, & columnaris ille lapis. At idem ille Babylonius alia præterea planè divina fecit. Nempe in agrum profectus mane, cùm pronunciasset sacra quædam ex vetusto codice septem nomina, sulfure ac face lustrato loco, in orbem ter obambulans, serpentes omnes excivit, quicunque intra eam regionem erant. Veniebant ergo tanquam ad incantationem tracti serpentes multi, aspides, viperæ, ceraſtæ, jaculi, phryni, physali. Supererat unus draco, annosus, qui, ut opinor, ob senectam prorepere non valebat, nec dicto audiens fuerat. At magus, non adsunt omnes, inquit. Tum unum quendam ex serpentibus, eum qui natu minimus erat selectum, ad draconem misit legatum, ac paulo pòst venit etiam ille. At postquam jam collecti constitissent, Babylonius in eos spiritum emisit: atque omnes protinus flatu incensi sunt: quod nos admirabamur. Tum ego, dic mihi, inquam, Ion: serpens ille legatus, juvenem illum dico, utrum manu deduxit draconem, qui jam, ut ais, senuerat: an ille ba-

1 Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγίσας] Vide C. Barthii Adversar. lib. VII. cap. 1. Alm.

1 Bi-

ἀείποτε ἔχων ὀπίσω, ἐπιμελέζετο. σὺ μὲ παίζεις ἔφη ὁ Κλεόδημος. ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπιστήσας ἂν σοι πάλαι τὰ τοιαῦτα, ὅμως γοῦν ὀλίγῳ λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι, ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ἀδὺ πιθόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, ἐξ ὑπηρεσίας ὡς ἔφασκεν, ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀνέχων. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα ἀέρος φερόμενον, ἡμίεργος ὤσης, καὶ ἐν ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διϊξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην. σὺ ταῦτα ἦν δ' ἐγὼ εἶδες, τὸν ὑπερβόρειον ἄνδρα πιθόμενον, ἢ ἐπὶ δὲ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα ἡδέως ὑποδεδεμένον γε καρβατίναις, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲ γὰρ σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἀπεδείκνυτο, ἕρωτας ἐπιπέμπων, καὶ ἐξελαύνων ἀνάγκας, καὶ νεκροὺς ἐώλους ἀναπολῶν, καὶ τὴν ἐκάτην αὐτὴν σεληναίαν παίουσαν, καὶ τὴν σελήνην καθαιρῶν. ἐγὼ γὰρ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον χθὲς ἐν Γλαυκίᾳ τοῦ Ἀλεξικλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας δὲ παῖς ὑπολειπόμενος, τὰ Χαλδαϊκὰ τὰ πατρῷα, πρὸς δὲ καὶ χρυσίδα τὴν Δημαινέτου θυγατέρα. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους. καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως αὐτὸν ἀπηγόλησεν αὐτοῦ, ἅπαντα ἂν ἔδη τὰ δὲ ἐξαπίνης ἠπίστει. ὃς δὲ ἐκλιπαρὴς ἦν, ἀνέλυε. καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεπλήρωσε εἰς πάλαι. ἀμηχανῶν γὰρ ὅμως τοῦ ἔρωτος, μόλις μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα τὸν ὑπερβόρειον, ἐκεῖνον μέγαν, ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μισθοῖς τέτταρσι μὲν τοῖς Ἀττικοῖς. ἔδει γὰρ ἐφοδιάσαι τὸν

baculum gestans innitebatur? Ludis tu quidem, inquit Cleodemus. At ego qui & ipse quoque olim minùs talia credebam quàm nunc tu: putabam enim nulla ratione fieri posse, ut ea crederem: tamen cùm volantem primùm conspicerem peregrinum illum barbarum (erat autem ex hyperboreis, ut ajebat) credidi, & victus sum, postquam diu repugnassem. Quid enim feciſſem, quum eum cernerem in aëre volantem, idque interdiu, ac super aquam ingredientem, perque medium ignem incedentem, idque lentè ac sensim? Tu-ne, inquam ego, ista videbas, nempe Hyperboreum volantem, aut super aquas ambulantem? Et maximè, inquit ille, carbatinas indutum, quo potissimùm calceamenti genere illi utuntur. Nam minutula ista, quid attinet referre, quæcunque fecit, quo pacto amores immiserit, ac dæmones exegerit, mortuosque marcidos in vitam revocarit, atque Hecaten ipsam conspiciendam exhibuerit, lunamque è cœlo detraxerit? Quin ego vobis referam, quæ ab eo fieri conspexi in Glaucia Alexiclis filio. Glaucias hic cùm patris nuper defuncti facultates susceppisset, Chrysidem Demæneti filiam amabat: ac me quidem præceptore in disciplina utebatur: ac nisi amor ille à studio deduxisset eum, universam Peripateticorum doctrinam perdidisset: qui cùm esset annos natus octodecim, analyticam tenebat, & physicam auscultationem ad finem usque percurrerat. Amore tamen victus, rem omnem mihi significat. Ego verò quemadmodum par erat, quippe qui præceptor eram, hyperboreum illum magnum ad eum duco, conductum quatuor minis in manum ilico datis: quiddam enim erat ad sacri-

πρὸς τὰς θυσίας. ἐκκαίδεκα δὲ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ, αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται, [1] βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν, πρῶτον μὲν, τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα. ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο. τὰ τελευταῖα δὲ, ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾶν. μετὰ δὲ, τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν σελήνην κατέσπασε. πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο. εἶτα βοῦς ἐγίγνετο πάγκαλος. εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν, ὁ ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, ἄπιθι ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς, ἐξέπτατο. καὶ μετὰ μικρὸν δὲ, ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. καὶ εἰσελθοῦσα, περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα. καὶ συνῆν, ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε δὴ ἥ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. εἰ ταῦτα εἶδες ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις ἦν δ' ἐγώ. ἐπίστευον γὰρ ἄν, εἴγε εἶδον αὐτά. νῦν δὲ συγγνώμη οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω. πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα,

ſacrificia præparandum: tum ſedecim, ſi Chryſide potiretur. Ille verò creſcentem obſervans Lunam (nam tunc ut plurimum hujuſmodi ſacra peraguntur) foſſam cùm effodiſſet in aperto quodam loco domus ſub dio, circa mediam noctem evocavit nobis, primùm quidem Anaxiclem Glauciæ patrem, ante ſeptem menſes defunctum. Succenſebat autem ob amorem ſenex, atque indignabatur. Tandem tamen ei permiſit, ut amaret. Poſtea verò Hecaten quoque eduxit, adducentem unà Cerberum. Tum Lunam detraxit, multiforme quoddam ſpectaculum, & quod aliàs aliud apparebat. Primùm quidem muliebrem formam referebat: deinde in vaccam formoſam vertebatur: poſtremò verò catula videbatur. Hyperboreus ille tandem, cùm finxiſſet quendam è luto Cupidinem: Abi, inquit, atque huc perducas Chryſidem. Tum protinus lutum evolavit: paulò pòſt adfuit illa pulſans oſtium: quæ ingreſſa Glauciam complectitur, ut quæ ipſum inſaniſſimè deperiret: cum quo verſata eſt, quoad gallos canentes audivimus. Tum verò Luna ſubvolavit in cœlum, Hecate terram ſubiit, cæteraque ſpectra diſparuerunt: & Chryſidem ferme circa diluculum dimiſimus. Hæc ſi vidiſſes, Tychiade, non amplius dubitaſſes, multa in carminibus eſſe commoda. Bene dicis, inquam, ego credidiſſem equidem, ſi vidiſſem ea: nunc verò ignoſcendum mihi puto, ſi qualia vos videtis, acutè perſpicere non poſſum. Verumtamen Chryſidem illam, quam dicis, novi, mulierem

1 Βόθρον τε ὀρυξάμενος] Heliod. lib. 6. *Bourd.*

1 Ἀλ-

καὶ πρόχειρον. ἐχ ὁρᾷς ὃ πάνυ ἴσως ἐδεήθητε ἐπ' αὐτῷ δὲ πάλιν περισωθῆτε, καὶ μόνον δὲ τῆς Ὑπερβορέου, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἂν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ εὐπόλυτοι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν αἱ γυναῖκ, καὶ τὸ εὐπειθὲς τοῖς φάσμασι πάσης. εὐκόλως μὲν γὰρ ὑπὸ φόβου ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πάφυλον. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δέ, ἂν δρυΐνου τις ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸ ἦχον. ἄλλως τε, καὶ διαμιμήσομαι αὐτῷ δὲ μόνον. εἰ δυνάμεθα αὐτὸς ἐραστὴν πρὸς τὸ πλεονεκτεῖσθαι γενώμεθα, καὶ τάλαντα ἄλλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν· ὀδὲ, τετράρωμεν μὲν πάνυ σμικρολόγος ὤν, Γλαυκίῳ ἐπιρράτου ἐρασθέντος. γελοῖος μοιεῖς ἴφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἂν ἐροίμην σε τί σοι δοκεῖ πάντων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι δεινῶν, ἆρα σαφῶς ἐξέστησται καὶ τὰ φάσματα καὶ τὰ ὀνείρατα ἡμῖν λέγειν. [1] ἀλλὰ πάντες ἴσασιν Σύρον τὸν ἀπὸ Παλαιστίνης, τῶν ἐπὶ τούτοις σοφιστήν, ὅσους ἐκβαλὼν ἐξαπατήσαντας πρὸς τὴν ἐπιβολὴν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἀφυρίφονίσας, καὶ ἀφεὶς πιμπλαμένους τὸ στόμα ἀφρῶν ἀνίησιν, καὶ ἀποπέμπει δρόμῳ. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν· ἐπίστανται γὰρ ἐπὶ τοῖς κεφαλαίοις, καὶ ἐρήτηνται ὅτῳ εἰσελθόντων εἰς τὰ σώματα, τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸς, σιωπᾷ. ὁ δαίμων δ', ἀποδείκνυται, ἑλληνίζων, καὶ βαρβαρίζων, καὶ ὅτῳ ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε, καὶ ὅθεν ἐπλήσθη ἐς

lierem meretricem ac facilem. Nec video sanè cujus gratia ad illam luteo illo legato, magoque ex Hyperboreis, ipsaque luna egueritis, quippe quam viginti drachmis in Hyperboreos usque ducere potuisses. Mirificè enim huic incantationi se dedit mulier, & contrarium his spectris habet. Nam ea quidem audito æris ferrive sono fugiunt: etenim vos hæc dicitis: illa verò sicubi argentum sonuerit, ad tinnitum accurrit. Præterea ipsum etiam magum admirór, quòd cùm ditissimas mulieres in sui amorem possit pellicere, ab iisque solida talenta accipere, is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridiculè facis: inquit Ion, qui nihil credis. Ego igitur libenter te rogarim quid de his respondeas, qui dæmoniacos liberant terroribus, adeò manifestè spectra illa carminibus expellentes. Atque hæc non opus est me dicere, verùm omnes noverunt, Syrus ille ex Palæstina, qui harum rerum artifex est, quàm multos suscipiat qui ad Luniam concidunt, oculosque distorquent, spumaque os opplent: quos tamen erigit, ac sanos remittit, magna accepta mercede, diris eos malis liberans. Etenim quum jacentibus supervenit, rogavitque unde in corpus ingressi sint, ægrotus quidem ipse tacet, sed dæmon respondet, Græca, vel barbarica lingua, vel patria loquens, quomodo, & unde in homi-

[1] Ἀλλὰ πάντες ἴσασι Σύρον τὸν ἀπὸ Παλαιστίνης, τῶν ἐπὶ τούτοις σοφιστὴν] Non dubito, quin per Syrum illum e Palæstina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut Dominus *Christus* prædixerat, subjecta erant dæmonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa ætate Ecclesiæ. *Palm.*

τ ἄνθρωπον. ὁ δὲ, ὄρκους ἐπάγων, εἰ μὴ πειθοίη, ἀπειλῶν, ἐξελαυνέτω τὸ δαιμόνιον. ἔγωγ' οὖν ἐνίδον ἐξιόντα μέλαινα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἐ μέγα ἦν δ' ἐγὼ τὸ τοιοῦτο σε ὁρᾶν ἄ Ἴων, φ μ ἐ αὐ ἰδεῖν αὐτὴ φαίνονται, ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν ἀμφ' ἐγὼ π ἡμῶν, ὡς πᾶς ἡμῶν τὰς ἀμβλυώττοντας. μόγ ἂν ἔφη ὁ Εὐκράτης τὸ τοιοῦτο εἰδέναι, ἀλλ ἐ ἄλλοι πολλοὶ δαίμονες συντυγχάνουσι. οἱ μ, νύκτωρ, οἱ δ, μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δ' οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα πεπόμφα. κἀγὼ τὸ μ πρῶτον, ἐπερρτόμην πρὸς αὐτά. νυνὶ δ' ὑπὸ τ ἔθους, οὐδέν π παράλογον ὁρᾶν μοι δοκῶ. κἀγὼ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τ δαιμόνιον ὁ ἄρχων ἔδωκε, σαφῶς ἐ οἶδ' ὅτι τῶν ἐμῶν παιδικῶν, κ τῶν ἐπῳδῶν ἐδίδαξε τὸν πολιοῦχον, ὃς ἐντὸς εἰ μὴ κάμοὶ ἀπιστήσεις ὦ Τυχιάδη. κἀγὼ πῶς ἂν μ σ' ἐγὼ ἀπιστήσαιμι Εὐκράτη τὸν Δείνωνος, σοφὸν ἀνδρὶ μάλιστα, κ ἐλευθερίως τὰ δαιμόνια οἰκήσει παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; τὸ γὰρ ὦδε ἐ ἀνδριάντος ἦσθ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπ τ οἰκίας, ὅσοι νύκτες φαινόμενοι, καὶ παισὶ, κ νεανίαις, καὶ γέρουσι, τοῦτο δ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεσθε ἂν, ἀλλὰ ἐ ναὶ μ ἡμετέρων ἁπάντων. ποῖον ἦν σ' ἐγὼ ἀνδριάντος; οὐχ ἑωρακᾶτ ἔφη εἰσιὼν εἰς τὴν αὐλὴν, ἑστηκότα πύγχελον ἀνδριάντα, Δημητρέως ἔργον ἐ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τ δισκεύοντος ἦν σ' ἐγὼ φής, τ ἐπικεκυφότα κ' τὸ χῆμα τ ἀφέσεως, ἀπεσταλμένον εἰς τὸν δισκοφόρον, ἠρέμα

hominem intravit. Ille verò adjurans eum, ac ni pareat, minitans etiam, abigit dæmonem. Quin ego quoque dæmonem, nigrum, & colore fumidum exeuntem vidi. Non magnum erat, inquam ego, talia Ion te cernere, cui ipsæ etiam apparent Ideæ, quas vestræ familiæ parens ostendit Plato, rem spectatu tenuem, quantum ad nos homines luscios. Ita-ne solus Ion, inquit Eucrates, istiusmodi vidit? annon alii etiam multi inciderunt in dæmones, alii noctu, alii interdiu? Ego profectò non semel, sed millies talia jam conspexi: ad quæ primùm quidem turbabar: sed nunc ita sum assuetus ut nihil prodigiosi videre mihi videar: maximeque nunc, ex quo annulum mihi dedit Arabs, ex ferro de cruce sumpto, factum: carmenque docuit multis nominibus constans: nisi fortè ne mihi quidem fidem sis habiturus Tychiade. At, inquam ego, qui non crediderim Eucrati Dinonis filio, viro in primis sapienti, ac liberè quæ sibi videntur domi privatæ cum authoritate dicenti? Illud ergo de statua, inquit Eucrates, quæ omnibus qui sunt domi, singulis noctibus apparet, tum pueris, tum adolescentibus, tum senibus: hoc non à me duntaxat audieris, verùm etiam à nostris omnibus. De qua statua, inquam ego? Non vidisti, inquit, cùm ingrederis, statuam quandam in atrio collocatam, perquàm pulchram, opus Demetrii, hominum fictoris? Non illam dicis, inquam, quæ discum jacit: quæ inclinata est ad emissuri gestum, reflexa in eam quæ fert discum, altero pe-

de

1 Τὸ χῆμα τ ἀφέσεως] Leg. Casaub. ad lib. 1. Athen. *Bourd.*

1 Οὐ-

ἐπλάζοντα τῇ ἰτέᾳ, ἐοικότα ξυ-
κοφαντοῦντι μὴ τὰ βολᾶς; τὸν οἰκέ-
τον ἢ σὲ ὁς, ἐπὶ τῷ Μύρωνος ἔργον
ἦν ἐ τοῦτό ἐστιν, ὁ διακοπτόλος, ὃν
λέγεις. ἀδὲ τὸ παρ' αὐτὸν φημι τὸ
ἀμφιδέβριον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ,
τὸ κηλόν. Πολυκλείτου γὰ τοῦτο τὸ ἔρ-
γον. ἀλλὰ τὰς μ, ἐπὶ τὰ δεξιὰ
εἰσιόντων, ἄφες, ὧν οἷς ἐ τὰ Κριτίου
ἢ νησιώτου πλάσματα ἴσχειν,
οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ ἢ εἴ πως ἀφεὶς
τὸ ὕδωρ τὸ ὑπόρρουν εἴδης ἀναβαί-
νοντα, φαλακρὸν, ἠμίγυμνον τὸν ἀ-
κρόλοφον, ἠνεμαμβρον ἢ πώγω-
νας τραχεῖς ἰνίας, ὑπίσημον τὰς
φλέβας, αὐτοαυχμάκτῳ ὄμματι,
ὑπόπινον λέγω. Πέλιχος ὁ κορίνθι-
φρατηγὸς οὗτος δοκεῖ. νὴ Δί' ἦ δ' ὅς
ἐγώ, εἶδόν τινα ὑπὶ τὰ δεξιὰ ἢ
Κρόνου, ταινίας, καὶ στρόφους ξηρὰς
ἔχοντα, κεχρυσωμένον πεδίλοις τὸ
σφῦδος. ἐγὼ ἢ ὁ Εὐκράτης ἔφη,
ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὑπότε μ' ἐκόπτε
λιβὸς τεταρταῖος ὢν ἢ ἠπάλει λοιμώ-
μενον. ἦν γὰ ἐ ἰατρὸς ἦν σὺ ἐγὼ ὁ
βέλτιστος ὅτος Πέλιχος; ἔστ, καὶ μὰ
σεσῶσθαί σὲ ὁς ὁ Εὐκράτης; ἢ σε
δοκῶ εἰς μοχθηρὸν μίσασιν ὁ ἀνήρ.
εἶδα ἐγὼ ὅσον δυώδεκα ἤδη ὁτος ὁ νεὼς
σὺν χαλκώμασι ἀνδριᾶς. ἢ ὑ νομί-
ζεις ἢ αὐτῷ εἶναι ἐ ἐπιπέμπειν ὑ-
γιείας, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἶτα ἐ λοιμὸν
πέμπειν δυνατὸν αὐτῷ; ἴλεως ἦν σὲ
ἐγὼ ἔτι ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἥκιστα, ὅ-
τως ἀνδριᾶς ὤν. τί σὲ ἦν ἐ ἄλλο
ποιεῖτε ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ σὺν
τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα ἔφη νὺξ
γένηται, ὁ ἦ, καθεύδας λαὸ τὸ βά-
σιος, ἐφ' ἢ ἴσηκε, περίεισιν ὁ κύ-
κλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες σὺν ἰσχύ-
ουσιν αὐτῷ, σύνοτ ἐ ἄδηλα. καὶ
σὺ ἔστ ὅτ πως ἠδίκησεν. ὑπερέ-
πεσεν γὰ χρὴ μόνον. ὁ ἦ, παρέρ-
γεται, μηδὲν συνχλήσας τὰς ὀδόν-
τας. καὶ μὴν ἐ λάθετε τὰ πολλά,

de paulum inflexo, quæque ſe erectura videtur una cum jactu? Non, inquit: nam unum eſt ex Myronis operibus, ille diſci jactator, quem dicis. Sed nec eam juxta ipſum poſitam dico, cui caput tæniis eſt vinctum, formoſam illam, nam id Polycleti opus eſt, Verùm eas quæ à dextra ſunt egredientibus, omitte, inter quas & illi ſtant tyrannicidæ, Critiæ Neſiotæ plaſmata. Tu verò annon ad aquam illam quæ influit, quampiam vidiſti, ventre prominulo, calvam, ſeminudam, cujus quidam barbæ pili agitantur, inſignibus venis, vero homini ſimillimam? illam dico. Videtur eſſe Pelichus dux Corinthius. Per Iovem inquam ego, vidi quandam ad Saturni dextram, tænias & coronas aridas habentem, cui pectus eſt foliis inauratum. Ego, inquit Eucrates ea deauravi, cùm me ſanaſſet triduo, algida febre pereuntem. Erat-ne etiam medicus, inquam, optimus iſte Pelichus? Eſt, neque cavillare, inquit Eucrates: alioqui in te ſtatim irruet homo. Novi ego certè quantum valeat, hæc quam tu rides ſtatua. Annon ejuſdem putas eſſe immittere febres in quos voluerit, quandoquidem poteſt ejicere? Propitia, inquam, & benigna mihi ſit hæc ſtatua, quæ tantum valeat. Quid verò aliud facientem videtis omnes qui domi eſtis? Quumprimum nox eſt, inquit, hæc è baſe deſcendens in qua ſtat, in orbem totam domum circumambulat, omneſque ipſi interdum etiam canenti occurrunt, nec eſt quiſquam quem unquam læſerit, divertere enim tantùm oportet: illa verò præterit, nihil intuentes infeſtans, quum

καὶ παίζῃ δ' ὅλης νυκτὸς, ὥσπ ἀκέων τ' ὕδατος ψοφεῖ. ὅρα τοίνυν μὴ σὺ ἐγὼ, μὴ ἀλλ' Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ κρὴς ὁ τ Μίνω. ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖν χαλκοῦς τις ἦν, τ Κρητὸς περίπολον. εἰ μὲν χαλκοῦν ἦν Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλα ἐπεπήγει, καὶ αὐτὸν ἐκώλυεν ἡ Δημητρέως ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τ Δαιδάλου τεχνημάτων. ἀραπετοῦσ γάρ, ὡς φῄς ἀπὸ τ βάσεως ἐ ἔτ. ὁρᾷς ἔφη ὦ Τυχιάδη, μή σοι μεταμελήσῃ τ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ οἷα ἔπαθεν ὁ τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, ὃς κ τὴν ναμηνίαν ἐκείνην πίτρωμα αὐτῷ. πάνδεινα ἐν χρῇ ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς ἐν αὐτὸν ἡμιᾶσθαι ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ ἐ ὅτι μάλιστα αὐτοσὶ Τυχιάδης ἀπειρήσ. πολλοὶ ἦ σφ ὀβολοὶ ὡς ἔκειντο τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, κ ἄλλα νομίσματα ἔνια χαλκᾶ τε τ μηδὲν, κεραμεικὰ λύχνια, καὶ πέπλα ἐξ ὑγροῦ, οἷ χαὶ τινὲς, ἢ μιαδὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὁπόσοι δι' αὐτὸν ἐπυύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ὧν ἦ ἡμῖν λίθους τις οἰκέτης, καζήτητο, ἱπποκόμος. ἅλως ἐπιχειρήσ νυκτὸς ὑφελέσθαι ταῦτα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο· καζεβόβηκότα ἤδη πρήσας τ ἀνδριάντα. ἐπεὶ ἦ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω τεθεσπεσυλημένον ὁ Πέλιχος, ὅρᾳ ὅπως ἡμύναλο, καὶ καπφώρασε τ λίθων. δι' ὅλης γὰρ τ νυκτὸς περιῄει σὺν κύκλῳ τὴν αὐλὴν, ἀθλίως ἐξελθεῖν ἐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς λαβύρινθον ἐμπεσών. ἄχρι δὴ καπελήφθη ἔχων τὰ φόρτια, χθιζινὸς τ ἡμέρας, καὶ τότε μὰ, πληγὰς σὺν ὀλίγας ἔλαβεν ἀλλ. ὁ πολὺν ἦ ἐπιβιὰς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος ὡς ἔλεγε κ τὴν νύκτα

& lavat ſæpe, & tota nocte ludit, ut ſtrepentem aquam audiamus. Vide, inquam ego, ne fortè non Pelichus hæc ſtatua ſit, ſed Talus potiùs Cretenſis, qui fuit Minois. Nam erat æneus ille, Cretæ circuitor. Quòd ſi non ænea, ſed lignea eſſet, Eucrates, nihil eam prohiberet, quin non Demetrii opus, ſed Dædali machina eſſet. E baſe namque, ut ais, iſta fugit. Vide, inquit, ô Tychiade, ne te poſthac iſtius ſcommatis pœniteat. Novi quidem ego quid illi acciderit, qui obolos ſurripuit, quos ei quoque novilunio pendimus. Prorſus atrocia, Inquit Ion, oportebat accidere: quippe qui ſacrilegus erat. Quomodo ergo illum ultus eſt, ô Eucrates? Nam audire cupio, etiamſi quàm maxime Tychiades iſte diffiſurus eſt. Multi, inquit ille, ad pedes ejus oboli jacebant: item alia numiſmata, quædam argentea ad crus ejus affixa cera, ac laminæ quoque argenteæ: vota cujuſdam, aut merces ſanationis eorum qui febre fuerant liberati ab eo. Erat autem nobis ſervus quidam Libycus ſceleratus, equorum curator, qui noctu aggreſſus eſt ea auferre omnia, abſtulitque digreſſam jam cùm obſervaſſet ſtatuam. At cum primum reverſus intellexit ſacrilegio ſe compilatum Pelichus, vide quo pacto ſeſe ultus eſt, atque furti prodidit Libycum. Tota nocte atrium in orbem miſer obambulabat, exire non valens, tanquam in labyrinthum incidiſſet: quoad orta die deprehenſus eſt, ea tenens quæ furto abſtulerat: ac tum quidem comprehenſus plagas non paucas accepit: nec diu ſuperſtes malus malè periit, vapulans ſingulis noctibus, ut dicebat,

ἐκφύσῃ, ὥστε ἐμὲ λωπᾶς εἰς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῷ σώματι. τοιοῦτος γάρ τις Τυχιάδης, καὶ τὸν Πελίχην σκώπτει, καὶ ἐμὲ, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην ὑποπαίειν ἤδη δοκεῖ. ἀλλ' ὦ Εὐκρατες ἦν δ' ἐγώ. ὅσ' ἂν ὁ χαλκοῦς μὲ, χαλκοῦς, τὸ γοῦν ἔργον, Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν ἐργασάμενός με, ὁ θεοποιὸς τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὤν, ὅπου φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχην, ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπηλλαγμένος. ἐπὶ τούτοις, Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε. καίτοι ὦ Εὐκρατες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος. ὃς μέσον ἐπιόντα ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, ἀφείσει τὴν οἰκίαν ὅλην σὺν κύκλῳ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν ἀφαιρήσεται, καὶ μᾶλλον ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἢν καὶ τὸ ἔτος ἔκφυσιν αὐτοῦ θώμεθα. ἀξιοῖ γὰρ ἤν δ' ἐγὼ κἀγὼ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτὸν, καὶ αἰγανακτεῖ, ἢν μὴ καὶ κριὸν ἀφ' ἱερῶν πλείων ἐσαθῇ; ὃν ἐδὲ ἀγαπᾶν, εἴ τις συμβάσιεν αὐτῷ, ἢ μελικρᾶτον ἐπιπαρέσεσιν, ἢ στεφανώσει τὴν κεφαλήν. ἄκουε τοίνυν ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν ἐπὶ μαρτύρων, ὃ καὶ ἔτι ἔτων πέντε εἶδεν. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τροπὰς τὸ ἔτος ὄν, ἐγὼ δ' ἀμφὶ τὰ ἀκρα μεσούσης τὴμέρας τρυγῶντας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας, καὶ ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῄειν, μεταξὺ φρυάττων π, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲ ἔσω ὑλασμὸς ἐγήγειρε κυνῶν, κἀγὼ εἰκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν, καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόθ' ὧδε εἶχεν ἔτως. ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γινομένου, καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βρυτῆς, γυναῖκα ὁρῶ ἔσω ἰοῦσαν bat, adeò ut postridie apparerent in corpore vibices. I nunc, & post ista quoque Tychiades Pelichum ride, ac me tanquam Minoi coætaneum puta delirare. At ô Eucrates, inquam ego, quandiu æs erit æs, operisque plastes Demetrius Alopecensis fuerit, non Deorum, sed hominum fictor, Pelichi statuam, nunquam timebo, quem neque si viveret, mihi minantem timerem. Ad hæc medicus Antigonus, Et mihi ô Eucrates, inquit, est Hippocrates æreus, magnitudine ferme cubitali, qui duntaxat extincta lucerna, totam domum in orbem ambit, strepens & pyxides everteus, & pharmaca commiscens, & ostium subvertens, in primis si sacrificium differamus, quod ei quotannis facimus. Postulat ergo, inquam ego, etiam Hippocrates medicus jam ut sibi sacrificetur, indignaturque nisi in tempore justorum sacrificiorum epulis accipiatur? quem boni consulere oportebat, siquis ei libaret, aut mulsum infunderet, aut caput coronaret. Audi ergo, inquit Eucrates, istud certè etiam testibus probavero, quod ante annos quinque vidi. Cùm esset ferme vindemiæ tempus, ego in agrum circa meridiem vindemiatum dimissis operariis, in sylvam solus abibam, cogitans interim quiddam ac considerans. Ac postquam in saltum perveni, canum primò latratus insonuit. Ego verò Mnasona filium meum cum æqualibus venientem, ludere, venarique pro more, conjiciebam. At res non sic se habebat: verùm paulò pòst facto terræ motu, sonoque velut è tonitru, mulierem adve-

ὑπὸ τῇ λεοντῇ, γελοῖόν τινα πίθηκον ὑπεστόλλαν. ὅπως ἄπαπε διηρεῖτο. Φιλο. τίνος τοῦτο σὺς τὸ ἐσίαν ἦν Τυχιάδη; ἐβέλω γὰρ εἰδέναι ὧν τινα τὸν ὀλιζονέαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ἔσκιπτον. Τυ. ἐώνῃς μὲν ἐ ἄλλοτι ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν αὐτὸν, ἢ ποτε πολλὼ πάνυ σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον γ', Λεοντίχῳ συνηβικῷ διάρμῳ, ἰατρῷ δὲ μοι ὡς οἶσθα, ἀκέστης ἐμὸς ἐ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἐωθὸν ἀπάλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενον, ἀμφοῖν ἔσεσθαι, ὡς ἐ τῷ Λεοντίχῳ συνηβικῷ, καὶκεῖνον ἤδειμι, ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσεῖ, παρελθόντα ὀψὲ αὐτὸν, εὑρίσκω γ' αὐτὸν ἤ μὲ Λεοντίχου, οὐκ ἔπ. ὀρθρικῷ γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγου σοι ἐξελυθῆς. ἄλλως γ' συχνὸς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ὁκ ἐ περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ σωτὴρ ἐ Γεν. εἶσε τ' ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζειν ἀξιῶν, ὡς μόνον ἀνελῶν κρίσεως καὶ τὸν ἀνδρὸς ἐ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποφαντῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἵους ἄνδρας σοι φημὶ, σωτῆρας, καὶ παιδαγωγοὺς; ὅτι ἂν τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ἐξ ἁπάσης σοφιστείας, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μισοῦντας φοβερὰς τὰς αἱρέσεις. ἔτι ἐ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, καὶ χρείαν εἶμι τὸ νόσημα ἐπικλῆσις, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τ' σωτῆρος ἦν. τὸ γὰρ ῥεῦμα γὰ, ἐς τὰς πόδας αὖθις αὐτῷ κατακλυθὲν καθίζεσθαι ἂν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὑπότε εἶδέ με. καίτοι βοῶν γ' αὐτῷ, καὶ ἀγκινούμενα, τί μεζον ἢ παῦλον inclinata, quum me conſpiceret: quanquam interim dum ingrederer, vociferantem eum, & vocem intendentem audieram. Tum

nis pelle ridiculam ſimiam circumtuliſſet: adeò abſurda narrabat. *Phil.* Quænam illa, per lares, ſunt Tychiade? Nam cupio cognoſcere quamnam præſtigiaturam ſub tam longa barba occuluerit. *Tych.* Solebam Philocles, & alias ipſum adire, ſiquando otio abundarem. Hodie autem, cùm eſſet mihi res cum Leontichо, qui ut ſcis, meus eſt amicus, edoctus à puero, eum ſe ad Eucratem mane contuliſſe, ut ægrotantem viſeret: amborum nomine, nempe ut & Leontichum convenirem, & Eucratem viderem, quem ægrotare neſciebam, ad eum pervenio. At Leontichum ibi jam non invenio: nam paulò antè, ut dicebant, exiverat: alios verò confertos reperio, in quibus erat & Cleodemus Peripateticus, & Dinomachus Stoicus, & Ion: noſti virum, qui ex Platonis doctrina magnam ſui admirationem expectat, ut qui ſolus mentem viri deprehenderit, quique ejus oracula aliis enarrare poſſit. Vides quos tibi viros nomino, nimirum omni ſapientia, omnique virtute præditos: ut pote ipſum ex quaque ſecta caput, reverendos hercle omnes, atque aſpectu propemodum terribiles. Aderat præterea medicus Antigonus, ob morbi puto neceſſitatem vocatus: & meliùs jam habere ſe videbatur Eucrates, eratque morbus ex conſuetis. Nam ei rurſus humor in pedes deſcenderat. Ergo Eucrates me ſibi in lecto aſſidere juſſit, voce ob debilitatem

1 Τὸ λεοντῆ] Proverb. *Bond.*

1 Ἐπ-

ὑστὰν ἐπήκουον. καίτοι μάλα πεφυλαγμένος μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτῶν, λελογισμένος μὲν τὰ σαυτῷ ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦσα, καὶ ὡς ἐπὶ δρόμου, δρομικῶς ἤλθομι, ἐγγὺς ἐλθοῦσα πλησίον. οἱ μὲν, δὴ ἐπύγχανον ἤδη τινὰ καὶ νοσήματος, τὰ μὲν, ἤδη ἀποφαινόμενοι, τὰ δὲ, καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἐπιφερόμενοι. ὁ γὰρ Κλεόδημος, οἷ τοίνυν φησὶ τῇ δεξιτερᾷ τὰς ἀκελεύθους χαμαίζηλον τὸν ὀδόντα τῆς μυελίδος, ὅπως φοσθήσεται ὡς ἀσφαλέστατον, εἰσθήσειν εἰς δέρμα λέοντος, ἅμα ἀποδαρέντος, εἶτα ἀφέλωσι περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύσεται τὸ ἄλγημα. ὅταν εἰς λέοντος ἴφη ὁ Δεινόμαχος· ἐγὼ γοῦν ἤκουσα, ἐλάφου δὲ δοκεῖ μοι, ἔτι παρθένου, καὶ ἁβάτου. καὶ τὸ πᾶσμα ὅτι μιζονότερον, αὐτὸ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἧττον μάλιστα ὑπὸ τῶν ποδῶν. καὶ ὁ λέων, ἄλκιμος μέν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιά, καὶ αἱ τρίχες ὑπὸ δὲ πόνου αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίστοιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπῳδῆς ἑκάστου. τοσοῦτοι δέ εἰσιν, ἅπαντα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς δὴ ὡς ὁ Κλεόδημος, ὅτι πάλαι ἐμάγγανον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ἀπὸ ἐλάφου. ἀκήκοε δὲ λέοντος ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με, εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τοὺς ἐλάφους τοὺς λέοντος. ἀμέλει ἔφη, καὶ αἱρῶσιν αὐτοὺς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος περὶ λέοντος. ἐγὼ δέ, οἶσθα γὰρ ἴσως ἀφοδὰς τινὰς τὰ τοιαῦτα πυνθανόμενος, ἢ τοῖς ἔξωθεν παρεφερήμασι, καὶ κατὰ ἔνδον λεγτερέβοντος; ἐμάλαττον ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλος ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπεμέλουν τὰ σεσηλόπιζα. καὶ πῶς

Tum ego diligenter cavens ne pedes ejus tangerem, ubi me vulgaribus istis verbis purgaveram, quòd eum ægrotare nesciverim, quòd ubi resciissem, curriculo venerim, adsedi propè. Atque illis quidem sermo erat de morbo: & quædam jam antè dixerant, quædam verò etiam tunc narrabant: præterea medicamenta quædam quisque proferebat. Cleodemus igitur, Siquis, inquit, sinistra manu, tollens humo mustelæ dentem, sic interfectæ, ut antè dixi, in leonis recens excoriati pellem alligaverit, ac deinde circum crura posuerit, ilico sedatur dolor. Non in leonis pellem, inquit Dinomachus, ut ego audivi, sed in cervæ potiùs fœminæ, virginis adhuc, & nondum initæ, & res hoc quidem pacto est credibilior. Velox enim cerva est, maximeque valet pedibus: & leo quidem fortis est, pinguedoque ejus ac manus dextra, pilique qui recti è barba prominent, magnam vim obtinent, siquis iis cum proprio cuique carmine, uti noverit: at pedum curationem minimè pollicetur. Et ipse quoque, inquit Cleodemus, olim sic putabam cervina pelle utendum, quia velox est cerva. At nuper vir quidam Libycus horum peritus contrà me docuit, cervis dicens velociores esse leones: quippe qui eas, inquit, etiam persequendo capiunt. Laudabant qui aderant, tanquam rectè dixisset Libycus ille. Tum ego, Putatis, inquam, incantamentis aliquibus sedari talia? aut foris admotis appendiculis, cùm malum intus grassetur?

Riserunt hunc sermonem meum: & palàm in me magnam amentiam damnarunt, qui res apertissimas ignorarem, & quibus nemo

ὃν ἂν οὐδεὶς φρονῶν ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος, ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου. πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις ἔφη ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαί τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε ἦν δ' ἐγώ, εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς εἴην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω, καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν, ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα, μετὰ ῥηματίων ὥς φατε, καὶ γοητείας τινὸς [1] ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἑκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὑτοῦ δέρματι. πάνυ γὰρ ἰδιώτης ἔφη ὁ Δεινόμαχος εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν. ὅντινα τρόπον ὠφελεῖ, τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καί μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τὰς ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βουβώνων ἰάσεις, καὶ τἆλλα, ὁπόσα καὶ αἱ γραῖες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δή ποτε οὐχὶ ταῦτα οἴεσαι γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα ἦν δ' ἐγὼ ξυμπεραίνῃ ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ φασὶν ἐκκρούεις τὸν ἧλον. οὐδὲ γὰρ ἃ φής, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἢν

mo sanè mentis contradicat, quin ita se habeant. At medicus Antigonus delectari mihi visus est hac interrogatione mea. Iamdudum enim negligebatur, opinor, cum opem Eucrati ex arte ferre vellet, denuncians videlicet vino ut abstineret, & oleribus vesceretur, denique vigorem minueret. Tum Cleodemus, subridens simul, Quid dicis, inquit, Tychiade? Incredibile tibi videtur esse, ut ex rebus hujusmodi parentur quædam adversus morbos remedia? Mihi certè videtur, inquam ego, nisi naribus adeo sim mucosis, ut credam ea quæ foris applicantur, nihilque cum his communicant, quæ morbos intus excitant, per verbula tamen ut dicitis, ac præstigiaturam operari: & quum appenduntur sanitatem immittere: quod fieri nequaquam possit, nec siquis vel in Nemei leonis pellem sedecim mustelas integras alligarit. Ego profectò leonem ipsum præ doloribus sæpe in universa sui pelle claudicantem vidi. Nimium idiota es, inquit Dinomachus. Neque unquam tibi curæ fuit, ut disceres quonam modo admota morbis prosint. Ac mihi videris ne notissima quidem ista recepisse, periodicarum videlicet harum febrium profligationes, tum serpentum demulsiones, ac bubonum sanationes, & cætera quæcunque anus ipsæ jam faciunt. Quòd si illa fiunt omnia, cur tandem non putabis hæc rebus similibus fieri? Infinita, inquam, congeris Dinomache, clavumque ut ajunt, clavo extrudis. Neque enim constat ea quæ commemoras, ejusmodi vi fieri. Quamobrem

1 Ἐνεργεῖν] Hanc vocem interpretatur vir Clarissim. Gilbert. Gaulminus ad Psellum. *Bourd.*

1 Θεῖο

γὼν μὴ πείσῃς πρόπερον ἐπάγων τὸ λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, ἢ τὸ πυρετῶ, ἢ ὁ ἰδήμων ὁ δεδιὼς, ἢ ὄνομα ἰατρικὸν, ἢ φησὶν βαρβαρικὸν, καὶ ἀφ' τούτου ἐκ βουβῶνος ἀλαπτόμενον, ἵνα σοι καὶ μῦθοι τὰ λειφθέντα ἐπῇ. σύ μοι δοκεῖς ἐᾷν ὡς ὁ Δεινόμαχος τὰ τοιαῦτα λέγων, ἀδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἶτα μὴ οἷς τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν οὖ ἐγὼ, μὴ λέγε ὦ ἄριστε. κωλύει γὰρ οὐδὲν ἐ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ μὲν ἐ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων, καὶ ἰατρικῆς ἀνιστάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἅπερ φάρμακα πάσοντες, ἐπεφύλλουν τοὺς νοσοῦντας, ἐ λέοντας, καὶ μυγάλας περιάπτοντες. ἔα τοῦτον ἔφη ὁ Ἴων. ἐγὼ μὲν ὑμῖν θαυμασιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲ ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα, καὶ δέκα ἔτη ἐχέδει. ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα, οἰκέτην, καὶ ἐργαλικὸν, ἀμφὶ πολὺ θᾶσσον ἀγροῖ ὑπὸ ἐχέδνης δηχθέντα. κεῖσθαι ἤδη σιεπόντα τὸ σκέλος. ἀναδῆσαι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χερσὶ πιεζομένοις, σφοδρὸν πύον τὸ ἕλκος, ἀκκεῖν κ' τὸν μέγαν δάκτυλον. καὶ τὸ μὲ, φλεγμα, καὶ καταδῦναι αὖθις ἐς τὸν φωλεόν. τὸν δ' οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε δὴ ἀπαγγέλλειν. καὶ τὸν Μίδαν ἐκρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν οἰκετῶν πεφορημένον, ὅλον οἰδήσαντα, πελιὸν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, obrem niſi allata ratione perſuaſeris natura fieri poſſe, ut febris tumorque vereatur aut nomen aliquod divinum, aut dictionem aliquam barbaricam, ob idque ex inguine fugiat, aniles adhuc fabulæ ſunt quæcunque retuliſti. Tu mihi videris, inquit Dinomachus, quum iſta dicis, ne Deos quidem eſſe credere: ſiquidem putas fieri non poſſe, ut per ſacra nomina remedia morbis adferantur. Hoc, inquam ego, vir optime ne dixeris: nihil enim prohibet, etiamſi Dii ſint, quominus iſta ſint vana. Ego verò & Deos colo, & medelas eorum video, & levamenta quæ laborantibus conferunt, pharmacis videlicet, atque arte medica reſtituentes. Itaque Æſculapius, ejuſque poſteri ſalutaria pharmaca admoventes medebantur morbis: non leones aut muſtelas circumligantes. Mitte hunc, inquit Ion. Ego vobis mirabile quiddam narrabo. Eram adhuc adoleſcentulus, annos ferme quatuordecim natus, quum quidam ad patrem meum venit nuntians ei, Midam vitis cultorem, ſervum in rebus etiam aliis robuſtum & induſtrium, circa plenum forum, à vipera morſum jacere jam putrefacto crure. Etenim dum ligaret palmites, ac vallis circumplicaret, adrepentem beſtiolam maximum ei pedis momordiſſe digitum. Tum illam quidem ilico aufugiſſe, & ſeſe rurſus in latebram condidiſſe, illum verò doloribus pereuntem ejulare. Hæc ergo cùm nuntiarentur, jam Midam ipſum videbamus lectica domum à conſervis adportari, totum inflatum, lividum, ac ſuperficie putreſcentem, vix jam ſpirantem. Ergo patri mœrenti, amicorum quiſpiam, qui tum fortè aderat, Bono ani-

θαῤῥεῖ ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεταί τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ λήθῃ λέγων, ἦκεν ὁ βαβυλώνιος, καὶ ἀνίσησε τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι δὲ προσαναπήσας τοῦ ποδὸς τὸν θηκύας παρθένου λίθον, ἀπὸ τοῦ κίονος ἐκπέσοντα. καὶ τοῦτο μέν, ἴσως μέτριον. καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἐράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ ἐκείκιτο, ᾤχετο εἰς τὸν ἄρχοντα ἀπίων. τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ κίονος ἐκεῖνος λίθος. ὁδὶ, καὶ ἄλλα ἐποίησε θαυμάσια ὡς ἀληθῶς. εἰς γὰρ τὸν ἄρχον ἐλθὼν, ἐωθεν ἐπιπὰν ἱερόν τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνομάζων ἐπῴδει, ἐθείω, καὶ δαδὶ καθαγίσας τὸν τόπον, ἀφελὼν εἰς τέλος, ἐξήλασεν ὅσοι ἐντὸς ἱερπύζοντες τὸν ὅρον. ἦσαν δὲ ὥσπερ ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ὄρους πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρυνοί τε, καὶ φύσαλοι. ἐλείπετο γὰρ εἷς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως οἰμῇ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, καθαιρεθεὶς δὲ ἐσωφάλμοιν. ὁ μάγος, οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὀφιαν τῶν νεώτερον χειροβοήσας, πρεσβύτῃ ἐπέμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα. καὶ μεθαμικρὸν ἦκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηυλίσθησαν, ἐπεφύσησε μὲν αὐτοῖς ὁ βαβυλώνιος, τὸ δὲ, αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῆς φυσήματος. ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. εἰπέ μοι ὦ Ἴων ἦν σὺ ἐγὼ, ὁ ὄφις ὁ πρεσβύτης ὁ νέος, ἄρα ἐχειροήγησε τὸν δράκοντα ἤδη ὡς φῆς γεγηρακότα, ἢ animo es, inquit, Ego enim virum quendam Babylonium ex Chaldæis, quos vocant, protinus huc adducam, qui ſanabit hominem. Et ne diem narrando conteram, venit Babylonius, ac Midam reſtituit, fugato ex corpore veneno quadam incantatione, & ad pedem ejus appenſo virginis defunctæ lapillo, quem è columna exciderat. Et hoc quidem forſitan mediocre fuerit. Tum Midas ipſe ſublato, in quo allatus erat, ſcabello, diſceſſit in agrum: tantum potuit incantatio, & columnaris ille lapis. At idem ille Babylonius alia præterea planè divina fecit. Nempe in agrum profectus mane, cùm pronunciaſſet ſacra quædam ex vetuſto codice ſeptem nomina, ſulfure ac face luſtrato loco, in orbem ter obambulans, ſerpentes omnes excivit, quicunque intra eam regionem erant. Veniebant ergo tanquam ad incantationem tracti ſerpentes multi, aſpides, viperæ, ceraſtæ, jaculi, phryni, phyſali. Supererat unus draco, annoſus, qui, ut opinor, ob ſenectam prorepere non valebat, nec dicto audiens fuerat. At magus, non adſunt omnes, inquit. Tum unum quendam ex ſerpentibus, eum qui natu minimus erat ſelectum, ad draconem miſit legatum, ac paulo pòſt venit etiam ille. At poſtquam jam collecti conſtitiſſent, Babylonius in eos ſpiritum emiſit: atque omnes protinus flatu incenſi ſunt: quod nos admirabamur. Tum ego, dic mihi, inquam, Ion: ſerpens ille legatus, juvenem illum dico, utrum manu deduxit draconem, qui jam, ut ais, ſenuerat: an ille ba-

1 Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγίσας] Vide C. Barthii Adverſar. lib. VII. cap. 3. *Alm.*

1 Bi-

καίπερ ἔχων οἰκῖνον, ἐπιφερόμενος. σὺ μὲ παίζεις ἔφη ὁ Κλεόδημος. ἐγὼ δ' ἐκ αὐτὸς ἀπιστήσας ἂν σε πείθομαι τὰ τοιαῦτα, ὁμως γὰρ ἂν δι' ὀλίγου λόγου δυνατὸν γένοιτο ἂν αὐτὰ πεισθῆναι, ὁμως ἐπὶ τὸν πρῶτον εἶδον περῶντα τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, ἐξ Ὑπερβορέων δὴ ὡς φασιν, ἐπίστευσα, καὶ ἐνενόησα, ἐπειδὴ ἀνέβαινεν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ἐθεώμην ἀλλ' ἐγὼ ἐπειδὴ ἐφερόμην, ἐμέρας ἦσης, καὶ ἐν ὕδατος βαδίζοντα, καὶ ἀλλ' ὑπερ διεξιόντα, καὶ χολὴ, καὶ βάδιν. σὺ τοίνυν ἦν δ' ἐγὼ εἶδις, τὸ ὑπερβόρειον ἄνδρα περῶντα, ἢ ἐπὶ δὲ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα γ' ἐδ' ὑποδεδεμένον γε καρβατίναις, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲ γὰρ σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ ἐ λέγειν, ὅτι ἐπεδείκνυτο, ἵνα ὡς ἐπιτίμιον, καὶ νεκρὰς ἐώλους ἀναπαλῶν, καὶ τὴν ἐκάτην αὐτὴν ἐπαγαγὼν παρέστησε, καὶ τὴν σελήνην καθαιρῶν. ἐγὼ γὰρ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γθιζόμενα ὑπ' αὐτῆ τῷ Γλαυκίᾳ δὲ Ἀλεξικλέους. ἆρα γὰρ ὁ Γλαυκίας δὲ πατρὸς ἀπολωλότος, Δαμασθῶν τὴν οὐσίαν, ἐρασθεὶς χρυσίδος τῆ Δημαινέτου θυγατρός. ἐμοὶ δ' ἐδιδασκάλει ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους. καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως οἰκῖνον ἀπηχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ δὲ ἐκείνου ἠπίστατο. ὃς δ' ἐκλογικοδιδασκάλου ἦν, ἀπήλυε. καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μεταλαμβάνει εἰς πλῆθος. ἀμηχανῶν δ' ὁμως τοῦ ἔρωτος, μόνῳ μοι τοῦτο ἔφη, μόνῳ δ' ἐκείνος ἦν, διδάσκαλον ὄντα τῆς ὑπερβάλλειν, οἰκῖνον μέχρι, ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μνᾶς τέτταρας μὲ τὸ Δαμάζιππ. ἤδη γὰρ ἐκπεπλέκει τὴν baculum gestans innitebatur? Ludis tu quidem, inquit Cleodemus. At ego qui & ipse quoque olim minùs talia credebam quàm nunc tu: putabam enim nulla ratione fieri posse, ut ea crederem: tamen cùm volantem primùm conspicerem peregrinum illum barbarum (erat autem ex hyperboreis, ut ajebat) credidi, & victus sum, postquam diu repugnassem. Quid enim fecissem, quum eum cernerem in aëre volantem, idque interdiu, ac super aquam ingredientem, perque medium igitur incedentem, idque lentè ac sensim? Tu-ne, inquam ego, ista videbas, nempe Hyperboreum volantem, aut super aquas ambulantem? Et maximè, inquit ille, carbatinas indutum, quo potissimùm calceamenti genere illi utuntur. Nam minutula ista, quid attinet referre, quæcunque fecit, quo pacto amores immiserit, ac dæmones exegerit, mortuosque marcidos in vitam revocarit, atque Hecaten ipsam conspiciendam exhibuerit, lunamque è cœlo detraxerit? Quin ego vobis referam, quæ ab eo fieri conspexi in Glaucia Alexiclis filio. Glaucias hic cùm patris nuper defuncti facultates suscepisset, Chrysidem Demæneti filiam amabat: ac me quidem præceptore in disciplina utebatur: ac nisi amor ille à studio deduxisset eum, universam Peripateticorum doctrinam perdidisset: qui cùm esset annos natus octodecim, analyticam tenebat, & physicam auscultationem ad finem usque percurrerat. Amore tamen victus, rem omnem mihi significat. Ego verò quemadmodum par erat, quippe qui præceptor eram, hyperboreum illum magnum ad eum duco, conductum quatuor minis in manum ilico datis: quiddam enim erat ad sacri-

πρὸς τὰς θυσίας. ἐκκαίδεκα ἦ, εἰ τύχοι τ᾽ Χρυσίδ@. ὁδὶ, αὐξομένην περήσας τὴν σελήνην, τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τελούμενα τελεσιουργεῖται, [1] βόθρον τε ὀρυξάμεν@ ἐν αὐλίᾳ, νυκτὸς μέσης ἀνεκάλεσεν ἡμῖν, πρῶτον μὲν, τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τῆ Γλαυκίης, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα. ἠγανάκτει ἦ ὁ γέρων ἐπὶ τῇ ἥρῃ, καὶ ὠργίζετο. τὰ τελευταῖα ἦ, ἅμως ἐφῆκεν αὐτῇ ἰέναι. μετ᾽ ἦ, τὴν Ἑκάτην τὸ ἀναγαγόμενον ἐπεχειρήσατο. πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖον τι φαινόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο. εἶτα βοῦς ἐφύετο πάγκαλ@. εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλ@ δὲ ἦν, ὁ ὑπερβόρει@ ἐκεῖνος πηλὸν ἐρώτων τινὰ ἀναπλάσας, ἄπιδι ἔοικε, καὶ ἄγα Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς, ἐξέπλατε. καὶ μεταμιχθὲν ἦ, ἐπέσχε κόπτεσθαι τὴν θυγατρ ἐκείνη. καὶ εἰσελθόντα, πρὸς οἶκον τ᾽ Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρᾶσθαι. καὶ σιωπῇ, ἄχρι δὴ ἀληκτρυόνων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἤ τε σελήνη ἀνεπλάβη ἐς τ᾽ οὐρανὸν, ἥ τε Ἑκάτη ἔδυ κατ᾽ τ᾽ γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν πρὸς αὐτὸ πως χρεὼν τὸ λυκαυγές. εἰ ταῦτα εἶδες ὦ Τυχιάδη, πρὸς ἂν ἔτι ἀπίστησας ἐνίοις πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις ἦν σὺ ἐγώ. ἐπίστευον γὰρ ἄν, εἰ μὴ εἶδον αὐτά. νῦν ἦ συγγνώμη οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω. πλὴν ἀλλ᾽ οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἑρασθῆν γυναῖκα, ἀμείνω ἦ ἐμοὶ δοκεῖν, εἰ ἴδοιμι τὴν ἐκείνης. ἀλλὰ τὴν μὲν ἐκείνης ἐρωμένην, ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἔτι ἴδοιμι, ἐπεὶ ἐκείνη γε ἐμὲ ἰδεῖν ἐθέλοι ἄν. ἀλλὰ τὴν Γλαυκίου, ἐγὼ μὲν ἔτι ἂν ἴδοιμι, ἐκείνη δὲ ἐμὲ οὐκ ἂν ἔτι ἐθέλοι. ἐπεὶ καὶ ἐκείνη ἐμὲ ἐθέλοι ἄν. ἀλλὰ τὴν Γλαυκίου, ἐγὼ μὲν ἔτι ἂν ἴδοιμι, ἐκείνη δὲ ἐμὲ οὐκ ἂν ἔτι ἐθέλοι. ἐπεὶ καὶ ἐκείνη ἐμὲ ἐθέλοι ἄν.

sacrificia præparandum: tum sedecim, si Chrysidè potiretur. Ille verò crescentem observans Lunam (nam tunc ut plurimum hujusmodi sacra peraguntur) fossam cùm effodisset in aperto quodam loco domus sub dio, circa mediam noctem evocavit nobis, primùm quidem Anaxiclem Glauciæ patrem, ante septem menses defunctum. Succensebat autem ob amorem senex, atque indignabatur. Tandem tamen ei permisit, ut amaret. Postea verò Hecaten quoque eduxit, adducentem unà Cerberum. Tum Lunam detraxit, multiforme quoddam spectaculum, & quod aliàs aliud apparebat. Primùm quidem muliebrem formam referebat: deinde in vaccam formosam vertebatur: postremò verò catula videbatur. Hyperboreus ille tandem, cùm finxisset quendam è luto Cupidinem: Abi, inquit, atque huc perducas Chrysidem. Tum protinus lutum evolavit: paulò pòst adfuit illa pulsans ostium: quæ ingressa Glauciam complectitur, ut quæ ipsum insaniissimè deperiret: cum quo versata est, quoad gallos canentes audivimus. Tum verò Luna subvolavit in cœlum, Hecate terram subiit, cæteraque spectra disparuerunt: & Chrysidem ferme circa diluculum dimisimus. Hæc si vidisses, Tychiade, non amplius dubitasses, multa in carminibus esse commoda. Bene dicis, inquam, ego credidissem equidem, si vidissem ea: nunc verò ignoscendum mihi puto, si qualia vos videtis, acutè perspicere non possum. Verumtamen Chrysidem illam, quam dicis, novi, mulierem

1 Βόθρον τε ὀρυξάμεν@] Heliod. lib. 6. *Beurd.*

1 Ἀλ-

καὶ πρόχειρον. οὐχ ὁμῶς δ' ἂν θέλοιμι ἰδιῶτιν ἐπ' αὐτῷ δὲ πηλίνῃ περιδεδῆσθαι, καὶ μόγις δ' ἐκ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἂν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ εὐθὺς πρὸς τοιοῦτον τὶ ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ, καὶ τὸ σιδήριον τοῖς φάσμασι πίπτουσιν. οἰσθα μὲν γὰρ ὅτι ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, σφόδρα. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δ', ἂν δραχμίδιόν τις ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸ ἄργυρον. ἄλλως τε, καὶ θαυμάζω αὐτὸ δ μάγον, εἰ δυνάμενόν σ' αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τὸ πλουσιώτατον γύναιον, καὶ τάλαντα ἄλλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν· ὁδὶ, τριάκοντα μνᾶν ἀργυρίου ἐμοὶ ἐργάζεται γελοῖα ποιεῖν ὕφ' ὁ Γλαυκίλλα ἐρᾷ. ἀπιστῶν ἀπεκρίνατο. ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἂν ἐροίμην σε τί σοι πεῖσαι φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δεινῶν, ὥσπερ σαφῶς ἐξάδοντες, καὶ τὰ φάσματα; καὶ τοῦτο μὲν ἐᾶσαι χρὴ λέγειν. [1] ἀλλὰ πάντες ἴσασιν Σύρον τὸν ἐκ Παλαιστίνης, τῶν ἐπὶ τῶν σοφιστὴν, ὅσους δ' ἐξελαύνει κατασπείρων πρὸς τὰ σπήλαια, καὶ τὸν ἐφέλκουσι χρυσοφοίτην, καὶ ἀφορᾷ πιμπλάμενος τὸ στόμα ὅλως ἀνίσης, καὶ ἀποπίμπρησι δρόμῳ. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν· εἰσέρχεται γὰρ ἐπὶ τοῖς κακοῦσι, καὶ ἤδη τὸν εἰσελθόντα εἰς τὸ σῶμα, ἐκ τοῦ μέσου αὐτὸς, σιωπᾷ· ὁ δαίμων δ', ἀποφαίνεται, ἑλληνίζων, καὶ βαρβαρίζων, ἃ ὅτῳ ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε, καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς

lierem meretricem ac facilem. Nec video sanè cujus gratia ad illam luteo illo legato, magoque ex Hyperboreis, ipsaque luna egueritis, quippe quam viginti drachmis in Hyperboreos usque ducere potuisses. Mirificè enim huic incantationi se dedit mulier, & contrarium his spectris habet. Nam ea quidem audito æris ferrive sono fugiunt: etenim vos hæc dicitis: illa verò sicubi argentum sonuerit, ad tinnitum accurrit. Præterea ipsum etiam magum admirór, quòd cùm ditissimas mulieres in sui amorem possit pellicere, ab iisque solida talenta accipere, is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridiculè facis: inquit Ion, qui nihil credis. Ego igitur libenter te rogarim quid de his respondeas, qui dæmoniacos liberant terroribus, adeò manifestè spectra illa carminibus expellentes. Atque hæc non opus est me dicere, verùm omnes novêrunt, Syrus ille ex Palæstina, qui harum rerum artifex est, quàm multos suscipiat qui ad Lunam concidunt, oculosque distorquent, spumaque os opplent: quos tamen erigit, ac sanos remittit, magna accepta mercede, diris eos malis liberans. Etenim quum jacentibus supervenit, rogavitque unde in corpus ingressi sint, ægrotus quidem ipse tacet, sed dæmon respondet, Græca, vel barbarica lingua, vel patria loquens, quomodo, & unde in homi-

1 Ἀλλὰ πάντες ἴσασι Σύρον τὸν ἐκ Παλαιστίνης, τῶν ἐπὶ τῶν σοφιστῶν] Non dubito, quin per Syrum illum e Palæstina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut Dominus *Christus* prædixerat, subjecta erant dæmonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa ætate Ecclesiæ. *Salm.*

τ' ἄνθρωπον. ὁ δὲ, ὄρκους ἐπάγων, εἰ μὴ πειθοίη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελαύνει τὸ δαίμονα. ἔγωγ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ καπνοῦ τινὸς ὀδωδότα. ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ τοιαῦτά τι ὁρᾶν ἔοικεν, ὦ Ἴων, ᾧ καὶ αἱ ἰδέαι αὐτῶν φαίνονται, ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν ἀμυδρόν τι ἡμῖν, ὡς πᾶς ἡμῶς τὸ ἀμβλυώττοντας. μόνῳ γοῦν Ἴωνι ἔφη ὁ Εὐκράτης τὰ τοιαῦτα εἶδέναι, αὐτὸς δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι συμπεπλέκεσθαι. οἱ μὲν, νύκτωρ· οἱ δὲ, μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δ' οὐκ ἄπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα πεπραγμένα καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐπαρρωδοῦμαι πρὸς αὐτά. νῦν δ' ὅτε δὴ ἔθους, ἤδη τι παρόμοιον ὁρᾶν μοι δοκῶ. καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι ὁ δακτύλιος ὁ ἄδακρυν ἔδωκε, σιδηροῦ δ' ὄντος καὶ στυρακίνου παντοιημένου, καὶ τῶν ἐπῳδῶν ἐδίδαξε τῶν πολυώνυμον, ὥστε εἰ μὴ καλῶς ἀπιστήσεις ἂν Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν οὖν σοὶ ἐγὼ ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείωνος, σοφῷ ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἀληθείας τὰ δοκοῦντα οἰκείᾳ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μεῖζον ἐξουσίας; τὸ γὰρ ὠμὸν δ' ἀνδριάντος ἦν, ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσοι νύκτες φαντάζονται, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρουσι, τοῦτο δὲ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεσθε ἂν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίᾳ γὰρ οὐ ἐγὼ ἀνδριάντος; οὐκ ἐώρακας ἔφη εἰσιὼν σὺ τὴν αὐλὴν, ἑστηκότα πύγχελον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον δ' ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸ δισκεύοντα λέγεις ἐμοὶ ἐγὼ φῆς, τὸ ἐπικεκυφότα καὶ τὸ χῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεσκαμμένον εἰς τὸν δισκοφόρον, ἡνίκα hominem intravit. Ille verò adjurans eum, ac ni pareat, minitans etiam, abigit dæmonem. Quin ego quoque dæmonem, nigrum, & colore fumidum exeuntem vidi. Non magnum erat, inquam ego, talia Ion te cernere, cui ipsæ etiam apparent Ideæ, quas vestræ familiæ parens ostendit Plato, rem spectatu tenuem, quantum ad nos homines luscios. Ita-ne solus Ion, inquit Eucrates, istiusmodi vidit? annon alii etiam multi inciderunt in dæmones, alii noctu, alii interdiu? Ego profectò non semel, sed millies talia jam conspexi: ad quæ primùm quidem turbabar: sed nunc ita sum assuetus ut nihil prodigiosi videre mihi videar: maximeque nunc ex quo annulum mihi dedit Arabs, ex ferro de cruce sumpto, factum: carmenque docuit multis nominibus constans: nisi fortè ne mihi quidem fidem sis habiturus Tychiade. At, inquam ego, qui non crediderim Eucrati Dionis filio, viro in primis sapienti, ac liberè quæ sibi videntur domi privatæ cum authoritate dicenti? Illud ergo de statua, inquit Eucrates, quæ omnibus qui sunt domi, singulis noctibus apparet, tum pueris, tum adolescentibus, tum senibus: hoc non à me duntaxat audieris, verùm etiam à nostris omnibus. De qua statua, inquam ego? Non vidisti, inquit, cùm ingrederis, statuam quandam in atrio collocatam, perquàm pulchram, opus Demetrii, hominum fictoris? Non illam dicis, inquam, quæ discum jacit: quæ inclinata est ad emissuri gestum, reflexa in eam quæ fert discum, altero pede

1 Τὸ χῆμα τῆς ἀφέσεως] Leg. Casaub. ad lib. 1. Athen. *Bourd.*

1 Οὐ-

ἐκλάζοντα τὴ ἐπέρα, ἐοικότα ξυναναστρόφῳ μὴ τ βολῆς; σὺν οὐσῶν ἢ οἷ ὃς, ἐπὶ τ Μύρωνος ἔργων ἐν ἐ τοῦτό ἐστιν, ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις. ἐδὲ τ περ' αὐτὸν φημι τ ἀμφιδέμονα τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ, τ καλόν. Πολυκλείτου γὰ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τὰς μ, ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων, ἄφες, ὧν οἷς ἐ τὰ Κριτίου ἢ νησιώτου πλάσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ ἢ εἴ τινα ὄψῃ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιῤῥέον εἴδης ἀναβαίνοντα, φαλακρὸν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ὠγκωμένον ἢ πώγωνος τὰς τρίχας ἰνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοσυῤῥώτου ἄμοιον, ἐκεῖνον λέγω. Πέλιχος ὁ κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. νὴ Δί' ἦ σ' ἐγώ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἢ Κρόνου, ταινίας, καὶ στεφάνους ξηρὰς ἔχοντα, κιχροκομοῦντα πεῖσαι τὸ σῶμα. ἐγὼ ἢ ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὀπότε μ' ἰάσατο ἀφ' τρίτης ἡμέρας ἢ ὑπάλγη λαμπύρων. ἦν γὰ ἐ ἰατρὸς ἦν σ' ἐγὼ ὁ βέλτιστος ὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε ἦσ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἢ σὺ τὸν εἰς μακρὸν μίσησον ὁ ἀνήρ. οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται ὗτος ὁ νοῦν σοῦ χαλῶντος ἀνθρώπου. ἢ ὑ νομίζεις ἢ αὐτῷ εἶναι ἐ ἐπισπάσασθαι ὑπιόντας, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε ἐ δύναται ἕλκειν δυνατὸν αὐτῷ; ἴλεως ἂν σ' ἐγὼ ἔγω ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἥκιστα, ὗτος ἀνθρώπου ὤν. πόθ' ὧν ἐ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ τῇ οἰκίᾳ; ἐπεσδὰν τάχιστα ἔφη νὺξ γένηται, ὁ ἦ, καθεύδας λύει τ βάσεως, ἐφ' ἧ ἕστηκε, περίεισιν τὸν κύκλον τὸν οἰκίαν, καὶ πάντες συντυγχάνουσιν αὐτῷ, οὐδεὶς ἐ ἄδηλον. καὶ σὺ ἔστιν ὅν τινα ἠδίκησεν. ὑπερπίπτει γὰ χρὴ μόνον. ὁ ἦ, παρέρχεται, μηδὲν ὑπαχλύσας τὸν ἰδόντα. καὶ μὴν ἐ λίστηται τὰ πολλὰ, τὸν oportet: illa verò præterit,

de paulum inflexo, quæque sit erectura videtur una cum jactu? Non, inquit: nam unum est ex Myronis operibus, ille disci jactator, quem dicis. Sed nec eam juxta ipsum positam dico, cui caput tæniis est vinctum, formosam illam, nam id Polycleti opus est, Verùm eas quæ à dextra sunt egredientibus, omitte, inter quas & illi stant tyrannicidæ, Critiæ Nesiotæ plasmata. Tu verò annon ad aquam illam quæ influit, quampiam vidisti, ventre prominulo, calvam, seminudam, cujus quidam barbæ pili agitantur, insignibus venis, vero homini simillimam? illam dico. Videtur esse Pelichus dux Corinthius. Per Iovem inquam ego, vidi quandam ad Saturni dextram, tænias & coronas aridas habentem, cui pectus est foliis inauratum. Ego, inquit Eucrates ea deauravi, cùm me sanasset triduo, algida febre pereuntem. Erat-ne etiam medicus, inquam, optimus iste Pelichus? Est, neque cavillare, inquit Eucrates: alioqui in te statim irruet homo. Novi ego certè quantum valeat, hæc quam tu rides statua. Annon ejusdem putas esse immittere febres in quos voluerit, quandoquidem potest ejicere? Propitia, inquam, & benigna mihi sit hæc statua, quæ tantum valeat. Quid verò aliud facientem videtis omnes qui domi estis? Quum primum nox est, inquit, hæc è base descendens in qua stat, in orbem totam domum circumambulat, omnesque ipsi interdum etiam canenti occurrunt, nec est quisquam quem unquam læserit, divertere enim tanihil intuentes infestans, quum

καὶ παίζῃ δ' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκοῦσαι τοῦ ὑδαῖος ψοφοῦντος. ἔφη τοίνυν ὁ ἐγὼ, μὴ ἀλλὰ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ κρὴς ὁ τοῦ Μίνω ἦν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, ἡ Κρὴτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦς ἦν Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν ὑπὸ Δημητρείου ἔργου εἶναι, ἀλλὰ τοῦ Δαιδάλου πεποιημένου. ἀραπετοῦσά γὰν ὡς φῂς δόκει τὸ βάσιμος ἐ ἦν. ὁρᾶς ἔφη ὦ Τυχιάδη, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ οἷα ἔπαθεν ὁ τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, ὃς κατὰ τὴν νομιλίαν ἐκρίθη πλημμελῶς. πάνδεινα ἐν χρῇ ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς ἐν αὐτὸν ἡμύναιτο ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ ἐ ὅτι μάλιστα αὐτοσὶ Τυχιάδης ἀπισήσῃ. πολλοὶ ἦ δ' ὃς ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, κ' ἄλλα νομίσματα ἔνια χρυσᾶ πρὸς τ μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πίπλαι ἐξ ἀργύρου, σύγχαι τινὲς, ἡ μιδὸς ἐπὶ τῇ ἰασοῖ, ἀπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσασθε πυρετοῦ ἐκόμισαι. ὁ δ' ἡμῖν λίθυς τις οἰκέτης, καταφρονεῖ, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι παῖδα ἀκμαίαν, καὶ ὑφείλετο· καταδεδεγμένου ἤδη πρόσω τ ἀνδριάντα. ἐπεὶ δ' ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω πεπεισυλημένον ὁ Πέλιχος, ὅσα ὄπισθε ἡμύναλο, καὶ κατέφαγεν τ λίθινον. δι' ὅλης γὰρ τ νυκτὸς περιῄει τὸ κύκλῳ τοῦ αὐλῆν, ἀθλίως ἐξελθεῖν ἐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς λαβύρινθον ἐμπεσών. ἄχρι δὴ κατελίφθη ἔχων τὰ φόρεια, ζυοφθὼς τ ἡμίφως, καὶ τότε μὲ, πλησιάς σφ ὀλίγας ἑλαθεῖν ἀλύς. ὁ πολὺν δ' ἐπιβιὼς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος ὡς ἔλεγε κατὰ τὴν νύκτα

& lavat ſæpe, & tota nocte ludit, ut ſtrepentem aquam audiamus. Vide, inquam ego, ne fortè non Pelichus hæc ſtatua ſit, ſed Talus potiùs Cretenſis, qui fuit Minois. Nam erat æneus ille, Cretæ circuitor. Quòd ſi non ænea, ſed lignea eſſet, Eucrates, nihil eam prohiberet, quin non Demetrii opus, ſed Dædali machina eſſet. E baſe namque, ut ais, ilta fugit. Vide, inquit, ô Tychiade, ne te poſthac iſtius ſcommatis pœniteat. Novi quidem ego quid illi acciderit, qui obolos ſurripuit, quos ei quoque novilunio pendimus. Prorſus atrocia, Inquit Ion, oportebat accidere: quippe qui ſacrilegus erat. Quomodo ergo illum ultus eſt, ô Eucrates? Nam audire cupio, etiamſi quàm maxime Tychiades iſte diffiſurus eſt. Multi, inquit ille, ad pedes ejus oboli jacebant: item alia numiſmata, quædam argentea ad crus ejus affixa cera, ac laminæ quoque argenteæ: vota cujuſdam, aut merces ſanationis eorum qui febre fuerant liberati ab eo. Erat autem nobis ſervus quidam Libycus ſceleratus, equorum curator, qui noctu aggreſſus eſt ea auferre omnia, abſtulitque digreſſam jam cùm obſervaſſet ſtatuam. At cum primum reverſus intellexit ſacrilegio ſe compilatum Pelichus, vide quo pacto ſeſe ultus eſt, atque furti prodidit Libycum. Tota nocte atrium in orbem miſer obambulabat, exire non valens, tanquam in labyrinthum incidiſſet: quoad orta die deprehenſus eſt, ea tenens quæ furto abſtulerat: ac tum quidem comprehenſus plagas non paucas accepit: nec diu ſuperſtes malus malè periit, vapulans ſingulis noctibus, ut dicebat,

ἐμάστιγω, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, κἀμὲ, ὥσπερ τοῦ Μίνωος ἡλικιώτην παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ᾿ ὦ Εὔκρατες ἦν δ᾿ ἐγώ. ἔστ᾿ ἂν ὁ χαλκὸς μὲν, χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον, Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰργασμένος ᾖ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ᾿ ἀνθρωποποιὸς ὤν, οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχου, ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. ἐπὶ τούτοις, Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε. κἀμοὶ ὦ Εὔκρατες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος. ὃς μόνον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ ἦν δ᾿ ἐγὼ καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀφ᾿ ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ; ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. ἄκουε τοίνυν ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν, ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας, κατ᾿ ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῄειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ᾿ ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον, ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν, κἀγὼ εἴκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν, καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ᾿ οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀλλὰ μετ᾿ ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦ-

bat, adeò ut postridie apparerent in corpore vibices. I nunc, & post ista quoque Tychiades Pelichum ride, ac me tanquam Minoi coætaneum puta delirare. At ô Eucrates, inquam ego, quandiu æs erit æs, operisque plastes Demetrius Alopecensis fuerit, non Deorum, sed hominum fictor, Pelichi statuam, nunquam timebo, quem neque si viveret, mihi minantem timerem. Ad hæc medicus Antigonus, Et mihi ô Eucrates, inquit, est Hippocrates æreus, magnitudine ferme cubitali, qui duntaxat extincta lucerna, totam domum in orbem ambit, strepens & pyxides evertens, & pharmaca commiscens, & ostium subvertens, in primis si sacrificium differamus, quod ei quotannis facimus. Postulat ergo, inquam ego, etiam Hippocrates medicus jam ut sibi sacrificetur, indignaturque nisi in tempore justorum sacrificiorum epulis accipiatur? quem boni consulere oportebat, siquis ei libaret, aut mulsum infunderet, aut caput coronaret. Audi ergo, inquit Eucrates, istud certè etiam testibus probavero, quod ante annos quinque vidi. Cùm esset ferme vindemiæ tempus, ego in agrum circa meridiem vindemiatum dimissis operariis, in sylvam solus abibam, cogitans interim quiddam ac considerans. Ac postquam in saltum perveni, canum primò latratus insonuit. Ego verò Mnasona filium meum cum æqualibus venientem, ludere, venarique pro more, conjiciebam. At res non sic se habebat: verùm paulò pòst facto terræ motu, sonoque velut è tonitru, mulierem adve-

σιν φοβερὸν, ἡμιπηχυαῖον σχεδὸν τὸ ὕψος. εἶχε δὲ ἐν δεξιᾷ μὲν τῇ δεξιτερᾷ ἐν ξίφος ὡς τῇ ἀριστερᾷ ἐν δρέπανον. καὶ τὰ μὲν ἄνω γοργόνι ἐμφερὴς, τὸ βλέμμα φημὶ, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς ὀψεώς. καὶ ἀντὶ μὲν κόμης, τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν ἀφεῖκετο, εἰλημένους ἄλλους ἐπὶ τὰ αὐχένα, καὶ ἐπὶ τὰ ὦμα ἄλλους ἐπιπεπλεγμένους. ὁρᾶτε ἔφη ὅπως ἔφριξα ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδίδασκεν ὁ Εὐκράτης τοὺς ἐπὶ τῷ πήχει τρίχας, πᾶσιν ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. οἱ μὲν δὴ ἀμφὶ τὸν Γέροντα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀκροῶντο, ὥσπερ εἰκὸς αὐτοὺς γέροντας ἄνδρας, ἐλκόμενοι δ' ὑπὸ τοῦ λόγου, περίεμοὶ ὡσπερωῶντες ὅτως ἀπίδωσιν κολοσσὸν, ἡμιτιτανιαῖον γυναῖκα, γιγαντιαῖόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δ', ἐνθύμιον μεταξὺ εἶχον ἅτε αὐτοὶ, νέοις τὸ ἀμιλᾶσθαι ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἠκούμενοι, μὴν τῇ πολιᾷ, καὶ τῷ γένειον λιφαίροντες τὸ βρεφῶν. τὰ δ' ἄλλα, καὶ αὐτῶν ἐκείνων διαφωνότεροι ὡς τὸ ψιῶδες. ὁ γοῦν Δεινόμαχος, ἐπί μοι ἔφη ὦ Εὔκρατες, οἱ κύνες ἦ τῆς θεᾶ, πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων ἦσθ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν ἰνδικῶν, καὶ μέλανες ἐκ αὐτοῦ, καὶ λάσιοι, πινακεῖ, καὶ ἀχμώσῃ τῇ λαχνῇ. ἐγὼ μὲν ἰδὼν, ἔφην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφενδόνην, ἵν μοι ὁ ἀρχὴν ἐδώκειν εἰς τὸ ἔσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἐκάτη ἦ παροξυσθεῖσα τῷ ὀργιοντείῳ ποδὶ τὸ ἔδαφος ἐπέτηνε χάσκον παμμέγεθες, ἡλίκον, περίφρασον τὸ μέγεθος. εἶτα φῶς μεῖζον ἀλίγου ἀπολαμπὲς ἐς τὸ αὐτό. ἐγὼ δ' ἀφεσήκεις, ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας, ἐμ-

nientem video terribilem, proceritate ferme dimidii ſtadii, quæ facem in ſiniſtra, gladium viginti circiter cubitorum habebat in dextra: erat infernè pedibus ſerpentinis: ſupernè verò, Gorgoni ſimilis, vultu dico, & horrore aſpectus: pro coma draconibus, tanquam cæſarie circumcincta, aliis collum amplectentibus, aliis etiam per humeros ſparſis. Videtis amici, inquit, quo pacto inter narrandum exhorrui? & ſimul hæc dicens Eucrates, oſtendit omnibus brachii ſui ſetas metu erectas. Ion ergo, Dinomachus, & Cleodemus vehementer inhiantes auſcultabant eum viri ſenes, tanquam naribus traherentur, adorantes apud ſeſe tam incredibilem coloſſum, ſemiſtadialem mulierem, giganteum terriculum. Interim ego conſiderabam, cujuſmodi erant hi, qui cum juvenibus nomine ſapientiæ verſantur, vulgoque in admiratione habentur, cùm ſola canitie & barba differant ab infantibus, quibus ipſis ad credenda mendacia ſunt ductu faciliores. Tum Dinomachus, dic mihi, inquit, Eucrates, illi Deæ canes quanta magnitudine erant? Elephantis, inquit ille, proceriores Indicis, nigri & ipſi, hirſutique, ſordido, ſqualidoque villo. Ego igitur cùm viderem, reſtiti, inverſo protinus in interiorem digiti partem, quod Arabs mihi dederat, ſigillo. Hecate autem percuſſo draconicis pedibus ſolo, hiatum effecit maximum, æquè magnum atque eſt Tartarus. Deinde in eum paulo pòſt deſiliit. Ego verò præſente animo, porrecta cervice inclinatus inſpexi, apprenſa arbore quapiam, quæ vicina ſtabat, ne obortis mihi tenebris & vertigine,

in

πέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν. εἶπε δ' οὖν καὶ ὁ Ἅιδης ἄπωθεν, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς νεκρὰς, ὥστε γνωρίζειν οὐδὲν αὐτῶν. τὸν γὰρ πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὸν οὐκέτι ἔτι ἀμπίχρωτον, ὃν οἷς αὐτὸν κατεθήψαμεν. τί δ' ἔπασχεν ὁ Ἴων ἔφη ὦ Εὐκρατες αἱ ψυχαί; τί ἄλλο ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ φῦλα, καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων. καὶ συχνῶν ἀμφιβεβύκασιν ἐπὶ δὲ ἀσφοδέλῳ κατακείμενοι; ἀπελεγόμενον δὲ ἔτι ἦδ' ὅς ὁ Ἴων οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τὸν ἱερὸν Πλάτωνι, καὶ τοῦ περὶ τῆς ψυχῆς λόγου. σὺ δὲ μὴ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε ἦδ' ὅς, ἀδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων ὅτι φαλακρὸς, καὶ σφαιρικὸς ἦν. τὸν Πλάτωνα δ', οὐκ ἐγνώσθην. χρὴ γὰρ οἶμαι αὐτὸς φίλους ἄνδρας πάλαι λέγειν. ἅμα γὰρ ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα. καὶ τὸ χάσμα συνίμυε. καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυῤῥίας αὐτοῦ ἐπίφημος ὤφθη πάλιν μεμνησθαι τοῦ χάσματος. εἶπε Πυῤῥία σὺ ἀλαὴν λέγω. νὴ Δί' ἔφη ὁ Πυῤῥίας, καὶ ὑλακὴν δ' ἤκουσα λαθὼν τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ ὑπολάμπειν δοκοῦν ἐμοὶ ἐδόκει. καίγω ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος μόρτυρος τὴν ὑλακὴν, καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδημος δ', ἃ καινὰ εἶπεν, ἀδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ σὺ αὐτὸς ἐπὸ πολλῶν νοσήσας, τοιόνδε πεπόθασε μόρον. ἐπισκοπῶν δέ με, καὶ ἐξεργάσιος Ἀντίγονος ἦτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος, καύσωνος σφοδρότερος. ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω ἐστείβοντο. ἔστω γὰρ ἐπέλθοιτο ἡ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε δὲν ἐφίστασί μοι νεανίας ἐγερτὶς foris manebant: sic enim jusseras Antigone, si quo pacto possem obdormiscere. Tum igitur mihi vigilanti juvenis quidam

in caput præceps caderem. Tum omnia quæ sunt in inferis, conspexi, Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, manes, adeò ut quosdam etiam eorum agnoscerem. Patrem enim apprimè vidi, iisdem adhuc amictum, quibus ipsum sepelivimus. Quid agebant, inquit Ion, ô Eucrates animæ? Quid aliud, inquit ille, quàm per tribus, familiasque cum amicis cognatisque versantur in Asphodelo collocati? Contradicant ergo etiam nunc, inquit Ion, Epicurei sacro Platoni, ejusque de anima rationibus. Tu verò num Socratem etiam ipsum, Platonemque inter manes vidisti? Socratem, inquit, vidi: neque tamen evidenter, nisi quod inde conjeci, quoniam calvus, ac ventricosus erat: Platonem verò non cognovi: nam apud amicos verum fateri oportet. Ergo simul atque omnia conspexi, & hiatus coiit, & ex famulis meis quidam quærentes me, atque in his Pyrrhias hic, supervenêre hiatu nondum plenè clauso. Dic Pyrrhia annon vera narrem. Per Iovem, inquit Pyrrhias, & latratum audivi per hiatum, & ignis à face mihi suffulgere videbatur. Atque ego risi, teste latratum & ignem in cumulum addente. Tum Cleodemus, haudquaquam nova ista, inquit, aliisque inviſa vidisti. Nam & ipse haud ita pridem cùm ægrotarem tale quiddam conspexi. Visebat me & curabat Antigonus hic: ac septima dies erat, febrisque, ô qualis! incendio certè vehementior. Omnes ergo me relinquentes solum, clausis foribus foris manebant: sic enim jusseras Antigone, si quo pacto possem obdormiscere. Tum igitur mihi vigilanti juvenis quidam

γοήσῃ, καθίκνεῖται, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος. εἶτα ἀναχάσας, ἄγαν λαμπρόν τινα χάσμασθαι εἰς τὸν ἅδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδών, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ δικαστήριον ἐθεώμην, παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ μοῖραι, καὶ αἱ ἐρινύες, ὁ μὲν ὡς ἔοικε βασιλεύς, ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ καλεῖσθαι, ἐπιλεγόμενον τὰ ὀνόματα, ὡς ἤδη ὑπ' ἐμέρας τὸ ζῆν σωιζόμενον εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος, ἐμὲ φέρων, παρίστησιν αὐτῷ. ὁ δὲ Πλούτων, ἠνιάκτησε τότε, καὶ ὡς τὸ ἀναζεῦξαι με ὕπνῳ πεπληρωκέναι φησὶ τὸ νῆμα αὐτοῦ. ἄγε ἀπιθι. σὺ δὲ δὴ, τὸ χαλκεῖον Δημύλου ἄγε. ἔστι γὰρ τὸ ἄτεγκτον ἤδη βιοῦν. κἀγὼ ἀσμένως ἀνεδεξάμην, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ὢν, ἀπηγγελμένος δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. οὐ χαίρων δὲ ἡμῖν φῶκε, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μεταμικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ἐθρομβῶν ἐπ' αὐτῷ. τί γὰρ ἔφασκεν εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδά τινα μετ' εἰκοστὴν ἡμέραν ἢ ἑτάφη, ἀναστάντα, θερμοτάτους δὲ πρὸ τοῦ θανάτου δὲ ἐπὶ δείπνῳ τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς ἦν δ' ἐγὼ σὺν εἰκοστῇ ἡμέρᾳ; ὅτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, ὅτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη, εἰ μὴ τινά γε Ἐπιμηθέα σύχ' ὑπερεπτόμεν. ἅμα τοῦτο λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας, ὁ μὲν, ἤδη ἐξ ἐφήβων. ὁ δὲ ἕπτὰ ἀμφὶ τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος. καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθίζοντο ἐπὶ τὰ

astitit, pulcher admodum, veste candida amictus: qui me erectum, per quendam hiatum ducit ad inferos, sicut ilico cognovi, Tantalum cùm viderem ac Tityum, Sisyphumque. At cætera vobis quid commemorem? Postquam verò ad tribunal perveni, ubi erat Æacus, Charon, Parce, Erinnyes: quidam velut rex (Pluto certè mihi videbatur) assedit singulorum nomina percensens, qui morituri erant, quos diem vitæ præscriptum jam præteriisse contigerat. Illi adductum me juvenis exhibuit. At Pluto tunc incanduit: eique qui me ducebat, nondum istius completum est stamen, inquit, Abeat ergo. Sed tu fabrum Demylum adduc: jam siquidem ultra colum vivit. Tum ego lætus recurrens, ipse quidem jam febre liber eram: omnibus verò denunciabam Demylum esse moriturum. In vicinia autem nostra habitabat, ipse quoque ægrotans, ut renuntiatum est. Ac paulò pòst eorum à quibus lugebatur, ejulatum audivimus. Quid miri est, inquit Antigonus? Ego enim quendam novi, post vigesimum diem, quam sepultus est, refurrexisse. Nam hominem & antequam moreretur, & postquam resurrexit, ipse curavi. Et quo pacto, inquam ego, in diebus viginti neque putruit corpus, neque præterea fame corruptum est, nisi fortè tu quempiam Epimenidem curasti? Hæc cum diceremus, protinus ingressi sunt Eucratis filii, è palæstra redeuntes: quorum alter jam ex ephebis excesserat, alter natus erat annos circiter quindecim. Tum salutatis nobis, juxta patrem in lecto se-

1 Οὕπω πεπλήρωται φησὶ τὸ νῆμα αὐτοῦ] D. Augustinus c. XII. De cura pro mortuis. Cæsarius Monachus Historiar. memorabil. c. XLIII. l. XII. *Marcil.*

1 Θεὶ

κλίνης ἐπὶ τὴν πατρίδα. ἐμοὶ δὲ, αἰσθομένῳ ἡδέως. καὶ ὁ Εὐκράτης ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τῷ ὄψει τὴν ἡδονὴν, ὅτας ἀναμίμνει ἔφη τοῦτον, ἐπιβαλὼν αὐτοῦ τῷ χεῖρα, ὡς ἀληθῆ σοι Τυχιάδη πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτην μὲν γυναῖκα τὴν τούτου μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ, οἷς ἐδόκει αὐτῷ ἔπραξα, ἐπεὶ ζῶσαν μόνον ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συνεκκομίσας, καὶ τῷ ἐθάπτε, καὶ ζῶσαν ἐχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ, ἐγὼ μὲν αὐτὴν ἐπὶ τὴν κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐπέμελον ἐσκεμμένῳ τὸν ἐπὶ πᾶσι. ἀνεμίμνησκον γὰρ τὸ ἐκεῖ ψυχῆς ἐν Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ μοι ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ κρηδεμνίζει παλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης ἑστὸς, δείξας τὸν νεώτερον τὸν ἐμὸν. ὁ δὲ, αὐτίκα ἔφερε μάλα παιδικῶς. καὶ πάλαι ἤδη ὠκνεῖτο πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ ἡσθεὶς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδεν, ὑπεπλάκει αὐτῷ, ἐδάκρυον ἀνακωκύσας. ἠρώτα, τί μοι βοᾷν. ἀλλ' ἠλέγετό με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρεσάμενος αὐτῷ, θάτερον τῶν σανδαλίων χρυσοῦν ὄντων, ἐκρεμασκεύασμι. εἶναι δὲ αὐτὸ ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ. καὶ διατεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ δυσκίτης, θάτερον μόνον εὑρόντας. ἔτι δὲ ἡμῶν ἀθλιωμένων, καὶ ζητούντων τι κινδύνου ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, μελίδιον, ὑλάκτησεν. ἡ δὲ, ἠφανίσθη ἐκ τῆς ὑλακῆς. τὸ μὴ τι σανδάλιον, δυσεύρετον ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ κατεκρύβη ὕστερον. ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις ὦ Τυχιάδη ἄξιον εἶναί σοι, καὶ ἃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην φαινομένοις; μὰ Δί' ὦ σέ γε ἐγὼ, ἐπὶ σανδάλῳ με χρυσῷ ἐς τὰς πύλας, ὥσπερ τὰ παιδία ἐλθεῖν. ἐμοὶ δὲ, ἐπὶ τῷ ἐμῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἰέναι. ἐπὶ τούτοις ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὴν κλίνην ἐκαθεζόμην, ἐκείνη δὲ ἐπὶ τὸν θρόνον. καὶ ὁ Εὐκράτης ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὸν ὄψιν τὴν ἐμὴν, ὅτας ἀναμίμνει ἔφη τοῦτον, ἐπιβαλὼν αὐτοῦ τῷ χεῖρα, ὡς ἀληθῆ σοι Τυχιάδη πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτην μὲν γυναῖκα τὴν τούτου μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ, οἷς ἐδόκει αὐτῷ ἔπραξα, ἐπεὶ ζῶσαν μόνον ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συνεκκομίσας, καὶ τῷ ἐθάπτε, καὶ ζῶσαν ἐχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ, ἐγὼ μὲν αὐτὴν ἐπὶ τὴν κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐπέμελον ἐσκεμμένῳ τὸν ἐπὶ πᾶσι. ἀνεμίμνησκον γὰρ τὸ ἐκεῖ ψυχῆς ἐν Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ μοι ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ κρηδεμνίζει παλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης ἑστὸς, δείξας τὸν νεώτερον τὸν ἐμὸν. ὁ δὲ, αὐτίκα ἔφερε μάλα παιδικῶς. καὶ πάλαι ἤδη ὠκνεῖτο πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ ἡσθεὶς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδεν, ὑπεπλάκει αὐτῷ, ἐδάκρυον ἀνακωκύσας. ἠρώτα, τί μοι βοᾷν. ἀλλ' ἠλέγετό με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρεσάμενος αὐτῷ, θάτερον τῶν σανδαλίων χρυσοῦν ὄντων, ἐκρεμασκεύασμι. εἶναι δὲ αὐτὸ ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ. καὶ διατεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ δυσκίτης, θάτερον μόνον εὑρόντας. ἔτι δὲ ἡμῶν ἀθλιωμένων, καὶ ζητούντων τι κινδύνου ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, μελίδιον, ὑλάκτησεν. ἡ δὲ, ἠφανίσθη ἐκ τῆς ὑλακῆς. τὸ μὴ τι σανδάλιον, δυσεύρετον ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ κατεκρύβη ὕστερον. ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις ὦ Τυχιάδη ἄξιον εἶναί σοι, καὶ ἃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην φαινομένοις; μὰ Δί' ὦ σέ γε ἐγὼ, ἐπὶ σανδάλῳ με χρυσῷ ἐς τὰς πύλας, ὥσπερ τὰ παιδία ἐλθεῖν. ἐμοὶ δὲ, ἐπὶ τῷ ἐμῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἰέναι. ἐπὶ τούτοις ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὴν κλίνην ἐκαθεζόμην, ἐκείνη δὲ ἐπὶ τὸν θρόνον.

sederunt, ac mihi quidem sella allata est. Tum Eucrates tanquam è conspectu filiorum admonitus: sic his frui mihi contingat, inquit, simulque iis manum injecit, ut tibi Tychiades, vera narrabo. Fœlicis memoriæ uxorem meam horum matrem noverunt omnes, quo pacto dilexerim. Nam declaravi his rebus quas in eam feci, & dum viveret, & postquam vita functa est. Quippe qui mundum ejus universum, vestemque qua delectabatur, dum viveret, in rogum illius injecerim. Septima verò post mortem die, cùm uti nunc, huic lecto incumberem, luctum meum commitigans: legebam enim tacitus Platonis illum de anima libellum: ingreditur interim Demænete ea ipsa, juxtaque adsidet, uti nunc Eucratides hic, minorem designans filium. Hic verò ilico tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad narrationem pallebat. Ego verò, inquit Eucrates, ut conspexi, amplexus eam, singultim lachrymabar. Illa verò me vociferari non patiebatur, verùm incusabat me, quòd cum ei fuissem in reliquis omnibus gratificatus, è sandaliis aureis alterum non cremaveram: idque esse dicebat, quod sub arca ceciderat: ideoque non invento illo alterum tantùm cremaveramus. Nobis autem adhuc differentibus, sceleratissimus quidam caniculus, qui erat mihi in deliciis, sub lecto cubans, allatravit: tum ea ad latratum evanuit. At sandalium sub arca repertum est, posteaque à nobis incensum. An hæc etiam, Tychiades, recusabis credere, cùm tam sint evidentia, quotidieque observentur? Per lovem, inquam ego, digni fuerint, quibus aureo sandalio, puerorum more natos

δῦσα, παίσας ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ ὅτως ἀναιχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. ἐπὶ τούτοις, ὁ πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης ὁ σεμνὸς ἐκεῖνος θεσπέσιος. αἰδὼς δ' ἀνέδραμεν ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸ ἱερὸν ὄνομα ζόρθρου. καίγὼ μὲν ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνεπνευσα. τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκον μοι νομίσας, πέπεισαί που κἀμὲ τῶν ψυχορραγούντων. ἐπεφρικὼς γὰρ αὐτοῦ ἔλεγον ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὅτου περίεστι διεξιόντος. καὶ τὸν μὲν λόγον, Ἥλιον δὲ μαχαίρᾳ ἐπισκηψάσαί μοι τὸν ἅμαξαν φέμιον δὲ τὸ τύχης. ὁ δ', ἐπεὶ ἐκαθίζετο, ὑπεκρινόμην αὐτῷ τὸν Κλεοδήμου, ὡς ὅπα μοι, ὡδὶ τὸ νόσου ἦρτο. καὶ ὃς μάλα ἤδη ἔχειν ἔφασκε τὸν Εὐκράτη. τί δ' ἔφη ὁ Εὐκράτης, τί δ' ἔφη ὁ ἀδαμάντινος φιλόσοφος. μειδιάξαι γὰρ εἰσῆν, ὑπήκουσα. καί μοι δοκεῖτε εἰς κάλλιον ἀμφισβήσαι τὴν ἀμαθίαν. τί δ' ἄλλο εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθειν, δείξας ἐμὲ, ψυχὰς δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἐνέδυσα, αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δ', ὅτῳ ἔφη ὦ Εὐκρατες, μὴ τῶν φησὶ Τυχιάδης τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περιοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπάγξαιθ', ἢ ἀπετμήθη τὸν κεφαλὸν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ τῳ τοιούτῳ ἀπόλοιτο τὸν βίον, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων σῶκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγῃ, καινὸν ἀπόλαβε φησί. μὰ Δί' ἦδη ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ σωτεῦσθαι ὁρᾶ-

feriantur, siqui ista non credant, atque usque adeò impudenter vero resistant. Interim Pythagoricus intrabat Arignotus, comatus ille, ab aspectu venerabilis. Nosti illum doctrinæ nomine celebrem, qui cognominatur Sacer. Quo conspecto respiravi: hoc ipsum quod proverbio dici solet, advenisse mihi ratus: nempe securim quandam adversus mendacia. Occludet, inquam, iis ora vir sapiens, adeò monstrosa narrantibus. Atque prorsus juxta vulgatum illud adagium, repentè Deum hunc mihi à fortuna esse immissum putabā. Hic postquam, assurgente ipsi Cleodemo, sedit: primùm de morbo percontatus est, seque audisse dicebat, Eucratem jam meliùs se habere. At quidnam inquit, inter vos philophamini? Nam ingrediendo subauscultavi, mihique certè videmini de re quapiam pulchra dissertare. Quid aliud, inquit Eucrates, quàm ut huic adamantino persuadeamus, me demonstrans, ut credat esse aliquos dæmonas, & phantasmata, mortuorumque animas super terram obambulare, & sese quibus voluerint ostendere? Ego Arignotum reveritus erubui, vultumque dejeci. At ille, vide inquit, ὁ Eucrates, num hoc dicat Tychiades. Eorum tantùm qui violentam mortem obierint, animas oberrare: veluti siquis suffocatus, aut capite truncatus, cruci-ve suffixus fuerit, aut tali quopiam modo è vita discesserit: naturalique morte discesserint? absurda dixerit. Per Iovem, inquit Dinomachus, ne esse quidem hujusmodi, nec præsentia cerni putat.

nequaquam autem eas quæ fatali Nam si hæc dicat, non usque adeò

1 Θεὸν δόπο μαχαίρας] Proverb. *Bourd.*

δη οἶσθα. πῶς λέγεις ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, δεινὰ ἀπειλῶν εἰς ἐμέ. ἆρά γε τούτων χρηναῖ δοκεῖ, καὶ τοῦτο, πάντων ὡς εἰπεῖν ὁρώντων; ἀπολελόγησθε ἢν δ' ἐγὼ ὑπὲρ ἐμοῦ. εἰ μὴ πιστεύω, διὸ μηδὲ ὁρῶ μόνος τι ἄλλων. εἰ δ' ἑώρων ἅπερ ἐσὺ δῆλα ἦν δήπου ὑμῖν. ἀλλὰ ἦ δ' ὃς ἂν ποτε εἰς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐρώτα ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία. κἀπειδάν σοι δείχθῃ ἔνθεν τὸ Κρανεῖον, παρελθὼν εἰς τοῦτο, λέγε ὅτῳ τῶν θυρωρῶν Τίβιον, ὡς ἰδήλοις ἰδεῖν ὅτου τὸ δαίμονα ὁ πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας, ἀπήλασεν, καὶ ὅτι τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τοῦ οἰκίου ἐποίησε. τί δ' τοῦτο ἦν ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν ἦ δ' ὃς διὰ πολλὰ ὑπὸ δαιμόνων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν; δίδως σπαθαχάς, ἔφη φυγεῖν ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβερᾶς καὶ περιφόβου φάσματος. συμπεσεῖν δ' ἂν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως, εἰδὼς ἦν ὁ δαιμόνιον παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δ' ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, εἰσὶ δέ μοι αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ περὶ τοιούτων, ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ ἑσπέραν ὑπνου, λυπτρέποντος ξένης, καὶ μενεῖν ἐπιλαμβανομένης, ἐπεὶ ἔμελλον οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῶτον κακὸν ὡς φέτο. ἐγὼ δ' λύχνου λαβὼν, μόνος εἰσήρχομαι. καὶ τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καθίζομαι τὸ φῶς, ἀνεγνωσμένον ἡσυχῇ, καὶ μοι καθιζομένῳ. ἐφίσταται δ' ὁ δαίμων, ἐπί τινα τῶν πολλῶν ἦκειν νομίζων, καὶ δεδίξαι καμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τὰς ἄλλας, αὐχμηρός, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος ἢ ζόφος. καὶ

putat. Quid ais? inquit Arignotus me torvè intuens, nihil horum tibi videtur fieri, præsertim cùm omnes, ut ita dicam, videant? Ignoscis, inquam ego, mihi, si non credo, nam solus omnium non video: quod si vidissem, sicuti vos profectò credidissem. Atqui, inquit ille, si quando Corinthum veneris, roga ubi sit Eubatidæ domus: eaque tibi circa Craneum indicata, ingressus dic janitori Tibio, velle te videre, unde dæmonem effossum Pythagoricus Arignotus abegerit, ac deinceps domum habitabilem reddiderit. Quidnam hoc erat Arignote? rogabat Eucrates. Inhabitabilis erat, inquit ille, diu propter terricula. Quòd si quis inhabitasset, expavefactus illico fugiebat, à quodam horrendo terribilique spectro exactus. Iamque concidebat, & rumpebatur tectum: denique neque quisquam erat omnino qui in eam ingredi auderet. Ego verò ubi hæc audivi, libellos sumens, sunt autem Ægyptii mihi de talibus rebus admodum multi, veni domum circa primum somnum, dehortante hospite, ac ferme detinente, quia didicerat quònam irem, in manifestum, ut putabat, exitium. At ego sumpta lucerna solus ingredior: atque in vastissimo atrio collocato lumine, humi sedens, tacitè legebam. Supervenit ille dæmon, cum quopiam è vulgo se congressurum ratus, ac me quoque quemadmodum alios pertenebrisque nigrior. Atque hic

territurum, squalidus, hirsutus, ad-

1 Ἀοίκητος λῦ ἦ δ' ὃς διὰ πολλὰ ὑπὸ δαιμόνων] C. Plinius epist. XXVII. lib. VII. Scriptor vitæ S. Germani Antisiodorensis episcopi c. XVII. D. Antoninus archiepisc. Florentin. Tomi II. c. IX. tit. XII. paragr. IIX. *Marsil.*

1 Πρὸς-

ὁ μὲ, ἐπισὰς, ἐπιεῤῥῶτό μου παντε-
λῶς ἀποσβέσαι, εἰ ποθεν κρατή-
σειε, καὶ ἄρτι μὲ, κύων, ἄρα ἢ, ταῦ-
ρος γιγνόμενον, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ
καταχειρισάμενον τὸν φάσκοντα
τὸν ἐπῳδήσειν, αἰγυπιάζων τῇ φω-
νῇ, συνήλασα καλάθῳ αὐτὸν εἴς
τινα γωνίαν σκοτεινὴν οἰκήματος. ἰδὼν
δὲ αὐτὸν οἱ κατιόντα, τὸ λοιπὸν ἀνε-
παυόμην. ἐωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
κότων, καὶ νεκρὸν ζήτησιν με οἰο-
μένων, καθαπτῆτες ἄλλης, ἀπελ-
θὼν ἀπροσδοκήτως ἅπασι, προσῆμι
τῇ Εὐβατίδῃ, διαφιλιζόμενον αὐ-
τῇ, ὅτι καθαρὸν αὐτῇ, καὶ ἀδεί-
μαντον ἤδη ἐξεῖ τὴν οἰκίαν οἰκεῖν.
καὶ συλλαβὸν αὐτόν τε, καὶ τῶν
ἄλλων πολλὰς, εἶπον δὲ συλα-
βεῖν ἕνεκα, σκίλακος ἀγαγὼν ἐπὶ τ
τόπον, ὃ καταδεδυκότα τ δαίμονα
ἐφεῴκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλ-
λας, καὶ σκαφεῖα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίη-
σαν, εὑρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορω-
ρυγμένον τις νεκρὸς ἐωλος, μόνα
τὰ ὀστᾶ ἔχοντα συγκείμενον. σκέ-
ψαι μὲ δὴ ἐμφανῆ ἀπορύξαντες. ἡ
οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνης ἐπαύσατο,
ἐνοχλουμένη ὑπὸ τ φασμάτων. ὡς
δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἅπας
θαυμάζομεν τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν
αὐδίσμυς, ἐδόκει ἢν ἐπ τ παρόν-
των, ὃς οὐχὶ καταγνωσκοί μου πολ-
λὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπι-
στοῦντος. καὶ ταῦτα, Ἀρίγνωτε λέ-
γοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας,
ὅτε τὴν κόμιλλαν, ὅτε τὴν δόξαν
τὴν περὶ αὐτῆ, τί τοῦτ' ἔφην ὦ
Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ
μόνη ἐλπὶς τ ἀληθείας, καπῆ με-
σος, καὶ ἐνδαλμάτων; τὸ γοῦν τ
λόγω σκιὰν, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θη-
σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ ἦδη ὅς ὁ
Ἀρίγνωτος, εἰ μήτι ἐμοὶ πιστεύεις

adstans, undique me adsultim petens tentavit, siquâ posset expugnare, ac modò in canem, modò in taurum, modò in leonem vertebatur. At ego correpto in manum, quàm maximè horrendo carmine, simulque vocem Ægyptiam imitatus, eum incantatum in domicilii tenebrosi angulum quendam compuli. Ac cùm animadvertissem ubi se in terram condiderat, tum destiti. Mane autem desperantibus universis, ac me quemadmodum & alios mortuum reperturos putantibus, præter omnium spem progrediens, Eubatidem adeo, fœliciter illi annuntians, quòd puram sibi ac spectris liberam domum jam liceret incolere. Atque illum assumens, alios[que] multos, qui hujus inopinatæ rei gratia sequebantur, cùm ad locum adduxissem, ubi condentem se dæmona conspexeram, jussi ut sumptis ligonibus, & rutris suffoderent. Quo facto, inventum est ferè ad passum defossum cadaver quoddam marcidum, ossibus tantùm humana specie cohærentibus: quod effossum sepelivimus: postea verò domus spectris turbari desiit. Hæc ubi narravit Arignotus, prodigiosa vir sapientia, omnibusque reverendus, nemo erat ex iis qui aderant, qui non multam imputaret mihi desipientiam, qui talia non credam: narrante præsertim Arignoto. Ego tamen nihil veritus, neque comam, neque illam quam de eo habebant opinionem. Quid hoc, inquam, Arignote? Etiam tu talis eras, sola mihi spes veritatis, fumo plenus ac simulachris? Illud ergo, quod dici solet, in te nobis evenit: ut thesaurum quem speravimus, carbones offenderimus. At tu, inquit Arignotus, si neque mihi cre-

λίγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε εἰπὲ τίνα οὖν τοῦτον ἀξιοπιστότερον ἡγῇ παιδεία ἡμῖν λέγειν. νὴ Δί' ἦν δ' ἐγὼ μέγα θαυμάσεσθαι ἄνδρα, τὸν Ἀβδηρίτην ἐκεῖνον Δημόκριτον ὃς ὅτως ἄρα ἐπίστευε μηδὲν οἷόν τε εἶναι τοιαύτην τοιοῦτον, ὡς γε ἐπειδὴ κατασκευάσαι ἑαυτὸν ἐς μνῆμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διατρίβειν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ πότε μὲν ἐν νυκτὶ, καὶ μετ' ἠμέραν. καὶ πολλοὺς τῶν νεανίσκων, ἐρασταὶ γὰρ βουλόμενοι αὐτοῦ, καὶ ἐρώμενοι, σκιαγραφοῦντες μέλαιναν, καὶ ὠχριῶντας ἐς τὸ κρανίον μεμιμημένους, περιστάντας αὐτὸν, περιχρόνου ὑπὸ πυκνῇ τῇ βασῇ ἀναπηδῶντας. ὁ δ', ὅτι ἐξέσιτο τοῖς περιστῶσιν αὐτὸν, ὅτι ὀλίγος ἐπιλείψει ἐς αὐτούς. ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, παύσασθε ἔφη παίζοντες. ὅτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ὑπὲξ ἰόντας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῄς ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα ἐς τὸν Δημόκριτον γεγενῆσθαι, εἰ μάτην ἐλέγνωσκεν. ἐγὼ δ' ὑμῖν ἐκ ἄλλο διηγήσομαι αὐτὸς παιδὸς, ἀ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν ἐκ σὺ ἀ Τυχιάδη ἀκούσαι, ὡς ἐκβιασθείης ἐς τὴν ἀλήθειαν ἐξ διηγήσασθαι. Ὅτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ ἐξ πατρὸς ἐπὶ παιδείας ἐσταλείς, ἐπιβὰς εἰς Κοπτὸν ἀνεπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸ Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠκούσα. ὡς ἀνέχοιτο τοῦ ἡλίου. ἐκεῖνο μὲν δὴ ἔκλυσα, ἃ δὲ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς, ἀσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι ἐδόκησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἰ μὴ ἐσφαλοῦμαι ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. καὶ ἐγὼ τοῦτ' ἀνάπαλιν, ἔτυχεν ἡμῖν συμβαλὼν credis narranti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, dic age quemnam digniorem, cui de his rebus fides habeatur, existimas, qui nobis dicat contraria? Per lovem inquam ego, virum aprimè mirabilem, Abderitam illum Democritum, cui tam firmiter erat persuasum, ejusmodi nihil in rerum natura esse posse, ut cùm se in monimento extra portas clausisset, ibique degeret dies noctesque scribens & componens: ac juvenes quidam eum illudere & terrere cupientes, nigra velle cadaveris in modum ornati, ac personis in capitis adfictis circumstantes, illum circunsilirent, crebrò subsilientes: hic neque ipsorum simulationem timuerit, neque ipsos omnino respexerit: sed inter scribendum dixerit, Definite ineptire: adeò firmiter credidit animas nihil esse postquam è corporibus exierint. Hoc dicis, inquit Eucrates, dementem virum fuisse Democritum, qui sic existimarit. Ego verò vobis etiam aliud referam, quod mihi ipsi contigit, non ab alio acceptum. Nam tu quoque id audiens Tychiades, veritate narrationis ad credendum adduceris. Cùm in Ægypto degerem, adhuc adolescens, à patre doctrinæ gratia missus, cupivi navigio Coptum profectus, illinc Memnonem adiens, miraculum illud audire, eum videlicet sonum edentem ad orientem solem. Illum igitur audivi non hoc vulgari modo quo audiunt alii sonum quempiam inanem: sed mihi oraculum etiam edidit Memnon ipse aperto ore septem versibus, quos, nisi id esset supervacaneum, vobis recenserem. Navigationis autem

μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, γνωμέσθω τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν αἰγυπτίων. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπογείοις φοιτᾶν, μαγικὴν παιδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γαύδου. Παγκράτην ἔφη λέγεις ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα, ἐξυρημένον τε ὀθονίοις, καὶ μάγειρα, καὶ ψελλίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, παχείλεον, ὑπολισπῆ τὰ σκέλη. αὐτὸν ἦ δ' ὃς ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην. καὶ τὰ μὲν πρῶτα, ἐγνόουν ὅστις ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐμὸν αὐτὸν, εἴ ποτε ὁρμισαίμεθα τὸ πλοῖον, ἀλλά τε πολλὰ τερατεύεσθαι ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συνιόντα τοῖς θηρίοις, τὰ μὲν, ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα τοῖς θηρίοις, ἴγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα. καὶ κροκοδειλικὸν φιλοφρονούμενον, ἐλαθόν ἐπιὼν αὐτῷ, καὶ σπουδῆς γλυόμενον. ὥστε πάντων ἐκείνων μοι ἦν ἀπόῤῥητον. καὶ πάλιν, πείθει με, τὰς μὲν οἰκίδας ἅπαντας, οὐ τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν ἀναγκαιοτάτων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἅτε δὴ ὀλίγοις. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντες εἴς τι κατάγαιον, λαβὼν ἀφ' ὁδοῦ τὸν μοχλὸν τὸ θύραθεν, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ δὲ τὸ ὕπαυλον, ἀβρόχαλων ἐμφλίοις, ἐπεκρούσατο τινα ἐπῳδὴν, ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωποι εἶναι δοκοῦντα. τὸ δὲ, ἀπελθὸν, ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκόαζε, καὶ ἐς πάντα διάκονος ὑπηρέτει, καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶπε δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς ἀφθονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπαυλον τὸ ὕπαυλον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπεκρούετο, ἐποίει ἄν. ταῦτα ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς, σὺν εἶχον

tem fuit socius vir Memphiticus, quidam ex sacris illis Scribis, mirabili sapientia, & qui universam Ægyptiorum doctrinam callebat. Dicebatur autem tres ac viginti annos in adytis subterraneis mansisse, Magiam interea doctus ab Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, præceptorem meum, virum sacrum, rasum, lineis indutum, doctum, pureque lingua Græca loquentem, procerum, simum, labiis promissis, cruribusque gracilibus. Illum ipsum, inquit ille, Pancratem, ac primùm quidem quis esset ignorabam. At postquam vidi eum, si quando in portum appulissemus, cùm alia multa miracula facientem, tum crocodilis insidentem, & cum feris versantem: illas verò eum reverentes, caudisque adulantes, agnovi sacrum quempiam virum esse, paulatimque comitate mea me in ejus amicitiam & familiaritatem insinuavi, adeò ut omnia arcana communicaret. Ac tandem mihi persuadet, ut famulis omnibus in Memphide relictis, se solus sequerer, neque enim defuturos nobis ministros. Atque ex eo tempore sic vitam duximus. Cùm in diversorium quodpiam venissemus, homo accepto januæ vecte, vel scopis, vel pistillo, vestibus implicans, cùm in id carmen dixisset, effecit ut ambularet, utque aliis omnibus homo videretur. Illud ergo abiens, & aquam hauriebat, & cœnam parabat, instruebatque, atque in omnibus commodè subserviebat, ministrabatque nobis. Deinde postquam satis erat ministratum, scopas denuo scopas, pistillum denuo pistillum reddebat, aliud carmen recitans. Hoc ego vehementer conatus, ex ipso discere non po-

ὅπως συμφάγωμι παρ' αὐτῷ. ἐδόκουν γὰρ αὐτῷ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα σφοδρὰ χαλεπῶς ἂν ποτε ἡμέρα λαβεῖν, ἐπήκουσε τῆς ἐπῳδῆς, λίαν ὀλίγον τελούσης. καὶ ὁ μέν, φησὶ, εἰς τὴν ἀγορὰν, σκευασάμενος τὰ ἑαυτοῦ ἐδέσματα ποιεῖν. ἐγὼ δ', εἰς τὴν ὑστεραίαν σκεψάμενος πρὸς τὴν ἀγορὰν πραγματευόμενα, λαβὼν τὸ ὕπερον. χημαδίσας, ὁμοίως ἐπιπαν τὰς συλλαβὰς, σκιλδον ὑδροφορεῖν. ἐπὶ δ' ἐμπλησάμενον τὴν ἀμφορέα ἐκόμισε, πίπτουσι ἥφλω, καὶ μηκέτι ὑδροφορῇ, ἀλλ' ἴοδι αὖθις ὕπερον. τὸ δ', ὁπόσον μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφορᾷ ἀεί, ἄχρι δὴ σύμπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἅπασαν. ἐγὼ δ' ἀμηχανῶν τὴν πραγμάτων, ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκρατίτης ἐπανέλθῃ ἀγανακτήσων, ὅπερ ἐφοβούμην, ἀξίνην λαβὼν, λαβὼν τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη τα δ', ἡμίτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα, ὑδροφορᾷ, καὶ αὐτὸς, δύο μοι ἐφαίνοντο οἱ λήκυθοι. ὁ τότε δὲ ὁ Παγκράτης ἐφίστατο καὶ σωεὶς τὸ γεγονὸς, σπεῦσα μὲ αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥστε ἓξ πρὸ τῆς ἐπῳδῆς. ἀπῆλθε δ' λαπλησόμενος, σὺκ οἶδ' ὅποι ἀφανὴς ἐγένετο ἀπιών. τῶν ἂν ἔφη ὁ Δεινόμαχος οἶδα καὶ σὲ ἄνθρωπον ποιεῖν σὰ τὸν ὑπέρ; μὰ Δί' ἦδ' ὃς ἐξ ἡμισείας γε. σὺκοῦν γὰ εἰς τὸ δρχεῖσθαι οἷόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸν, ἓξ ἅπαξ γεγένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δυοῖν ἡμῖν ἐπικλεισθέντοιν τὴν οἰκίαν ἐπιτελεσθέντοιν. ἀ παύεσθε ἓξ δ' ἐγὼ τὰ τοιαῦτα περιτολογοῦντες γέροντες ἄνδρες, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ μεταξὺ τούτων ἵνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς ἀδολέσχους ταύτας, καὶ φοβερὰς διηγήσεις, μὴ

poteram. Nam id mihi invidebat, quanquam in aliis erat facillimus. At quadam die in tenebroso angulo clam illo delitescens, incantationem illam propiùs auscultavi. Erat autem trisyllaba. Tum ille cùm pistillo mandasset quæ erant agenda, abiit in forum. At ego postridie illo apud forum occupato, acceptum pistillum cùm ornassem, syllabas illas simili modo pronuntians, jussi ut aquam hauriret: & postquam plenam amphoram attulisset, desiste inquam, neque aquam haurito amplius, sed rursùs esto pistillum. At illud mihi jam non amplius volebat obtemperare, sed aquam assiduò hauriebat, quoad hauriendo totam domum nobis impleret. At ego cùm huic rei resistere non valerem (timebam autem ne Pancrates reversus, id quod etiam evenit, irasceretur) correpta securi pistillum in duas partes dissecо. At utraque pars amphoram sumens hauriebat aquam: jamque unius loco duo mihi ministri esse cœperunt. Interea Pancrates supervenit: ac re intellecta, illas rursus in ligna convertit, ut erant ante carmen. At ipse me clanculum relicto, nescio quônam profectus è meo conspectu evanuit. At possis istud etiam nunc, inquit Dinomachus, hominem ex pistillo facere? Per Iovem, inquit ille, dimidia ex parte scio. Nam in priorem formam à me restitui non potest, postquam semel aquarius fuerit: sed domus aqua referta, erit nobis claudenda. Non desistetis, inquam ego, hujusmodi monstra narrare viri senes? Alioqui horum saltem adolescentum gratia, incredibiles istas, ac terribiles fabulas aliud in tempus differte,

πως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δει-
μάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημά-
των. Φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μὴ
τοιαῦτα ἐδίζειν ἀκούειν, ἃ λίαν
παυθεὶς βίᾳ σοχλήσῃ σκυθρωπὰ, καὶ
ψοφοδεῆ ποιήσῃ, ποικίλης τε δεισι-
δαιμονίας ἐμπλήσῃ. εὖγε ὑπέ-
μνησας ἤδη, ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὸν δεισιδαίμονα. τί γάρ σοι ὦ
Τυχιάδη, φαίνεται τοιοῦτον δοκεῖ,
λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ προφάσεων,
καὶ ὅσα προφερόμενοί τινες ἀναβοῶ-
σιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρ-
θένος ἔμμετρα φθεγξαμένη, ἃ θεσπί-
ζει τὰ μέλλοντα. ἢ δηλαδὴ σὲ τοῖς
τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ γάρ, ὅτι μὲ
δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλ-
λωνος καὶ Πυθίᾳ ἐκείνῃ σκηπτούσης
τὸ σφραγίδος, καὶ ὅτι ὁ Ἀπόλ-
λων φιλεῖται ὑπὸ ἐμοῦ, ἃ λέγω,
μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ
μεγαλαυχεῖσθαι. ἃ γὰρ ὁ Ἀμφιλόχου
τε ἤκουσα ὁ Μαλλεὺς ἔρρωσο ὑστερ-
διαλεχθέντος μοι, καὶ συμβουλεύσαν-
τος ὑστερ τὰ ἐμαυτοῦ, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς
ἃ ὁ Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ὁ
Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου
ἐπανήειν οἴκαδε, ἐκέλευσα τὸν Μαλ-
λέα τοῦτο μαντεῖον, ἐπιφανέστατόν
τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν
σπουδῇ, πρὸς ἅπερ ἀποκινούμενον,
οἷς ἂν ἐπιτρέψαι τις εἰς τὸ γεγαμ-
μένον ἀφικοῖτο τὸ θεσπίτη, καὶ
λῷστ' ἂν ἔχοιμι γνώμῃ ὧν παρεσκευά-
σατο πειρᾶσθαι δὲ χρησείου, καί τι
περὶ μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ
θεῷ. πῶς ἔτι δὲ Εὐκράτης λέγον-
τος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα ἀποχωρή-
σειν ἔμελλε, καὶ ὡς ἐπὶ μικρᾷς
σπήρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τρα-
γῳδίας, ἃ δοκεῖν οἰκήσει ἐξὸν μόνῳ
ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἐπαλαπὰν αὐτὸν ἔτι
ferte, ne clam nobis, terroribus ac prodigiosis fabulamentis impleantur. Parcendum ergo illis, nec talibus audiendis sunt assuefaciendi, quæ eos per totam vitam comitantia perturbabunt, atque ad omnem strepitum meticulosos reddent, posteaquam eos omnigena superstitione impleverint. Rectè admonuisti me, inquit Eucrates, quum superstitionem dixisti. Nam quid tibi Tychiade, de rebus hujusmodi videtur? De oraculis loquor, ac vaticiniis, & quæcunque quidam numine afflati proclamant, quæque ex adytis audiuntur: aut quæ virgo numeris eloquens prædicit. An videlicet nec talia credis? At non dico me sacrum annulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem: nec mecum loqui Apollinem: ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Cæterùm quæ apud Amphilochum audivi in Mallo, heroë mecum diu disserente, deumque meis de rebus consulente, tum quæ ipse vidi, volo vobis referre. Deinde ex ordine tum quæ vidi in Pergamo, tum quæ audivi in Pataris. Cùm ex Ægypto redirem domum, audiremque illud in Mallo oraculum apertissimum simulque esse verissimum, & sic evidenter responsa dare, ut ad verbum respondeat iis, quæcunque prophetæ quispiam in schedulam inscripta tradiderit: rectè me facturum putavi, si dum prætervavigabam, experirer oraculum, Deumque de futuris quidpiam consulerem. Eucrate hæc adhuc dicente, cùm viderem quàm longè res esset processura, eumque non brevem de oraculo incepisse tragœdiam, ratus non expedire, uti solus contradicerem omnibus, re-

ἀφαλίσομαι ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μακεδόνα, καὶ γὰρ συνοίδα ἔτι μοι ἄχθοντας παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῷ ψευσμάτων, ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι ἐφ' ὃν Λεόντιχον ἐπιζητήσων. δέομαι γάρ αὐτοῦ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δέ, ἐπεὶ οὐχ ἱκανοὶ ἠγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπαληθεύοντας ὑμῖν τοῖς μυθολογήμασιν. καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἶδα, ἔσμυρνοι ἐλαυνόμενοι, εἰσίασι δὲ τοὺς οἰκείους αὐτῶν, καὶ συμφορεῖται τὸ ψεῦσμα τῶν. τοιαῦτά σοι ὦ Φιλόκλεις, καὶ ὁ Εὐκράτης ἀκούσας, ἦκω νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ γλαῦκας πιόντες, ἡμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως σ' ἂν ποιήσαιμι παλαιᾶς ἱστορίας ληθαίου τι φάρμακον, ὃν ἔπιεν, ὡς μή τι καινὸν ἐρᾷσθαί με ἢ μνήμην αὐτῶν σοικυρῆσαι. τέρμιζε γάρ, καὶ διάμπερες, καὶ ἐκβόλως ὁρῶ μοι δοκῶ. Φιλ. καὶ αὐτὸς ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπήλαυσα τῆς διηγήσεως. φασὶ γάρ τοι μὴ μόνον λυττῶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι τοὺς κύνας δάκνοντας, ἀλλὰ κἂν ἄλλο τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσασι τοῦ κακοῦ δυνάστην τὸ δῆγμα. καὶ τοὺς αὐτοὺς καφεῖν καὶ φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ὁ Εὐκράτης δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεστὸς διαβολῆς καὶ δήγματος. ὥστε δεδιέναι μοι τὴν ψυχὴν σοὶ παλαισαντι. Τυχ. ἀλλὰ θαῤῥῶμεν ὦ φιλότης, μέγα τὸ τοιοῦτον ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν. ᾧ χρησόμεθα ἡμεῖς, ἐάν τι μὴ παρόξῃ τῶν κενῶν ἐκ μυταίων τούτων ψεύσματος.

relinquens eum ex Ægypto adhuc in Mallum navigantem (nam intelligebam molestam illis esse meam præsentiam, ut pote qui dissentirem, refelleremque ipiorum mendacia.) Atqui ego abeo, inquam, quæsiturus Leontichum, cum quo mihi opus est, ut colloquar. Vos autem, siquidem putatis res humanas non sufficere, ipsos etiam Deos vocate, qui vobiscum fabulosas narrationes capessant. Atque hæc simul atque dixi, discessi. Illi verò alacres jam libertatem nacti, ut est verisimile mutuis epulis sese excipiebant, ac mendaciis ingurgitabant. His Philocles, apud Eucratem auditis venio, per Iovem, ut qui musto sunt poti, inflato ventre, opus habens vomitu. Libenter autem magno alicunde pharmacum emerim, quod mihi oblivionem induceret eorum quæ audivi, ne me nonnihil earum rerum inhærens lædat memoria. Nempe monstra, dæmones, & Hecatas mihi videre videor. *Phil.* Quin mihi quoque, ô Tychiade, tale quiddam ex tuo sermone percepi. Aiunt enim non solum in rabiem verti, & aquam formidare quoscunque rabidi canes momorderint: sed etiam siquem homo morsus momorderit: eum quoque morsum non minùs canino valiturum: illumque eodem modo formidaturum. Tu ergo videris apud Eucratem à multis mendaciis morsus, mihi quoque morsum illum communicasse, adeò mihi mentem dæmonibus impleviſti. *Tych.* At bono animo simus, amice, cùm magnum adversus hujusmodi res remedium habeamus, Veritatem, rectamque in rebus omnibus rationem: qua si utamur, nullis hujusmodi vanis, stultisque mendaciis turbabimur.

ΙΠΠΙΑΣ, Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

HIPPIAS, SEV BALNEVM.

ARGVMENTVM.

[1] *Balneum Hippia descripturus, principio ipsum artificem, à cognitione artium, atque peritia commendat. Orditur autem à loco communi, ita videlicet proponens, eos esse potissimum laudandos artifices, qui non solùm verbis prolixè polliceri, aut de scientiis disputare soleant, sed qui ipso opere, hoc quod profitentur, præstare possint: hunc locum exemplis aliquot illustrat, deinde ad præsens institutum accommodat. Proinde, inquiens, etiam mechanici artifices maximè laudandi illi sunt, qui non verbis tantùm opera aliqua describunt, aut promittunt, sed qui re ipsa illa quàm optimè atque artificiosissimè extruunt, qualis & Hippias hic unus est, id quod opus ab eo, nempe balneum extructum, comprobat: atque exinde ipsum balneum describit, situm, elegantiam, proportionabilitatem operis: deinde & utilitatem & oportunitatem omnium cellarum, & lavandi in eo usum commendans.*

Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγῳ μόνον δεξιὸς παρέχονται ὑπὲρ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν, ἀλλὰ & ἔργοις ὁμοίοις τοὺς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιδείκνυνται. καὶ γὰρ τῷ ἰατρῶν ὅτῳ νῦν ἔχων, ὑ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταπαλεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι καὶ αὐτῷ μεμελετηκότας. ἀμείνων ᾗ & μουσικὸς οἷμαι ᾧ διακεῖνται ῥυθμοὺς, καὶ ἁρμονίας ἐπίσταται, ὁ & ψάλλειν, καὶ κιθαρίζειν αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἄν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀξίους κρίνεσθαι, ὅτι ὑ τάττειν μόνον, ἀ & μάχεσθαι ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ & παρορμᾶν

Ego ex sapientibus illos potissimùm aio laudandos esse, qui non solùm pro quibusque rebus præstantissimas orationes ediderunt, sed similibus factis ea comprobarunt, quæ verbis polliciti sunt. Nam prudens ægrotus eos medicos non accersit, qui quàm optimè de arte disserere possunt, sed qui in ejus usu se exercuerunt. Potior etiam est meo judicio, is Musicus, qui psallendi, & citharæ pulsandæ est peritus, quàm qui rhythmos, & concentus novit dijudicare. Quid enim tibi eos commemorem imperatores, quos meritò præstantissimos censuerunt, quòd non solùm aciem rectè instruere, & milites oratione accendere nossent, sed etiam in prima acie pugnarent,

1 Προσλαλιὰ, ut aliæ nonnullæ de quibus antè dixi. *Marcil.*

1 Καὶ

χεῖρας τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι, οἷον τῶν παλαιῶν μὲν, Ἀγαμέμνονα, καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ, τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ Πύῤῥον ἴσμεν γενομένους. πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἵ γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, [1] καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον. τὸν μὲν, Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν ἄνευ πολιορκίας, ἀποστροφῇ, καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ. τὸν δὲ, τὰς τῶν πολεμίων τριή-

rent, suæque strenuitatis specimen ederent: cujusmodi priscos illos Agamemnonem, & Achillem: recentiores verò Alexandrum, & Pyrrhum fuisse scimus. Quorsum verò hæc dixi? Non quòd aliter historiam edere velim, horum memini: sed quia mechanicos etiam illos æquum est admirari, qui artis contemplatione famam sibi compararunt, & eadem opera suæ industriæ monumenta, & opera posteris reliquerunt. Quandoquidem qui se in dicendo duntaxat exercuerunt, Sophistarum potiùs quam Sapientum appellationem meruerunt. Talem audimus fuisse Archimedem, & Cnidium Sostratum: quorum alter Ptolemæum subjugavit, & Memphim sine obsidione, averso, bipertitoque fluvio occupavit: alter ho-

1 Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον καὶ τὴν Μέμφιν ἄνευ πολιορκίας ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ] Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille architectus, qui turrim in Pharo insula ædificavit, de quo Strabo lib. 17. Plinius lib. 36. cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. quomodo hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemæo & Memphi capta per Nili diversionem, expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi eam historiam, & quis fuerit ille Ptolemæus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellione silent historiæ. Tentabam me extricare legendo τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, *qui Ptolemæo subjecit Memphin.* Nam Ptolemæus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemæo Ceranno dicto incidit mihi quædam suspicio hæc intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemæus ille Ceraunus dictus vir præceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui cum major natu filiorum Ptolemæi 1 Soteris dicti esset, à minore natu Philadelpho supplantatus fuerat patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor eum Memphin occupasse, in qua obsessus à fratre jam regnante fuit & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est patre adhuc vivente Ptolemæo Sotere seu Lagi dicto id accidisse, scilicet jam privato & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argæum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam præcipitis audaciæ viros nec tanta injuria affectos. Si conjecturæ credendum est, ista hæc mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. *Palm.*

ρεις καὶ ἐφλέξαντα τῇ τύχῃ. καὶ Θαλῆς ὁ μιλήσιος ὑπὸ αὐτῶν ὑποχόμενος Κροίσου ἄξοντος ἀβιβάστους τὸ στρατόν, ἐπινοίᾳ καθ' ἓν ποδὸς βαδίσας μιᾷ νυκτὶ τὸ Ἅλυν ἐπεξήγαγε, ὢν μηχανικὸς ἄντως γενόμενος, σοφὸς δὲ ἐπινοῆσαι, καὶ σωθῆναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἐπειοῦ, πάνυ δ' ἀρχαῖον. ὃς καὶ μόνος τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαβοῦσαι αὐτοῖς εἰς αὐτὸν λέγεται. εἰ δὲ τοῦτο, καὶ Ἱππίᾳ τοῦτό γε καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον, ἀνδρὸς λόγοις μὲν, παρ' ὃν τινα βάλῃ τις πρὸς αὐτὸν γυμνασθμῶν, καὶ σωθῆναί τε ἀξίως, καὶ ἐρμηνεῦσαι σαφεστάτου. τὰ δ' ἔργα, πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχόμενα, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντα, οὐκ εἰ τοιαῦτα μὲν ὑπισχνεῖσθαι, εἰ δὲ οἷα οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι κατώρθωσαν, κἀγὼ τὰ γεωμετρικὰ λόγου, ἐπὶ τὸ δοθέντος φασὶν εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνιστάμεν. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστον ἐν τῷ ἐπαφῆναι ἔργου ἀποπαμένου, εἰ ἐκεῖνον εὐδοκιμῆσαι, εἶναί τις ὅμως ἔδοξεν. ὁ δὲ, μηχανικῶν τι ὢν καὶ τοῦτο, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μαθηματικῶν φαίνεται. καὶ ὅμως ἕκαστον τούτων ἅπαξ ἐπιδεῖξαι οὐκ ἐθέλησεν, ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιτάμενον. τὸν μὲν γὰρ σφαῖραν, ἐξ ἀνακλάσεων, ἐκ καθ' ἕνα θεωρίαν, ἔτι δὲ ἀστρονομίαν, εἰ καὶ παίδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπήφηνεν, οὐκ ὀλίγῳ χρόνῳ ἂν εἷς ἐπαινεῖν. ἃ δ' ἐναίσχρως ἐδέησε αὐτὸν τοῦ ἔργου κατεπλάγη, οὐκ ἐκπέσω εἰπεῖν. κρίσις μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου πάνυ πολλή, βαλανείου κατασκευή, περίνοια δ', καὶ εἰ τοῦ κρίσεως τούτου σύνεσις θαυμαστή. τοῦτο μὲν οὖν οὐκ

hostium triremes arte exussit Thales Milesius quoque ante illos Crœso pollicitus, exercitum sicco pede se trajecturum, una nocte retro castra fluvium Alym circunduxit, tametsi non erat mechanicus: sed ingenii solertia, & authoritate in congressibus maxima valebat. Nam pervetustum est illud Epei commentum, qui non solùm Achivis equum fabricasse, sed etiam cùm ipsis in eum conscendisse fertur. Inter hos & Hippiæ hujus cui nostra ætate vixit, æquum est meminisse, viri in dicendo quantum quivis priorum exercitati, ingenio acuti, menteque exprimenda maximè perspicui. Qui opera sermonibus longè præstantiora exhibebat, & quæ arte sua pollicebatur, etiam efficiebat: neque verò in hujusmodi promissionibus, quibus ipso priores ætate floruerunt: sed juxta geometricam rationem, proposita, quod ajunt recta linea triangulum, exquisitè constituit. Atqui aliorum unusquisque uno suæ facultatis opere decerpto, in quo excellere dicatur, aliquis esse sibi videtur. Hîc verò mechanicorum, geometricorum, harmonicorum, & Musicorum primarius apparet. Ita perfectè tamen horum unumquodque demonstrat, ac si illud unum sciat. Nam ejus de radiis, de repercussionibus & speculis scientiam: præterea Astronomiam, in qua qui ætate præcesserunt pueros fuisse ostendit, laudare non esset exigui temporis. Sed ejus opera quæ nuper cum admiratione vidi, referre non gravabor. Est enim argumentum commune, & nostra ætate perfrequens, balnei constructio: sed solertia, & in hoc communi argumento admirabilis est industria. Locus erat non planus,

sed

ἐπίπεδον, ἀλλὰ πάνυ σφοδρὸν, καὶ ὄρθιον. οὗ δ' Ἡρακλεῖδαι μὲν ἦρξαν εἰς ὑπερβολὴν πεποιῆσαι, ἰσχυρὸν ἑκατέρῳ ἀπέφηναν, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπασι τῷ ἔργῳ βαλλόμενον, καὶ ἡμιολίαν ἐπὶ τὴν τῶν ἐπιζητουμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδουμένην. ὑψοῦσι δὲ πάνυ ἀποτόμως, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν σωιζομένοις τὸ ὅλον κρατυνόμενον. τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε ὕψει μεγάθη σύμμετρα, καὶ τῷ λόγῳ τῶν κιονοστοιχιῶν ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸ τῶν φώτων λόγου φυλάττοντα, πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕπτιος μᾶλλον, ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων σύμφορον. εἰσοῦσι δὲ τοῦτον οἰκίδιόν τινα κοινὸς οἶκος ἁρμόζων, ἐκεῖθεν ἔχων ἀκολουθίας καὶ ὑπηρέτας ἀμφιτρόπους, οὐ δεξιᾷ δὲ τῶν εἰς τὴν φυλὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανείῳ δ' ἂν ἅμα τοῦτο πρέπον δέξειε, λαμπρότητί τε καὶ φωτὶ πολλῷ κεκαλλωπισμένον ὑποχωρήσεις. εἶτ' ἐχόμενον αὐτῶν οἶκος, ἁρμόττος μὲν ὡς πρὸς τὸ λυτρεῖν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὸν τῶν διαιτωμένων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον, ἐκκειμένων ἀμφικλινῶν τοῖς ἀποδυομένοις ἀποδύσεις. καὶ μέσος οἶκος ὑψηλότατος, καὶ φαιδρότατος, ψυχρὸν ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λαμπρὸν λίθῳ κεκοσμημένον. καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας. ἡ μὲν, ὑγιείας. ἡ δὲ, Ἀσκληπιοῦ. εἰσελθοῦσι δὲ, ὑποδοχὴ τοῦ ἡρέμα χλιαινόμενος οἶκος, ὃν ἀπονεῖ τῇ θερμῇ σώματι τῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστόμους. μετὰ δὲ τὸν δεξιᾶς οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασι σωφρόνως παρεχόμενον, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένους, τοὺς ἀπὸ παλαίστρας εἰσοῦσι δεχόμενον. εἶτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἷον

sed acclivis, & arduus: quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, alteri æquavit, posito omni operi firmissimo fundamento, quo superstructi ædificii certitudinem confirmaret, factisque editissimis fastigiis, sibique ad firmitatem cohærentibus; ut totum opus roboraret. Cæterùm quæ superstructa sunt, loci magnitudini congruunt, rectæque compagi accommodatissima sunt, & lucis rationem servant. Altum est vestibulum, latos habet gradus, supinum magis est quàm arduum, ut sit facilis ascensus. Ingredientem communis domus ampla excipit, in qua pedisequi & ministri commodè versentur: ad lævam verò sunt ædiculæ ad delicias comparatæ. Hæc itaque balneo maximè sunt decora, amœni multaque luce illustrati recessus: deinde continua illis domus, longè quidem præstantior, quàm ut balneo conveniat: sed necessaria ad suscipiendos opulentiores. Post hanc sunt ædiculæ deponendis vestibus sufficientes: & media domus fastigio excelcissima & luce clarissima, tria aquæ frigidæ lavacra continens, Lacedæmonio lapide exornata. In eadem sunt marmoreæ imagines antiqui operis, altera Sanitatis, altera Æsculapii. Ingressos excipit domus sensim incalescens, calore non insuavi occurrente, oblonga, circùm orbiculata. Post hanc ad dextram, admodum clara habitatio ad suavem unctionem præbendam, ex utraque parte aditus habet Phrygio lapide decoratos, & à palæstra venientes excipit. Deinde supra hanc alia est habitatio omnium

ἁπάντων κάλλιστος, φωναί τε, καὶ ἐγκαθίζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, φρυγίῳ δὲ αὐτὸς εἰς ὀροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἑξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, [1] νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος, κάλλιστος, φωτός τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρᾳ διηνθισμένος. τρεῖς δὲ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἴκων αὖθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἠρέμα θερμοῦ οἰκήματος. καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ, ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ χάρις, καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος. τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπους δεομένους, νότῳ, καὶ εὔρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι, παλαίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ χρησίμου τε, καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα. καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆ-

pulcherrima, & ad ſtandum, ſedendumque accommodatiſſima, & ad immorandum minimè noxia, & ad volutandum utiliſſima, & ipſa Phrygio lapide ad ſummum tectum relucens. Deinceps calidus ſuſcipit tranſcurſus, Nomadio lapide coagmentatus. Porrò interior habitatio elegantiſſima, & luce multa plena eſt, & inſtar purpuræ renitet: hæc tria thermarum labra exhibet. Cæterùm tibi jam loto licet viam non per eaſdem habitationes remetiri, ſed celeriter ad frigidam per vaporarium leniter tepeſcens reverti. Et hæc omnia magna luce, multoque diei ſplendore intus ſplendent. Præterea altitudinis ineſt proportio, conveniunt latitudines cum longitudinibus: & ubique multa venuſtas, & elegantia effloreſcit. Etenim ex præclari Pindari ſententia, Opus exordientibus, eminus fulgens apponenda facies: quæ & ipſa elegantia, & lumine ac feneſtris conſtet. Etenim verè ſapiens Hippias frigido balneo accommodam habitationem, ad boream procedentem fecit, nec aëris meridiani expertem. Eas verò quæ multo calore indigent, Noto, Euro, & Zephyro ſubjecit. Quid ad hæc tibi palæſtras memorem, & veſtes aſſervantium communes habitationes, compendioſam non prolixam ad balneum viam habentes, tum utilitatis capiendæ, tum noxæ vitandæ gratia? Neque ſuſpicetur quiſquam me opus exiguum oratione exornandum ſuſcepiſſe. Nam in rebus communibus, nova

com-

1 Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος] Sic vertit Opſopœus. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat credo vertere, nam *Numidæ* dicuntur Græce Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *extructus*, melius, ſi *incruſtatus* dixiſſet. *Palm.*

1 Α'ατι-

σιν κάλλιστα δείξασθαι, ὑμικρᾶς σοφίας ἔργον τίθημι. οἷον δὲ τὸ δὴ τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπιδείξαθ', πάσας ἔχον τὰς βαλανείου χρείας, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τῶν χρείαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον. καὶ σοφίστῃ, τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ κεκοσμημένον. ἀμφόδων μὲ ἀναπλήσιον δυοῖν ἀναγκαίοιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς πεπυρωμένον. ὁρῶν δ' ἁπλᾶς δηλώσεις, τῷ μὲ, οἱ ὑδρᾶς, καὶ μυκήμασι, τῷ δ', οἱ ἡλίου ἐπιδείκνυμι, ταῖς ἰδίαις μὴ λανθανούσῃ τὰ ἀφίπνια ἵππιον τοῦ ἔρσην, οὐκ ἀεσήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρέστου, μᾶλλον δ' βασκάνου μοι δόναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν εἰς δύναμιν τὸ ἔργον, καὶ τὸ τεχνίτῃ, καὶ δημιουργὸν ἡμείψαμην τῷ λόγῳ. εἰ δ' θεὸς παρέσχοι καὶ λουσαθῆναι ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἕξοντας τὰς χάριτας μοι τὸ ἐπαίνου. comminiſci pulchritudinis ſpecimina, non exiguæ ſapientiæ tribuo: quale hoc opus admirabilis Hippias nobis edidit, omnes balnei præſtantis partes complectens, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem, quod loco eſt accommodatum, quod tutum uſum exhibet. Præterea reliquo artificio exornatum, bivlorum neceſſariorum duplicibus feceſſibus; multiſque januarum egreſſibus munitum: geminiſque indiciis, uno per aquam & ſonitum, altero per ſolem horas demonſtrans. Quibus viſis, convenientem operi laudem non tribuere, non ſolùm inſipientis, ſed etiam ingrati, imò potiùs invidi eſſe exiſtimavi. Itaque ego pro virili cùm operi, tum opifici, & effectori, verbis gratiam rependo. Quòd ſiquando Deus copiam lavandi fecerit, ſcio me complures alios habiturum, qui communes mecum ejus laudes habebunt.

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ, Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

PRÆFATIO SEV BACCHVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio quædam eſt, quales & noſtri homines in enarrandis authoribus, aut aliis rebus tractandis, ipſis operibus præmittere ſolent. Monet autem Lucianus auditores ſuos, ne ſolùm compoſitionis novitatem in ſcriptis ſuis ſpectent, neve ideo pro parvis aut contemnendis illa habeant, quia comica, ac ſatyrica quadam, ſub dialogi gravitate tractet, ſed magis ipſam rem ſpectent: ne idem illis, quod Indis olim, accidat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem, & à re militari alienum contemnunt. Deinde autem & veniam precatur ætati, ſi paulò verboſior aut loquacior nonnullis fortè videatur, factum ſuum etiam hic, collatione quadam Indorum cohoneſtans.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατὸν ἤλαυνε, κωλύει γὰρ οὐδὲν οἶμαι καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι βακχικόν, φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος. μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τῆς τόλμης, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ οἶμαι τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ, καὶ οἱ λόχοι, γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες, καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δοράτιά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καί τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσψαύσειεν. [1] ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα. ὀλίγους δέ τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς κόρδακα ὀρχουμένους, [2] οὐρὰς ἔχοντας κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἅρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοάζοντα τὴν παρειάν, κερασφόρον, βότρυσιν ἐστεφανωμένον, μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατήγω δὲ δύο, ἕνα μέν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγάστορα, ῥινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ἱππεύοντα ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συμ-

Quo tempore Bacchus exercitum adversus Indos duxit (nihil enim, ut puto, prohibet, quominus Bacchicam fabulam vobis narrem) ferunt ipsum ita ab illius regionis hominibus fuisse initio contemptum, ut accedentem irriderent: imò temeritatem illius miserarentur, ut qui protinus ab elephantis conculcaretur, si adversa acie occurreret. Audiverant enim, opinor, exploratores de ipsius exercitu absurda renuntiantes, Nimirum phalangem ipsi & manipulos constare ex mulieribus insanis & furentibus, hedera redimitis, cervina pelle amictis, hastas quasdam gerentibus, non ferro, sed hedera confectas, tum scuta quædam levia quæ resonarent: siquis tantummodò attigisset: nam & tympana clypeis assimilabant. Esse præterea paucos quosdam rusticos juvenes nudos, qui cordacem saltarent, caudas & cornua haberent, qualia hœdis recens natis succrescunt. Ipsum verò exercitus ducem, curru vehi junctis pardalibus tracto, penitus imberbem, neque vel tantillum genis pubescentem, cornigerum, racemis coronatum, mitra purpurea comam revinctum, aureis cothurnis calceatum. Secundum verò ab imperatore locum obtinere duos, quorum alter brevis erat staturæ, senex, crassiusculus, ventricosus, simus, auribus magnis & arrectis, tremulus, thyrso innixus, in asino plerumque equitans, crocoto indutus, eumque magnæ authoritatis in ducendo exercitu ipsius col-

1 Ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον]. Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) Marcil.

2 Οὐρὰς ἔχοντας κεράστας] Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. Idem.

1 Οὐδ'

παρακελεύεσθαι αὐτῷ. ἔστεργε δὲ περάσιον ἄνθρωπον, τὸ μὲν γάρ τι νέρθεν τοιοῦτος, κομήτην τὰ σιαλὴν, λέοντος ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον, καὶ θυμικόν. ἑτέρᾳ μὲν, σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ, ῥάβδον κομπύλην ἐπηρμένον, καὶ ἀφεσκιρτῶντα ὅλον τὸ τραῦπέδον, καὶ τὰ γυμνὰ δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἐνημμένας τὰς κόμας, ὁπότε εὐοάσοι, καὶ βοᾷν εὐ οἶ. τοῦτο δὲ εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸ δυσώνυμον. τὰς δὲ ἐν ποίμνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διασπᾶσθαι ἔτι ζώντα τὰ θρέμματα. ἀμοφάγους γάρ πινας αὐτὰς εἶναι. τοῦτα οἱ Ἰνδοὶ, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἐδέ ἀντιπαρέταττον, ἢ προσβάλλειν ἤξιουν. ἀλλ' ἐπεὶ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπιφέρειν αὐτοῖς ἐς πλησίον ἠρέοντο, φέρει δὲ ἐς νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν γυναῖκας μεμηνότας, καὶ θηλύμιτρας ἄρχοντας, καὶ μεθύον σμικρὸν γεγενῆσθαι, καὶ ἡμιπαλαίστους ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠλάλαξε πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρας καταφλέγων, καὶ ἀπάγων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπιπλάντος, ὅπλοις γάρ τοι διανυσιακὸν τὸ θεῖον πατρῷον αὐτῷ, καὶ ἐκ κεραυνοῦ. σὺν τοῦδε ἤδη ἀμυδὴ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισύξαντες, ἐξεκαλινάσαντες, καὶ τὰς πύργους ἀναδήσαντες, ἐπ' αὐτὰς ἀντεξήεσαν, καταφρονήσαντες μὲν ἐν τότε, ὀργιζόμενοι δ' ὅμως, καὶ σωτρέψαι ἀσθένειαν αὐτῷ τραῦπέδῳ, τ' ἀγένειον ὀνείδιον στρατηλάτην. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ, ἐξεκαίσαντες τὰς ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὸν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ, τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε· collegam. Alter monſtroſus homo, qui partibus inferioribus hircum referret, in cruribus crines haberet, cornutus, promiſſa barba, iracundus, & animoſus eſſet: qui læva fiſtulam, dextra baculum incurvum attollendo gereret, & univerſa caſtra circunſiliret, quem mulieres timerent, & quum accederet, comas vento agitatas quaterent, & clamarent evohe: quo nomine earum dominum vocari conjice. Greges verò à mulieribus eſſe jam diſcerptos, & vivas adhuc pecudes dilaniatas. Nam eſſe crudivoras illas. His auditis Indi, eorumque rex, ridebant ut par erat, neque obviam inſtructa acie prodire dignabantur. Sed ſi propiùs accederent, mulieres in eos immittere ſtatuebant: quòd putarent turpe ſibi eſſe, vincere & necidare mulieres furentes, & ducem effœminatum, & temulentum parvum ſenem, & ſemimilitem alium, nudoſque ſaltatores, ridiculos omnes. Sed poſteaquam nuntiatum eſt Deum incendio regionem vaſtare, & urbes cum ipſis viris comburere, & ſylvas incendere, ac brevi temporis ſpatio totam Indiam igne impleviſſe (nam ignis telum eſt Bacchi, à patre acceptum, & ex fulmine oriundum) tum diligenter arma ſumpſerunt, inſtratis & frænatis elephantibus, dorſoque impoſitis turribus in eos adverſo exercitu prodierunt, etiamdum tamen contemnentes, & irati, & comminuere properantes ipſis cum caſtris imberbem illum imperatorem. Poſtquam autem propiùs acceſſerunt, & in mutuum conſpectum venerunt, Indi collocatis in acie prima elephantis, exercitum adduxerunt. Bacchus verò ipſe medium tenebat. Sile-

ἔ κέρας ὁ αὐτός, ἔ δεξιὸν μ, ὁ Σειληνός. ἔ εὐανύμια ὁ, ὁ Πὰν ἡγεῖτο. λοχαγοὶ ὁ, καὶ παξίαρχοι, σατύροι ἐξηρτήκεισαν. καὶ τὸ μ σεμνόμυκα, ὧν ἅπασι τὸ εὐοῖ. σὺν ὁ τὰ τύμπανα ἐπεκρότουν, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμηνε. καὶ τ σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας, ἐπήυλει τὸ ὄρθιον. καὶ ὁ ἔ σειληνοῦ ὄνος, εὐαύλιόν τι ὠρχήσατο. καὶ αἱ μαινάδες, σὺν ὀλολυγῇ ἐπεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τ ῥόπαλα ἄκρων ἀπεγυμνωμένα τ σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ ὁ, καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν, αὐτίκα σκιδνάμενοι, σὺν ὑδενὶ κόσμῳ ἔφυγον, οὐδ' ὅλως βέλος ἐμοῦ ὑπομείναντες. καὶ τάλας, καὶ κρατὸς ἁλόντες ὑπ' τ τίνος καταγελώμενοι, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχθρὸν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καὶ φρονεῖν ξένην στρατιὰν δυν. ἀλλά τί πρὸς τ Διόνυσον ἄτος ὁ Διόνυσος, εἴποι τις ἄν. ὅπ μοι δοκοῦσι, καὶ πρὸς χαρίτων μή με κορυβαντιᾶν, ἢ πλέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τἀμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς, ὅμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς καινὰς τ λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον ἐ πρὸς τὰς ἐμάς. οἰόμενοι γὰ σατυρικὰ; καὶ γελοῖά πως, καὶ κωμικῆ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούσας, πεισθῆναι ἔπεσχήκασιν, οὐκ οἶδ' ὅπ δέξαι αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἶμαι, ὅτε πρὸ ἀρχῆς ἀφικνοῦντα, ὡς ἀδὲν δεινὸν παρέχων πρὸ ἅπα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τ ἐλεφάντων. οἰδέ, ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ ἔ κιττοῦ σίδηρον εὑρόντες, ὡδ' ὅπως ἐπαινέσῃ τολμῶσι, τῷ παραδόξῳ ἔ πράγματος πληρουμένοι, ἀλλὰ θαῤῥοῦν ἐπεχείρησαν αὐτοῖς, ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ νῦν ὡς αὐτοπρόσωπος τοῦ πολέμου ἐγενόμην

nus cornu dextrum, Pan siniſtrum ducebat: manipulorum ductores, & centuriones Satyri erant interpoſiti: ſignum omnibus erat Evohe. Statim percuſſa tympana perſtrepebant, ipſaque cymbala claſſicum canebant: unuſque è Satyris accepto cornu orthium occinebat. Tum Sileni aſinus Martium quiddam rudit: & Mænades cum ululatu in eos inſilierunt, ſuccinctæ draconibus, atque ex ſummis thyrſis ferrum denudantes. Indi autem, eorumque elephantes, ilico declinantes nullo ordine fugiebant, non auſi intra teli jactum venire. Tandem vi capti ſunt, abductique captivi ab iis quos antè deridebant: re ipſa experti quam non oportuerit prima ſtatim fama adductos, peregrinum exercitum contemnere. Sed quid ad Bacchum ille Bacchus, dixerit aliquis? Nam mihi videtur vulgus (ac per Gratias obſecro ne me inſanire, aut prorſus temulentum eſſe ſuſpicemini, ſi mea cum Diis comparo) eodem quo Indi illi modo erga novas orationes affectum, quemadmodum & erga meas. Rati enim ſatyrica, & ridicula, valdeque comica ex nobis audiri, iſtiuſmodi crediderunt, neſcio, quòd ita illis de me viſum eſſet. Alii, ne principium quidem attingunt, quaſi nihil ſit opus aures præbere proterviæ muliebri, & ſaltationibus ſatyricis, ab elephantis deſcendendo. Alii verò tanquam ad tale quid venientes, invento pro hedera ferro, neque ſic laudare audent, inaudita rei novitate perturbati. Sed confidente animo illis denuntio, quòd ſi in præſentia quoque, ut antea facere conſueverunt, feſtivitatem ſpe-

ἰνδῶν πολλάκις, καὶ ἀκριβῶσαι οἱ παλαιοὶ συμπότην κάμηλον καὶ τὸν ἡμίονον, καὶ μὴ καταφρονῆσαι τῶν συνόρων, καὶ σιληνῶν, πίνουσι δὲ εἰς ἡμέραν ἑκατοστήν, καθαπερ ἐκεῖνοι ἐν αὐτοῖς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ εὐοῖ. ἴσως μὲν οὖν, ἀλλὰ βέλτιον γὰρ ἀκοῦσαι, ποιήσομεν. ὃ, τι ἐν φίλοις. ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ καὶ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἐσμὲν, ἐθέλω ἐν ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαι τι τῶν ἐκεῖ, οὐχ ἁπλῶς τοῦ Διόνυσον, ἀλλ' αὐτὸ, [1] ἀλλ' ὧν ποιεῖσθαι ἀκριβέστερον ἐν Ἰνδοῖς τοῖς μακρολαίοις, οἳ παλαιὰ δὴ Ἰνδὰ πολεμεῖ, οἱ κατ' ῥὸν αὐτῶν βλέπουσι, ἐπιποδίμβροι, μέγεθος, ὡς τὸ Ὠκεανὸν περίκυσι. ἔστι δὲ τούτοις ἄλσος ἐπὶ τῷ ποταμῷ κειμένῳ, ἀπὸ πάνυ μεγάλου χωρίου, συνηρεφὲς δύ. κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι. σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. αὐτοῦ δὲ πηγαὶ εἰσὶ τρεῖς, καλλίστου, καὶ διειδεστάτου ὕδατος. ἡ μὲν, Σατύρου. ἡ δὲ, Πανός. ἡ δὲ, Σειληνοῦ. καὶ εἰσὶ χρηται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ θεῷ, καὶ πίνουσι τῶν πηγῶν ἀπὸ ἀκρατοῦς ἅπαντας, ἀλλὰ κατὰ ἡλικίαν. τοὺς μὲν μειρακίσκους, τοῦ συνόρου. οἱ ἄνδρες δὲ, τοῦ σειληνοῦ. οἱ καθ' ἡμᾶς. ἃ μὲν οὖν πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπιδὼν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατοχόμενοι τοῦ Πανὸς, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δὲ οἱ γέροντες ποιοῦσιν ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν. ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κατόχῃ αὐτὸν ὁ σιληνὸς, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρων ἐστὶ, καὶ

spectare sæpe voluerint, ac veteres compotores recordati fuerint, tunc temporis celebratarum comessationum, nec Satyros Silenosque contempserint, sed ad satietatem usque ex hoc cratere biberint, ipsi quoque sint bacchaturi, & sæpe nobiscum illud evohe dicturi. Quare illi, siquidem liber est auditus, faciant quicquid erit animo gratum. Ego autem posteaquam adhuc apud Indos versamur, volo etiam aliud quid eorum quæ ibi geruntur, recensere: non quod ad Bacchum pertineat, quanquam neque id ipsum à nostro instituto est alienum. Apud Indos Machlæos, qui lævum Indi fluvii littus, si secundo flumine labentem respicias, incolentes, ad Oceanum usque pertingunt: apud hos est lucus, in loco circunsepto, non admodum magno, sed umbroso. Nam hedera multa, vitesque ipsum penitus opacum reddunt. Hîc tres sunt pulcherrimæ & limpidissimæ aquæ fontes: unus Satyris, alter Pani, tertius Sileno sacer. Eò semel quotannis ingrediuntur Indi, festum diem Deo celebrantes, bibuntque de fontibus, non sine descrimine omnes de omnibus, sed pro ratione ætatis. Nam de Satyrorum juvenes, de Panis viri, de Sileni fonte bibunt qui meæ sunt ætatis. Ac quid pueris occidat postquam biberint, aut qualia audeant viri numine Panos afflati, longum esset referre. Sed quæ senes faciunt aquæ potu inebriati, dicere non est alienum. Postquam bibit senex, ipsumque corripuit Silenus, ilico diu obmutescit, hominemque he-

[1] Οὐδ' ὧν ποιεῖσθαι ἀλλότριον ἐν Ἰνδοῖς] Οὐδ' ὧν ποιῶσι a. 1. Patescit narratione sequente. *Marcil.*

καρηβαρῶντι ἐ βεβαπλασμένῳ ἔοικεν. εἶτα ἄφνω φασί τι λαμπρὸν, καὶ φθέγμα τοῦτο, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐξίησιν αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφασωτάτου ἐστίν. εἰσὶ μὲν ἐπιτομίσεις, σκώσεις αὐτοῦ μὴ ἀχρὶ σωιχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς σωείρειν. σωεῖσι μέντοι πάντα, καὶ κόσμια, καὶ καλὰ τὸν Ὁμήρου σαῦνον ῥήτορα. νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίῃσι διξήκοντα. εἰσὶ δὲ ἀπαχρήσω σοι κύκνοις τοῖς τέως ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτούς, ἀλλὰ τεττιγώδεσί τι τυκίσαι, καὶ ἐπιτόξοις σκώπτουσιν, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τοιγαροῦν ἤδη ἀφιεῖσι τὰς μέθης, σκοπῶσι, καὶ αὖθις τὸ ἀρχαῖον ἀνατείχουσι. τὸ μέντοι ἀφροδισιάζειν οὐδέπω εἶπον. ἐπὶ γὰρ ἄπλῃ ὁ γέρων μεταξὺ καταλείπει ὧν διεξῆλθε τὸν λόγον, διωτος ἡλίκα κωλυθείς, ἐπὶ πόρρω αὐτὸν ἐκτελεῖν, ἐς νέαν πάλιν, αὖθις σαῦνα σκώπτει, ἃ πέρυσι λίγυρα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. πωτᾶται μὲν κατὰ τὸ μῶμον εἰς ἐμοιγὲ τὸν ἀπεσκώφλω. καὶ μοι τὸ Δίκα ἐπαναγόμενος τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾷς γὰρ ἤδη καθόλου τοῦ μύθου ἔοικα, ὥστε ἐμοὶ μὴ τὰ ἀφροδισιάσῃ, ἡ μέθη αἰτία. εἰ δὲ πινυτὰ δόξει τὰ λεγόμενα, ὁ σιληνὸς ἔσται ἐμοὶ ἵλεως.

heluco laborantem, aut mero prolutum refert. Deinde ex improviso clara voce & loquela vehemente, & spiritu acuto innatis ipsi, ex mutissimo fit loquacissimus. Sed nec obturato ore illum compescueris, quominus continuè loquatur, & longos sermones connectat: ea quidem omnia sapienter & ornatè, & juxta Homericum illum oratorem contexendo. Nam hybernis nivibus consimilia differunt. Neque verò sufficiet, ut illos ætatis ratione cum cygnis compares, cùm cicadarum cantillationi simile quiddam, densum, & volubile componant, ad profundam usque vesperam. Inde jam discussa ebrietate conticescunt, & ad antiquum morem redeunt. Sed quod est maximè admirandum, nondum exposui. Quòd si senex imperfectam interim, quam habebat orationem reliquerit, solis occasu prohibitus eam ad finem perducere: pota novo anno aqua, rursus illa componit, quæ superiore dicentem ebrietas destituit. Istis ego in me ipsum cavillis Momi in morem lusi: neque per Iovem fabulæ sensum adducam. Videtis enim jam quatenus fabulæ sim similis. Quare siqua in re desipiamus, in causa est ebrietas. Sin prudenter dicta videntur quæ produximus, Silenus certè fuit propitius.

PRÆ-

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ, Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

PRÆFATIO, SEV HERCVLES GALLICVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio eſt ejuſdem rationis, cujus & ſuperior, niſi quòd, quantum ad argumentum attinet, rationem & cauſſam hic reddit, cur natu jam grandior, adhuc in eloquentiæ exercitatione verſetur, ſtudium atque ætatem ſuam exemplo eo defendens, & ut ipſe ait, etiam conſolans, quo apud Gallos ipſa eloquentia depingitur: nimirum Herculis, ejuſdemque jam ſenioris imagine. Fingit autem imaginem ſeu typum eum, à ſacerdote quodam Gallorum, quæles ea ætate Druidæ fuiſſe perhibentur, explicatam, & ſingulorum picturæ ejus membrorum rationem ſibi traditam eſſe, etiam Homeri atque aliorum poëtarum locis, ut pote à perito Græcarum literarum additis. De quibus in ipſo orationis contextu ac ſerie videri ſatius eſt, quàm hic pluribus immorari.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ ἐπιχωρίως ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ. τὸ δὲ εἶδος ἑαυτῷ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσοι λοιπαὶ τῶν τριχῶν. ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ μεμαραμμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες. μᾶλλον δὲ Χάροντα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑπολιμναίων. καὶ πάντα μᾶλλον, ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ ἐστὶ τοιοῦτον ἄν, ἔχει ὅμως τινὰ σκυλὴν ἑαυτοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τινὰ δορὰν ἐπίπλαν τοῦ ἑαυτοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸ γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ δοιτερὰ ἐπιδείκνυσι. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. πολλά με ὦμιλε δὲ ἐφ' ὑδρὶ τῶν Ἑλλήνων θεῶν τοιαῦτα διδασκόμενον τὰς

Herculem Galli lingua vernacula Ogmium vocant: ſed Deum hunc inuſitata prorſus ſpecie depingunt. Decrepitus eſt apud illos, recalvaſter, reliquis capillis planè canis, cute rugoſa, & in aterrimum colorem exuſta, cujuſmodi ſunt hi nautæ ſenes. Charontem potiùs, aut Iapetum quempiam ex his qui apud inferos verſantur, & omnia potiùs quàm Herculem eſſe conjiceres. At quamquam eſt hujuſmodi, tamen Herculis ornatum gerit, ut qui leonis exuvio ſit indutus, & clavam dextra teneat, & pharetra ab humeris pendeat, & arcum tenſum læva prætendat. In ſumma, eſt Hercules. Hæc equidem arbitrabar in Græcanicorum Deorum contumeliam perperam fa-

Κελτὸς ἐς τὴν μορφὴν τὴν Ἡ-
ρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοι-
αύτῃ γραφῇ, ὅτι τὸν χόρον ποτὲ
αὐτῶν ἐπῆλθε, λείαν ἐλαύνων, ὁπό-
τε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κα-
τέθραμε τὰ πολλὰ τῆ ἑσπερίᾳ γε-
νῶν. καίτοι τὸ ἀνθρωπολεῖν οὐδέ-
πω ἐφῆν τὸν οἰκεῖον. ὁ γὰρ δὴ γέρων
Ἡρακλῆς σειρᾷ, ἀνθρώπων πάμ-
πολύ τι πλῆθος ἕλκει, ὦτα τῶν
ἄκρων διδυμούς. δεσμὰ δέ εἰσιν
οἱ, σειραὶ λεπτὴ χρυσῆ, καὶ ἠλέκ-
τρῳ εἰργασμέναι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς
γυναικείοις. καὶ ὅμως ἀφ' ὅτου ἀσθε-
νῶν ἀγκύλοι, ὅτι δραστὸν βλαδύνει,
δυσάμβολοι ἂν ὁμοίως, ὅτι ὀλί-
γως ἀντιτείνουσι, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντε-
ρείδουσι, ἐπὶ τὸ σπουδῇ τὰ ἀγωγῆς
ἐξυπολύζοντες, ἀλλὰ φαύλοι ἕπον-
ται, καὶ μηχθόντες, καὶ τὰ ἄγοντα
ἐπαινοῦντες ἑπομένοις ἅπαντες, καὶ
τῷ φθέγγειν ἡδέλεον τὰ δεσμὰ ἐπιχα-
λῶντες, ἑαυτοῖς ἀχθεσθησομένοις, εἰ
λυθήσοντας. ὃ δὴ πάντων ἀτοπώτα-
τον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ἐκεῖνον ἓν
κἄστο εἰπεῖν. ὁ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος
ἦδη ἐξάψαι τοῖς σειραῖς τοῖς τῶν
δεσμῶν δρόμοις, ἅπτ' τὰ δεξιᾶς μὲν,
ἤδη τὸ ῥοπαλον, τὰ λαιᾶς δ', τὸ
τόξον ἐχούσης, τρυπήσας δ' ἠῦ τὴν
γλῶτταν ἄκρον, ἐξ ἑκείνης ἑλκημά-
των αὐτὸς ἐποίησε, καὶ ἐπέφαπτεν
ἅ οἱ τῆς ἀγωγῆς μοιδίων. ταῦτ'
ἐγὼ μὲ ἐπὶ πολὺ εἰσήκουν ὀρῶν, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀχα-
νακτῶν. μετὰ δὲ τις πυρίσσως,
σὺν ἀπαλύντῳ τὰ ἡμίτομα ὡς ἤδειξεν, ἀκριβῶς ἐπάδει φωνῇ ἀφετε,
φιλόσοφον οἶμαι τὰ ἐπιχώρια, ἐγὼ
σοι ἔφη ὦ ξένε, λύσω τὸ γραφικὸν τὸ αἴ-
νιγμα. παύ γὰρ παραπλησίως ἔοικας
σοὶ αὐτῷ. τὸ λέγειν ἡμᾶς οἱ Κελτοὶ,
ὡς ἔοικε ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐμοὶ
facere Gallos, quum eum hujuſmodi fingerent effigie, quòd nimirum tali pictura illum ulciſcerentur, quòd olim in regionem ipſorum incurſaſſet, prædam abigens, quum Geryonis armenta veſtigans, Occidentalium gentium pleraſque regiones pervaſtaret. Atqui nondum dixi, quod in imagine erat maximè admirandum. Senex ille Hercules hominum ingentem multitudinem trahit, omnes ab auribus revinctos. Vincula quibus id facit, tenues ſunt catenæ, auro electroque confectæ pulcherrimis monilibus aſſimiles. Atqui cùm vinculis adeò invalidis ducantur, neque fugam meditantur, quanquam commodè poſſent, neque prorſus reluctantur, aut pedibus obnituntur, adverſus trahentem ſeſe reſupinantes: ſed alacres ſequuntur, & læti, ducentem laudantes, ultro feſtinantes omnes, & quòd antevertere velint, vinculum laxantes, perinde quaſi graviter laturi, ſi ſolverentur. Neque gravabor dicere, quod omnium abſurdiſſimum mihi viſum eſt eſſe. Cùm non haberet pictor, unde catenularum ſummas anſas necteret, videlicet dextra jam clavam, ſiniſtra arcum tenente: perforata ſumma Dei lingua, ex hac illos trahi fecit: atque hic converſis ad eos quos ducit oculis, arridet. Hæc ego diu conſtiti intuens, admirans, hæſitans, indignans. Sed Gallus quidam aſtans, noſtratium literarum non ignarus, id quod declaravit, cùm Græcam linguam apprimè proferret, gentis illius ut puto Philoſophus. Ego tibi hoſpes, picturæ, inquit, iſtius ænigma explicabo: nam videris ad eam vehementer turbatus. Orationem nos Galli, nequaquam arbitramur eſſe Mercurium, quemadmodum vos Græci:

εἰμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι καὶ Ἑρμῆ ἰσχυρότερος ἦτος. οἱ γέροντες πειθηται, μᾶλλον γαυμάσης. μόνῳ γὰρ ὁ λόγῳ τὸ γήρας φιλεῖ σοφίᾳ ἐπιδείκνυσθαι τῶν ἀκμαίων, εἴ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηται λέγουσιν, ὅτι καὶ μᾶλλον τὸ ὀπτικώτερον φρένες, ἠερίοιο. τὸ γὰρ γήρας, ἔχει τι λίξαι τὸ ἀσαφέστερον. ὅταν γάρτοι ὁ Νέστορος ὑμῶν ῥήτωρ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι. καὶ οἱ ἀγορηται τῶν Τρώων τὸν ὄπα τὸν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν ἄνθρωπόν τινα. λειριόεσσα γὰρ καλεῖται, εἶτα μέμνημαι, τὰ ἄνθη. ὥστε εἰ τὰ ὦτα συνδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸν γλῶτταν ὁ γέρων ὅπερ Ἡρακλῆς, ὁ λόγος ἕλκει, μὴ τοῦτο γαυμάσῃς, εἰδὼς τὸν τὰ ὦτων, καὶ γλώττης συζύγιαν. ὁδὸς ἐκ ἐκείνου εἰς αὐτὸν, εἰ τοιοῦτον πετρύπηται. μέμνημαι γὰρ ἔφη ἐκ κωμικῶν τινων ἰαμβεῖον, παρ' ὑμῶν μαθών. τοῖς γὰρ λάλοις, ἐξ ἄκρας ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστι τετρυπημένη. τὸ δ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τινὰ παίζειν ἠγάμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γεγράφθαι, καὶ πάντοθεν τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ γὰρ βίλη αὐτῷ, οἱ λόγοι εἰσὶν εἰσμοὶ, ἐξεῖς, καὶ εὔφλεκτοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τρώσκοντες. πτερόεντα γὰρ τὰ ἔπη ἐκ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσοῦτα μὲν, ὁ κελεύθης. ἐμοὶ δ', ἡνίκα ἔτι ἐν δεῦρο παῖδα πάντης ἐσκοπούμην ἐμαυτὸν εἴ μοι καλῶς ἔχοι, πλείοσιν ὅτι, καὶ πάλαι τὴν ἐπιδείξειν πεπαυμένῳ, αὖθις ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, καὶ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τὴν εἰκόνος. πῶς μὲ γὰρ ἐδεδίειν, μή τι ὑμῶν δόξαιμι καμιδὴ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. κατά τι ὁμηci: verùm illam Herculi tribuimus, propterea quòd hic Mercurio longè robuſtior extiterit. Nec mireris quòd ſenex fingitur. Sola enim Oratio conſuevit in ſenecta abſolutum vigorem oſtendere, ſi modò, veſtri poëtæ verum dicunt, *Obduci juvenum deuſa caligine pectus, Contrà ſenectam poſſe quiddam dicere, Rudi juventa doctrinæ.* Hinc videlicet apud vos & Neſtoris lingua melle profluit, & Trojanorum concionatores lirioeſſam, ſcilicet floridam vocem emittunt. Nam liria, ſi bene memini, flores vocantur. Proinde quod ab auribus vinctos ad linguam trahit hic Hercules, nempe Oratio, neque hoc mireris, cùm linguæ cum auribus cognationem noris. Neque ipſi pertuſa eſt in contumeliam lingua: memini enim, inquit, me jambos quoſdam è veſtris comœdiis diſcere: *Siquidem loquacibus, Extrema lingua perforata eſt omnibus.* Denique nos etiam ipſum Herculem quicquid egit, id oratione confeciſſe, ut pote virum ſapientem, & pleraque perſuaſione ſibi ſubegiſſe ducimus. Atque ipſius tela, acutæ ſunt rationes, miſſiles, citæ, animaſque vulnerantes: unde vos quoque pennigera dicta, nominatis. Hactenus Gallus. Ac mihi quidem cùm huc me conferens mecum perpenderem, num decorum jam eſſet, ut tam grandis natu, quique jampridem ab his doctrinæ ſpeciminibus me abdicaſſem, rurſum me tot judicum calculis committerem, in tempore ſubiit animum meum ejus picturæ recordatio. Nam antehac verebar ne cui veſtrûm viderer hæc admodum pueriliter agere, quaſique præter ætatem juvenari: deinde Homericus aliquis ado-

ἐκνὸς νεανίσκου ἐπιπλήξει μοι εἰπών τὸ, Σὺ δ' βίη λέλυται, καὶ, χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε, ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι, ἐς τὰς πόδας τοῦτο λέγοντα. ἀλλ' ὅταν ἀναμιμνήσκωμαι τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν παρασκευάζομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν τῷ εἰκόνος. οὕτω ἰσχὺς μὲν, καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀγαθὰ, χαίρετω καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς ὁ τῆς ποιητοῦ, εἰσπέμψαντα εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῦ ἁρπαγῆναι. καὶ ὁ Ἱππόκλειδης ὁ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ γ', ναὶ ὦν μάλιστα ἀναβαίνω, καὶ ἀνθῶ, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶναι, καὶ ἕλκειν τὸ ὦτον, ὅσους ἂν πλείστους δυνήσομαι, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς ὀλίγα μὴ κινοῦντες λάθοι ὁ γαμβρὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως ἁρμοσθήσομαι τῷ ἡλικίᾳ, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα πάλαι νεωλκημένον τὸ ἀκάτιον καθελκύσας, καὶ σὺν τοῖς σύνταις ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι εἰς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ' ὡς ἥδιστα ἐπὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπεσοῦσα οὐρία, ὡς ναῒ μάλιστα πλησίον τε, καὶ ἐοθλὲ, καὶ ἐπίρρυτε ἀνέμου διόμενα. ἵνα εἰ ἄξιοι φανοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξηταί τις, οἷόν γε ῥᾴδιον ἐπιγνῶναι φαιήν.

adoleſcens hæc verba mihi impingeret. *Iam periit tua vis, gravis arripuitque ſenectus, Invaliduſque tibi famulus, tardique caballi*, videlicet eo ſcommate pedes meos notans. Verùm quoties ſenex ille Hercules animo recurrit, adducor ut quidvis faciam: neque me pudet hæc audere, cum ſim imagini coætaneus. Itaque robur, celeritas, forma, & quotquot ſunt corporis bona, valeant: tuuſque ô Teïe vates Cupido, intuitus me ſubcano mento, auro rutilantibus alis, ſi videbitur, vel aquilas prætervolet: neque laborabit Hippoclides. Imò nunc vel maximè tempeſtivum fuerit facundia repubeſcere, florere, vigere, & quàm licet plurimos ab auribus ducere, ac ſæpe jaculari, cùm nihil ſit metuendum, ne ipſi inſcio pharetra vacuetur. Vides quibus modis ætatem meam, & ſenectam conſoler. Ideoque auſus ſum navim jam olim in terram ſubductam, denuo revellere, ſuiſque inſtructam armis medium in pelagus demittere. Contingant autem à vobis ô Dii, afflatus ſecundi, quando nunc vel maxime, vela implente, bono, & amico vento nobis eſt opus, ut ſi modò digni videbimur, in nos quoque dicat aliquis Homericum illud,

Quos profert ſenior pannis è vilibus armos!

DE

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ, Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

DE ELECTRO, SEV CYGNIS.

ARGVMENTVM.

Et hæc superioribus consimilis præfatio est, in qua seipsum ac scripta sua extenuat, adhibita similitudine fabulæ ejus, quæ de Electro ac Phaëtonte, ac cygnis Eridiani à poëtis traditur, quam ut fictam, ac falsam, præsens experientia ostendit, ita se vereri quoque ait, ne conceptam de se opinionem auditorum, præsentia imminuat, ac falsam coarguat. Commendat tamen interim eo nomine orationem suam, quòd simplex sit, & minimè Cygnis illis Padanis ac fabulosis, quod ad canonicitatem spectat, similis, neque etiam illorum fucatis scriptis, qui dum electrum, atque aurum, & speciosa omnia affectant, Eridanum istum, ac cygnos poëticos, vanitate, ac fumo longè excedant.

1 Ἠλέκτρου περὶ ὑμᾶς ἴσως ἐπλάσθη ὁ μῦθος πίστιν, αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ πορφυρᾷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος. εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειρακίσκον, ἀπαυγήναι εἰς τὰ δένδρα, καὶ δάκρυά ἔτι καὶ νῦν ἐκ αὐτῶν δύκρυστα δηδῆχθαι τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀκούσας ἐγὼ τῶν ποιητῶν ἄδόντων, ἤλπιζον, εἴ ποτε γανοίμην ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ὑπλῶν μίαν τῶν αἰγεί-

Nimirum vobis persuasit fabula de electro, populos esse ad Eridanum fluvium, quæ lachrymentur ipsum, Phaëthontem lugentes, easdemque populos sorores esse Phaëthontis, quæ adolescentem lamentantes, mutatæ sunt in arbores, suisque lachrymis electrum stillant. Hæc utique cùm poëtas audirem canentes, sperabam, siquando ad Eridanum veniissem, unamque ex populis subiissem,

1 Ἠλέκτρου] Præfatiuncula est orationis alicujus habitæ à Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset Sophisticam. De qua vestitione pallii narrat historiam ipse in Bis accusato. Propterea quæ orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret quasi inter aviculas noctua, & prisilinæ causidicinæ vestigium. Dicta vero illa apud Præsidem provinciæ causa videtur, & concilium ejus, coronamque populi circumstantis. Atque inde in innumeris personarum enarratio illa in fine præfationis, cùm modò ut multos, modo ut unum adfatur. Multos ut ὑμᾶς, ἐπλάσθη τε, ἐρᾷτε, &c. unum ut σὲ τὸ δέρμ, & ἐπάσας, & σαυτόν. Iudicialem verò dictionem fuisse etiam illud arguit, ἤδη δ' ὡς σχολήν, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter verò, non dixit ἰσχέας, sed ἐκχέας. Marcil.

ραν, ἐκπιέσας τὸ ἠλεκτρίον, ὑπεδεξάμην τὰ δακρύσιν ἐλήλα, ὡς ἠλέκτρου ἔχοιμι. κἀ δὴ ἐς ἀσφοδελὸν καὶ ἄλλο μέντοι χρέος· ἤκουον γὰρ ἡμᾶς ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἡ Ἠριδανὸς, ὃν ἀναπλεῖν ἔδει τὴν Ἠριδανὸν, ὅτ' ἀγείρας εἶδον, πάνυ ἀθέσκοπον, ὅπη τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοὔνομα ἦν Φαέθοντος ἡδὺ τοῖς ἐπιχωρίοις ἀνακεκινημένον γὰρ ἐμοῦ, ἐν ᾧ ἀσφαλισάμενοι ἐσόμεθα, πότε ἐπὶ τὰς ἀγείρας ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας, ἐγέλων οἱ ναῦται, ἐν ᾧ ἐξέλεγον ἀφόρητον λῆρον ὄ, τι ἐγὼ λέγοιμι. καὶ τὸν μῦθον διηγοῦμαι αὐτοῖς, Φαέθοντα φασὶ ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτήσαντα παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἅρμα, ὡς πειράσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν. τὸν δ', ὡς ἐνᾶγε. τὸν δ', ἀπολέσαι, ἐκδιφρεύσαντα. καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που περὶ ὄχθῃ τῇ Ἠριδανῷ, αἰγείρους φασὶ, ἐκ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. τίς ταῦτά σοι ἔφασκεν διηγήσασθαι ἀπατεών, καὶ ψευδόλογος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δ' οὔτε ἡνιοχόν τινα ἐκπεπτωκότα εἴδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς φῄς ἔχομεν. εἰ δ' ἦν τι τοιοῦτον, οἵ γ' ἡμῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέπτειν ἄν, ἢ ἔλαιον τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῶ πλεῖτον, ἀναλέγοντες τὰ αἰγείρειον τὰ δάκρυα; τοῦτο λέγεις, ἐμὲ πιστεύειν σε καθικνεῖσθαι; ἐπαισθάνεσθαι δοκοῦμεν, ὅτι παιδιᾶς τινὸς ὡς ἀληθῶς ἤρχου ἐπιπονεῖν, πείθουσις τοῖς ποιηταῖς ἀπιθάνα ὅτι ψευδόμενοι, ὡς μηδὲν ὑγιὲς λέγεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος ἐμπεσοῦσης ἐψυχόμην, μωραίνων, καθ' ἡσυχίαν ἐν τῷ χαιρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολαυστικός. ὅστις ἤδη ἀνέπλωτον ὅσα ἐγὼ οἷα χρήσεσθαι αὐτῷ. ἐκεῖνο

iissem, me sinu extenso paucas aliquas lachrymas excepturum, quò electrum haberem. Et sanè non multò antè alterius negotii gratia, ad ea loca veni. Nam mihi adverso Eridano erat navigandum. Neque tamen cùm omnia perlustrassem; populos vidi, neque electrum: at neque Phaethontis nomen erat incolis notum. Cum enim quærerem & scisciterer, quando ad populos electrum de se præbentes venturi essemus, irridebant nautæ, & quid vellem, jubebant planiùs dicerem. Tum ego fabulam ipsis narravi, Phaethontem fuisse solis filium, qui cùm adolevisset, à patre petiit ut per unum diem sibi currum regere liceret: quo impetrato è curru deturbatus periit: ejus autem sorores hic alicubi, apud vos, inquam, lugentes, ubi in Eridanum est delapsus, in populos fuisse transformatas, eumque flendo electrum emittere. Quisnam, inquiunt, hæc tibi dixit impostor & mendax? Nos verò neque aurigam ullum delapsum novimus, neque quas dicis, populos habemus. Quòd siquid hujusmodi apud nos esset, putas nos duorum obolorum gratia remigaturos, aut adverso flumine navigia tracturos, quibus lachrymas populorum colligentibus facile esset ditescere? His dictis non mediocriter sum perculsus, & pudore affectus tacui, quòd quiddam revera puerile mihi accidisset, ut crederem poëtis tam absurda mentientibus, ut nihil sani placeret ipsis. Unica igitur hac spe nec illa mediocri deceptus, indolebam ac si è manibus electrum perdidissem: ego qui jam animo concipiebam quem mihi præberet usum. Porrò & apud

ἢ ἐ πάνυ ἀληθῶς ᾠμην ἀκοῦσαι παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις ἢ πορθμῷ. καὶ αὖθις ἀνακρούσαντων τοὺς ναύτας, ἀναπλέομεν γὰρ ἔτι, ἀλλ' οἱ μὲν κύκνοι, πηνίκα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφεζόμενοι τῷ ποταμῷ, ἴνθεν ἐ ἴσμεν; φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παῖδας αὐτοὺς ὄντας, φιδίτας ἀνθρώπους, ἐπεὶ οὖν μετέπεσον εἰς τὰ ὄρνεα μεταπεσόντες, καὶ ἀφ' τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλελοιπότες τ' μουσικῆς. οἶδεν, ἔφη ἐγὼ γελάσας, σὺ ἔφησθα ὦ ἄνθρωπε, ἀ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος ἐ χώρας ἡμῶν, καὶ ἢ ποταμοῦ; ἡμεῖς ἢ ἀεὶ πλέομεν, ἐ σχεδὸν οὐ παίδων ἐρχομένων ἐπὶ τὸ Ἠριδανὸν, ὀλίγους μὲν κύκνους εἰώθαμεν ὁρᾶν ἐπὶ τοῖς ἕλεσι ἢ ποταμοῖς, καὶ κρώζουσιν ἔνιοτε πάνυ ἄμουσον, καὶ ἀδύνατος, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς, σειρῆσιν μὲ εἶναι πρὸς αὐτούς. ἀδύνατον ἢ ᾄδειν, ἐ οἷον σὺ φῂς, ὑδί ὄντας ἀκηκόαμεν. ὥστε ἀνυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκται περὶ ἡμῶν. πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατᾶσθαι ἔνι, πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἐπαινοῦσιν ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ ἐγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, ἐ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρόν τινα, καὶ κύκνους ἐλπίσαντες ἔνιοι παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθητε καταγελάσαντες τ' ὑποκρομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κενεμέλεια ἐοίκοτες τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοὶ τοιαῦτα μεγαλαυχήσασθαι. περὶ τ' ἐμαυτοῦ, ὅτι ὑμῶν, ὅτε ἄλλου πω ἀκήκοεν, ἢ δι' ἀκοῆς ποτε. ἄλλοις μὲ γὰρ ἴσως ὀλίγοις ἐστὶ τούτοις ἐν Ἠριδανοῖς τισι, ἐ οἷς ἴσως ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς λήσεται ἐ λόγων, πολὺ ἔτ κύκνων τ ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ ἢ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπολεῖπον, καὶ ἄ-

apud ipsos pro certo putabam fore, ut cygnos invenirem complures in fluvii ripis canentes: ac denuo nautas interrogabam, cùm adhuc navigaremus. At cygni, quando vobis dulce illud melos accinunt, hinc atque illinc fluvio incumbentes? Aiunt enim eos cùm essent Apollinis assessores, canorique homines, hîc alicubi in aves esse mutatos, ideoque etiamnum canere, mufices non oblitos. Tum illi ridentes, tu homo, inquiunt, non desines falsa hodie de regione nostra, & de fluvio dicere? Nos autem qui semper navigamus, & ferè à pueris nauticam in Eridano exercemus, paucos quidem cygnos in fluvii paludibus nonnunquam cernimus, qui inamœna, debilique voce crocitant: ita ut corvi & graculi præ illis sint Sirenes. Cæterùm illos dulce, quemadmodum dicis, canentes, ne in somnis quidem audivimus. Itaque demiramur undenam ista de nobis conficta ad vos venerint. In multis id genus facilè decipiuntur, qui singula plus justo amplificantibus credunt. Itaque ego equidem quod ad me attinet, vereor ne vos qui nuper adveniistis, ac nos nunc primùm audiviistis, sperantes fore ut electrum & cygnos apud nos inveniretis, deinde paulò pòst abeatis, deridentes eos qui meis orationibus multas opes inesse spondebant. At Deos testor, me neque à vobis, neque ab alio quoquam auditum esse, atque unquam auditum iri mea sic magnificè jactantem. Etenim in alios quospiam Eridanos incidere possis, quorum ex sermonibus non electrum, sed aurum ipsum destillat, cum cygnis illis poëticis sint multò facundiores. Mea verò dicendi ratio quàm sit simplex, & à fabu-

ἦν, ἀδή τις ἀϊδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς, μείζω τῶν ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ὑπ' ὕδατι ὁρῶντες. οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνεσθαι τοῖς ἄνω θεν, ἀρυομένης τὴν σκιᾶς πρὸς τῷ αὐγῷ, ἐπειδὰν ἀναπτάσωσι, πολλῷ μικρότερα εὑρίσκοντες, ἀνιῶνται. ἤδη οὖν σοι τὴν πολλὴν, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τὰ μείζω τῶν δοκούντων ἀνιμήσας, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τὴν ἐλπίδος.

lis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Itaque vide ne tibi tale quid accidat, quum majora de nobis speraveris, quale iis qui quæ sunt sub aquis, spectant. Nam cùm existimarent tanta esse ea, quanta ipsis ex alto videbantur, umbra sese ad splendorem dilatante, postquam retraxerint, multò minoribus inventis illis, dolent. Iam igitur effusa aqua, meisque rebus revelatis, tibi prædico, ut magni nihil hausturum te expectes, alioqui fore ut te falsæ spei accuies.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

MVSCÆ ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Musca laudes diligenter & copiosè persequitur. Principio enim quæcunque ad corporis habitum, formam ac membra, & ad usum item eorum pertinent, ita sigillatim persequitur quæque, ut nihil prætermissum possis dicere. Deinde verò & ad interiora, & ad animum transiens, prudentiam quandam & fortitudinem in illa commendat, adhibitis etiam ad hoc testimoniis Homeri. Postremò neque illa intacta reliquit, quæ quasi à fortuna accepisse videri potest, ut Reminiscentiam istam, ob quam cum Hermotimo Pythagorico confert quoque illam. Deinde & victus, & diæta rationem, & quod aliquando ex hominibus transmutata fuit, & eodem nomine etiam fœmina quædam appellata fuerunt, & alia, quæ in contextu ac serie orationis facilè cuivis apparent.

Μυῖα, ἴσθι μὲν δὴ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνίων, ὅσον ἰμπίσαι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις ὀνομάζειν, ἀλλὰ τοσοῦτον οὐδὲν μελάττῃ πρέπει, ὅσον αὐτῆ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ κἀκείνη τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν, ἀπαιωρεῖσθαι κομᾷ δὲ σύμμετος,

Musca est, equidem volucrum non minima, si cum muscellis & culicibus, aliisque tenuioribus comparetur: sed tanto illis est major, quanto ipsa ape minor. Est autem alata non eo modo quo cæteræ volucres, quarum aliæ pennas in toto habent cor-

πὶς ἡ, ἀκυπτέρυγις χρῆαζ, ἀλλὰ καὶ πὶς ἀκρίδας, καὶ πτίλιγας, καὶ μελίπτας. ἔτι μὲν ὑμβρόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερον ἔχουσα τὸ πτίλον, ὅσον τὸ ἰνδικὸν λεπτότερον, καὶ μαλακώτερον. καὶ μὴν διηνθισμένας καὶ τὰς πτέρυγας, ἐν πὶ ἀπὶς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπέτασασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκπερύσσηται. ἡ δὲ πτῆσις ὥτε καὶ τὰς νυκτερίδας, εἰρεσίᾳ σωματικῇ πτερῶν, ὥτε καὶ τὰς ἀκρίδας μὴ πηδήμασιν, ἀλλ' ὡς οἱ σφῆκες μὴ ῥοιζήμασιν, ἀλλ' ὑκέμπης πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ ἔ ἵεται. καὶ μὴν καὶ κἀκεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ κατ' ἰσχίον, ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πίπτειν, ὅσα ἀπτερα εἶα κανθάροι, καὶ ἐμπίδες, ἀλλὰ τὸ βαρύτερον τῶν μελιττῶν, ἢ τὸ σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπιλήκητον ἐνδεικνυμένης, ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρότερον, ὅσον σάλπιγξ, καὶ κυμβάλων, αὐλοὶ μελιχρότεροι. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ἡμῶν κέφαλὴ, λεπτοτάτῳ τῷ αὐχένι συνέχεται, ἐ ἔστι δύπερεράγωτον, ἐ συμπφυκὸς ἀκριβῶς τῷ ἀκρίδων. ὀφθαλμοὶ δὲ, πρόπαγεῖς, πολὺ ἔ κέρατος ἔχοντες, γύρνοι δύπαγές. καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, ἐ κατὰ τὰς σφῆκας πάνυ ἐσφιλμένοι. ἡ γαστὴρ δὲ, ἀχύρωται ἐ αὐτὴ, καὶ θωράκι ἔοικε, ζώνας πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμωίτατα μὴν τὸ ἐρρωτυγιον ὡς σφηξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῇ γόμφῳ, καὶ τῇ πρόβοσκίδι, ὧν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι ἐ αὖτη ἔχουσα, προνομεύῃ τε, καὶ ἐπιλαμβάνεται, ἐ πρόσφυσα κρατεῖ, κρυπανδάει κατὰ τὸ ἄκρον ἔοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς, ὀδὰξ πρόκλῃ· ὧ κεντᾶσα, πίνει δ' αἵματος. πίνει μὲν γὰρ ἐ γάλακτος. ἡδὺ δὲ αὐτῇ ἐ τὸ αἷμα, ἐ μὴ μεγάλης ὀδυνης τὸ κεντρωθὲν. ἐξάπτως δὲ ἔσα, τοῖς μὲν τέτταρσι βαδίζει μόνοις, corpore, aliæ pernicibus alis utuntur: ſed quo locuſtæ, cicadæ, & apes. Atque ex pelliculis iunt ejus alæ, quæ tanto ſunt molliores, quanto Græca veſte tenuior & mollior eſt Indica. Quinetiam variis picta coloribus refulget perinde ac pavones, ſiquis attentè inſpiciat ipſam, quando expanſis ad ſolem alis ſeſe verberitat. Eſt illi volatus non continuo alarum remigio ut veſpertilionibus: neque ſaltu, ut locuſtis: neque cum ſtridore, ut veſpis, verùm flexilis, ad quamcunque aëris partem ſe moveat. Adde quod non cum ſilentio, ſed cum cantu volat: non ſæviter, ut culicum genus: neque cum gravi fremitu apum, neque terribili ſono ve parum, minas oſtentantium, ſed tanto ſuavius volat muſca, quanto tuba, cymbaliſque tibiæ ſunt dulciores. Quod ad reliquum corpus attinet, caput quidem tenuiſſimum collo continetur, & eſt verſatile, non cervici affixum, ut eſt locuſtarum. Oculi verò multum cornu habentes prominent: pectus eſt bene compactum: & producuntur pedes, non ut veſpis prorſus adſtricti: venter ipſe eſt munitus, ſimiliſque loricæ, habens latas zonas, & cortices. Vlciſcitur non aculeo ut veſpa, & apis, ſed ore & proboſcide, quam ut elephantes habet, paſciturque & prehendit, atque inhærens retinet, acetabulum in ſummitate referens: ex qua dens foras prominet, quo pungens ſanguinem ebibit, bibit & lac. Dulcis autem etiam ipſi eſt ſanguis, non magno cum dolore eorum qui punguntur. At cùm ſit ſexipes, quatuor tantùm incedit, aliiſque duobus

τοῖς ἓξ ποσὶ δυσὶ, ἓ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν ἓν αὐτῷ ἐπὶ πτέρναν βαδίζοντα, ἴχνεσίν τι τῶν παῖ χερσὶν μιμούμενον ἰδιόδημον ἀνθρωπίνως πάνυ, ἓ καθ' ἡμᾶς. γίγνεται ἓ οὐκ ἐξ ὠοῦ τοιοῦτο, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον, ἤτοι ἐξ ἀνθρώπου, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθνησκόντων. εἶτα καὶ ὀλίγον πόδας τε ἀναφέρει, καὶ φύεται πτερὰ, καὶ ἐξ ἑρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται. καὶ κυοφορεῖ ἓ, [1] καὶ ἀποβίβασα σκώληκα μικρὸν τοῦ μεγέθους ὄστρεον. σωφρονεῖ ἓ ἀνθρώπους ὑπομένουσα, καὶ ὁμοδιαίτους, ἓ ὁμοτραπέζους, ἀπολαύειν γλυκέος, πλὴν ἐλαίου. θνήσκουσι γὰρ αὐτῇ τοῦτο μισεῖν. καὶ μύτος ἀκόμμους ἔστε, πάνυ γὰρ ἐς τοῦτο ὁ βίος αὐτῆς συμμιμήσηται, τῇ φωλεᾷ χαίρει μάλιστα, καὶ τοῦτο πολιτεύεται. [2] νυκτὸς ἓ, εἰρηνίλλα ἄγαν, ἓ ὕπνου πίπτουσα, ὕπνον ἄδει, ἀλλ' ὑποπτήσσει, καὶ ἀτρεμεῖ. σύνεσιν ἓ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰκὸς ἔχειν, ὁπόταν τὸ ἐπιβουλεῦον ἓ πολέμιον αὐτῇ τὸ ἀράχνιον λάβῃ διαδράσῃ. λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, ἓ ἀτλίου αὐτῷ ὁρᾷ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν, ὡς μὴ ἁλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ ἐμπεσοῦσα ταῖς ἓ ἡμετέραις πλεκτίναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν, καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν. [3] ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, τὸ γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, ἢ λέοντα, ἢ παρδάλεα, ἢ νῦν τὴν

anterioribus utitur tanquam manibus. Ipſam igitur quatuor pedibus gradientem videas, atque edulium aliquod manibus tenentem ſublime, humano prorſus, noſtroque more. Naſcitur autem non ſtatim talis, ſed vermis primùm, vel ex hominum, vel ex aliorum animalium cadaveribus. Deinde ſenſim & pedes emittit, & producit alas, ſitque ex reptili volucris. Tum verò uterum gerit, parvumque vermem enitiur, qui poſtea eſt muſca. Cumque hominum utatur conſuetudine, eorumque contubernalis ſit, & commenſalis, omnia præter oleum deguſtat, quod epotum ipſi eſt lethale. Ac quamquam brevis eſt ævi, valdè enim anguſta data eſt illi vita, luce gaudet potiſſimùm, per eamque obverſatur: noctu autem quieſcit, nec volat, nec canit, ſed ſe contrahit & non movetur. Prudentiam ipſius dicere poſſum eſſe non exiguam, cùm inſidiatorem hoſtemque ſuum Araneum effugiat. Etenim obſervat inſidiantem, adverſumque intuetur, declinans illius impetum, ne capiatur irretita, & in beſtiolæ caſſes incidens. Nam fortitudinem & robur ejus, non eſt quod dicam. Sed Homerus poëtarum maximus, cùm quæreret quomodo heroum præſtantiſſimum laudaret, non leoni, pardo-ve, aut apro com-

1 Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα] Non ſatis ex fide hiſtoriæ. *Marcil.*

2 Νυκτὸς δὲ εἰρηνίλλα ἄγαν, καὶ ὕπνου πίπτουσα, ὕπνον ἄδει] Pugnat ſecum ipſe fine encomii. Nam eis pauca dicturus eſt, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τὸ ὕπνου φδονεῖν, &c. nempe quia turbet eis ſomnum morſu & cantu. Sed dici poteſt, generatim accepto muſcæ nomine, & muſcas & culices contineri, & ſomni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muſcas alias. *Idem.*

3 Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος] Τί ποσὸλοιπον. Fuiſſet enim ἀλλὰ τὸ μεγαλοφωνότατον τῶν ποιητῶν Ὅμηρον τὸ γὰρ, &c. Ὀλίγα μιμᾶται ſtili properantis. *Idem.*

1 Οὐδὲ

ἀλλὰ αὐτῆ ἐπιζῆ, ἀλλὰ τῇ ἀέρι τὰ μέλη, ἐ τῇ ἀτρίῳ, καὶ λιπαρῆ τὸ ἐπιχαρήσας. ὁδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ ἀφεῖναι. καὶ γὰρ ἐρημένη φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσται, ἀλλ' ἐφίσται δ' δήγματος. ὅτω δ' πάνυ ἐπαινεῖ, ἐ ἀσπάζεται τὴν μέλαν, ὥστ ἐχ ἅπαξ, ἀλ' ἐν ὀλίγοις μίμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις. ὅτω κρομυῆ τὰ ὕπν μνημονευομένη. ἄρα μὲ, χαρὲ τὴν ἀγαλλαίαν πᾶσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γέλα διήρχεται. ἄρτ δ', τὴν Λήναιαν ὁπότ δ' Μενέλεως τὸ βέλος ἀπεπρέσεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ κακοελεύθερα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένῃ νοιμωμένῃ αὐτῆ δ' βρέφος, τὸν μέλαν αὖθις ἐπισπᾶσθαι τὸ θανατήριον. καὶ μὲν ἐ ἐπιθέτῳ κοσμίῳ αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἐδιτὰς ἀγαθοποιὰς, καὶ τὴν ἀγάλλουσαν αὐτῶν ἔθνη καλῶν, ὅτω δ' ἰσχυρὸ ἐστιν, ὥστ' ὁπόταν τι δάκνῃ, πτῶσκειν, οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ ἐ βοὸς, καὶ ἵππου. καὶ ἐλέφαντος λυπεῖ, ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτῆ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομίᾳ, κ' λόγον δ' μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δ', καὶ ἀφροδισίων, καὶ γάμων, ποικίλης αὐτοῖς ἡ ἀλήθεια. καὶ ὁ ἀρρὴν ὅ κ' τὰς ἀλεκτρυόνας ἐπιβὰς λίθος ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολὺ, κἀκείνη φέρει τ' νυμφίον, καὶ συμπίπτουσαν τὸν ἀέρα ἐκείνων μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσι. ἀποτμηθῆσα δ' τὴν κεφαλὴν μέλα, ἐπιπολὺ ζῇ τὸ ἄλλο σῶμα, καὶ ἔμπνους ἐστίν. ὃ δ' μίσητον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βέλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παραδοῦναι ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθνήσκει γὰρ μέλα, πέφρας ἐπιχθόνιος, ἀνίσταται, ἐ παλιγγενεσίας τινὸς αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρ-

comparat robur illius, ſed muſcæ audaciæ, intrepidoque & conſtanti ad cœpta animo. Non enim temeritatem, ſed fiduciam ipſi ineſſe dicit. Nam quum arcetur, inquit, tamen non abſcedit, ſed morſum appetit. Sic autem magnopere laudat muſcam, & amplectitur, ut non ſemel, neque paucis in locis, ſed ſæpe de ea meminerit: ita illius commemoratio exornat carmina. Nunc enim gregarium ejus volatum ad lac exponit: nunc Miſervam, matri dormientem infantem curanti comparans, quando telum à Menelao repellit, ne in lethalia loca incidat, muſcam rurſus in exemplum adducit. Quinetiam epitheto pulcherrimo ipſas ornavit, ſuaves ipſas appellans, ipſarumque gregem gentes vocans. Adeò autem eſt valida, ut aliquid mordens vulneret, non hominis ſolùm, ſed & bovis, & equi cutem. Elephanti etiam eſt moleſta, quum ejus in rugas ingreſſa, ſua proboſcide, pro ratione magnitudinis inciſuram facit. Coitus, venerea, nuptiæ, ſunt ipſis liberrima: nec mas, prout galli, quum inſcenderit, ſtatim deſilit, ſed diu vehitur à fœmina, quæ fert ſponſum: convolantque, nec aërium illum coitum volatu deſtruunt. Obtruncata verò capite muſca diu reliquo corpore vivit, & ſpirat. Quod autem in ipſarum natura eſt maximum, tacere nolo: & hoc unum mihi videtur omiſiſſe Plato libris de anima, ejuſque immortalitate. Mortua namque muſca ſuperfuſo cinere reviviſcit, & nova quædam generatio, atque ab integro alia ei fit vita: ut planè

perf-

χῆς γέγονεν, ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι καὶ ἐκείνων ἀθάνατός ἐστιν, ἡ ψυχὴ, εἶτα ἐπιλαθομένη, ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίσησι τὸ σῶμα, καὶ πείθει τὴν μῆλον ποιεῖ. καὶ ἐπαληθεύει τὸ περὶ Ἑρμοτίμου δὲ κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ, ἀπεδήμει καθ' ἑαυτήν. εἶτα ἐπανελθοῦσα, ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. ἀγρὸς δ' αὐτὴ, καὶ ἄνθρωπος ὢν, τὰ μὲν τῶν ἄλλων ποιήματα κομᾷ). καὶ πλήρης αὐτῆ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ δὴ αὖθις ἀμέλγονται, καὶ μίλιτται ἐκ ἥκιστα μᾶλλον καὶ ἀνθρώπους ἐργάζεται). καὶ οἱ ὀψοποιοὶ παύσηται τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται). καὶ παῖς τραπέζας ἐπιτερπτάσας, σωτηρίαν αὐτοῖς, καὶ σωτηρίαν πάντων. νεοττιὰν δ', ἢ καλιὰν, οὐκ ἐν τόπῳ κατασκήψασθαι, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πᾶσιν καὶ τὰς Σκύθας ἐπατιμοῦμεν. ὅπου ἂν τύχῃ νυκτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἑστίαν, καὶ δόλιον ποιεῖται, νυκτὸς σκότῳ μόνοις ὡς ἔφην, ἡδὺ ἐργάζεται, ὅτι ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττουσα, ἡδὺ αἰσχρὸν ποιεῖν, ἢ τὸ φῶς φρίκην αἰσχύνεσθαι αὐτόν. φησὶ δ' ὁ μῦθος καὶ ἄνθρωπόν τινα Μίμαν τὸ ἀρχαῖον γήιον πάνυ καλὸν, λάλον μάτην, καὶ σαμύλον, καὶ ᾠδικὸν, καὶ ἀντερασθῆναί μὲν τῆς σελήνης καὶ τὸ αὐτὸ, ἀμφοῖν ἐρᾶν καὶ Ἐνδυμίωνος. εἶτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειρακίσκιον σωτηρίως ἐπήλθεν ἐρεχθέα, καὶ ἀδῦσαι, καὶ καμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸ μὲν, ἀγανακτῆσαι. τὴν δὲ σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὸν μῖμον μεταβαλεῖν. καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὸν δὲ ὕπνον φθονεῖν, μεμνημένον ὑπὸ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς.

persuasum sit omnibus, illarum etiam immortalem esse animam: siquidem & digressa revertitur, & agnoscit, suscitatque corpus, muscamque volare facit: illamque de Hermotimo Clazomenio fabulam declarat veram, nempe animam ipso relicto sæpe per se peregrè proficisci solitam, deinde reversam denuo corpus implere, & Hermotimum suscitare. Et quanquam otiosa & remissa est musca, laboris alieni fructus decerpit: plenamque ubique mensam habet: nam ipsi & capræ mulgentur: & apis non minùs muscis quàm hominibus mel elaborat. Huic & coci opsonia condiunt, & degustat antequam ipsi reges, cum quibus per mensas circumambulans convivatur, simulque vescitur omnibus. Nidum autem aut tugurium non uno in loco constituit: sed volatum more Scytharum errabundum tollens, ubi à nocte deprehensa fuerit, ibi & domum facit, & lectum. In tenebris verò, ut dixi, nihil operatur, neque vult clam quicquam facere, neque turpe quicquam à se fieri ducit, quod in luce factum, sibi sit dedecori. Ait verò fabula, etiam mulierem Muscam olim fuisse, admodum formosam, loquacem tamen, garrulamque & cantatricem, & cum Luna eodem tempore ambas in amore Endymionis contendisse. Deinde cùm dormientem adolescentem assiduè excitaret, nugans, cantans, superque ipsum lasciviens, ægrè illum tulisse: Lunam verò iratam, in hoc muscam transmutasse. Et nunc propterea omnibus invidere somnum dormientibus, Endymionis memorem, in primis verò adolescentulis, & tenellis.

καὶ τὸ δῆγμα ἡ αὐτὸ, καὶ ἡ ἐπ' ἀνδρὶ ἐπιθυμία, οὐκ ἀχρίωτος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον, καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δύνασθαι ἀπολαύσαι, καὶ ἡ κάλλους τι ἀπαυδίζει. ἐγένετο ἡ καὶ τὰς παλαιὰς καὶ γυναῖκά τις ὁμώνυμος αὐτῇ ποιήτρια, πάνυ καλὴ, καὶ σοφὴ, καὶ ἄλλη ἑταίρα τῆς Ἀττικῶν ἐπιφανοῦς. ἐφ' ᾗς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, ἡ Μῦσα ἔδακεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας. ὅτου μὲν ἡ κωμικὴ χάρις ἀπῃτήσατο, μὲν ἀπέκλεισε τὸ σκληρὸν τὸ τῆς μύσης ὄνομα, μὲν οἱ γονεῖς ἠδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλεῖσθαι. ἡ μὲν οὖν τραγῳδία, καὶ σπουδαίῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μύσης, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲ μῦσαν ἀλκίμου θόνη
Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμασθ', ὡς πλησθῇ φόνου,

Ἄνδρας δ' ὁ πόλεμος πολέμιον παρδεῖν δόρυ.

Πολλὰ μὲν εἶχεν εἰπεῖν ἐπὶ τῇ μύσῃ ὁ πυθαγορικὸς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ περὶ αὐτὴν ἱστορία. γίγνονται γὰρ ἐν μίσει τινὲς μῦαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἷδε, κυνὸς, τραχύτητα τὸ βόμβου, καὶ τὴν πῆσιν ὠκύτητα. αὗται δὲ μεγεθώδεσι εἰσι, καὶ ἐν χειμῶνι ὅλῃ ἀστοι ἀφανίζονται, ὑπὸ πτηνῶν θηρίων τοῖς ὀφθαλμοῖς μόλιστα. ἐφ' ᾧ κακεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα ἐν τοῖς ἡλεκτρίοις, καὶ τὰ ἀρρένια δῆλα, βαίνοντες ἐν τῷ μίρῃ καὶ τὸ Ἐρωτὸς ἐν Ἀφροδίτης παιδὸς, τὸ μικρὸν τὴν φύσιν, καὶ δίτιον τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν, κατασπεύσω τὸν λόγον, μὴ ἐν δίξῃ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντα ἐκ μύσης ποιεῖν.

lis. Morsus autem & sanguinis aviditas, non est crudelitatis, sed amoris & humanitatis signum. Nam eo quo potest modo fruitur, & ex pulchritudine decerpit aliquid. Fuit etiam apud antiquos mulier quædam cognomento Musca, poëtria perquam formosa, & docta, aliaque insignis Atheniensium meretrix: de qua ait Comicus poëta, *Ad cor usque eum Musca mordebat.* Sic neque comica gratia dedignata est, neque muscæ nomen excluſit scena: neque pudebat parentes hoc nomine filias appellare. Itaque Tragœdia magna etiam cum laude de Musca meminit, ut in his,

Vt implentur cade Musca, fortiter.
Mirum in virorum hanc desilire corpora,
Timeri & hostis hastam ab armatis viris.

Multa quoque de Musca Pythagoræ haberem dicenda, nisi nota esset omnibus historia. Sunt etiam muscæ quædam, quas vulgus appellat militares: alii verò canes: sonitu asperrimæ, & volatu velociſſimæ. Hæ & longiſſimæ sunt vitæ, & tota hyeme perdurant impastæ, sub tectis potiſſimùm contractæ. In quibus & illud est dignum admiratione, quod utrumque, vicem nimirum fœminarum & marium obeunt, se invicem inscendentes, ut Mercurii & Veneris filius, qui natura fuit mista, duplicique forma. Possem etiam multa præterea dicere, sed finem orationi imponam, ne quod trito fertur adagio, ex Musca elephantem facere videar.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ, ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

AD INDOCTVM, ET MVLTOS LIBROS EMENTEM.

ARGVMENTVM.

Acerbè objurgat, ex populariḃus ſuis, quendam divitem, & multos undique libros commercantem, caterum indoctum. Illud oſtendens, quòd non librorum copia, & ſpecioſa ſuppellex, ſed aſſidua ac diligens lectio, doctum faciat. Hinc erditur ut dicat, Errare illum, ſi quis libros multos ac precioſos habeat, propterea ſe putet, inter doctos ac eruditos recenſendum eſſe. Rationes ſumuntur à cauſſis, & qualitate perſonæ, videlicet quoniam ipſe prorſus literarum ignarus ſit, & non libri, ſed librorum lectio eruditos faciat, perinde ut nec arma militem, ſed animus præſens, & utendi peritia. Atque hoc argumentum poſtea multis ſimilibus & exemplis, per inductionem amplificat. Poſtea autem & factum illius in ſuſpicionem vocat, & à cauſſis finalibus criminatur, quas ipſas quoque ut vanas & indignas pleraſque confutat, & irridet, præcipuè ultimam, qua videbatur Imperatoris, ſeu regis, ut ipſe vocat, gratiam ambire: quam & à circunſtantiis perſonæ refellit, & ſtultitiam illius comparatione quadam depingit. Ad poſtremum graviter objurgat illum, & commonet quibus rebus, relicto hoc inutili coëmendorum librorum ſtudio incumbere potiùs debeat, quo videlicet & rei conſulat, ac fame ipſe ſuæ.

Καὶ μὲν δὴ σπουδῆς ἐστιν ἃ ἐπιτηδεύεις, ὦ νεῶν ποιητής. οὐ γὰρ δήπου γε σὲ παιδείας εἶναί τις δόξειεν, ἀπειρηκότα περὶ τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι τοῦτο τὰ κράτιστα χωρεῖν, καὶ ἥλιστος γίγνεσθαι τῆς ἀπαιδευσίας πάντων τοῦτο. μᾶλιστα γὰρ οὐδὲ τὰ κάλλιστα οἶμαι, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ ἔμπειρον εἶναι τῶν τοιούτων ἐπιψευδόμενον τοῖς βιβλίοις, καὶ ἡσυχῇ ἐπιμορος τοῖς κεκτημένοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι λήψονται δωσάτω, τίνα μὲ-

At ſanè quod tu facis, ei quod voluntate intendis, adverſatur. Futurum enim putas ut eruditus videare, ſi optimos quoſque libros omni ſtudio coëmeris. Verùm hoc tibi deorſum recidit: tuæque inſcitiæ eſt quodammodo argumentum: tametſi neque mercaris optimos, ſed ut quiſque laudatur, fidem habes: eorumque qui hæc de libris mentiuntur es lucrum, illiſque librorum cauponibus, paratus theſaurus. Nam quomodo veteres, eximioſ-

πολλαὶ, καὶ πολλὰ ἄξια, ἵνα δὲ φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰμὴ τοῦ λήθειν δεῷτο, καὶ παρακεκόφθαι αὐτὰ πεπαίσται, καὶ συμβούλους τὰς σὰς ἐπὶ τῶν ἐξέτασιν παραλαμβάνοις; ἐπὶ δὲ ἀνελοῦς, ἢ δὲ ἀσφαλῶς σὺ αὐτοῖς, τίς, ἢ ποίαν λήψεσθαι; ἵνα δή σοι δῶ αὐτὰ σκεῖνα κεκεκάνθαι, ὅσα ὁ Καλλῖνος εἰς κάλλος, ἢ ὁ Ἀττικὸς ἀπάντων σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαντο, σοὶ τί ὄφελος ἂν γνωρίσαι δὲ κτήματος, ὅτι εὐδότι τὸ κάλλος αὐτῶν, ὅτι χρυσεμβόλου ποτὲ ὕδὸν μόλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δ', ἀνοιγομένοις μὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ νὴ Δία καθαίρεις, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθόνος δὲ ὀφθαλμὸν τὸ τύμβου. εὐδέπω δ' τοῦτό μοι ἔκδηλον, ἢν μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν, καὶ παλαίου ἐκείνου τὸ ἐγκεχαραγμένον, καὶ σαυτὸν ὅστις μὲ ὁ νοῦς σύμπασι, τίς δ' ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τὸ σαφὲς τὸ ὀρθὸν κανόνα τοῦ συγκεῖσθαι ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα, καὶ νόθα ἐξηκριβωμένα. τί δὴ φῄς, καὶ ταῦτα μὴ μοῦσῶν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μή ποτε σὺ τῶν μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ὁμήρου λαβών; Ἑλικῶνα μὲ γὰρ, ἵνα λήθειεν αἱ θεαὶ λέγονται, εὐδὲ ἀπήκασε εἰμή ποτε [1] εὐδὲ λήθειεν τοιαύτας ἡμῖν τὸ παιδὶ ἐποίει. [2] σοὶ δὲ μεμνῆσθαι μουσῶν ἀνάσσων. σκεῖναι γὰρ τοῦ ποιμένι μὲ τὸν ἂν ἄκνησαν φασῆναι, σκληρὸ ἀνδρὶ, καὶ δυστῖ, καὶ πολιὸ τὸ ἦλιον ἐπὶ τοῦ σώματι ἐμφαίνοντι. οἶσι δ' σοί. καὶ μοι σὺς τὸ λιβανιτίδες, ἄφες σε τοῦ παρόντα τὸ μὴ σύμπασι σαφῶς

mioſque à futilibus, putridiſque dignoſcere queas, niſi inde conjicias quòd arroſi ac mutili: tineaſque his dijudicandis in conſilium adhibeas? Nam qui poſſis hæc liquidò ac certò pervidere? Et ut dem te id ipſum judicaſſe, & quæ pulcherrimè Callinus, & quæ celebris ille Atticus omni cura conſcripſerint: quid ex hac poſſeſſione, ô præclare, capis commodi, qui neque ſcriptorum pulchritudinem noris, neque unquam utaris, nihilo magis quàm cæcus pueri venuſtiſſima facie fruatur? At tu apertis quidem oculis, ac per lovem ad tædium uſque libros vides, & nonnullos percurrendo legis, ut os antevertant oculi. Nondum tamen hoc ſatis eſt, niſi noris virtutem & vitium orationis totius, & ſcriptorum omnium ſenſum intelligas, quique ſit vocabulorum ordo, & quæ ad rectam regulam author exegerit, quæ adulterina, & notha, ac ſubærata. Quid igitur reſpondes? num hæc noſſe te, cùm nunquam didiceris? Vnde, niſi ut quondam ille paſtor aureum ramum à Muſis tu quoque acceperis? Heliconem enim, ubi Muſas verſari aiunt, neque audiviſti puto unquam, neque in his puer cùm eſſes, verſatus es, tibique Muſarum meminiſſe nefas eſt. Etenim ipſas paſtori apparere non piguit, aſpero hirſutoque viro, multoque ſole corpus exuſtum præ ſe ferenti. Sed ad te qualis es (ac te per Libanitidem oro, concede mihi ut non omnia in præſen-

1 Οὐδὲ διατρίβειν τοιαύτας] Τὰς αὐτὰς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μουσῶν ἡμῖν εἰδέναι. Marcil.

2 Σοὶ καὶ μεμνῆσθαι] Σοὶ δὲ καὶ μεμνῆσθαι. Idem.

εἰπεῖν, οὐδ' ἰσχὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυῤῥίνῃ ἂν, ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγώσασαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῆς τοιαύτης· ὡς μὴ μιᾶναι μή τι τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι οὐδ' εἰ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἄν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, [1] ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὑτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μεταγεγραμμένα εὑρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο, κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυγκολλήσῃς, καὶ περιβαλλόμενος περινοστῇς; [2] πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγινώσκεις ἀεί. τῶν δὲ ἀναγινωσκομένων οἶσθα οὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις, κινῶν τὰ ὦτα. ὡς εἴγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἤρ-

sentiarum apertè dicam) noluissent unquam, sat scio, accedere: sed te non lauro, verùm myrto, aut malvæ foliis cæsum, ab hujusmodi rebus amovissent, ne aut Olmeum, aut Hippocrenen inquinares: quorum aquam, vel à gregibus sitientibus, vel puris pastorum oribus potari convenit. Quanquam autem es valdè impudens, & in rebus hujusmodi fortis: non tamen ausis affirmare bonis literis te fuisse imbutum: aut operam dedisse unquam ut libros propiùs familiares tibi redderes: aut hunc præceptorem, aut hunc condiscipulum habuisse. Et nunc illa omnia hoc uno te consequuturum speras, si multos libros congesseris. Si hoc es animo, age conquire quæcunque Demosthenes orator propria manu scripsit: quinetiam Thucydidis historiam, quæ ab eodem Demosthene octies præclarè exscripta reperta est. Iam ut tot possideas libros quot Sylla in Italiam Athenis advexit, quid inde plus ad eruditionem habeas, quanvis his suppositis dormias, & affixos circunferas? Sicut enim adagio fertur, Simia est simia, etiamsi aurea gerat insignia. Librum verò semper quidem habes & legis, nihilque intelligis eorum quæ legis: sed velut asinus micans auribus lyram auscultas. Quòd si librorum copia doctum redderet eum qui comparasset, magni profecto pretii res esset, vobisque divitibus tantùm propria: siquidem veluti in foro pauperes nos in auctione superantibus, mercari liceret. Et quis cum mercatoribus, & bibliopolis qui tot libros habent

&

1 Ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας] Ἢ σὺ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Marcil.
2 Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος] Proverb. *Bourd.*

1 Οἱ δ'

σπ ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχοντι, καὶ πολλῶν; ἀλλ' εἴγε διελείφθην ἐλάττοις, ὄψει μήθ' ὁπόσα σὺ πολὺ σε τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρως μὲ τῷ φωνῇ, ἄπειρε σύ, ἀξυνίτους ἢ τῇ γνώσῃ, οἵους εἰκὸς εἶναι τοὺς μηδὲν πω καλῶν ἐς αὐτῶν καταπεφροντικότας. κρίνει σὺ μοι δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων τριάκοντα ἔχεις. εἰ δ', νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν λάθρα χαίρεις ἔχοντι αὐτοῖς. τίνος ὧν ἀγαθὸς αὐτῇ τοῦτο, εἰ ἐς μὴ τοὺς ἀπλήκτους αὐτοὺς τῶν βιβλίων ἠγῇ πεπαιδεῦσθαι, τοσοῦτα ἐκλελεγμένα παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καί μοι εἰ δοκεῖ, λέγε. μᾶλλον δ' ἐπὶ τοῦτό σοι ἀδωσάτω, ἐπίνδυσιν γάν, ἢ ἀνάνδυσιν εἰπὸς τὸ ἐρωτώμενον. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιθ' τὰς Τιμοθέου αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίου, ἃς ἐπτὰ ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ὁ Κορίνθιος ἐπρίατο, ἆρα λέγε τοῦτο ἐς αὐλεῖν δωσάτω; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ ἔσται κτήματος, οὐκ ἐπιστάμενος χρήσασθαι καὶ τῇ τύχῃ; εὖγε ἀνένδυσας. οὐδὲ γὰρ τὰς Μαρσύου, ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσαιτο ἄν, μὴ μαθών. πόσ' εἴ τις ἔχοι Ἡρακλέους τὸ τόξον κτησαίθ', μὴ Φιλοκτήτης ὤν, ὡς δωσάτω σὺ τείνασθαί τι αὐτὸ ἐς ἐπὶ σκοπὸν τοξεῦσαι, τί σοι ἐς ὕπος δοκεῖ; ἆρ' ἂν ἐπιδείξασθαί τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένδυσας ἐς τοῦτ. κἀν τοῦτο δὲ ἐς ὁ κυβερνᾶν σὸν εἰδῶς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν, ναυῶν καλλίστην ἐλαύνοι τοῖς ἱστίοις, καὶ εἰς κάλλιστα ἐξηρτημένῳ, καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξειργασμένῳ, ὁ δ', ἵππον κτήσαιθ' Μῆδον ἢ Κενταυρείδιον, ἢ καππαδόκην, ἐλαίχιστ' ἂν οἶμαι ἐκπε-

& vendunt, de eruditione certaret? Quos si coarguere velis, videris neque illos tibi eruditione præstare: sed quemadmodum tu, barbarè loqui, & cognitione carere: quales eos esse par est, qui inhonesti & turpis contemplatione nunquam sunt versati. Imò tu duos, tres-ve libros ex ipsis emptos habes: at eos illi noctes dieſque præ manibus habent. Cui bono igitur hos emis, si neque cellulas ipsas librorum doctas evasisse ducis, cùm tot veterum authorum scripta complectantur? Age verò, si videtur respondе mihi, vel potiùs, quoniam illud non potes, annue vel abnue ad interrogata. Siquis tibia canendi artis ignarus haberet Timothei tibias, aut quas Ismenias septem talentis emit Corinthi, an propterea tibia canere posset? an potiùs hujus rei, qua nescit ex arte uti, nullus ei erit usus? Rectè quidem abnuisti. Neque enim si Marsyæ vel Olympi tibias possideret, iis caneret non edoctus. Quid? siquis Herculis arcus habeat, nec sit Philoctetes, ut eos intendere possit, & in scopum jaculari, quid tibi videtur iste? num qui dignum sagittario edat opus? Hoc quoque abnuisti. Eodem pacto & qui navim gubernare non novit, neque qui in equitatione se exercuit: ille si navim pulcherrimam, & adversus ventorum & procellarum impetus munitissimam accepit: hic verò Medicum equum, vel centauro satum, vel cappaphorum habet, uterque ut puto arguere-

tur,

1 Ὁ δ' ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ Κενταυρείδιον ἢ Καππαδόκην] Per equum Centauridem intelligit credo Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium Thessaliæ montem & loca vicina habitabant. Cappophorum vero

πρ⊙, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρήσιμόν ἐκπτέρφ. ἐπιδύεις ⊂ τοῦτ; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίδυσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτ⊙ ὢν, ἀνοῖτο πολλὰ βιβλία, ἢ σπάραξας ἔτ⊙ εἰς ἀπαιδευσίαν ἑαυτὸν ἐκφέροι; τί ὠφελεῖ ⊂ τοῦτο ἐπιδύειν. ἐλεγχος γὰρ οἷμαι σαφὴς ἔτ⊙, καὶ ⸗ ὁρῶντων ἔνιοι δῆθεν τὸ σοχερὲς τοῦτον ἐπιφθέγξονται, τί κυνὶ ⊂ βαλανείῳ; [1] Καὶ ἐχθές τις ἐκ τῶν πολλῶν τῶν Ἀσίᾳ πλούσι⊙ ἀνὴρ, οὐ συμφορᾷ τὰς κνήμας ἀποπεπτωκὼς ἀμφοτέρας τοὺς πόδας, λὸ κρύος οἷμαι λαπαπτώσας. ἐπειδή ποτε ἀφ' ἑαυτοῦ ἐδιπορήσας, ξυσίᾳ αὐτῷ, ὅτ⊙ τοίνυν τοῦτο μ̄ ἐλεεινὸν ἐπιπόνθῃ, καὶ ⸗ θεραπεύων τὴν δυσχέρειαν, ξυλίνους πόδας πεποίηκ⊙. καὶ τούτοις ὑποδήμα⊙, ἐβάδιζεν, ἐπισηεζόμεν⊙ ἅμα τοῖς οἰκέταις. εἰκὸς ⸗ γελοῖον ἐποίει. κρηπῖδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεοτμήτους ἀεὶ, καὶ τὴν πλείστην πεφιμοτίαν ἐν τούτοις εἶχεν, ὡς καλλίσταις ὑποδήμασι κεκοσμημένοις εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. ἀ τοίνυν ἐν ⊂ σὺ ποιεῖς, χαλκοῦν μ̄ ἔχων, καὶ συνίλου τὴν χνάμιλλον, ἀντάμυν⊙ ἢ χρυσᾶς ἐμβάδας, οἷς μάλις ἂν τις ⊂ ἀρίστους ἐμπεφατνήσειεν; ἐπεὶ ἢ σὺ τοῖς ἄλλοις ⊂ Ὅμηρον ἐπῄνεσα πολλάκις, ἀπαγγείλω σοί τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆξα ἐκ ἰλιάδ⊙ ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μ̄ ἄλλα μὴ ἐξεύρῃς εἶναι. ἐδὲν γὰρ αὐτῶν ἐμοὶ σοί. πεποίηται δέ τις αὐτὴν δημηγορῶν, παχύλοι⊙ ἄνθρωπ⊙, ἀμφοτερ⊙ τὸ σῶμα, καὶ λελωβημέν⊙. σκῆπτρον τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος, εἰλήφει τὴν Ἀχιλλέως παρ⊙, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρήσιμόν ἐκπτέρφ. ἐπιδύεις ⊂ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίδυσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτ⊙ ὢν, ἀνοῖτο πολλὰ βιβλία, ἢ σπάραξας ἔτ⊙ εἰς ἀπαιδευσίαν ἑαυτὸν ἐκφέροι; τί ὠφελεῖ ⊂ τοῦτο ἐπιδύειν. ἐλεγχος γὰρ οἷμαι σαφὴς ἔτ⊙, καὶ ⸗ ὁρῶντων ἔνιοι δῆθεν τὸ σοχερὲς τοῦτον ἐπιφθέγξονται, τί κυνὶ ⊂ βαλανείῳ; [1] Καὶ ἐχθές τις ἐκ τῶν πολλῶν τῶν Ἀσίᾳ πλούσι⊙ ἀνὴρ, οὐ συμφορᾷ τὰς κνήμας ἀποπεπτωκὼς ἀμφοτέρας τοὺς πόδας, λὸ κρύος οἷμαι λαπαπτώσας. ἐπειδή ποτε ἀφ' ἑαυτοῦ ἐδιπορήσας, ξυσίᾳ αὐτῷ, ὅτ⊙ τοίνυν τοῦτο μ̄ ἐλεεινὸν ἐπιπόνθῃ, καὶ ⸗ θεραπεύων τὴν δυσχέρειαν, ξυλίνους πόδας πεποίηκ⊙. καὶ τούτοις ὑποδήμα⊙, ἐβάδιζεν, ἐπισηεζόμεν⊙ ἅμα τοῖς οἰκέταις. εἰκὸς ⸗ γελοῖον ἐποίει. κρηπῖδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεοτμήτους ἀεὶ, καὶ τὴν πλείστην πεφιμοτίαν ἐν τούτοις εἶχεν, ὡς καλλίσταις ὑποδήμασι κεκοσμημένοις εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. ἀ τοίνυν ἐν ⊂ σὺ ποιεῖς, χαλκοῦν μ̄ ἔχων, καὶ συνίλου τὴν χνάμιλλον, ἀντάμυν⊙ ἢ χρυσᾶς ἐμβάδας, οἷς μάλις ἂν τις ⊂ ἀρίστους ἐμπεφατνήσειεν; ἐπεὶ ἢ σὺ τοῖς ἄλλοις ⊂ Ὅμηρον ἐπῄνεσα πολλάκις, ἀπαγγείλω σοί τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆξα ἐκ ἰλιάδ⊙ ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μ̄ ἄλλα μὴ ἐξεύρῃς εἶναι. ἐδὲν γὰρ αὐτῶν ἐμοὶ σοί. πεποίηται δέ τις αὐτὴν δημηγορῶν, παχύλοι⊙ ἄνθρωπ⊙, ἀμφοτερ⊙ τὸ σῶμα, καὶ λελωβημέν⊙. σκῆπτρον τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος, εἰλήφει τὴν Ἀχιλλέως παρ⊙,

tur, utroque uti nescius. Hoc-ne annuis? Crede obsecro, & hoc annue. Siquis quemadmodum tu indoctus, multos libros emat, nonne scommata in inscitiam suam profert? Quid? te piget hoc annuere? Nam clarum utique est hoc argumentum, quique hoc ita fieri cernunt, vulgatum illud protinus inclamant. Quid cani cum balneo? Fuit non ita multò antè in Asia vir opulentus, cui ex calamitoso casu truncati sunt ambo pedes, frigore ut puto, putrefacti, quum aliquando per nivem fortè iter feciſſet. Ille igitur miserabilem hanc fortunam perpessus, ut infœlicitatem solaretur, ligneos pedes comparaverat, quibus subligatis, simul innixus famulis, incedebat. Ridiculum etiam hoc faciebat, quòd pulcherrimas crepidas semper novas emebat, plurimamque in hoc ponebat operam, ut speciosissimis calceis sua ligna, pedes nimirum ornarentur. Annon hæc facis tu quoque qui cùm mente sis clauda & [1] ficulna, emis tamen auratos soccos, quibus ægrè inambularet, etiam qui integris est pedibus? Quoniam autem inter alios codices Homerum sæpius emisti, legat tibi aliquis secundum librum Iliados: nec alia perpendas: eorum enim nihil ad te præter quàm qui hìc introducitur concionem habens, homo vehementer ridiculus, torto mutiloque corpore. Ergo si Thersites ille hujusmodi, Achillis arma sumeret, putasne pro-

vero intelligit, cui insuta erat nota K: talis Aristophanes Κοπαΐας vocabat in Nebulis, ad quem locum vide Scholiastem. *Palm.*

1 Καὶ ἐχθές τις ἐκ τῶν πολλῶν] Καὶ τις ἐχθές τις ἐκ τῶν πολλῶν. Marcil.

a *Ficulnus*] Proverbium est de quo Erasm. Adag. Ficulnus. *Cogn.*

πολλὰ, οἷά ὅπ αὐτὸς ἀρίστατο ἐν πολὺς ἄμμι, καὶ ἰχνυσὶ ἀν ἡμῖν, καὶ ὑπερπηδήσεται μὲ τ πολεμὸν, ἐπιβολάσῃ ἢ αὐτῦ τὸ ῥῆθρον τῦ φόνυ τ Φρυγῶν, λοιπινῆ ἢ τ Ἕκτορα, καὶ ὡς αὐτῦ, τ Λυκάονα, ἐ τ Ἀστεροπαῖον, μηδὲ φέρειν ἐπὶ τ ὦμον τὺ μελίαν δυνάμενος; εἶτ ἂν ἔπειτα. ἀλλὰ ἐ χαλεῦσι ἂν ὁπλισάμενοι, χωλεύειν ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ τὸ μὲν πολεμίσθαι ὑπὸ ἔ βάρυς, καὶ ὑπὸ τῦ κράνυ, ὁπόταν ἀναιδύσηται, δεικνὺς τὺς ὀφθαλμῶπας ἱππίνυς αὐτῦ ὀφθαλμῦς, καὶ τ λόφον ἐπαίρων τῦ ἔ μεγαφρόνως κυρτυμένυ, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπινεύοντας. καὶ ὅλως, αἰχμῶν ἀμφοτέρυς, καὶ τ δημιεργὸν αὐτῶν, καὶ τ διαστόλυ. τὸ αὐτὸ δὴ ἐ σὺ πάσχεις, οὐχ ὁρᾷς, ὁπόταν τὸ μ βιβλίον, ὃ τῇ χαιρὲ ἔχῃς παίγνιον, πορφυρᾶν μ ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσᾶν ἢ τ ὀμφαλόν. ἀναγινώσκοντες ἢ αὐτὸ βαρβαρίζειν, ἐ παλαιφάτοις, καὶ διεστραμμένοις. τὸ μὲν τ πεπαιδευμένων, καταγελάσεται. τὸ ἢ τ ξυνόντων σοι γελάσεται, ἐπαινέσεται. οἱ ἐ αὐτοὶ οὗτος ἀλλήλυς ἐπιτρέφονται, γελῶσι τὰ πολλά. θέλω δέ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τὸνομα, τ ἐπ᾽ ἐμοῦ ἀφικομένυ εἰς τὴν Ταραντίδα, ἐπεθύμησε νικῆσαι πύθια. τὰ μὲν ἂν τ γυμνῆς ἀγωνίας, αὐτὸς ἐδικῆ αὐτῷ ἀδυνάτῳ εἶναι, μήτε ὡς ἔχων, μήτε πρὸς ἀκύτητα τῦ περφυκότος. χιλίας ἢ καὶ φάσι, ῥαδίως περιστῆναι ἐπείθη ὑπὸ τ καλαφρόνων ἀνθρώπων, ὡς εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἐπαινούντων, ἐ βοώντων, ὁπότε ἐ τὸ σμικρότατον εἰπεῖνες ἀναπρήσειε. ἦκεν ἂν εἰς τὺς Δελφύς, τά τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ ἐ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιουμένυς, καὶ στέφανον propterea formoſum protinus, fortemque futurum, qui & fluvium tranſiliat, & alveum turbet cæde Phrygum: poſtea interficiat Hectorem, & ante ipſum Lycaonem, & Aſteropæum, cùm ne haſtam quidem humeris ſuſtinere queat? Negabis opinor, & irridebitur ille ſub clypeo claudicans, atque in faciem præ pondere procumbens, & ſub galea, quum ſuſpicit, oſtendens ſuos illos ſtrabos oculos, & loricam gibbo dorſi attollens, laxaſque ocreas gerens: denique utrumque dedecore afficiens, eorum armorum & opificem, & dominum. Non vides idem accidere tibi, quum præ manibus habes librum pulcherrimum, cujus aluta eſt purpurea, & aureus umbilicus: eumque barbara voce legis, deformas, & diſtorques: unde viris eruditis riſum moves: & tamen te laudant aſſentatores, qui tecum verſari ſolent, quanquam averſa facie ſe invicem intuentes plerunque rident. Cæterùm quiddam tibi narrare velim quod in Pythiis factum eſt. Tarentinum quendam, nomine Euangelum, apud Tarentinos non obſcuro loco natum, Pythia vincendi invaſit cupido. Is cùm certamen quod nudi ineunt, ſuarum non eſſe virium ſtatim judicaſſet, quippe qui neque robore, neque velocitate eſſet præditus: perſuaſione ſceleſtorum illorum hominum, quos familiares habebat, laudantes, & ad exiliſſimum quemque cantus ſtrepitum applaudentes, adductus eſt, ut crederet ſe cithara & cantu facilè victoriam adepturum. Itaque venit Delphos, præter cætera ornamenta, etiam veſte auro intertexta, & corona pulcherrima aureis

διάφυης χρυσῆς ἡλίλιτο, ὡς ἀντὶ
κορυφῆς τ διάφυης, σμαραγδος εἶναι
ἐσαμιλλᾶτις τῷ κορυφῇ. τὴν μὲν γὰ
κιθάραν αὐτὴν ὑπερφυές τι χρῆ-
μα, εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν,
χρυσοῦ μὲ ὅλην ἀκριβοῦς πᾶσαν, σφρη-
γῖσι δ, καὶ λίθοις ποικίλοις ἠσκημένην. μεσῶν μὲν ἦν, Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως ἐπιβρύ-
μιον. ἆθλον μέγα τοῖς ἀρίστοις. ἐπεὶ δ' ὧν ποτε ἐς ἦκεν ἡ τῶν ἀγώνων
ἡμέρα, τρεῖς μὲ ἦσαν, ἔλαχε δ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἆδειν. καὶ μὴν
Θέαντις τ ἠθικὸν ὁ φαύλως ἀγωνι-
σάμενος, εἰσέρχεται ὧν ὅλος τεθε-
λημπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
σμαραγδίοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑα-
κίνθοις. καὶ ἡ πορφύρα δ ἐνέπρε-
πε τ ἐσθῆτος, ἣ μεσῷ τῷ χρυσοῦ διεφαίνετο. τότοις ἅπασι ὡσεικ-
τηλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστὰς
ἐλπίδας ἐμπλήσας τὰς θεάσεις, ἐπει-
δή ποτε ἐς ᾠδην, καὶ κιθαρίσιν πάν-
τως ἤδη, ἀναπρόπτου μὲ ἀνάρμοστόν
τι, καὶ ἀσυμπάκτως. ἀπρεπῆ γοῦν δ
τῆς ἅμα χορδῆς, σφοδρότερον δ
δέοντος ἐμπεσοῦσι τῇ κιθάρᾳ. ἄδειν
δ ἄρχεται ἀπίμοιόν τι, καὶ λεπτόν,
ὥστε γέλωτα μὲ πάντων ἡμῖν δ
θεατῶν. τὰς ἀθλοθέτας δ ἀναπαστή-
σαντας ἐπὶ τὴ τύλμῃ, μαστιγώσαντας
αὐτὸν, ἐκβαλεῖν δ θεάτρου. ὑπερῆ
δ γέλοιόν τος ἄφθη, δακρύων ὁ
χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τ μαστι-
γοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τ
σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθημαγμέ-
νος ἐκ τ μαστίγων, καὶ συλλέγων
χαμόθεν τ κιθάρας τοὺς σφηκίσκους.
ἐξεπεπώκεισαν γὰρ, κἀκείνης ξυμ-
μαστιγωμένης αὐτῷ. μικρὸν δ ἐπι-
σχὼν μετ' αὐτὸν, Εὔμηλος τις ἠλεῖος
εἰσέρχεται, κιθάραν μὲ πελασᾶν ἔχων,
ξυλίνης δ κόλοπας ἐπικεκλῶσαν,
ἐσθῆτα δ, καὶ μίτρα σὺν τῷ στεφάνῳ

reis lauri foliis plexa, insignis, cui loco baccarum lauri inserti erant magnitudine illis pares smaragdi. Cithara quoque mirum in modum pulchra & magnifica, tota ex purissimo auro conflata, annulis & gemmis variis exornata, atque inter ea Musarum, Apollinis, & Orphei imagines insculptæ, magnæ spectatoribus erant admirationi. Cùm itaque venisset certaminis dies, tres fuerunt certaturi, obtigitque sors Euangelo ut secundus caneret. Ille post Thespin Thebanum qui non malè suas partes egerat, ingreditur auro, smaragdis, beryllis, & hyacinthis totus circunfulgens, ipsaque purpura quæ inter aurum interlucebat, vesti decus addebat. Quibus cùm jam theatrum obstupefecisset, & incredibili quadam spe spectatores replessent, cùm omnino jam & citharam pulsare, & occinere esset necesse, præludit inconcinnum quiddam, & incompositum. Tum gravius quàm par erat increpata cithara, tres simul fides rumpit, & ineptum tenuemque cantum incipit: ita ut spectatoribus universis ortus sit risus, & ludorum præfecti, hominis temeritate offensi, eum loris cæsum è theatro ejecerint. Hic verò jucundissimum erat spectaculum, aureus ille Euangelus, cùm à lictoribus per mediam scenam traheretur, lachrymans, crura plagis cruentus, humi collapsos interim dum unà cum ipso vapulat, colligens citharæ annulos. Post hunc exiguo spatio temporis interjecto, prodit Eumelus quidam Eleus, pervetustam habens citharam, cujus verticilla erant lignea, & vestem cum serto vix decem drachmis æstimandam.

At

δίκης δραχμῶν ἀξίαν. ἀλλ' ὅτός γε ἅπας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσειε κ' τὸν νόμον τ' τέχνης, ὁπηνίκ', καὶ ἀνεκρούσατο, κ' ὁ Εὐαγγέλιος καταγέλα, μόνῳ ἐπιπεπδυσμένῳ τὴν κιθάραν, καὶ παῖς σφριγῶσιν ἐπείναις. κ' ἐπεὶ γε λέγεται ὧδε αὐτὸν, ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῆν ἀπέφλου ἔφικεσαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δ' ὁ πένης; τῷ δελφικῷ. πωλῶ τοῦτό γε μόνον ὄντος τ' σκώληξ, ἐπὶ μιᾷ ἐλεεμένῳ ἐπὶ τῇ ὕπῃ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισεμένῳ ὑπὸ πάντων ἀφ' τῷ ἀπεχθῆ σε ταύτῃ, καὶ ἀπεπλῷ τρυφῷ. ἆρ' πόθεν δή σοι ὁ Εὐάγγελος ὅτος, περ' ὅσον σαίνει ἀεὶ ὀλίγον μέλᾳ δ' γάλωθος τ' θεατῶν. οὐκ ἄνωθεν σ' ἂν ῥήσιδ', κ' λέσβιον μῦθόν τινα διηγήσασθαί σοι, πάλαι ῥηθέμενον. ὅπ τ' Ὀρφία διασπάσασθαι αἱ Θρᾷτται, φασὶ τῷ κεφαλῷ αὐτὸν σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τ' Ἕβρον ἐμπεσόντα, ἐμβληθῆναι εἰς τ' μέλανα πόντον, κ' ἐπαλθεῖν γε τῷ κεφαλῷ τῇ λύρᾳ, τῷ μὲν, ᾄδοντα θρηνῶν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ ὡς λόγος, τῷ λύρᾳ δ' αὖτε τὰς πεπλεγμένας, τ' αἰόλων ἐμπεπ(ότων πνεῦσιν ἐχθῆναι τῇ Λέσβῳ. κἀκείνους ἀπολαμβάνω, τῷ μὲν κεφαλῷ κατὰ πᾶν ψαῦσαι, ἵνα τῷ νῦν τὸ βακχεῖον αὐτοῖς ἐστι. τῷ λύρᾳ δ', ἀναθῆναι εἰς δ' Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν, καὶ ἐπὶ πολύ γε σώζεσθ' αὐτῶν. χρόνῳ δ' ὕστερον Νέανθον τ' δ' Πιττακὸ δ' τυράννου παῖδα ὑπὲρ τ' λύρας πυθομένου, ὡς σκιλῇ μὲν τ' θηρία, κ' φυτὰ, καὶ λίθους, ἡμιλῴδει δ' τ' μὲν τῷ δ' Ὀρφέως συμφορᾶς, μηδενὸς ἀπολαμβάνω, ὧδε ἔρωτα δ' κτήματος ἐμπεσεῖν. καὶ ἀφροθέντα τ' ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, At ille cùm eruditè cecinisset, & ritè sicut ars postulat citharam pulsasset, victor proclamabatur, & Euangelum irridebat, qui nequicquam cithara, aureisque annulis sese ostentasset. Eumque sic allocutum esse aiunt. Tu quidem Euangele aurea lauro es redimitus, quia es dives, ego Delphica, quia pauper. Verùm hoc commodi tibi tuus ornatus peperit, quòd neminem tui misereat, quòd victus abis: sed amplius oderint omnes ob ineptas hasce, superfluasque delicias. Quadrat in te hic Euangelus, quatenus ne tu quidem spectatorum cachinnos curas. Arbitror autem intempestivum non esse, ut veterem quandam fabulam Lesbiam tibi narrem. Quando [1] Trissæ mulieres Orpheum dilaniarunt, aiunt caput ejus in Hebrum cum lyra dejectum, rejectum fuisse in nigrum pontum, caputque lyræ innatasse, illoque lugubre carmen in Orpheum canente, hanc ventis chordas increpantibus succinisse, & sic canendo ad Lesbum devenisse: Lesbios autem fluctibus ereptum caput sepulchro mandasse, ubi nunc est ipsis Bacchi templum: lyram autem in Apollinis templo suspendisse, eamque diutissimè asservasse: donec tandem Neanthus Pittaci tyranni filius, cùm hæc de lyra audisset, eam & feras, & plantas, & saxa demulsisse: imò etiam post Orphei calamitatem nemine pulsante modulatam fuisse, in amorem hanc habendi incidit, & sacerdoti magna pecuniæ vi corrupto persua-

1 *Trissæ mulieres*] Thraciæ, quas depingit Ovid. 11. Metam. *Orph.*

πεῖσαι ὑποθέσθαι ἑτέρῳ ἀμείνω λύρᾳ, δόξαι αὐτῷ τῷ Ὀρφεῖ. λαβοῦσα ἡ, μεθ' ἡμέρᾳ μὲν οὐ τῇ πόλει χρῆσθαι, σὺν ἀσφαλεῖ οἴεσθαι εἶναι. νυκτὸς ἡ ὑπὸ κέλητι ἔρχεται, μόνον σκεδασθῆναι εἰς τὸ προάστιον. κἀκεῖ σκιερόν τι μέλος κρούειν, καὶ συναγείρειν τοὺς κύνας, ἅπαντας, καὶ ἅμα σὺν πολλοῖς νεανίσκοις, ἐλπίζουσα μέλη τινὰ θαυμάσεσθαι ὑπ' αὐτῶν τῶν λύρᾳ, ὑφ' ὧν πάντας κατηγμένους, καὶ κηλήσειν, καὶ μαλάξειν ἕκαστον, κληρονομήσουσα τὸν Ὀρφέως μουσικῆς, ἅτε δὴ ξυνελθόντας τοὺς κυνας πρὸς τὸ ἦχος, πολλοὺς ὄντας αὐτοῦ δὴ, διασπάσαι αὐτόν. ὡς τοῦτο γὰρ ἔμοιγε τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μάτην ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κυνας, ἅπαντας ἐσαφίσασθαι ἄφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη, καὶ ἡ ᾠδή. ἃ μόνα ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ πρὸς τὸ μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δ', ἄλλως κτῆμα ἦν, οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων. καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπου ἐκεῖ ἡμῖν αὐτὸς ἐληλύθατε τις, καὶ ἴσως οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον ἐκ πωλεῖ, πεντακοσίων ὄντος, τελέσας χιλίαν δραχμῶν ἐπρίατο. ἤλπιζε γὰρ οἶμαι κἀκεῖνος εἰ τῶν νυκτῶν ὑπὸ σκέψει τῷ λύχνῳ ἀναγνώσεσθαι, αὐτίκα μάλα ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου σοφὸς ὅλος ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ ἐκείνου γράμματι. χθὲς γ', καὶ αὐτὸς, ἄλλος τις τῆς Πρωτέως ἐκ κυνικῆς βακτηρίας, ἣν κατεθέμην, ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου κρείττονος ἐκείνου ἐπριάτο. καὶ ἴσχυρὸν τὸ κειμήλιον τοῦτο, καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάτου ἐκ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστᾶ ἐκ Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τὰ ἴσπιδος τοῦ πλοκάμου. αὐτὸς γὰρ ὁ ἐκ Μεμφίτου τὰ ἴσπιδος τοῦ πλοκάμου. αὐτὸς γὰρ ὁ ἐκ Μεμφίτου τὰ ἴσπιδος τοῦ πλοκάμου διαστὰς, καὶ αὐτὸν σὲ, τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἐκ βδελυρίᾳ, ὑπὸ

suasit, ut Orphei lyram, altera simili suppositâ, ipsi daret. Qua accepta putavit ille sibi non esse tutum in urbe interdiu uti: sed in sinu occultando per noctem ad suburbium sibi soli progrediendum. Quò cùm venisset, lyram pulsare cœpit, ac chordas perturbat stolidus ille, artisque imperitus juvenis, qui sperabat fore, ut divinum aliquod carmen percussæ fides redderent, quo cunctos recrearet, & demulceret, & hoc nomine fieret beatus, quòd Orphei musices esset hæres: donec ad strepitum congregati canes, qui ibi erant multi, ipsum discerpserunt: ita ut solis ad se canibus convocatis, hoc saltem cum Orpheo commune habuerit. Quo eventu manifestissimè ostensum est, non esse lyram quæ demulcet, sed artem & carmen: quæ sola eximia à matre collata habebat Orpheus: lyra nihil quibusvis barbitis obtinente præstantius. Quorsum verò Orpheum & Neanthum tibi propono? cùm & nostra ætate quidam fuerit, & ut puto adhuc sit, qui Epicteti Stoici lychnum fictilem ter mille drachmis emit: scilicet futurum sperans, ut si noctu ad istam lucernam legeret, ilico Epicteti sapientia in somnis ad se veniret, similisque admirando illi seni evaderet. Sed nuperrime: quidam alius Protei cynici baculum, quo depositò, in ignem insiliit, talento emit. Quod pretiosissimum habet monumentum, ostentatque non secus ac Tegeatæ apri Calydonii tergus, & Thebani Geryonis ossa, & Memphitæ Isidis capillos. At ille admirandi hujus & spurcitate superavit. Vides

boni possessor, te ipsum insciti, quàm

ραγῴδίαν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως ἀφίκετο, βακτηρίας εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς διόμβῳ; λέγεται γὰρ ὁ Διονύσιος τραγῳδίαν ποιῆσαι φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν εἰς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, ὡ δυσμάρμορον κατὰ γῆν τὸ γέλωτα. ἔθος τινὶν πυξόμβῳ ὡς ἐχιλάτην, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ὠκεῖν ἔχαφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτενεῖ μβῳ αὐτό, ὥστε ἐνθος ἔσαξ, καὶ κάτοχος ὢν ἔ πυξίῳ. ἀλλ' ὅμως ὁ αὐτὸς ὁποίῳ μᾶλλον γελοιότερα ἔχαφεν, οἷον καινὸν τὸ δωρικὴν, ἦκεν ἡ Διονυσία γυνή. καὶ πάλιν, οἴμοι, γυναῖκα χρησίμων ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ ἔ πυξίου. καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσι οἱ μωροὶ βροτῶν. τοῦτο μόνον ὡσὲ σὲ μᾶλλον δύσχρως ἂν ἐρυθρὸν εἴη, ἢ τῇ Διονυσίῳ, καὶ λέγ τοῦτο χρυσοῦσαι αὐτῷ ἴδῃ ἐκεῖνο τὸ πυξίον. πῶς γὰρ ἐλπίδα ἔ αὐτὸς ἴσχειν εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀντιλίτπεις ἀεί, καὶ λιθοκολλᾶς, καὶ σεσηπότας, καὶ ἀλείφεις τὸ κέρας, καὶ τὴ κέδρῳ, καὶ διφθέραις σφεδόνας, καὶ ὀμφαλοὺς ὑπτίους, ὡς δὴ τὰ πλούσιον αὐτῶν; πάνυ γὰρ ἂν βελτίων γένοιο λέγ τὸν ἀνδρὸ, ὃς τοιαῦτα μὲ φρένων. μᾶλλον γ' ἢ ἰχθύων ἀφανέστερος εἶ. βιοῖς γ', ὡς ἀσ' εἰπεῖν καλόν. μῖσος γ' ἄχρι ἂν φασι πάντα ἴσχις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ὡς εἰ τοιούτως ἀπειργάζεσθαι τὰ βιβλία, φυγῇ φθαρτέον ἂν ἦν ὅτι προῤῥωζόντων ἀπ' αὐτῶν. δυοῖν γ' ὄντοιν, ἅτ' ἂν ἔ πολλῶν τις κτήσαιτο, λέγειν τὰ δωρικὰ, καὶ ἐξάπτειν τὰ Διονῦσι, ζήλῳ τ' ἀρέ-

quàm miſero loco ſint res tuæ, cùm tuo capiti fuſte revera ſit opus? Dicitur etiam [1] Dionyſius ineptam & ridiculam tragœdiam feciſſe, ob quam quòd riſum continere non poſſet Philoxenus, ſæpe in latomias eſt conjectus. Sed Dionyſius cùm ſe derideri comperiſſet, Æſchyli pugilares in quibus ſua poëmata ſcribebat, magno ſtudio comparavit, cùm putaret fore ut ex his pugilaribus numine afflaretur, & furore poëtico corriperetur. Attamen in his longè abſurdiora ſcripſit, quale Doricum illud: ἦκεν ἡ Διονυσία γυνή: Item illud οἴμοι γυναῖκα χρησίμων ἀπώλεσα. Nam hoc quoque ex pugilaribus eſt ſumptum. Et hoc αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσι οἱ μωροὶ βροτῶν. Quod in te rectiùs quàm in Dionyſium quadraverit: & propterea illas ejus pugilares inaurare debebas. Nam qua ſpe fretus libros ſemper volvis, coagmentas, ſpolias, croco illinis: & cedro, pellibus amicis, umbilicos indis, ac ſi fructum aliquem inde ſis perceptu rus? Scilicet his emptis factus es melior, quippe qui ſic loqueris, ac potiùs qui piſcibus magis es mutus. Sic autem vivis, ut ne dictu quidem ſit honeſtum: tuaque obſcœnitas, ut aiunt, atrox omnium odium tibi peperit. Quòd ſi librorum hæc eſſet culpa, quàm maximè procul ab iis erat fugiendum. Duo autem cùm ſint quæ à veteribus ſcriptoribus petas, bene dicendi & agendi facultatem, æmulatione optimorum,

1 *Dionyſius*] Meminit Cic. ad Attic. lib. 9. unde proverbium factum eſt: Διονύσιος ὁ Κορίνθιος. Cogn.

2 Καὶ ἀντιλίτπεις] Hæc omnia Perſ. ejuſque Interpretes ad Sat. 3. *Bourd.*

3 Τῶν ἰχθύων φανότερος] Proverb. *Idem.*

σιν, καὶ φυγὴ τῶν χειρόνων, ὅπως μήτε ἐκεῖνα, μήτε ταῦτα φαίνηταί τις παρ' αὐτῶν ὠφελήμενος, τί ἄλλο, ἢ τοῖς μυσὶ λιμοτελοῦς οἴκησις, καὶ ταλαιπωρίας ὡς ἀμελῶσι τοῖς οἰκέταις; πῶς δ' ἂ κἀκεῖνο αἰσχρόν, εἴ τις σὺ τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν, ἀεί δέ τι πάντως ἔχεις, ἤτοι ῥῆτορος, ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δ' ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς, πρὸς ὅ τι ποτ' ἐστὶ τοῦτ' ἐγνωκὼς. εἶτα ὡς φιλεῖ τὸ τοιαῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν εἰς μῆκος λόγων, ὁ μὲν, ἐπαινοῦντος, ἢ αἰτιωμένου τὴν ἐγκειμένην. σὺ δ' ἀπορῶν, καὶ μηδὲν ἔχων εἰπεῖν, ἐκ εὐξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν καὶ σωσαῖ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης, ἀφεῖρον τὸ βιβλίον; Δημήτριος δ' ὁ κυνικὸς ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα βιβλίον κεκτημένον ἀναγνώσκοντα, τὰς Βάκχας οἴεται Εὐριπίδου, καὶ τὸ ἄγγελον ὃ ἦν τὸ ἀπηγγελμένον τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀσπάσας, διέστασεν αὐτὸ, εἰπὼν, ἄμεινόν ἐστι τῷ Πενθεῖ ἅπαξ διαρραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. Ζητῶν δ' ἀεὶ ὅτῳ ἐμισθύτην, ὅπου ἐν τήμερον οὑρεῖν δεδύνημαί τινος ἕνεκα τοῦ ἀπαδὴν τοῦτον ἐπαίδευκας ἐμὲ τοῦ ἀνῶ τῶν βιβλίων. ὠφελείας μὲν, ἢ χρείας τῆς ἀπ' αὐτῶν, ὑφ' ἂν οἰηθείη τις ἐπ' ἐλάχιστόν σε εἰδέναι. ἢ μᾶλλον ἢ φαλακρὸς ἄνθρωπος περίαπτον κτένιον, ἢ κωφὸς αὐλητοῦ, ἢ πυλαωρὸς ἀλεκτρυών, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητοῦ, ἢ πυλακὴν ὁ ἰωνᾶχος, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπης, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν τοιούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχῃ. καὶ βάλε τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι ἐς τὰ μηδὲν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς οὐσίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε κἀμὲ σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὲ σαυτὸν φέρων τοῖς βάρεσι ἐκείνου

rum, & devitatione deteriorum, quando neque illa neque ista hinc videris consequutus, quid aliud quàm muribus exercitationem, tineis habitationem, & famulis, ut pote codices non curantibus, plagas emisti? Quî autem etiam illud non te pudeat, siquis viso tibi præ manibus, ut soles habere, libro, cujusnam sit rhetoris, aut historici, aut poetæ roget: tu verò ex inscriptione doctus, aptè respondeas: deinde, ut fit, dum sermo familiaris progreditur longiùs, ille laudet aliquid, aut accuset scriptorum: tu verò animi pendeas, habeasque nihil quod respondeas? Nonne optes tum ut tibi tellus dehiscat, qui tanquam Bellerophon, librum circunfers? Demetrius Cynicus cum Corinthi conspexisset ineruditum quendam pulcherrimum librum legentem, Bacchas puto Euripidis, ubi nuntius Penthei mala: & Agaves factum nuntiat, arreptum laceravit, Satius est, inquiens, semel à me, quàm à te sæpius lacerari Penthea. Et quanvis apud me assiduò quæsiverim, nondum tamen hodie assequi potui cujus rei gratia tanto studio libros emeris. Nam fructus & usus causa nemo putare queat, qui te vel mediocriter novit. Non certè magis quàm si calvus pectinem emat, aut speculum cæcus, aut tibicinem surdus, aut pellicem spado, aut remum mediterraneus homo, aut aratrum gubernator. Nunquid igitur hac re ostentas opes, omnibusque vis hoc palam facere, etiam in res tibi non utiles, ex immensis divitiis esse quod insumas? Atqui quantum ego qui Syrus sum, exploratum habeo, nisi te locupletis

ἀφῃκῆσις παρτίχαψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, ἐ ἀγρηϊὸν πεπάτηϊς τ βιβλίον. λοιπὸν ὦν δὴ σαυτὸν παρεσκεύακας ὑπὸ τ κολάκων, ὡς ὐ μόνον κωλὸς εἶ, κὴ ἐρύσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, κ ῥήτωρ, κ συγγραφεὺς, οἷος ἀχ ὑπερ, ἀνεῖαζ τὰ βιβλία, ὡς ἀληθῶς τὲς ἐπαίνους αὐτῶν. φασὶ δέ σε ἐ λόγους ἐπιδείκνυζ αὐτὸς ἐπὶ δείπνῳ, καὶείνης χαροπίαν βατεροχνὶ δίκλω δίψαντες, ἐκκεκραχθῆναι, ἢ μὴ πίνειν, ἰὼ μὴ διεῤῥάγαϊ βοῶντες. κὴ γὰ σὺ οἶσθ' ὅπως ῥᾷστος εἶ, τ ῥινὸς ἕλκεζ, κ πεσθῆναι αὐτοῖς ἄπαντα. ὃς ποτε κἀκεῖνο ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὼ ὄψιν, κωλύτροφὸ ὁ ψευδαλέξανδρος, κὴ ψευδοφίλιππος σκεῖνος κιναφδός, κὴ ὁ κ' τὰς πατέρας ἡμῶν ψευδνίρων, κὴ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος πεζευμένων. κὴ τ θαυμασὸν, εἰ τῦτο ἔπαθες, ἀνόητος, ἐ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, κὴ σοφῆς ἐξυπλάζαν, κ μιμέμφου βάδισμα, κ χῆμα, κ βλέμμα, ἐκείνῳ, ᾧ σαυτὸν εἰκάζαν ἐχαίρες, ὅπερ ἐ Πύῤῥιον φασὶ τ περιῳτὼ τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, ὅπως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ ποτὲ ἀφροσύνῃ, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοιοῦται ἰὼ Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ. καίτοι τ τ μυσῶν τῦτο, ἀφ' πάντων τὸ σχῆμα ἰώ. εἶδον γὰ ἐ τὼ Πύῤῥου εἰκόνα. κὴ ὅμως ἐπείκετο ἐκμιμεῖσθαι Ἀλεξάνδρου τὼ μορφώ. ἀλλ' ἕνεκα μὲ δὴ τούτων, ὕστερον μοι εἰς τ Πύῤῥον, ὅτι σε εἴκασα κ τῦτο αὐτῷ. τὸ γ λοιπὸ τῦτο, κ πίνου σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰ ὅτω ὠείκειτο ὁ Πύῤῥος, κὴ παῦσε ὑπὲρ ἑαυτὸν ἐπάτησε, ἤδεις ὅσις ὁ ξυνεπίετο, κ ξυνέπαιχεν αὐτῷ, ἄχρι ὁή τις ἐν Λαρίσσῃ πρεσβύτις ξένη, tis ſenis teſtamento ſubdole inſcripſiſſes, libris jam diu venum datis fame periiſſes. ſupereſt igitur ut libros emas, quò veras reddas tuorum aſſentatorum laudes, à quibus illud perſuaſum eſt, te non modò pulchrùm eſſe & amabilem, ſed etiam ſapientem, oratorem & hiſtoricum nulli ſecundum. Aiunt autem te orationes etiam in convivio recitare, ac illos terreſtrium ranarum inſtar ſitibundos exclamare, nec potare, niſi priùs clamore diſrupti fuerint. Nam neſcio quo pacto facilimè nare traheris, illiſque in omnibus credis: qui etiam illud aliquando credidiſti te regi cuidam aſſimilem eſſe, quemadmodum Pſeudalexander ille, & Pſeudophilippus fullo, & ſuperioribus annis Pſeudonero, & ſiquis alius eorum qui mendacio ſubditi ſunt. Nec mirum te inſulſum, ſtolidumque hominem ſic affectum fuiſſe, & reſupinato corpore proceſſiſſe quum greſſum, habitum & vultum illius imitareris, cum quo te comparare gaudebas: quando aiunt etiam Pyrrhum Epirotam, virum alioqui admirandum, ita ſimili in re ab aſſentatoribus fuiſſe corruptum, ut ſe Alexandro illi ſimilem crederet: quanquam quod ſcelerati iſti faciebant, omnibus erat manifeſtum. Nam & Pyrrhi imaginem vidi: & tamen ad formam Alexandri expreſſa credebatur. Sed hactenus in Pyrrhum fui contumelioſus, quòd te in hoc cum ipſo comparavi. Sed tibi conveniet quod deinceps dicam. Nam Pyrrhus poſtquam ita eſſe in animum induxerat, nemo erat qui non ipſi aſtipularetur & conſentiret, donec vetula quædam Lariſſæa ejus hoſpita, id quod res

αὐτῷ τελευτῆς εἰπεῖσα, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρῳ ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὅμοιός εἴη, πάνυ πιθανομένῳ ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρου ἄξειν αὐτόν. ἡ δέ, πολλοῦ γέλωτος ἐπιχεάσης, Βατραχίωνι ἔφη τῷ μαγείρῳ. καὶ γὰρ ἦν πως ὁ τῆς πόλης Λαρίσσης Βατραχίων ὀνομάζων μείραξ, τῷ Πύρρᾳ ὁμοιῶν. καὶ σὺ δὴ φοῖ τινι μὲ τῶν τοὺς ὀρχηστοὺς συμπότων κιναίδων ἐοικέναι, οὓς ἂν εἴπωμι. ὅπερ δὲ μάλιστα ἐθαυμάζομεν ἂν ὑπὸ σοῦ, τοῦτο ἐγὼ μαθὼν ἔσομαι ἄπιστον, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς εἶδον. ἔχεις ξυνιέναι, εἰ ἀπίθανος ὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ τοῖς πιπαιδυομένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύσει τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί τοῦτο λυπῶ; σοφὸς γὰρ ὁ αἰτῶν τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία ἀπαθῆς, εἰ δὲ μὴ ναθεὶς ἐγὼ μὴ πάλαι κρεῖττον. σοφὸν γὰρ ὡς γοῦν οἴει, τὸν ἐπαινέσαντα, καὶ ἐλπίδας ὑ μικρὰς ἔχεις περὶ σοῦ μεγάλας, εἰ βασιλεὺς μόνοι τοῦτο σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν. εἰ δὲ τοῦτο ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσεται, ὡς ὠνῇ βιβλία, καὶ ξωάγρας πολλὰ, πάντα σὺ βραχὺ παρ' αὐτὸ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. ἀλλ' ὦ κεφαλή, οἷά τοιοῦτον μανδραγόραν κεκαπικέναι αὐτῷ, ὡς τοῦτο μὲ ἀκοῦσαι, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σὺ ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοί ποτοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἵοις, καὶ ἡλίκοις ξυνισθάδαις; οὐκ οἶσθα ὡς ἅπαν, ὃ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ, ὕτω σαφανῆ ἐστιν, ὡς ὃ τυφλοῖς εἶναι, καὶ κωφοῖς γνώριμα. εἰ γὰρ ὃ φθέγξασο μόνον, εἰ γὰρ ὃ λούμενος ἀπόδυσαι, μᾶλλον δὲ μὴ ἀπόδυτη εἰ δυνεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον

erat, prolocuta, veſaniam hominis repreſſit. Ille enim cùm Philippi, Perdiccæ, Alexandri, Caſſandri, aliorumque regum imagines protuliſſet, rogavit cuinam iſtorum ſimilis eſſet, planè ſibi perſuadens fore ut ad Alexandrum veniret. At illa diu cunctata, Patrachioni, inquit, coco. Nam Lariſſæ erat coquus, nomine Batrachio, Pyrrho ſimilis. Quem verò referas ex cinædis qui cum ſaltatoribus conſueſcunt, nolim dicere. At hoc probè ſcio, te omnibus nunc ingenti correptum inſania videri, qui illam imaginem tibi convenire putes. Nihil igitur mirum, ſi cùm ſis adeo ineptus pictor, etiam eruditorum ſimilitudinem referre vis, iis fidem habens qui hoc te nomine laudibus efferunt. Quorſum verò has nugas? cùm cauſa ſit in promptu iſtius tui librorum coacervandorum ſtudii, tametſi, quæ mea eſt tarditas, nunc demum animadverti. Prudenter enim, ut ſaltem putas, hoc excogitaſti, magnamque ſpem concepiſti, ſi rex vir ſapiens, & doctorum in primis amans hæc intellexerit, & audiverit te libros multos emere, & coacervare, fore ut nulla planè in re tibi ſit defuturus. At ô mollicule putas tantum mandragoræ regi offuſum, ut hæc quidem audiat: illud verò neſciat, qualis diurnæ vitæ tuæ ſit ratio, quæ compotationes, cujuſmodi noctes, quibuſcum conſuetudinem habeas? An neſcis aures, oculoſque multos eſſe regibus? Et quæ tu facis adeò ſunt perſpicua, ut & ſurdis & cæcis ſint cognita. Atque utinam ſolummodo loquereris, utinam ad lavandum exuereris: vel potiùs ſi videtur, non exuaris, ſed

Ἢ ἀποδύσασθαί σε, τί οἴει, μὴ οὐχὶ ἕωθεν πάντα σε φθάσαι τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόῤῥητα; εἰπὲ γάρ μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος σοφιστής, καὶ Βάτταλος ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ συβαρίτης, ὃς τὰς θυμηδεῖς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ τριχᾶσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἁπάντα, εἰ τούτων τῶν νεῶν λεοντῇ περιβαλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἱ φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἡρακλέα οἶσθ' αὐτόν; σὺ, εἶτα ἐ χίτρας λημῶντες τυλάκιον. μυελὸς γάρ ἐστι τὸ ἀνδρομαργυρῶσθαι τῷ χρόμῳ, βάδισμα, ἐ βλέμμα, καὶ φωνὴ, ἐ τραχήλου ἐπικλασμῷ, ἐ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε. καὶ ὅλως καὶ τὸν παρόμοιον, ἢ πίνει ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μιᾶς κρύψεως, ἢ ἕνα κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῆ μὲν, τὸ τοιοῦτον σὸν ἂν ἔκρυψε. σὺ δ' οἴει λήσειν σεαυτὸν βιβλίῳ; ἀλλ' ἀδύνατον. ἐφθάσθαι γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψειν τὰ ἄδικα ὑμῶν γνωρίσομεν. τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τοῖς ἀγαθοῖς ἐλπίδας ἐ δεῖ τὸ βιβλιοκολλᾶν δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ ἐ καθ' ἡμέραν βίᾳ λαμβάνειν. σὺ δ' οἷς συνήγορον κτῶ, καὶ μάρτυρας ἕστιαί σοι τὸ Ἀττικὸν, ἐ Καλλίνον τοὺς βιβλιοχάρεις. οὐκ, ἀλλ' ὑμῶν πολὺς ἀνθρώπους ἐπιτρέψουσίν σε, ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ ἐσὸς ἔχοιεν πενίας ξυνελάσαντες, δέον ἐπὶ τῷ σωφρονίσαι ἀποδύσαι μόνον τὸ περιπαιδεῦσθαι τὰ βιβλία τούτων, καὶ σὺν αὐτοῖς, τὸν νεόκλειστον τοῦτον οἶκον. ἀποδύναι δ' ἂν τοῖς ἀνθραποδωκαπήλοις, μέρος

sed famuli duntaxat, si te exuant, quid putas non ilico fore manifesta, quæ tu noctu perpetras nefanda? Hoc quoque mihi responde: si vester ille sophista Battus, & tibicen Batalus, aut cinædus Hemitheon Sybaritha, qui vobis præclaras illas leges condidit, libidine esse insaniendum, corpus depilandum, hæc ferenda, illa facienda, siquis istorum nunc pelle leonina circundatus, clavam tenens ambularet, quid? Herculem-ne spectantibus habitum iri putas? Non, tametsi ollis cæcutiant. Sexcenta enim sunt quæ reclamant: incessus, obtutus, vox, obliqua cervix, ceruſa, mastiche, fucus, quibus vos excolere soletis. Et omnino sicut in proverbio est, Citiùs septem elephantas sub alis absconderis, quàm unum cinædum. Iam cùm leonina pellis hunc non occulat, tu libello contectus speras latere posse? Sed fieri nequit, quin te prodant alia illa vestri indicia. In summa, ignorare te video quòd bonæ famæ spes non est à librorum institoribus petenda: sed à se ipso, & à quotidianæ vitæ modo capienda. Sed tu existimas advocatos & testes probitatis tibi fore Atticum illum, & Callinum librorum scriptores. Ne putes: sed sævos homines qui te perdent, si Dii velint, atque ad extremam paupertatem adigent: quem jam oportuisset ad sanam mentem reversum, cuipiam docto viro horum librorum feciſſe copiam, & simul hac domo nova cessisse: iis etiam apud quos mancipia prostant,

1 Μυελὸς γάρ] Sic in dial. calum. non tem. cred. Sic apud Aristen. Epist. 19. lib. 2. Bourd.

γῶν δὲ πολλῶν τὴν ὠφελησάμην. καὶ γὰρ κἀκεῖνα τοῖς δυσὶ τούτοις διετῶς ἐπιδόσεως, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἥβῃ κραταιῶν, ἀνήν. καὶ τὸ πρᾶγμά σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ ἡδύ. ἀδικοῖτο δ' πάντως ὄντα, ἀφῆς ἄμφω ἀφελεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἴσως χρῆμα συμβολή. [1] ἀξιῶ γάρ σε ἀφιδρύσου τὴν μηδὲν προσηκόντων, τὸν ἕτερον νόσου θεραπεύειν, καὶ τὰς ὑπηρέτιδας ταύτας, [2] οἴκῃ δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκήτων, μείρακύλλιόν τινας τῆς ἰλαδήσων, οἷς μὴ ἀκίνδυνον ἀπολιθῶσιν, ἰὼ μὴ λάθωσιν ἄπαυστα ἐξαγορεύουσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μὴ τὸ πρὶν, οἷα δὲ πρώην αἴσχιστα ἐκ σῦ διηκεῖτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, [3] ἔτι δὲ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγωγε δὲ μάρτυρας ἂν προσκαλοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠνιασάμην, καὶ ὀλίγα πλήγας ἐνέτεινα αὐτῷ, μαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιθ' ὅτι δὲ ἄλλον ἐπικαλίσαιτο μάρτυρα τὸν ὁμοῖον, καὶ ἄλλον, [4] ταυτὰ δὲ λόγοις διηγεμένους. σοὶ δὴ τούτων ὠφελῆ, ταμιεύειν τἀργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἶκοι, καὶ πολὺ μᾶλλον ἀσφάλειαν τούτῳ ποιεῖν δὲ παίχνιον ἔχῃς. ὥστε μὴ γὰρ μηκέτι ἐρωτᾷς, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; ὃ δὲ γὰρ νῦν ἅπαξ πεισθεὶς ἂν, στάντ, partem saltem multorum debitorum reddidisse. Etenim his duobus præcipuè dedisti operam, ut caros libros possideres, & adolescentes validos ac robustos mercareris. Atque hæc omni studio aucuparis: quanquam fieri non potest, ut qui pauper est, utrique præstando par sit. Proinde considera quam sit res sacra consilium. Æquum enim judico, ut missis iis quæ nihil ad te pertinent, alterum morbum cures: & pro ministris illis, sic tamen ut ne emptione res domesticæ deficiant, ingenuos aliquos adhibeas, quibus neque tutum sit, si abs te digrediantur, nisi hoc pretio redimas, ut omnia proferant, quæ vos inter comessandum designatis. Qualia nuper pusio tuus obscœnissima de te mane domo digressus narrabat, etiam signa ostendens sceleris. Ego verò testes facio, quotquot tum aderant, quàm ægrè tulerim, ac fere plagas illi inflixerim, tui causâ iratus: maximè quum unum atque alterum rerum similium testem adduceret, qui eadem verbis confirmarent. In hos ergo usus reconde argentum, vir bone, ut domi tutò ista perpetrare possis. Quis enim ab his perpetrandis te avocet? siquidem neque canis desinat facilè corium arrodere quum semel cœ-

1 Ἀξιῶ γάρ σε ἀφιδρύσου] Longè hîc à sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit, *Auctor enim tibi sum, ut omissis quæ nihil ad te adiuvent*, nempe librorum emptione, *alterum illum morbum tuum curet, & ministros illos*, nempe libidinis tuæ, *dimittat qui liberi sunt, cùm verna tibi non desint, quibus si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia quæ post epulas & vinum agitis vos, etsi à te nihil acceperint*, &c. Quare non tutum vernis potiùs quàm liberis, aperta res. *Marcil.*

2 Ὧν δ' ὅμως μὴ ὀπλειπόντων σε τῶν οἰκήτων] Vt cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. Idem.

3 Ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνὺς] Ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνὺς. Morsiunculas nempe amatorias. *Idem.*

4 Ταυτὰ δὲ λόγοις διηγεμένους] Ταυτὰ δὲ λοιποῖς, &c. *Idem.*

1 Τὸ-

αὐτοτραγεῖν μαθεῖν. τὸ δ' ἕτερον ῥᾴδιον, τὸ μηκέτι ἀνεῖσθαι βιβλίοις, ἱκανῶς πεπαίδευσαι. ἄλις σοι τῆς σοφίας. μόνον σὺ ἐπ' ἄκρῳ ἔχε τὰ παλαιὰ πάντα. πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κράλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ἀνομάτων χρῆσιν τῶν ἀττικῶν. πάνυ σοφόν τι χρῆμα, καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγῶσαι, ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων. κωλύει γὰρ ἤδη καί σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. ἡδέως δ' ἂν ἐγώ γε ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν. τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀνταθένους; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππωνακτίους; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορας δὲ μάλιστά σοι τούτων ἀνὴρ χαρίεις; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ οὐκοῦν γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνη, καὶ τὸν Εὔπολιν ὑποδύντας; ἀνέγνως δὲ τὰς βάπτας τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' ἤδη σε τάχ' ἂν καθίκετο, ὅσοι ἡρυθριάσατε γνόντες αὐτά; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἂν ποιήσειεν ἄν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτηται βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις. πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις. μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' ἤδη σε ἐώρακε ποιοῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον, ἐπιτεθαμμένον ἤδη ἐκείνοις, ἢ ὅτῳ τῶν λόγων; ἀλλὰ δι' ὅτου σκότους; μηκέτι μὴ τολμήσῃς τοιοῦτο

cœpit. Sed facile est alterum, ut libros non emas ampliùs: satis es eruditus, satis es doctus. Nec solùm quicquid usquam antiquitatis extat, summis in labiis habes: sed & historiam tenes omnem, & omne orationis artificium, virtutem, vitia, dictionum Atticarum usum: planè doctus es, summeque eruditus evasisti, ob librorum multitudinem. Nihil enim vetat, me quoque in te aliquandiu immorari, quando decipi te juvat. Libenter autem ego ex te quærerem, cùm tot libros habeas, quem potissimum legas, num Platonis, num Antisthenis, num Antilochi, num Hipponactis? An spretis his, Rhetores potiùs præ manibus habes? dic mihi legis-ne Æschinis orationem contra Timarchum? an verò jam illa omnia tenes, & nota sunt singula? An in Aristophane, & Eupolide totus es? Legisti Baptas, totamque fabulam percurristi? Nihil-ne eorum quæ ibi dicuntur, te perstrinxit: non iis agnitis erubuisti? Hoc equidem miretur maximè aliquis, quem librum cordi habens attingas, qualibus manibus verses: quando legas: num interdiu? at nemo te vidit unquam id facientem. At noctu? an quum jam illis es intentus, aut ante exercitia? sed & ante tenebras? Nihil hujusmodi ausis

1 Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτῃ τῶν βιβλίων, ὁποίαις χερσὶν αὐτὰ ἀνελίττεις] Ridiculissimè Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros versas*, &c. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit Lucianus, *quem tu mollium tuorum aversatus, libros adtingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam φορτώδεις, tam ἀφοσκιῴδεις, manus tuæ tam rebus obscœnis occupatæ, ut libris vacare nullo modo possis. Hæc intelligi non magni refert, sed neque ubi maximè βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. *Marcil.*

μηδὲν. [1] ἄφες ἢ τὰ βιβλία, καὶ ῥᾴων ἐγκείσῃ τὰ σαυτῷ. καίτοι ἐγὼ μηκέτι μάθῃς σαῖνα. αἰδοῦμαι ἢ τὴν Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον φέλουσιν αἱ συνεργάται,
Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε φθόγγον
ἀφῇ.

Εἰ ἢ πάντως ἰατρὸν τῇ ὑμῶν νόσῳ διέγνωκας, ἴθι, οὗτω μὲ βιβλία καὶ οἴκῃ κατάκλειστος, ἴσχε, καὶ χαῖρε τὴν δόξαν τὴν κτημάτων. ἱκανόν σοι ἔσται τοῦτο. σκόπει ἢ μηδὲν, μηδὲ ἀναγνῷς, μηδὲ ὑπαλαίγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήμασι, μηδὲν δοκοῦν σε εἰδέναι μόνον. οἶδα ὡς μέντοι τῶν πολλῶν μοι λελήθατε, καὶ κρύπτειν τὴν ἀμαθίαν, [2] αἰδοῖόν σοι μηχανὴν ἐπιχειρῶ. σὺ γὰρ οὐκέτι, καὶ χρύσῃ ἰς ἀλόη, καὶ κατακλασθήσῃ ὡς τὰ παιδάρια, οἷς λάχῃ ἀφελεῖν, οὐκ ἐκ ἢ κόπρος τὰ βιβλίων, ἀλλ' ἐκ τὰ πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τὰ φαιδρὰ, καὶ τὰ γλαύμματα τὰ μεγαφόρτια. σὺ ἢ οὐ θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἀπαλλάξῃ τὸ πλῆθος τὰ βιβλίων, ἐκ οἶδας ὅτι ἐκ οἱ ἀμαθέστατοι τὰ ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιοῦσι, ἐλεφαντίνας ῥάβδους, καὶ σικύας ἀργυρᾶς ποιοῦντες, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους. ἀπόπαιε ἢ ἐκ χρήσασθαι τούτοις δόξῃ. οἶσθα, οἶδ' ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ ἴσασι. παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τὰ μεμαθηκότων, φλεβότομον ἐν μέλαν ἡκονημένον ἔχων, ἓν τὰλλα μεσὸν, ἀπήμακτε τὰ ὀδύνης τὰ νοσοῦντος. ἵνα ἢ ἐκ γλοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τὰς κυρίας τύτας

aufis ampliùs: sed missos fac libros: remque tuam solùm age: quanquam hoc quoque indignum est, debueraſque saltem Euripidis Phædram vereri, qua mulieribus his verbis succenset.

Nullas tenebras expavescunt consciæ,
Timent-ve tecta ne loquantur ædium.

Quòd si omnino decreviſti tuo in morbo permanere, i, libros eme, & domi concluſos habe, & partorum bonorum gloria fruere: hoc tibi sufficit. Necdum tangas, nec legas, nec lingua perſequaris priſcorum virorum orationes, & poëmata, non malè de te merita. Scio me hæc fruſtra nugatum, & quod vulgo fertur, Æthiopem lavare. Tu enim libros emes, nec iis uteris, & à viris eruditis irrideberis, qui fructum non captant, ex librorum pulchritudine, magnoque pretio, sed ex ſcriptorum dictis, & ſententiis. Tu verò ſperas iſta opinione poſſe tuam inſcitiam curare & obvelare, codicumque multitudine vulgus obſtupefacere: neſcius medicos imperitiſſimos idem facere, qui eburneas ferulas, & cucurbitas argenteas, & aurea ſcalpella comparant: quibus quum eſt utendum, ne id quidem ſciunt, quo pacto manibus ſint tractanda. Peritus verò quiſpiam alius in medium prodiens phlebotomo peracuto, cæterùm rubigine pleno, inſtructus ægrum dolore liberat. Sed ut, quod facis, cum re magis ridicula comparem: reſpice ton-

1 Ἄφες δὲ τὰ βιβλία] Ἄφες δὴ τὰ βιβλία. Marcil.
2 Αἰδοῖόν σοι μηχανὴν ἐπιχειρῶ] Paræmiog. *Bourd.*

1 Acti-

ἐπίσκεψαι. καὶ ὄψει τοὺς μὲν πολλοὺς αὐτῶν, ξυρὸν, καὶ μαχαιρίδιον, καὶ κάτοπτρον σύμπαντον ἔχοντας. τοὺς δ' ἀμαθεῖς, καὶ ἰδιώτας, πολλοὺς μὲν μαχαιριδίων ἀποδεήσαντας, καὶ κατόπτρα μεγάλα. ἃ μὲν λέγειν γε ἔξω τοῦτο οὐδὲν οἶδα. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον οὐτοσὶ πάσχουσιν, ὅτι πολλοὶ ἔξεστι τοῖς γείτοσιν αὐτῶν. αὐτοὶ δ' τὰ οὐσίνων κατόπτρων ἀποδεόντες, τοὺς κόμας ἀμπίζουσι. καὶ σὺ τοίνυν, ἄλλο μὲ δεηθείης, χρήσιας ἂν τὰ βιβλία. χρήσασθαι δ' αὐτὸς οὐκ ἂν δυνάμενο. καίτοι οὐδὲ ἔχουσας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ σ' κυνὸς ποιεῖς, σ' ὁ τῇ φάτνῃ κοιμώμενος. ἢ ὅτι αὐτὴ μὲν κριθῶν ἐδιέ, ἄτε τοῦ ἵππου δυναμένου φαγεῖν ἐπιτήδ. ταῦτα τοίνυν ὦνερ, ὑπὲρ μόνων μὲν βιβλίων παῤῥησιάζομαι πρὸς σέ. ἐπὶ δὲ ἄλλοις, ὅσα κατέγνωσται, καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, οὐδὲν ἀκούσῃ πολλάκις.

tonsores istos: & invenies eos qui artem callent, novaculam, forcipes, & mediocre speculum habere: sed ignaros, & rudes, etiamsi multos forcipes, magnaque specula proponant: non tamen latere, quòd nihil calleant artis tonsoriæ. Sed hoc illis ridiculum dignissimum accidit, quod plerique apud suos vicinos tondentur, ad eorumque specula comas componunt. Et tu quidem alii cui opus esset, libros commodare possis: uti verò ipse non possis. Atqui nulli commodasti unquam librum: sed id facis quod in præsepe canis, qui cùm hordeo non vescatur ipse, neque equum qui potest, vesci sinit. Hæc in præsentia pro libris tantùm in te liberè dico: quod ad cætera attinet, quæ abominanda, & vituperanda committis: de his posthac sæpius audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΤΕΙΝ ΔΙΑΒΟΛΗ.

DE NON TEMERE CREDENDO CALVMNIÆ.

ARGVMENTVM.

Argumentum, ac summam orationis, titulus indicat, videlicet quòd non temerè credendum sit calumniæ, propterea quòd multi propriis affectibus aut commodis impulsi, innocentes sæpenumero, & bonos viros, apud eos, qui facilè delationibus quibusvis aures & fidem adhibent, per injuriam ac fraudem opprimant. Oratio est didactica, nisi quòd circa finem etiam ad suasorium genus aliqua parte pertinere videri potest. Vbi consulit, ac monet delatores non facilè admittendos atque audiendos esse, aut certè ea, quæ deferuntur, diligenter perpendenda, quòd ex hujusmodi calumniis, multa ac gravia mala fermè sequantur.

Mala

Δεινόγνοια ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, [2] ὥσπερ ἀχλύι τινὶ καθ' ἑαυτοὺς τὴν περὶ μόσιν, καὶ τὴν ἀληθινὴν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἰσόβιον ἐπισκιάζουσα. σὺν ἑκάστῳ γὰρ πλανωμένοις πάντες ἰσόκαμμα. [3] μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὄμμα πεπόηκεμεν. τὰ μὲ, ὥσπερ ζόφου τες ἀλόγως. τὰ δὲ, ὑπερβαίνοντες ὁδὸν ὄλον. καὶ [4] τὸ μὲ πλησίον, καὶ παροπόδας, οὐχ ὁρῶντες. τὸ δὲ πόρ-

Mala res eſt ignorantia, & multorum malorum hominibus cauſa; quæ non ſolum rebus humanis veluti caliginem quandam offundit, ſed etiam veritatem obſcurat, & privati cujuſque vitæ umbram obducit. Quò fit, ut perinde atque qui in tenebris errant, imò haud aliter quam cæci, jam huc, jam illuc impingamus temerè: aliud, cum nihil ſit opus, prætereamus: nec, quod propinquum & ante pedes eſt ſitum, videamus: quod verò eſt re-

1 Δεινόγνοια ἡ ἄγνοια] Ita ferme Plato in Philebo. Οὔκουν ἡ ἄγνοια κάκιστόν ἐστιν ἁπάσῃ ψυχῇ κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus eſſe malum? & huc forſan reſpiciens noſter interpres vertit: *mala res eſt ignorantia:* ſed vim vocis δεινὸν non ſatis expreſſit, quæ diritatem innuit. malim igitur vertere, *Dira res eſt ignorantia.* Eſt enim ab illo Græco hoc Latinum vocabulum derivatum, ν in r mutato. *Tollius.*

2 Ὥσπερ ἀχλύι τινὶ] Atque hæc eſt ratio, cur anima noſtra (aut eorum ſaltem, qui non penitus obbrutuerunt) quæ lumen eſt, ut Philoſophi voluere, ignorantiam non ſecus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebræ ita inter ſe oppoſitæ, ut altera alteram deſtruat, atque diſſolvat. Hinc Plutarchus Græcos veteres hominem φῶτα, id eſt, lumen, dixiſſe exiſtimat, ὅτι τῷ γιγνώσκειν, ἐγνωσμένῳ ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἅμα ἐρχόμενον αὐτὸν τὸ ψυχικὸν ἥκειν ἐπὶ φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ ὄντι νομίζοντι, ἄλλοις τὸ χρώμενοι τυφλοῖς, καὶ πάντα τὸν ὄντων μάλιστα τὸ μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πάντα τὸ ἀφεύγειν ἐθέλει, ἐν παρέπηται τὸ σκοτεινὸν, φόβον ἐν ὑποψίαν ὄντα κλέπτου πρὸς αὐτόν. *Quod unicuique noſtrum ob cognationem cum lumine actis eſt inſitus amor cognoſcendi & innoteſcendi. Ipſam vero animam nonnulli Philoſophorum* LVMEN *ſuapte natura eſſe ſtatuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis averſetur, quam ignorantiam; & omnia lucis expertia vitet, tenebriſque turbetur, eas metuat, ac ſuſpectas habeat.* Familiaris eſt autem illa ignorantiæ cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II:

O miſeras hominum mentes! ô pectora cæca!
Qualibus in tenebris vitæ, quantiſque periclis,
Degitur hoc ævi quodcunque eſt!

Phædrus f. XI. l. III. de Auguſto:

Qui poſtquam tenebras diſpulit calumniæ.

Cicero lib. I. Tuſc. Qu. c. 26. *Philoſophia ab animo, tamquam ab oculis, caliginem diſpulit.* Idem.

3 Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς] Ita paulo ante Lucretius: *ô pectora cæca!* ſic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit ἀγνοιαν, ὥσπερ ἀν τυφλότητα μὴ βλέπειν; teſte Plutarcho in Lyſandro. Id eſt, *ignorantiam, ignarantibus haud minus eſſe malum, quam cæcitatem non videntibus.* Idem.

4 Τὸ μὲν πλησίον] Tertullianus in Apologetico: *Sed cæcitatis duæ ſpecies facile concurrunt, ut, qui non vident quæ ſunt, videre videantur, quæ non ſunt.* Idem.

1 Ὧτε

φω, καὶ πάμπολυ διεστηκὼς, [1] ὡς ἐοικόσιν ἀδήλοις. ἔγγιστα, ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πεπραγμένων ἢ ἀφανιζόντων τὰ πολλὰ ὀλιγωρίαν ποιούμενοι. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τοιοῦτον παρέσχηκεν, [2] τοὺς Λαβδακίδας, καὶ [3] τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια πλάσματα. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικῆς δαιμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὲ ἐς τἄλλα μὲν ἀπολείπων, μάλιστα δ' εἰς τὰς τῶν ἀληθῶς καὶ τῆς σωφρόνων φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη [4] καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄδηλα ἀπώλεσαν, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ καὶ τῆς ὁμογνίων, καὶ

remotum, proculque diſſitum, ut moleſtum formidemus. Denique in ſingulis, quæ agimus, nunquam non labimur. Quocirca iſtud jam innumera tragœdiarum ſcribendarum argumenta præbuit, Labdacidarum, & Pelopidarum fata, idque genus alia. Nam malorum, quæ in ſcenam aſcendunt, pars ferè maxima ab ignorantia, ceu tragico Deo, comperias orta. Hoc dico ad alia etiam reſpiciens: in primis verò ad falſas calumnias, quibus familiares & amici petuntur: à quibus jam & ſubverſæ ſunt familiæ, & civitates funditus perditæ: patrum in liberos, fratrum in germanos, liberorum in parentes, aman-

1 Ὡς ἐοικόσιν ἀδήλοις] Lucretius l. II. & VI:

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis
In tenebris metuunt: ſic nos in luce timemus
Interdum, nihilo quæ ſunt metuenda magis, quam
Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. Tullius.

2 Τοὺς Λαβδακίδας] Notiſſima fabula eſt, è Mythologis & Poëtis, Oedipûs patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. *Idem.*

3 Τοὺς Πελοπίδας] Atrea & Thyeſten, eorumque filios. Adeantur Tragici Græci & Latini, apud quos hæc fuſius. *Idem.*

4 Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι] Ita fere & Photius, in præſtantiſſima illa ad Michaëlem Bulgariæ Principem epiſtola; χίλια δὴ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας, ὑποῤῥῆγε· πολλαὶς γὰρ παῖδας τῶν πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηλων τῶν παίδων, ἐς βίου ἔχθρα συζυγίας, καὶ συμβάσεις ἀπωτάτω καὶ ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; φίλους ὅλας, καὶ οἰκίας, ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accuſatoria & Sycophantica aſpernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vita vincula & connexiones diſruperunt, & in ſe invicem conſanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica Sycophanta vox civitates & domos integras ſubvertit ſæpe.* Qui locus hinc deſumtus eſſe videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diverſa ſunt, quæ apud Themiſtium in orat. III. leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν ῥᾴθυμον, inquit, ἀπαντᾷ ἐς φιλεμποτοῦν, ἅ ἀντιπαροτρύνῃ, καὶ φωῒ παῖδα πατρὶ, καὶ φωῒ ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δρᾶμα ἐοικὸς ἐς Ἱππόλυτον. *Calumnia porro ubique permoleſta eſt, rixaſque ac contentiones ubique provocat, quacunque ſe inſinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem commiſcit: à qua illa eſt de Hippolyto Tragœdia excitata.* Præclare igitur Menander: ῥᾴδιος διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται. *Mendacii calumnia vitam labefactat.* Exemplum præter cetera egregium eſt apud Phædrum fab. 2. lib. V: ut ne quid de Philippis dicam Macedoniæ regibus, quorum alterius F. Alexandro exilii, alterius Demetrio necis cauſa fuit. Sed & ipſe Alexander vel ſolus poſſit ſufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumnia, oſtendatur. *Idem.*

πεδὸς κ᾽ τ᾽ χαιναμβόων, κ᾽ ἐραστὴ κ᾽ τ᾽ ἐρωμένων. πολλαὶ δ᾽ ἐς φιλίαν συνεκύπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τ᾽ κατὰ τὰς ἀλεξολαΐς πλοκίνης. ἵν᾽ ὧν ὡς ἥκιστα ἐμπίπλωμι ψυχῆς, ὑποδύεσθαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος χαφῆς, οἵου τινὸς ἦν ἡ Ἀλεξολή, καὶ πόθεν ὥρμητο, καὶ οἵαπερ ἐξεργάζετο. Μᾶλλον δ᾽ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι τοιούτῳ ἀφῦλακτο τῷ εἰκόνι. καὶ δὴ καὶ ἐν Ἀλεξολῆτις ἀφὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετιχνικὰς Θεοδότας τ᾽ συνωμοσίας τὸ Τύρου. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ἀχ ἑωρακὼς πρότερον τὴν Τύρον, οὐδὲ τ᾽ Θεοδότην ὅσις ἦν ἐπίστατο, ἢ κρύβδην ἦκεν Πτολεμαίῳ πνὰ ὕπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον. ἀλλ᾽ ὅμως τ᾽ ἀντίτεχνον τινος, Ἀντιφίλου τοὔνομα, ὑπὸ φθόνου amantium in amatos furor eſt excitatus. Præterea diſſolutæ ſunt amicitiæ multæ, & turbatæ familiæ ob ſpeciem calumniarum. Vt igitur quàm minimùm in eas incidamus: qualiſnam ſit calumnia, unde originem trahat, quantum ferè efficiat, hac oratione, velut in tabella, depingam. Porrò quam ejus imaginem ſubjiciam, Apelli Epheſio acceptam fero: quum is apud Ptolemæum regem conjurationis, quæ Tyri authore Theodota facta eſt, inſimulatus eſſet. Quanquam neque Tyrum viderat unquam, neque Theodotam noverat, niſi quantum fama acceperat, eum Ptolemæi præfectum Phœnicem adminiſtrare. Antiphilus tamen ejuſdem artis profeſſor, gratiæ quam

1 Καθάπερ ὅταί τινος γραφῆς] Velut in tabella. Sic Vellejus lib. II. *Nos memores profeſſionis univerſam imaginem principatus ejus oculis animiſque ſubjecimus.* Vbi *animiſque* ab aliena manu, adeoque inducendum videri poſſit; neque eſt tamen. *Ex diù ſuoîv.* Tollius.

2 Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος] Ad diſtinctionem iſtius Apellis, qui ſub Alexandro & Ptolemæo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσει, id eſt adoptione, fuit Epheſius, teſte Suida, Pamphili Amphipolitæ diſcipulus. *Idem.*

3 Πρὸς Πτολεμαῖον] Φιλοπάτορα, Evergetæ filium, qui quartus Ptolemæorum Ægypti Rex fuit, *Gallus* dictus: uti ex Excerptis Chronici Caſauboniani Scaliger in notis ad Euſebium docet. citat idem ibidem Etymologicon: ubi quum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera reſtituam: Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύμα κατὰ τῆς ἰχθύος, ὃ οἱ Γάλλοι καὶ τοὺς διὰ τῆς ἀναισθησίας πεπληγότας κατὰ τῆς ἰσχάδος καλοῦσιν. Addit Scaliger: *& Gallos Magna Matris foliis edere, & Ptolemæum quoque compunctum fuiſſe, hoc eſt, ſtigmata foliorum hederæ inuſta ipſi fuiſſe.* Fateor me numquam tale quid de Gallis legiſſe: nec video, quomodo aliquis foliis compungi poſſit, aut quomodo foliorum ſtigmata alicui inuri queant: niſi pejore, quam peſſimi στίγματα, conditione futuri ſint. Lego igitur, φύμασι κατὰ τῆς ἰσχάδος. Et hoc liquet è ſequenti voce ἐστράφησαν. Nam, ſi vera erit futura ratio, illic quoque ἐστίζοντο legendum erit. *Idem.*

4 Ὡς μετιχνικὰς Θεοδότας τ᾽ συνωμοσίας] Quem hic vocat bis Θεοδότην, Polybius ſemper Θεόδοτον vocat, Ætolum præcipitis audaciæ virum, eum vide libro 5 hiſtoriarum. *Palm. Theodotus* Polybio vocatur, qui hanc hiſtoriam lib. v. fuſe narrat. *Tollius.*

5 Ἐν Τύρῳ] Quam per Panætolum Theodotus occuparat. *Idem.*

6 Ἀντιφίλου] Non ignobilis pictor. Meminit ejus Plinius lib. XXV. cap. X. opera ejus aliquot recenſent perquam eximia. *Idem.*

τῷ Θεοδώρᾳ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῷ κρίνειν τὸ χρῆμα ζηλοτυπίας, καπήνην αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκὼς τῶν ἄλων, καὶ ὡς δηὰ σπουδῆς τινὸς αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεπόμενον Θεοδότᾳ, καὶ [1] παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον [2] πρὸς τὸ ὦς αὐτῷ κρυπτολογεῖσθαι. καὶ τέλος, ἀπέφηνε τὴν Τύρον ἀπόστασιν, καὶ τὴν [3] Πτολεμαΐδα καταλῆψιν ὑπὸ τῶν Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κρίνειν ἐκ τῶν [4] ἄλλων φρενήρης τις ἦν, ἀλλ' [5] ὑπὸ κολακείας διαστροφῆς τεθραμμένος, ὥστε ἐξεκαύθη, καὶ συνεπεφέρετο πρὸς [6] τὴν διαβολὴν ταύτης ἀβασκανίᾳ, [7] ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μᾶλλον [8] ὅτι ἀνθίπτειν ἦν ὁ Ἀπελλῆς, μᾶλλον

quam apud regem obtinebat invidentia, artisque æmulatione permotus, illum apud Ptolemæum accusavit, ut qui factionis esset particeps, & visus fuisset in Phœnicia cum Theodota convivari, & in auriculam inter convivandum secretò colloqui. Denique declaravit Tyrum defeciisse, captamque fuisse Pelusium Apellis consilio. Tum Ptolemæus, ut qui præter cætera non esset admodum prudens, sed in tyrannica assentatione educatus, adeò excanduit, inopinaque ista calumnia conturbatus est, ut conjecturis, quæ causæ fidem aut facerent, aut minuerent, neglectis, nimirum calumniatorem eandem artem profiteri, & pictorem fortuna esse

1 Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον] Neglexit hæc interpres. verte: *toto cœna tempore.* Tollius.

2 Πρὸς τὸ ὡς αὐτῷ κρυπτολογεῖσθαι] Probabile sit mendacium oportet. ergo à consuetudine eorum, qui, quæ alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίον ὡς ἐς ποτὲ τὸν Συρακοσίων κρυπτολογέμενον. *Alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem confilia communicans.* Sic Homerus:

Ἄγχι δὲ κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοίατο ἄλλοι.
Prope admovens caput, ne alii audirent.

Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. *Idem.*

3 Πτολεμαΐδα καταλῆψιν] Non Pelusii, sed Ptolemaidis: ut ex Polybio constat. nam Pelusii castrametatum Ptolemæum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. *Idem.*

4 Οὐ πάνυ φρενήρης] Fatuitatem ejus, & fecordiam, vitamque luxui, compotationibus, & insanis amoribus deditam cognosces è Polybio lib. v. Historiarum, apud quem & aliud calumniæ in Cleomenem, & stultitiæ regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. xxx. cap. 1. nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro *præter cætera*, verterim *alias*. Idem.

5 Ὑπὸ κολακείας διαστροφῆς] Quippe rex, & regis filius. Vide, quæ ad cap. VII. notavimus. *Idem.*

6 Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς] Malim, *minimeque verisimili ista calumnia.* Idem.

7 Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος] *Ut nihil eorum, quæ reputare æquum fuerat, animo perpendens, non, quod æmulus illius esset auctor calumniæ; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset: non, quod & magnis à se beneficiis, & supra cæteros artis æmulos honoribus auctus esset, &c.* Idem.

7 Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος] *Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est:* teste Seneca lib. 1. de Ira, cap. VIII. *Idem.*

8 Ὅτι ἀνθίπτειν] Actius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium:

Κα

[1] ὅπ μικρότερ☉ ἡ καὶ τοιούτ☉ ἀνδρὶ σφάλμα ζωγράφ☉, καὶ τοῦτο [2] εὖ πεπεισμένως τῷ αὐτῷ, καὶ παρ' ὀργὴν τὸν ὁμοτίχιον τετιμηκ☉, ἀλλ' οὐδὲ τοπεύσαι, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξεβόησας, οὐδὲ ἔδει [3] μιαίνειν. καὶ βοῆς ἐπιπίπλα τὸ βασίλειον, τὸν ἀγανακτοῦντα κελεύοντ☉, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶχε μὴ τῶν συνειλημμένων τις ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλοῦν καταλιπὼν, εἷς ἂν μᾶλλον αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τῆς ἀνοήτου, ἀπεστέρησεν ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ ξυμφοιλαύκης τοῦ σὺν Τύρῳ κακοῦ, οὐδὲν αὐτ☉ τοῦτ☉ γεγονώς. ὁ μὲν δὴ Πτολεμαῖ☉ [4] οὕτω λέγεται [5] μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλοῦν ἱκανῶς τιμωρίαις ἐδωκέναι minorem, quàm ut proditionem hujusmodi moliri potuisset: idque cùm beneficiis & honoribus ab ipso plus cæteris pictoribus auctus fuisset: neque omnino percontatus, an Tyrum Apelles navigasset, illico rabida ira concitus totam clamore regiam impleret, ingratum, insidiatorem, conjuratum clamans. Ac nisi ex comprehensis conjuratis quispiam, indignatus Antiphili impudentiam, & infelicem Apellem misertus, affirmasset illum conspirationis nequaquam fuisse participem, fuisset capite truncatus, atque ipse nullius criminis reus Tyriorum malorum pœnas luisset. Proinde fertur Ptolemæus ita sententiam mutasse, ut centum talentis Apellem donarit: &

Κὴ κιρραμβὲς κιρραμεῖ φθονεῖ, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὸν γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔργα ἐπιθεῖσα τῷ αὐτῶν ἐπαίνων ἱμέρῳ ἀνταμιλλᾶσθαι εἰς ἄμιλλαν. *Periculosa enim res est similitudo, facileque, dum eamdem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit.* Tollius.

1 Οὕτι μικρῷτερ☉] Quid enim pictori cum re militari, præsertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. *Idem.*

2 Εὖ πιστεύσας] Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. *Idem.*

3 Μιαίνειν] Male hæc interpres verterat. quare nonnulla immutavi. *Idem.*

4 Οὕτω λέγ☉ μεταγνῶναι] Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Athenienſibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις ἤδη μεταμέλησε περὶ τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γνωσθέντων, ὧν οἱ πολλοὶ χρόνῳ διαλιπόντες, παρὰ μὲν τὰ ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμουν· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἀδίκως ἐν ἔδει μᾶλλον ἢ πρότερον ἀφέντες. *Arbitror autem vos non ignorare, nostram urbem sæpe pœnituisse judiciorum, quæ per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit.* Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I. cap. XVI; qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset; illoque in ipso supplicii articulo reverso innoxium deprehensum, duci jussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum à supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali pœna affecit. *Idem.*

5 Μεταγνῶναι] *Tanta subisse regem pœnitentia dicitur.* Idem.

ρήσασθ, τὴν δὲ Ἀντιφίλου δουλείαν αὐτῇ προσδιδόντων. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, [1] ὧν παρικινδυνεύσει, μεμνημένος, τοιάδε τινὶ εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις αὐτῷ καθῆται, τὰ ὦτα πεπομπὼς ἔχων, μικρὰ δὲ τὰ [2] τοῖς Μίδου προσήκοντα, τὴν χεῖρα προπίπτων πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ διαβολῇ. ἄγει δὲ αὐτὸν ἴσως δύο γυναῖκες, [3] Ἀγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ [4] Ὑπόληψις. ἐπέρχεται δὲ προσφερομένη ἡ Διαβολή, γυναῖκα εἰς ὑπερβολὴν πάσχουσαν, [5] ὑπόθερμον δέ, [6] καὶ παραπεπυρωμένον, οἷον δὴ [7] τὸν λύσσαν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσαν. [8] τῇ μὲν δεξιστρᾷ [9] δᾷδα κατασείουσα

& ei Antiphilum in servitutem addixerit. Apelles autem periculi memor, tali est imagine calumniam ultus. Ad dextram sedet quispiam prælongis auribus insignis, propemodum quales Midæ fuerunt, manum procul accedenti calumniæ protendens. Eum circunstant duæ mulieres, Ignorantia, ni fallor, & Suspicio. Ex altera parte accedit Calumnia, mulier summopere formosa, fervida & irritata, veluti rabiem & iram præ se ferens, facem ardentem læva tenens,

1 Ὧν παρικινδυνεύσει] *Aditi periculi memor.* Tollius.

2 Τοῖς τοῦ Μίδα] Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius:

Auriculas Asini Midæ rex habet.

Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. xi. fab. iv:

——— *Nec Delius aures*
Humanam stolidæ patitur retinere figuram:
Sed trahit in spatium, villisque albentibus implet,
Instabilesque illas facit, & dat posse moveri.
Cetera sunt hominis; partem damnatur in unam:
Induiturque aures lente gradientis asselli.

Alii ad regum aures hujus fabellæ referunt originem: qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu quam cetera animalia præditi. Vnde Apulejus, *quanquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio arumnabilu deformitatis sua recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam dissita facillime sentiebat*; lib. ix. Milesiacorum. *Idem.*

3 Ἀγνοιά] De qua in initio hujus libelli plura. *Idem.*

4 Ὑπόληψις] Arnobius lib. ii. adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio verum incerta, & in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.* Idem.

5 Ὑπόθερμον] Qualis iratorum solet esse vultus: quibus *flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exæstuante ab imis præcordiis sanguine*; ut est apud Senecam l. i. de Ira, cap i. Nilus Monachus in Narrationibus: τὸν θυμωμένον, καὶ τὸ βλέμμα πυρροστὸν πλαγίως ἀναβλέποντες. *Ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* Idem.

6 Καὶ παραπεπυρωμένον] *Et commota.* Idem.

7 Τὸν λύσσαν] Prudentius in Psychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens suffusa lumina felle.* Idem.

8 Τῇ μὲν δεξιστρᾷ] Huc mihi facere videntur illa Cypriani de Zelo & Livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad cædu violentiam promta, etiamsi gladio interim vacua, odio tamen furiosa mentis armata.* Idem.

9 Δᾷδα κατασείουσα] Non secus ac furiæ solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. Apulejus de Psyches sororibus Cupidinem calumniantibus: *Tali, inquit, verborum incen-*

νλω ἔχουσα. τῇ ἑτέρᾳ δ' νεανίαν τινὰ [1] τῶν τριχῶν σύρουσα, [2] τὰς χεῖρας ὁρίζουσα εἰς τὸν οὐρανὸν, [3] καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. ἠγεῖτο δ' [4] ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, [5] ὀξὺ διδερκώς, καὶ ἰσκνὸς τοῖς σὰρξ μακρᾷ κατεσκληκώς. τοῦτον γὰρ εἶναι

nens, dextra trahens adoleſcentem capillis prehenſum, manus ad cœlum tendentem, Deoſque teſtantem. Anteit vir pallidus deformis, acutùm intuens, eiſque ſimilis, qui longo morbo contabuerunt: quem facilè conjicias Li-

dio flammata viſcera ſororis jam prorſus ardentis deferentes, ipſa &c. protinus pernicioſa fuga propripiunt. Phædrus l. III: *Incenſus ille falſo uxoris crimine.* Tollius.

1 Τῶν θριχῶν σύρουσα] Apulejus lib. VI: *Et audaciter in capillos ejus immiſſa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Conſuetudine Pſychen ad Venerem pertrahente. Ariſtenætus lib. II. epiſt. 7: Καὶ ζηλοτυποῦσα ἡ παιδίσκη τὴν κόμης ἐξέλκει, Idem.

2 Τὰς χεῖρας ὁρίζουσα] Vti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus & æquum valent. Sic apud Dionyſ. Halicarnaſſ. l. XI. Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti ſuo addixiſſet, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τὰ δίκαια λογίζοντο παρόντα, τὰς χεῖρας ἀφιᾶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, αὐτόκραγον ὀδυρμὸν ἐξ ἀγαπητοῦ μεμιγμένον πραγμάτων. *Quotquot erant integris judiciis & juſta cauſa advocati, ſublatis in cœlum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem ſuſtulerunt.* Sic Iuſtinus lib. XIX. cap. 3. *Ipſe quoque* (Imilco) *manus ad cœlum tendens, nunc ſortem ſuam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accuſat, qui tanta bella decora, & tot ornamenta victoriarum, quæ ipſi dederant, abſtulerint.* Idem.

3 Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς] Sic ſolent homines teſtes Deos invocare, quum nullum advetſus mendacium in innocentia præſidium eſt. *Idem.*

4 Ἀνὴρ ὠχρὸς ἐξ ἄμορφος &c.] Deſcribitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. ſub feminæ habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Græcis maſculino φθόνος; ſicut & *Livor* Latinis:

Pallor in ore ſedet, macies in corpore toto.
Nuſquam recta acies: livent rubigine dentes:
Pectore felle virent; lingua eſt ſuffuſa veneno, &c.

Syneſius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἤδη τὸ παροιμιῶδες εἶναι, καὶ ἐρωτήσαι τοὺς τοῦ ἀγριαίνοντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; *ita ut jam res in proverbium abiret, & hæc familiaris eſſet ad pallentes interrogatio, Numquid fratri tuo boni evenit?* Ideo autem macies in corpore, quia

Τηκὲς ἐφορτεροῦν ὄμματα, καὶ πραδίλων.
Contabeſcere facit invidentium & oculos, & cor.

uti eſt apud poëtam Græcum in Anthol. lib. I. c. 83. *Quid infelici viro præſtat invidia*, inquit Auguſtinus ſerm. 83. de Tempore, *quem in ſecretis conſcientiæ quibuſdam unguibus livor ipſe diſcerpit, & alienam felicitatem tormentum illius facit? quam inquam mercedem ex odio ſuo recipiet, niſi horribiles animæ tenebras, & confuſa mentis horrorem, qui vultu ſemper animoque mœrente voto, quo vult alii nocere, ſe cruciat: quem ſæviſſimis exagitatum ſtimulis ab omni conſilio, ac mentis ſobrietate deturbat? quod malum lædit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur, gravius tamen, & perniciofius, eos prius, à quibus procedit, affligit. Sicut enim arugo ferrum, ita invidiam illam ipſam animam, in qua eſt, interimit & conſumit.* Horatius l. I. Epiſt. 2: *Invidus alterius macreſcit rebus opimis.* Idem.

5 Ὀξὺ διδορκώς] Vt enim paulo poſt dicit Auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ διδέρκασι. *Invicem ſeſe acute intuentur*: ut ſcilicet vitia aliqua in adverſariis deprehendant. Themiſtius orat. I: ὡς ἴδιόν ἄρα ἄλλο καλὸν πάντες πάντῃ ψυχὴ νόσημα φύσει τι ἐξ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπῃ μὴ τὰ ἔσω εἰς αὐτὸν μό-

[1] Τ Φθόνον ἄν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν ἐ ἄλλας τινὰς δύο παραμφιστάσι, συντρέπουσι, καὶ συνεπιλαμβάνουσι, καὶ κατασκευάζουσι τὴν Διαβολήν. ὡς δέ μοι ἐ ταύτας ἐμήνυσεν [2] ὁ τῶν ἀγαλμάτων ἐξηγητής ἐ εἰκὼν ἦν, ἡ μέν, Ἐπιβουλή τις ἦν, ἡ δ', Ἀπάτη. καθῆπτο δ' ἡ γυνὴ λύθη πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπασμένη. [3] Μετάνοια δ' ἐ αὐτὴ ἐπιγέγραπτο. [4] ἐπεστρέφετο γὰρ ἐς τὰπίσω

Livorem esse. Quin & aliæ duæ mulieres comitantur, hortantes, componentes, & ornantes Calumniam: quarum altera sicuti mihi significavit imaginis interpres, Insidiæ, altera Fallacia erat. Quædam à tergo sequebatur lugubri habitu, pulla, laceraque veste: atque hæc Pœnitentia dicebatur: quæ versa in tergum facie, cum lacrymis &

μόνον, ἐ τὰ ἰσχνὰ, ἀλλὰ ἐ τὰ ἁβρὰ, ἐ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. Adeo nullius morbus invidia ac livore molestior exsistit: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet; non ea tantum, quæ juxta se, atque in proximo sita sunt; verum etiam, quæ longinqua sunt, & magno à se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: *τί τ' ἄλλο τελον ἀνθρωπ βασκανίατος κακὸν ὀξυδερκὲς, τὸ δ' ἴδιον παρακλίνειε: Quid alienum malum homo invidentissime acute intueris, tuum vero pervides?* Tollius.

1 Τὸν φθόνον] Recte sane livor calumniæ comes additur. Hesiodus in Operib.

Ζῆλόν θ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἄπασιν
Δυσκίλαδόν θ', κακὸχαρῆ θ', ὁμαρτήσαντε γενέσθην.
Livor autem hominibus miseris omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invisa vultu. Idem.

2 Ὁ περιηγητὴς τ' εἰκόνος] Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis præcipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Vt in Tabula Cebetis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, comitaque eleganter, fraudem & insidias, dolum & perjurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur pœnitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. *Idem.*

3 Μετάνοια] *Nam judicia festinata*, inquit Sarisberiensis in Policratico, cap. XII. lib. V. *pœnitentiam pariunt.* Vel ut in Anthologia l. 1. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύπους βουλὴ μᾶλλον ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰεὶ σὺν πολλῇ πικρὸν ἔχει μετάνοιαν.

Id est,

Lento incedens pede consultatio multo præstat. Sed festinans
Semper pœnitentiam secum trahit.

P. Syrus,

Ad pœnitendum properat, cito qui judicat. Idem.

4 Ἐπεστρέφετο γὰρ] *Quæ convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.* Idem.

δακρύσαι, καὶ μεθ' αἰδοῦς πάνυ [1] τὴν Ἀλήθειαν ὑποδέξασθαι. Οὕτω μὲν δὴ Ἀπελλῆς τὴν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῷ γραφῇ ἐμιμήσατο. Φέρε δὴ κἀμεῖς, εἰ δοκεῖ, καθ' τὸν Ἐφέσιον ζωγράφον τέχνῃ, διέλθωμεν [2] τὰ συνόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὅρον τινὶ ἐπιγράψαντες αὐτήν. Ὅτου γὰρ ἂν ἡμῖν ᾖ εἰκὼν γεγραμμένη. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τοῦ κατηγορουμένου λειπομένου, οὐ δὲ μεμνημένως ἀναπολόγητος πιστευομένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις δὲ λόγου. [1] τελῶν δ' ὄντων συνόντων,

& pudore veritatem accedentem obtuebatur. Hac igitur imagine Apelles periculum, in quo fuerat verſatus, expreſſit. Age verò & nos, ſi videtur, Epheſii pictoris exemplo recenſeamus Calumniæ rationes, quum priùs ipſam definitione deſcripſerimus. Nam hæc iconis erit effingendæ ratio. Calumnia igitur eſt delatio, quæ fit abſente & neſcio reo; cuique fides habetur audita una parte, nec delato ad refellendum admiſſo. Hujuſmodi eſt orationis hujus argumentum. Et

1 Τὴν ἀλήθειαν συνοῦσαν] Præclare hoc Apelles. Namque, utut oppreſſa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas ſua luce diſſipat. *O magna vis veritatis*, (exclamat diſſertiſſimus Romuli nepotum) *quæ ſe contra hominum ingenia, calliditatem, ſollertiam, contraque fictas omnium inſidias facile per ſe ipſa defendat!* Ita enim leg. uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καί μοι δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ὑποδεῖξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτὴν προσδοῦναι δύναμιν· πάντων γὰρ αὐτῷ καταγωνιζομένων, ἐνίοτε μὲν πασῶν τῶν πιθανοτήτων μὴ τοῦ φύσει ταπεινοῦντος, ὡς οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὑτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ κωλύει χρόνον ἐπισκοτοῦσα, τέλος δ' αὐτὴ δι' ἑαυτῆς θαυμαστῶς, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem exiſtimo Naturam mortalibus Veritatem conſtituiſſe Deam maximam, maximamque illi vim attribuiſſe. Nam hæc cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam veriſimiles conjectura à mendacio ſtent: ipſa per ſe neſcio quomodo in animos hominum ſeſe inſinuat, & modo repente illam ſuam vim exſerit: modo tenebris obſecta longo tempore, ad extremum ſuapte vi ipſa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud Apulejum lib. x. Mileſiacor. quum novercæ ſcelus privignum falſo inſimulantis patefactum eſſet, *procedit in medium nuda veritas*, victrix ſcilicet intentatæ calumniæ. *Tollius.*

2 Τὰ συνόντα τῇ διαβολῇ] Clarius aliquanto vertere potuiſſet interpres; *quæ in calumnia ſpectanda ſunt:* vel, *quæ calumniæ adſunt.* Idem.

3 Τελῶν δ' ὄντων] Recte. Duo ſcilicet injuria afficientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII. c. 10. ad Xerxem Artabanus: Διαβολὴ γάρ ἐστι, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μέν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικέει μὴ παρεόντος κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικέει ἀναπεισθείς· τρίτον δὲ ἀπεῖναι οὐδὲν δεῖ· ὁ δὲ δὴ ἐστὶν ὁ τῷ λόγῳ τούτῳ ἐν αὐτοῖσι ἀδικέων, διαβληθεὶς τυγχάνει τῷ ἑτέρῳ, καὶ νομισθεὶς παρὰ τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. *Calumnia res eſt omnium peſſima: in qua duo ſunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de cauſa injurius eſt, quod abſentem accuſat: at qui calumniam audit, quia illi credit, priuſquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui abſens accuſatur, injuria afficitur, tum, quod ab altero falſo accuſatur, tum quod ab altero vir malus eſſe judicatur.* Idem.

1 Κα-

[1] καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, ὁ ἀλαζὼν καὶ ὁ ἀλαζονευόμενος, καὶ ὁ ἀλαζονευόμενος, καὶ ὁ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, εἰς οἵους εἶναι τὰ γεγενημένα. πρῶτον μὲν δή, εἰ δοκεῖ, παραλάβωμεν [2] τὸν πρωταγωνιστὴν ὁ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. Οὗτος δὴ, ὡς μὲν ἐγὼ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστι, πᾶσιν οἶμαι γνώριμον. [3] οὐδεὶς γὰρ, ὃν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος ἡμῖν πῶ πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντας αἰτιῶνται, καὶ μισοῦσι συνδιαβάλλουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας περιποιούμενος. ἕκαστος δ', ὡς [4] ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ πανοῦργός ἐστι, καὶ ἀσεβὴς, [5] καὶ τοῖς χρωμένοις

Et cùm, ſicuti in Comœdiis, tres ſint perſonæ, delator, delatus, & is, ad quem fit delatio: ſingulorum partes conſideremus, quid à quoque fieri ſit conſentaneum. Primùm quidem, ſi videtur, primarum partium actorem, calumniæ nimirum auctorem in medium producamus. Is utique quam minime ſit vir bonus, ignorat nemo. Neque enim quiſquam vir bonus proximo malorum eſt auctor. Nam bonorum eſt virorum, eo quod amicis benefaciunt, non eo quod inimicos criminantur, odiumque illis creant, aſcita benevolentiæ opinione, bene audire. Vnde injuſtum, ſceleratum, impium, & familiaribus damnoſum

1 Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις] Vnde apud Horatium in Arte:

——— *Nec quarta loqui perſona laboret.* Tollius.

2 Τὸν πρωταγωνιστὴν τῆ δράματος] Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat: ſive, qui *primas partes agebat*, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas qui aget, is erit Phormio Parafitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δεύτερος ἀγωνιστὴς; tertiarum vero partium τρίτος ἀγωνιστὴς; quod Æſchini quondam à Demoſthene objectum fuit convicium. Erat autem τὸ πρωταγωνιστῆ, clariore voce uti: ſic ut ceteri, etiamſi clarius poſſent, tamen vocem ſuam ſummitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. *Idem.*

3 Οὐδεὶς γὰρ ὃν ἀγαθὸς] Cicero l. 1. de offic. cap. 7. *In juſtitia virtutis eſt ſplendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Hujus *primum munus eſt, ut ne cui quis noceat, niſi laceſſitus.* Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χαίροις μὴ ἀδικῶν ἄνθρωπον εἰσάπαξ. *Nemo namque bonus hominem, à quo nullam acceperit injuriam, accuſet.* Idem.

4 Ἄδικος ὁ τοιοῦτος] Iſocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω δ' λεγόντων, ὡς ἔστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο τοιοῦτος κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τὸν μὲν φθονερώτερον εἰθισμένον, τὸν δὲ μηδὲν ἀδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τὸν δὲ δικάζοντας ὑποκρίνειν ὅλως δὲ τὸ μὲν ἀληθὲς ἀφανίζει, ψεῦδος δὲ δόξαν παρασκευάσασα τοῖς ἀκούσιν, ὃν ἐν τύχῃ τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ὀλλύουσιν; *Non miror illos, qui dicunt ſummum malum eſſe calumniam, quid enim ea fieri poſſit maleficentius? quæ facit, ut de mentientibus bene exiſtimetur; ut plane innocentes injuriæ eſſe videantur; ut judices pejerent: qua denique veritatis lucem extinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per injuriam interficit?* Idem.

5 Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος] Themiſtius Orat. III. καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ᾧ τε ὑπεξυδεῖ, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸ μὲν ὅτι πάσχει κάκιστα δίκαιον, τὸ δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. *Et ex æquo utrumque ladit, tam eum, cui inſidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod iniquæ perpeſſi aliquid cogitur: hunc, quod inferre eam ipſam injuriam compellit.* Idem.

ἐπιζήμιον, ῥᾴδιον κατανοῆσαι. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε [1] τὸ μὲν ἰσότητα εἶναι ἐν ἅπασι, [2] καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι. τὸ δ' ἄνισόν τι, καὶ πλεονεκτικὸν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ καὶ τῶν ἀκόντων λάθρᾳ κρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν, ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερίζόμενος, καὶ φθονερῶς καταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ διαφερόντων, καὶ τὸν δεύτερον λόγον παντελῶς ἄσυλα κατασκευάζων αὐτὸς, ὑπὸ τῆς διαβολῆς φθορᾶς πεπληρωμένα; ἐχάτης ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαίην ἂν ἐγὼ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, [4] ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ

sum esse Calumniatorem facile cognoscas. Quis enim non confiteatur æqualitatem in omni re, & ut non melior sit alterius sors, esse justitiæ: at inæqualitatem, & plus habendi cupiditatem, injustitiæ? Qui vero clam absentes infectatur, quî non sit pluris avidus, quippe qui auditorem totum sibi asserit, & aures ejus præoccupat, & obstruit, ac jam calumniis refertas, facit responsuro prorsus invias? Quæ sane extrema est injuria, vel optimorum legumlatorum judicio, Solonis & Draconis, qui jurejurando Senatum Athenienſem astrin-

1 Τὸ μὲν ἰσότητα] Eam initium esse justitiæ statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II. de offic. cap. 12: *Ius enim semper quæsitum est æquabile. Neque enim aliter esset jus.* Tollius.

2 Καὶ τὸ μηδὲν πλέον] Malim, *nec plura sibi appetere.* Idem.

3 Τὸ μηδὲν πλέον] Definitur enim justitia, *qua suum cuique distribuit*, apud Ciceronem lib. III. de Natura Deor. cap. 15. *Idem.*

4 Ἔνορκον ποιησάμενοι] Demosthenes, in initio Orat. de Corona, rogat Deos, ut judicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & *jusjurandum* in consilium adhibeant, ὅν ὦ θεοὶ πρὸς ἅπαντα τοῖς ἄλλοις δικαίῳ καὶ τοῦτο γένεσθαι, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, *in quo præter cetera, quæ æqua forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent.* Qui & rationem paulo post subjungit, cur à judicibus legislator jusjurandum præstari voluerit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ὀκνῶ τῷ πρώτῳ λέγειν ὁ διώκων ἰσχύῃ, ὡς ἐν τῷ φθάνοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τὸν δικαζόντων ἕκαστον ὑμῶν τὸ θεῖον εἰς θεὸς δίκαιόν ἐστιν ἀκουστὴν ἐᾶν ποιεῖν, καὶ τὰ τοῦ λόγου ὕστερον δίκαια δίκαιος ἀκροάσασθαι, καὶ παραχωρῆσαι ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, ἅπαντα τὸν διάγνωσιν ποιήσῃ τοῦ πάντων. *Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, prævalet, superet; nisi vestrum quisque, qui judicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum æquum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat.* Senior ille è curia apud Apulejum lib. X. Milesiacor: *Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari: nec vos, qui jurejurando adstricti judicatis, inductos servuli mendacio pejerare.* Solebant autem Judices Athenis id jusjurandum quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὀμνῦναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἵν' μὲν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τὰ κατηγορούντων, καὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι. *Quum quotannis juretis, vos eadem æquitate audituros tam reos, quam accusatores.* Vnde & Plato lib. XII. de leg. Νόμῳ δὲ κεῖσθω, δικαστὴν μὲν ὀμνῦναι δικάζειν μέλλοντα. *Lex autem sit constituta, ut judex de re quapiam cognituras prius jusjurandum det.* Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. V. cap 12: *Et quidem judices sacramento legibus alligantur jurati quia omni modo judicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque jure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scriptura terribiles ante sedem judicialem depo-*

ἀμφοῖν [1] ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τῷ εὐτυχοῦντι ἴσον τοῖς κεκινδυνευκόσιν ἀπονέμειν; ἄρχεις ἂν ὁ δὲ δικάσειν λόγῳ προκριθείς, ἰατρὸν χείρων ἢ ἀμείνων φανῇ. [2] πρὶν δίκαι ἀποφαίνεσθαι τῷ ἁπλοϊκῶς τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ, καὶ ἄπορον ἡγήσασθαι ἅπασι τῷ κρίνειν. καὶ γὰρ ἂν ἐκ αὐτῶν ἀγανακτήσαιμι τοὺς θεοὺς ἐπιτιμῶν, [3] εἰ τῷ μὴ κατηγόρῳ μεῖζ' ἀδικίας ἃ δεῖ λέγειν ἐπιτρέποιμι, [4] ἀποφράξαντος δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ

astrinxêre, ut pari benignitate, gratiaque tam reum, quam actorem, judex audiat, usquedum proposita rei defensione, ipsius causa melior, aut deterior altera videatur. Sceleſtum enim & iniquum fore judicium putarunt, priusquam cum accusatione comparata esset defensio. Ad hæc, ipsos etiam Deos indignari dixerimus, si accusatori libere, quæ vult, dicendi copiam fecerimus: at obturatis defensori auribus, aut

deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta præsentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. epist. 4. & de illis A. Gell. lib. 14. cap. 2. Tollius.

1 Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι] Aristophanes:

Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ὦν ἂν δικάσῃς.
Priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies.

Item Euripides:

Τίς ἂν δίκλιν κρίνοιεν, ἢ γνοὺς λόγον,
Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;
Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,
Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,
Æquum licet statuerit, haud æquus fuit.

Vnde Magistratus apud Apulejum l. 2. *partim decurionem deprecari, partim populares compescere, ut rite & more majorum judicio reddito, & utrimque secus allegationibus examinatis civiliter sententia prometretur: nec ad instar barbarica feritatis, vel tyrannica impotentia, damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam diuturna facinus proderetur exemplum.* P. Syrus:

In judicando semper criminosa est celeritas. Idem.

2 Πρὶν δ' ἀντιξετάσαι] Menander:

Ὁ πρὶν ἀκούσας ἢ πρὶν ἐξετάσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς.
Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,
Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. Idem.

3 Εἰ τῷ μὴ κατηγόρῳ] Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII: *Numerium*, inquit auctor, *Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitate censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Cæsar, nocens esse poterit usque, si negare fuerit sufficiet? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse jusserit?* Idem.

4 Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὦτα] Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ ἓξ πρὸς δίκας διαιρεῖσθαι τὸ δεχεῖ τοὺς διαιτητὰς, ἵνα χρῖσα τὸ ὦτον τοῦ

ἀπε, ἢ τῷ σόφισμα συναπῶντες, κατεψηφιζοίμεθα τῷ ἑτέρῳ λόγῳ κεχαρισμένοι. Ὥστε οὐχὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, ἢ τὸ ὄρκιον τὸ δικαστικὸν, φαίη τις ἂν μᾶλλον τὰς διαβολάς. [1] εἰ δὲ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, ὑποψιώδεις ὄντες δικασταῖς ἢ ἀμαθεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, [2] ποιητήν μοι δοκῶ τὸ ἄριστον ἐπαινεῖν τοῦ λόγου, εὖ μάλα περὶ τούτων ὑποφαίνοντα, μᾶλλον ὃ νομοθετήσασθαι. φησὶ γὰρ, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. ὑπέστειλε γὰρ οἶμαι ἐκεῖνος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, εὑρεῖν ἄν τις εὐρέσει [3] χείρονα, οὐδὲ ἀδικώτερον, [4] ἢ ἀκρίτους τινὰς, ἢ ἀμαίμακτον λόγων καταδικάσαι, ὅπερ ἐξ ἁπάντων ὁ διαβαλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ ἄκρατον ὀργῇ, ἢ τῶν ἀπολογίαν τοῦ λαθραίως ἢ κατηγορίας ἀθρόως μιμῶν. καὶ

aut mussitanti ore, eum priori oratione subacti condemnaverimus. Itaque à justo, æquo, & judicum jurejurando calumniam abhorrere dicas. Iam ficui dubiæ fidei legum conditores videntur, quorum decreta commonent, justitia, non studio partium judicare, optimum poëtam citandum censeo, qui præclaram sententiam, imo potius hac de re legem tulit: quum dixit, *Ne litem dirimas, quin primum audiveris ambos.* Nimirum & hic intelligebat, nullam ex multis, quæ apud homines vigent, dereriorem & iniquiorem inveniri posse injuriam, quam indicta causa reum damnare. Quod omni ex parte calumniator molitur: qui, quem accusat, audientis iræ indefensum subjicit, & accusatione clancularia defensionem intervertit. Quivis enim hu-

ὑπέρῳ φορεσπόδιαι, τῶ κατηγόρῳ λέγοντος, ὅπως τὸ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάξητε ἐκ διαβλήτου. *Iam initio, quum judicia capitalia disceptaret, fama tenet manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret à calumniis.* A qua tamen consuetudine postea desciv it. *Tollius.*

1 Εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι] Hic non tam *fide dignos*, ut interpres voluit, quam *auctoritate pollentes*, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini *idoneos auctores* dicerent. *Idem.*

2 Ποιητήν μοι δοκῶ τὸ ἄριστον] Paulo ante eadem ferme hæc verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. *Idem.*

3 Χείρονα δὲ ἀδικώτερον] Cleanthes apud Stobœum Serm. XL.

Κακοηθέστερον δὲν διαβολῆς ἔστι πω,
Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὰ πιστεύοντα,
Μίσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον.
Nihil fere tam est malignum, quàm calumnia.
Hæc enim ubi clam aliquem à se persuasum decepit,
Odium exitat adversum eum, qui nihil est commeritus. Idem.

4 Ἢ ἀκρίτους τινὰς] Seneca de Ira lib. II. cap. 29. *De parvula summa judicaturo tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Utrique parti dares advocationem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo sæpius ad manum venit. Amicum condemnas de præsentibus, antequam audias, antequam interroges? ille, antequam accusatorem suum noße liceat, aut crimen, iraſceris?* Menander:

Ὁ' φορκατηγορούσαι τὴν ἀκοὴν σου πρῶτος,
Αὐτὸς φοντηρὸς ἦν πρόσθεν κἀκεῖνος. Idem.

1 Ἀπὸ-

γὰρ [1] ἀπαρρησίας, ἐ δειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἰς τὸ ἔμφανὲς ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λεχοῦντες, [2] ἐξ ἀφανοῦς πόθεν [3] τοξεύων, [4] ὡς μὴ ἔστ' ἀντικαθεδεῖν δυνατὸν εἶναι, μὴ ἔστ' ἀντιμανίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπειρίᾳ, ἐ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθείρεται. [5] Ὁ μέγιστον ἐστὶ σημεῖον, ἔ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβολὰς λέγειν. Ἐπεὶ εἴ τίς γε πάλαι ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο σωφρονίσασθαι, οὐτος οἶμαι ἐ [6] εἰς τὸ φανερὸν διελήλυθε, ἐ [7] διελήνυθε, ἐ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ. [8] ὥσπερ οὖν εἰ ἐν τῷ ἔ πεφυκὼς νικᾶν δυνάμενος, [9] εἶδέναι ποτὲ, ἐ ἀπάτῃ χρήσασθαι καλῶς ἔ πολεμίων. Ἔδει δ' ἂν τις τὰς τοιαύτας

hujuſmodi farinæ homo formidoloſus nihil palam loqui audet: ſed, perinde atque qui in inſidiis latent, alicunde ex abdito jaculatur: ut non ſit, qui reſiſtere, adverſaque manu contendere poſſit: at ignaro, & inicio unde bellum inferatur, ſit percundum. Quod maximo eſt indicio, calumniatores nihil ſani dicere. Nam, qui veræ accuſationis ſibi eſt conſcius, hic utique palam arguit, corrigit, & judicio ſe ſiſtit cum adverſario: ut nemo, qui hoſtem aperta acie vincere poſſet, inſidiis & dolo uti vellet. Cæterum id genus homines

1 Ἀπαρρησίας] Idem Seneca ibidem: *Hic ipſe, qui ad te detulit, deſinet dicere, ſi probare debuerit. Non eſt, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: aliquid nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & inſtigat, & ipſe ſe certamini & pugnæ ſubtrahit. Qui dicere tibi niſi clam non vult, pane non dicit.* Verumtamen ubi deprehenſi jubentur incoram accuſare, ab impudentia audaciam mutuantur. Vti Apelles fecit, cum à Philippo delatos falſo Araros cogeretur præſentes arguere. Hiſtoria eſt apud Polyb. lib. IV. *Tollius.*

2 Ἐξ ἀφανοῦς] Alcæus: *τὰ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος. Obſcura quivis comitatur dolus.* Idem.

3 Τοξεύων] Vt Niſus apud Virgilium lib. VII. Æn. Vnde

Sævit atrox Volſcens, nec teli conſpicit uſquam
Auctorem, nec quo ſe ardens immittere poſſit. Idem.

4 Ὡς μὴ ἀντικαθεδεῖν] Verte: *ut nec ex adverſo conſiſtere, nec repugnare detur.* Idem.

5 Ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον] Ita & Caſſander Alexandro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro calumnias reſpondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τῆς συκοφαντίας, ὅτι μεγάλην ἔχουσι τὴν ἰσχύν, eſſe id ipſum calumniæ indicium, quod procul probationibus veniſſent: ut eſt apud Plutarchum in ejus vita. *Idem.*

6 Εἰς τὸ φανερὸν διελήλυθε] Cicero pro Cælio, cap. 3: *Accuſatio crimen deſiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teſte confirmet.* Idem.

7 Διελήνυθε ἐ ἀντεξετάζει] Potius, *perſequitur, ſeque adverſarium profeſſus rem judicio committit*: vel, *judicio cum eo experitur.* Idem.

8 Ὥσπερ οὖν εἰ ἐν τῷ ἔ] Nobile eſt Alexandri M. ad Parmenionem & Polyſperchontem reſponſum apud Curtium, lib. IV. cap. 13. nam cum Parmenio furto, non prælio opus eſſe cenſeret, aſſentiente præ ceteris Polyſperchonte, *Latrunculorum*, inquit, *& furum iſta ſolertia eſt*, &c. *Idem.*

9 Εἶδέναι ποτὲ] Melius, ni fallor, vertiſſet interpres: *uti neminem tam ignavi abjectique animi reperias, qui, quum hoſtem aperto marte vincere poſſit, dolo eum ac inſidiis circumvenire malit.* Idem.

9 Εἶδέναι ποτὲ] Q. Calaber l. III. v. 76:

Κεύθεσθαι δ' ἀτάλλουσιν αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχάασθαι.
Clanculum autem imbelles ſemper præſtantioribus inſidiantur. Idem.

τυς μάλιστα [1] ἴν τε βασιλέων αὐλαῖς, ⁊ ὅπου τὰς τ' ὀχήτων, ⁊ δυναστῶν φιλίας διδοκιμάζεις. ἔνθα πολὺς μὲ ὁ φθόνος, μυρίαι ὑποψίαι, πάμπολλαι κηλακείαι, ⁊ διαβολῶν ὑποβάσεις. ὅπου γὰρ ἀεὶ μείζως ἐλπίδες, σὺ ζῶσι καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ [2] ζηλοτυπίαι κακοπραγίστεραι. πάντες δὲ ἀλλήλους ὀξὺ διδέρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες [3] ἐπιτηροῦσιν εἴ πῃ τι γυ-

nes in regum aulis potiſſimum videas verſantes, & principum ac optimatum amicitia ſplendentes: ubi ſcilicet invidia crebra, innumeræ ſuſpiciones, multæque aſſentandi & calumniandi occaſiones. Nam ubi majores ſpes ſeſe ſemper oſtentant, hic & invidiæ ſæviores, odia periculoſiora, æmulationes callidiores vigent. Omnes ſe invicem acribus oculis intuentur, &, quemadmodum qui ſingulari certamine contendunt, dili-

1 Ἔν τε βασιλέων αὐλαῖς] Sarisberienſis in Policratico lib. VII. cap. 24. *Cetetum detractores & invidos ſic in curia videbis abundare, ac ſi in eam, quaſi totius orbis ſentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarchus in libello, de diſcrimine amici & adulatoris ita loquitur: Ἵππῳ μὲν οὐκ ἔστιν ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν ἐπαινέτην ἀλκυόνι δὲ πολιτῶν, ἀλλ' ἀγέλαις πυροφόροις, ἢ τοῖς κλαπείαις ἐργάταις ἢ πίνυσι, καὶ ἀδόξοις, καὶ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσιν, ἀλλ' οἴκων τε ⁊ περιουσιῶν μεγάλων ὀλίσθημα ⁊ νόσημα γινομένοις, πολλάκις δὲ ⁊ βασιλείας ⁊ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσιν. *Atque ut Simonides ait, equos alendi ſtudium non lecythos comitari, ſed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus ſe adjungere, aut ingloriis & plebeiis, ſed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque eſſe, qui ſæpe etiam regna imperiaque ſubvertat.* Plato in epiſt. ad Dionyſium: Ἐώρων γὰρ ⁊ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερβολὰς, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, ἃς δὸν ὅσῳπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους ⁊ μείζους τοὺς διαζηλοῦντας, καὶ ὥρας ἀδύνην μὴ αἰσχρὰς βλάβας ὠμολογοῦντας τρέφουσας, ἃ κακὰ ἐδὲν μεῖζον γίγνεται πόλεσι τοῖς ⁊ τ' ἄλλης ἐξουσίας δυνάμεις. *Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immenſas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures majoreſque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitia, altaque potentia generant.* Q. Curtius adulationem *perpetuum malum regum* vocat, *quorum opes ſæpius aſſentatio, quam hoſtis everterit:* lib. VIII. cap. 5. Vnde Galenus de Dignotione & Curat. propriorum affectuum, virum veridicum explorare docens: Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς αὐτὸν ὅτι τὰς τ' πλουσίων τε ⁊ πολὺ δυναμένων, ἢ ⁊ τὰς τ' μοναρχῶν οἰκίας ἁπάντα σωνεχῶς, γίγνωσκε μάλιστα ἀκριβῶς τ' ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ὑπεται ⁊ τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, ſi eum videris divitum domos aut potentium, ſive etiam regum, frequentantem, certo tibi perſuadeas velim, fruſtra rumorem illum ad aures tuas accidiſſe, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur. Hujuſmodi enim adulationibus mentiri cognatum eſt.* Tollius.

2 Ζηλοτυπίαι κακοπραγίστεραι] Sed nulla verſutior aut fraudulentior ſupplantandi, calumniandique ratio, quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καινὸς γὰρ δή τις, inquit Polyb. IV. ἔστ' ⁊ ἕξεται τρόπ⁊ διαζολῆς τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τὸν πέλας· ἥρται δὲ μάλιστα ⁊ περὶ τοιαύτη κακοτεχνία, καὶ βασκανία, καὶ δόλ⁊ ἐν τ' πρὸς τὰς αὐλὰς διατριζόντων, καὶ τ' τύπων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας ⁊ φιλονεικίας. *Novus enimvero calumniandi modus hic eſt inventus, cum non obtrectando, ſed laudando alicui nocetur. Qua malignitas, invidia, & fraus ab illu primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam degunt: ea eſt illorum hominum amulatio inter ipſos, ea avaritia.* Quare jure Tacitus in Agricolæ vita *peſſimum genus* vocat *inimicorum, laudantes.* Idem.

3 Ἐπιτηροῦσιν εἴ που] Homerus de Achille cum Hectore pugnante, Il. χ'. v. 319. ἰῶ-

μενῶν μέρος ἡσσᾶσθαι δοκῇ, καὶ σύμφορον. [1] καὶ αὐτὸν αὐτὸς ἥκιστα εἶναι βουλόμενος, παραλῆται, καὶ διαβάλλειν τὸ πλησίον, καὶ τὸ ἀεὶ αὐτῷ εἰ δυνατὸν, ὑποσκάπτειν, καὶ ὑποσκελίζειν. [2] ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀπέχεται δίκης ἀνατρέπεσθαι, καὶ διαβάλλεσθαι. καὶ τὸ πλαδίαιον, ἀτίμως ἐξίεται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ ἀεὶ τοῖς τοιούτοις κακοηθείας πλησιώτερος, [3] διδιligenter observant, num aliquam corporis partem nudam & male munitam conspiciant. Et cum quisque velit primas obtinere, proximum summovet, & amolitur, & priorem, si possit, convellit, & supplantat. Hic, siquis est vir frugi, prorsus ilico subvertitur, & avellitur, denique ignominiose expellitur. Verum qui assentandi est peritior, & ad hujusmodi nequitiam habilior, pro-

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπε διάκτορος, ὣς ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δῖῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, &c.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino.
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgilius de Darete l. v. Æneidos:

Ille, velut celsam oppugnas qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & varias assultibus irritus urget. Tollius.

1 Καὶ μεγιστον αὐτὸς ἥκιστα εἶναι βουλόμενος] Seneca lib. III. de Ira, cap. XXXI: *Nulli ad lienа respicienti sua placent. Inde diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedat, obliti quantum hominum retro sit; & pauci sint invidentes quantum à tergo sequatur ingentis invidentia.* Idem.

2 Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς] Plutarchus de discrim. amici & adulatoris: ἔτι δὲ καὶ ἀληθινὸς κόσμος φίλος, καὶ ἐν ἐλαφρίᾳ ἐστὶ καὶ σκώπτειν· ἀν δὲ μὴ δύνηται, φαυλοῦς μὲν ὑποστήσῃ, καὶ παρῇται, καὶ τίθηνον, ὡς ἀμείνονας, κάδρα δ' ὑφίστησι τινας ὁ κόλαξ εἰσαεί· διαβολὰς· κερυφὴ δὲ λόγων κινοῦσι πλησμονὴ, κἂν μὴ παντελῶς δύνωσιν ἐξαφανίσαι, τὸ τῦ Μηδίου φυλάττῃ μεμνημένον· ὃν δὲ ὁ Μήδιος τῷ ἀεὶ τοῦ Ἀλέξανδρον χαρᾷ τὸ κολάκων εἶδος ἐξέσχε, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ὄντι τοῦ ἀρίστως συμποτικοῦ. ἐπίλυσιν οὖν ἐμβάλλοντας ἀπίθανον ὁ διάκτορος ταῖς διαβολαῖς, διδάσκει, ὅτι κἂν ἀναπείσωσι τὸ πλῆθος ὁ διδόμενος, ἡ ὕλη μένει τῷ διαβολῆς· τούτοις μέντοι ταῖς ὕλαις, μᾶλλον ἀναζητοῦντας ὁ κρείττων ἀεὶ διαβολὰς ἐπὶ Ἀλέξανδρον ἀπέλασε ὁ Καλλισθένης, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώτας, &c. *Adulator autem veros amicos arcet, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perficit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, præstantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias jacere, iisque mordere alios: docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumnia cicatricem manserum. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangrænis potius & cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem & Philotam,* &c. Cujus quidem Philotæ historiam ab æmulo Cratero per calumniam subversi opere pretium est legisse apud Curtium lib. VI. cap. 8. quæ mirum in modum hæc, & sequentia illustrat. *Idem.*

3 Εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθόνου κρείττων] Hæc ita potius interpretaretur: *primas tenet,*

κιμεῖ, καὶ ὅλως φθείσας κρατεῖ. τὸ γὰρ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι [1] Ξωὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κλονίοντα κρατύνει. τοιχαρῆν, ὡς ὁ αὐτὸς μικρῶν δὲ ἀμῶν ὄντων, [2] ποικίλας καὶ ἀλλήλων ὁδὰς ἐπινοοῦσιν, ὧν πρόχρη ἡ ἐπισφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς Διαβολῆς. τὴν μὲν ἀρχὴν, ἀπὸ φθόνου ἡμῖν διέλαβεν· λαμβάνουσι. οἰκτρότερος ἦν, καὶ τραγικὸς ἐπάγουσι τὸ τέλος, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεως. [3] Οὐ μᾶλλον μικροῦ, ἀδὲ ἀπλοῦν ἐστι τοῦτο, ὡς ἄν τις ὑπολάβοι, [4] ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, σοφῆς ὀλίγης ἢ ἀξυνέσεως, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δέομεν. εἰ γὰρ ἄνευ τοσούτων ἔλαθεν ἡ Διαβολὴ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐμήνευεν. [5] διὸ ἂν κρύψει τὴν πάντων ἰσχυροτέρων ἀλήθειαν, εἰμὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ πιθανὸν, καὶ μυρίαις ἄλλαις παρασκευάσῃ κἀπὶ τῶν ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα [1] ὁ παράμυθος. καὶ Διαβολὴ probatur, denique ſuperat. Quibus verum Homeri carmen comprobatur: *Victorem & victum Mavors communis ademit.* Quocirca cum de rebus non exiguis inſtituatur certamen, alii in alios varias nocendi vias comminiſcuntur: quarum compendioſiſſima & periculoſiſſima Calumniæ via: cujus principium ducitur ab invidia inter ſpem metumque fluctuante: ſed quæ miſerabiles, tragicos, & multis calamitatibus refertos exitus affert. Nec certe facile, ſimplexve eſt hoc quadruplatoris ſtudium, ut forte alicui videatur: ſed arte multiplici, ſolertia non mediocri, & accurata diligentia opus habet. Non enim tam gravem noxam infligeret Calumnia, niſi in ſpeciem vero ſimilia narraret: neque rerum omnium validiſſimam veritatem opprimeret, niſi appoſitis ad inducendum, & perſuadendum argumentis, aliiſque ſexcentis artibus inſtructa auditores deciperet. Porro calumnia plerumque appetitur potiſſimum, qui in honore eſt: ob quem poſte-

net, & illum denique praevertens ſuperat: quandoquidem exemplo ſuo hujus Homerici dicti veritatem confirmant.

Mars dubius ſæpe & victorem ſtravit ovantem. Tollius.

1 Ξωὸς ἐνυάλιος] Hectoris verba ſunt Iliad. Σ. v. 309. Livius lib. XXVIII. cap. 19: *ubi Mars communis & victum ſæpe erigeret, & affligeret victorem.* Propert. II. 27: *Cum Mavors dubias miſcet utrimque manus.* Ovid. I. Amor. el. 9: *Mars dubius, &c. Idem.*

2 Ποικίλας ὁδὰς διαβολῆς] Vnde invidiam πολυμήχανον & πάνσοφον θηρίον Photius vocat, epiſt. prima, commate ις'. *Idem.*

3 Οὐ μᾶλλον μικροῦ] Vere. nam, ut ait Plautus Captiv. II. 1:

Doli non dolis ſunt, niſi aſtu colas:
Sed malum maximum, ſi id palam provenit. Idem.

4 Οὐδ' ἐν κατόψει] Cicero pro Cluentio, cap. 65: *Hoc uno modo ſæpe multorum improbitate depreſſa veritas emergit, & innocentia defenſio intercluſa reſpirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta eſt, à conſiliis malitia deſeruntur. Quod ſi aut confidens aſtutia aut callida eſſet audacia, vix ulle reſiſti modo poſſet.* Idem.

5 Ὁ παράμυθος] Sarisberienſis lib. VII. Policratici, cap. 24: *Vbique tamen, qui illuſtrioribus clareſcunt meritis, acrius invidiæ toxicata dante rodantur.* Velleius Pa-

τῦτο, [1] τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτῷ ἐπίφθονον. ἅπαντες γὰρ τὴν ἐπιβλέξασαν, καθάπερ τι κώλυμα, καὶ ἐμπόδιον πεφορήμενοι. καὶ ἅμα οἷόν τινι πρώτῳ αὐτὸς ἔσεσθαι, [2] τὸ κορυφαῖον ἐκεῖνον ὑπολιθορήσας, καὶ τὴν φιλίαν δαπανήσασθαι δόξας. οἷόν τι [3] ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ τῷ δρομέων γίνεσθαι. κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, [4] τὴν ὕπαυλιγα δύσας καταπτύσας, [5] μόνον δὲ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπο-

posterioribus est invidiosus: quo fit ut omnium telis affectetur, ceu obex, objectumque ipsis impedimentum. Seque primum fore quisque putat, quum sublimem illum expugnarit, & amicitia excusserit. Quale quiddam in gymnicis ludis accidit cursoribus: ubi strenuus cursor, fractis ilico carceribus, solum primas affectans, animumque ad metam adjiciens, inque pedum velocitate spem

Paterc. lib. II. c. 40: *Numquam eminentia invidia carent.* Livius lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* Apollodorus Comicus:

Πρὸς γὰρ τὰ λαμπρὰ ὁ φθόνος βιάζεται.
Nam rebus obstat praelustribus invidia.

Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto ille, cui invidetur, successa meliora profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit.* Philo ἀεὶ τοῖς μεγάλοις εὐτυχήμασι φθόνος ἀντίπαλος. *Invidia semper magnae felicitati adversaria est.* Lucretius lib. III:

Confimili ratione ab eodem sape timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,
Illum adfectari, claruis qui incedit honore:
Ipsi se in tenebris volvi, caenoque queruntur.

Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos Scriptores belle dicta reperias. *Tollius.*

1 Τοῖς ὑπολειπομένοις] *Nam qui invidet, minor est*, ut ait Plinius lib. VI. epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III. Sc. 4:

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis. Idem.

1 Τοῖς ὑπολειπομένοις] Melius, dignatione inferioribus. *Idem.*

2 Τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον] Verto, *modo principem illum & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitia gradu detrusaverit.* Idem.

3 Καὶ ὅτι τοῖς γυμνικοῖς] Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφθονία τύχας
Καὶ μεγαλυνθῆναι,
Πρὸ τέλεος ἀνδρὸς ἰκέσθαι.
Τῶν τι γὰρ διδοῖ τέλος,
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χαλεπᾶν
Ἐσφάλλει τύχα καταμεμφθεῖσα.
Id est,

Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens praestantiorum supplantat. Idem.

4 Τὴν ὕπαυλιγα δύσας καταπτύσας] Ὑπαυλιγξ sive βαλβὶς, item καμπὴ Polluci, repagula, quae Latini *Carceres* vocabant, quibus apertis, non *fractis*, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. *Idem.*

5 Μόνον τῦ πρόσω] Interpres vertit *primas affectare*, ac si τὰ πρωτεῖα legeretur. Τῦ πρόσω ἐφιέμενος, est: *ista mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum erat*,

τείνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τῷ ἐλπίδι τὸ νίκης ἔχων, τὸ πλησίον οὐδὲν ἡγεμονεῖ, οὐδέ τι τῷ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὃ δὴ κακὸς σκεῖνος, [1] καὶ ἀναδλος ἀνταγωνιστής, ἀπογνὺς τῷ σὺν ᾗ τάχει ἐλπίδι, ἐπὶ τῷ κακοτεχνίαν ἐτράπετο. καὶ τοῦτο μόνον ἐξέπαυ[ε] σκοπεῖ, ὅπως τὸ πρέχοντα ἐπιχὼν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπισπᾶται. ὡς εἰ τοῦτο ἀφαιρήσεται, σὺν ὧ ποτε νικήσων δυνάμενος. ὁμοίως δ' τοῦτοις καὶ ταῖς φιλίαις τὸ δύσκριτόν γίγνε[ται]. [2] ὁ γὰρ πρόχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται. [3] καὶ ἀφύλακ[τ]ος [4] ἐν μέσῳ λαφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἁνηρπάσθη. οἱ δ' ἀγαπῶντες, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις βλάπτειν ἔδεξαν. τὸ, τὸ ἀξιόπιστον τοῦ ἀφελοῦς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐκποιοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς εἶναι ἔργον, δέδοικότι τι προσκόψαι ἀκριβὲς, μηδὲ ἀλ-

spem victoriæ habens, vicino non incommodat, neque aliorum certatorum res curat. Contra ignavus ille, & imbellis adversarius, desperata celeritate, animum ad fraudem convertit. Atque hoc solum in universum spectat, quomodo currentem objecta remora, vel impedimento, reprimere possit: quæ ni succedant, nunquam queat vincere. Haud aliter in ambiendis magnatum amicitiis accidit: apud quos qui prominet, statim insidiis involvitur, & incautus ab æmulis captus discerpitur. Hi deinde diligi, & amici videri incipiunt, eo quod aliis incommodarint. Iam quod Calumniæ fidem faciat, non temere excogitant: sed in coloris delectu toti occupantur, metuentes ne quid absoni, aut alieni atte-

xant.

ressat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgilius lib. v. Æneidos:

——— *Signoque repente*
Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt
Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, ὁ διαυλέας ἀποτείνει πρὸς τὸ τέρμα. Tollius.

1 Καὶ ἀναδλος ἀνταγωνιστὴς] Cicero Philippica x. cap. 1: *Declarasti enim verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua conflderet, virtuti invidere.* Idem.

2 Ὁ γὰρ προέχων] Pessime interpres exposuit, *qui prominet.* Repone, *qui ceteris antistat:* ut apud Catullum:

Veranni, omnibus è meis amicis
Antistans mihi millibus trecentis. Idem.

3 Καὶ ἀφύλακ[τ]ος] Cyprianus de simplicitate Prælatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante præstruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindicta locum.* Idem.

4 Ἐν μέσῳ λαφθεὶς] Non satisfacit mihi interpres. Malim, *circumventus rapitur.* Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

——— *Hostemque unum loca non sua nactum*
Falsa nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem
Suffugia, in cætum media traxere caterva.
Eligitur mæsto, &c.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio, c. 63: *Innocentia defensio sæpe multorum improbitate intercluſa respirat.* Idem.

1 Τὰ

λότερον. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ [1] τὰ περισσὰ τῇ ἀμβλυωττούσῃ [2] πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας. οἷον, τὸ μὲ ἰατρὸν ἀμβλύωσιν ὡς φαρμακέα. τὸ πλούσιον ὄ, ὡς τύραννον. [3] τὸ τυραννικὸν ὄ, ὡς περδάλιον.

xant. Sic plerunque ejus, quem deferunt, rationes in deterius interpretando, probabiles reddunt accusationes. Medicum veneficii; locupletem affectatæ tyrannidis; tyrannum proditionis insimulant. In-

1 Τὰ περισσὰ] Hic sunt vel fortunæ, vel ingenii, vel quæcunque alia bona, commoda, conditio: quæ alicui adsunt, quibusve conspicuus est. *Tollius.*

2 Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες] Basilius Magnus de Invidia: Δεινὸν ὄ πῶς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπύσαι, καὶ ἐκ μείζονος κακίας ἢ ἀρετῆς διαβαλεῖν. *Improbum autem est, in pejus deflectendo quod laudabile est culpare, & è malitia vicinia virtutem criminari.* Satisberiensis lib. VII. Policratici, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem*, inquit, *bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, qua non sunt; aut magnificat, & extollit, si qua sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II. cap. 12: *Est præterea quadam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledictus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV:

Nigra μελίχρως *est, immunda & fœtida* ἄκοσμος.
Casia παλλάδιον, *nervosa & lignea* δοχμὴ, &c.

Et apud Theocritum Battus Idyll. X:

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέουσι τὸ πάντες,
Ἰγνὰν, ἀλλόκαιζον. ἐγὼ δ' μόνος μελίχλωρον.
O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, sole adustam. ego vero solum flavam mellis instar.

Est item apud Aristænetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I. epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τὸ νέον, ὅτι σιμὸς, ὑπ' ἔρωτος παρὰ σοῦ καλεῖσθαι ἐπαινεῖ· τὸ δὲ τὸ χρυσὸν βασιλικὸν ὄρνις· τὸ δὲ διὰ μέσου τύπτον. ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικὰς ὀνομάζοις, λευκὰς δὲ θεῶν παῖδας. περισπάσας· μελιχρόωτος δὲ οἷς τύπτομαι τύπτ', ἀλλ' ἀκοίμητα εἶναι. Vbi nisi & in Platone ita legeretur, & à Plutarcho in περιακοίμητα mutatum esset, χεῖμα pro κοίμημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλώρους δὲ & τύπτομα οἷς πυκνὸς ἄλλα κοίμητα, ἃ ἐρᾶσθ' ὑποκορίζομένου τι & ἀνθρώπου φέροντος ἢ ὠχρότητα, ἐὰν ὅτι ὥρα ᾖ. Lege, μελαγχλόους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ & τύπτομα οἷσιν ἀλλ' ὠχρὰ εἶναι ἐρᾶσθ' &c. ad plures illi sermo institutus est, sic ut τὸ οἷς vitiosum esse quivis facile deprehendat. Ceteræ mendæ manifestæ sunt. Posset autem τὸ κοίμημα facies verti: nisi quis περιακοίμητα cum Plutarcho malit: cujus vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. XIV: *ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer.* De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I. sat. 3: ubi tandem livorem nostrum, & animi æruginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus; atque
Sincerum cupimus vas incrustare. probus *quis*
Nobiscum vivit! multum demissus homo. *illi*
Tardo *cognomen* pingui damus. *pro* bene sano,
Ac non incauto, fictum, astutumque *vocamus*, &c.

Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congessit, quæ describere nolo, ne alienæ fructum diligentiæ videar velle intercipere. *Idem.*

3 Τὸν τυραννικὸν] Malim, *tyrannidi*, vel *tyranni ministrum*, quam *tyrannum*, venere. *Idem.*

οἱοντι μὴ τοι ἐ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλῃ τ' ἀμφιβολῆς τὰς διαφορὰς. καὶ ὡς τ' ἐκείνων τρόπον οἱ κωμῳδοῦντες αὐτοὶ ἁρμοζόμενοι, δύσχρηστον. ἢν μὲ γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, δείνα δύσι φασι τῇ γυναικὶ σου δεῖπνον. καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀπεστέναξε. καὶ [1] ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἁ μείλικα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἰδιωτική. καὶ πῶς ἐ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἢν γ' ποιήσῃς ἢ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῇ, μὰ Δί' ἐχλεύασέ σε [2] Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, [3] καὶ ἄμετρος εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσυνθέτως. ὡς γ' τ' ἀνοσίῃ, καὶ φιλόθεον, ἄθεον, καὶ ἀνόσιον ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παροξύμενος, καὶ τῶν προνοίαν δρυόμενος. [4] ὁ γ' ἀκούσας, οἷος μύωπι λῷ ἔοικὼς τυπεὶς, διακέκαυται ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τ' φίλου, ἁ προεμένης τ' ἀκροᾶ ἔλεγχον. ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπιθύουσι, καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα παροξύναι τ' ἀκροώμενον.

Interdum auditoris affectus ſua calumniis diſcrimina ſuppeditat: ad cujus mores hi maligni homines ſeſe accommodantes, ſcopum attingunt. Nam ſi zelotypum ipſum eſſe perſpexerint: annuit, inquiunt, ille uxori tuæ inter epulas, eamque intuitus ſuſpiravit: Stratonice viciſſim ſuave quiddam, & amatorium: alia item, quæ ad ſuſpicionem adulterii faciunt. Sin poëticæ ſtudioſus illa arte ſibi placeat: Per lovem tua carmina Philoxenus irriſit, inſectatus eſt, hiulca & lege ſoluta dixit. Apud religioſum, & pium, impietatis, & flagitii accuſatur amicus, quaſi numen rejiciat, & providentiam neget. Tum auditor, ceu œſtro in aurem immiſſo, excandeſcit, ut eſt conſentaneum, & re nondum accurate cognita, amicum averſatur. Talia fere ſunt, quæ ab impuris iſtis confinguntur & dicuntur, cum ea norint audientis animum ad iram maxime poſſe pro-

1 Ἡ Στρατονίκη] Alluſit partim ad hiſtoriam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercæ amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac ſi Stratonices manifeſtarius adulter eſſet. Vtramque noſter fuſe exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetæ: quam breviter item noſter attigit in Icaro-Menippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἐρῶντα Στρατονίκης διαδόχου τῇ μητρυιᾷ. *Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonica noverca innitentem.* Ex hac hiſtoria effictam habes narratiunculam apud Ariſtænetum lib. 1. epiſt. XIII. Repoſui autem, ejecta *uxoris* voce, nomen proprium, in quo ad hiſtoriam reſpicitur, quam expoſuimus. Mox legam *δυσὶν*. Interpres non nimis bene vertit. *Tollimus.*

2 Φιλόξενος] Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionyſii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detruſus eſt: unde Tarentum aufugiens Dionyſio revocanti epiſtolam miſit una litera O, id eſt *u*, notatam. plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, orat. II. in initio. *Idem.*

3 Καὶ ἄμετρα] *Hiulca*, interpres. Rectius, *immodulata*, ut Horatius in Arte:

Non qui vis videt immodulata poëmata judex. Idem.

4 Ὁ γ' δυσὶν] Verte: *quo ille*, ſc. amicus, *audito*, *flatim velut æſtro percitus auribus*, *uti par eſt*, *inflammatur*, *& moram accurata inquiſitionis non ferens*, *averſatur amicum*, *repellitque. Plane enim iſtiuſmodi mendacia confingunt*, *quibus maximo norunt audientis animum ad iram poſſe provocari.* Idem.

1 Καὶ

[1] καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενοι, ἐπ' ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκροβολίζονται εἰς αὐτόν. ὅπερ τῇ ὑφειμένῃ ὀργῇ τοπαραχρῆμα [2] μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τ' ἀληθείας. ἀλλὰ καὶ βέλη τις ἀπολογίαθαι, μὴ προσίεσθαι, τῷ ὑποδέξῳ τ' ἀκροάσεως, [3] ὡς ἀληθεῖ προσπεπλημμένου. [4] Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶδος τ' διαβολῆς, τὸ ἰσχυρότατον τ' ἐπ' ἀκόντος ἐπιθυμίας. ὁπότε γε παρὰ Πτολεμαίῳ [5] τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐμέμφθη τις, ὡς διέβαλε [6] τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τι πίνῃ, καὶ μήτοι τ' ἄλλην γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδύεται ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἶπε μὴ κληθεὶς [7] ἔωθεν ἐπινέ τε, πάντων ἀρώτων, καὶ λαβὼν provocare. Et qua parte quisque præstat, cognoscentes, illa ipsum telis jaculisque petunt: ne auditor, subita conturbatus ira, aliquod vero cognoscendo collocet otium: deinde ei, qui se purgare velit, non attendat, inopinato crimine, tanquam vero præoccupatus. Etenim ea calumniæ species est efficacissima, quæ cum auditoris cupiditate conflictatur: quando etiam apud Ptolemæum cognomento Dionysum quispiam olim Demetrium Platonicum accusavit, quod in Bachanalibus aquam biberet, solusque omnium mulieribus non fuisset indutus. Ac nisi mane vocatus vinum bibisset omnium in conspectu, & sumta veste Ta-

1 Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν] Sic Alexander Parmenionis auctoritatem molestè ferens, à Cratero in Philotam, invidiosa illius & suspicioſa commemoratione accenditur: Curtius l. VI. cap. 8. sic Nero à Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeæ Sabinæ consecratione, quam Nero præ ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI. cap. 22. Sic apud Phædrum libertus ille,

Adfuit id, quod sentiebat maxime
Dolitarum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόπτ. Benedictus male legit ἕκαστος, pro τρωτὸς, vertitque *& qua parte præstat.* nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, *& qua quisque parte maxime vulneri patet.* Tollius.

2 Μηκέτι σχολὴν ἄγειν] Verterim: *indaganda, seu perscrutanda, veritati non modo non vacet: verum etiam si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audita criminationis, tamquam veritate præoccupatus.* Idem.

3 Ὡς ἀληθεῖ] Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθὲς, ut ad ἀκροάσεως referatur. *Idem.*

4 Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὄν] Atticissimus, pro, ἀνυσιμώτατον γάρ ἐστι. Sic Homerus Iliad. Θ. v. 306:

Μάκων δ' οὐκ ἐπέρασσε κάρη βάλε, πὰρ δ' ἐκὶ κύπῃ
Καρπῷ βεβοτομένῳ, τοπερησί τε εἰκαρίῃσιν.

Pro βεβοτέλαι. Pro ὁπότε malim, ὅς ποτε. Idem.

5 Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι] Qui undecimus fuit Ptolemæorum. *Idem.*

6 Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον] Cujus & Antoninus Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. *Idem.*

7 Ἔωθεν ἐπινέ] Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem rarum, & inusitatum, ut etiam Apostolos illud dici tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam & feminæ adamabant nequiores Apuleius lib. IX. *Quanto me felicior*

ἐστι [1] ταραντινίδιον, [2] συμβάλοιτο, ἀπολώλει ἄν, ὡς οὐχ ἡδέως τῇ βίᾳ ⁊ βασι-

Tarentina, cymbala pulsaſſet; & ſaltaſſet, plane periiſſet; quod

Daphne vicina, qua mero & prandio matutino ſaucia cum ſuis adulteriis voluptatur, Idem eodem libro: *matutino mero, & continuo ſtupro corpus emancipatat.* Tollius.

1 Ταραντινίδιον] Pollux lib. VII. cap. 17: καὶ μὴν τόγε ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστιν ἔνδυμα, οἱονεὶ σμίκρον ἀπὸ τοῦ ταραντίνου χρώτος ⁊ τρυφῆς. *Eſt autem pellucida veſtis, Tarantinidion, ita à Tarentinorum uſu luxuque appellata.* Heſychius; Ταραντῖνον, ſive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐπὶ τῷ ἑνὸς μέρους. *Tarantinidium, veſtimentum muliebre tenue, fimbrias, ſeu villos habens ab una parte.* Vtebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in dial. meretr. Οὐκ αἰσχύνῃ μόνη ἐπὶ τριῶν ἐκ ἑλλόβιον, ἐχ ὅλον, ἢ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. XIII. lib. VII. fragmentum eſt veteris poetæ, Ἡαρδίνου δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσωτὸν, καὶ γυναικεῖον στολήν. *Virgo eſſe videtur, gerens fimbriatam veſtem, & muliebrem ſtolam.* Muliebri autem veſte Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragœdi, omneſque Dionyſiaci artifices, quorum nota *Symata.* Apud eundem Pollucem, Λυδὸν χιτῶν τις βακχεῖα, διονυσιακὸς, στυδιγὴς. Et apud Heſych. βακχεῖαι χιτῶνες, ἐσθῆτες αἱ θρᾴκιαι βάκχαι. Hinc & Bacchus βακχεὺς dictus. Commentator vetus Horatii l. 1. od. XVIII: Baſſareus *dictus eſt liber pater à genere veſtis Bacchantum:* unde *& Baccha* Baſſarides *dicta Perſ.* Baſſaris *& Lyncem.* Baſſaris *enim genus veſtis eſt, ad pedes uſque demiſſa, dicta à* Baſſara, *loco Lydiæ,* ubi fit. Vbi *Baſſara* pro *Baſſaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipſa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Baſſaris* apud Perſii Scholiaſten inveni, ad Sat. 1. v. 101: *Baſſaridæ,* inquit, *Bacchæ. Quibuſdam videtur à genere veſtis, quæ Liber pater utitur, demiſſa ad talos, quam Thraces* Baſſarin. *Quidam à vulpibus, quarum pellibus Baccha ſuccingebantur. Vulpes Thraces* Baſſares *dicunt.* Idem.

2 Συμβάλοιτο τι] Cymbala namque cum ſaltatione jungebantur in Deorum effeminato cultu: præſertim in feſtis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iuſtinus de Ptolemæo Philopatore, lib. XXX: *adduntur inſtrumenta luxuria, tympana & crepundia;* ſive, ut alii malunt, *crepitacula.* Vbi tamen τὸ *crepundia* ab interprete eſſe cenſuerim. Nam de eodem loquens Plutarchus tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in ejuſmodi feſtis ſolemnia fuere. Apulejus de Gallis Cybeles, lib. VIII. Mileſ. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis perſonantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* Lucretius lib. III.

Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu.
Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex ære, vel è buxo, quæ mutuo colliſu non ingratum ſonum edebant. Auſonius in Epiſt. ad Paulinum XXV;

Cymbala dant ſictu ſonitum: dant pulpita ſaltu
Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.

Propertius lib. III. el. XVI; ad Bacchum:

Levis adorato cervix manabit olivo,
Et ſaries nudos veſte fluente pedes.
Mollia Dircæa pulſabunt tympana Thyrſa;
Capripedes calamo Panes hiante canent,
Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idæos cymbala rauca choros.

Anthol. lib. IV. de Herc. & Baccho:

Μὴ-

λίως, ἀλλ' [1] ἀντισοφιστὴς ὤν, καὶ ἀντίπτυγμα τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς. [2] Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἐν ἁπασῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἴ τις μὴ σέβοιτο, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπὶ γὰρ ἀπίστοις Ἡφαιστίων, ὑπὸ δὲ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προθεῖναι ἐν τούτῳ τῇ λαμπρᾷ μεγαλουργίᾳ, [3] καὶ θεὸν χειροθετῆσαι τὸν τετελευτηκότα. οὗτος ὢν νεὼς τε ἀνίστασαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη κατῴκιζε, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ Θεῷ ἐπετελοῦντο. [4] καὶ ὁ μίσος ὅρκος ὧδ' ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δὲ τις ἠμελέστερον πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ σπεύδων, φανερὸς ἐπίκειτο ἡ ζημία. ὑπολαμβάνοντες οἱ κόλακες τὴν μεγαλοιδίαν ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσέξαιεν δὴ τοῖς, καὶ ἀναζωπύρουν, [5] ὀνείρατα διη-

quod regis moribus non delectaretur, ſed Ptolemæi deliciis infenſus eſſet, & adverſarius. Apud Alexandrum graviſſimi criminis reus fiebat, qui colere & adorare nollet Hephæſtionem. Nam poſteaquam is è vivis exceſſit, amore victus Alexander, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit, ut mortuus inter Deos Hephæſtion haberetur. Continuo civitates ei templa condiderunt, delubra dedicarunt, aras, victimas, & feſta novo huic Deo conſecrarunt. Eratque nomen Hephæſtionis jusjurandum omnium religioſiſſimum. Siquis autem vel riſiſſet ad ea quæ fiebant, vel non omni ſtudio colere viſus eſſet, culpa capitalis erat. Aſſentatores autem perſpecta hac juvenili Alexandri cupiditate, ei ignem & fomitem addere cœperunt, ſomnia narrantes

Ἀμφοῖν δὲ σῆλαι σωτήρμονες· ἔγκαλα δ' ὅπλα
Νίζεσθαι, λεοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγή.
Sudorumque pares meta, paria arma: leonis
Exuvia, hinnuleus, cymbala cum ſtrepitu.

Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *Atquin alius & ſericatus & crepidam aratus inceſſit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid ſubtexuiſſet, cymbalo inceſſit.* Tollius.

1 Ἀντισοφιστὴς] Exprobrator. Lactantius lib. v. cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obſequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi ſcelus viderentur, ſi aliter viverent.* Vid. Tacit. XVI. 22. Et Lactant. l. v. cap. 9. p. 482. Iſocr. p. 10. *Idem.*

2 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ] Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum hæc omnium maxime valebat calumnia, ſiquis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæſtionem deferebatur.* Idem.

3 Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι] Pluribus hæc Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. *Idem.*

4 Καὶ ὁ μίσος ὅρκος] De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Druſillam documenta nunquam deinceps niſi *per numen Druſillæ* dejeraſſe. Idem in morte Iulii Cæſaris narrat, controverſias quaſdam à plebe *interpoſito per Cæſarem jurejurando* diſtractas: & Claudium Imp. *jusjurandum* ſibi *neque ſanctius* neque *crebrius* inſtituiſſe, quam *per Auguſtum*: quin & violata perjurio numina iſta gravius vindicata, quam ſi quis per ipſum Iovis numen, aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Cæſaris pejeratur.* Idem.

5 Ὀνείρατα] Id enim inter divinitatis ſigna. Vnde & ægrotantes, & futura

γόμενοι δ' Ἡφαιστίωνος, [1] ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προστάττοντες αὐτοῦ, καὶ [2] μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τῷλος, ἦθος [3] παρίδρου, καὶ [4] ἀλεξικάκου ἦδη. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἡδέως τι ἀκούων, καὶ τὰ πλάσματα [5] ἐπίστευε, καὶ μίαν ἐφέρετο, ὡσπερ ἂν Διὸς παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ Διεῖς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τίνας οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων ἂν τὸ κοινὸν ἐκεῖνον ἀπολωβῆσαι τοῦ Ἡφαιστίωνος θειότητος, διαβληθέντας, ὡς ἀ τιμῶσι [6] τὸν κοινὸν ἀπάντων Θεὸν, καὶ ἀφ' τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας; τότε δὲ

tes Hephæſtionis, apparitiones quaſdam, & medelas ei attribuentes, ejuſque oracula prædicantes: denique aſſeſſori, malorumque depulſori Deo ſacra fecerunt. Alexander autem hæc jucunde audiebat, tandem etiam ut veris fidem habebat, & gloriabatur, quod non modo Dei filius eſſet, ſed Deos etiam creare poſſet. Quot igitur Alexandri amicos putamus illam Hephæſtionis divinitatem tum male habuiſſe, quum accuſarentur, quod communem omnium Deum non colerent: ideoque expellerentur, & regis benevolentia exciderent? Tunc temporis Aga-

prænoſcere cupientes, in Deum, Æſculapii præcipue, & Serapidis, nec non Apollinis, ſeſe templa conferebant, per ſomnium illorum voluntatem, reſponſave expiſcaturi. *Tollius.*

1 Ἐπιφανείας] Illuſtravit hanc vocem, locumque Luciani, Vir illuſtris Ez. Spanhemius in V. Diſſertatione de re Nummaria: quod opus à me juventuti nunquam non erit commendatiſſimum. *Idem.*

2 Μαντείας] Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Æmulatus eſt in Antinoo Hadrianus, quem non ſecus ipſe, ac Hephæſtionem Alexander, dilexerat. Spartianus in ejus vita: *Et Græci quidem volente Hadriano eum conſecraverunt, oracula per eum dari aſſerentes, qua Hadrianus ipſe compoſuiſſe jactatur.* Idem.

3 Παρίδρου] Servius in VII. Æneid. *Revera Virbius eſt numen conjunctum Diana, ut matri Deum Attis, Minervæ Erichthonius, Veneri Adonis.* Id eſt παρέδρου. Πάρεδροι etiam σωθρονες dicti, teſte Heſychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς σωφρόνεσι inferiores exiſtimant, & ordine, & dignatione. quin & Gallus ſeſe apud noſtrum in dialogo ſui nominis πάρεδρον Ἐρμῆ jactat. *Idem.*

4 Ἀλεξικάκου] Quod Herculi, quem æmulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pauſanias in Atticis, pag. VI. *Idem.*

5 Ἐπίστευε] Iuvenalis Sat. IV:

Quid apertius? Et tamen illi
Surgebant criſpa. Nihil eſt, quod credere de ſe
Non poſſit, cum laudatur dis aqua poteſtas. Idem.

6 Τὸν κοινὸν ἀπάντων Θεόν] Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, ſeu gentibus Dii; Auſon. in Cæſaribus:

Æneadum generis qui ſextus & ultimus heres,
Polluit, & clauſit Iulia ſacra Nero.

Inprimis heroes in Deum numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Cæterum, qui plura Deorum nomina deſiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. Apologetici Tertulliani, & lib. IV. Auguſtini de Civitate Dei, cap. 8, & paſſim. Sermon. VIII. Theodoreti ad infideles Græcos, &c. *Idem.*

1 Ta-

Ἀγαθοκλῆς ὁ σάμιος, [1] τεταγμένος παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ πεμόμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν [2] συγκαθείρχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παρελθὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, [3] ἐπομοσάμενος καὶ πάντων τῶν θεῶν, καὶ καθ' Ἡφαιστίωνος, [4] ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ φανείη ἀναρχῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι, εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ μεμνησόμενον. ἡ γὰρ ἡλικία, καὶ ἡ διαίρεσις, τότε μάλιστα χαίρειν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου παίδος συνήθημα. [5] καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίαις εἰσὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἧσσον ἀσφαλῆ τῶν τείχων

Agathocles Samius, qui apud Alexandrum centurio in honore erat, parum abfuit quin cum leone committeretur, accusatus, quod sepulchrum Hephæstionis prætereiens illachrymasset. Verum illi opem tulisse fertur Perdiccas, Deos omnes, ipsumque Hephæstiona juratus, Deum in venatione sibi clare visum mandasse, ut Alexandro diceret, Agathocli esse parcendum, qui non ut mortuum lachrymasset, & quod vanam Hephæstionis divinitatem crederet, sed quod pristinæ familiaritatis meminisset. Sic igitur affecto Alexandro, locus assentationi, & calumniæ aptissimus fuit. Nam quemadmodum hostes urbem oppugnaturi, non altam, non præcipitem, non munitam

1 Τεταγμένος] Verte; *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* Tollius.

2 Συγκατειρχθῆ λέοντι] Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander Leoni objecerat. *Idem.*

3 Ἐπομοσάμενος] Eodem ferme dolo, quo Iulius Proculus usus, interfecto, seu discerpto à Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Livium lib. 1. & Florum, cap. 1. *Idem.*

4 Ὅτι δή] Legebam initio, ὅτι ἴδη. verum τὸ ὅτι eleganter sæpe παρέλκει. Idem.

5 Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίαις] Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. v:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βελεοὺς λόχος ἐντὶ Cloisi
Λάθριος ἐμπελάσῃ μεσάτῃσι δὴ νύκτα δοκεύσας,
Εὐδοντας δ' ἀίξηισι φυλακτῆρας περὶ πυλεῶν
Ἄρσας δυμφόρτοισι, ἐπιπλήξας δ' ἰδάμασσεν.
Ἐγγὺς ἴσαν· δ' ἔκελσε τὸ σῆλον, καὶ τύρσιν ὑπ' αὐτῇσι
Θάρσαλέοι κατέδυσαν, πυρὶς βέλος, ἄκρος ἀτῖλαι,
Δηλεῖν ἠὐδμήτων μιχάων αἰζηΐα φέροντες
Ὡς τότε &c.

Ac velut insidiæ media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis nactæ sub Marte quieto,
Cadunt; & sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere evadunt summa ad vestigia muri,
Audaceſque locant flammas in arce micantes,
Vrbis cæsura signum, torremque serentes,
Qui sit robustus jam prensa malleus arcis:
Sic tunc &c.

Vt & Apulejus ex parte lib. v. Metam. *Tunc nactæ jam portis patentibus nudatum ſoro-*

πρόσεισιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὃ μὴ φυλακήν τι μέρος, ἢ σθενὲς αὔθοντες, ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ τοῦτο πᾶσαν δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾷστα παρεισδῦναι, καὶ εἰλεῖν δυνάμενοι, ἔστι δ' οἱ ἀφελόμενοι, [1] ὃ, τι ἂν ἀθυρὸν ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑποσαθρὸν, καὶ εὐπίθανον, τοῦτο προσβάλλουσι, [2] καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς, καὶ πάλιν, ἐπαλλοριπτοῦσι, μηδενὸς ἀνθιστομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἱρομένου. εἶτ' ἐπειδὰν ἔντος ἄπρακτος ἡ ἰσχὺς γένηται, πυρπολοῦσι πᾶσαν, καὶ κάουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσι, οἷα εἰκὸς ἀλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξωδογαποδισμένης, ἔργα εἶναι. μηχανήματα δ' αὐτοῖς καὶ δόλος ἐστὶν ὅπως ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, ἡ ἐπορκία, ἡ [3] προσαλιπάρησις, ἡ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μύρια ῥαδιουργήματα. ἡ δ' μεγίστη πασῶν, ἡ κολακεία ἐστὶ, [4] συλλυπῆς, μᾶλλον δ' ἀδελφή τις οὖσα τῆς ἀφροδίτης. Οὐδεὶς γὰρ οὕτω γυναῖκας ἐστὶ, ἡ ἀδαμάντινον τεῖχος τὴν ψυχὴν περιβεβλημένος, ὃς οὐκ ἂν εὐδίην ποιῇς τὰς τῆς κολακείας ἀφροδίτας. καὶ ταῦτα, ὑποσυρίσας, καὶ τὰς θεμελίους ὑφαιρήσας τῆς ἀφροδίτης. καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς, ταῦτα. ἔνδοθεν δ', πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετάσασι, καὶ πάντα τρόπον τῇ ἁλώσει δ' ἀκόλουθα συμπροθυμοῦνται.

nitam mœnium partem invadunt: sed quam non custoditam, debilem, humilemve norunt, in eam totis viribus impetum faciunt, ut qua facillime ingredi, & rerum potiri queant. Ita calumniatores, quod in auditoris animo ianguidum, fragile, & accessu facile viderint, illud adoriuntur, eoque suas machinas adducunt: denique nemine obsistente: hostilemque impetum sentiente, expugnant: deinde intra muros, cuncta igni ferroque devastant, jugulant, expellunt: qualia verisimile est fieri animo capto, & mancipato. Artes sunt ipsis adversus absentem, fallacia, mendacium, perjurium, obsecratio, impudentia, aliæque sexcentæ astutiæ: quarum omnium maxima est assentatio, Calumniæ cognata, imo soror. Nemo enim tam generoso est animo, & adamantino muro septus, qui adulationis calumniis non succumbat: idque cum calumnia suffodiat, & fundamenta subtrahat. Atque hæc quidem sunt, quæ foris adveniunt. Intus autem multæ proditiones adjuvant, manus porrigunt, portas aperiunt, omnibusque modis expugnationi auditoris una incumbunt. Ac

tis animum facinorosa mulieres, omissis tecta machina latibulis, destrictis gladiis fraudium simplicis puella paventes cogitationes invadunt. Tollius.

1 Ὃ τι ἂν ἀθυρὸν] Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αὐθένταν αὐτὸν διέσχισεν, ἡρέμα εἰσπηδήσας ἐμβὰς χαμερῶν ὑπερύφ ἐλέγχῃ τὸ ἀφρακτόν τι καὶ ἀσθενὲς. *Quæ ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & sirutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est.* Idem.

2 Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς] *Eique suas machinas admovent.* Idem.

3 Προσλιπάρησις] Non est *obsecratio*, uti reddidit interpres: sed est *assiduitas* in calumniando; aut si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. *Idem.*

4 Συλλυπῆς] Περόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, *emissariam simulationis.* Idem.

1 Τὸ

μῶν. πρῶτον μέ, [1]τὸ φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ [2]τὸ ἀφίκτορον. ἔπειτα δή, τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπίμονον. ὁ γὰρ οἶσθ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθραῖα, καὶ πρὸς τὰς λοιδορίας, καὶ [3]μισοπονηρίας ἀκούοντες. οἶδα γὰρ πῶς ἅπαντες ἡδέως χαρακαλιζόμενοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τῆς ψηφαΐδος κνωμένης. ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἅπαντων συμμαχίμενοι πρόσωπα, καὶ πράγματα αἱρῶσιν οἰκεῖα, καὶ οὐδὲν δυσχερὲς ἡ νίκη ἔχουσα, μηδενὸς ἀντιπαρατιθεμένου, μὴ ἀμυνομένης τὰς προσβολὰς ἀλλὰ δι' ἀκοῆς ἐκδεδωκότος. Ἐ διαAc primum quidem hæ sunt, rerum novarum studium, ac præsentium fastidium, quod hominis ingenio à natura est insitum: deinde vero, quod ad rerum incredibilium auditionem sequitur. Nescio enim quo pacto gaudemus omnes clanculum, quum plenas suspicione delationes audimus. Quibusdam enim comperi aures calumniis ita suaviter titillari, ac si pennis confricarentur. Proinde quum talibus adjuti sociis irruerint, vi utique capiunt, nec ægre paratur victoria, ubi nemo repugnat, nec vim propulsat: sed, qui audit, ultro sese dedit: qui ve-

1 Τὸ φιλόκαινον] Plinius lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. *Est natura hominum novitatis avida.* Plinius Iunior lib. VIII. epist. XVIII: *aures hominum novitate lætantur.* Hinc Homerus:

Τῶν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι,
Ἣ τὰ ἀκούοντες γιγνέτην ἀμφιπέλονται. Tollius.

2 Τὸ ἀφίκτορον] Propertius lib. II. eleg. 33:

Elevat assiduos copia longa viros.

Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τοῖς αὐλοῦσι μὴ πυκνὰς ἀσκεῖν τοῖς αὐτοῖς. *ne sæpius eosdem alloquamur*, in otat. ad Demonicum. Eximium hac de re præceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19: *Non enim*, inquit, *amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quæque, ut ea vina, qua vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitia nostra expletum sit. novitates autem, si spem afferunt, ut tamquam in herbis non fallacibus factus appareat, non sunt illæ quidem repudiandæ: vetustas tamen suo loco conservanda sit.* Idem.

3 Μισοπονηρίας] Gnome Gr.

Τ' πόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.

Suspicio grave est hominibus malum.

Vide quæ ad cap. III. P. Syrus:

Ad tristem partem strenua est suspicio. Idem.

4 Τ' πονοίας] Recte igitur Seneca in iræ devitatione monet *tollendam ex animo suspicionem & conjecturam, fallacissima irritamenta*; lib. II. de Ira, cap. XXIV. Idem lib. III. cap. XXX: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa provocat. Omnia, quæ natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis evenit; rerum suspicione feriuntur.* Ausonius in epist. ad Paulinum:

Nec qua compositis male suada & credula causis
Concinnat verisimilis suspicio culpas.

Ita enim illic legendum: non, *male suada credula causis*, uti partim Cel. Grævius vidit, partim nos emendandum judicamus. *Compositæ causæ* sunt fictæ calumniæ. Sic Phædr. f. I:

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

βαλλομένῳ ᾖ, [1] τῷ ἐπιβουλῷ ἀγνοεῖσθαι. ὥσπερ γὰρ οἱ νυκτὶ πόλεως ἁλισθείσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται, καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γεγονότα, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνειδότι, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄβλαβὴς ἐνθρῴσκεται. ὁ δὲ, ὦ μᾶ ἔχει τι γλυκαῖον, καὶ ἀλεεινότερον, καὶ παῤῥησιαστικὸν, οὗτος [2] ἐξέῤῥηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸ θυμὸν ἐξέχεε. καὶ πάλιν, τῇ ἀπολογίᾳ προαιδόμενον, ἔγνω μᾶλλον τὸν δὲ φίλον παροξυμμένον. ὧν δὲ ἀχθυνότερος, καὶ ταπεινότερος, προσίσταται μᾶ, καὶ προσμειδιᾷ [3] τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρᾳ τοὺς ὀδόντας διατρίβει. καὶ [4] ὡς ὁ ποιητής φησι, [5] βυσσοδομεύει τῷ

vero accusatur, insidiarum est ignarus. Nam haud aliter qui deferuntur, atque qui captis urbibus pereunt, dormientes trucidantur. Et quod est omnium maxime miserabile, hic rerum actarum nescius, amicum hilari vultu adit, ut nullius mali sibi conscius, & consueta dicit, facitque, insidiis omnifariam miser obsessus. Tum ille, si homo ingenuus est, & liber, ac confidens, iram illico rumpit, animumque effundit: denique prævisa defensione, agnoscit se adversus amicum absre fuisse exacerbatum. Sin autem ignaviore est, & abjectiore animo, admittit quidem, summisque labiis arridet: verum odit, & clam dentibus frendet: ac, ut inquit Poëta, iram in animo molitur.

Quo

Hic autem lubens legam; καὶ πάντες ἀφῆς τὰς λαθραίας λεγομένας, καὶ μ. χαρ. διαζολάς. Tollius.

1 Τῷ ἐπιβουλῷ ἀγνοεῖσθαι] Egregie Cicero Verrina 11. cap. 14: *Eum qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non exstirpi, verum etiam opprimi, antequam perspicere atque explorare potueris.* Facete Hispani,

Del agua mansa me guarde Dios, que
de la brava me guardaré.

Id est,

A flumine leni ac placido me Deus tutum præstet:
A torrente facile me ipse tutabor. Idem.

2 Ἐξέῤῥηξε τὸ ὀργὴν] Seneca de Ira l. 11. cap. 29: *Quid est inquies, quam secrete credere, palam irasci?* Idem.

3 Τοῖς χείλεσιν ἄκροις] Hoc est, non ex animo. Sic *summis labiis hospitem invitare*, dixit Hieronymus. noster autem, ἀπ' ἄκρων χείλεων φιλοσοφεῖν, in Apologia. & in Dialog. Meretr. ἀπ' ἄκρων τῶν χειλέων ἐᾶν ἔχειν. plura Erasm. in Adagiis. *Idem.*

4 Ὡς ὁ ποιητὴς φησι] Homerus O'δυσσ. ρ.

Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δ' φρεσὶ βυσσοδομεύων.

Bona prædicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.

& O'δυσσ. θ. in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est & apud Hesiodum, δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. *Dolum mente occultens.* Hesychius: βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ὑποκεκρυμμένως βουλεύεται, ἐκ τοῦ βάθους. Noster in Philopatride; μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω ἐκ κάτω ποιοῦσαν, κεφαλαίοις ἐοικώς. Idem.

5 Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν] Namque, ut in Medea Seneca,

Ira quæ tegitur, nocet
Professa perdunt odia vindictæ locum. Idem.

1 A'δι-

ἐρρήν. ἔ δὴ ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι [1] ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, [2] σὺν δακνόντι τὸ χεῖλος, ὑποτρέφειν τινὶ χόλῳ, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατακλείσαν αὔξειν, [3] ἕτερα μὲν κεύθοντα καὶ φρονοῦντα ἐν φρεσίν, ἄλλα δ' λέγοντα. [4] καὶ ὑποκινήμενον [5] ἱλαρᾷ δὲ κωμικῇ προσώπῳ, μᾶλλα δ' ἐπαθή τινα, καὶ γλυκασμὸν τραγῳδίαν. [6] Μάλιστα δ' τοῦτο πάσχουσιν, [7] ἐπιδὰν πάλαι φίλος ὁ συδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ συδιαβαλλομένῳ, ποιῆται

Quo utique homine nihil putem injustius, nihil servilius, qui admorso labro bilem intus alit, odiumque intra se conceptum auget, dum aliud in mente occulit, aliud in ore habet, & plenam affectibus tragœdiam in se commovet. Tuncque potissimum hoc faciunt, quum simile facit delator, qui delati olim amicus videtur

1 Ἀδικώτερον] Cæcilius apud A. Gellium lib. xv. cap. 9 :

Nam iis sunt inimici pessimi, fronte hilaro,
Corde tristi : quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. Tollius.

2 Ἐνδακνόντα τὸ χεῖλος] More indignantium. Vide Erasm. in Adag. *Mordere Labium.* Idem.

3 Ἕτερα μὲν κεύθοντα] Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I :

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅστις ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.
Ille mihi invisus, non secus ac inferni porta,
Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides :

Μηδ' ἕτερον κεύθειν κραδίῃ νόον, ἀλλ' ἀγορεύειν.
Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut P. Syrus ait :

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. Idem.

4 Καὶ ὑποκινήμενον] Non cepit hæc interpres. Repone igitur ; *& hilari mimicoque vultu tristia & tragica consilia versat.* Lege autem cum Cel. Grævio ; ὑποκεκινημένον. mox lego : κακὸν γάμασαν. Valer. Flaccus :

Fingit placidis fera pectora dictis. Idem.

5 Ἱλαρᾷ δὲ κωμικῇ] Claudianus in I. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34 :

Invisos edisse palam ; non virus in alto
Condere ; non latam speciem pretendere fraudi :
Sed certum mentique parem componere vultum. Idem.

6 Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν] Verte : *Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus eodem modo facit.* Idem.

7 Ἐπιδὰν πάλαι φίλος] Palladas lib. I. Anthol. cap. 42 :

Οὐχ ἕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λίχνος ἀναφανδόν,
Ὡς ὅστις ὑπὲρ κεφαλὴν ψιθυρίζων φιλίας.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προφυλάττομεθα.
Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν ἀπροφυλακτούμεθα.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κέρδιον κεῖνο βαρύν, ὃς ποτε λάθρᾳ
Τῷ ἀπὸ τῆς φιλίης σχήσειν ἰχνος ἀδικεῖ.
Non ita nocet, qui odium suum præ se fert,
Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.
Nam inimicum præscientes evitamus.
At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.
Illum ego gravem judico inimicum, qui clanculum
Per amicitiæ fidem injuriam facit. Idem.

ἐμφάσεις. [1] τότε γὰρ ὅτε φανλὸν ἀκούειν ἔτι ἡλικοι δ διαβαλλομένων, ἢ τὸ ἀπολογεμένων, τὸ ἀξιόπιστον τ κατηγορίας οὐκ ἔ πάλαι δεκάσης φιλίας προσλαμβάνοντες. εἰδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις οὐ τοῖς φιλτάτοις μίσης ἀφορμὰς ἔσχον αἰτίας, τοὺς ἄλλους λανθάνουσι. καὶ σκόπει οἷς [2] αὐτός τις ἔνοχός ἐστι, ταῦτα φθάσας κατηγόρησε δ πλησίον, σκέψαι ὅτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μ᾽ ἐδεῖς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν. ἄπιστος γὰρ αὐτὸ τὸ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν. τοῖς δικάζουσι ὃ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, [3] τὸν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοϊκὸν ἐμφανίζοντες θαυμάζοντι, ὅτι [4] ἐπὶ τῷ σκείνων συμφορᾷ τὴν εὐ-

tur fuisse. Tunc enim ne vocem quidem delati; tantum abest ut defensionem audire velint: tantum fidei calumniæ facit, præconcepta illa de veteri ipsorum amicitia opinio: cum non reputent inter amicissimos clam aliis non raro multas simultatum causas intercedere: interdum etiam eum, quorum ipse reus est, socium insimulare, dum sic antevertendo, calumniam nititur evitare: denique neminem audere inimico calumnias instruere. Nam ei accusationi non habetur fides, cujus manifesta est causa: verum eos, qui videntur amici, potissimum aggrediuntur, optantes suam erga auditores benevolentiam indicare, quod in ipsorum commoda neque familiarissimis

1 Τότε γὰρ ὅτε φανλὸν] Seneca de Ira lib. 1. cap. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, à quo impellitur.* Tollius.

2 Αὐτός τις ἔνοχ@] Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720:

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus. Scelere vincendum est scelus.
Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita & Antoninus Caracalla, quum Getam fratrem obtruncâsset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ὑπωφθῆναι, μὴ λίς τὸ σωθῆναι. *Magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem*, parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud Herodianum lib. IV. cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem ob sævitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam facere nequisset*; teste Sallustio cap. XV. belli Iugurth. *Idem.*

3 Τὸν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοϊκὸν] Themistius Oratione III: φύονται δέ πως ἐν ἀνθρώποις ἀλώπηκες, μᾶλλον ἢ ἀνθρώπεια σώματα τὸ ἐν ἀνελεύθερος, τὰς ἀλώπηκας ὀπισθεν ἑφελκόμενοι· οἱ ἢ αὐτῶν οὐκ ἀλώπηκας, ἀλλὰ δράκοντας ἰῷ χαλεπὸ ἐ ἀτόπω μεστὰς ὑφέποντας, καὶ κερδοφυΐας δύνοιας ἐ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν, ὡς ἀπαλαύνειν χρεὼν ἐ ὑποστέλλειν σορώτατον. *Existunt autem etiam inter homines Vulpecula quædam, sive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficiles & horribiles veneni plenos, adrepentes, & benevolentiæ & humanitatis involucris obtectos, qui longissime abigendi & expellendi sunt.* Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem præfecti peregrinæ militiæ ventitans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Osiride pernicies; καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἀνακλαιομένη τὰ παιδία, δύνασαι εἰκὸς φορτικῶς. *Simulque ejus complexa tenellos liberos lacrumari cæpit, benivolentiam hac commiseratione affimulans.* Idem.

4 Ἐπὶ τῷ σκείνων συμφορᾷ] Cicero l. 1. de Offic. cap. 13: *Totius autem injustitiæ*

τ' εἰκειοῦσθαι ἀπίχοντ'. εἰσὶ δέ τινες, οἳ κἂν μεθῶσιν ὕστερον ἀδίκως ἀλῶναι βεβλημένοις παρ' αὐτοῖς τὰς φίλας, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης ἂν ἐπίστασθαι, εἰ δέ τι πεπόνθασιν, εἰ δὲ τολμῶσι πεισθῆναι αὐτὰς, ὥσπερ ἠδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικοῦσας ἐπίγνωσαν. τοιγαροῦν πολλῶν κρυπτῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ τοῦ ἄστυ φαδίως, καὶ ἀνεξετάστως πιστευθέντων ἀλόντων. ἢ μὲν γὰρ Ἀντία, Τεθταίης, φησὶν, ὦ Πρῶτε, ἢ κἀκεῖνε Βελλεροφόντιν, ὃς μ' ἤθελε φιλότητα μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, αὐτὴ πρότερον ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπερφρονήσασα. καὶ μικρὸν ὁ νεανίας σὺν τῇ τοῦ χήμασιν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπιθυμίαν σωφροσύνης ὑπασχών, καὶ τὸ τοῦ ξένου αἰδοῦς, ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβλαμμένον. ἢ δὲ Φαίδρα, κἀκείνη τὰ ὅμοια κρυπτικῶσα τῷ πρόγονι, ἐπέρασεν ὑπὸ πατρὸς, ἐδὸν ὦ θεοί, ἐδὸν ἀνόσιον εἰργασμένον. καί φησί τις. ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστιν οὗτος ὁ διαβάλλων, ἄνηρ τὰ τ' ἄλλα δίκαιος, καὶ σωστὸς εἶναι δοκῶν. καὶ ἐχρῆν

mis parcant. Quidam autem sunt, quibus tametsi postea comperitur falsum apud se crimen amicis fuisse impositum, tamen cum id credidisse pudeat, neque admittere quicquam, neque illum intueri audent, ac si injuria sint affecti, quia nihil ab illis delictum agnoverunt. Proinde multis malis referta est hominum vita, eo quod tam facile, nullaque facta disquisitione calumniis fides habetur. Nam ait Antia, *Præte velim pereas, perimas nisi Bellerophontem, Qui tenerum invita voluit violare pudorem:* quanquam ipsa prior solicitarat, & neglecta fuerat. Ac parum abfuit, quin adolescens in congressu cum Chimæra perierit, castitatis dans pœnas, & pudoris erga hospitem, insidiis à lasciva muliere petitus. Quidam etiam simile Phædra de privigno obloquuta, fecit ut Hippolytus à patre devoveretur, etsi nihil, ô Dii, nihil nefarii perpetrasset. At dicet aliquis: Quandoque fide dignus est calumniator, qui alias justus & prudens videtur esse, eique præbenda au-

stitiæ nulla capitalior est, quam eorum, qui tum cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur. Origines lib. VI. contra Celsum: Τότι μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τ' κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτι ὑποκρίνεται τὸ ἀγαθόν. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus. Tollius.

1 Αὐτὴ πρότερα ἐπιχειρ.] Nota Hippodamiæ & Myrtili fabula; notissima Faustæ & Crispi Cæsaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. est & aliud novercæ privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Æthiopicis, ut & apud Apulejum lib. x. Mileasicor. plura exempla Muretus congessit cap. XII. lib. I. Var. Lect. *Idem.*

2 Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον] Vnde ipsa Phædra apud Senecam:

——— *Falsa memoravi; & nefas,*
Quod ipsa demens pectore insano hausteram,
Mentita finxi. Vana punisti pater:
Inventisque casta crimine incesta jacet,
Pudicus, insons. Idem.

σχοσί μοι αὐτοῦ, ἅπερ μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαι. ἆρ' οὖν ὁ Ἀριστείδης ἔστι τις δικαιότερος; [1] ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνον συνέσχεν ἐπὶ τῷ Θεμιστοκλεῖ, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον, [2] ὡς φασιν ἐκεῖνοι, πολιτικῆς φιλοτιμίας ἀποκεκινημένον. δίκαιον μὲν γὰρ [3] ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. ἄνθρωπον γὰρ ἦν αὐτὸς ἑαυτῷ, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἠλάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει. καὶ ἔστιν ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ Παλαμήδους λόγος, [4] ὁ σωφρονιστὴς τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄγαν, τῷ ἐπιβουλὴν, καὶ συνίδρυσε κατὰ φθόνον φαίνεται σωφρονικὸς καὶ αὐθρώπου ἁμαρτεῖν, καὶ φίλῳ, καὶ [5] ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον συμπλώσαντος. ὅτων ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. τί γὰρ ἄν τις ἢ Σωκράτην λέγοι, τὸν [6] ἀδίκως πρὸς τῆς Ἀθηναίων ἀμβεβλημένον; [7] ὡς ἀσπῆ, καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τὸν

auris, ut qui tale nihil perpetrarit. Est ne aliquis justior Aristide? attamen ille in Themistoclem conspiravit, animosque populi concitavit, gloriæ popularis, ut ajunt, æmulatione titillatus. Alias vir bonus Aristides: sed homo cum esset, irasci poterat, & alios amabat, alios oderat. Si verum quoque est, quod de Palamede ferunt, quidam Græcorum sapientissimus, aliisque in rebus optimus, invidia flagrans insidias parasse fertur cognato, amico, & ad idem periculum profecto: adeo naturæ hominum familiare est hoc errore labi. Porro, quorsum attinet & Socratem recensere, impietatis & insidiarum apud Athenienses insimulatum? Quid Themistoclem, aut Miltiadem, tot partis victoriis, suspi-

1 Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνον] Vnde hoc Lucianus acceperit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto læsum. *Tollius.*

2 Ὡς φασιν ἐκεῖνοι πολιτικῆς φιλοτιμίας] Ὡς φασιν ἐκεῖνοι εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. Marcil. Vertendum fuerat: *ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloria cupidus: vel eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans.* Tollius.

3 Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους] *Ad alios comparatus.* Idem.

4 Ὁ σωφρονιστὴς] Qui tamen ἴσως ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. *Noverat mendacia multa dicere veris similia*, ut ait Poëta. Fecit autem has insidias Palamedi, adjuvante Diomede. Dictys Cretensis lib. II: *Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidia plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur.* Apulejus lib. X Meles. *Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque præpollens Palamedes proditionis damnatur.* Idem.

5 Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον] *In eandem expeditionem profecto.* vel: *ejusdem expeditionis ac periculorum socio.* Idem.

6 Ἀδίκως] Neglexit vertere interpres: *immerito, injuria.* Idem.

7 Ὡς ἀσπῆ] Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis hæc sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi pœnitentia locum habuit, sicubi sera licet in iræ locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim hæc tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Athenienses accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide quæ Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. *Idem.*

1 Ἀπο-

μὴ τηλικούτους νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ ἡ Ἑλλὰς ἀνήρηται γιγνομένας; μυεῖα γὰρ τὰ ἀδοκήτως γενόμενα. τί οὖν χρὴ ταῦτα ποιεῖν τύχης οὐκ ἔχοντα, ἢ δρετῆς; ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντας; ὥσπερ οἶμαι ἡ Ὁμήρου· ἐν τῇ τῶν σειρήνων μύθῳ φησὶ, τὰς Ἀχαιῶν κηλούσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῆ ἀκουσμάτων ἡδυπαθείας, καὶ [1] ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνίεσθαι αὐτὰ ἀπατᾶσθαι ὑπὸ τῶν παθῶν προειλημμένους, ἀλλ' ἐπισκοπεῖσθαι ἀκριβῆ δικαστὴν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, [2] τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι, καὶ ἀποβάλλεσθαι. τὰ φαῦλα δὲ ἀποκλείειν, καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, εἰ μὲν οἰκίας θυρωρὸν καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ, καὶ τὴν ἀκοὴν, ἀνεῳγμένα εἶεν. ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα

suspicione proditionis notatos? Sunt enim exempla innumera, & vulgo jam pleraque non ignota. Quid igitur faciet vir prudens, quum de virtute, aut veritate ambigitur? Sane quod Homerus in Sirenum fabula docet: quum jubet, ut pernicioſas haſce ſermonum voluptates prætereat, obturet aures, nec eas paſſim aperiat affectu præoccupatis: ſed ſedulo janitore adhibito, ratione nimirum, quæ delationes expendat, dignas quidem recipiat & admittat: malas vero excludat, & depellat. Ridiculum enim fuerit ædium janitores conſtituere, aures vero mentemque aperta ſinere. Quum igitur quiſpiam talia quæpiam tibi

1 Ἀποφράττειν τὰ ὦτα] Themiſtius Orat. III: Ἀπιστεῖσθαι ἂν αὐτῷ, καὶ ἀποκεκρίσθαι τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς θυραῖς οἰκοδομησαμένῳ τὸ φυλακτήριον· ὥστε πιθήσεται αὐτῷς ἀφοσιοῦσθαι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν φροντιοῦσι, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' ἄρα λάθῃ παρεισδῦσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰς δεξαμβυον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐρχαζόμενον, (Lego, ἐπιλυπαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερὸν προάγειν, καὶ διελέγχειν· οὐ γὰρ ἰσχυσουσιν ἀθῶαι, καὶ λυπαζόμενον, καὶ βασανιζόμενον, καὶ ὡς ἔχασαν, ὅ, τι χρήσουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἀπαμβύνειν ἄπαξ, ὡ μήποτε εἰσχλίσῃ λοιπὸν, ἀλλ' ἐσὶ ἂν ἀποπειρᾶσιται, ἐσὶ δ' ἂν προσίλθοι πλησίον· ἐσαι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἥδιστόν τι προσιόν, καὶ τὸ δυσὶ δύμενος ἀνέπαυσαν, ὅτου ἥκιστα ἀποπλαύσει τῆς φιλανθρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφήσει τῶν μεμιλωμένων, &c. *Obſtruendum igitur illi eſt, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus noſtris arce conſtructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipſo acceſſu rejicienda ac propulſanda ſit, tamen ſi forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occultes, aut intra ades tuas admittere procures, ſed in apertum illico proſer, ac redargue. Videbis enim illam ſubita vertigine correptam, ac tergiverſantem, & verbis haſitantem, ac prorſus attonitam. Quod ſi ſemel perpeſſa fuerit, in poſterum moleſta eſſe deſinet, ſed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa ſtolidi atque inepti homines gaudent, benigneque ſuam illi fores aperiunt, fructum humanitatis ſuæ minime ferunt. de poteſtate enim ab ea dejiciuntur, ut nihil ab furioſis diſſideant*, &c. P. Syrus in mimis:

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Epiſc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρχεται. *Muni auditum & oculos: per ipſa enim omnia tela malitiæ ingrediuntur.* Tollius.

2 Τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι] Photius epiſt. 1. ſectione λά: ἴχνη τὰ ὦτα τοῖς μὲν ἀδικημένοις ἀνεῳγμένα, τοῖς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς ἢ πιθανολογίας ἀποκλεισόμενα. *Aures prabe patulum injuriæ affectis; clauſas contra ad afficientium injuriæ lenocinia, & probabiles inductiones.* Idem.

1 Αὐ-

πω πρόσῃ τις λέγων, [1] αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ [2] χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν, μήτε ἡλικίαν & λόγων ὁρᾶν, μήτε τὰ ἄλλου βίου, μήτε τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοια. ὅσῳ γὰρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελέστερος δεῖται τῆς ἐξετάσεως. ἢ δεῖ τοίνυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον ἢ μίσει & κατηγορίᾳ, ἀλλ' ἑαυτῷ τῷ ἐξέτασιν φυλακτέον τῆς ἀληθείας, ἀποδοῦναι δὲ τῷ διαβεβλημένῳ τὸ φθόνον, καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸ ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου διανοίας, καὶ μισῆσαι μὲν ὕστερον, καὶ ἀγαπᾶν τὸν διδαξαμενον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐν τῷ πρώτῃ διαβολῇ κεκινημένον, Ἡρακλεῖς ὡς μειρακιώδης, καὶ ταπεινόν, καὶ πάντων ἀχ ἥκιστα ἄδικον

tibi dixerit: rem ipſam apud te perpendas, nec delatoris ætatem, nec mores, nec in dicendo ſolertiam ſpectes. Nam quo quis eſt diſertior, eo accuratiore diſquiſitione indiget. Ergo alterius judicio, imo potius accuſatoris odio, non eſt credendum: at veri examen ſibi ſervandum, tum calumniatori invidiam tribuendo, tum utriuſque mentis argumentum patefaciendo. Et ſic alterum odiſſe, alterum amplecti licet, quem probaveris. Sed priuſquam hoc factum ſit, prima calumnia commoveri, hercle quam puerilis, abjectique animi eſt, & à juſtitia ſemo-

1 Αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ] Interpres, *rem ipſam apud te.* malim: *rem ipſam per ſe expendas.* Tollius.

2 Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν] Phædrus fab. XI. lib. III:

Quod ſi damnanda perſcrutatus crimina
Paterfamilias eſſet; ſi mendacium
Subtiliter limaſſet à radicibus,
Non evertiſſet ſcelere funeſto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam ſtulta prave judicet ſententia.

Et mox:

Nil ſpernat auris, nec tamen credat ſtatim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere ſimplices etiam poteſt,
Opinione alterius nequid ponderent.
Ambitio namque diſſidens mortalium
Aut gratia ſubſcribit, aut odio ſuo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus ſenior Philippum Regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ἐξαίφνης μηδ' ἀκρίτως μηδαμοῦ πιστεύειν. ὅταν δὲ κατά τινων τῶν φίλων ἢ συμμάχων κρίσεώς τις αὐτῷ λέγῃ, τὸ ἀκριβέστερον εἰδέναι πρὸ ἐκείνου πρᾶξαι, πρὶν ἢ διέλθειν τὸ διάβολον. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. Ne quicquam temere, aut inconſiderate eorum, quæ audiverit, credat: tum vero quottes aut amici, aut ſocii accuſatio aliqua delata fuerit, diligentiſſime ut omnia prius inquirat, quam accuſationi fidem habeat. nam & regium hoc eſſe, & ad omnia conducibile. Polybius lib. IV. Iuſtinus Martyr. Parænet. I. ad Græcos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, & τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβέστερα φύσεα τελοῦσα βασανίσασα. Accurata namque rerum inquiſitio etiam ea, quæ antea bene ſe habere videbantur, ſæpe aliter affecta eſſe oſtendit, accuratiore experimento veritate indagata, exploratæque. Idem.

1 Ὁ ῥᾳ-

σφῆ. ἀλλὰ τύτων ἁπάντων αἴτιον, [1]ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ πᾶν εἶναι τὴ ἐκάστε τρόπον. ὡς εἴγε ἦεν τις ἀπομαλύψειεν ἡμῶν τὰς βίας, οἵ χεῖρ' ἂν φεύγοιεν ἐς τὸ βάραθρόν ἢ διαβολὴ, χώρεον ὅπη ἔχοιεν, [2]ὡς ἂν περφαίσμενον τῆ πεπλασμένου ὑπὸ ἀληθείας.

semotissimi. At vero horum omnium causa una est ignorantia, tenebræque illæ, quibus cujusque mores obvolvuntur. Nam si Deorum quispiam animos nostros regeret, in barathrum aufugeret locum non inveniens Calumnia, utpote rebus à veritate illustratis.

1 Ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν] Hæc omissa sunt ab interprete. Id est, *ut in initio diximus.* Tollius.

2 Ὡς ἂν περφαίσμενον] Menti namque, (ut ait Cicero lib. II. Academ. Qu. cap. 10.) *nihil est veritatis luce dulcius.* Idem.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ.

PSEVDOLOGISTA, SIVE DE APOPHRADE, HOC EST, DIE NEFASTO.

ARGVMENTVM.

Invectiva est in eum, à quo derisus fuerat, quòd Apophradis verbo usus esset, ipsumque diei atro comparasset. Continetur autem totus oratio duabus partibus, quarum priore ostendit, nomen Apophradis Græcum, & usitatum Græcis esse, & se rectè eo usum quoque esse, idque exemplis aliorum, qui similibus nominibus etiam alios nefarios ac detestabiles, probrosè appellarunt. In altera autem vitam & mores, & item sermonem ac dicendi genus illius insectatur, ostendens illum meritò ac dignè ista voce cognominari, ut pote atrum ac detestabilem, & ab aliis quoque similibus antea appellationibus eodem modo passim notatum, affecta etiam prosopopœia lingua, expostulantis cum illo super abusu, & fœdo ministerio, cui adhibeatur. Exordium longius paulò est ad attentionem ac docilitatem pertinens, captata interim & benevolentia instituto suo, ab exemplo Archilochi, qui se eodem modo ultus fuerit. Post Exordium Prosopopœia Elenchi ex Menandri prologis introducitur, qui argumentum rei & occasionem scripti hujus exponit. Titulus alter à materia de qua tractatur, alter ab ipsius, qui accusatur effectu sive opere sumptus est, quòd falso de voce Apophradis judicarat, eamque quasi peregrinam ac barbaram derisérat. Est enim λογίσης examinator, ἐξεταστὴς & κριτὴς seu δοκιμαστὴς, ut Hesichius indicat.

At

Ἀλλ' ὅτι μὲ ἠγνόεις τὸν ὁμοῦ τῷ Ἀποφράδι, πάνυ μοι δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἠπίστω βάρβαρον εἶναί με τῷ φωνῇ ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑστέρῳ σοῦ, ὡς Ἀποφράδι ὁμοίῳ ὄντι; ἢ γὰρ πρόπαν σε τὴν Διὸς μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἰμὶ δὲ πανύ παυσιν ἀνήκοος ἥδομαί θ' ὁμοίως. ἐγὼ μὲν τῷ Ἀποφράδι ὅ, τι δὲ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον. τὸ δὲ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο, ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα καὶ πτερὸν συνείληφας, εἴπερ ποὰ ποιητῶν ἰάμβων ἀκήκοας Ἀρχίλοχον, παῦρον τὸ χρῆμα, ἄνδρα καὶ μάλ' ἁβρὸν ἀλλὰ δεινόν, καὶ παρρησίᾳ σμικρὸν, μηδὲν ὀνείδεσι τοῖς ἐπιοῦσιν ἢ μὴν δὲ ὀπιπεφιλῆσθαι λυπήσειν ἔμελλε τοὺς ἀφικομένους ἐς τὴν σχολὴν τὴν ἰάμβων αὐτοῦ. σκέψαι δὲ πότερον σὲ τοιούτων ἀκούσας κακῶς, τέττιγα ἔφη τὸ ἄνδρα εἰληφέναι καὶ πτερόν, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μὲ λάλῳ ὄντι καὶ ἀνόμῳ πρὸς ἀνάγκης. ἀπτερον δὲ καὶ πτερὸν ληφθῆναι, μαρτυρήσει βοῶντι. καὶ σὺ δὴ ἔφη ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βλάπτομαι, ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν εἰπόντα ὑστέρῳ σοῦ, ὡς Ἀποφράδι ὁμοίῳ ὄντι; ἢ γὰρ πρόπαν σε τὴν Διὸς μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἰμὶ δὲ πανύ παυσιν ἀνήκοος ἥδομαί θ' ὁμοίως. ἐγὼ μὲν τῷ Ἀποφράδι ὅ, τι δὲ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον. τὸ δὲ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο, ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα καὶ πτερὸν συνείληφας, εἴπερ ποὰ ποιητῶν ἰάμβων ἀκήκοας Ἀρχίλοχον, παῦρον τὸ χρῆμα, ἄνδρα καὶ μάλ' ἁβρὸν ἀλλὰ δεινόν, καὶ παρρησίᾳ σμικρὸν, μηδὲν ὀνείδεσι τοῖς ἐπιοῦσιν ἢ μὴν δὲ ὀπιπεφιλῆσθαι λυπήσειν ἔμελλε τοὺς ἀφικομένους ἐς τὴν σχολὴν τὴν ἰάμβων αὐτοῦ. σκέψαι δὲ πότερον σὲ τοιούτων ἀκούσας κακῶς, τέττιγα ἔφη τὸ ἄνδρα εἰληφέναι καὶ πτερόν, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μὲ λάλῳ ὄντι καὶ ἀνόμῳ πρὸς ἀνάγκης. ἀπτερον δὲ καὶ πτερὸν ληφθῆναι, μαρτυρήσει βοῶντι. καὶ σὺ δὴ ἔφη ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βλάπτομαι, ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν

At quod Apophradis nomen ignorabas, cuivis facilè patet. Quomodo enim accusares me ceu barbarum lingua, ob hoc quod de te dixi apophradi similem esse te? Nam mores tuos memini me cum tali die conferre, nisi prorsus ne audisses quidem nomen hoc. Ego verò ipsam quidem Apophradem, quid sibi velit, quidque significet, paulò pòst te docebo. In præsentia autem Archilochi illud tibi dico, quòd videlicet cicadam ala comprehendisti. Si modo poëtam Archilochum fuisse audisti, qui genere fuerit Parius, homo liber admodum, & dicax, neque convitiari unquam veritus, etiamsi quam maximè molestus futurus esset iis, qui in jamborum ipsius otium incurrerent. Ille igitur cum malè à quopiam istorum audiisset, hominem ait alis cicadam comprehendisse: comparans seipsum cicadæ Archilochus, natura quidem strepero, ac nulla cogente necessitate, vocali: quoties autem etiam ala comprehenditur, altius quiddam stridenti. Tu quoque igitur, inquit, homo infœlix, quid tibi vis, qui poëtam loquacem contra te ipsum irri-

1 Ἀλλ' ὅτι] Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἀνήκοος, & in ἀποφράδας. Marcil.

2 *Apophradis*] Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est Ἀποφράς. i. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere.

Ἄνθρωπος ἀποφὰς ἐς βλάπτων ἀπίσω. Cogn.

3 Τέττιγα] Proverb. *Bourd.*

4 Τὸν περιπαθῆ] Περιπαθῆς legendum videtur. *Menagius.*

5 Τῇ σχολῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ] Sic legit interpres & vertit. Melius certe vertisset *scholam*, non *ocium*. Sed licet non omnino absurdus sit sensus, qui è vulgata lectione elicitur, non dubito, quin Lucianus scripserit τῇ χολῇ, & sic vertendum esse, *qui in ejus Iamborum bilem inciderint*. Nam bilis amaritudo propria est Iamborum. *Palm.*

1 Τὰ

ωτον, αὐτὸς ζητῶν, καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις, ταῦτά σοι ἐξ αὐτοῦ ἀπιλῶ, εἰ μὴ τὸν Δία τὸν Ἀρχίλοχον εἰκάζειν ἐμαυτόν. πόθεν; πολλοῦ γε δεῖ· σοὶ γὰρ μυρία συνειδὼς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, εἰδὶ ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς ἀρχίσειν, προσπεριπλάσας ἐξ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἀφανίσαι σοι κρεῖν. ὥστε οὐκ ἂν παῖδας ἀπόφησας ἐκ τοσῆ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀρόδοκιδίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βύπαλον, τὰς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε γοῦν τοῖς ἐπὶ χίλιοι ἀρκεῖν σοι τοῦτο τὸ μέλαν ἐπὶ τῇ ἀποφορᾷ λευκθείσῃ, ὡς αὐτὸς μοι, Σκυθῶν κακοφωνίστερος ᾄδοις, καὶ δὴ ἀπαίδευτον ὄντα, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοοῦντα, ὀκνῶ δ' εὔλογον παρέχοις τῷ σὲ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκοθέν σε ἀκρεμόνας αἰτοῦντι, καὶ μηδὲν ὑποστρωμνύοντι, τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξεστὶν. μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἀπρᾳπίας νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. καίτοι μᾶλλον ἴσως, καὶ ἄμεινον, ἐν παιδείας νόμῳ παῤῥησιάζεσθαι ἐᾶν σέ. ὥστε γὰρ ἂν αὐτός ποτε βελτίων γένοιο ἐᾶν τῶν ἐπιλήμπτων, εἰ μᾶλλον ἢ κἀγὼ λεγόμενος μετατιθείη ἄν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπερ αὐτοῖς σωφρόνως γένοιτο, ἔτ' εἶναί τινα νομίζων τὰ ἐγνωσμένα ἐπὶ τὰ κακὰ σὺ τολμώμενα, καὶ ἀφ' ὧν ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν πε-

irritas, alioqui causas, & materiam suis jambis quærentem? Atque hæc tibi quoque nunc interminor, haud equidem per Iovem me ipsum cum Archilocho conferens: unde enim hoc possem, ut qui longè adeò inferior illi sim? sed quòd tibi conscius sim, innumera quædam jambis digna, abste in vita perpetrata esse: ad quæ mihi videtur ne ipse quidem Archilochus sufficere, assumpto etiam Simonide, & Hipponacte, ut vel unum aliquod eorum, quæ in te sunt, malorum describant. Adeo ceu pueros quosdam tecum collatos, malitia superasti & Orodœcidem, & Lycambem, & Bupalum, quibus jambos ille suos consumit. Atque adeò videtur Deus quispiam risum istum tunc tuis immisisse labiis, quando Apophradis hujus mentio est facta: quo manifestius quam in Scythis fieret, & indoctum esse te magnopere, & communia hæc, atque ante pedes posita ignorare: principium autem commodum orationis contra te instituendæ, suppeditares homini libero, teque familiariter, idque exactè noscenti, nihilque veturo quominus omnia fores eloquatur, imò verò proclamet quæcunque etiam nunc post multa illa superiora noctu & interdiu agis. At inane forsan & supervacaneum fuerit, erudiendi modo apud te dicendi libertate uti. Neque enim ipse unquam melior futurus facilè es ex ea objurgatione, non magis quam scarabeus si monitus sit, ut ne amplius in stercore se volutet, cui semel assueverit. Neque etiam quemquam esse arbitror, qui adhuc ignoret ea, quæ tu es aliquando ausus, quæque homo ætate jam confectus in te ipsum de-

lin-

1 τὰς ἐκείνων ἰάμβους] Id est, jamborum illorum causam: qui malitiâ suâ jambos illorum provocarunt. *Les sujets de leurs iambes.* Menagius.

ρεινομαῖς, [1] οὐχ ὕπως ἀσφαλὴς, οὐδὲ ἀφανὴς βάλυσος εἶ. ἀλλ' οὐ πω δ' ἀποδύσεταί τὼ λεοντῆ, ὡς φανερὸς γένοιο, καὶ ἥλιος ἂν, εἰμήπερ ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἥκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδεῖν, ἀλλ' εἰδέναι ὅταν ἀπάντων ὑβελεστάτη σε ὄντα, μὴ σφεμαυτὸν ὁσημέρα σοφὸν εἶναι. ὕπω πάλαι δ' σοφὸς εἶ, καὶ σοὶ πᾶσι δὲ παλάκις, κἀκπέρυκται πε σὺ, καὶ δίκαιος εἶ μιπερὸν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς [2] ὑπὲρ τ' Ἀριφραδόλω, ὑπὲρ τ' συβαρίτᾳ Μίσθωνα, ὑπὲρ τ' χῖον ἐκεῖνον Βάσσην, τ' ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον ὅμως εἰ δ' ἔωλα δοκῶ λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχωμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν, μᾶλλον ἢ παροξυντής ἡμῖν [3] τῶν Μενάνδρου σοφολόγων εἷς, ὁ ἔλεγχος, [4] φίλος ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας θεός. οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὸν σκηνὸν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα δ' εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὁπόσα ὑμῖν συμοιδέν. χαίρειν γὰρ τοῦτο ἡμῖν ἄν, εἰ ἐβλήσειεν ἡμῖν σοφοσοφλῶν ὕτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα καὶ δεμφανῶς τ' λόγον. ἄρα τοίνυν ὦ σοφολόγων, καὶ δαιμόνιον ἄεσο ἐλεγχε, ὅσα ὕπως ἐκεῖνος, ἐξ ὑπερβορέων ἐλθὼν, ἐν τῷ ἀγορᾷ ἐστὼς ἐπὶ τῶν βημάτων ἐξηγεῖτο περὶ τῶν ἐκεῖ θαυμασίων, ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἑκατὸν ἐτῶν ἀποθνησκόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑπτὰ ἔτεσι γαμούντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἔτεσι παιδοποιουμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς δισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τρισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τρισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τετρακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τετρακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς πεντακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς πεντακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑξακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑξακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑπτακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑπτακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ὀκτακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ὀκτακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἐννακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἐννακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς δεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς δεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑνδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑνδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς δωδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς δωδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τρισκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τρισκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τετρακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τετρακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς πεντεκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς πεντεκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑκκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑκκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑπτακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἑπτακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ὀκτωκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ὀκτωκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἐννεακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἐννεακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσιεπτακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσιεπτακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσιοκτωκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσιοκτωκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσιεννεακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς εἰκοσιεννεακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντατρισκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντατρισκαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντατετρακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντατετρακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι γεννωμένων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντατεσσαρακαιδεκακισχιλίοις ἔτεσι τὰς ψυχὰς ἀπολλυόντων, καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τριακοντατεσσα

σαφῶς προδιδάξῃς τὸν ἀκούοντας, ὡς ὁ μήτιν, ὁδὶ φιλαπεχθημόνως, ὁσὶ ἀνίκητοις ποσὶ κ᾽ τῷ πανουργίᾳ, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπαντήκαμεν, ἀλλὰ ϵ ἴδιόν τι ἀμυνόμενοι, κ᾽ τὸ κοινὸ μισοῦντες τ ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰκὸν, κ᾽ σαφῶς προδιηγησόμϵθ᾽, ἴλεως ἀπίθι σοφῶν. τὰ δ᾽ ἄλλα, ἡμῖν κοινὰ λιπ. μιμησόμεθα χάρ σε, κ᾽ διελίγξομϵν τὰ πολλὰ, ὡς παῤῥησίας τι, κ᾽ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί σε. μήτε δ᾽ ἐμὲ ὡσὶς αὐτὸς ἐπαινέσῃς ὦ φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνου προσόντα προσκρίνῃς αὐτοῖς. ἀ γὰ ἄξιον; ἢ οὐκ ὄγκῳ σοι ἐλθεῖν τὸν ϖϵρὶ τ ὕπνου κατατρίψαντα λόγους. ὁ γὰρ σοφιστὴς ὅτ᾽ ἦν λέγων, ὁ ϖϵρὶλογ᾽ ἅδε φησὶ ταῦτα, ἐς ὀλυμπίαν ποτὶ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλῶν συγκϵκαμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ὧν δ᾽ ὑπόθϵσις τῷ συγκϵκαμμένῳ, ὁ Πυθαγόρας καλυόμενος ὑπό τινος Αθηναίων, εἰμὴ μετέχειν τ ὁσίων Ελευσῖνι πλείστης ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγξε αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὶ, κ᾽ Εὔφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δ᾽ ὁ λόγος αὐτῷ κ᾽ τ Αἰσώπου κολοιὸν, συμφορητὸς ὢν ὡς ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βελόμενος δὴ μὴ ἴσα δόξαι λέγειν, ἀλλ᾽ αὐτοσχεδιάζειν τὰ ὡς ἔ βιβλίου, δόξαι τ σοφῶν τινός. ὧν δ᾽ ὡς Παῖδων ὁμῆνος, ἀμφὶ δίκης ἔχων τὰ πολλὰ, ἐπεισόδιόν τι πίστεως τινὰς ὑποθέσις τοῖς λόγοις, τ Πυθαγόρου αὐτῷ προσλίσαι. κ᾽ ὅπως ἀνῇ ἐποίησε, κ᾽ σωπῆσαι τὸ θέατρον ἀκοῦσαι τ ὑπὲρ ἔ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον. ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μ᾽, πάνυ ἀπίθανος ὡς τῇ ὑποκεί-

ditores, non fruſtra, non inimicè neque quod vulgo fertur, illotis pedibus, nos ad orationem hanc peragendam accedere, ſed cùm ut privatum quiddam ulciſcamur, tum quia in genere hominem ob malitiam odimus. Atque hæc ſola præfatus, ac planè elocutus, è medio propitius abi: cætera verò nobis relinque: imitabimur enim te, & pleraque coarguemus, ut loquendi libertatis, & veritatis gratia nemo te accuſet. Neque verò me ô optime, apud ipſos commendaveris, neque rurſum, quæ illi adſunt, temerè præeffuderis. Non enim dignum eſt, Deus cùm ſis, ut verba de rebus adeò deteſtandis in os tibi veniant. Nam hic qui ſe Sophiſtam eſſe dicebat (jam hæc dicit prologus) Olympiam aliquando venit, orationem multò jam antè conſcriptam recitaturus iis qui ad ſolennem ludorum celebritatem convenerant. Erat autem argumentum ejus ſcripti. Pythagoras aliquando ab Athenienſe quodam prohibitus, ut opinor, communicare cum iis qui Eleuſinia ſacra peragebant, tanquam barbarus, eo quòd ipſe Pythagoras diceret, ante ea tempora etiam Euphorbum ſeſe fuiſſe. Porrò illa ipſius oratio erat juxta Æſopi graculum, ex variis aliorum pennis conſarcinata. Itaque cùm vellet videri haudquaquam frivola dicere, ſed ex tempore è libro deſumpta pronuntiare, quendam ex familiaribus rogat (erat autem Patrenſis ille, circa lites plerumque verſatus) ut poſtquam dicendi aliquod argumentum poſtulaſſet, Pythagoram ipſi ſtatim ſubjiceret. Ac ita tum fecit homo ille, & perſuaſit theatro ut illam de Pythagora orationem audirent. Erat verò, id quod conſequens tum fuit, ineptus ad actionem &

ρωνομένῃς, [1] οὐχ ὕπως ἀσφαλὴς, οὐδὲ ἀφανὴς βδέλυρὸς εἶ. οὐδὲ δὴ τὸ δεδυσσεντον τὼ λεοντῆ, ὡς φανερὸς γήσιος, καὶ ἡλίῳ ὢν, εἰμήτις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἥκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, δίχ' εἰδέναι ὅτων ἁπάντων ὑβριστὴς εἶ ὄντως, μὴ οὐδεμιᾶς ὀγκωρύχου ἀκοῆς ἀκούσαι. ὅτι πάλαι ἐς ἐμὲ, καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πολλάκις, κεκήρυκται τὰ σὰ, καὶ δίκαιον ὀλίγας ἐπ' αὐτοῖς [2] ὑπὲρ τ' Ἀριφραδόλου, ὑπὲρ τ' συβαρίτου Μίσθωνα, ὑπὲρ τ' χίου ἐκείνου Βάσταν, τ' ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον ἢ ὅμως εἰ ἐ ἴσως δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μήτ' αὐτὰ ἀγνοεῖν, μᾶλλον ἢ παρεγκλητέον ἡμῖν [3] τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ ἔλεγχος, [4] φίλος ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας θεός. ἀλλ' ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τῶν σκηνῶν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδοσι τὼ γλωττὰν αὐτὸ, πάντα ἐ εἰδόσι, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅπως ὑμῖν συμφορεῖ. χαίρειν γὰρ τοῦτο χρὴ εἶναι, εἰ ἐξελήσειν ἡμῖν παρεισελθὼν ὅτος διηγήσασθαι τοῖς ἡμετέροις σύμπαντα ἐ ἀφόβως τ' λόγον. ἄγε τοίνυν ὦ προλόγων, καὶ δαιμόνιον ἄρας ἔλεγχε, ὅπως ὅπως

linquis: non ita tutus, neque obscurè malus es: neque etiam opus quopiam est qui leoninam pellem tibi detrahat, ut te prægrandem esse asinum pateat, nisi quis ex Hyperboreis veniat, aut in tantum sit Cumæus, ut non statim conspectum te asinum omnium contumeliosissimum agnoscat, quanquam non expectarit, dum rudentem etiam audiat. Ita jam olim & à me, & apud omnes, & sæpe, res tuæ proclamatæ sunt, & famam inde haudquaquam exiguam nactus es supra Ariphradem, supra Sybaritam Misthonem, supra Chium illum Bastam, qui similia calluit. Sed dicendum tamen est, etiamsi frivola dicere videbor, ne mihi vitio vertatur, quòd hæc solus ignorem. Imò verò nobis est advocandus ex Menandri prologis unus, Elenchus videlicet ille, amicus veritatis, & libertatis Deus, eorum qui in scenam ascendunt non obscurissimus solis vobis inimicus, qui linguam ipsius formidatis, & scientem omnia, & planè enarrantem, quorumcunque vobis conscia est. Plausibile igitur hoc fuerit, si ille voluerit ante nos ingressus, exponere auditoribus universam fabulæ rationem. Proinde age ô Prologorum & Deorum optime Elenche, vide ut planè doceas auditoribus

1 Οὐχ ὕπως ἀσφαλὴς] Οὐτως ἀσφαλὴς, deleta negatione. *Marcil* Οὐχ ὕπως ἀσφαλὴς] Ἀσαφὴς legendum videtur. Tamen suprà pag. 131. in Iove Tragœdo: καίτοι ὑπηρυθριάσας τὰ πολλὰ τ' ἀσφαλείας: & pag. 143. καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλά. Sed & ibi legendum fortè ἀσυφείας, & ἀσυφῶς. Menagius.

2 Τ' ὑπὲρ τ' Ἀριφράδου, ὑπὲρ τ' Συβαρίτου Μίσθωνα, ὑπὲρ τ' Χίον ἐκεῖνον Βάσταν τ' ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν] De Ariphradis spurcitié & ἀσελγείᾳ plura imo nimia dixit Aristophanes in Equitibus, in Vespis, & in Concionantibus: de Mysthone vero Sybarita & Chio Basta solus forte Lucianus mentionem fecit, nihil de iis me legisse memini. *Palm.*

3 Τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς ὁ ἔλεγχος] Ita prologum quendam suum inscripserat Menander. *Menagius.*

4 Φίλος ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας θεός] Senarius. *Idem.*

1 Γ' λαθὼς

σαφῶς προδιδάξῃς τὸς ἀκούοντας, ὡς ὃ μάτην, ἀλλ' φιλαπχθημόνως, ἀσθ' ἁπλοῖς ποσὶ κ' τὴν παρουσίαν, ἐπὶ τόνδε τ λόγον ἀπαντήσομεν, ἀλλὰ € ἴδιόν τι ἀμυνόμενοι, κ' τὰ κοινὰ μισοῦντες τ ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰπὼν, κ' σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἀπίθι σαπόδιν. τὰ ἄλλα, ὑμῖν πρέπει. μιμησόμεθα γάρ σε, κ' διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παῤῥησίας τε, κ' ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰσχύνεσθαι. μήτε ἐμὲ ὡς ὑπὸ αὐτὸς ἐπαινέσῃς ὦ φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνου προσόντα προσεκχέῃς αὖτος. ἐ γὰρ ἄξιον; ἡμᾶ ὄλα, ἐπὶ τόμῳ σοι ἐλθεῖν τὰς τοῦ τ ὅτω κομπαζόντων λόγους. ὁ γὰρ σοφιστὴς ὅτ@ εἶναι λέγων, ὁ τοιόλογ@ ἅδε φησὶ ταῦτα, ἐς ὀλυμπίαν ποτ' ἥκει, λόγον πολὺ πρὸ πολλᾶ συγκεχαμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ὧν ὑπόθεσις τῷ συγκεχαμμένῳ, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπό τινος Ἀθηναίων, οἶμαι μετέχειν τ ἐν Ἐλευσῖνι τελετῆς ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, κ' Εὔφορβος γεγένηται. ἐτύγχανε ὢν ὁ λόγος αὐτὸς κ' τ Αἰσώπου κολοιὸν, συμφορηθεὶς ἐκ παντοίων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἴωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ ℰ βιβλίου, δύτης τ σωμήνων τινός. ὧν ὢν ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκης ἔχων τὰ πολλὰ, ἐπειδὴ αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τ Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. κ' ὅτως ἀνὴρ ἐποίησε, κ' συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκοῦσαι τ ὑπὲρ ℰ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲ, πάνυ ἀπίθανος ὢν τῇ ὑποκρίσει ditores, non fruſtra, non inimicè neque quod vulgo fertur, illotis pedibus, nos ad orationem hanc peragendam accedere, ſed cùm ut privatum quiddam ulciſcamur, tum quia in genere hominem ob malitiam odimus. Atque hæc ſola præfatus, ac planè elocutus, è medio propitius abi: cætera verò nobis relinque: imitabimur enim te, & pleraque coarguemus, ut loquendi libertatis, & veritatis gratia nemo te accuſet. Neque verò me ô optime, apud ipſos commendaveris, neque rurſum, quæ illi adſunt, temerè præeffuderis. Non enim dignum eſt, Deus cùm ſis, ut verba de rebus adeò deteſtandis in os tibi veniant. Nam hic qui ſe Sophiſtam eſſe dicebat (jam hæc dicit prologus) Olympiam aliquando venit, orationem multò jam antè conſcriptam recitaturus iis qui ad ſolennem ludorum celebritatem convenerant. Erat autem argumentum ejus ſcripti. Pythagoras aliquando ab Athenienſe quodam prohibitus, ut opinor, communicare cum iis qui Eleuſinia ſacra peragebant, tanquam barbarus, eo quòd ipſe Pythagoras diceret, ante ea tempora etiam Euphorbum ſeſe fuiſſe. Porrò illa ipſius oratio erat juxta Æſopi graculum, ex variis aliorum pennis conſarcinata. Itaque cùm vellet videri haudquaquam frivola dicere, ſed ex tempore è libro deſumpta pronuntiare, quendam ex familiaribus rogat (erat autem Patrenſis ille, circa lites plerumque verſatus) ut poſtquam dicendi aliquod argumentum poſtulaſſet, Pythagoram ipſi ſtatim ſubjiceret. Ac ita tum fecit homo ille, & perſuaſit theatro ut illam de Pythagora orationem audirent. Erat verò, id quod conſequens tum fuit, ineptus ad actionem &

σή, σωτείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῆ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ ἐ ὅτι μάλιστα ἀναισχυντία ἦσαν, ἐπήκουσε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ συνηγανίζετο αὐτῷ. γέλως ὁ πολὺς ἦν τῶν ἀκουόντων. καὶ οἶμαι, ἐς τὰ πατρῷα οἰκεῖον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς ἡ λήθη συμπροξένει αὐτῷ τὴν ἐμβοσκίαν. οἱ δὲ, καὶ αὐτὰ γινωσκόντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἓν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχοντες, ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχοιεν πρὸς τὸ ἀφιγνώσκειν ὅτι ἐκείνου ἦν τὸ ὀλίγου πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλλιμέναις μελέταις σοφισταῖς. ἐν δὲ τούτοις ἅπασι, καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. πρὸ τοῦ γὰρ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' ὅτῳ παρεφανεῖ, καὶ ἀπιδάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς, ἔτι δὲ ἀκροατὴς γελῶν; ὁ μὲν, τὴν φωνὴν ἐκ τῆς ὕψους εἰς μέλος, ὡς ᾠήθη, ἀρῆνόν τινα ἐπῳδὴν τοῦ Πυθαγόρου. ὁ δὲ, τοῦτο δὴ τὸ δὴ λέγω, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μᾶλλον ἢ ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος ὁ ἡμέτερος. ὁ δὲ, εἰδὼς ἐπιτραφείς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτὸς ἑαυτῷ. συνῳδὸς ἦν μὲν ἡ δὲ ἔτυχε λέγων, μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τελεῖται, ἐν ᾗ οἱ Ῥωμαῖοι καθά τι δρῶσιν, εὔχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος δὲ ἔτους δρᾶς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ δὲ βασιλέως καταπεπαυμένων τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς. καὶ παρεσκευάσατο τὰς ἡμέρας ἐν οἰκείῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ διαφθείρειν τοῖς σύμπασιν. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ, καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος, ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προ-

gestum corporis, connectens, ut verisimile erat, ea quæ longè antè meditata & exercitata tenebat, tametsi impudentia, quæ quàm maxima erat, auxiliabatur quoque, manumque porrigebat, & cum eo certabat. Risus autem ab auditoribus undique multus. Ac alii quidem oculis interim ad Patrensem illum conversis, subindicabant se non ignorare commissam ab illo esse fallaciam. Alii autem ea quæ recitabantur agnoscentes, per totum orationis tempus uni huic operi fuerunt intenti, ut se mutuo explorarent, quomodo quisque memoria teneret, & dignosceret unde quidque ex iis sophistis, qui paulò ante nos celebres fuêre in declamationibus, quas meletas vocant, desumptum esset. Inter hæc omnia, ipse etiam orationis author cum ridentibus ridebat. Cur autem non rideret ob manifestum adeò, & ineptum, ac impudens facinus? Ac forte, (est enim risus intemperans) hic quidem voce ad carmen conversa, ut putabat, lamentationem Pythagoræ decantabat. Ille verò, istud quod vulgo dici solet, videns asinum cithara canere tentantem, in valdè suavem cachinnum solutus dixit, Poëta iste meus. Quod alter conversus aspexit. Et hoc est quod tunc illos recens reddidit inimicos. Hinc erat quidem anni principium, imò tertia dies à magno novilunio, quando Romani juxta veterum consuetudinem, & ipsi preces quasdam pro toto anno faciunt, & sacrificia peragunt, quarum ceremoniarum rex Numa fuit ipsi author: Deoque illa potissimum die precibus audiendis vacare credunt. Ergo in ejusmodi festo, sacrisque calendis, is qui tunc Olympiæ risit, sub Pythagora illo supposititio, conspicatus accedentem

πόντα τ κομῶντυσον, καὶ ἀλαζόνα, τ τ ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν, ἐτύγχανε ὢν ὁ τ τρόπον ἀκριβῶς αἰδῶς αὐτῆ, καὶ τῶ ἄλλω ἀσήλγειαν, καὶ μιαρίαν ὅ βίου, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο, ὥρα ἦν ἴφη ὡς πως τα τ ἑταίρων, σκυθρωπάζ τὸ δυσσύντητον τῦτο θέαμα. ὃς φανείς, ἔοικε τῶ ἡδίστῳ ἡμέρᾳ, ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς τῶ ἀποφράδα, ὡς π ξένον ὁ ἀλλότριον τ Ἑλλήνων ὄνομα, ἐμάλα δίβυς, καὶ τ ἄνδρα ὅ πάλαι σκώπτειν μάλιστα ἐμύητο. ὡς γῦν ἤκουσε, καὶ πρὸς ἄπαντας ἐλεγχθ, ἀποφράς. τί δὲ τῦτό ἐστι; καρπός τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἆρα τ ἐδιόμβρων ἢ πινομβρων τί ἐστιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲ ὅτι ἤκουσα πώποτε, ὅτ' ἂν σαφὲς εἰπεῖν τοτὲ ὅ, τι ὁ λέγει. ταῦθ' ὁ μὲ, ὡς ὁ καὶ τῦτο διεξιόντα, καὶ πολλὰ ἐπῆγε τῆ ἀποφράδι τ γέλωτα. ἐλελήθει ὅ καθ' αὐτὸν τὸ ὕστατον πεπαιδεῦσθαι ἀπαιδευσίας ἀφέρων. ἐπὶ τῦτο, τόδε τ λόγον συνέγραψεν, ἐμὲ προεπαιμύσας ὑμῖν, ὡς δείξειε τ ἀοίδιμον σοφιστὴν, τὰ κοινὰ τ Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὁπόσα κἂν οἱ ἐπὶ τ ἐργαστηρίων, καὶ τ καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦτα μὲ ὁ ἔλεγχος. ἐγὼ ὅ, ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα ὅ δράματος τὰ λοιπὰ, δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ὁν ὅ ἐλλαδικῆ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μάθοις τὰ ὁν τῆ πατρίδι, οἷα ὅ τα ὁν τῆ Παλαιστίνη, οἷα ὅ τὰ ὁν Αἰγύπτῳ, οἷα ὅ τὰ ὁν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ. εἶτα ἑξῆς, τὰ ὁν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ. καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὰ ὁν Ἐφέσῳ νυνὶ, ἄρξ κεφαλαιώδεσθαι τ ἀπορίας τ σῆς, καὶ κραυφῆ, καὶ κοτεμ execrabilem, & arrogantem istum alienarum orationum histrionem (Norat autem & mores ejus exactè, & reliquam nequitiam, atque impuritatem vitæ, & quæ facere diceretur, & quæ faciens deprehensus fuerat) tempus, ad quendam amicorum inquit, hoc inauspicatum spectaculum aversandi. Nam homo iste suo conspectu, suavissimum hunc diem videtur nobis in apophradem conversurus. Quo audito Sophista ille, mox verbum Apophradis, veluti peregrinum & à Græcis alienum ridere cœpit, & hominem pro superiore illo risu ultus est, ut quidem putabat, omnibusque dicebat. Quid hoc est Apophras? fructus, an herba aliqua, an instrumentum? Estne esculentum aliquod aut potulentum Apophras? Nam ego neque audivi unquam, nec quid dicat, facilè intelligo. Hæc quidem iste contra illum acerbè dixisse putabat, & multo risu Apophradem excipiebat: sed se extremum insciticæ testimonium in seipsum proferre non animadvertebat. Hujus igitur gratia orationem hanc scripsit, is qui me huc ad vos præmisit, ut videlicet ostenderet, celebrem illum Sophistam, communia illa Græcorum ignorare, & quæ qui sedent in officinis & tabernis, scire solent. Hactenus Elenchus ille. Ego autem (nam reliquas fabulæ partes agendas suscepi) meritò debebam veluti ex Delphico tripode tandem illa addere, qualia feceris in patria, qualia in Palæstina, qualia in Ægypto, qualia in Phœnicia, & Syria: deinceps in Græcia & Italia, & postremò nunc Ephesi, quæ quidem vecordiæ istius tuæ, quasi quoddam summarium sunt, & caput, & co-

ρωνὶς ἔ τραγῳδ. ἐπεὶ γὸ κ᾽ τῷ παροιμίαν, [1] Ἰλιάδες ὦν, τραγῳδὸς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι ἀκούειν τὰ σαυτῆ κακά. μᾶλλον ὄ, τοῦτο μὰ, μηδέπω. σοὶ ὄ τ᾽ Ἀποφράδος, πρότερον. εἰπὶ γάρ μοι [2] πρὸς παν᾽δήμ, κὴ γυνετυλλίδος, ἔ κυβίζης, πῇ σοι μεμπτὸν, κὴ γάλατος ἄξιον τῶνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀποφράς; νὴ Δί᾽ ἐ γὸ ἦν τ᾽ Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλά ποθὲν ἐπισκωμμάσας αὐτὸς λὲπ᾽ πρὸς Κελτὸς, ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας ἐπιμιξίας. σὺ ὄ, ἅπαντα γὸ οἶσθα τὰ τ᾽ Ἀθηναίων, ἐξέκλεισας τῶν ὄχλων, κὴ ἐξεκήρυξας ἔ ἀλλιωτικῶ. κὴ ὁ γάλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, κὴ ξενίζω, ἔ ὑπερβαίνω τὰς ὅρους τὰς ἀτθικάς. ἔ μὲν τί ἄλλο ἔστις Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὡς τῷ τῶνομα φαῖεν ἄν, οἷα σῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες. ὥστ᾽ ἦπου ἂν Ἐρεχθέα, κὴ τ᾽ Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, κὴ ἐπήλυδας εἶναι τ᾽ Ἀθηνῶν, ἢ τῷ ἀποφράδα δείξειας σὸν οἰκείαν, κὴ αὐτόχθονα τ᾽ Ἀττικῆς. πολλὰ μ᾽ γὰρ ἔστι, ἃ ἔ αὐτοὶ κ᾽ ταυτὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν. ἀποφράδα ὄ μόνοι ἐκεῖνοι, τῷ μιαρὸν, κὴ ἀποίκτιστον, ἔ ἀπαίσιον, ἔ ἄπρακτον, ἔ σὶ ὀμοίαν ἡμέραν. ἰδὺ ἔ

ronis morum. Quandoquidem enim juxta proverbium, Ilienſis cùm ſis, tragœdos conduxiſti, tempus jam eſt, ut propria tua mala audias. Nondum tamen, ſed de Apophrade priùs. Nam dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem & Cybiben, quomodo reprehendendum hoc nomen Apophras videtur? Non enim per Iovem, Græcorum proprium erat: ſed alicunde ex Gallorum, aut Thracum, aut Scytharum commixtione inſolenter ſe inſinuavit. Tu verò cùm Athenienſium cuncta noris, illud excluſiſti continuò, & velut per præconem ex Græcia eliminaſti. Et ex eo riſus iſte videlicet, quòd barbarè ac peregrino modo loquor, & terminos Atticos tranſgredior. At verò quid aliud Athenienſibus ita familiare ac patrium, uti hoc nomen, dixerint illi, qui hujuſmodi meliùs, quàm tu, ſciunt. Quapropter Erechtheum, aut Cecropem, peregrinos & advenas apud Athenienſes eſſe citiùs probaveris, quàm Apophradis nomen oſtenderis, non proprium & Atticæ non genuinum. Nam multa quidem ſunt, quæ & ipſi eodem modo cum cæteris omnibus hominibus appellant: Apophradem autem ſoli illi atram, & abominabilem, & inauſpicatam, & nefaſtam, tibique ſimilem diem vocant. Ecce jam obiter dicifti

1 Ἰλιάδες τραγῳδὸς] Proverb. *Bourd.*

2 Πρὸς Παν᾽δήμ ἔ Γενετύλλιδ᾽ ἔ Κυβίζης] Legendum Κυβίζης, & eſt epithetum Veneris, ut & παν᾽δημ᾽ & γενετυλλὶς, & intelligo *Pronam*, non vero ut interpres *magnam matrem*. Nam licet ſciam hoc etiam nomine aliquando vocatam fuiſſe magnam matrem Cybelem, eo quod Gallos ſuos in furorem agebat, & κυβίζειν faciebat, id eſt, *capite prono in terram ruere*. Sed hoc loco non improperat furorem adverſario, ſed omne genus infanda Veneris. Ideo credo eſſe Veneris epithetum. Ea lucidius explicare pudor vetat. *Palm.* Κυβίζης] Corrige, κυβίζης. Heſychius: κυβίζει, ἀμίγης τ᾽ θεῶν. Ita enim ibi legendum, non κυβίκη, recte viri docti obſervarunt. *Menagius.*

1 Τάδ᾽

μεμφθήναι ἂν ἐδὲ παρεργῶν. τί βέλτιον αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα. ὅπου μήτε αἱ δίκαι χρηματίζουσι, μήτε εἰσαγόμεθ' αἱ δίκαι ὧσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερᾶται, μᾶλ' ὅλως τι τῶν αἰσίων πάλιν, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα. δοκοῦσιν οὖν τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις. ἡ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔπεσον εἰκότως τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεκύρωσαν, ἀπράκτους, καὶ ἀκύρους τὸν ἐπόμενον πρᾶξιν εἶναι, ἢ καὶ νὴ Δία, καίτοι ἄκυρον ὄντος, καὶ ἐξορκόν γε ἤδη, χάριν ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴ οὐ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἴσι τὸ λοιπόν. καὶν σὺ μάθῃς αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶν ἀγνοῆσαι, συγγνώμη, ὁπόσα ἔξω δὴ πολλὰ πάντα, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις. τὴν ἀποφράδα δ', εἰδὲ βούλῃ ἴσθι, ἅπας ἴσμεν. ἓν γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἁπάντων τούτων ἔφη τις. ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων, τὰ μὲν, λεκτέα, [1] τάδ' ἃ, ὁπόσα αὐτῶν μὴ σαφῆ τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ παράσχοιμεν τοῖς ἀκοαῖς, καὶ πταίσκοιμεν τὸν σωφρονοῦντων τὰ ὦτα. ἐγὼ δ' ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲ σὲ, ἴσως ταῦτα τοῦδ' σὲ εἶπον, ἥμαρτον. ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν ἢ κἂ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἵνα ἐκμάθῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα. τοῖς δ' ἄλλοις Ἕλλησιν, οἷμαι καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν σωθῆναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κἂ χρώτας, πυκνὰ πολλὰ σύντριψάντων τὰ αὐτῶν φωνῆς,

dicisti significationem Apophradis. Hic Nefastus est dies, quo neque magistratus publicè de rebus consultant, neque lites in foro disceptantur, neque sacrificia peraguntur, neque quicquam eorum quæ fausta sunt tractatur. Atque dies hujusmodi apud alios aliis de causis indictus est. Aut enim gravi aliqua clade superati, tales exinde dies, quibus rem malè gesserunt, pro nefastis & inauspicatis ad res legitimas gerendas, habendos censuerunt: aut mehercle etiam. Atqui ineptum fortassis, & intempestivum utique jam fuerit, dedoceri, ac denuo discere talia virum adeò senem, ne illa quidem, quæ his priora sunt, scientem. Proinde hoc omnino reliquum est: & si didiceris ipsum, omnia exinde scies. Vnde enim heus tu? Quanquam enim est condonanda cæterorum ignoratio, quæ extra communem viam posita sunt, & indoctis obscura: diem tamen nefastum, etiamsi volueris, aliter quàm Apophradem nominare non poteris. Vnum hoc, omniumque solum nomen esto, dicet aliquis. At priscorum vocabulorum, alia sunt usurpanda, alia non item, quæ nimirum vulgo non usurpantur, ne auditum turbemus, & intelligentium aures vulneremus. Ego verò, vir optime, apud te fortassis hæc de te dicens peccavi. Decebat enim, decebat, aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum patriis verbis tecum loqui, quoad intelligeres quæ dicerentur, & audiendo voluptatem capere. Sed cum cæteris Græcis Græcè loqui oportet. Deinde etiam Atticis per successionem temporum multa variantibus

1 Τάδ' ἃ, ὁπόσα] Nota sequente vocali aspirata, non scriptum esse ἁ: quod Grammatici canones postulant. *Menagius.*

τῦτο σὺ τοῖς μάλιστα τὰ νῦν ὀνόματα διατίλεσιν, ὅπως ἀεί, καὶ πρὸς ἅπαντας αὐτῶν λεγόμενον. εἶπον ἂν ἐγὼ τὰς πρὸ ἡμῶν καὶ χρηματούσας τῷ ὀνόματι, εἰμὴ ἐγὼ ταύτην σε ἀφαιρεῖσθαι ἔμελλον, ἵνα σοι ἐγὼ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιών. μᾶλλον γὰρ, ἀλλ' ἐγώ σοι τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἵνα τῶν παλαιῶν δείξας ὃ καὶ χρηματοῦν τῷ ὀνόματι, [1] χρυσᾶς φασιν οἱ Ὀλυμπίαι σταθμόν. καίτοι ὅς τις μάρων ἦν, καὶ ἀφηλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι ἐγὼ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶ καὶ Ἀττικὴ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι. λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲ ὄνομα ἥδεις, τὸν δὲ χρῆσιν αὐτῶν, ἄγνοεῖν ἡπάτησα. φέρε δὴ ἐγὼ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσωμαι τὰ εἰκότα. σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει μηδὲν εἰδέναι, εἰ οἱ παλαιοὶ πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν εἰς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἔκασοι τὸν τότε. ἦσαν γὰρ ἐγὼ τότε ὡς τὸ εἰκὸς, βδελυροί τινες ἐς τὰ ἤθη, καὶ μιαροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲ, Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτῷ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν. ὁδὲ, Λυπαίνω, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥήτωρ ἂν, ἐπεταράττειν. ὁδὲ, Ἑβδομίνω, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὸν τοιοῦτον δῆμον. [2] μὴ δῶς δὲ καὶμοὶ πρὸς Ἀ-

tibus in lingua sua, hoc nomen inter præcipua mansit. Hoc modo semper, & ab omnibus ipsis dictum. Ac sanè commemorarem etiam eos, qui ante nostram ætatem hoc vocabulo sunt usi, nisi etiam hoc modo perturbaturus essem te, peregrina & ignota tibi poëtarum, oratorum, & historicorum vocabula recensendo. Imò verò, neque tibi eos dicam qui usurparunt: omnes enim norunt. Sed tu contrà, si mihi unum aliquem ex veteribus ostenderis, qui voce ista usus non fuerit, aureus (ut aiunt) in Olympia statuêris. Atqui siquis adeò senex, & ætate confectus, talia ignorat, videtur idem mihi, Athenas esse civitatem Atticæ, Corinthum in Isthmo, & Spartam in Peloponneso, ignorare. Fortè igitur tibi supereſt ut dicas ipsam quidem Apophradis vocem nosse te: sed usum ejus, ut intempestivum accusasse. Age igitur & de hoc respondebo tibi consentanea: tu verò animum adverte, nisi omnino parvi facis, quòd nihil scis. Nam veteres hujuscemodi multa ante nos in eos qui tibi similes erant tum, singuli jactarunt. Erant enim etiam tunc, ut verisimile est, aliqui moribus abominabiles, impuri, perditique ingeniis. Atque alius quidem, Cothurnum quempiam appellabat, vitam ejus ambiguam inconstantem cum hoc calceamenti genere comparans. Alius verò Lypaën: quòd orator tumultuosus conciones solebat turbare. Rursum alius Hebdomam, quòd perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet, & rideret, seriumque populi studium in ludum verteret. Ne dederis utique & mihi per

1 Χρυσᾶς σὺ Ὀλυμπίαι σταθμὸν] Proverb. *Bourd.*

2 Μὴ δῶς δὲ καὶμοὶ] Δῶς ἐν καὶμοὶ extrita negatione. *Marcil.*

1 Κό-

δόνιδον, εἰκάσαι πεμπόντων ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σωτρόφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ, καὶ ἀπαισίῳ. ἡμεῖς δὲ τὰς χολὰς, τῇ διξῇ ἐκπεπώμεθα. καὶ μάλιστα οἱ ἔωθεν ἴδωμεν αὐτούς. κἂν εἴ τις βάκηλον, ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, οὗς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, δὲ ἐπανέρχεται, σὺν ἀγαθαῖς μαντεύμασι τὰς ἡμέρας ἐκείνας πράξεις ἕξειν αὐτῷ, ὑπὸ πονηρᾷ, τῇ πρώτῃ, δὲ δυσφήμῳ κληδονισμῷ. σὺ δὲ χρῇ ὦ, δὲ σὺ θύρασις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, δὲ ἑωθεν ἕως ἄπαυ ἴτυς, εἴ τις ἴδοι κίναιδον, δὲ λαπάρηλα ποιοῦντα, δὲ πάχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπρέπειαν τινα, καὶ μονονουχὶ τοῦνομα τὸ ἔργον αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὄλεθρον, [1] κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγῃ, μήσ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρᾳ; ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; σὸν ὦν ἔξεργος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσῃ δὲ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅπ μὴ ἀπόλυνται σοι ἡ δίκη τὸ ἔργον, ἀλλὰ πάσι δῆλος εἶ, καὶ εὐδόκιμος. εἰ δὲ ὁμῶς χωρήσειας, καὶ δρήσειο μὴ τοιοῦτος εἶναι, πῶς πιστὰ ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον. ἀλλ' ἴσασιν οἰκεῖοι τὰς πρώας σου τροφὰς, καὶ ὡς παρεδὺς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνου φαύλοις, συμπερισφίγξαι πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σε τὸ δὲ λόγου τοῦτο, [2] ῥάκος πολυχειρίᾳ ἐργασάμενος, ἐξέσωσε, κἀκεῖνα μετὰ

per Adonidem, comparare hominem perditum, omnique malitiæ assuetum diei atro, & inauspicato. Nos etiam auspicato die claudos aversamur, maximè si mane videamus ipsos. Siquis etiam spadonem, aut eunuchum aspexerit, aut simiam, simul atque domo egreditur, converso pede regreditur, ominans sibi haudquaquam prosperas fore diei illius res & actiones, præ mala hac prima, & infausta ominatione. In principio autem, & in foribus, & in primo egressu, & mane per omnem annum: siquis viderit cinædum, & nefaria facientem ac patientem, notum ob hæc, & enervatum, & tantum non eorum quæ agit nomen ferentem, deceptorem, præstigiatorem, perjurum, pestem, catastam, barathrum, num fugiat, neque hunc cum atra die compares? An verò tu non es talis? Haudquaquam negabis, si tuam fortitudinem novi, qui certè & animum ob hæc attollere mihi videris, videlicet quòd tibi gloria ista rerum tuarum non prorsum perit: sed omnibus es notus, & passim celebris. Quòd si contendas, & inficieris talem te esse, quibusnam hæc credibilia dices? an civibus tuis? Nam hinc ordiri est æquum. At norunt illi primam tuam educationem: & quo pacto teipsum tradideris perdito illi militi & omnibus ipsi præstitis obsequiis corruptus fueris, donec te, juxta proverbium, pannum lacerum extrusit. Ea etiam meminerunt, ut

1 Κύφωνα] Κύφων, propriè est κυρτὸς: à κύφω, κυάω, κύπτω. Ponitur & pro catasta, seu numella, aut collari, aliove instrumento quo vinciebantur, aut etiam torquebantur nocentes. Hic metaphoricè pro sceletato & malefico: ut Latinis carcer, crux, scelus. Menagius.

2 Ῥάκος πολυχειρίᾳ ἐργασάμενος] Proverb. *Bourd.*

μίλητον ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ ὠρχεῖ τὸ θέατρον σύσσαιδον, τοῖς ὀρχησταῖς ὑπαντιφθεγγόμενον, καὶ συνωρχεῖσθαι ἐπῄει τῆς ἀρχῆς ἀξιῶν εἶναι. ἤδεις γὰρ ὡς σὺ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, εἰ μὴ ἐμήνυεν ὁ, τι τέρμα τῷ δράματι. ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, ὡρχήσω πρίν πως, δυμφίεσιν αὐτῶν ἅπασιν ἐπὶ τῷ θεάτρῳ, τεφάνους κομίζων, καὶ κρότου ἄπιον, ἤδη πρόμμον ὄντος αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ ῥᾴστως, καὶ σοφίσης. καὶ ἀληθῶς ἐκ τούτου τοῦ νῦν ποτὲ τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἀκούσονται, τάττε δὲ τὸ σὸν τὸ τραγῳδίας, δύο μὲν ἡλίους ὁρᾶν δοκοῦσι, δύο δὲ Θήβας. καὶ ὡς χαίρουσιν ἅπασιν ἐπὶ τούτῳ, ἀκούσῃ. ὁ τότε, καὶ μεῖζον ἀκούσῃ. τοιγάρτοι ὁ αὐτὸς ἐν ποιῶν, σὺν ἐπαινέσεις τὸ παρόν πως, ὑπὲρ ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φοίνιξι ἐκὼν πατρίδα, ὅτε χεῖμα κακὸν, ὅτε θέρος ἀρχαλέον, ἀλλὰ καλλίστην, καὶ μεγίστην τῶν ὑπὸ Φοινίκῃ ἁπασῶν. τὸ γὰρ ἐλεύθερον, καὶ τοῖς εἰδόσι, καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἀκούειν σωφρονεῖν, βρύχου ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα λέγω; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθείης σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πωλοῖτο μὴ ὃ ἐκτήμεθα εἶναί σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσχιον ἐκεῖνο πυρρίον, ὡς τὸν Σινωπέως πίθον, τὸν Διὸς αὐλὴν εἶναι ποτὲ αὐτό. τὰς μὲν δὴ πολίτας, εὐδαιμονεῖν εὐδαιμόνως μετὰ πίστεως ἂν, μὴ ὑπὸ τῶν ἁπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὅτι δὸν κοινὸν ἁπάσης τῆς πόλεως. τάχα δ' ἂν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ εὐσταλέσιν ἐμφήνας, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν, μὴ ὑπαίτιον βεβιῶσθαί σοι. Ἡράκλεες, ἢ μὴν Ἀντιόχεια, καὶ τέργον αὐτὸ εἰδὲν, ὅπως

ut est consentaneum, quæ in theatro juvenis agebas, quum saltatoribus respondebas, atque unà chori dux esse cupiebas. Quippe nemo ante te ingrediebatur theatrum, neque fabulæ nomen significabat: sed tu ornatè admodum, subligatis aureis crepidis, & tyrannica veste indutus, priùs immittebaris, qui benevolentiam à theatro postulares, coronas ferens, & cum plausu abiens, honore jam ab ipsis affectus. At nunc orator es & sophista, & ob hoc, si audiant aliquando talia de te illi illud ex Tragœdia, Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas putabunt. Et in promptu atque in ore tum omnibus statim erit illud: hic ille qui tum erat: & postea. Proinde & ipse rectè facis, qui omnino non ascendis ad illos, neque in patriam ventitas, sed fugis illam ultro, quanquam neque hyeme malam, neque æstate molestam, sed pulcherrimam & maximam omnium Phœniciæ civitatum. Nam coargui, & cum iis qui vetera illa sciunt, ac meminerunt, conversari, laqueus revera tibi est. Sed quid ista nugor? quem enim verearis? quid eorum quæ extrema sunt, turpe putaveris? Audio autem etiam tibi apud ipsos esse possessiones magnas, miseram illam turriculam, cum qua Sinopensis illius dolium collatum, Iovis atrium videri queat. Proinde nullo modo feceris ut tui cives mutata sententia non credant te omnium esse spurcissimum, & commune totius civitatis dedecus. Fortassis autem alios etiam qui in Syria habitant, ejusdem sententiæ assumas, si dicas te non malam nec criminosam prorsus vixisse vitam. Mehercle, Antiochia quidem, etiam ipsum opus vidit, quan-

τ Ταρσόθεν ἥκοντα σαυτὸν νεανίσκον ἀπαγαγών, ἀλλὰ ϛ ἀναδέρειν αὐτὸ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν, ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες. καὶ σὺ μὲν, ἐς γόνυ συγκεκλιμένον ἰδόντες. σαυτὸν δ', οἶδα ὅτι ϛ ποιῆσαι, εἰ μὴ παίζοντες ἐπιλήσεσθαί τις εἶ. ἀλλ' οἱ ϛ Αἰγύπτιοι ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μὴ τὰς σὺν Συρίᾳ γενομένας ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱππαλεκτρυόνων διωκόμενον. παρ' ὧν ἐνθένδε πολυπλεῖς περιόψομαι, φόδια εἰ χρὴ. ἀλλ' οὐκ ἐλάττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια συνοίσειν, ἀδὲ μὰ Δί' ἐχέλως διώκειν τ' Ἀντιοχείας κτερείας αὐτῷ. ἀλλ' ἦτοι ἀκηλασία, γυμνοτέρα, καὶ ἀκρεμμία σοι ἐκεῖ, ἱπμανεστέρα, καὶ τεθνομμένη τὴν τύχην, μείζων, ϛ ἐπὶ πᾶσιν, ἀκόλυπτος ἡ κεφαλή. εἰς μόνον ἂν ἐπίσθυσί σοι ἐξάρειν γεγονὼς μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι. ¹ τῆς βοηδοὺς ἂν κρατίσῃ ὁ πλουτεῖν μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τεθνομμένη δ' αὐτὸ, δύσεις ἀποσωπῆσαί μοι. καὶ ταῦτα, ὡς πάντας εἰδότες ὀν λέγω. ἐκεῖνον τοίνυν, τὰ μὲν ἄλλα, ὁπόσα ἴτλη ἐν τῇ σωφροσύνῃ πολμηθεῖσα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν. ἀλλ' ἡνίκα σε κρατήσασα μειρακίου καὶ οἰνοχόου καὶ οἰνοπίνου ἐν γόνασι κείμενον, τί οἴει; ἐπίσθυσεν ἂν σοι μὴ εἶναι. τοιοῦτον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; σὺ, εἶχε μὴ παίζοντες τυφλὸς ὦν. ἀλλ' ἐδήλωσε τοῦτο γνώμῃ, αὐτίκα ἐξελάσασα τῆς οἰκίας, καὶ κομιδῇ γε ὡς φασὶ

quando, cùm adoleſcentem illum Tharſo venientem, abduxiſſes. Sed & ipſa detegere, inhoneſtum fortaſſis mihi fuerit. Verumtamen norunt, & meminerunt illi qui tum vobis ſupervenerunt, & viderunt te quidem in genu inclinatum, illum autem, noſti, quid facientem quoque, niſi omnino es obliviosus. At Ægyptii forſan te non norunt, qui te poſt præclara illa in Syria certamina, inde ob ea quæ dixi, fugientem exceperunt, cùm te veſtiarii inſequerentur, à quibus veſtibus pretioſis comparatis, viaticum habebas. Sed non minùs quoque conſcia tibi eſt Alexandria: nec per Iovem illam Antiochiæ ſecundam cenſeri decebat: niſi quòd protervitas iſta tua manifeſtior, & turpitudo flagitiorum inſanior illic fuit, & nomen ob hæc majus, & poſtremò caput adapertum. Venus tantùm fuit qui crederet tibi inficias eunti, quòd nihil tale commiſiſſes, fuitque poſtremus auxiliator, is qui ſtipendium dabat, vir inter præcipuos Romanorum. Nomen autem ipſum permittes mihi ut taceam, idque apud omnes eos qui ſciunt quem dicam. Ille igitur, cætera quidem quæcunque à te in converſatione perpetrata ſuſtinuit, quid attinet dicere? At quando te genibus adoleſcentuli pincernæ Oenopionis incumbentem deprehendit, quid putas? Credidit-ne tibi, talem te non eſſe, cùm videret ipſum opus? Non: niſi prorſus fuit cæcus: verùm mentem aperuit, quum te ſtatim ex ædibus expulit, eaſque cum exiviſſes, quibuſdam expiamentis

¹ Τῆς βοηδοὺς ἂν κρατίσῃ ὁ πλουτεῖν] Καὶ βοηδοὺς ἂν κρατίσῃ ὁ πλουτεῖν. Illud autem εἰς μόνον ἂν ἐπίσθυσί σοι, &c. accipe cum ironia. *Vnus ille ſolus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cujus tu domui. *Marcil.*

¹ Συλ-

ἐξελευσεῖσθαι ἐπὶ τὴν σὴν ἔξοδον. Ἀχαΐα μὲν γὰρ, καὶ Ἰταλία πᾶσα, ἐμπίπληται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης. καὶ ὄνασό γε τῶν ἀγκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας, ἔγωγε τὰ σὰ Ἐφέσιά σοι φημὶ πρᾶγμα εἶναι σοῦ, οὐκοῦν λέγω, ὅτῳ ἀληθέστατα, πῶς γὰρ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ἤδεισαν. καίτοι καινὸν συναῦξαι τὸ σὸν τοῖς γυναίοις σοφίσμασι. ἦ σοὶ πολὺ ἂν τῷ τοιούτῳ εἰκὸς μοι δοκοῦσα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί σοὶ Διὸς, καὶ φιλήσαι τῷ στόματι σοφιστικαῖς ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τὸ γὰρ τὸ ὑβριστικῶτατον ποιεῖς. καὶ μάλιστα σοὶ ὡς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοῖς ὁμιλητοῖς, οἷς ἱκανὰ ἦν οἰκεῖα μόνα τὰ κακὰ ἐκ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄπειρον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντη ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα. φιλήσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις, μὴ γένοιτο ὦ ἀλεξίκακε. ἀσπίδα μᾶλλον, ἢ ἔχιδναν φιλήσαι ἄμεινον. δῆλον ἐκεῖ τὸ κινδυνῶδες, καὶ ἄλγημα. καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμωσεν. ἀπὸ δὲ σοῦ φιλήματος, καὶ δὲ ἰὸν ἐκείνου, τίς ἂν, ἢ ἱερεὺς, ἢ βωμοὺς ἀφορσύλοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακούσειεν ἐπ' ὀλέθρῳ; πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ; καὶ τοιούτου αὐτὸς ὢν, καταγέλας τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόματι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα, καὶ τηλικαῦτα ἐργάζομαι. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰπὼν, ἠχρώμην ἂν μᾶλλον, ἢ ὅπως εἴποιμι δρυοτόμον ἄν. σὺ δὲ οὐδεὶς ἐπαύσω ἡμῶν βρομολόγους λέγοντας, καὶ τροπομάδληκας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ ἀθηνᾶν, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμεῖν, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημάδας. καὶ τὴν

tis luſtravit. Achaia quidem, totaque Italia tuis operibus eſt refercta, eaque ſequente gloria: & ſanè tibi gratulor ob tam præclaram laudem. Quare iis qui quæ nunc facis Epheſi, mirantur, ego quod veriſſimum eſt dico, qui fieri poſſet ut non mirarentur, ſi prima illa tua opera non noſſent. Atqui novum hîc iſtud etiam cum mulieribus addidiciſti, Annon igitur, dic mihi, fuerit congruum, talem hominem Apophradem appellari? Sed quid per lovem? num etiam oſculari ore inſuper voluiſti nos ob talia facta? Iſtud igitur contumelioſiſſimè facis, & maximè erga eos quos minimè decebat, & erga contubernales, quibus ſatis fuerat, illa ſolum mala ab ore tuo percipere verborum videlicet barbariem, vocis aſperitatem, indiſcretam, inordinatam, & inſulſam enunciationem, & id genus alia. Sed te ad hæc oſculari, abſit, ô malorum depulſor Hercules: aſpidem, aut viperam oſculari eſt ſatius. Ibi in morſu periculum, & dolor, cui accerſitus medicus ſuccurrit. A tuo autem oſculo, & veneno illo, quis quæſo vel ad ſacra, vel ad aras accederet? quis etiam Deus precantem exaudiret? quam multis luſtrationibus, quam multis fluviis opus foret? At talis ipſe cùm ſis, derides alios ob nomina & verba, cùm tu interim talia tantaque facinora perpetrare ſoleas. Atqui ego quidèm ſi Apophradis nomen ignorarem, erubeſcerem potiùs, nedum ſi dixiſſem inficiasirem. Te verò nemo noſtrûm accuſavit adhuc quòd βρομολόγους dixeris, & τροπομάδληκας, & ῥησιμετρεῖν, & Ἀθηνᾶν Athenas deſidero & ἀνθοκρατεῖν, & σφενδικίζειν, & χειροβλημάδας.

Ma-

κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειεν αὐτοῖς λόγοις. πῆ γὰρ τοιοῦτα τὰ βιβλίων διφθέρια; ἐν γωνίᾳ τινὶ τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν, κατεψωρυμμένα, σύριγξ, καὶ ἀραχνίων μεστά, ἅπερ εἰκὸς τοῖς Φιλαινίδος δέλτοις, ἃς ἀφ' ἡμῶν χαίρεις ἔχεις. σὺ μὲν τοι, καὶ ἐν σὺ σῶμα ἄξια. εἰπὲ γὰρ ἐμοῦ γε ἕνεκα, εἰ σὺ ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον κατακλεισθείη μόνη; ἀδικήματος, ἢ τὸ μετρίως τοῦτο, ὑβρεως δίκην λέγεσθαι. ἐγὼ σὲ ἀρχαῖον ὄντα, πένητα, καὶ ἄπορον περιλαβοῦσα, καὶ βίον ἐσαμένον, τὰ μὲν πρῶτα, ἐν τοῖς θεάτροις ἐδοκίμειν ἐποίησα, νεῶν μέν, Νῖνον, νεῶν δέ, Μητίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα πεποίησα. μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρὸν χρόνον ἔθρεψα. ἤδη δὲ καὶ τὰς ἀλλοτρίας ταύτας λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δέξαν περιέθηκα. τί τοίνυν τηλικοῦτον ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με λοιδορεῖς, καὶ ἐπιθέτοις ἐπιθέτοις κατατίλλεις, καὶ ὑπηρεσίας κακὰς ἀπολύεις; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοιούτους ὕθλους, καὶ λήρους ἀφυλλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸ βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἐᾷς. ἀλλὰ μόνη σοι πίνω ποιῶ, καὶ παίζομαι, καὶ μιαίνομαι. καὶ ἀντιγλώττης, ὅσα σὺ χαίρεις κερδῶ διεγνωκας. καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοιούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔρχεται ἐξ μόνον. τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν, καὶ παθεῖν, ἄλλοις μέρεσι τεθεσπίσται. ὡς ὄφελε κἀμέ τις,

Malum te malè perdat Mercurius Logius, unà cum ipsis verbis. Vbi enim hujusmodi scripta reperis? In angulo forsitan alicujus ex frigidis illis poëtis defossa, situ & araneis oppleta: aut ex libris Philænidis, quos præ manibus habes: te utique, tuoque ore digna. Quia autem oris mentionem feci, quid diceres quæso, si te in jus vocaret lingua? Ponamus enim ita esse: & te injuriæ, aut quod paulò foret modestius, contumeliæ accusaret, dicens. Ego te, ingrate, pauperem atque inopem susceptum, & victu carentem: primùm quidem in theatris celebrem feci, modò Ninum, modò Metiochum, paulò pòst Achillem exhibens. Post hæc, pueros syllabas jungere docentem, longo tempore alui. Iam verò & alienas istas orationes histrionis instar habentem, sophistam videri feci, ac tibi non convenientem gloriam adaptavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi possis imputare, ut ita me tractes, & injungas mihi mandata turpissima, & ministeria execratione digna? Non satis mihi sunt, ea quæ per diem fiunt opera nefaria, mentiri puta, pejerare, totque nugas & ineptias exhaurire: imò verò cœnum istorum verborum vomere? Sed neque noctu me miseram otium ducere sinis: sed sola ego omnia tibi facio, & proculcor, & contaminor: ac lingua perinde ut manu uti decrevisti: & quemadmodum alienam, contumelia me afficis, tantisque malis obruis. Meæ partes sunt ut tantùm loquar: sed talia facere, & pati, aliis partibus est injunctum. Quare utinam & me aliquis,

1 Συλλαβίζειν] *Apellare literas* dixit Fabius. *Menagius.*

1 Λ'πί-

ὥσπερ τῷ τῆ Φιλομήλας ἐκτεμεῖν. μακαριώτερας γὰρ μοι αἱ γλῶτται, τῆ τὰ τέκνα κατεδηδοκότων. ὡς ἔοικεν, ἡ λέγη σοῦ ἡ γλῶττα, ἰδίαν αὐτῆ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τῆ πάππα συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀπεκρίνατο αὐτῆ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ ἐς πρὸς τῆ Γλαῦκον ἔναγχος εἴρηκάς σοι, ἐπὶ πικρῷ μὲν ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἔνδοξον ὑβρίκοτι, καὶ γνώριμον ἅπασι γεγένησαι. πόθεν ἄν, ὅτῳ σφόδρα ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενον. ἀγαπητὸν ἦ ὀνομαστὸν εἶναι. εἶτα καλλιελθμήσειν αὐτῆ τὰς πολλὰς σου σοφιστείας, ἀπόστασις τ' ἔθνη σοφιστὴν φας. ὁ ἐ ἠκμικέναι, ὅτι τῷ μὲ ἀποφράδα ἐδυχίσθησας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις ἦ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις, οὐ Συρίαν μὲ, ῥοδοδάφνη κληθεὶς, ἐφ' ᾧ ἦ, νὴ τῷ Ἀθηνᾶν αἰσχυνόμην ὀνηγεῖας. ἄστε τόγε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσφαλῶς ἔπ ἴσθι. οὐ Παλαιστίνη ἦ, φοβοῦμαι ἐς τὰς ἀκάνθας ἔ πάγωνος εἰμι, ὅτι ἴνυτίς μεγαξύ. ἔτι γὰ ἔξυρες αὐτόν. οὐ Αἰγύπτῳ ἦ, σιναίχη. πρόδηλον τοῦτο. μικρὸν γὰρ φασιν ἀπαντιχῆναί σε ναύτῃ τινὶ τ τεταρμένων σὺν τοῖχοις. ὃς ἐμπεσὼν, ἀπέφραξέ σοι τὸ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲ γὰ βέλτιστοι, αἰνίγματῶδες ὑδέν, ἀλλὰ χάμμαλος ἐνὸς σοφοδάκη πρωτοστάτης σε, Ἀτίμαρχον ἀνόμαζον. ἔδοξε γὰρ καὶκεῖνο πρεπωδέστερον σοφιστῇ σοι. οὐ Ἰταλίᾳ ἦ, βαθεῖ πραϊνόν ἐκεῖνο ἐπικλήσῃς, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδή ποτε ἐ πρὸς ἀρχαῖον λέσχολῶ παρ' αὐτὰ τὰ Ὁμήρου ῥαψῳδήσοις ἐ σὺ τῷ αἰσχρουργίαν

quis, ceu Philomelæ illam execuisset. Nam mihi beatiores illorum linguæ videntur, qui liberos suos devorarunt. Per Deos igitur, si hæc diceret lingua, assumpta sibi voce propria, ac barba tua, velut patrona advocata, quid quæso respondereres ipsi? Illa nimirum, quæ Glauco, te ob scelus commissum vituperanti, nuper respondisti, te ob hoc celebrem, omnibusque notum brevi tempore evasisse. Vnde ergo ita celebris? ob orationes-ne redditus? At sufficit quomodocunque clarum ac celebrem esse. Deinde ipsi multas istas appellationes enumerarem, quas passim apud varias gentes adeptus es. Quod etiam miror, te quum Apophradem audisti, ægrè tulisse, nihil verò ob illa nomina indignari. Nam in Syria quidem Rhododaphne vocatus es, sed quam ob rem, ita me Minerva amet, pudet dicere. Quare quantum in me est, obscurum illud maneat. In Palæstina verò Sepes, ob barbæ spinositatem opinor, quoniam inter opus pungere solebat: nam adhuc ipsam radebas. In Ægypto verò, Angina, quod per se manifestum est. Nam ajunt te ferè suffocatum esse, cùm in nautam ex iis qui naves tribus velis instructas ducunt, incidisti: qui cùm in te irruisset, os tibi obturavit. Nam optimi quidem illi Athenienses, nullum obscurius nomen tibi dedêre: sed literæ unius appositione te honorantes, Atimarchum appellarunt. Nam hoc tibi illo insignius decebat esse. At in Italia papæ. Heroicum illud, Cyclops vocatus es, quòd aliquando etiam ad veterem ornatum, juxta ipsa Homeri poëmata, versibus mandare tu quoque turpidinem illam affe-

1 Ἀπέφραξέ σοι τὸ στόμα] Irrumando. *Menagius.*

1 Ἀπί-

ἐπηβώμενος. καὶ αὐτὸς μὲν ἤνεσο μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ὀν τῇ χειρὶ βραχέῃ Πολύφημος, νεανίας ἢ ὑπομισθος, ἀρθὸν ἔχων τὸ μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον. ἐπὶ σὶ Ὀδυσσεύς τις ἐπῄει, ὡς ἐκκόψων τὸ ὀφθαλμόν.

Καὶ κείνου μὲν ἅμαρτε. τοῦ δὲ οἱ ἑτάρπ ἔλχε.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη τοῦδε νέκυος ἀφαρεῶνα.

Καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα, ψυχρολογεῖν. σὺ γὰρ ὁ Κύκλωψ, ἀκαπέλαστος τὸ γένος, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα τοιοῦτος κεχηνὼς, ἠνείχου τυφλούμενος· ὥστ' αὐτῷ τῷ γνάθον. μᾶλλον γὰρ ἢ ὥσπερ ἡ Χάρυβδις, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἱστοῖς, ὅλον ζητῶν καλαπιεῖν τ Οὖτιν. καὶ ταῦτα ὁρῶν ἕ ἄλλοι παρῄνεσε εἶπέ σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέλη. καὶ εἰς τ ἄκρατον ἐνέφυγες. τοιούτοις δὴ, ἕ τοιούτοις ὀνόμασι πολιτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; ἆρ' ἔστιν εἶπε μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴ καλοῦσιν λέγωσιν οἱ πολλοὶ λεσβιάζειν σε, καὶ φοινικίζειν; ἆρα ἕ τούτων ὧν ὁρᾷς ἀγνοεῖς, καὶ εἰ τί καὶ ὑπονοεῖ ἐπανιοῦσ' ἐς αὐτούς; ἢ τούτων μὲν ἀμφὶ τὸ σωτήριον οἶδα, τὴν ἀποφράδα δ' ὡς ἀγνῶτα μόνον ἀπρεπίζεις, καὶ ἀποκλείεις ἔτ καλλιλάγυ τ' ὀνομάσαν, τοιαῦτά μ' ἐμπαίζεις ἡμῖν τίνες τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι ἕ τ' γυναικωνίτιδος περιόδου. εἰ. πρώην γὰρ ἐπειδὴ πᾶν γάμου σὺ Κυζίκου μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα σπουδῇ πάντ' ἡ βελτίστη σκείνη γυνὴ, σὸν ἂν ἀστοστίμλιν ἴφη ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. εἶτα σὺ τοιοῦτος ὢν εἶ σαι, ὀνομάσαν μόνον, καὶ γελᾷς, καὶ ἕ ἄλλον κοσμοπλύσεις. εἰσόπαν.

affectasses. Ac ipse quidem jacebas ebrius jam poculum habens in manu, coire gestiens Polyphemus: adolescens autem mercede conductus, rectum habens vectem, egregiè acutum, quasi Vlysses quidam te invadebat, ut oculum eruturus,

Quem tamen haud tetigit, juxtaque elabitur hasta,
Et ferit extremum vibrata cuspide mentum.

Neque enim absurdum est, cùm de te loquamur, frigidiora hæc dicere. Tu verò Cyclops ille ducto ore, & quàm latissimè licebat, hians, sustinebas tibi maxillam ab illo excæcari. Imò verò ceu Charybdis, quærebas unà cum ipsis nautis, & clavis, & velis, totum illum absorbere Vtin: atque hæc videbant cæteri qui aderant. Deinde in posterum diem, una tibi defensio erat, ebrietas: & ad merum confugiebas. Cùm igitur talibus, tantisque nominibus sis locupletatus, pudet te Apophradis? Per Deos itaque dic mihi quomodo afficeris, quum illa quoque dicunt plerique λεσβιάζειν & φοινικίζειν? Num & hæc perinde ut Apophradem ignoras, & te ab ipsis fortè laudari putas? An hæc ut familiaria nosti: Apophradem autem ut solam ignotam improbas, & à catalogo vocabulorum tuorum excludis? Proinde non indignas pœnas nobis exolvis, sed etiàm ad gynæceum usque celebris es. Nam nuperrimè cùm nuptias quasdam Cyzici ambire ausus esses, optima illa mulier habens exploratissima omnia, Non admiserim, inquit, virum, qui ipse quoque viro indiget. Et tamen cùm hoc in statu sint res tuæ, nominum tibi cura est, & rides, conspuisque cæteros. Meritò fanè.

ὃ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοιότατοι λέγειν δυνησόμεθα. πόθεν γὰρ τοῖς ἄτοις τοσαύτης μεγαλοστομίας, ὡς ἐπὶ μὲν τὰς τριῶν μοιχὰς, ἀντὶ ξίφους, τρίαιναν αἴρειν. ἢ ὃ Θεόπομπον, ἐπὶ τῷ Τριφάρυγι κρίσεσθαι, φάσκειν, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς τριχύστας πόλεις. καὶ πάλιν, ἀντεξαιρεῖσθαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις. πρώην γὰρ ἐν λύχνου ἄψας, ἐζήτεις ἀδελφόν τινα οἰμαι ἀπολωλότα ἐν ἄλλῃ μυρίᾳ, ὃν οὐδὲ μεμνῆσθαι ἄξιον, ἢ μόνοι σκεῖνοι, ὥσπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευσαν. πλούσιός τις οἰμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ φέρε δὴ πλουσίου λέγοντος, ἀπέκτεινεν ὕφης θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων δ' ὡς τὸ εἰκὸς τῶν πεφρόντων, ἐπανορθοῦμαι δὴ σου, καὶ ἀναλαμβάνω τὸ διημαρτημένον, ἐμοὶ μὲν ὕφης, ἀλλὰ θάτερον αὐτῶν ἀπεκτεινεν. ἐὰν τὰ δίκαια, τὸ τελῶν μέλοιεν, καὶ τὸ ἀνήκεστα, καὶ τὸ πέπαμαι, καὶ τὸ ἐκχέαι, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπαινεῖ. ἃ μὲν γὰρ τοῦ πενίας ἐλαυνόμενοι ποιεῖς, Ἀδράστεια φίλη, σοὶ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὸν γὰρ, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, ἀργυρώματος παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαθὼν, εἶτα ἐπιορκήσειεν, ἢ μὴν μὴ παρειληφέναι. ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δ' ἀπαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ πλανᾷ, ἃ δὴ λέγω ταῦτα. φθονῶ γὰρ ἐγὼ εἰς ἐξάπινα ἀμύναδος τὴν ἀπορίαν. ἐκεῖνο δ' ἐστὶ φορητὸν, πλὴν ἅ σε ὄντα, εἰς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν πρὸς τὴν ἀναισχυντίαν ἀφειμένον. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι ἐώσεις πάνυ ἀστείως τοῦ σοῦ περιφρονοῦντος, ὁπόταν δ' ὑπὸ τῶν πλουσίων οἶδα, ὡς τὸ Διονύσου ἔργον αὐτὸς ἐποίησας,

nè. Non enim omnes similia tibi dicere possemus. Vnde? quis adeò in verbis audax foret, ut contra tres adulteros, pro gladio tridentem postulet? Theopompum autem ob Tricaranum, in judicio agentem, dicat, tricuspide oratione ipsum confecisse civitates præstantiores. Et rursum tridente Græciam interfecisse, & esse Cerberum in oratione. Nam paulò antè & lucerna accensa quærebas fratrem quendam, ni fallor, mortuum, & alia infinita, quorum meminisse non est æquum, nisi solius hujus, quod qui audiverunt, commemorarunt. Dives quidam, & duo pauperes erant inimici. Postea de divite loquens: occidit, inquis, θάτερον τῶν πενήτων. Ridentibus autem, ut par erat, iis qui aderant, tu corrigens, & quod erratum erat, restituens: haudquaquam, subjicis, sed ἄτερον αὐτῶν occidit. Omitto antiqua illa, videlicet τελῶν μέλοιεν, & ἀνήκεστα, & πέπαμαι, & ἐκχέαι; & quæ alia præclara in orationibus tuis effulgent. Nam quæ paupertatis causa facis, ô chara Adrastia, nemini exprobravero. Ignoscendum enim, siquis fame coactus, depositum à cive accepto, dejeravit se non accepisse: aut siquis impudenter petit, imò verò mendicat, & furatur, & publicanorum more rapit. Haud equidem ista dico. Nequaquam enim invidiosum est, quòd inopiam quoquo modo depellis: sed illud intolerabile tandem, quòd pauper cùm sis, in solas hujusmodi voluptates, ea omnia profundis, quæ per impudentiam acquiris. Nisi siquid laudare mihi concesseris, urbanè admodum à te factum, quando cùm Titiæ artem noris; Discoracis opus ipse peregisti,

ἐξαρπάσας δ' ἀνούτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα. ὁδὶ, λέγ' ὁ Τίτιος, ἀντὶ δ' βιβλίου, πεντήκοντα ϵ ἐπλανήσας ἐξέπεσ', καθεσφριδείς. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τἀ μ' ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δ' μόνον ἀποσλέγω, πρόφλε μ' τοῦτο, ἵνα σοι φίλον, καὶ μὴ πάνσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἐαυτὸν παροινῶν. ἐκεῖνο δ' μηκέτι ἄπαγε. ὃ γὰρ ὅσον ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐσίαις τοὺς τοῦτα λέγοντας κελεῦν, καὶ φιλοτησίας ἀποπίνειν, καὶ ἄψασθαι τῶν αὐτῶν ἄπλεσθαι. ἀλλὰ μὴ δ' ἐκεῖνο ἴσθ' τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήμασι. καὶ τοῦτα ἀπὸς τὸς ἐπὶ πολλῷ ἀποφρίδα σοι ἐργασαμένους τὸ τέμα. καίτοι δ' ἀπαξ φιλικῆς ἀναπαύσεως κεχάμμεν, κἀκεῖνα εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρον χρίεσθαι τὰς πολιάς, καὶ τὸ πιτῦσθαι μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγοι, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπεύτεον. εἰ δ' μηδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλιοθηρὰ ἐρᾳζέσθαι, ἃ μηδὲ ὁρᾶσθαι θέμις. ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς αἰσχυλύμμα εἶεν τᾶ βδελυρείας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς καὶ τύτου. καὶ μάλιστα δ' πώγωνος αὐτᾶ. μηδὲ μίκρης ἔτι, μηδ' ὑβρίσης. εἰ δ' μή, οὐ γυκτί γε, καὶ σαυ σκότου. τὸ δ' μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε κρυπτὸν ἄχρειον, καὶ θηλώδες. ὁρᾷς; ὡς ἄμεινον ἦν σοι [1] ἀκίνητον τῶν Καμαρίναν ἐᾶν, μηδὲ καθυγιλᾶν τᾶ ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσηται. ἢ ἔτι αἰσθάνει τινος, ὡς τόγε ἐμὸν ὑπολ ἐμείψῃ. οἶδα γὰρ οἶδα ὡς ὅλως

gisti, surreptis stulti illius senis triginta aureis. Ille autem propter Tisiam, pro libro septingentas, & quinquaginta drachmas exolvit, deceptus. Multa præterea possem dicere: sed alia lubens tibi remitto. Solum autem illud addo. Age fac ista ut lubet: neque desieris hujusmodi in te ipse debacchari. Illud autem non amplius: apage. Non enim fas est ad eosdem lares vocare eos qui talia committunt: & amicitiæ pocula præbibere, eademque opsonia attingere. Sed neque sit illud quod est præter verba, scilicet oscula: idque erga eos qui non multò antè os tibi apophradem effecêre. Ac postquam semel admonitionem amicam orsus sum, illa etiam, si videtur, à te amove, scilicet quòd canos inungis unguento, solaque illa pice illinis. Si enim morbus aliquis urgeret, totum corpus esset curandum. Nunc autem quum tu nihil hujusmodi ægrotas, quid attinet pura, & lævia, & glabra illa tibi reddi, quæ ne aspici quidem fas erat. Vnum illud, quo sapientiam præ te feras, tibi est relictum, cani videlicet, quodque non amplius nigricas, ut sint veluti nequitiæ tuæ operculum. Proinde parce ipsis per lovem etiam in hoc: ipsi verò barbæ in primis, quam nec polluas amplius, nec contumelia afficias: quod si nequeas, noctu saltem, & in tenebris, sed interdiu, apage: Nam agreste admodum est: & ferinum. Vides quanto satius erat tibi immotam sinere Camarinam: neque Apopradem deridere, quæ totam vitam tibi atram reddet? An etiam amplius aliquid desideras? Nam quantum in me

1 Ἀκίνητον ἢ Καμαρίναν ἐᾶν] Proverb. *Bourd.*

[1]τὴν ἅμαξαν ἐπισπάσου, δοῦ [2]ὦ παιπάλημα, καὶ κίναδε, ὑπο-πλήσειν εἴ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγε, δριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη ἐ τοῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναδε ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τὰ σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὅρα ἤδη ἐ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τελωνῇ, καὶ τετραωλῇ σοι ἡ ἀποφορὰς ἐπιτίσειν. αἰδοῦ δ' ἂν σαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσυνης, καὶ ἀνομίας, τὸ τέλος δυσχέα μέγιστα.

me eſt, nunquam deficiet. Nondum igitur ſcis, quòd totum tibi plauſtrum attraxiſti, cùm tibi, omnifariam ſcelerate, & cinæde, verendum eſſet, ſiquis vir hirſutus, & hoc priſcum, Melampygus, acerbè ſolùm intueretur te. Fortaſſis hæc quoque jam ridebis, quæ dixi ſcilicet pæpalema, & cinædus, ac ſi ænigmata quædam, & griphos audieris. Ignota enim tibi ſunt tuorum operum nomina. Quare jam licet tibi hæc calumniari, niſi tripla, etiam quadrupla Apophras tibi eſt retributa. Te ipſum autem poſtremò accuſes. Nam ut præclarus ille Euripides ſolitus eſt dicere. Oris infræni, & ſtultitiæ & iniquitatis finis infœlicitas eſſe conſuevit.

1 Τὴν ἅμαξαν ἐπισπάσου] Proverb. *Bourd.*

2 Ὦ παιπάλημα, καὶ κίναδε] Heſychius: παιπάλημα, ποικίλως ἐπὶ κακίᾳ. Pro κίναδε legendum forte κίνα δή: id eſt, *bellua*. Heſychius: κίνα δή, θηρίον, ὄφις. Suidas: κίνα δή, πᾶν μᾶλλον θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ ἀλωπέκα. καλλιγράφος, ὡς ἀλώπηξ. Menagius.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ. | DE DOMO.

ARGVMENTVM.

Obliqua quædam domus laudatio eſt, cujus & ſitum, & ſtructuram, & tecti, cæterarumque partium ornamenta, poſtremò etiam parietum picturas deſcribit, additis paſſim amplificandi gratia, etiam ſimilitudinibus quibuſdam. Atque hæc omnia ſub diſputationis, ſeu contentionis quadam figura, qua de pulchritudine domus utrum ea videlicet, ad invitandum, & juvandum oratorem in ea dicentem, plus proſit, an noceat, diſputatur. Cujus quidem affirmativa pars priore loco tractatur ab effectu & poteſtate pulchritudinis comprobata, additis & exemplis, & ſimilitudinibus, eodem pertinentibus. Altera autem, ac negativa per Proſopopœiam ſubjungitur. Fingitur enim alia quædam alterius ora-

1 Περὶ τοῦ οἴκου] Περσαλαιά. Marcil.

1 Καὶ

oratio, superiorem refellere, & similitudines, & qua de vi pulchritudinis à superiore afferuntur, per inversionem confutare, ipsa autem suam sententiam ab aliis elegantia ac pulchritudinis effectibus, praterea & Herodoti testimonio, & ipsorum auditorum exemplo, confirmare. Ac in priore quidem parte situs domus, & tecti, caterarumque partium elegantia depingitur: in posteriore verò parietum pictura, describuntur, ut ex ea quaque re, novitas ac gratia quadam scripto accedat.

Εἰπε Ἀλέξανδρος μὲ ἐπιθύμησεν ὁ τὸ Κύδνῳ λούσασθαι, καλόν τε ὂν ἀφυγῆ τὸ πολυμιδὲ ἰδεῖν, καὶ ἀσφαλῶς βαθὺν, καὶ ἀσμενῶς ὀξύν, καὶ ἡδὺν ἡδύ, καὶ ὥρας ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε ὃ ἐπὶ πολὺ τῆνοσῳ, διὰ τοῦτο εἶναι ἀπ' αὐτοῦ, δικεῖ μοι οὐκ ἂν ὃ λουτρῷ ἀπαχθῆναι, εἰ τινι δέ τις ἰδὼν μεγάλα μέγαν, καὶ κάλλα κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσοῦ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ὁ αὐτῷ λαβεῖν, εἰ τύχοι πρὸς τούτοις λαβεῖν, καὶ ἐξεπίτηδες, καὶ ἐκπαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἥνι μάλιστα ὁ αὐτὸς μέγα ὃ κάλλος αὐτῷ γνῶναι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπιστι, κωφὸν αὐτὸν, καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀνανδρον, ἢ φθόνῳ σιωπᾷν ἐγνωκώς; Ἡρακλεις, ὦ φιλοκάλως πως, ἐδὲ πρὸς τὸ δυμορφότατα ἐρωτικῶς τὸ ἔργον, ἀγροικίᾳ ὃ πολλῇ, καὶ ἀπιθανοκαλίᾳ, καὶ πρεσπυγᾷ ἀμυσίᾳ, τὸ ἡδέως αὐτὸν ἀπολιπεῖν, καὶ τὸ καλῶς ἀπολειπεῖν, καὶ μὴ σωφρόνως ὡς ἐχ ὁ αὐτὸς πρὸς τὰ ἡμέρως νόμος ἰδιώτας τε, καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲ, δέχεσθαι τὸ

Ergo Alexander quidem expetivit in Cydno lavari, cùm & pulchrum & limpidum conspexisset hunc fluvium, & tutò profundum, & leniter concitatum, & natatu jucundum, & æstivo tempore frigidum: adeò ut etiamsi manifestus ipsi fuisset morbus, quo hinc laboravit, videatur mihi non fuisse ab hoc lavacro sibi temperaturus. Siquis autem videat domum mole maximam, forma pulcherrimam, luce clarissimam, auro fulgentissimam, & picturis floridissimam, non expetat in ea orationem habere, si hoc in studio versetur, & in ea celebrari, & inclarescere, illamque voce implere, & quàm maximè licet: etiam ipse pars aliqua pulchritudinis illius esse: at eam undique diligenter contemplatus, & solùm admiratus, abeat surdam ipsam, & orationis expertem relinquens, nec alloquendo, nec sermonem conferendo, perinde atque mutus aliquis, aut qui invidia tacere decrevit? Hercle hoc non faciat homo elegantiæ studiosus, & rerum pulcherrimarum amator: sed magnæ rusticitatis, inscitiæ, & imperitiæ fuerit, suavissimis rebus seipsum velut indignum abstinere, & à pulcherrimis velut exulem relegare, neque intelligere, indoctos & eruditos viros non eadem lege spectaculis frui: sed illis quidem sufficere quòd hoc solum

κοινὸν τῶν ἰδίων μόνον, καὶ ὠφελείας, καὶ τὸ ὀφθαλμὸν τέρπειν, καὶ πρὸς τὸν ὀροφὸν ἀνακύψαι, καὶ τὸν χαίροντα ἐπισῖσαι, καὶ κρὸ' ἡσυχίαν ἐνδῦσαι, δεῖ δ' μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν. ὅσις δ' μὴ παιδιᾶς ὁρᾷ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν οἰκείως ἀγαπήσειεν, ὄψει μόνῃ κορεσθέντος τὸ περαῖνον, εἰδὲ ἂν ὑπομείναι ἄφαντος θεατὴς δ' καλλους γενέσθαι. πτοεῖσθαι δ' ὡς οἷόν τε, καὶ ἐνδιατρῖψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὸν θεόν. ἢ δ' ἀμοιβὴ, οὐκ ἔπαινος δ' οἰκεῖος μόνον. τοῦτο μὲ γὰρ ἴσως ἐκεῖνον τὸν νησιώτην μειρακίῳ ἔπρεπε, τὸν Μενέλεω οἰκεῖον ὑπερεκπαλῆχθαι, ἐς πρὸς τὰ σὺν ἱερνῇ καλὰ, τ' ἐλέφαντος, ἐς τ' χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅπ μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι. ἀλλὰ ἐς τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, ἐς τὰς βελτίονας συλλαλήσασθαι λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος δ' ἐπαίνου ἐς τοῦτο γένοιθ' ἂν, ἐς τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον οἶμαι, οἷόν ἐ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαίνου, καὶ εὐφημίας μετὸς ἂν, ἡρέμα ἐς αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄπτερα συνεπηχῶν, ἐς τοῖς λεγομένοις ἐνδεχομένως, καὶ ἐνδοτέρω τὰ πλουτεῖα τ' φωνῆς, ἐς τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβεβηκώς. μᾶλλον δ' ὡς ἄν τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς ἀφυπνωσάντων τὰ εἰρημένα, καὶ τ' λέγοντα ἐπαινῶν, ἐς αὐτὸς ἐπιδοὺς τὸν ἄμυσον ποιούμενος ὡς πρὸς αὐτὰ, οἷόν τι πάσχει ὡς τὰ αὐλήματα τῶν ποιούμενα αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τ' φωνῆς ἐπαισίως καὶ τὸ ἀντίτυπον, ἐς πρὸς αὐτὸν ἀναστρέφουσης. οἱ δ' ἰδιῶται, νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὸν ἀμειβόμενον τὰς ᾠδὰς, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις πᾶσι τοῖς κρημνοῖς κρυπτομένου, ἐς λαλοῦσαν ἐν

lum commune vident, & circunſpiciunt, oculoſque circunferunt, ac ſurſum verſus tectum ſpectant, manumque quatiunt, & tacitè voluptatem capiunt, præ metu nequid non ſatis dignum iis quæ ſpectantur, proferant. At qui cum eruditione ſpectat res pulchras, illi puto non ſat erit ſolo viſu id decerpere quod delectabile eſt, neque mutus pulchritudinis ſpectator eſſe ſuſtinebit: ſed quoad fieri poteſt, & in eo immorari, & oratione viſum compenſare conabitur. Cæterùm ea compenſatio non eſt laus duntaxat domus. Hoc enim fortè inſularem illum adoleſcentem decebat Menelai domum ſumma admiratione contemplari, & cum iis quæ in cœlo pulchra ſunt, ejus ebur & aurum comparare, ut qui in terris pulchri aliud nihil vidiſſet. Sed & in ea dicere, & optimis quibuſque convocatis orationem habere, pars quædam laudis hoc quoque fuerit. Atque adeò rem ſuaviſſimam arbitror eſſe, Domum, pulcherrimam ad ſuſcipiendas orationes apertam, laudis & commendationis plenam, leniter ut antra conſonantem, & ea quæ dicuntur ſequentem, poſtremaque ſermonis protendentem, ultimiſque verbis immorantem: imò verò quemadmodum docilis auditor ſolet, ea quæ dicuntur memoria repetentem, & eum qui dicit laudantem, nec inſcita relatione accepta rependentem: quale quiddam accidit & ſpeculis paſtorum tibiis & cantu reſonantibus voce in contrarium repercuſſa, atque in ſeipſam revertente. Idiotæ autem putant virginem quandam eſſe quæ canentibus, & clamantibus reſpondeat, media præcipitia incolens, intuſque de rupibus loquens.

τ πιτηδῶν ἴνδηλον. ὅ μοι γῶν δοκεῖ ἐ σωιξωίρισαζ οἶκι πολυτελείᾳ ἡ τ λέγοντ@ γνώμη, ϗ πρὸς τὰς λόγως ἐπιχαίρειαζ, ϗβελέπερ π ἐ ὑπονεωλύσης ἡ ἡδονή. ϗβελὸν γὰρ εἰσρεῖ π ἀφ' τ ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ϗβελόν. εἶπε πρὸς αὐτὸ κρσμῆσαι τὰς λόγως. ἢ τ μ Ἀχιλλεῖ πιςεύομεν τὸν ὄφιν τ ὅπλων ἐπιτηδειωι ϗ τ Φρυγῶν τὸν ὁρμὸν, ϗ ἐπειδὴ εἰδὸς αὐτὸ πειρᾶσθ@, ἐπαρθῆναι, ϗ πλερωθῆναι πρὸς τὸν τ πολέμε ἐπιθυμίαν, λόγω ἢ κτησθῆναι μὴ ἐπιτηδείαζ πρὸς κάλλη χωρίων; κρίνει Σωκράτ μ ἀκίχρηστ πλάτανο@ φύσις, ϗ πόα ὑδατώδης, ϗβὴ πηγὴ λιφυγής, μικρὸν ἀπὸ τ Ἰλισσ. καὶ παῦτα ϗβελέγόμεν@, Φαίδρ τὸ τ μυρρινουσίε κρυπτομενδίε, ϗ τ Λυσίε τ κεφάλε λόγον διήλαγχε, ϗ τὰς μύσας εἰκάλε, ϗβὴ ἐπίσδινε ἄξειν αὐτὰς ἐπὶ τὸν ἐρημίαν, συμπεριελληφομένας τ ἐκεῖ τ ἔρωτος λόγον. ϗ ὑπ ἠχωίε χάριν ἄνθρωπ@, τ ϗβελῶν παρθένως, συνεσομένας τὰ παιδερασπικὰ, εἰ ἢ ὅπω ϗβελὸν χωρίον, οὐκ ἂν οἰόμεθα ἐ ἀκλήτως αὐτὰς ἐλθεῖν; ϗβὴ μὴν ὑ ϗβελῶς γε σκιὰν μόνον, ἀλλὰ ϗ πλατάνε ϗβελ@ ἡ ὑπόδοχή. μάλ' ἂν τὸν ἐπὶ τ Ἰλισσ ϗβελιπὸν, τὸν βασιλέως λόγως τὸν χρυσῆν. σκείνης μὲν γὰ, σὺ τῇ πολυτελείᾳ μάλ τὸ ἰσθμὸν. τύχη ἢ, ἢ ϗβελ@, ἢ πέρνας, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὔρυθμον, ἢ σωιέρμοσον, ἀλλὰ καπεμίμνε τῷ χρυσῷ, ἀπ' ἐκ βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλὴν@ μόνον, ϗβὴ φθόνος τ ἰδιωτῶν, ϗ ἀνθρωπισμὸς τ ἐχόντων. ἔπαιν@ ἢ, ἀλλ' ἐκ ἐπῄνεσα. ἀλλὰ γὰ ἴμειρε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πρέπον ἐποιεῖτο τὰς ἐπιδείξεις

quens. Mihi itaque videtur, unà cum magnificentia domus, etiam dicentis animus attollere seſe, & ad perorandum excitari: ut cui visus ipse nonnihil submini ſtrat. Ferè enim per oculos ad animum influit aliquid pulchri, ad quod deinde exornatam orationem emittit. An verò Achilli credimus visum armorum intendisse illum contra Trojanos impetum, & cùm ea experiendi tantùm gratia induisset, elatum fuisse, & velut alis ad belli desiderium abreptum: dicendi autem studium pulchritudine locorum non intendi? Atqui Socrati quidem satis fuit, platanus frondens, & herba virescens, & fons limpidus non procul ab Ilisso: atque ibi sedens, & Phædrum illum Myrrhinusium verbis eludebat, & Lysiæ filii Cephali orationem redarguebat, & musas accersebat, quas ad se in desertum venturas credebat, & coadjuturas se ad institutum de amore sermonem. Neque verebatur homo senex advocare virgines ad masculos amores intelligendos. Nos autem in locum adeò pulchrum non putemus eas etiam non vocatas venturas esse? Ac sanè non in umbra solùm, aut sub platani pulchritudine receptaculum hoc erit: neque etiam illa ad Ilissum amœnitate relicta, regis domum auream cum hac contuleris, Nam illius quidem admiratio in magnificentia tantùm consistebat: ars autem, vel pulchritudo, vel delectatio, vel proportio, vel concinnitas nulla respondebat, neque auro permixta erat: sed barbaricum erat spectaculum, mera opulentia, & invidia spectantium, & fœlicitatis jactantia possessoribus: sed quod laudares, nihil illi aderat. Neque enim Arsacidis erat ulla pulchri ratio: neque res suas

ἀδὲ ἐφορίζεσθαι, οἱ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ὑπαλαγήσονται. ὁ φιλόκαλος γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. τούτου δ' ἕνεκα τὸ κάλλος, καὶ βαρβαρικὰς πάνυ ὀφθαλμοὺς, καὶ δι' βαρβαρικὴν πέρσικήν ἀλαζονείαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ σύφυτος θεατὴς δέοντος. κρὶ ὅτῳ μὲν ἡ ὄψις ἡ κρίσις, ἀλλά πως ὁ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, καὶ μάλιστα δ' αὐτῆς ὁ σοφιστὴς ὑπολαμβάνει ἡ ὥρα. καὶ ἅμα ἥλιον ἀνατέλλοντα δύθυς ὑποδέχεται, καὶ δι' φαιδρὸς ἐμπίπλαται εἰς κόρον, ἀναπιμπλάμενον τῶν θυρῶν. καθ' ὃ δὲ τὰ ἱερὰ βλέπουσι ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ δι' μήκους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὔρυθμον, ὁ δὲ φοτογραφῶν τὸ ἀλαζόνευον, καὶ πρὸς ὄψεσιν ἐκφέρειν εὖ ἔχον, πῶς ἂν ἡδέα ταῦτα παύσαι, καὶ ἐπαίνων ἄξια; ἔτι δὲ θαυμάσεται ἄν τις ὁ τὸ ὀρθῆς τὸ μὲν σύμμορφον τὸ ἀπέραντον, καὶ τῷ σύμμορφῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ δι' χρυσοῦ εἰς τὸ σύμμετρος συμμίγνυον. ἀλλὰ μὴ ταῖς χρείαις ἐπίφθονον, ἀλλ' ὁπόσον ἂν ὁ γυναικὶ σώφρονι, ὁ καλῇ, ὀρκίσῃ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ ταῖς δειρῇ λιπός τις ὄγκος, ἢ ταῖς δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος, ἢ οὐ τοῖν ὤτοιν ἀλλόδια, ἢ πόρπης, ἢ περόνη τὸ ἄφιξιν τὸ κόμης συνδήσασα, τοσοῦτον τῇ σύμμορφίᾳ ἀφεθῆσαι, ὅσον τῇ ἰωδῆτι ἡ πορφύρα. αἱ δὲ ἑταῖραι, ὁ μάλιστα αἱ ἀμφοτέραι αὐτῶν, ὁ τὴν ἰωδῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσῆν περιείλυται, τὴν πολυτελεῖ θηράμενα τὸ ἁπαγωγὸν, ὁ τὸ σύδεον

ad voluptatem oſtentabant, neque curabant à ſpectatoribus laudes, ſed admirationem conſequi. Non enim elegantiæ, ſed opum amantes ſunt barbari. At hujus domus pulchritudo, non ad barbaricos oculos, neque ad Perſicam arrogantiam, aut regiam jactantiam comparata, non modò pauperem, ſed & ingenioſum ſpectatorem poſtulat: cui non ſolùm in viſu judicium, ſed cujus æſtimatio verba ſequatur. Nam quod & ad pulcherrimam diei partem reſpicit (pulcherrima autem ipſius pars, & maximè amabilis, principium eſt) & ſolem emergentem ſtatim excipit, & lumine ad ſatietatem uſque repletur foribus adapertis: qua ratione ſua templa condiderunt veteres, ut ea parte intuerentur: deinde quòd longitudo cum latitudine, & utraque cum altitudine juſta proportione conſentiunt, & feneſtræ liberæ, & ad quodlibet anni tempus bene comparatæ ſunt, quî hæc omnia non ſint ſuavia, multaque laude digna? Præterea miretur quiſpiam tectum, cujus pulchritudo nihil affectatum, elegantia nihil reprehendendum habeat, cui aurum modicè ad decus ſit additum: non autem ubi eo eſt opus immodicè illitum: ſed quantum, perinde atque mulieri caſtæ & formoſæ ſatis ſit, ad pulchritudinem reddendam inſigniorem, vel circa collum tenue aliquod monile, vel circa digitum annulus geſtabilis, vel pendentes ab auribus inaures, aut aliqua fibula, vel tænia comam diffluentem colligans, quæ tantum pulchritudini apponit, quantum veſtitui purpura. At meretrices, in primis quæ ex illis ſunt deformiores, veſtem purpuream totam, & cervicem auream facere ſolent, pellaciam hac magnificentia venantes, & quod

τῷ κάλλει, σεσαθέσι δ' ἔξωθεν περιττῶς ἀλλοιωθήμασιν. ἡγοῦνται γὰρ ἐν τῷ ὠλένῳ αὐτῶν φλογοειδέστερον φαίνεσθαι, συναπολάμπεσθαι τῷ χρυσῷ, καὶ δι' ὃ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήθειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ εὐσχημον αὐτὸ ἁρμοσμιώτερον γίνήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνορᾶσθαι. ἀλλ' ἐκείνως μὲν ὅπως. ἡδὲ γε σώφρων γυνὴ, χρυσῷ μὲν τὸ ἀρκοῦν, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα ἀποχρῆται. τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχυνοῖτο οἶμαι καὶ γυμνὸν δεικνύσα. καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε δ' οἶκος ὀροφὴ, μᾶλλον ἢ κεφαλὴ, σύμπασῳ μὲν καθ' ἑαυτὸ, τῷ χρυσῷ ἢ εἰς τοσοῦτον κεκόσμηται, εἰς ὅσον καὶ ὥρας σύνυκλι ὑπὸ τὸ ἄστρον, ἐκ λαμπτήρων ἐλαμπόμενος, καὶ ἐκ λαμπάδων ἀνθῶν τῷ πυρί. εἰ δὲ γε πῦρ λιὼ τὸ παῖν, οὐκ ἀλλὰ φοβερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἄν τις οἶδ' ὅργον σύστασθαι τὸ χρυσοῦν, οὐδὲ μόνον δὲ τέρπον ἕνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συναπαρδμόν, ἀλλὰ καὶ αὐχήν τινα ἡδείαν ἀπολάμπειν, καὶ τὸ οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι. ὑπότινι γὰρ τὸ φῶς σπασεσὸν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπεργάζεται, καὶ διαπλασίαν δ' ἐρυθήματι σαφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ, καὶ κορυφαῖα δ' οἶκου, τοιάδε. Ὁ μέσος πυὸς δόμος ἐπαπείτω, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑψόροφον ὡς τὸ Ἐλένης θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τὸ ὄλυμπον εἶπεν. τὰ δ' ἄλλου κόσμου, καὶ τὰ τοίχων γράμματα, καὶ τῶν γραμμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἑναρμὸς ἑκάστῳ, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἀληθὲς, ἴσαν ὄψῃ, καὶ λειμῶνι ἢ δάσει, κάλλως ἂν ἔχοι διαβαλεῖν. πάλιν παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπαυθεῖ, καὶ μαραίνεται, quod pulchritudini deeſt, externæ venuſtatis appoſitione ſolantes. Arbitrantur enim ſuos lacertos auro reſplendentes, apparere nitidiores, & pedis incongruam figuram aureo ſandalio tectum iri, faciemque ipſam fore amabiliorem, ſi cum re quapiam ſplendidiſſima conſpiciatur. Atque illæ quidem hoc pacto. Modeſta verò mulier, auro quidem pro eo ac ſatis eſt, atque ſolùm ubi opus eſt, utitur: ſuam verò pulchritudinem etiam nudam oſtendere non verebitur. Proinde etiam hujus domus tectum, imò potiùs caput, per ſe quoque eſt formoſum, auro autem tantum eſt exornatum, quantum & noctu ſtellis cœlum, certis intervallis circunſplendet, certiſque interſtitiis igni collucet. Quòd ſi totum foret igneum, non pulchrum, ſed terribile nobis videretur. Cæterùm videre etiam licet aurum hîc haudquaquam otioſum, aut delectandi duntaxat gratia reliquo ornatui interſperſum eſſe: ſed & fulgorem non injucundum de ſe præbere, & totam domum ſuo rubore velut inficere. Quando enim lux diei incidens applicatur, & cum auro commiſcetur, communem ſplendorem reddunt, duplicem ruboris claritatem exhibent. Hæc quidem ſunt quæ ad faſtigium, & verticem domus pertinent, quibus Homero aliquo laudatore eſſet opus, qui illam vel celſitectam, perinde atque Helenes thalamum, vel refulgentem, velut Olympum appellaret. Reliquum autem ornatum, & parietum picturas, & colorum pulchritudinem, & uniuſcujuſque evidentiam, diligentiam, & veritatem, cum facie veris, & florido prato rectè compares. Niſi quòd illa defloreſcunt, marceſcunt, mutantur,

καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀπεβάλλει τὸ κάλλος, τυλοῦται τὸ ἶσον αἰδοῖον, καὶ ὁ λειμὼν ἀμαύρωται, καὶ ὁ ἄνθος ἀφανίζεται, ἅτε μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ θρεπομένης τὸ ἡδὺ τῆς θρεπομένου. τὰ δὲ τοσαῦτα, καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡδέως βλέποι, ἢ τίς οὐκ ἂν εὐφυμηθείη καὶ ἔχειν τὴν δύναμιν ὧν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὂν ἀπλείφθηναι τῆς ὁρωμένων; ἐπιγωνήσεται γάρ τι καὶ ὄψις τῶν καλῶν. οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ ἔστι καὶ ἵππῳ ἥδιον ἂν εἰρμῷ δράμοι καὶ πρανεῖ πεδίῳ, καὶ μαλακῷ, προσηνῶς δεχομένῳ τοὺς βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντι τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυπῶντι τῇ ὁπλῇ. ἄπεστι γὰρ τότε χρῆσθαι τῷ δρόμῳ. καὶ ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τὸ πεδίον τὸ κάλλος. ὁδὶ πως, ἡρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνα τινὰ ἐλθὼν, ὁπότε καὶ τὰ ἄνθη πρόεισιν, ὁ ποδεινότερος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, ἀνθηρότερος, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε καὶ ὕστος ἐκπίφασας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναθείξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὸν ἱερὸν ἐπάρας, καὶ πάνθ' ὅσα αὐτῷ πρόσηκεν, ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὑτοῦ, καὶ τὸ ἶσον τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλῶν εἰς λειμῶνα εἰς τὸν ἀμιλλαν. ἐπιστρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ σκέλη, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ γυμνασιώτερον φαίνεται πρὸς τὸν αὐχένα, ἀλλὰ τιθέμενον αὐτῷ τὸ χρωμάτων, καὶ μεταβαίνοντα ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον σύμμορφίας εἶδος πειρώμενον, πάσχει δ' αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, ὃς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἴριδός τινος ἔκασον ἀπεικάσεις. ὁ γὰρ πᾶς χαλκὸς ὢν, & abjiciunt pulchritudinem. Sed hoc verperpetuum, & pratum nunquam marcescens, & flos immortalis: ut pote solo visu hæc tangente, & eorum quæ carpuntur, suavitatem decerpente. Proinde quis tantarum, taliumque rerum aspectu non delectetur: aut quis non expetat, etiam præter facultatem inter ea orationem habere, cùm sciat turpissimum esse à visis superari? Maximam enim alliciendi vim habet aspectus pulchrorum, non erga homines solùm: sed & equus, opinor, libentiùs currat per campum pronum, & mollem, placidè gressum capientem, & sensim pedi cedentem, neque ungulæ resistentem. Toto igitur tunc utitur cursu, totumque se ipsum tradens celeritati, certat etiã cum campi pulchritudine. Pavo autem ineunte vere, ad pratum aliquod accedens, quando & flores prodeunt, non amabiliores modò, sed, & ut ita dicam, floridiores, & colore puriores: tunc ipse quoque extensis pennis, iisque soli ostensis, & sublata cauda, & circumquaque expansa, suos etiam flores ostentat, & ver pennarum, ac si ad hoc certamen à prato provocetur. Quare se ipsum convertit, & circumagit, & pulchritudine gloriatur: quando videlicet etiam admirabilior apparet ad splendorem solis, variantibus se coloribus, & sensim in alios atque alios transeuntibus, aliamque formæ speciem recipientibus. Accidit autem hoc potissimum in circulis, quos in summis alis habet, quarum quamlibet quasi irides quædam circumstant. Nam qui ante vi-

1 Καὶ θρεπομένου τὸ ἡδὺ τῆς θρεπομένου] Δεκομένου. Marcil.

τῦτο ἐγκλίναντ@· ὀλίγον, χρυσοῦς ἄφθη. Ϲ τὸ ὑπὸ τῇ ἡλίῳ κυανωγὲς εἰ σκιαδείη, χλοαυρὰς ἴσιν. ὕτω μεταχρωμάτιστα πρὸς τὸ φῶς ἡ πλίρωσις. ὅπ μ γδ Ϲ ἡ θάλαττα ἱκανὴ πρόσκαλέσασθ, κὴ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπιστάσασθ σὺ γαλκυόνη φανεῖσα, ἴστ, κὰν μὴ εἴπω. ὅτι εἰ Ϲ παντὶ πάσιν ἐπιρώτης, κ ἀπιεικὲς πλοῦς τις εἴη, πάντως ἂν ἐγλάσσοις Ϲ αὐτὸς ἐμβλέψας, Ϲ ἀκταλιῦσαν, κ πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀπωτάσας, κὴ μάλιστα εἰ βλέποι τὸν μ αὔραν, κύφως ἐπιφερόμενον τῷ ὀθονίῳ, τὸν δ ναυτῶν, πρόσηῶς τι, Ϲ λείως ἐπ' ἄκραν ἠρέμα διολισθαίνουσαν τ κυμάτων. κὴ πίνων Ϲ τῶδ ἔ οἶκον τ κάλλ@· ἱκανὸν Ϲ παρορμῆσαι ἐς λόγους, κ λίμνην ἐπιλίπας, κ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι ἀδιδασκάλως. ἐγὼ μ δὴ τούτοις πείθομαι, Ϲ ἤδη πέπεισμαι, κὴ ἐς τ οἶκον ἐπὶ λόγοις παριλήλυθα ὥσπερ λαὸ ἴυγξ@·, ἡ σειρὴν@· τῷ κάλλ ἑλκόμεν@·, ἐλπίδα δ μικρὸν ἴχων, εἰ Ϲ τύχοις ἡμῖν ἄμεμφοι ἔσεσθαι οἱ λόγοι, καλὸς αὐτὸς φαίνεσθαι, καὶ διαπᾶ ἐοικὼς καλῇ κεκοσμημένος. ἕτερ@· δέ τις σὺν ἀσχήμον λόγ@·, ἀλλὰ Ϲ πάνυ γλυκεῖ@·, [1] ὡς φησι, κὴ μεταξύ μ λίγοντος ὑπέκρυε, κὴ ἀμηχάνει ἐπειρᾶτο τὸν ῥῆσιν. κὴ ἐπειδὴ πέπαυμαι, σὺν ἀληθῆ ταῦτα λέγειν φησί μι, ἀλλὰ δυσμαίζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτηδειότερον εἶναι πρὸς λόγον ἐπίδειξιν οἶκον κάλλ@·, καφῇ, κ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸς γάρ πω τοιοῦτον ἀποδαίνειν. μᾶλλον δ εἰ δοκεῖ, αὐ-

visus est æreus: mox inclinante se paululum illo, aureus conspicitur: & rursum quod ad solem cæruleum apparuit, si obumbretur, viride videtur: sic ad lucis mutationem mutatur pennarum ornatus. Quòd autem & mare idoneum est ad provocandum, & ad cupiditatem concitandam, quando tranquillum apparet, ipsi scitis, etsi non dicam: quandoquidem etsi quis procul in continenti habitet, sitque navigationis imperitus, nihilominus & ipse illud ingredi cupit omnino, & circumnavigare, & procul à terra in altum trahi, in primis si auram videat, velum à tergo leniter prosequentem: navem autem placideque ac læviter per summos paulatim fluctus labentem. Proinde etiam hujus domus pulchritudo idonea satis est ad provocandas orationes, & excitandum dicentem, eumque modis omnibus reddendum celebrem. Itaque his credo, & jamdudum persuasus sum, & in domum dicendi gratia ingressus sum, pulchritudine ipsius veluti rhombo, aut Sirene tractus: spem haud exiguam habens, etiamsi antehac orationes meæ deformes fuerint, pulchras visum iri, perinde ac veste aliqua pulchriore exornatas. Cæterùm altera quædam oratio haudquaquam ignava, sed valdè generosa, ut ait, inter loquendum me interpellabat, & sermonem interrumpere conabatur: & postquam dicendi finem feci, vera negavit à me dici: se autem mirari, ait, si dicam domus pulchritudinem, picturis & auro exornatam, aptiorem esse ad orationes habendas. Nam contrarium evenire. Quin potiùs si videtur, ipsa

1 Ὡς φησι, καὶ μεταξὺ] Ὅς φησι Ϲ μεταξὺ. Marcil.

καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀπαύξεται τὸ κάλλος, τοῦτο γὰρ τὸ ἔαρ ἀίδιον, καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅπερ μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτόμενος, καὶ δρεπόμενος τὸ ἡδὺ τοῦ θρέμματος. τὰ δὴ τοσαῦτα, καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡδέως βλέποι, ἢ τίς οὐκ ἂν εὐφυὴς εἴη καὶ δεξιὸς τὴν δύναμιν ὃν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἱρήσεσθαι ὃν ἀπολείψειν τὸ ὁρώμενον; ἐπαναγνῶτε μοι καὶ τὴν ὄψιν τοῦ καλλους. οὐκ ἐπ' ἀντρώπων μόνον, ἀλλὰ ἵππος ἥδιον ἂν οἶμαι θρέμμοι καὶ πρανεῖ πεδίῳ, καὶ μαλακῷ, προσηνῶς διαχρώμενος τοῖς βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀνθιστάντος τῇ ὁπλῇ. ἔπαυλος γὰρ τότε χρῆται τοῦ δρόμου. καὶ ὅλον ἐπιδὺς ἑαυτὸν τοῦ τάχους, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς ᾧ πεδίῳ τὸ κάλλος. ὁδὶ πως, ἤρξατο μέν, ἐς λειμῶνα τινὰ ἐλθών, ἐπότε καὶ τὰ ἄνθη πρέσσει, καὶ πολιώτερος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, ἀνθηρότερος, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε καὶ ὕστερος ἐκπέτεσθαι τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τοῦ ἡλίου, καὶ τὴν ὑγρὰν ἐπαίρας, καὶ πανθὴν αὐτοῦ σείσησας, ἐπιδεικνύμενος τὰ ἄνθη τὰ αὐτῶ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥστε αὐτὸν προκαλοῦνται καὶ λειμῶνες ἐς τὴν ἅμιλλαν. ἐπιστρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ σείεται, καὶ ἐκπομπεύει τοῦ κάλλους. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐχήν, ἀλλαττόμενον αὐτοῦ τὸ χρῶμα τῶν, καὶ μεταβαίνοντα ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον σύμφορίας εἶδος τρεπόμενον, πανχῆ δ' αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶ κύκλω, ὡς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἴριδός τινος ἕκαστον ἀποτελοῦντος. ὁ δὲ πῶς χαλκὸς ὢν, & abjiciunt pulchritudinem. Sed hoc verperpetuum, & pratum nunquam marcescens, & flos immortalis: ut pote solo visu hæc tangente, & eorum quæ carpuntur, suavitatem decerpente. Proinde quis tantarum, taliumque rerum aspectu non delectetur: aut quis non expetat, etiam præter facultatem inter ea orationem habere, cùm sciat turpissimum esse à visis superari? Maximam enim alliciendi vim habet aspectus pulchrorum, non erga homines solùm: sed & equus, opinor, libentiùs currat per campum pronum, & mollem, placidè gressum capientem, & sensim pedi cedentem, neque ungulæ resistentem. Toto igitur tunc utitur cursu, totumque se ipsum tradens celeritati, certat etiã cum campi pulchritudine. Pavo autem ineunte vere, ad pratum aliquod accedens, quando & flores prodeunt, non amabiliores modò, sed, & ut ita dicam, floridiores, & colore puriores: tunc ipse quoque extensis pennis, iisque soli ostensis, & sublata cauda, & circumquaque expansa, suos etiam flores ostentat, & ver pennarum, ac si ad hoc certamen à prato provocetur. Quare se ipsum convertit, & circumagit, & pulchritudine gloriatur: quando videlicet etiam admirabilior apparet ad splendorem solis, variantibus se coloribus, & sensim in alios atque alios transeuntibus, aliamque formæ speciem recipientibus. Accidit autem hoc potissimum in circulis, quos in summis alis habet, quarum quamlibet quasi irides quædam circumstant. Nam qui ante vi-

1 Καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῆ δρεπομένη] Δρεπομένων. Marcil.

τῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσοῦς ἄφθη. ἐ τὸ ὑπὸ τῦ ἡλίου κυανοῦν γίνεται εἰ σκιασθείη, χλοωρόν ἐστιν. ὅτω μεταχωρεῖται πρὸς τὸ φῶς ἢ πλέονος. ὅτι μὲν γὰρ ἐ ἡ θαλαττα ἱκανὴ πρόσκλισιν ποιῆσαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασα ὑπὸ γαληνῆς φανεῖσα, ἴσθ', καὶ μὴ εἴπω. ὅτι εἰ ἐ πνεῦσαι ποτε ἐπιρώτης, ἢ ἀπειρόπλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐθελήσειε ἐ αὐτὸς ἐμβῆναι, ἐ περιπλεῦσαι, ἢ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποπλάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν, κύφως ἐπιφερόμενον τῷ ὀγκῳ, τῷ δὲ ναυῒ, πρόσηνῶς πως, ἐ λείως ἐπ' ἄκραν ἠρέμα διολισθαίνουσαν τὴν κυμάτων. καὶ πίνων ἐ τῶδε ἂν οἶκε τὸ κάλλος ἱκανὸν ἐ παρορμῆσαι εἰς λόγους, ἢ λέγοντα ἐπισπάσαι, ἢ πάντα πρόπον διδακνήσαι ὑφ' ἡμᾶς διώκοντα. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεῖθομαι, ἐ ἤδη πέπεισμαι, καὶ εἰς τὸν εἶκονα ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα ὥσπερ ἀπὸ ἴυγγος, ἢ σειρῆνος τῆς κάλλους ἀληθῶς, ἐλπίδα μὲ μικρὸν ἔχων, εἰ ἐ τίνες ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτα καλὴν κεκοσμημένους. ἕτερον δέ τις σὺν ἀφθονίᾳ λόγον, ἀλλὰ ἐ πάνυ γλυκεῖον, [1] ὡς φησι, καὶ μεταξύ μοι λέγοντος ὑπέκρυσε, καὶ ἀμηχανεῖν ἐπειρᾶτο τῇ ῥᾳστώνῃ. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, σὺν ἀληθείᾳ τοῦτο λέγειν φησί μοι, ἀλλὰ βουλομένῳ εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἶκε κάλλος, καθῇ, ἢ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ τὸ ναυάλιον ἀποδύεται. μᾶλλον δ' εἰ δοκεῖ, αὐτὸν ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσοῦς ἄφθη. ἐ τὸ ὑπὸ τῦ ἡλίου κυανοῦν γίνεται εἰ σκιασθείη, χλοωρόν ἐστιν. ὅτω μεταχωρεῖται πρὸς τὸ φῶς ἢ πλέονος. ὅτι μὲν γὰρ ἐ ἡ θαλαττα ἱκανὴ πρόσκλισιν ποιῆσαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασα ὑπὸ γαληνῆς φανεῖσα, ἴσθ', καὶ μὴ εἴπω. ὅτι εἰ ἐ πνεῦσαι ποτε ἐπιρώτης, ἢ ἀπειρόπλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐθελήσειε ἐ αὐτὸς ἐμβῆναι, ἐ περιπλεῦσαι, ἢ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποπλάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν, κύφως ἐπιφερόμενον τῷ ὀγκῳ, τῷ δὲ ναυῒ, πρόσηνῶς πως, ἐ λείως ἐπ' ἄκραν ἠρέμα διολισθαίνουσαν τὴν κυμάτων. καὶ πίνων ἐ τῶδε ἂν οἶκε τὸ κάλλος ἱκανὸν ἐ παρορμῆσαι εἰς λόγους, ἢ λέγοντα ἐπισπάσαι, ἢ πάντα πρόπον διδακνήσαι ὑφ' ἡμᾶς διώκοντα. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεῖθομαι, ἐ ἤδη πέπεισμαι, καὶ εἰς τὸν εἶκονα ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα ὥσπερ ἀπὸ ἴυγγος, ἢ σειρῆνος τῆς κάλλους ἀληθῶς, ἐλπίδα μὲ μικρὸν ἔχων, εἰ ἐ τίνες ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτα καλὴν κεκοσμημένους. ἕτερον δέ τις σὺν ἀφθονίᾳ λόγον, ἀλλὰ ἐ πάνυ γλυκεῖον, [1] ὡς φησι, καὶ μεταξύ μοι λέγοντος ὑπέκρυσε, καὶ ἀμηχανεῖν ἐπειρᾶτο τῇ ῥᾳστώνῃ. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, σὺν ἀληθείᾳ τοῦτο λέγειν φησί μοι, ἀλλὰ βουλομένῳ εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἶκε κάλλος, καθῇ, ἢ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ τὸ ναυάλιον ἀποδύεται. μᾶλλον δ' εἰ δοκεῖ, αὐτὸν

viſus eſt æreus: mox inclinante ſe paululum illo, aureus conſpicitur: & rurſum quod ad ſolem cæruleum apparuit, ſi obumbretur, viride videtur: ſic ad lucis mutationem mutatur pennarum ornatus. Quòd autem & mare idoneum eſt ad provocandum, & ad cupiditatem concitandam, quando tranquillum apparet, ipſi ſcitis, etſi non dicam: quandoquidem etſi quis procul in continenti habitet, ſitque navigationis imperitus, nihilominus & ipſe illud ingredi cupit omnino, & circumnavigare, & procul à terra in altum trahi, in primis ſi auram videat, velum à tergo leniter proſequentem: navem autem placideque ac læviter per ſummos paulatim fluctus labentem. Proinde etiam hujus domus pulchritudo idonea ſatis eſt ad provocandas orationes, & excitandum dicentem, eumque modis omnibus reddendum celebrem. Itaque his credo, & jamdudum perſuaſus ſum, & in domum dicendi gratia ingreſſus ſum, pulchritudine ipſius veluti rhombo, aut Sirene tractus: ſpem haud exiguam habens, etiamſi antehac orationes meæ deformes fuerint, pulchras viſum iri, perinde ac veſte aliqua pulchriore exornatas. Cæterùm altera quædam oratio haudquaquam ignava, ſed valdè generoſa, ut ait, inter loquendum me interpellabat, & ſermonem interrumpere conabatur: & poſtquam dicendi finem feci, vera negavit à me dici: ſe autem mirari, ait, ſi dicam domus pulchritudinem, picturis & auro exornatam, aptiorem eſſe ad orationes habendas. Nam contrarium evenire. Quin potiùs ſi videtur, ipſa

1 Ὡς φησι, καὶ μεταξὺ] Ὅς φησι ἐ μεταξύ. Marcil.

τὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ὑμῖν, εἰκότως ὅπως λυσιτελέσειεν ἡλίτην τὴν οἰκίαν δύπλειαν οἴκου, καὶ ἁρμοδίαν. ἐμοὶ μὲν ἀνωφελὲς ἤδη λέγειν, ὥστε οὐδὲν δίομαι δεῖν τὰ αὐτὰ εἰπεῖν. οὗτος δὲ, παρελθὼν ἤδη λεγέτω, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ παρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεθήσομαι. ἄνδρες τοίνυν δικασταί φησιν ὁ λόγος, ὁ μὲν πρόσθεν εἰπὼν, πολλὰ καὶ μεγάλα τοῦδε τοῦ οἴκου ἐπῄνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω ψέγειν αὐτὸ διεξελθόντα, ὥστε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσα γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίονα φαίνηται, τοσοῦτον ὑπεναντιώσεως τῇ τοῦ λόγου χρείᾳ διαχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνῳ ἐμνημόνευσεν, κἀμοὶ ἐπιτρέψατε χάσκειν τῷ παραδείγματι. φημὶ γὰρ ἐγὼ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν εἰς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ συναλοᾶσθαι τὸν κόσμον τὸν παλαιὸν, ὁπόταν τοῦ συντυχόντος ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγῇ, αὐτὸ τοῦτο ἐπαινεῖν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ διάρθρωσιν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ, τοῦτ' ἀφεὶς, εἰς τὸν σαρδὼ, ἢ τὸ σμάραγδον, ἢ τὸ ὅρμιον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπῃ, ὥστε ἀχθοῦσθαι ἂν εἰκότως παρορμῶντι, ἀφ' τοῦ κόσμου, ὃν αὐτὸν ἐχρῆν ἐπαινεῖν αὐτῷ τοῦ ῥητοῦ, ἀλλὰ παρεῖρον αὐτῆς ποιεῖσθαι τὴν θέαν. ὅπερ ἀνάγκη οἶμαι πάσχειν καὶ τοὺς οὐ τὰ καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντας. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγάθει τοῦ καλοῦ τὸ λιχθὶν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ σωαρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊὰν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρα ipsa pro se prodiens oratio, tanquam apud judices vos, dicat quatenus vilitatem, & deformitatem domus putet esse dicenti conducibiliorem. Equidem me jam audivistis: proinde nihil opus est ut bis eadem de re dicam. Iste verò prodiens verba faciat, & ego tacebo, & aliquantisper ipsi locum dabo. Proinde, viri judices, inquit oratio, Orator ille qui prior verba fecit, multis magnisque laudibus hanc domum evexit, suaque oratione ornavit. Ego verò tantum abest, ut illam vituperare velim, ut etiam ea quæ ab illo prætermissa sunt, addenda mihi putem. Nam quò pulchrior illa vobis apparuerit, eò magis contraria dicentis usui ostendetur. Ac primùm quidem, posteaquam mulierum, & ornatus, & auri mentionem ille fecit, mihi quoque permittite ut hoc exemplo utar. Nam aio mulieribus formosis non modò nihil conferre ad pulchritudinem ampliorem reddendam, ornatum illum multum: sed contrà adversari potius, quando eorum qui fortè aspiciunt unusquisque auro & gemmis pretiosis obstupefactus, pro eo quòd laudare vel colorem, vel vultum, vel cervicem, vel cubitum, vel digitum debebat, relictis his ad sardium, vel smaragdum, vel monile, vel armillas respicit: ut ob id meritò illa neglecta dolere possit, spectatoribus otium non habentibus laudandæ illius propter ornatum, sed obiter duntaxat ipsam intuentibus. Quod necesse est opinor ei accidere, qui inter tam pulchra opera habet orationem. Latet enim in magnitudine pulchrarum rerum, quod dictum est, obscuraturque & abripitur: perinde ac siquis lucernam in magnum rogum injiciat, aut formi-

cam

μηκος ἐπ' ἐλέφαντος, ἢ κάμηλον δεικνύοι. τοῦτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ ὥσπερ μαλλὸν ἐπὶ τῷ φωνῷ αὐτῷ ἐπιβραχύτερον, οὐ ὅπως σύφωνον, καὶ ἠχοειδὲς εἶχον λέγων. ἀνεκφώνητον γὰρ, καὶ ἀνάφωνον, καὶ ἀνελλιές. μᾶλλον δ' ἐπικελύπτῃ τῷ βοῇ, οἷόν τι ἐν σάλπιγξ θρᾷ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖτο, ἢ τοὺς κελεύσας ἡ ἐλάτῃ, ὁπόταν πρὸς κύμασιν ἠχὼ ἐπάδειν τῇ κρούσει ἐλάσιν. ἐπικρυπτεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ καταστέλλει τὸ ἦθος. καὶ μὲν καὶ κεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀνδιδοὺς, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον διδασκάζει. ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. συμπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν ἀμβλυτέρει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται συνημμένον ὡς ἅπαντων ἔστιν αἰσχίστων τὸ διαφέρον καιρὸν μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἂν τὶς ὁ φαυλότατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις παντοπώλιον καλὸν ἐνδύς, ἔπειτα φοβοῖτο πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερον ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενον ὁ Ὀμήρου ῥήτωρ οἰκεῖν, διαφορίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς ἀμφὶ φωνὴ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν θρασυδειλότερον φαίνηται τὸν λόγον τὸ καλλος, ἐκ δὲ πρὸς τὸ διαφορότερον ἐξεβάσεως. ἄλλως τε, ἀναίσχυντον πᾶσι καὶ τῷ δὲ λέγοντι αὐτὸ διαφοίαν ἀχολεῖσθαι περὶ τὸν ἦθος, καὶ δὲ φρονιδὸς τὸ ἀκριβὲς σκλύειν, δὲ ὄψεως ἐπικρυπτούσης, καὶ πρὸς αὐτὸν καλλύστης, καὶ τὸν λόγον πρὸσίσχειν σὺν ἐώσης. ὥστε τὶς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἐλαττον ἐρεῖν αὐτὸν δὲ ψυχῆς διατεθούσης περὶ τὰ τῶν ἐπαίνων ἔπαινον. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτῷ, καὶ πρὸς

cam in elephante vel camelo oſtendat. Proinde hoc dicenti eſt evitandum. Præterea & vocem ipſam turbat, qui in adeò vocali, & reſonante domo dicit. Nam illa reſpondet, & ex adverſo reſonat, & contradicit: imò etiam dicentis vocem obſtruit: quale quiddam & tuba facit tibiæ, ſi pariter inflentur: aut hortatoribus mare, quoties illi ad fluctus ſtrepitum remigationi accinere volunt. Vincit enim magnitudo vocis, idque ſupprimit quod minus eſt. Quin etiam illud quod dixit adverſarius, dicentem à pulchra domo excitari, & alacriorem reddi, quantum mihi videtur, contrà ſe habet. Obſtupefacit enim & terret, & rationem conturbat, & timidiorem reddit, cogitantem nihil eſſe turpius quàm in ſpecioſo loco ſimilem quoque orationem non apparere. Index enim profectò iſte omnium manifeſtiſſimus eſt, non aliter ac ſiquis armaturam pulchram induat, deinde ante cæteros fugiat, notabilior cùm ſit meticuloſus ex armis. Quod cùm perpendiſſet ille apud Homerum orator, videtur mihi minimam formæ curam habuiſſe: quin magis homini prorſus imperito ſeipſum aſſimulaſſe, quò majori admirationi foret orationis ipſius pulchritudo, ex illa cum deformitate facta collatione. Præterea omnino neceſſe eſt, dicentis ipſius mentem circa intutum detineri, & cogitandi diligentiam langueſcere viſu ſuperante, & ad ſe vocante, neque orationi incumbere permittente. Quare fieri non poteſt quin is deterius dicat, animo circa eorum quæ videntur laudes occupato. Nam omitto dicere, eos qui adſunt, &

ad

τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπιδὼν εἰς τὸ τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεατὴ καθίστανται. καὶ οὐχ ὅτῳ Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστὶν, ἵνα ἀπαγάσωμαι τὴν ἀβρότητα αὐτῶν ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. ἀλλ' ἢν ἕκαστος ἐπιδὼν μόνον ὑπερβῇ τὸ αὐδητὸν, ἀθρόᾳ τῇ κεφαλῇ σφεχθείς, λόγων μὲ ἀκούειν, ἢ ἀκροάσεως ἀλλ' ὄδῆς τῶν ᾠδικῶν ἀίοντι ἔοικεν. ὅλος δ' πρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐστὶν, εἰμὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὤν, ἢ ὁ νυκτὶ ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ πεποίηται τῶν ἀκροάσεων. ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχὺς ὄψῃ ἀντιμανίσασθαι, καὶ ὁ σειρήνιον μῦθος ἀφηγήσεις, τῇ πρὸς τὸ γοργόνιον διδάξειεν ἄν. σειήνιον μὲν γὰρ σείλιον τοὺς ἀφραπλοΐους, μελῳδίαις, μελῳδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι. καὶ καταπλάττουσιν, ἐπιπολὺ κατέχον. καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδητύν τινος ἀβρότητος. καί πως αὐτοὺς καὶ παρέπλασαι, καὶ ἐς μέλος παρήκαται. τὸ δὲ τοῦ γοργόνιον κρᾶμα, ἅτε βιαιότερόν τι ὄν, καὶ τοῖς κωμικωτέροις τῆς ψυχῆς ὁμιλεῖ, δύθος ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει. ὡς δ' ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λίαν τοι, λίθινοι ἐγίνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε ἓν ὂν ὑπὲρ ἅπαν τὸν λόγον εἶπα σοὶ ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἰρῆσθαι νομίζων. καὶ γὰρ οἰκείαν τὴν ὄψιν, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πρεπόν. καὶ εἴγε τις ἀφηγησάμενος τὴν ἀηδόνα, ἢ τὸν κύκνον ἄδειν κελεύοι, μεθεῖμεν δ' ἀδόντων παρεδείξειε τὸ τῶν σειρήνων, ἐν οἷς ὅτι ἐκ οἰκείων μεταβάσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς οἰκείοις ἄσμασιν. ὅπως ἄμεινόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή.

ad auſcultandum aſſumpti ſunt, quum in hujuſmodi domum venerint, ex auditoribus fieri ſpectatores. Nec orator ita eſt Demodocus, aut Phemius, aut Thamyris, aut Amphion, aut Orpheus, ut avellere cogitationes illorum à ſpectando poſſit. Sed ut quiſque ipſum modò limen tranſcenderit, multa pulchritudine circunfuſus, orationis illius aut recitationis, ne principium quidem exaudire videtur: ſed totus in ſpectando verſatur, niſi quis fortè omnino cæcus fuerit, aut noctu velut Areopagi Senatus ſolet, ad auſcultandum venerit. Nam quòd verborum vis longè inferior ſit, quàm ut cum viſu certare queat, Sirenum fabula cum illa de Gorgonibus comparata, facilè docuerit. Illæ enim mulcent quidem præternavigantes canendo, atque adblandiendo carminibus: & ad ſe delatos aliquandiu detinebant, & in ſumma, res ipſa mora quadam opus habebat: atque interim eas quiſpiam eſt prætervectus, & inaudito cantu præteriit. At Gorgonum pulchritudo, ut quæ violentiſſima eſſet, & partibus animæ maximè ſauciabilibus obverſaretur, ſtatim obſtupefaciebat, & mutos reddebat aſpicientes: & fabulæ placet, & fertur, in lapides ilico præ admiratione convertebantur. Quamobrem & illa quæ de pavone paulò antè dixit, ipſa pro me dicta exiſtimo. Nam & illius in aſpectu, non in voce delectatio eſt: juxta quem ſiquis vel luſciniam vel cygnum ſtatuat & canere jubeat, inter canendum autem pavonem tacentem commonſtret, ſat ſcio, quòd ad hunc tranſiturus ſit animus, longum valere juſſis illorum canticis: adeò ineluctabilis videtur eſſe voluptas, quæ viſu

καὶ ἴσως, εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παρασχόμενος σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τὰ ἀκουόμενα τῶν ὁρωμένων. καί μοι σὺ ἤδη ὁ κῆρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τὸν Λύξου Ἁλικαρνασσέα. καὶ πάνυ μὲν καλῶς ποιῶν ὑπάκουσον, μαρτυρήσων παρελθών. ἀναδέξασθε δ' αὐτὸν, ἐστὶ γὰρ ὡς ὑμᾶς λέγουσα, ὥσπερ αὐτοῦ ἔθος. Ἀληθῆ δὲ ὁ λόγος ὑμῖν ἄνδρες δικασταὶ μυθήσεται, καὶ οἷ πίστεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τυγχάνει ὄντα, ἀκούσεσθε. ὥσπερ γὰρ τυγχάνω ἐοντα ἀπιστότατα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε δὲ μάρτυρος· ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει ἀπεδίδωκεν; οὐκοῦν. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα, πλεόντων ἐστ, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ ἀκουσθῆναι ἀπολόμενα. ἡ δὲ θέα τῶν ὁρωμένων πάρεστι, ἀεὶ παρεοῦσα, καὶ ἀθρόως ἅπασι τοῖς ἰδιώταις. πῶς δ' ἂν ὁ χαλεπὸς τοῖς λέγουσιν ἀνταγωνιστὴς, οἷος ὅστις ποτὲ, καὶ παρεθλιπτέος ὤν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἀδίκως φημί. ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν; εἰς τὸν οἶκον ἀποβλέπετε, [1] καὶ τοὺς τοίχους ἰδιωτικοὺς ζητεῖτε, καὶ τοὺς γραφοὺς ἐξετάζετε, ὡς ἐκάστην διαφερόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυνῆτε. συγγνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε. ἀλλως τε, τὸ σπουδαῖον ὅτου καλὸς, καὶ ποικίλας, τὰς ὑποθέσεις. τὰ γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἱστορίας μετὰ τοῦ χαίρειν τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγοὺς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων ἤθεσι δέομενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμῶν ἀπολιπόντες, φέρε ὡς οἷόν τε γράψωμεν αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡδήσεσθε γὰρ οἶμαι ἀκούοντες, εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παρασχόμενος σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τὰ ἀκουόμενα τῶν ὁρωμένων. καί μοι σὺ ἤδη ὁ κῆρυξ, προσκάλει Ἡρόδοτον τὸν Λύξου Ἁλικαρνασσέα. καὶ πάνυ μὲν καλῶς ποιῶν ὑπάκουσον, μαρτυρήσων παρελθών. ἀναδέξασθε δ' αὐτὸν, ἐστὶ γὰρ ὡς ὑμᾶς λέγουσα, ὥσπερ αὐτοῦ ἔθος. Ἀληθῆ δὲ ὁ λόγος ὑμῖν ἄνδρες δικασταὶ μυθήσεται, καὶ οἷ πίστεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τυγχάνει ὄντα, ἀκούσεσθε. ὥσπερ γὰρ τυγχάνω ἐοντα ἀπιστότατα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε δὲ μάρτυρος· ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει ἀπεδίδωκεν; οὐκοῦν. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα, πλεόντων ἐστ, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ ἀκουσθῆναι ἀπολόμενα. ἡ δὲ θέα τῶν ὁρωμένων πάρεστι, ἀεὶ παρεοῦσα, καὶ ἀθρόως ἅπασι τοῖς ἰδιώταις. πῶς δ' ἂν ὁ χαλεπὸς τοῖς λέγουσιν ἀνταγωνιστὴς, οἷος ὅστις ποτὲ, καὶ παρεθλιπτέος ὤν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἀδίκως φημί. ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν; εἰς τὸν οἶκον ἀποβλέπετε, [1] καὶ τοὺς τοίχους ἰδιωτικοὺς ζητεῖτε, καὶ τοὺς γραφοὺς ἐξετάζετε, ὡς ἐκάστην διαφερόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυνῆτε. συγγνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε. ἄλλως τε, τὸ σπουδαῖον ὅτου καλὸς, καὶ ποικίλας, τὰς ὑποθέσεις. τὰ γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἱστορίας μετὰ τοῦ χαίρειν τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγοὺς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων ἤθεσι δέομενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμῶν ἀπολιπόντες, φέρε ὡς οἷόν τε γράψωμεν αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡδήσεσθε γὰρ οἶμαι ἀκούοντες,

viſu percipitur. Atque equidem, ſi vultis, adducam vobis teſtem virum doctum, qui ſtatim mihi teſtimonium feret, ea longè prævalere quæ viſu, iis quæ auditu percipiuntur. Ac jam heus præco, accerſe Herodotum Lyxi filium Halicarnaſſenſem. Et quia probè fecit, quòd morem geſſit, accedat teſtimonium dicturus. Atque ipſum admittite Ionicè, ſuo more, loquentem. Vera iſta, judices, hæc oratio vobis narrat, atque ipſi credite, quæcunque de his dixerit, viſum auditui præferendo: ſiquidem aures fide minùs dignæ ſunt, quàm oculi. Auditis teſtem quæ dicit, & ut primas viſui tribuerit? ac meritò. Nam verba ſunt alata, proinde ſimul atque proferuntur, avolant. At eorum quæ videntur, delectatio, ſemper adeſt, ac præſens manet, & ſpectatorem ad ſe prorſus abducit. Quî ergo moleſta non ſit dicenti adverſaria, domus ita pulchra, & ab omni parte conſpicua? At quod eſt maximum, nondum dixi. Nam vos ipſi, judices, interea dum nos dicebamus, tectum aſpiciebatis, parietes mirabamini, & picturas, ad unamquamque converſi, examinabatis: neque vos pudebat. Ignoſcendum enim, ſiquid humanum vobis accidit: præſertim cùm pulchris illis & variis objectis capti fueritis. Nam artis diligentia, & hiſtoriæ cum antiquitate, utilitas, revera illiciendi vim quandam habent, & ſpectatores eruditos requirunt. Et ne nobis relictis illic omnia reſpiciatis, age quoad fieri poteſt, illa vobis oratione depingam. Nam ju-

1 Καὶ τοὺς τοίχους ἰδιωτικοὺς ζητεῖτε] Θαυμάζετε. Marcil.

πες, ἃ ἐ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με ἐ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ ἅ ἀνιδίκως ἐζηλώκατε, ὡς ἐ αὐτὸν ἐπιδείξωμαι, καὶ διπλασιάσασθαι ὑμῖν τὸν ἡδονὸν. τὸ χαλεπὸν ἦ ἅ τολμήσας ὁρᾶτε, ἄνδρα χρωμάτων, καὶ [1] σχημάτων, καὶ τόπων, συνίσασθαι τοσαύτας εἰκόνας. ψαλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τὸ λόγου. Ἐν δεξιᾷ μὲν ἂν εἰσίοῦσα, δρυγολικὴ μύθου, ἀναμέμικται παῖδος αἰθιοπικόν. ὁ Περσεὺς, τὸ κῆτος φονεύσ, καὶ τὸν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ. καὶ μεταμιγνὺς, γαμήσ, ἐ ἄπεισιν, αὐτὸν ἄγων. παράεργον τοῦτο δ' ἐπὶ γοργόνας πτῆσιν. ὁ βρυχαὶ ἦ, πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ παρῆκεν, καὶ φόβον. ἐπισκοπεῖ γὰρ τὸν μάχλον ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωλικὴν, ἐ δειλὸν ὄφιν ἀπρόσμαχον. καὶ τὸ μὲν, ἔπεισι περφερὴς τοῖς ἀκινδύνοις, ἐ δεδιτὸ μένον τὸ χάσμου. καὶ ὁ Περσεὺς ἦ, τῇ λαιᾷ μὲ, σεσθένκεν τὸν γοργόνα. τῇ δεξιᾷ ἦ, καθικνεῖται τοῦ ξίφ. καὶ τὸ μὲ, ὅσον ἦ κῆτος εἶδε τὸν Μέδουσαν, ἤδη λίθος ἐστί. τὸ δ' ὅσον ἔμψυχον μένφ, τῇ ἅρπῃ κόπτ. Ἐξῆς ἦ μὴ τὸν τὸν εἰκόνα, ἔπεσον χάμαι γέγραπται δικαιότατον, ἃ τὸ ἀχάτινον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου, ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἐγραψάτην εἰκόνα, τὸν νεανίαν τὸν ἑταίρου, Πυλάδης τε ὁ φωκεύς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντι ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, φονεύσαι ἄμφω τ' Αἴγισθον. ἢ ἦ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνῃρημένη, ἐ ἐπ' ἀνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, ἅ ἐ ἐπὶ τοῖς ἀνδρείοις ἐκείνοις ἐπιτηδεύμασιν ἐπαινεῖται. ἐπὶ δὲ τοῖς ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκείνοις ἐπιτηδεύμασιν ἐπαινεῖται. ἐπὶ δὲ τοῖς ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκείνοις ἐπιτηδεύμασιν ἐπαινεῖται.

jucunda puto, erunt auditu, quæ viſu vobis ſunt mirabilia. Fortè etiam ob id ipſum me laudabitis, & adverſario anteponetis, ut qui & ipſe hæc demonſtrem, & duplicem vobis voluptatem pariam. Cæterùm conatus hujus difficultatem videtis: nimirum quàm grave ſit abſque coloribus, & figuris, & loco tam multas imagines in unum congerere. Eſt enim exilis planè pictura verborum. Quare ad dextram quidem ingredienti, Argolicæ fabulæ, intermixtum eſt malum Æthiopicum. Perſeus cetum interficit, & Andromedam eripit, quam paulo pòſt uxorem ducet, & abducta ſecum illa, diſcedet: Atque ut extra inſtitutum, volatus ad Gorgonas. Ac brevi ſpatio, multa imitatione expreſſit artifex, virginis verecundiam, & metum. Spectat enim & pugnam deſuper ex rupe, & adoleſcentis audaciam amatoriam, & beluæ viſum intolerabilem: quæ horrida ſpinis, & formidabilis hiatu oris accedit. Tum Perſeus ſiniſtra Gorgonem oſtendit, dextra enſe ferit. Iam quicquid illius beluæ Meduſam aſpexit, ſaxum eſt: at reliquum quod eſt adhuc animatum, enſe cæditur. Deinde poſt hanc imaginem, alia eſt juſtiſſima pictura, cujus primum exemplar videtur mihi pictor ab Euripide, vel Sophocle accepiſſe. Nam illi ſimilem quandam imaginem deſcripsêre, adoleſcentes duo, ſocii, Pylades Phocenſis, & Oreſtes, cùm jam viderentur mortui eſſe, poſt regiam latentes, & clam adeuntes, occîdunt ambo Ægiſthum. Clytemneſtra autem jam interfecta eſt, & in lecto quodam ſeminuda ja-

1 Σχημάτων ἐ τόπου] Καὶ τόπου. Marcil.

2 Περσεὺς

τιν, καὶ ἡγεμονία πᾶσι, ἐκπεπλη[γμένοι τὸ ἔργον. οἱ μὲ, ὥσπερ βοῶσιν. οἱ δὲ τινες. ὅπη φύγωσι, σκεδάσωσι. σημεῖον δὲ τ ὁ χαροδὸς ἐποίησε, τὸ μὲ ἀσεβὲς τ ἐπιχειρήσεως δίξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεφασ[γμένον ὑποδραμὼν, ἐμβοησάμενος ζ τὴς νεανίσκης ἐργασάμενον τῷ Ϝ μοιχῷ φόνῳ. Μετὰ ζ τοῦτο, ἡδὺς ἐστι ἐϋμορφο, καὶ μειρακίσκον ἀφελῆ, ἐρωμένη τις παιδιά. ὁ Βραγχὸς ἐπὶ πέτρας καθήμενο, ἀνίχνῃ λαγὼν, καὶ ὑποσαίζῃ τ κύνα. ὁ ζ, πηδησομένῳ ἐοικὼς ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος. καὶ Ἀπόλλων περιεὼς, μειδᾷ, πρὸς ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ περιερωμένῳ τῷ κυνὶ. ἐπὶ ζ τούτοις, ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ ὑπὸ Ϝ κήτους σωθέντα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τιμωρουμένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τ Περσέα. ὁ ζ τὴν μὲ τόλμαν ἐργασαμ, τὸ ζ ἔργον οὐχ ὑπάρχειν πω ἐπὶ τ ἀσπίδος, τ γεγονότο τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ ὑποτιμιον τ ἀληθῆς ὄψεως. Κατὰ ζ τ μέσον τοῖχον, ἄνω τ ἀνθρωφος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίη). ἡ ἡδὺς, λίθου λευκῆς. τὸ χῆμα, ὑ πολεμιοφέλιον, ἀλλ' οἷον ἂν γήμοις εἰρηνίμου ἀγύιος θεᾶς πολεμικῆς. εἶπα μὲ πρώτην, ἄλλη Ἀθηνᾶ, ὑ λίθος αὐτη γε, ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἥφαιστος αὐτὴν διώκων ἐρᾷν, ἡδὺ, φεύγ. καὶ τ διώξεως, Ἐρεχθόνιο γίνε). Ταύτην ἔπειτα παλαιὰ πεποίηται γραφή. [1] Ὠρίωνα φέρει τ Κηδαλίωνα, Hanc ſequitur vetus alia pictura. Cæcus Orion Cedalionem portat, qui

jacet. Ac totum famulitium hoc facinore obſtupefacti, alii clamare videntur, alii qua parte fugiant, circunſpiciunt. Porrò pictor honeſtum quiddam excogitavit, qui quod impium in hac re fuit, id oſtendit ſolùm, & quaſi jam actum prætercurrit: ſed adoleſcentes in cæde adulteri immorantes exprimit. Poſt hæc autem Deus eſt formoſus, & venuſtus adoleſcentulus, amatorium quoddam ludicrum. Branchus puta in rupe ſedens tenet leporem, & alludit cani: qui in ſublime videtur ipſi inſulturus: aſtans autem Apollo ridet, & utroque delectatur, & puero ludente, & cane ſaltum meditante. Præter hæc Perſeus, iterum quæ ceti cædem præceſſerunt, aggrediens, & Meduſæ caput amputans, & Minerva Perſeum protegens. Atque hic quidem facinus jam peregit: factum autem ipſum in clypeo nondum vidit, Gorgonis videlicet imaginem: cùm veri aſpectus pœnam noſſet. In medio autem pariete, ex adverſo januæ, Minervæ eſt templum: & Dea ipſa candido ex marmore: habitus non eſt militaris, ſed qualis fuerit pacem agentis bellicæ Deæ. Deinde poſt hanc alia Minerva, non hæc quidem marmorea, ſed picta: quam Vulcanus amans inſequitur, ipſa autem fugit, & ex ea perſecutione Erichthonius naſcitur.

1 Ὠρίωνα φέρει τ Κηδαλίωνα] Quia hæc fabula non eſt vulgo nota, non erit credo ingratum meo lectori, ſi aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excæcatus & in littus maris expoſitus, Cedaliona puerum fabrum rapuit, & humeris impoſitum eo ductore uſus eſt, ut ad orientem ſolem ab eo duceretur, ubi ſolis calore viſum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Euſtathius ad Iliad. ξ, &c

τοφλὸς ἄν. ὅσῃ αὐτῇ σημαίνῃ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸ φῶς, ἐπισχήμων. καὶ ὁ ἥλιος φανεὶς, ἰᾶται τὴν πήρωσιν. καὶ ὁ Ἡφαιστος Λημνίῃσιν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μὴ τὸν, δῆθεν μαινόμενος, ὅτι συστρατεύειν τοῖς Ἀτρείδαις μὴ θέλων παρῆσαν οἱ πρέσβεις, ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα. ἡ ἀπάτη, τὸ τῆς ὑποζυγίων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῆς ὁδοῦ. ἐλέγχεται δ' ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνεὶς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, σπασάμενος ἔχων τὸ ξίφος. καὶ ὡς τὴν τῆς μανίας ὑποκρίσιν, ὀργὴν ἐν ὕπνοις ἀνυποκρίτῳ. ὁ δ' Ὀδυσσεὺς, ὡς τὸ φόβητρον τὸν σωφρονεῖ, καὶ παύσας γίγνεται, ἐν λύῃ τὴν ὑποκρίσιν. Τοιαύτη δ' ἡ Μήδεια γέγραπται, τοὺς ζήλῳ λέγουσα, τὰ παιδία ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐνοεῖται. ἔχει γὰρ ἤδη τὸ ξίφος. τὰ δ' ἀθλία, καθῆσθον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότα. καὶ ταῦτα, ὁρᾶντα τὸ ξίφος ἐν ταῖν χεροῖν. ταῦτα πάντα ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θέαν ἀποτρέφει, μόνον δ' καταλείπει τὸν λέγοντα; ἐγὼ δὲ ἐξῆλθον αὐτὸν, οὐχ ἵνα τὸν ἀνδιδόντα τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς ὅπου δυσκόλοις ἐαυτῶν ἐκὼν φέρων ἐπιβαλεῖ, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τὸν λόγον ἐγκαλέσητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτὸν συναγωνίσησθε, ἐν ὡς οἷόν τε κατάμοιντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι δ' πρᾶγμα τὴν δυσχέρειαν.

qui dum vehitur, viam qua itur ad lucem, ipsi indicat, & cæcitatem sol apparens medicatur: quod opus è Lemno intuetur Vulcanus. Posthæc Vlysses, insaniens videlicet, quando cum Atridis in expeditionem ire nolebat. Adsunt autem legati, jam vocantes ipsum. Atque ea quæ ad simulationem pertinebant, probabilia omnia, vehiculum, & jumentorum junctorum discrepantia, & eorum quæ aguntur inscitia: sed objecto tamen infante redarguitur. Nam Palamedes Nauplii filius, rem intelligens, correpto Telemacho, minatur se eum interfecturum, tenens strictum ensem: & simulatæ insaniæ simulatam iram hic opponit. Vlysses autem ad metum hunc respiscit, fitque pater, & simulationem deponit. Postrema verò Medea depicta est, invidia flagrans, pueros aspiciens & grave quiddam meditans. Iam enim gladium tenet: at miseri illi ridentes astant, nihil eorum quæ futura erant, scientes, idque cùm in manibus matris gladium viderent. Hæc omnia, Iudices, nonne videtis quomodo auditorem abducant, & ad spectandum convertant, solum verò dicentem relinquant? Atque equidem verbis ea persequutus sum, non ut adversarium audacem & temerarium existimantes, quòd rebus ita difficilibus seipsum volens immersit, damnetis & odio habeatis, solumque eum cum oratione sua relinquatis: sed potiùs ut ipsum adjuvetis, & quoad fieri potest conviventes, ea quæ dicuntur audiatis, rei difficultatem apud vos æstimantes. Vix enim etiam

& Apollodorus lib. 1. qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. *Palm.*

μόλις γὰρ ἂν ὅπου δωνητίη ὁ δικαστὴς, ἀλλὰ συναγωνιστὴς ὑμῖν χρησόμεθα, μὴ παντάπασιν ἀνάξιον τοῦ ἔργου οἶκον πολυτελείας τοιοῦδε κτήσασθαι. εἰ δ' ὑπὲρ ἀνδρὸς τοιοῦδε δέομαι, μὴ θαυμάσητε. νῦν γὰρ ἔγωγε, τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ὦ τοῦτον λίγοντα, ὅστις ἂν ᾖ, βουλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

etiam hoc pacto, vos non judices, sed auxiliatores habendo, poterit non omnino indignus hac domus magnificentia censeri. Quòd autem pro adversario hæc oro, ne miremini. Nam ex eo quòd domum hanc amem, & cum qui in ea dicit, quicunque tandem is fuerit, optarim equidem celebrari.

MAKPOBIOI. | MACROBII.

ARGVMENTVM.

Catalogus est μακροβίων, hoc est, eorum qui ad longam ætatem pervenerunt, quem natalitii muneris loco, Quintillo cuidam mittit, somnio ad hoc faciendum, ut ipse ait, admonitus. Recenset autem principio totas hominum nationes, ac genera, quæ diutissimè vixerint. deinde transitione ad singulos facta, reges primùm, ac principes, deinde & philosophos, & Historicos, & Oratores, & Poëtas, & Grammaticos, qui quàm maximè longævi fuisse perhibentur, adnumerat. Orditur autem à caussa, qua ad hoc scriptum impulsus fuit, addita etiam commendatione operis, ab utilitate, quam ex hujus lectione percepturus sit Quintillus.

Ὄναρ τί τοῦτο λαμπρόν πού Κυϊντίλλε κελεύσθιε, ἐπιφέρω σοι δῶρον τὰς μακροβίους, πάλαι μὲ τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτι ἐπίδοιτο τῷ δευτέρῳ σου παιδὶ τὸνομα. συμβαλεῖν δ' οὐκ ἔχων τίνας ὁ θεὸς κελεύῃ μοι προσφέρειν σοι τὰς μακροβίους, τότε μὲ ἠυξάμην τοῖς θεοῖς ἐπιμέλεσθαι ὑμῶν βίου καὶ, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σοὺς, τοῦτο συμφέρειν νομίζων, ἐς σύμπαντα μὲ τὸν τῶν ἀνθρώπων χρόνον.

In somnis, clarissime Quintille, hoc jussus, Longævos tibi donum offero. Quod quidem somnium jam olim vidi, & amicis exposui, quo die filio tuo natu minori nomen indidisti. Cùm autem nulla conjectura potuissem assequi, quosnam longævos me tibi offerre juberet Deus: tum quidem à Diis precatus sum, ut vitam quam longissimam, tuque & tui filii traduceretis, ratus hoc profuturum cùm universo genere homi-

g Προσφέρομαι δῶρον] Προσφέρω σοι δῶρον. Marcil.

h Τὸν

πρὸ ἧς ἀπάντων, αὐτό τι ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. ἐδόκει γάρ μοι καὶ ἀγαθὸν ἰδέσθαι προσημαίνειν ὁ θεός. ἀναπεφρόντικα δὲ καὶ ἐμαυτὸν, εἰς σωτήριον ἥκειν. οἶκος γὰρ ἦν τοῖς θεοῖς ἀνδρὶ τὰς ἐλευθερίους ἐγκύκλιος παιδείας ἐγκεκυφότι, τοῦτο προσέστειλε κελεύειν τί σοι φέρειν σὺν τῇ δόσει τῇ τέχνης. τοιοῦτον δὲ οἰόμενον νομίζειν τελείαν τὴν σὺν ὑγιείᾳ ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἑπτακαίδεκα εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι σὺ ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν εἴ φίλῳ γέροντί τι σοι σὺν ἐμοὶ συγγράμματος ἀπέλιπε. τὸ μὲν, δύναμίς τις, καὶ ἐλπὶς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκυνσιν δύνασθαι βιώναι. τὸ δὲ, διδασκαλία τις σὰ ἂν ἐφαρμοσθείσα, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι καλόν τι σώματι, καὶ τῇ ψυχῇ, ὕστερον εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα μὲν γὰρ τὸ σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν, ἐπὶ τρισὶ ἀνθρωπείαις γενεαῖς ὁ μῆρος λέγει. τὸν σωφροσύνῃ ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ, καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν, ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν ἀνθρωπείας λέγει. τοιοῦτον δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ καθαρώτερα διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπιμήκυνσιν βιώναι. καὶ γένη δὲ ὅλα μακροβίοις ἱστορεῖται διὰ τὸν δίαιταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Ἀσσυρίων δὲ, καὶ Ἀράβων, οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων. Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες. καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρά τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ πλέ-

hominum, tum præ cæteris, mihi meisque omnibus. Nam boni quidpiam mihi præsignificare videbatur Deus. Consideranti autem apud me, venit in mentem, verisimile esse Deos mihi in liberalibus disciplinis versanti præcepisse, ut profectum ex artibus ingenuis donum tibi offerrem. Ratus itaque hanc esse auspicatissimam tuorum natalitiorum diem, eos tibi do, quos ad longam senectutem sana mente, & integris corporis viribus perveniisse memoriæ proditum est. Etenim ex hoc libello duplicem utilitatem percipere possis: unam, animi alacritatem bona spe concepta, fieri posse ut quàm diutissimè vivas: alteram, institutionem ab exemplis, si comperias, eos qui maximam sui curam habuerunt, cùm corporis, tum animi ratione, ad summam senectutem cum perfecta sanitate perveniisse. Homerus igitur Nestorem Achivorum sapientissimum vitam tribus sæculis produxisse dicit: quem nobis & animo & corpore optimè exercitatum commendat. Et Tiresiam vatem poëtæ tragici ad sex usque ætates ævum prorogasse perhibent. Credibile autem est virum Diis sacrum, & puriori victus ratione utentem Tiresiam, longissima vita fuisse functum. Quinetiam tota hominum genera propter victus rationem diu vixisse memorantur: cujusmodi fuerunt apud Ægyptios sacri scribæ: apud Assyrios, & Arabas, fabularum interpretes: apud Indos Brachmanes, accuratè Philosophiæ studiis vacantes. Præterea quos Magos vocant, genus illud fatidicum, Diisque sacrum, apud Persas, Parthos, Bactrios, Chorasmios, Areos, Sacas, Medos, & plé-

πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τε εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαπεπύμενοι ἐ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. ἤδη ἢ ἐ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σῆρες μὲ ἱσορέουσι μέχρι τελευταίου ζῶν ἐτῶν, οἱ μὲ, τὸ ἄέρι, οἱ ἢ, τῇ γῇ τῷ αὐτῷ. ἔ μακρὰ γήρως ἀσθενέοντες. οἱ ἢ, καὶ τῇ διαίτῃ. ὑδροποτέουσι γάρ φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ ἀθῶες ἢ μέχρι τελευτῆς ἐ ἑκατὸν ἐτῶν βιῶν ἰσορεῖ. καὶ τὸς Χαλδαίους ὑπέρ τε ἑκατὸν ἔτη βιῶν λόγος. τούτους μὲ ἐ κριθίνου ἄρτου χρωμένους, ὡς ἐξυδρίας τοῦτο φάρμακον. εἶσι φασὶ διὰ τοῦτο τοιαύτην διαιτᾶν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους ἐρρωμένας εἶναι. ἀλλὰ ταῦτα μὲ ἐᾶσί τε ἐ μακροβίων χῶν, καὶ ἐ ἐθνῶν, ἃ πολύ φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίνεσθαι χρόνον. οἱ μὲ, διὰ τὸν γῆν, καὶ ἐ ἄέρα. οἱδὲ, διὰ ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥᾳδίως παρέχοιμι, ἰσορήσας, ὅτι ἐ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κῦ πάνυ ἀέρα, μακροβίους γιγνόμενα ἄνδρας, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. διαίρισιν ἢ ἔ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην, καθ' ἃ με ἐπιτηδεύσασθαι ἐ ἀνδρῶν. καὶ πρῶτον μέν σοι [1] τὸς βασιλικὸς, καὶ στρατηγικὸς ἄνδρας ἰσορήσω, [2] ὧν ἕνα, καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλῃ θειοτάτῃ αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν πλειοτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, ὑπηρέτησε τὰ μέγιστα τῷ οἰκουμένῳ τῷ ἰσωμένῳ

pleraſque alias gentes barbaras, & firma corporis valetudine ſunt præditi, & longævi, quòd quia magicam exercent, exquiſitiſſima victus ratione utantur. Quinetiam totæ gentes longiſſimam vitam vivunt. Vt Seres ad trecenteſimum uſque annum vivere ferunt: cujus rei cauſam nonnulli cœlo, nonnulli ſolo tribuunt: alii victus rationi: ſiquidem univerſam hanc gentem aquam bibere dicunt. Scriptum etiam eſt Athotas vivere centum & triginta annos. Et fama eſt Chaldæos ultra centum annos vitam prorogare: eoſque hordeaceo pane veſci, tanquam perſpicacitatis pharmaco: quibus perhibent ob hanc ipſam victus rationem alios quoque ſenſus quàm cæteris omnibus eſſe validiores. Sed hæc de hominum generibus, & gentibus longævis, quas plurimum ætatis ajunt vivere, alii ob cœlum, & ſolum: alii ob victus rationem, alii ob utrumque. At jure meliorem ſpem tibi præbuero, ſi planum fecero homines quovis in ſolo, & cœlo, ad ſummam ſenectutem pervenire, qui convenientibus exercitationibus, & aptiſſima victus ratione utuntur ad ſanitatem. Sermonem autem dividam primò ſecundum hominum ſtudia: & primùm regia & imperatoria dignitate claros memorabo: quorum unum, quum religioſiſſima magni diviniſſimi Imperatoris fortuna ad perfectiſſimum ordinem perduxiſſet maximis beneficiis imperium ſuum cumu-

1 Τὸς βασιλικὸς, στρατηγικὸς ἄνδρας] Τὸς βασιλικοὺς ἐ στρατιωτικὸς ἄνδρας. Marcil.

2 Ὧν ἕνα ἐ εὐσεβεστάτη, μεγάλῃ θειοτάτῃ] Ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλῃ ἐ θειοτάτῃ. Idem.

τὸ. ὅτω γὸ ἂν ἀπιδὼν κὴ σὺ, τ μακροβίαν ἀνθρ τὸ ὄμοιον τ ἴξεως κὴ τ τύχης ἐπιμόπερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινὸν, κ μακρόν. κ ἅμα ζηλώσας, ἐρᾷσειο σαυτῷ τ διαίτ μιμησόν τε ἅμα, κ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος νομᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τ Ρωμαίων βασιλέων, κ μάλιστα θεοῖς τὸν θεραπείαν τ θεῶν ἀσχολησάμενος, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοτεύσας ἐτελεύτησε. Σέρβιος δ τύλλιος Ρωμαίων κὴ οὗτος βασιλεύς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη κὴ αὐτὸς βιώσας ἐτελεύτησε. Ταρκύνιος δ ὁ τελευταῖος Ρωμαίων βασιλεύς, φυγαδεύθεις, κ ἐπὶ Κύμης ἀφικόμενος, ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη λίαν τ στερρότατα βιώσας. Οὗτοι μὲν δὴ Ρωμαίων βασιλεῖς, οἷς σιωπῶν κὴ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, κ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκείνων. ἐπὶ τέλει δέ σοι κὴ τοὺς λοιποὺς Ρωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους ἐπεξελεύσομαι, ἐπειδὴ ἅμα κὴ τοὺς ἐν τῷ λοιπῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τ διακελεύεσθαι πειρωμένοις τ σὺν ταῦτα ἀεὶ ἐλπίδας, ὥστε κὴ ἡμᾶς εὐπορωτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τοὺς σύλλογους ἔσεσθαι ἐπὶ τὸ εἰς μήκιστόν τε, κ λιπαρέστατον τ πάσης γῆς, κ θαλάττης διαστῆσαι, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἐωυτῶν οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, κ γέροντα. Ἀρχαγαθώνιος μὲν δὴ Ταρτησίων βασιλεὺς, πεντήκοντα, κ ἑκατὸν ἔτη βιοὺς λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός, κ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, μῦθος πῃ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δ ὁ Σικελίας τύραννος, ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης, κ Τίμαιος ἱστοροῦσιν. Ἱέρων τε ὁ Συρακουσίων τύραννος, δύο, κὴ ἐνενήκοντα ἔτη

mulavit. Sic enim & tu similem habitum & fortunam longævorum virorum respiciens, sanè longamque senectutem sperare possis: eosque imitatus tibi ipsi victus ratione, longissimam & saluberrimam vitam paraveris. Numa Pompilius Romanorum regum longè fœlicissimus, ac Deorum cultui deditissimus, supra octoginta annos vixisse traditur. Servius Tullius quoque & hic Romanorum rex octogesimum vitæ annum superasse dicitur. Tarquinius Romanorum rex ultimus, Cumis exulans, ultra nonaginta annos firmissima valetudine fruendo vixisse perhibetur. Hi quidem sunt Romanorum reges, quibus reliquos reges addam, qui longam senectutem attigerunt, atque uniuscujusque studia. In calce autem reliquos etiam Romanorum qui ad prolixissimam senectutem pervenerunt, adscribam, additis etiam illis qui in reliqua Italia diutissimè vixerunt. Non contemnendum enim argumentum est historia, quo refellantur qui hoc cœlum calumniari nituntur: adeò ut meliorem spem habeamus, fore ut voti plenè compotes fiamus, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem & senescentem assequuti. Proinde Arganthonius Tartesiorum rex quinquaginta & centum annos vixisse traditur, authoribus Herodoto historico, & Anacreonte poëta lyrico: tametsi hoc quibusdam fabulosum videtur. Agathocles Siciliæ tyrannus anno quinto & nonagesimo obiit, sicut Democharis & Timæus literis prodiderunt. Hieron quoque Syracusanorum tyrannus, duos & nonaginta

ἡλικίμος, ἐτελεύτα ννεῶν, βασιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, [1] ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ καλλιστιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντίας ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸ ἵστρον ποταμὸν, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, ὃς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. [2] Τήρης ὁ, ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος, δύο, καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀνίγονος ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος. βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ, καὶ Λυσιμάχῳ, πεσόντι πολλοῖς τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἐνὸς, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συγγραφεὺς αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. ᾧ Λυσίμαχος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπωλείᾳ μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν Ἱερώνυμος. Ἀνίγονος ὁ, υἱὸς μὲν Δημητρίου, ἡμιόνου ὁ Ἀνίγονος, ὃς μονόφθαλμος, ἔτος τεσσαρακοστὸν καὶ τεσσαρακοστὸν βασιλεύσας Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη. ἐβίωσε ὁ ὀγδοήκοντα, ὡς Μή-

naginta annos natus, morbo ſublatus eſt, cùm regnaſſet annos ſeptuaginta, ſicut Demetrius Calliſtianus, & alii memorant. Anteas autem Scytharum rex, ad fluvium Iſtrum contra Philippum pugnans occubuit, ſupra annos nonaginta natus. Bardylis verò rex Illyriorum, in bello adverſus Philippum ex equo pugnaſſe fertur, inter nonagenarios cenſus. Teres verò Dryſorum rex, authore Theopompo, anno ætatis nonageſimo ſecundo obiit. Antigonus autem Philippi filius monoculus, rex Macedonum, in Phrygia cum Seleuco & Lyſimacho confligens, multis vulneribus obrutus obiit anno ætatis octogeſimo primo, ſicut narrat Hieronymus qui cum ipſo militavit. Porrò Lyſimachus & ipſe rex Macedoniæ in pugna contra Seleucum periit, annum octogeſimum conficiens, uſ refert idem Hieronymus. Antigonus verò filius Demetrii, Antigoni unioculi nepos, quatuor & quadraginta annos regnum Macedoniæ tenuit, vixit autem octoginta, ſicut Medius & alii ſcriptores

1 Ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλιστιανός] Mendum eſt in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Çalliſta urbe nec de hiſtorico illo Calliſtiano mentio facta eſt. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dionyſius Halicarnaſſeus περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diogenes Laërtius in Demetrio, ubi ait eum ſcripſiſſe de Aſia & Europa lib. 20. Theocriti Schol. ad idyllium 1. ubi eum de Siciliæ rebus ſcripſiſſe patet, alii plures. Calatis vero ſeu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciæ ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodorus, Strabo, Memnon, Steph. & alii. *Palm.* Δημήτριός τε ὁ καλλιστιανός] Corrigendum, ὁ Καλατιανός. Vide nos ad Laërt. *Menagius.*

2 Τήρης ὁ Δρυσῶν βασιλεύς] Ὀδρυσῶν. Marcil. Sic legit Opſopœus interpres & vertit; at tu lector melius doctus lege Ὀδρυσῶν, & verte *Odryſarum rex*, conjungendo, quæ male diviſa ſunt. Id notum eſt etiam mediocriter litteratis ex Herodoto, & ex Thucydide lib. 2. præcipue diſces, qui fuerint Odryſæ, & quis eorum rex Teres Sitalcis pater. *Palm.* Legendum, Ὀδρυσῶν: & verſio emendanda. *Menagius.* Clar. Ægidius Menagius ad Diogen. Laërt. l. 2. legendum cenſet Ὀδρυσῶν. Alm.

διός πι ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως ἦ ⸂ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθείς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ζήσας, ἐτελεύτησε τὸν βίον. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασίλευσε πόσους, καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη. ζῶν ἦ, παρέδωκε τῷ δοκεῖν ὡς δυοῖν ἐτοῖν ⸂ πλείοσι τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ ἦ ἐπίκλησιν, ὃς διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαίτερος ἦ, ὃς πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν ἐπὶ Περγάμου δυναστείαν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὤν. κατέτριψε ἦ ⸂ βίον, ὀγδοήκοντα ἔτων γηρύσας. Ἄτταλος ἦ, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, ⸂ Περγαμηνῶν ⸂ ἔτος βασιλεύσας, ὃν ⸂ Σκιπίων ὁ ⸂ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο ⸂ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε ⸂ βίον. Μιθριδάτης ἦ ὁ πόντου βασιλεὺς ὁ ἐπικαλούμενος Κτίστης, Ἀντίγονον ⸂ μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαραθης ἦ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν ⸂ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. ἐδυνήθη ἦ ἴσως ⸂ ἐπὶ πλέον ἀκμάσαι. ἀλλ' ὁ τῇ ἐπὶ Περδίκκαν μάχῃ ζωγρηθείς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος ἦ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν ⸂ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς ⸂ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἐκπυστότατος γηρύσας, ἐζήτει μὲν ἵνα ἔκαστον ⸂ φίλων. μαθὼν ἦ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους, ὑπὸ Καμβύσου

res teſtantur. Conſimiliter Antipater, qui maxima potentia polluit, & multorum Macedoniæ regum tutelam egit, vita ultra octogeſimum annum producta obiit. Ptolemæus Lagi filius, regum ſui temporis fœliciſſimus, Ægypto imperavit annos quatuor & octoginta natus: vivus autem tradidit imperium duobus annis antequam moreretur Ptolemæo filio, cognomine Philadelpho, qui ſucceſſit in paternum regnum fratrum. Philæterus autem qui primus Pergami principatum tenuit & poſſedit cùm eſſet eunuchus annos octoginta natus exceſſit è vivis. Attalus, cognomento Philadelphus, rex etiam Pergamenorum, ad quem etiam Scipio Romanorum imperator venit, duos & octoginta annos natus è vita migravit. Mithridates rex Ponti, Ctiſtes cognominatus, Antigonum unioculum fugiens, in Ponto mortuus eſt, ætatis anno quarto & octogeſimo, ut Hieronymus, aliique ſcriptores memoriæ prodiderunt. Rex Cappadocum Ariarathes, duos annos & octoginta vixit, authore Hieronymo. Et fortè fieri potuiſſet ætate provectior, niſi vivus in pugna contra Perdiccam captus, cruci fuiſſet affixus. Cyrus major Perſarum rex, ut indicant Perſarum & Aſſyriorum cippi, quibus & Oneſicritus qui res geſtas Alexandri conſcripſit, aſtipulari videtur, centum annos natus, amicorum unumquemque quærebat, quorum quamplurimos cùm à filio Cambyſe interemptos comperiſſet:

1 Φιλαίτερος] Corrupti ſunt Luciani codices, legendum enim eſt φιλέταιρος. Spanhemius de præſtant. numiſm. pag. 469. [illegible] 2. *Alm.*

1 Τῶν-

Ξ ἡίῳ, καὶ φάσκοντος Καμβύσου τὸ ἀδίκημα τοῦτο πεποιηκέναι, τὸ μὲν, πρὸς τὸν ἀμήτορα Ξ ἡῦ ἀληθηῆς, τὸ δὲ, ὡς ὑβριστὴν αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀθυμήσας, ἐπλεύτα τ βίον. Ἀρ ξέρξης, ὁ Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων τὸ Πέρσας ἐπλεύτησε νόσῳ, ἔξ, καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γηρέμενος. ὡς Ξ Δείνων ἱστορεῖ, πεντάετες, καὶ ἐνιαύσιος. Ἀρ ξέρξης ἔσχε Περσῶν βασιλεύς, ὃν φησιν ἐπὶ τ πατέρων τ ἑαυτῷ Γ σίθρ ὁ χωρηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύσαι, ἔτη τεσσ, καὶ ἐνενήκοντα βιὺς, ἐπιβουλῇ πεδιλοφῶ Γωσίθρ ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς Ξ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σακαυραύκων συθῶν κατιχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγράνης Ξ ὁ Ἀρμένιος βασιλεὺς, ὃν Λεύκολλος ἐπολέμησε, πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐπλεύτα νόσῳ. Ὑασασίνης Ξ ὁ Χάρακος, καὶ τ κατ' ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας, ἐπλεύτησε. Τέρσις Ξ ὁ μετ' Ὑασασίνην τελέτος βασιλεύσας, δύο, καὶ ἐνενήκοντα βιὺς, ἐπλεύσα νόσῳ. Ἀρ ξάδ Ξ ὁ μ Τέρσιον ὄγδοος βασιλεύσας Χάρακος, ἔξ, καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καθ' ἑαυτὸν ἀπὸ Πάρθων, ἐβασίλευσε. καὶ Μναασκίρης Ξ βασιλεὺς Παρθυαίων, ἔξ ἐ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς Ξ Μαυρουσίων βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσάνδρος Ξ ὁ ὑπὸ Ξ Θεῷ Σεβαστῷ ἀνὰ ἐνάρχων, βασιλεὺς ἀναγορδεὶς Βοσπόρου, ἐπὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, ἐκπομφάχων, καὶ πεζομάχων, ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἡγεμονεύοντος Γαΐου Σεβαστοῦ υἱοῦ Ἀγρίππα, ἐτελεύτησε νόσῳ, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἀσίας, ἐν τῇ Ἀπαμείᾳ, ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἡγεμονεύοντος Γαΐου Σεβαστοῦ υἱοῦ Ἀγρίππα, ἐτελεύτησε νόσῳ, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἀσίας, ἐν τῇ Ἀπαμείᾳ, ἐν τῷ

riſſet: ac Cambyſes hoc ſe illius juſſu fecisſe affirmaret, partim ob filii crudelitatem probro affectus, partim ipſum tanquam legum violatorem accuſans, dolore confectus vitam finivit. Artaxerxes cognomento Mnemon, contra quem Cyrus frater exercitum duxit, imperio Perſarum potiens, morbo ſublatus eſt anno ætatis ſexto & octogeſimo: ſed ut Dinon ſcribit, quarto & nonageſimo. Artaxerxes alter Perſarum rex, quem patrum ſuorum memoria Iſidorus Characenus hiſtoricus regnaſſe tradit, cùm annos tres & nonaginta vixiſſet, inſidiis Goſithræ fratris eſt necatus. Sinarthocles Parthorum rex annos nonaginta jam natus à Sacauracis Scythis redux, regnare cœpit, & ſeptem annos regnavit. Tigranes Armeniorum, rex cui bellum intulit Lucullus, ætatis anno quinto & octogeſimo morbo confectus eſt. Hyſpaſines Characus, & regionum rubro mari adjacentium rex, quinto & octogeſimo anno, morbo correptus deceſſit. Teræus qui ab Hyſpaſine tertius regnavit cùm vixiſſet duos & nonaginta annos, morbo periit. Artabazus qui poſt Teræum ſeptimus Characenorum regnum tenuit, ſexto & octogeſimo anno redux à Parthis, regnavit: & Mnaſcires Parthorum rex, ſex & nonaginta vixit annos. Maſiniſſa Mauruſiorum rex, nonaginta vixit annos. Aſander à divo Auguſto, pro gentis præfecto, rex Boſpori declaratus, circa nonageſimum annum, equeſtri & pede-

1 Ὑασασίνης Ξ ὁ Χάρακος] Χάρακ πασίνου. Ptolomæo Suſianæ oppidum ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubœum, flumina, ſitum. Malè Interpres, *Characus*. De Iſidoro Characeno [illegible] ſermo erit. *Menagius.*

χων ὑδρὸς ἤπιαν ἐφάνη. [1] ὡς ὃ ἑώρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ ἀποτεθειμένους, λιμοχόμενόν τε σιτίων, ἐτελεύτησε, βιοὺς ἔτη τρία, καὶ ἐνενήκοντα. [2] Γόασος ὃ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς, ἐπὶ ἔτη ἑξήκοντα ἡλικίας [3] ὁ Μάναν ἐβασίλευσε, πεντεκαίδεκα, καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας μὲν δὴ τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν. ἐπὶ ὃ τε φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ τῶν παιδείων ἐχόμενοι, ἐπιμέλειάν πως τε αὐτοὶ ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀνακρᾶσιν τούτων τὰς ἱστορηθείσας, καὶ πρώτους μὲν φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς ποσάρων, καὶ ἑκατὸν, λιμοχόμενος πρὸς τῆς, ἐτελεύτα. [4] Ξενόφιλος ὃ ὁ μουσικὸς, ὃν φησιν Ἀριστόξενος, εὐθυχρῆ τῇ Πυθαγόρᾳ φιλοσοφίᾳ, ὑπερέβη τε πέντε, καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων ὃ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιτ-

pedestri pugna nulli inferior apparuit: qui ut animadvertit rem militarem Scribonio commendatam, cibo abstinens diem obiit, cùm tres & nonaginta annos vixisset. Goæsus authore Isidoro Characeno, quo tempore Mano Arabibus imperavit, centum & quindecim annos natus morbo periit. Tot quidem reges longævos memorarunt majores nostri. Quandoquidem autem etiam Philosophi, & omnes qui artibus ingenuis operam dederunt, habita sui cura, in longam senectutem venerunt, eos qui literis proditi sunt, adscribamus, ac primùm Philosophos. Democritus Abderita centum & quatuor annos natus, cibo abstinens, obiit. Xenophilus Musicus, ut refert Aristoxenus, Philosophiæ Pythagoricæ candidatus, ultra centum & quinque annos Athenis vixit. Solon, Thales, & Pittacus qui è septem

1 Ὡς ὃ ἑώρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ ἀποτεθειμένους λιμοχόμενόν τε σιτίων ἐτελεύτησε] Ita vertit interpres, quam bene, viderint alii; certe non id tinniunt verba Luciani, quæ sic vertere debebat: *ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnæ tempus ad Scribonium defecerant.* Ea historia extat apud Dionem Cassium lib. 54. Scribonius, qui se à Mithridate ortum gloriabatur, regnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cujus locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suæ & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post à Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, cæsus est; & in ejus locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. *Palm.*

2 Γόασος ὃ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος] Isidorus historicus, ut occupavit Benedictus, vocatur *Characenus* quia Characе oriundus fuit: sed deinde mea ex sententia scribendum est, Ὁμαήνων, ita ut Goæsus Omanorum, qui regionem Thuriferam (hoc additur ut ab aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plinius *Canam Thuriferæ regionis* dixit) inhabitans fuerit rex: totusque locus ita vertendus sit: *Goæsus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore Omanorum, qui regionem Thuriferam colunt, rex.* Sic sensus clarissimus qui alioquin nullus. *G. Cuperus observat. l. 4. c. 18.* Alm.

3 Ὁ Μάναν] An legendum Ὁμαήνων, plur. genitivo? *Menagius.*

4 Ξενόφιλος δὲ ὁ μουσικὸς, &c. ὑπὲρ τε πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη] Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plinius. *Idem.*

1 Ξενο-

ζηκὼς, οἵ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἔτεσι καὶ ἔζησεν ἔτη. Ζήνων ὁ τῆς στοϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγὸς, ὀκτὼ, καὶ ἐνενήκοντα. ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκ τοῦ παίσαντα, ἀναφθέγξασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀπαγξάμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης ὁ Ζηνωνος μαθητὴς, ἐκ Ἀσσου, ἐννέα, καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονὼς ἔτη, φύμα ἔσχεν ἐπὶ τῷ χείλει. καὶ ἀποχωρήσαντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμάτων, ὡσθενεῖ μάλιστα τροφὴν, καὶ ψεύσας δὲ ὧν ἤξιον οἱ φίλοι, ἀπεχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης ὁ Δεξίνε μὲν υἱὸς, Ἀρχελάου δὲ φυσικοῦ μαθητὴς, ἑβδόμην ἔτη ἦν, καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος μαθητὴς γηρόμενος, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεάδης ὁ, ὁ τῆς νεωτέρας ἀκαδημίας ἀρχηγὸς, ἔτη πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης ὁ σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ, καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα, καὶ ἱστοριῶν συγγραφεὺς, τέσσαρε, καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Πλάτων ὁ ἀτρώταλος, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. [2] Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, ταρσεὺς, στωϊκὸς, ὃς ἐδιδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' ἧ Ταρσέων πόλις ἐφόρων ἐλευθερίαν, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιὺς, ἐτελεύτησεν ὁ τῇ πατρίδι. καὶ πρὸς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ

ptem ſapientum numero fuerunt, centum quiſque vixit annos. Zeno Stoicæ Philoſophiæ princeps, octo & nonaginta: quem ajunt in concionem prodeuntem offenſo pede exclamaſſe, Quid me vocas, & domum reverſum inedia vitam finiviſſe. Cleanthes, Zenonis diſcipulus & ſucceſſor, novem & nonaginta annos natus, tuberculum in labiis habuit. Cumque decreviſſet inedia mori, allatæ ſunt literæ ab amicis quibuſdam, tum ille ſumpto cibo, præſtitit quæ amici poſtulabant: exinde iterum abſtinens, vita migravit. Xenophanes Dexinis filius Archelai Phyſici auditor, unum & nonaginta annos vixit. Xenocrates Platonis diſcipulus quatuor & octoginta. Carneades recentioris Academiæ princeps, quinque & octoginta. Chryſippus unum & octoginta. Diogenes à Tigride Seleucenſis, Stoicus Philoſophus duodenonaginta. Poſidonius ex Syria Apamenſis, lege Rhodius, ſimulque Philoſophus, & hiſtoriæ ſcriptor, octoginta quatuor. Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Plato Philoſophorum ſanctiſſimus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonius Tarſenſis Stoicus, qui fuit divi Auguſti Cæſaris præceptor, cujus precibus Tarſenſis civitas vectigalibus levata eſt, duos & octoginta annos agens mortuus eſt in patria: & Tarſenſis populus ipſi tan-

1 Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνε] Δεξίε, ſcriptum eſt apud Laërtium. *Menagius.* Videatur Diogenes Laërtius in vita Xenophanis, & in eam Commentator erudi.iſſimus Ægid. Menagius. *Alm.*

2 Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος] Malè Interpres, *Athenodorus Sandonius.* Verte, *Sandonis filius:* & vide nos ad Laërt. pag. 15. *Menagius.*

καὶ ἔτος ἕκτον λοιμικῇ ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ ὁ σοφιστὴς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι. συγγραφέων δὲ, Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν καὶ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ὢν τελευτήσειν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Γ' ερώνυμος δὲ, ὁ πολέμοις ξυνόμβρος, καὶ πολλὰς καιρίους ὑπομείνας, καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ὀγδότῃ τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζεται ἐπὶ τῷ ἄνθρωπον, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄριστον εἶναι ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς ξυνόμβρου τῆς πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. Ἐ' λάνικος ὁ λέσβιος, ὀγδοήκοντα, καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ σύριος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα, καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης ἓξ, καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀριστόβουλος ὁ κασσανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη λίαν βιωσάμενος. τῶν ἱστορικῶν ὁ, τέταρτον, καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὼς, ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς παιδιατείας λέγει. Πολύβιος ὁ Λυκόρτα, μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε. καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Υ' ψικράτης ὁ ἀμισηνὸς συγγραφεύς, ἀφ' ὧν μακρῶν μνημείων γεγόμβρος, ἔτη δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Ῥητόρων δὲ, Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτὼ. τροφῆς δὲ ἀποχόμβρος, ἐπαύσατο ζῶν. ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν δι' ἣν μακρὰ γήρως, καὶ ὑγιαινῶν ἐν πᾶσιν ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰσέτι, ἀφ' οὗ μηδέποτε συμπεριενεχθῶσι ταῖς ἄλλων ἀνθρώπων. Ἰσοκράτης ὀγδοήκοντα, καὶ ἓξ ἐτῶν γεγονὼς, τὸν παναθηναϊκὸν

tanquam heroi ſingulis annis honores tribuit. Neſtor Stoicus Tarſenſis, Cæſaris Tiberii præceptor, duos & nonaginta. Xenophon Grylli filius ultra nonaginta annos vixit. Et hi celebres fuêre Philoſophi. Hiſtoricorum autem Cteſibius centeſimo vigeſimo quarto ætatis anno inter ambulandum obiit, ut in Chronicis narrat Apollodorus. Hieronymus qui in bellis eſt verſatus, multoſque labores pertulit, & vulnera, centum & quatuor annos vixit, ſicut refert Agatharchides hiſtoriæ Aſiaticæ libro nono: ac hominem miratur, quòd ad ſummum uſque vitæ diem valuerit in colloquiis, & in ſenſibus ad ſanitatem neceſſariis non defecerit. Hellanicus Leſbius octoginta quinque annos: totque ſimiliter annos vixit Pherecydes. Timæus Tauromenites ſex & nonaginta. Ariſtobulus Caſſandrenſis ultra nonaginta annos vixiſſe fertur: & quarto & octogeſimo ætatis anno hiſtoriam conſcribere cœpit, id quod ipſe in operis ſui principio teſtatur. Polybius Lycortæ filius, Megalopolitanus rure rediens equo excidit: atque hinc morbo correptus, anno ſecundo & octogeſimo deceſſit. Hypſicrates Amiſenus hiſtoricus, vir in multis diſciplinis verſatus, duos annos & nonaginta vixit. Cæterùm ex Rhetoribus, Gorgias quem quidam Sophiſtam vocant, octo & centum annos natus, inedia mortem ſibi conſcivit. Hunc interrogatum cauſam tam longæ ſenectutis, & valetudinis in omnibus ſenſibus vigentis, ajunt reſpondiſſe, quòd aliorum convivia non eſſet ſectatus. Iſocrates ſex & nonaginta annos natus orationem panegyricam ſcripſit.

ἔγραφε λόγους. περὶ ἔτη δὲ ἤδη ὄντα ἑκατὸν, γεγονὼς, ὡς ἤκουσε τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ Φιλίππου τοῦ τῆς περὶ Χαιρώνειαν μάχης νικηφόρου, ποτιώμενος, τὴν Εὐριπίδειον ἴσχνη σχοινίσκατο, ὡς ἑαυτὸν ἀναφέρων

Σιδὼνίον ποτ' ἦν Κάδμος ἐκλιπών.

καὶ ἐπικὰν ὡς δηλοῖ ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος ὁ περγαμηνὸς ῥήτωρ, ὃν Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος χρόνῳ, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε τοσαῦτα τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ, οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πάνυ, καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. ὑὸς δὲ τοῦ Ἰοφῶντος ὢν ἡμέρᾳ ἐπὶ πλεῖστον δίκας ἀφηνιάσας κεχρόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος ἐξ ὧν ὁ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνῃ, ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸ μὲν, ὑπερθαυμάσαι, κατεψηφίσαντο δὲ ὧν αὐτὸν μανίας. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, ἐπὶ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐδίωσε. καὶ πρὸς τῷ πίνειν ὢν δίψας τὸν πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' ὀλίγον ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπὶ, ἐνενήκοντα ἔτη βιὺς, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἠρεμῶν. ἡσυχάζοντι δὲ ὄνον τὰ παρασκευασθέντα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα. καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ, καὶ ἀθρόῳ, γέλωτι εἶπεν ὀφείλειν τῷ ὄνῳ ἀκριτὸν ῥοφεῖν, ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα, καὶ ἐπὶ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς, ἔζησεν ἔτη πέντε, καὶ ὀγ-

psit. Iam verò nonagesimum nonum ingressus, cum accepissēt Athenienses in Chæronensi pugna à Philippo devictos quiritando, Euripideum versiculum recitavit, ad seipsum referens: Sidonis urbem Cadmus olim deserens. Quibus cùm adjecisset fore ut Græcia in servitutem redigeretur, è vita decessit. Apollodorus orator Pergamenus, divi Cæsaris Augusti præceptor, quem una cum Athenodoro Tarsensi Philosopho instituit, totidem quot Athenodorus annos, nempe duos & octoginta vixit. Potamon orator non incelebris, annos nonaginta. Sophocles poëta Tragicus, devorato uvæ acino strangulatus est, cùm egisset annos quinque & nonaginta. Hic à filio Iophonte sub finem vitæ in jus vocatus, & desipientiæ accusatus, recitavit judicibus Oedipum Colonæum, hac fabulâ planum faciens se mentis esse compotem. Qua audita judices ingenium ejus admirati sunt, & filium insaniæ damnarunt. Cratinus poëta Comicus, septem supra nonaginta annos vixit: atque sub vitæ finem, cùm docuisset fabulam Pitynen, eaque victor evasisset, haud multò post est mortuus. Philemon etiam Comicus ut Cratinus, septem & nonaginta annos natus, quiescens in lecto decumbebat. Qui cùm vidisset asinum ficus sibi præparatas devorantem, in risum est concitatus: & vocato famulo, multoque & vehementi cum risu jusso merum asino sorbendum dare, risu suffocatus obiit. Epicharmus quoque poëta Comicus, annos septem & nonaginta vixisse fertur. Anacreon poëta Lyricus, quinque & octoginta

δοήκοντα. καὶ Στησίχορος ὁ μελοποιὸς, ταυτί. Σιμωνίδης ὁ κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δ', Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαεῦ κυρηναῖος, ὃν ἐγὼ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεωμέτρην, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἔτη. καὶ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους ἀθροῖσαι. ἐπεὶ δ' ὑπερχόμεθα καὶ Ῥωμαίων πάνυ καὶ τῶν Ἰταλίαν οἰκησάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βουλομένων, ἱερώτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

ginta vixit annos. Steſichorus Lyricus, totidem. Simonides Ceus; ſupra nonaginta. Ex Grammaticis, Eratoſthenes Cyrenæus Aglai filius, quem non modò Grammaticum, ſed & poëtam & Philoſophum & Geometram meritò quis vocarit, duos & octoginta vixit annos. Quinetiam Lycurgus Lacedæmoniorum legiſlator, quinque & octoginta annos vixiſſe fertur. Tot reges, & eruditos viros colligere potui. Quia verò pollicitus ſum & Romanorum aliquos, & eorum qui in Italia habitarunt longævos in ſcripta referre: eos tibi, Diis volentibus, præſtantiſſime Quintille, in altero libro indicabo.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΝΚΟΜΙΩΝ.

PATRIÆ ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Argumentum & genus orationis, ipſe titulus exponit. Eſt autem propoſitio & ſumma negotii, patriam omnium rerum eſſe digniſſimam & venerabiliſſimam, ut quam & homines, & Dii reliquis rebus omnibus anteponant. Argumenta pleraque à ſignis & conſequentibus ſumuntur. Oſtendit enim quacunque homines faciunt, ea ad patriæ vel ornamentum, vel defenſionem comparare, & quantumvis humili, aut ſterili ſolo aliquis natus ſit, nihilominus patriam ſuam ſplendidiſſimis civitatibus ac regnis anteponere. Quemadmodum parentum quoque & liberorum inter ſe affectus ejuſmodi eſt, ut qualeſcunque ipſi ſint, tamen ſeſe omnibus aliis plus ament, & colant. Proinde & legiſlatores, cùm graviſſimè punire homines vellent, patriæ privationem atque exilium, tanquam acerbiſſimam pœnam, inſtituiſſe.

Iam

Ὅτι μὲν ἡδὺν γλύκιον ἦς πατρίδος φάτις ὡσπερ ἡ λημμόν, ἆρ' ἂν ἥδιον μὲν ἡδὺν, σεμνότερον δέ τι, καὶ [1] θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ, καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, ἢ διδάσκαλος, ἡσυχασμήν, καὶ ἀναπαύσεως μήν, ἢ παιδοτροφήν. πόλιν μὲν ἂν μεγάλην, καὶ λαμπρόσημον, καὶ πολυτελείας κομιδοῦν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ σέβονται πάντες. καὶ τοσοῦτον ἡδὺς ἐξηπατήθη τις ἢ πάνυ κεκορεσμένων τοῦ τις καλῶς ἡδέως, ὡς ὑπὸ τὸ ὑπερβολῆς τὸ παρ' ἄλλοις θαυμαζόμενον λαθεῖν ποιήσασθαι τὸ πατρίδος. ὅσις μὲν ἂν σεμνύσεται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ πάνα χρὴ τιμᾶν ἀποτίμειν τῇ πατρίδι. καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆλός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετεωτέρας ἔλαχε τὸ πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ πρᾶον τὸ τὸ πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ εὐδαιμονεῖν πειρωμένῳ, εὐσοφὴς μέλλοις ἐξετάζειν, καὶ κρίνοι, καὶ τὸν τὸ ἀνίαν ἀφθονίαν. ὅπου δὲ αἵρεσίς ἐστι πόλιων, ἡδὺς ἂν ἕλοιτο τὸν λαμπρότερον, ἴσως τὸν πατρίδα, ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν εἶναι ἢ τὸν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι ταῖς εὐδαιμονίαις, ἕλοιτο δ' ἂν τὸν οἰκειότερον. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο ἢ οἱ δίκαιοι τὸ παῖδων πεφύκασι, καὶ οἱ χρηστοὶ τὸ πατέρων. ὅτε γὰρ νέος καλὸς, καὶ μαθὼς, ἄλλον ἂν εὐθυμήσαι τὸ πατρὸς, ὅτι πατὴρ καθαμιλλήσας ἢ παιδὸς, ἕτερον ἂν τέρψαι νέον. ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νικῶμενοι, εὐσυνέ-

Iam olim illud vulgi ſermone decantatum eſt, nihil eſſe patria dulcius. Itaque jucundius quidem nihil eſt: ſed quid ea eſt venerabilius aut divinius? & quidem quæcunque venerabilia & divina homines exiſtimant, horum cauſa eſt, & magiſtra patria, quæ nos genuit, aluit, atque inſtituit. Enimvero urbium magnitudinem, & ſplendorem, & ſtructuræ magnificentiam multi mirantur, patriam verò amant omnes. Neque quiſquam vel eorum qui voluptati ſpectaculorum ſerviunt, ita deceptus eſt, ut præ excellentia eorum quæ apud alios miranda cernunt, patriæ oblivi-ſcantur. Itaque quicunque fœlicis civitatis civem jactat ſe eſſe, ignorare mihi videtur quem honorem patriæ tribuere oporteat: & eum qui talis eſt, liquet moleſtè laturum, ſi mediocrem patriam ſortitus eſſet. At mihi jucundum eſt ipſum patriæ nomen colere. Nam ei qui urbes eſt collaturus, convenit magnitudinem expendere, & pulchritudinem, rerumque venalium copiam. Sed ubi de urbium optione agitur, nemo omiſſa patria ſplendidiorem elegerit: verùm optarit patriam ſuam fœlicibus urbibus eſſe aſſimilem: & qualemcunque elegerit. Atque hoc ipſum cùm legitimi liberi, tum boni patres faciunt. Neque enim probus & honeſtus adoleſcens alium ſuo patri anteponet, neque pater neglecto filio, alterum adoleſcentem amore paterno proſequetur. At tantum utique patres qui vincuntur, ſuis liberis tribuunt,

1 Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα] Καὶ θειότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. Marcil.

1 Πεφυ-

τῶ. ὅτου γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ, τὴν μακροβίαν ἀνδρῶν ὡσὸς τὸ ὅμοιον τῆ ἕξεως καὶ τῆς τύχης ἐπιμήκη ἐλπίσειας γῆρας ὑμεῖνον, καὶ μακρόν. καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρᾷσαιο σαυτῆ τὴν διαίτην μεγάλην τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος νομᾶς ὁ δαιμονέστατος τῶν Ρωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα θεὸς τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀγαλήθεις, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ τύλλιος Ρωμαίων καὶ οὗτος βασιλεύς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ρωμαίων βασιλεύς, φυγαδεύθεις, καὶ ἐπὶ Κύμης ἀλητεύσας, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται τὸν βίον πεπλανῆσθαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ρωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκείνων. ἐπὶ πλεῖστον δὲ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ρωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους συνεπεραίνω, συνθεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τοῦ διασύρειν πειρωμένου τὸν οὐρανὸν ἀέρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς δόξας ἔσεσθαι ποτὲ τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὲς τῆ πάσης γῆς, καὶ θαλάττης διαστῆσαι, γῆρας ἀφικέσθαι, τῆ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα. Ἀρχανθώνιος μὲν γὰρ Ταρτησίων βασιλεὺς, πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, μῦθος πού δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης, καὶ Τίμαιος ἱστοροῦσιν. Ἱέρων τε ὁ Συρακουσίων τύραννος, δύο, καὶ ἐνενήκοντα ἔτων

mulavit. Sic enim & tu similem habitum & fortunam longævorum virorum respiciens, sanè longamque senectutem sperare possis: eosque imitatus tibi ipsi victus ratione, longissimam & saluberrimam vitam paraveris. Numa Pompilius Romanorum regum longè fœlicissimus, ac Deorum cultui deditissimus, supra octoginta annos vixisse traditur. Servius Tullius quoque & hic Romanorum rex octogesimum vitæ annum superasse dicitur. Tarquinius Romanorum rex ultimus, Cumis exulans, ultra nonaginta annos firmissima valetudine fruendo vixisse perhibetur. Hi quidem sunt Romanorum reges, quibus reliquos reges addam, qui longam senectutem attigerunt, atque uniuscujusque studia. In calce autem reliquos etiam Romanorum qui ad prolixissimam senectutem pervenerunt, adscribam, additis etiam illis qui in reliqua Italia diutissimè vixerunt. Non contemnendum enim argumentum est historia, quo refellantur qui hoc cœlum calumniari nituntur: adeò ut meliorem spem habeamus, fore ut voti plenè compotes fiamus, longissimam ac pleniss imam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem & senescentem assequuti. Proinde Arganthonius Tartesiorum rex quinquaginta & centum annos vixisse traditur, authoribus Herodoto historico, & Anacreonte poëta lyrico: tametsi hoc quibusdam fabulosum videtur. Agathocles Siciliæ tyrannus anno quinto & nonagesimo obiit, sicut Democharis & Timæus literis prodiderunt. Hieron quoque Syracusanorum tyrannus, duos & nonaginta

πρόσθμος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, [1] ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ καλλισιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντίοχος ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον πρὸ τοῦ Γ'ρου πολεμοῦντα, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις ὁ Γ'λλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μαχόμενος τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. [2] Τήρης ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος, δύο, καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, πρὸς Φρυγίᾳ μαχόμενος Σελεύκῳ, καὶ Λυσιμάχῳ, πεσὼν πολλοῖς τραύμασι πολλοῖς πρεσβύτης, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἐνὸς, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ Γ'ερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπωλείᾳ μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτός φησιν Γ'ερώνυμος. Ἀντίγονος ὁ, υἱὸς μὲν τοῦ Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντίγονου, τοῦ μονοφθάλμου, υἱὸς πόσαρος, καὶ τεσσαρακοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη. ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μηναginta annos natus, morbo sublatus est, cùm regnasset annos septuaginta, sicut Demetrius Callistianus, & alii memorant. Anteas autem Scytharum rex, ad fluvium Istrum contra Philippum pugnans occubuit, supra annos nonaginta natus. Bardylis verò rex Illyriorum, in bello adversus Philippum ex equo pugnasse fertur, inter nonagenarios census. Teres verò Dryorum rex, authore Theopompo, anno ætatis nonagesimo secundo obiit. Antigonus autem Philippi filius monoculus, rex Macedonum, in Phrygia cum Seleuco & Lysimacho confligens, multis vulneribus obrutus obiit anno ætatis octogesimo primo, sicut narrat Hieronymus qui cum ipso militavit. Porrò Lysimachus & ipse rex Macedoniæ in pugna contra Seleucum periit, annum octogesimum conficiens, ut refert idem Hieronymus. Antigonus verò filius Demetrii, Antigoni unioculi nepos, quatuor & quadraginta annos regnum Macedoniæ tenuit, vixit autem octoginta, sicut Medius & alii scriptores

1 Ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλισιανός] Mendum est in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλαπιανός, de quo Dionysius Halicarnasseus περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diogenes Laërtius in Demetrio, ubi ait eum scripsisse de Asia & Europa lib. 20. Theocriti Schol. ad idyllium 1. ubi eum de Siciliæ rebus scripsisse patet, alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciæ ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodorus, Strabo, Memnon, Steph. & alii. *Palm.* Δημήτριός τε ὁ καλλισιανός] Corrigendum, ὁ Καλαπιανός. Vide nos ad Laërt. *Menagius.*

2 Τήρης ὁ Δρυσῶν βασιλεύς] Ὀ Δρυσῶν. Marcil. Sic legit Opsopœus interpres & vertit; at tu lector melius doctus lege Ὁ Δρυσῶν, & verte *Odrysarum rex*, conjungendo, quæ male divisa sunt. Id notum est etiam mediocriter litteratis ex Herodoto, & ex Thucydide lib. 2. præcipue disces, qui fuerint Odrysæ, & quis eorum rex Teres Sitalcis pater. *Palm.* Legendum, Ὁ Δρυσῶν: & versio emendanda. *Menagius.* Clar. Ægidius Menagius ad Diogen. Laërt. l. 2. legendum censet Ὁ Δρυσῶν. Alm.

δύο τε ἱσορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως ὁ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλείας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ζήσας, ἐτελεύτησε τὸν βίον. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασίλευσε πάσαις, καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη. ζῶν ὁ, παρέδωκε τῷ δοκεῖν ὢν δυοῖν ἐτοῖν τοῦ πλούτου τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱεῖ, Φιλαδέλφῳ ὁ ἐπικληθέν, ὃς διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. [1] Φιλαίτερος δ, ὃς πρῶτος μὲν ἐπῆρξε τῆς ἐν Περγάμῳ δυναστείας, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὤν. κατέστρεψε δ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἔτη γεγονώς. Ἄτταλος δ, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν ὢν ὕστερος βασιλεύσας, ὃν ὁ Σκιπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο δ' ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δ ὁ πόντου βασιλεὺς ὁ ἐπικαλούμενος Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱσορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν ὢν ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱσορεῖ. ἐδυνήθη δ ἴσως ἐπὶ πλέον ἀφεψιάζ. ἀλλ' εἰ τῇ πρὸς Περδίκκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν ἀσσυρίων ὄρυγμα, οἷς ὁ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γεγώς, ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων. μαθὼν δ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους, ὑπὸ Καμβύσου

res teſtantur. Conſimiliter Antipater, qui maxima potentia polluit, & multorum Macedoniæ regum tutelam egit, vita ultra octogeſimum annum producta obiit. Ptolemæus Lagi filius, regum ſui temporis fœliciſſimus, Ægypto imperavit annos quatuor & octoginta natus: vivus autem tradidit imperium duobus annis antequam moreretur Ptolemæo filio, cognomine Philadelpho, qui ſucceſſit in paternum regnum fratrum. Philæterus autem qui primus Pergami principatum tenuit & poſſedit cùm eſſet eunuchus annos octoginta natus exceſſit è vivis. Attalus, cognomento Philadelphus, rex etiam Pergamenorum, ad quem etiam Scipio Romanorum imperator venit, duos & octoginta annos natus è vita migravit. Mithridates rex Ponti, Ctiſtes cognominatus, Antigonum unioculum fugiens, in Ponto mortuus eſt, ætatis anno quarto & octogeſimo, ut Hieronymus, aliique ſcriptores memoriæ prodiderunt. Rex Cappadocum Ariarathes, duos annos & octoginta vixit, authore Hieronymo. Et fortè fieri potuiſſet ætate provectior, niſi vivus in pugna contra Perdiccam captus, cruci fuiſſet affixus. Cyrus major Perſarum rex, ut indicant Perſarum & Aſſyriorum cippi, quibus & Oneſicritus qui res geſtas Alexandri conſcripſit, aſtipulari videtur, centum annos natus, amicorum unumquemque quærebat, quorum quamplurimos cùm à filio Cambyſe interemptos comperiſſet:

1 Φιλαίτερος] Corrupti ſunt Luciani codices, legendum enim eſt φιλέταιρος. Spanhemius de præſtant. numiſm. pag. 469. [illegible]2. *Alm.*

2 Τοσα-

ξ ἡλίου, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κτεῖναι μὲν τὸν ἀδελφὸν τῶνδε παρανομήσαντα, τὸ μὴ πρὸς τοῦ ἀμφότερα ξ ἡδὲ ἀβεβαιῆσαι, τὸ δὲ πρὸς ὡμότητα ξ ὕβριν ἀδικηθῆναι, ὡς δημοσίᾳ αὐτὸν αἰκισαμένου, ἀθυμήσαντα, ἐπελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης, ὁ Μνήμων ἐπικληθείς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύσας τῶν Περσῶν ἐπελεύτησε νοσῶν, ἔτη, καὶ ὀγδοήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν μάλιστα. ὡς ξ Δείνων ἱστορεῖ, πρεσβύτερον, καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης ἕτερος Περσῶν βασιλεύς, ὃν φασιν ἐπὶ τοῦ πατρὸς τοῦ ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύσαι, ἔτη τρία, καὶ ἐνενήκοντα βιοὺς, ἐπιβουλῇ πάλιν φῦλ Γωσίθρα ἀδελφοῦ Γωσίθρα ἀδελφοκτονήθη. Σιναρδοκλῆς ξ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σακαυρακίων σκυθῶν κατιὼν χθὶς, βασιλεύσων ἦρξατο. καὶ ἑβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγράνης ξ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε, καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος ἐπελεύτα νόσῳ. Ὑσπασίνης ξ ὁ Χάρακος, καὶ τῆς κατ' ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε, καὶ ὀγδοηκοστὸν ἐτῶν νοσήσας, ἐπελεύτησε. Τέρμος ξ ὁ μετ' Ὑσπασίνου τέτος βασιλεύσας, δύο, καὶ ἐνενήκοντα βιὺς, ἐπελεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζος ξ ὁ μὴ Τήρμου ἔβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἔτη, καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν κβ ἀχθεὶς ὑπὸ Πάρθων, ἐβασίλευσε. καὶ Μναασίρης ξ βασιλεὺς Παρθυαίων, ἔτη ϵ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς ξ Μαυρουσίων βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος ξ ὁ ὑπὸ ξ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀνὴρ ἐδοκίμασε, βασιλεὺς ἀναγραφῆς βοσπόρου, ἐφ' ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, ἐπεπρέσβευε, καὶ πεζομάχησε: ac Cambyſes hoc ſe illius juſſu feciſſe affirmaret, partim ob filii crudelitatem probro affectus, partim ipſum tanquam legum violatorem accuſans, dolore confectus vitam finivit. Artaxerxes cognomento Mnemon, contra quem Cyrus frater exercitum duxit, imperio Perſarum potiens, morbo ſublatus eſt anno ætatis ſexto & octogeſimo: ſed ut Dinon ſcribit, quarto & nonageſimo. Artaxerxes alter Perſarum rex, quem patrum ſuorum memoria Iſidorus Characenus hiſtoricus regnaſſe tradit, cùm annos tres & nonaginta vixiſſet, inſidiis Goſithræ fratris eſt necatus. Sinarthocles Parthorum rex annos nonaginta jam natus à Sacauracis Scythis redux, regnare cœpit, & ſeptem annos regnavit. Tigranes Armeniorum, rex cui bellum intulit Lucullus, ætatis anno quinto & octogeſimo morbo confectus eſt. Hyſpaſines Characus, & regionum rubro mari adjacentium rex, quinto & octogeſimo anno, morbo correptus deceſſit. Teræus qui ab Hyſpaſine tertius regnavit cùm vixiſſet duos & nonaginta annos, morbo periit. Artabazus qui poſt Teræum ſeptimus Characenorum regnum tenuit, ſexto & octogeſimo anno redux à Parthis, regnavit: & Mnaſcires Parthorum rex, ſex & nonaginta vixit annos. Maſiniſſa Mauruſiorum rex, nonaginta vixit annos. Aſander à divo Auguſto, pro gentis præfecto, rex Boſpori declaratus, circa nonageſimum annum, equeſtri & pede-

1 Ὑσπασίνης ξ ὁ Χάρακος] Χάρακ πασίνου. Ptolomæo Suſianæ oppidum ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubæum, fluminа, ſitum. Malè Interpres, *Characus*. De Iſidoro Characeno plura ſermo erit. *Menagius*.

χων ἐδήλους ἅπαν ἐφάνη. [1] ὡς ἢ ἰώσα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ συνηθροίμενους, ἀπεχόμενος στίσιν, ἐπελεύτησι, βιὺς ἔτη τρία, καὶ ἐνενήκοντα. [2] Γόασος ἢ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς, ἐπὶ δ ἑαυτῦ ἡλικίας [3] ὁ Μάνων τ Ὁμαρηνῶν φόρων βασιλεύσας, πεντηκοντέτης, καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐπελεύτησι νόσῳ. Βασιλέας μὲν δὴ τοσύτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν. ἐπεὶ ἢ ἓ φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ τοῖς παιδείαις ἐχόμενοι, ἐπιμελεῖαι πᾶς ἓ αὐτοὶ ποιήμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν ἓ τούτων τὰς ἱστορημένους, καὶ πρώτους μὲ φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς ποτάρων, καὶ ἑκατὸν, ἀπεχόμενος πρὸφῆς, ἐπελεύτα. [4] Ξενόφιλος ἢ ὁ μουσικὸς, ὃς φησιν Ἀριστόξενος, σεσχολὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε, καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων ἢ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιτ-

pedestri pugna nulli inferior apparuit: qui ut animadvertit rem militarem Scribonio commendatam, cibo abstinens diem obiit, cùm tres & nonaginta annos vixisset. Goæsus authore Isidoro Characeno, quo tempore Mano Arabibus imperavit, centum & quindecim annos natus morbo periit. Tot quidem reges longævos memorarunt majores nostri. Quandoquidem autem etiam Philosophi, & omnes qui artibus ingenuis operam dederunt, habita sui cura, in longam senectutem venerunt, eos qui literis proditi sunt, adscribamus, ac primùm Philosophos. Democritus Abderita centum & quatuor annos natus, cibo abstinens, obiit. Xenophilus Musicus, ut refert Aristoxenus, Philosophiæ Pythagoricæ candidatus, ultra centum & quinque annos Athenis vixit. Solon, Thales, & Pittacus qui è septem

1 Ὡς ἢ ἰώσα τὸν ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ συνηθροίμενους ἀπεχόμενος στίσιν ἐπελεύτησι] Ita vertit interpres, quam bene, viderint alii; certe non id tinniunt verba Luciani, quæ sic vertere debebat: *ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugna tempus ad Scribonium defic ebant.* Ea historia extat apud Dionem Cassium lib. 54. Scribonius, qui se à Mithridate ortum gloriabatur, regnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cujus locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suæ & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post à Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, cæsus est; & in ejus locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. *Palm.*

2 Γόασος ἢ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος] Isidorus historicus, ut occupavit Benedictus, vocatur *Characenus* quia Charace oriundus fuit: sed deinde mea ex sententia scribendum est, Ὁμαρηνῶν, ita u Goæsus Omanorum, qui regionem Thuriferam (hoc additur ut ab aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plinius *Canam Thuriferæ regionis* dixit) inhabitans fuerit rex: totusque locus ita vertendus sit: *Goæsus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore Omanorum, qui regionem Thuriferam colunt, rex.* Sic sensus clarissimus qui alioquin nullus. *G. Cuperus observat. l. 4. c. 18.* Alm.

3 Ὁ Μάνων] An legendum Ὁμαρηνῶν, plur. genitivo? *Menagius.*

4 Ξενόφιλος δὲ ὁ μουσικὸς, &c. ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη] Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plinius. *Idem.*

1 Ξενο-

ζικὸς, οἱ πρὸς τῷ κληδόνων ἐπὶ στοφῶν ἐμφύσθ, ἑκατὸν ἔκρ ἔζησεν ἔτη. Ζήνων ὁ ὁ στωϊκὸς φιλοσοφίας ἤρξατο, ὀκτὼ, καὶ συνήκοντα. ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἐκκλησίαν, ἐ πρόσωπόν σα, ἀναφθέγξασθ, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀπαγόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης ὁ Ζηνώνος μαθητὴς, ἐ Ἀσσέδου, σύνεσι, καὶ συνήκοντα ἔτος γεγονὼς ἔτη, φῦμα ἔχοντι ἐπὶ χείλους. καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπειδόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμάτων, ὡς σιτεισάμενος τροφὴν, καὶ ἀρξάμενος ὠφελεῖν οἱ φίλοι, ἀπεχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης ὁ Δεξίνου μὲν ἦν, Ἀρχελάου ὁ ἐ Φυσικοῦ μαθητὴς, ἑνὸς καὶ ἑνήκοντα. Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεάδης ὁ, ὁ τῆς νεωτέρας ἀκαδημίας ἄρχων, ἔτη πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης ὁ ὁ σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ, καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ ὁ ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα, καὶ ἱστοριῶν συγγραφεὺς, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Πλάτων ὁ ὁ ἀθηναῖος, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, ταρσεὺς, στωϊκὸς, ὃς ἐ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις ἐ φόρων ἐλευθερίωθη, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι. καὶ τιμᾶς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ τα-

ptem ſapientum numero fuerunt, centum quiſque vixit annos. Zeno Stoicæ Philoſophiæ princeps, octo & nonaginta: quem ajunt in concionem prodeuntem offenſo pede exclamaſſe, Quid me vocas, & domum reverſum inedia vitam finiviſſe. Cleanthes, Zenonis diſcipulus & ſucceſſor, novem & nonaginta annos natus, tuberculum in labiis habuit. Cumque decreviſſet inedia mori, allatæ ſunt literæ ab amicis quibuſdam, tum ille ſumpto cibo, præſtitit quæ amici poſtulabant: exinde iterum abſtinens, vita migravit. Xenophanes Dexinis filius Archelai Phyſici auditor, unum & nonaginta annos vixit. Xenocrates Platonis diſcipulus quatuor & octoginta. Carneades recentioris Academiæ princeps, quinque & octoginta. Chryſippus unum & octoginta. Diogenes à Tigride Seleucenſis, Stoicus Philoſophus duodenonaginta. Poſidonius ex Syria Apamenſis, lege Rhodius, ſimulque Philoſophus, & hiſtoriæ ſcriptor, octoginta quatuor. Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Plato Philoſophorum ſanctiſſimus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonius Tarſenſis Stoicus, qui fuit divi Auguſti Cæſaris præceptor, cujus precibus Tarſenſis civitas vectigalibus levata eſt, duos & octoginta annos agens mortuus eſt in patria: & Tarſenſis populus ipſi tan-

1 Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου] Δεξίου, ſcriptum eſt apud Laërtium. *Menagius.* Videatur Diogenes Laërtius in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditiſſimus Ægid. Menagius. *Alm.*

2 Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος] Malè Interpres, *Athenodorus Sandonius.* Verte, *Sandonis filius:* & vide nos ad Laërt. pag. 15. *Menagius.*

κατ' ἔτος ἑκάστου λαπίμῳ ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ ὁ στωϊκὸς ὁ τοῦ Ταρσεῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο, καὶ ἑβδομήκοντα. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλόσοφοι οἱ ἔνδοξοι. συγγραφέων δὲ, Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ὢν τὸν πρεσβύτην ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ, ὁ πολέμιος ἡμῶν, καὶ πολλὰς καρφίτας ὑπομείνας, καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ὁ τῇ συνάπτῃ τῇ περὶ τὰ Ἀσίας ἱστορίαν λέγει, καὶ ἡνυμάζῃ γὰρ τὰ ἄνθρακα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ὁ τοῖς σωματείοις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδὲν ἡμῶν τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ λέσβιος, ἑβδομήκοντα, καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ σύρος, ὁμοίως ἑβδομήκοντα, καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης ἓξ, καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀριστόβουλος ὁ κασσανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι. τὸν ἰσοκράτη ὁ, τέταρτον, καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὸς, ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τοῦ παναθηναϊκοῦ λέγει. Πολύβιος ὁ Λυκόρτα, μεγαλοπολίτης, ἀφ' ἵππου κατάπεσὼν, καὶ οὐ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Ὑψικράτης ὁ ἀμισηνὸς συγγραφεύς, ἀφ' ὧν μαθημάτων γεγόνασιν, ἔτη δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Ῥήτορων ὁ, Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ἐκτὸς. προφὴς ὁ ἀποχόμενος, ἐπλάδυτησεν. ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν ὧν μακρὸν γήρως, καὶ ὑγιεινῶς οὐ παύσασθαι ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, ἀφ' οὗ μηδέποτε συμπεριενεγκεῖν ταῖς ἄλλων ἀμαρτίαις. Ἰσοκράτης ὀγδοήκοντα, καὶ ἐξ ἐτῶν γεγονὼς, τὸν παναθηναϊκὸν

tanquam heroi ſingulis annis honores tribuit. Neſtor Stoicus Tarſenſis, Cæſaris Tiberii præceptor, duos & nonaginta. Xenophon Grylli filius ultra nonaginta annos vixit. Et hi celebres fuêre Philoſophi. Hiſtoricorum autem Cteſibius centeſimo vigeſimo quarto ætatis anno inter ambulandum obiit, ut in Chronicis narrat Apollodorus. Hieronymus qui in bellis eſt verſatus, multoſque labores pertulit, & vulnera, centum & quatuor annos vixit, ſicut refert Agatharchides hiſtoriæ Aſiaticæ libro nono: ac hominem miratur, quòd ad ſummum uſque vitæ diem valuerit in colloquiis, & in ſenſibus ad ſanitatem neceſſariis non defecerit. Hellanicus Leſbius octoginta quinque annos: totque ſimiliter annos vixit Pherecydes. Timæus Tauromenites ſex & nonaginta. Ariſtobulus Caſſandrenſis ultra nonaginta annos vixiſſe fertur: & quarto & octogeſimo ætatis anno hiſtoriam conſcribere cœpit, id quod ipſe in operis ſui principio teſtatur. Polybius Lycortæ filius, Megalopolitanus rure rediens equo excidit: atque hinc morbo correptus, anno ſecundo & octogeſimo deceſſit. Hypſicrates Amiſenus hiſtoricus, vir in multis diſciplinis verſatus, duos annos & nonaginta vixit. Cæterùm ex Rhetoribus, Gorgias quem quidam Sophiſtam vocant, octo & centum annos natus, inedia mortem ſibi conſcivit. Hunc interrogatum cauſam tam longæ ſenectutis, & valetudinis in omnibus ſenſibus vigentis, ajunt reſpondiſſe, quòd aliorum convivia non eſſet ſectatus. Iſocrates ſex & nonaginta annos natus orationem panegyricam ſcripſit.

ἔγραφε λόγον. περὶ ἔτη δὲ ἤδη ἀποθνήσκοντα ἑκατὸν, γεγονὼς, ὡς ἤκουσε Ἀθηναίοις ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένοις, ποτνιώμενος, τὸ Εὐριπίδειον ἔπος ἀνεμνήσθη, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων.

Σιδωνίαν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών.

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλοῦσθαι ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος ὁ περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεῖος Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γνώριμος, καὶ συνῆν Ἀθηνοδώρῳ τῷ ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσαντι αὐτὸν, ἔζησε τοσαῦτα τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοηκοντατρία. Ποπίμιος ὁ, οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πίνων, καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. ὗτος υἱὸν Ἰοφῶντα ἔσχεν υἱὸς ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ δραματικὸς κεκλήρωτο, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος ἀφῶν δὲ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνῃ, ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸ μὴ, ὑπερθαυμάσωσι, καταψηφίσωνται. ἦν δὲ ἐν αὐτῷ μανίαν. Κρατῖνος ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, ἐπὶ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε. καὶ πρὸς τῷ τέλει δὲ βίου διδάξας τὸν πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' ὀλίγον ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιὺς, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἠρεμῶν. ὀνοσκάρδων δὲ ὄνον τὰ παρασκευασθέντα αὐτῷ σῦκα καταθέοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα. καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν βοῇ, καὶ ἀθρόᾳ, γέλωτι ἐπὶ πολὺ σφοδρὸν τῷ ὄνῳ ἀκρᾶτον ῥοφεῖν, ἀπεπνίγη. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ γέλωτι, ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα, καὶ ἐπὶ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς, ἔζησεν ἔτη πέντε, καὶ ὀγ-

psit. Iam verò nonagesimum nonum ingressus, cum accepisset Athenienses in Chæronensi pugna à Philippo devictos quiritando, Euripideum versiculum recitavit, ad seipsum referens: Sidonis urbem Cadmus olim deserens. Quibus cùm adjecisset fore ut Græcia in servitutem redigeretur, è vita decessit. Apollodorus orator Pergamenus, divi Cæsaris Augusti præceptor, quem una cum Athenodoro Tarsensi Philosopho instituit, totidem quot Athenodorus annos, nempe duos & octoginta vixit. Potamon orator non incelebris, annos nonaginta. Sophocles poëta Tragicus, devorato uvæ acino strangulatus est, cùm egisset annos quinque & nonaginta. Hic à filio Iophonte sub finem vitæ in jus vocatus, & desipientiæ accusatus, recitavit judicibus Oedipum Colonæum, hac fabula planum faciens se mentis esse compotem. Qua audita judices ingenium ejus admirati sunt, & filium insaniæ damnarunt. Cratinus poëta Comicus, septem supra nonaginta annos vixit: atque sub vitæ finem, cùm docuisset fabulam Pitynen, eaque victor evasisset, haud multò post est mortuus. Philemon etiam Comicus ut Cratinus, septem & nonaginta annos natus, quiescens in lecto decumbebat. Qui cùm vidisset asinum ficus sibi præparatas devorantem, in risum est concitatus: & vocato famulo, multoque & vehementi cum risu jusso merum asino sorbendum dare, risu suffocatus obiit. Epicharmus quoque poëta Comicus, annos septem & nonaginta vixisse fertur. Anacreon poëta Lyricus, quinque & octoginta

δοήκοντα. καὶ Στησίχορος ὁ μελοποιὸς, ταυτί. Σιμωνίδης ὁ κεῖος, ὑπὲρ τὰ ὀγδήκοντα. Γραμματικῶν ὁ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαεῦ κυρηναῖος, ὃς οὐ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεωμέτρην, δύο, καὶ ὀγδήκοντα ἔτη ζῆσαι λέγεται. καὶ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε, καὶ ὀγδήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ περιπεδραμεῖν ἀφορῶσαι. ἐπεὶ δ' ὑπερχόμενος καὶ Ρωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τῇδε Ἰταλίαν οἰκησάντων μακρηγορίαν ἀναγκάσῃ, τούτους σοι, φίλον βυλομένην, ἱεράσασθαι Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

ginta vixit annos. Stesichorus Lyricus, totidem. Simonides Ceus; supra nonaginta. Ex Grammaticis, Eratosthenes Cyrenæus Aglai filius, quem non modò Grammaticum, sed & poëtam & Philosophum & Geometram meritò quis vocarit, duos & octoginta vixit annos. Quinetiam Lycurgus Lacedæmoniorum legislator, quinque & octoginta annos vixisse fertur. Tot reges, & eruditos viros colligere potui. Quia verò pollicitus sum & Romanorum aliquos, & eorum qui in Italia habitarunt longævos in scripta referre: eos tibi, Diis volentibus, præstantissime Quintille, in altero libro indicabo.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΝΚΟΜΙΩΝ.

PATRIÆ ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Argumentum & genus orationis, ipse titulus exponit. Est autem propositio & summa negotii, patriam omnium rerum esse dignissimam & venerabilissimam, ut quam & homines, & Dii reliquis rebus omnibus anteponant. Argumenta pleraque à signis & consequentibus sumuntur. Ostendit enim quacunque homines faciunt, ea ad patriæ vel ornamentum, vel defensionem comparare, & quantumvis humili, aut sterili solo aliquis natus sit, nihilominus patriam suam splendidissimis civitatibus ac regnis anteponere. Quemadmodum parentum quoque & liberorum inter se affectus ejusmodi est, ut qualescunque ipsi sint, tamen sese omnibus aliis plus ament, & colant. Proinde & legislatores, cùm gravissimè punire homines vellent, patriæ privationem atque exilium, tanquam acerbissimam pœnam, instituisse.

Iam

Ὅτι μὲν ἡδὺ γλύκιον τῆς πατρίδος φθόγγος ὠφέλησε πολλούς, ἅπας ἂν ὑμνήσειε· ὅτι δὲ ἡδὺ μὲν ἡδύ, σεμνότερον δέ τι, καὶ [1] θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ, καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος, ἡγησαμένη, καὶ ἀναθρέψαμένη, καὶ παιδοτριβήσασα. πόλιν μὲν ἂν μεγάλην, καὶ λαμπρότητος, καὶ πολυτελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ σέβονται πάντες. καὶ τοσοῦτον ἡδὺς ἐξηπατήθη τις ἐπὶ πάνυ κεκραυγασμένων ὑπὸ τῶν τὴν ἡδονὴν, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβαλλῆς τις παρ' ἄλλοις θαυμαζόντων λήθην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. ὅσις μὲν ἂν σεμνύσεται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι. καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆλός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετελωτέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δ' ἡδὺ αὐτὸ τοῦτο τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ ὠφελεῖν πειρωμένῳ, ὠφελὴς μέγας ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν οἰκιῶν ἀφθονίαν. ὅταν δ' αἵρεσις ᾖ πόλεων, ἡδὺς ἂν ἕλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἁπάσης τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν εἶναι ἐν τῇ πατρίδι παῖς εὐδαίμων ὠφελησίας, ἕλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιανοῦν. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τοὺς πατέρας. ὅτε γὰρ νέος καλὸς, καὶ ἀγαθὸς, ἄλλον ἂν ὠφελήσοι τις πατρὸς, ὅτε πατὴρ καλὸς μειλήσας τοὺς παῖδας, ἕτερον ἂν τέξαι νέον. ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νικῶσιν, ὡς σὺν

Iam olim illud vulgi ſermone decantatum eſt, nihil eſſe patria dulcius. Itaque jucundius quidem nihil eſt: ſed quid ea eſt venerabilius aut divinius? & quidem quæcunque venerabilia & divina homines exiſtimant, horum cauſa eſt, & magiſtra patria, quæ nos genuit, aluit, atque inſtituit. Enimvero urbium magnitudinem, & ſplendorem, & ſtructuræ magnificentiam multi mirantur, patriam verò amant omnes. Neque quiſquam vel eorum qui voluptati ſpectaculorum ſerviunt, ita deceptus eſt, ut præ excellentia eorum quæ apud alios miranda cernunt, patriæ oblivi-ſcantur. Itaque quicunque fœlicis civitatis civem jactat ſe eſſe, ignorare mihi videtur quem honorem patriæ tribuere oporteat: & eum qui talis eſt, liquet moleſtè laturum, ſi mediocrem patriam ſortitus eſſet. At mihi jucundum eſt ipſum patriæ nomen colere. Nam ei qui urbes eſt collaturus, convenit magnitudinem expendere, & pulchritudinem, rerumque venalium copiam. Sed ubi de urbium optione agitur, nemo omiſſa patria ſplendidiorem elegerit: verùm optarit patriam ſuam fœlicibus urbibus eſſe aſſimilem: & qualemcunque elegerit. Atque hoc ipſum cùm legitimi liberi, tum boni patres faciunt. Neque enim probus & honeſtus adoleſcens alium ſuo patri anteponet, neque pater neglecto filio, alterum adoleſcentem amore paterno proſequetur. At tantum utique patres qui vincuntur, ſuis liberis tribuunt,

1 Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα] Καὶ θειότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. Marcil.

1 Πεγα-

μᾶσι τοῖς παισὶν, ὥστε ἐ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δ' μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς περὶ τ υἱόν, οὐ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν. πατρίδος τοίνυν τ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατόν πάντων. οὐδὲν γὰρ ὅτι ἧττον πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμοι τῇ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ ἐ ὁ νόμος, ἐ ἡ φύσις κελεύει, συνηκόντως ἂν τὴν πατρίδα σεβοίμεθα. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς, τ πατρίδος κτῆμα, ἐ ὁ δὲ πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ὧν τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω. καὶ μέχρι θεῶν πατρῴων σέβεσιν ἀναβιβάζομεν τὸ ὄνομα. χαίρουσι ἐ θεοὶ πόλεσι, καὶ πάντα μᾶλλον ὡς οἶκος ἐφορᾶσι τὰ τ ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγεμόνες κτίσμασι, πᾶσαν γῆν, ἐ θάλατταν. ἐφ' ἧς ἕκαστος αὐτῶν ἐτιμήθη, πρεσβεύει τ ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, ἐ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται χάριτες θεῶν. ἱερὰ γὰρ κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπιδὰν εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστος ἀφικνῆται ; ἱερωτάτη τόπος. εἰ δ θεοῖς τίμιον τ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον ; καὶ γὰρ εἷς τ ἥλιον πρῶτον ἕκαστος λέγει τ πατρίδος, ὡς ἐ τοῦτον τ θεὸν, εἰ ἐ κοινὸς ἐστι, ἀλλ' ὃν ἑκάστῳ νομίζεται πατρῷον, ἀφ' τὸν πρώτου λέγει δ τόπον θέαν. καὶ φανεῖς σὺ ταῦτα ἤρξαο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μεμαθηκέναι, ἐ θεὰς ἐγνωκέναι. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἐτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τ μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ὧν ἐχέτω ἐ τούτων τ παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν. εἰ γὰρ ἂν ἐγνώσθη μὴ πόλεως ὄνομα, μὴ ἀφ' τ πατρίδος,

buunt, ut liberos habere videantur, qui pulcherrimi, maximi, omnibusque rebus optimè ornati videantur. Qui autem non est erga filium judex hujusmodi, non videtur mihi patris oculos habere. Proinde nomen patriæ primum est, & omnium familiarissimum. Nihil enim est familiarius. Siquis autem patri justum honorem tribuit, ut & lex, & natura jubet, convenienter patriam anteponat. Etenim ipse pater patriæ est possessio, item patris pater, & omnes qui altiùs ex his sunt necessarii. Et ad Deos usque paternos hoc nomen protenditur. Gaudent verò patria ipsi quoque Dii, ac universas res humanas, ut par est, intuentur, rati universam terram & mare, suam esse possessionem. In qua tamen quisque eorum natus est, illam reliquis omnibus urbibus anteponit. Et venerabiliores sunt urbes quæ sunt Deorum patriæ, & diviniores insulæ, ubi Deorum nativitas celebratur. Itaque sacra hæc Diis grata existimantur, quæ quis fecerit quum in proprios locos venerit. Iam si patriæ nomen Diis est in pretio, quì non sit longè magis hominibus? Etenim solem à patria primùm quisque vidit, non secus atque Deum: qui tametsi omnibus est communis, unicuique tamen patrius esse existimatur, quòd ex hoc loco primùm sit visus. Atque hic vocem auspicatus est, primùm vernacula lingua loqui discendo, & Deos cognovit. Siquis verò eam patriam est sortitus, quæ alterius adminiculo indigeat, ad res majores addiscendas: talium tamen disciplinarum gratiam habeat patriæ. Neque enim vel urbis nomen nosset, nisi patriæ

opera

πόλιν εἶναι μεῖζόν. πάντα γὰρ οἶμαι παιδεύματα, καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὑτοὺς δὲ τούτων τοῖς πατρίσι δυναμένους. κτῆσιν δὲ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῶν εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως οἶμαι. δεῖ γὰρ σὲ ἀμοιβὰς εἶναι τοὺς τὰ μεγίστων τυγχάνοντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ δὲ τοῖς καθ' ἕνα τις ἡμῖν ἀπέρχεται χάρις, ἄνισός ἐστι δίκαιον, ἐπιδοὺς εὖ πάθῃ τοῦτ' ἀνὴρ, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθ' ἡμᾶς ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι. κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τὰ τούτων νόμιμα αὐτῶν γνώσεως. ὥρφη δὲ μάλιστ' ἄτοπος ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ἣν οὐ ἄλλη πόλις ὠφέλησε, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἵ τι κακοπραγήσαντες οὐ ταῖς ἀποδημίαις, σωτηρίαν ἀναφαλοῦσιν ὡς μίσους τῆς ἀγαθῶν ἡ πατρὶς, οἵ τι εὐδαιμονήσαντες, ἄν τε τὰ ἄλλα εὖ πράξωσι. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς μίσους οὐδὲν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τὴν ξενιτείαν. καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἀποδημίας χρόνον λαμπρὺς γιγνομένους, ἢ ἀφ' χρημάτων κτῆσιν, ἢ ἀφ' τιμῆς δόξαν, ἢ ἀφ' παιδείας μαρτυρίαν. ἢ δι' ἀνδρείας ἔπαινον, ἔστιν ἰδίαν εἰς τὴν πατρίδα πάντας ἐπιτηδείους, ὡς σὺν ἂν οὐ ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδεξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαμπρὸς τῆς πατρίδος, ὅσῳπερ ἂν φαίνηται μείζονα παρ' ἄλλοις ἀξιώματος. ποθεινὴ μὲν ὦν τοῖς νέοις πατρὶς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον δὲ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ, καὶ πλείων

opera urbem esse didicisset. Omnes autem, opinor, artes & disciplinas sibi parant homines, per quas patriæ fiant utiliores. Pecunias etiam possident liberalitatis exercendæ gratia ad communes pro patria sumptus. Idque meritò: oportet enim, ut qui maxima beneficia acceperunt, ingrati non sint. Quòd si singulis, ut æquum est, à quibus beneficium acceperis, gratiam referas: multò magis convenit officia patriæ rependere. Nam in eos qui parentes vexarunt, extant leges in urbibus. Æquum verò est existimare patriam omnium communem esse matrem, & gratiam educationis referre, & legum ipsarum notitiæ. Cæterùm nemo visus est adeò patriæ immemor, ut alibi degens, eam neglexerit. At verò qui in peregrinis regionibus malè rem gerunt, assiduò inclamant: patriam esse maximum bonorum. Et qui fœlices sunt, remque in aliis omnibus bene gerunt, hoc sibi maximum deesse putant, quòd non in patria, sed in peregrina regione habitant: siquidem probrosa est patriæ absentia. Eos quoque qui per tempus quod peregrè egerunt, clari evaserunt, vel ob paratas opes, vel ob honoris gloriam, aut ob eruditionis testimonium, aut ob fortitudinis laudem, videre est omnes in patriam properare, tanquam apud alios meliores res suas præclaras ostentare non possint. Ac tanto quisque majori studio patriam pertingere flagrat, quanto rebus majoribus dignus ab exteris est habitus. Itaque etiam juvenibus patria est desiderabilis: iis autem qui jam insenuerunt, quanto plus quàm juvenes habent, pruden-

εἰσίνεται πόθος ὁ τῆ πατρίδος. ἔνιοι δὲ γοῦν τῆ μητροκτονίαν, καὶ ἀποδρᾶναι, καὶ εὐχεται κωλῦσαι τὸ εἶναι ἐπὶ τῆ πατρίδος, ἵν' ὅθεν ἤρξατο βιῶν, ἐνταῦθα παλιν, καὶ τὸ σῶμα συνεκφθαρῆναι τῆ ἐμψυχωθείσῃ γῆ, καὶ τῶν πατρώων κοινωνῆσαι τάφων. δεινὸν γὰρ ἐκεῖνο ξενίας ἀλίσκεσθαι, καὶ μὴ ζῆναι τὸν ἀθανασίας πειρώμενον. ὅσον δὲ οἱ ἐνοίκοις τῆ ἐκτὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἂν τῆ αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπηλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥᾳδίως ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆ πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες, μήτε ἐρῶντες. ἠγνόηται δ' αὐτοῖς ἡ ἀπαραίτητος τῆ ἐπιθυμίας ὑποδρησις, μετρῶν εὐδαιμονίας τὰς τῆ χαρᾶς ἡδονὰς πλήθουσι. οἷς δὲ μήτηρ ἡ πατρὶς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, κἂν ὀλίγων ἔχωσι, κἂν τραχείαν, καὶ λεπτόγειον. καὶ ἀπορῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀγεννῆ, τῶν γε ὑπὲρ τῆ πατρίδος οὐκ ἀπορήσουσι ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἐνίδωσιν ἑτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνθρώποις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῆ τῆ πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται. τὴν δ' ἱπποτρόφον ὑπεροράντες, καὶ κυνηγετοῦσαν ἐπαινοῦσι. καὶ ἀποδημῆ τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἦ, κἂν παρ' ἄλλοις δύδαιμονεῖν δυνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν ἀποσείσεται, σπεύσας τὸ ἐπὶ τῆ πατρίδος τάφον. καὶ ὁ τῆ πατρίδος αὐτῆ κάπος, λαμπρότερος ὀφθήσεται τῶν παρ' ἄλλοις πυργῶν. ὅτῳ δ' ἄρχειν τιμιον εἶναι δοκεῖ ἐπὶ πᾶσιν ἡ πατρὶς, ὥσπερ ἐς τὰς πανηγύρεις νομοθέτης ἰδοί τις ἂν ἐπὶ τοὺς μεγίστους ἀθλοθέτας τὸν φυγὴν, τιμωρίαν. καὶ οὐκ οἱ νομοθέται μοι

dentiæ, tanto etiam majus patriæ deſiderium innaſcitur. Proinde ſenex quiſque & nititur, & optat vitam in patria finire, ut unde vitam exorſus eſt, hic iterum & corpus in terra à qua nutritus eſt deponat, & paternorum ſepulchrorum fiat particeps. Nam gravis unicuique videtur peregrinitatis reatus, etiam poſt mortem in alieno ſolo jacenti. Porrò quanta benevolentia proſequantur patriam qui revera ſunt legitimi cives, ex indigenis facilè diſcas. Nam peregrini tanquam ſpurii, facilè ſolum vertunt, quippe quibus neque notum eſt neque dilectum patriæ nomen: ſed qui exiſtimant fore ſibi ubique rerum neceſſariarum copiam, fœlicitatem ventris voluptatibus metientes. Sed quibus patria eſt mater, ſolum diligunt, in quo nati ſunt, & educati, quanquam modicum habeant, aſperum, & infœcundum. Et quanvis deſit unde ſoli præſtantiam laudent, non ſaltem patriæ encomia deerunt. Sed quanvis alius videant gloriantes, agris interquieſcentibus, & pratis omnigenarum plantarum decore diſtinctis, ipſi etiam patriæ laudes oblivioni non tradunt: ſed equorum, juvenumque altricem ſuſpicientes laudant: & reditum in patriam maturat, etiam qui inſularis fuerit, tametſi apud alios fœlix eſſe poſſit, & oblatam immortalitatem prælato patriæ ſepulchro reſpuet. Et vel patriæ fumus alienò igne videbitur ipſi luculentior. Viqueadeò igitur res omnes pretio ſuperare videtur patria, ut quiſque videat paſſim legum conditores maxima ſcelera

xilio tanquam graviſſima pœna mulctaſſe. Neque legum conditores

ὕτως ἔχωσιν, οἱ δ' πισθύμβροι τὰς φρατρίας ἑτέρους, ἀλλ' οὐ τοῖς μέχαις τὸ μέγιστον ἐπὶ τῶ παρεγκελμένων τοῖς ἀγωνιζομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος· αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ ἀδίλις ὅστις ἂν ἀκούσας τοῦτο, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ ὁ τὸ δειλὸν ἀνθρώπου, τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

tores hac sunt in sententia, in alia exercituum præfecti: sed qui ad prælium in acie stant, hac exhortatione omnium maxima excitantur, quòd susceptum est pro patria bellum. Neque quisquam est, qui his auditis, ignavus esse velit. Etenim eum qui est meticulosus fortem reddit patriæ nomen.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

DE DIPSADIBVS.

ARGVMENTVM.

[1] *Præfatio quædam est, cujusmodi, & superiores nonnulla sunt, quæ studium suum erga auditores, sive quicunque illi tandem fuere, quibuscum versatus tum fuit, collatione ista cum Dipsadibus facta, declarat. Vt enim eos qui ab hoc genere serpentis percussi sunt, inexplebilis quædam sitis invadit, ita ut quo sunt plus pota, plus sitiantur aqua, ut ille ait: ita se quoque desiderio quodam insatiabili teneri ait: & quo frequentius apud illos sit, eo magis ac magis esse cupere. Porrò quod ad Dipsadis morsum & sitim istam lethalem attinet, habes consimilem fermè descriptionem, atque exemplum Auli cujusdam signiferi, in exercitu Catonis, qui eodem modo periit, ut ille, de quo epigramma præsentis narrationis testatur, apud Lucanum libro nono, ubi & cæterorum serpentium genera, de quibus hic mentio fit, enumeratur, additâ etiam fabulâ, cur Libya serpentibus ita abundet atque infesta sit.*

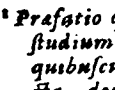

ἧς Λιβύης τὰ νότια, ψάμμος ἐσὶ βαθεῖα, καὶ γῆ ἀφεικαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκρέδως ἄκαρπος, ἀδένδρη ἅπασα, ἀ χλόην, ἀ πόαν, ἀ φυτὸν, ἀχ ὕδωρ ἔχουσα· ἢ εἴπερ ἄρα σὺ κοίλοις σωτεσηκὸς ὑετῶ ὀλίγω λείψανον, παχὺ δ' τοῦτο, καὶ δυσῶδες,

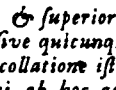

Australe Libyæ latus, arena est profunda, & retorrida terra multis in locis deserta, planè infœcunda, plana tota, non gramen, non herbam, non plantam, non aquam habens: sed sicubi in concavitatibus constiterint rari imbris reliquiæ, crassæ sunt hæ, & fœtidæ, nec ho-

1 Περὶ τῆς Λιβύης τὰ νότια. Marcil.

ὐδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πόμιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐκ τούτου. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ὅτα, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος ὅτα, καὶ πολλοῦ τοῦ αὐχμοῦ πιέζομένη, καὶ τὸ θάλπος αὐτὸ, ἐὰ ὁ ἀὴρ, καιομένη πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὤν; ἐὰ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τοῖς χώροις τάδε. Γαραμάντες μόνοι αὐτόχθονες ὄντες, ὀψιαλεῖς, καὶ κῦφον ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνίτην, λῃστρικὸν τὸν βίον ζῶντες, οἵοπερ ἔτι ἐσθάμυσι, θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὑσταλέα τὸν θῆρα τηρήσαντες, ὁπόταν τὸ μὲν ὕδωρ καύματος σβεσθείη, καὶ ἡ ψάμμος τοιαύτη, καὶ ἀναβάσιμα βαθέα γένοιτο. ἡ γῆρα δὲ ἐστι, ὅταν τὸ ὑγιεινὸν, καὶ τρυφᾷ τὸ μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πεζῇ καὶ μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων οἵοπερ. τούτων γὰρ μόνα ἀβρακῆ ἐστὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ παλαιπορήμματα τοῦ στόματος, καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαραμάντες ἐπειδὰν τὰ σῖτα καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπαλαίσωσιν δύβις ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγῇσε, δύσβατος, καὶ ἄπορος γένῃ. εἶτε ὥσπερ σύβως δρυκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ δαπάνην μὴ τὴν ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστι, λύ ὁ ἥλιος ἀνταυάσας τοῖς ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηρόνας τοῖς χώροις, ὑπερζέσῃ, ἀκμαιοτέρων τῶν ἀκτίνα ἀποσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα ἐνδυσταθηκυΐαν. πρόφη γὰρ αὕτη τοῦ πυρός. καίτοι τοῦτα πάντα ἀπόνως ἔπεστι, τὸ θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἤδιον ὑμῖν δόξειεν ἂν εἶναι δεξιᾷ τῷ λιχθησομένῳ, καὶ ἀφ' τούτου φεύγειν πάντας ἡ χώρα οἰκεῖν. ἑρπετῶν γὰρ ποικίλα, μεγάθη τε μέγιστα, καὶ πλῆθος ἄπειρα, καὶ ἀγέλαι ἀγρίων θηρίων, ἐπὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἐπιτήδειαι. ἐπὶ τούτοις ἀνθρώπων ἐρημία, ἐκ τοῦ μηδένα ἐνοικεῖν. ἐπὶ τούτοις ἀνθρώπων ἐρημία, ἐκ τοῦ μηδένα ἐνοικεῖν.

homini sitibundo potabiles. Has igitur ob causas est inhabitabilis. Et quo tandem pacto inhabitari posset locus ita implacidus, siccus, sterilis, multoque squalore afflictus: cum ipse calor, & aër nimium sit ardens & igneus? Præterea præfervida arena, prorsus inviam regionem facit. Soli Garamantes iis locis finitimi, gens levis, & frugalis, homines intentoriis degentes, venatione ut plurimum viventes, nonnunquam irrumpunt venantes circa solstitium hybernum, maximè ubi Deum pluisse observarunt, quo tempore magna pars ardoris est extincta, & madefacta arena, & quodammodo pervia reddita. Venantur autem onagros, magnos struthiones humi volantes, cum primis simias, & nonnunquam elephantos. Hæc enim animantia sola sitim perferunt, diuque immodici fervidique solis molestias sustinent. Sed enim Garamantes posteaquam commeatum cum quo venerant, consumpserunt, ilico revertuntur, metuentes ne arena iterum incensa illis intercludat, aut difficiliorem reddat reditum: deinde sibi tanquam in reti comprehensis, unà cum præda sit pereundum. Nam effugere non datur, si sol humore subtracto, & regione celerrimè exsiccata, radiis ardentioribus emissis, tanquam humido, quod est ignis nutrimentum, acuminatis efferveſcat. Atqui quæcunque dixi, calor, sitis, solitudo, nihil habere quod ex terra capias, minùs gravia vobis esse videbuntur, quàm quod dicturus sum: atque ob id fugienda prorsus illa regio: quam reptilia varia, magnitudine ingentia, multitudine plurima,

μοια, καὶ πολλὰ πάμποικα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, ἐν τῇ ἴσῃ ἄμμῳ τὰ, ἐπιέμενον τὴν γῆν. τὰ μὲν, ὑποδρύχια, φωλάδην τε καὶ μυχῷ τῷ ψάμμου. τὰ δὲ, ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσκαι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράστης, ἐν βασκάνιαι, ἐν ἀκοντίαι, ἐν ἀμφίσβαιναι, ἐν δράκοντες, ἐν σκορπίων γένος διττόν. τὸ μὲν ἕτερον, ἐπίγειόν τε, ἐν πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον. ἑτέρου δὲ, ὑπαίθριον δὲ, ἐν πτηνόν. ὑμβρόπλητον δὲ, οἷα ταῖς ἰκτῖσι, ἐν τέττιξι, ἐν νυκτερίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπτόμενα, οὐκ ἀνῃρόσιον ἀπειρᾶζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην. τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ δίψας ἐστὶν, ὄφις ὁ πάνυ μέγας, ἐχιδνῃ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὴν ἰὸν παχὺς, ὀδυνᾶς μὲν ἀλήκτους ἐπάγων σώμασι. σκληρὰ γὰρ, ἐν σήπει, καὶ πίμπρησιν ποιεῖ. καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα κακὸν ποιῶν, καὶ κακοτυχὲς αὐτὸς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάσῃ τῇ ἑρπετῷ. δίψαν γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ἐρέγονται δὲ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἐπεὶ ἂν σβέσιάς ποτε τὸ δίψος, ἐπεὶ λύσῃ τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸ Γάρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ ἀσθενικώτερος ἐπαύσεται τὸν νόσον. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι, λέγουσιν ἰατροῖς παῖδες ἐκείνῳ τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ὄντα, ἔπειτα δὲ ὑδρώδεα τῷ ποτῷ, ἐξυκίrima, forma terribilia, & veneno inexpugnabilia depascuntur: alia quidem in imis arenæ latibulis demersa: alia in summo scatentia, scilicet phyalli, aspides, viperæ, cerastæ, bupresles, jacula, amphisbenæ, dracones, & duplex scorpionum genus: unum terrestre, pedibus ingrediens, permagnum, vertebris abundans: alterum verò aërium, & volatile, membraneis alis, quales sunt viverris, cicadis, & vespertilionibus. Multæ hujusmodi volantes aves, inaccessam reddunt Libyam illam. Sed serpentum omnium quos arena nutrit, nocentissimus est dipsas, non admodum magnus, viperæ similis, violento morsu, veneno crasso, dolores statim inducens indesinentes. Etenim & incendit, & putrefacit, & ardere facit: & qui icti fuerint, clamant sicuti qui in igni jacent. Sed quod maximè affligit, & torquet, illud est, quòd huic reptili cognominem affectum patiuntur. Etenim inextincta siti cruciantur: & quod maximè est mirum, quo plus biberint, eo magis potum expetunt: & multò plus ipsis bibendi cupiditas intenditur. Nec sitim unquam extinxeris, tametsi totum Nilum, Istrum-ve potandum præbueris, sed morbum irrigando incendes magis: quemadmodum siquis ignem oleo extinguere conetur. Dicunt medici illam esse causam: quòd crassum cùm sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humi-

1 Οἷα ταῖς ἰκτῖσι, καὶ τέττιξι] Notandum est *ἰκτῖδας* seu *viverras* absurde poni inter Animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτῖσι ἐν τέττιξι, id est, *viverris & cicadis*, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι *locustis & cicadis*, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sac. Script. part. 2. lib. IV. cap. XXIX. *Alm.*

νηθὲν χέγνεσ, ὑχρόπορον ὡς τὸ εἰκὸς κρδιεμένον, κὲ ἐπὶ πλεῖον διαχαίμενον. ἐγὼ μὲ ὧν οὐδένα πάτο πεπονθότα εἶδον. μηδὲ ὦ θεοί, ἴδοιμι ὅτω κολαζόμενον ἄνθρωπον. ἀλλ' οὐδὲ ἐπίδοιμι τῇ Λιβύης τοπαρόπαν, εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶ ἑταίρων τις ἔλεγε, αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀτεγνωκίνας, ἀνδρὸς ὅπως λάπτακύσης. ὃς ἐκ Λιβύης ἦφι, ἀπιὼν ἐς Αἴγυπτον, ὁδὸν τὴν μεγάλην σύριζε ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. ἐ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφρον εὗρεν, ὁδὸν τὴν ἠόνα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, κὴ φήλην ἱφεστάναι, δηλοῦσαν δ' ὁλίθρου τὸ τέρατον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μύπινα, οἷον τὸ Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἑστῶτα, κὴ δρυόμβρου δ' ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν. τὸ μὲν γὰρ ὑ, τὴν δίψαδα ἐμπεφυκὸς αὐτῷ σχεδασπερῶσ τῷ ποδὶ καὶ πολὺς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς κολαχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῶ. πλησίον δ' ὠὰ κεῖσθ οἷα τὰ θρυθῶν ἐκείνων, ὃς ἔφλω θηρᾶν τὰς Γαραμάντασ. γεγράφθαι δ' πρὸς τὰ ἐπίγραμμα, ὃ χέγραν δ', κὴ αὐτὸ εἰπεῖν,

[2] Τοῖα παθὼν τοιμὴ ὲ Τάνταλοσ αἴθοπι ἰῷ
Μηδαμὰ κοιμίσαι δίψαλίην ὀδύνην,
Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίδον οὐκ ἀναπλῆσαι,
Λίην ἐπαυτλώσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.
ἔπ ὲ ἄλλα ἔπη τὰ πάρεστ ἐπὶ τῷδε τ ὠῶν, κὴ ὡς ἀναιρούμενον αὐτὰ,

midius, ut verisimile est, reddítum, & latissimè diffusum. Ego equidem neminem hoc affectu laborantem vidi. Et faxint Dii ne quenquam his cruciatibus conflictantem videam. Et rectè feci, quòd nusquam ingressus sum Libyam. Verum audivi epigramma, quod amicorum aliquis se legisse dicit in cippo viri hoc modo perempti: qui ex Libya, inquiebat, iter in Ægyptum faciens, magnam syrtim præteribat: neque enim alia est via. Hic se ad littus in sepulchrum incidisse, propter ipsum fluxum, & cippum stare mortis modum declarantem. Sculptum enim in eo esse hominem quendam, qualem pingere solent Tantalum in palude stantem, & aquam haurientem, non aliter ac si biberet: bestiam autem nempe dipsada ipsi adhærentem, pedi esse implicatam: tum mulieres aquam ferentes simul multas aquam in ipsum effundere. Iuxta verò posita esse ova qualia struthionum illorum, quos dixi Garamantas venari. Est autem adscriptum epigramma, quod referre non erit alienum,

Talia passus erat viru quoque Tantalus atro.
Qui nullo potuit fonte levare sitim:
Tale nec è Danao natas implere puellas,
Assiduis undis vas potuisse reor.

Sunt præterea quatuor alii versus de ovis, & ut ea tollens, morsus est:

1 Ἐπὶ σήλης] Columna sive basis cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni quam planiciem Strabo libr. 14. vocat τὸ σλάτ@ τ βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροψυχίας. Bourd.

2 Τοῖα] Interpres dum legit ὑῖ pro ἰῷ. nescio quem patrem Tantali facit. Rectiùs:

Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni. Idem.

1 Ὅμως

ἐλήχθη. ἀλλ' οὖν ὅτι μίαμμοι οἰκέται. συλλίγουσι ὄρνεα τὰ ὠά, καὶ ἐπιμελέσι τοῦτο αὐτοῖς οἱ γείτονες, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἀκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ μεγάλα ἀριθμεῖται, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκάστου. τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκάτερον ἀπέχρη τῇ κεφαλῇ, πῖλος ἐστι. ἐπεὶ τοίνυν λοχῶσιν αἱ δίψάδες περὶ τὰ ὠά. καὶ ἐπειδὰν ἐπέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὰ κατωδαίμονα. οὐδὲ, πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἵμπροσθεν εἰρημένα, πίνειν ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενον ἀδίκως. ταῦτα δὲ μὰ Δία πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενον διεξῆλθον, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς μάθητε ὡς οὐκ ἀμελῶς γεγράφηταί μοι, φύσεις τε λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι. ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἐπαινον εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς ἂν ἀμύνασθαι αὐτὰ μὴ τὶ πάσχῃς ἔχειν. ἀλλὰμοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίαν μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα γεγράφθαι ὅπως, ὁμοίαν τῇ ἐν αὐτοῖς παρὰν πρὸς ὑμᾶς, οἷον οἱ ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν εἰ ἐληλύθατε ὑπὸ τῆς δίψάδος. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρείω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τῆς πρόμματος, καὶ τὸ δίψος ἀκριβῶς ὑπεκκαίεται μοι. καὶ ἔοικα νῦν ἐμπλησθῆναί ποτε τοιούτου ποτοῦ. καὶ μάλα εἰκότως. πῶς γὰρ ἂν ἄπο διεδεῖ τι, καὶ κεφαλῆς ὕδωρ ὑπὸ τούτοις; ὥστε συγγνώτε, εἰ ἐληλύθεις ἐν αὐτοῖς τὸν ψυχλὸν ἡδίστῳ τούτῳ, καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ ἐνυγμῷ, ἐμφορεῖσθαι τῷ ἐνυγμῷ, ὑπηρὶς τῷ κρυσὶ τὸν κεφαλῶν. εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιῤῥέοντα, μὴ ὃ χρεῖσσον τὸν ἀκροάσεως, κεχρῆσθαι, ἵνα ἐν δίψῶσι καλιπεῖν, ὡς δίψας μ[illegible]

est: sed exciderunt mihi. Itaque ova colligunt, eaque magno studio curant vicini, non tantùm edendi gratia: sed illis evacuatis ut vasis utuntur, & ex iis pocula faciunt. Neque enim, quia arenosa est terra, figulinam exercere possunt. Magnis autem inventis, duo pilei fiunt ex singulis ovis. Alterutra enim dimidia pars capiti sufficiens, est pileus. Ibi ergo ad ova dipsades sunt in insidiis: & quum accesserit homo, ex arena prorepentes, infœlicem mordent. Atque illi accidunt quæ paulò antè dixi, semper bibenti, magisque sitienti, neque se unquam implenti. Hæc per Iovem non dissimulavi tanquam æmulus Nicandri: neque ut intelligatis me non negligere notitiam naturæ Libycorum reptilium. Medicorum enim magis ista laus est, quibus hæc scire necesse est, ut adversus ea ex arte opitulari possint. At mihi videor, ac per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici, quo in potum qui à dipsade morsi sunt. Nam quo crebriùs ad vos ito, eo magis itare cupio, & siti intolerabili incendor, mihique videor hujusmodi potu nunquam expleri posse. Idque jure optimo. Vbi enim adeò limpidam puramque aquam consequerer? Quare ignoscite, si & ipse animo ictus hoc morsu jucundissimo & saluberrimo abundè me ingurgito, capite scaturigini suppositio. Contingat tantùm ut non deficiant quæ à vobis influunt: & non effuso audiendi studio, hiruntem, & sitientem relinquatis. Nam quod ad meam erga vos si-

καὶ τιμῆ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεί. καὶ γὰρ ἡ σοφὸν Πλάτωνα, κόρος ἀδὺς τῶν καλῶν.

tim attinet, nihil prohibebit quominus semper bibam siquidem juxta sapientis Platonis sententiam, Rerum pulchrarum nulla est satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

DISSERTATIO CVM HESIODO.

ARGVMENTVM.

Cavillatio quadam poëtarum est, qua Hesiodum vanitatis atque mendacii coarguit, quòd cum jactaverit, se à Musis accepisse munus hoc, ut carmine celebraret & præterita, & quæ futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit, sive hoc invidia quadam fecerit, communicare nolens aliis, quæ ipse accepisset, sive vanitate aliqua, quæ, cùm nihil tale à Musis didicisset, ad vulgus tamen hujuscemodi de se jactarit. Ad hanc accusationem fingitur postea Hesiodus respondere, ac tueri sese: cujus rationes postea confutantur. Hujus cavillationis occasio petita est ex Theogoniæ principio, ubi laurum à Musis se accepisse poëta fabulatur.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲ ἄρεσον εἶναί σε Ἡσίοδε, καὶ τοῦτο δῶρόν μοι τῶν Μουσῶν λαβεῖν μὲν τὴν δάφνης, αὐτὸς τι διεκνύεις ἐν οἷς ποιεῖς. ἴσμεν γάρ, καὶ σαφῆ πάντα. καὶ ἡμεῖς πεπόμφαμεν ἅπαξ ἤδη. σαυτὸν δ' ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δήποτε σοφιστὴν ἑαυτὸν σαυτῷ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις τὸν ἡγεμόνα ἐκεῖνον φόβῳ δῶρον τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις ἐν ὑμνοῖς τὰ παλαιὰ λυδόπα, καὶ ἡσιόδοις τὰ ἐσόμενα, ἑκάτερον μὲν ἐν πάνυ σὺ τελῶς ἐξειλόχας, θεῶν τὴν γένεσιν διηγούμενος, ἄχρι ἐς τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος. εἶτα δ', γυναι-

LVCIANVS.

At poëtam præstantissimum esse te Hesiode, & hoc à Musis cum lauro accepisse in iis quæ edidisti, ipsemet ostendis: sunt enim divina & gravia omnia: nosque ita te habere credimus. Illud tamen non abs re quæsiverim, quorsum de te proloquutus, quasi propter hoc divinum illum cantum à Deabus acceperis, ut celebrares & caneres præterita, & prædiceres futura: alterum quidem omnino perfectè expressisti, Deorum genealogiam recensendo, etiam usque ad primos illos, nempe chaos, terram, cœlum, & amorem: præterea mulierum

κῶν ἀρετῶν, καὶ δικαιοσύνης γεωργικῆς, καὶ ὅσα περὶ πλοιάδων, καὶ ὅσα δεῖ ἡμέραν ἀρῆσθαι, καὶ ἁμᾶσθαι, καὶ πλεῖν, καὶ ὅλως, τὰ πάντα ἀπαίδευτον. διάφερον δ', καὶ ὁ χρησιμώτερον ἐν τῷ βίῳ πεφροντὼς, καὶ ἡδέων ἀμούσους μᾶλλον ἐοικὼς, λίαν δ' τῶν τὰ μελλόντων ἀσυμφόρως, εἰδὼς τῶν ἀρχαίων ἐξαπίφνης, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν, λάθῃ δικαιοδόκως, ἀδαμῶς τὰ ποιήσεως ἢ τὰ Κάλχαντος, ἢ τὰ Τήλεφον, ἢ τὰ Πολύϊδον, ἢ τὰ Φινέα μιμησάμενος. οἱ μὲν δὴ μουσῶν τούτων τυχόντες, ὅμως ἀπεθάρσυνον, καὶ τὸν ἄνευ χρεῶν τοῖς δεομένοις. ὥστε ἀνάγκη σοι τὰ τριῶν τούτων αἰτῶν, μιᾷ γε πάντως σὺν χαρᾷ. ἢ γὰρ ἰψόθεν εἰ τὰ πικρὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ὑπερχομένων σοι τὰ μουσῶν τὰ τε μέλοντος ἀπολείψειν δωρεάς, ἢ καὶ μᾶ, ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δ' ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κάλπιν φυλάττεις τὴν δωρεὰν, ἐ μεταδιδοὺς αὐτῆς τοῖς δεομένοις. ἢ γέγραπται μᾶ σοι τὰ τοιαῦτα πολλὰ, ἐδέπω δ' αὐτὰ τῷ βίῳ δεδόσθαι, οὐκ εἰδὼς ὡς οὐ κρυφῇ πᾶσι πεμιδόμενον τὴν χρῆσιν αὐτῶν. οὐκοῦν μᾶ γὰ ἐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ μοῦσαι δύο σοι παρίξουσι ὑποχόμεναι, τὸ μᾶ, ἔδοσαν. ἐξ ἡμισείας δ' ἀντικαλέσασθε τὴν ὑπόχεσιν λέγω δ' τὴν τὰ μελλόντων γνῶσιν. καὶ τοῦτο, ἀστείχειν αὐτὴν ἐπὶ τὸ ἔπι ὑπεσχημένον. ταῦτα δὴ δικαίῳ ἄλλῳ Ἡσιόδῳ, ἢ παρ' αὐτὸ σὲ μάθοι τίς ἄν; πρέπει γὰρ ἂν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δίκαιοι ἐόντες εἰσὶν, ἕτω δ' ἐμῶν τοῖς φίλοις, καὶ μαθητὰς αὐτῶν, μᾶ πᾶσης ἀληθείας ἐξημαιοῦν τὰ ἐν ἔτι, ἐ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας. Ησ. ἐκὼν μᾶ μοι ἂ βέλπτε, ῥᾳδίως ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ ἁπάντων, ὅτι μη-

lierum virtutes, tum rei rusticæ præcepta: quæcunque ad Pleiadas, ad arandi, metendi, navigandi, denique aliorum omnium tempora pertinent. Alterum verò, quod cùm humanæ vitæ futurum erat utilius, tum Deorum donis multò convenientius, futurorum dico prædictionem, ne omnino quidem attigisti: sed partem hanc omnem oblivioni tradidisti, nullo modo tua poësi aut Calchanta, aut Telephum, aut Polyidum, aut Phinea imitatus: qui tametsi hoc à Musis non acceperant, futura tamen prædicebant, nec eos rogantibus respondere pigebat. Itaque necesse est te harum trium culparum una esse implicitum. Aut enim mentitus es, quanquam hoc dictu acerbum, Musas tibi fuisse pollicitas fore ut futura posses prædicere: aut illæ promissis steterunt: at tu præ invidia celas, & in sinu servas munus, ne illius egentes participes facias: aut multa quidem istiusmodi scripsisti, nondum tamen in lucem edidisti: haud scio quodnam aliud in tempus eorum usum reservans. Neque enim illud ausim dicere, Musas cùm duo se tibi præstituras promiserint, unum quidem dedisse, dimidium autem promissionis revocasse: dico autem futurorum notitiam: idque cùm ipsam priorem in carmine promisissent. Hæc igitur Hesiode, à quonam alio quàm à te hæc perdiscamus? Decet enim, quemadmodum Dii sunt largitores bonorum, ita & vos qui ipsorum estis amici & discipuli, ea quæ scitis quàm verissimè exponere, & dubia nobis solvere. *Hesiodus.* Tibi vir optime, ad omnia facilè possum respondere: nempe eo-

δὲν ἐστ τ ἐμοὶ ἐψευσθημένον ὑπ' ἐμοῦ, ὅσον ἐμοὶ, ἀλλὰ τ μισῶν. κ ἐγὼ σοι παρ' ὑμῶν τὰς λογισμὰς τ τε εἰρημένων, κ τ παραλελειμμένων ἀπαιτῶ. ἐγὼ γ ὑπερ μ ὧν ἰδίᾳ ἐπισταίμην, λέγω γ δ νέμειν, κ ποιμαίνειν, ὁ ἐξελαύνειν, κ βδέλλειν, κ τ ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, κ μαθήμασι, δίκαιόν ἂν εἶναι ἀπολογεῖσθαι. αἱ γὰρ γ, τὰς αὐτῶν δυνάμεις οἷς τι ἂν ἐθέλωσι, κ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν. ὅμως γ, ὦν ἀποροῦσα σοφὸς εἶ τὰ ὁ ποιητικῆς ἀσυνολογίας. ὁ γὰρ οἶμαι χρὴ πᾶσαν τ ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογούμενος, ἀπαιτῶν τ τὰ συλλαβὴν ἑκάστην ἑκάστῃ πάντως τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι σὺ τῇ τ ποιήσεως ῥόμῳ ἁμαρτὼν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, κ τ μίτραν ἕνεκα, ὁ τ αὐφανίας, ἐπιμεταλλάμεν. τὰ γ, ὁ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λείαν ὄντα, σὺκ οἶσθ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ γ, τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς. λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, κ τὴν σὺν τῇ ποιεῖν ἐξουσίαν. κ τὰ μ ἄλλα, οὐχ ὁρᾷς ὅσα τ ποιήσεως καλά. σκιαμαχοῦμεν δὲ, κ ἀκράντας πάσι συλλογισμοὺς, ὁ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητῶν. ἀλλ' ὁ μόνῳ ταῦτα σὺ, οὐδὲ καθ' ἡμᾶς μόνα, ἀλλὰ πολλοὶ ὁ ἄλλοι τὰ δ ὁμοτέχνη δ ἡμῶν Ὁμήρου κακοκνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κνημιδῆ, κ μάλιστα μικρὰ ἄττα διεξιόντες. εἰ δὲ ὁ χρὴ ὑμᾶς χωρὶς σὺν τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀρθοεπείαν ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀπάγωμεν ὦ ἔτι τὰ ἔργα μου, κ τὰς ἡμέ-

rum quæ cecini, nihil mihi esse proprium, sed Musis: à quibus æquum erat ut dictorum & omissorum rationem postulares. Ego verò super iis quæ privatim scio, pascendi inquam, & regendi pecora, à stabulis abigendi, & mulgendi ratione: & siqua sunt alia pastorum opera, & officia, respondere possem. At Deæ sua munera quibus voluerint, & quandiu id rectè se habere putarint, præstare consueverunt. Non tamen erga te mihi deerit poëtica urbanitas. Neque enim utique minutissima quæque perquirendo, à poëtis exigendum est, ut perfectè omnino ad unamquamque syllabam ipsorum dicta respondeant: & siquid in poëseos cursu per imprudentiam elabatur, id acerbè examinandum: sed sciendum nos & mœtri, & soni concinni causa multa interserere: alia verò plana cùm sint, carmen ipsum nescio quomodo sæpe recipere. At tu nostrorum bonorum maximo nos privas: nempe libertate & fingendi licentia. Atque alia quidem poëseos ornamenta quàm multa sint non vides, verùm minutias quasdam & spinas excerpis, & ansas sycophantiæ quæris. At hæc non solus neque in me solum, sed multi etiam alii artis ejusdem professoris Homeri scripta incessunt admodum tenuia, ac potissimùm minutula quæque persequentes. Porrò si confertis manibus oportet me rectissimam accusationis defensionem afferre, heus tu, Opera

1 Ὅμως γ ὦ ἀπορήσασα σοφὸς εἶ τὰ ποιητικῆς ἀσυνολογίας] Hæc verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexit, de industria suppressit. Sed proculdubio legendum est ἀκολογίας. Palm.

2 Ἀλλ' ὁ μόνῳ ταῦτα σὺ] Ἀλλ' ὁ μόνῳ ταῦτα σὺ. Marcil.

1 Ἀλ

ρος. εἶσι γὰρ ὅσα τὸ τοῦ ποιμένος τούτου, μαντικῶς ἅμα, καὶ σοφῶς προπεφάτισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλῶσα τῶν γεγονότων ὀρθῶς, καὶ τῷ καιρῷ σπαρέντων, καὶ τῶν δυσαλειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ, εἴσεις δὲ σὺ φρονῶν, σαφῶς δέ σε θησόντων, καὶ πάλιν ὅσα ἀγαθὰ περείσας τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη σοι τοῦ βίου μαντικὴ νομίζοιτο. Λυ. τοῦτο μὲν ἃ μνημονεύει Ἡσίοδος, τὸ ποίμνιον ἄριστα σοι, καὶ ἐπαληθεύοντα ἔοικεν τῷ μισθὸν ἐπίπαιον, αὐτὸς ἐδίδαξας ὑπὲρ τοῦ ἐπιθυμεῖν ἡμᾶς. ἡμεῖς δ', ὑ παύτῃσι τῇ μαντικῇ σοῦ, καὶ τοῦ μισθοῦ σεσιωπήκαμεν. ἐπεὶ τοίνυν τοιαῦτα; πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ ἄριστα μαντεύσεται ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσεται Διὸς, δύναλῆ ἔσεσθαι τὸν ὀράσμενον. ἰὼ ἡ αὐχμὸς ἐπιλάβοι, καὶ ἀνήσουσιν αἱ ἄρουραι, ἐδέμιλα μηδενὶ μὴ ὑχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι ὑ μεσοῦντος θέρους, χρὴ δρᾶν. ἢ οὐκ ἂν τὸ ὄφελος γένοιτο, εἰκῇ σκαλεύσαντι τὴν ἀπαρμάτων, ὑδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἐπὶ τὰ τάχιν, ἢ κενὸν δρεπάσασθαι τὸ καρπόν. ὑ μὴν ὑδ' ἀμᾶσθαι μαντικὸς ἀνήρ, ὡς ἰὼ μὴ καλύψῃς τὸ ἀπέρματα, καὶ θρέψαντα μακέλλῃ ἔχειν ἐπιφορὴν τῆς γῆς αὐτῆς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ ἀφανεῖ τὴν ἄπαιδαν ἡ θέρους ἐλπίδα. τὰ γὰ τοιαῦτα, δυσαίσεις μ', καὶ σοφήσας λέγων, σὺκ ἂν τις ἀμφιβάλοι. μαντικῆς γ', πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον, τὰ ἄδηλα, καὶ ὑδαμῇ ὑδαμῶς φανερὰ σημαίνεσθαι. ὥσπερ τὸ τοῦ Μίνοι σεσιωπῆσθαι, ὅτι τὸ τοῦ μέλιτος πίθῳ ἡ παῖς ἐπὶ αὐτῇ ἀποπνιγόμενον, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς σεσιωπῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος ὀργῆς

pera mea & dies lege. Cognoſces enim quæ in eo poëmate vaticinandi pariter, & divinandi facultate prædixi, quum præſignificavi ſucceſſus eorum quæ rectè & tempeſtivè fierent, & damna eorū quę omitterentur, Et hoc *Corbe feres, paucis mirandus, in horrea fruges.* Et rurſus quæ bona conſequentur qui agros rectè colunt: utiliſſima vitæ humanæ putetur ars vaticinandi. *Lu.* Enimvero hoc, admirande Heſiode, paſtorale eſt quod dixiſti, verumque reddere videris Muſarū afflatum, quum nòn poſſis ipſe tuorum carminum defenſionem ſuſcipere. Nos autem hujuſmodi divinationem à te, & Muſis non expectabamus: ſiquidem talia, vaticinandi multò quàm vos peritiores agricolæ, etiam de illis optimè nobis vaticinarentur, nempe ſi pluat Deus, fore, ut manſpuli uberes proveniant: ſed ſi ſqualor agros occuparit, & arva ſitiant: fieri non poſſe quin eorum ſiccitatem fames ſequatur. Tum etiam agros æſtate colendos non eſſe, quòd nulla hinc utilitas percipereturę, effuſis temerè ſominibus: neque demetendas virides adhuc ariſtas, alioqui fructum inanem inventum iri. Sed neque illud eget vaticinio, quòd niſi ſemina operias, & ligonem tenens famulus terram ipſis injiciat, aviculæ advolabunt, omnemque meſſis ſpem intercipient. Etenim non aberrabit à vero, qui dixerit hæc eſſe agricolarum præcepta & documenta: ſed à divinatione procul abeſſe mihi videntur, cujus opus eſt, obſcura, & nullibi uſpiam aperta præcognoſcere, ut Minoi prædicere futurum ut filius & Apollinis iræ cauſam Achivis

ejus in mellis dolio ſuffocetur,

πλὼ αὐτῶν, καὶ τῇ δικαστῇ ἔτι ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. τοῦτο γὰρ ἡ μαντικὴ. ἐπὶ δὲ τοῖσδε τοῖς τις αὐτῇ ἀναβήσῃ, εἰκὸς ἂν φθάσοι καὶμὲ μάντιν λέγων. θεσπεσιῶ γὰρ, καὶ προφητεύω, καὶ ἄνω Καστιλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς ἐμβατεύσῃ τις, ὕστερον προσίτω, ἢ χαλαζῶντος ἔτι θεοῦ, πυρίαλον ἢ μικρὸν ἐπιπεσόντος τῷ τοιούτῳ. καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι ἐν ἅρμασι μὴ τοῦτο ὡς τὸ εἰκὸς ἐπιβήσονται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ἂν γὰρ οἷον ἂν εἴη μεμνῆσθαι. ὥστε τὰς μὲ τοιαύτας ἀπολογίας, καὶ μαντείας, ἄφες. ἐκεῖνο δέ, ὃ ἱέρεια τὸ ἀρχῆ, ἵνα σοι ἀφελῶ χαλᾶν ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἴδοις τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια θεομήνιον σοι πρὸς σε τὰ μέτρα, καὶ πάνυ οὐδὲ σαφῆ βέβαιον ἅπαν. ἐγὼ δὲ ἂν τὰ μὲ, ἱππίλῳ τῷ ὑπερηφάνῳ, τάδε ἀτελῆ ἀπολιμπάνειν.

præsignificare, futurumque anno decimo Ilii excidium. Hæc ars divinandi præstat: quæ siquis illi adscripserit, neque me vatem dixerit: quum prædicam, & divinabo, etiam absque aqua Castalia, lauro, & Delphico tripode, eum qui obambulaverit nudus hyeme, pluente quoque & grandinante Deo febri algida non levi cerreptum iri. Quodque majoris est peritiæ vaticinandi quàm hoc, etiam calorem post hæc, ut verisimile, sequuturum: aliaque id genus multa, quorum meminisse esset ridiculum. Quare apologias ejusmodi, & vaticinia missa facito. Æquum verò fuerit, fortasse, quòd initio dixisti, admittere: quòd nihil eorum quæ abs te dicebantur nosses, sed divinus quispiam afflatus metra tibi suggereret, atque is non admodum firmus: quippe qui non eorum quæ promisisset partem perficeret, partem imperfectam relinqueret.

ΠΛΟΙΟΝ, Η ΕΥΧΑΙ.

NAVIGIVM, SEV VOTA.

ARGVMENTVM.

Irridet hoc dialogo Lucianus cupiditates, & stulta hominum vota, ut qui in iis rebus plerumque felicitatem ponant, eaque sibi expetant, quæ si ipsis contingant, plurimum & molestiæ & periculorum quoque interim habituri sint. Ita enim fingitur hic Adimantus primò, divitias, post hunc Samippus potentiam & imperium, postremus autem Timolaus voluptates, & quicquid mundo plausibile videtur, optare. Quorum omnium vota Lucianus ita confutat, ut ostendat quidvis potiùs quàm felicitatem in his rebus positam esse.

LY-

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Οὐκ ἐγὼ λεγον ὅτι θᾶττον τὰς γύπας ἑωλος νεκρὸς ἐν φασιρῷ κείμενος, ἢ ἡμᾶς τι τὸ παράδοξον Τιμόλαον ἀφελάθαι, καὶ εἰς Κόρινθον δῦναι ἀπνοὴ ἡέοντα ἀπήνην; ἀλλ' τοῦτο ὕπνῳ φιλοθεάμονα σύγε, καὶ ἄνακτος τὰ τοιαῦτα. Τιμο. τί γὰρ ἴδῃ ἐν ποιεῖν ὦ Λυκῖνε, χολὴν ἀγροῖκε, πυθόμενον ὅτι ὑπερμεγάθη ναῦν, καὶ πέρα ἐς μέτρα εἰς τὴν Περσικὴν καταπλουσίαν, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιτάγωγῶν; εἰμὶ γὰρ ἐν σφῶν, σί τε, καὶ Σάμιππον τονθὶ, μὴ καλ' ἄλλο τι ἢ ἐξ ἄστεος ἥκειν, ἢ ὀψόμενος τὸ πλοῖον. Λυ. νὴ Δία ἐν Ἀδείμαντον μυρρινούσιον εἰπεῖν μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' σοι εἰδέναι ὅπου νῦν σκῆνός ἐστιν, ἀπολωλοιηκὼς τὸν πλῆθος τῶν ἱματίων. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεὼς, ἅμα ἤλθομεν. καὶ ἀνιόντες εἰς αὐτὴν, σὺ μὲν εἶμι Σάμιππε, προήεις. μετὰ σὲ γ', ὁ Ἀδείμαντος ἐλέγετο· εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον, ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέρας. καί με ἀφεὶς τὸ ἀναβάθρας ἄλλης παρίσπιψε χαίροντα, ὑποδεδεμένον, ἀνυποδήτου αὐτοῦ ὄν. τὸ δὲ τέτε γ', οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, ὅτι ἔνδον, ὅτι ἐπεὶ καταλύσιμεν. Σαμι. οἶσθα δ' Λυκῖνε ὅπου ἡμᾶς ἀπέλιπεν, ἀπὸ εἶμι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης

LYCINVS.

Annon dicebam quòd pridianum cadaver in propatulo positum vultures citiùs lateret, quàm novum aliquod spectaculum, Timolaum, etiamsi uno spiritu Corinthum illi esset curriculo abeundum? propterea spectaculorum es amans, & ad talia impiger. *Timolaus.* Quidnam me vacantem, agere oportebat Lycine, cùm audivissem navim supra modum ingentem in Piræum appulsam esse, unam videlicet earum quibus ex Ægypto in Italiam frumentum importari solet? Existimo autem & vos, cùm te, tum hunc Samippum, non aliam ob causam ex urbe huc esse profectos, quàm ut navigium hoc videretis. *Lyc.* Per Iovem Adimantus quoque Myrrhinusius comes veniebat: sed nescio ubinam ille nunc sit, in multitudine spectatorum errans. Nam ad navim usque venimus unà, in quam quum ascenderemus, tu quidem Samippe præibas, & sequebatur Adimantus: deinde ego illum, manibus ambabus apprehensum. Atque ille me per totas scalas manu ducens transmisit calceatum ipse discalceatus. Sed ab eo tempore ipsum non vidi amplius, neque intus, nec postquam descendimus. *Sam.* Scis Lycine, ubi non reliquit, puta quando formosus ille adolescens ex domicilio

1 Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιτάγωγῶν] Ex Ægypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde λεβὰς σιτηφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1.

Quin & fecundas tibi conferat Africa messis.

Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, è Sicilia, Gallia Narbonensi. *Bourd.*

2 Κεί-

σχοῖνλε, τὸ τὴν κεφαλὴν ὀρθὸν ἐδείδηκὸς, ἀναδεδεμένον εἰς τὸ πίσω τῷ κόμῃ, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μετώπα ἀπηρμένῃ. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, εἶμαι γλαφυρὸν ὄντα τὸν ὀπτῆρα θέαμα ἰδεῖν, μακρὰ χαίρειν φράσας τῇ παλαιστρικῇ καὶ ἀφειμένῃ τὸ τελοῦν, παρίσησι δακρύειν, ὥσπερ εἰώθει. καχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ εἰς τὰ ἐρωτικά. Λυ. καὶ μὴν ὁ παῖς ὁ καλὸς ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν ὁ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ᾧ τοσοῦτοι Ἀθήνησι κομῶσι ἵπνται, πάντες ἐλεύθεροι, καὶ μύλοι τὸ φθέγμα, παλαίσμασι ἀποπνίοντες. οἷς καὶ τὸ δακρύειν σὺν ἀγχόνῃ. ὅτου δ' ἕνεκα τῆς μειλάχρωτός ἐστιν, καὶ προχειλός ἐστι, καὶ λεπτὰς ἄγαν τὰς σκέλεις, καὶ ἀφειμένῃ ἐπεσυρμένον τι, καὶ σωτικὸς, καὶ ἐπίσχοον, ἀλλ' ὅμως ἐς τὸ πάτριον ἢ τῆς φόρμιγγος, καὶ τῆς φωνῆς τόνου. ἡ κόμη δ', καὶ ἐς τὸ πίσω ὁ πλόκαμος σωτικαιτερεμβόν, σὸν ἐλευθέρου φησὶν αὐτὸν εἶναι. Τιμ. τοῦτο μὲ σύμβουλος ὦ Λυκῖνε σημεῖόν ἐστιν εὐγενείας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκονται. ἐς τοῦτο τὸ ἐθνικὸν οὐ Παλλήνη. οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γόνους, ἀναδεμένους [1] κρόβυλλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀναλημμένον. Σαμι. εὖγε ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀνεμνημόνευσας τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ οὐ τῷ

cilio prodivit, puro amiculo indutus, religata à tergo coma, ad utramque frontis partem reducta. Proinde si Adimantum bene novi, arbitror illum conspecto tam venusto spectaculo, ei pro more lachrymantem astitisse, cùm in lachrymas ad res amatorias sit propensus: & Ægyptio illi navis fabricatori, navim circumagenti longum vale dixisse. *Lyc.* Atqui non adeò formosus, Samippe, adolescens ille mihi est visus, ut Adimantum percellere potuerit, quem Athenis tot formosi sectantur, ingenui omnes, loquendo garruli, & palæstram spirantes: quibus etiam illachrymari non est ignavum. Hic autem præterquam quòd colore fusco est, habet etiam prominentia labia, nimiumque gracilia crura: loquiturque dissolutum, & incompositum quiddam, continuatis ac volubilibus verbis, Græcè quidem, sed ad patrium morem concitato strepitu, & inflexo vocis accentu. Porrò coma, atque ille à tergo convolutus capillus, haudquaquam liberum esse ipsum arguit. *Timol.* Hoc quidem Lycine, coma videlicet: Ægyptiæ nobilitatis est signum. Omnes enim ingenui pueri eam religant. Et ad pubertatem usque majores nostri Pallenenses, quibus decorum videbatur ut senes comam nutrirent, redimiti crobyllo sub aurea cicada relígato. *Sam.* Rectè quidem Timolaë Thucydidis commentarios nobis in memoriam revocas: quæ

[1] Κρόβυλλον ὑπὸ τέττιγι] Legend. Interpr. Aristophan. ad nub. Tzetz. histor. 301. Chil. 10. *Eund. Ceinglo*] Crobylus, ciniam plexeus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo Plut. in libello de Tacente Pythia Tertull. lib. de Veland. virginib. de cicada Athaniensium Greg. Nazianzenus:

Κωρις πέδυ τέττιγα φλεγων ἀστερι μίμα χαλκω
Τεχνίτις. Cogn.

1 Χρυ-

προοιμίῳ τῶδε τῷ δραματίῳ ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ὁ τοῖς Ἴωσι, ὁπότε οἱ τότε συναπῳκίζοντο. *Timo.* ἀτὰρ ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε δὴ τὸ ἱστὸν ἐπάπτολὺ ἔτεμνεν ἀναβολίποντες, ἀριθμοῦντες τὰ βυρσῶν τὰς ἐπιβολάς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸ ναύτιλον ἀφ' ὑπάλων, εἶτα ἐπὶ τὰ κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς ἀφιέντα, τὰ κεροιάκων ἐπειλημμένον. Σαμι. εὖγε λέγεις. τί δ' ἂν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς σὺν τοῖδε; καταβαδεῖν αὐτὸν, ἢ ἰέναι ἐγὼ οἶδα ἐπάνειμι εἰς τὸ πλοῖον; *Timo.* μηδαμῶς, ἀλλὰ προίωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρειληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποστεῖχα εἰς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς ὁρᾶν ἐδύνατο. εἰ δ' μὴ, ἀλλ' οἶδ' ὅτι ὧδε ἀδεῖ Ἀδείμαντος, καὶ δὴ ὧδε, μὴ ἀπολειφθεὶς ὑμῶν ἀποδεδημηκὼς ἦ. Λυ. ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ἦ φίλον ἀπολιπόντας, αὐτοὺς ἀπιέναι. βαδίζομεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. Σαμι. καὶ μάλα δοκεῖ, ὦ πῶς ἀντιφῦσαι τῷ παλαίστρᾳ ἔτι κομιδῇ ὄψιμον. ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λόγων, ἡλίκην ναῦν, εἰπὲ σὺ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δ', ὡσεὶ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου, καὶ δὴ δὲ καταμάθοις, εἰς τὸ πυθμένα, ἢ βαθύπλουν κἀπὶ τὰ ἄντλιον, σανίσι ὡδὶ τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα, ἡλίκον μέ ὁ ἰσῶς, ὅσην δ' ἀνέχει τῷ κεραίᾳ, οἷον δ' πρόσφορα κέχρηται, καὶ σωίζεται, ὡς δ' ἡ πρῷρα μὲν ἐπανίσηκεν ἠρέμα κοιλοπύλη, [1] χρυσοῦν χονίσκον ἐπικειμένη, καταυλακὺν δ', ἀνάλογον ἡ πρύμνα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ ὡδὶ ἀπομηκες.

quæ ille de veteri noſtra luxuria in procemio dixit in Ionibus, quando tum illi ſimul in coloniam miſſi fuerunt. *Timo.* At nunc demum in mentem mihi venit Samippe, ubi Adimantum reliquerimus: quando videlicet diu ſtetimus ad malum ſurſum ſpectantes, coria alia aliis ſuperimpoſita numerantes, & nautam admirantes per funes aſcendentem, deinde per antennam ſupernè tutò currentem, cornibus antennarum apprehenſis. *Sam.* Rectè dicis: quid igitur facto hîc opus? utrum hîc expectemus ipſum, an vis ut ad navim abeam iterum? *Tim.* Nequaquam: ſed pergamus. Nam veriſimile eſt illum jam præteriiſſe, in urbem ſeſe recipientem, poſtquam nos non amplius invenire potuit. Sin minus, viam novit Adimantus, neque metuendum eſt, ne à tergo relictus, à nobis ſeducatur. *Lyc.* At videte ne inhumanum ſit relicto amico abire. Eamus tamen ſi Samippo quoque videtur. *Sam.* Etiam videtur, ſi fortè apertam adhuc palæſtram deprehendere poterimus. Sed inter loquendum, quanta navis, viginti & centum cubitorum longitudine, ajebat navis fabricator latitudine verò ſupra quartam maximè hujus partem: tum à ſummis foris ad fundum uſque, quà profundiſſima eſt, juxta ſentinam, novem & viginti cubitos alta. Præterea quantus malus, quantam erigit antennam, quali rudente utitur, & aſtringitur. Vt verò puppis paulatim aſſurgit inflexa, impoſito aureo anſerculo: è regione autem æqua proportione prora prominet, in anteriorem par-

1 Χρυσοῦν χονίσκον] Sic omnes omnino editiones, legendum tamen eſt χνίσκον. De chneiſco multa Colvius ad Apul. *Bourd.*

ευνομίνη, τὴν ἐπώνυμον τῷ νεὼς θεὸν ἄγχουσα τὴν Ἶσιν ἐκπέρωθεν. ὁ μὲν δὴ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ ἡ ἱστὸς τὸ παράσημον πυρωτὸς, καὶ πρὸ τούτων, αἱ ἄγκυραι, καὶ τροφεῖα, καὶ περιαγωγαῖς, καὶ μὴν τὴν πρύμναν αἰκάσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδειξε. καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος, γραπτοπάσσων ἂν τις εἰκάσειεν, ἐλίγου δὲ τοσοῦτον ἄγειν στῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνοικοῦσιν ἐπὶ τροφήν. καὶεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος, γέρων ἤδη, ἐπεδείκνυ· ἦν λεπτῇ κάμακι τὰ πολλὰ τοῦτε πηδάλια περιτρέφων. ἐδεήθη γάρ μου ἀναφαλαντίας ἄλος, ἤρου εἰ μοι τύγχοι. *Tim.* Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς φασιν οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς, ὑπὲρ τὸ Πρωτέα. ἠκούσατε δ' ὅπως διῆγε κατέπλους τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀσὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν; *Lyc.* οὐκ ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν μάθιος οἷ' ἂν ἀκούσειμεν. *Tim.* ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλήσαι δεξιός. ἔφη δὲ πνεῦσαι μὲν τὸν Φάρου ἀπαέριον ἤδη καὶ πάνυ βιαίου πνεύματος, [1]ἑβδομαίοις ἰδίοις τὴν Ἀκάμαντα. εἶτα ζέφυρος ἀνέπαυσεν, ἀπεναντίας πλαγίως ἄχρι Σιδῶνος. ἐκεῖθεν δὲ, χειμῶνι μεγάλῳ διωκόμενοι ἐπὶ Χελιδονίας ἀμφὶ τὴν Αὐλῶνα ἐλθεῖν. ἔνθα δὴ σφᾶς μικρὸν ὑποβρύχιος δῶσαι ἀπαυδᾶν. οἶδα δέ ποτε καὶ Ζεφυρίτιδος καὶ αὐτὸς Χελιδονίας, ἤλικον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίστασθαι τὸ κῦμα. καὶ μάλιστα ἐβδόμη τὴν λίβα, ὑπεναντίου ἐπιπνεύσαντος, ἐπὶ τὰς Χελιδονίας ἐλθεῖν. ἐνταῦθα δὴ ἐπὶ πολὺ ἀνακρουσαμένους, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τῆς νεὼς ἐπιστρέψαντας, ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν. ἐνταῦθα δὴ ἐπὶ πολὺ ἀνακρουσαμένους, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τῆς νεὼς ἐπιστρέψαντας, ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν.

partem longè porrecta, cognominem navi Deam Isidem utrinque habens. Cætera enim ornamenta, picturæ, veli parasium flammeum, & ante hæc, anchoræ, vertendi, & circumagendi instrumenta, & illæ post puppim habitationes, omnia admiranda mihi sunt visa. Iam & nautarum multitudo cùm exercitu comparari posset. Dicebatur autem tantum frumenti ducere, quantum in annuum victum omnibus Atticæ incolis sufficeret. Atque hæc omnia parvus quidam homuncio senex jam, conservabat, tenui pertica tanta gubernacula circumagens. Nam mihi monstratus fuit calvaster quidam crispus, Heron opinor nomine. *Tim.* Ille in arte sua mirabilis, ut navigantes ajebant, & rerum marinarum Proteo peritior. Audistis autem quo pacto navem huc appulerit? qualia navigantibus acciderint, aut ut ipsos stella servarit? *Lyc.* Nequaquam Timolaë: sed nunc id libenter ex te audierimus. *Tim.* Narravit mihi nauclerus ipse, homo probus, & colloquio benignus. Ajebat autem cùm à Pharo solvissent, flatu non admodum vehementi, septimo die Acamantem vidisse. Exinde zephyro ex adverso spirante, transversos abreptos fuisse ad Sidonem usque. Inde autem tempestate magna jactatos, per angustias illas ad Chelidoneas pervenisse die decima, ubi parum abfuit quin omnes submergerentur. Novi autem ipse qui Chelidoneas aliquando sum prætervectus, quanti se eo loci attollant fluctus, & maximè flante Africo, quando & Au-

1 Ἑβδομαίοις ἰδίοις τὴν Ἀκάμαντα] Acamas mons est & promontorium *Cypri* occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui Alexandria vel Ægypto versus Rhodum & Asiam tendunt. *Palm.*

ε Κατ-

λάσσῃ ἐ ϑ νότ. μετ' ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνῃ μερίζεσϑ τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τ Λυκιακῆς ϑαλάσσης. καὶ ὁ πλοῦϑος ἄπο ἀπὸ πολλῶν ῥυμῶν τοῦ περὶ τὸ ἀκρωτηρίῳ χιζόμεν. ἀπόκρημνοι δὲ εἰσι πέτραι ἐ ὀξεῖαι, ϑορυβημένας τὸ κλύσμασιν. καὶ φοβερώτατόν ποιεῖ τὸν κυμοτυγῆν, καὶ τ ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτοῦ ἰσομέγεϑες τῷ σκοπέλῳ. τοσαῦτα ἐ σφᾶς καλαλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρ, ἔτι ἐ νυκτὸς ὕσης, ἐ ζόφου ἀκριβοῦς. ἀλλὰ περὶ τῶν οἰμωγῶν ἐπικλαυσθέντας τὰς ϑεὰς, πῦρ τι ἀναδῆξαι ἀπὸ τ Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τ τόπον ἐκεῖνον, καὶ πᾶσαν λαμπρὰν ἀστέρα, Διοσκούρων τ ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατοδύναι τῶν ναυῶν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγ, ἤδη τῷ κρημνῷ προσφερομένων. τοῦτο δ' εἶπεν ὁ ἄρχ τ ὀρϑῆς ἐκπεσόντας, λέγ ϑ Αἰγαίᾳ πλαζόμενος, ἑβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτ ἡμέρᾳ περὶ ἀπὸ τὰς ἐτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασϑ, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ νότ, ὡς ἰδεῖν τῶν Κρητῶν δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τ Μαλέα πλώσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Γαυλίᾳ. Λυ. νὴ Δία ϑαυμάσιόν πᾶν φῆς κυβερνήτην τ ἥρωα, ἢ ϑ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τ ὁδόν. ἀλλὰ τί τοῦτο; ϲὸν Ἀδείμαντ ἐκεῖνός ἐστι; Τιμ. πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντ αὐτός. ἐκβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σί φημι τ μυῤῥινούσιον, τ Στροβίχου. Λυ. δυοῖν ϑάτερον, ἢ δυχεραίνει κεϑ' ἡμῶν, ἢ ἐκπεπώφ. Ἀδείμαντ γὰρ, ϲὸν ἄλλ τίς ἐστι. πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ καὶ ϑοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκεῖνο, καὶ ϲὺ χρῷ τ κεφῇ. ἐπιτείνωμεν ὁμοῦ τ φω-

Auſtri partem aſſumpſerit. Nam ab eo loco contingit Pamphilium mare à Lycio dividi: & fluctus ipſi ut pote multis undis, circa promontorium illud velut interſecti (præruptæ autem & acutæ ſunt rupes, & incurſionibus aquarum acuminatæ) & procellas excitant terribiliores, & fragorem magnum: ac fluctus plerumque æquè magnus eſt ac ipſe ſcopulus. At talia ſe deprehendiſſe dicebat nauclerus, cùm adhuc nox eſſet: & caligo profunda: ſed Deos gemitibus ipſorum flexos, & ignem à Lycia oſtendiſſe, ut locum illum agnoſcerent: & ſtellam quandam ſplendidam, Dioſcurorum videlicet alterum, in carcheſio conſediſſe, navimque ad ſiniſtram in altum iterum direxiſſe, cùm jam in præceps ferretur. Atque ex eo cùm jam ſemel à recta via excidiſſent, per Ægæum navigantes, ſeptuageſimo die, quàm ab Ægypto ſolverant, adverſus eteſias, per obliquum, & tranſverſe actos in Piræum heri appulſos eſſe, tantum in partem inferiorem abreptos: quos conveniebat Creta ad dextram relicta, ſupra Maleam navigantes, jam in Italia eſſe. *Lyc.* Per Iovem mirabilem dicis gubernatorem Heronem, vel Nereo coætaneum, qui tantum à via aberrarit. Sed quid hoc? an ille eſt Adimantus? *Tim.* Omnino Adimantus ipſe. Vocemus hominem. Adimante, te dico Mirrhynuſium, Strobichi filium. *Lyc.* Ex duobus alterum illi accidit: aut enim nobis eſt infenſus, aut obſurduit. Nam omnino Adimantus ille eſt, neque alius quiſquam. Iam admodum planè video: cùm pallium ipſius eſt, tum inceſſus, & abraſa ad cutem coma. Greſſum tamen

acce-

ελπιδι, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἀλλὰ μὴ δὴ ἐμοῦ λαβόμενοί σε ἐπιφθώμεθα ὦ Ἀδείμαντε, ὡς ὑπανίστης ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ δοκεῖς φροντίζοντί τι οἷον ἐπὶ σπουδαίας τινὸς, καὶ μικρᾶς, οὐ δυσὶ φρόντιστον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. Ἀδει. οὐδέν ὦ Λυκῖνε χαλεπόν, ἀλλά με καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα, ἐποίησεν, ἅτινος ἕνεκα αὐτῷ ὑπερβολὴ τῆς λογισμοῦ ἀπολείπεται. Λυ. τίς οὗτος; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μή τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐπαλαίθημεν ὡς οἶσθα, καὶ τέχναι μεμαθήκαμεν. Ἀδει. ἀλλ' αἰσχύνομαι ὑμῖν εἰπεῖν ἅττα ὑμᾶς. ὥσπερ γὰρ μειρακιώδες ὑμῖν δόξει τὸ φρόντισμα. Αυ. μῶν ἐρωτικόν τί ἐστι; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ, καὶ αὐτοῖς τοῖς τελεσμένοις. Ἀδει. οὐδὲν ὦ δαιμόσιε τοιοῦτον, ἀλλά πω πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνατλάττομαι, ἢν πειθὼ μοναχέλαιο οἱ πολλοὶ καλοῦσι. καί μοι ἐν ἀκμῇ τὸ εὐδαιμονίας, καὶ πυρρίας, ἐπίστησο. Λυ. σὺ δὲ χαιρέκακον τοῦτο, κοινὸς ἑρμῆς φασι, καὶ ἐς μέσον κατάθου φέρων τὸν πλοῦτον. ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τὸν Ἀδειμάντου πυρρίαν. Ἀδει. ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν δίδυς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς πλοῖον ἐπιβάσῃ, ἐπεὶ σε ὦ Λυκῖνε κατέσησας ἐς τὸ ἀσφαλές. συμμετρῆσαι γάρ μοι τὸν ἀγκύρας τὸ μέγεθος, σὺν οἷσθ' ὅτι ὑμεῖς ἀπέστητε. ἐγὼν δ' ὅμως τι πάνυ, μεμίλω τινὰ τῶν ναυτῶν ὑπέσυρε ἀποφέρῃ ἡ ναῦς τὴν διαστάσιν ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος

acceleremus, ut eum assequamur. Nisi veste apprehensum te convertamus, Adimante, nos inclamantes non audiveris? At etiam cogitabundus videris, rem non exiguam, neque parvi momenti cogitatione volutans. *Adim.* Nihil grave Lycine: sed nova quædam cogitatio, quæ inter eundum, mihi in mentem venit, ut ne vos audirem, fecit, dum intentè, ac tota mente in illam incumbo. *Lyc.* Quænam ista est? Ne enim graveris dicere, nisi id sit aliquid planè arcani. Atqui initiati sumus, ut scis, & celare didicimus. *Adim.* At puder me vobis dicere: adeò juvenile vobis videbitur id quod nunc cogito. *Lyc.* Num amatorium quiddam est? Neque enim hoc profanis nobis narrabis, sed & ipsis splendida face lustratis. *Adim.* Nihil, ô præclare, istiusmodi: sed opulentiam quandam mihi ipsi affingebam: quam inanem fœlicitatem vulgus appellat: & mihi in summa vi opum & deliciarum versanti, superveniistis. *Lyc.* Proinde illud quod omnibus est in ore, Communis Mercurius inquiunt: & in medio has opes depone. Æquum enim est nos quoque parte aliqua frui voluptatum Adimanti, amici cùm simus. *Adim.* Relictus sum à vobis ubi primùm in navim conscendimus, postquam te Lycine in tuto collocassem. Nam cùm anchoræ magnitudinem metirer, nescio quò à me discessistis. Omnibus tamen perlustratis, quendam ex nautis interrogavi quantum lucri hæc navis in singulos annos domino referret ut plu-

1 Κοινὸς Ἑρμῆς] Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini *in commune*. Seneca Epistola 120. *Quoties aliquid juveni non exspecto donec dicas in commune, ipse mihi dico.* **Bourd.**

1 Εὖ-

ἴκανον τὴν μισθοφορέαν. ὁ δέ μοι δώδεκα ἔφη ἀττικὰ τάλαντα εἶναι, εἰ ἄρα τις τὰ λάχιστον τοῦτο λογίζοιτο. τοῦτο δὴ ἐπαινέσας, ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐζώσαν, εἰ ποιῶν τοὺς φίλους, καὶ ἐπιπλέων οἷσπερ μὲ αὐτὸς, οἷσπερ δ' οἰκίζων ἀποπέμπων. εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἀνδρῶν ἀνδρῶν παλάντων, οἰκίαν τε ἤδη φηδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν πατρῴαν τὴν ἐπὶ τοῦ Λίσσου ἀφεὶς, καὶ οἰκίας ὠνήμην, καὶ ἐωθῶνας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δ' ἤδη ἐπλέον, ὑφ' ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὶ καὶ τὴν ναῦν οὐκ ἀλίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς ὁ Λυκῖνος, κατέδυσε τὸ πλοῖον, καὶ ἀνέτρεψας οὗ φερόμενον τὸ σκάφος ἐρεῖσθαι τῆς γῆς πρὸς μικρόν. Λυκῖνε ὦ γλυκεῖε, λαβόμενός μου, ἅπαγε ὡς τὸ ταχιστον, ὡς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικοῦτον ναυάγιον εἰργάσω μοι τοῦτο, ἐν γῇ καὶ τὴν ὁμοπάτριδα ἐς τὸ ἄντρον. ἀλλ' ὄφελε ὅπως ἀποδυσόμενός σε τὸ πλοῖον μου. πέντε γὰρ εἰ βάλοι, καλλίω, καὶ μείζω ἂν αἰγυπτίων πλοῖα ἤδη ἔχω. καὶ τὸ μίγιστον, ὑδροκαταδυῶν δυνάμενα. καὶ πολλάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἔπεμπον σιτηγεῖται σιτηγίαν. καὶ ὁ ναυκλήρων ἄριστος, δῆλον εἰ ἀφόρητόν μοι τότε γενησόμενον. ὡς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τυγχάνοι διασώσης ὤν, παρήνεις βοῶντων, εἰ πέντε κτήσαιο ὡς τάχιστα τελέθεμα πέντε, καὶ ἀνώλεθρα, ἐν ᾧ ὄψει δηλαδὴ τὰς

plurimum. Ille autem, duodecim, inquit, Attica talenta, si quis ad minima usque supputarit. Exinde igitur rediens mecum ipse cogitabam, siquis Deorum hanc navem derepente meam esse faceret, quam beatam vitam agerem, amicis benefaciendo, & in ea ipse interdum navigando, servos interdum emittendo. Deinde ex duodecim illis talentis, etiam ædes ædificarem, in opportuno loco paulum supra Porticum pictam, relicta paterna illa quam juxta Iliſſum habeo: & servos, vestes, vehicula, & equos emerem. Ac jam nunc navigabam, & à vectoribus omnibus fœlix prædicabar, & nautis formidandus, & tantùm non rex existimabar. At tu, dum ea quæ in navi sunt, compono, & portum eminus aspicio, superveniens Lycine, opulentiam hanc omnem mihi submersisti, navemque ipsam secundo voti spiritu labentem, subvertisti. *Lyc.* Proinde ô generose, correptum me abduc hinc ad prætorem, veluti piratam, aut demersorem, ut qui tanti naufragii sim author: idque in terra, quâ ex Pirræo in urbem itur. At vide quo solatio tuum lapsum levabo. Quinque enim si placet, pulchriora & majora Ægyptio isto navigia jam habe: & quod maximum fuerit, etiam immersabilia: quæ quinquies ex Ægypto quotannis tibi frumentum importent. At nunc ô nauclerorum præstantissime, jam nunc præ te fers, quàm nobis tum intolerabilis futurus sis. Nam siquidem, unius hujus navigii cùm sis dominus, nos exaudire clamantes noluisti, si præter hoc, quinque possideres, tribus velis instructa, & tempestatibus invicta, nempe ne aspiceres quidem amicos. Proinde tu quidem

φίλης. σὺ μὲν οὖν ἀνάβηθι ὡς βέλτιστε. ἡμεῖς δὲ, οἱ Πειραιεῖ καθεδούμεθα. καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου, ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀποβαίνοντας, εἴ πως τὸ μέγα Ἀδιμάντου πλοῖον τοῦτ' ἴσμεν τῆς οἴδεν. Ἀδει. ὁρᾷς, ἀλλὰ τοῦτο ἄκουσον εἰπεῖν ἃ ἐνεύδει, εἰδὼς ὅτι οὐ γαλήνη, καὶ σκώμμασι ποιήσομαί μου τὴν ὀδύνην. ὥστε ἐπίσως μικρὸν, ἕως ἂν ὑμεῖς ἀναχωρήσητε, ἀποπλεύσομαι πάλιν ἐπὶ τὰ νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις ἀφορμᾶν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελᾶσθαι. Λυ. μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι ἐς αὐτὸ ὑποστάντες. Ἀδει. ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, ἀφανισθήν. Λυ. σὺν ἡμεῖς γε ἀφορμησόμεθα ὑμῶν. μὴ γὰρ οἴει σοὶ μὲν ἐξὸν ῥᾳδίως πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πρίασθαι, μήτε ναυπηγήσασθαι, ἡμεῖς δὲ, σὺν αὐτῷ σοι ἐπὶ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρὸς τοῖς ἐς Αἴγινάν ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς ἑορτὴν τελεστὴν, οἶσθα σὺ ἡλίκων σκαφιδίων πάντες ἅμα οἱ φίλοι τετράρων ἕνεκεν ὀβολῶν διεπλεύσαμεν. καὶ νῦν ἰδυχείρεις ἡμᾶς συμπλέοντας. νυνὶ δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προσισταθὰν ἀφαιρεῖς. ὑπερμοχθεῖς γε ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸ κάλπιον ἐμβαίνεις, ἐνθὼν οἶσθα ὅστις ἂν, ναυκληρεῖς. ὅπως ἐπῇρέ σε ἡ οἰκία, οὐ καλὸς τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, ἐς τὴν ἀκρόλιθον τὸ πλῆθος. ἀλλ' ὦ ἄνθρωπε, ἀφεῖς τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὰ γελᾶσα ταῦτα τερέχη πάλιτα, μίμνησο ἡμῶν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον λαβὼν ἐκ Κανώπου, ἢ ἴβιν ἀπὸ Μέμφιδος. εἰ δὲ ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τὴν πυραμίδων μίαν. Τιμ. ἄλις παιδιᾶς ὦ Λυκῖνε. ὁρᾷς ὡς ἐρυθρὸν

dem ſecunda navigatione utere, vir optime: nos autem in Piræo ſedebimus, eos qui vel ex Ægypto, vel ex Italia navigabunt, interrogantes, numquis magnum illud Adimanti navigium, Iſidem puta, norit. *Adim.* Vides, ideo pigebat me dicere quid animo volverem, quòd ſcirem fore ut meum votum riſu, & dicacitate proſequeremini. Quare quum hîc aliquantulum ſubſtitero donec vos progreſſi fueritis, hinc iterum mea in navi navigabo. Nam multò ſatius eſt cum nautis me colloqui, quàm hîc à vobis irrideri. *Lyc.* Nequaquam: nam tecum illam conſcendemus, ipſi etiam ſubeuntes. *Adim.* At ego ante vos ingreſſus ſcalas ſubtraham. *Lyc.* Proinde nos adnatando ſequemur vos. Ne enim putes facile tibi eſſe tanta navigia poſſidere, quæ neque emeris, neque compegeris. Nos autem à Diis non petituros, ut multa ſtadia poſſimus indefeſſi natare. Atqui primùm etiam in Æginam ad feſtum Dianæ ſcis quàm parva navicula omnes ſimul amici, datis quiſque quatuor obolis trajecerimus: nec tamen ægrè ferebas quòd tecum navigaremus. At nunc indignaris quòd tecum conſcenſuri ſimus, & ſcalas antè ingreſſus ſubtrahis. Petulantem agis Adimante, & in ſinum non ſpuis: neque agnoſcis, quiſnam ipſe ſis qui navim gubernas. Adeò te ſublimem evexit domus iſta, in pulcherrimo urbis loco ædificata: & ſervorum multitudo. At ô bone per Iſidem quæſo, etiam Niliaca ſalſamenta, tenuia iſta memineris ex Ægypto huc nobis advehere, aut unguentum à Canopo, aut Ibin ex Memphide: quinetiam, ſi navis ſufficiet, ex pyramidibus unam. *Tim.* Satis jocorum, Lycine. Vides ut eru-

θριᾶν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλαχῇ τῇ γαλώ ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέρσοτλον εἶναι, καὶ μηκέτ' αὐτὸ χειν ὅσος τὸ ἐπιῤῥέον; καὶ ἐπεὶ καὶ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ ὅσος τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν καὶ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἑκάστῳ σταδίους, αὐτῶν ἄσμεν ἂν δεῖν τοσοῦτον ἡμᾶς ὁ θεῶν. ὅτου γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ, τι καμοῦμεν λάθοι. καὶ ἅμα διαφυσήσομεθα, ὥσπερ ἡδέως ὑπὸ ὑγείας ἐκπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὐ ποιήσειν ἡμᾶς. παρ' αὐτὴν γὰρ ἐκείνην τὸν μέτρον τῆς δύχης. καὶ οἱ θεοὶ πάνυ νουνεχῶσιν περίεισιν, εἰ ἐν τῇ φύσει ἀπίστατον ἔστι. τὸ δ' μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τοῦ πλούτου, καὶ τῇ δύχῃ. δηλώσει γὰρ οἷον ἂν ἐν πλουτήσας ἐφίστο. Σαμι. καλῶς ὦ Τιμόλαε, καὶ συμβουλεύεις. καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξόμεθα ἅπερ ἂν δοκῇ. σὺ μὲν γὰρ Ἀδείμαντε βούλεσθε, εἰδὲ ἐρωτᾷς οἴμαι, ὅς γε δὴ σὺ τῇ τοῦ ἕτερον ποδὸν ἔχει. χρὴ δ' ἐν Λυκίῳ δικεῖν. Λυ. ἀπὸ πλοιαρίου, εἰ τῶν ἄμεινον, μὴ ἐν βασιλικοῖς ἐπὶ ταῖς καινοῖς δίπρῳροις δικαῖ. Ἀδει. τίς γὰρ πρῶτος ἀρξεῖ; Λυ. σὺ ὦ Ἀδείμαντε. ἕπου μοῖ σὺ, φησὶ Σάμιππος, εἶπε, Τιμόλαε. ἐγὼ δ', ἀλίγου ὅσον ἡμιπόδιον τὸ ὡς ἐπὶ Δίπυλα ἐπιλήψομαι τῇ δύχῃ, καὶ τότε ὡς οἷόν τε τάχιστα ἀποδράσομαι. Ἀδειμάντου ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ ἀποφήσομαι ἐκ τοῦ πλοίου. ἀλλ' εἰσὶ ἔξεστι, ἐπιμεληθήσομαι τῇ δύχῃ. ὁ δ' Ἑρμῆς ὁ κερδῷος, ἐπιδυσπνοῦν ἀπαίσιον, ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὸ σὸν αὐτῷ πάντα, ἐμοὶ, καὶ ὁ Φίλτος, οἱ ἔμποροι, αἱ ἐμπορίαι, οἱ ἐμπορικοὶ, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδὺ καὶ ἐπιμύσιον ἐπαίρουσι ἐν τῷ πλοίῳ, καὶ ἐμοὶ ἔστω. καὶ ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ πλοίου ἐκβήσομαι, καὶ ἐπὶ τὸν ἐπὶ Δίπυλα δρόμον ἐπιβήσομαι, καὶ ἐπὶ τὸν ἐπὶ Δίπυλα δρόμον ἐπιβήσομαι, καὶ ἐπὶ τὸν ἐπὶ Δίπυλα δρόμον ἐπιβήσομαι.

erubescere Adimantum fecisti, cum adeò multo risu navigium inundaris, ita ut jam fit inexhaustum, nec ei quod influit, amplius resistere queat. Et quoniam adhuc multum nobis viæ restat ad urbem usque, diviso in quatuor partes itinere, suo cuique attributo stadio, postulemus à Diis quæ videbuntur. Ita enim nos laborem viæ non percipiemus, simulque ex hilarabimur, perinde ac si in jucundissimum somnium incideremus ultro, quod quandiu voluerimus nos beet. Nam penes unumquemque sit voti modus, & supponatur Deos omnia concessuros, & si natura sint incredibilia. Quod autem maximum est, hoc erit specimen ejus qui divitiis & precibus optimè sit usurus: indicabit enim qualis foret, si dives evasisset. *Sam.* Rectè Timolaë, & credo tibi: quumque tempus vocaverit, optabo quicquid videbitur. Nam si Adimantus vult, ne interrogandum quidem opinor, ut qui in navi alterum pedem habeat. Oportet autem etiam Lycino idem videri. *Lyc.* At diteſcamus, si hoc satius, ne communi fœlicitati invidere videar. *Adim.* Quis igitur incipiet? *Lyc.* Tu Adimante: deinde secundo loco hic Samippus, tertio Timolaus: ego verò, paulo ante dimidium stadium quod usque ad Dipylum supereſt, idque quoad fieri potest percurrendo, votum incipiam. *Adim.* Proinde ego quidem neque nunc à navi discedam, sed si modò licet, etiam aliquid voto adjiciam. Mercurius autem quæstuosus ille omnibus annuat. Navigium, & quæ in eo sunt, mea sint omnia, onus, mercatores, mulieres, nautæ, & siquid aliud jucundissimum insit ex omnibus

των. Σαμι. λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ. Αδει. τὸ παιδίον φῄς ὦ Σάμιππε, τὸ κομήτην; κάκιον ἢν ἐστι ἐμοί. ὁπόσος δ' ὁ πυρός ἐστιν, ὅσος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι δαρεικοί. Λυ. τί τοῦτο ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταί σοι τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ ἴσος βάρος πυρῶν, καὶ ὁ ἰσοστάσιος χρυσίος. Αδει. μὴ φθονήσῃς ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ἐπιδὸς εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα σαυτῷ εἰ θέλοις, ὅλην χρυσῆν ποιήσας ἔχοις· καίτοι σοι παρασκευάσω. Λυ. ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσῃς ἅπαντας μὲν τὸν χρυσίον. καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια. τὸ μειρακίσκιον δὲ τὸ ὡραῖον, ἀποπνιγήσεται ἄθλιον, εἰ σὺν ἐπιστάμενον. Τιμῳ. θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε. οἱ ἀδελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες, ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὸν γιαῦν. ἢ νομίζεις κιθαρῳδὸν μοῦ τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ μισθὸν ἀντὶ τοῦ ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ἐμοίως κομισθῆναι, τὸν δ' Ἀδείμαντα οἰκέτην τὸν νεώτερον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ; Αδει. καὶ σὺ γὰρ Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμελῇ τοῦ σκωμμάτου. καὶ τοῦτο, εἰσηγητὴς αὐτὸς χρώμενος. Τιμῳ. ἄμεινον γὰρ ἦν πιθηκώτριαν αὐτὸν ποιεῖν, καί τινα θησαυρὸν ὑποθεῖναι τῇ κλίνῃ ἀνορύξειν, ὡς μὴ πρόσθεν ἄχθος ἐκ τοῦ πλοίου, μεζόνων χρυσίον εἰς τὸν ἄνω. Αδει. εὖ λέγεις. ἀνορυχθὲν θησαυρὸν τὸν τοῦ Ἑρμοῦ τὸν λίθινον, ὃς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ, μύριοι χίλιοι ἐπίσημοι χρυσοῦ. ἀλλὰ δὴ καὶ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημοτάτους οἰκοίμεν. καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα

facultatibus. *Sam.* Neſcis te in navi habere. *Adim.* Puerum iſtum inquit Samippe, comatum? Ille igitur ſit meus. Quantum autem eſt frumenti, totus granorum numerus in aurum ſignatum convertatur, totidemque Daricos. *Lyc.* Quid hoc Adimante? ſubmergetur tibi navigium: non enim idem pondus eſt tritici, & æqualis numero auri. *Adi.* Ne invideas, Lycine: ſed quum ad te pervenerit votum, Parnethem ſi placet, totam auream facias licet: atque ego tibi tum tacebo. *Lyc.* At ego quò magis in tuto navigares, hoc agebam: ne *videlicet* omnes unà cum auro periretis. Et quod ad vos attinet mediocriter periclitamini: at formoſus ille adoleſcentulus, ſuffocabitur miſer, cùm natare neſciat. *Tim.* Bono ſis animo, Lycine: delphines enim ipſum tergo ſubvehentes, in terram deportabunt. An tu putas citharœdum quempiam ab illis eſſe ſervatum, & hanc ſui carminis accepiſſe mercedem: deinde & alium quendam puerum mortuum, in iſthmum à delphine eodem pacto apportatum: Adimanti autem ſervum hunc novitium nullum habiturum delphinem amatorem? *Adi.* Etiam tu Timolaë imitaris Lycinum, & ingeris dicteria, idque cùm hujus rei ſis author. *Tim.* Melius enim eſſet ut hoc veriſimilius fingeres, & theſaurum ſub locto inveniſſes, ne hoc tibi foret negotii ut ex navi aurum in urbem transferres. *Adi.* Rectè dicis. Effodiatur igitur theſaurus ſub Mercurio illo marmoreo, qui nobis in aula eſt: auri videlicet ſignati mille modii. Statim itaque juxta Heſiodum: primùm ædes quàm maximè inſignes habitarem: deinde quæ circum urbem ſunt, omnia

πω ἀπησείμλω ἤδη, πλὴν ὅσα Γ' Ἀδιμαντῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἑλευσῖνι, ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, ἐν ἀφεῖ τ' ἰδιμὸν ἁλίγαι, τ' ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως, εἴ πω τι χῆ συμπρεφῆς, ἢ ὕγυδρον, ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἐλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδιμάντου ἔστι. ὁ χρυσὸς ἦ, κύλικα ἡμῖν ἐμφαλῆν τι ἢ σκύφον ποιήσῃ, ἢ κῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διάφορον ἕκαστον τῶν ὀλκήν. *Lyc.* εἶπε πῶς οἰνοχόον ἀρίξῃ πλῆρες ὕδατος βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δίξῃ παρ' αὐτῷ ἀμοργὴν ὁ σκύφος, ἀλλὰ στερρόν τι βάρος ἀναδιδόν; *Adi.* ἄνθρωπε, μή μ' ἀπάλυε τῶν ὄγκων. ἐγὼ ἦ δὲ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς. εἰ ἦ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τὰς ἀμφικύπελλους αὐτάς. *Lyc.* ὅρα μήνοι μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν, χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν, ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρεὶς πολυτελεῖ. *Adi.* τὰ σὲ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον ὦ Λυκῖνε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αἰτῇς. ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις, ἁλουργὴς, καὶ ὁ βίος ἅβρυπτος. ὑπνος, ἐφ' ὅσον ἥδιστος. φίλων προσόδοι, καὶ δεήσεις. καὶ τὸ ἀπινύσας ὑποπτήσεται, καὶ προσκυνεῖν. καὶ οἱ μὲν, ἕωθεν πρὸς πύλας ἥξουσιν ἄνω ἐν κότῳ ἀδεσπότησιν. ὁ αὐτοῖς ἦ, καὶ Κλεανέτης, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθόντες γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἐπὶ ἐφεστῶτες. [1] εὐμεγέθεις βάρβαροι προσπεφυκότες ἐς τὸ μέτωπον σύριγγι τινὶ θύρας, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιοῦσι

mnia jam coëmissem, præterquam quæ in Isthmo, Delphis, & Eleusine sunt: quæ mari adjacent, circumque Isthmum pauca, certaminum gratia, siquando ad Isthmia me conferrem, & Sicyonium campum: denique quicquid opacum, irriguum, & fœcundum in Græcia fuerit, id omne brevi tempore sit Adimanti: aurum autem concavum nobis sit ex quo cibum capiamus: pocula verò non levia, ut Echecratis illa, sed unumquodque duorum talentorum pondo. *Lyc.* Quo pacto pocillator poculum adeò grave, plenum tibi porrigat? aut quomodo accipies ab eo sine labore, non scyphum, sed Sisyphum pondus illo tradente? *Adi.* Mi homo ne mihi disturba votum. Ego mensas quoque auri solidi faciam, aureosque lectos: & ni tacueris, etiam ministros ipsos. *Lyc.* Vide modò, ne quemadmodum Midæ, ne panis potusque tibi in aurum convertatur, & diteſcendo miser pereas, fame ista pretiosa enectus. *Adi.* Tua igitur verisimilius compones Lycine, quum postmodum optare incipies. Vestis ad hæc sit purpurea, victus quàm maximè delicatus, somnus, quoad fieri potest, suavissimus, amicorum salutationes, & petitiones: & me vereantur, adorentque omnes: atque alii quidem primo statim mane ad fores sursum ac deorsum obambulent. Inter ipsos autem Cleænetus, & Democrates viri clari, quibus accedentibus, & ante alios intrò recipi volentibus, septem janitores adstantes, ingentes barbari, in frontem statim impingant januam, perinde atque ipsi nunc aliis faciunt. Ego

1 Εὐμεγέθεις βάρβαροι] Syri, Medi, sic enim illos vocabant. Habes præcipuam partem pag. seq. apud Athen. lib. 1. *Bourd.*

σιν. ἐγὼ δ', ὁπότ' ἂν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος, σκέψομαι μὲν ὀλίγους ἐπιβλέψομαι δέ τινας. εἰ δέ τις πένης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυρὸν εὑρεῖν, φιλοφρονήσομαι τοῦτον. καὶ λαμβάνων, ἥκειν κελεύσω τῇ ὥρᾳ ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δ', ἀπαντήσαντες οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον διχίλιους, ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὄ, τι πρὸ τοῦ ἀνθηρότατον. εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ. ὠπλὴς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ ὃ κατ' ἐμέ. τὰ μὲν ἰχθύδια μοι, ἐξ Ἰωνίας. οἶνον δ', ἐξ Ἰταλίας. ἔλαιον δ', ἐξ Ἰωνίας ἐὰν τοῦτο. μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν, καὶ σῦς, καὶ λαγώς, ἐὰν ὅσα πτηνά. ὄρνις, ἐκ Φάσιδος. καὶ ταὼς, ἐξ Ἰνδίας. καὶ ἀλεκτρυὼν νομαδικός. οἱ δὲ σκιάζοντες ἔφασαν, σοφιστή τινες, ἐκεῖ πέμμασιν ἐὰν χοιρίδιοντες. εἰ δέ τινι προσκοίμοι, σκύφον, ἢ φιάλην αἰτήσας ὁ σκιαπόδης, ἀποφερέτω ἐὰν τὸ ἔκπωμα. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ ἴδοι, ἐὰν προσαίτης δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ σὺν ἔτι τὸ δραμεῖν μικρόν, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς χρυσοῦν τοσοῦτον χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπάρξειν ἂν, αἱ μὲν ἀλφιτομοὶ, κατ' μναῖ ἑκάστου δραχμαὶ, τοῖς μὲν ἀστοῖς, ἑκατόν. τοῖς δὲ μετοίκοις, ἥμισυ τούτων. δημόσια δὲ ἐς κάλλος ἥ τε θέατρον, ἐὰν βαλανεῖα, ἐὰν τὸν θαλάττιον ἄχρι πρὸς τὸ δίπυλον ἥκειν. κἀντεῦθεν ἂν λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματος μεγάλου δι' ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖον μὲν πλησίον ὁρμεῖν, καθάπερ ἐν τῷ Κεραμεικῷ. τοῖς φίλοις δ' ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν, εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου ἀποδημήσαντι τὸ οἰκητόριον

Ego verò, quando visum fuerit, prospiciens quemadmodum sol, illorum quidem nonnullos, ne aspiciam quidem. Si verò pauper quispiam, qualis ego fui ante repertum thesaurum, illum humaniter complectar, ac lotum ad cœnam sub tempus venire jubebo. Tum discruciabuntur isti divites, aspicientes vehicula, equos, pueros formosos circiter bis mille, ex omni ætate delectos, ut quisque fuerit maximè floridus. Deinde cœnæ in auro appositæ (vile enim argentum, & nihil ad nostram fortunam) ac salsamentum quidem ex Hispania, vinum autem ex Italia: oleum quoque ex Hispania: mel verò nostras ignis expers, opsonia undequaque allata, sues, lepores, & volatilia quævis, gallina ex Phasside, pavo ex India, & gallus Numidicus. Qui verò singula parant, sophistæ sint circa bellaria & sapores exercitati. Quòd sicui præbibero, scypho, vel phiala petita qui ebiberit, auferat secum & poculum. Qui autem nunc sunt divites, præ me Iri, & mendici videantur omnes. Neque amplius argenteam quadram, scyphum-ve Dionicus in pompa ostentabit: & maximè quum servos etiam meos argento tam multo uti videbit. Civitati autem à me hæc seponantur. Pecuniarum quidem distributiones, singulis mensibus drachmæ, civi quidem centum, inquilino verò quinquaginta. Publicè verò ad ornatum urbis, theatra, & balnea parabo, & mare usque ad Dipylum adducam, eritque portus, huc adducta per fossam magnam aqua, ut navis mea propiùs appelli, & ex Ceramico conspici possit. Amicis autem vobis, Samippo quidem, œconomum jubebo viginti modios auri signati metiri.

Ti-

ὀκέλλουσι ἄν. Τιμολάῳ γ̓, πέντε χοίνικας. Λυκίνῳ γ̓, χοίνικα, λόπαμα μεμιγμένον ἐκ πύτισι, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτῃ μου τὴν δύχην. τῷ τὴν ἡδυλόγιλλον βιῶναι τὸν βίον, πλουτοῦντα εἰς ὑστεροβολεῖν. καὶ τρυφᾶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χορεύοντα. εἴρηκα. καίμοι ὁ Ἑρμῆς πελεσιεργήσειν αὐτά. Λυ. οἶσθα δῆτ' ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι λαμπρὸς κρόκης ὁ παῖς ὑπὸ πλούτου ἀπήρτηται, καὶ μὴ ἰκανὴ λαμπρᾶσαι, πάντα σοι χρῆναι, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; Ἀδει. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; Λυ. ὅτι ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεσθαι πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ὅτι τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὸν χοῦν; καὶ ἀπογύσεταί σε πιὼν, ἢ σὲ νομιοῦσι λευκοτυφλοῦντα, ἀποφυσήσας τὸ ψυχάριον, ἅπαξ, γυψὶ, καὶ κόρακι πάντα ἐκεῖνα καταλιπών; ἢ ἵνα σε ἐλεεινολογήσωμαί σοι τοὺς μὲν, οὐπω πρὶν ἀπολαῦσαι τὰ πλούτου ἀποθανόντας, οὓς γ̓, καὶ ζῶντας ἀπεσυρημένους ἂν ἤδη ὑπὸ τῶν βασκάνων πρὸς τὰ τοιαῦτα δυμορφοῦν; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον, καὶ τὸν Πολυκράτη, πολὺ σὲ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας δὲ βραχεῖ τῶν ἁπάντων ἀπάντων; ἵνα δὲ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τι ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι ἡδύσασθαι, καὶ βίβλιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλουσίων καταδυομένους λεπρότητι ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν, ὑδρὶ βαδίζειν δυναμένους, οὓς γ̓, τυφλοὺς, ἢ τὸ σύνολον τὰ ἀλγοῦντας; ὅτι μὲ γὰρ οὐκ ἂν ἄλοιο πλουτῶν δῆς τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πάσχειν Φασομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ ἡλικίαν ὡς ἐκεῖνον,

Timolao verò chœnices quinque, unam Lycino, eamque abraſam, quia loquax eſt, meumque votum irridet. Atque hanc vivere vitam vellem ſupra modum diteſcens, & delicatè agens, omnibuſque voluptatibus copioſè fruens. Dixi. Ac mihi illa velit perficere Mercurius. *Lyc.* Ergo ſcis Adimante, quàm tenui de filo puer iſte Plutus pendeat, quod ſi rumpatur omnia evaneſcent, & carbones tihi hic theſaurus erit? *Adi.* Quî dicis hoc Lycine? *Lyc.* Quia ô optime, incertum eſt quandiu locuples ſis victurus. Quis enim ſcit an adhuc appoſita tibi menſa iſta aurea, priuſquam manum admoveas, & pavonem, aut Gallum Numidicum deguſtes, exhalata animula abiturus ſis, vulturibus & corvis iſta omnia relinquens? An vis ut enumerem tibi, alios quidem ſtatim, priuſquam divitiis fruerentur, mortuos: alios autem etiam vivos, iis quæ poſſidebant, ab aliquo Deo ſpoliatos, qui hæc ipſis invidebat? Annon audis Crœſum, & Polycratem, qui multò te opulentiores fuerunt, brevi bonis omnibus excidiſſe? Sed ut tibi miſſos hos faciam: num tibi valetudinem adeò firmam putas fore, atque conſtantem? An non vides multos divitum doloribus vexatos infœliciter ætatem agere: ac alios ne vadere quidem poſſe, alios autem cæcos eſſe, aut intus affectu aliquo laborare? Nam quòd ne alteram quidem tantam opulentiam poſſidere velles, eademque cum Phanomacho divite iſto pati, pariterque ut ille effœminatus eſſe, ſat

1 Ἀδει. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; ὅτι ὦ ἄριστε] Ἀδει. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; Λυ. ὅτι ὦ ἄριστε. Marcil.

οὐ οἶδα κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν ὅσας ἐπιβουλὰς οἶδα μοὶ ἔ πλούτῳ, καὶ λῃστάς, καὶ φθόνον, καὶ μῖσος ἀδηλον τὸ πολλῶν. ἀρᾶς οἴεσθαι σοι τραγῳδοῦντων αὐτὸς ὁ θησαυρὸς γίγνεσθαι; Ἀδει. ἀεὶ σύ μοι ὦ Λυκῖνε, ἐναντιοῦσθαι. ὥστε ἂν τῷ χοιρικίδα ἂν λήψῃ, ἐς πῶλος μὲν ἐς ἀγορὰν ἐπηρεάζων. Λυ. τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τὸν πολλὸν τὸ πλουσίου ἀναδύῃ, καὶ ἀναπολιτεῖς, τῷ ὑποχωρεῖν. ἀλλὰ σὺ ἤδη ὁ Σάμιππος, εὔχου. Σαμι. ἐγὼ δ', ἠπειρώτης γάρ εἰμι, δέομαι, ἐκ Μαντινείας ὡς ἦν, ναῦν μὲ σὺν αἰτήσομαι χρυσᾶν, ἵνα τοῖς πολίταις ἐπιδείξω αὐδωνίαν. ὧδε μετρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεούς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον. ἀλλὰ, δωσόντων γὰρ ἅπαντα οἱ θεοί, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος ὁ δίκης, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ἀκεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνου πρὸς ἃ δὴν ἀναισθήτου, αὐτῷ δὴ βασιλοῦς χρῆσθαι, ἢ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκ δεκάμβρου τοῦ βασιλείου ἀρχῆς πατρὸς ἦρξεν. ἀλλά μοι τοσοῦτον λάβε λῃστείας δεκαμήνου, ἐξαίρεσι, καὶ συνωμοσίαν ὅσην τελαμῶνα, πίστεις μόλα, καὶ πρόθυμοι χρῆσθαι. εἶτα κατ' ὀλίγον, τελαμῶνες ἀφοσιοῦντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις. εἶτα, χίλιοι. καὶ μετ' ὀλίγον, μύριοι. καὶ τὸ πᾶν, εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλικόν. ἐπεὶς δ', ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίους. ἐγὼ δ', χειροτονητὸς ὑφ' ἁπάντων ἀφηγεῖσθαι, ἄρχων ἄριστος εἶναι δόξας, ἀνδρώδης ψυχῆς, καὶ πρόσημος χρῆσθαι, ὡς τάχιστα αὐτὸ ἤδη. μείζων εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε δορυφορῶν χειροδύναμις τῶν τραπέζης ἄρχων, ἃ

sat scio, etsi non dixeris. Non dico quàm multas insidias cum divitiis conjunctas norim, præterea prædones, invidiam, & odium apud vulgus obeundum. Vides qualium tibi rerum author sit hic thesaurus. *Adi.* Semper tu mihi, Lycine, adversarius es: quare neque chœnicem etiam accipies, ut qui perpetuò meum votum insecteris. *Lyc.* Hoc quidem jam divitum multorum more detrectas, & promissum revocas. Sed tu Samippe, jam opta. *Sam.* Ego verò, Arcas enim sum ex Mantinea in continente habitans, ut scitis, navim quidem mihi obvenire non postulabo, ut quam meis civibus spectandam exhibere non possem. Neque scrupulosè adeò cum Diis rationem inibo, thesaurum petens, & aurum ad mensuram accumulatum. Sed (possunt enim omnia Dii, etiam ea quæ videntur esse maxima: & lex vori quam Timolaus tulit, jubet nihil vereri postulare, tanquam illis nihil abnuentibus) postulo rex esse, non qualis Alexander Philippi filius, aut Ptolemæus, aut Mithridates, aut siquis alius accepto à patre regno, imperavit. Sed mihi à latrocinio primùm exorso, socii & conjurati circiter triginta, fideles admodum, & audaces adsint. Deinde paulò pòst trecenti, alii super alios nobis accedentes: postea mille: nec multò pòst, decies mille: postremò tota armatorum summa, quinquaginta millia: equitum autem circiter quingenta millia. Ego verò suffragiis cunctorum antepositus, Imperator optimus esse videar: qui & hominibus præeam, & res administrem: ut hoc utique ipso jam major sim cæteris regibus, ut pote qui virtute electus fuerim ad imperan-

πληρονόμον ἡγούμενον, ἄλλα κοπιώντως εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδιμάντῳ θησαυρὸς, οὐδὲν παλήσιον τὸ τοιοῦτον. καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἦδυ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν. Λυ. παππὰ ὦ Σάμιππε, ὑδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύγε ἤτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄρειος δὴ φανερὸς ὑπὸ τῶν πενταχισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θρυμμασὸν βασιλέα, καὶ στρατηγὸν ἱλικρινῆ ἀνατρέφουσα. πολλὰ ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἀριστᾶσομαί τε, τὸ ἱππικὸν, καὶ τὰς ἀνέρας τὰς ἀσπιδιώζας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἱ βαθεῖδι τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ πίνας ἀθλίας πρώτας ἀφίξεσθε. Σαμι. ἄκυε ὦ Λυκῖνε. μᾶλλον ἢ εἴ σοι φίλον, ἀπολάβῃ μεθ' ἡμῶν. ἵππαρχον γάρ σε τῶν πενταχιλίων ἀποφαίνω. Λυ. ἀλλὰ σὲ μὲν τιμῆς ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι. καὶ ὑποκύψας εἰς τὸ περσικὸν, ἀσπάζομαί σε φιλοφρονῶν εἰς τυπίον τὸν χαῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν, ἀρθὴν ἔσω, καὶ τὸ διάδημα. σὺ δὲ τοῦτο ἁρμόσασθαι τούτων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινὸς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπίσταμαι ἵππου ἐν τῷ ἀστῷ χρόνῳ. δέδια τοίνυν μὴ δὲ σαλπιγκτὴς ἐποτρύνων, καθαπερεῖ ἔγωγε, συμπατηθῶ ὑπὸ τῆ τύρβῃ ὑπὸ τοσούτοις ὁπλαῖς. ἢ δὲ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὤν, ἐξενέγκῃ με, τὸ χαλινὸν ὀδακὼν, εἰς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσῃ καθεδήναί με πρὸς τὸ ἐφίππιον, εἰ μέλλω μάχεσθαι τε ἄνω, καὶ ἔξεσθαι δὲ χαλινοῦ. Αδει. ἐγώ σοι ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τοῦ ἱππέων. Λυκῖνος δὲ, τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις θυρεσσάμενος perandum exercitui, non per successionem hæreditariam accepto regno, ad quod adipiscendum alius laborarit. Nam hoc Adimanti thesauro non dissimile foret, nec ipsa res eodem modo suavis, ut quum aliquis videtur ipse per seipsum assequutus esse principatum. *Lyc.* Papæ Samippe, nihil exiguum, sed bonorum omnium caput petiisti, ut tantæ scutatorum acici imperes, optimus ipse judicatus à quinquaginta millibus. Talem nobis regem Mantinea, & præclarum imperatorem à se nutriri non animadvertebat. Verùm age, regna, præi militibus, & equestres turmas: aciemque clypeatam adorna. Cupio enim scire quônam ex Arcadia tam multi profecturi sitis, aut contra quos miseros primùm expeditionem facturi. *Sam.* Audi Lycine: imò verò si tibi placet, nos sequere: nam te quinque millibus equitum præficiam. *Lyc.* At pro honore isto, ô rex, gratiam tibi habeo, & Persico more procumbens, adoro te, circumactis post tergum manibus, rectam istam tiaram, & diadema venerando. At tu ex robustis illis aliquem equitatui præfice. Nam à re equestri magnopere sum alienus, neque antehac omnino equum conscendi. Proinde metuo ne tubicine classicum intonante, delapsus ego in turba à tot ungulis conculcer: aut etiam ferocior equus, arrepto frœno, in medios hostes efferat me: aut denique oporteat me alligari ephippio, si super eo manere, & frænum tenere debeam. *Adim.* Ego tibi, Samippe, ducam equites: Lycinus verò dextrum cornu teneat. Meritus autem sum, qui maximos honores abs te consequar, ut qui te tam multis auri

μῷ ἐπισήμῳ χρυσίῳ. Σαμι. καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα ὦ Ἀδείμαντε τοὺς ἱππέας, εἰ δέξονταί σε ἄρχοντα σφῶν ἡμιόχῳ. ὅτῳ δοκεῖ ὦ ἱππῆς Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀναστήτω τῶν χαίρων. πάντες ὡς ὁρᾷς ὦ Ἀδείμαντε, ἀνέστησαν. Λυκῖνος δ', ἐχέτω τὸ δεξιόν. σὺ δὲ Τιμόλαε, ἐπὶ θάτερα τεταξῃ. ἐγὼ δ', καὶ μέσην, ὡς νόμος βασιλεῦσι Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βέλωσί τινες. προϊωμεν δὴ ἤδη τὸν ἐπὶ Κορίνθου λεὼ τὰ ὄρεσσιν, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διΐ. κατειδὼν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσώμεθα, ὑδεῖς γὰρ ὁ σοὶ ἀντιστησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσοῦτος ἔσται, ἀλλ' ἀκριβῶς κρατησόμεθα, ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβιβάσαντες, παρισκόψαντες δ' ἐν Κεγχρειαῖς ἐς σῖτον ἱκανὸν, καὶ τὰ πλοῖα λαβόντες, καὶ τἄλλα πάντα, λαβόντες τὸ αἰγιαλὸν εἰς τὸν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτελείας λαβόντες, ἐμβίους ἄρχοντας ἀπολιπόντες, διαχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας. εἶτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τὰ Τραχέα, καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα. Λυ. ἐμὲ ὦ βασιλεῦ εἰ δοκεῖ, σατράπην τῆς Ἑλλάδος καταλιπε. δεινὸς γάρ εἰμι, καὶ τὸ οἶκοι πολὺ ἀπελθεῖν, σὺν ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι. σὺ δ' ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίους, καὶ Παρθυαίους ἰλάσεσθαι, μάχιμα φῦλα, καὶ τὸν τοξικὸν εὖ ἔχειν. ὥστε ἄμεινον Τραχέως τὸ δεξιὸν, ἐμὲ ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μή με ἐς ἀλφιέρητης οἰκεῖον,

signati modiis donaverim. *Sam.* Ipsos equites interrogemus, Adimante, num recipere te velint præfectum suum. Cui placet, equites, Adimantum hunc vestrum esse præfectum, ille manum attollat. Omnes, ut vides Adimante, suffragantur tibi. Proin tu quidem equitatui præsis, Lycinus autem dextrum cornu teneat. Porrò hic Timolaus ad lævum collocabitur. Ego verò mediam aciem regam: ut solent Persarum reges, quando aliquos assidere sibi volunt. Sed jam versus Corinthum progrediamur per montanam viam, Iovem regium comprecati. Ac postquam ea quæ in Græcia sunt, omnia subegerimus (neque enim quisquam erit qui nobis resistat oppositis armis, cùm tam multi simus, sed sine pulvere vincemus) conscensis triremibus, & equis in naves impositis (apparatum autem est in Cenchreis frumentum sufficienti copia, & ei ferendo paria navigia, cæteraque omnia) trajiciamus per Ægæum in Ioniam. Exinde sacris ibi Dianæ peractis, & captis civitatibus immunitis, & præfectis ibidem facilè relictis, in Syriam pergamus per Cariam: inde per Lyciam, Pamphyliam, Pisidas, & utramque Ciciliæ oram, maritimam videlicet, & montanam, donec ad Euphratem perveneremus. *Lyc.* Me ô rex, si placet, Græciæ satrapam relinque: sum enim formidolosus, neque domo longiùs abire libenter sustineam. Videris autem in Armenios & Parthos exercitum esse ducturus, gentes bellicosas, & sagittandi perquàm peritas. Quare alteri alicui dextrum cornu committe: me verò Antipatrum quempiam in Græcia relinque: ne quis etiam me sagitta transfigat, mi-

ἄβλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, ἢ ἐς Σῦσα, ἢ Βάκτρα ἡγεμόνι σοι τ φάλαγγ. Σαμι. ἀποδιδράσκειν ὦ Λυκῖνε τ κωλέλογον, διτλὸς ὤν. ὁ ἢ νόμος, ἀποτίμησιν τῶν κεφαλῶν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὸν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κ τ Εὐφράτην ἤδη ἐσμέν, κ ὁ ποταμὸς ἔζευκται, κ γεφύραι ὁπόσαι διελαύνομεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὑπάρχει κατὰ τύχην, ὥστ' ἐμοὶ ἑκόντι ἤδη ἐπισπέχθοιτε, οἶδα, κ ἀπάσαι τὸν Φοινίκην ἡμῖν ὑποστῆναι, καὶ τὸν Παλαιστίνην, εἶτα ἐ τὸν Αἴγυπτον περισχεδόμενοι, σὺ πρῶτ ὦ Λυκῖνε λάβεσθαι, τὸ δεξιὸν ἄγων. εἶτα ἐγώ. κἀμὲ μετ' ἐμὲ, αὐτοῖς Τιμόλαε. ἐπὶ πᾶσι ἢ, τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ ὦ Ἀδείμαντε. καὶ λαβὲ μ τ μεσοποταμίας, οὐδεὶς ἀπαντήσει ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς τε, κ τὰς ἀκροπόλεις ἄνδρασι συνοίσεσθαι. κ ἐπὶ βαβυλῶνα ἐλθόντες, ἀπροσδόκητοι παρελθόντες τὸ ἔσω τ τειχῶν, κ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς ἢ ἐς Κτησιφῶντα λάβετε, ἤκουσι τὴν ἔφοδον. εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, ἀναπαύζεσθε, ἱππέας τε ὅτι πλείστους μισθοπομπούμενος, κ τοξότας, κ σφενδονήτας, ἀπολέλυκεν ἤδη ἐν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας ἐ μαχίμους συνειλέχθαι, κ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας, κραίτοι ὅτι ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, ὅτι οἱ κ τὴν κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, ὅτι οἱ ὑπὸ Βάκτροις, ἀλλ' οὐ τ πλησίον, κ σφετέραν τ ἀρχῆς. ὅτι ῥᾳδίως τοσούτους μυριάδας κατάξει. καιρὸς ἂν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. Αδει. ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημὶ δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν, ἀπίεναι τὸν ἐπὶ Κτησιφῶντ. ἡμᾶς ἢ τὸ ἱππικὸν, αὐτοῦ μένειν, τὸν Βαβυλῶνα

miſerum in parte nuda feriens, circum Suſa, vel Bactra phalangi præfectum. *Sam.* Aufugis Lycine cohortem, meticuloſus cùm ſis: atqui lex jubet ei caput amputari, qui ordinis deſertor viſus fuerit. Sed quoniam ſecundum Euphratem jam ſumus, & fluvius ipſe ponte junctus eſt: & quæcunque à tergo reliquimus tutò nobis habent, omniaque præfecti occupant, quos unicuique genti ſuperinduxi: atque hi etiam abeunt, nobis interim Phœniciam, Palæſtinam, deinde & Ægyptum adjuncturi tu primus, Lycine, tranſi dextrum cornu ducens: ego deinde, & poſt me hic Timolaus. Poſtremò tu equitatum duc Adimante. Ac per Meſopotamiam nullus hoſtis nobis occurrit: ſed ultrò ſe ipſos, & arces, homines dediderunt. Et quum Babylonem veniſſemus, præter expectationem intra muros ingreſſi ſumus, ac urbem ipſam tenemus. Rex autem ad Cteſiphontem commorans, adventum noſtrum accepit. Proinde Seleuciam profectus, exercitum comparat, equites quamplurimos, ſagittarios, & funditores accerſens. Renuntiant itaque ſpeculatores, circiter centum myriadas hominum ad pugnam aptorum eſſe congregatas, & ex his viginti, qui ex equis jaculantur. Necdum tamen Armenius adeſt, neque Caſpii maris accolæ, neque Bactriani: ſed vicini tantùm, & qui in regni ſuburbiis habitant: adeò facilè tot myriadas conſcripſit. Tempus igitur eſt ut videamus quid facto ſit opus. *Adim.* At ego quidem cenſeo oportere vos, pedeſtrem videlicet exercitum, proficiſci ad Cteſiphontem: nos autem equeſtres turmas, manere hìc, & Babylonem aſſervare.

Sam.

ἀφυλάξοντας. Σαμι. ἀποδειλιᾷς, ὦ σὺ Ἀδείμαντε, πλησίον ἤδη κινδύνου ἰόντος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε; Τιμ. ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μὴ δὲ ἀναμένειν ἕως ἂν ἅμεινον παρασκευάσωνται, παντα χόθεν αὐτοῖς συμμάχων ἀφικνουμένων. ἀλλ' ἴωμεν ἔτι καθ' ὁδὸν οὖσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς. Σαμι. τὸ λέγεις, σὺ δέ τί ὦ Λυκῖνε δοκιμάζεις; Λυ. ἐγὼ σοὶ φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν σπουδῇ ἰόντες, ὁπόθεν κατηρξάμεθα ἥκομεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, κἀγὼ νῦν ἤδη τριάκοντά που σταδίους ἀφικνοῦμαι, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, καὶ μεσημβρίαν ἤδη μάλιστα, σύσκιόν που ἐπὶ τὰς ἐλαίας [1] ἐπὶ τὸν ἀναγεγραμμένην στήλην καθίσαντας, ἀναπαύσασθαι. εἶτα ὅπως ἀναστάντες, πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. Σαμι. ἴσθι γὰρ Ἀθήνησιν ὦ μακάριε οἴει δοκεῖν, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ ἀφ' ἕτερα τείχη ἐν τοσούτοις στρατιώταις κίνησιν ἀφεὶς ἐς πολέμιον ἀφικόμενος; Λυ. ὑπέμνησας. ἐγὼ γὰρ νέφειν ὤμην, [2] καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην. Σαμι. ἀφίστημι δή, εἴ σοι δοκεῖ ἐν ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴ δὲ προδῶσιν τὸ πάτριον φρόνημα. ἤδη γάρ που ἐν οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲ σύνθημα, ἔστω εὐάλιος. ὑμεῖς δέ, ἐπειδὰν σημήνῃ ὁ σαλπιστὴς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρύψαντες ἀφὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς ἡμῶν ἔτι τοξεύματος, ὡς μὴ δὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθε

Sam. Etiam tu formidas Adimante, quum ad periculum propiùs est ventum. Sed quid tibi videtur Timolaë? *Tim.* Omnibus cum copiis obviam hosti esse eundum, neque expectandum dum illi sese meliùs parârint, auxiliis undique ipsis accedentibus. Sed dum adhuc in via sunt hostes, adoriamur ipsos. *Sam.* Rectè dicis. Tu verò Lycine quid censes? *Lyc.* Equidem tibi dicam. Posteaquam defessi sumus itinere continuo, ex quo mane in Piræum descendimus, & jam nunc triginta ferè stadia processimus, & solis ardor magnus (nam circa meridiem maximè jam est) hîc alicubi ad oleas, super columnam istam inscriptionibus insignitam residentibus, esse quiescendum: deinde hinc surgentibus, eundum, & reliquum viæ ad urbem absolvendum. *Sam.* Etiam-ne Athenis, ô beate, esse putas, qui circa Babylonem in campo ante muros sedes inter tot milites de bello deliberans? *Lycin.* Submonuisti: ego verò sapere me putabam: & tu, eo quòd sententiam proferres. *Sam.* Accedemus igitur, si tibi videtur: & facite ut sitis viri fortes in periculis, neque patrios spiritus prodatis. Iam enim & hostes pugnam capessunt: quare Enyalius esto tessera. Vos autem postquam tubicen classicum cecinerit, exultantes, & clypeos hastis pulsantes, properate cum adversariis manus conserere: atque intra teli jactum consistite, ut ne plagas accipiamus, dum illis velitari

1 Ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης] Legendum videtur, ὑπὸ τὴν ἀναγεγραμμένην στήλην. Sic ὑπὸ χηνί· ὑπὸ μέλανι. & similia. *Menagius.*

2 Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην] Non sine menda. *Marsil.*

ζιαζ αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τὰς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας. τὸ δὲ καθ' ἐμὲ, ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς σὺν αὐτοῖς. ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῇ βαρβάρων, ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαυνόμενον. ὅσοι δ' Λυκῖνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γένου, καὶ τοῖς μετὰ σεαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπίλασιν. Λυ. ὦ τύχης. ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνῳ ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπιλαύνεσθαι. καί μοι δοκῶ, ὡς βιάζοντας, αὐτομολήσειν, προσφαμένῳ ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών. Σαμι. μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν ἤδη σὺ τὸ μέρος. ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα. προσκαλεῖται γάρ με. καὶ ἀναδῶσαι πάντως μάχεσθαι. Λυ. ἦ δίκαιον τετράφθαι αὐτὸν μᾶλλον πρὸς αὐτοῦ. βασιλικὸν γὰρ τὸ πρωθῆσαι καὶ τὰ δεύτερα μαχόμενον. Σαμι. οὐ λέγεις ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ σὺν εἰς τὰ φανερὰ δὲ σώματος, ὡς μὴ δὲ τὴν ἀλκὴν ὕστερον ἀμβλύνοι γλισχάν. πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπιλάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε, καὶ τὸν ἵππον διέπειρα τὴν λόγχῃ ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ λοφόδημα, βασιλέως ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἁπάντων, [1] οἱ βάρβαροι προσκυνήσουσι ἡμῖν, καὶ τὴν Ἑλλήνων νόμῳ ἄρξω, εἰς φρατρὰς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα σκοπεῖτε ὅσας μὲ πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δὲ καθελὼν ἐλὼν καὶ κρατῶν, αἳ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς

tari concedimus. Et postquam ad manus ventum jam est, sinistrum cornu, & Timolaus, Medos cum quibus congressi sunt, in fugam verterunt. Ego verò æquo adhuc Marte pugno: Persæ enim sunt, interque eos ipse rex. Vniversus autem barbarorum equitatus, in dextrum cornu nostrum fertur. Quare, ô Lycine, & ipse sis vir fortis, & eos qui tecum sunt, hortare ut impressionem fortiter excipiant. *Lyc.* O fortunam! adversum enim me equites cuncti, solusque visus sum idoneus, qui contrà ferar. Ac mihi videor, si vim adhibeant, transfugiturus esse, in palæstram hinc currens, vos etiamnum belligerantes relinquens. *Sam.* Nequaquam: tu enim ipsos ex parte jam vincis. Ego verò, ut vides, etiam singulari prælio cum rege congrediar. Provocat enim me, & pugnam detrectare, omnino turpe fuerit. *Lyc.* Per Iovem ab eo confestim vulneraberis: nam regium est de regno dimicantem vulnerari. *Sam.* Rectè dicis. At hoc vulnus summam tantùm cutem mihi perstringat, nec in aperta corporis parte, ne postea deformis obducatur cicatrix. Cæterùm vides quo pacto incursando una plaga, & ipsum, & equum emissa hasta transadegerim? Deinde amputato capite, & ablato diademate, rex jam factus sum, qui ab omnibus adoror. Barbari me adorent: ego juxtà Græcorum legem imperabo, atque imperator unus nominabor. Præterea cogitate quàm multas civitates mihi cognomines condam, quamque multas per vim captas destruam, siquæ aliquam contumeliam

1 Οἱ βάρβαροι προσκυνήσουσιν ἡμῖν, καὶ τ.] Οἱ βάρβαροι προσκυνήσουσιν ὑμῖν καὶ τ. Marcil.

1 Ἓν

τῶν ἀρχήν. ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίου τὸ πλούσιον μεταλάβοιμι, ὃς ἄμφω ἤδη ὧν μοι, ἐξέωσε δ' ἀχρεῖ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ ἔσω τῆς αὐλῆς. Λυ. πάπαυσον ἤδη ὦ Σάμιππε. πανηγύρις γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα παλαιστὴν μέχρι, εἰς Βαβυλῶνι διωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια. ἐκτόδιον δὲ οἶμαί σοι ἡ ἀρχή. Τιμόλαον δὲ τὸν μέγα εὐμοιρεῖν ὅπως ἂν ἐθέλῃ. Σα. τί δ' ἂν ὦ Λυκῖνε, οἷα σοι ἠπείλει δικαίως Λυ. Δημοπολὺν δ' ἡνυμφευμένον βασιλέων ἐπιπονώτερον, ἢ βιαιότερον τὸν Ἀδιμάντου. πολὺ ἄσον σκαιότερα μετρύφα, διπλασίαις χρύσια σκάφεσι ποτιζόμενον τοῖς συμπότοις. σὺ δ', ἢ ἐπιτρόπους μονομαχῶν, ἢ ἰδιώσεις, ἢ ἐφεδρεύσεις νύκτωρ, ἢ μεθ' ἡμέραν. ἢ μᾶλλον γάρ σοι τὰ δείματα τὸν πολεμίων φοβερώτερα ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι, καὶ φθόνος δεινὸς τῶν συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία. φίλος δὲ ἡδὺς ἀληθής, ἀλλὰ σπάνις τοῦ δέους ἅπαντος, ἢ πρὸς τῶν ἐλπίδων εἶναι. ἀπόλαυσις ῥᾳθύμα, ἡδὺ ὄναρ τὸ ἡδέως, ἀλλὰ δέξα μόνον, καὶ πορφυρᾶς, χρυσοῦ ποικίλη, καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι σπουδαῖοι. τὰ δ' ἄλλα, κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή. καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τὸ πολεμίου ἥκουσι δεῖ, ἢ δικάζειν, ἢ χαλεπήναντα τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάξαι. καὶ ἦτοι ἀφίηκέ τι ἴδιον, ἢ ἐπαλαιώσασί τινες τὸ ἔξω τῆς ἀρχῆς. φιλοίκειαι δὲ δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι καὶ ὅλως, ὑπὲρ πάντων μέλλειν, ἢ ὑπὲρ σαυτοῦ διαμερίζεσθαι. καὶ γὰρ ὧν ἐς τύδε, πῶς ἂ πεπηνόν, ὅτι ἐς νησεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς ὁ λαμπρυνόμενος τὴν βασιλέα ὅτι, ὑδὲ ὁ λιπαρὸν δίδοις τοῖς

liam regno meo intulerint. At omnium maximè Cydiam istum divitem ulciscar, qui cùm mihi jam vicinus esset, agro me expulit, intus fines paulatim ingrediens. *Lyc.* Define tandem Samippe. Tempus enim est ut tanta pugna potitus, victoriæ convivium Babylone celebres (sex enim stadiorum opinor est tibi imperium) & ut vicissim optet Timolaus quicquid voluerit. *Sam.* Quid igitur Lycine? qualia tibi videor postulasse? *Lyc.* Longè, ô præclarissime regum, laboriosiora, & violentiora, quam quæ Adimantus, quatenus ille in deliciis versabatur, & aurea pocula duorum talentorum pondo compotoribus porrigebat. Tu verò in singulari certamine vulnerabaris, & metuebas, & curis noctu, & interdiu distinebaris. Non solùm enim ea quæ ab hostibus fierent, formidanda tibi erant, sed & insidiæ innumerabiles, & familiarium invidia, odium, & assentatio. Amicus autem nullus verus, sed ad metum omnes, vel ad spem benevolentiam simulantes. Fruitio voluptatum, ne per somnium quidem; sed gloria solùm, & purpura auro variegata, & candida fascia circum frontem, & satellites præeuntes. Cæterùm labor intolerabilis & acerbitas multa. Et vel iis qui ab hostibus veniunt respondendum, vel jus dicendum, vel mittenda ad subditos edicta. Et vel gens aliqua defecit, vel ab iis qui degunt extrà imperium, fiunt incursiones. Quare omnia timenda, & habenda suspecta. Denique ab omnibus potiùs quam à te ipso beatus prædicaris. Nam hoc quoque annon humile & abjectum, quòd eodem modo cum privatis ægrotes, & febris in nullo discrimine te regem habet, neque mors tuos satellites me-

δερυφόρης. ἀλλ' ἐπιστὰς ὁ πόθος αὐτοῦ δοκῇ, ἄγαν οἰμώξονται, σὺν αὐδήρῳ τὸ διάδημα; σὺ δ' ὁ ὕπνος ὑψηλὸς κοιμηθεὶς, ἀναστὰς ἐκ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπῃ, τοῖς πολλοῖς ἰσότιμος, ἐλαυνόμενος τῇ ἀγάλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ πλίνθου μακρᾶς, ἢ πυραμίδα ἐζωσμένον, τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐπιτάφιόν τε ἀνεπαίδευτα φιλοκαλήματα. εἰκόνες δ' ἐκεῖναι, καὶ νεὼς, ὡς ἀνιέντων αἱ πόλεις θερμαδύουσι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπιστον ἀμελούμενα. ἰδὲ δ' ἐπὶ μάλιστα ἐπὶ πᾶσιν ἀθροισθῇ, πῶς ὑπὸ ἀπάλαυσις ἀπαιδευτοῦ αὐτῶν ἀμυδρύνει; ὁρᾷς, οἷα μὲν ζῶν ὑπὸ ἕξεις περίσματα, διδιὼς, καὶ φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δ' ἐν μὴ τῷ ἀπαλλαγῆναι ἔσῃ; ἀλλ' ἤδη σὺν αὐτοῖς ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνιέναι, καὶ πρᾶσμασι χρῆσθαι εἰδότα. Τιμ. σκόπει γὰρ ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι, καὶ ὃ, τι ἂν δίκαιος τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν ὧν, καὶ θησαυρὰς, καὶ μεδίμνους νομισμάτων, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, ἐκ διάφορα ὑπὲρ τὰ δίκαια, ἃ εἰκότως διάβαλες, σὺν αἰτήσομαι. αἰσθάνομαι γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, ἐκ πλέον ἢ ἡδέως τὸ αὐταρκὲς ἐν αὐτοῖς ἰδεῖ. ἐγὼ δ', βούλομαι τὰ Ἑρμοῦ σύντροφά μοι δοῦναί πως δακτυλίους τοιούτους τὴν δύναμιν, ἵνα μὲ, ὅτε αἰεὶ ἐῤῥῶσθαι, ἐκ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, ἐκ ἄτρωτον εἶναι, ἐκ ἀπαθῆ. ὕπαρον δ', ὡς μὴ ὁρᾶσθαί τε ἀφελόμενον, οἷόν ἦν ὁ Γύγης. τὸ δὲ πᾶν, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ἅ, τι ἂν ἄχθος ἅμα μυρίοι πιέσαι μόλις δυνήσεται, metuit, ſed ſuperveniens quando viſum fuerit, te plorantem ducit, non verita diadema? Tu verò ille tam ſublimis delapſus, & abreptus à ſolio regio, eandem viam cum vulgo abis, eodemque honore in mortuorum gregem ageris: tumulum excelſum ſupra terram, & longam columnam, aut pyramidem depictis angulis inſignem relinquens, intempeſtiva, & inſenſibilia ornamenta. Imagines autem illæ, & templa quæ colentes civitates erigunt, magnumque hoc nomen, omnia paulatim defluunt, neglectaque abeunt. Quòd ſi etiam quàm diutiſſimè perdurarint, quis quæſo fuerit amplius eorum fructus, cum ſenſu careas? Vides, qualia dum vives negotia habiturus ſis, metuendo, cogitando, laborando: qualia & poſt mortem futura ſint? Sed jam tuum eſt optare, Timolaë: ac ut ſuperes iſtos vide, ut virum prudentem, rerumque peritum decet. *Tim.* Conſidera igitur Lycine, numquid reprehenſione dignum optabo, & quod arguere quiſpiam poſſit. Nam aurum, & theſauros, & nummorum modios, aut regna, & bella, & terrores pro imperio, quæ tu meritò reprehendiſti, non poſtulabo. Caduca enim hæc multiſque inſidiis referta: & plus moleſtiæ habent, quàm dulcedinis. Sed velim ut Mercurius obviam mihi veniens, annulos det qui vim hujuſmodi habeant: unum quidem, ut rectè ſemper valeam, & corpore ſanus ſim, inſauciabilis, & affectionis expers: alterum autem, ut conſpici non poſſit qui eum obduxerit: qualis fuit ille Gygis: tertium verò, ut robore ſuperem virorum decem millia: & quod onus hominum ſimul decem millia vix movere poſſent, id

τοῦτό με ῥᾳδίως μόνον ἀναλῆσθαι. ἔπι ἢ ἐ πτέρυξ, πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀφήνῃ. καὶ ὡς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν που. ἢ μὲν ἐ ἐς ὕπνον καθιοῦσαν, ὑπόπτους ἂν ἤλω. καὶ ἅπαντα ἥδιστ ἂν ὑποίσω μοι ἀνοίγεσθαι, χαλωμένης ἢ κλείθρου, καὶ ἢ μοχλὸς ἀφαιρεμένου. τοιοῦτο ἀμφότερα, εἷς δακτύλιος δυνάσθω. τὸ ἢ μίγιστον, ἄλλος τις ἴσα ἐπὶ πᾶσιν ἡδίστας, ὡς ἐραστὸν εἶναί με, ἐρεθίζομαι παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξί, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅταν μὴ ποθεινότατος ἐγώ, καὶ ἀνὰ τέμαχ. ὥστε πολλὰς γυναῖκας ἐ φρενήσας τ ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μαιμαχικὰ ἐπιμιμνήσκειν μοι, καὶ δύσδαίμονα εἶναι δοκεῖν, εἴ πᾳ ἐ μόνον ἀποσβέσαιμι αὐτῶν. εἰ δ' ὑπερορῷμι, κἀκεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύοιτο. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τ Υάκινθον, ἢ Υλαν, ἢ Φάεθοντα τ χῖον εἶναί με, καὶ τοῦτο πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδ' ἂ κατ' μέτρον ζῶντα τ ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἀνιέντα γηνόμενον ἀμφιῶναι, ἀμφὶ τὸ ἑπτακαιδέκατον ἔτη αὖθις ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ἡδὺν γὰρ δοκοῦσί με, τοῦτο ἔχοντα. πάντα γὰρ ἐμὰ ἂν τὰ τ ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατον εἶναι αὐτῶν. εἰ δ' τι τὸ Ὑδατὸς, ἢ Υπερβορέοις θαῦμα περιδέξον, ἢ κτῆμα πάμπολυ, ἢ ὅστις ἐμφανεῖν ἢ πεῖν ἡδέα ἐ μεταπιλάμενος ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπτόμενος, ἁπάλαιον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπὶ χρυσῷ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοίνιξ, ὄρνεον τὸ Ἰνδῶν ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ ἢ ἐ τοῦτο ἐώρων ἄν. καὶ τὰς πηγὰς ἢ τὰς Νείλου, μόνῳ ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τ

id ego facilè ſolus in humeros attollam, præterea procul à terra ſubvectus volem. Ad hoc quoque annulum habeam, quo in ſomnum attraham, quos voluero: & mihi accedenti pateat omnis janua, laxata ſera, & dimoto vecte, quæ ambo poſſit unus annulus. Et quod maximum eſt, alius ſit ſupra omnes ſuaviſſimus, qui me reddat amabilem, obductus pueris formoſis, mulieribus, totiſque populis: neque quemquam amoris expertem eſſe linat, & cui non ſim deſiderabiliſſimus, atque in ore: ita ut multæ mulieres amoris impatientia ſeſe ſuſpendant: meique deſiderio adoleſcentuli inſaniant, ſeque fœlices putent, ſi tantum aſpexero quempiam ipſorum: ſi verò deſpexero, etiam illi mœrore pereant. Denique Hyacintho, vel Hyla, vel Phaone Chio ſim pulchrior: atque hæc omnia habeam, non brevi moriturus, nec ad humanæ vitæ menſuram victurus: ſed per mille annos juvenis ex juvene renaſcens, ævum exacturus, circa decimum ſeptimum quemque annum, ſenectutem more ſerpentum ſemper exuendo. Nihil enim mihi deerit, quum hæc habebo: ſiquidem aliena omnia eſſent mea, quatenus poſſem & fores aperire, & cuſtodes ſopire, & ingreſſus ipſe inviſibilis eſſe. Quod ſi apud Indos, aut Hyperboreos ſpectaculum aliquod mirum foret, aut res aliqua pretioſa, aut quicquid eſu vel potu jucundum, advehi non curans, ſed eò ipſe advolans, omnibus ad ſatietatem uſque fruerer. Et quia gryps alata fera, aut phœnix, avis apud Indos à cæteris videri nequit: ego eam viderem. Nili quoque fontes ſolus ſcirem, & terræ quicquid

eſt

γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες Ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ τοῦτο τῆς γῆς ἡμίσφαιρον ἔχοντες. ἔτι δὲ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἴγνων, ἀπαθὴς ὢν τοῦ πυρός. καὶ τὸ πάντων ἡδύτατον, αὐδημαιεῖν ἀξιόλογος εἰς Βαβυλῶνα τὸν εὐκαιρότατον Ὀλύμπια. καὶ διαπρᾶξαι, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμυνάσθαι δὲ τοῦτον ἐκ τῶν ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐκπεπτερύφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους, εὖ ποιεῖν, ἐπιχέοντα πλουσίοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὲν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑπερφανὴς, ἀφαμμένον αὐτὸν ὥσπερ ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ κρημνῶν. τοῖς παιδιαῖς δ' ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἐν ἐξῆν, εἰσιόντα ἀθεάτῳ, καὶ μισήσαντα ἅπαξ, ἔνδυ ἐκείνου μόνου. οἷον δ' κἀκεῖνο λῶ, τοὺς πολεμίους ἐπισκοπεῖν ἔχω βέλος ὑπεραισιόμενον. καὶ εἰ ὀξεῖ μοι, προθέμενον ἂν τοῖς ἡδημένοις, καὶ μίσαντα τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς φεύγουσι, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐπαίζω ἐν τῷ ἀνθρώπων βίῳ, ὃ πάντα ἐμοὶ ἦν, ὃ θεὸς ἐδίδου τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλεύθηναι δυνατὸν εἶναι. καὶ μάλιστα μὲν ὑγιὴς ἐν μακρᾷ τῷ βίῳ. τί ἂν αἰτιασαίμην ὦ Λυκῖνε τὴν εὐχήν; Λυ. οὐδὲν ὦ Τιμόλαε. οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, ὃ ὑπὲρ μυρίους τοὺς ἰσχυοῦ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρώτησόν σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα περίεπτης, μέχρι τὰ ἤδη ὥρας, ὅτω ἐξεκεκινηκότα τὴν

est inhabitabile: & siqui Antipodes ex adverso habitant, australem terræ partem dimidiam tenentes. Præterea stellarum, lunæ, ipsiusque solis naturam facilè nossem, ut qui ab igne lædi non possem. Et quod omnium suavissimum fuerit, eodem die Babylonem delatus annuntiare possem, quis Olympia vicisset: & si fortè in Syria prandius essem, cœnare in Italia: & siquis mihi foret inimicus, istum ex occulto ulcisci, injecto in caput saxo, ita ut ipsi calvaria comminueretur: amicis contrà benefacere, aurum dormientibus ipsis effundendo. Quin siquis superbus foret, aut tyrannus, dives contumeliosus, sublatum ipsum ad stadia viginti, per præcipitia supernè dejicerem. Cum pusionibus autem, nemine prohibente conversari mihi liceret, cùm videri non possem ingressus, omnesque solis illis exceptis sopirem. Quale verò etiam illud foret, quòd belligerantes tutò spectare possem, extra teli jactum in altum sublatus? Et si videretur, adjungendo me victis, & sopiendo victores, fugientibus ex fuga reversis victoriam præberem. In summa, ludum quendam facerem vitam humanam, omniaque mea forent, Deosque cæteris viderer. Atque hæc summa fœlicitas est, quæ neque perire, neque insidiis peti potest: & maximè cum sanitate per longam ætatem. Quid igitur est, Lycine, quod in hoc voto culpare queas? *Lyc.* Nihil Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari alato viro, & qui robore decem hominum millia superat. Verumtamen illud interrogabo te, ecquem alium videris inter tot gentes, quas volando oberrasti, virum jam senem mente à statu suo ita dimota, qui exiguo

γνώμων, ἐπὶ δακτυλίῳ μικρῷ ὀχήμενον, ὅρα ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενος, ἐπίφασιν πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τῷ ῥίνα σιμόν. ἁπλῶς εἰπέ μοι ϵ τόδε. τί δὴ ποτε οὐχ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους ἀξινημένῳ βαδίζῃ, τῷ δεξιστερὸν πιφορδσμένῳ καὶ δακτύλιον ἔνα. μᾶλλον γὰρ ὑπεροπτίᾳ ὁ ῥιθμὸς, καὶ δήπου ϵ τῷ δείξιόν συνεπιλαβεῖν. καίτοι εἰσὶ καὶ ἀναλκεστέρᾳ σφόδρα, ὃς ἀφελήμενόν σε, παύσαι μωραίνοντα, τῷ πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀπόξυσας. ἢ τοῦτο μὲν ϵ ὁ ἑλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωφερὸν πρᾶγμα ποιῆσαι. Τι. ἀλλὰ πάντως ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὐξῃ τι ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μηδὲν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα, καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συνηφανῶν τὰς ἄλλας. Λυ. ἀλλ' ὁ δόμος οὐχὶ ἱκανός. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον. καὶ ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν. καὶ σὺ ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν σὺ Συρίᾳ, δειπνᾶν δ' ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ πρὸς ἐμοὶ ἐπισάδην ἐστὸς ἐπὶ τοῖς καὶ πρὸς ἡσυχῇ σε, καλῶς ποιοῦντα, ἄλλως τε, οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐφ' ὀλίγον, ὥστε μισεῖν τινα πλεῖον ἀναγκασθῆναι, μετ' ὀλίγον ψιλὸν τὸν μέγαν ἐσθίειν, οἷα ὑμεῖς πίστευθε μετ' ὀλίγον, ἐπιδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πλοῦς πλεῖος οἴχηται ἀπέχθημα δ', αὐτὶ δ' ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τῶν ἡνιόχων τε, καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἔγερτον ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ εὑρήσετε, ὥσπερ οἱ τὰς βαπλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς σκηνῆς, λιμώττοντες οἱ πολλοί. καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες, ἢ Κρέοντες. λυπησεσθε δ' ἂν ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ

annulo vectus, totos montes digito movere potuerit, amabilem omnibus, idque cùm calvus esset, simoque naso. At vero etiam hoc respondemihi: cur tandem unus annulus omnia ista tibi præstare non possit: sed tam multis revinctus incedes, sinistra per singulos digitos gravata. Imò verò excedit numerus, & necesse erit etiam dextram oneri ferendo succedere. Atqui unus, isque maximè necessarius deest, qui obductus, te à stultitia cohibeat, multo hoc fastu detersò: alioqui helleborus meracior haustus, hoc efficere potest. *Tim.* At omnino *Lycine*, tu quoque jam tandem aliquid optabis, quo discamus qualia sis postulaturus, quæ videlicet reprehendi & culpari nequeant tu qui alios refellis. *Lyc.* At ego voto non opus habeo. Iam enim Dipylum pervenimus: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem singulari prælio dimicat: & tu Timolaë, dum in Syria quidem prandes, in Italia autem cœnas, etiam ea stadia, quæ ad me pertinebant, absumpsistis, rectè sanè facientes: præsertim cùm non probem in breve tempus diteſcere, & subventaneam opulentiam dolendo, postmodum tenuem mazam comedere: quod vobis non multò pòst accidet, postquam hæc fœlicitas, magnæque divitiæ vobis relictis avolarint: ipsi autem digressi à thesauris & diadematibus istis, tanquam ex suavissimo aliquo somnio excitati, domi dissimilia omnia inveneritis, perinde ut histriones, regum personas agentes, quorum plerique ex theatro regredientes, fame conficiuntur: idque cùm paulò antè Agamemnones, aut Creontes fuerint. Mœrore igitur afficiemini, ut

δυσάρεστοι ἔσονται τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας. καὶ μάλιστα σὺ ὦ Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ, τὰ ὑπερώσεως ἀβλαβεῖς, καὶ ἀπισώσας τὰ ἐν ἠρανῷ, χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολίσαντα τὰς δακτυλίους ἐκείνους, ἅπαντας ἀπερύεντας, τὰ δακτύλων. ἐμοὶ γὰρ τοῦτο ἱκανὸν ἔσται, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ μαλάττειν μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠτήσασθε, τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

ut conſentaneum eſt, vobiſque res domeſticæ diſplicebunt: & maximè tibi Timolaë, quando neceſſe tibi erit idem pati, quod Icarus olim, ut diſſolutis alis de cœlo delapſus humi incedas, amiſſis illis annulis, qui de digitis ultro effluxerint. Mihi autem hoc ſat erit, ut pro theſauris omnibus, ipſáque Babylone, ſuaviter admodum rideam ea quæ optaſtis, tam præclara ſcilicet: idque cùm ipſi Philoſophiam laudetis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DIALOGI MERETRICII.

ΑRGVMENTVM.

Vt in ſuperioribus dialogis, brevioribus quidem illis, Lucianus, cum ſuperorum, tum inferorum res irridet, ſumpta, ut videtur, occaſione partim ex Homero, & cæteris epicis, partim ex Tragœdiarum quoque ſcriptoribus, ita in hiſce meretricum colloquiis, mulierum quoque vitia, amores, variamque laſciviam perſequitur, idque accepta ejus rei occaſione, atque materia ex Menandro, & ejus ætatis comœdiis. Eadem enim & illic argumenta tractata eſſe, ex Latinorum, Terentii ac Plauti converſionibus conjecturam facere licet.

ΓΛΥΚΕΡΑ, ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

GLYCERA ET THAIS.

ΓΛΥΚΕΡΑ.

Τὸν γαλιώτην Θαὶ τὸν ἀνηρτᾶσθαι, ὃς πάλαι μὲ Ἀβρόγνων εἶχε, μὴ ταῦτα ᾖ ἠρώτων ἐμέ, τὸ διπάρυφον λέγω, τὸ ἐν τῇ χλαμύδι, εἰδέναι αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον; Θα. οἶδα, ἀλλὰ οἶδα ὃν Γλυκέριον, καὶ

GLYCERA.

Militem iſtum Thai, Acarnanem, qui quondam Abrotonum habebat, poſtea verò me amavit, purpuratum iſtum dico, noſti-ne ipſum, an oblita es hominis? *Th.* Quidni noſſem Glycerium: cùm

συνίπτι μεθ' ὑμῶν πέρσιν ' ἐν τοῖς ἀλῴοις. τί δ' τοῦτο; ἐοίκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι. Γλ. Γοργόνα αὐτοῦ ἡ παμπόνηρος φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ἀπαγαγοῦσα. Θα. καὶ νὴ σοὶ μὲ συνίησι καὶ πρόσεστι, Γοργόναν δ' ἐταίραν ποιεῖ; Γλ. ναὶ ὦ Θαΐ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως με ἤνιαε. Θα. πονηρὸν μὲν ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδοκήτως δ', ἀλλὰ εἰώθει γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. ὅμως χρὴ μὴ ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ὅτι μίμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οἶδα γὰρ σε Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο. καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ συνίημι, τί δ' ἐπηνέσησεν αὐτῆς ὁ φαλακρὸς οὗτος, ὃς εἰ μὴ παυσάμενος τυφλὸς ἦν. ὃς οὐκ ἐωρακὼς, τὰς μὲν τρίχας αὐτῶν δρασὰς ἔχουσαν, καὶ ἐπικολλᾷ δὲ μετώπῳ ἀπηγμένας. τὰ χείλη δ', πλιδνὰ, καὶ νικερὰ, καὶ τραχήλου λεπτοῦ, καὶ ἐπίσημοι οἱ αὐχένες, καὶ ῥὶς μακρὰ. εἰ μόνον, ὠμότητος ἐστὶ, καὶ ὀργῆς, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαχθῶς. Γλ. οἶδα γὰρ ὦ Θαΐ τὴν κάλλει ἠρημένην τὸν Ἀκαρνᾶνα; σὺν οἷδα ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάειον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινας ᾠδὰς ἐπιστᾶσα, καὶ τὴν σελήνην καταγαγοῦσα; φασὶ δ' αὐτὴν καὶ πείθεσθαι νυκτός. σκαιὸν ἐξεικῆναι τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τὰ φαρμάκων ἐγχάσαν. καὶ νὴ σὺ ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις. τοῦτον δ', χαίρειν ἔα.

anno ſuperiore vobiſcum in feſtis arvalibus potarit. Sed quid iſtud? Videris enim neſcio quid de illo narratura eſſe. *Gl.* Gorgona ipſum, ſceleſtiſſima iſta, quæ amica mea videbatur, ſubductum à me abſtraxit. *Th.* Et nunc ille tecum non amplius converſatur, ſed Gorgonam amicam aſcivit? *Gl.* Iſta eſt, Thai, nec me res hæc mediocriter afficit. *Th.* Malum quidem hoc eſt, Glycerium, non tamen inopinatum, ſed à nobis meretricibus fieri ſolitum. Proinde neque nimis mœrendum, neque de Gorgona conquerendum. Neque enim Abrotonum tibi priùs ob hoc ſuccenſuit: quanquam amicæ inter vos eratis. Sed illud miror, quidnam adeò laudet in ea miles iſte: niſi omnino cæcus eſt, qui non viderit illam raro, & in multam frontem deducto eſſe capillitio: deinde lividis, emortuiſque labiis, exili collo, & extantibus in eo venis, longoque naſo. Vnum ſolum habet, quòd procera eſt, & recta, ridetque illiccebroſum admodum. *Gl.* An tu putas, Thai, Acarnanem illam formæ cauſa amaſſe? An neſcis, quòd venefica eſt Chryſarium, mater illius, quæ Theſſalas quaſdam incantationes callet, ac lunam deducit? Aiunt autem ipſam etiam volare noctu. Illa in inſaniam vertit hominem, ei temperato pharmaco quod biberet, & nunc ipſum vindemiant. *Th.* Tu quoque Glycerium, alium vindemiabis: iſtum autem valere ſinas.

1 Ἐν τοῖς Ἀλῴοις] Ἀλῶα Feſtum Athenienſium agricolarum dictum quod in areis hac die convivium perſonabat ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit dial. Meretr. Mar. & Muſar. Cætera hujus Dialogi diligenter expoſui ad Petron. *Bourd.*

MYR-

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ, ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

MYRTIVM, PAMPHILVS, ET DORIS.

ΜΥΡΤΙΟΝ.

Γαμεῖς ὦ Πάμφιλε τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γαμετὴν φασίν. οἱ τοσοῦτοι ὄχλοι ἐπὶ γάμους, καὶ τὰ δάκρυα, [1] ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίου τοῦ. καὶ ταῦτα ὦ Πάμφιλε, ὀπτὴν κύων μᾶζαν ἤγδου ἤδη. τοῦτο γὰρ δὴ μόνον ἐπιμελήσω σοῦ ἐρῶσα τὴν γαστέρα, καὶ μειζονικὸν παιδοτροφεῖν δεήσει. πρᾶγμα ἑταίρᾳ βαρύτατον. ἐγὼ γάρ σε κἀγὼ τὸ πρῶτον, καὶ μάλιστα εἰ ἄῤῥεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἕξω δημόσιον καὶ ἄρρωστον. σοὶ δ' ἐνεδρεῦσαι ποτὲ προσελθὼν σκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένηται πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' ὦ κακὲ παρθένον. εἰδὼς δ' αὐτὴν ἐναλίγκιον τοῖς Θεσμοφοριάζουσι μὴ ἡ μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα ὅπως δι' αὐτὴν σὸν ἔπεσθαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' ἂν προτρέποιο αὐτὸν. καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτου, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτούς, μηδὲ ὅπως ἀλφόποδες εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι. μᾶλλον γὰρ τὰ Φίλωνα ἐώρακας τὰ παιδία ἢ νύμφης. τὸ πρόσωπον αὐτὸν οἶσθα. ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Πα. ἴσα σε λυπήσεις ὦ Μύρτιον, ἀκάνθῃσι, παρθένον cæsios habet, neque quòd diſtorti ſunt, & ſe mutuò aſpiciunt. Imò verò Philonem vidiſti, patrem puellæ. Faciem igitur illius noſti: quare nihil amplius opus erit filiam videre. *Pam.* Adhuc te, Myrtium, nugantem audiam, ac nuptias neſcio quas nau-

MYRTIVM.

Ducisne uxorem, Pamphile, Philonis naucleri filiam? imò jam duxisse te aiunt. Tot autem juramenta quæ præstitisti, & lachrymæ illæ, brevi momento evanuerunt omnia, & Myrtii nunc es oblitus, idque Pamphile, cùm octavum jam mensem ex te prægnans sim. Scilicet hoc solum ex tuo amore consecuta sum, quòd tam ingentem uterum gero: & me propediem oportebit prolem alere, rem meretrici gravissimam. Neque enim fœtum exponam, præcipuè si mas nascatur: sed eo nominato Pamphilo, equidem amoris solamen habebo. Tibi verò exprobrabit aliquando accedens ille ad te, quòd perfidus fueris in miseram ipsius matrem. Cæterùm non formosam virginem ducis. Vidi enim nuper ipsam in Thesmophoriis unà cum matre, nondum sciens quòd propter ipsam Pamphilum amplius visura non essem. Proin tu quoque antea ipsam contemplare, faciemque & oculos ipsius vide, ne te postea discruciet, quòd eos admo-

1 Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχ.] Proverb. *Bourd.*

1 Περὶ

νυς, καὶ γάμους ναυκληρικὰς διεξιόσης. ἐγὼ δ', ἢ σιμὴν τινα, ἢ κοίλην νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν, οἶμαι γὰρ σέ γε λέγειν σε, θυγατέρα ὅλως εἰ ἔχει ἀνδρὸς ἤδη γάμου; ἀλλ' ἀδελφῷ ἐστιν αὐτὸν τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς σφόδρα ἐδικάσθη πρὸς συμβολαίας ναυτικῆς. πάλαι γὰρ οἴμαι ὀφείλων τῷ πατρὶ, οὐκ ἤθελεν ἀποδοῦναι. ὁ δὲ, ὡς ἐπὶ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτό. δὲ ἄλλοι, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ γαμεῖν ἐδίδοκτό μοι, τὴν Δημέου θυγατέρα τὴν ἐπιτηδείαν ἐπιτηδείου ἀφεὶς, καὶ ταύτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἄν. σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ σωτήρακες αὐτὴ ὦ Μύρτιον κρωβύλας τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα; Μυρ. σοὶ μὲν γαμεῖς. ὦ Πάμφιλε; Πα. μέμηνας ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾷς. καίτοι γε ἐς πάνυ ἐμεθύσθημεν. Μυρ. ἢ Δωρὶς αὕτη ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔοικα ὑπ' αὐτοῦ μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὐξαμένη τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, λεσβίαν ἔφη συντυχοῦσαν αὐτῇ. μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ ὦ Δωρὶ λέγε, ἀκριβῶς ἀκήκοας, εἴ τι μὴ ἐπιλάθω αὐτῶν. Δω. ἀλλ' ἐπιτρέψειν ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην. ἐπὶ γὰρ τὸ Πρυτανεῖον ἐχώμην, συντυχόν μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, ὡς φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος, γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα. εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἐξίει με ἐπικύψασα εἰς τὸ στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πομπὴν κατηστειλμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θορυβοῦντας, καὶ ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας. Πα. τί ἂν, παρὼν ἐγὼ

nauticas commemorantem. Egon' autem, aut simam aliquam, aut formosam sponsam novi? aut Philonem Alopecensem (illum enim opinor te dicere) filiam habere nubilem? At neque patri amicus hic est. Memini enim de pacto nautico eum cum hoc nuper judicio contendere. Nam talentum opinor debens patri, solvere nolebat. Pater autem ipsum apud nautarum judices accusavit, tum ægre illud exolvit, neque totum, ut ajebat pater. Quòd si uxorem ducere mihi visum esset, Demeæ relicta filia, ejus qui superiore anno exercitum duxit, idque cum mihi sit consobrina Philonis filiam uxorem ducerem? Tu verò unde ista audisti? an fortè ipsa, Myrtium, hoc effinxisti, cum novis quibusdam zelotypiis umbratilem pugnam exercendo? *Myrt.* Nunquid eam uxorem non ducis Pamphile? *Pam.* Insanis Myrtium, aut certè temulenta es: atqui heri non admodum inebriati fumus. *Myrt.* Doris hæc mœrore isto affecit me. missa enim ut lanas ad ventrem emeret mihi, & Dianæ vota pro me faceret, Lesbiam, ait, fortè convenisse se. Quin potiùs huic narra Dori, quæ audisti, nisi tute finxisti ea. *Dor.* At vapulem hera, si quicquam mentita sum. Cùm enim ad Pryraneum venissem, obviam fit mihi Lesbia subridens, atque ait, Amator vester Pamphilus, uxorem ducit Philonis filiam. Ac si credere nollem, jussit ut in angiportum vestrum intrò aspicerem omnia sertis ornata, tibicinas, tumultum, & aliquos qui canerent hymenæum. *Pam.* Quid igi-

1 Περὶ συμβολαίας ναυτικῆς] Leg. Vlp. ad Demoſt. περὶ Ἀλοσέσου. Bourd.

2 Τῇ λοχείᾳ] Ἀξίμοδι, quæ præſidet λοχείαις ἢ γονήσεσι. Idem.

1 Ἀπο-

ψας ὦ Δωρί; Δω. νὴ μᾶλα. ϗ εἶδον ἄπαντα ὡς ἔφη. Πα. μαντεύεται τὴν ἀπάτην. ὅτι πάντα ἡ Λεσβία Δωρὶς, πρὸς τί ἐψεύσατο, καὶ σὺ, τἀληθῆ ἀπήγγελκας Μυρτίᾳ. πάλαι μάτην ἐξεφοίχθητε. ὅτι γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι. ἀλλὰ νεωστὶ ἀπεμνήσθην ἀπείσης τῆς μητρός. ἀπότι χθὲς ἀπέστρεψα παρ' ὑμῶν, ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης ὁ τοῦ γείτονος Ἀριστοινέτου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ. σὺ δ', μέχρι τίνος ἑταίρᾳ σύνει; τοιαῦτα διδαχθεῖσα αὐτῆς, εἰς ὕπνον κατέκλιχθην. εἶτα ἕωθεν ἐξελθὼν δὰπ' οἰκίας. ὥστε οὐδὲν εἶδον, ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν. εἰ δ' ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπελθοῦσα ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τί γεγονὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κεκοσμημένη. διήκουσας γὰρ τῶν τ' γειτόνων. Μυρ. ἀπίσωσας ὦ Πάμφιλε. ἀπηγξάμην γὰρ ἄν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο. Πα. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο. μὴδ' ὅτι μανείλιν, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίας. νὴ ταῦτα, ἤδη μοι κυεῖσης παιδίον.

igitur? introſpexiſti Dori? *Dor.* Ita ſanè, vidique omnia quæ illa dixit. *Pam.* Intelligo errorem: neque tibi omnia, Dori, Lesbia mentita eſt: & tu vera quoque Myrtio renuntiaſti: verùm fruſtrà turbatæ eſtis. Neque enim nuptiæ illæ apud nos fiunt. Sed nunc in mentem venit quod ex matre audivi, quando à vobis heri domum reverſus fui. Nam dixit, tuus hic æqualis Charmides, Pamphile, vicini Ariſtæneti filius, uxorem jam ducit, & reſipiſcit: tu verò quouſque tandem cum meretrice conſuefces? His negligenter auditis, in ſomnum ſum prolapſus. Dein mane exurgens, domo ſtatim exivi. Itaque nihil eorum vidi, quæ poſtea Doris vidit. Quòd ſi mihi non credis, denuo hinc abiens Dori, diligenter inſpice, non angiportum, ſed januam, utra ſertis exornata ſit: vicinorum enim illam comperies. *Myrt.* Servaſti me Pamphile. Strangulaſſem equidem me, ſi talequid factum fuiſſet. *Pam.* At factum non eſt: neque ita inſaniveró, ut Myrtii obliviſcar, præſertim cùm ex me uterum jam gerat.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

MATER, ET PHILINNA.

ΜΗΤΗΡ.

Ἐμάνης ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Διφίλου ἔωθεν δακρύων, καὶ διηγήσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστῆναι, ὀρχήσασθαι, αὐτὴν λέγειν

MATER.

An inſaniviſti Philinna; vel quid heri in convivio tibi accidit? Venit enim ad me Diphilus mane lachrymans: & mihi acceptam à te iniuriam narravit. Ebriam enim fuiſſe te, & in medium progreſſam ſaltaſſe ait,

τὴν ἀρχήν. ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μεταλάβωμεν, ὃς ὅμορός ἡμῖν ὢν μοι, ἐξέωσε δ' ἀρχῆς, ἀπεδίωξεν καὶ ὀλίγου ἐς τὸ ἔσω τοῦ ὅρου. Λυ. πέπαυσο ἤδη ὦ Σάμιππε. πολεμὸς γάρ σε ἤδη μὲ νενικηκότα ταλαιπώρησε μάχην, ὃν Βαβυλῶνι δυσχεῶς τὰ ἐπίσιτα. ἐκπεπόμφθω δὲ οἰμωγή σοι ἡ δορά. Τιμόλαος δὲ τὸ τοῦ μέρους εὐτυχῶς ὅπως ἂν ἐθέλῃ. Σα. τί δ' ἂν ὦ Λυκῖνε, οἷα σοι ἡμῖν δοκῶ; Λυ. Διόφαντον ἂν θαυμάσαιμι εἰ βασιλέων ἐπιτυγχάνοις, ὃς βιαιότερος τοῦ Ἀδειμάντου. πάρ' ὃν σὺ κλίνης μὲν ἐτρύφα, διεπάλαιε δὲ χρύσια σκεύη ἀποκρίσεις ἀστείους τοῖς συμποτικοῖς. σὺ δὲ, ἢν ἐπτρώσῃς μονομαχῶν, ἢν ἐδέδιεις, ἢν ἐφρόντιζες νύκτωρ, ἢν μεθ' ἡμέραν. ἃ μόνον γάρ σοι τὰ Διόφαντος πολεμίων φοβερὰ ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι, καὶ φθόνος Διόφαντος στυγνὸς, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία. φίλον δὲ ἀδύνατος ἀληθῆ, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εἶναι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μόνη, οὐδὲ ὄναρ τοῦ πλούτου, ἀλλὰ δεῖγμα μόνον, καὶ πορφυρᾶς, χρυσοῦ ποικίλη, καὶ ταινία λευκὴ περὶ τὸ μέτωπον, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ' ἄλλα, κέρματος ἀφορητῶν, καὶ ἀηδία πολλή. καὶ ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τοῦ πολεμίου ἥκουσι δεῖ, ἢ δικάζειν, ἢ πρεσβεύειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφίεναί τι ἴδιον, ἢ ἐπαλαιώσαί τινες τοῦ ἔξω τῆς ἀρχῆς. φιλοτιμίαν δὲ δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως, ὑπὸ πάντων φρέλλειν, ἢ ὑπὸ σαυτῷ δύνασθαι ζῆσαι. καὶ γὰρ ἐκ τόδε, πῶς ἂν πάσχοιμι, ὅτι ἐκ τοιούτων τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς ἂν ἀφαιρήσεται σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ἀμύητον δίδωσι τοῦ

liam regno meo intulerint. At omnium maximè Cydiam istum divitem ulciscar, qui cùm mihi jam vicinus esset, agro me expulit, intus fines paulatim ingrediens. *Lyc.* Desine tandem Samippe. Tempus enim est ut tanta pugna potitus, victoriæ convivium Babylone celebres (sex enim stadiorum opinor est tibi imperium) & ut vicissim optet Timolaus quicquid voluerit. *Sam.* Quid igitur Lycine? qualia tibi videor postulasse? *Lyc.* Longè, ô præclarissime regum, laboriosiora, & violentiora, quàm quæ Adimantus, quatenus ille in deliciis versabatur, & aurea pocula duorum talentorum pondo compotoribus porrigebat. Tu verò in singulari certamine vulnerabaris, & metuebas, & curis noctu, & interdiu distinebaris. Non solùm enim ea quæ ab hostibus fierent, formidanda tibi erant, sed & insidiæ innumerabiles, & familiarium invidia, odium, & assentatio. Amicus autem nullus verus, sed ad metum omnes, vel ad spem benevolentiam simulantes. Fruitio voluptatum, ne per somnium quidem: sed gloria solùm, & purpura auro variegata, & candida fascia circum frontem, & satellites præeuntes. Cæterùm labor intolerabilis & acerbitas multa. Et vel iis qui ab hostibus veniunt respondendum, vel jus dicendum, vel mittenda ad subditos edicta. Et vel gens aliqua defecit, vel ab iis qui degunt extrà imperium, fiunt incursiones. Quare omnia timenda, & habenda suspecta. Denique ab omnibus potiùs quam à te ipso beatus prædicaris. Nam hoc quoque annon humile & abjectum, quòd eodem modo cum privatis ægrotes, & febris in nullo discrimine te regem habet, neque mors tuos satellites me-

δρυφόρους. ἀλλ' ἐπιστὰς ὁ πότμος αὐτοῦ δοκῇ, ἄχθη οἰμώζοντα, οὐκ αἰδεῖσθαι τὸ διάδημα; σὺ δ' ὁ ὕπνος ὑψηλὸς κρεμάμενος, ἀπάσασθαι σὺ δ' βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἅπαν, τοῖς πολλοῖς ἰσόπεδον, ἐλεινὸν μὲν οὐ τῇ ἀγάλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, ἢ στήλη μακρὸν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμον, τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἀκρόθινα ἀνεπιδόκητα φιλοτιμήματα. εἰκόνας δ' ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν, ὡς ἀνίστων αἱ πόλεις θεραπεύουσι, καὶ τὰ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλίγον ἀποῤῥεῖ, καὶ ἄπιστα ἀμελούμενα. ἰὼ δ' ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον διαμένῃ, τίς ἔτι λόγος ἀναδόκητος αὐτῶν χρονοτρίβει; ἐρᾷς, οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα, λυπῶν, καὶ φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δ' οὐ τὴν ἀπαλλαγὴν ἴσχει; ἀλλ' ἤδη σοι αὐτοῦ ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβαλῇ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνιδεῖν, καὶ πράσσεσι χρῆσθαι εὐδόκει. Τιμ. σκόπει γοῦν ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι, καὶ ὁ, τι ἂν δίκαιον τις δικαίοι. χρυσὸν μὲν, καὶ θησαυρὸς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, ἢ διάπυρα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ οἰκότως διώβελος, οὐκ αἰτήσομαι. ἀνόβελον γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, ἢ πλέον ἢ δὶς τὸ ἀνάριθμον τῶν αὐτοῖς ἐοῦ. ἐγὼ δ', βούλομαι τὴν Ἑρμοῦ σύντροφόν μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιούτους τὴν δύναμιν, ἵνα μὴ, ὥστε ἀεὶ ἐρῥῶσθαι, καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ. ἕτερον δ', ὡς μὴ ὁρᾶσθαι τὸ ἐξελήλυθον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου. τὸ δὲ τρίτον, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ἅ, τι ἂν ἄχθος ἅπαν μυρίοι κινῆσαι μόλις δυνήσαιθ', metuit, ſed ſuperveniens quando viſum fuerit, te plorantem ducit, non verita diadema? Tu verò ille tam ſublimis delapſus, & abreptus à ſolio regio, eandem viam cum vulgo abis, eodemque honore in mortuorum gregem ageris: tumulum excelſum ſupra terram, & longam columnam, aut pyramidem depictis angulis inſignem relinquens, intempeſtiva, & inſenſibilia ornamenta. Imagines autem illæ, & templa quæ colentes civitates erigunt, magnumque hoc nomen, omnia paulatim defluunt, neglectaque abeunt. Quòd ſi etiam quàm diutiſſimè perdurarint, quis quæſo fuerit amplius eorum fructus, cum ſenſu careas? Vides, qualia dum vives negotia habiturus ſis, metuendo, cogitando, laborando: qualia & poſt mortem futura ſint? Sed jam tuum eſt optare, Timolaë: ac ut ſuperes iſtos vide, ut virum prudentem, rerumque peritum decet. *Tim.* Conſidera igitur Lycine, numquid reprehenſione dignum optabo, & quod arguere quiſpiam poſſit. Nam aurum, & theſauros, & nummorum modios, aut regna, & bella, & terrores pro imperio, quæ tu meritò reprehendiſti, non poſtulabo. Caduca enim hæc multiſque inſidiis referta: & plus moleſtiæ habent, quàm dulcedinis. Sed velim ut Mercurius obviam mihi veniens, annulos det qui vim hujuſmodi habeant: unum quidem, ut rectè ſemper valeam, & corpore ſanus ſim, inſauciabilis, & affectionis expers: alterum autem, ut conſpici non poſſit qui eum obduxerit: qualis fuit ille Gygis: tertium verò, ut robore ſuperem virorum decem millia: & quod onus hominum ſimul decem millia vix movere poſſent,

id

τῦτό με ῥᾳδίως μόνον ἀναλῆψεσθαι. ἔτι ἢ ἐκ πίτυος, πολὺ λεπτὸ τὸ ζῆς ἀφεῖσα. καὶ ἐξὸν τῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τινα. καὶ μέλλω ἐς ὕπνον κατακλίνεσθαι, ὁπόσους ἂν ἐθέλω. καὶ ἅπασιν ἀνοίγειν ἐξουσίαν μοι ἀνοίγεσθαι, χαλαρᾶς δὲ κλείθρας, καὶ δὲ μοχλὸς ἀφαιρεμένου. τοῦτο ἀμφότερα, εἰς δακτύλιος δυνάσθω. τὸ δὲ μέγεθος, ἄλλος τις ἴσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐραστὸν εἶναί με, ἐξηλημένον παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξί, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ ποθεινότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα. ὥστε πολλὰς γυναῖκας ἐμὲ φερούσας τὴν ἔρωτα, καὶ ἁμαρτεῖν ἑαυτῆς, καὶ τὰ μεμιγμένα ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ δύσερωτα εἶναι δεκεῖν, εἴ πινα ἐμόνον ἐξοσθελίψαιμι αὐτῶν. εἰ δ' ὑστεροῦμαι, κἀκεῖνα τὸ λύπης ἀπαλλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸ Υάκινθον, ἢ Υλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί με, καὶ τοῦτο πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδ' ὃν κῦ μέτρον ζῶντα τὸ ἀνθρώπινης βιοτῆς, ἀλλ' ἐπὶ χίλιανίον ἐνιαυτὸν γιγνόμενον ἀμφιβιῶναι, ἀμφὶ τὸ ἑπτακαιδέκατον ἔτη ἀεὶ ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ἐὰν γὰρ δέηταί με, τοῦτο ἔχειν. πάντα γὰρ ἐμοὶ ὧν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατον εἶναι εἰσιών. εἰ δ' ἐν ἐνδεῖς, ἢ Υπερβορείοις θέαμα παραδόξου, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅστι ἐμφανῆναι ἢ πεῖν ἡδέως μεθυσθλάβητος ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπτόμενος, ἀπέλαυσον ἅπαντων ἐς κόρον. καὶ ἐπὶ χρῦσῳ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοίνιξ, ὄρνεον ὃν ἐνδεῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ ἢ ἐκ τοῦτο ἐάσω ἂν. καὶ τὰς πηγὰς ἢ τὰς Νείλου, μόνῳ ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τὸ

id ego facilè ſolus in humeros attollam, præterea procul à terra ſubvectus volem. Ad hoc quoque annulum habeam, quo in ſomnum attraham, quos voluero: & mihi accedenti pateat omnis janua, laxata ſera, & dimoto vecte, quæ ambo poſſit unus annulus. Et quod maximum eſt, alius ſit ſupra omnes ſuaviſſimus, qui me reddat amabilem, obductus pueris formoſis, mulieribus, totiſque populis: neque quemquam amoris expertem eſſe ſinat, & cui non ſim deſiderabiliſſimus, atque in ore: ita ut multæ mulieres amoris impatientia ſeſe ſuſpendant: meique deſiderio adoleſcentuli inſaniant, ſeque fœlices putent, ſi tantum aſpexero quempiam ipſorum: ſi verò deſpexero, etiam illi mœrore pereant. Denique Hyacintho, vel Hyla, vel Phaone Chio ſim pulchrior: atque hæc omnia habeam, non brevi moriturus, nec ad humanæ vitæ menſuram victurus: ſed per mille annos juvenis ex juvene renaſcens, ævum exacturus, circa decimum ſeptimum quemque annum, ſenectutem more ſerpentum ſemper exuendo. Nihil enim mihi deerit, quum hæc habebo: ſiquidem aliena omnia eſſent mea, quatenus poſſem & fores aperire, & cuſtodes ſopire, & ingreſſus ipſe inviſibilis eſſe. Quod ſi apud Indos, aut Hyperboreos ſpectaculum aliquod mirum foret, aut res aliqua pretioſa, aut quicquid eſu vel potu jucundum, advehi non curans, ſed eò ipſe advolans, omnibus ad ſatietatem uſque fruerer. Et quia gryps alata fera, aut phœnix, avis apud Indos à cæteris videri nequit: ego eam viderem. Nili quoque fontes ſolus ſcirem, & terræ quicquid

eſt

γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ πως Ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸν τόπον τῆς γῆς ἡμίσειαν ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἔγνων, ἅπαντα ἂν τοῦ πυρὸς καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐτομάτως ἀργύριον εἰς Βαβυλῶνα τοῖς εἰπεῖν Ὀλύμπια. καὶ χρήσασθαι, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, ἀπαγγεῖλαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμυνάσθαι δὲ τοῦτον ἐν ᾧ ἄφαυδος, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιπτερόφθαι τὸ κρανίον. τοῖς τι αὖ φίλοις, εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κρυπτομένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὲν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τυραννικὸς πλούσιος ὑβριστής, ἀφανίζειν αὐτὸν ὅσον ἐπὶ ταδίοις εἴκοσιν, ἀφῆναι φόρτου καὶ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἔχῃ, εἰσιόντα ἀθεάτως, κοιμίσαντα ἅπαντας, αὐτὸν ἐκείνου μόνου. οἷον δὲ κἀκεῖνο λέγω, τοὺς πολεμίους ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπερασπιζόμενον. καὶ εἰ ὀξυτέρᾳ μοι, προθέμενον ἐν τοῖς κτήνεσιν, κοιμίσαι τοὺς κραυγῇ, νικᾶν παρεῖχον τοῖς φύγοσιν, ἀναρρίψασιν ἐπὶ τὸ τροπαῖον. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐπιτίμιον ἐν τῷ ἀνθρώπου βίου, ἐμὲ πάντα ἐμοὶ ἦν, ἐμὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσαι τι, μήτε ἐπιθυμῆσαι ἀμαθῶς. καὶ μάλιστα μὲν ὑγιὴς ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. τί ἂν αἰτιάσαιο ὦ Λυκῖνε τὴν οὐσίαν; Λυ. οὐδὲν ὦ Τιμόλαε. οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πεντὰ, ἐμοῦ ὑπὲρ μυρίας τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρώτησόν σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα περιέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ὅτῳ ἀποκεκινηκότα τὴν

est inhabitabile: & siqui Antipodes ex adverso habitant, australem terræ partem dimidiam tenentes. Præterea stellarum, lunæ, ipsiusque solis naturam facilè nossem, ut qui ab igne lædi non possem. Et quod omnium suavissimum fuerit, eodem die Babylonem delatus annuntiare possem, quis Olympia vicisset: & si fortè in Syria prandens essem, cœnare in Italia: & siquis mihi foret inimicus, istum ex occulto ulcisci, injecto in caput saxo, ita ut ipsi calvaria comminueretur: amicis contrà benefacere, aurum dormientibus ipsis effundendo. Quin siquis superbus foret, aut tyrannus, dives contumeliosus, sublatum ipsum ad stadia viginti, per præcipitia supernè dejicerem. Cum pusionibus autem, nemine prohibente conversari mihi liceret, cùm videri non possem ingressus, omnesque solis illis exceptis sopirem. Quale verò etiam illud foret, quòd belligerantes tutò spectare possem, extra teli jactum in altum sublatus? Et si videretur, adjungendo me victis, & sopiendo victores, fugientibus ex fuga reversis victoriam præberem. In summa, ludum quendam facerem vitam humanam, omniaque mea forent, Deusque cæteris viderer. Atque hæc summa fœlicitas est, quæ neque perire, neque insidiis peti potest: & maximè cum sanitate per longam ætatem. Quid igitur est, Lycine, quod in hoc voto culpare queas? *Lyc.* Nihil Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari alato viro, & qui robore decem hominum millia superat. Verumtamen illud interrogabo te, ecquem alium videris inter tot gentes, quas volando oberrasti, virum jam senem mente à statu suo ita dimota, qui exiguo

γεώμετρον, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχεῖσθαι, ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπίφθονον πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν. ἀπὸρ εἰπέ μοι ὁ τόδε. τί δή ποτε οὐχ οἷός δακτυλίῳ ἅπαντα ταῦτα διώκασαι σοι, ἀλλὰ τοσούτοις ἐφειμένῳ βαδίζῃ, τὴν ἀριστερὰν προφερομένῳ καὶ δάκτυλον ἕνα. μᾶλλον γὰρ ἐπαιτεῖ ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεῖται ὁ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι εἷς γε ἀνεγκλητοτάτου ἐφόδιόν ἐστιν, ὃς ἐφελκόμενόν σε, παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀπέξυσας. ἢ τοῦτο μὲν ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος πολύς. Τι. ἀλλὰ πάντως ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὐξῃ τί ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα, καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συνηφασμένων τὰς ἄλλας. Λυ. ἀλλ' ἐγὼμαι οὐχὶ ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη ἐπὶ τὸ Δίπυλον. καὶ ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν. καὶ σὺ ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δ' ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ πῆς ἐμοὶ ἐπισάσασι σταδίοις καὶ χρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες, ἄλλως τε, ὅτε ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπολειμμένου τινὸς πολλοῦ ἀπολαῦσαι, μετ' ὀλίγον ψιλὸν τὸν μέγαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πλοῦς πολλοὺς οἴχηται δαπανήσαντας, αὐτοὶ δ' ἀναβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε, καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀνειρομένου, ἀνόμοια πάντα ἐπὶ τὰ οἰκίας εὑρήσετε, ὥσπερ οἱ τὰς βαναύσους ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς σκηνῆς, λιμώττοντες οἱ πολλοί. καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες, ἢ Κρέοντες. λυπησόμεθα δὴν ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ

annulo vectus, totos montes digito movere potuerit, amabilem omnibus, idque cùm calvus esset, simoque naso. At vero etiam hoc respondeo mihi: cur tandem unus annulus omnia ista tibi præstare non possit: sed tam multis revinctus incedes, sinistra per singulos digitos gravata. Imò verò excedit numerus, & necesse erit etiam dextram oneri ferendo succedere. Atqui unus, isque maximè necessarius deest, qui obductus, te à stultitia cohibeat, multo hoc fastu deterso: alioqui helleborus meracior haustus, hoc efficere potest. *Tim.* At omnino Lycine, tu quoque jam tandem aliquid optabis, quo discamus qualia sis postulaturus, quæ videlicet reprehendi & culpari nequeant tu qui alios refellis. *Lyc.* At ego voto non opus habeo. Iam enim Dipylum pervenimus: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem singulari prælio dimicat: & tu Timolaë, dum in Syria quidem prandes, in Italia autem cœnas, etiam ea stadia, quæ ad me pertinebant, absumpsistis, rectè sanè facientes: præsertim cùm non probem in breve tempus ditescere, & subventaneam opulentiam dolendo, postmodum tenuem mazam comedere: quod vobis non multò pòst accidet, postquam hæc fœlicitas, magnæque divitiæ vobis relictis avolarint: ipsi autem digressi à thesauris & diadematibus istis, tanquam ex suavissimo aliquo somnio excitati, domi dissimilia omnia inveneritis, perinde ut histriones, regum personas agentes, quorum plerique ex theatro regredientes, fame conficiuntur: idque cùm paulò antè Agamemnones, aut Creontes fuerint. Mœrore igitur afficiemini, ut

δυσέρεσει ἴσισθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας. καὶ μάλιστα σὺ ὦ Τιμόλαε, ἐπέτυχον δέη σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ, τὴν ὑπερώσιος ἀλγαλυθείσης, καὶ ἀπτσόντα ἀπὸ τῆς ὕρανῦ, χαμαὶ βαλεῖν, ἀπολίποντα τὺς δακτυλίυς ἐκείνυς, ἅπαντας ἀπερρύηκότας, τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἐκβαίνοι, ἀυλὴ πάντων ἦσαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνι αὐτῆς, τὸ μαλάττυ μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιούτοις ὄυσι, καὶ ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινέντες.

ut consentaneum est, vobisque res domesticæ displicebunt: & maximè tibi Timolaë, quando necesse tibi erit idem pati, quod Icarus olim, ut dissolutis alis de cœlo delapsus humi incedas, amissis illis annulis, qui de digitis ultro effluxerint. Mihi autem hoc sit erit, ut pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, suaviter admodum rideam ea quæ optastis, tam præclara scilicet: idque cùm ipsi Philosophiam laudetis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DIALOGI MERETRICII.

ΑRGVMENTVM.

Vt in superioribus dialogis, brevioribus quidem illis, Lucianus, cum superorum, tum inferorum res irridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & cæteris epicis, partim ex Tragœdiarum quoque scriptoribus, ita in hisce meretricum colloquiis, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciviam persequitur, idque accepta ejus rei occasione, atque materia ex Menandro, & ejus ætatis comœdiis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentii ac Plauti conversionibus conjecturam facere licet.

ΓΛΥΚΕΡΑ, ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

GLYCERA ET THAIS.

ΓΛΥΚΕΡΑ.

Τὸν φαλιώτλω Θαὶ τ' ἀνηρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲ Ἀβρόγνον εἶχε, μὴ ταῦτα ἢ ἠρέσθη ἐμέ, τ' ὑπάρυφον λίχω, τ' ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι τ' ἄνθρωπον; Θα. οἶδα, ἀλλὰ οἶδα ὦ Γλυκέριον, καὶ

GLYCERA.

Militem istum Thai, Acarnanem, qui quondam Abrotonum habebat, postea verò me amavit, purpuratum istum dico, nosti-ne ipsum, an oblita es hominis? *Th.* Quidni nossem Glycerium: cùm

συνίπτε μεθ' ὑμῶν πέρυσιν [1] ἐν τοῖς ἀλῴοις. τί ἦ τοῦτο; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι. Γλ. Γοργόνα αὐτὸν ἡ παμπόνηρος φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα. Θα. καὶ νῦν σοὶ μὲν σύνεστιν ἀπόστατος, Γοργόναν ἦ ἑταίραν ποιεῖται; Γλ. ναί ὦ Θαΐ, ἐκ τοῦ παλαίσματος δέ μετρίως μοι ἤχθετο. Θα. πονηρὸν μὲν ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδίκως ἦ, ἀλλὰ εἰώθασι γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. ὅμως χρὴ ἄπαν ἀνιᾶσθαι ἄχαν, ἅπαν μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτοῦ πρότερον ἐμέμψατο. καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ σύνεσίν γε θαυμάζω, τί ἐπῄνεσεν αὐτῆς ὁ φρικώδης ἐκεῖνος· ἐκεῖνος εἰ μὲ παντάπασι τυφλός ἐστιν. ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτοῦ δραπὰς ἔχουσαν, καὶ ἐπίκολον ἦ μετέπιπτε ἀπηγμένας. τὰ χείλη ἦ, πλιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τραχήλου λεπτοῦ, ἐ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, ἐ ῥὶς μακρά. ἓν μόνον, ξυμφορὰ ἐστὶ, καὶ ὀρθὴ, ἐ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. Γλ. οἶσθα δ' ὦ Θαΐ τοῦ κάλλους ἕνεκα τὴν Ἀκαρνᾶνα; ἐκ οἶσθα ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσαίλεων ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινας ᾠδὰς ἐπίσταμένη, καὶ τὴν σελήνην καθαίρουσα; φασὶ ἦ αὐτὴν ἐ πέπεισθαι τὰ νυκτός. ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τὸ φαρμάκων ἐγχέασα. καὶ νῦν τρυχοῦσιν αὐτόν. Θα. καὶ σὺ δ' ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυχήσεις. τοῦτον ἦ, χαίρειν ἔα.

anno ſuperiore vobiſcum in feſtis arvalibus potarit. Sed quid iſtud? Videris enim neſcio quid de illo narratura eſſe. *Gl.* Gorgona ipſum, ſceleſtiſſima iſta, quæ amica mea videbatur, ſubductum à me abſtraxit. *Th.* Et nunc ille tecum non amplius converſatur, ſed Gorgonam amicam aſcivit? *Gl.* Iſta eſt, Thai, nec me res hæc mediocriter afficit. *Th.* Malum quidem hoc eſt, Glycerium, non tamen inopinatum, ſed à nobis meretricibus fieri ſolitum. Proinde neque nimis mœrendum, neque de Gorgona conquerendum. Neque enim Abrotonum tibi priùs ob hoc ſuccenſuit: quanquam amicæ inter vos eratis. Sed illud miror, quidnam adeò laudet in ea miles iſte: niſi omnino cæcus eſt, qui non viderit illam raro, & in multam frontem deducto eſſe capillitio: deinde lividis, emortuiſque labiis, exili collo, & extantibus in eo venis, longoque naſo. Vnum ſolum habet, quòd procera eſt, & recta, ridetque illecebroſum admodum. *Gl.* An tu putas, Thai, Acarnanem illam formæ cauſa amaſſe? An neſcis, quòd venefica eſt Chryſarium, mater illius, quæ Theſſalas quaſdam incantationes callet, ac lunam deducit? Aiunt autem ipſam etiam volare noctu. Illa in inſaniam vertit hominem, ei temperato pharmaco quod biberet, & nunc ipſum vindemiant. *Th.* Tu quoque Glycerium, alium vindemiabis: iſtum autem valere ſinas.

1 Ἐν τοῖς Ἀλῴοις] Ἀλῶα Feſtum Athenienſium agricolarum dictum quod in areis hac die convivium perſonabat ἑορτὴ Ἀθήναισι μυστήριον περὶ χθονὸς Δήμητρος. Tangit dial. Meretr. Mar. & Muſar. Cætera hujus Dialogi diligenter expoſui ad Petron. *Bourd.*

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ, ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

MYRTIVM, PAMPHILVS, ET DORIS.

ΜΥΡΤΙΟΝ.

Γαμεῖς ὦ Πάμφιλε τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε μεμνηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι ὅρκοι εἰς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα, [1] ἐν ἀκριβεῖ πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίου τοῦ. καὶ ταῦτα ὦ Πάμφιλε, ὀπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γὰρ ἐμοῦ μόνον ἐπεμελήμην σοῦ ἕνεκα ὅτι με τηλικαύτην ἐποίησας, τὴν γαστέρα, καὶ μεζομικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει. πρᾶγμα ἑταίρᾳ βαρύτατον. ἐὰν γάρ σε λάβῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσεται, ἐγὼ δὲ ἔξω δεδημόσιον καὶ ἔρωτος. σοὶ δ' ἐνεδιεῖτο ποτὲ ἀποστλαθῆναι ἐκεῖνο, ὡς ἄπιστος μεθύσαι πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' ἢ κωλύω παρθένον. εἰδήσει γὰρ αὐτὴν ἴσως ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μὴ τὴν μητέρα, εἰδέναι δ' ὅτι δι' αὐτὴν ἔσται ἔπ' ὀνόματι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' ἂν ἀποστραφεὶς ἴδοις αὐτήν. καὶ τὸ ἀποσωπᾶν, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἴδοι, μήτι ἀνιῶπτε, εἰ πάνυ γλαυκὰς ἔχει αὐτάς, μηδ' ὅτι ἀμφοτεροδεξίους εἶναι, καὶ ἐς ἀλλήλας ὁρᾶσι. μᾶλλον δὲ τὸ Φίλωνα ἰσόρροπος τῇ παιδὶ τῇ νύμφῃ. τὸ ἀποσωπᾶν αὐτὴν οἶσθα. ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Πα. ἴσθι σὺ λοιδορούμενος ὦ Μύρτιον, ἀκόσμως, παρθένον

MYRTIVM.

Ducisne uxorem, Pamphile, Philonis nauclerifiliam? imò jam duxisse te aiunt. Tot autem juramenta quæ præstitisti, & lachrymæ illæ, brevi momento evanuerunt omnia, & Myrtii nunc es oblitus, idque Pamphile, cùm octavum jam mensem ex te prægnans sim. Scilicet hoc solum ex tuo amore consecuta sum, quòd tam ingentem uterum gero: & me propediem oportebit prolem alere, rem meretrici gravissimam. Neque enim fœtum exponam, præcipuè si mas nascatur: sed eo nominato Pamphilo, equidem amoris solamen habebo. Tibi verò exprobrabit aliquando accedens ille ad te, quòd perfidus fueris in miseram ipsius matrem. Cæterùm non formosam virginem ducis. Vidi enim nuper ipsam in Thesmophoriis unà cum matre, nondum sciens quòd propter ipsam Philumpum amplius visura non essem. Proin tu quoque antea ipsam contemplare, faciemque & oculos ipsius vide, ne te postea discruciet, quòd eos admodum cæsios habet, neque quòd distorti sunt, & se mutuò aspiciunt. Imò verò Philonem vidisti, patrem puellæ. Faciem igitur illius nosti: quare nihil amplius opus erit filiam videre. *Pam.* Adhuc te, Myrtium, nugantem audiam, ac nuptias nescio quas nau-

1 Ἐν ἀκριβεῖ πάντα οἴχ.] Proverb. *Eourd.*

νυς. καὶ γάμους ναυκληρικὰς διεξιόσης. ἐγὼ δ', ἡσυχῇ τινα, ἢ καλῶ νύμφιον οἶδα; ἢ ὅτι Φίλωνα τὸν Ἀλωπεκῆθεν, οἱονεὶ γὰρ σκῆπτον λέγειν σε, θυγατέρα ὅλως εἰ χρὴ ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' ἐοίκει φίλῳ ἐὼν τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐληλάκαμεν [1] περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. πάλαιόν γὰρ εἴοικεν ὀφείλων τῷ πατρί, σὺν ἤχθετο σκάπτειν. ὁ δὲ, ὥσπερ τοὺς ναυβάτας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτό. ἐδόκει ἅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δ' ἐγαμεῖν ἐδεδόκει μοι, τὴν δ' Δημέως θυγατέρα τὴν δι' ὀπώρης ἐγκατηγνυμένην ἀφεὶς, καὶ ταῦτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμην ἄν. σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ σωτὴρ ἦκας αὐτὴ ὦ Μύρτιον κρωμύας τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχῆσαι; Μυρ. σὺ γὰρ ἐγαμεῖς. ὦ Πάμφιλε; Πα. μέμηνας ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾷς. καίτοι χθὲς ἐ πάνυ ἐμεθύσθημεν. Μυρ. ἢ Δωρὶς αὕτη ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια αἰτήσουσῆ μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὐξαμένη [2] τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, λεσβίαν ἔφη συντυχοῦσαν αὐτῇ. μᾶλλον δ' σὺ αὐτῷ ὦ Δωρὶς λέγε, ἀπὸ ἀκήκοας, εἶτα μὴ ἐπλάσω αὐτά. Δω. ἀλλ' ἐπιτρεπέτω ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψεύσαμεν. ἐπὶ γὰρ τὸ Πρυτανεῖον ἐληλύθομεν, σύντυχά μοι ἡ Λεσβία μεθιοῦσα, ὃ φησὶν, ὁ ἔρως ὑμῶν ὁ Πάμφιλος, γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα. εἰ δ' ἀπιστεῖν, κλῖνε με ὑπακούσεσθαι τὸ γενόμενον ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσκευασμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ ὑμέναιον ἅδουσάς τινας. Πα. τί ἂν, παρὴν ναυτικὰς commemorantem. Egon' autem, aut ſimam aliquam, aut formoſam ſponſam novi? aut Philonem Alopecenſem (illum enim opinor te dicere) filiam habere nubilem? At neque patri amicus hic eſt. Memini enim de pacto nautico eum cum hoc nuper judicio contendere. Nam talentum opinor debens patri, ſolvere nolebat. Pater autem ipſum apud nautarum judices accuſavit, tum ægre illud exolvit, neque totum, ut ajebat pater. Quòd ſi uxorem ducere mihi viſum eſſet, Demeæ relicta filia, ejus qui ſuperiore anno exercitum duxit, idque cum mihi ſit conſobrina Philonis filiam uxorem ducerem? Tu verò unde iſta audiſti? an fortè ipſa, Myrtium, hoc effinxiſti, cum novis quibuſdam zelotypiis umbratilem pugnam exercendo? *Myrt.* Nunquid eam uxorem non ducis Pamphile? *Pam.* Inſanis Myrtium, aut certè temulenta es: atqui heri non admodum inebriati ſumus. *Myrt.* Doris hæc mœrore iſto affecit me. miſſa enim ut lanas ad ventrem emeret mihi, & Dianæ vota pro me faceret, Lesbiam, ait, fortè conveniſſe ſe. Quin potiùs huic narra Dori, quæ audiſti, niſi tute finxiſti ea. *Dor.* At vapulem hera, ſi quicquam mentita ſum. Cùm enim ad Prytaneum veniſſem, obviam fit mihi Lesbia ſubridens, atque ait, Amator veſter Pamphilus, uxorem ducit Philonis filiam. Ac ſi credere nollem, juſſit ut in angiportum veſtrum introſpicerem omnia ſertis ornata, tibicinas, tumultum, & aliquos qui canerent hymenæum. *Pam.* Quid igi-

[1] Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ] Leg. Vlp. ad Demoſt. περὶ Ἀλοπέκ. Bourd.

[2] Τῇ λοχείᾳ] Ἀρτέμιδι, quæ præſidet λοχείαις ἢ γονάσιν. Idem.

[1] Ἀπο-

ψας ὦ Δωρί; Δω. κἀγὼ μάλα. κἀγὼ εἶδον ἅπαντα ὡς ἔφη. Πα. μαντεύεσθαι τοῦτ' ἀπάτλον. ὅτι πάντα ἡ Λεσβία Δωρὶ, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, κἀγὼ σὺ, τἀληθῆ ἀπήγγελκας Μυρτίῳ. πλὴν μάτην ἐζωρύχθητε. ὅτι γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι. ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τὴ μητρὸς. ὁπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν, ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης ὁ τοῦ γείτονος Ἀριστιάνετ υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, ὁ σωφρονεῖ. σὺ δ, μίχρι τίνος ἑταίρᾳ σύνῃ; τοιαῦτα δ' ἔφρασεν αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατέπεσον. ἔνθα ἔωθεν ἀπῆλθον ἀπὸ τῆ οἰκίας. ὥστε οὐδὲν εἶδον, ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν. εἰ δ' ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπιὼν ἔσται ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τ' ἐναντίον, ἀλλὰ πλὴν θύρας, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη. ἐρήσεις γὰρ τὴν τῆ γείτονος. Μυρ. ἀπέσωσας ὦ Πάμφιλε. ἀπηγξάμην γὰρ ἄν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο. Πα. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο. μὴδ' ὅτου μνείαν, ὡς ἐπλάγην Μυρτίῳ. κἀγὼ ταῦτα, ἤδη μοι κυδύσης παιδίον.

igitur? introspexisti Dori? *Dor.* Ita sanè, vidique omnia quæ illa dixit. *Pam.* Intelligo errorem: neque tibi omnia, Dori, Lesbia mentita est: & tu vera quoque Myrtio renuntiasti: verùm frustrà turbatæ estis. Neque enim nuptiæ illæ apud nos fiunt. Sed nunc in mentem venit quod ex matre audivi, quando à vobis heri domum reversus fui. Nam dixit, tuus hic æqualis Charmides, Pamphile, vicini Aristæneti filius, uxorem jam ducit, & resipiscit: tu verò quousque tandem cum meretrice consuescs? His negligenter auditis, in somnum sum prolapsus. Dein mane exurgens, domo statim exivi. Itaque nihil eorum vidi, quæ postea Doris vidit. Quòd si mihi non credis, denuo hinc abiens Dori, diligenter inspice, non angiportum, sed januam, utra sertis exornata sit: vicinorum enim illam comperies. *Myrt.* Servasti me Pamphile. Strangulassem equidem me, si tale quid factum fuisset. *Pam.* At factum non est: neque ita insaniveram, ut Myrtii obliviscar, præsertim cùm ex me uterum jam gerat.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

MATER, ET PHILINNA.

ΜΗΤΗΡ.

Ἐμάνης ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες σὺ τῷ ξυμποσίῳ ψθὲς; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Διφίλος ἕωθεν δακρύων, κἀγὼ διηγήσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, κἀγὼ ἐς τὸ μέσον ἀναστῆναι, ὀρχήσασθαι, αὐτῆ λέγειν

MATER.

An insaniviſti Philinna, vel quid heri in convivio tibi accidit? Venit enim ad me Diphilus mane lachrymans: & mihi acceptam à te injuriam narravit. Ebrium enim fuisse te, & in medium progressam saltasse ait,

λύοντ⊙. καὶ μὴν ταῦτα, φιλῆσαι Λαμπρίαν τ ἑταίραν αὐτὸ. καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καχαλιπόσαν αὐτὸν, ἀπολιπεῖν ⊙ὸς τ Λαμπρίαν, ⊂ ⊙ροσκαλεῖν ἐκεῖνον. ἑαυτὸν ⊃ λαβοῦσαν, τύπτειν γεγονέναι. ἀλλ' ἀδὲ τ νυκτὸς οἴομαι σωιχάδειν. καχαλιπεῖν ⊃ δακρύουσα, μήτι ἐπὶ ⊙ῦ πλησίον σκίμπτοδ⊙ κατέκυσον ἄδηλα, ⊂ λυπόσυα ἐκεῖνον. Φι. τὰ γὰ αὐτῆ σοι ἃ μήτηρ, ἃ διηγήσαλο; ἃ γὰ ἂν σωιηχθρύνις αὐτῷ ὑπόνοιαν ὀνί. ὡς ἐμὲ ἀφέμεν⊙, ἐκφιλοκαλῆτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίᾳ ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνα παρόν⊙. ἐπεὶ ⊃ χαλεπήνεσαν εἰδὲ με, καὶ ἐλύσυσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, ⊙ ὡς ἄκρα ἐφαψάμεν⊙, ἀνακλάσας τ αὐχένα τ Θαΐδ⊙, ἐφίλησεν ὥτε ⊙ροσφυῶς, ὥσε μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη, εἶτ' ἐγὼ μὲ, ἐδάκρυον. οὐδὲ, ἐγέλα, ⊂ ⊙ὸς τὸν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ ὃς ἔλεγα, καὶ ἐμὲ δηλαδή. καὶ ἡ Θαὶς ἐμεσδία. βλέψασα πρὸς ἐμέ. ὡς ⊃ ⊙ροσύνα ἥδοιτ⊙ τ Λαμπρίαν, καὶ σκοπεῖσθαι ⊙οτ' φιλῆσαι ἀλλήλω, ἐγὼ μὲ ὅμως παρ' αὐτὸν καπεκλίνω, ὡς μὴ ⊂ τὸ ⊙ροφρατίζοιδ ὑπόπτην. ἡ Θαὶς ⊃ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατ⊙ πρώτη, λαμπυμενᾶσα ἐπίτολυ τὰ σφυρά, ὡς μόνη καλὰ ἴσχυσα. καὶ ἐπεὶ ἐπαύσατ⊙, ὁ Λαμπρίας μὲ ἐτίζα, καὶ εἶπεν ἀδέν. Δίφιλ⊙ ⊃, ἐπαινεσήσ τὸ εὔρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, ⊂ ὅτι εὖ ⊙ρὸς τὴν κιθάραν ὁ ⊙ὺς, ⊂ τὸ σφυρὸ ὡς καλὸν, ⊂ ἄλλα μυρία, καὶ ἅπασι τὴν Καλαμίδ⊙ Σωσάνδρην ἐπῄνει⊙, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν ⊂ σὺ οἶδα συλλήπτορά μοι ἐμοῖ, οἷά ἐσ. Θαὶς ⊃ οἷα ⊂ ἐσκώψεν σύ; ἐς ἐμέ. εἰ χάρις ἔφη μὴ αἰχμώσ- ipso prohibente: postea etiam sodalem suum Lampriam osculatam fuisse, & quòd tibi succensuerit, ipso relicto ad Lampriam transiisse, eumque amplexatam esse: sese verò disperiisse cùm hæc fierent. Sed neque noctu, opinor, concubuisti cum eo relicto autem lachrymante, sola in proximo grabbato jacuisti, cantillans, & ægrè faciens illi. *Phil.* At ea quæ ipse fecit, mater, tibi nequaquam narravit: neque enim, cùm fuerit adeò contumeliosus, patrocinareris ipsi: qui me relicta, sermones subinde cum Thaide amica Lampriæ conferebat: cùm *ille* nondum adesset. Postquam autem videbat indignè ferre me, & hominem, eorum quæ faciebat nutu admonebam, ille summa auricula apprehensam, & cervice ad se reclinatam Thaidem osculatus est, ita impresso ore, ut vix inde labia retraheret. Proinde ego quidem lachrymabar, ille verò ridebat, multaque in aurem Thaidi susurrabat, de me videlicet. Et Thais quoque ad me respiciens, subridebat. Vbi autem advenire Lampriam animadverterunt, tandemque osculis mutuis satiati fuerunt, ego tamen accubui cum ipso, ut ne in posterum etiam hoc causari posset. Surgens autem Thais, prima saltavit, nudatis multum malleolis, quasi sola pulchros eos haberet: quæ postquam desiit, tacebat Lamprias: & nihil dicebat. Sed Diphilus laudibus extollebat concinnitatem gestus, rectéque actam saltationem, quodque ad citharam pes esset aptus, pulcherque malleolus, & alia infinita, perinde ac si Calamidis Sosandram laudaret, non Thaidem, quam tu quoque nosti satis qualis sit, cùm nobiscum nuper lavaret: quæque in me probrosè statim dixerit. Siquam enim, inquit, non pu-

τὴν λιπαρὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεσθαι δ' αὐτὴ ἐξαναστῶσα. τί ἂν λέγοιμι ὦ μῆτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἐδεῖ ποιεῖν; ἀναγκάζῃ, δ' ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, δ' τῷ Θαΐδι ἐᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; Μη. φιλαμύητον μ' ὦ θύγατερ. ἀλλ' ἔφοβούμην γὰρ ἐγώ. λέγε σὺ ὅμως τὰ μὴ ταῦτα. Φι. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι, ἐπῄνουν. ὁ Δίφιλος δ', μόνος ὑπτίου κρεμάσας ἑαυτὸν, δ' τὸν ὀροφὸν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ κρεμεῖσα ἐκαυσάμην. Μη. τὸ φιλῆσαι δ' τὸν Λαμπρίαν ἀληθῶς ὦ, δ' τὸ μεταβᾶσαν ἀπολιπεῖν αὐτόν; τί σιγᾷς; οὐκ ἐπὶ γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. Φι. ἀπολυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν. Μη. εἶπα δὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ δ' ἤδης, ἐκεῖνα δακρύουσ'. οὐκ αἰσθάνῃ ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, δ' μεμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, δ' οἷον δὴ τὸ πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἄν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν Ἀφροδίτη ἔπεμψε; Φι. τί δ', ἀνέχομαι ταῦτα; ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ; Μη. ὀργίζῃ μοι, μὴ ἀνθυβρίζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι πλούσιοι οἱ ἐρῶντες, δ' ἐπιμένουσιν ἑαυτοῖς; σὺ δ' πάνυ χαλεπὴ ἀεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γιγνῇ. καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, [1]ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαν τὸ καλώδιον.

pudet gracilium crurum quæ habet, surgat & saltet ipsa. Hîc tibi quid dicam mater? surrexi equidem atque saltavi. Quid enim facto opus erat? perferre scilicet, idque dicterium silentio comprobare, ac permittere ut sic in convivio regnaret Thais? *Mat.* Nimia quidem fuit hæc æmulatio, ô filia. Nam ne curare quidem hæc oportebat. Dic tamen quæ sequuta sunt. *Phil.* Alii quidem laudabant, solus autem Diphilus, jacens supinus ad lacunar respexit, donec ego defessa destiti. *Mat.* Quid autem quòd Lampriam osculata, quumque deflexisses, amplexa esse diceris, verum-ne istud fuit? quid taces? nam hæc non amplius digna sunt venia. *Phil.* Atqui volebam ipsi ægrè facere vicissim. *Mat.* Deinde neque cum ipso concubuisti, sed ipso lachrymante cantillasti. Non intelligis filia pauperes esse nos: neque meministi quam multa ab eo acceperimus: aut quo pacto hyeme superiore nobis fuisset vivendum, nisi Venus hunc nobis obtulisset? *Phil.* Nunquid igitur ob hoc ab eo affici me contumelia sustinerem? *Mat.* Irascere quidem, at contumeliam ne repende. An nescis læsos amatores desinere amare, & semet ipsos objurgare? Tu verò homini semper difficilis fuisti. At vide, ne quod vulgò fertur, intensum nimis funiculum abrumpamus.

1 Ἀπορρήξωμεν] Idem Proverbium apud Aristenet. Epist. 1. lib. 2. *Bourd.*

ΜΕΛΙΤΤΑ, ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

MELISSA, ET BACCHIS.

ΜΕΛΙΤΤΑ.

Ἴσμεν οἵαι εἶ, Βακχὶ χαῖρε, οἵας πολλὰς Θετταλὰς λέγουσιν ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐρασθῆναι μίσος ποιοῦσαι, ἐὰν δὲ πάνυ μισηθῇ γυνὴ τυγχάνοι, ὕπνος ἔνεστι, δαλαδοῦσα, ἡκέ μοι. ἅπαντα γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταῦτα ἀφείμην ἢ δίνης, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀπαρίψασα Χαρῖνον, μισήσασα Σιμμίχιον, ὃς νῦν ἐμέ. Βακ. τί φῄς; σὺν ἔτι σώζεται, ἀλλὰ δῆτα τὸν Σιμμίχιον ἀ Μέλιττα, οἵαν χαρὰν Χαρῖνος, δι' ὃν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ὑπέσχεθ', ἃ βουληθεὶς τὸν πλοῦτον σὰ κεῖνον γῆμαι, πάντα ταῦτα ἀνασχόμενος ἐκείνα οἵαν χαρὰν ἂν Βακχὶ, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ὅλ' ἐφοιτᾷ ὅλος αὐτός. ἀλλὰ πάνυ δῆτα τὸν σωτῆρα Παμμένη αὐτός τε, καὶ Σιμμίχη. Βακ. δίνα ἄ Μέλιττα πέπονθας. ἀλλὰ τί ὑμᾶς δίεστιν; ἔοικε γὰρ ἐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι. Με. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην γὰρ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς, καταλαβὼν γὰρ οἴκοι χρόνῳ τινὶ ἀπαιτήσων, πέμψαντος μου πατρὸς, ὅτι με προσέβαλεν ἐπελθὼν, ὅτι προσήκατο ὡς ἔτυχεν προσδραμόντων. ἀπιστοῦμεν γὰρ προπαλακεῖαν ἥλασεν, ἀπιὼν φησὶ πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ τείχους γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπως καταμελήτουτε ὑμῶν τὰ

MELISSA.

Siquam, Bacchi, anum nosti, quales multæ Theſſalæ perhibentur eſſe, incantatrices, quæ amabiles reddunt, etſi prorſus odio habeatur mulier, eam acceptam ad me adducas quæſo. Veſtes enim omnes, atque hoc aurum lubenter amiſerim, ſi ſolùm ad me denuo reverſum videam Charimum, odio Simmichen perinde habentem, ac me nunc habet. *Bac.* Quid ais Meliſſa? non amplius tecum conſuetudinem habet, ſed ad Simmichen divertit Charinus? cujus gratia tantas parentum iras ſuſtinuit, cùm divitem illam, quinque talenta, ut ajebant, in dotem allaturam, uxorem nollet ducere: memini enim me iſta ex te audire. *Mel.* Cuncta hæc evanuerunt Bacchi, & jam quintus dies eſt, ex quo illum prorſus non vidi. Sed potant apud æqualem Pammenem, ipſe & Simmiche. *Bac.* Acerba tibi accidunt Meliſſa. Sed quid vos ad diſſidium impulit? nam hoc non exiguum videtur eſſe. *Mel.* In univerſum, neque dicere poſſum. Sed nuper ex Phiræo reverſus (eò namque deſcenderat, à patre miſſus, puta ut debitum exigeret) neque me ingrediendo eſt intuitus, neque pro more accurrentem excepit, ſed amplexari volentem repellens, abi, inquit, ad nauclerum Hermotimum, aut ea quæ in Ceramico parietibus inſcripta ſunt lege, ubi inciſa ſunt veſtra

ὀνόματα. τίνα Ἑρμότιμον, τίνα ἔφη; ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ, οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφείς. πόσα οἴει ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαί με, περιβάλλουσαν, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν, ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ᾽ οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν ὑπεμαλάχθη. ἀλλ᾽ εἴ μοι φησὶν ἐπὶ πλέον ὀχλήσεις, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν. Βακ. ὅμως ᾔδεις τὸν Ἑρμότιμον; Με. ἀλλά με ἴδοις ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διάγουσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἔχω ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλὴν ἀλλ᾽ ὁ μὲν, ἕωθεν ἀπελήλυθε, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθὺς ᾄσαντος ἀνεγρόμενος. ἐγὼ δὲ, ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοὔνομα ἐν κεραμεικῷ. ἔπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκεψομένην. ἡ δ᾽ ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον εἰσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ διπύλῳ, Μέλιττα, φιλεῖ Ἑρμότιμον. καὶ μικρὸν αὖθις ὑποκάτω, ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος, φιλεῖ Μέλιτταν. Βακ. ὢ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνίημι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρῖνον, ἐπέγραψε, ζηλότυπον ὄντα εἰδώς. ὁ δὲ, αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι. Με. ποῦ δ᾽ ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ᾽ ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ᾽ εἴ τινα εὕροιμι ὦ Βακχὶ γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσει γὰρ ἂν φανεῖσα. Βακ. ἔστιν ὦ φιλτάτη ὅτι χρησίμη φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὠμὴ ἔτι, καὶ συμπεπηγυῖα. ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα κἀκεῖνον εἰκῆ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μηνῶν ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώ-

vestra nomina. Quem Hermotimum, quem inquam? aut quam columnam dicis? Sed ille nihil respondens, atque incœnatus, dormiebat aversus. Quàm multa hìc me putas machinatam fuisse, amplectendo, convertendo, & osculando aversi illius cervicem? At ille ne ullo quidem pacto deliniri se passus est: sed si mihi, inquit, plus satis molesta fueris, abibo hinc, etiamsi nox intempesta sit. *Bac.* Attamen noras Hermotimum? *Mel.* At me videas, ô Bacchi, miseriorem multò quàm nunc sum, degere, si ullum ego nauclerum Hermotimum novi. Verùm ille summo mane à me discessit, statim ad galli cantum experrectus. Ego verò memineram dictum ab ipso, parieti cuidam in Ceramico inscriptum esse nomen meum. Tum misi statim Acidem, quæ illud videret. Illa verò nihil aliud, nisi hoc solum inscriptum reperit, juxta Dipylum ad dextram ingredientibus, Melissa amat Hermotimum: ac rursum paulò inferiùs, Nauclerus Hermotimus amat Melissam. *Bac.* O adolescentes ineptos! Intelligo enim: ægrè facere quispiam Charino volens, inscripsit hæc, zelotypum eum esse sciens. Ille verò statim credidit. Eum autem sicubi videam, alloquar. Imperitus est, & puer adhuc. *Mel.* At ubi videas illum, qui conclusus cum Simmiche conversatur? Parentes autem eum etiamnum apud me quærunt. Sed Bacchi, siquam anum invenire possem, ut dixi, apparens ea me servaret. *Bac.* Est quædam venefica, ô dilectissima, ad hoc apta, gente Syra, cruda adhuc, & bene compacta, quæ mihi aliquando Phaniam, cùm & ille temerè succenseret, quemadmodum Charinus, post quatuor solidos menses reconciliavit, cùm jam planè despe-

κειν. ὁ δ', ὑπὸ τ῀ ἐπῳδῶν, ἦκεν αὖθις ἐπ' ἐμέ. *Mel.* τί δ' ἔπαξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι; *Bac.* λαμβάνει μὲ ὀβολοῦ πολλοῦ ὁ Μέλιττα τ῀ μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρτον. καὶ ἐπικεῖσθαι δεῖ μοι τ῀ ἑπτὰ ὀβολοὺς ἐπᾶσι, καὶ θύου, καὶ δᾳδός. ταῦτα δὴ ἡ γραῦς λαμβάνει. καὶ κρατῆρα κεκερᾶσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνῳ μόνῳ. δεῖπνον δέ τι αὐτῇ ἔστ' ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἰμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὁλίγας τ῀ τραχῶν, ἢ τί τ῀ τοιούτων. *Mel.* ἔχω τὰς κρηπῖδας αὐτ῀. *Bac.* πεύσῃ κρεμάσασα σὺ πατάγῳ, ὑποθυμιᾶσαι τῷ θύῳ, πάτησασα ἓξ τ῀ ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ. ἐπιλέγει δ' ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα σὺ ἓξ κόλπου στρέψασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπῳδήν τινα λέγουσα ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσσῃ, βαρβαρικὴν ἓξ φερνάδη ὀνόματα. πεῦσαι ἐπαίνου τότε. καὶ μετ' ὀλίγον Φανίας ἄμφω, καὶ τ῀ συνεφήβους ἐπιμεμφομένων αὐτῇ, καὶ τ῀ Φοιβίδος, ἣ σωφρονεῖν, πολλὰ αὐτὴν, ἔλεγε μοι, τὸ πλέον ὑπὸ τ῀ ἐπῳδῆς ἀγόμενον. ἔτι δ' ἓξ τοῦτό με σφόδρα κατ' τ῀ Φοιβίδος τὸ [1]μίσθιον ἐδιδάξατο, τηρήσασα τὸ ἴχνος ἐπεὶ ἀπέλιπεν, ἀμαυρώσασα, ἐπιβᾶσα μὲ τῷ δεξιᾷ σκέλει, τ῀ ἐμὸν δεξιόν. τῷ δεξιᾷ δ', τ῀ δεξιτερὸν ἔμπαλιν. καὶ λέγει, ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερφέρω εἰμί. καὶ ἐπεῖπα ὡς πρόσπεπτε. *Mel.* μὴ μέλλε, μὴ μέλλε ὦ Βακχὶ, καὶλῆ ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δ' ὦ Ἀκὶ, τ῀ ἄρτον, καὶ τὸ θύον, καὶ τἆλλα πάντα σπεῦδε τὴν ἐπῳδὴν διατρίπτιζε.

sperarem. Ille autem incantationibus compulsus ad me rediit. *Mel.* Sed quid exegit anus, si modò adhuc meministi? *Bac.* Non magnam accipit mercedem, Melissa, sed drachmam, & panem: & sali oportet imponi obolos septem, & thyum, & facem. Ista quidem anus accipit. Craterem quoque ei miscri oportet, eamque solam bibere. Oportebit & ipsius viri aliquid adesse, uti vestem, aut crepidas, aut pauculos crines, aut id genus aliud quidpiam. *Mel.* Habeo crepidas illius. *Bac.* Has ex palo suspensas thyo suffit, aspergens igni salem quoque. Ad hæc, amborum nomina, illius & tuum pronuntiat. Deinde è sinu proferens rhombum, huc & illuc convertit, incantationem quandam dicens volubili lingua, barbara videlicet, atque horrenda vocabula. Hæc illa tum fecit: ac non multò pòst Phanias, cùm illum pariter & æquales ob hoc reprehenderent, & ipsa Phœbis, cum qua rem tum habebat multum postularet, venit mihi, incantatione ista prorsum attractus. Præterea etiam hanc odii conciliandi rationem me docuit adversus Phœbidem, ut observato, & quum discessisset, deleto ejus vestigio, in sinistrum illius pede dextro insisterem, contrà in dextrum, sinistro, & dicerem, te conscendi, & superior sum. Fecique ut illa præcepit. *Mel.* Ne morare, ne morare Bacchi, voca jam Syram illam. Tu verò Aci, panem & thyum, & cætera omnia, quæ ad incantationem pertinent, appara.

1 *Μίσηθεν*] Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7. contra Celsum. De utroque à me dictum alibi. *Bourd.*

2 Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ θύον] Casparus Barthius putat legendum esse θεῖον & *sulfur* capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus, &c. vide cap. III. l. VII. Adversar. *Alm.*

CLO-

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ, ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

CLONARIVM, ET LEÆNA.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ.

Καινὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μεγίλλαν τὴν πλουσίαν, ἐρᾶν σου ὥσπερ ἀνδρός, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιοῦσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἢ ψευδόμεθα; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. Λε. ἀληθῆ ὦ Κλωνάριον. αἰσχύνομαι δέ. ἀλλότριόν γὰρ τί ἐστι. Κλω. Πρὸς τῆς κυρτερόφου, τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί ἦ ἐπράττετο ὅταν συνῆτε; ὁρᾷς; καὶ φιλεῖς με. καίτοι ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα. Λε. φιλῶ μέν, εἰ καί τινα ἄλλον. ἡ γυνὴ δέ, δεινῶς ἀνδρική ἐστιν. Κλω. καὶ μαίνῃ γε, τί ἐρεῖς, εἰ μή τις ἑταιρίσσεσα τυγχάνει οὖσα. τοιαύτας γὰρ οἱ Λέσβιοι λέγουσι γυναῖκας, τοῦ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἀνδράσι. Λε. τοιοῦτό τι. Κλω. σὺ δὲ ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ ἡμῖν δήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρασε τοιαῦτα, ὅπως δὲ συνεπείσθης, καὶ τὰ μὴ πολλά. Λε. πόνον τινὰ συκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία, πλουσία δὲ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με κἀμὲ ἐζευγάσαντο. ἐπεὶ δὲ συνεθήκασαν, καὶ ἄμφω ἦν, καὶ ἐδεδειπνήκειμεν, καὶ ἐμεθύομεν, ἄγε

CLONARIVM.

Nova de te audimus Leæna, Lesbiam videlicet Megillam, divitem illam, amare te, perinde ut virum, vosque coire, nescio quid unà facientes. Quid istud? erubuisti? Sed dic mihi, vera-ne ista sunt? *Le.* Vera Clonarium. Pudet autem me. Alienum enim quiddam est. *Cl.* At per Cererem, quid hoc negotii, aut quid sibi vult mulier? Quid verò agitis quando coitis? Vides? non amas me: neque enim celares me talia. *Le.* Amo equidem te, quantum ullam aliam. Mulier autem illa, virilis supra modum est. *Cl.* Non intelligo quid dicas, nisi si tribas quæpiam est. Tales enim mulieres in Lesbo esse perhibent, quæ à viris quidem illud pati nolint, cum mulieribus autem ipsæ, perinde ac viri, congrediantur. *Le.* Tale quidpiam est. *Cl.* Proin Leæna, etiam hoc ipsum expone, quo pacto te solicitarit primum, quoque modo adducta sis ut morem gereres, & quæ secuta sunt deinceps. *Le.* Cùm ipsa compotationem quandam instituisset, & Demonassa Corinthia, dives & ipsa, in eadem arte exercitata cum Megilla, me assumpserunt ut ipsis cithara canenerem. Postquam autem satis cecineram, & jam intempesta nox erat, cubitumque ire oportebat, illæque erant ebriæ. Tum Megilla, Age, in-

1 Πρὸς τ' κυρτερόφου] *Per Cererem.* Hesychius in κυρτερόφου· ὑπ' ἐπίσης ἢ ὑπὸ Δημήτρης. Menagius.

2 Ἑταιρίσσεσα] Hesychius: ἑταιρισμὸς, πρόδηλος. Idem.

1 Ἐφὴ

δὴ ἔφη ὦ Λίαινα ἡ Μίγιλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλόν, σύκαθῦδε κἀθεύδωμεν μεθ' ἡμῶν, μέσῃ ἀμφοτέραν. Κλω. σὺ κάθευδες; τὸ μὲν ταῦτα τί ἐχρῆν; Λε. Ἐφίλει με τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ ἄνδρες, σὺ δὲ οὐδὲ μόνον ἀπομορμύζουσά με χείλη, ἀλλ' ὑπανοίγουσα τὸ στόμα, καὶ ἐδάκνεν, καὶ τὰς μασγαλίδας ἔθλιβεν. ἡ Δημώναξα ἦ, καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα. ἐγὼ δέ, οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὅ, τι τὸ πρᾶγμα ἦν. χρόνῳ δέ ἡ Μίγιλλα ὑπόθερμος ἤδη ἦσα, τὸν μὲν πυκνίλον ἀφείλετο τὸ κιφαλῆς. ἐπικεῖτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ ἀπεσφυγε, καὶ σὺ χρὴ ὥσθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκρυμμένη. καὶ ἐγὼ ὑπερεχόμην ἰδοῦσα. ἡ δέ, ὦ Λίαινα φησὶν, εἶδες πῶς ἤδη ὥσπερ καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' οὐκ ὁρῶ ἔφην σύκαθῦδα νεανίσκον ὦ Μίγιλλα. μὴ καλαθήλωσί με ἔφη. Μίγιλλα γὰρ ἐγὼ λέγομαι, ἐγαμήθην δὲ ὑπὸ ταύτην Δημώνακτα, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα ὦ Κλωπάτρα ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, σύκουν σὺ ὦ Μίγιλλα, ἀνήρ τις ὤν, ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν παισὶ παρθένοις. καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὸν Δημώνακτα

inquit, Lexna, Iam enim dormire æquum est, hìc nobiscum cuba, media inter utramque. *Cl.* Concubuisti-ne? Quid postea factum est? *Le.* Osculabantur me primò, perinde atque viri solent, non ipsa modò labia applicantes, sed os quoque subaperientes: deinde & amplexabantur, & papillas premebant mihi. Demonassa autem, etiam inter osculandum, mordebat. Egò verò quidnam rei esset, conjicere non poteram. Cæterùm cum jam incaluisset Megilla, galericulum quidem à capite removit. Ipsa autem incumbebat, similis & æquiparandæ athletæ alicui vehementer virili, & robusto, & cute ad vivum detonsa: quam ubi aspexi, perturbata sum. Illa verò, Lexna, inquit, ecquem adolescentem ita pulchrum unquam vidisti? At non video, inquam ego, ullum hìc adolescentem Megilla. Tum illane me, inquit, mulierem facis. Megillus enim vocor ego, & jam olim Demonassam hanc uxorem duxi, estque ea uxor mea. Risi equidem ad hæc, Clonarium: & dixi, Proinde Megille, virum esse te nesciebamus: quemadmodum aiunt Achillem inter virgines abditum fuisse: habes & virile illud, ac Demonassæ idem facis quod

1 Ἐφίλει με τὸ πρῶτον] Hæc & cætera hujus Dialogi interpretati sunt ad Petronium. ad hæc verba, *commovebat valgiter labra.* Bourd.

2 Μασγαλίδας ἔθλιβεν] Plaut. Pseud.

Teneris labellis molles morsiuncula
Papillarum horridularum oppressiuncula.

Ovid. 1. Amor.

Forma papillarum quæ fuit apta premi. Idem.

3 Καὶ ἔδακνε] Plaut. loc. cit. *Idem.*

4 Πυκνίλον] De comis adfitiiis copiosè dixi alibi. Iunge Cl. Alexand. Pæd. lib. 2. c. 11. Artemid. lib. 1. Firmic. Astro. c. 1. lib. 1. vide Herald. ad Mantal. *Idem.*

5 Καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο] Catullus: *Et quærendum unde, unde foret nervosius illud.* Menagius.

1 Βλω-

σιν ὅσῳ οἱ ἄνδρες. σκεῖνο μέ ἔφη ὦ Λέαινα, σὺκ ἔχω. δύομαι ἢ ὐδὲ πάνυ αὐτὸ. ἴδιον δέ πνα τρόπον ἡδέως ὥσπερ ὀλίγου ὁμιλεῖν ὄψῃ μοι. ἀλλὰ μὴ ἑρμαφρόδιτος εἶ ἔφην, οἵοι πολλοί εἶναι λέγονται, ἀμφότερα ἔχοντες; ἔπειτα ἡγοῦμαι ὦ Κλωνάριον τὸ αἰδοῖμον. ὅ φησιν, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα ἔφην ἐγὼ [1] Βοιωτίας αὐλητρίδος Υ'σμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ε'φέσια παρ' αὐτῆς, ὡς γυνή τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ. ὅδ' αὐτὸς, κἀμέ φησ' ἄρας. οἶμαι Τειρεσίας τοῦτο μα. μὴ οὖν σὺ ἐ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; ἔχει ὦ Λέαινα ἔφη, ἀλλὰ ἐθυνήσην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν. ἡ γνώμη δ', καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τἄλλα πάντα, ἀνδρὸς εἰσί μοι. καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι ἔφην ἐπιθυμία, [2] πάρεχε γοῦν ὦ Λέαινα εἰ ἀπιστεῖς ἔφη, καὶ γνώσῃ ὅδε σὺδὲν ἐλάττω με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι αἰδοῖ δ' ἀνδρεῖον. ἀλλὰ [2] πάρεχε. ὄψῃ γάρ. παρέχου ὦ Κλωνάριον, ἱκετεύουσα πολλά.

quod viri ſolent. Idem ego Læna, inquit, nec eo admodum opus. Peculiari autem modo, ſuavius aliquanto congredi me videbis. At num hermaphroditus es, inquam ego, quales perhibentur eſſe multi, utrumque membrum habentes? rem enim ὁ Clonarium, adhuc ignorabam. Neque hoc, inquit illa, ſed per omnia vir ſum. Tum ego, audivi, inquam, ex Bœotia tibicina quadam Iſmenodora nomine, quæ apud ipſos ſunt epheſtria, narrante, quendam Thebis factum fuiſſe ex muliere virum, qui idem vates quoque fuit optimus: Tireſias nimirum. Num tibi tale quid accidit? Haud quaquam Læna, inquit: ſed vobis aliis nata ſum ſimilis. Animus autem, & libido, cæteraque omnia, virilia mihi ſunt. Sufficiens ſaltem, inquam, eſt tibi libido. Tum illa: præbe igitur, inquit, Læna, & cognoſces me viris eſſe nihilo inferiorem. Nam aliquid loco virilis habeo. Sed præbe: nam videbis. Præbui itaque Clonarium, cùm illa diu multumque

1 Βοιωτίας αὐλητρίδος Υ'σμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ε'φέσια παρ' αὐτῆς, ὡς γυνή τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνήρ] Quid intellexerit per τὰ ἐφέσια, non eſt facile divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi à me expectes, conjecturas nudas tibi proponam. Si bene ſe habet ea lectio, videtur ab ἔφεσις ea vox deduci debere: eſt autem veſtis quædam ſpecies, quæ ſuperinduebatur. Suidas μαστύνη & βίβρον interpretatur, & ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανίδι vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere veſtis τὰ ἐφέσια dicuntur, ſuſpicor eas veſtes texi ſolitas à mulieribus ſimul adunatis, quæ texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus & laborem, quæ ob id ἐφέσια διηγήματα dicebantur. Sic noſtrates dicunt *les contes du veuilleri*. At forte mendoſa eſt ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστίᾳ disjunctim, & mutandum τὸ in τι, ſic, διηγεῖσθαί τι ἐφ' ἑστίᾳ, id eſt, *ad lares, ad focum*, vel H'φαίστια ob eandem rationem, id eſt, *quæ ad ignem* hyeme narrantur, nam (ut notum eſt) H'φαιστος ſæpe pro igne ſumitur, & erant H'φαίστια fabulæ, quæ ad Vulcanum ſeu ignem aſſidentes fœminæ nendo vel texendo narrabant in Vulcani feſto quod Athenis H'φαίστια, ut ex Andocide patet in ſermone de myſteriis. Hæc ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora lector cogitabis, utinam & nobis impertiaris. *Palm.*

2 Πάρεχε] Ariſtophanes: Κακῶς παρέξω, κἀγὼ ἔχω προσκινήσομαι. Menagius.

κὴ ὅρμον πιά μοι δεῦρο τ' πολυτελῶν, κὴ ὀθόνας τ' λεπτῶν. εἶπε ἰγὼ μ', ἅπερ ἄνδρα προσελάμβανον. ἡ δ', ἐποίει τε, κὴ ἐφίλει, ⊂ ἥδετο, κὴ ἐδίδου μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδέως. Κλω. τί ἐποίει ὦ Λέαινα; ἢ πῶς τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἰπέ. Λε. μὴ ἀνάκεισο ἀκριβῶς. αἰσχρὰ γάρ. ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

que supplicasset, & pretiosum monile dedisset, & tenuia velamina. Tum ego illam perinde atque virum complectebar. Illa autem, & faciebat, & osculabatur, & anhelabat, & summa voluptate affici videbatur. *Cl.* Quid faciebat Læna? aut quomodo? hoc enim in primis dicas. *Le.* Ne accuratiùs inquiras: turpia enim sunt. Quare per Vraniam, nolim dicere.

ΚΡΩΒΥΛΗ, ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

CROBYLE, ET CORINNA.

ΚΡΩΒΥΛΗ.

Ὡ Κόρινν', ὡς μὲ δ' πάνυ δεινὸν ἐῶ ὃ ἐνόμιζες, τ' γυναῖκα ἡβώσας ἐκ παρθένε, μεμαθήκας ἤδη. μ' μειρακίῳ μὲ ὡραίῳ ἡβοῦντι, μιᾶν ἢ τριῶν μισθὸν κομισάμενον, ἐξ ἧς ὅρμον αὐτῇ ὠνησαμήν σοι. Κο. ναί μαντάσιον. ἐχέτω ἢ ⊂ ψήφους πιὰς πυραγείς, οἵαις ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. Κρω. ἔστω τοιαῦτ'. ἄκουε ἢ ⊂ τἄλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, ⊂ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲ γὰρ ἡμῖν ἀποτροφὴ ἢ βίος οὐκ ἔστ' ὦ θύγατερ. ἀλλὰ δύο ἐστὶ ταῦτα ἐξ ὧ πέφυκεν ὁ μακαρίτης σοὶ πατὴρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπέζησεμὲν, ὅτι ἢ σκεῖνο ἔζη, πάντα ἡμῖν ἐκανά. ἐχαλκεύετο δ', ⊂ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῷ ἐν Πειραιεῖ. καὶ πάντων ἦν, ἀκῶσαι θορυβούντων, ἢ μὴν μὰ Φιλῖνον, μηκέτι ἔσεσθ' ἄλλου χαλκέα. μὰ ἢ τὸν πλοῦτον, τὸ μὲ πρῶτον ἀποδεμὴν τὰς πυράγρας, καὶ τ' ἄκμονα, καὶ σφῦραν

CROBYLE.

Non ita grave esse, Corinna, ceu tu putabas, ex virgine mulierem fieri, jam didicisti: siquidem cum formoso adolescente fuisti, & pro prima mercede minam accepisti, unde monile statim tibi comparabo. *Cor.* Ita amabo. Habeat autem splendoris ignei lapillos, cujusmodi Philænidis est. *Cro.* Erit ejusmodi. Sed audi etiam cætera ex me, quæ te facere, & quo pacto viris accommodare te oportet. Nam alia victus ratio nobis nulla est, filia: sed per duos hosce annos, ex quo pater tuus, piæ memoriæ, defunctus est, an nescis quo pacto vitam egerimus? At quando ille adhuc vivebat, abundè nobis omnia suppetebant. Artem enim ferrariam exercebat: magnumque erat nomen ejus in Piræo Ac plerosque audire licet dejerantes, nullum ampliùs post Philinum, talem fore ferrarium fabrum. Post mortem autem ejus, principio quidem divenditis forcipibus, incude, & malleo, dua-

δύο μνᾶν, ἀπ' τούτων διετράφημεν. εἶπε, ναὶ μὰ, ὑφαίνουσα. ναὶ γ', κερδῶν κεκύρωσα, ἢ σήμερα κλώθουσα, ἐποδίζομέν τε σπάνα μάλις. ἔθρεπτον δέ σε ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα ἐκφερβόμενος. Κο. τὴν μιᾶν λέγεις; Κρω. ὄκ. ἀλλὰ ἐλογιζόμεν ὡς τηλικαύτη γενομένη, φρέσεις μὲ ἐμὲ, σεαυτὴν γ' κεκαγκυμένης ῥᾳδίως, καὶ ταλαντήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἕξεις, ἀλαργαῖς, καὶ περφυραίνας. Κο. πῶς ἔφης μῆτερ, ἢ τί λέγεις; Κρω. συνῆσαι μὲ τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ. Κο. καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα; Κρω. ναί. Κο. ἀλλὰ ἐκείνη ἑταίρα ἦν. Κρω. κἀκεῖνο τοῦτο δηλονότι. καὶ σὺ γὰρ ταλαντήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἕξεις. τί ἐδάκρυσας ὦ Κόρινθα; ὐχ ὁρᾷς ὁπόσων, καὶ ὡς πελαγίδιοί εἰσιν αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιδα γὰρ ἐγὼ οἶδα ὦ φίλη Ἀδράστια, ῥάκη πρὶν αὐτὴν ἁπάντων τῶν ὡρῶν περιβεβλημένον. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς οἷα φορεῖται, χρυσᾶς, καὶ ἐσθῆτας διαφανεῖς, καὶ περφυραίνας πάσας. Κο. πῶς γὰρ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; Κρω. τὸ μὲν πρῶτον, κεκαγκυμένη ἑαυτὴν ὑπερηφάνως, καὶ δύσκολος οὖσα, καὶ φαύλως ἔχουσα πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι δ' κεκαγκάζειν ῥᾳδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιᾶσα ἡδὺ, καὶ ὑπαγωγόν. εἶτα φρονιμωτέρα δεξιῶς, καὶ μήτε φθονερίζουσα εἴ τις φθονοῖλο, ἢ φθονοῦψεις, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἢν δέ ποτε ἐς ἀπίλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, ἢ πρὸ μεθύσκεται, κεκαγκάλασαν δ', καὶ μετρίως οἱ ἄνδρες τοῖς τοιούτοις, ἢ πρὸ ὑπερεμφορεῖται δ' ὄψα ἀπιτροφάλως, ἀλλὰ φθοσαίπτεται μὲ ἄκρεις τοῖς θακτύ-

duabus minis, ex illis tum vitam sustentavimus. Postea autem, alias quidem texendo, aliis verò tramam deducendo, aut stamina nendo, ægrè victum parabam: te verò, filia, nutriebam, spem expectans. *Cor.* Minam istam dicis? *Cro.* Non: verùm ita rationem inibam, quòd cùm ad istam ætatem perveniſſes, & me facilè alere postea, & te ipsam exornare posſes: dives ipsa futura, purpureas vestes, & ancillas habitura. *Cor.* Quomodo hoc mater? aut quid dicis? *Cro.* Si cum adolescentibus rem haberes, & cum ipsis potares, & pro mercede concumberes. *Cor.* Sicut Daphnidis filia Lyra? *Cro.* Ita. *Cor.* At illa meretrix est. *Cro.* Hoc nihil grave. Nam & tu, perinde ac illa diteſces, multoſque amatores habebis. Quid fles Corinna? an non vides quàm multæ sint, & magno studio ambiantur meretrices? & quantum pecuniæ accipiant? Daphnidem enim, ô chara Adraſtia, novi ego, quæ priuſquàm ad ætatem adultam perveniſſet, pannoſa erat. At nunc vides, qualis prodit, ut illi aurum, floridæ vestes, & ancillæ quatuor. *Cor.* Sed quo pacto hæc acquiſivit Lyra? *Cro.* Primùm quidem exornando se eleganter, & facilem, hilaremque erga omnes se gerendo, non soluto, ut tu soles, cachinno, sed suave quiddam & blandum arridendo. Postea dextrè conversando, neque decipiendo, ſiquis accedit, aut accerſit eam, neque viros increpando. Ac ſi quando ad cœnam it accepta mercede, neque inebriatur, ridiculum enim hoc, & viri oderunt tales, neque ruſticè impletur opſonio: ſed attingit quidem ſum-

λοις, σιωπῇ ἡ πρὸς σὲ ὄψις σὸν ἐπ' ἀμφοτέρας ἀμφιβάλεται τὰς γνάθους, πίνῃ δ' ἀρέμβῃ, ἢ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπνευμβάνῃ. Κο. καὶ εἰ δίψῶσα ὦ μῆτερ τύχοι; Κρω. τότε μάλιστα ὦ Κόρινθα. καὶ ὅτε μάλιστ' ἂν δέοιτο φθάσειεν, ὅτι λάθοιμί ποτε ἐς τὸ παράπαν. ἐς μόνον δ' ἂν τὸ μισθωτὸν βλέπῃ. καὶ ἀφ' τοῦτο σκέπει φιλεῖται αὐτῷ. καὶ ἐπειδὰν κομιφθῇ δίοι, ἀσπάζεσθαι δεῖν, ἂν δὲ ἀμελεῖς σκέπειν ἂν πέρασαιτο, ἀλλὰ ἐξαπατᾶσθαι τὸν ἔτερον τρόπον, ὡς ὑπάγοιτο, ἐ ἐρᾶσθαι ποιήσειν σκέπειν. ταῦτα γὰρ αὐτῷ ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὲ ἐ σὺ ταῦτα σκοπεῖς, μαχέσεται ἐ ἡμῖν ἰσόμεθα. ἐπὶ τάγε ἄλλα ἀσφαλὴ αὐτῆς. ἄλλο εἶδέναι ὦ φίλη Ἀδράστεια φημί, ζῶσι μόνον. Κο. εἰπέ μοι ὦ μῆτερ, οἱ μισθάμβοι πάντες παῖδές εἰσιν, οἷσθ' ὁ Εὐκρίτος, μεθ' ἧς χθὲς σκαθεύδει; Κρω. ἅπαντες ἀνδρίδιοι. οἶδα, καὶ ἤδη ἀνδρώδεις. οἶδα, καὶ ἅπαν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες. Κο. καὶ ταῦτις συγκαθεύδειν φήσεις; Κρω. φίλτατε ὦ θύγατερ. ἔστι μέντοι ἐ τελείους διδόασιν. οἱ καλοὶ δ', αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δ' μελέτω ἀεὶ δ' πλείστου, εἰ θέλεις σὺ βραχεῖ λέγειν ἀπάσας, ἐκδιδάξασα σε τῷ διδασκάλῳ, ἐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινθαν τὴν τ' Κροκύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τετραδάκτυλα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φῄς; ποιήσεις ταῦτα, ποιήσεις; οἶδα ἐγώ. καὶ σωφίσεις ἅπασαν ἡδέως. νῦν δ' ἀπιὼν λουσάμενον, εἰ ἀφίκοιτο ἐ τήμερον τὸ μειράκιον ὁ Εὐκρίτος. ὑπισχνεῖτο γάρ.

mis digitis, tacitè autem edendo non obturat utramque maxillam ingestis buccellis: bibit etiam sensim, non affatim, sed interquiescendo. *Cor.* Etiamsi sitiat mater? *Cro.* Tum præcipuè, Corinna: & neque plus æquo loquitur, neque in quenquam eorum qui adsunt, dicteria torquet. Eum solum à quo conducta est, respicit. Et ob hoc illi amant ipsam. Et postquam eundum est cubitum, nihil petulans, nihil ineptum admittit, sed ex cunctis unum hoc aucupatur, ut illum alliciat, suique amatorem reddat. Hoc enim nomine ipsam cuncti laudant. Quòd si tu etiam hæc didiceris, nos quoque fœlices erimus. Nam cætera quidem multò ipsa. Sed nihil, ô chara Adrastia, addam amplius: vivas modò. *Cor.* At dic mihi mater, ii qui mercede nos conducunt, omnes-ne tales sunt, qualis est hic Eucritus cum quo heri concubui. *Cro.* Non omnes: sed alii quidem meliores, alii jam viriles: nonnulli verò non admodum liberali forma præditi. *Cor.* Et cum istis concumbere oportebit? *Cro.* Maximè, filia: nam hi plura quoque dant. Formosi autem, hoc solum, pulchri esse volunt. Tu verò ejus quod plus est, rationem semper habeas, si cupis ut omnes brevi te commonstrent digito, ac dicant. Annon vides Corinnam Crobylæ filiam, ut est ditissima, & matrem reddit fœliciſſimam? Quid ais? facies-ne ista? facies, novi ego & facilè omnibus anteibis. Nunc autem ito lotum, si fortè veniat, etiam hodie adolescens ille Eucritus: ita enim pollicitus est.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

MATER, ET MVSARIVM.

ΜΗΤΗΡ.

Ἂν ἔτι τοιοῦτον ἐφεσπόμενον εὕρωμεν ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, δοτέον μέν τῇ παιδήμῳ δεῖσαι λύκλῳ μηκάδα, τῇ ἐρυκίᾳ δέ, καὶ τῇ οὐρανίᾳ τελείᾳ, στεφανωτέον δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν. καὶ ὅλως, μακάριαι καὶ τερασκοπούμεθα. νῦν ὁρᾷς γὰρ τὸν ἔρωτα καὶ νεανίσκοις ἁλίσκεσθαι καμὲ ἀνορμῶ; ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδέπω ποτὲ σοι ἐδίδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρον, ἀλλὰ σωφρόνεις ἀεὶ, καὶ ὑποχύσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατὴρ, καὶ ἐὰν κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. σὺ δ', καὶ ἐμωμόκεσαν αὐτὸν φῂς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσῃ. *Μυ.* ὄμοσε γὰρ ὦ μῆτερ, κατὰ ταῦτα θεαῖν, καὶ τὰ πολιάδος. *Μη.* καὶ πιστεύεις δηλαδή; καὶ ἀφ' οὗτος πρώην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καὶ ἀφεῖναι συμβολὴν, τὸ δακτύλιόν μου δέδωκας, ἀγνοοῦσάν με; ὁ δ', ἀπεδό-

MATER.

Si talem amatorem posthac inveniamus, Musarium, qualis Chæreas hic est: oportebit nos immolare, Publicæ quidem Veneri capram candidam, Cœlesti autem, & ei quæ in hortis est, juvencam utrique: sertis quoque coronare opum largitricem. In summa, beatæ, terque fœlices erimus. Quippe vides nunc ab adolescente illo quam multa accipiamus, qui ne obolum quidem tibi dedit unquam, neque vestem, neque soleas, neque unguentum: sed apud ipsum semper excusationes, & pollicitationes, & spes longæ, & illud crebrum, Si pater, &, si paternarum opum fiam dominus, &, omnia tua. Tu etiam juravisse ipsum dicis, quòd lege uxorem se suam sit facturus. *Mu.* Iuravit, mater, per Cererem, & Proserpinam, & Minervam. *Ma.* Et credis illi scilicet? & ob hoc nuper, cum non haberet unde daret symbolum, annulum illi me inscia dedisti? at hunc ille venditum

1 Τῇ Παιδήμῳ] Cognomenta Veneris, Pandemus & Vrania. ἀμφότερα σέβεται, ἡ μὲν Πάνδημος ἡ δὲ, Πυρανία ἢ παρὰ Οὐρανίᾳ τετίμηται κήπους. αἴρει δὲ Παιδήμῳ, διὰ τὸ τῆς ζωῆς συνεπαγωγὸν τὸ ἐκ παιδὸς τὰ Ἀφροδίσια ἀκριτίς. δάμαλις δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονίστειρον ἐ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον ἐ ἐκ ἄρτου, ὃ τῷ νόμιμον τῶ γάμου ὑποπίπτει συζυγίαν ὡς πλουτοδότειρα ἢ ἥδιστον. Sic ad oram MS. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μακάδα esse sacrificium τ Παιδήμ, διὰ τὸ φοβὸς σωφρόνισιν καταφερῆς, καὶ δάμαλιν τ Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν πεπέχθαι. Bourd.

2 Κατὰ ταῦτα θεαῖν] Ad oram MS. Regii scriptum erat κόρη ἐ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ ἢ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιὰς, ὄρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς ἐ Λακεδαιμονίων αἱ Διόσκουροι εἰ ἐ ὀμνύουσιν νὴ τὸν Δία. Idem.

3 Καταθεῖναι συμβολὴν] Hac de re copiose vir Clarissimus Isaacus Casaubonus ad Athen. *Idem.*

μὴν Θ', καπῖπε. καὶ πάλιν τὰ δύο ταῦτα δείραντα τὰ Ἰωνικὰ, ἐληρῶσι ἐκ πέρυσιν δύο Δαρεικούς, ἃ σοι ὁ Χῖ Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκεῖνος, ποιησάμην σὺ Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔραστον σὸν ἐφήβοις ἀριστῆσαι. ἐδόκει γάρ, ἢ γαμοῦσι, τί ἂν λέγοιμι; ἢ ὅλως, ἔρμαιόν τι ἡμῖν, ἢ μέγα ὄφελος συμπεπτωκὸς ἦτος. Μυ. ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, ἢ φησὶν ἐρᾶν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης, καὶ Λαχήτης υἱός ἐστ' Ἀρεοπαγίτης. καὶ φησὶν ἡμῶν γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν περὶ αὐτοῦ, ὡς ὁ γέρων μόνον κατακύσῃ. Μη. ἀκοῦσ' ὦ Μυσάριον, ἐὰν γαμβρὸν σκληρὸν ὄψῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐρεῖμεν ὡς οὐκ ἔχομεν, σὺ δ' ἴσως μὲ οὐκ ἔχομεν, σὺ δ' ἴσως μὲ ἐλπίδων [2] ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβοι. καὶ πρὸς τ' ἀλφιβόλην τὰ αὐτά. καὶ ὡς τὸ συνοικέσιον αὐτίμεθα, περίμενον φήσομεν, ἕως ἂν Λάχης ὁ Κολυτιδοὺς ἀποθάνῃ. ἀπεδώσομεν γάρ σοι μὴ τὰς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τ' ἑταιρῶν οὐκ ἐλλόγιον, οὐχ ὅρκιον, οὐ Ταραντῖνον ἔχουσα; Μυ. τί δ' ὦ μῆτερ, ἐπίνας οὐ τοιούτους μα, ἢ καλλίους εἰσίν; Μη. οὐκ, ἀλλὰ σωφρονεστέρους, ἢ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ξυναυλίοις, ἢ νεανίσκοις, ἐπ' ἄκρῳ δ' χάλας τὰς ὄρκους ἔχουσι. σὺ δ' εἰ πίθῃ, ἢ φίλανδρ Θ'. οὐδὲ ἀφήσῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν. καὶ πρώην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ [3] Ἀκαρνανὸς ἦλθε δύο μνᾶς κομίζων, ἀφύσι Θ' ἢ αὐτὸς, οἶνον δ' ἡμῖν ἀπειλήφει, δ' πα-

tum absorbuit. Et rursum duo monilia ista Ionica, quorum utrumque pendebat duos Daricos, quæ tibi Chius ille nauclerus Praxias attulerat, Ephesi mercatus. Oportebat enim ut Chæreas cœnam collatitiam cum adolescentibus dependeret. Nam vela, & tunicas quid attinet dicere? In summa, lucrum inopinatum, magnumque commodum iste nobis obvenit. *Mu.* At pulcher est, & imberbis, & amare se ait, & lachrymatur, & Dinomaches, Lachetisque Areopagitæ est filius: dicitque uxorem me ducturum se: denique spes magnas facit, si modò senex ille oculos clauserit. *Ma.* Proinde Musarium, ubi calceis opus erit, & sutor didrachmum poposcerit: dicemus & nos illi, argentum quidem non habemus, tu autem spes quasdam exiguas à nobis accipe, eademque pistori. Et quum pensionem domus deposcemur: expecta dicemus videlicet, dum Laches Colyttensis moriatur: exolvemus enim tibi post nuptias. Non pudet te quòd sola meretricum, neque inaures habes, neque monile, neque vestem Tarentinam. *Mu.* Quid igitur, mater, fortunatiores-ne illæ me, & pulchriores sunt? *Ma.* Non: sed prudentiores, & sciunt meretricari: nec verbis credunt, & adolescentulis, in summis labiis juramentum gerentibus. Tu verò fidelis es, & amans viri: nec admittis alium quenquam, præterquam solum Chæream. Ac nuper quando Acarnensis ille agricola venit, duas minas afferens, ipse quoque imberbis (vini autem pretium hoc retulerat, à patre mis-

1 Ο' Χῖ Θ'] Deest à MSS. *Bourd.*
2 Ὀλίγας] Deest in MSS. *Idem.*
3 Ἀκαρνανὸς] Legendum videtur omnino Ἀχαρνεὺς. **Menagius.**

1 Λαὸς

πρὸς πάμφαγον. σὺ δ' οὐπῶν μὴ ἀπεμύκησας, καθάδδις δ' μὴ ὁ Ἀδώνιδος Χαιρέα. Μυ. τί οὖν, ἐχρὴν Χαιρέαν καλεῖψασαν, ὃς ἐξάξει τὸ ἐργάτην οὑπῶν, κινάδους λαπίζοντα; λεῖός μοι φαίνεται Χαιρέας, ὁ χρεόκοπος Ἀκαρνάν. Μη. ἔστω ἐκεῖνος ἀγροῖκος, ἀλλὰ πονηρὸν ἀπαντᾷ. τί δ' Ἀνθρώπου τὸ Μενεκράτους μειρακύλλιον, οὐδὲ τοῦτον ἔδεξας; ὁ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος ἡλικιώτης Χαιρέᾳ; Μυ. ἀλλ' ἠπείλησεν Χαιρέας ἀποσφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῆς. Μη. πόσου δ' ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσι; ἄκουε σὺ μηδεὶς λάβῃ τοῦτο, ὁ σωφρονήσης, καλῶς ἂν ἔχοι τὰ, τὸ δ' ἱματιοφόρον ἱερεία τις ἄσα. ἐῶ τἄλλα. σήμερον Ἀλῶα εἰσί. τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὸν ἑορτόν; Μυ. οὐκ ἔχω ὦ μακάριον. Μη. μὴν ὅτῳ ὃ πάχνιλος εὔρηκεν ἐπὶ τὸ πατέρα, ὃς οἰκέτην κρῆτικον ἐξαπατήσειε, ὃς ἀπὸ τῆς μητρὸς ᾔτησεν ἀπειλήσας ἀποκλείσειν σφᾶς σύμβορον, εἰ μὴ λάβοι, ἀλλὰ κρῆτα, ἡμᾶς ἐπιτρέψαι, μήτε αὐτὸς δῷς, μήτε τῆς δῷ τὸ διδόντων ἐῶν λαμβάνειν. σὺ δ' οἷά ὦ Μυσταύλιον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσομαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέᾳ, ὅταν πλουτῇ μὲ αὐτὸς, ἢ δ' μήτηρ γάμου πολυτελοῦς ἐξώρει αὐτῷ; μνησθήσεται οἴει τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὅρκων, πόσου ἴσως τάλαντα σώφρονος βλέπων; Μυ. μνησθήσεται σκέμμα. δεῖγμα δ', ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος, καὶ βιαζόμενος ὑπήσυ-

missus) tu verò etiam subsannasti hominem, dormis autem cum isto tuo Adonide Chærea. *Mu.* Quid igitur? relicto-ne Chærea, mihi admittendus erat operarius ille hircum olens? Lævis mihi, ut aiunt, Chæreas, & porcellus Acarnanius. *Ma.* Esto rusticus ille, & hircum oleat: cur neque Antiphontem Menecratis filium, minam tibi pollicentem non admisisti? Annon formosus erat, & urbanus, æqualis Chæreæ? *Mu.* At interminatus erat Chæreas, se jugulaturum ambos, si me cum illo deprehenderet. *Ma.* Quàm multi alii eadem minantur? An tu igitur sine amatoribus ob hoc manebis? & pudicè ages, perinde ac si non meretrix, sed Cereris quæpiam sacerdos fores? Cætera omitto. Hodie verò Aloa sunt: quid ergo tibi dedit in hoc festum? *Mu.* Non habet ô mater. *Ma.* An solus iste nullam artem adversus patrem potest invenire? non servum immittere, qui illum decipiat? non à matre ipse postulare, minitando se in militiam navigaturum, nisi accipiat? Verùm sedet, nos atterens, neque ipse quicquam dans, neque à dantibus accipere sinens. Tu verò, Musarium, an putas te octodecim annorum semper fore, aut eodem animo semper futurum Chæream, quando ipse dives erit, & mater opimas ipsi nuptias invenerit? an ille tum, putas, meminerit lachrymarum, aut osculorum, aut juramenti, quum dotem quinque fortassis talentorum aspiciet? *Mu.* Meminerit ille. Cujus rei argumentum est, quòd neque nunc uxorem duxit, sed cùm à patre cogeretur, & vim propè pateretur

1 Λεῖός μοι] De hoc Proverb. Erasm. *Bourd.*
2 Οἴει] In MSS. ἴσ. *Idem.*

τυ. Μα. Ἠδιστε μὴ ψεύδεσθαι. ἀναμνήσω δέ σε ὦ Μυσάρεον τόπε.

tur tamen recusavit. *Ma.* Vtinam non decipiaris. Sed tamen admonebo te Musarium, aliquando horum.

ΑΜΠΕΛΙΣ, ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

AMPELIS, ET CHRYSIS.

ΑΜΠΕΛΙΣ.

Ἐί τις ἢ ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρίσαπτε πώποτε, ἢ θωπείκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια θωπίσχισεν, ἔτι ἐρασὴς ἐκεῖνός ἐστιν; Χρυ. ἀκοῦν ταῦτα μόνα ἐρᾷ ὦ Ἀμπελὶ δείγματα; Αμ. ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, ὦ δύκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, δρόμοι ἐρωτος σημεῖον, καὶ φυσμοὶ ἔτι. τὸ γὰρ πῦρ ὅλον, ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ ὦ σὺ ὡς φῄς ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὔχε ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν. Χρυ. τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ῥαπίζειν με; Αμ. οὐχί, ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ που ἕτερον ἐρασὴν ἔχοις; Χρυ. ἀλλ' οὐδὲ, ἔχω ἔγωγε. οὐδὲ, μᾶλλον ὑπόλαβε τὸ πλούσιόν με ἐρᾶν, διὸπ ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῦ. Αμ. καὶ τοῦτο οὐδὲ τὸ, ὑπὸ πλουσίου οἴεσθαι σπουδάζεσθαί σε. ὅτου γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοδμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντιπραττες. Χρυ. καὶ μὲν ὅτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει. δίδωσι γοῦν οὐδέν. Αμ. ἀλλὰ δώσει. ζηλότυποι γὰρ,

AMPELIS.

Siquis, ô Chrysi, neque zelotypus est, neque irascitur, neque alapas inflixit unquam, aut *capillos* conscidit, aut vestes laceravit, est-ne adhuc pro amatore habendus? *Chr.* Numquid, Ampeli, sola sunt ista amantis indicia? *Amp.* Maximè. Hæc sunt viri fervidi. Nam cætera illa, oscula, lachrymæ, juramenta, & crebrò ventitare, incipientis, & adhuc crescentis amoris signa: sed totus ignis zelotypia constat. Quare si te, ut ais, Gorgias alapis cædit, & zelotypus est, bene speres licet, optesque ut eadem semper faciat. *Chr.* Eadem-ne? quid dicis? ut ille me semper alapis cædat? *Amp.* Non: sed ut semper illi ægrè sit, si non ad solum ipsum aspicias. Siquidem nisi amaret te, quid quæso irascereturi, si quempiam alium amatorem haberes? *Chr.* At equidem non habeo. Ille verò nequicquam suspicatus est, divitem ilsum à me amari, eo quòd mentionem ipsius fortè feci. *Amp.* At hoc suave est, putare ipsum te à divitibus observari. Ita enim majori dolore afficietur, & magis zemulabitur, ne à rivalibus superetur. *Chr.* At ille solùm irascitur, & alapis cædit, nihil autem dat. *Amp.* At dabit postea: nam zelotypi

ᾗ μεῖλιγμα λυπηθήσῃ. Χρυ. ὦ κακόδαιμον, ὅπως βασάνισμα λαμβάνει βύλλᾳ με ὦ Ἀμπελίδιον. Αμ. ὄκ. ἀλλ' ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνονται, κἂν εἰ πύδιλλα ἀμελεῖ. εἰ δὲ πισεύουσι μόνον ἔχειν, ἀπομαραίνεται πως ἡ ἐπιθυμία. πῶς λέγω σοὶ εἰ ἔτι δοκοῦσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐπιμελέσεσθαι. σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης οἶμαι, ἢ ἔλαττον ἔσαι τυγχάνεις. εἰ βύλλᾳ δέ, καὶ διηγήσομαί σοι ἃ ἔπαθόν ποτε, σὲ πάνυ σοὶ πολλῶν ἐτῶν. ἦγε μὲ Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατοικῶν οἰκῶν τῆ Ποικίλης. ἔτος οὐδὲ πάνυ πάνυ πολλοῦ πέντε δραχμῶν δάνειε. καὶ ἡλίκε διατότης εἶναι. ἦγε δέ ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, ὥστε ὑποστένειν, ὥστε δακρύειν, ὥστε ἀμελεῖ ἀναγκάζομαι ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον σωνεκάθευδέ μοι ἰνίοτε, καὶ τοῦτο μεῖρ μακρᾶ. ἐπειδὴ δὲ ἐλήλυθα ποτὲ ἀπόκλειστος, Καλλιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφὼς, τὸ μὲ πρῶτον, ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλαὶ μὲ διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ ὡσαύτιμπον, ὁ Καλλιάδης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα. καὶ ἐπισύς ποτε, ἀνοιγομένου τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαιεν, ἔτυπτεν, ἠκείλε φοινίσσειν, ἐσαιρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, [1] ἅπαντα ἐποίει. καὶ τέλος, ταλαίπωρος δὲς, μόνον εἶχεν ἑκτὼ ὅλως μῆνας. ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ, ὡσὼς ἅπαντας ἤλεγξε, ὡς ὑπὸ φαρμάκων σκοτόομαι αὐτός. τὸ δὲ ἐμὲ ἄρα ζηλοτυπία, τὸ φάρμακον. ὥστε ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρὴ ἐπὶ τὸ Γοργ-

typi vel maximè dolore afficiuntur. *Chr.* Nescio quo pacto, mea Ampeli, velis ut alapas accipiam. *Amp.* Non: sed ut arbitror, magni fiunt amores, etiamsi audiat se negligi. Quòd si credat, se solum habere te, elangueſcet hæc libido. Atque hæc tibi dico, quæ jam totos viginti annos meretricem egi. Tu verò annos, ut puto, decem & octo, vel pauciores etiam nata es. Quòd si velis narrabo tibi, quæ mihi acciderunt aliquando, non multos ante annos. Amabat me Demophantus, fœnerator ille, qui pone Pœcilen habitat. Hic nuſquam plus dedit quam drachmas quinque? & dominus putabat eſſe. Amabat autem levi quodam amore, neque ingemiſcens, neque lachrymans, neque intempeſta nocte ad fores ventitans: ſed interdum tantùm, idque poſt longum intervallum mecum dormiebat. Poſteaquam autem venientem aliquando excluſi (nam tum Calliades pictor intus erat, datis decem drachmis) primùm quidem abiit verbis me inſectatus. Et cùm jam multæ dies tranſiiſſent, neque ego ad illum mitterem (rurſus autem tum Calliades intus erat) incaleſcens tum tandem Demophantus, etiam ipſe ad rem inflammatur: & cùm aliquando ſuperveniſſet obſervata patente janua, flebat, percutiebat, minabatur ſe occiſurum, lacerabat veſtem, omniaque faciebat. Et poſtremùm talento dato, totos octo menſes habebat me ſolus. Vxor autem ipſius cunctis dicebat, ipſum medicamentis ad inſaniam à me redigi. Et hoc medicamentum, erat zelotypia. Quare ô Chryſi, & tu contra Gorgiam eodem

1 Ἅπαντα ἐποίει] De irrito conatu ut apud Martialem, *omnia cum fecit.* Bourd.

χίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος ἔσται ὁ νεανίσκος, ἢν τὸν πατέρα αὐτοῦ πάθῃ.

dem medicamento utere. Porrò dives erit hic adolescens, si quando patrem ipsius mori contingat.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATVS, POLEMON.

ΔΟΡΚΑΣ.

Ἀπολώλαμεν ὦ κεκτημένη ἀπολώλαμεν. ὁ Πολέμων ἀπὸ στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς φασιν. ἑώρακα γὰρ αὐτὸν, ἐφ' ἑλκύδα πεζὸν φεύγοντα ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούθους ὀλίγους πολλοὺς. καὶ οἱ φίλοι ὡς εἶδον, συνέδραμον ἐπ' αὐτὸν, ἀσπασόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὴν ἡρακλοῦν ἰδοῦσα καθ' ἑαυτὴν ἐπόρμουν, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἠρόμην, καὶ εἰπέ μοι ἔφην ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε; καὶ εἰ τι ἄξιον τοῦ πολέμου ἔχοντες ἐπανεληλύθατε; *Παν.* οὐκ ἔδει τοῦτο οὕτως, ἀλλ' ἑκόντα. ὅτι μὲν ἐσώθητε πολλὴ χάρις τοῖς Θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διΐ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ. ἠδιστοῦμα δ', ἐπωδύνει δὲ ἀεί τι πρᾶττοιτε, καὶ ἔνθα εἴητε. εἰ δὲ τοῦτο σωφρονήσας, ὡς σὺ ἐδάκρυε, καὶ ἀεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν ἀπολοῦ. *Δορ.* πρόσθεν οὔτως σὺ δύσχρηστα ἔπαινεῖς. ἀλλ' ὅ τί ἐστιν, οὐκ ἂν εἴποιμι. ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐθελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρόσθεν Παρμένοντα, ὅτως ἠρξάμην, ἦπερ ὦ Παρμένων, ἐδόμην τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μου δακρύων. καὶ μάλιστα εἴ τις ἐλκύ-

DORCAS.

Periimus, ô hera, periimus. Polemon ex militia reversus est, ditatus, ut ajunt. Ego autem ipsum vidi paludamento purpureo, & fibulato indutum, multosque unà pedisequos. Quod ut viderunt amici, ad eum salutaturi accurrebant. Interea autem servum conspicata, à tergo sequentem, qui cum ipso profectus erat, interrogabam: ac dic mihi Parmeno, inquiebam, salutato priùs ipso, quo pacto rem gessistis? &, num quid bello dignum consecuti rediistis? *Pan.* Non decebat hoc statim: sed illa primùm. Quòd servati estis, multa Diis gratia, & in primis Iovi hospitali, & Minervæ militari. Cæterùm semper rogitabat hera quidnam ageretis, & ubi essetis. Quòd si etiam hoc addidisses, quòd & fleret, & Polemonis mentionem semper faceret, id fuerat multò satius. *Dor.* Omnia statim à principio sum præfata: sed tibi nolim dicere. At quæ audivi, ea dicere volebam. Nam ad Parmenonem ita incepi. Nonne Parmeno, vobis tinniebant aures: semper enim cum lachrymis hera vestri reminiscebatur: & maximè siquis ex

pugna

θηᾶ ἐκ τῆ μάχης. καὶ πολλοὶ πεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάρατό τε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπὶ νῦν πρὸς τὸν ἀγγελίαν ἐκάστην. Παν. εὖγε ὦ Δορκάς. ὕπως ἐκόσμεν. Δορ. εἶπα ἐξῆς μετ' ὀλίγον ἡμῖν ἐπεσθαι. ὁ δὲ, πάνυ λαμπρῶς φησιν ἀνεστρέψαμεν. Παν. ὕπα καὶεῖνος ἤδεν ἐσθεναι ὡς ἐμίμνησε μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἤθελε ζῶσαν καταλαβεῖν; Δορ. καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γὰν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολυν. χρυσόν. ἐσθῆτα. ἀκολούθους. ἐλέφαντα. τὸ μὲ γὰρ [1]ἀργύριον, μὴ δὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνοις, ἀπεμετρημένον πολλοῖς μεδίμνοις. εἶχε δὲ ὁ αὐτὸς Παρμένων, δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον. καὶ ψηφοειδῶς ἐσθεσλεῖτο τὸ τετράγωνον. ἐρυθρά τις ἐπικολής. εἶπε δὲ καὶ αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι [2]ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τιριδάτην τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ, καὶ ἀπίδρασίν σε τοῦτα πρᾶξαι, ὡς πρὶν τὸ πάντων σκέψασθαι. εἰ γὰρ ἐλθὼν, ὁ Πολέμων, ἔξω γὰρ πάντως, ἀπόσιος μὴν τὸν γαμβρὸν, ἀναπυθόμενος, εὖρε τὸ Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἴει ποιήσειν αὐτόν; Παν. ἐξωλέσκωμεν ὦ Δορκάς ἐκ τοῦ παρόντος σωτήριον. ὕπα γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι κρεῖττον, πάλαθεν ἵνα λαχὼν διδοῦναι, καὶ τάλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ

pugna venerat, multique dicebantur interfecti, tum crines evellebat, & pectus percutiebat, & ad unumquodque nuntium lugebat. *Pan.* Rectè Dorcas, ita decebat. *Dor.* Deinde non multò pòst illa interrogabam ordine. Ille autem, admodum splendidè è bello reversi sumus, inquit. *Pan.* Sic & ille nihil præfatus, quòd & mei meminerit Polemo, vel desiderarit, vel optarit vivam deprehendere? *Dor.* Multa certè hujusmodi dicebat. Quod igitur rei est caput, narravit divitias multas, aurum, vestes, servos, ebur. Nam argentum quidem adferre ipsum dicebat non ad numerum, sed ad mensuram multos videlicet plenos modios. Habebat autem, & ipse Parmeno annulum in parvo digito maximum ac multiangulum: eratque insertus tricolor lapillus, & in superficie rubebat. Sed reliqui ipsum cùm vellet mihi narrare quo pacto Alyn transiissent, & ut occidissent Tiridatem quendam, & quomodo ipse Polemo in pugna contra Pisidas versatus esset: accurrique domum ut hæc tibi renuntiarem, ut de rebus omnibus tecum deliberares. Nam si quum venerit Polemo (veniet enim quum notos illos à se amoverit) resciscens, apud nos intus Polystratum deprehenderit, quid ipsum facturum esse putas? *Pan.* Tum Dorcas, aliquam ex re præsenti salutem inveniamus. Nam neque hunc ablegare honestum fuerit, ut qui talentum nuper dederit: præterea sit mercator, & multa promiserit: neque

1 Ἀργύριον, μὴ δὲ ἀριθμῷ] Specie Proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellinic. lib. 3. Suid. μεδίμνῳ τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii Interpretes. *Bourd.*

2 Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν] Hoc etiam specii proverbii, patet apud Herodot. & Diodor. Sic. *Idem.*

ὑπερηφύμβρου, ὅτι Πολέμωνα τοιοῦτον ὑποστήσῃ, χρήσιμον μὴ ἀπολαβεῖν. ἀτὰρ καὶ, ἢν ζηλότυπός ἐστι. ὃς ἐὰν πτοήμβῳ ὄπ, πολὺ ἀφορητότερος ἔσται. τί οὖν ἂν ἐκείνου ποιήσειεν; Δορ. ἀλλὰ καὶ ἀσθένεια. Παν. [1] ὠλιγόμην ὦ Δορκὰς, τὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. Δορ. ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος ἀσθένεια. Παν. πῶς οὖν μοι γένηται; Φι. τί δὲ πτοήμβου ὦ Πανυχί; Παν. ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ γὰρ καίρι Πολέμων, χρόνῳ φανείς. Πο. ἔστις οὖν τίς ἐστιν ὁ ἀσπάσιος ὑμῖν; σιωπᾷς; εὖγε οἴχῃ ὦ Πανυχί. ἐγὼ γὰρ πεμπταῖος ἀπὸ Πυλῶν διῆλθον, ἑπτηγήμβῳ ἐπὶ τριακοστῷ γυναῖκα. καὶ δίκαια μέμφοι πόσοῦδε, καί σοι χάριν ἔχω. ἐκ ἔτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ. Φι. σὺ γὰρ τίς εἶ ὦ βέλτιστε; Πο. ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίονος φυλῆς, ἀκμῆς, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δ', ἐξαναστὰς πεντακισχιλίαις ἀσπίσι, ἐρασὴς Πανυχίδος, ὅτι ἄμμιν ἔτι ἀνδράπασι φορεῖν αὐτήν. Φι. ἀλλὰ πεινῶ ὦ ξεναγέ, Πανυχὶς ἡμῖν ἐστι, καὶ παλαιὸν εἰλήφει. λήψεται δ' ἤδη ἕτερον, ἐπειδὰν τὰ φορτία ἀφῶμεν. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι ὦ Πανυχί. τὸν δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα. Δορ. ἑλοῦσθαι μὲν ἐστι, καὶ ἀκολουθήσῃ, ὡς ἐθέλῃ. Παν. τί ποιῶ Δορκάς; Δορ. ἐστίαν ἄμεινον. ὀργιζομένῳ γὰρ οἷόν τε παρεῖναι Πολέμωνι. καὶ μᾶλλον ἐπιπαθήσεται ζηλοτυπῶν. Παν. εἰ θέλεις, εἰσιμεν. Πο. ἀλλὰ σοὶ θέλω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τήμερον. ἢ μήτιν ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐκτετμημένος μόρος πάρειμι, τοὺς Θρᾷκας ὦ Παρμένων.

neque Polemonem, qui talis est reversus, utile non recipere. Nam præter hæc etiam zelotypus est: & cùm pauper adhuc, intolerabilis fuerit, quid nunc illum nos putes facturum? *Dor.* At etiam accedit. *Pan.* Deficio, ô Dorcas, consilii inopia, & tremo. *Dor.* Sed & Philostratus accedit. *Pan.* Quæ igitur fiam? quomodo terra me absorbeat? *Ph.* Cur non potamus Pannychi? *Pan.* Perdidisti me, ô homo. Tu verò salve Polemo, visus longum pòst tempus. *Pol.* Quis igitur est iste qui ad vos accedit? taces? euge abeas Pannychi. Ego verò ex *Pylis* quinto die huc advolavi, ad talem mulierem adproperans. Ac meritò sanè hæc mihi accidunt, tibique gratiam habeo: neque enim posthac amplius abs te rapiar. *Ph.* Tu verò quisnam es bone vir? *Pol.* Nimirum audis, quòd Polemo sum, Stirienſis ille, ex tribu Pandionis: qui primùm fui tribunus militum: nunc autem totius dux legionis, amator Pannychidis, cùm ipsum humana adhuc sapere putarem. *Ph.* At nunc Peregrinorum dux, Pannychis hæc mea est, & talentum accepit: jamque etiam alterum accipiet, ubi onera disposuerimus. At nunc sequere me Pannychi: & istum apud Odrysas sine copias regere. *Dor.* Libera est ista, & sequetur, si volet. *Pan.* Quid faciam Dorcas? *Dor.* Præstat ingredi, nam irato Polemoni adesse non possum: & zelotypia magis incendetur. *Pan.* Ingrediamur si vis. *Pol.* At prædico vobis, vos hodie postremùm bibituros. Aut ego fruſtra adsum tot cædibus exercitatus, Thracas huc Parmeno. *Pan.* Armati

1 Ὠλιγόμην] Idem quod ἐδεισάμην leg. Aristæn. Epist. 22. lib. 1. *Bourd.*

1 Δι-

Παν. ὁπλισμένοι ἦκον, ἐμφραξάντες τὸ στενωπὸν τῇ φάλαγγι. ἐπὶ μετώπου μὲν, τὸ ὁπλιτικόν. παρ' ἑκάτερα δ', οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται. οἱ δ' ἄλλοι, κρύβην. Φι. ὡς βρεφυλλίοις τοῦτο ὦ μισθοφόρε ἡμῖν λίαν, καὶ μορμολύττεις. σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τάχα [1] δημοσίτης ὤν, ἵνα σ' ἐγὼ σκοπὸν ἀφαιρεθήσομαί σοι. Πο. καὶ μὴν εἶσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν σκοπιὸν ἡμᾶς ἐπὶ δεῦρο ἰόντας, σάλπιγγας τοῖς ὄπλοις. Φι. ἤκιστα μόνοι συσκευασάμενοι. ἐγὼ δ', καὶ Τίβυς οὗτος, μόνος γὰρ οὗτος ἕπεταί μοι, βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ σφάκοις, ὥστε λιθοσκευάσεσθε, ὡς μηδὲ ὅπως οἰχήσεσθε ἔχοντες εἰδέναι.

mati venerunt, phalange cingentes angiportum. In fronte sunt gravis armaturæ milites: in utroque latere, funditores & sagittarii: à tergo verò cæteri. *Ph.* Hæc, ô stipendiarie, nobis tanquam infantibus dicis, & veluti larvis territas. An tu aliquando gallum gallinaceum occidisti, aut bellum vidisti? Castellum custodiebas, fortè dux quispiam manipularis, ut hoc tibi gratificando concedam. *Pol.* At verò scies paulò pòst, quum nos ad hastam venientes videbis, armis resplendentes. *Ph.* Adventate modò instructi. Ego verò & Tibys iste: nam hic solus me sequitur, saxis, testisque vos petendo, ita dispergemus, ut neque quò vertamini, scire tum possitis.

[1] Δημοσίτης] Sic Dial. Nepr. & Ner. ita vocatur ὁ δημοσίου μίσθου λαμβάνων, dicitur & δημοσιεύσης & δημοσιεύω. Bourd.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ, ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ.

Οὐκ ἐπ φοιτᾷς ἔτι σὺ ὦ Δρωσή, τὸ μειρακίσκιον ὁ Κλεινίας. οὐ γὰρ ἐώρακα πολὺς ἤδη χρόνος αὐτὸν παρ' ὑμῖν. Δρο. οὐκ ἔτι ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἴρξε μηκέτι μοι προσιέναι. Χε. τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπὶ σκιῆς γὰρ φίλος μοι. Δρο. ὄκι, ἀλλ' ὁ κάκιστος φιλόσοφων ἁπλῶς Λεωτίνητος. Χε. τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς οὐδὲ μιᾷ τῶν μει-

CHELIDONIVM, ET DROSE.

CHELIDONIVM.

Non amplius, Drose, adte ventitat adolescens ille Clinias. Non enim ipsum longo jam tempore apud vos vidi. *Dr.* Non amplius Chelidonium: nam præceptor prohibuit ipsum amplius ad me accedere. *Ch.* Quisnam iste? nunquid ludimagistrum Diotimum dicis? Nam is certè amicus mihi est. *Dr.* Non: sed perditissimus iste Philosophorum Aristænetus. *Ch.* Tetricum illum dicis, & hirsutum? profunda barba? qui cum adolescentibus

in

ἐμεῖον ἐξεπατῆν ἐν τῇ Ποικίλῃ; Δρο. ἐκεῖνόν φημι τ̀ ἀλαζόνα. ὃν κράκιστα ἐπέδειμι ἀπολούμενον, ἰλιγγιῶντα δ' ὑπὸ δημίου. Χε. τί παθὼν ὦ ἐκεῖνε, τοιαῦτα ἔπεισε τ̀ Κλεινίαν; Δρο. οὐκ οἶδα ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μοι γλυκόμυθος, ἀφ' ἧς γυναικί ὁμιλεῖν ἤρξατο. πρῶτον μὲν ὠμίλησέ μοι. τρεῖς τούτων ἐξῆς ἡμερῶν ἤδη προσῆλθε τῇ στενωπῷ. ἐπεὶ δ' ἠνιώμην, οὐκ οἶδα ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ, ἔπεμψα τὴν [1] Νοερίδα παρεισκυψομένην αὐτὸν ἢ εἰ ἀγρᾷ διατελοῦντα, ἢ εἰ Ποικίλῃ. ἡ δ', ὡς ἐπατῆντο ἔφη ἰδοῦσα μὲν δ' Ἀριστοινέτῳ, νεῦσαι πόρρω. ἐκεῖνον δ' ἐρυθριάσαντα, κρύπτειν ὁρᾶν, κἀμὲ μικρὸν παρεισκῦψαι τ̀ ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐδάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν. ἡδὲ, ἅτε δ' Διπύλῳ ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, ἀδὲν σαφὲς ἀπαγγέλλειν ἔχουσα. πῶς μοι οἴει λέγειν τὸ μὲν τοῦτο, [2] οὐκ ἔχουσα εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος, ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠμάρτηθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; [3] πολλὰ τοιαῦτα ἔφερον. ἤδη δ' ὦ δείλαιε ὑφίει ἡνίαν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τυλίξας παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβὼν ὦ Χελιδόνιον. οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. Χε. φέρ' ἴδωμεν. τὰ γράμματα μὲν οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' [4] ἐπισταυρωμένα, δηλοῖ δὲ ἐπιστολὴν πεπλεγμένην γεγραφότος, λέγει δ', πῶς μ' ἐφίλησάς σε ὦ Δρόμων, τὸν Θεὸν ποιοῦμαι

in Pœcile consuevit ambulare? *Dr.* Arrogantem illum dico quem utinam pessimè perire videam, barba tractum à carnifice. *Ch.* Quid accidit illi, ut talia persuaderet Clinix? *Dr.* Nescîo Chelidonium. Sed cùm antea nulla nocte non dormiret mecum, ex quo cum muliere rem habere cœpit (primùm autem mecum rem habuit) tribus hisce diebus ne ad angiportum quidem accessit. Postquam autem contristari cœpi (nam mihi nescio quid ob ipsum accidit) Neuridem misi, quæ illum circunspiceret, vel in foro, *vel in* Pœcile commorantem. Illa *autem*, ubi eum cum Aristæneto deambulantem vidisset, illi procul innuisse se dicit: illum verò erubuisse, defixis in terram oculis, nec amplius ad ipsam aspexisse: exinde ambos ad urbem iisse. Ipsa verò ad Dipylum usque sequuta, cùm ille prorsus neque converteret sese, domum rediit, nihil planum habens quod renuntiaret. Quomodo igitur affectam postea me putas, quæ conjicere non possem, quidnam huic adolescenti accidisset: ideoque dicebam, num ipsi ægrè aliquid feci, aut num aliam amat, me perosus? at nonne pater vetuit ipsum? multa hujusmodi volvebam. Porrò sub vesperam venit Dromo, has literas ab illo afferens. Accipe Chelidonium, ac lege: literas enim nosti. *Ch.* Age videamus. Literæ non admodum sunt planæ, sed incompositæ, festinationem ejus qui scripsit, indicantes: Sicque loquuntur. Quo quidem pacto te amarim mea Droïe, Deos testes facio. *Dr.*

1 Νοερίδα] Νικερίδα, scribendum videtur. *Menagius.*
2 Οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι] Deerant in MSS. *Bourd.*
3 Πολλὰ τοιαῦτα ἔφερον] Supple, κατὰ νοῦν. *animo versabam.* Menagius.
4 Ἐπισταυρωμένα] MS. πεπλεγ. Bourd.

1 Μὴ

μεμέρτυρας. Δρο. αὖ αὖ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. Χε. νὴ τὸν Δία· ἀλλὰ νῦν μέν σε ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταίνετον παιδεύειν μὲ Φιλοσοφίαν αὐτοῦ. πάνυ γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἔπραξα, πάνυ πολλὰ ἐπεξῆλθεν μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταίρᾳ συνεῖναι, Ἀρχίππου, καὶ Ἐργοκλείας ὄν ἐγώ. πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς. Δρο. [1] μὴ ὥρασιν ἴκοιτο ὁλοῦρος οἰκεῖον, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον. Χε. ὥστε ἀπίλη ποτὲ αὐτῷ διαφθαρήσεται. ἐμοὶ γὰρ ἀκριβῶς ἐπεμελήθη. καὶ ὅλως, οὐδὲ προσολίσθησιν ἄλλην οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐμοί. εἰ δὲ σωφρονοῖμι, καὶ πείθοιμι αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ δύσαιμόνα ἔσεσθαί με, καὶ ἐνέρεσθαι καθεζόμενος, τοῖς πόνοις προσεγυμνασμένον. τοῦτό σοι μόλις ἔχαψα, παρακλίνας ἐμαυτόν. σὺ δὲ μοι σύνιθι, καὶ μέμνησο Κλεινίας. Δρω. [2] τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη Χελιδόνιον; Χε. τὰ μὲν ἄλλα, [3] ἢ δὴ Σκυθῶν ῥῆσις. τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἴσχε πινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδος. Δρο. καίμοι δοκεῖ ὅπως ἔδοξεν. ἀπόλωμαι δ' ἐν τάχει εἰ ἴσμεν. ὁ μὲντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν πινα εἶναι τὸν Ἀριστάνετον, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ τῶν μαθημάτων, συνεῖναι τοῖς ἀκμάζουσι τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν, ὑποχέοντα τινὰς ὑπηχνέμους, ὡς ἐσοῖτον

Dr. Væ væ mihi miseræ, neque salutationem adscripsit. *Ch.* Nunc autem non odio, sed necessitate coactus te desero. Nam tradidit me pater Aristæneto, ut apud illum Philosophiæ dem operam. Atque ille (cognovit enim cuncta quæ ad nos pertinent) multis admodum objurgavit me, inhonestum esse dicens cum meretrice rem habere me qui essem Architelis & Erasicleæ filius. Longè enim melius esse virtutem anteponere voluptati. *Dr.* Vt nunquam ad maturitatem perveniat nugator ille, qui adolescentem talia docet. *Ch.* Itaque ei parère necesse mihi est. Assequitur autē me diligenter observans: & in summa, ne aspicere quidem alium quemquam præter ipsum solum, mihi licet. Quòd si temperanter vivam, ipsique per omnia obtemperem, pollicetur prorsus beatum fore, & præclarum virtute redditurum me, laboribus ad hoc præexercitum. Hæc tibi vix scripsi, me paululum suffuratus. Tu verò fœlix dege, & memineris Cliniæ. *Dr.* Quid tibi Chelidonium, videtur hæc epistola? *Ch.* Quod ad cætera quidem attinet, Scythica est oratio: illud autem, memineris Cliniæ, spem quandam reliquam habet. *Dr.* Etiam mihi ita videtur: proinde pereo amore. Ceterùm Dromo dicebat Aristænetum esse pæderastem, & prætextu doctrinæ, consuetudinem habere cum pueris venustissimis, & privatim verba facere apud Cliniam pollicitationes quasdam faciendo, quòd videlicet Diis similem illum reddi-

1 Μὴ ὥρασιν ἴκοιτο] Proverb. Atticum de quo antea Casaub. ad Athen. *Bourd.* E Poëta quopiam sumptum videtur. *Menagius.*

2 Τί σοι] Vsque ad ἴχῃ aberant à MSS. *Bourd.*

3 Ἢ δὴ Σκυθῶν ῥῆσις] Proverbialis loquendi modus: de quo nos pluribus ad Diogenem Laërtium in Anacharsi, pag. 37. *Menagius.*

ἀποφανεῖ αὐτὸν. ἀλλὰ ἐ ἀναγνώσῃ μετ' αὐτῦ ἐρωτικάς τινας λόγους τ παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὸς μαθητάς. ἡ ὅλως, περὶ τὸ μειρακιόν ἐστιν. ἡπειλῆ ἢ ἐ τῷ πατρὶ ᾧ Κλεινίᾳ κατηρεῖν ταῦτα. Χε. ἰ χελῶ ὦ Δρομοῖ, γαστρίσαι τ Δρόμωνα. Δρο. ἐχάρισται. ἡ ἄνδρ ἢ τάτε, ἐμὸς ἐστι. ἰ κίνησαι γὰ κἀκεῖνο τ Νευρίδος. Χε. ἦ μὴν ἐγώ. πάνυ ἔστι καλῶς. ἐγὼ ἢ ἐ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ ἐπὶ ᾧ τοίχε ὡ Κεραμεικῷ, ἵνα ὁ Ἀρχιτέλης ἐώθει περιπατεῖν, Ἀρισταίνετον ἀλεξιθήρᾳ Κλεινίᾳ. ὥστε ἐ ὡ τάτε τι ἀκουσόμενον τῇ σῇ ᾧ Δρόμωνος ἀλαζονείᾳ. Δρο. πῶς σ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; Χε. τ νυκτὸς ὦ Δρομοῖ ἄνθρακα πολὺν λαβοῦσα. Δρο. εὖγε. συρράττει μέντοι ὦ Χελιδόνιον κἢ ᾧ ἀλαζόνα. Ἀρισταίνετον.

diturus sit. Quin & amatorios quosdam sermones veterum Philosophorum ad suos discipulos, cum ipso legit. In summa, totus est circa adolescentem. Est autem interminatus se patri Cliniæ hæc dicturum. *Ch.* Oportebat, Drose, lautè accipere Dromonem. *Dr.* Lautè accepi: & sine hoc, meus est. Nam & Neuridem amavit ille. *Ch.* Bono sis animo, rectè se habebunt omnia. Ego verò in pariete inscribere volo, in Ceramico, ubi Architeles deambulare solet, Aristænetus corrumpit Cliniam: ut ex hoc quoque aliquid concurrat cum Dromonis delatione. *Dr.* At quomodo id clam facies? *Ch.* Noctu Drose, carbone alicunde sumpto. *Dr.* Rectè sanè. Auxiliare mihi Chelidonium, adversus arrogantem istum Aristænetum.

1 Ἐχελῶ γαστρίσαι τ Δρόμωνα] Γαστρίζειν, est explere ventrem; saburrare ventrem; saturare. Est & laute accipere: qua notione hic usurpatum videtur. *Menagius.*

1 Κίνησαι] In margine MSS. Codd. κίνησαι, αὐτὶ ἐρωτικῶς ἴχῃ, εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες τὸν τῆς ἀπόπτων λοιμοῦν κἀμοῦντες μαστηρύχθαι. Bourd.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

TRYPHÆNA, ET CHARMIDES.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ.

Ἔπαθές τι δὲ τις ὦ Θαλαττῶν, πέντε δραχμῆς τὸ μίσθωμα δοὺς, καθεύδεις ἀποτραφεὶς δακρύων, καὶ στένων; ἀλλ' ὅπε πέπωκας ἡδέως οἶμαι, ὅπε δεῖπνον μόνος ἠθλίωσας. ἴκλαιες ἢ ἐ ὦ τὸ δεῖπνον, ἐφόρει γάρ. καὶ νῦ ἢ ὦ Ἀλκιλόι-

TRYPHÆNA.

Accepta-ne quispiam amica, & quinque drachmarum mercede data, aversus dormit lachrymans & gemens? Sed neque libenter potasti, opinor, neque solus cœnare voluisti. Flebas autem etiam inter cœnandum, aspiciebam enim: & nunc, ut infans, ululare non

πως ἀλολύζω, ὥστε ῥρίφω. τοῦτο δὴ ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὃς ἂν ἐ τοῦτο ἀπολωσω ἡ νυκτὸς ἀχρυσώσασα μὴ σὲ. Χαρ. ἔρως με λάβαλυσιν ὦ Τρύφαινα, κἀγὼ οὐκέτ' αὐτέχω θεὸς τὸ δεινόν. Τρυ. ἀλλ' ὅτι μὲ οὐκ ἐμὲ ἐρᾷς, δῆλον. εἰ γὰρ ἂν ἔχων με ἠμέλεις, κἀπωθεῖ με περιπλέκεσθαι ἤλασας. καὶ πλέον διατείχιζε τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἐμφύτῳ, διδοὺς μὴ ψαύσαιμί σου. πῶς γὰρ ὅμως σκεύη ἐστὶν εἰπέ. πάλαι γάρ εἴ τι ἐ σωπλέσαιμι ὥσθ' ἕρμα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀφηκριβάζεσθαι. Χαρ. καὶ μὴν οἶδά ἐ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὰ, κἀκείνη σέ. εἰ γὰρ ἀφανὴς ἐπιτηδεία ἐστὶν. Τρυ. εἰπὲ τέχνομαι ὦ Χαρμίδη. Χα. Φιλημάτιον ὦ Τρύφαινα. Τρυ. ἑκατέρων λέγεις; δύο γάρ εἰσι. τὴν σὺν Πειραικῶς, τὴν ἄρτι ἀφικομένην, ἣν ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγοῦντος υἱὸς, ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παιδίκαν ἐπικαλοῦσιν; Χα. ἐκείνην. καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι ὑπὸς αὐτῆς. Τρυ. ἐκεῖνη δ' ἐκείνην ἐκλαες; Χα. καὶ μάλα. Τρυ. πολὺς γέλως ἐστὶ σοι ἐρωτᾷ, ἢ νεοπλής τις εἶ; Χα. ἀ νεοπλής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ ἤδη ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν. Τρυ. εἶδες δ' ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φαιρεῖ, ἃ εἶδες Φιλημάτιε, καὶ ὡς ἐχρῆν γυμνάκια πέντε ἐ πεπαρέκηπτε ἔτη γεγενῆσθαι ἤδη; Χα. καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο ἐ εἴκοσιν εἰς τὸ ἰσόρροπον ἐλαφηβολιῶνα πλέειν. Τρυ. σὺ δὲ ποτέρῳ πιστεύσειας ἄν, τοῖς ἐκείνης ὅρκοις, ἢ τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέ-

non desinis. Quorsum igitur hæc facis Charmide? quæso ne me celes, ut hoc reportem ex nocte qua tecum vigilavi. *Ch.* Amor me perdit Tryphæna: neque huic malo amplius resistere possum. *Try.* At quòd me quidem non ames, manifestum est: neque enim ita negligeres me, quam habes: neque me repelleres, quoties amplexari te volo: denique quod inter nos est spatii, veste non intercluderes, metuens ne te tangam. Dic tamen quænam illa sit. Fortassis enim etiam ipsa nonnihil ad amorem istum tibi contulero. Scio enim quomodo res hujusmodi sint administrandæ. *Ch.* At verò ipsam apprime nosti, & illa te: neque enim obscura est meretrix. *Try.* Dic nomen Charmide. *Ch.* Philematium Tryphæna. *Try.* Utram dicis? nam duæ sunt. Illamne ex Piræo, quæ nuper devirginata fuit, quam nunc amat Damyllus, ejus qui nunc imperator est, filius: an alteram, quam cognomento Pedicam vocant. *Ch.* Illam equidem, atque miserab ea captus sum, & comprehensus. *Try.* Num ob illam plorabas? *Ch.* Ita sanè. *Try.* Iamdudum illam amas, an nuper cœpisti? *Ch.* Non nuper, sed menses propè septem sunt à Dionysiis, ex quo primùm ipsam vidi. *Try.* Vidisti-ne ipsam accuratè totam: an faciem solùm, easque corporis partes quæ in aperto sunt, quæ vidisti Philematii-ne erant, atque uti conveniebat esse mulierem quinque & quadraginta annos jam natam? *Ch.* At illa dejerat se proximo Decembre secundum & vigesimum esse completuram. *Try.* Tu verò, utrum credis juramento illius, an tuis oculis? Contemplare enim diligenter, aspi-

ψας ποτὲ τὰς κροκίδας αὐτῆς, ἵνα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχῃ. τὰ δὲ ἄλλα, φιναξη βαφεῖα. ἀεὶ δὲ τὰς κροκίδας ὁπόταν ἀφανίσῃ τὸ φάρμακον, ὃ βάπτεται, καταλοιπόντος δὲ τὰ πολλά. καίτοι τί τοῦτο βιάσεται ποτε ἐ γυμνὸν ἰδεῖν; Χα. ἀδὲ πώποτέ μοι ἔφη τοῦτο ἐνίδωκεν. Τρυ. οἰκότως· ἠπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λόγχας. ὅλη γὰρ ἦν αὐχένα ἐς τὰ γόνατα παρδάλῃ ὁμοίαν. ἀλλὰ σὺ εὐδάκρυις, τοιαύτη μὴ σιωπῶν; ἦπου πάχα ἐ ἐλύπησέ σε, κἠμὲ ὑπερίδωσε; Χα. ναὶ ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. κἠμὲ νῦν ἐπιδὴ χιλίας αἰτήσῃ, σὺκ ἐθέλει δοῦναι ῥᾳδίως, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Φιλοδημίου τετρόφθαι, Μοσχίωνα ἐπεισελαμβάνουσα, ἀπέκλεισέ με. ἀνθ' ὧν λυπήσω ἐ αὐτὸς θέλων αὐτῷ, εἰ παρείληφα. Τρυ. μὰ τὸν Ἀφροδίτην σὺκ ἄν ἦκον, εἰ μοι προεῖπέ τις ὡς ἐπὶ τούτοις ἀποκλαυσεταιμέλλω λυπήσας ἄλλον. κἠ ταῦτα, Φιλημάτιον τὸν σοφόν. ἀλλ' ἀπειμι. κἠ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἦσεν ἀλεκτρυών. Χα. μὴ σύγε ὕστερος ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φῄς ἐκεῖ Φιλημάτιον, τὸν φιναξικόπην, ᾧ ὀπτὰ βάπτεται, κἠ τὸ τῆ ἀλφῶν, ἀδὲ σφοδρὰ ἐλέγχειν ἂν ἔπ δυναίμην αὐτῆ. Τρυ. ἐρᾷ τοῦ μητρὸς, εἰ ποτε λίαν μετ' αὐτῆς. ἀεὶ γὰρ τῆ ἐπῶν, καὶ ὁ πάππος διηγήσεταί σοι, εἰ ζῇ ἔτι. Χα. σὺκοῦν ἐπιδὴ τοιαύτη σκοπὴ, ἀφηνιάσω μὲ ἔδη τὸ λοιπὸν σῆμα. ἐκλελάμψομαι δὲ ἀλλήλας, κἠ φιλήσομεν, κἠ ἀληθῶς σιωπήσομεν. Φιλημάτιον δὲ, πολλὰ χαιρέτω.

aſpiciens aliquando ejus tempora, ubi ſuos duntaxat crines habet. Nam cætera, profundum eſt galericum. Circum tempora autem, quoties medicamentum quo infici ſolet, langueſcit, plerunque albeſcit. Quanquam quid hoc attinet? coge aliquando ut ſe nudam tibi præbeat ſpectandam. *Ch.* At nunquam hoc mihi concedere voluit. *Try.* Meritò ſanè. Sciebat enim abominaturum eſſe te canos ipſius. Cæterùm tota à collo ad genua uſque pardali eſt ſimilis: & tu lachrymareris, quòd cum tali non coëas? An fortè tibi ægrè faciebat, teque deſpiciebat? *Ch.* Ita ſanè Tryphæna, quamvis à me acciperet tam multa. At nunc quia mille petenti, facilè dare non potui, ut pote qui parcum habeam patrem, Moſchione intrò ad ſe recepto, me excluſit. Ob quæ dum illi viciſſim ægrè facere volo, te aſſumpſi. *Try.* At ego, per Venerem, haudquaquam veniſſem, ſiquis prædixiſſet mihi, ob id ſolum aſſumptam eſſe me, ut alteri ægrè facerem, præſertim huic Philematio, capulo videlicet. Verum abeo: jam enim tertium hoc cecinit gallus. *Ch.* Ne tam celeriter utique mea Tryphæna. Nam ſi vera illa ſunt, quæ de Philematio dicis: coma videlicet ſuppoſititia, & quòd tingitur, atque illæ vitiligines, ne aſpicere quidem amplius illam poſſim. *Try.* Quære ex matre tua, num aliquando cum ea laverit. Nam de annis, etiam avus, ſi vivit adhuc tibi poterit narrare. *Ch.* Ergo ſiquidem illa talis eſt, ſeptum hoc jam auferatur, noſque mutuò amplexemur, oſculemur, & verè coëamus. Philematium verò longum valeat.

IOES-

ΙΟΕΣΣΑ, ΚΑΙ ΠΥΘΙΑΣ, ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

IOESSA, PYTHIAS, ET LYSIAS.

ΙΟΕΣΣΑ.

Θεύπλη[1] μ' Λυσία φὴς ἰμὲ; ἢ κομψῶς, ὅτι μήτ' ἐγώ σου πώποτε ἠτησά τι, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθοῦσα, ἔνδον ἵπεσο, εἰπεῖσα, μήτε ἀθρόα λοισαμένου τὸν πατέρα, μήτε ὑφελομένου τὴν μητέρα, ἵνα δῶσά μοι τι χρήσιμα, ὅποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἀμισθὶ, ἀξυμβόλου εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσας ἐρωτὰς παρεπεμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν πλοιάρχον, καὶ Πασιάνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέρανον μου Μέλισσον, καίτοι ἐναίζοντος ἀπ' αὐτοῦ ὄντα τὸν οὐσίας. ἐγὼ δέ σε τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, ὅτι πατὴρ ἀποθανὼν ἐλείπετο ἄρχοντα, ὅτι ἀποθανεῖται, ὅτι μή σε. ὡς ἐμοὶ δὲ ἡ γνώμη ἀληθὴς εἶναι ἀμύνεις. καὶ δὴ τοῦτό σοι ἀποσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιθυμοῦσά σου μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας ἐγκαλοῦσα. σὺ δ' ἐπεὶ ὡς ἔμαθες ὑπερέχειόν σου ἔχω με τιμῆς ἐπὶ σοὶ, ἀρὰ μὴ, Λυκαίνης ἀποστιλβεῖς. ἐμὲ ὁρῶσα, ὡς λυπρὸς ἐμοὶ. ἀρὰ δ', σὺν ἐμοὶ κομισκεμένῳ, ἐπῆνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτειραν. ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ σωλῆνι ὑπαριζομένῳ. πρώην δ' ὁπότε συνεπίνετε, Θρᾴσων, καὶ σὺ, καὶ Δίφιλος, παῖσαι δὲ ἡ αὐλητρὶς Κυμβάλιον, ἣ Πυρραλλὶς, ἐχθρά ὅστι ἐμοί. σὺ δ'

IOESSA.

Iudos me facis Lysia? Rectè sanè, siquidem pecunias abs te nunquam popoſci, nec alterum intus esse dicendo te venientem excluſi: neque, ut facere solent aliæ meretrices, te coëgi, ut decepto patre, aut ſuppilata matre, aliquid mihi afferres: ſed inde ſtatim ab initio te immunem gratis intrò recepi. Scis quàm multos amatores dimiſerim? Ethoclem, qui nunc eſt ſenator, & Paſſionem nauclerum, & coætaneum tibi Meliſſum, etſi nuper ſit mortuus pater ejus, & facultatum dominus evaſerit. Ego verò te, Phaonem meum, ſolum habebam, neque aſpiciens, neque admittens alium quenquam præter te. Demens enim ego, verà eſſe arbitrabar, quæ jurabas; & ob hoc animum tibi advertens, perinde atque Penelope illa, caſtè me gerebam, increpante ob hoc matre, & apud amicas accuſante me. Tu verò poſteaquam intelleriſti me tibi eſſe addictam, quo tui amore contabuerim, nunc quidem cum Lycæna colludebas, me videnti, ut mihi ægrè faceres: nunc verò mecum accumbens, Magidium pſaltriam illam laudabas. Ego verò ob hæc lachrymor, & ſentio contumeliam. Paulò autem antè, quando compotabatis, Thraſo, & tu, & Diphilus, aderant & tibicina Cymbalium, & Pyrallis quæ inimica mihi eſt. Quod cùm ſcirem, non valdè curavi

1 Θεύπλη] Ex eo Ariſten. Epiſtol. 16. lib. 2. Edurd.

ψας ποτὲ τὰς κροκώφρυς αὐτῆς, ἵνα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἴχνη. τὰ δ' ἄλλα, φιτάκη βαθέα. περὶ δὲ τὰς κροκώφρυς ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται, ὑπαλδαίνεται τὰ πολλά. καίτοι τί τοῦτο βιάσασθαι ποτὲ ἐγκυλῶ ἰδεῖν; Χα. ἀδὲ πώποτέ μοι ὡς τοῦτο ἐνένευκεν. Τρυ. οἰκότως· ἠπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς. ὅλη δ' ἀπὸ σοῦ χάνδα ἐς τὰ γόνατα παρδάλεος ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ σιωπῶν; ἦπου τέχνα ἐστί, καὶ ὑπερίοφα; Χα. ναὶ ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσοῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπιδεῖ χιλίας αἰτούσῃ, σὺν εἶχον δοῦναι ῥᾳδίως, ἅτε τὸν πατρὶ φιλοῦσαν τῷ Φιλήματι, Μοιχίωνα ἐνδεξαμένῃ, ἀπέκλεισέ με. ἀνθ' ὧν λυπήσω σε ὡς τὸ θέλων αὐτῷ, σὲ παρείληφα. Τρυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην σὸν ἂν ἦκον, εἴ μοι προεῖπέ τις ὡς ἐπὶ τούτοις ἐγκαλλωπιούμενον λυπήσω ἄλλον. καὶ ταῦτα, Φιλημάτιον τὸ σπουδῇ. ἀλλ' ἄπιμι. καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἦσεν ἀλεκτρυών. Χα. μὴ σύγε ὕπνῳ τὰ χαίρε ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φῂς περὶ Φιληματίου, τὸν φιτάκην, ᾧ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῆ ἀλφῶν, ὀλίγου ἂν προσβλέπειν ἐπιδιωμόσαιμι αὐτῇ. Τρυ. ἐμὲ τὸν μητέρα, εἴ ποτε λέληθεν μετ' αὐτῆς. ὀλίγου γὰρ τῶν ἐτῶν, κἀνὸ πάππος διηγήσεταί σοι, εἰ ζῇ ἔτι. Χα. σοῦν ἐπιδὴ τοιαύτη σκεύη, ἀφηνιάσω μὴ ἤδη τὸ λαστιχάσημα. περιελώμεθα γὰρ ἀλλήλους, καὶ φιλῶμεν, ᾗ ἀληθῶς σωζώμεν. Φιλημάτιον γ', ποῦ σὰ χαίρετε.

aſpiciens aliquando ejus tempora, ubi ſuos duntaxat crines habet. Nam cætera, profundum eſt galericum. Circum tempora autem, quoties medicamentum quo infici ſolet, langueſcit, plerunque albeſcit. Quanquam quid hoc attinet? coge aliquando ut ſe nudam tibi præbeat ſpectandam. *Ch.* At nunquam hoc mihi concedere voluit. *Try.* Meritò ſanè. Sciebat enim abominaturum eſſe te canos ipſius. Cæterùm tota à collo ad genua uſque pardali eſt ſimilis: & tu lachrymareris, quòd cum tali non coëas? An fortè tibi ægrè faciebat, teque deſpiciebat? *Ch.* Ita ſanè Tryphæna, quamvis à me acciperet tam multa. At nunc quia mille petenti, facilè dare non potui, ut poté qui parcum habeam patrem, Moſchione intrò ad ſe recepto, me excluſit. Ob quæ dum illi viciſſim ægrè facere volo, te aſſumpſi. *Try.* At ego, per Venerem, haudquaquam veniſſem, ſiquis prædixiſſet mihi, ob id ſolum aſſumptam eſſe me, ut alteri ægrè facerem, præſertim huic Philematio, capulo videlicet. Verum abeo: jam enim tertium hoc cecinit gallus. *Ch.* Ne tam celeriter utique mea Tryphæna. Nam ſi vera illa ſunt, quæ de Philematio dicis: coma videlicet ſuppoſititia, & quòd tingitur, atque illæ vitiligines, ne aſpicere quidem amplius illam poſſim. *Try.* Quære ex matre tua, num aliquando cum ea laverit. Nam de annis, etiam avus, ſi vivit adhuc tibi poterit narrare. *Ch.* Ergo ſiquidem illa talis eſt, ſeptum hoc jam auferatur, noſque mutuò amplexemur, oſculemur, & verè coëamus. Philematium verò longum valeat.

ΙΟΕΣΣΑ, ΚΑΙ ΠΥΘΙΑΣ, ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣΣΑ.

Θρύπλη] Λυσία σὺς ἐμὲ; ἢ κομψῶς, ὅτι μήτε δῆγμόν πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀργύριον ἐπράξατο ἀλλοῖόν τι, ἀλλ' ἔτερος, εἰπεῖν, μήτε ἀπολογισάμενος τὸν πατέρα, μήτε φιλόμητορ τὴν μητέρα, ἀναίσχυντα ἐμοὶ καὶ ἡμίσεια, ὁποῖαι αἱ ἄλλαι πειῶσι, ἀλλ' ἀδύτις ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσας ἐμοῦ πασῶν παρεπιμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν σωφρονοῦντα νῦν Μέλισσον, καίτοι ἐναίσχρως ἀπηλλαγμένον· αὐτὸ δὲ πατρὸς, καὶ κύριος πάντων ὄντα τῶν οὐσιῶν. ἐγὼ δέ σε τὸ Φάωνα μόνον εἶχον, ὅτε πως ἀπολειπόμενα ἔτερον, ὅτε ἀποστειμένη, ὅτι μὴ σέ. ὠμὲν γὰρ ἢ οὐδὲν ἀληθὲς εἶναι ὧμμύνεις. καὶ διὰ τοῦτό σοι ἀποσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιθωμίμης τὸν μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας ἐγκαλλύσης. σὺ δ' ἐπεὶ δὲ ἔμαθες ἀνεχείρωτον ἔχων με πεπηγῶν ἐπὶ σοὶ, ἄρξω μὲ, Λυκαίνης ἀποσπουδίζεις. ἐμὲ ὀρώσης, ὡς λυπρὸς ἐμοὶ. ἄρξω δ', σὺν ἐμοὶ ἡμφεκεμένῳ, ἐπήνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν. ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ σωίημι ὑβριζομένη. πρώην δ' ὁπότε σωεπίνετε, Θρᾴσων, καὶ σὺ, καὶ Δίφιλος, παῤῆσαν δὲ καὶ αὐλητρὶς Κυμβάλιον, ἣ Πυῤῥαλλὶς, ἐχθρά ὅσα ἐμοί. σὺ δ'

IOESSA, PYTHIAS, ET LYSIAS.

IOESSA.

Iudos me facis Lysia? Rectè sanè, siquidem pecunias abs te nunquam popposci, nec alterum intus esse dicendo te venientem exclusi: neque, ut facere solent aliæ meretrices, te coëgi, ut decepto patre, aut suppilata matre, aliquid mihi asserres: sed inde statim ab initio te immunem gratis intrò recepi. Sciquàm multos amatores dimiserim? Ethoclem, qui nunc est senator, & Passionem nauclerum, & coætaneum tibi Melissum, etsi nuper sit mortuus pater ejus, & facultatum dominus evaserit. Ego verò te, Phaonem meum, solum habebam, neque aspiciens, neque admittens alium quenquam præter te. Demens enim ego, vera esse arbitrabar, quæ jurabas: & ob hoc animum tibi adverterem, perinde atque Penelope illa, castè me gerebam, increpante ob hoc matre, & apud amicas accusante me. Tu verò posteaquam intellexisti me tibi esse addictam, quæ tui amore contabuerim, nunc quidem cum Lycæna colludebas, me vidente, ut mihi ægrè faceres: nunc verò mecum accumbens, Magidium psaltriam illam laudabas. Ego verò ob hæc lachrymor, & sentio contumeliam. Paulò autem antè, quando compotabatis, Thraso, & tu, & Diphilus, aderant & tibicina Cymbalium, & Pyrallis quæ inimica mihi est. Quod cùm scirem, non valdè curavi

1 Θρύπλη] Ex eo Aristen. Epistol. 16. lib. 2. Bourd.

τὸν αὐλὸν, τῷ Κυμβάλιον μὲν ὃ
μοῦ πάνυ ἐμέλησεν, ὅτι σπουδὴν ἐφί-
λησας. σταῦρον γὰρ ὑπερίζες, τοιαῦ-
τῶν φιλῶν. Πυρραλλίδα δ', ὅσον
ἤνδυες, καὶ πιὸν ἄν, σκύφον μὲν ὑπέ-
δειξας τὸ ποτήριον. Παιδάριόν δὲ τῷ
ψαιδὶ, πρὸς τὸ ὦς σκίλλοις εἰ μὴ
Πυρραλλὶς αἰτήσειε; μὴ ἂν ἄλλῳ ἐγ-
χέαι. τὸν δὲ, ὃ μέλι δοκοῦσιν, ὁπότε
τὸν Δίφιλον αὐτὸν ἀχολάμβανον,
ἐλάλεί γὰρ Θρᾴττι, προκύψας πως,
ἐπιχὼς περιπτύξασα ἐς τὸ κόλπον
αὐτῆς, ἐδύ λαθεῖν γε πειρώμενος
ἐμέ. τί δ', φιλήσασα, μεθεῖς τὸ μέσον
αὐτὸ τοῦ δακτύλου παρεδύσατο.
τοῦτο δὲ τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε
ἠδίκησα; ἢ μικρὸν ἠδίκησα, ἢ λε-
λύπηκα; ἐγώ; τίνα γοῦν εἶδον, ἢ
ὀφθὸς μόνον σε ζῶ; ἢ μᾶλλον ὦ Λυ-
σία τοῦτο ποιεῖς, γυναικὸς ἄθλιον
λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; Ἔστι τὶς
Θεὰ ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα
ὁρᾷ· σὺ δὲ ποτὲ λυπήσῃ, τάχα δὲ
ἀκούσῃ τι σοὶ δοκῶ, καρδίαν μὲ,
ἔτοι βαρὺ ἐμαυτὸν ἀποπνίξασα,
ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπε-
σόντα, ἢ ἵνα γέ τινα πρόπον δύρησα
μάτην, ὡς μηκέτ' εὐσχολίαν βλα-
πτόμενος. πομπεύσεις τότε, ὡς μέ-
γα, καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμε-
νος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ σκαιὴ
δοκῶ ἐδόκουν; εἰ χαίρεις ἐγκαλῶν, εἰ-
πέ. Πυθιὰς ἡμῖν αὕτη δικαστάτω.
τί τοῦτο; μὴ ἀποκρύπτου· ἀπέρ-
χῃ πρόσθεν μου; ὁρᾷς ὦ Πυθιὰς
δὴ παῖον τὸν Λυσίαν; Πυ. ὦ τῆς
ἀχριόντος. τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι
δακρύοντος, λίθου, σὺν ἀνδρὶ
ἐστι. καλὸν ἀλλ' εἰ γε χρὴ τἀληθῆ
εἰπεῖν, σὺ ὦ Ἰόκαστα, διέφθειρας

ravi quòd Cymbalium quidem oſculatus es quinquies: talem enim oſculando, te ipſum contumelia afficiebàs: Pyrallidi autem quàm multa innuebas: ac bibens, illi quidem poculum commonſtrabas, puero autem reddens, in aurem jubebas, ut niſi Pyrallis id poſtularet, alteri nemini infunderet. Poſtremò autem, etiam demorſo malo, quum videres Diphilum occupatum (tum enim cum Thraſone loquebatur) inclinatus, apti in ſinum ipſius jactabaris, ne lateres. Illa autem exoſculata, inter mammas ſub faſcia illud inſertabat. Quorſum igitur hæc facis? Qua te ſeu parva, ſeu magna injuria affeci? aut quid ægrè tibi feci? Quem alium aſpexi? an non tibi ſoli vivo? Non magni facis hoc Lyſia, quòd miſeram mulierculam tui amore inſanientem mœrore afficis? Dea eſt Adraſtea, quæ talia videt. Tu verò mœrebis aliquando, quum fortè audieris, me jacere vel laqueo à me ipſo ſuffocatam, aut in puteum præcipitatam, aut quemcunque mortis modum invenero, ne videre me tibi amplius ſit moleſtum. Ac tum gloriaberis tanquam geſta re magna & ſplendida. Quid me limis oculis aſpicis & dentibus infrendes? Nam ſi quid eſt, cur me accuſes: dicas licet. Pythias hæc inter nos judicet. Quid hoc? ne dato quidem reſponſo, hinc abis me relicta? Vides Pythiàs qua injuria afficiar à Lyſia? *Pyth.* O ferritatem! nam qui lachrymis non flectitur, lapis eſt, non homo. Sed ſi verum profiteri convenit, tu Ioeſſa, perdidiſti ipſum perdi-

1 Ἔστι τὶς Θεὰ ἡ Ἀδράστεια] Catull. *Bourd.*
2 Δίδυε, ὦ ἀνδρόπους] Proverb. *Idem.*

tè

1 Et

αὐτὸν ὑστεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφανίσασα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν. ὑστερίπτους γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παῦε δὲ τάλαινα δακρύουσα. καὶ ἢν μοι πείθῃ, ἅπαξ, ἢ δὶς ἀποκλεισον ἐλθόντα. ὅψῃ γὰρ ἀνακαλούμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀθυμοῦντα μηκέτι ἀλγεῖν. Io. ἀλλὰ μηδ' ἔστω. ἄπαγε. ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶτα μὴ αὐτὸς ἀπεραίνῃ φλᾶσος. Πυ. ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις. Io. Ἀπολέλειφε ἡμᾶς ὦ Πυθιάς. ἡκούσατέ σε ἴσως, ἀπόκλεισον λεγούσης. Λυ. ἀρ' ἐκείνης ἕνεκεν ὦ Πυθιὰς ἐπανελήλυθε, ἵν' ἐγὼ ὑπολίψωμαι ἔτι τοιαύτῃ ὄντι, ἀλλὰ λέξον σὺ, ὡς μὴ κρύπτεσθαι ἐμοῦ, ἢ λέγῃς ἄν, ἔγκλημα ὁ Λυσίας ἐστίν. Πυ. ἀμέλει σὲ ἔλεγεν ὦ Λυσία. Λυ. φέρειν δὴ ἐθέλεις ὦ Πυθιὰς, ἰόεσσαν τοῦ νεῦ ἀκροῦσαν αὐτὸν, ἐπιστάσα αὐτῇ ποτε μὴ νεανίᾳ κατακλιθέντι, ἐμοῦ ἀπόντος; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐπιτρέπω ἐγὼ. πότε δ' ἂν κατάλαβοις αὐτὸς συγκατακλινόμενος; Λυ. ἑκτῷ χιλίῳ τούτῳ ἡμέραν. νὴ Δί' ἑκτῷνυξ, δαιτρὸς ἐκεμψεν. τὴν ἡμέραν δ', ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐφίλει τοῦτον τὸ χρηστὸν, ἐκάλεσέ με, ὡς δειπνίσαι τοῦ θυρωροῦ μὴ ἀνοίγειν. ἐγὼ δ', ὡς ἐδόκουν μὴ ἐκεῖ σωφρονεῖν αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα κατακύψαντα τοῦ θριγκοῦ τὴν αὐλὴν, ἢ τετταράκοντα ἴδι, ἀναβεβηκόθαί με ἐπὶ τὸν νῶτον. ῥᾷον δ' ἦτις ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑστερέθην. ἦκον. τὴν αὐλίαν εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς. μέση δὲ νύκτος ἦσαν. ἐκ ἔκρυψα δ' ἐμαυτὸν, ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, ἤδη δὲ ἄλλοτε ἐπεπειράκειν αὐτὸ, κατακλινόμενος τὸν ὑστεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφανίσασα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν. ὑστερίπτους γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παῦε δὲ τάλαινα δακρύουσα. καὶ ἢν μοι πείθῃ, ἅπαξ, ἢ δὶς ἀποκλεισον ἐλθόντα. ὅψῃ γὰρ ἀνακαλούμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀθυμοῦντα μηκέτι ἀλγεῖν. Io. ἀλλὰ μηδ' ἔστω. ἄπαγε. ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶτα μὴ αὐτὸς ἀπεραίνῃ φλᾶσος. Πυ. ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις. Io. Ἀπολέλειφε ἡμᾶς ὦ Πυθιὰς. ἡκούσατέ σε ἴσως, ἀπόκλεισον λεγούσης. Λυ. ἀρ' ἐκείνης ἕνεκεν ὦ Πυθιὰς ἐπανελήλυθε, ἵν' ἐγὼ ὑπολίψωμαι ἔτι τοιαύτῃ ὄντι, ἀλλὰ λέξον σὺ, ὡς μὴ κρύπτεσθαι ἐμοῦ, ἢ λέγῃς ἄν, ἔγκλημα ὁ Λυσίας ἐστίν. Πυ. ἀμέλει σὲ ἔλεγεν ὦ Λυσία. Λυ. φέρειν δὴ ἐθέλεις ὦ Πυθιὰς, ἰόεσσαν τοῦ νεῦ ἀκροῦσαν αὐτὸν, ἐπιστάσα αὐτῇ ποτε μὴ νεανίᾳ κατακλιθέντι, ἐμοῦ ἀπόντος; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐπιτρέπω ἐγὼ. πότε δ' ἂν κατάλαβοις αὐτὸς συγκατακλινόμενος; Λυ. ἑκτῷ χιλίῳ τούτῳ ἡμέραν. νὴ Δί' ἑκτῷνυξ, δαιτρὸς ἐκεμψεν. τὴν ἡμέραν δ', ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐφίλει τοῦτον τὸ χρηστὸν, ἐκάλεσέ με, ὡς δειπνίσαι τοῦ θυρωροῦ μὴ ἀνοίγειν. ἐγὼ δ', ὡς ἐδόκουν μὴ ἐκεῖ σωφρονεῖν αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα κατακύψαντα τοῦ θριγκοῦ τὴν αὐλὴν, ἢ τετταράκοντα ἴδι, ἀναβεβηκόθαί με ἐπὶ τὸν νῶτον. ῥᾷον δ' ἦτις ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑστερέθην. ἦκον. τὴν αὐλίαν εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς. μέση δὲ νύκτος ἦσαν. ἐκ ἔκρυψα δ' ἐμαυτὸν, ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, ἤδη δὲ ἄλλοτε ἐπεπειράκειν αὐτὸ, κατακλινόμενος

tè amans, & illud ipſi palam faciens. Oportebat autem ipſum non nimis amare. Inſolentes enim fiunt, quum hoc ſentiunt. Deſine lachrymari miſera: & ſi me audies, ſemel, atque iterum exclude venientem. Ipſum enim inflammari, & viciſſim verè inſanire videbis. *Io.* At ne dixeris quidem, apage, ut ego excludam Lyſiam? utinam ne ipſe à me deficiat modò. *Py.* At rurſus huc revertitur. *Io.* Perdidiſti nos Pythias, fortaſſis audiit te de excluſione verba facientem. *Lyſ.* Non hujus cauſa, Pythias, huc reverſus ſum, ut quam ne aſpexero quidem amplius, talis cùm ſit: ſed tui gratia, ut ne damnes me, ac dicas, iracundus eſt hic Lyſias. *Py.* At equidem dixiſſem Lyſia. *Lyſ.* Ferre igitur me vis Pythias, ioëſſam hanc, quæ nunc lachrymatur, cùm ipſe ſupervenerim ei aliquando cum adoleſcente concumbenti; & à me deſciſcenti? *Py.* Lyſia, in univerſum quidem eſt meretrix. Sed quando concumbentes ipſos deprehendiſti? *Lyſ.* Sextus ni fallor dies hic eſt, per Iovem, ſextus utique (fuit enim menſis ineuntis ſecundus) hodie verò ſeptimus eſt. Pater igitur cùm ſciret, me probam hanc videlicet amare jam olim, domi me concluſit, dato janitori mandato ne aperiret. Ego verò, non enim ferebam ab hujus congreſſu prohiberi me, Dromonem juſſi, ut muro atrii, qua parte humillimus erat, acclinatus in tergum me reciperet: nam hoc pacto minori negocio aſcenſurus eram. Quid multis opus eſt? tranſcendi, veni, atrium diligenter occluſum offendi. Iam enim nox erat media. Itaque neque pulſavi tum, ſed attollens, ſenſim januam (jam autem illud aliàs feceram) tranſ-

γὼν τ̃ προφίσι, παρῆλθον ἀψοφητὶ. κατέδυδον ὁ πάντες, ὥπω ἐπαφώμην τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ. Io. τί ἐρεῖς ὦ Δάμαστορ; ἀγωνιῶ γάρ. Ly. ἐπειδὴ ὁ οὐκ ἐώρων τὸ ἄδημα ἴν, τὸ μὲ πρῶτον, ὡμέλουν τῷ Λυδῇ αὐτῇ συγκατακλίδειν. τὸ δ' ὅτι ἰῶ ὦ Πυθιάς. ἀλλ' ἐφαψάμενος, εὗρον ἀχρεῖόν πνα, πάνυ ἁπαλὸν, οὐ χρῶ κεκαρμένον, μύρων τ̃ αὐτὸν ἀπανθίσαν. τοῦτο ἰδὼν, εἰμὲ τ̃ ξίφος ἴσχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα εὖ ἴσθι. τί γελᾶσι ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι; Io. τοῦτό σι ὦ Λυσία λελύπηκεν; ἡ Πυθιὰς αὐτὴ μοι συνεκατάκλιδεν. Py. μὴ λέγε ὦ Ἰόεσσα τοῖς αὐτόν. Io. τί μὴ λέγω; Πυθιὰς ὧν φίλτατε, μεταπεμπτὸς ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἄμα κατακλιδείμην. ἐλυπήμην γὸν σὲ μὴ ἔχουσα. Ly. Πυθιὰς, ὁ οὐ χρῶ κεκαρμένος; εἶπα δ' ἔκτης ἡμέρας ἀνεκόμισε τοσοῦτον κόμον; Io. ἀπὸ τ̃ νῦν ἐξυρήσασθ ὦ Λυσία. ὑστέρησεν γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. νῷ ὁ τ̃ τῶν πηνίκων ἐπέλειψε. δεῖξον ὦ Πυθιὰς, δεῖξον ὅπως ὄν. πεῖσον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις. Ly. οὐκ ἔχω ὧν ὦ Ἰόεσσα, ἢ ταῦτα, ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; Io. οὐκοῦν σὺ μὲ ἤδη πέπεισας. βούλῃ ὁ ἀντιλυπήσω τε αὐτὴ ὀργιζομένη ὀλιγίστου σὺ τῷ μέρῳ; Ly. μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιὰς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτῷ παρεῖναι τοῖς ἀπουδαίοις. Io. παρέσται. οἷα πέπονθα δῆτ σὲ ὦ ἀγνωμόνων νεανίσκων Πυθιὰς. Py. ἀλλὰ ἐδιηλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστ μὴ μοι χαλέπαινε. πάλιν τὸ δεῖνα ὄρα ὦ

versum acto cardine, sine strepitu sum ingressus. Dormiebant autem omnes, atque ita contrecato pariete, (ut fit in tenebris) ad lectum adstiti. *Io.* Quid dices? ô Ceres, nam ferè deficio. *Ly.* Cum autem animadverterem non unum esse anhelitum: principio quidem putabam Lyden unà cum ipsa dormire: sed aliter multò res erat Pythias. Nam ubi contrectare cœpi, deprehendi imberbem quendam, tenerum admodum, ad cutem usque detonsum, unguenta etiam ipsum olentem. Hoc ubi sensi, si gladio instructus venissem, segnis non fuissem, sat scitote. Quid ridetis Pythias? an risu digna dicere vobis videor? *Io.* Hoccine Lysia acerbum tibi fuit? Pythias hæc mecum dormiebat. *Py.* Ne dicas illi Ioëssa. *Io.* Cur non dicam? Pythias erat, ô charissime, à me tum accersita, ut unà mecum dormiret. Ægrè enim erat mihi quòd te non habebam. *Ly.* Pythias erat, ille ad cutem usque detonsus? Ita-ne multam intra sex dies, iterum produxit comam? *Io.* Eo quòd ægrotavit, abrasa est: nam ipsi defluebant crines: nunc autem galericum gerit. Ostende Pythias, ostende rem ita habere se, ac fidem illi fac. En tibi mœchum illum adolescentem, quem zelotypia prosequebaris. *Ly.* Quid? an hoc non decebat, præsertim amantem qui ipse contrectaverat? *Io.* Numquid tu jam adductus es ut credas? porrò vis ut etiam ipsa meritò vicissim irascens, vicissim ægrè tibi faciam? *Ly.* Nequaquam: sed bibamus jam, Pythiasque hæc unà nobiscum: æquum enim est ipsam iciendo fœderi interesse. *Io.* Aderit. Qualia mihi propter te acciderunt, ô generosissime adolescentum Pythias? *Py.* At idem ipse vos reconciliavi. Quare noli mihi succensere. Cæterùm

vide

Ἀνοῖα, μή τι εἴπῃς τὸ σὸν πρὸς τὸν κόμαν. | vide quæso Lysia, ne cui de coma quicquam dixeris.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ, ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

LEONTICHVS, CHENIDAS, ET HYMNIS.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ.

Ἐν δὴ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ ἐπὶ σοῦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασεν τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ ᾧ ἵππου λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, κείμενοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔπειτα δρόμου ὡς εἶδόν με, καὶ αὐτοὶ ἐπ᾽ ἐμοί. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὸν μὲν λόγχῃ ἀκροβολίσας, διέπειρα τὸν ἱππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον. ἐπὶ δὲ τοὺς συνεστηκότας ἐπ᾽ αὐτῷ, ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔρρμον, ἀμφιλύσαντες μὲν τὸν φάλαγγα, εἰς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτούς, ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἀπασάμβῳ τὸν ἀσάβην, ἅπασι τοῦ θυμοῦ ἐπελάσας, ἀναιρεῖται μὲν ὅσον ἐπὶ τοῖς πρώτοις αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ δὲ ἵππου. τῷ ξίφει δὲ κρατήσας, διέτεμον τὸν λοχαγὸν ἑνὸς, εἰς δύο τὸν κεφαλὴν αὐτοῦ κράνη. ὑμεῖς δὲ ὦ Χηνίδα, μετ᾽ ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φυγόντων. Χη. ὅτε γὰρ ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ σατράπῃ, ἢ μεγάλα ἐπεδείξω ἔργα τότε; Λε. καλῶς ὑπέμνησας σὺν ἀληθῶς ἐμοὶ ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ σατράπης μέγιστος

LEONTICHVS.

In pugna autem contra Galatas, dic ô Chenida, ut ante cæteros equites, equo candido insidens, cursu prævectus sum: & ut Galatæ, quanquam fortes bellatores, continuò trepidarunt, ut me viderunt, nec ullus ampliùs substitit. Tunc igitur ego contorta hasta, ipsorum equitum præfectum, equumque transverberavi. Contra eos autem qui conferti resistebant (erant enim nonnulli qui persistebant, phalange quidem soluta, in quadrangulam autem aciem aggregatis ipsis) contra illos stricto gladio, totisque animis impetu facto, septem circiter ipsorum præfectos equi incursu subverto: & impacto gladio, unius manipularii ducis caput unà cum ipsa galea, in duas partes dissecо. Vos audem Chenida fugientibus jam illis, paulo pòst superveniſtis. *Ch.* Quum enim Leontiche, circa Paphlagoniam, singulari prælio cum satrapa illo congressus es, an non tum quoque magnum facinus edidisti? *Le.* Pulchrè commonuisti facinoris etiam illius nequaquam ignavi. Nam cum is satrapa maximus, omniumque sententia inter gravis arma-

1 Εἰς πλαίσιον] Hanc vocem sic interpretatur Codic. Memmianus πλαίσιον, προσταξεῖ ὁ στρατηλάτης τοῦ ἑαυτοῦ στρατεύματος ἐπὶτὸ ὀλίγον πρὸς πλείους διαγωνίζεσθαι. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. *Edit.*

ὢν, ὁπλομάχων ἄριστος καὶ δεινὸν ὄντα, καταφρονήσας δὲ Ἑλλήνικῶν, ἐσπηδήσας εἰς τὸ μέσον, πρυμνοδετῆσαι εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσων. οἱ μὲν ἄλλοι, κατεπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ τεξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι ὢν ἀγαθὸς ἀνήρ. Ἀριστάχμης γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλῶν, ἀκοντιστὴς ἄριστος. ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως καὶ τοὺς ἑταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀπεστασάμην. ἐδεδίεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβουσαν μὲν τὴν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κεκαλλωπισμένα τῷ λόγχῃ. Χη. καίτοι ἔδεισα τότε ὦ Λεόντιχε. καὶ οἶδα ὡς εἰκῇ μοι σὺ διέμελλες, μὴ ἀποκινδυνεύειν. ἀσίωπα γάρ μοι, σὺ ἀποθνῄσκοις. Λε. ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, ἐπῆλθον εἰς τὸ μέσον, ὁ χίλαρχος δὲ Παφλαγὼν ὁπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοὴ δύνις ἐγένετο περὶ ἡμῶν, καὶ ὡς ἔδε τὸ βαρβάριον. ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μᾶλλον, καὶ τοῦ φαλάρου, καὶ τοῦ λόφου. οἵτινί ὦ Χαρίδη, τίνι με πάντες τότε ἐκάλουν; Χη. τίνι δ' ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ τῷ Διὸς τοῦ Θέτιδος, καὶ Πηλέως; ὥστε ὤρθιαι ἐβόων σοι αἱ κόρυς. ἡ φοινικὶς δ', ἐπήνεγε, καὶ ἡ πέλτη ἐμορφοῦτο. Λε. ἐπεὶ δ' ἐπαύσαμεν, ὁ βάρβαρος ἐστόχαζε μοι, ἀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας τοῦ δόκανα, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ. ἐγὼ δ' διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσῃ, πλαίσιον ἁρμοττὲς εἰς τὸ στέρνον. εὐτ' ἐπιδραμὼν, ἀπεδειροτόμησα τῇ ἀριστερᾷ ῥαδίως. καὶ τὰ ὅπλα ἔχων, ἐπανῆλθον, ἅμα δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσης περιηγῶν ἐκόμιζον, λελυ-

armaturæ milites præstantissimus, contemptis Græcis, in medium prosiliens, provocabat si quis cum ipso singulari prælio decertare vellet, alii quidem metu perculsi sunt, manipularii, præfecti, centuriones, & ipse imperator, homo alioqui non ignavus. Nam Aristæchmus tum Imperator exercitum ducebat, Ætolus, idemque jaculator optimus. Ego verò tum adhuc tribunatum gerebam: sed tamen fidens animo, & sociis qui me prehensum detinebant, amotis: metuebant enim mihi, aspicientes barbarum illum inauratis armis resplendentem, magnumque & crista terribilem, hastamque quatientem. *Ch.* Nimirum ego quoque tum metui Leontiche, & scis quo pacto instabam tibi precando, ne primus in periculum venires: quòd te mortuo vita mihi non vitalis erat futura. *Le.* At ego audacter in medium prodivi, non deteriùs illo Paphlagone armatus, sed & ipse totus auro collucens. Quare clamor statim & à nostra, & à barbarorum parte coortus est. Nam illi me conspicati in primis ex pelta, & phaleris, & cristis agnoverunt. Dic Chenida, cum quonam me tunc comparabant? *Ch.* Cum quonam alio, quàm cum illo Thetidis & Pelei filio Achille per Iovem? Ita decebat quidem te galea, efflorebat autem purpura, & rutilabat pelta. Postquam autem congressi sumus, barbarus ille prior vulnerat me, hasta tantillum attingens, paulum supra genu. Ego verò adacta per clypeum lancea, pectus ipsius transverbero. Inde accurrens cervicem quoque gladio facilè amputo: ejusque reportatis armis redii, unà etiam caput hastæ infixum ferens, cæde ma-

μῶ φόνου. Υ. ἄπιμι ὦ Λεόντιχε μιαρᾶς τοιῦτα, καὶ φοβεροῦ θεοῖς σαυτὸν διηγῇ, καὶ σὺ οὐκ ἂν ἔτι σε ἀδὴ ἀσεβελέγειά τις, ὅτι χαίρουσα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθείη. ἔγωγε ἂν ἄπειμι. Λε. διπλάσιον λάβοις τὸ μίσθωμα. Υ. οὔτ' ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. Λε. μὴ δῆθεν ὦ Υμνί. σὺ Παφλαγόσιν ἐκείνοις πέπραμαι. νυνὶ γὰρ εἰρήνην ἄγω. Υ. ἀλλ' ἀνθρώπῳ εἰ, καὶ τὸ αἷμα κατέχεις σε λαὸς τ' κεφαλῆς ἔβαρβάρου, ὃν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαυτοῦ. εἶτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα φιλήσω, καὶ φιλήσω; μὴ ὦ Χάρις γένοιτο. ἐδόκουν γὰρ ἤδη ἀμείνων ἔμοιγε δημίου. Λε. καὶ μὲν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα ἡσθεὶς ἄν. Υ. ἀκούσας μόνον ὦ Λεόντιχε, ναυλῶ, καὶ φρίττω, καὶ τὰς σκιὰς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἴδωλα τῶν πεφονευμένων. καὶ μάλιστα ἔμοιγε ἀθλίως λοχαγοῦ, ἐς δύο τοῦτο κεφαλὼ διημαγμένου. τί οὖν τὸ ἔργον αὐτὸ, καὶ τὸ αἷμα εἰ γνησαίμιλλο, καὶ κεμμένας τὰς νεκρὰς; σκιδνεῖν γάρ μοι δοκῶ. εἰσὶ ἀλεκτρυόνα ποτὲ φονεύσαντος εἶδον. Λε. ὅπως ἀφῇς ὦ Υμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ γὰρ ἥμην ἡδόμενος σε ἀκούσας. Υ. ἀλλὰ πέρα τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ που νεανιάδας, ἢ Δαναΐδας εὕροις. ἐγὼ δ' ἀποτρέχω δρόμῳ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἴσθι δὲ σὺ ὦ Γρᾶμμη. σὺ γὰρ ἥρωσι χαλεπώτατος ἄρεσο, καὶ φοιτῶν, ὁπόσων ἂν ἐθέλῃς. Λε. μένων ὦ Υμνί, μένων. ἀπελήλυθε. Χη. σὺ γὰρ ὦ Λεόντιχε, ἀφελὴς παιδίσκην κατεφόβησας ἀπιστείαν λόφοις, καὶ ἀπιθάνους δεισιδαίμονας διεξιών. ἐγὼ δ', ὡρμην δύ-

madens. *Hy*: Apage Leontiche, fœda hæc, & terribilia de te narras: neque verò te amplius, ne aſpexerit quidem aliquis, ita cruore gaudentem, nedum bibat tecum, aut concumbat. Ego igitur hinc abeo. *Le*. Duplicem accipe mercedem. *Hy*. Non poſſim cum homicida concumbere. *Le*. Ne metuas, Hymni, nam illa apud Paphlagonas ſunt geſta: nunc autem pacem ago. *Hy*. At es homo deteſtandus: & cruor ex illius barbari capite, quod infixum lanceæ portabas, in te diſtillabat. Ego-ne talem virum amplectar, & oſculer? abſit ô Gratiæ: neque enim hic melior eſt carnifice. *Le*. At ſi me in armis vidiſſes, Hymni, ſat ſcio amaſſes. *Hy*. Audiens ſolùm hæc, Leontiche, nauſeo, atque horreo, & umbras, maneſque cæſorum videre mihi videor: in primis manipularii illius præfecti miſeri, cujus caput in duas partes diſſecuiſti. Quid putas igitur? ſi ipſum opus aſpicerem, & cruorem manantem, & jacentium cadavera? emoritura certè mihi videor, ut quæ ne gallum quidem gallinaceum occidi viderim unquam. *Le*. Ita-ne mollis es Hymni, & puſillanimis? At ego te his audiendis delectari putabam. *Hy*. At hujuſmodi narrationibus oblecta, ſiquas Lemniades, aut Danaides invenias. Ego verò hinc ad matrem curriculo abeo, dum adhuc dies eſt. Tu quoque Cramme, ſequere: tu verò vale tribunorum optime, & quotquot hominum volueris, occiſor. *Le*. Mane quæſo, Hymni, mane, abiit. *Ch*. Nempe Leontiche, puellam ſimplicem territaſti, concutiendo criſtas, & incredibilia quædam præclarè facta commemorando. Ego verò ſtatim videbam ut expalle-

ὑὸς ὅπως χλωρὸς ἐφάνη, ἐπ᾽ αὐτὰ τὰ λοιπὰ ἐκεῖνα διηγεμίνου, καὶ σωφρονίσαι τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπισφάξειν. Ἐπιδεξάμενος δὲ τὸν κεφαλὸν ἔφης. Λε. ᾤμην ἐμοιγε μόνῃ σοὶ φανεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ σὺ μὲ προσωπολάμπας ὦ Χενίδα, τὸ μονόμματον ὑποβαλών. Χη. εἰκὸς δὲ γὰρ σωφρονίζεσθαί σοι, ἐρῶντα τοῦ αἰτίου τῆς ἀλωπεκείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερώτερον αὐτὸ ἐποίησας. ἴσθι γάρ, ἀπέτεμες Παφλαγόνος τοῦ κεφαλήν, τί δὲ παθεῖσθαι αὐτὸν ἐκεῖ φὴς, ὅτε σὺ καθαρεῖς τὸ αἷμα; Λε. τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς ὦ Χενίδα, ἐκεῖ πολλὰ ἄλλα, καὶ πρὸς σωφρονίσαντα. ἄκουε δ᾽ ὦν, καὶ πεῖσον αὐτὸν συγκαθεύδησον. Χη. λέγω δὲ ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γνοῦς αὐτὴ δεῖγμα βουλόμενος; Λε. αἰσχρὸν ὦ Χενίδα. Χη. καὶ μὰν σὺν ἄλλως ἀφίκετο. ἀλλὰ τοίνυν ὑπέρα, ἢ μισεῖσθαι ἀμεινόνως εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μὲ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ἐμολογῶν. Λε. βαλλόντα μὲ ἄμφω. αἱροῦμαι δ᾽ ὅμως τὸν Ὑμνίδα. ἄκουε δὴ, καὶ λέγε ὦ Χενίδα, ἐψεῦσθαί μὲ, μὴ πάντα δέ.

scebat, cùm adhuc ea quæ in manipularium illum præfectum gesseras, narrares, & contrahebat vultum, & subhorrescebat, postquam etiam dixisse te caput ipsius dicebas. *Le.* Putabam me ipsi amabiliorem visum iri. Sed & tu me perdidisti Chenida, qui me singularis certaminis submonuisti. *Ch.* Annon decebat me quoque mentiri tecum quando causam arrogantiæ istius videbam? Sed tu longe terribilius illud fecisti. Esto enim, amputaris infœlicis istius Paphlagonis caput, cur idem etiam lanceæ affixisti, ita ut cruor in te destillaret? *Le.* Hoc revera est fœdum, Chenida. Nam cætera quidem non malè conficta fuerant. Abi igitur, & persuade illi ut mecum dormiat. *Ch.* Dicam-ne te ista omnia mentitum esse, dum generosus ipsi videri affectas? *Le.* Turpe hoc, Chenida. *Ch.* At non redibit alioqui. Proinde alterum ex his elige, ut vel odio habearis dum præclarus bellator videri vis, vel hæc te mentitum esse confitearis, & cum Hymnide dormias. *Le.* Difficile sanè utrumque est: sed tamen Hymniden habere malo. Abi itaque, ac dic illi, Chenida, mentitum quidem esse me, non tamen omnia.

ΔΩΡΙΩΝ, ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

DORIO, ET MYRTALE.

ΔΩΡΙΩΝ.

Νῦν με ἀποκλείεις ὦ Μυρτάλη; νυνῖ, ὅτι πτίνης ἐφρύαμην ἀφ' σοῦ; ὅτι δὲ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενε, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἐμοὶ ἐγώ. ἐπεὶ σ' ἐγὼ μὲν αὐτὸν ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὕρησις ἐρασθεὶς, ἀποκλείομαί μ' ἐγώ, καὶ τοῦ θυρῶν ἕστηκα δακρύων. ὁδὲ, τὴν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μάλ' ἔνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυνῶν φῆς ἀπ' αὐτοῦ. Μυρ. ταῦτά με ἀποπνίγει Δωρίων ἐκ μάλιστα, ἀπὸ τὰν λίγης ὡς πολλὰ ἴδωκας, καὶ πτίνης μαχόμενος δι' ἐμέ. λόγιον γὰρ ἄπαγε ἐξ ἀρχῆς, ὅπόσα μοι ἐκόμισας. Δω. εὖγε ὦ Μυρτάλη. λογισώμεθα. [2] ὑποδήματα σοι Σικυωνῖα τὰ πρῶτον δύο δραχμῶν. ἦ δύο δραχμαί. Μυρ. ἀλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο. Δω. καὶ ὅπου ἦλθον σοι Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου ἐκ Φοινίκης. δύο ἐκ τούτου δραχμῶν τῇ τοῦ Ποσειδῶ. Μυρ. ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτώνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχεις ἐρέτου, Ἐπείρου δὲ πλωρίσιν ἐκλαθο-

DORIO.

Nunc me excludis Myrtale? nunc quando propter te inops evasi? At quando tibi aflerebam tam multa, amasius, vir, dominus, eram omnia. Sed postquam ego planè jam sum exhaustus, & tu Bithynum illum mercatorem inveniſti, qui te amet: ego quidem excludor, & ante fores sto lachrymans, ille verò tota nocte basiatur, & solus intus est, & tecum pernoctat, & te ex eo prægnantem esse dicis. *Myr.* Ista me enecant Dorio, & maximè quum dicis te multa mihi dedisse, & ad inopiam propter me redactum esse. Omnia igitur à principio supputa, quæ mihi attuliſti. *Dor.* Rectè sanè Myrtale, supputemus. Primum calceos Sicyonios, duabus drachmis emptos. Pone duas drachmas. *Myr.* At concubuisti noctes duas. *Dor.* Et quando ex Syria veni, alabastrum unguenti Phœnicii, duabus & hoc drachmis emptum, per Neptunum. *Myr.* At ego tibi cùm hinc navigares, parvam illam tunicam dedi, ad femora usque demissam, qua remigando utereris, quam Epirus proreta, quan-

1 Σὺ δὲ Βιθυνὸν ἔμπορον] Horat. *Thyna merce beatum.* Menagius.

2 Ὑποδήματα σὶκυωνῖα] Γυναικεῖα hæc ὑποδήματα, ut vult Hesych. De his Cic. 1. de Orat. *Vt si mihi calceos Sicyonios attuliſſes non uterer quamvis essent habiles & apti ad pedem quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat Σικυωνικὰ ὑποδήματα διαφέροντα πρὸ ἄλλων ἅπαν, ὡς ἐκ αἱ ἰρικαὶ δὲ, ἀπὸ τῆς ἰρικοῦ τινος πολλαὶ οὖσαι ταῦται φιλοκαλίαι ὀνομάζονται, dicuntur hi calcei etiam ἰρικαῖαι. Bourd. Hesychius: Σικυώνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ φίλια. Cicero libro 1. de Oratore: Vt si mihi calceos Sicyonios attuliſſes, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem: sed non viriles. *Menagius.*

ῥμῖν αὐτὸ παρ' ἡμῶν, ὁπότε συνάδοι παρ' ἐμοί. Δω. ἀπέλαβεν αὐτὸ γοῦν ὁ Ἐπίκουρος ἀρτίως ἐκ Σάμου μὴ πολλῆς γε οὖσης θεοὶ τῆς μάχης. κρόμμυα ἦν ἐκ Κύπρου, καὶ [1]σαπέρδας πέντε, [2]καὶ πίτυρος τέτταρες, ὁπότε καταπλεύσαιμεν ἐκ Βοσπόρου, σκόμισαι σοι. τί δαί; καὶ ἄρτος ὀκτὼ ναυλικός, ἐκ γυρταίου ξηρός, καὶ ἰχάδιον [3]βίκιν ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Παταίρων, σανδάλια ἐπίχρυσα ὧν ἀχθόμενος. [4]καὶ τυρόν ποτε μίκκηκμαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου. Μυρ. πέντε ἴσως δραχμῶν ἅπαντα ταῦτα πάντα. Δω. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνάμην, μισθὸν ἐπιπλέων. νυνὶ γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω καὶ δεξιοῦ, καὶ σὺ [5]ἡμῶν ὑστερεῖς; πρώην δ' ὁπότε Ἀφροδίσια ἦν, ἐγὼ δραχμὴν ἔδωκα τοῦ τροδὸν Ἀφροδίτης σοῦ ἕνεκεν ὑπερθέσθαι; καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς. καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὼ χεῖρε, νυνὶ μέν, δύο. νυνὶ δέ, τέτταρας ὀβολούς. ταῦτα πάντα συμβέβηκε, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν. Μυρ. τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι δῶ Δωρίων; Δω. ναί. ἐγὼ δὲ εἶχον πλείω κομίζων. ἐγὼ δὲ οὐ μετρητόν, εἴγε πλουτῶν ἐτύγχανον. τῇ μητρὶ δὲ ἐγὼ δὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα ποτέ. ἐδίως δ' ἂν ἔμοιγε ἅπαντα

quando mecum dormierat, per oblivionem hic intus reliquerat. *Dor.* Verùm cogitam illam in Samo, nuper à me rursum abstulit Epiurus, non sine magna, ô Dii, pugna. Cepas autem ex Cypro, & saperdas quinque, & percas quatuor, tibi attuli, quum ex Bosporo navigavimus. Quid ergo? etiam panes octo nauticos, in canistro siccos, & caricarum doliolum ex Caria: & postea ex Pataris inaurata sandalia, ô ingrata. Magnum etiam caseum aliquando memini afferre me tibi ex Gythio. *Myr.* Quinque fortassis drachmarum, Dorio, omnia hæc. *Dor.* O Myrtale, quantum equidem potui, homo nauta, mercede navigans. Nunc enim jam lateri dextro sum præfectus, & tu nos contemnis? Nuper autem quando Aphrodisia celebrabantur, nonne drachmam argenteam tui causa posui ante pedes Veneris? & rursum matri duas drachmas ad calceos dedi: & huic Lydæ in manu sæpe nunc duos, nunc quatuor obolos. Hæc omnia in unum computata, viri nautæ sunt facultates. *Myr.* Cepæ illæ, & saperdæ, Dorio? *Dor.* Ita certè, non enim plura afferre potui. Non enim remigarem, si dives essem. Cæterùm matri meæ, ne caput quidem unum allii unquam attuli. Libenter autem scirem, quænam

à Bi-

1 Σαπέρδας] Quid saperdæ, notum ex Interprete Aristophanis Polluce, Suid. Hesych. & Interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdæ sunt ἀφύαι τεταριχευμέναι διειρυφῆ καλάμῃ, ἵνα τιμῇσι τετραχάλκοις. Bourd.

2 Καὶ πίτυρος] In eod. Memmii Cod. πίτυρα εἴδους ἰχθύος τεταριχευμένου. Idem.

3 Βίκιν] Hesychius: Βίκος· σταμνίον, ὅπερ ἔχων. Menagius.

4 Καὶ τυρόν ποτε μίκκημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου] Vide nos ad Laërtii Epicurum. *Idem.* Luc. Holstenius in notis ad Stephan. de urbibus in voce κύθρος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in sequentibus binis locis legendum esse κύθνος. Alm.

5 Ἡμῶν ὑστερεῖς] Sic antea, ὑστεροῦμαι γὰρ αἰδουμένοις γίνου. Sic apud Petronium: *Reliquam amasi se sensit, superciliumalsius tulit.* Bourd.

1 Τὰ

σοι δῶρα ἢ βιβλιῶ τὰ δῶρα. Μυρ. τὴν πρώτην ὁρᾷς τὸ χρυσίον; ἐκείνου ἐπρίατο, καὶ τὸ ὅρμιον τὸ πυκνότερον. Δω. ἐκείνου; ἤδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσαν. Μυρ. ἀλλ' οὐ ῥᾴδιος, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαραγδους οὐκ εἶχε, καὶ ἀλλόκοτα τοιαῦτα, καὶ δάπεδα. καὶ πρώην, δύο μναῶν. καὶ τὸ οἰκοῦν κατέβαλεν ἡμῖν ἡμῶν, ὁ σανδαλιστὴς Παταρεικὸς, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν, καὶ φλαύρους. Δω. ἀλλὰ ἐκεῖνο μὴ λέγοις, οἷον ὄνος συγκαθεύδοις αὐτῇ; ἔγημεν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως, ἀναφαλαντίας, καὶ τὼ χροιᾷ, οἷον κόρακος. μὴ δὲ τὰς ὀδόντας αὐτῆς ὁρᾷς; ὡς μὲ γὰ χαίρεις ὦ Διοσκόρω, πολλαί. καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἀθεῴς εἶναι φίλη, ὅτι ὄνου αὐτὴν ἀναλυέζειν φασίν, ἀλλὰ ὅταν αὐτῇ, ἀξία γε ὄσα. καὶ χρύσιόν ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρί. ἐγὼ δ' ἐς αὐτὸς Δωρίν Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῆς καλ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ὑμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ πάντως τινά. δάπεδος δ', καὶ ὅρμος, καὶ δυοῖν μναῖν μισθώματα, ἢ πάντες ἴσμεν. Μυρ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐραστὴν σε ὦ Δωρίων ἕξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καπλεύσῃς.

à Bithyno illo dona acceperis. *Myr.* Primùm tunicam hanc vides? eam ille emit, & hoc monile crassius. *Dor.* Ille-ne? nam ego te jam habere noram. *Myr.* At quod tu noras, multò tenuius erat, nec smaragdos habebat. Deinde & has inaures, & tapetem: & nuper duas minas. Pensionem quoque domus pro nobis exolvit, non sandalia Patarica, & caseum Gythiacum, & id genus nugas. *Dor.* At non dicis quali cum viro concumbas? uxorem duxit supra annos omnino quinquaginta natus, calvus, & colore simili carabo. Neque etiam dentes illius vides? Nam gratiæ quidem ô Dioscuri, multæ. Et præcipuè quoties cantat, & delicatus esse vult, asinus ad lyram, ut dici solet. Sed tu digna utique, eo fruere: ac puer vobis nascatur patri simili. Ego verò & ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalium aliquam meæ conditionis: aut vicinam vestram tibicinam, aut omnino aliquam. Tapetas autem, & monilia, & duarum minarum mercedem, non omnes habemus. *Myr.* O beatam illam, quæ te amatorem habebit, Dorio. Siquidem illi ex Cypro cepas afferes, & caseum quum ex Gythio navigabis.

1 Τὸ οἰκοῦν] Sic in Cronosol. Plutar. Theophrast. Dico cætera ad Pausan. *Bourd.*

2 Παταρεικὸς, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν] Leg. Παταρεικὸς δὲ τυρὸν Γυθιακὸν. *Gythiacum.* Alm.

3 Γυθίου] Leg. Γυθίου *Gythio.* Idem.

ΚΟΧΛΙΣ, ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

COCHLIS, ET PARTHENIS.

ΚΟΧΛΙΣ.

Τί δακρύεις ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν κατεαγότας τὰς αὐλὰς φέρεις; Παρ. ὁ θρασύτατος ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐράπισέ μι, αὐλήσαντα δ' ἐμοῦ παρ' αὐτῇ τῇ Κροκάλῃ, τὸν Γοργίαν αὐτῆς Γόργυν μεμισθωμένου. καὶ τὰς τε αὐλὰς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεθ' ἧς δειπνήσομεν ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπισπασάμενος. καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργυν, λαβόντες συμποσίῳ κεφαλαίωσαν τῷ τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ θρασύτατος, Δεινόμαχος οἶμαι καλεῖται, καὶ ὁ συνθρασύτατος αὐτῷ. ὥστε σὺ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος ὦ Κοχλί. αἵματός τε γὰρ ἔρρυη πολὺ λαβὸν τὸ ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξοίδησεν αὐτῷ, καὶ μελιδόνιόν ἐστιν. Κο. ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τίς ἐν, καὶ παρρησία τὸ πρᾶγμα; Παρ. ζηλοτυπία τις ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἐκθρόπος. ἡ Κροκάλη γὰρ οἴμαι δύο ταλάντοις αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν, ἐπὶ μὴ ἐθέλοντα τὸν Δεινόμαχον, ἐκείνου μὲν, ἀπέκλεισεν ἅπαντα, ἐσεσαρήκασά γε αὐτῇ τὰς θύρας, ὡς εἰλήφατε. τὸν Γόργυν δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὔπορον ὄντα πολλῶν ἐρώντων, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον ἐσεσιφρύη, ἔπινε μεθ' αὐτῆς, κἀμὲ παρ-

COCHLIS.

Quid ploras Partheni? aut unde fractas hasce tibias affers? *Par.* Miles Ætolus ille magnus, qui Crocalen amat, alapas impegit mihi? cùm me apud Crocalen tibia canentem invenisset, à rivali suo Gorgone conductam & meas hasce tibias fregit, ac mensam inter cœnandum everrit, & craterem irrumpens effudit. Et agrestem quidem illum Gorgum, ex sympolio capillis abstractum verberarunt circunstantes, cùm ipse miles (Dinomacho, opinor, nomen illi est) tum ipsius commilito. Itaque nescio an victurus sit homo, Cochli. Nam & cruor multus è naribus manavit: & tota facies ejus intumuit, lividaque est. *Co.* An insaniit homo, an hæc tumulentia fuit, & ex ebrietate insolentia? *Par.* Zelotypia fuit, Cochli, & amor enormis. Crocale autem petitis, opinor, duobus talentis, si solus ipsam habere vellet, quia nihil dabat Dinomachus: ipsum quidem venientem excluſit, illisa utique illi janua, ut ferebatur: Gorgum autem Oenoënsem, agricolam quendam prædivitem, jamdiu amantem, facilem probumque hominem admittens, potabat cum eo, me quoque assumpta, ut tibia canerem

1 Ω Κοχλὶ] De his meretricum nominibus, & quam aliquando rectè personis conveniant, dictum alibi à me: lege interim doctissimum Interpretem Aristeneti. nam Aristenetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est à Luciano, quod Alciphro, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. *Bourd.*

1 Τί-

ρίλαβεν αὐλήσασθαι παρ' αὐτοῖς. ἤδη δ' ὠρχεῖτο· ἦν δὲ πότος· ἐμὲ μὲν [1] ὑπέκρουσε τὸ Λυδιστὶ ἐπᾷσαι μέλος· ἦν δὲ Κροκάλη δ', ὑπορχεῖσθαι καὶ πάνυ λιπαρῶς ἠξίου. ἐκρότουν δ', καὶ ὑπερηκούομεν. καὶ βοὴ δὲ ἦν αὐλίου πρόσωθεν. ἐμὲ μὲν μικροῦ ἐπισείσασθαι ἅπαν ὅλον τὸ παιδικόν, μάλα ἡσυχῇ· καὶ ὁ Μεγαρεὺς εἰς αὐτοὺς. σύμφυρτα δὴ ἀνατετράφαται πάντα. καὶ ὁ Γόργος ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπαπῆν χαμαὶ κείμενον. ἡ Κροκάλη δ', ὡς οἱ ὅπως ἔφθη, ὑπεξέφυγεν πρὸς τὸν γείτονα Θεσπιάδην. ἐμὲ δ' ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, ἐκφθείρειν φησὶ, καταπαίσας μου τὰς αὐλοὺς ἀθρόους ἐψιλωμένους. καὶ νῦν ἀπεῖχον φεύγοντα τῶν ἐμῶν διατόνων. ἀπέρχεται δ' ἐς ὁ μαγειρος ὀψωνήσων τινὰς φίλους τῶν ἀστικῶν, οἳ ἐνδιδώσουσι τοῖς ἀγυιεῦσι τὰ Μεγαρικά. Κο. τοῦτ' ἔστιν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς, καὶ δίκας. τὰ δ' ἄλλα, ἡμερόνες εἶναι, καὶ χιλίαρχοι λέγοντες, ἢν τι δοῦναι δέῃ τοῦ μισθοῦ φασὶ, [2] τὴν συντάξιν, ἐς ἂν ἁπλώσω τὰ μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντ' ἐπιτρέπειν σοὶ ὦν, ἀλαζόνες ὄντες. ἐγὼ δ' οὐκ οἶδ' ὅ τι ποιῶ, μὴ ἀποστείλω. αὐτὸς τὰ παρόντα. ἀλλοῖός τις ἐμοὶ ἥξοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ ἡμέζων πολλά. οἱ δὲ τὰς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι εἰσὶ Παρθενί.

rem apud ipsos. Cæterùm cùm jam procederet convivium, ego quidem Lydium quoddam carmen cantillare cœpi: & rusticus ille jam surgebat, ut saltaret. Crocale verò applaudebat: & jucunda erant omnia. Interim strepitus exauditur, & clamor, domusque janua exterior effringitur. Paulò pòst irruerunt octo circiter adolescentes, admodum robusti: & inter eos Megarensis ille. Illicò igitur eversa sunt omnia: Gorgus, ut dixi, verberatus, & conculcatus cùm jaceret humi. Crocale verò nescio quo pacto protinus ad Thespiadem vicinam aufugit. Mihi verò Dinomachus, inflictis alapis, dispereas, inquit: & fractas tibias mihi abjecit. Et nunc currens abeo, ut hæc hero meo dicam. Abit etiam agricola quosdam ex urbe amicos victurus, qui Megarensem illum magistratibus tradant. *Co.* Hic ille est fructus quem ex militaribus hisce amoribus percipere licet, plagæ scilicet, & lites. Cæterùm cùm se duces & Tribunos esse jactitent, siquid dandum sit, expecta, ajunt, dum tributum conferatur, & stipendium accipiam, atque omnia tum præstabo. Itaque pereant hi jactatores: & rectè ego facio, quæ ipsos omnino non admitto. Obveniat mihi piscator aliquis, vel nauta, vel agricola paris conditionis, qui parum adulari norit, multaque afferat. At hi qui cristas quatiunt, & prælia commemorant, nihil sunt aliud, Partheni, quàm inanes strepitus.

1 Τ' πίκρεκόν τι τὸ Λυδιστί] De tonis dictum antea, dixit autem ὑπέκρουσε, αὐτὶ τοῦ χόρδας διεψάλλειν, ἀναβαλλομένην τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἢ τὸ ἁδῖσαι τὸ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἀφορμὴν τοιαύτην κρίνειν τὸ ἰσόν. Bourd.

2 Τὴν συντάξιν] Quid sit συντάξις. cod. ore interpretantur Grammatici, scilicet εἰσφορὰν ἣν τοῖς στρατιώταις δίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ συντάττειν, Gallis, *La vostre payeray à la monstre.* Idem.

DE

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

DE MORTE PEREGRINI.

ARGVMENTVM.

Insectatur hic Lucianus arrogantiam & insanam gloriæ cupiditatem, præcipuè Philosophorum, ut cujus gratia plerique omnia audeant. Atque ejus rei exemplum, Peregrini hujus mortem describit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympiis constructo rogo, seipsum in ignem ultrò conjecerit, atque ita extinxerit. Quanquam autem potissimùm ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur, interim tamen & vitam ejusdem, & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremò se se contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam medum & causſam mortis, in qua præcipuè nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit. Nimirum ut eam invidiam à seipso removeret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen, non ita vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti hujusce novitas admirationem incusserat. Quemadmodum & ex A. Gellio animadvertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit libro 12. cap. 11. Cæterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex severioribus illis Stoicæ disciplinæ professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus,

1 De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. *Bourd.* Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius c. XI. lib. XII. Ammian. Marcellinus lib. XXIX. *Marcil.* Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem ἀμυδρίαν tam facetè exagitat Lucianus, Philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendacula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia; nam *laudatur ab his, culpatur ab illis.* Hujus meminerunt Agellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, siquis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphicè depinxit, quippe quem penitissimè noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γυναῖκα Περιχείρα masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoïcum faciunt, unde id conjecerint, non possum explicari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoïcum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri acceto perfuderit. Itaque meræ nugæ; neque id vero dixeris ubi à te libellus hic perlectus fuerit. Cæterum non hic tantùm Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello περὶ ἀπαιδεύτου, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis, ubi hæc leguntur. Περιχείρα τὸν Πρωτέως Περιγρίνου ἀνδρὸς, &c. Vbi interpres, *Peregrino autem Proteo ipsum objungante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. *Tan. Faber.*

1 Au-

nus, ex Ponto, temporibus Trajani vivens, æqualis Epicteto, Dioni, Musonio, &c. quem se Gellius vidisse quoque ait, Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorum quoque religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Lucianus placet, propter vitia ipsorum neglectos atque præteritos, repudiatus.

Λυκιανὸς Κρονίῳ τῷ πρώτῳ. Ὁ κακοδαίμων Περεγρῖνος, ἢ ὡς αὐτὸς ἐχαιρεν ὀνομάζεσθαι ἑαυτὸν, Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ Ὁμηρικὸν Πρωτεύς ἐστιν. ἅπαντα γὰρ δὴ δι' ἧς ἐτέκνου γλοιοῦται, καὶ μυρίας τροπὰς τοιαύτας, καὶ τελευταῖον πάντων, καὶ πῦρ ἐμιμήσατο. τοσούτου ἔρως τις ἔσχε τὸν δι' ἧς εὐκλείας καὶ ναὶ μὰ Δία ἀκηδιάσαντα καὶ ὁ βάλιος καὶ † Ἐμπεδοκλῆς, παρ' ὅσον ὁ μὲν, καὶ ἀξιολογῶν ἐπιτυ-

Lucianus Cronio Salutem. Infœlix ille Peregrinus, aut ut ipse cognominare se ipsum gaudebat, Proteus, id ipsum passus est quod Homericus ille Proteus. Nam cùm omnia gloriæ causa factus esset, & infinitis mutationibus se transformasset, postremo ignis quoque factus est: tanto amore gloriæ tenebatur. Et nunc optimus ille in carbones est redactus; prout Empedocles: nisi quòd ille quidem co-

1 Λυκιανὸς Κρονίῳ τῷ πρώτῳ] Hinc cuivis apparet Epistolam esse πραγματικὸν hanc. In MS. tamen λόγος dicitur, id est historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos λόγους vocat lib. v. εἰς ἀκοὴν λόγου μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita & lib. VI. Hecatæum citans. Ita & alii passim. Cæterùm in plerisque MSS. hanc sive historiam sive narrationem frustra quæsieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quæso, quod in uno ex MSS. reg. ascriptum est: Ἐντεῦθεν παρείθη ἑκατὸν ἔτος ἐστὶ Περεγρῖνος τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ χριστιανισθῆναι εἰς † Χριστιανισμόν. Consultò scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quòd in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Græcis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quòd non omnes majores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infrà non planè ad nos integrum perveniſſe hunc libellum. *Tan. Faber.*

2 Ὁ μακαρίτης Περεγρῖνος] Eos versus respicit qui legentur ad Δ.

πάντα γὰρ γενέσθαι μεμόγατο, ὅσα δὴ γαῖαν
ἐρατειὴ γίγνεται, καὶ ὕδωρ ἔ θεσπεσίας τε πῦρ.

Fabulam explicat Diodorus sanè ἀφυῶς, ut & Lucianus in libello de saltatione, neque sanè infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Terestinum, Xenophontem quemdam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenæus lib. x. *Idem.*

3 Ἐμπεδοκλῆς] Quod-hit hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Ætnæ flammas dedisse præcipitem, ab aliis item & Græci & Latini nominis scriptoribus asseritur; Verùm more suo faciunt dum aliquid circa summos viros παραδόξου; illum & sua sapientia & Lucretii præstantissimi Philosophi & Poëtæ testimonium facilè tutantur; cùm præsertim scripserit olim Timæus eum in Peleponneso diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum è curru prolapsum crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quodsum igitur & crateres

Ætnæ

ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς Αἰτναίους. ὁ δὲ γενναῖος οὗτος, τὸν πολύνουν ἐκεῖνον τοῦ Ἑλλησπόντου Βάκχιον παιπαλῶντα τηρήσας, πυρὰν ἐπιμεγέθη ποιησάμενος, συνειλήφει ἐπὶ πολὺν τῶν μαρτύρων, καὶ λόγους ποιούμενος περὶ τούτου εἶπεν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὡς ἐν ὀλίγαις ἡμέραις δὴ τελαμήμεθα. πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ἑωρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ ἀναιδείᾳ τοῦ γέροντος. μᾶλλον δ' ἂν εἰκάσειας βοῦν, εἰ σε εἰκὸς βοᾶν. ὦ τῆς ἀβελτηρίας. ὦ τῆς δεξιοκοπίας. ὦ τῆς ἄλλης, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ποῦπε, καὶ μακρὰν ἀπόφαλίσθητι. ἐγὼ δ', ὅθεν τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροωμένων εἶπον αὐτά. εἶναι μέν, ἀχθόμενόν τισι, ὅσοι ἠνώχλουν τῷ ἀπροσδοκήτῳ δὲ γέροντι, ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ. ἀλλ' ὀλίγοι δέ τινες, ὡς τὸν Κυνικὸν ἐγὼ σοὶ διαπεράνω, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. ἡ δὲ πᾶσα τῆς τραγῳδίας ἀφορμὴ, τοιαύτη ἦν. ἡ μὲν ποιητικὴ οἵδε οἵδε γε πῶς, καὶ πάλαι ἐπιγιγνώσκεται παρ' ὅλου τοῦ βίου, ὡς μὲν τὸ ψευδολογεῖν, καὶ τὸ Αἰσχύλου. ἐγὼ δ' ἐπὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἠλιν ἀφικόμενος. ἐνθὰ δὲ γυμνασίου

conatus est clam in crateres Ætnæ præcipitem se dare. At generosus ille, observato Græcorum conventu frequentissimo, constructa quàm maxima pyra, tot testibus consciis insiluit, postquam orationes super hac re habuisset ad Græcos, non multis ante hoc ausum diebus. Videor igitur mihi videre te multum deridentem senis hujus arrogantiam: aut potiùs audio exclamantem, qualia par est te exclamare, O insipientiam! & arrogantiam gloriam! aliaque quæ de illis dicere consuevimus. Quæquidem tu procul, & longè tutius: ego verò prope ignem ipsum, quinetiam priùs in magna auditorum multitudine dixi: nonnullis quidem graviter ferentibus, qui senis illius dementiam admirabantur. Sed erant etiam aliqui qui deridebant ipsum. At ego propemodum à Cynicis discerptus fui, velut Actæon à canibus, & consobrinus ejus Pentheus à Bacchis. Atque omnis hujus rei apparatus, erat hujusmodi. Nosti qualis poëta fuerit, quàm multas tragœdias per totam vitam ediderit, Sophocle, & Æschylo major. Ego verò quùm primùm in Elidem veni, illorum gymnasio

Ille-

Ætnæ, & crepidarum altera? ζυγαθῶ λόγῳ. De Pythagora quot proverbia ubique legas? de Aristotele autem & Euripo Bœotiæ, quid? Ea certe refellere nemo quisquam potuit, nisi & otio suo abutatur, & ὡς παιδιᾷ χαίρων δεῖ prodat. *Edit. Faber.*

§ Κορυφῆς] Ita vocabant Ætnæ montis ἀναγωγεῖς. Idem.

2 Κηρύξη] Malim verti *dementiam & stultitiam*, quam *arrogantiam*. Ita ἀγερωχοῖς dixit: καὶ ἀβλεπτίᾳ τῇ ἐς ἐμὲ καὶ πολλὴ κηρύξαι. Et in Pseudomantis: ἰδιώτης ἐ κηρύξαι ἐπιθυμεῖ ἐξηγεῖσθαι. Idem.

3 Τῆ πυρίμῳ παιδιᾷ] Corrig. ὑπαιθρίῳ. Metaphora enim petita à theatris, & artificibus ludicris, ducta autem quippe subjungit, τὰ μὲν σκηνικὰ ἐλίδια, & mox, ὑπαίθριά τινα ἐς Εὐριπίδας, & in fine paulo, καὶ τὸ τῶν ἀπὸ τέχνης ἄλλων, ἐξαμβλώσεις, & subinde libelli, αὐτὸς ἐγὼ γελῶν σοι, ὁ καὶ Κρίτης, ἐπὶ καταφορᾷ τῆς σκηνῆς. Itaque adeo non est quod quis de dementatione nostra possit dubitare. *Idem.*

4 Διὰ τῆ γυμνασίῳ αὐτῆς] Lege διὰ τῆ γυμνασίῳ αὐτῆς αὐτῆ. Ita ἐσῆ; Sic infelius,

ων, ἐπήκουον ἅμα Κυνικῷ τινι, μεγάλῃ, καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ σκληρότερα τούτων, καὶ [1] ἐκ τριόδου τὸν δῆμον ἐπιβοωμένου, καὶ ἅπαντα ἀκριβῶς λοιδορουμένου. εἶτα κατέλαβεν αὐτὸν ἡ βακὴ εἰς τὴν Πρωτέα. καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὡς ἐλέγετο. [2] σὺ δὲ γνωρεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς ἐντυχὼν βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις ἴφη κεκίνδυνον πλεῖν ὦ γῆ, καὶ ἅλις, καὶ ποταμὲ, καὶ θάλαττα, καὶ [3] πατρῷε Ἡρακλεῖς; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεδεμένον, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα [4] πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἐκ τῆς Ρωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν ἅλιν

illectus, Cynicum quendam simul inaudivi, magna & aspera voce consueta hæc, ac virtutem ex trivio inclamantem, omnesque nullo discrimine convitiis incessentem. Tandem in Proteum desiit ejus vociferatio. Atque ego illa pro virili: prout dicebantur, tibi commemorare conabor. Tu verò hæc planè ita se habere cognoscens, quippe qui sæpe vociferantibus illis adstitisti. Proteum, inquit, audet quispiam ambitiosum appellare, ô terra, ô sol, ô fluvii, & mare, & patriæ Hercules? Proteum qui in Syria vinctus est, qui patriæ quinque millia talentorum remisit, qui ex vrbe Roma ejectus est, qui sole est insignior, qui

riùs, ἀπίθανον ὁ φόμβος τῆς ἀθλητάς. Marcil. *Horum gymnasio illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iupiter, τὴν τῶν ἀγυιάδα. Sed fallitur ἀκριβῶν ὄσον. Non vidit Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. Pausanias in Eliacis inter ea quæ ἄξια μνήμης, putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσοι τῶν ἀθλητῶν περὶ τὴν ἐς Ὀλυμπίαν ἄφιξιν ἔδοξαν, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν κατέχουσι. Tan. Faber.

1 Ἐκ τριόδου τῆς ἀρετῆς] Emenda, τῆς ἐν τριόδῳ ἀρετῆς, longè enim aliud est, διαλέγεσθαι περὶ ἀρετῆς ἐν τριόδῳ, & τῆς ἐν τριόδῳ ἀρετῆς διαλέγεσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐν τριόδῳ ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istæc ἐκ τριόδου σοφίσματα. Inde est quod in Timone Iupiter perquàm facetissimè dicit, ὅτῳ ἡ διαλεγόμενον χρὴ τὰ αὐτὰ κεφάλαια, ἢ διατρίβοντα πρὸς αὐτὸν (φιλόσοφον) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ δόγματα, καὶ λήρους μεγάλης φωνῆς ξυνεφέροντα. Quo loco vocula hæc TINA innuit tritum quid & trulatitium. Ita & in Gallo Micyllus de Philosopho nescio quo loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ σοφίσματα διδάσκων & διδάσκων, &c. Nisi quòd non lubet ἐν τριόδου σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui à nemine hactenus intellectus est, possem emendare:

——— *conferunt sermones inter sese drapeta,*
Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis;

Verùm id alibi à me præstitum est. Quippe legendum demonstravi,

——— *Conferunt sermones inter sese de arete.* Idem.

2 Σὺ δὲ γνωρεῖς] Interpres, *Tu verò hæc planè ita se habere cognoscens.* Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit Lucianus ne sibi à quoquam oratio Cynici adscribatur; id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, *Quam orationem facile agnoscet, qui hujusmodi canes sæpe latrantes audierit.* Quæ sententia longè alia est. *Idem.*

3 Ὦ γῆ καὶ ἅλις] Ridet Lucianus, ἐν ὀγκηρᾷ φλυαρίᾳ τῶν ἐπορνύμενον. Idem.

4 Πατρῷε Ἡρακλεῖς] Videlicet Herculem quasi πατριδέχην, seu familiæ suæ principem haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλείους τινὰς jactitabant. *Idem.*

5 Πεντακισχίλια τάλαντα] Ἐπιτροχιάδεα Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐν τῷ μὴ πᾶσι constabit, XV. talenta non exsuperabant. *Idem.*

ἐπιτηδότερον, ἢ ἀντιμαχόμενος ἐκ αὐτῆς τῆς Ὀλυμπίᾳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅπῃ πυθὸς ἐξάγειν ἔμελλε βίᾳ διέγνωκει ἑαυτὸν, εἰς κινδύνους πιὸς τοῦτο ἀναφέρεσιν. ὁ γοῦν Ἡρακλῆς ὅπως; ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς, καὶ [2] Διόνυσος κεραυνῷ; ὁ γοῦν τὰ πλάστιγγα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; ὡς ἦν τοιοῦτα εἰπεῖν ὁ [3] Θεαγένης, τοῦτο γοῦν ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο, ἠρόμην πρὸς τοῦ παρεστῶτος, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ τοῦ Πρωτέα. ὁδὶ, φάσκων εἰς μακρὰν ἔφη κρύψειν ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπάσι. πῶς ἔφην, ἢ πῦρ ἔνεκα; εἶτα ὁ μὲν, ἐπεφύετο λέγειν. ἐδόκει ἦν ὁ Κυνικὸς. ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλλα ἀκούειν. [4] ἐπήκουον δὴ τὰ λοιπὰ, ἐπαυλοῦντος αὐτῷ, καὶ θαυμασίας τινὰς ὑπερβολὰς διδόντος καὶ τοῦ Πρωτέως. τὰ μὲν γοῦν Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτῷ Ἀντισθένη, ἀλλὰ καθάπερ ἄξιον αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν. ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τῷ ἅμιλλαν. εἶτα

qui cum ipso Olympio certare possit. Sed quia per ignem è vita educere se decrevit, quidam hoc ad vanam gloriam referunt. [1] Nonne sic fecit Hercules? nonne Æsculapius? & Bacchus fulmine periit? nonne & postremùm Empedocles in crateres se præcipitem dedit? Hæc cùm dixisset Theagenes (nam sic vocabatur ille qui clamaverat) quendam ex adstantibus interrogavi, quid hoc de igne, aut quid Hercules, vel Empedocles ad Proteum attineret. Tum ille, brevi, inquit, in Olympia, seipsum cremabit Proteus. Quomodo, inquam, & quorsum? Deinde cùm rem mihi exponere conaretur, ita clamabat Cynicus, ut alium audire non possem. Verùm exaudiebam reliqua, quum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret. Etenim Sinopensem illum, aut præceptorem ejus Antisthenem, ne conferre quidem cum illo dignabatur, sed neque ipsum Socratem. Iovem autem provocabat ad certamen.

1 *Nonne*] Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Colanus, qui se ultro incendio obtulit, cùm jam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & Philosophus & historicus scribit à se visum Zarmanochegam Indum qui saris fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset, in cujus tumulo ita inscriptum fuit: Σαρμανοχήγας Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόσης καὶ τὰ πάτρια Ἰνδὸν, αὐτὸν ἀπὸ Ἰνδῶν ἀπαθανατίσας κεῖται. Cogn.

2 Διόνυσος] Vnde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho,

——— οἱ δ' ἀπὸ γαίης
Ἡ'λθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφίπυροι. Tan. Faber.

3 Θεαγένης] Philosophus Cynicus. *Idem.*

4 Ἐπήκουον δὴ τὰ λοιπὰ] Verba hæc plane amittunt elegantiam si reddantur cum interprete *verum audiebam reliqua cum verba funderet ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ & τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse, sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat; *fundere verba* ii dicuntur qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud Auctorem carminis ad Pison. Et *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. 3. Argonaut. v. 158. ῥέοντα λόγων apud Ælian. lib. 8. c. 12. *varia.* occurunt. vix habent Latini, quo elegantiam illam, quæ in verbis Luciani est exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam *cum magno conatu reli-*

μὴν τοι ἔδοξεν αὐτοῖς ἴσως πως φυλάξαι αὐτούς. καὶ ὅπως κατάπαυσιν τῷ λόγῳ. δύο γὰρ ταῦτα ἦν ὁ βίος ἔλεγεν ἡμιεργήμεθα ἰητάσθαι, τὸν [2] Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα. πλάσαι μὲν, καὶ τεκτήνασθαι, ἔφη, Φειδίας. ἔφυ δὲ, ἡ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς [3] τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ πυρὸς, ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξυὶ πολλὰ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἰδάκρυσι μᾶλλον γελοίοις, καὶ ταῖς τρίχας ἐπίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ παίνυ ἕλκειν. καὶ τέλος, ἀπήγαγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, ἀποδυσύρμενοι. [4] μὴ δὲ τοῦτον, ἄλλον δέ τινα ἀναβαίνειν, ἐκκαμεῖσαν ἀφλυήναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ [5] ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπιχεῖν τὸ σπονδεῖον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν ἡσθεὶς αὐτὸ δρῶν. εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως. ἐπεὶ ὁ κεφάλαιος Θεαγένης τέλος τῆς μιαρωτάτων

men. Deinde cùm ipsi visum esset pares ipsos servare, orationi finem imposuit. Duo hæc, inquit, visa sunt in hominum vita, opificia præstantissima, nempe Iupiter Olympius, & Proteus. Plastæ verò, & artifices fuerunt, illius quidem, Phidias, hujus autem, Natura. At nunc ab hominibus ad Deos abibit hæc statua, igni vecta, pupillos nos relinquens. His multo cum sudore pronuntiatis, admodum ridiculè flebat, & capillos vellebat, subparcens tamen, ne penitus avelleret. Postremò Cynici quidam illum interim singultientem consolantes abduxerunt. Post hunc alius illico consecndit, non cunctatus donec multitudo dilaberetur: sed prioribus sacris ardentibus libamina infudit. Ac sub initium quidem effusè ridebat, idque ex imis præcordiis facere videbatur. Deinde sic exorsus est. Postquam scelestus ille Theagenes nequissimæ orationi, more

reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa quæ sequuntur: ταῦτα ξυὶ πολλὰ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἰδάκρυσι μᾶλλον γελοίοις. Et p. 43. ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον. *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat.* Adde quid ἐξαντλεῖν semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79.

Ἀπωλόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νεὸν παλαιοῦ, πρὶν τὸ δ' ἐξωτλῆναι κάκη.

Priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alcest. v. 354.

——— ἀλλ' ὅμως βάρος γυναικὸς ἀπάρτιον λιπεῖν ἄρ.

Quomodo *exhaurire dolorem* & alia apud Latinos passim leguntur. *Gisb. Cuperus Observ. l. 3. c. 2.* Alm.

1 Δία τὸν Ὀλύμπιον] Opus Phidiæ, ex ebore & auro. Describitur à Pausania. *Tan. Faber.*

2 Τὸ ἄγαλμα τοῦτο] Nota duriorem metaphoram, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. *Idem.*

3 Μετὰ τῶν ἄλλων] Hic anonymus, quo velut ὑποκριτῇ utetur Lucianus ὁ τῷ δράματι διδάσκαλος, Peregrinum suis coloribus depinget. *Idem.*

4 Ἀλλ' ἄλλον] Metaphora à sacris ducta: non poterat χαρίεν τερον hic noster. *Idem.*

5 Νεοδμὴν] Homericum. *Bourd.* Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. α.

Νεοδμὴν ἐν κρατέρας ——— *Tan. Faber.*

αὐτῷ λόγων, [1]τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐπαισάμενος, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀπὸ Δημοκρείτου γέλωτος ἄρξομαι. καὶ αὖθις ἐγέλασε πάλιν, ὥστε καὶ ἡμᾶς τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπισπάσασθαι. εἶτα ἐπισμίξας ἑαυτὸν, ἢ τί γὰρ ἄλλο εἴρῃ ὦ ἄνδρες ἐπαινῶν, ἀκροατὰς μὲ ὕστερα γελοίων ῥητόρων, ὁρῶντας δ' ἀνδρας γέροντας δεξιᾷ κεφαλῇ ἐνίοτε, μᾶλλον δὲ κυδιῶντας ἐπὶ τῷ μέσῳ; ὡς δ' εἰδῆτε [2]οἷόν τι τὸ ἄγαλμα ἐστὶ τὸ κατακαησόμενον, ἀκούσατέ μου, ἐξεταζοντος τὴν γνώμην αὐτῆς, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος. ἔνιοι μὲν οὖν τῶν πολιτῶν αὐτῆς ἐπαινούμενον, καὶ οἷς ἀνάγκη ὦ ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα, καὶ δημιούργημα, [3]ὁ δὲ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας πλεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχείαν ἁλοὺς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε. καὶ πάλιν καὶ δὶς τρὶς ἀλόμενος, διέφυγε, [4]ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. εἶτα μειρακίου τινὸς ὡραίου ἀφθέντος, τελειλίαν ἐξανήσατο παρὰ τῶν γονέων δι' παιδὸς, πεντήτων ὄντων, more Heraclitilachrymando, finem imposuit: ego contrà à Democriti risu exordiar. Et rursus risum profudit, ita ut pleroſque nostrûm ad similem risum perturbaret. Deinde conversus, Quidnam aliud, inquit, ô viri nobis faciendum est, adeò ridiculas orationes audientibus, videntibusque senes vilissimæ gloriolæ gratia, tantùm non in medio saltantes in caput? Vt autem sciatis qualis sit hæc statua quæ cremabitur, audite me, qui mentem ipsius ab initio observavi, & vitam animadverti. Nonnulla etiam à civibus ejus accepi, qui non potuerunt ipsum non accuratè nosse. Nam hoc Naturæ figmentum, & opificium, Polycleti canon, cùm inter viros censeri cœpisset, in Armenia in adulterio deprehensus, non paucas accepit plagas, ac tandem de tecto desiliens aufugit, natibus raphano oppletis. Deinde constuprato adolescente formoso, tribus nummorum millibus à pueri parentibus, qui tenuis erant fortunæ, redemit ſce-

1 Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα] Iuvenalis x. de Democrito & Heraclito,

Iamne igitur laudas quod de ſapientibus alter
Ridebat, quoties de limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter? Tan. Faber.

2 Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα] Iterum ridet φορτικὴν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox ſpectat, cum de Canone Polycleti loquitur. *Idem.*

3 Ὁ τῶ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ] Ὁ τῶ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ. Marcil. Plinius xxxiv. *Idem* (Polycletus) *& Doryphorum utriliter puerum fecit, & quem Canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam.* Hujus Canonis meminit quoque in lib. de Saltatione Lucianus. τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου Κανόνα ἤδη ἐπιδείκνυμαι δοκῶν. Tan. Faber.

4 Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος] Supplicium deprehensorum in adulterio. τῶν μοιχῶν τὰς ῥαφανίδας κλαυτοὺς καὶ τὰς ὕβρεις. Hesy. huic supplicio insuper addit depilationem & cineriscalidi aſperſionem Scholiaſt. Ariſtoph. ad nubes. *Bourd.* Catullus,

At tum te miſerum, malique fati,
Quem attractis pedibus, patente porta
(hoc loco idem est ac πρωκτὸς)
Percurrent raphanique mugileſque.

Sed

μὴ [2] ἔπι τ ἀρμοσὴν ἀπαχθῆναι τ Ἀσίας. ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἰσως μοι δοκῶ. [2] πηλὸς γὰρ ἦν ἄπλαστος ἔτι, καὶ ὑδάτου σοπλὸς ἄχαλκος ἡμῖν ἰδιδημιούργητο. ἃ δ τ πατέρα ἔδρασε, τὸν πάντα ἀκοῦσαι ἄξιον. καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τ γέροντα, οὐκ ἀναχόμενον αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γηράσαντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβοήθη, φυγὴν ἑαυτῷ καταδικάσας, ἐπλανᾶτο, [3] ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων, ὅπως μὴ ὑπὸ τῶν [4] ἀνυμφῶν σοφίαν τ Χριστιανῶν ἐξέμαθε. ἔφθη γοῦν Παλαιστίνην τὴν ἱερὰν, καὶ γραμματοῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. [5] καὶ πῶς γάρ, ὃν βραχὺ [6] παῖδας αὐτὰς ἀπέφηνε, σοφὴν, καὶ θεο-

scelus, ne ad Asiæ præfectum duceretur. Hæc & similia videntur mihi prætermittenda. Nam erat adhuc informe lutum, & nondum perfecta nobis statua. Quæ autem in patrem perpetravit, ea commemoratione digna puto. Quanquam scitis omnes, & audivistis, ut senem suffocavit, quem non sustinebat supra annos sexaginta jam senescere. Postea quum scelus hoc divulgatum esset, arreptaque fuga seipsum condemnasset, errabat terram terra commutando. Quo tempore mirabilem Christianorum sapientiam didicit, circum Palæstinam cum sacerdotibus & scribis ipsorum conversans. Ac brevi illos præ se pueros esse ostendit, cùm propheta, so-

Sed rem omnem optimè describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum,

τί δ', ἢν μὴ βαφανιδωθῇ γε παιδίφ σοι, τέρετρα τ πλοθῇ;

ἕτω χδ', ait, οὗ, &c. Neque enim vacat transcribere. Cæterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquies, cùm ita planus sit; ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne unâ syllabâ modulum sui generis excedit? Lege itaque,

τί δ', ἢν μὴ βαφανιδωθῇ γε παιδίῃ σοι, τέρετρα τ πλοθῇ; Tan. Faber.

1 Ἐπὶ τ ἀρμοσὴν ἀπαχθῆναι τ Ἀσίας] Vox ἁρμοσὴς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur præfectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus ejus magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος à Græcis, *Proconsul* à Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem à tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina. *Palm.* Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. 13. existimavit vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem. ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθεστὼς ἄρχων τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἁπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII. Ἐλληνικῶν usurpavit ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν ἓ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostæ aliter dicebantur ἁρμοσταὶ Xenoph. lib. IV. alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειρατὴς, & sexcenta alia. *Tan. Faber.*

2 Πηλὸς] Legend. Casaub. ad illud Persii *udum & molle lutum es.* Bourd.

3 Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων] Id aliter Græci dicunt, γὴν ἐφ' ἧς ἐλαύνομεν, Tan. Faber.

4 Θνυμαχὴν σοφίαν τῶν χριστιανῶν ἐξέμαθε] Athenagoras Apologia. *Marcil.* Εἰφονικῶς. Idem.

5 Καὶ πῶς γάρ] Non vidit Interpres harum vocularum venustatem. *Idem.*

6 Παῖδας αὐτὰς ἀπέφηνε] Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τ Τισσαφέρνην ἀπάτη. Idem.

σάρχης, καὶ ξυναγωγὸς, καὶ [1] πάντα μόνος αὐτὸς ἦν. καὶ τὰ βίβλους τὰς μὲν, ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει. πολλὰς δ' αὐτὸς ἐξυπέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν [2] ἐκεῖνοι ἐδηγοῦντο, καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπίκλησιν. [3] τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσηγάγετο εἰς τὸν βίον. τότε δὲ ἐπὶ συλλήψεις ἐπὶ τοῦτον ὁ Πρωτεὺς, ἐκείνους εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅθεν ἐκ αὐτοῦ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιποίησε ὡς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν προσδοκίαν, καὶ δεξιοκρατίαν. ἂν ἐρῶν ἐπύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἂν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορᾶν ποιούμενοι τὸ σῶμα, πάντα ἐκίνουν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἦγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα ἐκ παρέργου, ἀλλὰ ξὺν σπουδῇ ἐγίγνετο. καὶ ἦν ἐν μὲν ὄθυς ἦν ὁρᾶν παρὰ τὸ δεσμωτήριον περιμένοντα χηρίδια, κόραι πάνυ, καὶ παιδία ὀρφανά. οἱ δ' ἐν τέλει αὐτῶν, καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, ἀλλοφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας. εἶτα [4] δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, ἐσοδαλitii princeps, & ſynagogæ ſocius, denique omnia ſolus ipſe eſſet. Præterea libros alios ipſe enarrabat, & declarabat: & pleroſque ipſe conſcribebat: ipſumque ut Deum illi perhibebant, ipſo legumlatore utebantur, & præfecti titulo cohoneſtabant. Itaque etiamnum magnum illum hominem colunt, qui in Palæſtina crucifixus eſt, quia novam hanc religionem in vitam introduxit. Tum verò etiam comprehenſus ob hoc Proteus, in carcerem eſt conjectus. Quod etiam non exiguam authoritatem ipſi ad vitam ſequentem conciliavit, & ad præſtigias, auræque popularis captationem, quas amabat. Poſtquam igitur in vincula eſt conjectus, Chriſtiani rem hanc pro ingenti calamitate ducentes, omnia moverunt, ipſum eripere conantes. Deinde cùm id fieri non poſſet, omnia ſaltem alia officia, non perfunctoriè, ſed ſedulò præſtabant. Ac manè quidem illico videre erat juxta carcerem præſtolantes anus, viduas aliquas, & puerulos orbos. Ipſorum autem primores cum ipſo intus dormiebant, corruptis cuſtodibus. Exin variæ cœnæ inferebantur,

1 Πάντα μόνος] Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo fruſtra eos eſſe qui Lucianum noſtrum contendunt olim fuiſſe Chriſtianum. *Bourd.*

2 Ἐκεῖνοι ἐδηγοῦντο] Reſtituo ad fidem MS. R. ἠγοῦντο. Res per ſe patet. *Tan. Faber.*

3 Τὸν μέγαν γοῦν] Iſtæc vocula γοῦν & ſenſus repente abruptus ſatis indicant, multa hic à Luciano adverſus Chriſtum ſcripta fuiſſe; quæ à majoribus noſtris, hominibus nimium piis, ſublata fuere. Hinc itaque eſt quod dixerat Suidas, Lucianum κεδώπιδη τῶ χριστιανισμῶ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν ἐ χειρὸν ὡ τὸ τῶ Περιηγίνη βίῳ, (melius dixiſſet ὡ τῇ τῶ Περιηγίνη πολιτείᾳ) hinc factum ut in pleriſque MSS. Codd. non ampliùs extet Peregrinus. Bene tamen quod hic non itidem fecere ut apud Ioſephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribus-ve locis aſſerit contra Chriſtum ſcripſiſſe, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum κατηγορίας ſuffecere ἐγκώμιον. O timidam pietatem! *Idem.*

4 Δεῖπνα ποικίλα] Quas cœnas vocat varias? an dapſiles, opiparas, & quas Te-

ἐκεῖ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο. καὶ ὁ βέλτιστος Περιγρῖνος, ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο, καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ἀνεκαλεῖτο. καὶ μὴν καὶ τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας πόλεων ἦσαν, οἳ ἦκόν τινες, τῶν Χριστιανῶν παλλάντιον δὴ τοῦτο, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύσοντες, καὶ προμυθησόμενοι τὰ ἄνδρα. ἀμύχανον δέ τι τὸ πάθος ἐπιδείκνυσθαι, ἐπιειδόν τι τοιοῦτον ἀθρόως δημόσιον. [2] ὡς βραχεῖ γὰρ ἀφειδῶσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περιγρίνῳ πολλὰ τότε ἦλθε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τοῦ δεσμοῦ. καὶ [3] προσοδόν τε μικρὰν ταυτὶν ἐποιήσαντο. ἐπιτείνουσι γὰρ αὐτοὺς οἱ κεκοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον, ἀθανατίζειν ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἑκόντες αὐτοὺς ἐπιδίδασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα ὁ νομοθέτης ὁ ἀρχῶν, ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων. ἐπειδὰν ἐξαπατήσωσι τὸ ἐπὶ τοῖς θεοῖς, καὶ μὴ σφαγιάσωσι τοῖς δαίμοσιν, ἀθέους καὶ ἀνοσίους ἡγεῖται. ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος ἐνουθέτει τότε καὶ ἐνομοθέτει.

tur, eorumque ſermones ſacri dicebantur. Et optimus ille Peregrinus, ſic enim adhuc appellabatur, novus Socrates ab illis nominabatur. Quinetiam conſtat ex Aſiaticis urbibus, veniſſe aliquos à Chriſtianis miſſos ex publico, qui opem ferrent, patrocinarentur, & conſolarentur virum. Incredibile autem eſt quantam celeritatem oſtendant, ſiquid tale vulgo innotuerit. Illico enim nulli rei parcunt. Proinde Peregrino tunc multæ pecuniæ mittebantur ab ipſis vinculorum prætextu: quem non exiguum proventum duxerunt. Etenim perſuaſerunt ſibi miſeri illi, ſe omnino immortales fore, & perpetuò victuros. Idcirco mortem contemnunt, & multi ultro ſe occidendos tradunt. Deinde legiſlator primus ipſis perſuaſit, alios aliorum omnes eſſe fratres, quum

Terentianus paraſitus, &, poſt illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale δεῖπνα φοινικᾶ nil aliud ſunt, quàm quod primi Chriſtiani ἀγάπας vocitabant; *Cœnas ſacras* redde, opinor, dixeris. Cur autem ſit ita intelligendus hic locus, perquàm facilè poteſt demonſtrari vel hoc uno argumento, quod mox ſubjunget, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *Sacras ibi cantiones habitas fuiſſe*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de naſcentis Eccleſiæ temporibus ſcripſere. Ridiculè verò Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis cœnas dubias*. Tan. Faber.

1 Ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο] Poſtea enim Proteus pro Peregrino dici cœptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo θεότροπος. Idem.

2 Ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδῶσι πάντων] *Illico enim nulli rei parcunt*. Interp. Malè. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis abſolvam, nulli rei parcunt*. Id παιδαγώγημα ἐπέχε monemus, niſi tamen ipſi per ſe viderent. *Idem*.

3 Προσοδόν τε μικρὰν ταυτὶν ἐποιήσαντο] Corruptus locus, ſed qui facilè poteſt emendari. Legi quippe debet, ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Chriſtianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cujus cauſam mox affert, πιστεύσασι γὰρ, &c. Cùm hæc ſcripſiſſem, animadverti non aliter fuiſſe in codice veteris interpretis: vertit enim *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu interpolatio quid faciat? *Idem*.

4 Ἑκόντες αὐτοὺς ἐπιδίδασιν] Martyres noſtros deſignat, quos Epictetus vel Arrianus ajebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἕξεως; quos enim ibi Galilæos vocat, nullus dubito quin ſint Chriſtiani. lib. IV. cap. VII. *Idem*.

5 Ὁ νομοθέτης ἀρῶν] Quis hic primus legiſlator Chriſtianorum? ipſemet Chriſtus, inquies. At non ita lentit Lucianus. Quippe legiſlatorem hunc alium eſſe vult ab ἀπατεωλοιπομάντει ἀνδρὶ, quod ſanè in primis conſiderandum videtur.

ἀὐτὸν ἀνασκ. σοφιστὴν, Θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσαντα, τὸν δὲ ἀνασκολοπισθέντα σοφιστὴν αὐτῶν, σεβασθῶσι, καὶ τοῖς ἐκείνου νόμοις βιῶσι. κατεφρονήσαν δὲ ἁπάντων ἐξ ἴσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦντα ἄνδρ. τινὸς ἀκριβῶς πίστεως καὶ τοιαύτων ἀνδρὸς ἐπιδεξιόμενοι. ἐντεῦθεν παρέλθῃ τις οἷς αὐτὸς, γόης, καὶ πανοῦργος ἄνθρωπος, ἐπιμίξασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλείστου ἐσ βραχεῖ ἐφοίτα, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρῖνος ἀφεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφίας χαίροντος. ὃς σωθεὶς τὴν λύσσαν αὐτὸν, καὶ ὅτι δίκαιος ἂν ἀποθανεῖν

quum semel à nobis deſciſcentes, Græcorum Deos abnegaverint, & crucifixum illum præceptorem ipſorum adoraverint, & vitam ſecundum leges ejus inſtituerint. Proindè omnia ex æquo contemnunt, & communia putant, citra fidem accuratam talia recipientes. Si igitur aliquis ad ipſos veniat præſtigiator, & verſutus homo, rebuſque gerendis appoſitus, brevi admodum diteſcit, ſimplicibus hominibus inhians. Cæterùm Peregrinus ab eo qui Syriæ tum præfectus erat, viro Philoſophiæ ſtudioſo eſt dimiſſus. Qui cùm illius amentiam intellexiſſet & eum mori velle, quòd inde

Paulum Apoſtolum deſignari exiſtimo, rationibus iis adductus, quæ neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quòd toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hìc agitur, occurrit. Aliud ſi intelligat Lucianus, fortaſſe alluſerit ad aliquod Pſeudo-Euangelium ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando teſtimonia, memini me apud Epiphanium legere. *Tan. Faber.*

1 Κοινὰ ἡγοῦντα] Et ſi verti poteſt, eo ſignificatu accipiendo κοινὸς, quo locis aliquot novi fœderis uſurpatur, mihi tamen ſeſe probat emendatio, nempe κενὰ ἡγοῦντα, *vana & futilia eſſe exiſtimant.* Neque enim Græci, quod quidem commeminerim ita uſurpant κοινὸς. Idem.

2 Αὐτίκα μάλα ἐσ βραχεῖ] Nemo non videt iſtud ἐσ βραχεῖ poſſe eſſe gloſſema τῦ, αὐτίκα μάλα: ſed ut Græci dicunt αὖ πάλιν & βάσιν ἴδιν, &c. ita hoc quoque ſtare poteſt. *Idem.*

3 Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών] *Simplicibus hominibus inhians*, ait Interpolator, ſed planè ſimpliciter. Vertere enim debuerat, *Simplices homines illudens.* Ita Ariſtophanes ἐν Νεφέλαις.

Μὰ τὸν ἀμοὶ κιχλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν πεθνήξῃ.

quo loco quia, ſi ſatis memini, nil Græcus Scholiaſtes dixerat, turpiter verò ſe dedit Nicodemus Friſchlinus, *tum neque à me flebitur, tu verò morieris ore hianti*, bis peccat. Verte. *Fruſtra ego tum flevero, tu enim me illuſo morieris.* Locum ipſum adire operæ pretium erit. Eum ſi legiſſet H. Stephanus, non credidiſſet lexicographis quibuſdam malè conciliatis, imò eos refutaſſet. Cæterùm non hìc tantùm ea vox eſt ab Ariſtophane uſurpata, ſed in Γ' πλοῦτου quoque tribus ante act. v. verſibus,

——— ἐγχανεῖται τῇ πόλει.
——— *urbem illuſerit.*

ubi Schol. σκωπτικῶς. Iterum ἐν Σφηξίν.

κἀκ ἐγχανεῖται———

Scholiaſtes, ἐγελάσθη. Ita etiam uſurpaſſe τὸ ἐγχάσκειν arbitror. Locus non ſuccurrit. Cæterum interpretem depravavit interpolator; ille enim ſenſum videt. Quippe qui, ait, *hominum idiotarum ſimplicitate abuti queat.* Eat nunc juventus & ſpecioſæ librorum fronti credat. *Idem.*

1 Ol-

θεῖν, ὡς δίκαιον ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, μὴδὲ τὴν κλάσιν ὑπολαβὼν ἄξιον. ἀλλ', εἰς τὴν [1] οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸν πάππον καὶ πατέρα φόνου, ὅτι φλεγμαίνουσι, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανασταθμοὺς τὴν κατηγορίαν. διήρπασε δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων ἤδη τὸν ἀποδημίαν αὐτοῦ. καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὄντες εἰς πεντακισχιλίους τάλαντα. ἦν δὲ ἡ πᾶσα οὐσία, τελέουσα μὲν πολλάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν. οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσαῦτα γὰρ, οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας προσλαβοῦσα, πραθείη ἄν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ προσκόμῃ. ἀλλ' ἔτι ἡ κατηγορία, καὶ τὸ ἔγκλημα, ἐπῆν. καὶ ἤδη σὺν εἰς μικρὸν ἐπανασήσεσθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν ὡς ἕκαστος οἱ ἰδιῶται χαίροντες πενθοῦντες, ὅπως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς ἐκεῖνος Πρωτεύς, ὡς ἄπαντα ταῦτα συνέψαθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν, ἐνήμων ἤδη, καὶ τελέουσα πεπρωμένη ἀμπέχετο, καὶ πῖλον πυρρίτην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο. τοιοῦτος ὢν ἐπιφανεὶς αὐτοῖς, ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσιν. τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν κεχηνότες, ἀνέκραγον οὗτος ἕνα Φιλόσοφον,

de gloriam relinqueret, eum dimisit, ne supplicio quidem dignum ratus. Tum ille domum reversus, comperit exæstuantem adhuc paternæ cædis indignationem, & multos qui accusationem intenderent. Ipsius autem possessionum direptæ fuerant pleræque dum peregrinabatur, & soli supererant agri, ferme quindecim talentorum. Nam omnis substantia, quam senex ille reliquerat, triginta ferè talentorum erat, non quinque millium, ut modis omnibus ridiculus Theagenes ajebat. Tanti enim neque tota Parianorum urbs, tametsi quinque vicinas civitates sibi adjungeret, unà cum ipsis hominibus, & pecudibus, reliquaque supellectile venderetur. Sed adhuc accusatio, & crimen fervebat: & aliquis brevi in ipsum insurrecturus videbatur: & potissimum populus ipse indignabatur, senem illum bonum, ut ajebant ii quibus fuerat visus, lugentes, quòd tam impiè occisus fuisset. Sed videte quid adversus hæc omnia commentus sit callidus hic Proteus, & quomodo periculum declinarit. Progressus in Parianorum concionem (jam verò comam nutriebat, sordido amictus pallio, pera ex humeris suspensa, & baculum in manu habebat, denique admodum tragico cultu instructus erat) cùm talem se conspiciendum præbuisset ipsis, concedere se, ait, ut universa substantia sibi à beatæ memoriæ patre relicta, publica fieret. Hoc audito populus, pauperes homines, & ad distributionem inhiantes, protinus exclamarunt, unicum esse Philosophum,

1 Οἰκίαν] In MS. Cod. Bibl. Reg. legitur planissimè, *εἰκίαν*, *patriam*, scil. γῆν. Tan. Faber.

φον, ἵνα φιλόπατριν, ἵνα Διογένους, καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δ' ἐχθροὶ, ἐπεφίμωντο. κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μιμνήσκειν δ' φόνου, λίθοις ἐβάλλετο. ἐξηὶ ἂν τοιγάρτοι πλανησόμενος, ἐκεῖθεν ἐφόδια τὰς Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ' ὧν θρυπτόμενος, τὰ ἄπαντα ἀφθόνοις ἐῶ. καὶ χρόνον μέν τινα ἄνευς ἐβόσκετο. εἶτα δυσωνούμενος τὰ ἐς ἐκείνους, ὥφλε χάριν τινὸς εἴμοι ἰδίαν τὴν ἀπορρίπτειν αὐτούς, ὅτι ἐπ ἐξουσιάζοντο αὐτῶν, λυπούμενος, ὅτι πολλοῦ δεῖν ἀπιστοῦ δυσὶ τὰ πόλεως τὰ κτήματα. καὶ χαμαιτυπῶν ἐπιδεὴς, ἠξίει τοὺς τὰ κοινὰ ἔχοντας, πολιτεύεσθαι βασιλέως. εἶτα τὰ πόλεως ἀνληπεσεδυσιαμένης, ἐδόκει ἐπιτάχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκείνοις δόντα, εἰς ἅπαξ λέγειν, μηδενὸς κωλύοντος. τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον δ' τὸ Ἀγαθοβούλου, ἵνα ἐκ τῶν θαυμασίων ἄσκησιν διήσκῃ, ξυρόμενος μὲν τὸ κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ ἐσόπαν. ἐν πολλῷ δὲ τῷ ἐπεισιτίῳ ἄνδρι ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο κηλούμενον

phum, unicum amantem patriæ, unicum Diogenis, & Cratetis æmulum. At inimici os obturabant: & ſiquis paternæ cædis mentionem facere conaretur, lapidibus illico petebatur. Itaque iterum vagaturus abiit, ſatis viatici in Chriſtianis habens, à quibus ſtipatus, in omni rerum copia verſabatur. Et ſic quidem aliquandiu victitavit. Deinde cùm & aliquid in ipſos commiſiſſet, ſiquidem viſus erat, ut opinor, aliquid ex interdictis comediſſe, non amplius recipientibus illis, magna rerum difficultate perplexus, mutata ſententia putavit ſibi repetendas eſſe facultates à civitate: & datis literis, voluit eas juſſu regis recipere. Tum miſſis à civitate contrariis legatis, actum nihil eſt: ſed juſſus eſt ſtare rebus, quas nemine cogente ſemel ſtatuerat. Tertiam præterea peregrinationem inſtituit in Ægyptum ad Agathobulum, ubi admirandam diſciplinam exercebat, abraſo capitis dimidio, & facie luto illita. Multa autem in corona populi pudenda contrectabat, & hæc indiffe-

ren-

1 Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν] Optimè. Sed hinc emendandus locus qui in Fugitivis occurrit, οἱ ἅπασιν ἀφθόνως βιοῦντες. leg. ἀφθόνοις. Tan. Faber.

2 Εἶτα παρανομίσας τι ἐς ἐκείνους (ὥφλε γάρ τοι, ὡς οἶμαι, ἰδίαν τὴν ἀποῤῥίπτειν αὐτοῖς)] Impius Lucianus & qui Chriſtianos ſæpe ſuggillat, licet eos & eorum legem ſanctiſſimam non noverit. Hoc loco manifeſtè confundit Iudaicos ritus cum Chriſtianorum lege. Iudæi enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere, at Chriſtianis (ut Petrus Apoſtolus docet) cibi nulli polluti exiſtimabantur. *Palm.*

3 Βασιλέως] Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. *Tan. Faber.*

4 Ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον] Qui id faciunt Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, *qui pelice læva utuntur*, ut ait hominum omnium impudentiſſimus Martialis. Alluſio facta ad Ἀναφλᾶν locum dedit joco Ariſtophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις,

Ἀναφλύστου ζητῶν τιν' ἀνθρώπου ——

quem optimè animadvertit Græcus Interpres, ait enim, Ἀναφλύστου, παρὰ τὸ ἀναφλᾶν, παίζειν. Quod equidem non video cur Meurſio diſplicuerit. *Idem.*

5 Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο κηλούμενον ὀπαδιαιτώμενος] Corrigendus Interpres, ſed

ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα [1] θαυματοποιῶν. ἐνθεν ὃ ὅπως παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε. καὶ λάθρᾳ τινὰς, οὐδὲ ἰλαρὸς ἀποδρὰς τῷ βασιλεῖ, [2] πρασόταθον αὐτὸν, ἐ ἡμερώτατον εἰδώς. ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμησε. σκώπτων γὰρ ὡς εἰκὸς ὀλίγον ἤμελε τῆ βλασφημιῶν, ἐ οὐκ ἠξίου Φιλοσοφίαν ὑποδύεσθαι τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι. καὶ μάλιστα τοιχῶν τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι παροινοῦντα. τούτῳ ὃ ἐ λάθρᾳ τούτων τὰ δίκης ἠνέσχετο, ἀλλὰ γὰρ τοῖς ἰδιώταις, ἐ σφόδρα ὀλίγα τῆ [3] λαπούσῃ, μέχρι δὴ [4] ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος αὐτῇ σοφὸς, ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμύτρως ὑπευθύνως τῇ πραγματικῇ, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ ἐ τοῦτο κλεινὸν αὐτῷ, ἐ λόγου παντὸς ἦν ἄπασιν, ὁ Φιλόσοφος λόγου τὴν παῤῥησίαν, ἐ τὴν ἄγαν ἀλυσιτελείαν ἐξελαθείς. [5] καὶ σφοδρὰ κῦ τοῦτο τοῦ Μουσωνίου, ἐ Δίωνι, ἐ Ἐπικτήτῳ, ἐ εἴ τις ἄλλος ὑπεξέστη

rentia vocans, oſtentabat: deinde nates ferula verberabat, & verberabatur, aliaque multa juveniliora præſtigiatorum more factitabat. Inde autem ita comparatus, ſolvit in Italiam, & egreſſus è navi, protinus omnes convitiis infectatus eſt, & regem in primis, quem mitiſſimum & clementiſſimum eſſe norat: adeò ut illud tutò auderet. Regi enim, ut veriſimile eſt, convitia parum curæ erant, neque æquum cenſebat, quenquam ex iis qui Philoſophiæ ſe tradidiſſent, ob verba ſupplicio afficere: & potiſſimùm qui convitiandi rationem in artem convertiſſent. Hinc Peregrini hujus gloria creſcebat, ſaltem apud idiotas & ſimplices, & propter hanc aſtutiam erat admirationi, donec Reip. procurator vir ſapiens, eum dimiſit cùm hac arte inſolentiùs uteretur, dicens civitatem tali philoſopho non indigere. Quinetiam hoc celebre, & omnium in ore erat de ipſo, Philoſophus ob loquendi licentiam, nimiamque libertatem ejectus. Et tunc temporis profectus eſt ad Muſonium, & Dionem, & Epictetum, & ſiquis alius hujuſmodi caſu fuit

ſed Græca priùs. Legendum enim καὶ τὸ δὲ διαφέρον δὴ τοῦτο καλουμένων ὑποδεικνύμενος, *oratione habita probans* (id enim eſt ὑποδεικνύμενος) *hoc eſſe ex eorum numero quæ adiáφορα, ſeu indifferentia apud Philoſophos vocitantur.* Quod autem in MS. Regio legitur ἀδιάφθορον, neminem ſanæ mentis morari debet. *Tan. Faber.*

1 Θαυματοποιῶν] Adi Caſaub. ad Athenæum & Theophr. id vocat Θαυμασιεργεῖν Xenophon ἐν Συμποσίῳ. Idem.

2 Πρασόταθον] Deſignat imperatorem Marcum. Alii Veſpaſianum eſſe volunt. Mihi non placet. *Idem.*

3 Λαπούσῃ] *Aſiatiam* Interp. peſſimè, alioqui eſſet παροινούσῃ.] Idem.

4 Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος] *Reipublicæ Procurator.* Interp. ſed ridiculè. Quippe vertendum fuit, *Præfectus urbi.* Si ſub Veſpaſiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi ſecus videtur. *Idem.*

5 Καὶ σφοδρὰ κῦ τοῦτο τοῦ Μουσωνίου] *Et tunc temporis profectus eſt ad Muſonium*, &c. Interp. Sed longè à vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ σφοδρὰ αὐτὸν homini impoſuit. Sic autem intelligendus eſt locus: κῦ τοῦτο (ſcilicet τὸ πόλεως ἐκλαθῆναι, id eſt, exilium, de quo loquitur) σφοδρὰ τοῦ Μουσωνίου, &c. *hac re fiebat ut ad gloriam Muſonii* (qui ſub Nerone pulſus in exilium fuerat) *acceſſiſſet aut per-*

τοιαύτη ἐχρῆτο. ὅτου δὲ ἐπὶ τὸν Ἑλλάδα ἐλθόν, ἆρα μὲ, Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο. ἆρα ἢ, τὰς Ἑλλήνας ἔπειθον ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις. ἆρα ἢ ἄνδρα παιδείᾳ, καὶ ἀξιώματι πρώτιστον, διὰ τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὸν Ἑλλάδα, καὶ [1] ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε λοιμὸν λοιμώττοντας τοὺς παντοφαγους, καὶκῶς ἠγόρευεν ὡς καθηλίσκουσι τοὺς Ἕλληνας, οἷον τοὺς θηρίοις τὸ Ὀλυμπίων λαμπρότερον ἀνθρώπους. καὶ τὴ Δίᾳ γε ἐκ λοιδόρησεν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τοῦ νόσων. οἱ πάνυ λαμπροὶ τοῦ ξηροῦ καὶ χωρίου, ὁ πολλοῦ τοῦ πλήθους ἐπεπόλαζον. καὶ πάντα ἔλεγε, πίνουσι καὶ αὐτοῦ ὕδωρ. ὡς ἢ μικρὰ κατέλουσεν αὐτὸν ἐπιβαμόντες ἅπαντες, τότε μὲ, ἐπὶ τὸ Δία καταφυγὼν ὁ ῥήτωρ, εὖρε τὸ μὴ λοιδορεῖν. ἐς ἢ τὸν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ λαμπρὸν [2] πεπάρων ἐτῶν συνῆκε τοῦ λαμπροῦ, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας, ὑπὲρ τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τοῦ τότε φυγῆς. ἤδη ἢ ἀμελημένου ὑφ' ἁπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως σπουδαζόμενον ἦν, ἴσως γὰρ

fuit afflictus. Sic utique in Græciam profectus, nunc Eleos convitiis infectabatur: nunc suadebat Græcis ut contra Romanos vicissim arma sumerent, nunc virum eruditione & authoritate præstantem, quòd præter alia, quibus erat de Græcis bene meritus, aquam adduxisset in Olympiam, & siti pereuntem conventum liberasset, maledictis incessebat, ut qui Græcos effœminaret, cùm oporteret ut Olympiorum spectatores sitim perferrent: ac per Iovem etiam multi ex ipsis perimerentur, morbis vehementibus, qui tunc ob loci siccitatem in magno cœtu scatebant. Atque hæc dicebat ille, de eadem aqua bibendo. Vt autem omnes facto impetu, eum lapidibus propemodum obruerunt, tunc ad Iovis simulachrum confugiendo generosus ille, mortis effugium adinvenit. Porrò sequenti Olympiade, orationem per quadriennium, quod interfluxerat, compositam ad Græcos habuit in laudem ejus qui aquam adduxerat, & in fugæ tunc à se arreptæ defensionem. Iam autem ab omnibus negligebatur, nec amplius erat perinde admirationi: siqui-

perveniſſe videretur, vel, ſi ita mavis, *Hæc re adæquabat Muſonios*, *Dionæ*, &c. Nequis autem dubitandi locus ſit, conſtat ea tempeſtate Muſonium exulem non fuiſſe. Teſtem ſi vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Muſonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα δὴ φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. Tan. Faber.

1 Τὸ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ] Qui vertunt, *Adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam*, *in Athenas ivit*. Delicias & lautitias hominum! *Idem*.

2 Τεπάρων ἐτῶν] Bene. neque enim plurium annorum eſt Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis apud Plutarchum in apoph. τοῖς μὲν θαυμαστὸν, εἰ δ' ἐπὶ τεπάρων μιᾶς ἡμέρας, &c. Alibi autem hoc ipſum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ἐστὶν, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνῃ χρῶνται; ita & Pindarus Olympia vocavit τετραετῆρα ἱερτλὰ, quæ tu facile conciliabis, ſi Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & luſtrum confundunt, peccant. *Idem*.

3 Τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος] Leg. τὸ τὸ ὕδωρ, &c. *Idem*.

I Δη-

ἅπαντα, ἐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδυνάτο, ἀφ' ὅτου σκαπλήξει τὸς ἐντυγχάνοντας, ἐ θαυμάζειν, ἐ πρὸς αὑτὸν ἀποβλέπειν ποιήσῃ, ἄφῃ ἐξαρχῆς δημοσίᾳ πᾶσι ἔρωτα ἐρᾶν ἐπίσχαντο. τὸ πλοῦσιον τοῦτο τολμήσας, ἐξεκαλύσατο αὐτὸ τὴν πυρᾶς, ἐ διέδωκε λόγον ἐς τὸς Ἕλληνας οὗτος ἀπ' Ὀλυμπίου τὴν ὑμπροσθεν, ὡς ἐς τὸν πρὸ αὐτῶν ἐαυτὸν. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς φασι βόθρον ὀρύττων, ἐ ξύλα συλλέγων, καὶ [1] δεινόν τινα τῷ καρτερείαν ὑπιχνούμενος. ἐ χρὴ δ' οἶμαι, μᾶλιστα μὲ τοιαῦτα τὴν θάνατον, ἐ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δ' ἐ πάντως διέγνωσι οἱ ἀπαλλαττόμενοι, μὴ πυρᾷ, μὴ δ' τοῖς λῃσὶ τῶν τραγῳδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ὑπερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἁπλοῦν. εἰ δ' ἐ τὸ πῦρ ὡς Ἡρακλείου τινὰ ἀσπάζεται, πάλαι ἦστε ἐκεῖ τῆς σηκῆς ἐλόμενος ἔρος εὐθυδρον, ἐκ ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνῳ, ἵνα τινὰ, οἷον Θεαγένη τοῦτον [2] Φιλοκτήτην ἀναλάβῃ; ὁ δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ πανηγύρεως πλῆθος, [3] μόνον ἐκ ἐπὶ σκηνῆς ὑπὲρ ἑαυτὸν, ἐκ ἀνάξιος ὢν μοῦ τ Ἡρακλέα, εἶγε χρὴ ἐ τὰς πατρῴους, καὶ τὰς ἄγαν, δίκας δίδοναι τῷ τολμηρότατον. [4] ἢ κἀκεῖνο ταῦτα ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοικεν

siquidem exoleta erant omnia, nihilque novi amplius moliri poterat, quo eos quibuscum sibi erat commercium obstupefaceret, seque admirandum & suspiciendum redderet, cujus rei acri amore ab initio flagrabat. Postremum hoc ausum de pyra excogitavit, & famam vulgavit inter Græcos statim à præcedentibus Olympiis, fore ut sequentibus cremaret seipsum. Et nunc hæc ipsa præstigiis adornat, fossam, ut aiunt, fodiendo, & ligna comportando, ac miram tolerantiam promittendo. Verùm mea sententia, erat illi mors omninò expectanda, nec è vita profugiendum. Sed si prorsus decrevisset mori, non igni, non tragico aliquo obitu fuerat utendum, sed cùm innumeri sint mortis modi, alio selecto, è vita erat migrandum. Quòd si tamen igne, tanquam re quapiam Herculea delectabatur, cur tandem non tacitè electo monte multis arboribus confito, in eo se solus cremavit, unum aliquem, ut pote Theagenem hunc, Philoctetem assumendo? Sed hic in Olympia, frequente conventu, solum non in tabernaculo, torrebit seipsum, mehercle non immeritus, siquidem oportet ut parricidæ, & impii suorum flagitiorum dent pœnas. Sed hoc modo admodum serò id facere videtur, quem

1 Δεινόν τινα καρτερείαν ὑπισχνούμενος] Legendum est, ἐνδεικνύμενος, quod probari non est necesse. *Tan. Faber.*

2 Φιλοκτήτην] Res ex fabulis nota est. *Idem.*

3 Μόνον ἐκ ὅτι σκηνῆς ὑπὲρ ἑαυτὸν] *Solum non in tabernaculo torrebit seipsum.* Interp. Sed vertendum fuit, *Quodammodo se* (vel *fore se*) *in theatro cremabit.* Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrin elegerat, in qua finem vitæ imponeret. Cur non in solitudine potiùs, & in remoto aliquo saltu, ut infrà dicet Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quàm qui theatrum conscendit ut ab omnibus videatur? *Idem.*

4 Καὶ κἀκεῖνο ταῦτα] *Hoc modo.* Interp. nescit quid sit. Gallicè diceres, *& en cette qualité il devoit estre brusle il y a long-temps.* Sensus est; Cremari debuisse Peregrinum

σεν. ὃν ἐχρῆν πάλαι εἰς τὸ ἐν Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα, τῆς ἀξίας ἀποτιλείας, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν φλόγα, τὸ ἄκαιρον τοῦτο καὶ μακρὸν ἀποθνήσκειν. καὶ γὰρ οὖν ἐμοὶ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς ἀβλὲς ἕτερον ἄλλον θανάτου πρόπον ἢ λαμπυρός. ἀναίσθητος γὰρ δὴ μόνον τὸ σῶμα, ἐν αὐτίκα πνεύσας. τὸ μὴν τοῦ θάνατος ἐπιτεῖται εἶναι, ὡς σημεῖον, τὸ ἱερὸν χοιρίδιον καὶ ὅμμα ἀνθρώπου, ἵνα μὴ ἢ ἐπιπτον ὅσον τοὺς ἄλλους διαφθείρουσι. ἀκούεται ἢ εἶναι, ὡς ἐν πάλαι θέλων τις ἐνδεὴς γενέσθαι, ἐπεὶ καὶ ἄλλοι πρόπου τοῦτο εἶχον ἐπιτυχεῖν τότε, ἐνέπρησε τὸ Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιοῦτόν τι ἐν αὐτὸς ἐπιτοῦ. τοσοῦτος ἦρως τὸ δόξης ἐνέπνευσεν αὐτῷ. καίτοι φησὶν ὁ τὸν ἀνθρώπων αὐτὸν δρᾶ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ ἢ ἡδέως ἂν ἐροίμην τοῦτο φασίνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ ἐν τοὺς κακοήργους βάλοιεν ἂν μαθητὰς αὐτῷ χρείας τὸ καρτερεῖν τούτου, καὶ καταφρονεῖν θανάτου ἐν κακώσεως, καὶ τὸ τοιοῦτον διδάσκειν. ἀλλὰ τοῦτο

quem jamdudum oportebat conjectum in Phalaridis taurum, meritas pœnas luisse: at non semel hiatu ad flammam diducto, momento expirare. Etenim hoc mihi plerique affirmant, nullum alium mortis modum esse velociorem, quàm qui igni infertur: siquidem aperto duntaxat, ore anima efflatur protinus. Hoc utique spectaculum comminiscitur, ut augustum, ut in sacro loco comburatur homo, in quo ne alios quidem defunctos sepelire liceret. Audivistis puto, ut etiam olim quidam cùm celebris fieri vellet, nec alio modo voti compos fieri posset, Ephesiæ Dianæ templum incendit. Tale quid & iste excogitat: adeò inexpiabili amore gloriæ tenebatur: quanquam ajebat se hominum gratia id facere, ut eos mortem contemnere, & res adversas fortiter ferre doceret. Ego autem libenter interrogarem non illum, sed vos, an etiam improbos velletis ejus discipulos fieri, qui tolerantiam hanc & mortis contemptum, & ærumnam, & id genus metus non horrere disceretis. At hæc sat scio

num non sponte & ultro in flammas insilientem, falsa quadam Philosophicæ mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. *Tan. Faber.*

1 Ἔνθα μὲν δὴ θαυμαζόμενον] Itidem olim apud Delum factum accepimus. Thucydides lib. III. *Idem.*

2 Τὶς ἐνδεὴς γενέσθαι] Herostratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset obrutum, niti Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo, Plin. Agell. *Idem.*

3 Τοσοῦτος ἦρως τὸ δόξης ἐνέπνευσεν αὐτῷ] *Adeo inexpiabili amore gloriæ tenebatur.* Interpolator. Pessimè. retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili amore* dixit, fugit illum ratio, debuit enim *inexplebili* dicere. Verùm imperitis lexicographis credidit, & interpretem corrupit: Verte: *Tantus ei gloriæ amor inest.* Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. *Idem.*

4 Καὶ καταφρονεῖν θανάτου ἐν κακώσεως] Interpolator. *Et mortis contemptum & ærumnam, & id genus metus non horrere disceretis*; planè contra mentem scriptoris; neque enim istæc ad patres, & dominos sunt referenda, verùm ad liberos & servulos

ἂν τῶ οἶδ' ὅτι βελτιώτερος. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τῶν ἀμεινόνων, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ φιλοκινδυνοτέρους, καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; καίτοι δυνατὸν ἔσται ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσαντας τοὺς ἐπὶ τὸ ὠφέλιμον ὁρμῶντας τὸ σοφίσμα. ὑμᾶς δ' ἂν αὖθις ἐρήσομαι, δέξασθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτοὺς ἐκ τοιούτου ἡθοποιοῦ; εἶεν ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἐροῦμεν, ὅπως μηδὲ αὐτῶν τις τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τί δ' ἂν θεασάμενοι, τοῦτο μᾶλιστα εἰλάσκεσθε ἅπαντες, ὅτι τἄλλα ζηλῶν πάνδρος, οὐχ ἵππιτυ τὸ διδασκάλου, καὶ σωφρονοῖ; Δῆλον τὴν Ἡρακλέα ὡς φησιν ἀπιόντα, δειλάριον σὺ θεραπεύσας σωφρονέσαι ἡθοποιήσας, καὶ συμπονῶν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ πῦρ. ἐν ᾧ οὐ πήρα, καὶ βάκτρον, καὶ τρίβων ὁ ζῆλος. ἀλλὰ ταῦτα μέν, ἀσφαλῆ, καὶ ῥᾴδια, καὶ πυκνὸς ἂν εἴη. τὸ τέλος δέ, καὶ τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλᾶν, καὶ πυρὸν σωφρόνων κορυφῶν σκιώντα, ὡς ἔνι μάλιστα κλωπᾶν, ἐκκαπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ, ἐμοὶ μὲν Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς εἱρμούλων, καὶ ἀνδροφόνων, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ἐστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάντως ἐπιτήδειον.

scio nolletis. Quo pacto igitur discernit hoc Proteus, & viris bonis est profecturus, improbos verò periculorum amantiores, & audaciores non redditurus? Esto sanè ad hoc tantùm concursuros esse eos qui sunt ad utilitatem spectaturi. Proinde vos iterum interrogabo, Cupitisne liberos vestros illius æmulos fieri? haudquaquam dicetis. Et cur hoc quærebam, siquidem neque ullus ex discipulis ejus ipsum imitari vellet? Quare hoc potissimum Theageni vitio verti potest, quòd cùm in aliis virum æmuletur, præceptorem non sequatur, & comes eat ad Herculem, ut ajunt, profecto: siquidem posset brevi felicissimus evadere, etiam si in ignem conjiciendo. Neque enim in pera, & baculo, tritoque pallio sita est æmulatio: sed hæc tuta sunt, facilia, & cujusvis: finem ipsum, & caput æmulari oportet, & pyra ex truncis siculneis, quàm maximè viridibus constructa, à fumo suffocari. Ignis enim ipse non solùm Herculi, & Æsculapio est proprius, sed etiam sacrilegis, & homicidis, quos ad eum judicio damnari videre est. Ita-

vulos eorum qui ibi aderant: Sententia est: *Vos ego, Viri Græci, lubens percontor, non παμμίαορον illum Peregrinum, velitisne sceleratos homines, qui usquam sint, hujusmodi præceptores tradi. Ah! Cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis à tanto scelere deterriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc cœtu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujusmodi magistro?* &c. Cetera interpolator depravavit interpretem. *Nunquid etiam*, ait, *maleficos & facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda?* Pœne omiseram legi in MS. R. κακούργους, non κακούργους, quod in primis observandum. *Tan. Faber.*

1 Παρὰ τὴν Ἡρακλέα, ὃς φασιν, ἀπιόντα] In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut ajunt, profecto.* Pessimè. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait proficiscenti. Ipsi*, inquam, non, *illi ajunt.* Præterea *proficiscenti*, non *profecto*; quippe ea narrat quæ nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιόντα ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Cetera & ratio & MS. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis παιδοδαίμων κα-

χοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ ἀφ' ἑαυτῶν καπῆναι. [1] ἴδιον γὰρ ἐστὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο. ἄλλως τε, ὁ μὲ Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα ἐστὶ πάθημά τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ δὲ [2] Κενταυρείου αἵματος· ὡς φησιν ἡ τραγῳδία κατεσφάγη. ἔτος ἦν, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί' ὅπως τῶν καρτερείαν ἐπιδείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. [3] ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἤξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ἄστρα σὺν οἶδεν ἐστὶ τινας μωρὰς, καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως οὖν, καὶ ἐκείνης μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς [4] Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καπόμενον φησίν. ἀλλ' ἐπισθὰν νήσωσι, πλησίον ἀναστάντες ἀκίνητοι, ἀνέχοντα παραπαύμοι. εἶτ' ἐπιθάπτης κῦ χώμα,

Itaque ſatius ſit per fumum morī: nam hoc vobis ſolis eſſet proprium. Præterea Hercules, ſi tale quid eſt auſus, morbi impatientia fecit, cùm à Centauri ſanguine, ut teſtatur tragœdia, exederetur. Sed hic quam ob cauſam ſeipſum in ignem conjicit? Per Iovem ut ſuam tolerantiam oſtentet, veluti Brachmanes. Illis enim ſe Theagenes volebat aſſimilare: quaſi verò non inveniantur etiam apud Indos, homines ſtulti, & inanis gloriæ cupidi. Attamen illos imitetur licet. Illi enim non inſiliunt in ignem ut Oneſicritus Alexandri gubernator, cùm Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidiſſet: ſed poſtquam rogum conſtruxerint, immoti propè ſtantes, ſe aſſari patienter ferunt: deinde ordine dignitatis

ἐ συμπιοὼν δὴ κεφαλῆς, ejiciam iſtud καὶ, & emendem verſionem, *poſſet brevi* feliciſſimus evadere, ſe in ignem cum ipſo præcipitem mittens. *Tan. Faber.*

1 Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων γένοιτο] Locus eſt corruptiſſimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus aſtantes omnes dignos eſſe qui fumo pereant. ridiculum. itaque adeo miror reperiri potuiſſe & interpretes & lectores, quibus hæc placerent. Legendum eſt non ὑμῶν, ſed κυνῶν, id eſt κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus Philoſophos Cynicos, in quibus eſt Peregrinus, dignos deputat qui fumo pereant. κύνες enim paſſim ſunt κυνικοί. Sed, (ut ſemper doctus eſt Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σοφιστὴς ἐς τὰ γελοιώδη,) hoc loco facetiſſimè dicit Cynicos dignos eſſe qui διὰ κάπνῳ pereant; Videlicet Attici ἐκ τῶν ἐλαιῶν ἐ ὑδαμινὲς, quales hîc deſcribuntur Cynici, κάπνες vocabant. Id docebit Scholiaſtes Ariſtophanis ad Σφῆκας, & Suidas in κάπνος, inde Æſchines cognomento Capnus. Vide, ſi te amas, Ariſtophanem. *Idem.*

2 Κενταυρείου αἵματος] Intelligit cruorem Neſſi Centauri. *Idem.*

3 Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἤξίου Θεαγένης εἰκάζειν] Falſum eſt. Neque enim ſe Theagenes cum Hercule & Æſculapio comparavit, ſed Peregrinum, quod ex ſuperioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, à quo hic locus ita fuerat converſus, *illis enim præceptorem ſuum aſſimilare contendit.* Idem.

4 Ὀνησίκριτος] Is eſt quem in hac narratione ſequutus eſt Plutarchus & Strabo in xv. Quæ enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo ſcripta fuère, his planè ἀδιάφορα ſunt. Erit itaque operæ pretium locum ipſum apponere. Ταῦτα μὲν εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, ὡς ἐκινήθη τῷ πυρὶ παλιπάστως, ἀλλ' ὡς οὐ κατακλιθεὶς ἡμιλαπι, τοῦτο διατηρῶν, &c. Id eſt, *Ita cùm eſſet loquutus, decubuit, ſeque operuit, neque, appropinquante igne, ſeſe movit, ſed eum ſervans habitum quo decubuerat*, &c. quem Plutarchi locum ſi quis diligenter conſiderabit, facile

καίοντας, βαθὺ ὅσον ὀλίγον [1] ἐντρέψαντες τὸ καθαπαλίσαι. ὅτῳ δὲ πρόμεγα, εἰ ἐμπεσὼν πυθήσεται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; [2] οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσας αὐτὸν, ἢ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅσῳ φασὶ μηχανήσεται, βαθίσαι γῆθεν, καὶ ὑπὸ βόθρῳ τῷ πυρὸν. εἰσὶ δ' οἱ [3] μεταδάλλειν φασὶν αὐτὸν, καὶ πῦρ ἀνειρύσαι διηλαῖον, ὡς ὁ Διὸς μὴ ἐπιμιανθῇ ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ μὴ φθονείσθω τοῦτο μοι εἰπεῖν. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἄν, ἢ μὴν μηδένα τῶν θείων ἀγανακτήσειν, εἰ Περιγρίνου κακῶς ἀπολοῦτο. ὑμῖν μὲν οὐδὲ ῥᾴδιον αὐτὸν [4] ἀναδῦναι. οἱ γὰρ [5] συνόντες Κυνῖς, παρορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκ-

gnitatis ingressi, uruntur, n tantillum quidem ab accubitu f avertentes. Sed iste quid magn præstet, si ab igne in quem si conjecerit correptus moriatur? Non à spe non resiliturum ipsum, & semiustum, nisi, quod ajunt, moliatur ut etiam in fovea, profunda fiat pyra. Sunt quoque qu ipsum mutatum iri dicunt, & somnia quædam narrare, tanquam Iupiter non sit passurus ut sacrum locum contaminet. At bono sit animo quantum ad hoc attinet. Ego enim jurare non dubitarem, nullum ex Diis ægrè laturum si malè pereat Peregrinus. Enimvero non facile ipsi fuerit amplius emergere. Nam Cynici qui cum ipso versantur, incitant & impellunt in ignem, animumque succen-

cile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, ἀλλ' χίμα καίοντας, quod ignoravit Interpolator, cùm scripsit, *deinde ordine dignatu ingressi uruntur*. At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur immoti & corporis habitu servato*; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν δὲ κατακλίσει χίματι, τὸν ἀλαπρεῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. ἀκούω δ', inquit, τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲ αὐτῶν, καὶ ὅτι δεῖ σωφρονεῖν μᾶλλον ἀναζάντας, ἀνέχοντας καιόμενοι, ὑδὲν τῷ χίματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Tan. Faber.

1 Ἐντρέψαντες] Ex iis quæ modò attulimus legendum ἐκτρέψαντες. Idem.

2 Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσας αὐτὸν ἢ ἡμίφλεκτον] *Non à spe non resiliturum ipsum & semiustum*. Interpol. hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *Cùm extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus*. Mihi tamen Græca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ ἢ ἀναπηδήσαι. Idem.

3 Μεταδάλλειν] *Mutatum iri*. Interpolat. malè. Vertendum fuit, *Mutare sententiam*. De re præsenti loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. *Idem*.

4 Ἀναδῦναι] *Emergere*. Interpol. non potuit pejus: hoc enim loco ἀναδῦναι est *subterfugere, tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi pœnitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. ν.

ἀλλ' ὅπως ἴπ εἴχαν ὑπεκπρίσας, ἐὸν ἀναδῦναι
ἄψ λαῶν ἐς ὅμιλον ——

Ita in Odyss. ἀπλῶς.

μή τίς μοι ἀναδύῃ ——

Itaque dixit Eustathius, τὸ, ἀναδῦναι, ἐκ τοῦ εἰ τὸ, ἀναποδίσαι, εἶτουν, ὑποχωρῆσαι, item esse atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβαλλόμενον, *consilium mutare*. Ceterum Interpolator corrupit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum jam illi est à proposito regredi*. Eat itaque corrector quo dignus est. *Idem*.

5 Συνόντες Κύνες] Cynici, quod suprà dicebam. *Idem*.

καίεσθαι τὸν γόμφον, εἰκὸς ἐόντες ἀποδιδράσκειν. ὃν εἰ δύο συγκαταπάσαιμι εἰς τὸν πυρὸν, τοῦτο μόνον χαίρειν ἐρράπισε. ἤκουον δέ, ὡς ἄρα Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετονομάσαι ἑαυτὸν, ὅτι ὁ Φοῖνιξ τὸ ἰδιάζον ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πρόρρωθέν γήρως ἀσθενεστέρως. ἀλλὰ λοιπόν, καὶ χρησμός τινας διέξεισι παλαιὰς δή, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα χρύσεον αὐτόν. καὶ ἤδη ἐπὶ βωμῶν ἦν ἐπιγνῶναι, καὶ χρυσᾶς ἀναστάσεως ἐλπίζειν. καὶ μὰ Δία ἤδειν ἄπειρος τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις σύριγξί τινας τὰς τετραπείσας ἀπηλλάχθαι δὲ αὐτὰ φήσουσι, καὶ νύκτωρ σὺν τῷ νυκτοφύλακι. οἱ καλούμενοι δ' ἄρα μαθηταί αὐτοῦ, καὶ χρηστέον οἶμαι, ἐς ἄδυτον ἐπὶ τὴν πυρὰν μηχανήσονται, διότι ὁ Πρωτεὺς σπένδων ὁ Διὸς, ὁ πατὴρ δ' ἐνόμιζεν, μαντικὸς ἦν. μαντεύομαι δ', ἢ μὲν ἱερέας αὐτοῦ ἀποδείξεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινων τοιούτων τεραστείων, ἢ ἐν νῷ Δία cendunt, non sinentes formidare: ex quibus si duos secum in pyram irruens traheret, lepidum hoc solum faceret. Quinetiam inaudivi, eum nolle Proteum amplius appellari, sed Phœnicem se transnominasse, quòd Phœnix avis Indica, senio confecta rogum conscendere dicatur. Sed & verba serit in vulgus, & prisca quædam oracula recensèt, adeò ut necesse sit, ipsum noctis custodem Deum evasisse. Iamque liquet eum aras cupere, & aureas sibi erectum iri, sperare. Ac per Iovem, absurdum non est inter tot stolidos repertum iri aliquos qui dicant se per ipsum quartana liberatos, & noctu in Deum illum noctis custodem incidisse. Porrò execrandi isti ejus discipuli, etiam oraculum & adytum, opinor, supra pyram molientur, quia & Proteus ille Iove natus nominis hujus propater, vates erat. Testor etiam certò futurum ut sacerdotes illi constituantur, flagellorum, vel cauteriorum, aut cujusmodi monstrosæ rei: aut ut nocturna sacra, per Iovem, in

1 Παλαιὰς δή] Τὸ γέλοιον est in hac particula δή, innuit enim non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνικῶς. Tan. Faber.

2 Δαίμονα νυκτοφύλακα] Haud dubiè adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra, &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitruone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. *Idem.*

3 Χρυσᾶς ἀναστάσεως ἐλπίζων] *Et aureas sibi erectum iri.* Interpolator. Ridiculè. Existimavit videlicet, χρυσᾶς esse casus quarti, quod δι' ὑσιᾶς est. *Sperat Peregrinus fore ut aureus flet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quòd ita tritum est, & tralatitium, ut pœne pudeat exempla proferre. Sed à Luciano ipso non abibo. *Δίδοται τῇ βουλῇ ἐν τῷ δήμῳ χρυσῆν ἀναστῆναι τὸν Τίμωνα, Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere*, id est auream Timoni statuam ponere. Virgil.

Nos te marmoreum pro tempore fecimus.

Et Horat.

Albanos prope te, lacus
Ponet marmoream.

qui autem χρυσῆν legi debere dicat næ is suam peritiam aperuerit. *Idem.*

4 Περφάτους ὀνόματος] Scio quidem ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Luciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus ex-

πλεστὰν πατὴρ αὐτῷ φήσας νυκτέρειον, καὶ δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης ὁ ἐναγχος, ὡς μοι τίς τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη τοιαῦτα ἀπηγγελκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευσεν.

Ἀλλ' ὁπότε Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,
Ζηνὸς ἐριγδούπου πάμπρωτος πῦρ ἀνακαύσας,
Εἰς φλόγα πηδήσας, ἐλθὴν ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Δὴ τότε πάντες ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
Νυκτιπόλον τιμῶν κέλομαι ἥρωα μίγνυν,
Σειληνὸν Ἡφαίστῳ, καὶ Ἡφαιστιάδῃ ἄνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησίν. ἐγὼ δ', Βακιδος αὐτοῦ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. φησὶ δ' [1] ὁ Βάκις ὅτω σφέδρα τὸ ἐπιστῶν,

Ἀλλ' ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος εἰς φλόγα πολλὰ
Παιδὸς δέξῃς ὑπ' ἐριννύι θυμὸν ἐριθεὶς,
Δὴ τότε τὸν ἄλλον [2] κυναλώπεκος, οἳ οἱ ἕπονται,
Μιμεῖσθ' χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.
Ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν, φεύγῃ μένος Ἡφαίστοιο,
Λάεσσι βαλέουσι τὸν πρὶν πάντες Ἀχαιοὶ,
Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέων ἐπιχειρῇ,

in ejus gratiam, & facis gestatio ad pyram instituantur. Cæterùm Theagenes nuper, ut mihi quidam ex sociis retulit, etiam Sibyllam ait de his rebus esse vaticinatam: atque ipsos versus commemorabat.

Aſt ubi jam Proteus Cynicos longè optimus inter,
Igni succenso Iovis altitonantis ad ædem,
In flammam insiliens, magnum conscendet Olympum,
Tunc omnes quotquot fructu vescuntur agrorum,
Noctivagum, iummumque colant heroa jubemus,
Et cum Vulcano simul Alcidaque sedentem.

Hæc quidem Theagenes ex Sibylla audisse se dicit. At illi Bacidis responsum super his referam. Ait autem ad hunc modum Bacis, admodum bene subdens,

Quum vario Cynicus cognomine proruet acrem
In flammam, à furiis vanum ob compulsus honorem,
Extincti tum sæva lupi, hunc quicunque sequuntur,
Vulpicanes alios imitari fata decebit.
At quicunque metu trepidus vitaverit ignem,
Protinus hunc saxis populus contundat Achivus,
Ne dum friget iners, tentet fervere loquela,

Vsu-

πατὴρ fuit noſtri Protei; ſed quia ille Sophiſtes πρεῖος vocabatur Peregrinus non Proteus, maluit dicere πρωτόπατωρ τῷ ὀνόματι, *nominis progenitor*, vel *nominis primus auctor*. Nam quid ſit *propater* ignorare me fateor. *Tan. Faber.*

1 Ὁ Βάκις] Hujus χρησμολόγου meminit aliquoties Ariſtophanes, ut ἐν ἱππεῦσιν & ἐπιτῶσιν. Scholiaſtes tres ejus nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiaſtæ locum in ſeſe tranſtulit. Ejuſmodi hominem ætas patrum noſtrorum vidit, Noſtradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus prædictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pauſaniam. *Idem.*

2 Κυναλώπεκος] Convicium Ariſtophanicum. Intelligit Lucianus impoſtores. *Id.*

Χρυσᾶ συχέμβω πήλω, χάλκα πολλὰ δανείζων,
[1] Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.
Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὡς ἄρα τοῖς ἀγωνισταῖς τούτοις ὁμιληταῖς ἦν Πρωτέως, ἐξεσόμενοι ἵνθα ἑαυτοὺς ἐξαιρήσονται. τοῦτο γὰρ τῷ καύσει καλοῦσι. [2] ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, ἤδη καιέσθωσαν, ἄξιοι ἐστὶ πυρός. καὶ ὁ μὲν, καγχάσας γελῶν. [3] Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸ Θεαγένους. ἀλλ' ὡς ἤκουσε τὸ βοᾶς, ἦλθε δρόμῳ. καὶ ἀναβὰς, ἐπεπρόγει, καὶ μυρία κακὰ διεξῄει τὸν ἐξεβοηθηκότος. ἐγὼ γὰρ οἶδα ὅτις ὁ βάλλησε ἐπεῖτος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν ἀλοιφηγούμενον, ἀπῆειν ὑψόμβου τοὺς ἀθλητάς. ἤδη γὰρ οἱ ἐκάστοτε ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ [4] Πλειθρίῳ. [5] ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἠλίδι. ἐπὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ [6] ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ὥστε ἐς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς

Vsuram exercens, auri prædivite pera,
In Patris nummosus habens ter quinque talenta.
Quid vobis videtur viri? num deterior Sibylla vates esse Bacis? Sed jam tempus est admirandis Protei discipulis, circumspiciendi ubi se in aërem convertent. Nam hoc combustionem vocant. Cùm hæc dixisset, exclamavit omnis circunstantium corona, Iam urantur, igne digni. Atque hic quidem, descendit ridens. Porrò Nestorem, nempe Theagenem non latuit vociferatio: verùm audito clamore, venit illicò. Et cùm ascendisset, vociferabatur, eumque qui descenderat innumeris maledictis infectabatur. Non enim scio quodnam illi optimo esset nomen. Cæterùm ego relicto illo qui se vociferatione rumpebat, abibam visurus athletas. Iam enim certaminum judices in Circo esse dicebantur. Et hæc quidem acta sunt in Elide. Postquam autem Olympiam venimus, plenum erat posticum accusatorum Protei, aut ejus instituti laudatorum: adeò ut plerique ipsorum venerint ad manus: donec

1 Ἐν καλαῖς Πάτραισιν] Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra designat, ὁ ἐκ Πατρῶν. inde enim domo erat. *Tan. Faber.*

2 Ταῦτ' εἰπόντος] Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. *Idem.*

3 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ] Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆ ξύ ῥα φάσθαι. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quòd mirificè ad ridiculum facit. Sic autem se habet;

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἴμπης,

id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. *Idem.*

4 Πλειθρίῳ] *Circo.* Interp. retinendum fuit, *in Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias. ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλείθριον. ἐν δὲ αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἠλεῖοι πάλην καὶ πυγμὴν, &c. *Idem.*

5 Ταῦτα μὲν σοι] Leg. ταῦτα μέν τοι. *Idem.*

6 Ὀπισθόδομος] Credibile est fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis

ὁ Πρωτεὺς μυρίᾳ τῇ πλήθει παρεπιπόμπῳ, κατόπιν δὲ τὸν κηρύκων ἀγῶνα, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, ἃ βίου τε ἦν ἰδίου, καὶ τῶν κινδύνων, ὧν ἐκινδύνευσε διαγενόμενος, καὶ ὅσα πράγματα Φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν

donec adveniens ipse Proteus comite innumera multitudine, retro præconum certamen, quandam de se orationem habuit, narrans quomodo vixisset, quibus in periculis versatus esset, quotque molestias Philosophiæ causa pertulisset. Et multa quidem

diffe-

Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi. Ceterum ὁπαδοὶ δόμου & σπουδαῖοι opponuntur. Diodorus XIV. ἐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς σπουδαίοις ἐν τοῖς ὁπαδοδόμοις τῶν ἱερῶν, &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, ubi historiam hanc ἐκκαυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῦς τὸ ὁπαδόδομον ἐμπλήσουσιν ὑλακτοῦντες. Tan. Faber.

1 Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος] Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κιρκωφείκης ἀγυιᾶς. Ignoscat, si non possum accedere suæ sententiæ: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἄγων locus erat, ubi præcones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. 13. ubi de epistola regis Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ συνεδρίου εἰς τὴν πανηγύρει διὰ τὸ νικᾶσαι τοὺς κήρυκας ἀναγνωσθῆναι, id est, *eam autem jussit in publico cœtu legi a præcone, qui victoriam obtinuisset.* Iulius Pollux lib. 4. cap 12: ἀφ' ὑπερτόνου δὲ Ὀλυμπιάσι τὸ δεύτερον ἐκήρυττον, οἱ δὲ ἱερομνᾶς ὑπεδικνύοντο, ἀφ' ὑπερτόνου δὲ ξένων ἠγωνίσατο τὸ Ὀλύμπιον Ἄρχιας Ὑβλεὺς ἐκ τρεῖς ἑξῆς Ὀλυμπιάδας νικήσας, καὶ Πυθοῖ δὲ νίκην, καὶ εἰκόνα τις ἔτι αὐτοῦ Πυθικήν.

Τὸ πρῶτον κήρυκι τὸ δ' Ἄρχια Εὐκλέος υἱῷ
Δείξαι ἀγαλμ' ὄψρων Φοῖβε ἐπ' ἀπημοσύνῃ
Ὃς τρὶς ἐκάρυξε τὸ Ὀλύμπιας αὐτὸς ἀγῶνα
Οὐδ' ὑποσαλπίγων, ἀτ' ἀναδήγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympia, cum soli ejus regionis præcones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, Primus exterorum certavit Archias Hyblæus, qui tres continuo Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & extat ejus quadam imago Pythica:*

Hyblæi præconis hanc Archia Euclеis filii
Accipe statuam lubens, Phœbe, ob ejus incolumitatem,
Qui ter ipse certavit præconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet præcones etiam de voce certasse, & inde sequitur fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208. post Olympiadem 88, ubi inveniuntur hæc verba ex Africano: σαλπικτῶν δὲ κηρύκων ἀγὼν περιετίθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, *Tubicinum & præconum certamen aliis certaminibus additum est Olympiæ.* Videsis Iosephi Scaligeri epistolam numero 448. Cæterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίζων & ἀναδήγματα non contendam, si quis certiora docuerit, nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀναδήγματα· ἱππίας ἀπὸ τραχήλους, quod satis firmat nostram interpretationem, scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriæ, & ut sonus vocis clarior fieret. De voce ὑποσαλπίζων, quam ex sola conjectura interpretatus sum, expecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ hæc habet: σημαντήριον ἐν τῇ κώμῃ. Unde conjeci, præcones usos fuisse quodam ubulo argenteo vel æreo tamquam tuba, ut eorum vox major & clarior audiretur. *Palm.* Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι norunt omnes præter illum qui Lusia-

ἐν εἰρηνικῷ, πολλὰ ἰῶ. ἐγὼ δ' ἀλλ-
γων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τ' ἀθρόου τό-
που. εἶπα φοβηθεὶς μὴ συμπατηθείην
ἐν τοσούτῳ τύρβῃ, ἐπεὶ δ' πολλὰς
τῶν παρόντων ἰόντων, ἀπῆλθον,
μακρὰν χαίρειν φράσας ἀναλωθέν-
σοφιστῇ, τ' ἐπιτάφιον ἑαυτῷ ἔτι πε-
λούσης διεξιόντι. [1] πλὴν τόγε τοσοῦ-
τον ἐπήκουσα. ἔφη γὰρ βούλεσθ
[2] χρυσοῦ βίον χρυσῆν κορώνην ἐπι-
θεῖναι. χρῆναι γὰρ τ' Ἡρακλείους
βιοῦναι τὸν, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν,
κἀμὲ [3] ἀναμιχθῆναι τοῖς αἰθέρι. κἀγὼ
ἀφελῆσαι ἔφη βούλομαι τοὺς ἀνθρώ-

differeret, verùm audivi pauca præ circumstantium multitudine. Deinde metuens ne in tanta turba comprimerer, cùm pleriſque id accidere viderem, abivi, longum valere jubens ſophiſtam illum mori geſtientem, ſuique funeris epitaphium ante mortem recitantem. Verùm tunc magnum hoc audivi: quòd diceret velle ſe aureæ vitæ, auream coronidem imponere. Par eſſe ut qui Herculeam vitam vixiſſet, Herculeam mortem oppeteret, & cùm aëre miſceretur. Et volo, inquit, hominibus pro-

ni Pſeudomantim convertit. Cùm enim ſimpliciter interpretandum eſſet. *Ceryces & Eumolpida* (quemadmodum paſſim, præcipuè autem apud Æmil. Probum in Alcibiade) homo meus *præcones & egregios cantores* eſſe maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejuſmodi κήρυξιν. Non eſſe autem hunc locum de iis intelligendum qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, ſi probem. Nec etiam de præconibus ludorum placet accipi. Deinde quid ſit *retro præconum certamen?* Verum quidem eſt ἀγὼν ſignificare non *certamen* tantùm, ſed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Euſtathio: quemadmodum οἶνος vinum & locum in quo venditur. Ἅλιον oleum & locum in quo venundatur, ex Polluce, & χορὸς apud Homerum in ὁδ. θ. pro loco τῆς χορείας. ita δεῖγμα duplicem ſignificationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem; ſed quid ſiet τῷ, κηρύκων? Sanè locus hic à doctis examinati debuerat, quod quia nondum fecere, dicam quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τῶν τῆς κηρύκων ἀγωνος, ſed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Audi quæſo Pauſaniam in Eliacis. τῇ δὲ, ἐνθα οἱ Ἕλλανοδίκαι δικαιοῦσιν, ἐστὶν οἰκήματα ἐς ἐννέα· τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία. ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἠλεῖοι. Nemo non videt quàm rectè huic Luciani loco conveniant, quæ à Pauſania dicuntur. In hujuſmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum, &c. quàm ſæpe peccent exſcriptores librorum, nimis multa exempla probant. Hæc noſtra eſt de hoc loco ſententia, donec aliquis meliora protulerit. *Tan. Faber.*

1 Πλὴν τόγε τοσοῦτον ἐπήκουσα] *Tunc magnum hoc audivi.* Interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* ſignificat, & qui ita exiſtimant, næ illi haud dum etiam multa Græcè legerunt. Quid cùm Græci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &c, καὶ τοσαῦτα οἱ πρὸς ἐπῆλθε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλθεν, & Ioſeph. in 11. ἀρχαιολογ. ἐν τοσούτοις διασώμεθα, &c. ſub finem cap. 111. quomodo verteres? Videſis, hæc una vocula ſenſum pervertit. Nimirum non animadverterat Interpolator τοσοῦτο nil eſſe aliud in hujuſmodi loquendi generibus, quàm τοῦτο. Cujus rei pudet citare teſtes; Tamen ſi vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrupit Interpolator. *Idem.*

2 Χρυσοῦ βίον] Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. ita Catullus *aureolos pedes* puellæ, & alia ἔστι κάλλος. Sed non modò χρυσοῦς pro pulchro, verùm & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit Interpres Homeri, quem inerudituum vulgus Didymum vocat. *Idem.*

3 Ἀναμιχθῆναι τοῖς αἰθέρι] Quod ſuprà dixerat ἐξαερωθῆναι. Idem.

1 Πρὸ-

πως, δεῖξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θνητὸν κρίνειν. πάνυ γὰρ δὴ μοι τὰς ἀνθρώπους Φιλοκτήτας ᾠκτειρον. οἱ μὲν ἀποθνήσκειν τὸν ἄνθρωπον, ἐδάκρυον, ἐβόων σώζειν τοὺς Ἕλληνας. οἱδὲ ἀνδρωδέστεροι, ἐκελεύσαμεν, τὰ πρὸ τοῦ διδασκάλου. ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάνυ ὀλίγας αὐτῷ, καὶ μὴ [1] αὐτοσχεδιάσειν τῷ πυρί, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθίξειν εἰς τὸ βίβλιον. τὸ δὴ πλεῖστον τὰ [2] διδασκάλου, ἀδύνατον αὐτῷ ἐφαίνετο, [3] ἀχρειῶν μᾶλλον ἐποίησε. καίτοι ἤδη τεκμαιρόμενος τῷ χρειὼν ἔχοντι, καὶ νὴ Δία ἐκτρεπόμενον. ὥστε καταπαύει τὸν λόγον. ἐγὼ δ', εἰκάζεις ὅμως πῶς ἀγέλαστος. ἀδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, ἅτε δυσίρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι [4] τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ἐλαύνουσιν). παρεπέμπετο δ' ὅμως ὑπὸ πολλῶν, καὶ συνεφέρετο τῆς δόξης, ἀναβλέπων εἰς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οἷα εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι ἐκ τοιούτου ἀπαγόμενος, ἐπὶ τοσούτοις δημίοις ἐχόμενος, πολλῷ πλείους ἕποιτο). καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια, πάλαι εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, πεμπάκις ἤδη ἑορῶν. ἐγὼ δ', ἐπεὶ γὰρ ἐδυσωπούμην ἐκπλεῖν ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην. ὁ δ', αὖθις ἀναβαλλόμενος, prodesse, ostendendo ipsis quo pacto mors sit contemnenda. Itaque oportet ut omnes homines Philoctetæ mihi fiant. Quare stultiores homines flebant, & clamabant, serva te Græcis incolumem. Sed cordatiores exclamabant, perfice quæ decrevisti. Quibus ille senex non mediocriter est turbatus, cùm speraret fore ut ab omnibus cohiberetur, nec eum in ignem immitterent, sed invitum in vita retinerent. Sed cum ipsi ex insperato accidisset, ut quæ decreverat, essent peragenda, magis expalluit & cùm jam mortui colorem præ se ferret, per Iovem etiam subtrepidavit. Itaque finem dicendi fecit. Quantum autem ego riserim, opinor, conjicis. Neque enim commiseratione dignus erat homo ita miserè supra omnes gloriæ cupidus, quotquot hac pœna exagitantur. A multis tamen deducebatur, & gloria saturabatur conversis ad multitudinem admirantium oculis, nescius miser ille, multò plures sequi eos qui ad crucem ducuntur, & à carnifice tenentur. Et jam Olympia finem habebant, quæ quatuor illorum quæ vidi Olympiorum fuerunt pulcherrima: quum ego (non enim multis simul abeuntibus currum habere licebat) invitus relinquebar. Ille verò sem-

1 Πρεσπισθαι τῷ πυρί] *Nec eum in ignem mitterent.* Interpolat. falsò. Non metuebat Peregrinus ne in ignem ab astantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut se se in ignem sponte & ultro conjiceret; qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. *Tan. Faber.*

2 Διδασκάλου, ἀδύνατον] Restitue ut in MS. R. διδασμάτα, πάνυ ἀδύνατον αὐτῷ, &c. *Idem.*

3 Ὠχρειῶν μᾶλλον] Rectiùs & elegantiùs in Cod. MS. Bibl. Reg. ἀχρειᾶν ἐπὶ μᾶλλον ἐποίησε. Idem.

4 Τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ἐλαύνουσιν] *Hac pœna exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur*; Μοῖρα enim hoc loco Furia est; res notior quàm ut probari debeat. Inde suprà dixit Lucianus δόξης ἐριννύι. Idem.

[1] νύκτα τὸ πλοῖον προειρήκει ἐπιδείξεσθαι τοῖς ἀνοῦσιν. καί μοι τῶν ἑταίρων τινὲς ἀναλαβόντες μέσης νύκτος, ἐξαναστὰς, ἀπήεσαν ἐπὶ τὸ [2] Ἅρπινης, ἔνθα ἦν ἡ πυρά. σταδίοι πάντες ἔτι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας ἐς τὸν ἱπποδρόμου, ἀπαντικρὺ ἑῴου. καὶ ἅμα ἐπὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νεοσμήλῳ ὑὸν βάλει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. [3] δᾷδες ἦσαν τὰ πολλά. καὶ παρεβύσσετο τὴν φρυγάνων, ὡς ἀνεφθείη τάχιστα. καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, ἔδοξε γὰρ καὶ ἐκείνῳ θεάσεσθαι τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων, σοφισταὶ σκευῇ εὐκοσμίᾳ ἐς τὸν αἰεὶ τόπον, καὶ ξυὶ αὐτοῖς τὸ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα ὁ ἡμέτερος [4] ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, ἐφαίνετο διαπρεπέστατος. ἐδεδέδρο δὲ ὁ Πρωτεύς. καὶ σοφισταὶ ἅμα καὶ ἀκαλήθην ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἔπι ἀπὸ δᾷδων, καὶ ξυνέκαιον. ὁδὶ, καί μοι πάνυ ἤδη σοφιστὴς τῶν, ἀπεθέμην τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ ῥόπαλον, ἐφ᾽ ᾧ ὠδύνη ῥυπῶσα ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ. καὶ

semper differens, noctu tandem prænonuit, se combustionem sui spectandam exhibiturum. Et cùm quidam ex sociis circa mediam noctem experrectum me assumpsissent, ad Harpinam ubi erat rogus, rectà contendi. Erant integra viginti stadia, ab Olympia per hippodromum, ad auroram euntibus. Et quumprimum advenimus, deprehendimus pyram in profundo congestam ad ulnæ circiter modum profundam. Crebræ inerant faces, eratque sarmentis referta, ut citissimè conflagraret. Et postquam exorta est luna, quam etiam pulcherrimi hujus facinoris spectatricem esse oportebat, prodit ille eo quo semper solebat modo exornatus, & cum ipso Cynicorum agmina: & potissimùm generosus ille Patrianus, facem tenens, non malus secundarum partium actor. Facem quoque gestabat Proteus: & accedentes, alius alia ex parte, ignem maximum, ut pote ex facibus & sarmentis accenderunt. Hic verò, & jam mihi mentem penitus adverte, depositis pera, lacero pallio, herculeaque illa clava, stetit in amiculo planè sordido. Deinde postulato thure, quod in ignem injiceret, acce-

1 Νύκτα προειρήκει] *Noctem præmonuit.* Interpolator. malè. νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτὸς, seu νύκτως, sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud Ciceronem est, & apud Varronem & Livium, *prodixit* seu *prædixit diem.* Interpres proximè ad verum, *noctem ei rei destinavit.* Tan. Faber.

2 Ἅρπινης] Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. *Idem.*

3 Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλά] Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyræ formam & materiam describit. Putavit interpres δᾷς non aliud significare quam *fax.* Sed est arboris species, quæ Latinis *tæda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *è tæda ut plurimum constabat.* Palm.

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν] *Ille Patrensis.* Interp. Stephanus, seu Hermolaus ὁ πάνυ ἀδιάκριτος agnoscit Πατρεύς, at Πατρεὺς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. *Tan. Faber.*

1 Ἀπο-

ἀποδύντ@ τοὺς, ἐπίβαλέ τι, καὶ εἶπεν ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, καὶ γὰρ ἐ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν ἡ μεσημβρία, δαίμονες πατρῷοι, καὶ πατρῷαι, δέξασθέ με δύμενές. ταῦτα εἰπὼν, ἐπέδησεν εἰς τὸ πῦρ. ὑ μὲν ἐνεχώτο γε, ἀλλὰ περιεχίθη ὑπὸ τ φλογὸς, πολλῆς ἡρέμης. αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τ δράματος. ἐγὼ ὁ τοὺς πατρῴους μὴ δαίμονας ἐπικοεόμενος, καὶ τ δ' ὑ σφόδρα ἠπώμην. ὅτε ὁ ἐ τοὺς πατρῴους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεὶς τ ὧν ἐ φόνων εἰρημένων, ὑδὲ καλέχειν ἠδυνάμην τ γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ ὁ περεστῶτες τὴν πυρὰν, σὺν ἐδάκρυον μ, σωφρ ὁ ἐπιδεικνύμενοι λύπην πρέ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ [1] ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς, ἀπίωμεν φημὶ ἂ μόλιστοι. ὑ γὰρ ἡδὺ τὸ γέλωτα ἀπτημένου γέροντα ὁρᾶν, κνίσης ἀκαπνοπαλαμβύλους πονηρούς. ἢ περιμένετε ἐς ἂν γραφεύς τις ἐπέλθῃ, ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τὸς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπείρας τοῦ Σωκράτ@ ζωγράφησε; ἐκεῖνοι μὲν ἠχανάκλων, καὶ ἐλοιδοροῦν μοι. ἔνιοι ὁ, καὶ [2] ἐπὶ τὰς βακτηρίας

acceptum à quodam, injecit, & ad meridiem reſpiciens (etenim meridies etiam ad tragœdiam hanc pertinebat) dixit O materni, paternique dæmones excipite me propitii. Quibus dictis in ignem inſiliit: nec viſus eſt amplius, ſed à flamma, quæ ſe magnam attollebat, eſt circumfuſus. Iterum video te ridentem, egregie Cronie, fabulæ cataſtrophem. Ego autem per Iovem, non magno vertebam vitio ipſi quòd maternos dæmonas inclamaret. Sed quando patrios quoque invocavit, recordatus eorum quæ de cæde patris dicta ſunt, non potui riſum continere. Porrò Cynici rogum circumſtantes, non flebant quidem: ſed ſilentio mœrorem quendam præ ſe ferebant, ignem inſpicientes, donec odore malè affectus, abeamus inquam ô ſtolidi. Non enim jucundum eſt ſpectaculum ſenem torrefactum videre, cum nidore malo impleamur. An expectatis dum adveniat pictor qui vos depingat, quales in carcere Socrati amicos appingunt? Illi autem indignabantur, meque convitiis proſcindebant: nonnulli etiam ad fuſtes venerunt.

1 Ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς] *Odore malo affectus.* Interp. ſed nil tale. Vbi enim, quæſo, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι? Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur niſi ad Cynicos περιεστῶτας ἢ πυρὰν, ut à Luciano deſcribuntur? Sed ignoravit interpres quid ſit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπῳ aut quid tale, præſertim vero apud Atticos, quos hic noſter ſtudioſiſſimè imitatur. Exempla ſunt paſſim apud Ariſtophanem, & Demoſthenem, &, (quis Interp. indiligentiam non miretur?) apud ipſummet Lucianum in dialogis ἐπειρητοῖς. Eſt autem ἀποπνίγομαί τινι τούτῳ ἀφροδισιάζειν quod Latini dicunt, *Ea re me uxit, me enecat*, Terent. *Vro hominem.* Horat. *Vror ſeu tibi candidos*, &c. Ariſtophanes κνίσομαι. Sed in re ita perſpicua ſit φροδὲ πᾶσι παρεδείγματον ὅλε τὸ πλῆθ@. Tan. Faber.

2 Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν] *Ad fuſtes venerunt.* Interpol. iſtud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter ſcribendum, ſcilicet ἔξω *irruerunt, involarunt*, &c. Eſtque Attica ſyncope ab ἐίαση, ut apud Ariſtophanem linguæ Atticæ canonem legitur, ὦ Πλοῦτε.

Ἐξηξέτην ἓν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ,
Exiluerunt è templo dracones duo.

ita alibi Ariſtophanes, & ei ſynchronos Euripides. atque ita legiſſe interpretem, fi-

ξαν. ὅτε ἐπειδὴ ἠπειλησάμην ξυναρπάσας πὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡσὲν ἔποιτο τῷ διδασκάλῳ, ἐπεύσαντο, καὶ ἐρωτῶν ἦρχον. ἐγὼ δὲ ἐπανιὼν, ποικίλως ἐπαῖρε πρὸς ἐμαυτὸν σύνοιαν τὸ φιλόδοξον, οἷόν τι ἐστὶ ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνῳ μοι τῶν ἐμῶν ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάντων δοκοῦσιν οὐκ ἀνόητος. οὐ γὰρ ὅπως ἐκείνῳ τινὶ, καὶ τἆλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀποσοβοῦντι βιβλιακῶς, καὶ σὺν ἀναξίοις τὸ πυρὸς. ἤπερ σὺν τοῖς πολλοῖς ἀπιθάνοις, ὡς ἠπατημένος ἐκ αὐτοῦ. ᾤοντο γὰρ ἤδη κατεψεύσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ ἐκ τοῦ τῆς ἀσπερμίας διεδίδοτο, ὡς [1] πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενον, ὥσπερ ἀμέλει ἐκ τῶν Βραχμάνων φασὶ ποιεῖν, ἐπιβήσεσθαι τὸ πυρᾶς. ἀπέρισφοι δ' ἦσαν τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, λίαν ἤδη πεπλεῖσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ ἐκ τύχης αὐτὸ τοῦτο ἀπεσκόπουν ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ ὦ ἑταῖρε, μυρία ἀφ' ἁμάρτια εἶχον, ἅπασι διηνεκέσι ἐκ ἀνακεφάλαιοι, καὶ ἀκριβῶς ἐπεπυθανόμην. εἰ μὲ δή τίδειμι πῶς [2] χαρείντα,

nerunt. Sed postquam minatus sum me correptos aliquos conjecturum in ignem, ut præceptorem sequerentur destiterunt, & pacem egerunt. Ego autem revertens, variis modis, amice, apud me cogitabam de gloriæ amore, qualis ille sit reputans, quàm solus hic amor sit inevitabilis, etiam iis qui admirandi esse censentur: nedum illi viro, qui inter cætera stolidè & insipienter vixit, & ita ut igne non esset indignus. Exinde in multos incidebam qui spectatum ibant, cùm putarent fore ut eum adhuc vivum invenirent. Nam hoc pridie divulgatum erat, eum salutato sole oriente, quemadmodum Brachmanas factitare dicunt, pyram conscensurum. Itaque plerosque illorum ab incepto itinere averti, dicens rem omnem esse jam confectam: quibus ne hoc ipsum quidem diligentia dignum erat, vel ut locum ipsum viderent, & aliquas ignis reliquias invenirent. Hîc amice, infinita negotia habebam, dum omnibus inquirentibus, & accuratè percontantibus differebam. Quòd si gratum aliquem vidissem, eorum

dem fecerit ejus versio, sic enim habet, *A nonnullis quoque eorum ad fustes concursum est.* Vides lector, quantum Interpolatori debeat Interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? *Tan. Faber.*

1 Πρὸς ἀνίσχοντα τ' ἥλιον ἀσπασάμενον] Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. προσανίσχω & προσανίσχω, *orior.* Prius illud apud Suidam, qui προσανίσχοντι, vertit per ἐξίσχοντι, qui locus à Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat *προσανίσχοντι id est orienti*, ut ἔξεισι τῷ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. *Idem.*

2 Χαρείντα] *Gratum.* Interp. Satis prodit nescire se quid sit χαρείεις. Est enim præter significationes vulgares *doctus, peritus, eruditus.* Id fusè ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenæum, *doctus, Jupiter, & laboriosus.* Sed ne ἀσύμβολα abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scribit. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἕτερος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα ἀπλᾶ ἂν εἰδὼς ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρείντι ἐς δυνησομένῳ ἱστορίαν μετα-

χειρι-

[1] ψιλὰ δὲ ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγήμην. ὡς δὲ τὰς [2] βλάκας, καὶ πρὸς τὸν ἀνθρακιᾶ κεχηνότας, ἐπραγμάδευν τι περὶ ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀπήρθη μὲν ἡ πυρά, σείσαλτο δ' Φέρεσθαι ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμῷ πρότερον μεγάλῳ χρησάμενος, σὺν μυκηθμῷ τε γῆς, καὶ ἀναπρωμένων μέσης τῆς φλογός, οἰχεσθαι ἐς τὸν ἀέρα νόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, [3] ἔλιπον γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπον. σὺ δὲ ἐπιδήπου, καὶ καταπλαγεὶς ὑπεφρόνεις. καὶ ἀνιστάμενόν με λέγοντος πόσον, πρὸς ἑω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνέχθη ὁ γύψ; ἐγὼ δ', τὸ ἐπιὸν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. ἀπιόντων δ' ἐς τὸν πανήγυριν ἐπέστη τις πολιὸς ἀνὴρ, καὶ νῦν τὸ Διὶ ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τί τὰ ἄλλα διηγεμόνα τοῦ Πρωτέως, καὶ ὡς μὴ τὸ κρυβήναι, θαύσαντα αὐτὸν ἐν λόχνῃ ἑωθεν μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ γυῶν ἀπολίποι, ἐκεῖ-

eorum quæ gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam. Sed stupidis, & narrationi inhiantibus, tragicum aliquid comminiscebar, ut postquam incensa est pyra, seque in ignem conjecit Proteus, magno terræ motu priùs orto cum mugitu, vultur è media flamma subvolans, in cœlum abiit, magna voce humana dicens, Reliqui terram, in Olympum commigro. Proinde obstupescebant illi, & subhorrescentes adorabant: & quærebant ex me, utrum ad ortum, an ad occasum subductus esset vultur: ego verò quicquid succurrebat, iis respondebam. Porrò profectus ad celebritatem, incidi in virum canum, ac per lovem cui vultus authoritatem pariebat, ob barbam, reliquamque gravitatem, quique inter cætera de Proteo narrabat, se postquam conflagrasset, conspexisse eum paulò antè alba veste amictum, & nunc reliquisse ambulantem hilari

χαίρουσαν πανηγύρει. Vide τὸ χαίρειν & τὸ ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessimè conversus est. Apud Plutarchum cùm Periander quidam, medicinæ arte clarus, laudaretur, verùm mala pœmata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτε, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαίροντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς κεκλῆσθαι σὺ βούλει; Vbi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαίροντι ἰατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. *Tan. Faber.*

1 Ψιλὰ δὲ ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγήμην] *Eorum quæ gesta erant vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam.* Interpolator. Vbi, quis risum vel indignationem teneat? Hisce ne licere hominibus bonos scriptores attingere? & quæ optimè ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim planè & disertè interpres. *Illi rem omnem nudè & simpliciter a me acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* Idem.

2 Βλάκας] Hos Dial. Alex. & Pseudom. vocabat παίχεις. Bourd.

3 Ἔλιπον γᾶν] Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γᾶν potiùs quàm γῆν? Facit ea res πρὸς τὸ σημνὸν, novæque apotheosi magis convenit. Somnium, inquies. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses prætuliſſe τὸ, ὦ Δάματερ Doricum τοῦ, ὦ Δήμητερ, quod commune erat & Atticum etiam. Locum ipsum præstat apponere. Ἀθηναῖοι δὲ περιολκῶς τῷ, ὦ Δήμητερ, χρῶνται ὅτε ἐς Ἀθήνας, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικὸν, ὅτι τὸ δευτερεῖον λέγουσι, μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς σημνὸς τῇ φωνῇ τῶν Ἀλφα. Possèm addere Hermogenis locum lib. 1. περὶ ἰδιῶν, cap. VI. ubi agit περὶ τοῦ σεμνότητος; Sed non vacat transcribere. *Tan. Faber.*

2 Ἔπα-

πατρῶα φασιὰν ὁ τῆ [1] Ἐπιφάνους Στοᾶ, [2] ηλίνῳ τὶ ἱστεμμένον. εἶτ' ἐπὶ πᾶσι φθεγξάμενος τ' μὲν διομόρμῳ, ἢ μὲν αὐτὸς ἐναγκάλισμα ἀνασπάσμενον ἐκ τῆ πυρᾶς, [3] ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, [4] κατεγελάσας τ' αἰσώπου, ἐ βλακικὸν τ' τρόπου. σὺν δὲ τοιαῦτα εἶπε εἰκὸς ἐπ' αὐτῆ γενέσθαι. ποίας μὲν μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, ποίας δ' τέττιγας οὐκ ἐπιχαλάσθαι, [5] ποίας δ' κρώνας οὐκ ἐπικτήσεσθαι, κρηδέμῳ ἐπὶ τ' Ἡσιόδου πόθου, καὶ τοιαῦτα; εἰκότως μὲν γὰρ περὶ τ' Ἠλείων αὐτῶν περά τε τ' ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς ἐπιστολὰς ἔλεγεν, αὐτίκα μάλα εἶδε πολλὰς ἀναστησομένας. φασὶ δ' πάσαις χειδὲν πᾶσι εὐδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς ἀφεῖναι αὐτὸν, [6] διαθήκας τινὰς, καὶ ἀποφάσεις, καὶ νόμους. hilari vultu in Heptaphono Stoa, & oleaſtri corona redimitum. Poſtremò addidit, vulturem dejerans, ſe ex pyra ſubvolantem conſpexiſſe, quem ego paulò antè volare omiſi, ſtultos, ſtupidoſque deridentem. Cæterùm conſidera, quæ propter ipſum verisimile eſt futura. Quales apes locum non ſunt frequentaturæ, quæ cicadæ non acceſſuræ, quæ cornices non advolaturæ, quemadmodum ad ſepulchrum Heſiodi, & ſimilia? Imagines enim ab Eleis ipſis, cæteriſque Græcis, quibus etiam ſcripſiſſe dicebat, ſcio multas protinus erectum iri. Ajunt autem ipſum omnibus ferme celebrioribus civitatibus epiſtolas miſiſſe, teſtamenta quædam, admonitiones, & leges. Et

1 Ἐπιφάνους Στοᾶ] Pauſanias in Eliacis auctor eſt, dictam quoque fuiſſe ποικίλην, (cave cum Attica eandem eſſe putes) & à nonnullis Ἡχοῦς Στοὰν appellatam. Rationem addit; βούσιον δὲ ἀνδρὶ, ἐπάκτιος ὢν τ' ἠχοῦς ἀ φασὶ ἐν τῇ πλέον ἢ ἑπτὰ ἐπιλέγειν. p. 170. Editionis Sylburgianæ. *Tan. Faber.*

2 Κοτίνῳ] Videlicet corona Olympiaca. *Idem.*

3 Ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι] *Quem ego paulo antè volare omiſi.* Interpol. quod quid poteſt eſſe deterius? Luciani facetiſſimum dictum aperiam. Dixerat ſuprà χαριέσσης ſcriptor, ſe, dum Peregrini mortem fatuis quibuſdam & κενοῖσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quædam διηρεμυθήσαι: inter cetera autem evolaſſe vulturem è rogo, &c. Quæ res citò in plures ſparſa eſt, ut eſt *humanum genus avidum auricalarum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic ſenex, credulus & religioſe mendax, vidiſſe ſe dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optimè Croni, me auctorem fuiſſe illius fabellæ, neque τὸ ὄρνι quidquam tale factum fuiſſe; nam, neſciens ne ſis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum è ſinu emiſeram, id eſt, mendaciolum illud deridendis iſtis fungis aſperſeram, &c. Interpres corruptus ab Interpolatore ſcripſerat: *Quem ego paulo antè volantem dimiſeram.* Idem.

4 Κατεγελάσας τε ἠδὶ] Lego κατεγελάσ τ' ἠδὶ, alioqui διὰ χάσμης dictus fuerit vultur κατεγελάσ τ' ἠδὶ αἰσώπου. Idem.

5 Τίνας δὲ κορώνας ἐκ τ Æ. Menagius in animadverſionibus ad Diogenem Laërtium multis ſcriptorum teſtimoniis confirmat legendum eſſe τίνας χελιδόνας, quæ veriſſima & maxime congruens lectio eſt. *Alm.*

6 Διαθήκας τινὰς] *Teſtamenta.* Interp. διαθήκας δὲ παραίνεσις, verte, *præcepta & admonitiones.* Alludit ad Pythagoreos, à quibus ſua præcepta ita vocitabantur. At non aſſe, dixerit quiſpiam, alluſerit ad καινὴν διαθήκην Chriſtianorum Luciani, ut eſt ſemper deriſor. Et ſi id concederem, non tamen inde ſequeretur vocem hanc vertì per *teſtamentum* debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη ſignificat novum fœdus, quem-

[1] καὶ τινας ἐπὶ τούτων προσέβαλεν τῶν ἐλθόντων ἐμεμνήσθη, νεκροσκάλας, καὶ περιοδόμους ἀποσταλέντας. τῷ τέλει δὲ ἡκηδεσμένος Πρωτεύς ἐμέτρησε, ἀνδρὸς οὐ βραχεῖ λόγῳ ἀξιολογίστου, ὃς οὐδὲν ἀληθὲς οὐδέποτε ἀπεφθέγξατο, ἐπὶ δόξῃ δὲ καὶ τῷ δοκεῖν τῶν πολλῶν ἐπαινῶν, ἅπαντα εἰπών· ἀεὶ, καὶ πρὸς ἕκαστον, ὡς ἕκαστος τῶν ἀλόντων, ὅτε μηδὲν ἀπολαύσειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, αἰνιδιότατος αὐτῶν ἡμῶν. ἐν ὅπ σοι ἀποδιηγήσομενον, παύσομαι, ὡς ἴσχῃς ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲ γὰρ πάλαι οἶσθα δήπους ἀκούσας μου, ὅτι ἤκων ἀπὸ Συρίας διηγοῦμαί σοι, ὡς ἀπὸ Τροάδος συμπλέοιμι αὐτῷ, καὶ τἄλλα τε ἄλλα τῶν ἐν τῇ πλεύσει τρυφῶν, καὶ τὸ μεσοράκιον τὸ ἀμφὶ Αἴγειον, ὃ ἔπεισι Κυνίζειν, ὡς ἔχοι ἐκεῖνος τινὰ [2] Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιζάφας χθὲς μὲ τὸ νυκτὸς ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ, [3] γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκάκυνε μὲν τὸ γυναικῶν ὀ

Et quosdam ex sociis ad hæc legatos designavit, quos mortui nuntios, & Orci cursores appellavit. Hic finis fuit infœlicis illius Protei, viri, ut paucis perstringam, qui veritatis rationem nullam unquam habuit: sed ad gloriam, laudemque à vulgo reportandam omnia semper dixit, & fecit adeò ut in ignem quoque insilierit, tum quum neque laudibus erat fruiturus, dempto illi à morte sensu. Vno adhuc tibi narrato, finem faciam, quò habeas unde abundè rideas. Illa enim jamdudum nosti, siquidem me, quum primum ex Syria veni narrantem audivisti, ut à Troade cum ipso navigarim, aliasque inter navigandum delicias, & formosum adolescentem, cui persuasit ut Cynicæ sectæ se addiceret, videlicet, ut esset etiam ipsi Alcibiades: utque noctu perturbatus fuerit medio in Ægæo, caligine oborta, & fluctum ingentem excitante, utque cum mulieribus plorarit

quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus fœdus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? *Tan. Faber.*

1 Καὶ τινας δὲ τούτων προσέβαλεν] Legendum est δὲ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπί. Cùm hæc ad oram libelli asscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cujus lectionis sententia eadem planè est. *Idem.*

2 Ἀλκιβιάδην τινά] Amores & παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quàm ab hac fœditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ἀπομνημονεύματα; Tum præterea ipsius vita nuper à viro doctissimo, & linguæ Græcæ peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere;

Si quis morte obita sensus tellure sub ima est,
Socratici gaudent Manes, & grandior Vmbra
Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. Idem.

3 Γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος] *Caligine oborta & fluctum ingentem excitante.* Interpol. perstrictè. γνόφος enim hoc loco *turbo* est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quæso fieri possit ut *caligo attollat mare*, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος? Rem verò terribilem; Caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt hæc ægri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum qui vulgò dicitur ἀνεμοβίας, de quo Apuleius, in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit à νέφος.

Ple-

θανατᾷ κρείττων εἶναι δοκῶν. ἀλλὰ μικρὸν ὕστερον τὸν πλοῦτος, ὡς εἰκός, χειδὼν πᾶν ἡμέρων, πλεῖον εἰμὶ ἢ ἐγὼ ἐμαυτῷ ἐμφανῶν, ἤμεσέ τι τὸ νυκτὸς, καὶ ἐάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μεταπεμψάμενος ὡς ἐπισκοπήσειν αὐτόν. ἔφη δὲ καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλοιὸν ἐρεύγεσθαι, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πίνειν ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν ἧττον μὴ δέσθαι. κρίνει εἰπεῖν ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντες θανάτῳ δοίης, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἐπιὼν, μηδὲν ἔτι πυρὸς δεόμενον. τόνδε μὲν φάναι, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἔνδεξον ὁ τρόπος χρήσιτ' ἄν, πᾶσι κοινὸς ὤν. ταῦτα μὲ ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δ', εἰ δοκεῖ αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἄγχι χρισμόν, ὡς ἀποδακρύσειε τῷ δεμνίῳ φαρμάκου. ἐρᾷς; ὑπάνυ τοὺς ἀμβλυωπεῖν ὁ Αἰακὸς παρεδίδου. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ στεγῶν ἀναβήσεται μίλων, τὸ σὸν τῷ δακτύλῳ πρόσπλασμα θεραπεύοι.

[1] τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος εἰ ταῦτα

rarit admirandus ille, & qui morte potior videbatur. Sed paulò ante obitum, dies circiter novem, cùm plus æquo, ut opinor, comediſſet, evomuit noctu, & febre admodum vehementi eſt correptus. Quæ mihi medicus Alexander narravit, ad eum viſendum accerſitus. Ait ergo ſe illum ſemet humi volutantem inveniſſe, atque æſtum non ferentem, & frigidam magno deſiderio poſtulantem, ſe autem non dediſſe: at ipſi dixiſſe, ſi omnino mortem optaret, illam ultro ad januam eſſe venturam: ita ut rectè haberet eam ſequi, igne nihil indigens. Eum autem reſpondiſſe, hunc mortis modum, cùm ſit omnibus communis, non fore perinde glorioſum. Hæc quidem Alexander. Cæterùm ego, neque ipſe ante paucos dies vidi ipſum acri pharmaco unctum, ut lachrymas cieret. Viden'? Non omnino cæutientes Æacus admittit. Perinde ac ſiquis in crucem aſcenſurus, digiti vulnuſculo medeatur. Quid tibi videtur facturus fuiſſe Democritus, ſi hæc vidiſſet?

Pleriſque omnibus dici videtur δύρ quaſi παρὸς τὸ δορεῖν τὰ νέφη. Quæ tu paſſim reperies: neque juvat tranſcribere. *Tan. Faber.*

1 Θανάτῳ κρείττων] *Morte potior.* Interp. Quid ſit δυὴρ θανάτῳ κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid ſit *Vir morte potior*, non item. Vertendum itaque fuerat, *Vir morte ſuperior, quem mortis metus non deprimit, non frangit*, ut è contra δυὴρ θανάτῳ ἥττων is eſt, qui mortis pavore debilitatur, proſternitur & planè abjicitur. *Idem.*

2 Καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα] Supple ὕδωρ: ellipſi. Vt νηκρὸν, pro νηκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νηκρὸν. A νηκρὸν, eſt Græcorhomaicum νερό. Menagius.

3 Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος] Hujus loci venuſtatem corrupit Interpolator. *Quid tibi*, inquit, *videtur facturus fuiſſe Democritus, ſi hæc vidiſſet? meritò virum irriſiſſet.* Interpres autem, antequam interpolatus fuiſſet, quanto melius? *Quid tibi*, inquit, *facturus fuiſſe videtur Democritus, ſi horum ſpectator conticiſſet? numquid pro dignitate virum deriſiſſet?* Senſus eſt. Cùm tanta in Peregrino gloriæ ſitis fuerit, cenſen' tu, Croni, ſatis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τῷ ἀνθρώπῳ deriſurum fuiſſe Democritum? Dii boni! unde illi tantus riſus ſuppetere potuiſſet? Haud dubiè priùs ei fuiſſet emoriendum quàm hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuiſſet. *Tan. Faber.*

τοι εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνθρ. καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' ὦ φιλότης, γέλα δὲ αὐτός. καὶ μάλιστα ὁπόταν τὰ ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν.

disset? meritò virum irrisisset. Quanquam unde tantus illi risus suppetivisset? Proinde, amice, ride tu quoque: & tum maxime quum audies alios eum admirantes.

1 Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα] Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrymis Heraclitiscripserat Iuvenalis;

Mirandum est unde ille oculis suffecerit humor. Tan. Faber.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ. | FVGITIVI.

ARGVMENTVM.

Rursum invehitur hoc Dialogo Lucianus in Philosophos, quos sub fugitivorum nomine non solùm ipsos per se homines facinorosos, ac perditos plerosque ostendit. Verùm etiam à turpibus principiis, nullis honestis studiis, nulla disciplina institutos, sed solùm ventris & ocii gratia, quò cum majori ignavia ac securitate, libidini atque aliis vitiis inservire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cum Mercurio de eo, quod nuper in Olympiis circa Proteum acciderit, sermonem habere (qua occasio Dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam advenire, multa querentem ac detestantem, de moribus & viciis recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, ut qui non ipsi modò, nihil dignum hac professione agant, aut tractent, verùm etiam injuriam ac fraudes, quibus alios circumveniant, sub hoc speciosо titulo tegant. Expositа interim à prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à Iove demissa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint, & quale postremum hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac par erat, commotus Mercurium & Herculem unà cum philosophia, ad puniendos hujusmodi impostores demittit, qui, ducente Philosophia, in Thraciam deveniunt, atque ibi fugitivos quosdam servos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cujusdam uxorem, libidinis causa secum circumferentes, indicante & adjuvante ad hoc etiam Orpheo poëta, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in servitutem restituunt.

APOL-

ΑΠΟΛΛΩΝ.

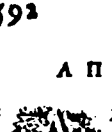

λη῀ παῖτά φασι πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τίς σωτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατίσαλε Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀχθοῖς ἅμα τοιαῦτα; ἢ σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἐφρενίτιν καθιόρθρου λέγουσα. Ζ. καὶ πάνυ ἀληθῆ ὦ Ἄπολλον. ὡς μή ποτε γένοιτο ὤφελεν. Απο. ἔτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος τοῦ πυρὸς ἀπολωλέναι; Ζ. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως. ἀλλ' ἐγὼ πολλὰ μὲν τῆς ἀηδίας μεμνημένος ἀναχθέντος τότε ὑπὸ κόπρου πομπαῖος, οἷόν τινος ἀποφορὰν ἀποθνήσκοντων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον ἄνθρακα φέρων ἀφικόμην, ἀπολώλειν ἂν ἐν ὀλίγῳ καπνῷ. καὶ ὅμως τοσαύτης εὐωδίας, καὶ ἀρθονίας τοῦ ἀρωμάτων, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ παμπόλλου, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι, καὶ ἀπομνῆσαι ἤθελον τῆς κηλίδος ταύτης τὸ ἐσωθεν. ἀλλὰ δὲ νῦν ὀλίγου δέω ναυσιᾶν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς. Απο. τί δ' βούλομαι ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα ἱέρασσε ἑαυτόν, ἢ τί τὰ ἀγαθὰ, ἀπειθακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυρά; Ζ. τοῦτο μὲν οὐκ ἂν ὦ παῖ φθάνοις ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐλθών. ὃς ἐς τὸν κρατῆρας ἦλαθ' εἰς αὐτὸς τὸ Σικελίας. Απο. μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔτός γέ τινα ποτὲ ἄρα τῶν αἰτίαν ἔχει τῆς ἐπιθυμίας; Ζ. αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πατήνυσιν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐ-

APOLLO.

Vera-ne hæc dicunt pater, quòd quidam se ipsum coram Olympiis in ignem conjecit, homo jam senex, necnon generosus ad talia præstigiator? Dixit enim Luna se illum ardentem vidisse. *Jupiter*. Verissima Apollo: utinam nunquam facta fuissent. *Apol*. Num adeò bonus erat senex, nec dignus qui in igne periret? *Iup*. Et illud forsitan. At ego multam molestiam memini me perferre tunc ob nidoris fœtorem, qualem par est exhalari ab humanis corporibus quæ assantur. Etenim nisi in Arabiam, ut habebam, statim abiissem, fumi fœditate, certò scias, periissem. Et tamen in fragrantia tanta, & aromatum copia, thurisque abundantia, vix mihi nares oblivisci, & dedisce volebant illius odoris probrum: sed & nunc illius recordatio nauseam mihi ferè movet. *Apol*. Sed quid volebat quum ita secum egit? aut cui bono in pyram ingressus conflagravit? *Iup*. Hoc quidem omnino facere non possis fili, quin Empedoclem ante ipsum crimineris qui in crateres Ætnæ insiliit & ipse in Sicilia. *Apol*. Gravem dicis melancholiam. Verùm iste quam tandem hujus cupiditatis causam habuit? *Iup*. Ejus orationem tibi recitabo, quam in celebritate habuit, quum apud ipsos pro morte sua

1 Ἀληθῆ] Dixi antea hunc Dialogum non esse Luciani. *Beurd*. Non videtur esse Luciani. *Marcil*.

1 Ἄγαν-

τὰς ὑπὲρ σ' πλάνητας. ἔφη γὰρ εἶναι μέμνημαι, ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδὴ σχόντι πέφρασμένη, καὶ δακρύσαι, πάνυ ἀδικεῖσθαι ἔοικεν; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τὸνομά μοι τιμῶν ἐπιβοᾶται κεκλικάζουσα. τί ὦ δύσπαππε δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπῶσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἆρα μὴ οἱ Ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τοτὲ δὴ, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἄνυτον κατηγορηθέντα; εἶτα φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς; *Φι.* οὐδὲν τοιοῦτον ὦ πάππε. ἀλλ' ὀλίγοι μέν, ὁ πολὺς λεὼς, ἐπῄνουν, καὶ διὰ πολλῆς ἦγον αἰδοῦς, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονοὺ προσκυνοῦντες, εἰ δὲ μὴ σφόδρα ξυίεσαν ὧν λέγω. οἶδα, ὡς ἂν εἰκότως, οἱ ξυνήθεις, καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τὸνομα τοῦτο ὑποδυόμενοι, ὀλίγοι μὲ τὰ δεινότατα εἰργάσαντο. *Ζ.* οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύκασί σοι; *Φι.* οὐδαμῶς ὦ πάππα, οἷα ξυνωμόκασι μοι οἱ αὐτοί. *Ζ.* πρὸς τίνων δὲ ἠδίκησαι, εἰ μήτε τὰς ἰδιώτας, μήτε τὰς Φιλοσόφους αἰτιᾷ; *Φι.* εἰσί τινες ὦ Ζεῦ, οὐ μεταμελείᾳ τὸ τε πολλῶν, καὶ τὸ φιλοσοφούντων, τὸ μὲ χεῖμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὁμοίοι, καὶ κῆ ταὐτὰ ἐσταλμένοι. ἀξιοῦσι γὰρ ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. καὶ τὸνομα τὸ ἡμέτερον ἐπισχεθοντες, μαθηταὶ, καὶ ὁμιληταὶ, καὶ διατρῖβαι ἡμῶν εἶναι λέγοντες. ὁ βίος δ' αὐτῶν, παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως. ὑβρεως δὲ μικρὰ καθ' ἡμῶν. ὑπὸ τούτων ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφυγα. *Ζ.* δεινὰ ταῦτα ὦ δύσπαππε. ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδικήκασί σε; *Φι.* σκόπει ὦ πάτερ, εἰ μικρὰ. σὺ γὰρ κατοδὼν τὸν βίον ἀδικίας, καὶ ἀνομίας μεστὸν, ὅτε ἀμαθίᾳ, καὶ ὕβρει

sua verba fecit. Dixit enim, si bene memini. Sed quænam est ista quæ huc properat perturbata, & lachrymans, prorsus offensæ cuipiam similis? At potiùs est Philosophia, & nomen quidem meum quiritans inclamat. Quid flet ô filia? aut cur relicta vita venisti? nunquid Idiotæ rursus, tibi struxerunt insidias ut antè, quando Socratem ab Anyto accusatum occiderunt? ipsos-ne ideo fugis? *Phi.* Nihil tale, ô pater, sed illi, plebs nimirum, me laudabant, honoreque prosequebantur reverentes, & admirantes me, ac tantùm non adorantes, tametsi quæ dico non admodum intelligerent. Hi verò, quonam modo dicam, familiares, & qui se amicos esse asserunt, meumque nomen induerunt, illi me graviſſimè læserunt. *Iup.* Philosophi ne insidias aliquas tibi struxêre? *Phi.* Nequaquam ô pater, siquidem injuria mecum affecti sunt. *Iup.* A quibus igitur injuriam perpessa es, si nec idiotas nec Philosophos incusas? *Phi.* Sunt nonnulli ô Iupiter, inter multitudinem & philosophantes medii, habitu, aspectu, & incessu nobis similes, similique modo ornati. Nam se mihi subditos esse perhibent, nostrumque nomen usurpant, discipulos, contubernales, & sodales nostros se esse dicentes. At vita ipsorum sceleſtissima ignorantia, temeritate, & petulantia est referta. Nobis injuria haud parva. Ab his offensa profugi, ô pater. *Iup.* Molesta sunt hæc, filia, verùm qua re potissimùm te læserunt? *Ph.*

Considera pater, num parva. Etenim cùm vidisses humanam vitam, iniquitate: & injustitia plenam, ut pote quæ in ignorantia & injuria

ξωσόφιζε, καὶ παραπόμενον ὑπ' αὐτῶν, καταλείποντας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἑλισσόμενον, ἐμὲ καταπέμψας, ὑποπιλάμενον ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιτο μὲ ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὁμοίως τοῖς θηρίοις βιῶντες. ἀναβλέψαντες ὦν ὡς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γὰρ ὡς με καταπέμποι, ἃ μὲ πεπόνθασιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διακείμενον ὑπὸ τῆ ἀμαθίᾳ ὦ πάτερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς. ἐγὼ δ', εἰδὼς γὰρ αὐτούς, ὅτι, ὧν μόνων ἁπτόμενος ἂν τὰ μεγάλα ὠφελήσω, ὠφελείας ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, πέμπω ἀσμένως. Ζ. οἶδα πολλὰ ἐγὼ τοιαῦτα εἰπὼν τότε. σὺ δ' τὰ μὴ τοῦτο ἤδη λέγε, ὅπως μὲ ὑπεδέξαο σε καταπεμφθέντα τοσοῦτον, ἃ πίνα δ' νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. Φι. ἤρξα μὲν ὦ πάτερ, ὥσπερ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας οὕτως, ἀλλ' ὅτῳ ἰδικῇ μοι χαλεπώτερον δ' ἱέργον εἶναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν ἱερήσεσθαι. τὸ Ἑλληνικὸν δ' εἶναι ὡς ῥᾷστον ὑποδαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς τὰ φίλια εὐδεξόμενον τὸ χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ἐρμήσασα εἰς Ἰνδὸς τοῦτον, ἔδυν μέσσον τὸ σὸ τῷ βίῳ, ὁ χαλεπῶς ἔπεισα καθεσθῆναι ἀπὸ τοῦ ἐλεφάντων ἐμοὶ σωτῆρα. ὥστε δ' μάλιστα οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις, καὶ Ὀξυδράκαις ὁμορεῖ, ὅτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιῶσί με καὶ τὰ ἡμῖν δεκτῶς, πειθόμενοι πρὸς τὰ παρ' οἰκεῖα ἅπαντων. καὶ δεδιήκασιν παρ' ἀδόξου τινὸς δ' ἀνάτου τρόπου. Ζ. τοὺς Γυμνοσοφιστὰς λέγεις; ἀκούω γὰρ τάττε ἄλλα τε εἰ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, ἐδὲν δ' ἀχάλκευτον, ἢ τὸ κα-

versetur, & ab iis turbetur, res humanas miseratus quòd tanta inscitia conflictarentur, me in terram demisisti, injungens ut operam darem, quò desinerent à mutuis injuriis, & violentia, vitaque belluina: & ad veritatem respicientes, pacatiùs conversarentur. Dicebas enim cùm me demitteres, quid faciant homines, & quomodo sint affecti ob ignorantiam, ô filia, vides tu quoque. Ego verò, quia me illorum miseret, te quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror, ex omnibus nobis delectam, ut illos cures, demitto. *Iup.* Scio me tunc id genus multa dixisse. Tu verò quæ sequuta sunt jam dicito, quomodo te susceperint, quumprimum devolasti, & quæ nunc ab ipsis perpeteris. *Phi.* Ivi, pater, non ad Græcos statim: sed quod opus mihi videbatur esse difficilius, Barbaros videlicet instituere & docere, huic operi primùm incumbere volui. Græcos autem omisi tanquam qui facillimè subigi possent & celerrimè, ut putabam, frænum susceperi, collumque jugo subdituri essent: & ad Indos primùm me contuli, gentem omnium quæ vivunt maximam, quibus nullo negotio persuasi, ut ab elephantis descendentes, mecum conversarentur. Itaque Brachmanes fœlix hominum genus, Nechræis, & Oxydracis finitimi, hi omnes mihi subditi sunt, nostrisque vivunt institutis, unde à vicinis omnibus honorantur, & mortis admirando quodam genere moriuntur. *Iup.* Dicisne Gymnosophistas? Nam inter cætera, audio ipsos consceuso ingenti rogo, sponte comburi, nihil de habitu, aut sede

ἡδρας σκηψάντες. ἀλλ' ὁ μέγας τοῦτ'. ἔναγχος γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον ἠρόμην. εἰκὸς ἦν σὲ σὺ παρεῖναι, ἡνίκα ἐμέλλετε τότε ὑπὸ γήρως. *Φι.* οὐδὲ ἀπῆλθον ὦ πάτερ εἰς Ὀλυμπίαν διὰ τὸν φόβον τοῦτον, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπόντας, ὡς λοιδορήσαιτο τοῖς ξυνελθοῦσι, καὶ βοῆς τὸ ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. ὥστε οὐδὲ εἶδον σοφὸν ὅπως ἀπέθανε. μὴ γὰρ τὸν Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν οὖν, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατίοιμι. καὶ ξυγγνωμόνως τοῖς ἱερεῦσι, ἢ ὡσοφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασι, εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους, καὶ μάγους μυήσασα. εἶτα εἰς Σκυθίαν σκεῖμαι. εἶτα εἰς Θρᾴκιον, ἔνθα μοι Εὔμολπός τε, ἢ Ὀρφεὺς συνεγένοντο. ὡς δὲ ὡσαπορεῖλασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτὸς, τὰ Εὔμολπον, ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα, τὰ δὲ, ὡς ἐπαίδευν ὡσοσιάζοι τῇ Μουσικῇ, καὶ πόδας σύρειν ἐπόμενον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον σύρειν ἐλάθοσαν, ὅτε πάνυ ἠπατήσθησαν οἱ Ἕλληνες, ὅτε ὅλως ἀπέκλεισαν. κατ' ὀλίγον δὲ ὡσομιλοῦσα, ἐπεὶ σὺν τοῖς ἅπασιν ἐταίρεις, ἢ μαθητὰς ὡσησαμένη. καὶ ἄλλον, σὺν Σάμῳ. καὶ ἄλλον, ἐξ Ἐφέσου. καὶ Ἀβδηρίτην ἄλλον. ὀλίγους παντάπασι. μεθ' οὓς τὸ Σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρεισέφυσεν, ὅτε ζηλοῦν τὰμὰ ἐς βάθος, ὅτε καὶ δεῖν ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ παρακείμενον ἦν. σωρός τι ἦν μικτὸν, ἐν μέσῳ ἀλαζονείας, καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, ὅτι τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον ὡσοχήμενον, ὅτε ἡμᾶς ἀτενίσαι τοῖς ὄμμασιν καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον ληθώντες ὑπὸ δ' ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν

sede mutantes. Sed hoc nihil magni. Nam recens in Olympiis simile quid accidisse vidi: ac verisimile est te tum interfuisse quum senex ille conflagravit. *Phi.* Ne Olympiam quidem veni pater, metu sceleſtorum illorum, quos dixi, quia videbam pleroſque illorum, eò proficiſci, conſilio convitiis inceſſendi eos qui conveniſſent, & clamoſo latratu opiſthodomum implendi. Itaque quo pacto mortuus ille ſit, non vidi. Poſt Brachmanas igitur in Æthiopiam ſtatim, inde in Ægyptum deſcendi: & cum ſacerdotibus, & prophetis eorum verſata ſum: quos cùm res divinas docuiſſem, Babylonem ivi, Chaldæos & magos initiatura. Inde in Scythiam: poſtea in Thraciam, ubi Eumolpus & Orpheus mecum congreſſi ſunt. Quibus in Græciam præmiſſis, Eumolpo quidem res omnes divinas à nobis edocto, ut eos initiaret: Orpheo autem ut accinens Muſica cogeret, eorum veſtigia ſtatim preſſi. Atque ubi primùm veni, nec me admodum amplexi ſunt, nec omnino excluſerunt Græci. Sed paulatim cùm iis converſata, ſeptem ex omnibus amicos, & diſcipulos collegi, alium ex Samo, alium ex Epheſo, alium ex Abdera, omnino paucos. Poſt quos Sophiſtarum genus neſcio quomodo mihi ſuppululavit, neque mea abſolutè æmulans, neque valdè diſcrepans: ſed tanquam Centaurorum genus, compoſitum quid & mixtum, in medio arrogantiæ & philoſophiæ errans, neque ignorantiæ penitus adhærens, neque fixis oculis nos intueri valens: ſed tanquam hebetudine cæcutientes, obſcurum quid, & dubiam noſtri imaginem,

εἰδώλων, ἢ σκιὰν ἑαυτοὺς ἴδοντες ἂν. εἰδὴ, ὦ Ζεῦ, ἀκριβῶς πάντα καταγινωσκόντων. ὀλίγη παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεία σοφία, καὶ ἀπερισκεπτος σοφία, καὶ ὡς αὐτοὶ φασιν, ἀπροσκαμψος ἀνεφλίγιτος. αἱ κρεμψαὶ, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι λαπτέσεις καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἑαυτῶν, ἀγανακτοῦν, καὶ σωφρονεῖν ἐπ' αὐτοῖς. καὶ πάλιν, ὀνηφελέσι χαίρειν, καὶ πρεσβύτου σπουδῆς ὑπερορᾶν. ἐγὼ μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν δοῦς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν. νῦν δ' Ἀντισθένης μὲ, καὶ Διογένης, καὶ μὴ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, ὅτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμεῖναι τῇ μανίᾳ, ὡς μὴ ποτε ὄφελον. ἐκ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον. Ζ. ἐδέπω μοι λέγεις ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. Φι. καὶ μὴν ἄκουε ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστί. μικρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀλιτκὸν, καὶ ἠλιτκὸν, καὶ ξυγχυθόμενον ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ὑπ' ἀσχολίας. ἐδέλασε γοῦν, ἢ ἐθητεύειν, ἢ κάλλας πίχνας, οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους ἐμπνεῖσαι, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ κάπηλεύειν πλανῶντας ἔχοντα, ἢ ἕλκα ξαίνειν, ὡς ἔργα εἴη παῖς γυναιξὶ, καὶ ἀμηχανία, καὶ κακοζηλίᾳ δύσκωφος, ὁπόταν ἡ κρόκη σκληρὴν τρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα πάντα ἐν παισὶ μελετῶντες, ἀδὲ ὄνομα τὸ ἐμὸν ἐπῄδεσαν. ἐπὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ ὅσην ὠθοῦσι τῶν πολλῶν ἐφ' τοῖς ἐπιτηδείοις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπεύόμενοι, καὶ συμπαίζουσι παιδιᾷ ἀκεραίῳ, καὶ σκιὰν ἑαυτοὺς ἴδοντες. εἰδὴ, ὦ Ζεῦ, ἀκριβῶς πάντα καταγινωσκόντων. ὀλίγη παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεία σοφία, καὶ ἀπερισκεπτος σοφία, καὶ ὡς αὐτοὶ φασιν, ἀπροσκαμψος ἀνεφλίγιτος. αἱ κρεμψαὶ, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι λαπτέσεις καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἑαυτῶν, ἀγανακτοῦν, καὶ σωφρονεῖν ἐπ' αὐτοῖς. καὶ πάλιν, ὀνηφελέσι χαίρειν, καὶ πρεσβύτου σπουδῆς ὑπερορᾶν. ἐγὼ μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν δοῦς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν. νῦν δ' Ἀντισθένης μὲ, καὶ Διογένης, καὶ μὴ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, ὅτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμεῖναι τῇ μανίᾳ, ὡς μὴ ποτε ὄφελον. ἐκ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον. Ζ. ἐδέπω μοι λέγεις ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. Φι. καὶ μὴν ἄκουε ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστί. μικρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀλιτκὸν, καὶ ἠλιτκὸν, καὶ ξυγχυθόμενον ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ὑπ' ἀσχολίας. ἐδέλασε γοῦν, ἢ ἐθητεύειν, ἢ κάλλας πίχνας, οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους ἐμπνεῖσαι, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ κάπηλεύειν πλανῶντας ἔχοντα, ἢ ἕλκα ξαίνειν, ὡς ἔργα εἴη παῖς γυναιξὶ, καὶ ἀμηχανία, καὶ κακοζηλίᾳ δύσκωφος, ὁπόταν ἡ κρόκη σκληρὴν τρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα πάντα ἐν παισὶ μελετῶντες, ἀδὲ ὄνομα τὸ ἐμὸν ἐπῄδεσαν. ἐπὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ ὅσην ὠθοῦσι τῶν πολλῶν ἐφ' τοῖς ἐπιτηδείοις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπεύόμενοι, καὶ συμπαίζουσι παιδιᾷ ἀκεραίῳ,

umbramve quandoque cernentes. At hi, omnia accuratè à se percepta esse existimarunt. Hinc illa inutilis apud illos & supervacanea sapientia, atque illorum judicio inexpugnabilis, accensa est: nimirum versutæ, dubiæ, & absurdæ responsiones: præterea inextricabiles & labyrinthææ interrogationes. Quòd si ab amicis meis prohibentur, & redarguuntur, indignantur, ac contra illos conspirant, tandemque in jus rapiunt, & ad cicutam bibendam tradunt. Et quanvis fortasse tum confestim fugere, nec eorum conversationem amplius tolerare oportuisset: Antisthenes tamen, & Diogenes, ac paulò pòst Crates, & Menippus, mihi persuaserunt ut paulum moræ adderem. Quod utinam nunquam factum esset: non enim tanta postea fuissem perpessa. *Iup.* Nondum mihi dicis, ô Philosophia quanam injuria sis affecta, sed indignaris solùm. *Ph.* Atqui audi Iupiter, quanta sit. Sceleitum quoddam hominum genus est, atque ut plurimum servile ac mercenarium, ob negotia nobiscum à pueris non versatum. Serviebat enim, aut mercede operam locabat, aut alias artes, quas decebat istiusmodi homines addiscebat, sutoriam, fabrilem, fullonicam, & lanificam, ut lanam carminatam facilè elaborare, & nere possent mulieres, & commodè ducerent, cùm illæ aut tramam versarent, aut licium circumvolverent. Talia igitur in pueritia exercentes, ne norant quidem nomen nostrum. Postquam verò inter viros censeri cœperunt, & reverentiam animadverterunt, qua vulgus amicos meos prosequitur, & ut homines eorum loquendi libertatem tolerant, & se curari gaudent, & con-

ζοντες, ἢ ἐπιλιμένιον ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυφλίδα ἡ μικρὰν ἡγεῖσθαι εἶναι. τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ σοφιστικῇ σοφοφορᾷ, μακρὸν λῶ. μᾶλλον δ' ἡμιδεῆ ἐδιώκαζον. αἱ τέχναι δ', γλίχρας δ' ἐσιν ἡ πόνῳ, καὶ μόγις ἐκνικᾶ παρέχειν ἐδώιμον. οἷοις δ' ἐ ἡ δυλεία βαρύ. καὶ ὥσπερ ἂν ἔσι, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκεψαμένοις, τὴν ὑστάτην [1] ἄγκυραν, λῶ ἱερὰν οἱ ναυλελλόμενοι φασὶ καθίναι, καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην κλίνοντας ὁρμίσασθαι, ἔτι τε ἐ τόλμαν, καὶ ἀναίδειαν, καὶ ἀναισχυντίαν συσκευάσαντας, αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντας, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς οἵαν πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφόδια; χαμαιζήλους, καὶ μιξοπονηρευσμένους αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, ἐ πρὸς ἐμέ, οἷόν τ' ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν τῇ Κύμῃ ὄνον. ὃς λεοντῇ σφᾶς ἀλλόμενος, καὶ τραχὺ ὠγκώμενον, ἠξίει λέων ἐ αὐτὸς εἶναι. καί πως τινες ἐ ἦσαν ἴσως οἱ τηνικάδε αὐτῷ. τάδ' ἡμέτερα, φαῦν ῥᾷστα ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα. τὰ δὲ σοφιστὴν λέγω. καὶ ὃ πολλῆς τ' παλαιστείας δεῖ τραχήλου σφᾶς ἀλλάξαι, ἐ πήρας ἐξαρτήσασθαι, ἐ ξύλου ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, ἐ βοᾶν, μᾶλλον δ' ὀλκᾶσαι, ἢ ὑλακτεῖν, ἐ λοιδορεῖσθαι ἄπαντα. τὸν δ' ἀσφάλειαν δὲ αὐτοῖς μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ χεῖρον αἰσθὶς παρέξειν ἔμελλεν. ἡ ἐλευθερία δ' πρόχειρος, ἄκνῳ δ' ἅπασι, καὶ εἰ βάλοιθ' ἁπάξαι, παιχθησόμενον τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

consulentibus parent, denique increpantes formidant, hæc omnia dominium haud parvum esse arbitrabantur. Verùm addiscere quæ huic professioni conveniunt, longum erat, imò potiùs prorsus impossibile. Artes verò sordidæ etiam cum labore vix poterant necessaria suppeditare. Nonnullis etiam servitus, gravis, & ut est, intolerabilis videbatur. Re igitur perpensa, ultimam anchoram, quam navigantes sacram vocant, visum est demittere, ad socordiam optimam declinando, audaciam quoque, & ignorantiam, ac impudentiam in auxilium advocando, quæ potissimùm ipsis opitulantur: & nova convitia excogitando, quæ in promptu essent, quasque solas in ore haberent suppetias. Vides qualia ad Philosophiam viatica? Se componunt, & transformant perquam eleganter: & mecum agunt, ut nimirum Æsopus ait Cumanum illum asinum fecisse, qui cùm leoninam pellem induisset, & asperè derudisset, ipse leo videri cupiebat: & fortè erant qui ipsi crederent. Nostra verò, planè sunt, ut scis, facilia, & in promptu imitabilia. De externis loquor: haud enim magni est negotii, tritam vestem induere, & peram collo suspendere, & baculum in manu habere, & vociferari, imò potiùs rudere, aut latrare, omnibusque maledicere. Equidem securitatem, quòd nihil ob talia passuri essent, formæ reverentia præstare debebat. Libertas autem, prompta, invito domino, etsi vellet ab eo avertere, qui baculo est percutiendus. Cæterùm facul-

1 Ἄγκυραν ἱερὰν] Proverb. de quo in Iove Tragœdo. *Bourd.*

ἄλφιτα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ, μᾶζα ψιλή. τὸ δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ, καὶ οἶνος, οἷος ἥδιστος. καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι. δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες. ἢ ὥς αὐτοί φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τε πολλοὺς οἴονται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἑώρων οἶμαι, ὡς ἐξ ἴσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ διακρίνων, καὶ διαγινώσκων τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ᾖ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἢν ἐρωτᾷ τις οὑτωσὶ κοσμίως, καὶ κατὰ βραχύ, ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί. ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλοις, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν. τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥᾳδιουργίας. καὶ μάλιστα τῶν Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. οἳ τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικὸν, ἢ τὸ οἰκουρικὸν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικὸν, οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν, ὑλακὴν δὲ, καὶ λιχνείαν, καὶ ἁρπαγὴν, καὶ ἀφροδίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν. ὄψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνοντας, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας. ἀργοὺς δὲ, καὶ γόητας ἀν-

cultates non ampliùs paucæ, neque tenuis, ut antè, maza: obsonium verò, non salgama, non grestis cepa: sed omnigenæ carnes, & vinum quàm suavissimum, & aurum unde volunt. Etenim circumerrantes tributum *colligunt*: aut ut loquuntur ipsi, oves tondent, multosque daturos existimant: aut habitus reverentia, aut malè audiendi metu. Etenim illud, ut puto, videbant, fore ut ex æquo inter rectè philosophantes collocarentur: nec quisquam esset qui talia judicaret & discerneret, si exteriora tantùm essent similia. In primis enim redargutionem non accipiunt, si quis ita modestè, & sensim interroget: sed confestim clamant, & ad suam arcem, maledicentiam scilicet confugiunt, & ad lignum paratum. Ac si opera quæras, verba multa: quòd si à sermonibus judicare velis, vitam considerandam esse censent. Proinde tota civitas hujusmodi malitia referta est: & iis maximè, qui Diogenis, Antisthenis, & Cratetis titulos assumunt, & disciplinæ Cynicæ se addicunt. Cæterùm quod natura optimum est in canibus, veluti custodia, vel domus tutela, aut heri amor, aut memoria, id nequaquam imitantur: sed latratui, gulæ, rapinæ crebræ Veneri, adulationi, divitum blanditiis, & frequentationi mensarum, diligenter operam dant. Videbis igitur paulò pòst quonam hæc evadant. Omnes enim ex officinis exilientes, artes relinquent desertas, cùm cernant se labore fatigari, ab aurora ad vesperam usque operi incumbentes, & vix istiusmodi quæstu victum comparare. Segnes verò & subdolos homines in omnium

θρώπους, ὑπὸ ἅπασιν ἀφθόνως βιοῦντας, αἰτοῦντας μὲ τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτοῦντας δέ, εἰ μὴ λάβοιεν, σὺν ἐπαινοῦντας δέ, εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δικεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀπροχῶς τὸ μῆλι αὐτὸ ἐς τὸ στόμα ἐσρεῖν ὡς ἔστ ὑρανοῦ. καὶ ἦπλοι ἂν δι᾽ νὸν τὸ πρᾶγμα λώ, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱδὲ μοιχᾶν σπουδοὶ, καὶ σκυτωπολ τὰ ἄξια, καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, λὼ παιδὸς ὡραίου, ἢ γυναικὸς λαθοντων κρυβῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σωπᾶν ἄξιοι, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δέ, καὶ ξένων τὰ σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, καὶ τ Γλίκα ἐκείνοι νεανίσκοι, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ ἐ αὐτοί. εἶτα κρινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθήμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἰόμενοι ποιεῖν, σὺν οἰδόλις ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος κέλευε κοινὰς κοινὰς γαῖαν τὰς γυναῖκας. ἃ μὲ γὸ σὺν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μικρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴ᾽ κατηγορεῖντες αὐτοὶ μέθης, ἐ μοιχείας, ἐ λαγνείας, καὶ φιλαργυρίας. οἰδὲν γὸν ὅπως εὔροις ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τὸς λόγους αὐτῶν, ἐ τὰ ἔργα. οἷον, κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τ Γναθωνίδλω, ἢ τὸν Στρυθίαν ὑπερβαλίοις δυσάρμοι, ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέπουτες. σὺν ἂν οἰδὲ κινῆσαι τὸν γλῶτταν μὴ μὲν ἐ ὅλον ψεύσασθαι δυνάμενοι. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δ᾽ ἀφ᾽ τούτου ἅπασα προσπίπτουσι. τὸ δ᾽ ὀξύχολον, ἐ μικραίτον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τανίσσονα. χόλωσι γὸν ὁ μικρὸν πα-

omnium rerum copia vivere, tyrannicè quidem postulantes, ac promptè accipientes, & quum non acceperint, indignantes, neque si acceperint, laudantes. Hæc videntur ipsis Saturni sæculum, spontéque mel ipsum è cœlo in ora influere. Porrò res hæc minùs esset molesta, si tales cùm sint, alia nulla injuria nos afficerent. Sed hi cùm admodum casti & severi, extrinsecus, & publicè appareant, si puerum nacti fuerint formosum, aut speciosam mulierem, aut speraverint, æquum est tacere quæ faciunt. Nonnulli verò suorum etiam hospitum uxores adulterio corrumpendas abducunt, Iliensis illius juvenis instar, ac si & ipsæ quoque essent philosophaturæ. Deinde communes has omnibus qui congrediuntur, proponentes, Platonis præceptum implere se putant, nescientes quo pacto facer ille mulieres communes esse debere censuit. Quæ verò in conviviis agunt, utque inebriantur, longum esset recensere. Et hæc faciunt, quomodo putas, dum ipsi ebrietatem, adulteria, luxuriam, & avaritiam reprehendunt. Nihil igitur invenies inter se magis contrarium, quàm ipsorum dicta, factaque: ut assentationem sibi odiosam esse dicunt, cùm assentatione Gnathonidem & Struthiam superare possint: & alios vera loqui hortantur, cùm ipsi ne linguam quidem movere queant, quin mentiantur. Voluptas omnibus verbo tenus est invisa, hostis Epicurus: sed re ipsâ quidvis ob eam faciunt. Iræ præterea vehementia, leviſſimarumque rerum perturbatione, necnon iræ facilitate nuper natos infantulos superant. Non parvum

ρίχωσι τοῖς θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τύχης αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲ αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ ἢ τῷ χρόᾳ βλέπωσιν, ἰταμόν τι ἅμα καὶ φορτικὸν ἐνδεικνύμενοι. ἢ ἀφρῷ, μᾶλλον ἢ ἰῷ μεστὸν αὐτοῖς ἡ τὸ στόμα. μὴ σύμπα ἐκεῖθι τύχῃς, ὅτι ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲ, ἢ ἀργύριον, Ἡρακλῆς ὦδὶ κεκτῆσθαι ἀξιῶ. ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Ἑρμῆς μαρτύρομαι. ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη, ἢ ποταμὸς παρίξει. μετ' ὀλίγον αἰτήσει [1] οὐκ ὀβολὸν, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ βαρέος φορτίου πλήσειεν ἄν, ὅσον τούτοις φιλοσοφία εἰς χρημάτων σπουδὴν εἰσπλεῖ. εἶτ' ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλίξωσιν, ἐπισιτισάμενοι, καὶ ἀποβλίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύσφημον τελωνίου, ἀχρὶς οὗπερ, καὶ ἐσθῆτας τὰ μαλακὰν ἐπενδύσῃ, καὶ παῖδας ἁβρὰς, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ τῷ τρίβωνι καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῷ πίθῳ καὶ Διογένους. οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπύνουσιν ἤδη φιλοσοφίας, καὶ ἄπαυστοι εἶναι τοιαῦτας αἰσθήσονται, κἀμὲ τὸν ὀλιγωρίας αἰτιάσονται. ὥστε πολλοῦ ἤδη μοι χρόνου ἀδύνατόν ἐστι μοι γενέσθαι καὶ ἓν πρὸς πρόσωπον ἐλθεῖν αὐτῶν, ἀλλὰ τὸν Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφαίνω, τοῦτο σὺ ἀκούσῃ αὖθις ἀναλύων. ἢ ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον. Ζ. οἷα ἂν θεοὶ πίπτοιεν ἡμῖν ἡ φιλοσοφία πρὸς τὸν καταράτων ἐκείνων. ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὖτις μετπ-

igitur risum spectatoribus movent, quum quavis de causa bilis ipsis efferveſcit, lividoque colore cernuntur, impudentiam & animi impotentiam aſpectu præ ſe ferentes. Os verò ſpuma, vel veneno potiùs eſt refertum. Ne ſis ibi quum fœda illa illuvies effunditur. Aurum, aut argentum, hercle, poſſidere nolo: ſufficit obolus: quo lupinos emam, nam potum fons ſeu rivus præbebit. At paulò pòſt non obolos vel drachmas paucas, ſed totas poſtulant divitias: adeò ut mercator quiſpiam tanto onere impleri poſſet, quantum illis ad quæſtum Philoſophia confert. Inde poſtquam ad ſatietatem corraſêre, & victum comparavêre, abjecta illa infœlici lacerna, agros nonnunquam, molleſque veſtes, & crinitos pueros, totaſque domos emunt, Cratetis peræ, Antiſthenis lacernæ, ac Diogenis dolio longum vale dicentes. Talia quum idiotæ vident, jam deſpuunt Philoſophiam, omneſque tales eſſe putant, meamque doctrinam criminantur: adeò ut longo jam tempore, non potuerim vel unum ipſorum mihi conciliare: ſed idem ac Penelope mihi accidat, ſcilicet ut quantum ego texo, tantum momento diſſolvatur. Ignorantia verò & injuſtitia, quum vident noſtrum opus infectum, irritumque eſſe laborem, à riſu non temperant. *Iup.* Proh Dii! qualia nobis perpeſſa eſt ab execrandis illis Philoſophia! Quare tempus eſt diſpiciendi, quid ſit opus facto, quoque modo ſint pu-

1 Οὐκ ὀβολὸν ἀλλὰ πλούτους] Sic apud Heliod. lib. 2. καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοῖσι ἔμπροσθεν ἐκείνοις, ἀλλ' ἀνδρὸς τοῦ λίζητας αἰτήσειν. Bourd.

λάβιστον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς, ἀπαγὲ μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος πικρός. Απο. ἐγώ τοι ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι. μισῶ γὰρ ἐς αὐτὸς ἤδη τὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀγαπωμένους. κεραυνῷ μὲν γὰρ, ἢ τῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκεῖνοι ἄξιοι. Τ. Ε'ρμῆ ἦ εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τὸν κολάσεως καθίσπιμψωμεν ἐπ' αὐτύς. ὃς ἅτε δὴ ὢν λόγυς ἔχων ἐς αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τύς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τὺς μή. εἶτα τὺς μὲν ἐπαινέσεται ὡς τὸ εἰκὸς. οἶδε, κολακοῦσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ δόξαι τὸ καιρὸν δοκεῖ. Ζ. εὖ λέγεις ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ ἐς σὺ ὦ Η'ράκλες; ἅμα ἐς τῷ Φιλοσοφίαν αὐτῷ ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸ βίον. τρισκαιδέκαθον γὰρ ἄθλον οἷος τοῦτον ὑμῖν μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢν ἐκκόψῃς μιᾶρὰ ὕπω, ἐ ἀναίσχυντα θηρία. Ηρα. καὶ μὲν ἄμεινον ἦν ὦ πάτερ, τῷ κόπρον ἐκκαθάρσαι αὖθις ἢ Αὐγείᾳ, ἢ τύτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως. Φι. ἄκυσα μὲν, ἀναλλητέον ἦ κῷ τὰ δέξαντα τῷ πατρί. Ερ. καθίωμεν, ὡς ἂν ὀλίγυς αὐτῶν ἐπιτρέψωμεν σήμερον. ποίαν ἦ χρὴ τραπέσθαι ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσίν. ἢ φανερὸν ὅτι ἐν τῇ Ε'λλάδι. Φι. μάλα μὲν οὖν ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν ὦ Ε'ρμῆ. ὅτοι ἦ μάλιστ' Αττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ἀφύπεται, ἐκεῖ πᾶν ζητητέον εἰσὶν ἡμῖν. Ερ. σὺ δὲ ὦ Θράκιος ἀπιτέον. Ηφ. εὖ λέγεις, κῷ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδῦ. οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπλῷν. καί μοι τῶνδε ἤδη τραπόμενα. Ερ. ποίαν λέγεις; Ηφ. ὁρᾷτε ὦ Ε'ρμῆ, κῷ Φιλοσοφία; δύο

punienti. Fulmen enim uno ictu, & cita mors aufert. *Apollo.* Ego tibi consilium dabo, pater. Iam enim & ipse odi arrogantes illos, ineruditos, Musarum gratia indignatus. Nam fulmine, tua-ve dextra digni non sunt illi. Sed si videtur, Mercurium pœnæ exactorem ad ipsos demittemus, qui, ut pote in disciplinis versatus ipse, celerrimè cognoscet eos qui rectè philosophantur, & qui minùs. Tum hos quidem, ut par est, laudabit: illi verò, quemadmodum ei ex tempore videbitur, plectentur. *Iup.* Rectè dicis Apollo. Verùm & tu Hercules, unà Philosophiam ipsam ducentes, ad homines ite quàm celerrimè, & decimum tertium hunc laborem non parvum à te confectum iri puta, si tam scelestas, & impudentes belluas exciderit. *Herc.* Atqui præstaret, pater, Augiæ fimum rursus expurgare, quàm cum his manus conferre: abeamus tamen. *Ph.* Invita quidem: sed ex patris sententia est sequendum. *Mercur.* Descendamus, ut etiam paucos ex ipsis hodie conteramus. Sed quà eundum est Philosophia? scis enim ubinam sint. Annon manifestum est eos esse in Græcia? *Ph.* Nequaquam, nisi admodum pauci qui rectè philosophantur, Mercuri. At hi nihil Attica paupertate indigent, sed ubi multum aurum aut argentum foditur, ibi nobis sunt quærendi. *Mer.* Ergo rectà in Thraciam est abeundum. *Herc.* Rectè dicis, & viæ dux ero vobis. Novi enim Thracum res omnes, ut pote qui sæpius ad illos accesserim. Et nunc huc mihi flectatis. *Merc.* Quônam ais? *Herc.* Videtis-ne Mercuri, & Philosophia, duos mon-

μ̃ ὅρη μέσσα, καὶ πόλιν ὁρῶν ἀπαντᾶν, Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ πρωϊνὴ δ', Ροδόπη, πεδίον ὑπτιαζόμενον, πάμφορον, λόφοις τε ὡραιόδουν ἑκατέρωθεν ὄγθοις ἐξαίρουσι, καὶ πᾶς λόφος τῆς πάνυ καλῆς ἀνισηκόας, σὺν ἀμόρφοις τισὶ τραχύτησι, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. Ερ. νὴ Δί' ὦ Ἡρακλεῖς, μεγάλη, καὶ καλὴ ἀπάντων. πόρρωθεν δὲ ἀπολάμπει τὸ πρόσωπον. καί τις ποταμὸς μέσος διαμείσεται, πάνυ σὺν χρῷ ψαύων αὐτῆς. Ηρα. Ἐ῾ρῶ μέν, ὅτος. ἡδὴ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη σχεδόν, καὶ ὑπονέφελοι. ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀσφαλῶς τύχῃ. Ερ. ὅπως μηνύσω. τί δ' ἂν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ ζῷα ἐξιχνεύσῃς; Ηρα. τοῦτο μέν, σὺν ἤδη ἔργῳ ὦ Ἑρμῆ. κῆρυξ γὰρ εἶ. ὥστε σοὶ ἂν φθάνοις κηρύττειν. Ερ. ἀλλὰ τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ πάγε ὀνόμασόν σοι ἑκάστων αὐτῶν. σὺ δὲ ὦ Φιλοσοφία, λέγε, ὅστινας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα σαφῆ. Φι. ἀλλ' αὐτὴ μὲ οἶδα τὸ σαφὲς, οἵτινες ὀνομάζονται, ἀφ' οὗ μὴ ξυγγενέσθαι αὐτοῖς. λέγε δ' ὧν τι ἐπιθυμίας, ἢν ἴχνεσιν εἰς τὰ κτήματα, σὺν ἂν ἀμόρφοις σαπαλῶν κτήσεως, ἢ κτησιππους, ἢ κτησικλέας, ἢ σώκτημονας, ἢ πολυκτήτας. Ερ. εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες ἄττοί εἰσιν, ἢ τί ἐστὶ σαπαλοπλοῦτος ἐστὶ αὐτοῖς; μᾶλλον δ' ἐστὶ σαπαλοῦσι, καὶ τι ἐστὶ ἔρια δηλα-

tes omniumque pulcherrimos? Major, Hæmus est, oppositus verò, Rhodope: at campus interjectus, perquam fertilis, ab utriusque radice confestim se pandens, tresque colles perpulchros assurgentes, asperitate non deformes, tanquam subjacentis urbis multas arces: jamque urbs apparet. *Merc.* Ita per Iovem Hercules, maxima, omniumque pulcherrima: cujus pulchritudo eminus resplendet, quin & maximus fluvius illam alluens præterlabitur. *Herc.* Hebrus est, civitas verò Philippi illius opus: & jam nos ad terram, & sub nubibus sumus: quare quod fœlix faustumque sit, ingrediamur. *Merc.* Ita fiat. Cæterùm quid faciendum, & quomodo investigandæ feræ? *Herc.* Hoc tui muneris jam est Mercuri, siquidem es præco. Ne igitur præconium enuntiare cuncteris. *Merc.* Haud difficile hoc: sed illorum ignoro nomina. Tu igitur Philosophia, dic quo nomine sint compellandi: & signa insuper. *Ph.* Ne ipsa quidem scio certò quomodo vocentur: quia mihi cum ipsis non fuit commercium. Cæterùm non aberrabis si eos à possidendi desiderio, Possidonios, aut Possidippos, aut Possicleas, aut Possifundos, aut Possidoros nominaveris. *Merc.* Bene dicis. Sed quinam hi sunt qui & ipsi circunspectant? atqui accedunt, & videntur aliquid velle loqui. *Viri.* Pos-

1 Ἐ῾ρῶ μέν ὅτος, ἡδὴ πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου] Cum paulo supra dixerit de hac eadem urbe: καὶ πάσας λόφους τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνισχούσας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quæ & Trimontium & antea Poneropolis & Pulpudena & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Hæmum & Rhodopen, quæ Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. *Palm.*

1 Καὶ

σιν. Ανδρες. ἆρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν εἰπεῖν, ὦ ἄνδρες εἰπεῖν, ὦ σὺ ὦ βελτίστη, εἴ ποτε τρεῖς γοῦν ἅμα εἴδετε, [1] καί ποτε γυναῖκα σὺ χρὴ κεκαρμένῳ εἰς τὸ Λακωνικὸν, ἀρρενωπὴν, κ' ἀνδρικὴν; Φι. Παπαῖ. τὰ ἡμέτερα δῆτα ζητεῖτε. Αν. [2] πῶς τὰ ὑμέτερα; σφᾶς τὰς ἐμαυτῆς γὰρ ἐπαίνεις ἅπαντας. ἡμεῖς γ', τὴν γυναῖκα μάλιστα μίσθαρνον, καὶ φαλακροδιεσμένῳ πρὸς αὐτῶν. ἔστιν γ', καὶ τοῦτο ζητοῦμεν αὐτούς. τοιγοῦν γ' ἅμα κηρύττωμεν. εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν, ἢ ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπάρχοι, [3] οὐ χρὴ κυρίαν, οὐ γλυκὺν βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον, κ' τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀρχίλον, ἄμυστον, τραχὺφωνον, λοίδορον, μιλύοντα ἐπὶ ῥητοῖς αὐθονόμοις. Δέσπ. ναὶ μὰ τοῦτον, ὦ Κεκρύπτες. ὡς ἐκεῖνόγε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ, Κάνθαρος, καὶ ἐκόμα γ', κ' τὸ γλύκιον ἐπάλλετο, καὶ τίχνην τινὰ ἐμοὶ ὑπίστατο. ἀπέκειρε γάρ σε τὸ γναφεῖον καθήμενον, ὁπόσον [4] περιττὸν τοῖς ἱματίοις τὸ κροκίδιον ἐπανθεῖ. Φι. ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νυνὶ Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας. Δέσπ. ὦ τὸ τόλμης. ὁ Κάνθαρος Φιλοσοφεῖ φησιν. ἡμῶν γ', ὦθλιε λόγος. ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν. ξυνίησι γάρ ὃς φησιν αὐτη. Φι. τίς δ' ἔστος ἄλλος ὁ προσιὼν ἐστιν ὦ Ἡράκλεις, ὁ καλὸς

Posſetis-ne, ô viri, vel tu optima nobis dicere, num tres præſtigiatores unà videritis, & mulierem Laconicè abraſam, aſpectu maſculo, & planè virili. *Ph.* Papæ! hi nos quærunt. *Viri.* Quomodo vos? Etenim Fugitivi illi omnes: nos autem mulierem potiſſimùm quærimus, ab ipſis mancipatam. Intelligetis autem curnam ipſos quæramus. Nunc igitur ſimul præconium pronuntiemus. Siquis mancipium Paphlagonicum, ex Sinopenſibus barbaris, tali nomine, quale à poſſeſſionibus imponitur, ſubpallidum, ad cutim tonſum, barba horridum, pera inſtructum, lacerna indutum, iracundum ineruditum, voce aſperum, maledicum, certa libertate vivens, indicato. *Dominus.* Heus tu intelligo, quod prædicas mancipium. Illi enim apud me nomen erat, Scarabeus: comam autem alebat, & barbam avellebat, meamque artem norat. Nam in fullonica officina ſedens, tondebat quicquid floccorum in veſtibus ſuperfluum efflorescit. *Ph.* Ille ipſe ſervus tuus eſt: at nunc Philoſopho ſimilis, qui accuratè in fullonia ſe polivit. *Dom.* Proh audaciam! Scarabeus philoſophatur, inquit. Noſtri autem, nulla eſt ratio. Omnes utique inveniemus, ſiquidem hæc intelligit, ut ait. *Ph.* Sed Hercules, quiſnam eſt hic alius qui accedit, pulcher, citha-

1 Καί ποτε γυναῖκα σὺ χρὴ κεκαρμένῳ εἰς τὸ Λακωνικὸν] Expoſuit hunc locum Meurſius Miſcellaneor. l. 1. c. 16. *Alm.*

2 Πῶς τὰ ὑμέτερα; σφᾶς τὰς ἐμαυτῆς γὰρ] Πῶς τὰ ἡμέτερα; *Φι.* Σφᾶς γὰρ. Marcil.

3 Οὐ χρὴ κυρίαν] Emendavimus antea interpretationem hujus loci. *Bourd.*

4 Περιττὸν τοῖς ἱματίοις] Legend. Caſaubon. ad Theophraſt. cap. de adulat. *Idem.*

1 Οὐ χρὴ

λὰς, ὁ τῶν κιθαρῶν; Ἡρ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῇ Ἀργοῦς ἐμοὶ, ἥδιστος κελευστῶν ἁπάντων. ὡς γὰρ τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ, ἔκπαγλον ἐκήκοα ἱρίπλοντος. χαῖρε ὦ ἄεστε, καὶ μακαριστὸς Ὀρφεῦ. σὺ δ' ἐπιλέλησαι γάρ σου Ἡρακλέους. Ὀρ. νὴ τὸν ὑμεῖς γε ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μίσθια, ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς οἶδ' ὃ ζητεῖτε εἰδέναι. Ερ. ἐκεῖνο δίδιξον ὅπου Καλλιόπης ὑιὸς ἐστι. χρυσίον γὰρ ἐδίδουν ὁτῳοῦν δεῖξαι, σοφὸς ὤν. Ορ. εὖ ἴσθι. ἐγὼ γὰρ, τὸν μὲν οἰκίαν δείξαιμι ἂν ὑμῖν, ἔνδον οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι ὑπὸ αὐτοῦ. μανικὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τοῦτο σεσεμνολόγηκε. Ερ. δεῖξον μόνον. Ορ. αὖτη πλησίον. ἐγὼ δ' ἀπειμι ὑμῖν σκοπὸν, ὡς μὴ σὺ ἴδοιμι αὐτόν. Ερ. ἐπίχαρις ὁ γυναικός ἐστι φωνὴ, ἐαψῳδοῦσης τι τῶν Ὁμήρου; Φι. νὴ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι λέγει. Δραμ. Ἰχθεῦς γάρ μοι κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς αἰδοῖα πύλῃσιν, ὃς χρυσὸν φιλέῃ μᾶλ' ἐοὶ φρεσὶν, ἄλλο δ' ἔπποι. Ερ. σκληρὸν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητὸν, ὃς ξενοδόκῳ κακὰ ῥέζει, ὅτι φιλότητα περίσχει. Υπο. τοῦτ' ἐμοὶ τοῦτο τὸ ἔπος, ἢ τὴν γυναῖκα ὤχετο ἀπάγων, δόπι αὐτὸν ὑποδέξαιμι. Δραμ. οἰνοβαρὴς, κυνὸς ὄμμα ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, ὅτ' οὐ πτερόεντα κεραΐζει, ὅτ' οὐ βελῇ, θερσίτ' ἀκρατόμυθε, κακῶν παιάεστι κνωδάλων. μᾶψ, ἀτὰρ ἠΰ κῆτμον ἐρεξέμεναι βασιλεῦσιν. Διογ. εἰκότως δὲ κακοφορεῖ τὰ ἔπη. Δραμ. σαυλὸν κύων, ὄπιθε δ' λέων, μέση δὲ Χίμαιρα, δεινὸν λαπαρύσσει, τερ-

citharam geſtans? *Herc.* Orpheus eſt, qui mecum in Argo navigavit, nauticorum hortatorum omnium jucundiſſimus. Nam ad cantum ipſius, non fatigabamur remigantes. Salve optime, & perquam canore Orpheu, ſiquidem Herculis non es oblitus. *Orph.* Vos quoque ſalvete Philoſophia, Hercules, & Mercuri. Sed tempus eſt ut mihi detis indicinæ præmium: ego enim planè novi quem quæratis. *Merc.* Quin oſtende Calliopes fili, ubinam ſit. Auro enim non indiges, ſapiens cùm ſis. *Orph.* Rectè dicis: ſed ego domum quidem in qua habitat vobis indicabo: ipſum verò minimè, ne apud eum malè audiam. Etenim eſt ſummè ſceleſtus, ac uni huic rei ſtudet. *Merc.* Oſtende ſolùm. *Orph.* En proxima hæc. Ego verò procul à vobis abeo, ne videam ipſum. *Merc.* Attende. Annon mulieris vox eſt, aliquid ex Homero recitantis? *Ph.* Ita per lovem, Sed quid dicat, audiamus. *Fug.* Non minùs hunc odi, nigri quàm limina Ditis, Qui colit aurum animo, & ſimulat contraria verbis, *Merc.* Proinde odio habendus tibi Cantharus, Hoſpitis offenſor, & ſe præbentis amicum. *Marit.* De me hoc carmen, cujus uxorem abduxit, quia ipſum receperam. *Fug.* Ebrius, atque canis facie, ſed pectore cervus, Conſilio ignavus, ſed longè ignavior armis, Therſites vecors, pravarumque optima pica, Regibus illicitè, & fruſtra contendere ſuetus. *Dom.* Iure execrandi hæc verba ſunt. *Fug.* Prima canis poſtrema leo, media ipſa Chimæra, Horrendum exhalans animum

1 Ἰχθεῦς] Ex Iliad. 9. Cætera ſunt ex Il. 1. 2. & 5. *Beurd.*

1 Tu-

τῷ κυνὸς ἀγρίᾳ ὀρμῇ. Υπο. οἴμοι γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. Φασὶ δ' αὐτὴν ἐκύειν ἀπ' αὐτῶν. Ερ. θαῤῥῶ, Κερβερόν τινα τέξεσθαί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς ἕτερον αὖθις πόνον. ἀλλὰ ἐκ ἀσφαλὲς. ὥστε ἤδὴ διὰ πάντων τὴν θύραν. Διαπο. ἔχω σε ὦ Κάνθαρε. νυὶ σιωπᾷς; φέρ' ἴδωμεν ἃ πάρεστοι ἡ πήρα ἔχει. θέρμος ἴσως, ἢ ἄρτι τρύφων. Ερ. ἐ μὰ Δία, ἀλλὰ ζωνίον χρυσοῦν. Ηρα. μὴ θαυμάσῃς. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι πρόσθεν ἐπὶ τῶ Ἕλλαδος. σὺ τοῦδε ἦ, Χρυσίππιος ἀναβέβηκεν ἐνθάδε. Τοιγαροῦν Κλεάνθην αὐτὸν εἰς μαχρὰν αὐτὸν ὄψῃ. κρεμᾶται γὰρ ἀπὸ τῶ πώγωνος, ὥστε μιᾶρος ὤν. Διαπο. σὺ ἦ ὦ κακὲ, ὁ Ληκυθίων ἡμᾶς θρασίτης τυραννεύων; ἐμάστιγουν ἄλλος. ὦ τῆς μαλακίας. εἶτα τί σὺκ ἂν ἠβούλου; καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; Ερ. ὁ τερέτισμα ἦν ἀπόλλυσθαι ὑμῖν ἔφην; Διαπο. ἀδύνατον μᾶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. Ερ. ὅπη τί; Διαπο. ὅτι δεινῶς τῶ ὑποστόμφατι ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκάλεμεν. Ερ. Ἡράκλες ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον, καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ. Υπο. μαθήμασι. σὺκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶ παλαιῶν κύσαιο. Ερ. πῶς βιβλίον; Υπο. ἔστι τί ὦ γαθὲ, τερηράνιον βιβλίον. Ερ. ἤδὴ ἄτοπον, ἐπεὶ

mum trini canis acris. *Marit.* Hei mihi uxor qualia perpessa es à tot canibus. Quin ex illis ipsam concepisse dicunt. *Merc.* Confide, Cerberum tibi, aut Geryonem pariet: ut Hercules iste alium laborem rursus habeat. Sed accedunt, ita ut fores pulsare non sit opus. *Dom.* Teneo te Canthare: siles jam? age videamus quid habeas in pera, fortè lupinos, aut frusta panis. *Merc.* Minimè per Iovem: sed zonam auream. *Herc.* Ne mireris. Nam in Græcia Cynicum se esse dicebat, sed hic est planè Chrysippeus. Quare Cleanthem ipsum non diu pòst videbit Nam cùm sit adeò ìcelestus, à barba suspendetur. *Dom.* Tu verò nequam, nonne es Lecythio meus fugitivus? certè non alius. O rem risu dignam! quid non fiet? etiam Lecythio philosophatur? *Merc.* Nunquid tertius ille domino caret? *Dom.* Minimè: verùm ego dominus, sponte ipsum in malam rem dimitto. *Merc.* Quorsum? *Dom.* Quia teterrimè fœtet: eumque Vnguentodorum appellabamus. *Merc.* Hercules malorum depulsor audisne? deinde pera, & baculum: atqui tu uxorem recipe. *Marit.* Minimè, non si reciperem prisci librum in utero gerentem. *Merc.* Quomodo librum? *Marit.* Quidam, ô bone, triceps est liber. *Merc.* Nihil absurdum siquidem unus ex Co-

1 Τοιγαροῦν Κλεάνθην ἐν εἰς μαχρὰν αὐτὸν ὄψῃ, κρεμᾶται γὰρ ἀπὸ τῶ πώγωνος] Nullum jocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμᾶται. Ideo suspicor non ita scripsisse Lucianum, & forte Χείμωνα scripserat, ad quod alludebat κρέμαται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τῶ χρυσοῦ Χρυσίππιον eum vocavit. *Palm.*

2 Τερηράνιον] Hujus nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. *Bourd.*

1 Πα-

τριφάλλης τῶν Κωμικῶν εἷς. Δρα. σὺν ᾧ Ἑρμῆ δικάζειν τὸ μὴ τοῦτο. Ερ. ὅτῳ μοὶ δοκεῖ. τοιγὰρ μὴ ἵνα μηδὲν πρᾶγμα, μὴ ἡ πολυκέφαλος τέκῃ, οἱ χαλκᾶ ὀβολὸν τὴν ἄνδρα ἐπίσωσιν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον. τὼ δύο δὲ τούτω τὼ δραπέτιδοιν, ὀβολοδίπτη τοῖν διαπόντιον μαιμῶντε ἀ πρωτᾶ, τὴν μὲν, λουπλύνειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν, τὴν Λικυθίωνα. τὴν Μυρσίνην δέ, αὖθις ἀκίδαν τὴν ἱμαλιὼν τὰ διιρρωγότα, μαλάχῃ γε πρόπερον μαστιγοῦσα. ἔπειτα ἔστω ὀβολοδώναι τοῖς πιτταπαῖς, ὡς ἀπολοῖο ὀβαπλλόμενος παππῶτα, ῥυπώσῃ πρωσίπ, καὶ γυναικείᾳ τῇ πίτῃ. οὕτω εἰς τὴν Λίμνην ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τὸ χιόνος μᾶλλον συμπεπιεσμένον τοῦ πόδι. Δρα. φεῦ τῶν κακῶν. ὀτοτοῖ. παπαιπαππάξ. Δημο. τί τοῦτο παρευλῆς τὸ τραγικὸν οὐ λαλήσων; ἀλλ' ἀκολούθει ὀβολὸν τοῖς πιττακοῖς ἤδη, ἀποδυσόμενος πρότερόν γε τὴν λεοντῆν, ὡς γανώσῃς σύ. ὦν.

Comicis trigaleatus. *Fug.* Tuum eſt, Mercuri dehinc judicare. *Merc.* Ita mihi videtur. Vt hæc mulier, ne pariat monſtrum multiceps, ad virum in Græciam revertatur: atque hi duo fugitivuli dominis traditi, diſcant quæ antea: Lecythio quidem ſordidos abluere panniculos: Vnguentorum autem, lacera veſtimenta reſarcire, priùs quidem malva flagellatus. Deinde ut etiam hic tradatur picatoribus, ut pereat vulſus primùm: inſuper pudenda, & muliebri pice inquinetur: deinde nudus in Hæmum ſublatus, vinctis pedibus in nive maneat. *Fug.* Heu malorum ah ah, papæ, heu. *Dom.* Quid hoc eſt, tragicas voces interieris? Sed ad picatores jam ſequere, exuta priùs pelle leonina, ut aſinus eſſe cognoſcaris.

1 Παραδῶναι τοῖς πιττακοῖς] Attigi hanc pœnam ad Dial. de Morte Peregrini ex Interp. Ariſtoph. ad nubes. Conjunxit hæc omnia in Palinuro. καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθεν. Bourd.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. ΙΕΡΕΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

SATVRNALIA. SACERDOS, ET SATVRNVS.

ARGVMENTVM.

Lucianus ritum & originem Saturnaliorum tradit hoc Dialogo, ubi fingit Sacerdotem & Saturnum colloqui: quorum alter quidem divitias à Deo poſtulat: alter autem, dum divitias largiri, ſua poteſtatis eſſe negat, interea quatenus ipſe regnet, & quid præſtare ſoleat, denique cur hoc feſtum inſtitutum ſit, exponit: refutata interim etiam fabula, qua de liberis devoratis & amiſſo regni, & captivitate ipſius vulgo jactatur.

SA-

ΙΕΡΕΥΣ.

Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τὰ γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ πρήγματα, καὶ κεκαθιέρευται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῷ ἱερῷ αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ; Κρον. τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἐχεῖ ἐποιήσαντο, ὦ, τι σοι δίκαιον, εἰμὶ δὲ μάλιστα ἄκων ἐθέλοις εἶναι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπὶ σοὶ ἤδιον αἰτῆσαι. ἐγὼ γὰρ πάντα δυνατὸς, οὐκ ἀναδύσομαι τοῦτο τῷ δίκῃ. Ιε. ἀλλὰ πάλαι ἐπιμέμηκα. ἐρῶ γὰρ τὰ κατὰ τοῦτο, καὶ τοῦ χάριν, πάλαιόν, καὶ χρυσοῦν τοῦτο, καὶ ἀνδρῶν διαφόρων εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας δαπανηρὰς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἄλλα, ὁπόσα τίμια. τοιαῦτα δή ἐστιν ἃ ἄρεστ Κρόνε, δίδου μοι, ὡς τι ἐκ τούτων ἀπολαύσω τῆς ἀρχῆς, μὴ γὰρ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτὸν ἀφ' παντὸς δὴ βίου. Κρο. ὁρᾷς; οἷ καὶ ἐμὲ τοῦτο ἠτήσας. οὐ γὰρ ἐμοὶ ἀφαιρεῖσθαι τι τοιοῦτον. ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αὖτε σοὶ δὲ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἐν ἐκείναις ἐξουσία τούτων χρῆσθαι, ἰδιώτης δ' ἐγὼ εἰμι, καὶ πάντα δὲ πολλὰ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς γὰρ ταῖς

SACERDOS.

Dic mihi Saturne, quando tu quidē hoc tempore regnare videris, tibi & sacrificatum, & litatum est à nobis, quid potissimùm pro immolatis hostiis, abs te postulatum feram? *Sat.* Istud quidem te ipsum decet perpendere, quid optare debeas: nisi vis ut princeps etiam sit vates, ut norit, quid libentiùs petas. Cæterùm ego, quantum facultas feret, annuam tuis votis. *Sac.* Quin istud jam olim perpendi. Nam communia hæc, & passim obvia, videlicet opes, multam auri vim, utque viris imperem, & mancipia multa possideam, splendidas vestes & delicatas, argentum, & ebur, denique quicquid est pretiosum. Hæc igitur mihi da, optime Saturne, ut & ipse nonnihil emolumenti ex tuo sentiam imperio, ne-ve solus per omnem vitam earum rerum fim expers. *Sat.* Viden? Hoc postulas quod meæ facultatis non est. Neque enim mearum est partium ista distribuere: quare ne graviter feras, si quæ petis, non assequeris. Sed ista à Iove postulato, quum ad eum imperii vices venerint, id quod brevi futurum est. Nam ipse accipio. Est autem imperium quorum si jus excessero, privatus illicò reddor, & ex plebe unus. Nec in his septem diebus, serium quip-

certis conditionibus imperium meum septem duntaxat dierum,

1 *Dic mihi Saturne*] Saturno sacra fiebant, de quibus in primis Macrob. lib. 1. c. 8. & 10. & L. Gerald. de Annis & mensibus, hæc κρόνια dicebantur à Græcis, & primò uno die tantùm. i. 14. Cal. Ianuarias celebrati solita, sed post in triduum propagata, primùm ex adjectis à Cæsare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit, à 16 igitur cœpta in 23 desinebant quo solo fieri ante consueverant. *Cogn.*

1 Οὐδὲ

ἐπῖδε, πανδαῖον μέ, ὑδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δ', καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβδίειν, καὶ ἀρχιτρίκλινον καθίσταδθαι, καὶ τὰς οἰκείας ὠνεῖσθαι, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτῶν τινα τερπνὴν ὀρχήσασθαι. σὺ δὲ εἰς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἀφεῖναι, ἀσβόλῳ πεφυρμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δ' ἐκεῖνα, τὸ πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἂν ἐθέλῃ. Sat. ἀλλ' ὑδὲ ἐκεῖνο ὦ Κρόνε ῥᾴδιος, καὶ προχείρως. ἔγωγ' ὃν ἤδη ἀπηγόρευκα, αὐτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ. οὐδὲ σὺ ἐπαίεις τοπαράπαν. ἀλλὰ τὴν αἰχίδα ἐπισείων, καὶ τὸ πεφυσημένον ἐπανατεινόμενος, ἠρέμα σείων, ἐπαλήτιε τοὺς ἑστῶτας. ἢν δὲ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἀκρατὲς ἐπαυξῶν, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς εἶναι, καὶ σωφρονοῦντας ἀφείς. ὁ δ', παμπονήρους τινὰς, καὶ ἀνοήτους ἀνδράσι σεσηρόσι τὸ πλοῦτον, μαστιγίαις, ἢ ἀπηγορευμένοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλοῦτον γάρ σοι δοκεῖς ἐπὶ γῆς εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν. Κρο. ὦ μικρὲ ὅλως, ὑδὲ παντάπασιν ἀνεπαφρόντιστε, ὡς ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἐξεπίστασθαι τὸ συμπᾶσης ἀρχῆς, εἰμὶ σοὶ γὰ μικρὸν δεῖ τὸ νικᾶν κυβδεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὸν μηνάδα κυλιομένῳ ᾧ κύβος, σὺ τὸν ἑξάδα ὑπερφέρων ἀεὶ φαίνεαι, πολλοὶ γὰρ ἐς κῆρον λάχε ᾧ τοιαῦτα ἐπισείσασθαι, οἷς ἴλεως, καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπιδοῦναι. οἶδε, ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξεννέξασθε, σωτῆρες ὦ αὐτοῖς ᾧ σκάφη

quippiam aut publicum tractare, mihi conceſſum eſt. Verùm potare, inebriari, vociferari, ludere, talos jacere, creare reges, famulos in convivium adhibere, caneré nudum, laſcivo corporis motu ſaltitare, nonnunquam & in gelidam aquam præcipitem dare, facie fuligine oblita. Hæc uti faciam permiſſum eſt: ſed magna illa, puta divitias & aurum, Jupiter ipſe, quibus lubet, dilargitur. *Sat.* At non facilè, Saturne, & expeditè id facit: adeò ut me jam vox defecerit, magno clamore hæc ab illo flagitantem. At is nihil prorſus audit: verùm ægidem obvibrans, ac fulmen intentans, torvumque obtuens, pavefacit inſtantes. Quòd ſi quando etiam annuerit alicui, divitemque reddiderit, mirum quàm id nullo delectu facit, ut aliquoties præteritis probis, ac ſapientibus viris, ſceleratis ac ſtultis hominibus opes offundat, verberonibus atque effœminatis, cujuſmodi ſunt plerique iſti. Quanquam equidem cupio cognoſcere, quænam ſint iſta poteſtati tuæ permiſſa. *Sat.* Haudquaquam parva, neque omnino contemnenda, ſiquis univerſi imperii vim expendat: niſi fortè tibi parum videtur eſſe, ut in talorum ludo vincas, cumque cæteris alea in unionem volvatur, tibi ſenionem ſemper in ſummo latere oſtendat. Nam hinc ſibi plerique victum parant ad ſatietatem, quibus benigna & proſpera annuerit [2] teſſera. Alii contrà, nudi enatant fracta ipſis ad tam exiguum ſcopulum,

1 Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δ'] Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται πίνειν δ'. Marcil.

2 *Teſſera*] Teſſera lateribus conſtabat ſex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Auguſto. *Cogn.*

1 *Sub-*

φυς, σὲ δὲ ὕπω μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ κύβου. καὶ μὴν ἐς πιεῖν γε τὸν ἥδιστον, καὶ φιλικώτερον ἄλλου δέξαι ἄμμι σὺ τοῦ συμποσίου, καὶ ἀφροντιστήσω τὰς μὲ ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν. τοῦτο γὰρ τὴν πολλῶν τε ἀδικίαν ἀφανίσει. σὺ δ', καὶ ἀναπηδήσαντα καλλίνικον, καὶ τἄθλα ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθὸν, ὅτι ἐς βασιλέα μόνον ἐφ' ἁπάντων ἡμῖν ἀρᾷς, τὸν ἀπαραίτητον πρυτανεύσοντα, ὡς μήτε ἐπιτιμηθέντα μαλακίαι ἐπιζῆσαι, καὶ αὐτὸς ἐπιζητεῖν ἔχοις, τὸ μὲ, αἰσχρόν τι σὲ δὲ αὐτῷ ἀναδῆσαι. τὸ δ', γυμνὸν ὀρχήσασθαι, ἐς ἀφρόμβιον τὴν αὐλητρίδα, τρὶς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς ἂν ἐς τοῦτο δείλαιος μιαλοφωνίας τὸ ἐμὸν; εἰ δέ τι μὴ ἀληθῆ, μὴ δ' βέβαιον γίγνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν ἀπάτην, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸ τοῦτο ἀφηνίμονα ὀλίγου χρόνου τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τοῦτον δ' ὧν ἄ μοι δώσεις, δῶνα τὰ πεπρωμένα, ἢ ἄρχειν, ἢ ἄεθλειν. καὶ τί, ἃ κατηριθμησάμην, διαρρῶν αὖτε, ὡς ἐμοὶ πρὸς ἡδονὴν δεδεγμένα τε τῇ αἰρέσει, καὶ τοῦ κεραυνοῦ. Ιε. ἀλλ' ἃ Τιτῆνιν ἄρεστα, τοιαῦτα καὶ ἐμοὶ ἐστὶ, καὶ ἐθέλομι. σὺ δ', ἀλλ' ἐκεῖνό μοι λάπαρναν, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι. καί μοι λῦσαι εἶπας αὐτὸ, ἵνα μὴ τὴν ἀμοιβὴν δοκοῖεν ὡς ἀνὴρ ἢ θυσίας, ἐς πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα. Κρο. ἐρῶ μόνον. ἀποκρυπτόμενα γὰρ, ἢν εἰδῶς τύχῃ. Ιε. τὸ μὲ πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ. ταῦτ' ἐστι, ἃ σὲ δεῖ σὲ ἀκούομι, ὡς κατήδιες τὰ χρυσάμματα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκείνη δ' ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη αὐτῇ ἐν βρέφους, ἔδωκέ σοι κατέπιεῖν. ὁ δ', εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς πολέμῳ κρατήσας. εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε,

lum, aleam puta, navi. Præterea quàm suavissimè bibere, ac modulatiùs alio videri canere in convivio: & ex ministris alios in aquam dejici (nam ea pœna est parùm dextè ministranti) te verò victorem egregium pronuntiari, & ei quem viceris præmia præripere. Vide quantū sit bonum, quòd etiam rex solus omnibus præficeris, talis victor, ut non solùm ipse non feras ridicula imperata, sed etiam aliis imperare possis ipse: huic ut turpe aliquid de se ipso vociferetur: illi ut saltet nudus, & sublata in humeros tibicina, ter domū obambulet? Annon hæc quoque munificentiæ meæ non exiguæ sunt argumenta? Quòd si caussaberis regnum hoc nec verum esse, nec stabile, inscitè feceris, quum videas me ipsum, qui ista dilargior, exigui temporis imperium tenere. Ex his igitur, quæ meæ est facultatis præstare, nempe taxillis, regnando, canendo, & reliquis quæ modo recensui, audacter à me petito, nihil veritus, ne te ægide, aut fulmine territem. *Sac.* At ô Titanum optime, istis mihi nihil est opus. At mihi id respondo, quod maximè cupiebam scire. Quod si mihi dixeris, sat magnam gratiam pro victima mihi rependeris: & in posterum debita condono tibi. *Sat.* Roga modò, equidem respondebo, si scivero. *Sac.* Primùm quidem illud, vera-ne hæc sint quæ de te audimus, te solitum edere liberos ex Rhea tibi nascentes, eam verò clam subducto Iove, lapidem infantis loco suppositum, quem tibi dedit devorandum. Deinde adultum puerum, te belvinculis injectis in Tartara præci-

lo victum, regno expulisse: mox

πολίσας αὐτὸν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὑπόσον μὴ σὺ παρεπέπτικεν. Κρο. οἱ μὲν ἑορτὴν ἂν ἦγον, καὶ μεθύειν ἐφίλουν, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγωγε ἄν, ὡς ἐρεθίζεσθαι γὰρ ἐφοβούμην, τοιαῦτα ἐρωτήσας, σὺν αἰδοῖ εἰς πολὺν ἦτα, καὶ πρεσβύτην Θεόν. Ιε. κἀγὼ τοῦτο ἂν Κρόνε, ὃ παρ' ἡμαυτῷ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος ὁ Ὅμηρος, οὐκοῦν γὸ εἰπεῖν ὅτι ἐ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι χεδὸν, τοῦτο πεπεῖσθαι δοκεῖ σοὶ. Κρο. οὐ γάρ τι τοιμῦτα οἰόμενον, τὰ ἀλλοζόνα, ὑκίς τι περὶ ἐμοῦ ἀδίκημα; σκόπει ἦ ἦτας. ἔσθ' ὅστις ἄνθρωπος, ὃ γὸ Θεὸν ἐρῶ, ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς κρέφαλλα τὰ πίτνα, εἰμὴ τις Θυέστης λῷ, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφὰ φθεγεσὼν, ἤθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσεις λίθου ἀπὸ βρίφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀπάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' ἦτα ἐπολεμήσαμεν, ἦτα ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δὲ μου ἀδόντος αὐτοῦ, καὶ ὑπεικόντος ἄρχειν. ὅτι μὲ γὰρ ἦτα πατέδαμεν, ἦτα σὸ τοῦ Τάρταρου εἶμι, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς οἶμαι, εἶμὶ τυφλὸς ὥσπερ Ὅμηρος. Ιε. τί παθὼν ἦ ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; Κρο. ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γάρων ἤδη, καὶ ποδαγρὸς ὢν ἦ χρόνε ὤν, διὸ δὴ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴρηκασιν, ὑ γὰρ ἠδυνάμην ἀφρεῖν ἐγὼ ὅτι πολλῶν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναλῦν ἐδὲ ἔων, καὶ πάτερ, τὸ κεραυνὸν διηρμένον, τὰς ἐπιόρκους, ἢ ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καὶ ἐφλέγειν. καὶ τὸ σφάλμα πάνυ ἐμοὶ δῆλ ἦν, καὶ πεπαικόν. καὶ ἐξέπιπ ὧν ὑπαιθρον τοῦ Διὸς. καὶ ἄλλως ἦ, καλῶς ἔχειν pitasse, cum omnibus copiis auxiliaribus, quæ tecum in acie steterant. *Sat.* Heus tu nisi festum celebraremus, & liceret inebriari, atque impune dominos convitiis incessere, cognoscerem iratsi saltem mihi concessum esse, qui talia roges, nihil reveritus adeò canum, ac senem Deum. *Sac.* At ego hæc, Saturne, non ex me ipso dico. Quin & Hesiodus, & Homerus, nolo enim dicere, reliqui propè mortales omnes, eadem de te credunt. *Sat.* Num putas pastorem illum superbum, sani aliquid de me sciviſſe? Rem ad hunc considera modum. Est-ne quispiam homo, non dicam Deus, qui possit suos ipse liberos lubens devorare: nisi siquis esset Thyestes qui ab impio fratre circumventus comederet? At hoc quidem esto: qui nescirent se infantis loco lapidem comedere, nisi dentibus dolere non posset? Imò neque bello confliximus, neque Iupiter imperium per vim occupavit: sed ego illi rerum administrationem ultro tradidi, imperioque cessi. Porrò neque victum esse me, neque in Tartaro esse, vel ipse vides opinor, nisi oculis captus es, quemadmodum Homerus. *Sac.* Sed quid tibi accidit, Saturne, ut imperium deponeres? *Sat.* Ego tibi dicam. In summa cùm jam senex essem, & ob ætatem podagrosus (quo factum est ut injecta mihi fuisse vincula plerique finxerint) impar eram viribus ad tam multa hujus ætatis facinora punienda: nam erat assiduè mihi sursum ac deorsum cursitandum obarmato fulmine, quo sacrilegos, perjuros ac raptores exurerem: eratque negotium plenum laboris, quodque juvenem desideraret. Itaque mihi consulens, Iovi locum dedi. Præterea rectè facturus mihi vi-

ἰδίᾳ μοι. Ἀφιείμην τοῖς παισὶν ὅσα τὴν ἀρχήν, αὐτὸν δὲ ἀναπαύεσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ὅτε τοῖς εὐχομένοις χαριζοίμην, ὅτε νεῖν τ' ἀναιδῶς αἰτοῦντων εὐχλεύμενον, ὅτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χαλάζαν σείοντι βάλλειν ἀναισχυντοῦμενον, ἀλλὰ σχεδὸν ἀκήρατόν τινα τὸν ἥδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις συνομυθολογῶν. ὀδὴ ἄρχῃ, μυρία ἔχων πεπράγματα. πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελίσθαι μοι ἔδοξε. καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχήν, ὡς ὑπομνήσωμι τοὺς ἀνθρώπους οἵῳ ἐπ' ἐμοὶ βίῳ, ὁπότε ἄπορος, καὶ ἀπροίκτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, ἃ σπείρεις, ἀλλ' ἕτοιμα ἄρδην, καὶ κριὰ ἐσκευασμένα. καὶ ὁ οἶνος ἔρρει πολυμηδὴς, καὶ πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν, καὶ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τὸ ὀλιγοχρονίου ταύτης διωκεσίας. καὶ ἀφεῖτο ἀπαναχῶ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. ὀδὺς γὰρ ἐπ' ἐμοὶ δοῦλος ἦν. Ις. ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴωθα εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας, φιλάνθρωπον ἐμὲ μύθοις ἐπαινεῖν ποιοῦντες, πεῖσαι τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅπερ καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης. Κρο. οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα λῆρος; Ις. εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι. πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκρινον. τὸ παιδεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις; Κρο. καὶ μάλα. οὐ μὴν οὕτω ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ σχεδὸν κεφύρων τὸ μέγιστον, videbar, si imperio liberis meis distributo, ipse per otium genio plerumque indulgerem, nec vota facientibus respondendo, nec molestiam à contraria petentibus ferendo, neque tonando, aut fulgurando, neque grandinem aliquoties necessariò immittendo. Sed senilem hanc ac jucundissimam dego vitam, meracius nectar bibendo, & cum Iapeto, reliquisque æqualibus Diis confabulando. At regnat quidem ille mille districtus negotiis: nisi quòd hos pauculos, quos dixi dies mihi visum est excipere, in quibus recipio principatum, ut mortalibus in memoriam reducam, cujusmodi fuerit me regnante vita, quum citra sementem, citraque arationem cuncta illis provenirent. Haud tum quidem aristæ sed panis paratus, carnes apparatæ, ac vinum fluminis instar manabat, tum fontes mellis, lactisque, propterea quòd mortales omnes erant probi, & aurei. Hæc causa est, cur exiguî temporis imperium geram. Atque ob id undique plausus, cantiones, lusus, par servorum atque liberorum honor: quia me regnante nullus erat servus. *Sac.* At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos, & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem, quòd memor te ipsum aliquando serviviſſe, ac compedes gestasse, eos magni faceres, qui simili essent fortuna. *Sat.* Non desines talia nugari? *Sac.* Bene mones, itaque desino. Quin & illud mihi respondе, an consuetum erat tui sæculi hominibus, talis ludere? *Sat.* Erat sanè: sed non pro talentis, & decem nummûm millibus, ut vobis, sed ad summum nucibus, ne discruciaretur qui

ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡτιηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἑαυτὸν μένον τῶν ἄλλων. *Ir.* τοῦτο σὺ εἶπες ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν ἐπέπλουτον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε ἂν μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδέ τι ἐνενόησα. εἴπε ἵνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὴν ἡμίτροχον τῶν βίον ἀγαγὼν ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἴσχυεν ἂν ἄθλιον ὑπ' αὐτῶν, διεπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιθραμόντες, ὥσπερ τὴν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷτταί τὴν Ὀρφέα, ἢ τὴν Ἀκτέονα αἱ κύνες, ὧδε δὲ μεῖζον ἀπενίσκαζε τὸ μέρος, ὡσὲ ἀλλήλας ἔκεισον ἀμυνόμενοι. οἶμαι δὲ ἱερᾶζοντες, ἴζω δὲ φιλοκερδῶς εἰσιν, ἀλλὰ σφόδρα οἱ πολλοὶ πεποίωνται τὴν ἑορτήν. εἶπα οἱ μὲν, ἀπέρχονται λησιόντες, ἐπὶ τῇ συμποσίᾳ τῶν φίλων. οἶδα, ὅτι τινὲς λειδρίωντες ἤδη δῖον, καὶ τὰς κύβους σωτερίωσιν, ἀναιδίως ὄνειδος αὐτοῖς, ὧν ἐκύντες ποιῶσιν. ἀπὲρ οὖν μοι ἐδόκει, τί δή ποτε ἀδρὸς ὢν Θεὸς ὢν, καὶ γέρων, ἐπιλεξάμενον τὸ ἀτρεπίσασθαι, ἐπότε ἡ χὼν ἐπίχῃ τὸ πάντα, καὶ ὁ βορέας πολὺς, καὶ ἤδη ὑπὸ πέπηγε καὶ δρύες, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπλωτικόπις, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὸν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἱερᾶζεις. ἐγὼ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ κριὸς, ἤδη ἐπιτήδειον ἡγοῦμαι. *Κρ.* πολλά με ἀναπείθεις ὦ ἑταῖρε, ἤδη πίνειν δῖον. παρῄρησαι γὰρ μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς σὺ ὀλίγον, ὃ πάνυ ἀναίσχυντόν μοι τοῦτο φιλοσοφῶν. ὥστε, νυνὶ μὲ ἄφες αὐτό. ὡς χώμεθα ἤ victus esset, & semper ploraret solus inter alios cibum non sumens. *Sac.* Et rectè quidem illi. Nam pro quo præmio talis lusissent ipsi, cùm toti essent aurei? Itaque te loquente tale quiddam mihi venit in mentem: siquis unum aliquem ex aureis illis viris, in hanc nostram ætatem adductum, vulgo ostenderet, quid illi tandem eveniret? Nempe miserum, sat scio, discerperent, in eum incursantes, ut in Pentheum Mænades, aut in Orpheum fœminæ Thraciæ, aut in Actæonem canes: atque inter seſe quisque certarent de parte majore auferenda: ut pote qui nec in celebrando festo, à lucri studio temperent, cùm plerique etiam festo ipso ad incrementum lucri abutantur. Deinde alii amicos in convivio deprædati discedunt: alii tibi convitiantur cùm *nihil* ad rem pertineat, & ipsos conterunt talos: quanquam ipsis authores non sunt, eorum quæ ultro faciunt. Sed dic mihi & illud, quid tandem causæ fuerit, ut cùm sis Deus adeò imbecillis, & senex, tempus inamœnissimum delegeris, quo jam nix occupat omnia, sævit boreas, nihil non gelu concretum est, nudæ, decussisque frondibus arent arbores, squalent vacua floribus prata, homines contracti curvantur, tanquam extremo senio confecti, multi focum circunstantes, tunc festum agas. Non enim accommodum seni tempus illud, neque genio indulgentibus idoneum. *Sat.* Heus tu, multa sciscitaris à me, cum jam sit bibendum. Itaque non exiguam temporis portionem de festo mihi detraxisti, dum ista mecum philosopharis, ad rem non admodum pertinentia. Quare nunc istis omissis, convivium

ᾄδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ᾄδη ζῶμεν. εἶτα πειθώμεθα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύοις, καὶ βασιλίας χαιρεθῶμεν, καὶ παίζωμεν, καὶ παιζόντων αὐτοῖς. ἅτε γὰρ ἂν τῷ παροιμίαν ἐπαληθεύσειμι, ἣ φησι, παλιμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι. Ιτ. ἀλλὰ μὴ διώκεσθε διψῶν πιεῖν ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἃ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ κέφαλης ἄρξομαι. καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταῦτα ὑμῶν τῶν συνουσίων, ἅπερ αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ οὐ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀποκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τοῖς φίλοις, ὅσοις ἐπακούσαι τῶν λόγων ἄξιοι.

vivium agitemus, plaudamus, ac liberam agamus vitam. Deinde priſco more depoſitis nucibus, talis ludamus, reges creemus, ipſiſque pareamus. Sic enim verum eſſe comprobabo, quod vulgo dicitur, Senes repuerascere. *Sac.* Imò cui iſta quæ dicis non probantur, Saturne, ne ſitienti liceat bibere, precor. Itaque bibamus. Nam etiam quæ reſpondi prima, ſufficiunt. Proinde videor mihi rectè facturus, ſi noſtram hanc confabulationem, & quæ ipſe interrogarim, & quæ tu propitius reſponderis, literis prodita, tradam amicis legenda, ſiqui ſunt digni qui tua dicta accipiant.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ. | SATVRNALIVM LEGVM LATOR.

ARGVMENTVM.

Hic leges Saturnaliorum conſtituit. Prima eſt de ritu ac modo peragendi feſti, & de iis quæ in eo agere fas eſt. Secunda de decipiendis atque tractandis pauperibus, deque muneribus à divitibus iiſdem mittendis. Poſtrema de modo & ratione conviviorum, quæ apponi videlicet debeant, & quantum à quoque bibi, & quouſque ludo utendum ſit. Cæterum longa præfatione utitur, qua legibus hiſce authoritatem à perſona & mandato Dei parat. Inſcribitur Cronoſolon, quòd eodem modo & apud Athenienſes olim Solon illi leges dictavit.

Τάδε λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς, καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὸν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτὸς σαφέσιν ἔπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγράψας. καὶ ἐν οἷσ' ὅτι ἐμμένουσι κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ

Hæc ait Cronoſolon ſacrificus, idemque Saturni vates, & conditor legum quæ ad feſtum pertinent. Quid pauperes facere oporteat, id alio miſſo libro illis ipſis præſcripſi. Neque dubito quin eas leges ſervent, alioqui obnoxii futuri

αὐτὰ ἔνοχοι ἔσεσθε τοῖς ἐπιλοίποις, ἃ κ' τ' ἀπειθήντων μεγάλα ἄρεσθαι. ὑμεῖς δ' ὦ πλέονες, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παραβήσεσθε, μηδ' ὑβρικότες τοῦδε τ' ἀποστερήσεσθε. ὡς ὅστις ἂν ὕστερος μὴ ποιήσῃ, ἴστω ὑτ' ἐμὲ νομοθέτην ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τ' Κρόνον αὐτόν, ὃς με ἀφείλετο νομοθετήσοντα εἰς τὴν ἑορτήν, οὐκ ὄναρ ἐπισιὼν, ἀλλὰ πρώην ἐγκηδρόπους ἀπαρτὴς συμπυνόμενον. ὧν δ' ἐπέπτης, ὁ μὲν ἀνὴρ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι ἀπεικάζουσι τ' ληρούντων ποιητῶν παραδεδεγμένοι ἐπιδεικνύουσιν, ἀλλὰ τὴν μὲν ἅρπην εἶχε πάνυ τεθηλυμμένην. τὸ δ' ἄλλο, φαιδρός τε ἦν, καὶ κραταιρὸς, καὶ βασιλικῶς ἐσκευάσατο. μορφὴν μὲν τοιόσδε ἄφθη μοι. ἃ δ' εἶπε, πάνυ ἡσυχίσια, καὶ ταῦτα ἀποκρυπτόμενος ὑμῶν ἄξια. ἰδὼν γάρ με συνηρωτα, ἐπὶ σωτοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν Θεὸν, ἐγὼ αὖθις ἔκλαον τὴν αἰτίαν τ' λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, ὃ κ' τὴν ὥραν μοιχλῶν. καὶ δὴ κρύος, καὶ βόρρας πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιὼν. ἐγὼ δ' ἤκιστα ἐπιφερόμενος ἀπὸ αὐτοῦ. ἀλλ' ὅπως τ' ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἰδὼν τοὺς μὲν ἄλλους, ἀποσκαζομένους, ὅπως θύσουσι, καὶ ὀνοχοήσοντας, ἐμαυτὸν δ' ἐν πάνυ ἑορτάσιμον ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ἐπειθον, καὶ ἔ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ ἀλφηστάς, ὥσπερ μοι προσηκάζετο εἶπε, τί ταῦτα ἔφη ὦ Κρονοσόλων, ἀνωμαλία ἔοικας; ἐγὼ δ' ἄξιον ἔφην ὦ δέσποτα, ὅτου κεκλοφότες μὲ, καὶ μιαρὸς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ, αὐτὸς δ' ἐγὼ ἄλλοι συχνοὶ τ' πεπαιδαρμένοι, λιμῷ, καὶ ἀμηχανίᾳ σιτούμενοι; ἀλλ' οὐδὲ σὺ ὦ ἄνον ἄχθος, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ ἥρως, ὅτου πλουσίους ἀσεβεῖς τε ὄντας ὁρῶμεν ἐν ἑορτῇ τρυφῶντας, ἡμᾶς δὲ τοὐναντίον ἔχοντας, ἀλλὰ καὶ ἐπιορκοῦντας ἐνίοτε, ἵνα μὴ ἀπορῶμεν τῶν ἐπιτηδείων; ἀλλ' ὁρᾷς ὅπως μὴ παραβήσεσθε τὰ ἐπιταττόμενα, μηδὲ ἀμελήσετε τῶν ἐμῶν νόμων. ἐγὼ γὰρ ἐπιμελήσομαι τοῦ μὴ ἀμελεῖσθαι ὑμᾶς. ἐπεὶ ἐκεῖνός γε ὁ Κρόνος ἐπιλέλησται ὑμῶν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀπεστερήθη. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ὄψομαι ὑμᾶς, καὶ ἐγρηγορὼς ἐπιμελήσομαι. ταῦτα μὲν ἐκεῖνος ἔφη. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ἀνέβλεψα, οὐδὲν ἦν ἐν τῷ ὕπνῳ ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐκεῖνος ἦν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ἀνέβλεψα, οὐδὲν ἦν ἐν τῷ ὕπνῳ ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐκεῖνος ἦν.

poenis, quæ graviſſimæ decretæ ſunt in eos, qui minùs paruerint. Vos autem divites videte ne hæc mandata prætergrediamini, neque negligatis. Nam qui ſecus fecerit, is ſciat ſe non me neglecturum legiſlatorem, ſed potiùs Saturnum, qui me condendis feſti ſui legibus delegit: haud ille quidem in ſomnio viſus, ſed nuper cum vigilante palàm congreſſus. Erat autem neque compedibus vinctus, neque ſitu obſitus, qualem eum pictores fingunt, exemplar à deliris poëtis mutuati: verùm falcem quidem tenebat præacutam: cætera verò, hilaris erat, & validus, regioque apparatu. Atque hac quidem ſpecie mihi viſus eſt: quæ autem dixit planè divina ſunt, & in his hæc digna quæ vobis priùs exponam. Nam ubi me vidit animo mœſtum inambulantem, mox intellexit, quippe Deus, quænam eſſet moleſtiæ cauſa, videlicet graviter me ferre paupertatem, ut qui non pro temporis ratione unicam veſtem haberem, cùm jam eſſet gelu, multuſque flaret boreas, glacies ac nix eſſet, adverſus quæ minimè munitus eram. Quinetiam quòd feſto proximè inſtante, reliquos viderem apparantes, quæ ad victimas, quæque ad convivia requirebantur, mihi verò ipſi res non admodum ad feſtum inſtructas eſſe. Iam à tergo accedens, aureque prehenſa, & vellicata, qua ſpecie ſe mihi ſolet oſtendere, quid iſtud ſibi vult, inquit, Cronoſolon? videre mihi ſolicitus. Annon æquum, inquam, here, cùm impios ac ſceleſtos homines opibus ſuperfluere, & ſolos deliciis frui videam: ipſe verò, mecumque plures alii docti, cum inopia, ſummaque rerum penuria degamus? At tu here,

non

δίκαιος, ἡλίκης πεῦσιν ποιῆται, καὶ μεζονοσμῆσαι ὡς τὸ ἰσόμοιρον; καὶ μὲ ἄλλα ἔφη ῥᾴδιον ἀμάρτειν, ὁ πόσις ὁ Κλωθὼς, καὶ τὸ ἄλλαν Μοῖραν πάσχειν. ἃ δ' ἐν τῇ ἑορτῇ, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τῶν πινάκων. ἡ γὰρ ἐπανόρθωσις, ἤδη ἔστω. ἔδει ἃ Κρονοσόλων, καὶ χράψαι μοι νόμους πάσι, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ κακὸν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐργάζοιντο, κτησαίατο δ' ὑμῖν τὰ ἀγαθά. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα ἔφην. ἐγὼ γάρ, ὃς διδάξομαί σε. κἄπα λέξομαι αὐτῷ ἐδιδάσκει. εἶπε ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, καὶ εἶπε αὐτοῖς ἔφη, ἴσπ ἢν μὴ τῶν παίδων, μισήσω ἐγὼ τῶν ἄρτων τούτων ἐξίστω ἀδελφέα. ἢ γαλεῶν ἀνθίλλα, τὰ μὲ παιδία, σὺν μίσει πεπονικώς, τὰ ἱερεῖα, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ δύνηχίζων, ὁπόσοι ἂν δεδεσμήσωσι, ὡς ἀγγείοισι τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, βάκτροι γανόμβροι. πᾶσι ἠπείλησεν. ὅστις καλῶς ἔχῃ ὑμῖν μὴ δεδιδάσκειν τοὺς ἥσσους. Νόμοι ἀρῶτοι. Μηδένα μηδὲν, μήτε ἀγορᾶσθαι, μήτε ἴδιον πράττειν ἐστὶς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα εἰς παιδιὰν, καὶ τρυφὴν, καὶ ἀμαθίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι, καὶ πεμματουργοὶ, ἐνεργεῖ ἔστωσαν. ἰσοδαμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ἐργάζεσθαι, ἢ ἀγωνιστῆν, ἢ ἀπαλεῖν, μηδενὶ ἐξέστω. λογισμὸς δὲ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μὴ δὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδὲν τὸ ἄγχιστον, ἢ τῶν ἐσθῆτα ἐξεργάζεσθω, μὴ δὲ ἀναγραφέσθω ἐν τῇ ἑορτῇ. μὴ δὲ γυμνάζεσθω Κρονίοις, μὴ δὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τις ἀστεῖος, καὶ φαιδρὸς, σκώμμα, καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοιτο. Νόμοι δὲ ἐπὶ-

non vis finem his rebus imponere, & ad æqualitatem revocare? Tum ille, cætera quidem, inquit, mutare haud facile, quæ vobis à Clothone, reliquisque Parcis accidunt. Porrò paupertatis malum vobis corrigam, quatenus quidem ad festum attinet. Sit autem hæc corrigendi ratio. Abi Cronosolon, ac mihi leges aliquot conscribito, ostendens quid observandum sit in festo, uti ne divites inter se festum celebrent, sed vobis sua bona impertiant. At inquam, leges conscribere nescio. Quin ego, inquit, docebo te: tum docere me cœpit. Deinde cum cuncta perdidicissem: Et illud, inquit, iis dicito, quòd nisi hæc faciant, ego falcem hanc acutam frustra circumfero. Alioqui ridiculus sim, si cùm patrem Cœlum execuerim, non item castraro divites istos, quicunque leges meas violaverint, ut jam evirati, Cybeli matri sese, adjungant, cum tibiis, ac cymbalis. Hæc ille minabatur. Quare rectè facietis si leges non transgrediamini. Lex prima. Nequis quid intra festi tempus agito, neque publicum, neque privatum, nisi quæ ad lusum, ad voluptatem, animique oblectationem pertinebunt. Opsoniorum, & bellariorum artifices in opere soli sunto. Æqualitas omnibus esto, servis, liberis, pauperibus, divitibus. Irasci, indignari, minari liceat nemini. Rationem exigere ab iis qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esto. Nequis argentum, vestem-ve expendito, ne-ve inscribito solemnitatis tempore, nequis exerceatur, nequis orationes habeto, aut recitato, nisi si quæ sunt urbanæ, lepidæque quæ dicacitatem respirant, & jocum. Lex secunda.

ροι. Πρὸ πολλῶν τῆ ἑορτῆς, οἱ πλέονοι, γραφόντων μοι εἰς πινάκιον ἑκάστου τῶν φίλων τὸν ὄνομα, ἐχόντων δὲ καὶ χρύσεον ἕτοιμον, ὅσον τὸ κατ' ἔτος ἀποσώσοντα, τὸ δέκαθον. καὶ ἐσθῆτα τὴν ἄσης τῷ Κρόνῳ, καὶ ὅση παχυτέρα, ἢ καθ' αὑτὰς καταπλεῖν. καὶ τὸ ἀργύρεον, ὅτι ὀλίγα. τοιοῦτα μὲν, ἀπὸ χειρὸς ἔστω. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τῆς ἑορτῆς, καθαίρεσιν μὲν τι περιφερόμενα, καὶ ἐκ αὐτῶν ἐξελαυνόμενα ὑπὸ τῆς οἰκίας μικρολογίας, καὶ φιλαργυρίας, καὶ φιλοκερδείας, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα συνοικεῖ τοῖς πλείοσιν αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, δυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δόντος, καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα τὰ δείλια ἐξίασι, ἀπαγορευσάσθω μοι σφίσι τὸ φιλικὸν σκεῦος πινάκιον. καθεζομένων δὲ αὐτοῖ καθ' ἡλίαν ἑκάστου πρὶν ἥλιον δῦναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱδὲ λαμβάνοντες, μὴ πλείους τρεῖς, ἢ πεντέρων, οἱ πρεσβύτεροι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρόσω ὄντες. ἐγγεγράφθω δὲ εἰς γραμματεῖον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ταὐτὰ δύοιεν τοὺς ἀφαιρεῖσθαι. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πιόντες, ἀποτρεχόντων. ἀπειπάντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδαγμένοις διπλάσια πέντε πεμπέσθω. ἄξιον γὰρ δημοσίας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς ὠόροις λεγόμενα, ὡς μετρεῖσθαι, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἀπαχθὲς δὲ μηδὲν μηδὲν συνεπιτελλέτω, μηδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλείστου πλείστῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἑστάτω Κρονίοις ὁ πλείστου τὸ ἰσότιμον. τὰ εἰς τὸ πεμφθῆναι σφραγιζέσθων, φυλασσέσθω μηδὲν. μὴ δὲ μείζοσιν εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ.

Multò ante festum divites singulorum amicorum nomina in tabella scribunto. Porrò pecuniam paratam habento ad decimam partem annuorum fructuum: præterea quicquid illis supereſt vestium, & quicquid est crassioris cultus, quam ut ipsis conveniat: & vasorum argenteorum non modicam vim. Hæc quidem in promptu sunto. Cæterùm ante solennitatem porcellus circumagitor, atque ex ædibus ejiciuntor sordes, avaritia, & quæstus, & siquæ id genus alia sunt plerisque divitum domestica. Deinde ubi domum perpurgarint, tum rem divinam faciunto Iovi divitiarum largitori, Mercurio munifico, & Apollini magna donanti. Deinde circa vesperam, tabulam illam, amicorum nomina tenentem legunto. Destributis autem pro cujusque dignitate muneribus, ante solis occasum amicis mittunto: & qui deferant, non plures tribus, quatuor-vè sunto atque hi certissima fide famuli, & jam natu grandes. In literis autem ascribatur quid & quantum mittatur, ne utrisque suspecti sint, qui deferunt. Atque ipsi ministri, unico quisque calice epoto domum recurrunto, neque præterea quicquam ab iis postulanto. Doctis omnia dupla mittuntor: æquum enim est ut geminam accipiant portionem. De muneribus, quàm modestissima simul, & pauciſſima verba sunto: neque grave quicquam in literis quispiam ascribito, nec quæ mittuntur, laudato. Diviti dives Saturnalibus æquali sorte quencquam convivio accipito. Ne quid ne quid mittito: neque locuples eorum quæ in hoc deprompta fuerint, ut mittantur, servanto: Ne cui muneris pœnitentia subito.

εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κρίθη, ἀπολαμβανέτω κἀκεῖνα. Ἀφελόντων ὑπὸ τῶν φίλων τὰ πενέστων, καὶ τὸ σύνεικτον, οἵ τινες ἂν ἕκαστον ὀφείλοντες, καὶ λαβαλεῖν μὴ ἔχωσι. καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτι μέλλει δίκαστης. ἀπίστω δὲ τὰ λαμβανόντων μεμψιμοιρία. καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἵνῳ ἀμφορεύς, ἢ λαγώς; ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίοις δῶρον μὴ δεκείτω. μὴ δὲ τοῖς Κρονικοῖς δώροις εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀνάπαιστος δὲ ὁ πίνης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲ πεπαιδευμένῳ, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον, καὶ συμπολικὸν ἦ, ἢ αὐτὸς σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται. καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλουσίῳ πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ καὶ λαβών, ἀναγινωσκέτω αὐτός. ἢν δὲ ἀπορρίψῃ, ἢ ἀποβλίψῃ, ἔστω τῷ ὥρης ἀπολῆ ἕνεκος ἂν, καὶ πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱμῶ, στέφανος. οἰδὲ, λιβανωτὸν χόνδρος πεμπέτωσαν. ἢν δὲ πίνης, ἰοδέτω, ἢ ἄρχυρον, ἢ χρυσὸν δραχμὴν τῶν δυώδεκα πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲ πεμφθὲν, ἕως δημόσιον. καὶ κολαφισθῆν, ἐμβαλεῖσθω εἰς τὸ ῥηστηρὸν τοῦ Κρόνου. ὁδὲ πίνης, ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς δεδεγμένος πλουσίου λαμβανέτω τῇ νέρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, ὡς ἐλαττίας διακοσίων, καὶ πενταπλασίας. Νόμοι συμποτικοῦ. Λαβεῖν μὲ ὀπόσων τὸ σφυρὸν ἐξέπεσεν ἢ. τὰ δὲ ἐπὶ τοῦ λαγῶ, κρέα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κολακεύεσθω ὅπως ἂν τύχοι ἕκαστος. ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον σωφλεύτω εἰς ἑορτὴν μόνον. οἶνος δὲ αὐτὸς πίνεσθω ἅπασι. μηδεὶς ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου, ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς

to. Siquis anno superiore peregrè fuit, eaque causa munus non accepit, & illa accipito. Pro tenuibus amicis divites etiam debita solvunto, atque etiam conductarum ædium pretium siqui debent, neque sunt solvendo. In summa multò antè illis esto curæ ut cognoscant qua re maximè sit opus. Porrò qui accipiunt, ne de missis donis, ut exiguis queruntor: & quicquid mittetur qualecunque fuerit, id magni ducunto. Vini amphora, aut lepus, aut pinguis avis, inter Saturnalitia munera ne habentor. Neque Saturnalia dona in risum vertunto. Pauper diviti vicissim mittito: si doctus est, veterem aliquem libellum, aut siquid ipse conscripsit quod fausti sit ominis, aut conviviis accommodum, qualecunque potuerit: atque id dives læto admodum, hilarique vultu accipito, acceptum protinus legito. Quòd si recusarit, rejecerit-ve, sciat sese iis quæ de falce minatus sum, obnoxium esse; etiamsi miserit quicquid mittendum erat. Alii autem coronas, alii thuris frustula mittunto. Quòd si pauper vestem, vel aurum, vel argentum supra facultatem diviti miserit, id quidem quod missum fuerit, publicum esto, venditum in Saturni thesaurum infertor. Ipse verò pauper postridie plagas à divite, manibus ferulæ suppositis, non pauciores quinquaginta supra ducentas accipito. Leges convivales. Lavandum est ubi linea sex erit pedum. Ante balneum, nucibus ac talis lusitandum. Vbicunque casus cuique locum dederit, ibi accumbito. Dignitas, aut genus, aut divitiæ parum momenti habento, ut priùs alicui ministretur. Eodem de vino omnes bibunto. Nec diviti prætextus esto, vel stomachi, vel capitis

μόνοι δὲ αὐτῶν πίνουσι κρείττονος μοῖρα πρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν. οἱ ὑφηνοι, ὡς χαίρει μηδὲν μηδὲν. ἀλλὰ μὴ ἢ βεβιασμένους, μὴ ἢ ἀναπεπταμένους, ἐς ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσον χρὴ λαμβάνειν. μὴ ἢ τῷ μὲ, μεγάλα, τῷ ἢ, σμικρὰ μικρὰ προσηλοῦσθω. μὴ ἢ τῷ μὲ, ὁ μικρός. τῷ ἢ, ἡγεμόνος, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. οἰνοχόος, ἑξὺς διδράκτου καὶ ὀξυστομῆς ἐς ἅπαν, καὶ ἐλαττον ἐς τὸ διαστόλιον. καὶ ἐπ' ἐξόπισθεν ἐπικυπτον. καὶ κύλικες παντοῖαι. καὶ ἐξέστω παρέχειν ὧ τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ὧ ἐθέλοντι, προπόντος δὲ ἀλυσίς. μὴ ἢ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἢν τις μὴ δύνηται εἰς τὸ συμπόσιον. μήτε ὀρχήσηται, μήτε κιθαρίσῃ, αὐτὸς ἄλλον ἄμεινον παρέχων. ἐξέστω ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος. καὶ μίτρα ἔστω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι, πιτθιδίσκαισιν ἐπὶ κροτάλοις. ἢν τις ἐπ' ἀγορείῳ πιτθιδίσκῃ, ἄστρον εἰς τὸν ὑστεραῖον ἔστω. καὶ μύρου, καὶ ἀκίρου ἑκάστῳ, ὁπόσου βούλῃ. ἐπεὶ ἢ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος δύσχρηστα, ἀφηνιάτων δὲ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τοὺς νόμους τούτους ἔγραψεν ὁ πλούσιος ἐκτρέψασθαι εἰς χαλκῆν στήλην, ἵνα ἐν μεσοιδίῳ τῷ αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκωσι. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ὃς ἂν αὖθις ἡ στήλη μόνη, ἄπτι λιμός, ἄπτι λοιμός, ἄπτι πυρκαϊὰ, ἄπτι ἄλλο χαλεπὸν ἀδύνατόν ἐστιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε, ὅπως μὴ γένοιτο, καταμείνῃ, ἀποτρόπαιον, οἷα πείσεται.

pitis dolor, ut ideo de meliore bibat. Carnium omnibus æqua portio. Miniſtri ne cui quid favore danto. At neque contantor, neque præmittunto, donec ipſis vilum fuerit, quæ tollenda erunt. Neque huic magna, illi perexigua apponuntor. Neque huic cora, illi maxilla ſuis apponitor, ſed in omnibus æqualitas eſto. Pocillator acutis oculis unumquemque obſervato, minùs tamen herum. Acutum etiam exaudito. Calices omnis generis ſunto. Ad potandum invitare ſiquis voluerit, jus eſto. Omnes omnibus præbibunto, ſi libeat, diviti præbibentes. Neque quiſquam bibere compellitor, qui non valeat ad compotationem. Ne liceat ipſis neque ſaltatorem, neque citharœdum inducere tyronem. Liceat ei qui voluerit, uti dicteriis. Et modus eſto, ut ne ſint moleſta. Poſtremò pro nucibus talis ludunto. Siquis pro pecunia talis luſerit, in poſterum uſque diem jejunato. Et maneto, & abito quiſque quum voluerit. Porrò quum dives famulos ſuos convivio accipiet, tum amici quoque unà cum ipſo miniſtranto. Leges haſce ſinguli divites, æreæ columnæ inſcriptas in aulæ meditullio habento, & legunto. Atque id quidem ſciendum eſt, quoad ea columna manebit, neque fames, neque peſtilentia, neque incendium, neque quicquam aliud moleſtum, in illorum ædes ingredietur. Quòd ſiquando, quod abſit, tollatur, abominanda ſunt, quæ illis accident.

EPI-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

EPISTOLÆ SATVRNALES. EGO SATVRNO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

In hac Epistola de instituenda æqualitate agitur. Nam pauper quispiam petit à Saturno, ut cum divitibus agat, quò depositis in medium opibus, ex æquo se quoque frui patiantur, aut certas utique vestes & pecunias, cæteraque ad festum peragendum pauperibus mittant. Primùm quia absurdum & inconveniens sit, ita inæqualiter agere: deinde quòd contra vetus exemplum, quo Saturni temporibus omnia æqualia fuisse perhibeantur: additâ etiam collatione divitum, & hypotyposi quadam morum ac vitæ illorum. Postremò comminantur se omnia mala illis imprecaturos esse, nisi hæc quæ petunt, fiant.

Ἐλαχάφησι μὲ ἤδη σοι καὶ πρόσθεν, δηλῶν σὺ οἷς εἶλλω, καὶ ὡς οὐκ ἀπείρως νῦν διώκωμαι, μεγάλῳ ἄμφισβητεῖσθαι τῆς ἀρετῆς, ὑπὸ ἐπιφθόνου τινός, ἐπὶ δὲ τούτῳ τεθρυλῆσθαι, μόνην γὰρ, ἀλογώτατόν εἶναι, τὰς μὲν, ἡμῶν, ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, ὑπὸ πολλῶν ἂν ἔχειν τοῖς περιττεύουσι τὰς δὲ, λιμοῖ διαφθείρεσθαι. καὶ πάντα, Κρονίων ἐκείνων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε μόνῳ ἀντιπαίζειν, ἡγησάμενος ἐμὲ αὖθις ἀναμνήσαι σε τῶν αὐτῶν. ἔχειν γάρ σε ὦ πάτερ Κρόνε, τὸ ἴσον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπαντα καταθέντα, ὕστερόν μελλήσειν ἑορτάζειν. ὡς δ' ἐμοῦ ἤκουσε, μέμνησαι ἢ πάντα λέγω, ὡς ἡ παροιμία φησί, μᾶλλον δὲ ἐκείνη ἡ μύρμηξ ἐλέφαντος ἐρᾷ.

Equidem & antea tibi scripsi, significans quonam in statu essem, & quòd ob inopiam periclitarer, solus expers esse solennitatis quam indixisti: hæc præterea addito, nam memini, iniquissimum esse si nostrûm alii, opibus ac deliciis superfluerent, nihil de suis facultatibus impertientes pauperioribus: alii fame perirent, idque instantibus Saturnalibus. Quoniam autẽ nihil tum literis meis respondisti, te denuo iisdem de rebus commonefaciendum duxi. Tuum erat Saturne, [1] sublata hac rerum inæqualitate, boniſque in medio depositis, postea celebrandum festum indicere. Sed uti nunc res habent, [2] formica est camelus, ut proverbio di-

1 *Sublatâ inæqualitate*] Spectavit hanc æquationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. lib. 3. offic. *Cæsn.*

2 *Formica Camelus*] Dicitur hoc proverbium de vehementer inæqualibus, *Idem.*

1 E *mi-*

λον ὁ τραγικὸν ὑποκρινῇ σκόπησον, ὁπότερον μὲ τὸν πόδα, ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁσὶ ἕτερον, ἀνυπόδητον ἴσως. εἰ τοίνυν βαδίζοι ὅτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἄρτι μὲν, ὑψηλὸν, ἄρτι δὲ, ταπεινὸν γίγνεσθαι; πρὸ ὁτέρου ἂν πόδα προβαίνοι; τοιοῦτον καὶ τὸ βίον ἡμῶν τὸ ἄνισον. καὶ οἰμῳζόμεθα, ὑπολαμβάνομεν, ἐμβάδας, ἢ τύχας χρηγούσης, ὑπεργωδοῦσιν ἡμῖν. οἱ μὲν δὴ, πεζῇ, καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν εὖ ἴσθι μὴ χείρων αὐτῶν ὑποκρίνασθαι, καὶ λαμβάνειν, εἴ τις ἡμᾶς ἐπεισόδιον ἐποιήσατο τοιοῦτον. κρίνει δὲ ἡμᾶς ὁ ποιητὴς λιχνότατα, ὡς τὰ παλαιὰ, ὁ τοιοῦτος ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὸ πρόσωπον, οὐ τὴν μορφὴν ἐπῃνοῦμεν· ἀλλ' ἡμεῖς γε, ἄνδρες, καὶ ἀνθρώπου φύσει αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δίκαιον ἐποιμῶν ἐπὶ τὴν ἡμέραν ἑκάστην. πολλοὶ δὲ, οἰμῳζόμεθα, οἶνον, οἶδε, γάλα. εἰσὶ δὲ οἱ μέλι ῥέον. τὸ δὲ μάλιστα, αὐτὸς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι. πλὴν δὲ, μὴ δὲ τοῦτο πάσχωμεν αὐτοῖς πλουτίζειν. ἡμεῖς δὲ, αὐτοὶ μὲν, ὠδὶ μάλιστα ἂν εἰκότως διακείμεθα, ἀλλ' εἴ τι καὶ ἄλλο πάτερ. ἡ τροφὴ δὲ, μὴ πόνων τοῖς πλουσίοις. ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἰμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ ὦ τύχης, πολλὰ τοιαῦτα. ὧν γὰρ ἡμῖν τοῖς πένησι, καὶ ἥδιον ἂν εὖ ἴσθι ἡνιάμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλησίον ἐωρῶμεν τοσαύτῃ εὐθαιμονίᾳ σεσωσμένας. οἱ τοσοῦτοι μὲν χρυσὸν, τοσοῦτοι δὲ ἄργυρον ἐγκλείσαμενοι, ἐνθάδε δὲ ὅσους ἔχεις, ἀνθρώπους δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ σωμοικίας, καὶ ἀγρὸς, πάμπολλα δὲ τοῦτα ἐκτημένοι, καὶ ὅπως μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' ὠδὶ ἔχοντες

dicunt. Quin magis tragicum hiſtrionem animo concipe, qui altero pede alto cothurno inſiſtat, qualia ſunt tragica calceamenta, altero verò ſit incalceatus. Is ſi ad hunc modũ inſtructus ingrediatur vides neceſſariò futurum, ut nunc excelſus ſit, nunc humilis, prout alterutrum pedem promoverit? Tanta eſt in rebus humanis inæqualitas. Alii ſubligatis cothurnis, adornante fortuna tragœdias in nos agunt. Contra magna pars pedibus & humi ingredimur, cùm poſſimus, ſcias velim, nihilo deteriùs illis fabulam agere, & ingredi, ſiquis nos ad eundem illis modum adornarit. Atqui ex poëtis audio, nihil harum rerum inter homines fuiſſe olim, quum tu ſolus adhuc imperares. Verùm tellus ſementis & aratri expers bona progignebat, etenam, vel ad ſatietatem uſque unicuique paratam. *Fluvii* alii vino, alii lacte, erant & qui melle manabant. Quodque eſt omnium maximum, ajunt illos ipſos homines aureos fuiſſe: paupertatem autem omnino ab ipſis abfuiſſe. Nos autem ipſi ne plumbum quidem meritò videamur: ſed ſiquid eo eſt vilius: ut quorum pleriſque victus labore quæritur: paſſim eſt paupertas, egeſtas, ac deſperatio, & illud, hei mihi! Item, unde inveniam: & ô fortunam! multaque id genus, nempe apud nos pauperes. Quanquam his de rebus leviùs diſcruciaremur, niſi divites conſpiceremus tanta fruentes felicitate: qui quidem cùm tantum auri, tantum argenti conditum habeant, tantum veſtium poſſideant, tot mancipia, tot currus, familias, agros, & harum rerum omnium magnam vim teneant, tamen adeò nobis nihil unquam de his

rebus

ζλίπειν τὰς πολλὰς ἀξιῶσι. ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπίμπλησι ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἐγείρεται. τὸ μὲν, ἐφ' ἁλυσγίδων κρεμαμένων, τοιούτοις ἀγαθοῖς σύντυφοῦν ἐρυθριάσαντας, καὶ ὑπὸ τῷ στιόντων ἀδειμαντιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντας. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἰ πολυτελοῦς τέτταρες ἠμῖν, ὡς ἔχοιμεν ἄρτον γεῦσαι, ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κράδαμον, ἢ ῥάμνον, ἢ πρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτὰς γε σεαυτὸν κελεύειν τὰς πλουσίας, μὴ μόνας ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου κοπτοῦ γε ἡμῶν πέντε κεκτησεσθαι. καὶ δὴ ἐμοῦσιν, ὅσα καὶ τοῦτο σητῶν ἀφθορωτέρα, εἰς ἂν αὐτὰς ἀπάσας. ταῦτα γὰρ πάντες ἀποκνοῦμαι, καὶ τοῦτο δὲ χρόνῳ ἀφθαρησόμενα, ἡμῖν δεῖναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ ταῖς κοπίσι, καὶ κίστῃσι, δύρῃσι πολλῷ κρείσσοσι πνεῦν. καὶ μὲν δὴ καὶ διαπίζειν ἔφησον, ἄρτι μὲν, τέτταρσι, ἄρτι δὲ, πέντε τε πεντῶν ἀφλαμυδικοῖς. μὴ μοῦνοι ἐς τὸ νῦν πρόπαν τὸ δεῖπνον, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ἀξιόπιστος μετέχειν ἄπαντας. καὶ μὴ τὸ μὲν, ἐμφορεῖας τε ὄψων, καὶ τοικίλων πεμμάτων ἑστῶτα, ἐς ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων. ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντας, ἔτι ἀσκελαζομένων ὡς ἐπιβαλομένῳ τῷ χείρε, ἀσημοτάτας, δείξαντας μόνον τῷ λοπάδι, ἢ ὅσον ἐπὶ τὸ πλακοῦντος τὸ λειπὸν, μηδὲ ἐκκεμιζόντος συὸς, ἀφαιμάσσειν, τῷ μὲ διαστῆ πεφιλήσαι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δ' ἄλλοις, ὀστᾶ φέρειν ἐγκεφαλυμμένα. πρεσπεῖν δὲ τοῖς οἰκοχόοις μὴ πρεσμένει

rebus impertiunt, ut plebejos homines, ne aſpectu quidem dignentur. Hæc nos potiſſimùm enecant Saturne: & rem intolerabilem putamus, hunc in purpura accumbentem, tantis opum deliciis affluere ructantem: & ab amicis beatum prædicari, ſemperque diem feſtum agitare. Me autem meique ſimiles ſomniare, ſicunde quatuor oboli contingant, quò videlicet pane, polenta-ve expleti dormire queamus, naſturtium, aut porrum, cepaſve, alliumve opſonii vice arrodentes. Aut hæc igitur, Saturne, ad æquabilitatem vitæ mutes, corrigaſque neceſſe eſt: aut quod eſt poſtremum, illis ipſis interdicas divitibus, ne ſoli bonis fruantur, verùm è modiis auri tam multis, vel heminam in omnes nos diſpergant. Porrò ex veſtibus, ſiquas à tineis jam exeſas, citra ſuum incommodum dare poſſint: malint quidem hæc prorſus, vetuſtate, ſituque peritura nobis dare qui induamur, quàm ſinere ut in cubilibus ac ſcriniis multa carie putreſcant. Præterea ut cœnent ſinguli, nunc quaternis, nunc quinis pauperibus ad convivium adhibitis. Non quidem quo pacto nunc agitantur convivia: verùm populariùs, ut omnium æqua ſit portio: neque ut hic opſoniis ingurgitet ſe, famulo interim ſtante, & operiente, donec herus comedere non queat amplius. Cæterùm ubi ad nos venerit, cùm vix etiam parati ſimus admovere manum: protinus ad alios transferatur, patina tantùm oſtenſa, vel ſiquid de placenta reliquum eſt. Neque illatum aprum ita partiatur, ut domino totum dimidium apponat, unà cum capite, reliquis oſſa tecta ferat. Vtque præmoneantur pincernæ, ne contentur donec unuſ-

νειν, ἢ ἐν ἐπιζάκις αὐτὴν πιεῖν ὑμᾶς ἕκαστος. ἀλλὰ νὴ ἄπαξ κελεύσῃ, αὖθις ἐγχέας, καὶ ἀναδῆναι, μεγάλων κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τὸν δεσπότην. καὶ τὸ οἶνον ἓν αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις, ἵνα ᾖ τὸ αὐτὸν εἶναι. ἢ πῶς γὰρ μεθάφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸ μὴ, ἀνθυσμίᾳ μεθύσκειαν, ἐμοὶ μὲν ὑπὸ δ' γλεύκους ἀμφιβρύγνυσθαι τὸν γαστέρα; νὴ τοῦτο ἐπανορθώσῃς, καὶ μεζοκοσμήσῃς ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸ βίου, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἴσην ποιοῦσα. εἰ δὲ μὴ, ἀκίνητε μὲν, ἑορτάζοντων ὑμῶν δὲ, καθεδούμεθα, δύο μόνοι, ἐπεὶ δὲν λιτανεύομοι ἥκασι, τὸ παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀναπείψαντα τὸ ἀμφορέα, καταξαι. τὸ μάγειρον δὲ, τὸ ζωμὸν κινοῦσαν. καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ πέρκον μὲν, ἐς τὸν φακὸν ἐμβαλεῖν τὸ ἰχθύαν. τὸν κύνα δὲ παρεισπεσόντα, τὸν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, καὶ τὰλλα τὰ ὀψοποιὸν ἐχόντων, καὶ τὸ πλακοῦντα τὸ ἥμισυ. τὸ ὦ δὲ, καὶ τὸ ἔλαφον, ἢ τὸ δελφάκια μεταξὺ ὀπτύμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ Ὅμηρον φησὶ τὸ Ἡλίου βοῶν φυσι. μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδῆσαι, φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀθείλοις. καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς παχείας, καίτοι ἀπτέρυγας ἤδη ὔσας, καὶ ἐσθιομένας, ἀναπταμένας, οἰχεσθαι τὰς, ὡς μὴ μόνοι ἀπολαύοιεν αὐτῶν. ὁ δὲ μάλιστα αὐτὸς ἀνιώσει, τὸ μὲν χρυσίον, μύρμηκάς πινας, οἵους τὸς Ἰνδικὸς, ἀνορύττοντας ὑπὸ τῶν θησαυρῶν ἀναφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημόσιον. τὸν ἐσθῆτα δὲ οἱ, ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν, κατακινηθὲν ἀφεπτυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης γοναδικὸς μηδὲν ἀφορέιν. παῖδας δὲ αὐτῶν τὰς ὡραίας, καὶ κομήτας, ὃς Υακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρύττοντας σφίσι τὸ

unusquisque noſtrûm poſcat ſepties bibere: nec ſemel juſſi protinus infundant, & ingentem calicem impletum tradant, æquè atque ipſi domino, utque unum & idem vinum convivis ſit omnibus. Alioqui ubinam iſta lex ſcripta fuit, aut receptus mos, ut hic vino odorato, & generoſo ſit temulentus, mihi contrà muſto diſrumpatur alvus? Hæc ſi correxeris, novariſque Saturne, tum demum effeceris, ut vita verè vita ſit, feſtum verè feſtum. Sin minùs, illi quidem epulentur: nos autem interim ſedentes precabimur, ut ſimul atque loti venerint, puer ſubverſam amphoram rumpat, coquus jus adurat, ac per oblivionem muriam piſcium in lentem infundat, utque canis in domum irruens, opſoniorum artificibus alibi intentis, exta devoret univerſa, & placentæ dimidium: utque ſus ac cervus, neque non ſuculæ, inter aſſandum idem faciant, quod Homerus de Solis bobus dicit. Imò ut non ſerpant ſolùm, verùm etiam unà cum ipſis verubus in montem aufugiant: utque ipſæ etiam aves pingues jam ademptis plumis, ad coquendum paratæ avolent, ne ſoli illi fruantur. Quódque in primis moleſtum illis futurum eſt, ut formicæ quales Indicæ, aurum è theſauris effoſſum, nocte in publicum efferant: utque veſtis indiligentia curatorum, ita ab optimis muribus perforetur inſtar cribri, & ut à verriculo piſcatorio nihil differat. Vtque formoſi illorum, comatique pueri, quos Hyacinthos, aut Achilles, aut Narciſſos appellant, dum ipſis poculum porrigunt, ſubitò defluente

ἔκπυμος, φαλακρὸς γίγνεσθ'. ἐπιτρίβεσθαι τὴν κόμην. καὶ πώγωνα φύειν ἔξω, οἷοί εἰσιν οἱ τοῖς κωμῳδίαις οἱ Σφηνοπώγωνες. καὶ παρὰ τοῖς κρωβύλοις, πάνυ λάσιον, καὶ κείρεται σκαιντῶν. τὸ μεταξὺ δὲ, λεῖον, καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα, καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ' ἂν ὑμῖν θέλουσι τὸ ἄχαν φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, εἰς τὸ κοινὸν πλεπτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῆς μετρίας.

fluente coma calvi fiant: & acutam edant barbam (quales sunt in comœdiis Sphenopogones) & ad tempora hirtam valdè, valdéque pungentem, & quod interjacet lævе sit, & nudum. Hæc & his plura imprecabimur, nisi hoc nimio sui amore depositо velint in commune divites esse, nobisque modicum impertire.

1 Ἐπιτρίβεσθαι τὴν κόμην] Ἀποτρίβεσθαι τὴν κόμην. Marcil.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΟΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

SATVRNVS MIHI CHARISSIMO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Saturnus increpat pauperem, qui à se postulet, quæ sua potestatis non sint. Sed tamen respondet, se cum divitibus hoc nomine agere velle, addita post hæc longa commonitione, qua pauperes, ut sua sorte contenti sint, hortatur: ostendens plus molestiæ & periculorum divitias quàm voluptatis secum habere.

Τί ταῦτα ληρεῖς ὦ οὗτος, ἐμοὶ δὲ τὴν παροῦσαν ἐπιτάλλων, καὶ ἀναβασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ γὰρ, ἐπίρρυ ἂν εἴη, ὃ νῦν ἄρχομαι. θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεύω ὤν, πεπαυμένος εἰς ὢν, τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν. ὁ Ζεὺς δέ, κάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δ' ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κυβείας, καὶ ᾠδῆς, καὶ μέθης. καὶ τοῦτο, ὡς πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε τὸν μειζόνων

Meus tu quid nugas istas, & de rebus præsentibus ad me scribis, jubesque ut bonorum faciam partitionem? Quod quidem alterius munus fuerit, penes quem nunc est imperium. Etenim demiror te, si solus omnium ignoras, me qui unus sum, abdicato jampridem regno, liberis distribuisse imperium: Iovem autem maximè harum rerum curam gerere: me verò non nisi talorum, saltationis, cantionis, & ebrietatis satagere, idque septem non amplius diebus. Itaque quod attinet ad res illas majores

ἃ φῂς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ὁ μὲν ἀμφίας ἢ πίναξ, ἢ πλυτεῖν ἄπαυστος, ὁ Ζεὺς ἂν χρημάτισειν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ὁσίων τῆς ἑορτῆς ἀδικηθείη τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμοὶ ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιστᾶμαι ἤ τοῖς πλουσίοις ὠφελεῖ τὸ δεῖπνον, καὶ ᾧ χείματι ᾧ χρυσίῳ, καὶ τῇ ἐσθῆτι, ὡς ἐν ὑμῖν πέμποιεν εἰς πλὴν ἑορτῆν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτὸς ποιεῖν, ὡς φασι, εἰμὴ τι εὐλογον κωλύοι ὧδε ταῦτα ἔχειν λέγειν. τὸ γὰρ ὅλον, ἴστε οἱ πένητες ὑμεῖς ἐξεπιστημόνες, καὶ σὺν ἐρρῶσθαι δεξάζοιτε ὧδε τὸ πλουσίου, εἶτα παιδοδιάφθορας αὐτὸς οἴεσθε εἶναι, καὶ μόνως ἡδὺ πᾶν βιῶν τὸ βίου, ἅπερ δεινόν τι πολυπλῶς ἐστι αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνῳ ἡδίστῳ, καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ γὰρ πάνυ ἀγοστὸν ἀποῖον ἐστιν. εἴ τι γὰρ φρονίμως αἱ ὧδε τούτων, ὦ μακαρία. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκείνοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας, ἢ ὑφιλόμβῳ λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ἐξωσθῇ, μὴ ὁ σῖτος φθειρεσθῇ, ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ σκεύη, μὴ πισεύσῃ τοῖς συνηφάνταις ὁ δῆμος, λίγυσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα γὰρ πάντα ἐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτούς. εἰ γὰρ ἠπίσταθε τὰς φοβερὰς, καὶ τὰς μεμίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν ὑμῖν φόβητρον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. ἐκείνοι οἶδ' με αὐτὸν ὄντως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ὦ τὸ πλυτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφίσῃ ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαιμι ἄλλοις, καθαρὸς ἰδιωτεύσας, καὶ ἀνίκαλος ὑπ' ἄλφιτα βιώσας. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ὦ τοῖς πλουσίοις, καὶ ἄρχουσι

jores, quas dicis, nimirum ut tollatur inæqualitas, utque ex æquo omnes aut opibus abundent, aut egeant, Iupiter vobis operam dabit. Quòd siquis eorum qui festum celebrant afficiatur injuria, & portione fraudetur, id erit mearum partium judicare. Iamque scribo divitibus de cœnis, de auri hemina, & vestibus, ut vobis ad festum mittant. Iustum enim & æquum est ut ista faciant, sicuti dicitis, nisi quid probabile habeant, quod ad hæc respondeant. In summa tamen illud scitote pauperes, vos longè falli, neque rectè judicare de divitibus: siquidem illos omni ex parte beatos arbitramini, soloſque vitam suavem vivere, cùm liceat ipsis opiparè cœnare, vino suavi inebriari, formosis pueris & mulieribus frui, & mollibus vestibus uti: verùm fœlicitatem istam, cujusmodi sit ignoratis. Nam hæ res non mediocribus curis ipsos distorquent, sed singulis invigilare coguntur, ne quid rerum domesticarum dispensator fraudet, aut clam suffuretur, ne vinum acescat, ne frumentum vermibus corrumpatur, ne latro tollat pocula, ne populus credat calumniatoribus, si illum dixerint affectare regnum. Atqui hæc omnia, non est millesima pars eorum, quæ istos discruciant. Si enim sciretis metus, & curas quibus distringuntur, divitias vobis omnino fugiendas existimaretis. Alioqui creditis vel meipsum usque adeò insanum, ut si præclara res esset opulentia aut regnum, depositurus hæc, aliisque cessurus fuerim, patererque ut nunc ego privatus, alieno parerem imperio? Quin potiùs cùm non essem ignarus hujusmodi malorum, quæ plurima divitibus ac regi-

ἀποστῆναι ἀνάγκη, ἀφῆκε τὴν ἀρχήν, εὖ ποιῶν. καὶ γὰρ ἂ νῦν ἐποτνιᾶσθε πρός με, ὡς τὰς μῦς, συῶν, καὶ πλακοῦντων ἁμαρτημένων, ὑμῖν ἦν, καὶ ῥᾴδιον, ἢ δόμον, ἢ κεφαλὴν ἐπιτραγῳδεῖσθαι τὴν ἑορτήν, σκέψασθαι ὁποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδύ, καὶ οἷον ἀσιτοῦσιν ἔσως ἐκφέρειν αὐτῶν. ὡς δὲ μὴ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναφέρεται τὸ πρᾶγμα. ὅτε γὰρ ὑμεῖς μὲν ὕπτιοι κρηπεσάμενοι ἀναπαήσεσθ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ἄσπερ οἱ πάνυ γεγονότες μέθης, ὅτι γε τὸ ἄγαν πλησμονῆς, δυσπόλις τις, καὶ κραιπαλίστερον ἐρυγγάνοντες. οἱ δὲ, τύπτειν τε δοκλαύσεσθαι. καὶ τὸ πολὺ τὰ γυναῖα, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ πεπάρος κιλλὴν συναφυρέντες, ἢ φθόλῳ, ἢ ὑπερθυμίαν, ἢ ὕδερον, ἢ χολερικῶς συνεξικμάζεσθε ὑπὸ τοῦ πολλῆς πυρέξης. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥᾳδίως δείξαι δυνατὸν, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; πίνα δὲ ἐς χῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτῷ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φορείῳ ἐπὶ πτέρνων ἠχημένον, ἐλάχιστον μὲ τὸ ἔχειν, καβάρδιον δέ τι ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ ἀπίλων συγκεκομμένον; ὑμεῖς δὲ, ἰχθύων μὲν ἄγουσοι, καὶ ἄσιτοι. πολυχρὰς δὲ, ἢ περιπόμενος, οὐχ ὁρᾷτ' ὅτι ὁ τῶν ἄπιτος ἐστ; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλο πᾶ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι ὑφ' αὐτοῖς οἰκέταις ἔτι ἐστὶν αὐτῷ, καθ' ἡμέραν, καὶ πρωῒ δὲ κόρυ ἐοδίειν τέτταν. ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτὰς ὕπτια λακχάνα, καὶ δόμου ὀρεγομένας οἰωτοῦ, ὥσπερ ὑδὲ σὺ τὰ λαχανᾶ; καὶ συῶν. ἐῶ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐ-

regibus adsint, cessisse est, imperium depositi, idque sapienter. Nam quod tu nunc apud me deos obtestans deplorabas, illos apris ac placentis expleri: vos contrà nasturtium porrum-ve aut cepe per festi tempus, opsonii loco arrodere, cujusmodi sit considera. Etenim in præsens quidem utrumque dulce est illis, minimeque molestum: at postea res invertitur: siquidem vobis non accidit, ut postridie surgatis capitis dolore gravati ob temulentiam, ut illi, neque ob immodicam ingurgitationem, graveolentem, & acrem spiritum ructantes. At illi hoc quoque fructus ferunt, ut quoniam magnam noctis partem vario coitu pro libidinis arbitrio transigunt, facilè sibi vel tabem, vel tussim, vel morbum intercutem, ex intemperato voluptatum usu colligant. Quotumquenque potes ostendere qui non planè palleat, ac faciem cadaverosam præ se ferat? quotumquemque qui cùm ad senectutem pervenerit, suis ipsius pedibus ingrediatur, ac non potiùs à quatuor bajulis gestetur? foris quidem totus aureus, intus putris ac pannosus, cujusmodi sunt tragicæ vestes ex pannis admodum vilibus consarcinatæ. Vos autem qui pisces non gustatis, & inediam fertis, non videtis vos podagræ, pulmonisque vitiorum expertes esse? aut siquid aliud aliam ob causam accidit. Quanquam nec illis ipsis æquè dulce est quotidie, supraque satietatem istis vesci. Quin videas eos nonnunquam ita olus, aut cepam appetere, ut tu non æquè leporem appetas, aut aprum. Alia taceo quæ illos discruciant, puta filius luxu-

z Ὁ τράγος] Nota hìc τράγον pro *libidine*. Menagius.

τὰς, ἢ ἡδὺς ἀηδόν[illegible], ἢ γυνὴ, ἢ οἰκέτης ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, ὡς ἀνάλωμα μᾶλλον, ἢ ὡς ἡδονὴ συνόν. καὶ ὅλως, πολλὰ ἴσα ἀφ' ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸ χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν. καὶ ἢν ἴδητε ποτε ἐξελαυνούσας ἐπὶ λευκῶν ζεύγους, κεχηνατε, καὶ θαυμαζετε. εἰ δὲ ὑπερίδοιτε αὐτῶν, καὶ παροφθείητε, καὶ μήτε ἐπιστρέφοισθε ὡς τὴν ἀργυρᾶν ἁρμαμαξαν, μήτε μεθ' ἡδονῆς ἀφαλεγόμενον, εἰς τὸ τῆς δακτυλιδίου συμφορᾶς ἀφεωρᾶτε, καὶ τὸ ἱμάτιον διαπτύοιμι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτὰς πλουτεῖν, εὖ ἴσα αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες, ἐδίου συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαιτο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἀκράτισμα, ἂν ὑδὲν ὄφελος εἰ ἀμφότερα ἡ κτῆσις εἴη. τάχα τοι θαλείας εὔθυμοι ἂν, αὐτὰς ὑμῶν ὄντας κτημάτων. εἰ δ' ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθοῦμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἑκατέρου. καὶ ἄξιον ἐρᾶζειν, σύμμαχον ὄντα μετ' ὀλίγου ἀπαντᾶν δεῦρο ἀπιόντα δὲ βίᾳ, κἀκείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὸν πένητα ἀφίετε, πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὑμῖν ὑπισχόμενος. καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

luxuriosus, uxor famulum amans, aut amasius, qui necessitatis magè quàm voluptatis gratia concumbat. Denique alia multa sunt, quæ vos ignorantes, tantùm aurum illorum ac purpuram videtis. Tum siquando bigis albis vehi videatis, hiante ore adoratis. Quòd si illos contemneretis, negligeretisque, neque ad argenteum currum oculos intentos haberetis, neque inter colloquendum, smaragdum annulo inclusum respectaretis, neque vestes obiter contrectantes mollitiem admiraremini, sed sineretis eos esse sibi divites, procul dubio ipsi vos adirent, & ad cœnam invitarent, ut lectos, mensas, & pocula vobis ostenderent: quarum rerum nulla est utilitas, si sine teste possideantur. Certè reperiretis pleraque hæc illos vestra causa parare: non quò utantur ipsi, sed uti vos admiremini. His ego vos consolor ego cui cognita est utraque vita. Convenitque ita festum agere, ut cogitetis brevi omnibus è vita migrandum, cum illis, depositis opibus, tum vobis, relicta paupertate. Sed scribam ipsis, ut sum pollicitus: certoque scio, eos meas literas non neglecturos.

SA-

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

SATVRNNS DIVITIBVS SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Saturnus exponit divitibus quæ à pauperibus ad se scripta & postulata fuerint, admonens illos, ut benigniores erga ipsos se gerant, atque æqualitatem recipiant, argumentis à signo & consequentibus, tum commodis, si faciant, tum incommodis, si detrectent, adhibitis.

Οἱ πένητες ἐναγχος ἐπιστείλασί μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχατε. κἀγὼ τὸ μὲν ὅλον, ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἵνα τοῦ αὐτῶν ἔχοιεν. δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσονομίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τοῦ μὲν, πλέον, τοῦ δὲ, μηδ' ὅλως μετεῖναι τῆς ἡδονῆς. ἐγὼ δὲ, ταῦτα μὲν τάχα ἔφλω ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία. νῦν δὲ τοῖς παροῦσιν, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι φασὶ νῦν τῇ ἑορτῇ, ἐώρων ἐπ' ἐμοὶ καθῆκον εἶναι τῇ κρίσει, καὶ ἐπιχειρῶ γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἴσῃ δ' ἀφ' ἁπάσῃ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτεσται, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πᾶς γὰρ φασι ῥιγοῦντες τοσοῦτον κρύος, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, ὥσπερ ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κἀκείνοις μετέχειν τῆς ἑορτῆς, σπείσασθαί με ἀναγκάσουσιν ὑμᾶς ἐλθόντα τὰ, ὧν ἔχατε, μεταδόναι αὐτοῖς, εἴ πῃς ὠφελεῖ, καὶ παχύτερα, ἢ κατ' ὑμᾶς. καὶ δὴ χρυσίῳ ὀλίγῳ ἐπιστελάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα φασι ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διὸς. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι καθοπαλίσασθαι ἐπὶ τὰ ἀνάσιμα ὅσα περιλείποιτο ὑμῶν στιλπνότερα ἢ κατ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἐπιστέλλω ὑμῖν, ὦ ἄνδρες, ἐπιεικεῖς τε καὶ φιλανθρώπους εἶναι πρὸς τοὺς πένητας, καὶ μὴ ἀπαξιοῦν ἰσότητος μετέχειν. ἐὰν γὰρ ἐθέλωσιν ἐπιτηδεύειν τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα, ἔσται καὶ ἐορτὴ ἅμα πᾶσιν ἡμῖν, καὶ ἡδονὴ ἐκ τοῦ ἴσου.

Dauperes nuper ad me datis literis incusarunt vos, quòd nihil impertimini de vestris facultatibus, atque omnino postularunt, ut bona facerem omnibus communia, ut ad singulos illorum sua pars rediret. Æquum enim esse ut rerum æqualitas constituatur, ita ut neque hic copia fruatur, neque ille omnino rerum suavium inopia laboret. Ego verò respondi, hisce de rebus Iovem meliùs consideraturum. Sed quod ad rem præsentem attinet, & injurias quibus se per dies festos affici putant, vidi mei officii esse sententiam ferre, sumque pollicitus me vobis scripturum. Sunt autem quæ postulant hæc, ut mihi videtur, æqua. Nam quo pacto, inquiunt tanto frigore rigentes, & fame laborantes, præterea diem festum celebrare possemus? Quare si velim ut & ipsi sint festi participes, postularunt ut vos cogam, ut de vestris vestibus illis impertiamini, siquæ superfint pinguiores quam quæ vobis conveniant: utque auri nonnullas guttulas in ipsos destilletis. Quòd si ista feceritis, inquiunt, non erit amplius disceptatio inter vos de bonis apud Iovem. Sin minùs minitantur sese ad novam rerum partitionem pro-

δικαστὴν, ἐπειδὰν τοῦ πρώτου δίκας ὁ Ζεὺς ἐφθῇ. ταῦτά ἐστιν ἃ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν λέγειν τυγχάνει, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. τὴ Δία ἐγὼ δείπνου πέρα, ὡς συμβιβάσοιεν ὑμῖν. καὶ τοῦτο ἐφθόνησεν ἡξίωσε τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νυὶ γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλείσαντας τὰς θύρας. εἰ δέ ποτε καὶ εἰς ἐκείνην πρὸς ἑαυτὸν λάβοι μεταξύ ἐπιλήσεται, πλέον ἢ ὑφαίνοντος σοῦσιν τὸ ἀνιαρὸν τῆς δείπνου, ἐκ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι, οἷον σκῖπτο τὸ μὴ ἐν αὐτῷ οἶνῳ συμπίνειν. Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, ἐκ καταγνώσεται αὐτῶν σκαιόν ἄξιον. ὅπ μὴ μεταξὺ ἀναστάντες, οἰχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' ὅδε ἐς κόρον ὑμῶς φασὶ πίνειν. τὰς γὰ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τὰς Ὀδυσσέως ἑταίρας, κηρῷ βεβυσμένας τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰ ἄλλα ἔτως αἰσχρὰ ἐστιν, ὥστε ἐκτὸς λέγειν, ἃ περὶ τὰ νομὴς τῶν κρεῶν αἰσθάνεται, ἐκ τῶν λοιπῶν. ὑμῖν μὲν παρεσκεύασται ἐς ἂν ὑστεριφορηθῆτε, σκεύους ἢ ἐφθονήσατο. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἡδέσθαι, καὶ συμπεπλεκώτερον, ἢ ἰσοτιμίαι ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδαίτης τύτο ὑπεκρὴ ἡξίωται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχειν. ὁρᾶτε δὴ ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσονται, ἀλλὰ πεισθῆσοι, καὶ φιλήσουσι, τῶν ὀλίγων τύτων μεταλαμβάνοντες. ἂν ὑμῖν μὲν ἡ δεσπότης ἀνεπιείθητο, σκαιόνοις ἢ σὺ πειρᾷ τὸ χρεῖας ἢ δόσις ἀείμνηστος. ἄλλως τε, ᾗσθ' ἂν οἰκεῖν δυνήσθε τὰς πόλεις, μὴ ὀχὶ ἐκ πάντων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία ἂν ἐς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελοῖντο. ἐσθ' ὅτε

provocaturos, ut primùm Iupiter pro tribunali ſedere cœperit. Nec grave fuerit vobis impertiri illis de tot bonis, quæ rectè poſſidetis. Quin de cœnis quoque, ut vobiſcum cœnent, & hoc literis addi rogarunt, cum nunc vos ſoli foribus clauſis & deliciis fruamini. Quòd ſiquando vobis viſum fuerit, & illorum quempiam poſt longum tempus in convivium adhibere, plus eſſe moleſtiæ in cœna, quam voluptatis, multaque illic in pauperum contumeliam fieri, velut illud, quum non eodem de vino bibunt. Dii boni, quàm illiberale, & planè dignum quod ipſis vitio vertatur, qui non ſurgant, abeantque toto convivio vobis ſolis relicto. Quanquam negant ſeſe etiam ad ſatietatem ex illo qualicunque vino bibere, quòd veſtri pincernæ aures habeant cera obturatas, haud ſecus ac Vlyſſis ſocii. Porrò reliqua uſque adeò ſunt turpia, ut pigeat commemorare, quæ de carnium partitione criminantur, deque miniſtris qui cum vobis aſſiſtant, donec ſatis ſuperque expleti fueritis, ipſos prætercurrunt, aliaque id genus ſordida permulta, minimeque viris ingenuis digna. Quare æqualitas res eſt jucundiſſima & convivio congruentiſſima. Qua de cauſa vobis æquus ille partitor in conviviis præficitur, ut æquam omnes habeant portionem. Videte igitur ne poſthac iterum vos accuſare poſſint: ſed colant & ament quum pauca hæc à vobis acceperint, quorum impenſa ne ſentiretur quidem à vobis: at illis dati in tempore muneris perpetua foret recordatio. Præterea nec remp. adminiſtrare poſſitis, ni pauperes unà vobiſcum in ea verſentur, milleque modis fœlicitatem veſtram adjuvent. Neque habituri

ἂν ἔχητε τὰς ἡνυμένους ὑμῶν τὰ πλοῦτον, ἢν μόνοι, καὶ ἰδίᾳ, καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδίτωσαν δὲ πολλοί, καὶ ἡνυμενσάτωσαν ὑμῶν τὰ ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας. καὶ ἀσπόντων φιλοτησίας. μεθεξὺ πίνοντες, ἐφισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν [1] αὐτοὶ ἀφεβαστάσαντες, καὶ τὰ ἰσορέας τὰ ἀκριβείς. τὰ χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπαυρῇ τῇ τέχνῃ. ὅσος γὰρ τῆ χρησεῖς, καὶ φιλανθρώπως ἀκούσῃ, καὶ ὑπὸ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξῃ ἡμᾶς σθε, τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνικῷ, καὶ διδόντι τὰ μετέχειν; τίς δ' οὐκ ἂν εὐξαιτο εἰς τὸ μάκιστον διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τὰ ἀγαθῶν; ὡς γ' ἐμοὶ ἔχειν, ἀμέρυτον μὲν ἡ εὐθαιμονία, ἐπίφθονον δ' ὁ πλοῦτος, ἀηδὴς δ' ὁ βίος. ἡδὺ γὰρ ἡδὺ ὁμοίως ἡδὺ οἶμαι μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι, [2] καὶ τοὺς μονίους τὰ λύκων. καὶ συνόλως δεξιοῖς ἀνδράσι, καὶ πάνυ χαρίεσσι πειρασθαι. οἱ πᾶσι μὲ ὠφέλιμον, καὶ ἄφθονον τὸ συμπόσιον ἐσόμενον εἶναι, ἀλλ' οὐ μόνοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι, καὶ φιλοφρονεσύαις ποικίλαις συνέσονται,

bituri estis qui vestras divitias suspiciant, si soli, & privatim in tenebris eas possideatis. Videat igitur vulgus mireturque vestrum argentum, mensas, utque præbentes ad potandum invitetis: inter bibendum undique poculum contemplentur, ac pondus expendant manu librantes: tum argenti absolutam cælaturam tum aurum quo ars decoratur. Nam præterquam quod viros bonos, & humanos vos prædicabunt, etiam ab eorum invidia liberi eritis. Quis enim invideat impertienti, dantique quod æquum est? Quis non potiùs optet, ut quàm diutissimè vivens bonis suis fruatur? Sed ut nunc res vobis habent, fœlicitas vestra teste caret, invidiosæ sunt divitiæ, & insuavis vita. Neque enim perinde juvat, opinor, siquis solus expleatur, ut & leones, & solitarios lupos facere dicunt, quàm si cum lepidis hominibus, & per omnia gratificari conantibus, convivatis. Qui primùm non sinent convivium mutum esse, & surdum: verùm consuetudine sua fabulas conviviis aptas, dicteriaque minimè molesta, variasque voluptates adferent: quibus rebus tem-

1 Αὐτοὶ διαζαστάντες] Αὐτοὶ διαζασάσαντες. Marcil.

2 Καὶ τοὺς μονίους λύκων] Censebat vir Clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίους λύσσων. atque movebatur ea ratione quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud Lycophronem σύφορος μονήρης, quod confirmat Ælian. lib. 15. cap. 3. loquens de Thynnis καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐν τοῦ σὺς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυαδίζοντες ἐς τὸ ἐν τοῦ λύκος σώζεται. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Ælianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt, at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus statuit sibi μονήρη τὸ δίαιταν κατάλυσιν τοῖς λύκοις. Imo etiam μονιὸς proprium videtur esse lupi adjunctum. Sic Antipater lib. 3 Anthol.

Μονιὸς ἐν δρυμοῖο δοκῶν λύκος ἄσκοπον ἕρπα
Ἔκπαγλον.

Hinc etiam apud Suid. μονιὸς est μονόλυκος. pro priori parte stat Hesych. Contra omnes MSS. Codd. nihil mutare ausus sum. *Bourd.*

οἶσιν ἥδιστα διατελοῦσι, φίλα μὲν Διονύσῳ, φίλα δὲ Ἀφροδίτῃ. φίλα δὲ Χάρισιν. ἔπειθ' ὑμῖν ὡς ἐπὶ πολὺ ἅπασιν εἰς τὸν ὑστεραίαν διηγήμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλίαν ἀσπαζόμενοι. ταῦτα πολλῶν μείζονα κερδῶν εἶχεν. ἐπὶ ἐρήσιμον ὑμῖν, εἰ μύσται οἱ πένητες βαδοῦνται, ὥσπερ ἐμοὶ δοκοῦσιν; ἢ γὰρ ἔτως, οὐκ ἂν ὑμῖν ἡδίονες εἶεν οὐκ ἔχοντες οἷς ἐπιδείκνυσθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, ἢ τὸ ἀκριβὲς τὸ πλῆθος; ἢ λέγειν ὡς ἐπιβουλὰς, ἢ μίσει ἀδίκῳ τὸ πένητον ἀναγκαίως ἐσχίσεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὧν μόνοι τρυφᾶν ἐθέλητε. ἀ μὴν γὰρ εὔξεσθαι κατ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀποτρόπαια, μὴ δὴ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς κατασῆναι τοιαύτης. ἐπεὶ ὅτε ἀλλάντων γεύσεσθε, ὅτε πλακοῦντος, ἢ εἴ τι λείψανον τοῦ κυνός. ἢ φακῆ δὲ, ὑμῖν σκιρδῶν ὀπτιμώτατα ἐξεῖ. ὗς δὲ, καὶ ἔλαφος, ὀπτύμενοι, μεταξὺ θρασυνοῦν βυβλίσουσιν ὑμᾶς ἐπὶ δαπάνην εἰς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύττα καταπέπασται, ἄπτερος ἐ αὖται, παρ' αὐτὰς τὰς πίνακας σκιπτήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ἀφειδέστατοι τοῦ οἰνοχόου, φαλακροὶ σὺν ἀνάγκῃ δὲ χρόνῳ ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατασχόλῃ ἐ ταῦτα τοῦ ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε, βυβλίσθε, ἃ ἐ τῇ ἑορτῇ πρέποντα γένοιτ' ἄν, ἐ ὑμῖν ἀσφαλέστατα. καὶ ἐπικηρίζετε πολλὰ πολίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμασθε φίλους ἀ μιμπλῆς ἔξοντες.

tempus jucundissimè transigitur: idque gratum est Baccho, gratum Veneri, gratum quoque Gratiis. Deinde postero die dum comitatem vestram referunt, benevolentiam vobis conciliant. Hæc etiam magno fuerant emenda. Nam illud à vobis scisciabor, si pauperes abirent taciti, sic enim fingamus, nonne ea res vos uteret, cùm non haberetis, quibus ostentaretis purpureas vestes, comitum multitudinem, annulorum magnitudinem? Neque jam libet referre, necessariò futurum, ut pauperum insidiæ atque odia in vos oriantur, si soli deliciis frui velitis. Nam quæ minantur vobis imprecaturos sese, abominanda sunt: & absit ut ad hujusmodi imprecationes venire cogantur. Quandoquidem si id fiat, neque intestina posthac gustabilis, neque placentam, nisi siquid canis reliquum fecerit. Præterea lenticula saperdæ liquamen vobis habebit. Porrò sus & cervus inter assandum è veru in montes aufugere parabunt: tum aves pingues absque alis fugam molientes, ad pauperes avolabunt. Et quod gravissimum est, pocillatores formosissimi repentè vobis calvi fient, idque etiam fracta amphora. Super his rebus consulite, quæ & festo sint digna, & vobis quàm maximè tuta. Atque illis paupertatis onus sublevate: exiguo vectigali, amicos illos neutiquam malos habituri.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.	DIVITES SATVRNO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Divites extenuata accusatione pauperum à consueto, respondent, se quidem fecisse pro eo atque æquum & honestum fuerit, sed illos ita immodestos & intemperantes se gerere, ut eos de cætero omnino excludendos censuerint. Verùm tamen ex illius consilio denuo admissuros se eos esse, si ex pacto recipiant, se nihil contumeliosè aut intemperanter posthac facturos esse.

Πρὸς γὰρ σὲ οἴει μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα γεγράφθαι ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν, ἀναβοώντων, καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τήν τε εἱμαρμένην, ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς, ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὤν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία. καὶ διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά. σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπείπερ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ἀεὶ διετελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαί τι. οἱ δὲ, ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνίεσαν, ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθὺς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργὴ, καὶ μῖσος, καὶ πρό-

Num putas Saturne de rebus istis pauperes solùm ad te scripsisse? Quin potiùs Iovis ipsius aures obsurduerunt illis, dum clamant, novamque rerum partitionem flagitant: ac simul & fatum incusant, quòd non æqualiter distribuerit, & nos quòd nihil ipsis impertiri velimus. Verùm novit ille quippe cùm sit Iupiter, penes quos sit culpa, eoque illos plerunque obaudit. Nunc tamen cùm nobis imperes, nostri apud te defensionem suscipiemus. Nos enim omnia ista quæ scribis ob oculos habentes, quam sit honestum de magna rerum copia indigentibus opitulari: quantoque sit jucundius simul cum pauperibus versari, & convivium agitare, ad eum modum assiduè facimus, & ita in vitæ ratione nos æquamus, ut convictor nihil possit incusare. Verùm illi primum ajunt sibi paucis opus esse: deinde ubi fores illis semel aperuerimus, nunquam desinunt alia super alia postulare. Quod nisi protinus omnia, simulque cum dicto acceperint, mox paratum odium, in

χαιρεκακίαν βλασφημίαν, κἂν εἴ τι ἐπιψεύδηται ἡμῶν. ἀλλ' οἵγε ἀκούοντες ἐπίστανται ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδότι σφᾶς συγγίγνεσθαι. ὅς τι δυοῖν δεήσεται, ἢ μὴ δόξαι ἐχθρὸν εἶναι τῶν τοιούτων ἰδιᾷ, ἢ πάνυ σφόδρα μισεῖσθαι, οὐτίνα μᾶλλον αἱρήσεται, καὶ ἕτερον ἀντὶ τοῦτον ἑαυτὸν εἶναι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, μέτρια. τὸ δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντας ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπιδόντες πλείω ἢ ἐχρῆν πίνουσιν, ἢ παιδὸς ὥραίου; μεταξὺ ἀναδύντες τὸ ἔμπυρμα, ἵνυξαν τῷ χέρᾳ, ἢ παλλακὴν, ἢ γαμετὴν γυναῖκα ἐπιχείρησαν. εἶτα κατεμέσαντες καὶ συμπεσόντες, εἰς τὴν ὑστεραίαν λοιδορῦνται ἡμῖν κατηλθόντες, ὡς ἰδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύδεται αὐτῶν δοκεῖ μᾶλλον, τὰ ὑμέτερα παρόντα ἀναμιμνήσθητι, τὰ ἐξῆς. ὃς ἀξιωθεὶς κοινὸς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ μεθυσθεὶς, ἐπεχείρησε βιάζεσθαι. ταῦτα ἐστι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐκλελυσόμεθα. πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβαθρον ποιεῖν αὐτοῖς τῷ οἴκῳ. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ σωθεῖεν, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ καὶ φασι, μηδὲν δὲ ὑπερεπηρεάζοντας τοῖς συμποσίοις ἐρχέσθαι, κοινωνοῦντων ἡμῖν, καὶ σωθῆναι δυναμένων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ δὴ ἐμοῦσιν ὡς σὺ κελεύεις, πίμπλαμεν, καὶ δὴ χρυσίᾳ, ὁπόσον οἷόν τε, καὶ ἀποδυόμεθα. καὶ ὅλως, ἤδη ἐκείνομεν. καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφίεμεν ἢ κατὰ πόλιν ἁμιλλᾶν ἡμῖν, φίλοι αὖθι κηλέκται, καὶ ἀκόλαστοι ἔσεσθε, ὡς ἡμᾶς μὲ ἤδη ἀναπαύσεις, κἀκεῖνα τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

promptu convitia, etiamsi quid de nobis sit mentiendum. Porrò qui audiunt, fidem illis habent, ut qui probè sciant, eo quòd nobiscum consuetudinem habuerint. Ita fit ut in alterutrum incidamus, ut si nihil demus, *illos* prorsus habeamus hostes, *aut* profusis omnibus, ipsis protinus egeamus, jamque in pauperem gregem veniamus. At cætera quidem sunt tolerabilia. Verum inter cænas ipsas non curantes ingurgitari, & implere ventrem, quum plus satis biberint, aut pueri formosi poculum porrigentis manum pungunt, aut pellicem, uxorem-ve solicitant. Deinde evomito convivio, postridie nobis obtrectant, narrantes ut sitiverunt, & esurierunt. Quod si hæc adversus illos mentiri videmur, vester ille parasitus Ixion redeat in memoriam, qui ad mensæ communis honorem admissus, ac vobis dignitate æquiparatus, jam ebrius ille vir egregius, Iunonem adortus est. Hæc atque hujusmodi sunt, propter quæ in posterum statuimus, quò res nostræ sint in tuto, ne posthac illis aditum in domum præbeamus. Quòd si te authore paciscantur! sese moderatè petituros, ut nunc ajunt, neque quicquam flagitiosum in conviviis admissuros, age convivant nobiscum, simulque cœnent bonis avibus. Ac de tunicis, sicuti jubes, mittemus, & de auro, pro facultate insuper insumemus: denique nihil omittemus. Tum illi arte nobiscum vivere desinentes, pro adulatoribus & parasitis amici sunto. Ita nihil erit quod in nobis desideres, si ipsi quoque suo fungi volent officio.

SYM-

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, Η ΛΑΠΙΘΑΙ, ΦΙΛΩΝ, ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

SYMPOSIVM, VEL LAPITHÆ. PHILON, LYCINVS.

ARGVMENTVM.

Rursum depingit hoc loco Philosophorum mores & vitam Lucianus, atque illa, quæ fictionibus ac fabulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero facto comprobat. Est autem historica quædam rei gestæ commemoratio, qua exponit, quo pacto diversarum professionum Philosophi aliquot, ab Aristæneto ad cœnam & nuptiarum celebritatem vocati, postea quam vino incaluêre, prosecta quisque sua inter se verbis primò contenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, adeò ut saucii nonnulli, ac mutilati è convivio asportati fuerint. Rursum autem ex aliis qui vocati non fuerant, quidam, Cynicus videlicet, ultrò veniens, cœnantibus sese obtruserit, magna præsentia & impudentiæ suæ importunitate. Alius autem per literas cum Aristæneto expostulârit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, istud hominum genus, quod foris virtutem prædicat, voluptati, gulæ, cæterisque vitiis inservire solitos. Cæterùm tametsi hæc omnia cum summa festivitate pro ingenio atque facundia sua tractet Lucianus, interim tamen serio quoque ac verè idem monet, nullum esse pretium operæ, si quis disciplinas omnes perdiscat, nisi simul & vitæ rationes ad id, quod optimum est, accommodet. Inscribitur autem Dialogus hic Convivium, vel Lapithæ, quorum prior titulus ab argumento & re ipsa sumptus est, alter à collatione, quòd ut hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ & Centauri, in nuptiis Pirithoi, inter se funesto certamine congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ.

1 Ποικίλω ὦ Λυκῖνε, ἀφηγεῖσθαί φασι γεγωνὰς ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀριστοινήτου δεῖπνον, καὶ πῖας φιλοσόφους λόγους διῆλθον, καὶ ἔρεις οὐ σμικρὰς συρῆναι ἐπ' αὐτοῖς. εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χα-

PHILON.

Variam, Lycine, disputationem in cœna apud Aristænetum heri vobis fuisse narrant, ac philosophicos quosdam sermones habitos, nec parvam super his exortam contentionem: imò nisi mentitus est Charinus, etiam ad

1 Ποικίλω] Cave, Lector, ne sequaris Erasmum hujus Dialogi Latinum Interpretem, sæpe enim alienus est ab autoris mente. *Bourd.*

εἶν⊙, καὶ ἄχρι πεπωμένων τοῦ χιτῶνος τὸ σφάλμα. καὶ τίλ⊙, αἵματι ἀλλοθήναι τὴν σωτηρίαν. Λυ. καὶ πόθεν ὦ Φίλων, ἠπίστω Χαρῖν⊙ ταῦτα; οὐδ' συνεδείπνησεν ἡμῶν. Φι. Διονίκω ἔφη ☧ ἰατρῷ ἀκοῦσαι. Διόνικ⊙ ☽, καὶ αὐτὸς οἶμαι ☧ συνδεῖπνον ἦν. Λυ. καὶ μάλα. ὁ μὲν ἐξ ὀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ, μετούσης ἤδη ☧ μάχης, ἐπέσπ ὀλίγον ὡς ☧ τραυμάτων, ὥστε θαυμάζω εἴ π σαφὲς εἰπεῖν ἐδυνάθη, μὴ διαληλυθέναι ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἡ αἷμα ἐπλάδυνεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία. Φι. τοιγαροῦν ὦ Λυκῖνε, ☪ ὁ Χαρῖν⊙ αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐκάχθη ἤκιστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε. καὶ ☧ Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν, ὁ δὲ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ ☽ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, ☪ τὰς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσειν, ἅπερ μὲ παρίεγκε ☧ τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς ἀκριβῆ ἀκροάμενον. ὥστε σὺν ἂν φιλίοις ἡμῶν ἡ δεῖπν ταύτην ἑστιάσειν, ἧς σὺν οἶσθ' ἄν τις ἡδίω ἤκουσε. καὶ μάλιστα ὅσα πέφυκεν ὑπὸ εἰρήνης, ☪ ἀκαιμαχῆ ἔξω βέλους ἐπασόμεθα. εἴτε γέροντες ἐπαροῦσαί τι δοκῶ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τι ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ ☧ ἀκρατίτου σφαχθέντες, καὶ πρᾶξαι. Λυ. νεανικώτερα ἡμᾶς ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἀκφέρειν ταῦτα πρὸς τὰς πολλὰς, καὶ ἐπιξήνιον, διηγουμένους πρᾶγμα, ὑπὸ οἴνου, καὶ μέθης γλυκύμυθα, δίκαι λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θείᾳ ἴσα ☧ Διονύσου εἶναι. ὃς σὺν οἶδα εἴ τινα ☧ αὐτῷ ὀργίων ἀπέλιπεν, ☪ ἀβάκχευτον ἐᾷ εἶδεν. ὅστις δὲν μὴ κεκρημένον τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξιχνεύειν, ad vulnera usque rem processisse, denique conventum sanguine dimissum esse. *Lyc.* Et unde Philon, rescivit hæc Charinus? neque enim is nobiscum est cœnatus. *Ph.* Ex Dionico medico, ajebat accepisse sese. Dionicus autem opinor, erat ex convivis. *Lyc.* Ita sanè: sed non omnibus ab initio interfuit: sed seriùs, ferè sub medium pugnæ, & paulò ante vulnera supervenit. Proinde demiror, siquid certi referre potuit, qui non spectarit illa, unde lis inter eos nata desierit in sanguinem. *Ph.* Proinde Lycine etiam Charinus ipse, si singula uti gesta sunt, audire planè vellemus, jussit ut te conveniremus. Etenim dixisse Dionicum, se toti negotio interfuisse: te verò accuratè tenere quicquid actum est, eorumque sermones meminisse, ut qui res istiusmodi non obiter, sed diligenter audire consueveris. Itaque omnino nos suavissimo hoc epulo excipies, quo nescio an ullum mihi sit jucundius: in primis cùm in pace sobrii, & sine sanguine extra teli jactum simus epulaturi: sive senes, sive juvenes aliquid in cœna debacchati sunt: ea mero compulsi & dicere, & facere quæ minimè decebat. *Lyc.* Vis, Philo, ut hæc in vulgus narrando efferam quæ in vino & ebrietate petulantiùs acta sunt: cùm essent potiùs oblivioni tradenda, omniaque illa Dei illius Bacchi opera censenda: qui nescio an quenquam suis orgiis non initiatum, & bacchationis expertem prætererit. Proinde vide ne hominis sit parum bene morati, ejusmodi ad amussim exquirere, quibus in con-

ᾗ καλῶς ἔχει σὺ τοῦ συμποσίου καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ φησι τὸν ποιητὴν λέγοντα μνάμονα συμπότην. καὶ μάλ' ὁ Διονικὸς ὀρθῶς ἐποίησε τοὺς τὰ Χαρῖνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἀκολουθίαν καταστρέψας ἀνδρῶν φιλοσόφων. ἐγὼ δ', ἄπαγε, οὐκ ἄν τι τοιοῦτον εἴποιμι. *Φι.* ἡδέως ταῦτα ἄν σε Λυκῖνε. ἀλλ' ὅτι γε οὐδὲ ἐμὲ δεῖ τοιεῖν ἐχρῆν, [1] ἀκριβῶς γιγνώσκων [2] πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. καί μοι δοκεῖς εἰ ἀκροατὰς τὰ ἀκουσόμενα, κἂν πρὸς κίονα τινὰ, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθεῖν, σκιαχίαν, πύελα σωτήριον ἀμυσί. εἰ γὰρ ἐβούλου ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐώσης με ἀνήκοον ἀπιέναι, ἀλλ' ἤξεις, καὶ παρακαλέσεις, καὶ δεήσῃ. κἀγὼ δὴ ὑψόμην πρὸς σὲ τοῦ μέρους. καὶ εἶτα δοκεῖ, ἀπιωμεν ἄλλα αὖτε ποσόμενοι. σὺ δ' μὴ λέγε. *Λυ.* μηδὲν πρὸς ὀργήν. διηγήσομαι δ', ἐπεὶπερ ὅπως προθυμῇ. ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. *Φι.* εἰμὴ παυσάμενον ἐγὼ ἐπιλήσομαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν. ὥστε δέον ἐμὲ δεήσῃ. ἀλλ' σεαυτὸν μοι πρῶτον εἰπὲ, τοῦ παιδὸς τοῦ Ζήνωνι ὁ Ἀριστένετος ὁ ἀργύριον γυναῖκα, εἰσία ὑμᾶς; *Λυ.* οὔκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τοῦ Εὐκρίτου δ' δανειστικὸ τοῦ φιλοσοφοῦντος. *Φι.* παγκάλου νὴ Δία μειρακίου, ἀπαλοῦ γε μὲν ἔτι, καὶ ἐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων. *Λυ.* ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον οἰκεῖον. τοῦτον δὲ καλῶς ἔχει σὺ τοῦ συμποσίου καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ φησι τὸν ποιητὴν λέγοντα μνάμονα συμπότην. καὶ μάλ' ὁ Διονικὸς ὀρθῶς ἐποίησε τοὺς τὰ Χαρῖνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἀκολουθίαν καταστρέψας ἀνδρῶν φιλοσόφων. ἐγὼ δ', ἄπαγε, οὐκ ἄν τι τοιοῦτον εἴποιμι. *Φι.* ἡδέως ταῦτα ἄν σε Λυκῖνε. ἀλλ' ὅτι γε οὐδὲ ἐμὲ δεῖ τοιεῖν ἐχρῆν, [1] ἀκριβῶς γιγνώσκων [2] πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. καί μοι δοκεῖς εἰ ἀκροατὰς τὰ ἀκουσόμενα, κἂν πρὸς κίονα τινὰ, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθεῖν, σκιαχίαν, πύελα σωτήριον ἀμυσί. εἰ γὰρ ἐβούλου ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐώσης με ἀνήκοον ἀπιέναι, ἀλλ' ἤξεις, καὶ παρακαλέσεις, καὶ δεήσῃ. κἀγὼ δὴ ὑψόμην πρὸς σὲ τοῦ μέρους. καὶ εἶτα δοκεῖ, ἀπιωμεν ἄλλα αὖτε ποσόμενοι. σὺ δ' μὴ λέγε. *Λυ.* μηδὲν πρὸς ὀργήν. διηγήσομαι δ', ἐπεὶπερ ὅπως προθυμῇ. ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. *Φι.* εἰμὴ παυσάμενον ἐγὼ ἐπιλήσομαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν. ὥστε δέον ἐμὲ δεήσῃ. ἀλλ' σεαυτὸν μοι πρῶτον εἰπὲ, τοῦ παιδὸς τοῦ Ζήνωνι ὁ Ἀριστένετος ὁ ἀργύριον γυναῖκα, εἰσία ὑμᾶς; *Λυ.* οὔκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τοῦ Εὐκρίτου δ' δανειστικὸ τοῦ φιλοσοφοῦντος. *Φι.* παγκάλου νὴ Δία μειρακίου, ἀπαλοῦ γε μὲν ἔτι, καὶ ἐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων. *Λυ.* ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον οἰκεῖον. τοῦτον δὲ καλῶς

convivio relictis rectius erat discedere. Odi enim, inquit poëta, memorem compotorem. Nec à Dionico rectè factum, quòd hæc apud Charinum effutivit, & pridianam hominum Philosophorum temulentiam divulgavit. At ego, apage, nihil istiusmodi velim dicere. *Phi.* Ludos me facis, Lycine. At non erat apud me sic agendum, ut qui cognorim apprimè te dicendi longè esse cupidiorem, quàm ego sim audiendi. Et mihi videris, si tibi deessent auditores, vel ad columnam aliquam, vel ad statuam accessurus, quò omnia uno spiritu connectens effunderes. Quòd si nunc voluero discedere, non fines me abire quin audiverim: imò venies, comitabere, rogabis. Atque ego te tum vicissim ludam. Quin si ita vis, abeamus ea ex alio audituri: tu verò ne dicas. *Lyc.* Nihil succenseas, narrabo enim, siquidem tantopere cupis: sed ea lege ut apud vulgus non efferas. *Phi.* Ni prorsus Lycini morum sum oblitus, tute meliùs id feceris, & prior omnibus denarrabis: ita ut me nihil opus fuerit. Sed id mihi respondè primùm, An filio Zenoni uxorem ducens Aristænetus, convivio vos accepit? *Lyc.* Non: sed Cleanthidem filiam locabat filio fœneratorii Eucriti, philosophiæ operam danti. *Phi.* Formosissimo per lovem adolescenti, adhuc tenero, nec admodum nuptiis maturo. *Lyc.* Sed nullum utique aptiorem habebat: quem cùm

1 Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Ὑποσύλλειον Lucianici stili properantis. *Marcil.*

2 Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι] Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμῶ τὰ σὲ εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. Terentius Hecyra. *Quasi non tu multo malim narrare hoc mihi, Quàm ego qua percontor scire, &c.* Idem.

σμόν τι εἶναι δοκοῦσι, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμηθέντα, ὅτι ἦν μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, ὡσεὶ λέβης γυμφίον ἐξ ἁπάντων. Φι. μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίθην ἀπὸ ὧν Λυκῖνε, τίνες οἱ διανοῦνται ἦσαν; Λυ. τίς μὰ Δία, τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ μὲν ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὅσπερ ἐθέλεις ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης, ὁ ἀπὸ τῆ Στοᾶς. καὶ ξυνῆν αὐτῷ, Δίφιλος, ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν αὐτος Ἀρίστωνίτου, υἱὸς Ζήνωνος. τοῦ δὲ ἀπὸ Περιπάτου, Κλεόδημος. οἶσθα τὸν γαμύλον, τὸν ἀλιγλωκῆ; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταί, καὶ κρανίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑρμῆς ὁ Ἐπικούρειος Ἔρμων, παρῆν. ἐσεπλήσθη γε αὐτὸν, δύο ὑπεσκύφθησαν οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὤσπερ τινα πικρολοίαν, καὶ σκαιὸν μυσαττόμενοι. ἦσαν μὲν Ἀριστωνίτου αὐτῷ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρεκέκλητο ἐπὶ δεῖπνον. καὶ ξυνῆσαν αὐτοῖς, ὁ Γραμματικὸς Ἰσαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. ἅμα δὲ τὸν γυμφίον τὸν Χαιρέαν, Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνεισῆλθε, διδάσκαλος αὐτῷ ὢν, σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ γενναῖος, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ σχήματι. καίτοι γὰρ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὸν ὀρθότατα τῆ γνώμης λελοιπότες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπανεστήσαντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιώσαντο ὡς τινα τῶν κρειττόνων. καὶ ὅλως, Θεὸς ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἴων ὁ γυμνασιὼς συμπαρῆν. δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἁπάντων κατὰ τὸν δεξιὰν μὲν εἰσιόντων, οἷ γυναῖκες ὅλαι [1] τὸν κλιντῆρα cùm videret modestum, & ad studia philosophiæ propensum, præterea solum Eucrito divitis filium, sponsum ex omnibus delegit. *Ph.* Non levem dicis causam, quia nimirum dives est Eucritus. Verùm Lycine, quinam erant convivæ? *Lyc.* Alios quidem, cur tibi recenseam? Ex Philosophis & oratoribus, quos potissimùm audire cupis, erat Stoicus ille senex Zenothemis: unaque Diphilus, cognomento Labyrinthus, Aristæneti Zenonis filii præceptor. Ex Peripateticis autem Cleodemus: nosti hominem dicacem, & argutatorem, quem discipuli gladium, & bipennem vocant. Aderat etiam Hermon Epicureus: quem ingredientem Stoici torvis oculis obtuebantur, & aversabantur, palamque tanquam parricidam & impium detestabantur. *Hi quidem* Aristæneti ipsius amici, & familiares, ad cœnam fuerant invitati: & cum his Isthæus Grammaticus, & Rhetor Dionysodorus. Et propter sponsum Chæream, Ion Platonicus præceptor ejus intererat convivio: vir aspectu gravi, ac decore divino, & multam vultu modestiam præ se ferens, unde vulgus regulam ipsum vocat, ad ejus animi rectitudinem respicientes. Huic ingresso assurrexerunt omnes, & ut quempiam ex præstantioribus salutarunt: adeò ut Deus aliquis advenisse videretur, cùm unà adesset Ion ille admirandus. Cùm autem jam esset accumbendum, omnibus ferè præsentibus, ad dextram quidem ingressis, totam illam spondam mulieres quæ com-

1 Τὸν κλιντῆρα ἐκείνην] Hesychius: κλιντῆρες, δίφροι, κλῖναι. Menagius.

1 E'ς

ὀπίσω ἐπίλαβον, σὺν ὀλίγαις ὕσαις. καὶ ὁ αὐτὴς, ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη. [1] εἰς ἦν τὸν ἀντίθυρον, ἡ ἄλλη πλῆθος, ὡς ἕκαστον ἀξίας εἶχε. καὶ ἀνέκρινε ἦ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος. εἶτα ὁ Ἀριστάνετος. εἶτα ἐσκοπίζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἢ τὸν Ἐπικούρειον. ἱερεὺς γὰρ ἀμφοῖν τοῖν ἀνδροῖν, ὁ μὲν τῆς Πόλ. ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τῶν Διοσκούρων ἔλυσεν. εἰ γάρ με φησὶν ὁ Ἀριστάνετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τούτου δ' ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἀπέρχομαι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπών. καὶ ἅμα τὸ παιδάριον καλεῖ, ἐξιόντι ἐοικώς. καὶ ὁ Ἕρμων, ἴσθι μοι, ὦ Ζηνόθεμι τὰ πρῶτα ἴσθι. ἀτὰρ εἴ τι μηδὲν ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι, ὑποξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ δὲ μή Ἐπικούρου πάνυ, καταφρόνησας ἐμάλασσε δῆλ' ὡς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα. καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων. εἶτα Κλεόδημος ὁ περιπατητικὸς. εἶτα ὁ Ἴων. καὶ ὑπ' ὀκλίνων, ὁ νυμφίος. εἶτ' ἐγώ. καὶ παρ' ἐμοὶ, ὁ Δίφιλος. καὶ ὑπ' αὐτῷ, Ζήνων ὁ μαθητὴς. εἶτα, ὁ Ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ Γραμματικὸς Ἰταῖος. Φι. βαβαὶ ὦ Λυκῖνε, Μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τε πλείστων ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε τὸν Ἀριστάνετον ἐκαινῶ, ὅτι τῷ ὄντι μουσικῶτατον ἱερεῖ ἄρων, τὸν σύμπαντα ἐκεῖνον ἐπλάσθη, σὺν ὀλίγαις ὕσαις. καὶ ὁ αὐτὴς, ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη. [1] εἰς ἦν τὸν ἀντίθυρον, ἡ ἄλλη πλῆθος, ὡς ἕκαστον ἀξίας εἶχε. καὶ ἀνέκρινε ἦ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος. εἶτα ὁ Ἀριστάνετος. εἶτα ἐσκοπίζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἢ τὸν Ἐπικούρειον. ἱερεὺς γὰρ ἀμφοῖν τοῖν ἀνδροῖν, ὁ μὲν τῆς Πόλ. ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τῶν Διοσκούρων ἔλυσεν. εἰ γάρ με φησὶν ὁ Ἀριστάνετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τούτου δ' ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἀπέρχομαι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπών. καὶ ἅμα τὸ παιδάριον καλεῖ, ἐξιόντι ἐοικώς. καὶ ὁ Ἕρμων, ἴσθι μοι, ὦ Ζηνόθεμι τὰ πρῶτα ἴσθι. ἀτὰρ εἴ τι μηδὲν ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι, ὑποξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ δὲ μή Ἐπικούρου πάνυ, καταφρόνησας ἐμάλασσε δῆλ' ὡς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα. καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων. εἶτα Κλεόδημος ὁ περιπατητικὸς. εἶτα ὁ Ἴων. καὶ ὑπ' ὀκλίνων, ὁ νυμφίος. εἶτ' ἐγώ. καὶ παρ' ἐμοὶ, ὁ Δίφιλος. καὶ ὑπ' αὐτῷ, Ζήνων ὁ μαθητὴς. εἶτα, ὁ Ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ Γραμματικὸς Ἰταῖος. Φι. βαβαὶ ὦ Λυκῖνε, Μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τε πλείστων ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε τὸν Ἀριστάνετον ἐκαινῶ, ὅτι τῷ ὄντι μουσικῶτατον ἱερεῖ ἄρων, τὸν σύμπαντα

complures erant, occuparunt. Inter quas erat & ſponſa, valdè diligenter obvelata, fœminis hinc atque hinc ſtipata. Porrò ex adverſo oſtii reliqua turba, pro cujuſque dignitate collocata. E regione mulierum, primus Eucritus, ſecundus Ariſtænetus. Tum ambigi cœpit, utrum altero priorem oporteret accumbere, Zenothemin-ne Stoicum quippe ſenem, an Hermonem Epicureum. Nam hic erat Caſtoris ac Pollucis ſacerdos, & nobiliſſimæ inter cives familiæ. Verùm eam hæſitationem ſolvit Zenothemis. Si me, inquit, Ariſtænete, minoris Hermone ducis, viro videlicet iſto, ut ne quid aliud mali dicam, Epicureo, diſcedo, totumque convivium vobis relinquo. Et puerum illicò tanquam diſceſſum parans, advocat. Tum Hermon, priores partes, inquit, habe Zenothemi: quanquam etſi nihil aliud, vel hoc nomine par erat concedi, quòd ſacerdos ſim, ut planè contemnas Epicurum. Rideo, inquit Zenothemis, ſacerdotem Epicureum: ſimulque cum dicto accubuit. Poſt hunc Hermon: deinde Cleodemus Peripateticus, pone hunc Ion, proximè hunc ſponſus: poſt eum ego, juxta me Diphilus, huic aſſidebat Zenon diſcipulus, poſtremò Rhetor Dionyſodorus cum Iſtiæo Grammatico. *Ph.* Papæ, Lycine, Muſarum conventum quendam mihi narras fuiſſe iſtud convivium, quippe plurimis ſapientibus, doctiſque viris refertum. Atque equidem Ariſtænetum laudo, quòd cùm optatiſſimum hoc feſtum celebraret, præ cæ-

1 Εἰς ἦν τὸν ἀντίθυρον] Ἀντίθυρος, ellipſis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipſe Lucianus ſuprà de Domo pag. 463. καὶ ἦν τὸ μέσον τοῖχον, ἵνα τὸ ἀνδρῶνος: ſed ubi legendum videtur, ἵνα τὸ ἀντιθύρου: aut potiùs τὸ ἀντιθύρου. Menagius.

1 Ἀλ-

φοβῆται ἐπᾶν σφὸ τ ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτι ἐκ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπαρθησόμενος, οὐχὶ τὰς μέ, τάσδε ὅ, ἀλλ' ἁπαμᾶς ἅπασας. Αυ. ἔα γὰ ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τ πολλῶν τάτων πλησίον, ἀλλὰ ἐ παιδείας μάλ· αὐτῆ, καὶ τὸ πλείσ ἐν βίῳ τοῖς τοιούτοις ξυνίσιν. εἰσιόμεθα ὧν εἰ τὸ ἡσυχάζοντος, ἐ παρεσκεύασο ποικίλα. πλὴν ὀλίγη χρὴ ἐ ταῦτα καλαβολῆς, χύμας, ἐ τἄμματα, καὶ καρυκείας. ἅπαντα γὰ ἄφθονα. εἰ τάτων ἦ, ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τ Ἴωνα, ὁρᾷς ἔφη τ γέροντα, Ζηνόθεμιν λέγω, ἐπήκοον γὰ, ὅπως ἐμφορεῖται τ ὄψων, ἐ ἀναπίπλησιν ζωμᾶ τὸ ἐμπίπτον, ἐ ὅσα τῷ παιδὶ καθάπαξ ἐσθίει ὀρίγα, λαθὼν εἰόμβρῳ τὰς ἄλλας, ἀμεμνημόνῳ τ μιᾶ αὐτοῦ; δεῖξον ὧν ἐ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἶη. ἐγὼ ἦ ἤδη ἐδόμην, δείξοντός μοι ἦ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ σὺ σκοπῆς ἐωρακώς. ἅμα ἦ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκη, καὶ ἐκεκίνησεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, σκώπτων τὸ ἡνίκα ἐπιχαρίεντως εἰσήμβρῳ, τὴν Μενέλαον αὐτόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς, ἀκαίρως τὰ ἐδοκῆ πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρυον τὰ ἐπιχαιρέκακα. ὁ μέ, τὸ, ἀφροσύνης Μενέλαε. ὅσῃ, ἀλλ' οὐκ ἀτρεΐδη Ἀγαμέμνονι ἤρεσκε ἡμεῖ, καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐτράπελα, καὶ χαρίεντα ὑποτονθορύζοντες. ἐς μῦθοι τὸ φανερόν, ὑβρὶς ἐτόλμα λέγειν. ἐδεδίκεισαν γὰ τ Ἀλκιδάμαντα, βόλω ἀπεχθῶς ὄντα, ἐ κεκλικότα ἦν Κυνικῶν ἁπάντων. παρ' ὃ ἐ ἀμείνων ἐδόκη, ἐ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. ὁ δὲ Ἀριστᾶνετος

cæteris sapientissimos viros convivio excipere voluerit, delectis ex unaquaque secta præcipuis, non hos, non illos, sed omnes promiscuè advocans. *Lyc.* Etenim, amice, non modò est è divitum istorum vulgo, sed etiam literarum est studiosus, & maximam vitæ partem in his versatur. Itaque initio taciti cœnabamus, variusque erat apparatus. Neque enim arbitror operæ pretium, ut enumerem condimenta, cupedias, & aromata, quæ cuncta affatim suppetebant. Interim Cleodemus, inclinatus in Ionem, vides, inquit, illum senem, Zenothemin dicens (subauscultabam enim) ut sese opsoniis ingurgitat, utque jure vestem opplevit: quàm multa puero à tergo stanti porrigit, alios latere se putans, & post se accumbentium immemor? Hæc igitur ostende Lycino, quò fit testis. Mihi autem non opus erat, ut indicaret Ion: quippe qui hæc perspicuè videram. Hæc simulatque dixit Cleodemus, irruit in convivium Alcidamas Cynicus non vocatus: vulgatum illud lepidè præfatus, Menelaum ultro venire. Quare plerisque visus est turpiter & impudenter fecisse: & quod cuique tum in mentem veniebat, in eum torquebant, alius hoc, Insanis Menelae: alius verò, Verùm Agamemnoniæ menti non ista placebant: ad hæc alia quæ pro tempore lepidè & falsè dici poterant, in eum obmurmurabant. Nam palam nullus audebat quicquam dicere, propterea quòd metuerent Alcidamantem, ut pote convitiatorem egregium, unumque è Cynicis omnibus clamosissimum. Qua quidem re adeò visus est excellere, ut nulli non formidandus esset. At Aristænetus collaudatum

datum illum, quòd non vocatus adveniſſet, juſſit accepta ſella, juxta Iſtiæum ac Dionyſodorum accumbere. At ille, apage, inquit, muliebre ac molle quiddam dicis, uti in ſella aut ſcamno ſedeam, quemadmodum vos mollibus in ſtratis propè ſupini accumbentes, ſuppoſita purpura: epulamini. Quin ego vel ſtans cœnavero, in ipſo interim convivio obambulans. Quòd ſi defatigatus fuero, tum humi ſubſtrato pallio, cubito innixus jacebo, qualem Herculem pingunt. Ita fiat, inquit Ariſtænetus, ſiquidem iſthuc mavis. Tum Alcidamas convivium in orbem luſtrans, cœnabat, Scytharum ritu ad uberiora paſcua ſubinde ſeſe transferens, unaque cum iis qui inferebant edulia, circumiens. Ac tamen dum cibum caperet, operi intentus erat, de virtute, & vitio diſſerens: tum aurum & argentum dicteriis inceſſens. Nam Ariſtænetum interrogabat, quidnam ſibi vellent tam multa, tam magna pocula, cùm non minùs uſui poſſent eſſe fictilia. Verùm illum jam moleſtum ſe præbentem, in præſens compeſcuit Ariſtænetus, miniſtro innuens ut ingentem calicem, infuſo mero, illi porrigeret. Atque id quidem optimè excogitaſſe putabat, neſcius quantorum malorum ſcyphus ille eſſet author futurus. Quem ſimul atque accepit Alcidamas, pauliſper ſiluit, ac in ſolo ſternens ſeſe, jacebat ſeminudus, ut ſe facturum erat pollicitus, cubito humi fixo innitens, ſimulque dextra ſcyphum tenens, qualem Herculem Pholenſem pictores fingunt. Iam verò & inter alios calix aſſiduè circumagebatur: tum invitatiunculæ ad bibendum, & con-

ταίνετο, ἐπεπίσμας αὐτὸν, σὺ λλὰ θρόνου πνὰ λαβόντα, καθίζεσθαι ἀπὸ Ἰσιαίου τ', ἢ Διονυσόδωρον. ὁδὶ, ἄπαγε φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι, ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς τοιύτης στιβάδος μικρὸν δεῖν ὑπτίοι κατακείμενοι, ἐσπᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ δ', κἂν ὀρθοστάδιον δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ. εἰ δ' ἐκμοιμι, χαμαὶ ἐπὶ τὸ τελέσαι ὑποβαλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ὕπως ἔφη γενέσθω ὁ Ἀρεταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ δὴ τοῦτο, ὡς κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι ἐπὶ τὴν ἀφθονωτέραν νομὴν μετιόντες, καὶ τοῖς παρίφασι τὰ ὄψα συμπερινοστῶν. καὶ μήτοι ἐστιώμενος, σκεπτόμενός γε, ἀρετῆς πέρι, καὶ κακίας μεταξὺ διδοὺς, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. πρώτα γὰρ τὸν Ἀρεταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσοῦτοι, ἐπηλικαῦται κύλικες, τοσαυταὶ κεραμεῖαι ἴσα δυναμένων. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα, ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρεταίνετος, τῷ παιδὶ σύσας σύμμιξόν σκύφον δοῦναι αὐτῷ. ζωμότερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδόκει μέγα ἐπιτετηκέναι, τὸν εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐσόμενος. λαβὼν δ' ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας, ἐσίγησε μικρόν. καὶ ἐς τὸ ἄφαρ κατακλιθεὶς ἑαυτὸν, ἐκείθι ἡμίγυμνος ὥσπερ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα, ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς γέγραπται. ἤδη δ' ἐς τὰς ἄλλας σπουδὰς ἐτρέπετο ἡ κύλιξ. καὶ

φιλοπαίσμα, καὶ ὁμιλίαν, καὶ φῶτα εἰσπεμπόμενα. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐγὼ τὸ παρεῖπε τὸ Κλεοδήμου παιδὸς, εὐτραπέλου ὄντος ἀγαθοῦ, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα, χρὴ γὰρ οἶμαι ἐν ὅσῳ παίρεται τὰ ἐπάστοτε, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴ τι καὶ ἐς τὸ γλαφυρώτερον ἐπεξάχθη, μᾶλλον ἤδη παρεφύλαττον, ὅπη ἐν μειδιάσειε. καὶ μὴν μικρὸν, ὁ μὲν, ἐσωπήλησεν, ὡς ἀπολαψόμενος ἤδη δὲ Κλεοδήμου τὸν φιάλον. ὁ δὲ, τὸν τῆς δακτύλου ἀπιθλίψειν αὐτῷ, καὶ δραχμὰς δύο οἶμαι συναναδῦναι μετὰ τοῦ φιάλου. ὁ παῖς δὲ, ἅτε μὲν τὸ δακτύλου φλιβόμενον, αὖθις ἐμειδίασεν, ἐπὶ μᾶλλον συναιδεῖν οἶμαι τὸ νόμισμα. ὥστε μὴ δίξασθαι, ψόφου αἱ δύο δραχμαὶ παρασχοῦσαι ἐπισεῖσαι. καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μᾶλλον ἐκφανῶς. ἦν δὲ ἐν ὀλίγοις, ἃ πάντες εἶπον τὰ νομίσματα, δεῖ μὲ παιδὸς ἐρυθριῶν μὴ ἀπαναίσθητόν, δεῖ δὲ Κλεοδήμου κρότου ἐγκλίνοντος, μὴ ἐσαισθομένου τὸν ἀπάρτισιν. ἠμελήθη δὲ ὧν, καὶ παρῆλθε τοῦτο, ἐπὶ πάντα πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου ὡς ἐμοὶ ἔδοξε δεῖ Ἀλεξανδίτου. μετέπεσε γὰρ τὸ παιδὸς μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγών. καὶ τοῦ Κλεοδήμου πρὸς ὀλίγον διανύσαι τὸ ἐξώρυον ἤδη, καὶ κροτεῖν, ὀρεκτικόν πως, ἢ ἱππικόν. καὶ τοῦτο μὲν, ὁδί πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τοῦ Κλεοδήμου γενόμενον, εἰ ἔφθη ἀναφοιτῆσαι εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσχεν αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ δὲ Ἀλεξανδίτου τὸν παρεῖπε ἐπέσχεν. ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενον ὅπῃ ἡ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν διακελεύσας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, confabulationes ortæ, demum & faces illatæ. Interim ego cùm puerum assidentem Cleodemo, pocillatorem formosum, subridentem vidissem (oportet enim arbitror accessiones convivii, commemorare, ac in primis si quid elegantius factum est) tum attentè observabam quid rideret. Et paulò pòst, hic quidem accessit, ut à Cleodemo poculum acceperus. Ille verò digitum ipsius compressit, & drachmas duas, opinor, ipsi unà cum poculo dedit. Tum puer, ad compressum digitum denuo risit, nec tamen nummum sensit: ita ut eo non accepto, delapsæ duæ drachmæ strepitum ediderint, & ambo admodum perspicuè erubuerint. Ambigebant autem proximè assidentes, cujus essent nummi: cùm & puer negaret à se projectos, & Cleodemus juxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissimularet. Verùm ea res neglecta est, & dissimulata, quam non ita multi viderant, præter unum, ut mihi quidem visum est, Aristænetum. Puerum enim clam subductum paulò pòst loco movit, innuitque ut Cleodemo admoveretur aliquis ex illis exoletis, & robustis, videlicet mulio quispiam, aut equiso. Ad hunc modum ea res utcunque abiit, magnum illatura Cleodemo pudorem, si ad omnes permanasset, nec protinus Aristænetus extinxisset, inducta dextrè admodum temulentia. Porrò Cynicus Alcidamas (jam enim erat potus) percontatus quodnam esset nuptæ nomen, imperato magna voce silentio, conversis ad mulieres oculis,

1 Ἀλλὰ μὴ κατέσχεν αὐτίκα] Ἀλλὰ μὲν κατέσχεν αὐτίκα. Marcil.

1 Ἐξω-

σοπίνω σοι ἵφη ὦ Κλεανθὶ, Ἡρακλέους δεχήσατε. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, ἐγέλασατε εἶπεν ὦ παιδάρια, εἰ τῇ νύμφῃ πρέπτον ἐστὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; ἐγὼ μὲν οὖν εἰδέναι χρὴ, ὡς μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸ σκύφον, ἅπερ τοιοῦτον ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷον ἐγὼ, ἄτρεπτον μὲν ἀλκὴν, ἀδάμαντα δὲ τὼν γνάμων, τὸ σῶμα δ' ἅτε κραιπαλῆς. καὶ ἅμα παρεχώμενε ἑαυτὸν μόλοον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχύνειν. οὕτως ἐπὶ τούτοις ἐγέλασεν εἰ συμπότης. καὶ ὃς ἀναπηδήσας, ἐπαίσατο, ἐβόα, καὶ παρεφέρετο βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐδὲν ἐρρωμένως ἄκων. τάχα δ' ἂν πινὼν καθῆκε τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κρύφα κατεκεκόμιστο πλακοῦς ὑμενώδης. πρὸς ὃν ἀποβλέψας, ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔλαβε δ' ὑμοῦ, καὶ ἀνεφορεῖτο συμπεσείν. καὶ οἱ πολῖται ἠμέλουν ἤδη, καὶ βοᾶς μεσαν, ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ, ῥήσεις πινὰς σὺν μέρει διεξῆλθ', καὶ ἐπῃνέθη τοῦ τε κατὰ πὶν ἐφεστῶτων. οἰκετῶν. ὁ δ' Ἰσαῖος ὁ Γραμματικὸς, ἐφεξῆς ὑποδεδεγμένος, ὑπερ ἐκαθέζετο. καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρε, καὶ Ἡσιόδε, καὶ Ἀνακρέοντος, ἐκ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παρεσκεύαστο ἀποτελεῖσθαι. μόλις δ' οἰκέτας ὡσανεὶ κωμαστὰς ὁρῶντας τὸ μέλλοντα, σιωπὴ δ' ἐγένετο μεγάλη. καὶ, ἔνθα δ' ἀρ' οἰμωγή τε, καὶ σύγχυσις πᾶλιν ἀνδρῶν. ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, βιβλίον παιδὸς λαβὼν λεπτογράμμου τι βιβλίον. ἁλισπόντων δ' ὀλίγον ὥστε εἰθίσαι τὰ ὦτα ἀκροᾶσθαι τῶν ῥημάτων, μηχανώμενος ἀρεσαίνετο μή δ' οἰκέτων ἀπορπῆ τὸ καιρὸν εἶναι, μὴ δ' κενὸν, σιάλυσι τὸ γελωτοποιὸν εἰσελθόντες, Ἀριστάνετος σεδυλὸν curans, culis, Præbibo, inquit, tibi Cleanthi, nomine ducis Herculis. Quod cùm risissent omnes, ridetis, inquit, ô sceleste, quòd sponsæ, Herculis dei nostri nomine, præbibi: imò illud sciatis velim, ni scyphum à me traditum accipiat, nunquam talem filium ipsi nasciturum, qualis ego sum, interrita fortitudine, mente libera, ita robusto corpore: simulque se ipsum ad ea usque quæ sunt maximè pudenda, renudabat, unde risus convivis denuo est excitatus: quem indignè ferens surrexit, acribus & efferatis intuens oculis, & pacem non amplius acturus videbatur. Et forsan alicui baculum illisisset, nisi commodum illata fuisset ingens placenta, qua conspecta mitior fuit, & stomachari desiit, eaque se obambulans ingurgitabat. Iamque plurimi erant ebrii, & clamoribus perstrepebat convivium. Nam Rhetor Dionysodorus ibi quasdam orationes pronuntiabat, & à famulis pone astantibus laudabatur. Istiæus verò Grammaticus, qui posterior sedebat, versus recitabat, & eodem Pindari, Hesiodi, & Anacreontis carmina comportabat, ita ut una ex omnibus oppidò ridicula cantio reddita sit. Potissimùm verò illa; veluti futura prædicens: Commisère simul clypeos. Tum illud, Tum verò clamorque virûm, luctusque coortus. At verò Zenothemis librum minutis elementis scriptum à puero acceptum legebat. Verùm cùm ii quorum partes erant edulia inferre, aliquantisper, ut solent, cessarent, Aristænetus sedulò curans, ne vel id interea temporis, aut otiosum esset, aut voluptatis expers, scurram accersi jussit, qui ridi-

πάνυ, εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται ἀλλοχοῦντες. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλήν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων. ἦν δὲ ἀρχιτελώνου τινὸς καταγέλων ἑαυτὸν, καὶ ἀλφάνων, ὡς γελοιότερος φαίνοιτο. καὶ ἀνάπαυσιν συγκροτῶν, διεξῆλθεν, Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ. ἐπὶ πᾶσι, ἐπεσκώπτων εἰς τὰς παρόντας. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι, ἐγέλων ὁπότε σκώπτοιεν. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοιόν τι ἀπέρριψε, Μελιτταῖον καλοῦσιν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δηλος ἦν φθονῶν αὐτῷ δοκιμωτέρῳ, καὶ κατίχνευε τὸ συμπόσιον, ἀποῤῥίψας τὸν τρίβωνα, προσκαλεῖτο οἱ παγκρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατέσεσθαι αὐτὸν ἔφη τὸν βακτηρίαν. ὅπου δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων, τοῦτο γὰρ ὄνομα ἦν αὐτῷ, τὸν μὲν γελωτοποιὸν ἐκάλει τὸν, συσσὺς, ἐπαγκρατιάζει. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδυνεν, Φιλόσοφος ἀνὴρ, γελωτοποιῷ ἀντιπαγκρατιάζων, ἐπαίων, ἐπαιόμενος· ὁ μὲν πρῶτος ἦν, οἱ δὲ, ἡδοντο. οἱ δὲ, ἐγέλων, ἄλλοι δὲ ἀπηρυθριῶντο παιόμενον ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένης ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς. γέλως δὲ πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. ἐκτεῖνε Διόνικος ἐπεσήλθεν ὁ ἰατρὸς, ὃ πολὺ καθαπτὸς ἀγών. ἐξεθορυβήθη δὲ ὡς ἔφασαν, φρενῖτιδι ἐκλαμπόμενος ἡρμόδιον Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καί τι ἐγελοῖον διηγήσατο. ἔφη γὰρ ἐπὶ-

ridiculum aliquid diceret aut faceret, quò magis etiam exhilararentur convivæ. Móxque ingressus est deformis quidam derasо capite, paucos in capite pilos arrectos habens. Hic & saltavit se ipsum distorquens, & invertens, quò majorem risum concitaret: & chori canticum componens, Ægyptiaca voce, recitavit. Tum iis qui aderant, dicteria jaculabatur: quorum alii ad scommata ridebant. Verùm ubi & in Alcidamantem simile quiddam contorsisset, catulum illum Melitæum appellans, indignatus ille (jamdudum autem illi videbatur invidere, quòd probaretur, & convivarum oculos retineret) abjecto pallio ad luctam provocavit: quod ni faceret, dixit se baculum illi illisurum. Ita miser ille Satyrio (nam id ei scurræ nomen erat) congressus luctabatur. Eaque res erat multò jucundissima, quòd vir Philosophus cum scurra luctaretur, feriret, & vicissim feriretur. Eorum autem qui aderant alii pudore afficiebantur, alii ridebant, donec ictibus fatiscens Alcidamas, ab homuncione, omnium plausu comprobato, est superatus. Itaque hæc multo risu excepta sunt. Tum ingressus est Dionicus medicus, non multò post concertationem. Ajebat autem in mora sibi fuisse Polyprepontem tibicinem, quem phrenitide correptum curabat: & quiddam ridendum narravit. Dixit enim in ædes illius venisse se igna-

1 Ἐξυρημένος καὶ κεφαλὴν] Calvi erant mimi. ut apud Artemid. capit. 23. lib. 1. ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν καὶ κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς &c. sic in 3. Anthol. μακρὸν ὀφθῆς φαλακρὸν. Bourd. Καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις (ἐξυρημένος καὶ κεφαλὴν) Casp. Barthius Adversar. l. VII. c. v. hæc verba virgulis inclusa tanquam glossam ejicit. vide ipsum. *Alm.*

2 Καὶ ἀνάπαυσιν συγκροτῶν] Vt cinædus Petronii. *Bourd.*

3 Ἀγα-

σληθῆν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῆ πάθει. τ῀ δ, τὰ χάλως ἀναπαύηται, ἐπικλεῖσαι τὸ τῶν θυρῶν, καὶ ξιφίδιον ἀπασάμενον, ἀναδῦναι αὐτῆ τὰς αὐλὰς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα ἐπεὶ μὴ δωίσειε, παίειν, σκύτει ἔχοντα ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος δὲ, ὡ τοσούτου κινδύνου ἐπιοῆσαι τοιόνδε. ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῆ πληγῶν ἀριθμῆ. καὶ πρῶτον μὲ, αὐτὸς αὐλῆσαι πυγμῆ. μὴ δ, δῶναι τὰς αὐλὰς ἑκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτῦ τὸ σύτει, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπερείψαι πάλιν ἀφ' ἧ φωβεγωγῆ ἐς τὸ ὑπαιθρον τ῀ αὐλῆς. καὶ τὸ δὴ τότε, ἀσφαλέστερον ἤδη προπαλαίσαι αὐτῆ, ἐπικαλέσθαι τὰς γαστέρας. ὑφ' ὧν [1] ἀναπαυσάντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δ' ἐ σημεῖα τ῀ πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τ῀ προσώπου. καὶ ὁ μὲ Διόνικος, ὡ μεῖον δύδεκα ἀριθμήσας τ῀ μαλθακοποιῦ ἐπὶ τῆ διηγήσει, πλησίον τ῀ Ἰταλὸν προβύσας ἑαυτῦ, ἐδείπνει· οὐκ λοιπὸν, οὐκ ἄνδρα θεῖον ἡμῖν ἐπιπαρὸν, ἀλλὰ ἐ πάνυ χρήσιμος τοῖς μὴ παῦτα γιγνησομένοις. παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, παρ' Ἐπικούρειος ἥκειν λέγων τ῀ Στωϊκῦ, γραμμιδάριόν τι ἔχων, κελεῦσαι οἱ ἕφη τ῀ δεσπότου ἐν τῆ κοινῆ ἀναγνῶναι, εἰς ἐπήκοον ἅπασιν ὁπόσοι αὖθις ἀπαντήσειαν. ἐφίλει δ' ὧν τ῀ Ἀριστωνύτου, προσελθὼν ἐφ' τ῀ λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν. Φι. ἦπα ὦ Λυκῖνε, ἡ νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιεῖτον; Λυ. ἀμέλει, καὶ ἡμεῖς τοιῶδε τι ἐφήνεμεν. ἀλλ' ὡσὶ εἶχεν ἦν τότε. ἐνεγέγραπτο

ignarum hoc jam morbo hominem teneri. At illum protinus surrexisse, foribusque occlusis, strictoque gladio tibias ipsi tradidisse, & jussisse ut caneret: quod cùm facere non posset, illum scutica quam habebat supinas manus percussisse. Tandem se in tanto periculo, istud commentum esse. Se ipsum ad certamen provocasse, ea lege ut qui victus esset, certum plagarum numerum acciperet. Ac sese priorem malè cecinisse: deinde traditis illi tibiis scuticam ab illo accepisse: gladium autem extemplo per fenestras in aream projecisse: cúmque postea jam minori discrimine cum ipso luctaretur, vicinos advocasse, à quibus revulsa fera fuit servatus. Ostendebat autem plagarum vestigia, & liventia quædã in facie tubera. Tum Dionicus, postquam hac narratione non minùs quàm scurra placuisset, prope Istixum accumbens, de reliquiis cœnabat. Atque hic non sine numine nobis advenit, imò prorsum usui futurus ad ea quæ postea contigerunt. Nam puer quidam in medium prodiens, qui se ab Etœmocle Stoico venire dicebat, epistolium quoddam adferens, ajebat ab hero sibi mandatum, ut eo palam omnibus audientibus perlecto, rursus domum sese reciperet. Hic igitur permittente Aristæneto, ad lucernam legebat. *Ph.* Num ô Lycine, sponsæ laudes, & nuptiale carmen, cujusmodi multa facere solent? *Lyc.* Videlicet nos quoque tale quidpiam existimabamus: verùm ad id non accedebat. Erátque

1 Ἀναπαυσάντων τὸ θηρίον] Vt apud Petronium *tanquam cupientis exire bellua*, loquitur de Poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. *Bourd.*

γδ, Ε᾽πιμηκλῆς φιλόσοφ⊖, Ἀ-ριστωνέτω. Ὅπως μ᾽ ἔχω αὐτὸς διῖπτα, ὁ παρελήλυθώς μοι βί⊖ ὅπως μαρτύρεον ἂν ἡμῖν. ὡς γε ὀσημέρας πολλῶν συνόχλων, παρ᾽ πολὺ σῦ πλουσιώτερον, ὅμως ὅδε πώποτε φέρων ἐμοῦ⊖, ἐπέδωκε, εἰδὼς τὺς ἐπὶ τῆς συμποσίοις θορύβους, καὶ παρρησίας. ἐπὶ σοὶ γ᾽ μόνῳ εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ. ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ᾽ ἐμοῦ λιπαρῶς πεφροντισμέν⊖, σὺκ ἠξίωσας συναγελάσαι καὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόν⊖ ἐμοὶ σοι ἄμοιρ⊖, καὶ τοῦτο, σὺ γειτόνων οἰκῶν. ἀνιώμην ἂν ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον, ὅτως ἀγαπᾷσθ᾽ φωνῇ. ἐμοὶ γὰρ ἡ δύσδαιμονία, σὺκ ἐν νὸς ἀγελαίᾳ μοίρᾳ, ἢ λαχοῦσ᾽, ἢ πλακοῦντι, ἃ παρ᾽ ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ παρόντα εἰδότι. ἐπὶ ⊖ τήμερον ⊖δ᾽ τῷ μαθητῇ Παιμβοῖ δεῖπνῆσαι πολυτελῆς, ὡς φασι, δεῖπνον δωσόμεν⊖, σὺκ ἐπενδῦσαι ἱκετεύοντά, σοὶ ὁ ἀνόητ⊖ ἐμαυτὸν φυλάττων. σὺ γ᾽ ἡμᾶς ⊖δενὸς ποιῇ, ἄλλως δ᾽ωκρεῖς. εἰκότως. ὅπου γὰρ δωσόμεν λαμπρότητι τὸ βέλτιον, ἐνδὲ τοῦ κατεληλακὼς φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ εἰδὼς ὅτι μοι ταῦτα, ⊖δὲ τῷ θαυμασιῶν σε φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδ⊖, καὶ Λαβυρίνθου. ὧν ἀτιμίᾳ γ᾽ ἐ ἡ Ἀθάνασια, συλλογισμοῦ ἑνὶ ἀποφράξαι ἂν μοι πέρασα δοκῶ τὸ στόμᾳ. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι Φιλοσοφία, ἢ τὶ πρᾶτα ταῦτα. τί διαφέρει ἕξις ἕξεως. ἵνα μὴ τ᾽ ἄλλων εἴπω, τί κεφάλαιον, ἢ συμπέρασμα, ἢ διαίρεσις λόγου. ἀλλ-

que hoc argumentum. Etœmocles philosophus Aristæneto. Quàm non movear conviviis, omnis anteacta vita mea fuerit testis. Qui quidem cùm quotidie mihi complures ea causa molesti sint, te multò ditiores, tamen haud unquam illis morem gessi: perpendens nimirum quantum sit in ejusmodi compotationibus tumultus, & petulantiæ: verùm adversus unum te mihi videor meritò stomachatus, qui tantum temporis à me officiosissimè cultus, & observatus, tamen indignum habueris, quem vel inter reliquos tuos amicos numerares, sed solum ex omnibus præterieris, idque vicinus cùm sim. Proinde tua causa magis discrucior, qui quidem te tam ingratum præbueris. Nam ipse fœlicitatem nequaquam in hoc statuo, *siquis* mihi impertiat, vel aprum, *vel* leporem, vel placentam, quæ mihi affatim contingunt apud alios, qui officia norunt. Quandoquidem etiam hodie cùm apud discipulum Pammenem cœnare mihi licuerit, opiparam (ut ajunt) cœnam, non annui tamen vehementer obsecranti, tibi scilicet demens me reservans. At tu nobis præteritis, alios accipis convivio. Meritò. Neque enim quid sit melius dignoscere potes: nec apprehensivam illam phantasiam habes. At scio unde hæc mihi sint profecta, nempe ab egregiis istis philosophis tuis Zenothemide, & Labyrintho. Quibus equidem (absit invidia dicto) vel unico syllogismo mihi videor os protinus obturare posse. Aut respondeat istorum aliquis quid sit Philosophia: aut hæc quæ inter elementa traduntur: quid habitio differat ab habitu: ut nihil de perplexis illis interrogationibus dicam: quid sit syllogismus cornutus, quid acervalis, quid metens. Verum tu quidem istis fruaris licet.

Nam

λὰ σὺ μὲ, [1]ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ γὰρ ὡς ὧν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγεμόνα εἶναι, οἵων ῥᾳδίως τὴν ἀπιμίαν. καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκεῖνόν ἔχῃς καταφυγεῖν τὴν ἀπολογίαν, ὕστερον ἐπιλαβόμενος, λέγων ὡς τοιοῦτόν σοι θορύβῳ, καὶ πρᾴξαντι, δίς σε τήμερον ἐσπηδήσαντα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, καὶ ὑπὸ τὴν ἀνακείου θυοίαν ὕστερον. τοιοῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι. εἰ δὲ δεῖταν ἕνεκα ἀρχίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κῦ τὰ Οἰνέως ἐνθύμησον. ὄψῃ γὰρ ἐν τῇ Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνῳ αὐτῇ οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τὰς ἄλλας θεὰς ἐπῶν. φησὶ δὲ καὶ αὐτῶν Ὅμηρος οὐδὲ πως.

ἢ λάθετ', ἢ εἶσε ἐνόησεν. ἁπάντα δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης,

καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα πελοπίας χθονὸς,
ἐν ἀκλιτόρθμοις πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς,

συὸς μέγαν χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύας,
ἀκτῆς Δητῷς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μάθῃς οἷον ἄνδρα διδάσκαλον, Δίφιλον ἑταῖρε, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ διδασκάλους. εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ ὡς χάριν αὐτῷ σωίσειν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν τι ἐσπαθήκη, ὅσῳ σὺ εἰ ἥλικες, διδᾷ. Ζωπύρῳ δ' παιδαγωγῷ αὐτὸ μᾶλλον ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ἐγὼ παρεῖσθαι σὺ χαμαιζε, οὐδὲ ἀμφιβάλλειν ἄλλως. καὶ μέλισα ἐφ' ἅπασι

Nam ego qui quod honeſtum eſt, in bonis ſolum duco, facilè tulero contumeliam. Atqui ne poſſis poſthac ad iſtam excuſationem confugere, ut dicas te mei oblitum fuiſſe, nimirum in tanto ſtrepitu, & occupatione, bis te hodie ſum allocutus, primùm mane domi tuæ: deinde rurſum in Caſtoris, ac Pollucis æde rem divinam facientem. Atque his quidem de rebus hæc reſponderim. Quòd ſi tibi videor cœnæ gratia ſuccenſere: quid Oeneo acciderit cogita. Videbis enim etiam Dianam ſuccenſentem, quòd ille ſe ſolam non adhibuiſſet ſacrificio, cùm reliquos omnes Deos acciperet convivio. Nam hac de re ſic alicubi meminit Homerus.

Non meminit, vel non ſuccurrit, at acriter arſit.

Et Euripides.

Hæc terra Calydon Pelopii eſt ſoli, fretum
Qua eſt parte, campos divites pingues habens.

Et Sophocles.

Immiſit agris Oenei aprum maximum,
Torquens ſagittas eminus Latonia.

Hæc tibi è plurimis pauca citavi, ut intelligeres cujuſmodi præterito viro, Diphilum ad cœnam adhibeas, cui filium etiam tradidiſti. Rectè: jucundus enim eſt adoleſcenti, & cum ipſo ad gratiam converſatur. Atque adeò ni mihi dictu turpe fuerat, addidiſſem, & aliud quiddam: quod tu, ſi libet, è Zopyro ejus pædagogo verum eſſe cognoſces. Verùm non convenit obturbare in nuptiis, neque accuſare quenquam: præſertim criminibus uſque

1 Ὄναιτο] Leg. Mercer. ad Ariſtenet. Epiſt. 6. lib. 2. *Edd.*

αἰσχρῶς αἰτίας. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος δύο ἢ δὴ μαθητὰς μὴ λαπεπάκοις, ἀλλ' ἔγωγε Φιλοσοφίας αὐτῆς ἵνεκα σιωπήσομαι. προσέπεμψα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν διδῷς αὐτῷ μηδὲν ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ ἀφαιρήσεται, κἀκεῖνο δὲ δύσκολον ἀπολαύειν ἡδονῆς, μὴ λαβεῖν, μηδὲ δέξασθαι ἐπὶ τούτῳ πειστέον. Τούτων δὲ ἐπαΐρει ἀναγνωσομένων μᾶλλον, ἰδρώς τί μοι προσεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς. καὶ τοῦτο δὴ τὸ δεῖνα λόγου, χαυνῶν μοι τὸν γνάθον ἠνύχμαινε, ὀρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεσαν τὸν Ἐτοιμοκλέα, πολλὸν ἄνθρακον, καὶ σμικρὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐλυπούμεθα δὲ οἱ ἄν, ἀφαλάθους αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τοῦ πώγωνος, καὶ τῇ δοκούσῃ σοφίᾳ. ὁ γοῦν Ἀρεταιέτης, ἰδίᾳ μοι σὺν ἀμελείᾳ παραδεῦν αὐτὸν, ἀλλ' ὅπου ἂν ἐλπίσοις κλητίνδα ἐπαιωνίσαι, οἷός ἂν ἐμπορεύεσθαι ἐκεῖθεν τοιούτῳ τινί. ὅτε ἤδη τὸν δρόμον ποιεῖσθαι ἠξίου. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο ταῦτα ὁ οἰκέτης ἀναγιγνώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἄπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα, καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπεν, διδυμόῤῥους, καὶ ὠχριῶντας, ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ σοφοῦ ἐπαληθεύσαντος τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. ὁ Ἀρεταιέτης δ', ἐπεβρόμησε, καὶ ῥοῦθυ μετὸς ἦν. σαίλων δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο τὸ ἀφανὲς ἀθροῦν τὸ γιγνόμενον, ὑπομειδιῶν ἅμα. καὶ τὸ οἰκέτιον ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτου. μετ' ὀλίγον δ', καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανίστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νύσσοντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κλαύσοντος τοῦ πατρός. ὁ Κλειόδημος δ', καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, ἐβούλετο

que adeò pudendis. Tametsi Diphilus dignus in quem facerem, quippe qui duos jam discipulos à me retraxerit. Ego tamen ipsius Philosophiæ causa reticebo. Porrò famulo huic mandavi uti si quam partem dare velles, vel apri, vel cervi, vel placentæ, mihi deportandam, ut hoc pacto te mihi de cœna purgares, ne reciperet, ne ad hoc ipsum à nobis missus fuisse videatur. Hæc amice dum legerentur, sudor undique præ pudore mihi manabat, & quod dici solitum est, optabam ut mihi terra dehisceret, cùm viderem eos qui aderant, irridere singula, potissimùm qui Etœmoclem norant, canum hominem, & gravitatem præ se ferentem. Itaque mirabar, quòd hactenus ipsos, barba & vultus severitate deceptos latuisset cujusmodi vir esset. Cæterùm Aristænetus videbatur non per contemptum præteriisse ipsum: verùm quòd desperasset, si fuisset invitatus, eum promissurum, morigerumque ad res hujusmodi se præbiturum: eóque ne tentandũ quidem esse putasse. Perlectis à famulo literis universum convivium oculos ad Zenonem & Diphilum convertebat, quòd trepidarent, & pallerent, & vultus inconstantia, crimen ab Etœmocle intentum agnoscerent. Porrò Aristænetus quanquam erat perturbatus, & tumultu plenus, tamen nos jubebat bibere, idque quod acciderat commodè vertere conabatur, subridens interim, ac famulum dimisit, respondens ea sibi curæ fore. Paulò pòst Zeno surgens clanculum se subduxit, à pædagogo submonitus ut discederet, tanquam id jubente patre. Tum Cleodemus, qui jamdudum occasionem quæritabat (nam ge-

γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διεῤῥήγνυτο, ὅτε ἴσχυε ἀρχὴν εὔλογον, τότε δὴ τὸ εὐδόκιμον ἀφῃρεῖτο καὶ ἐπιστολῆς, τοιαύτην ἔφη ἐξειρηκέναι τὸν κωλὸν Χρύσιππον, καὶ Ζήνωνα τὸν θαυμαστὸν, καὶ Κλεάνθην, ῥήματα δύσκολα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ χρήματα Φιλοσόφων. τὰ δ' ἄλλα, Ἐτεοκλεῖς οἱ πλεῖστοι, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ, ὀρᾶτε ὅπως σχεσοβυλικαί. καὶ τὸ πλούσιον, Οἶσθ' ὅτι, Ἀριστόνητε. Ἐτεοκλῆς ἦ, Ἀρτεμίς. Ἡ ἑορτὴ, εὐφήμως πάνυ, καὶ εὐορτῇ σχέσοι. τὰ δ' ἄλλα ὁ Ἕρμων ὑπερκαθεύδομεν, ἐκπεπόμφει γὰρ οἶμαι ὡς τινα ἐσδειπνήσαι Ἀριστοκλείτου εἰς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκριτον ἦν μεμνῆσθαι τῶν καλανδῶν. ἀλλ' ἔσθ' ὅπως, ὦ Ἀριστόνητε, πέμπε ὡς τάχιστα τὰ ἀπαρχῶν, μὴ δ' ὀφθῇ ὁ σχεσοβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελίσσαρχος ἀπρομνησίας. καίτοι ἐδόκει ἂν πάνυ δεινὸν. ἀδιάφορος γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπιχείρως ἑαυτὸν, καὶ φθεγξάμενος πανμέτρως, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς σοφὸν νόμιμον φιλοσοφεῖσθαι Ἐτεοκλείους ἢ χρῆσθαι, μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἱ πολλοί γ' ἐστὲ ὑμεῖς ὅστις, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα. ὁ σὺ μὲν τὸν Διοσκούρων ἤδη ὦ Ἕρμων τὰς πλοκάμους ἀπεκείραμεν λευκὰς ὄντας; καὶ δίκαιος δίκην, παραδοθεὶς τῷ δήμῳ. σὺ γ', τὸν Σωκράτη γυναῖκα ἢ μαθητὰ ἐμοιχεύεις ὦ Κλειόδημε. καὶ κωλυθεὶς, τὰ αἰσχιστα ἔπαθες. ἢ σωπήσεσθε ὦν τοιαῦτα σωφρονιστήριοι αὐτοῖς; ἀλλ' ὁ μισθωτὸς ἐγὼ τὸν ἐμαυτοῦ γυναικὸς ἦλθ' ὡς ὁ Κλειόδημος, ὥσπερ σύ. ἀλλ' ὁ ξένος μαθητὰ λαβὼν τὸν

gestiebat omnino cum Stoicis conflictari: & disrumpebatur, quòd idoneam ansam non haberet: sed cùm præbuisset epistola illa, Hujusmodi, inquit, facit ille Chrysippus egregius, & Zeno ille mirabilis, & Cleanthes, verbula misera, & duntaxat interrogationes, & species Philosophorum. Cæterùm Etœmocles sunt plerique: & videtis quàm graves sint epistolæ. Denique Aristænetus hic Oeneus est. Etœmocles Diana. Dii boni bene auspicata omnia, & festivitati congruentia. Ita per Iovem, inquit Hermon supra hunc accumbens, nam audierat, opinor, aprum quendam ad cœnam ab Aristæneto paratum, eoque putabat non intempestivè apri Calydonii factam esse mentionem: per lares Aristænete, primitias mitte quamprimum, ne protinus senex ille, sicuti Meleager, fame contabescat: tametsi nihil acerbum ipsi accideret: siquidem Chrysippus censet hæc esse indifferentia. Chrysippum nominatis, inquit Zenothemis, erigens sese, maximaque voce intonans: An ex uno homine qui non legitimè philosophiam exercet, nempe præstigiatore isto Etœmocle, metimini Cleanthem & Zenonem viros sapientes? At quinam estis vos qui hæc dicitis. Nonne tu Hermon, auream cæsariem Castoris & Pollucis circumtondisti? cujus facti pœnas dabis, carnifici traditus. Tu verò, Cleodeme, nonne Sostrati discipuli tui uxorem stuprasti? & deprehensus, turpissima passus es. Annon igitur sitebitis, cùm hujusmodi dedecorum vobis sitis conscii? Atqui meæ uxoris non sum leno, Cleodemus inquit, quemadmodum tu. Neque hospitis discipuli,

φόδιον ἀξιοπιστότατος, ἐπιὼν ἄμφω καὶ τὸ πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ τετράσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδ' ἄγχω τοὺς μαθητάς, ἂν μὴ καὶ κηρύξῃ ἀποδοῦσι τοὺς μισθούς. ἀλλ' ἐκεῖνο ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, εἰ σὺ ἐξαρνοῖο μὴ δεῖν φάρμακον δοῦναι Κείνωνι ἐπὶ τῷ πατρί. καὶ ἅμα ἔτυχε πίνων. καὶ ἐπίσου ἐπὶ λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι πιεῖν ἥμισυ χυθὲν, κατασείσαντα αὐτόν. ἀπέλαυσε δὲ ὁ Γλαυκίας, εἰκὸς ἀνέξιφον ὤν. ὁ μὲν Ἕρμων, ὑπεξύθη σὺν τῷ κιφαλῇ τὸ ἄκρον, ὠχριάσας, καὶ τοὺς παρόντας ἐμφυσήσας, οἷα ἐκεκράγει. ὁ Κλεόδημος δὲ, ἐπεὶ γὰρ εἶχε κύλικα, ἐπεσκόπει, εἰ ἀποπέπωκέ τι τῷ Ζηνόθεμις. καὶ τῇ δεξιᾷ δὲ παίων λαβόμενος, ἐμισᾶτο παίσιν κατὰ κόρρης. καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸ γέροντα, εἰ μὴ Ἀριστάνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα. καὶ ὑπερβὰς τὸ Ζηνόθεμιν, εἰς τὸ μέσον αὐτοῖν παρεκλίνη, ὡς ἀφέλοιτο, ὑπὸ ἀφεσχάσθαι αὐτὸ εἰρήνην ἄγοντος. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα ἐφίλουν ἐγὼ καθ' ἑμαυτὸν ἐνίοτε, τὸ σχεδὸν ἐκεῖνο, ὡς ἄρ' ἔστιν ὄφελος ἢ ἄρα ἐπίσταται τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζῃ τοὺς τὸν βέλτιον. ἐκεῖνος γὰρ ἐπαίδευε οὐχ ὡς τοὺς λόγοις, ἐφ' οἷς γελῶσι ἐπὶ τοῖς πραγμάτων ἐφλισκάνουσι. ἔπεισε δὲ εἰσπέμψαι, μὴ ἄρα τὸ τοὺς τοιούτους ἀληθὲς ᾖ, καὶ τὸ παιδεύειν ἀπάγειν τῶν ἀρχῶν λογισμοῦ τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τοὺς ἐν ἐκείνοις φροντίδας σωφρόνως ἀφορᾶν ἐῶντας. τοσούτων γὰρ Φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ τύχοι ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτημάτων ἂν ἰδεῖν. ἀλλ' εἰ μὲ, ἐποίουν αἰσχρά. οἱ δ' ἔλεγον αἰσχίω.

accepto viatico quod depoſuerat, poſtea per Palladem, à me non acceptum dejeravi, neque quaternis drachmis fœnero, neque diſcipulos obtorto collo in vincula duco, niſi in tempore mercedem perſolverint. Verùm illud, inquit Zenothemis, haud quaquam poſſis inficias ire, te Critoni miniſtraſſe venenum quo patrem necaret. Tum ſimul bibit, & quicquid in calice ſuperat, circiter ferè dimidium, in ambos effudit. Proximus etiam Ion conſperſus eſt, eo malo non indignus. Hermon igitur de capite merum abſtergebat reſinatus, præſentes omnes conſumeliæ atteſtans. Cleodemus autem, cùm calicem non haberet, converſus Zenothemin conſpuit, & læva prehenſum à barba, erat alapam illiſurus: & ſenem illum occidiſſet, niſi Ariſtænetus manum eohibuiſſet. Is mox tranſcenſo Zenothemide inter utrumque medius aſſedit, ut eo veluti muro dirempti, pacem agerent. Dum autem hæc fiebant Philo, varia volvebam in animo: eratque illud in promptu, nullum eſſe operæ pretium ſiquis diſciplinas perdiſcat, ni ſimul & vitæ rationes ad id quod optimum eſt, componat: cùm viderem illos qui verbis alios antecellerent, quàm ridiculos factis ipſis ſeſe exhiberent. Deinde & illud veniebat in mentem, verum-ne ſit quod vulgo dicitur: videlicet eruditionem à recta ratione boniſque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros aſſiduò ſpectarent, inſunt. Etenim tot Philoſophorum qui aderant, nullum fortè à lapſu immunem cernere erat. Verùm alii faciebant turpia, alii turpiora dicebant. Neque enim easque commentationes quæ illis

jam

ἀλλὰ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτεοκλῆς ἄσιτος ἴτι, καὶ ἄποτος ἐγεγεύσατο. ἀνέστραπτο οὖν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται, κοσμίως πάνυ ἐστώμενοι, ἄτε παροινοῦντες, ἅτε ἀκηκοότες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνοι, καὶ καταγίνωσκον αὐτῶν οἴμην, ὡς γε ἐμαυτὸν λέζοι, οἰόμενοί πως εἶναι δικὸν τῶν χρημάτων. οἱ σοφοὶ δ', ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενεπίμπλαντο, καὶ σκιπεράζοντο, καὶ εἰς χεῖρας ἦεσαν. ὁ μὲν μισῶ δὴ Ἀλκιδάμας, καὶ σύριγξ ὢν τῷ μίσῳ, οὐκ αἰδοῦμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἔδοκέ πως ἂν δρῖσαι τὰ ἐκείνοις, ἀμειόπαιζε εἶναι τὰ ἐν συμποσίῳ, οἷς φασὶ δὲ Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. ἐπὶ γὰρ κληθῆσαι αὐτὴν εἰς τὸν Πηλέως γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ συμπόσιον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίῳ γενέσθαι. καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς τοίνυν ἔδοκέ μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον, ἐπὶ μείζω δὲ Ἰλιάδος κακὰ ἐξερεσσάσθαι. ἐπὶ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ Κλεόδημον φιλονεικοῦντες, ἐπὶ μέσῳ αὐτῶν ὁ Ἀριστοτέλης ἐγένετο. ἀλλὰ νῦν μοι ἔφη ὁ Κλεόδημος ἐκεῖνον, εἰ ἐλεγχθείητε ἀμφοῖν ὄντες. ἄμεινον δ' ἀμεινόμεθα ὑμᾶς ὀλίγα ἓ χρὴ τέτνον. ἀπόκριναί μοι ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καὶ ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τὰ χρήματα τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσεσθε. καὶ ἀφ' τοῦτο ἀμ-

jam poteram eorum quæ fiebant, culpam vino authori imputare? mecum reputans cujusmodi essent quæ Etœmocles neque cibo, neque potu, etiamdum degustato, scripserat. Ita inversæ erant rerum vices: & idiotæ modestè admodum epulantes videbantur, neque vino petulantes, neque indecorè sese gerentes. At ridebant duntaxat, eosque opinor, damnabant, quos suspexerant, ex habitu judicantes eos esse alicujus pretii. Contra sapientes illi, & in libidinem ferebantur, & convitiis certabant, & sese cibo potuque ingurgitabant, vociferabantur, & ad manus usque veniebant. Cæterum admirandus ille Alcidamas, etiam in medio mejebat, fœminas non reveritus. Ac mihi quidem, siquis hæc quæ in eo convivio gerebantur, rectissimè voluisset conferre, simillima videbantur iis quæ de Eride Dea poëtæ fabulantur, nempe hanc quòd non esset ad Pelei nuptias advocata, malum in medium convivium projecisse, ex quo tam ingens bellum apud Troiam ortum fuerit. Itidem Etœmocles mihi visus est epistola illa, quasi malo quopiam in medium projecta, non minùs malorum, quam habeat Ilias, excitasse. Neque enim finem contentionis fecerunt, Zenothemis ac Cleodemus, postquam medius inter eos sedit Aristænetus. Age, inquit Cleodemus, in præsentiarum quidem sat est, si literas nescire evincamini: sed crastino die vos ulciscar quibus conveniet modis. Respondè mihi Zenothemi, vel tu, vel elegantissimus ille Diphilus, qua tandem gratia pecuniæ possessionem inter indifferentia ponendam esse censeatis: cùm ex omnibus nihil aliud spectetis, quàm ut ipsi quamplurimum pecuniæ possi-

φὶ τὰς πλουσίας ἀεὶ ἔχητε ἐ δανείζητε, καὶ τοκογλυφῆτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύητε. πάλιν αὖ τῷ ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τὴν Ἐπικούρειον κατηγορῆντες, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχητε, ἀναπεπταμένης εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον. εἰ δ' ἐ πληγείητε, τοσοῦτοι μὴ ἰσθίοντες, φυσᾶσθε, τοσοῦτοι δ' τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἄμα λέγων, τῷ ὀθνείῳ ἐξεπαγὰν ἐπαχείρει, ἕως ὁ παῖς εἰς τὸ Ζηνοθήμιδος, μεχρὴ οὗπερ πάντοθεν πρεῶν. καὶ ἔμελλε λύσας αὐτῷ μὲ, ἐπερείσεσθαι αὐτὸ ἐς τὸ ἔδαφος. ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε, κρατερῶς ἀντιχόμενος. καὶ ὁ Ἑρμῆς εὖ γε ἔφη ὦ Κλεόδημε, εἰ πάντων ὅπως ἕνεκα ἡδονῆς κατηγορῆσιν, αὐτοὶ ἡδονῆς ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀξιοῦντες. οὖκ. ἀλλὰ σὺ ἠσθ' ὃς ὁ Ζηνόθημις, εἰπὲ ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι σὺ διάφορον ἦγη τὸ πλοῦτον. ἔμοιγε, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἴσως, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων ἀποκύψας εἰς τὸ ἐμφανέστερον, παύσασθε ἔφη. ἐγὼ γὰρ εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν αἰρίαν τ' παρούσης ἑορτῆς καλλήσω εἰς τὸ μέσον. ὑμεῖς δ', ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει ἐ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτωνι ὁ λόγος ἡ πολλὴ ἀμφισβήτησις ἐγένετο. πάντες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τ' Ἀγελαΐνητόν τε, καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξασθαι τ' ἀηδίας ὅπου γῆν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀγελαΐνητος ἐπὶ τ' αὐτὸ τόπον, εἰρωνεύεσθαι ἐλπίσας. καὶ ἅμα εἰσηνέγκατο ἡμῖν τὸ σύστολος ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας ὗος, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ὁ Ταγήνιος, καὶ σπαμάτιστες, καὶ ὅσα σύστομα ἐσθίειν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι deatis. Atque ob id, ſemper apud divites hæretis, fœneratis & uſuræ incumbitis, neque non mercede docetis. Rurſus cùm voluptatem deteſtimini, atque hac de cauſa Epicureos vituperetis, turpiſſima facitis, & patimini voluptatis gratia, indignè ferentes ſiquis vos ad cœnam vocarit: & ſi vocemini, non ſat eſt tantum vocare, ut cibo turgeatis, niſi & famulis tantum donetis. Quæ cùm diceret, pariter revellere conabatur linteum quod Zenothemidis puer tenebat, omni carnium genere refertum: eratque eo ſoluto, carnes in ſolum projecturus, niſi fortiter reſiſtens puer illud non remiſiſſet. Hic Hermon. Euge Cleodeme, reſpondeant qua gratia damnent voluptatem, cùm ipſi ſupra cæteros omnes ſtudeant voluptati. Quin magis, inquit Zenothemis, tu Cleodeme, reſpondeto quamobrem divitias inter indifferentia numeres. Imò tu potiùs. Et ad hunc modum diu ſunt altercati, donec Ion capite tandem in apertum prolato, Deſiſtite, inquit, Ego, ſi libet, ſermonum argumenta proponam in medium hac feſtivitate digna. Vos porrò citra contentionem viciſſim & dicite, & auſcultate, ut nimirum etiam apud Platonem noſtrum, alternis dicendi vicibus res ut plurimùm agitatur. Id dictum probabant cùm omnes qui aderant, tum in primis Ariſtænetus, & Eucritus, in ſpem erecti fore ut ab hac moleſtia liberarentur. Et Ariſtænetus priorem in locum ſeſe recepit, jam partam eſſe pacem ratus. Iamque nobis inferebatur ea convivii pars, abſolutam cœnam vocant, ſingulæ ſingulis aves, carnes aprugnæ, & leporinæ, piſcis Tangenicus, placentæ, breviter illa, quæcunque liberum eſt comedere, vel domum aſpor-

πωῦπε. σχύκιθ ȝ ὐχ ὶν ἑκάστῳ
πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστωνύτῳ μ̃, κ̀
Εὐκρίτῳ, ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοι-
νόν. κ̀ὴ τὰ παρ' αὐτοῦ, ἑκάτερον
ἀχρῶ λαβεῖν. Ζήνωνίδημοῖ ȝ τῷ
Στωϊκῷ, κ̀ Ἕρμωνι τῷ Ἐπικουρίῳ,
ἀμφίων κοινὸν ἓ τούτοις. εἶτα ἑξῆς
Κλεοδήμῳ, κ̀ὴ Ἴωνι, μετ' ὠς τοῦ
νυμφίου, κ̀ ἐμοί. τῷ Διφίλῳ ȝ,
τὰ ἀμφοῖν. ὁ γὰ Ζήνων ἀπαλλά-
ϑη. κ̀ὴ μέμνησό μοι τούτων ὦ Φί-
λων, φάσκ δ' ἐν ἓ τὰ αὐτοῖς χρή-
σιμον εἰς τὸ λόγον. Φι. μεμνήσομαι
δή. Λυ. ὁ τοίνυν Ἴων, πρῶτός ὐν
ἄρχομαι ἴφη εἰ δοκεῖ. κ̀ὴ μικρὸν
ἐπισχών, ἐχρῶ μ̃ ἔσως ἴφη τοιού-
τοις ἀνδρῶν παρόντων, περὶ ἰδεῶν
τε, κ̀ὴ ἀσωμάτων εἰσπῖν, κ̀ ψυχῆς
ἀθανασίας. ἵνα ȝ μὴ ἀνϑιλέγωσί μοι,
ὁπόσοι μὴ κ̃ τανῦν Φιλόσοφοῖ σι,
περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μ̀
ἄριστον ἴσω, μὴ δύο ȝ γάμους,
ἀλλὰ πειϑομένους Πλάτωνι, κ̀ Σω-
κράτ̃ παιδεραστῶν. μόνοι γὰ οἱ
τοιοῦτοι ἀσπουδάστως ἂν πρὸς ἀρε-
τὴν. εἰ ȝ δεῖ ἓ γυναικείων γάμων
κ̃ τὰ Πλάτωνι δικαῖα, κοινὰς εἶ-
ναι σώφρονα τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω
ζήλου εἴμβλ. γάλως ἐπὶ τούτοις ἰά-
τεῖο, ὡς ἐκ ὐ κοιμῆ λιχμηθέντες.
Διονυσόδωρ ȝ, ὑπαύσῃ ἴφη βαρ-
βαρικὸ ὑμῖν ᾄδων; πῶ γὰ ἂν σύ-
σκοιμι τ̀ ζῆλον ἐπὶ τούτ, κ̀ὴ
ϑεῷ τίνι; κ̀ὴ σὺ γὰ φϑέγξῃ κώ-
δωνμα εἶπεν; εἶμι ἓ ὁ Διονυσό-
δωρος ἀντιλοιδρεῖ ϑ τὰ εἰκότα. ἀλλ'
ὁ Γραμματικὸς Ἰστιαῖ ὁ βίβλιος,
παύσασϑε ἴφη. ἐγὼ γὰ ὑμῖν ἐπιϑα-
λάμιον ἀναγνώσομαι. κ̀ ἐξέμυθος,
ἀνεγίγνωσκεν. ὦ γὰ τοῦτα εἶτα
μέμνησο, τὰ ἐλεγεῖα, ἢ οἶν πού
ἄρ' ἦτα Ἀριστώνυτ ἐν μεγάροις δῖα

aſportare. Apponebatur autem
non ſua cuique quadrula: verùm
Ariſtæneto & Eucrito communis
eadem in menſa: eratque utrique
capiendum, quod ſua ex parte
erat. Communis etiam Zenothe-
midi Stoico, & Hermoni Epicu-
reo: deinceps Cleodemo, & Io-
ni: poſt hos ſponſo, & mihi. Di-
philo autem pars duorum appoſi-
ta, cùm Zeno jam diſceſſiſſet. Hæc
memineris Philo, quoniam ali-
quid iis ineſt ad hanc narrationem
utile. *Ph.* Meminero ſanè. *Lyc.*
Ergo primus exordior, inquit
Ion, ſiquidem videtur. Et inter-
poſita brevi mora, Fortè conve-
niebat, inquit, ut apud ejuſmo-
di viros de ideis, atque incorpo-
reis ſubſtantiis, deque animi im-
mortalitate ſermo haberetur: ve-
rùm ne mihi contradicant, ii qui
diverſam Philoſophiæ ſectam ſe-
quuntur, de nuptiis dicam ea
quæ congruunt. Optimum illud
eſſet, ſi nuptiis opus non habere-
mus, ſed Platonis ac Socratis do-
gma ſequuti, pueros amaremus:
nam ſoli qui ita facerent, virtu-
tem abſolutam pertingerent.
Quòd ſi viris omnino ducendæ
ſint uxores, eas juxta Platonis
ſententiam communes habeant,
videlicet quo zelotypia vacemus.
Hæc riſu ſunt excepta, quòd in-
tempeſtivè dicerentur. Tum Dio-
nyſodorus, Non deſines, inquit,
barbarica iſta nobis occinere?
Nam ubi zelotypiam iſtam requi-
ras, aut apud quem? Et tu ſce-
leſte, inquit, loqui audes? Et
cùm jam, opinor, convitia rege-
rebat, vir ille optimus
ſturus eſſet Dionyſodorus, quæ conveniebat,
Iſtiæus Grammaticus, Deſinite, inquit, ego vobis epithalamion
recitabo: ſimulque cœpit legere. Erant autem Elegiaci verſus hi, ſi
ſatis memini. Nuper Ariſtæneti in ædibus unica ſummo Nutrita

eſt

Κλεανθὶς ἄπασ' ἐπείφιλ' ἁβρύκομος, πρῦχνοσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων, κρείσσων τ' Κυθέρης, ἠδ' αὖ τ' στιλήτης. νυμφίε, & σὺ χαῖρε, καρτερῶν κρείσσων ἰφθίων, κρείσσων Νηρῆος, καὶ Θίπδος παιδός. ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τῆτον ἠλακατίνιον ὕμνον ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀείσομεθα. γάλωσος δ' ἐπὶ τούτοις ὡς τὸ εἰκὸς γίνομαι, ἀρίας ἤδη τὰ δαπεδόφορα ἐδή. καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τ' Ἀριστάνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ σφῷν αὐτῶν ἑκάτερον. κἀμὲ τάμε, & ὁ Χαιρέας, ὅσα σπένιφ ἕκατ. κ' Ἴων ὁμοίως, & ὁ Κλεόδημος. ὁ δ' Δίφιλος, ἠξίει & τὰ πρὸ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι δαπεδόφορα φέρειν. καὶ ἔλεγε μόνῳ δαπεδόφορα εἰ αὐτὰ, & σφὸς τοὺς λῴκόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπαστα, τ' ἔρυθρος ἀντισπελλομβρίοι, ὥσπερ τ' Πατρόκλου νεκρὸν ἀνέλκοντες. κ' πάλος, σπινθὴρ, & ἀφῆκε, πολλὰ γάλωσι δαπέδοισιν τοῖς συμπότοις. καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτησ μὴ τᾶτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικημένος. οἱ δ' ἀμφὶ τ' Ἑρμωνα, & Ζηνόθεμις, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται. ὁ μέν, ὑπερφέρω, ὁ Ζηνόθεμις. ἐδή ὑπ' αὐτοῦ. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα, ὅσα. καὶ ἀνείλοντο εἰρωνικῶς. ἡ δ' ἕρις ἡ σφῷν Ἑρμωνος, πιμελεστέρα. ἔτως οἶμαι τυγόν. ἐδή δ' & τοῦτο ἀναμετρεῖσθαι, τὸν ἑαυτῶ ἑκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις, καί μοι ὦ Φίλων πάνυ σφόδρα τ' νῦν. ὁμῶς γάρ ἐσμεν ἤδη τῇ κεφαλαίῳ τ' πραγθέντων. ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημὶ τὸν παρ' αὐτὸν ἄφεις, τὸν πρὸς Ἑρμωνος ἀνείλετο, πιστέρα ὡς ἔφω ἔσσαν. ἐδή ἀπεπειράτιζε, κοὐκ εἰᾶ πλεονεκτεῖν. βοᾷ τ' ἐπὶ

est ſtudio diva Cleanthis hera: Virginibus cunctis reliquis præſtantior una, Vel potior Phœbe, vel potior Venere. Salve & tu juvenum validiſſime, ſponſe valentum, Nereo prior, ac fortior Æacida. At rurſum vobis hoc carmen ſæpius olim, Commune ambobus conjugiale canam. Ob hæc riſu, ut conſentaneum eſt, oborto, reliquum erat ut fercula tollerentur. Tum Ariſtænetus atque Eucritus uterque appoſita ſibi ſuſtulerunt, ego quæ mihi, Chæreas quæ ipſi, pariter Ion & Cleodemus. Porrò Diphilus etiam Zenonis digreſſi partem tollere parabat, affirmans ea uni ſibi fuiſſe appoſita, ideoque cum miniſtris pugnabat, & manibus utrinque injectis inter ſe trahebant, non aliter quàm Patrocli cadaver hinc atque illinc attrahere conantes: tandem victus eſt, & reliquit, multum riſum præbens convivis: maximè cùm eam ob rem poſtea ſtomacharetur, perinde quaſi atroci affectus injuria. Hermon autem, & Zenothemis, qui unà, ut dictum eſt, accumbebant: hic quidem, ſcilicet Zenothemis ſuperiùs, ille verò inferiùs, reliqua quidem quoniam æqualia fuerant appoſita, citra pugnam ſuſtulerunt. Sed avis Hermoni appoſita, erat altera paulò pinguior, quod ita caſu evenerat, opinor. Iamque ſuam uterque ſublaturus erat, ibi Zenothemis (ſed mihi animum omninò advertе Philo, jam enim ad ipſum negotii caput pervenimus) Zenothemis inquam, relicta ſua, appoſitam Hermoni, quam dixi pinguiorem, ſuſtulit. At ille contrà nitens retinebat, haud ſinens ut ea in re potior eſſet. Inter hæc

τέτοις. καὶ συμπεσόντες, ἔπαιον ἀλλήλους παῖς ὄρνισιν αὐτοῖς εἰς τὰ στόματα. καὶ τὸ πρῶτον ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν, ὁ μὲν, τὸν Κλεόδημον, ὁ δὲ Ἕρμων, ὁ δὲ Ζωθέμις, Ἀλκιδάμαντα, καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν, ὡς τοῦτον· οἱ δὲ, ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος. ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. οὐδὲν ἐμέλλοντο συμπλακέντες. καὶ ὁ μὲν Ζωθέμις, σκύφον ἁρπάσας τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατέβαλε πρὸς τοῦ Ἀριστανέτου, ριπτεῖ ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα. καὶ ἐκεῖνον μὲν ἥμαρτε, παρὰ δὲ τοῦ ἑτέρου ἔπεσε· ἄλλη. διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον εἰς δύο, χρηστὸν μέλαν, καὶ βαθεῖ τραύματι. βοὴ δὲν ὁ τοῦ γυναικῶν ἐχώρει. καὶ κατεπήδησαν εἰς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί. καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε. καὶ ἡ νυμφίη δὲ ἀνεπήδησε, βοηθοῦσα καὶ αὐτῷ. σὺν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας χεῖρόν τι τῷ Ζωθέμιδι συμμαχῶν. καὶ παρελθὼν τὴν βακτηρίαν, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὸν σιαγόνα ἐπέτριψε. καὶ τῶν οἰκετῶν τινὲς βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντες, κατέτρωσαν. ὧν μὲν ἀπετράπησαν οἱ ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὀρθοῦ τὸν δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζωθέμιδος ἐξώρυξε. καὶ τὸν μὲν ῥῖνα ἔφαγε σφοδρῶς, ἀπέτραξεν. ὁ δὲ Ἕρμων, τὸν Δίφιλον ἐπὶ ξυμμαχίαν ἤγκατο τοῦ Ζωθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν λάθ' τοῦ κλινῆρος. ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ Γραμματικὸς, βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειρῶν, λαξ οἷμαι εἰς τὰς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου. Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο δὲν ὁ ἄθλιος κἀν τῷ αὐτῷ Ὀμήρου, αἷμ' ἐμέων. πλὴν παραχῆς γε, καὶ δακρύων μετὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες, ὠλόλυζον, τὴν Χαιρέαν

hæc clamore coorto, utrique in alterum irruentes, ipsis avibus facies mutuò cædebant: ac barbis invicem prehensis ad opem vocabant, Hermon Cleodemum, Zenothemis Alcidamantem & Diphilum: atque alii ab hujus, alii ab illius partibus steterunt, præter unum Ionem, qui se neutrum servabat. Cæterùm illi confertis manibus pugnabant. Ac Zenothemis quidem, appositum Aristæneto scyphum è mensa sublatum, projecit in Hermonem. Atque hunc haud tetigit, aliò sed flexus aberrat. Verùm sponsi caput in duas partes divisit, alto gravissimoque vulnere. Itaque mulierum orta est vociferatio, mediumque in prælium insiliérunt multæ, cum primis autem mater adolescentis viso sanguine: sponsa etiam ei metuens prosiliit. Inter hæc strenuum se præbuit Alcidamas Zenothemidi opem ferens: & illiso suo baculo, Cleodemi quidem calvariam, Hermonis verò maxillam comminuit: & è famulis nonnullos ipsis opem ferre parantes, vulneravit: qui tamen non cessérunt. Verùm Cleodemus intentato digito Zenothemidi oculum effodit: tum admotus narem mordicus avulsit. Porrò Hermon Diphilum Zenothemidi suppetias venientem è sponda in caput præcipitem dedit. Sauciatus est & Istiæus Grammaticus, dum eos dirimere conatur, calce videlicet in dentes illius illiso, idque à Cleodemo, cùm hunc Diphilum esse putaret. Iacebat igitur miser ille, Sanguinem ab ore vomens, ut ejus Homerus ait. Præterea tumultus atque lachrymarum plena erant omnia: dum & mulieres ejularent, Chæreæ sponso cir-

ejus forma, qui ſitus ſit. Item de ſignis ac ſtatuis, quæ tum extra ædem, tum extra viſantur. Poſtremò autem & de ſacerdotum dea, de lacu & piſcibus ſacris, ad quos ſimulachra deorum, vecti per pompam quandam, viſendi cauſſa quotannis exeunt. Præterea & de panegyricis conventibus, quæ ibi celebrentur, de Gallis & eorum ceremoniis, deque ſacrificandi ritu ac legibus, inſertis ſuo loco & Antiochi, & Combabi hiſtoriis, quorum alter Stratonicen novercam amavit: alter, ad evitandam ejuſdem rei ſuſpicionem, ſibiipſi virilia præcidit. Atque in his nonnulla, ut videlicet illa de arca Noë (quem Lucianus, ut cæteri Græci quoque Deucalionem hic vocat) de Gallorum & ſacerdotum purificatione, de veterum porcorum eſu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum credi poſſit ex Judæorum obſervationibus ac ſacris pleraque illa tranſſumpta, ſed tempore poſtea uſumque adulterata ac depravata fuiſſe.

Ἐστὶ δὲ Συρίη πόλις, ἀπὸ μὲν λίην δ' Εὐφρήτεω πόλιος. καλέεται δ' ἱρή. καὶ ἔστιν ἱρὴ ἡ Ἥρης τῆς Ἀσσυρίης. δοκέει δέ μοι τόδε τὸ ὄνομα, σὺν ἄλλῃ τῇ πολλῇ εἰκοτολογίῃ ἐχθίστῳ, ἀλλὰ τραυλοφωνίῃ. μὴ δὲ σφίσι, τῶν ἱρῶν μεγάλων μεγομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο. πρὸς τοίνυν ὧν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἱρίην, ὁκόσα δὲ αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσι, ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται. καὶ πανηγύρεας, πῶς, ἄγυσι. καὶ θυσίας, πῶς, ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ τῶν ἱερῶν εἰσαμέων, μυθολογέουσι, καὶ τῶν νηῶν ὅκως ἐχθίστη. γράφω δὲ, Ἀσσύριος ἐών. καὶ τὰ, ἀπηλιώτης τὰ πλεῖστα, αὐτόπτης μαθών. τὰ δὲ, παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην. ὁκόσα εἶδόν αὐτὸς πρεσβύτερος, ἐγὼ ἱστορέω. Προῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν,

1 In Syria, non procul ab Euphrate fluvio est civitas, quæ vocatur Sacra: estque ſacra lunoni Aſſyriæ. Sed nomen hoc urbi, ſimul atque fuit condita, non inditum fuiſſe videtur: imò aliud illi erat antiquitus, cùm verò Magna Sacra ibi celebrarentur, hoc cognomentum accepit. De hac igitur civitate dicturus venio quæcunque in ea ſunt. Dicam autem & leges, quibus utuntur in Sacris, & ſolennes conventus quos celebrant, & ſacrificia quæ peragunt. Dicam & quæcunque de illis fabulantur, qui hoc templum conſecrarunt, & quo pacto condita ſit ædes ipſa. Ego autem ſcribo, Aſſyrius cum ſim: & eorum quæ narro, alia quidem ipſe coràm vidi: alia verò à ſacerdotibus edoctus ſum. Quæcunque antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipio. Primi hominum quos ſcimus, Ægyptii di-

1 *In Syria*] Lucianus hìc de Dea Syria varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte, ſeu quæcunque alia illa fuerit quæ in Hierapoli urbe colebatur, addit & ſacra & eorum ritus quæ ridenda potiùs quàm referenda erant. Cic. lib. 3. de Natur. Deor. *Cogn.*

1 Aſſyri-

Αἰγύπτιοι λέγουσιν Θεῶν τε συνείλοχασιν, καὶ ἱερὰ ἵδρυσαν, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύρεις καθίσαν. παρ' αὐτοῖς δὲ ἐνόμισθε ἱερὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱεροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ, ὡς πολλοστῷ χρόνῳ, παρ' Αἰγυπτίων, λόγῳ Ἀσσύριοι ἐς Θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱερὰ, καὶ νηοὺς ἤγειραν. οὐ τοῖσι, καὶ ἀγάλματα ἵδρυθε, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. τὸ δὲ παλαιὸν καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἦσαν. νῦν δὲ ἱερὰ καὶ τὰ Συρίη, ὡς ἔγωγε πολλὰ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονίσαντα. τὰ, ἐγὼ παλαίτερα ἔφαμεν. τὰ, μὲν Ἡρακλέος τοῦ Τυρίου, ὡς τούτου δὲ Ἡρακλέος, τὰ, Ἕλλησι ἀείδεται, ἄλλα τε, ἐγὼ λέγω, πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριός ἐστιν ἥρως ἐστί. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν τοῦ Φοινίκης μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι. ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σελήνην ὀνομάζειν. ὡς δέ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγήσατο, Εὐρώπης ἐστὶ τοῦ Κάδμου ἀδελφίης. ταύτην δ' ἔφασαν Ἀγήνορος βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐμηχάνησε, οἱ Φοίνικες τὴν μὲν ἐπιμήσασθαι, καὶ λόγῳ ἱερὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν, Ζεὺς ἐπόησε. καὶ τὸ εἶδος ἐς τοῦρον ἀμείψασαν, ἥρπασε. καὶ μιν ἐς Κρήτην φέρων, ἐπίκτησε. τάδε μὲν ἐς τὰ ἄλλα Φοινίκων ἤκουον. καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Εὐρώπην ἐφεζομένῳ ἐπὶ τῷ ταύρῳ τὸν Διί. τὸ μὲν δὴ, οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἐμέμφθη. ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱερὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον. τὸ, ἐξ Ἡλιουπόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο.

dicuntur & Deorum notitiam accepisse, & templa constituisse, & lucos, ac celebritates edidisse. Primi autem & nomina sacra intellexerunt, & sermones sacros docuerunt. Deinde non multo tempore pòst, Assyrii ab Ægyptiis doctrinam de Diis acceperunt, sacra & templa erexerunt, in quibus simulachra posuerunt, & statuas dedicarunt. Porrò antiquitus apud Ægyptios templa statuis caruerunt. In Syria quoque sunt templa, non multo Ægyptiis tempore posteriora, quorum plurima ego vidi. Herculi quidem illud quod est Tyri, non hujus Herculis, quem Græci decantant: sed quem ego dico, multò vetustior est, & Tyrius heros. Est & aliud templum in Phœnicia, quod Sidonii tenent, Astartæ ut ipsi quidem dicunt: Astarten autem Lunam esse puto. Vtque mihi aliquis ex sacerdotibus narravit, Europæ illud est, Cadmi sororis: quam, cùm esset Agenoris regis filia, nec amplius appareret, Phœnices templo honorarunt: & sacrum de ipsa sermonem evulgarunt, Nimirum Iovem ejus amore captum quòd esset pulchra, forma in taurum mutata, eam rapuisse, & in Cretam deportasse. Atque hæc quidem etiam à cæteris Phœnicibus audivi: & nummus quo Sidonii utuntur, habet Europam, tauro, Iovi videlicet insidentem: sed ædem Europæ esse non confitentur. Habent & aliud templum Phœnices non Assyrium, sed Ægyptium, quod ex Heliopoli in Phœniciam pervenit: id quidem non

1 Ἀστάρτης] Leg. Scaliger ad Varron. 4. Ling. Latin. Achill. Tat. l. 1 Tertullian. Apolog. cap. 24. *unicuique etiam provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syriæ Astartes.* Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem. *Bourd.*

το. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ὄπωπα. μέγα δ' ἐστὶ τόδε, καὶ ἀρχαῖόν ἐστι. εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης. ἐς τοῦτο καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὧν τὸ ἔργον τοῦτο ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γηγενέσθαι. καὶ μνήμην τοῦ πάθεος, τύπτονταί τε ἐπ' αὐτῷ ἔτεος ἑκάστου, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι. καὶ σφέων μεγάλα πένθεα ἀνὰ πᾶσαν χώρην ἵσταται. ἐπὰν δὲ λάστου ψαντό τε, καὶ ἀπακλαύσωνται, πρῶτα μὲν κοιλαίνουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως εὖτε νέκυϊ. μετὰ δὲ, τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἠέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποδηκνύουσι δὲ Ἆπιν. γυναικῶν δὲ, ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιόνδε ζημίην ἐκτελέουσι. οὐ μετὰ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρηστῇ τὸν ὥρης ἕκαστος. αἱ δὲ ἀγορὴ, μούνοισι ξείνοισι πωλέεται. καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην, θυσίη γίγνεται. εἰσὶ δέ τινες Βυβλίων, οἳ λέγουσι πολλὰ σφίσι πεφάνθαι τὸν Ὄσιριν τὸν Αἰγύπτιον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὄσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ καὶ ἐγὼ τὰ λέγεται περὶ ἐκείνου. κεφαλὴν ἐκφέρει ἔτος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώσασα τὸν μεταξὺ πλόον, ἐπτὰ ἡμερέων. καὶ μὲν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυλίῃ. πρέπεται δὲ ὑδάμαθεν, ἀλλ' ἐς μοῦνον τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θῶυμα. καὶ τοῦτο ἐκφέρει ἔτος γίγνεται, τὸ, καὶ ἐμοῦ παρεόντος, ἐν Βύβλῳ ἐφάνη. καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην Βυβλίην. ἔνι δὲ καὶ ἄλλο θῶυμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ. ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου ὄρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ. ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις

non vidi, ſed & hoc magnum eſt, & vetuſtum. Vidi etiam Bybli, magnum Byblię Veneris templum, in quo ritus quoſdam ſacros in Adonidem peragunt: quos ego novi. Nam quod aper in Adonim egit, hoc in ſuo ſolo factum eſſe dicunt: atque in rei memoriam, ſingulis annis verberantur, & lamentantur, rituſque ſacros peragunt, magnique luctus per regionem ipſis indicuntur. Et poſtquam verberandi, & plorandi finis factus eſt, primùm quidem Adonidi tanquam defuncto inferias agunt. Poſtea verò altero die eum vivere fabulantur, & in aërem mittunt, & capita detondent, ut Ægyptii, quum mortuus eſt Apis. Quæcunque autem mulieres tonderi nolunt, talem pœnam exolvunt. Diem unum ad quæſtum corpore faciendum proſtant. Forum autem illud ſolis peregrinis exhibetur: & quod inde mercedis auferunt, hoc Veneri in ſacrificium datur. Sunt autem ex Bybliis nonnulli, qui dicunt apud ſe humatum eſſe Oſirim Ægyptium: luctuſque & ritus hoſce, non Adonidi, ſed Oſiridi omnes fieri: cujus rei dicam unde fidem faciant. Caput unoquoque anno ex Ægypto Byblum defertur, ſeptem diebus, quantum ſpatii ex illa in hanc eſt, enatans: ipſumque venti divina quadam navigatione ferunt: nec uſquam aliò vertitur, ſed ſolam Byblum perfertur: totaque res ea eſt admiranda. Atque id fit quotannis, cumque Bybli eſſem, factum eſt: caputque vidi papyraceum. Porrò etiam alia res admiranda eſt in terra Bybliorum. Fluvius quidam ex Libano monte in mare defertur: fluvio nomen

eſt

ἐπικέλλῃ. ὁ δὲ ποταμὸς, ἐκείνου ἔτους αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν ἀλίσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν ἐκ πελάγους, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταυτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἄδωνις ἀνὰ τὸν Λίβανον πληγέεις. καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἔρχεται, ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην δίδωσι. ταῦτα μέν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέοντα λέγειν, ἑτέρην ἀπηγέετο παθέων αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε. ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται. ὁ δὲ Λίβανος, γῆρᾳ ξανθοτάτῳ ἐστὶ. ἄνεμοι δὲ τηνικαῦτα σφέων ἐπιόντες τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὸν ποταμὸν ἐπιφέρουσι, ἐσσυμένους ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα. ὁ δὲ γῆ μιν, αἱματώδεα ποιέει. καὶ τοῦτο δὲ πάθεος αὐτὸ τὸ αἷμα, τὸ, λέγουσι, ἀπὸ χώρης αἰτίης. ὁ μὲν μοι Βύβλιος, τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ πρᾶγμα θεῖον καὶ δεινὸν ἡ συντυχίη. ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἱρὸν ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἱδρῦσθαι, τὸ, Κινύρης εἴσατο. καὶτοῦτο μὲν εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε μὲν ἔστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα, καὶ μεγάλα ἱρά. τοσούτων δὲ ὄντων, ἐμοὶ δοκέειν, οὐδὲν τῷ ἱρῇ πόλει μεῖζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ χώρη ἄλλη ἱερωτέρη. ἔνι δὲ ἔργα ἐν αὐτῇ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θαύματα, καὶ ξόανα θεοπρεπέα. καὶ θεοὶ δὲ καὶ ἀνδρῶν ἐμφάνιες. ἱδρῶτι γοῦν ἂν τις σφέων τὰ ξόανα, καὶ

est Adonis. Hic quotannis cruore inficitur, amissoque colore in mare delabitur: magnamque pelagi partem cruentat, tempusque lugendi Bybliis indicat. Fabulantur autem Adonim hisce diebus in Libano sauciari, unde in aquam delatus sanguis: fluvii colorem mutet, eidemque nomen det. Atque hæc quidem vulgo dictitant. Sed vir quidam Byblius, mihi vera dicere visus, aliam hujus rei causam narravit. His verbis. Fluvius hic Adonis, ô hospes, per Libanum defertur, cujus terra est admodum flava: quam minio simillimam, venti vehementes diebus illis exorientes, in fluvium deferunt: eaque facit ut cruentus videatur: ita non sanguis, quem ajunt, sed terra hujusce rei causa est. Ac Byblius quidem hæc mihi narravit. Quæ si vera sunt, divinus admodum hic venti ortus mihi videtur. Cæterùm ex Byblo in Libanum ascendi, confecto dici unius itinere, cùm audivissem ibi esse antiquum Veneris templum, quod Cinyras dedicarat. Quod templum vidi pervetustum. Atque hæc quidem in Syria sunt antiqua & magna templa. Quæ cùm multa sint, nullum tamen, quantum mihi videtur, majus eo est, quod in sacra civitate habetur, neque etiam ædes alia sanctior, nec terra magis sacra. In eo autem sunt, & pretiosa opera, & antiqua donaria, & mirabilia multa, Deorumque statuæ, Diique ipsis admodum conspicui. Nam statuæ sudant, moventur, & oracula edunt,

1 Ἱδρῶτι γοῦν] De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibullum lib. 2. & Dan. Heynſ. ad Sil. Ital. *Bourd.*

κιπίστην, ἐ χρησμηγορίῃ. κ᾽ βοὴ ὃ πολλάκις ἐγίνετο ἐν τῷ νεῷ, κλειθρίῳ δ᾽ ἠρὼ. κ᾽ πολλοὶ ἤκουσαν. καὶ μὲν ἐ ἄλλοι πόροι, ἐν τοῖσιν ἐγὼ οἶδα, σπάνιοι ἦσι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἔκ τε Ἀσσυρίης, ἐ Φοινίκων, ἐ Βαβυλωνίων. κ᾽ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης. τὰ δ᾽, κ᾽ Κίλικες φέρουσι. τὰ δ᾽, Ἀσσύριοι. εἶδον δ᾽ ἐγὼ ἐ τὰ, ἐν τῷ νεῷ λάθρῃ ἀποκείμενα, ἐσθῆτα πολλὴν, κ᾽ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄρχυσθον, ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκίκεα). ἔστι μὲν γὰρ, κ᾽ παννύχιος, οἷσι μοῦσι ἄλλοισι ἀνθρώποις τοσσίδε ἀπεδείχθη). ἱστορίην δέ μοι ἐπίσασι πόροι, ὁκόσα τοῦ ἱροῦ ἐστι, κ᾽ τῶν Θεῶν αὐτοί, ἢν τινα δείκνυσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο. τὰ μὲν, οἱ μὲν, ἐφάσαν. οἱ δὲ, ἐμφανέα. οἱ δ᾽, κάρτα μυθώδεα. κ᾽ ἄλλοι, βαρβαρικοί. οἱ μὲν, τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες. τὰς, ἐγὼ πάντως μὲν ἐρέω, δόκησιν δ᾽ οὐδαμᾷ. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθην τὸν ἱρὸν ἐσσῶσαι λέγουσι. τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τῷ, τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐρρύη. Δευκαλίωνα δ᾽ οἱ πόροι, λόγοι ἐν Ἕλλησι ἤκουσα, τ᾽, Ἕλληνες ἐπ᾽ αὐτῷ λέγουσι. ὁ δ᾽ μῦθος, ὧδε ἔχει. ὧδε μὲν γένεη, οἱ νῦν ἄνθρωποι, ἐ πρῶτοι ἐγένοντο. ἀλλ᾽ ἐκείνη μὲν ἡ γένεη, πᾶσα ὄλεθρον. ὅτοι δ᾽, γένεός ἐστι δεύτερον εἰσί. τὸ, αὖτις ἐν Δευκαλίωνος ἐς πλῆθος ἀπίκετο. ἐκείνων δ᾽ πόροι τὰ ἀνθρώπων, τάδε μυθέονται. ὑβρίσαι κάρτα ἐόντας, ἀθέμιστα ἔργα ἔπρηξαν. ὅτι γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, ὅτι ξείνους ἐδέκοντο, ὅτι ἱκέτας ἐκείρωντο, ἀνὰ ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐλὴ μὲν ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, κ᾽ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, κ᾽ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, κ᾽ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἐπιδυσα.

edunt, & clauſo templo clamor in æde ſæpenumero eſt coortus, quem audivêre multi. Quinetiam in iis quæ novi, præcipuæ ſunt opes. Nam multæ res ipſis afferuntur, ex Arabia, Phœnicibus, & Babyloniis: item aliæ ex Cappadocia, aliaſque Cilices afferunt, alias Aſſyrii. Præterea vidi quæ in æde ſecretò repoſita ſunt, veſtes videlicet multas, & quæcunque in argentum, aurum-ve ſunt converſa. Nam feſta, celebritateſque nullibi gentium tot receperunt. Porrò mihi de annis inquirenti, quot jam ſtetiſſet templum, quamque ipſi Deam eſſe putarent, multa dicebantur: quorum alia erant ſacra, alia manifeſta, alia admodum fabuloſa, alia barbara, alia cum Græcis conſentientia, quæ referam quanquam ea nullatenus probo. Complures igitur Scytham illum Deucalionem, eum puta Deucalionem, cujus temporibus aquarum diluvium fuit, templum hoc conſecraſſe tradunt. Apud Græcos autem, quod illi de Deucalione dicunt, audivi: ſicque ſe habet fabula. Hanc hominum generationem quæ nunc eſt, ab initio nequaquam fuiſſe, ſed eam quæ tum fuit totam interiiſſe. Hos autem homines qui nunc ſunt, ſecundi generis eſſe, quod rurſus à Deucalione in multitudinem excrevit. De illis autem hominibus hæc tradunt: eos cum eſſent admodum contumelioſi: nefaria perpetraſſe juramentum non obſervando, hoſpites non recipiendo, ſupplices non ferendo. Quam ob cauſam in magnam calamitatem incidiſſent: quum terra protinus aquam multam effudit, imbres magni ingruerunt, fluvii majores decurrerunt, atque in tan-

λὸν ἀνίδη, ἐς ὃ πάντα ὕδωρ ἐχθύσαντο, καὶ πάντες ὄλοντο. Δευκαλίων δ', μοῦνος ἀνθρώπων ἐλπίδι ἐς γενεὴν δευτέρην, δίκαιός τε, καὶ ὅσιος ἐὼν. τὸ δὲ οἱ σωτηρίη, ἦδε ἐγένετο. λάρνακα μεγάλην, τλὼ, αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβὰς παῖδάς τε, καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ, ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λέοντες γένεαι, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐπὶ γῆς νέμονται πάντα ἐς ζεῦγα. ὧδε, πάντα ἐδέκετο. καί μιν οὐκ ἐσήνοντο, ἀλλά σφισι μεγάλη δόξαν φιλίη ἐχθύετο. καὶ οἱ μὴ λάσιαι πάντες ἔπλωσαν, ἔστ' τὸ ὕδωρ ἐπικρήπιδι. τὰ, μὲν Δευκαλίωνος πέρι, Ἕλληνες ἱστορέουσι. τὰ δ' ἐν τούτῳ, λέγεται λόγῳ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλῃ μεγάλως ἀξιοῦσθαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐχθύσθη, καὶ τὸ συμπαν ὕδωρ κατεδέξατο. Δευκαλίων δ', ἐπὶ τῷδε ἐχθύσθη, βωμὸν τε ἵδρυτο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἄγιον ἐδείματο. ἐγὼ δ', καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ, κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ἐν πάλαι ἦν μέγα ἐὸν, νῦν τοιόνδε ἐχθύστο, οὐκ οἶδα. τὸ, δ' ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σημεῖον δέ τοι ἐρέω ἐόντος τοιούτου. ὑὸς ἐκμὸν ἔστιν οὐ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μοῦνοι, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη. καὶ πέρην δὲ Εὐφράτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θαλάσσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι, τὸ, πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ καταχέουσι. μετὰ δ', ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δύεται τὸ χάσμα μικρὸν ἐόν. τὰ, δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε, καὶ δίεγ-

tantum intumuit mare, ut omnia essent aqua, & omnes perierint. Deucalion autem solus hominum relictus est in secundam generationem, prudentiæ, & pietatis gratia. Servatus autem fuit hoc pacto. Magnam quandam arcam, quam ipse habebat, literis & uxore in eam impositis, conscendit. Ingredientem sequuti sunt apri, equi, leones, serpentes, & alia quæcunque in terra pascuntur, bina cuncta. Quæ omnia excepit: nec ipsum lædebant: sed magna inter eos divinitus erat concordia: unaque in arca omnes navigarunt, quandiu aqua superavit. Atque hæc quidem de Deucalione Græci tradunt. De iis autem quæ deinceps sequuta sunt, quiddam ab incolis Sacræ civitatis refertur, magna dignum admiratione, nimirum sua in regione factum ingentem hiatum, qui universam aquam absorbuit. Tum Deucalionem aras fecisse, suprague hiatum ædem Iunoni sacram erexisse. Ego verò hiatum illum vidi, qui sub æde admodum est exiguus: verùm nescio fuerit-ne olim magnus nunc verò ejusmodi factus. Is utique quem vidi parvus est. Signum autem quo historiæ huic fidem faciant, hoc peragunt. Bis quotannis ex mari aqua in ædem defertur: quam non sacerdotes modò ferunt, sed tota Syria, & Arabia, & qui trans Euphratem habitant, multi homines ad mare veniunt, indeque omnes aquam afferunt, quam in æde primùm effundunt: deinde ea in hiatum delabitur, ab eo quanvis parvo, ingens aquæ copia recipitur. Qui hæc faciunt, Deucalionem eo in templo legem hanc tulisse dicunt, in calamita-

Κλεανθὶς ἅπασι περιφέρ' εὐδυκίης, πλὴν χυσοπαστάων ἀλλάων παρθενικάων, κρίσσων τ' Κυθέρης, ἠδ' αὖ τ' σελήνης. νυμφίε, σὺ δ' χαῖρε, καρτερῶν κεφάλαι ἰφθίων, κρίσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παιδός. ἄμμις δ' αὖτ' ὑμῖν τῆτον μαλακηΐον ὕμνον ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀείσομεθα. γάλωθος δὴ ἐπὶ τούτοις ὡς τὸ εἰκὸς γλυκερώτατον, ἀρίστῳ ἤδη τὰ δεκέπαστα ἔδεσ. καὶ ἀπεκάλουτο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀριστάνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ ἐς αὐτὸν ἑκάστερος. κἀγὼ τἀμὰ, ὅ τε Χαιρέας, ἅπερ αὐτίκα ἔκειτο. καὶ Ἴων ὁμοίως, ὅ τε Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος, ἤρξατο καὶ τὰ παρὰ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντα ἀφαιρεῖσθαι φέρειν. καὶ ἔλεγε μὴν ἀφαιρῆναί οἱ αὐτά, ὅτε ἐς τοὺς ἀγκῶνας ἐμάχετο, καὶ ἀντέτασαν, ὁ ὄρνιθος ἀπτόμενοι μόριόν, ὥσπερ ὁ Πατρόκλου νεκροῦ ἀνθελκόμενοι. καὶ πάλιν, σύνεγγυς, ὅ τε ἀφεῖκε, πολλὰ μάλα ἀφαιρῶν τοῖς συμπόταις. καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτησε μὲν τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικημένος. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμιανα, ὅ τε Ζηνόθεμις, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται. ὁ μὲν, ὑπερῆν, ὁ Ζηνόθεμις. ὅδε ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα, ἴσα. καὶ ἀπείλοντο εἰρωνικῶς. ἡ δὲ ὄρνις ἡ ἐς τὸν Ἑρμιανον, πιμελεστέρα. ἔτως οἶμαι τυχεῖν. ἔδοξε δὲ τοῦτο ἀναιρεῖσθαι, τὸν ἑαυτῆς ἑκάτερον. ὁ τοῦτο τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις, καί μοι ὦ Φίλων πάνυ ἀφίστασο τοῦ νῦν. ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τοῦ πράγματος. ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημὶ τὸν παρ' αὐτὸν ἀφεὶς, τὸν πρὸς τὸν Ἑρμιανον ἀπείλετο, πιστόμενον ὡς ἔφλω ἔσαν. ὅδε ἀντιπελάζειν, καὶ σὺν ἴσῃ πλεονεκτεῖν. βοὴ τ' ἐπὶ

est ſtudio diva Cleanthis hem: Virginibus cunctis reliquis præſtantior una, Vel potior Phœbe, vel potior Venere. Salve & tu juvenum validiſſime, ſponſe valentum, Nereo prior, ac fortior Æacida. At rurſum vobis hoc carmen ſæpius olim, Commune ambobus conjugiale canam. Ob hæc riſu, ut conſentaneum eſt, oborto, reliquum erat ut fercula tollerentur. Tum Ariſtænetus atque Eucritus uterque appoſita ſibi ſuſtulerunt, ego quæ mihi, Chæreas quæ ipſi, pariter Ion & Cleodemus. Porrò Diphilus etiam Zenonis digreſſi partem tollere parabat, affirmans ea uni ſibi fuiſſe appoſita, ideoque cum miniſtris pugnabat, & manibus utrinque injectis inter ſe trahebant, non aliter quàm Patrocli cadaver hinc atque illinc attrahere conantes: tandem victus eſt, & reliquit, multum riſum præbens convivis: maximè cùm eam ob rem poſtea ſtomacharetur, perinde quaſi atroci affectus injuria. Hermon autem, & Zenothemis, qui unà, ut dictum eſt, accumbebant: hic quidem, ſcilicet Zenothemis ſuperiùs, ille verò inferiùs, reliqua quidem quoniam æqualia fuerant appoſita, citra pugnam ſuſtulerunt. Sed avis Hermoni appoſita, erat altera paulò pinguior, quod ita caſu evenerat, opinor. Iamque ſuam uterque ſublaturus erat, ibi Zenothemis (ſed mihi animum omnino adverte Philo, jam enim ad ipſum negotii caput pervenimus) Zenothemis inquam, relicta ſua, appoſitam Hermoni, quam dixi pinguiorem, ſuſtulit. At ille contrà nitens retinebat, haud ſinens ut ea in re potior eſſet. Inter hæc

τύτοις. καὶ συμπεσόντες, ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ στόματα. καὶ τ πωμάσιον ἐπεκαλέσαντο βοηθεῖν. ὁ μ, τ Κλεόδημον, ὁ Ἕρμων. ὁ δ Ζωνόθεμις, Ἀλκιδάμαντα, ⊖ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱμὲν, ὡς τὸτον. οἱ δ, ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνε Ἕ Ἴωνος. ἐκεῖνος δ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. οἱσὶ ἐμάχοντο συμπλακέντες. καὶ ὁ μ Ζωνόθεμις, σκύφον ἀργύρεον ἀπὸ τ τραπέζης, κείμενον πρὸ Ἕ Ἀρισταινέτε, ῥίπτει ἐπὶ τ Ἑρμωνα. καὶ κεῖνε μ ἥμαρτε, παρὸ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη. διεῖλε δ Ἕ νυμφίε τὸ κρανίον εἰς δύο, χρησῷ μάλα, ⊖ βαθεῖ τραύματι. βοὴ δ' ἦν ἐκ τ γυναικῶν ἐχθίστ. καὶ κατεπήδησαν εἰς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί. καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ Ἕ μειρακίε, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε. καὶ ἡ νύμφη δ' ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτῇ. ὡ τοσούτῳ δ' ὁ Ἀλκιδάμας ἐείσατο, τῷ Ζωνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ παίξας τῇ βακτηρίᾳ, Ἕ Κλεοδήμε μ τὸ κρανίον, Ἕ Ἕρμωνος δ τὸν σιαγόνα ἐπέτριψε. καὶ τ οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν. ὑ μὲν ἀπετράπησαν οἰκέται. αὐτὸς δ μ Κλεόδημος, ὀρύσσῳ τῷ δακτύλῳ τ ὀφθαλμὸν Ἕ Ζωνοθέμιδος ἐξώρυξε. καὶ τὸν μὲν ἔπεσε σφοδρὸς, ἀπέτρεψε. ὁ δ Ἕρμων, τ Δίφιλον ἐπὶ ξυμμαχίαν ἤκοντα Ἕ Ζωνοθέμιδες, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ Ἕ κλιντῆρος. ἐτρώθη δ ⊖ Ἰσταῖος ὁ Γραμματικὸς, βλάπτειν αὐτὸς ἐπιχειρῶν, λαὲ οἴμῃ εἰς τὸς ὀδόντας τὸν Ἕ Κλεοδήμε, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο δ' ὁ ἄθλιος κ τ αὐτῆ Ὄμηρον, αἷμ' ἐμέων. πλὴν παραχῆς γε, ⊖ δακρύων μετὰ ἧς πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες, ὠλόλυζον, τῷ Χαιρέᾳ

hæc clamore coorto, utrique in alterum irruentes, ipsis avibus facies mutuò cædebant: ac barbis invicem prehensis ad opem vocabant, Hermon Cleodemum, Zenothemis Alcidamantem & Diphilum: atque alii ab hujus, alii ab illius partibus steterunt, præter unum Ionem, qui se neutrum servabat. Cæterùm illi consertis manibus pugnabant. Ac Zenothemis quidem, appositum Aristæneto scyphum è mensa sublatum, projecit in Hermonem. Atque hunc haud tetigit, aliò sed flexus aberrat. Verùm sponsi caput in duas partes divisit, alto gravissimoque vulnere. Itaque mulierum orta est vociferatio, mediumque in prælium insiliérunt multæ, cum primis autem mater adolescentis viso sanguine: sponsa etiam ei metuens profiliit. Inter hæc strenuum se præbuit Alcidamas Zenothemidi opem ferens: & illiso suo baculo, Cleodemi quidem calvariam, Hermonis verò maxillam comminuit: & è famulis nonnullos ipsis opem ferre parantes, vulneravit: qui tamen non cessérunt. Verùm Cleodemus intentato digito Zenothemidi oculum effodit: tum admotus narem mordicus avulsit. Porrò Hermon Diphilum Zenothemidi suppetias venientem è sponda in caput præcipitem dedit. Sauciatus est & Istiæus Grammaticus, dum eos dirimere conatur, calce videlicet in dentes illius illiso, idque à Cleodemo, cùm hunc Diphilum esse putaret. Iacebat igitur miser ille, Sanguinem ab ore vomens, ut ejus Homerus ait. Præterea tumultus atque lachrymarum plena erant omnia: dum & mulieres ejularent, Chæreæ sponso cir-

ἐξεχωρήσαμεν. οἱ δ' ἄλλοι, κατὰ πάντων. μάχεσθαι δ' ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας; ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐκφύλαξε παίειν τὸ σφυρόν. καὶ πολλοὶ ἂν ἐν ἴσῳ ἴδοι ἕστεσαν, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δ' ὀρθὸς τὸ τοῖχον ἐρρῶς ἐφειστήκειν, εἶδον ἕκαστα, ἐμαθον ἐκμαθών, ὑπὸ δὲ Γανύμηδος ἐδιδασκόμην, ὡς ἔστι ἐπιφανὲς λῆμμα καὶ τοιοῦτος. λαπίθας ἦν, καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν, τραπέζας ἀνατρεπομένας, καὶ αἷμα ἀκρατέστερον, καὶ σκύφους ῥιπτουμένους. τὸν δ', ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε. καὶ τὸ σχῆμα ὡς τὸ εἰκὸς μακρὰ χαλεπώτερον ἐγένετο. καὶ γὰρ ὅ τε ῥᾳδίως ἀπόρατον φαῦλος ἄλλο, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, ὃ δεινὰ τὸ τῆς σκότου. καὶ ἐπεὶ παρὰ πως λύχνου ποτὲ κρεμίζον, κατελήφθη, Ἀλκιδάμας μὲν, τὴν αὐλητρίδα λαμβανομένων, καὶ τοῦς βίαν σωφρονιζόντων αὐτῇ ἀπωθούζων. Διονυσόδωρος δ', ἅμα τι γελοῖον ἐφορᾷν πεποιηκὼς. σκύφον γὰρ ἐξέπιεν οὐ δι' κόλπου, ἐξαπατήσας αὐτόν. εἶτ' ἀπολογούμενος, Ἵνα ἴφη ἀνελόμενον τὸ τῇ περιχῇ, δῶκεν αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο. καὶ ὁ Ἴων πεδεμνικῶς ἔλεγε τοῦτο πεπωκέναι. ἐπὶ τούτοις, διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν οὐ τὸ δακρύων. αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φορμίδιον ἐξεκομίζοντο, ποσὶν ἄχεντες. καὶ καλίστη ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν, τὸ ῥινός. τῇ δ', δι' ὀφθαλμοῦ ἐπεκλημμένῳ, βοῶν λαμβανόμενος ὑπ' ἀλγηδόνων. ὥστε οὐ τὸν Ἕρμωνα, καίπερ οὐ κακοῖς ὄντα, δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεπέπτωκε, ἀνύμφορον πρᾶγμα, circunfusæ, dumque alii hasce dent compescere. Sed malorum omnium maximum erat Alcidamas, posteaquam semel ad suum rediisset ingenium, obvium quemque feriens: multique in eo prælio cecidissent, scito, nisi baculum is fregisset. Ego autem rectus stans ad parietem, videbam singula, neque me admiscebam, Istixi edoctus exemplo, periculosum esse conflictus istiusmodi dirimere. Lapithas itaque Centaurosque vidisses, everti mensas, effundi sanguinem, projici scyphos. Demum Alcidamas subversa lucerna, maximas induxit tenebras. Iamque res, uti verisimile est, atrocior multò esse cœpit, cùm non facile lumen aliud suppeteret, & multa ac gravia in tenebris commissa sunt. Et cùm tandem aliquis lucernam asferret, deprehensus est, Alcidamas quidem tibicinæ vestem attollens, & per vim cum ea congredi properans, Dionysodorus autem, alio quodam in facinore ridiculo proditus est. Nam ut surrexerat, scyphus è sinu illius in solum decidit. Postea excusans, Ionem ajebat in tumultu calicem sublatum sibi tradidisse, ne amitteretur. Id ita factum studio asserebat Ion. His rebus dimissum est convivium à lachrymis in ridiculum exitum conversum: idque Alcidamantis, Dionysodori, & Ionis gratia. Tum qui erant saucii, malè se habentes farcinæ instar deportabantur: maximè senex ille Zenothemis, pariter tum oculo, tum nare mutilatus, enecari se præ cruciatu clamans: adeò ut Hermon, quanquam ne ipse quidem expers malorum (nam huic duo dentes fuerant excussi) palam attesta-

λέγοιζε, μέμνησο ῥᾴστου ὦ Ζηνόθεμις, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ὑγιῆ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος ζ, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα Διονίκου, ἀπῆγετο εἰς τὴν οἰκίαν, πεπίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀποτιθείς. ἐφ' ᾧ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον, πικρὰς ὁ ἄθλιος τὰς γάμους ἐορτάσας. ἠδὴ δὲ ἄλλων ζ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὴ δωμᾳδ. καὶ καθεύδησαντες, ἀπῆγόν ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ οὐκ αὐτῆς οἴδις. ῥᾴστου Ἀλκιδάμας, αὐτὸς ἔμεινεν. ὑ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τ ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ κατέβαλεν ἑαυτὸν ἐπὶ τ κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. τοῦτό σε τέλος ὦ καλὲ Φίλων, ἐχάνετο δὲ συμποσίου. ἦ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ, Πολλαὶ μορφαὶ τ δαιμονίων. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί. καὶ τὰ δοκηθέντ', οὐκ ἐτελέσθη. ἀσφοδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη ἐ τοῦτο. ἐκεῖνο τε μεμφόμενος ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ἀπραίμονα ὄντα, συνεπαθ τοιούτοις φιλοσόφοις.

testaretur: Memineris, inquiens, ô Zenothemis, ne posthac dolorem in mediis habendum ducas. At sponsus vulnere jam à Dionico curato, domum revectus est, fasciis revincto capite, eidem impositus vehiculo, quo sponsam erant abducturi. Atque ita miser ille amaras nuptias celebravit. Deinde etiam aliis pro sua virili remedium adhibebat Dionicus. Et postquam dormivissent, plerique mediis in viis vomentes, asportati sunt. Cæterùm inibi remanebat Alcidamas: hominem enim extrudere non poterant, postquam semel sese in spondam abjecerat, ibique transversus dormiebat. Hic fuit, ô bone Philo, convivii finis. Quapropter rectè illud quod in tragœdia scriptum reperitur hîc dixeris, Sunt fortunæ varii casus, Multaque non sperata faciunt Dii: Nec sperata eveniunt. Nam hæc sanè non expectatum exitum sortita sunt. Idque jam didici, non esse tutum, philosophis agitare convivium. Idcui non sit opus, cum ejusmodi

---

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ. | DE SYRIA DEA.

ARGVMENTVM.

Argumentum operis ipse titulus indicat. Describit enim Syria dea & templum, & sacra, & effigiem quoque. Facto narrationis initio à collatione reliquorum templorum, sacrorumque, quæ in Syria sunt. Ac primùm quidem in genere commendat templum deæ hujus, à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde specialim commemorat, & de origine ejus, quando videlicet, & à quibus conditum tradatur, & quanam ipsa Dea esse, à plerisque putetur. Post hac de ade templi, à quibus ea extructa fuerit, quæ ejus

ejus forma, qui situs sit. Item de signis ac statuis, quæ tum intra ædem, tum extra visantur. Postremò autem & de sacerdotium dea, de lacu & piscibus sacris, ad quos simulachra deorum, vecti per pompam quandam, visendi caussa quotannis exeunt. Præterea & de panegyricis conventibus, quæ ibi celebrentur, de Gallis & eorum ceremoniis, deque sacrificandi ritu ac legibus, inserviis suo loco & Antiochi, & Combabi historiis, quorum alter Stratonicen novercam amavit: alter, ad evitandam ejusdem rei suspicionem, sibiipsi virilia præcidit. Atque in his nonnulla, ut videlicet illa de arca Noë (quem Lucianus, ut cæteri Græci quoque Deucalionem hic vocat) de Gallorum & sacerdotum purificatione, de vetiti porcorum esu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum credi possit ex Judæorum observationibus ac sacris pleraque illa transsumpta, sed tempore postea usumque adulterata ac depravata fuisse.

Ἐστιν ἐν Συρίῃ πόλις, ἣ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτεω ποταμοῦ. καλέεται ἱρή. καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρης τῆς Ἀσσυρίης. δοκέει δέ μοι πόλι τὸ ὄνομα, οὐκ ἄμφω τῇ πόλῃ οἰκειομένῃ ἐχρίσθη, ἀλλὰ τερφαρεχαίου, ἄλλο ἐών. μᾶλλον δὲ σφίσι, τῇ ἐφὼν μεγάλων μεγομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο. περὶ ταύτης δὴ τῆς πόλιος ἱρῆς ἐρχομαι ἐρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ νόμους, τοῖσι, ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται. καὶ πανηγύρεας, πῆς, ἄγυσι. καὶ θυσίας, πῆς, ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὁκόσα ἐς τοὺς τὸ ἱρὸν εἰσαμβέων, μυθολογίην, καὶ τὸν νηὸν ὅκως ἐρύσατο. γράφω δὲ, Ἀσσύριος ἐών. καὶ τὰ, ἀπηλόογα. τὰ μὲν, αὐτόψιν μοῦνον. τὰ δὲ, παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην. ὁκόσα δὲ καὶ ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι μὲν ἀνθρώπων, ἡμεῖς ἴδμεν,

In Syria, non procul ab Euphrate fluvio est civitas, quæ vocatur Sacra: estque sacra lunoni Assyriæ. Sed nomen hoc urbi, simul atque fuit condita, non inditum fuisse videtur: imò aliud illi erat antiquitus, cùm verò Magna Sacra ibi celebrarentur, hoc cognomentum accepit. De hac igitur civitate dicturus venio quæcunque in ea sunt. Dicam autem & leges, quibus utuntur in Sacris, & solennes conventus quos celebrant, & sacrificia quæ peragunt. Dicam & quæcunque de illis fabulantur, qui hoc templum consecrarunt, & quo pacto condita sit ædes ipsa. Ego autem scribo, Assyrius cum sim: & eorum quæ narro, alia quidem ipse coràm vidi: alia verò à sacerdotibus edoctus sum. Quæcunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio. Primi hominum quos scimus, Ægyptii di-

1 *In Syria*] Lucianus hic de Dea Syria varias recensèt opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quæcunque alia illa fuerit quæ in Hierapoli urbe colebatur, addit & sacra & eorum ritus quæ ridenda potiùs quàm referenda erant. Cic. lib. 3. de Natur. Deor. *Cogn.*

1 Ἀσσύρ-

Αἰγύπτιοι λέγουσιν Θεῶν τε συνοίσω λαβεῖν, καὶ ἱερὰ ἱδρύσαι, καὶ τιμίνεμε, καὶ πανηγύρεις καταδείξαι. περῶσι δὲ ἐπὶ μακρὸν ἱερὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱεροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ, ὑπὸ πολλοστῷ χρόνῳ, παρ' Αἰγυπτίων, λόγον Ἀσσύριοι ἐς Θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱερὰ, καὶ νηοὺς ἤραιρον. οὐ τοῖσι, καὶ ἀγάλματα ἔστηθε, καὶ ξόανα ἱδρύσαντο. τὸ δὲ παλαιὸν καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἦσαν. καὶ ἔστι ἱερὰ καὶ ἐν Συρίῃ, ὑπὸ Δηρκαλὸν τοῖς Αἰγυπτίοισι ἐστὶ χρονίσαι. τὸ, ἐγὼ τελέσας ὄπωπα. τὸ, μὲν δὴ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, καὶ τούτῳ δὴ Ἡρακλέος, ἐστὶ, Ἕλλησι ἀείδεται, ἄλλα τὸ, ἐγὼ λέγω, πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύρου ἥρως ἐστί. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι. ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, [1] Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σελήνην εἶναι. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱερέων ἀπηγήσατο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεής. πεύσεσθαι δ' ἔφασαν Ἀγήνορος βασιλῆος γυναῖκα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐγένετο, οἱ Φοίνικες τὴν μητρὸς ἐπωνύμησαν, καὶ λόγον ἱερὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἔσται κάλλει, Ζηνὸς ἐπώδεε. καὶ τὸ εἶδος ἐς τοῦτον ἀμείψασθαι, ἤρεσεν. καὶ μιν ἐς Κρήτην φέρει, ἀπίκετο. τάδε μὲν δὴ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον. καὶ τὸ νόμισμα, τῷ, Σιδώνιοι χρέωνται, τῷ Εὐρώπην ἐφεζομένῳ ἔχει τοῦ ταύρου τοῦ Διΐ. τὸ μὲν νυν, οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἐκβῆναι. ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοινίκιες ἱερὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον. τὸ, ἐξ Ἡλιουπόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο

dicuntur & Deorum notitiam accepisse, & templa constituisse, & lucos, ac celebritates edidisse. Primi autem & nomina sacra intellexerunt, & sermones sacros docuerunt. Deinde non multo tempore pòst, Assyrii ab Ægyptiis doctrinam de Diis acceperunt, sacra & templa erexerunt, in quibus simulachra posuerunt, & statuas dedicarunt. Porrò antiquitus apud Ægyptios templa statuis caruerunt. In Syria quoque sunt templa, non multo Ægyptiis tempore posteriora, quorum plurima ego vidi. Herculis quidem illud quod est Tyri, non hujus Herculis, quem Græci decantant: sed quem ego dico, multò vetustior est, & Tyrius heros. Est & aliud templum in Phœnicia, quod Sidonii tenent, Astartæ ut ipsi quidem dicunt: Astarten autem Lunam esse puto. Vtque mihi aliquis ex sacerdotibus narravit, Europæ illud est, Cadmi sororis: quam, cùm esset Agenoris regis filia, nec amplius appareret, Phœnices templo honorarunt: & sacrum de ipsa sermonem evulgarunt, Nimirum Iovem ejus amore captum quòd esset pulchra, forma in taurum mutata, eam rapuisse, & in Cretam deportasse. Atque hæc quidem etiam à cæteris Phœnicibus audivi: & nummus quo Sidonii utuntur, habet Europam, tauro, Iovi videlicet insidentem: sed ædem Europæ esse non confitentur. Habent & aliud templum Phœnices non Assyrium, sed Ægyptium, quod ex Heliopoli in Phœniciam pervenit: id quidem non

1 Ἀστάρτης] Leg. Scaliger ad Varron. 4. Ling. Latin. Achill. Tat. l. 1 Tertullian. Apolog. cap. 24. *unicuique etiam provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syriæ Astartes.* Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem. *Bourd.*

το. ἐγὼ μὲν οὖν ὅπαντα. μέγα ἦν τὸ δὲ, καὶ ἀρχαῖον ἐστι. εἶδον ἐγὼ καὶ τὸν Βύβλῳ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης. καὶ τοῦτο, ἢ τὰ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐκπλέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὧν τὸ ἔργον τοῦτο ἐς Ἄδωνιν ὧδε ἐκπλέουσι, καὶ τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ ἐνιαύσιον. καὶ μνήμην δὲ πάσῃ τύπτονταί τε ἐκάστοτε ἕτεροι, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐκπλέουσι. καὶ σφίσι μεγάλαι πένθαι ἀνὰ τὴν χώρην ἵστανται. ἐπεὰν δὲ ἀπολάψωνται τοῦ, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν κελεύουσι τοὺς Ἀδωνίδι, ὅκως ἔσονται νέκυοι. μετὰ δὲ, τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώουσι τίνι μὲν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὴν πέμπουσι, καὶ τοῖς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποδαιόνται δὲ ἄκοντα. γυναικῶν δὲ, ὁκόσῃ οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτίνουσι. οὐ μὴν ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσσεται τὰ ὥρης ἵστασθαι. ἡ δὲ ἀγορὴ, μόνοισι ξείνοισι δοκέει. καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὸν Ἀφροδίτην, θυσίη γίνεται. εἰσὶ δέ τινες Βυβλίων, οἳ λέγουσι δοκέειν σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὀσιριν τὸν Αἰγύπτιον. καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσιριν πάντα πρήσσειν. ἐρέω δὲ καὶ ὁκόθεν δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκφέρεται ἐκ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸ μεταξὺ πολλόν, ἐπτὰ ἡμερέων. καί μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυτιλίῃ. πρέπεται δὲ ἐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μοῦνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θῶυμα. καὶ τοῦτο ἐκφέρεται ἕτερον γίνεται, τὸ, ἐς ἱμεῖν παρέοντα οὐ Βύβλῳ ἐλλύεται. καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην Βυβλίην. ἔνι δὲ ἄλλο θῶυμα οὐ τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ. ποταμὸς οὐκ ἐστὶ Λιβάνου ὄρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ. ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις

non vidi, ſed & hoc magnum eſt, & vetuſtum. Vidi etiam Byblî, magnum Byblîæ Veneris templum, in quo ritus quoſdam ſacros in Adonidem peragunt: quos ego novi. Nam quod aper in Adonim egit, hoc in ſuo ſolo factum eſſe dicunt: atque in rei memoriam, ſingulis annis verberantur, & lamentantur, rituſque ſacros peragunt, magnique luctus per regionem ipſis indicuntur. Et poſtquam verberandi, & plorandi finis factus eſt, primùm quidem Adonidi tanquam defuncto inferias agunt. Poſtea verò altero die eum vivere fabulantur, & in aërem mittunt, & capita detondent, ut Ægyptii, quum mortuus eſt Apis. Quæcunque autem mulieres tonderi nolunt, talem pœnam exolvunt. Diem unum ad quæſtum corpore faciendum proſtant. Forum autem illud ſolis peregrinis exhibetur: & quod inde mercedis auferunt, hoc Veneri in ſacrificium datur. Sunt autem ex Bybliis nonnulli, qui dicunt apud ſe humatum eſſe Oſirim Ægyptium: luctuſque & ritus hoſce, non Adonidi, ſed Oſiridi omnes fieri: cujus rei dicam unde fidem faciant. Caput unoquoque anno ex Ægypto Byblum defertur, ſeptem diebus, quantum ſpatii ex illa in hanc eſt, enatans: ipſumque venti divina quadam navigatione ferunt: nec uſquam aliò vertitur, ſed ſolam Byblum perfertur: totaque res ea eſt admiranda. Atque id fit quotannis, cumque Bybli eſſem, factum eſt: caputque vidi papyraceum. Porrò etiam alia res admiranda eſt in terra Bybliorum. Fluvius quidam ex Libano monte in mare defertur: fluvio nomen

eſt

ἐπικίας]. ὁ δ' ποταμὸς, ἐκφέρει ἔτι αἵματος ἐτέου. καὶ τὴν χροιὴν ἀλίσκει, ἐκπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τῆς πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δ' ὅτι ταυτῃσὶ τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἄδωνις αὖτις τὸν Λίβανον πενθέει]. καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον, ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην δίδει. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ τὸν ἄνδρα Βύβλιον, ἀληθέα δοκέειν λέγειν, ἐτέρων ἀπηλέγω δὲ πάντων αὐτίκα. ἔλεγε δ' ὧδε. ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς ὦ ξεῖνε, ἀφὶ δὲ Λιβάνου ἔρχεται]. ὁ δὲ Λίβανος, κάρτα ξανθόχρως ἐστι. ἄνεμοι ὧν τηνίκαδε σκέπουσι τὰ ἡμέρωσι ἐστέρφοι, τῷ γῆν τῷ ποταμὸ ἐπιφέρουσι, ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα. ἡ δὲ γῆ μὲν, αἱμώδεα πάθησι. καὶ τῶδε δὲ πάσχει ὑπὸ αἵματος, τὸ, λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος, τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δ' ἀτρεκίης ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα θεῖα ἐκ δὲ ἀνέμου ἡ συντυχίη. ἀνέβαν δὲ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἱρὸν ἀρχαῖον ἐὸν Ἀφροδίτης Ἀμάθου, τὸν, Κινύρης ἵδρυτο. καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε μὲν ἔστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα, καὶ μεγάλα ἱρά. τοσούτων δ' ἐόντων, ἐμοὶ δοκέειν, οὐδὲν τῷ ἐν τῇ ἱρῇ πολὺ μεῖζον ἄμμορα, οὐδὲ νηὸς ἄλλου ἀκριβέος, οὐδὲ χώρη ἄλλη ἱροτέρη. ἔστι δ' ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θώματα, καὶ ξόανα Θεοπρεπέα. καὶ θεοὶ δ' κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. [1]ἱδρώεσι γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ

est Adonis. Hic quotannis cruore inficitur, amissoque colore in mare delabitur: magnamque pelagi partem cruentat, tempusque lugendi Bybliis indicat. Fabulantur autem Adonim hisce diebus in Libano sauciari, unde in aquam delatus sanguis: fluvii colorem mutet, eidemque nomen det. Atque hæc quidem vulgo dictitant. Sed vir quidam Byblius, mihi vera dicere visus, aliam hujus rei causam narravit. His verbis. Fluvius hic Adonis, ô hospes, per Libanum defertur, cujus terra est admodum flava: quam minio simillimam, venti vehementes diebus illis exorientes, in fluvium deferunt: eaque facit ut cruentus videatur: ita non sanguis, quem ajunt, sed terra hujusce rei causa est. Ac Byblius quidem hæc mihi narravit. Quæ si vera sunt, divinus admodum hic venti ortus mihi videtur. Cæterùm ex Byblo in Libanum ascendi, confecto diei unius itinere, cùm audivissem ibi esse antiquum Veneris templum, quod Cinyras dedicarat. Quod templum vidi pervetustum. Atque hæc quidem in Syria sunt antiqua & magna templa. Quæ cùm multa sint, nullum tamen, quantum mihi videtur, majus eo est, quod in sacra civitate habetur, neque etiam ædes alia sanctior, nec terra magis sacra. In eo autem sunt, & pretiosa opera, & antiqua donaria, & mirabilia multa, Deorumque statuæ, Diique ipsis admodum conspicui. Nam statuæ sudant, moventur, & oracula edunt,

1 Ἱδρώεσι γὰρ] De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibullum lib. 2. & Dan. Heyns. ad Sil. Ital. *Bond.*

κινίστην, ἐ χρησμῳδοί. κ᾽ βοὴ
ϗ πολλάκις ἐγίνετο σὺν τῷ νεῷ, κλεο-
δίνῳ δ᾽ ἱερὸν. καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. καὶ μὲν δὴ ἐ ἄλλα πίεζ, σὺ τοῖ-
σι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ δ᾽
αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἔκ τε
Ἀραβίης, ἐ Φοινίκων, ἐ Βαβυλω-
νίων. καὶ ἄλλα σὺν Καππαδοκίης.
τὰ δ᾽ ϗ, κ᾽ Κίλικες φέρουσι. τὰ δ᾽ ϗ,
Ἀσσύριοι. εἶδον δ᾽ ἐγὼ ἐ τὰ, σὺν τῷ
νεῷ λάθρῃ ἀποκείμενα, ἐσθῆτα πολ-
λάων, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄρχυσ-
σιν, ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκίκεα. ἐορ-
τὴ μὲν δὴ, καὶ πανηγύρεις, ἐδέ-
μοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποις ποιεῖσθαι ἀ-
πεδείχθη. ἱστορίην δέ μοι ἐτέων
πίεζ, ὁκόσα τοῦ ἱροῦ ἐστι, καὶ τὸν
Θεὸν αὐτὸν, ἢν πᾶσι δοκέουσι, πολ-
λοὶ λόγοι εἰλίγγιοι. τὰ μὲν, οἱ μὲν, ἱερά.
οἱ δὲ, ἐμφάσιες. οἱ δ᾽, κάρτα μυ-
θώδεες. καὶ ἄλλοι, βάρβαροι. οἱ μὲν
δὴ, τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες.
τοὺς, ἐγὼ πάντας μὲν ἐάσω, δίκημα
δ᾽ οὐδαμᾶ. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, Δευ-
καλίωνα τὸν Σκύθην τὸν ἱερὸν ἱδρύσα-
σθαι λέγουσι. τοῦτον Δεύκαλίωνα, ἐπὶ δ᾽,
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐχέαι. Δευκαλίω-
να δ᾽ ϗ πίεζ, λόγοι οὐ Ἑλλήνων ἤκου-
σα, τ᾽, Ἕλληνες ἐπ᾽ αὐτῷ λέγουσι.
ὁ δ᾽ μῦθος, ὧδέ ἔχει. ὧδέ μ᾽ ἐγὼ ἐκ, οἱ πρὸ ἐμεῦ ἀνθρωποι, ἐ πρῶτοι ἐγένοντο.
ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν ἐ ἐγένοντο, πάντες ὄλοντο. ὅτοι δ᾽, γένος δ᾽ δεύτερον
εἰσί. τὸ, αὖτις σὺν Δευκαλίωνι ἐς
πλῆθος ἀπίκετο. ἐκεῖνοι δ᾽ πίεζ τε
ἀνθρώπων, τάδε μυθέονται. ὑβρίσαι
κάρτα ἐόντες, ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον. ὄρκια γὰρ ἐρύλασσον, ὄτι
ξείνους ἐδέκοντο, ὄτι ἱκέτεων ἠνείχοντο, ἀντ᾽ ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμ-
φορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν
ὕδωρ ἐκδιδοῖ, ϗ ὄμβροι μεγάλοι
ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν
μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολ-

edunt, & clauſo templo clamor in ædę ſæpenumero eſt coortus, quem audivêre multi. Quinetiam in iis quæ novi, præcipuæ ſunt opes. Nam multæ res ipſis afferuntur, ex Arabia, Phœnicibus, & Babyloniis: item aliæ ex Cappadocia, aliaſque Cilices afferunt, alias Aſſyrii. Præterea vidi quæ in ædę ſecretò repoſita ſunt, veſtes videlicet multas, & quæcunque in argentum, aurum-ve ſunt converſa. Nam feſta, celebritateſque nullibi gentium tot receperunt. Porrò mihi de annis inquirenti, quot jam ſtetiſſet templum, quamque ipſi Deam eſſe putarent, multa dicebantur: quorum alia erant ſacra, alia manifeſta, alia admodum fabuloſa, alia barbara, alia cum Græcis conſentientia, quæ referam quanquam ea nullatenus probo. Complures igitur Scytham illum Deucalionem, eum puta Deucalionem, cujus temporibus aquarum diluvium fuit, templum hoc conſecraſſe tradunt. Apud Græcos autem, quod illi de Deucalione dicunt, audivi: ſicque ſe habet fabula. Hanc hominum generationem quæ nunc eſt, ab initio nequaquam fuiſſe, ſed eam quæ tum fuit totam interiiſſe. Hos autem homines qui nunc ſunt, ſecundi generis eſſe, quod rurſus à Deucalione in multitudinem excrevit. De illis autem hominibus hæc tradunt: eos cum eſſent admodum contumelioſi: nefaria perpetraſſe juramentum non obſervando, hoſpites non recipiendo, ſupplices non ferendo. Quam ob cauſam in magnam calamitatem incidiſſent: quum terra protinus aquam multam effudit, imbres magni ingruerunt, fluvii majores decurrerunt, atque in tan-

λὸν ἀνίδη, ἐς ὃ πάντα ὕδωρ ἐχθέοντο, καὶ πάντες ὄλοιθο. Δευκαλίων δ', μὴν ὁ ἀνθρώπων ἐλπὶς ἐς γενεὴν δευτέρην, δίκαιός τε, καὶ ὅσιος ἐτέτυκτο. τὸ δὲ οἱ σωτηρίη, ἦδε ἐγένετο. λάρνακα μεγάλην, τὴν, αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδάς τε, καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ, ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λέοντες γένεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐν γῇ νέμονται πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ, πάντα ἐδέκετο. καί μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη δι' ὀρὸς φιλίη ἐχέετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἔπλωσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτησε. τὰ, μὲν Δευκαλίωνος πέρι, Ἕλληνες ἱστορέουσι. τὰ δ' ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ἐπὶ τῇ ἱερῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐχάνθη, καὶ τὸ συμπαν ὕδωρ κατεδέξατο. Δευκαλίωνι δ', ἐπὶ τούδε ἐχάνθη, βωμός τε ἵδρυτο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἄγιον ἐδείματο. ἐγὼ δ', καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ἐπὶ τῷ νηῷ, καὶ ἐστὶ μικρόν. εἰ μὲν γὰρ ἐκ πάλαι ἐστὶ μέγα ἦν, νῦν τοιοῦτόν ἐχάνθη, οὐκ οἶδα. τὸ, δ' ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δέ σφι ἱστορίης, τόδε παρέχονται. δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη. καὶ πέρηθεν δὲ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θαλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι, τὸ, πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ καταχέουσι. μετὰ δ', ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα μικρὸν ἐὸν, ὕδατος πολλοῦ. τὰ, δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε τὸν μῦθον φάτιν λέγουσι, συμφορῆς τε, καὶ δύσε-

tantum intumuit mare, ut omnia essent aqua, & omnes perierint. Deucalion autem solus hominum relictus est in secundam generationem, prudentiæ, & pietatis gratia. Servatus autem fuit hoc pacto. Magnam quandam arcam, quam ipse habebat, liberis & uxore in eam impositis, conscendit. Ingredientem sequuti sunt apri, equi, leones, serpentes, & alia quæcunque in terra pascuntur, bina cuncta. Quæ omnia excepit: nec ipsum lædebant: sed magna inter eos divinitus erat concordia: unaque in arca omnes navigarunt, quandiu aqua superavit. Atque hæc quidem de Deucalione Græci tradunt. De iis autem quæ deinceps sequuta sunt, quiddam ab incolis Sacræ civitatis refertur, magna dignum admiratione, nimirum sua in regione factum ingentem hiatum, qui universam aquam absorbuit. Tum Deucalionem aras fecisse, suprague hiatum ædem Iunoni sacram erexisse. Ego verò hiatum illum vidi, qui sub æde admodum est exiguus: verùm nescio fuerit-ne olim magnus nunc verò ejusmodi factus. Is utique quem vidi parvus est. Signum autem quo historiæ huic fidem faciant, hoc peragunt. Bis quotannis ex mari aqua in ædem defertur: quam non sacerdotes modò ferunt, sed tota Syria, & Arabia, & qui trans Euphratem habitant, multi homines ad mare veniunt, indeque omnes aquam afferunt, quam in æde primùm effundunt: deinde ea in hiatum delabitur, ab eo quanvis parvo, ingens aquæ copia recipitur. Qui hæc faciunt, Deucalionem eo in templo legem hanc tulisse dicunt, in calamita-

γασίης μεῖζον ἔμβραγμα. ὁ μὲν οὖν ἀρχαῖος αὐτοῖς λόγος ἀμφὶ τῇ ἱρῇ, τειόσδε ἐστί. ἄλλοι δέ, Σεμιράμιος τοῦ Βαβυλωνίου, φασὶ, δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί, ταύτῃσι δὲ τόδε τι ἔδος εἶναι νομίζουσι. οὐκ Ἥρῃ δέ εἶναι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς. Δερκετοῦς δέ, Δερκετὼ οὔνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθηησάμην, θῆγμα ξένιον. ἡμισέη μέν, γυνή. τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος ἐστὶ μήκιστος. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλῃ, πᾶσα γυνή ἐστι. πίσσης δὲ λόγος αὐτοῖσι, ἐκ κηρίων ἐμφανίσει. ἰχθύας, χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ ὅκοτε ἰχθύων ψαύσωσι. καὶ ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους, σιτέονται, ἀλεκτρυόνα δὲ μοῦνον, οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἱρὸς ἐστί. τὰ δὲ γεγονότα, δοκέει αὐτοῖς ποιέειν, Δερκετοῦς, καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. τὸ μέν, ὅτι Δερκετοῦ μορφὴν ἰχθύος ἔχει. τὸ δέ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος, ἐς ἐσχατιὴν ἀπίκετο. ἐγὼ γὰρ τὸ μὲν νηὸν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, πείθομαι δέχεσθαι. Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμβραγμα, οὐδαμῶς πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἰχθύες εἰσὶ, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῦς χαριζόντων. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱερὸς, τὸν, ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα. ὅτι ἡ μὲν Θεὸς, Ῥέη ἐστί. τὸ δὲ ἱρὸν, Ἄττεω ποίημα. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ, Φρύγας, καὶ Λυδοὶ, καὶ τὰ ἐς Ἄττιν ἐστὶ μνήματα. Quare antiqua apud illos fama de templo, est hujusmodi. Alii autem Babyloniam illam Semiramidem, cujus multa per Asiam extant opera, hoc templum consecrasse putant, non Iunoni, sed matri suæ, cui Derceto fuit nomen. Dercetûs autem imaginem in Phœnicia vidi, spectaculum insolitum. Erat dimidia parte mulier: & quantum à femoribus ad pedes imos protenditur, in piscis caudam desinebat. Sed quæ est in Sacra civitate, tota est mulier. Porrò argumenta quibus huic narrationi fidem faciant, clara non habent. Pisces sacros putant, nec pisces attingunt unquam. Ex avibus, alias quidem edunt, sed solam columbam non edunt, quæ sacra ipsis est. Et quòd hæc ita fiunt, placet ipsis Dercetûs & Semiramidis gratia fieri: hoc quidem, quia Derceto piscis formam habet: illud quia Semiramis ad postremum in columbam versa est. At ego ipsam quidem ædem Semiramidis opus esse, forsan admiserim. Sed Dercetûs sacram esse nequaquam credo: quando & apud Ægyptios nonnulli sunt, qui piscibus non vescuntur, neque id Dercetûs in gratiam faciunt. Fertur autem & alius sermo sacer, quem ego à sapiente viro accepi: scilicet Rheam esse, Deam illam: templum autem Attæ opus. Porrò Attes genere fuit Lydius, primusque sacra in Rheæ honorem, tradidit. Ac quibus Phryges, Lydi,

1 Τῆς Δερκετοῦς] Leg. Scal. ad Varr. locum cit. *Bourd.*

2 Ἰχθύας, χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι] Et hac de causa piscator Heliodorus cum fusira multoties rete jecisset, huic Deæ suspendit lib. 6. Anth.

Δαίμονι τῇ Συρίῃ μετὰ τρίζευν Ἡλιόδωρος
Δίκτυον, ὃν ταῖς πολλαῖς ἔβαλεν ἀγρεύμενος. Idem.

1 Ἄτ-

Σαμοθρᾷκες ἐπιτελέουσι, Ἄττιν πάντα ἔμαθον. ὡς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίης μὲν ἀνδρηίης ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐτεθύσατο. καὶ ἐς πάσαν γῆν φοιτέων, ὅρμᾳ πᾶσα ἐπετέλει, καὶ τὰ, ἅπαξ ἀπαγόμενα, καὶ Ῥέῃ ἤκουε. ἐν τοῖσι, καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὡς δέ οἱ πέρην Εὐφρήτεω ἄνθρωποι, ὅτι αὐτόν, ὅτι ἔργα ἐδίκητο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἱδρύσαντο. σημείη δὲ ἡ Θεὸς τῇδε πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ἐκφέρει Ῥέην Λυδὸς ποιέων. ἔλεγε δὲ Γάλλων πέρι, οἳ εἰσὶ ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρῃ μὲ ἐδέμαξε, Ῥέη δὲ πέμψαντα, καὶ Ἄττιν μεμίσηται τὰ, δέ μοι δύσχριτα μὲ δοκέει ἔμμεναι. ἀληθέα δέ, εἰ. ἐπεὶ ἐν τιμῇ, ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. ἔνδοθι δέ μοι τὰ, λέγουσι δὲ ἱρὰ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες. τὸν μὲ Θεὸν, Ἥρην δοκέοντες, τὸ οἱ ἔρξαν, Διονύσου δὲ Σεμέλης παίγνιον. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο, κείνην ὁδὸν, τὸν, ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέα σημήια. ἐν τοῖσι, καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέρεα, τὰ Διονύσῳ ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε. καὶ φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κοῦτε μεγάλοι. ἐπὶ τοῦ, ἐπίχραμμα τοιόνδε ἐπιγράφαπται, Τόσδε φαλλὸς Διονύσῳ, Ἥρη μητρυιὴ ἀείδηκε ἐμοὶ μὲ ὦν, καὶ τάδε δῶκεν. ἐρέω δὲ ἄλλο, τί ἐστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλὸς Ἕλληνες, Διονύσῳ ἐγείραντο. ἐπὶ τοῦ, καὶ τοιόνδε ἐπ

di, Samothraces utuntur, ea omnia ab Atte didicerunt. Postquam enim ipsum castravit Rhea, vitam quidem virilem agere desiit, formam autem femininam assumpsit, vestemque muliebrem induit. Atque ita per omnem terram obambulans, sacra passim peragebat, quæque passus esset, narrabat: Rheamque celebrabat. Inter quæ & in Syriam venit: & cùm qui trans Euphratem habitant, neque ipsum, neque sacra reciperent: hoc in solo templum constituit: multaque adsunt signa Deæ, quæ faciunt ut Rhea videatur. Leones enim ipsam ferunt, habetque tympanum, & super capite turrim gestat qualem Rheam Lydi fingunt. Dicebat autem & de Gallis idem, qui in templo sunt Gallos non Iunoni, sed Rheæ castrari, & Atten imitari. Hæc mihi decora quidem videntur, at non vera: siquidem castrationis causam aliam multò fide digniorem audivi. Placent verò mihi hæc quæ de templo dicunt, in quibus cum Græcis consentiunt: Deam quidem Iunonem putantes esse, ipsum autem opus Bacchi Semeles filii. Etenim Bacchus in Syriam venit, eo itinere quo in Æthiopiam est profectus. Multaque in templo sunt indicia, quæ Bacchum authorem comprobant. Inter quæ & vestes barbaræ, & lapilli Indici, & elephantorum cornua, quæ Bacchus attulit ex Æthiopia. Etiam priapi stant in vestibulis, duo admodum magni, quibus inscriptum est hoc epigramma. Hos posui Bacchus tibi Iuno noverca priapos. Ac mihi quidem vel ista sufficiunt. Cæterum aliud quoque dicam, quis sacrorum sit ritus in æde Bacchi. Græci priapos Baccho erigunt: in quibus & tale quiddam portant,

φίρωνι, [1] ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεπυϊγμένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέσαντες δὲ τὸν παῖδα, νεωκόρους ἐποίησαν. ἔστι δὲ ἐν τῷ ἱερῷ. ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ ναοῦ, καθήμενος σμικρὸς ἀνὴρ χαλκοῦς, ἔχων αἰδοῖον μέγα. τοσοῦτος μὲν ἀμφὶ τὴν οἰκίσιν δὲ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ὁδὶ δὲ ἐρέω ἐγὼ δὲ τοῦ ναοῦ πέρι, ἡνίκα τε ὤκισται ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποιήσατο. λέγουσι τὸν ναὸν τὸν περὶ ἐόντα, μὴ ἔμπροσθεν τὸν τῶν πάλαι γεγονότων, ἀλλ' ὀλίγον μὲν, πάντως χρόνου ὕστερον. τὸν δὲ πρῶτον ὄντα, Στρατονίκης ἔμπροσθεν πίπτοντα, γυναικὸς δὲ Ἀσσυρίων βασιλέος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατόνικη ἐκείνη ἔμπροσθεν, τὸν, ὁ ἀδελφεὸς ἐρᾶσσεσθαι. τὸν, ἄλογος δὲ ἰητρὸν ἐπιόντα. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανίην τοῦ πάθεος, αἰσχρὸν δοκέουσα, καὶ ἡσυχίην εἶχεν. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν. καί οἱ ἦ τε χροιὴ πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἀρρωστέοντα, ἔγνω τῷ νόσου ἐρᾶν ἔμπροσθεν. ἔρωτα δὲ ἀφανέα πολλὰ σημήια, ὀφθαλμοί τε ἀσθενέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐπείτε, χειρὶ μὲν τὴν δεξιὴν ἔχει τοῦ νεηνίσκου τῷ καρδίην, σκέλλει δὲ τὰς ἀνὰ τῷ οἰκίην πάντας. ἐδεῖτο, ἢ μὲ ἄλλων ἐοικότων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ μεγάλῃ. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπέκτεινε τῷ τε χροιὴν ἠλλάξατο, καὶ ἐδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο. καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα ἐσεῖδε μὲν ἡσυχίη μάλα, ἐπεὶ δὲ ἐνόησε τὸν ἰητρὸν ἐσιόντα, μετέβαλλε τε τὸ εἶδος, καὶ ἐρυθρὸν ἐγίνετο, καὶ ἱδρὼς ἐκ τοῦ μετώπου ἔρρεεν. ἐπεὶ δὲ ἐξῆλθε, ἐκαρτέρεε μὲν ἔτι, ἐπεὶ δὲ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέπεσε, καὶ ἐς τὸν κόλπον ἐσέδυ τοῦ ἰητροῦ, ἐνταῦθα δὴ ἐκλύετο.

pusillos viros ligneos, magnapudenda habentes. Vocantur autem Neurospasta hæc. Est igitur & hic in templo illo. In dextra ædis, sedet pusillus vir æneus pudendum magnum habens: ac tantum de illo, quod ad templi conditores attinet, tradunt. Iam verò & de æde dicam, & de situ ejus, deque ejus conditore. Dicunt ædem illam quæ principio fuit, non esse eam quæ nunc est, sed antiquiorem illam successu temporis collapsam esse: hanc autem quæ nunc est, esse Stratonices opus, uxoris Assyriorum regis. Videtur autem mihi Stratonice illa esse, quam privignus amavit, cujus amorem medici industria deprehendit. Cùm enim hæc ægritudo ipsum invasisset, animi dubius ob malum quod turpe videbatur, silentio premens ægrotabat. Iacebat autem nihil dolens: verùm color ejus omnino immutabatur, & corpus in dies marcescebat. Medicus autem ut vidit ipsum morbi nullum præ se ferre manifestum indicium, cognovit eum amore laborare. Amoris autem occulti multa sunt signa, oculi languentes, vox, color, & lachrymæ. Quibus animadversis hoc fecit. Manu dextra tenebat cor adolescentis, eos verò qui in domo erant, omnes vocabat. Ille ingredientibus cæteris omnibus, erat maximè quietus: at noverca veniente, tum demum & colorem mutare, & sudorem emittere incipiebat, & tremore corripiebatur, eique cor subsultabat. Quæ cùm ita fierent, manifesta amo-

[1] Ἄνδρας μικροὺς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulò post ἔχων αἰδοῖον μέγα. sic apud Hesych. νάνος· ὅτι τὰ μικρὰ, ἀφ' ὧν τὸν αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γὰρ νάνοι μεγάλα ἔχουσι αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei horrorum cujus meminit Tzetzes ad Lycophronem vocans eam δυσειδῆ ἢ βδελυκτὸν lege βατυκτὸν. Bourd.

ρῆμα ἐμφανίσας τῷ πατρὶ, τὸν ἔρωτα ἐπαύσατο. καὶ μὲν δὴ ἐποίησε. καλέσας δὲ νεηνίσκου τὸν πατέρα, κόρακα ἐρρωδιόν, ἤδη ἢ νόσος ἦν, τοῦτο, ὁ παῖς ὅδε ἀβέρωτός, ὦ νόσος ἔστι, ἀλλὰ ἀδικεῖ. ὅδε γάρτοι ἀλγεῖ μὲν οὐδὲν, ἔρως δέ μιν, καὶ φρενοβλαβείη ἔχει. ἐπιθυμεῖ δὲ, ἔστε, ἐδυμαῖς τοῦξεστιν, φιλείαν γυναῖκα ἐμὴν, τοῦτο, ἐμοὶ ὔπω μετέσεσμαι. ὁ μὴν, ὧν τοιῇδε σοφίῃ ἐψεύδετο. ὁδὲ, αὐτίκα ἱλάσκετο, ὡς τῇ σοφίης, καὶ ἱκετεύσης, μή μοι παῖδα ἀλέσῃς. ὃ γὰρ ἠτέλεσε ταύτῃ συμφορῇ ἔχεται, ἀλλά οἱ ἡ νόσος ἀεικέσσῃ. τοῦ, σὺ μηδαμῶς ζηλοτυπίαν, πάντος ἔκλειπε πάσῃ βασιλείῃ. μὴ ἦ ἱκετὴς ἐὼν, φόνου ἀξιοῦσας ἱκετεύῃ. ὁ μὴν, ὧδε ἀγνὼς ἐὼν, ἐδέετο. ὁδὲ, μὲν αὖτις ἀμείβεται, ἀτάσθαλα ἀνδρὸς, γάμου ἐμοῦ ἀπαιτεόμενος, ἤδε ἱκετὴν ἄνδρα βιάμενος. σὺ δ', κῶς ἂν αὐτὸς ἔπραξας, εἴπερ σὴν γυναῖκα ἐπόρεε ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ, ὡς τάδε ἔλεγε, ὡς δεῖ αὐτὸς ἂν κεῖνα γυναικὸς ἐφείσατο, ἤδε παιδὸς συγγενέος ἐφθόνεε, εἰ κρέπτει μητρυιῆς ἐπήνυσε. ἐ γὰρ ἐμεῖο συμφορῇ ἔμεινεν, γαμετὴν, ἢ παῖδα ἀλέσειν. ὡς δ' τάδε ὁ ἱκετὴς ἤκουσε, τί τοι ἔρχει ἐμὲ λίσεσθαι; καὶ χάρτοι σὴν γυναῖκα πρόϊξ. τὰ, δ' ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔλω ψεύδεα. πείθεται μὲ τυτέοισι. καὶ τῷ μὲ παιδὶ, λάπᾳ ἓ γυναῖκα, καὶ βασιλήϊον. αὐτὸς δ' ἐς τὸν Βαβυλωνίων χῶρον ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ἐπώνυμον ἑωυτῷ ἐπωνήσατο. ἔνθα οἱ ἓ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἱκετὴς ἔρωτα ἔσχε τινὰ, καὶ ἐπέστη. ἤδη δὲ ὧν ἡ Στρατονίκη, ἐπὶ τῷ σοφιστέρῳ ἀνδρὶ συνοικίσασα, ὅπερ τοιόνδε

amoris indicia medico præbebant. Atque ipsum hoc pacto sanavit. Advocato adolescentis patre, qui de filio valdè sollicitus erat: hic morbus, inquit, morbus non est, sed scelus. Nam hic quidem dolore vacat: sed ipsum amor, & vecordia tenet: eaque expetit quæ neutiquam consequetur, siquidem amat uxorem meam, quam ipsi non sum concessurus. Itaque is istiusmodi prudentia mentiebatur: at pater illico supplicavit, per prudentiam, & medicinam tuam, filium mihi ne perdas. Non enim sua sponte hoc malo tenetur: sed hic morbus invito illi accidit. Quare tu ne per zelotypiam toti regno luctum excites: neque medicus cùm sis, arti medicæ sis author cædis. Ita ignarus ille, precabatur. Sed medicus, denuo respondit, nefaria moliris, quum mihi conjugem adimere, & medico vim inferre vis. Tu verò quid faceres, siquis uxoris tuæ desiderio teneretur, quando hæc à me postulas? Tum ille ad hæc respondit, fore ut neque conjugi parceret, neque filio salutem invideret, etiamsi novercam expeteret. Neque enim parem esse jacturam, uxorem, aut filium amittere. Quibus auditis medicus, quid me rogas? inquit. Etenim tuam uxorem expetit: & quæ tibi dicebam modò, falsa erant omnia. His itaque pater adducitur, ac filio conjugem relinquit, & regnum. Ipse verò in Babylonicam regionem se contulit, urbemque supra Euphratem sibi cognominem condidit, ubi diem obiit. Hoc pacto Medicus amorem cognovit, & curavit. Stratonice verò hæc cum adhuc priori marito cohabitaret, somnium tale vidit. Visa est ei

ἐπήσατο, ὡς μιν ἡ Ἥρη ἀπόλλυσι, ἀγαίρει οἱ τὰ ἐς τὴν ἱρὴ πόλιν νηόν. εἰ δ' ἀπιδέοι, πολλά οἱ, καὶ κακὰ ἀπειλέει. ἠδὴ, τὰ μὲ πρῶτα, ἐδεμίλιω ἄρην ἐποιήσω. μετὰ δ', ὡς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τῷ ὄψει ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι, καὶ φάσιν τὸν νηὸν ἐκτελέξαι. καὶ αὐτίκα ὑγιὰς γενόμενον, ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἔπεμπε. σὺν δὲ οἱ, καὶ χρήματα, καὶ φαεινὰ πολλά. τὰς μὲ, οἰκοδόμευον. τὰς δ', καὶ ἐς ἀσφαλὲς εἶνεκα. καλέσας δέ τινα τῶν ἑωυτοῦ φίλων νεηνίην, κέρτα καλὸν, τῷ, ὄνομα ἦν Κομβάβῳ. ἐγώ τοι ἔφη ὦ Κομβάβε, ἐθέλον ἔοντα, φιλίαι τε μάλιστα φίλαν ἐμοῦ, καὶ πάμπαν ἐπαινίσω σοφίης τε, καὶ δίκαιης τῆς ἐς ἡμέας, τῶν δὴ ἐπιδέδεαο. τῶν δέ μοι χρεὼ μεγάλης πίστιος. τῷ, σὲ θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἑωυτόμων, ἔργον τί μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἐμὲ τελέσαι, καὶ φαεινῆς ἐπικρατέειν. σοὶ δ' ἀπικομένῳ, ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. ὣς δ' τάδε, ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μή μιν ἐκπέμπειν, μὴ δ' πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτῷ μείζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱερόν. τὰ, δ' ὀρρώδιε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνου ὑστέρου ἐς τὸν Στρατονίκεω γένοιτο, τῷ, μιν ἀπάξειν ἔμελλε. ὡς δ' ὐδαμὰ ἐπείθετο, ἐδέετο, ἱκέσιός δ' ὑπτίης ἄπαντα, δέκα οἱ χρόνον ἐπὶ ἡμερέων. μὴ δέ, ἀπορρίψαι μιν πλέονα τι τῶν, μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸ ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται. καὶ πρῶτον χαμάζε, τοιάδε ὠδύρετο. ὦ δείλαιε, τί μοι τοῦτο τὸ πῆμα; τί δέ μοι ὀδὸς, τὸ τέλος ἤδη δίκαιον; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ

Iunonem jubere, ædem illam in Sacra civitate sibi extruere, & si non pareret, ipsi mala multa comminari. Cujus somnii primùm nullam rationem habebat. Postea verò, cum gravis morbus ipsam corripuisset, viro visionem narravit, Iunonem placare cœpit, ædemque illam promisit se conditurum. Ac statim ubi convaluit, maritus ipsam in Sacram civitatem misit, cumque ipsa pecunias & magnum exercitum, partim ædificandi causa, partim securitatis gratia. Vocato autem quodam ex amicis suis, juvene admodum formoso, cui nomen erat Combabo: Ego te, inquit, Combabe ut pote probum, amicorum omnium diligo maximè: & cùm ob prudentiam, tum ob tuam erga me benevolentiam, quam & præstitisti, omnino laudo. In præsentia autem mihi est opus magna fide: quare volo ut tu cum uxore mea profectus, ædificium absolvas, & sacra peragas, & exercitui præsis. Postquam autem redieris, magnum à nobis honorem consequêre. Tum protinus obsecravit Combabus multis precibus ne se mitteret, nec pecunias suis facultatibus multò majores crederet, nec uxorem, opusque sacrum. Timebat autem ne zelotypia tandem sibi erga Stratonicen pareretur, ut quam solus inde abducturus erat. Verùm ubi nequaquam fuit permotus. Hic secundò supplicavit, ut sibi spatium septem dierum permitteret, ac deinde ablegaret, ubi res maximè necessarias peregisset. Quo facilè impetrato, domum suam abit, & procidens in terram: his verbis lamentabatur. O me misérum! quo mihi hæc fides? quo mihi hoc iter, cujus exitum jam video? Juvenis ego

γυναικὶ κοινῇ ἴσομαι. τὸ, δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακὴν ἀπῃρήσομαι. τῷ, με χρὴ μίαν ἔργον ἀποπλίσαι, τό, μοι πάντα φόβον ἐνήσει. τάδε εἰπὼν, ἀπλίσε ἑωυτὸν ἔποιτε. καὶ πεμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγηΐον μικρὸν κατέλιτο. σμύρνῃ τε ἄμμι, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυήμασι, καὶ ἔπεσι, σφρηγίδι, τῷ, ἐφόρεε, σημηνάμενον, τὸ τρωῦμα ἐνῆτο. μὴ δέ, ὡς μιν ὀδυπορίειν ἔδόκεε, ἀπικόμενον ἐς τὴ βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἄμμα τὸ αἰζηΐον, καὶ λέγει ὧδε. ὦ δέσποτα, τό, δέ μοι μέγα κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπικέατο, τὸ, ἐγὼ κάρτα ἔπόθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, δίδωμί σοὶ τόδε θήσεσθαι. σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυσῆ βίλτρον. τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς αἰζήιον. εὖτ' ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις λήψεσθαι. ὧδε, δεξάμενον, ἐπέρη σφρηγίδι ἐσημήνατο, καὶ τοῖσι παρεοῦσι φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβῳ μὲν ὦν, τοιαυτοῦδε ἀσφαλέα ὁδὸν ἤνυε. ἀπικόμενος δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, αὖθις τὸν νηὸν οἰκοδόμεον. καὶ σφίσι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τά, ὥς ὁ Κομβάβος ἐρρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνῴκεε μιν, πρὶν ἄρχατο. μὴ δέ οἱ, καὶ κάρτα ἐπιμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλῃ τὴν Ἥρην τιτέειν αἰτίην ἐξ ἧς ἐμάνη, Κομβάβου ἐσθλὸν μὲν ἐόντα, λαβεῖν μηδαμῇ Στρατονίκην δὲ πίσεσθαι, ὅτι οἱ ῥηϊδίως τὸν νηὸν ὑπέρχετο. ἠδὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ τὴν νέσον ἔκρυπτε. ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἠσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτύχατο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβου ἀπελαβάνοντος, ἐπεὶ ἐνόησε τὸ κακὸν μεῖζον ἢ κατὰ σιγὴν ἐόν, ἐς ἐμφανὲς ἐτύχατο. ἐνθαῦτα ἐκ τοῦ ἱροῦ ἐκβαλλόμενος ἐκ τῆς πόλιος ἐφοίτα ἐς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἐν τῷ ἐμάνη. ἐνθαῦτα ἐκ τοῦ ἱροῦ ἐκβαλλόμενος ἐκ τῆς πόλιος ἐφοίτα ἐς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἐν τῷ ἐμάνη.

ego ſum, & cum muliere formoſa proficiſcar: magnamque in calamitatem incidam, niſi omnem mali cauſam amoveam. Quare opus eſt ut magnum peragam facinus, quo metus hic omnis curetur. Hæc fatus, mancum ſe reddidit amputatis virilibus, quæ in vaſculo recondit, cum myrrha, melle, aliiſque odoramentis: poſtea eùm illud obſignaſſet annulo, quem geſtare ſolebat, vulnus curabat. Porrò cùm ſibi proficiſcendum judicaret, ad regem venit, cui præſentibus multis cùm dat vaſculum, tum hæc dicit: Hoc ego vaſculum, Domine inter pretioſiſſima domi repoſitum habui, idque in primis amabam. Nunc autem quando magnum iter ingredior, hoc apud te deponam. Tu verò tutò ſerva, nam hoc auro potius mihi eſt, pariſque cum animo pretii duco. Et poſtquam rediero, ſalvum recipiam. Tum ille acceptum altero annulo obſignavit: & quæſtoribus ſervandum tradidit. Itaque Combabus exinde iter peragebat. Et cùm ad Sacram civitatem veniſſent, ædem diligenter extruxerunt, & in opere tres annos exegerunt. Interim ea evenêre quæ metuebat Combabus. Nam Stratonice cum eo diu converſata, eum amare cœpit, mox etiam ejus amore inſaniit. Et ajunt, qui Sacram civitatem incolunt, Iunonem harum rerum ultro fuiſſe cauſam: ut non lateret Combabi probitas, utque Stratonicen ulciſceretur, quòd ædem non facilè promiſiſſet. Hæc autem principio quidem temperans erat, morbumque celabat, verùm ubi malum hoc factum eſt majus quàm ut ſilentio tegi poſſet, palam conficiebatur, interdiu flebat, & Combabum

accer-

νησιλείτο. καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. πάλιν δ᾽ ἀμηχανίσασα τῇ συμφορᾷ, δίκῃ σπίλα ἰκετίλω ἐδίζετο. ἄλλως μὲν οὖν τὸ ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δ᾽ ἐπιχειρέειν ἠδίσετο. ἐπινοίᾳ δὲ τοιάδε. οἶνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν. ἅμα δ᾽ οἶνῳ ἐσιόντι, παῤῥησίη ἐσέρχεται, καὶ ἡ λοιπὴ ὁμοδρομέει αἰσχύνη, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον ἐκφυγὼν ἐς ἀγνοίην ἀναχωρέϊ. ὡς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπιτιομένη ἐς τὴ οἰκηΐα, σὺν τοῖσι Κομβάβος, αὐλίζετο, λόσσῳ τι, καὶ γόνων ἅπτηται, καὶ τὸ ἔρωτα ὁμολόγει. ὁ δ᾽, τὸν τὸ λόγου ἀπηνίως ἀπεδέκετο καὶ τὸ ἔργου ἀνέσχετο, καί οἱ τὸν μῆθον ὑπεκκλέει. ἀπιλύσης δ᾽ μέζεά τι κακὸν ἑωυτὸν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγου ἐξέφησε, & πᾶσαν τὴν ἑωυτῆ παθὴν ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργου ἐς ἐμφανὲς ἐποίεε. ἐδόκεε δὴ Στρατονίκη, τοῦ, ὥσπερ ἔλπετο, μοῦνος μὲν οὐκ ἀνὴρ ἐκείνης ἔχετο, ἔρωτος δ᾽ ὑδρηλῆς ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ σωτεῦσαι, τοιοῦτον δαιμόνιον ἐπεῖδε ἔρωτος ἀπρηκτοτο. ἔτι ὁ ἔρως ἔστος ἐν τῇ ἱερῇ πόλῃ, καὶ ἐπιναῖε χόρος. γυναῖκες Γάλλων ἐπεθυμέοισι, & γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμέλουσι. ζηλοτυπέϊ δ᾽ οὐδείς, ἀλλά σφισι τὸ χρῆμα κόρτος ἱερὸν νομίζεται. τοῦ, δ᾽ ἐν τῇ ἱρῇ πόλῃ, ἀμφὶ τὴν Στρατονίκην, οὐδαμῶς τὸ βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γενόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι μεσαλχίων, ἐξ ἀπαλίου δ᾽ ἔργα, Κομβάβου μετεκάλει. ἄλλοι δ᾽ λέγεσι λόγῳ ὕπ᾽ ἀληθέϊ. τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπίκτο χρόν, ἐδίετο, αὐτὴν χρέωσαν ἐς τὸ ὕδωρ, δ᾽ accersebat, eique omnia Combabus erat. Tandem cùm nullo pacto malum hoc curare posset: honestâ compellandi ratione quærebat. Itaque cùm alii amorem confiteri caveret, cum verò aggredi ipsa vereretur: istud excogitavit: ut vino inebriata cum ipso in colloquium veniret. Pariter autem cum vino ingrediente, & loquendi fiducia accedit: nec admodum turpe est non impetrasse, sed eorum quæ aguntur singula oblivioni traduntur. Vt autem visum est, ita quoque fecit. Postquam ex cœna egressi sunt, ad ædes in quibus Combabus divertebatur, supplicabat, & genua prensabat, amoremque fatebatur. Ille autem orationem ejus ægrè admittebat, ipsumque opus detrectabat, eique temulentiam objiciebat. At cùm illa magnum quoddam malum sibimet illaturam minaretur, adductus metu rem totam patefecit, & quicquid à se ipso passus esset, enarravit, ipsumque opus in lucem protulit. Stratonice iis visis quæ nunquam futura putasset, à furore quidem illo ita in præsens destitit, amoris autem haudquaquam oblita est: sed perpetua conversatione cum illo, ita infectum amorem solabatur. Hic amor est in Sacra civitate, & etiamnum durat. Mulieres Gallos quidem concupiscunt, & mulieres Galli depereunt: nec zelotypus quisquam est, at res valdè sacra censetur. Enimvero hæc quæ Stratonice in Sacra urbe faciebat, regem nequaquam latuerunt. Sed complures venientes accusabant illos, & quæ fierent, commemorabant. Hæc ægrè ferens, quanvis re infecta, Combabum revocavit. Alii verò falso narrant, Stratonicen, postquam rogata non potuisset consequi, literis ad virum

Κομβάβῳ κατηγορέιον, πεῖραν οἱ ἐπικαλέισασθαι. καὶ τὰ, Ἕλληνες Σθενεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὰ δὲ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν οὖν οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην, τοιάδε ἐπιτηδέισαι, οἱ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν, ἐχέτω ὅκως δὲ ἐχρήιζετο. ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὸν Γόβρυν πόλιν ἀπίκετο, ἔνθα τε ὁ Κομβάβου τὴν αἰτίην, ἠρώτεον τὸ ἄστυ, ὅτι οἱ ἡ λάπαλοχίη οὐκοι ἐλέγετο. καὶ μιν ἐλθόντα, ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν οὐδὲν τι, καὶ σὺν φρενὶ ἔχε. μετὰ δὲ, παρεόντων οἱ τῶν φίλων, τοῦ, καὶ τότε πεμπομένου τοῦ Κομβάβου παρεῖχετο, ἐς δικαζομένης μέσον, κατηγορέιν ἄρχατο. καὶ οἱ μοιχήν τε, καὶ ἀκολασίην προέφερε. καρδίῃ δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε, καὶ φιλίην ἀπεκαλέετο, λέγων τελευτὰ Κομβάβου ἀδικέειν, μοιχόν τε ἐόντα, καὶ ἐς πίστιν ὑβρίσαντα, καὶ ἐς Θεὸν ἀσεβέοντα. τὰ δὲ τοῦ ἔργου τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστᾶτες, ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνιόντας, εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος, ἐδόκεε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβου, δικαίης ἄξια ἐρδασμένον. ὁδὶ, τίνος μὲν ἕνεκεν, λέγων οὐδέν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸ φόνον ἤγετο, φθέγξατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἔφη, λέγων, ὡς ἀπαιρέῃ μιν ἐκ ὕβριος, οὐδὲ χάμαι εἴσεσθαι, ἀλλὰ σφέτερον ἐπιθυμέειν, τά, οἱ ἀπιὸν παρεδήκατο. ὡς δὲ τάδε ὁ βασιλεὺς κελεύσας τὸ κειμήλιον, σφίσι αὐτοῖσι τὰ οἱ φερνίσιν ἔδωκε. ὡς δὲ ἔνεικε, λύσας τὸν σφρηγῖδα ὁ Κομβάβου, τά, τε σφίσι ἐπέδεξε, καὶ ἑωυτὸν ὁποῖα ἐπεπόνθεε. ἔλεξέ τε, ὦ βασιλεῦ, τά, δὲ τοι

virum scriptis, Combabum accusasse, tanquam qui ipsam ad stuprum sollicitasset. Et quod Græci de Sthenebœa dicunt, déque Phædra Cnossia, idem & Assyrii de Stratonica fabulantur. At credo neque Sthenebœam, neque Phædram, talia perpetrasse, si Hippolytum Phædra verè concupiscebat. Sed hæc ita se habeant, ut acciderunt. Cæterùm ubi nuntius ad Sacram civitatem pervenit, & accusationem cognovit Combabus, animo confidenti abiit, quia domi defensionem reliquerat. Eum reducem rex in vincula protinus conjecit, & in custodia tenuit. Postea præsentibus amicis qui adfuerant cùm mitteretur Combabus, illum adductum in medium accusare cœpit, eique adulterium, & intemperantiam objecit. Et graviter admodum commotus, fidemque & amicitiam appellabat, dicens, Combabum triplicem injuriam intulisse, ut qui adulterium commisisset, fidem violasset, & in Deam impius fuisset, cujus in opere talia perpetrasset. Multi verò qui aderant, coarguebant ipsum quòd manifestè ipsos congredientes vidissent. Postremò videbatur omnibus Combabus morte mox afficiendus, ut qui capitalia peregisset. Ille verò stabat hactenus, nihil dicens. Sed cùm ad supplicium duceretur, tum demum loqui cœpit, & depositum popposcit, dicens se non contumeliæ nuptiis illatæ causa neci à rege dari, sed quòd ea rellum depositisset. Ad hæc vocatinere cuperet, quæ abiens apud to quæstore rex, ea jussit afferre, quæ ipsi custodienda dederat. Quibus allatis, resignato sigillo Combabus, ea quæ inerant monstravit, & quæ ipse à se passus fuisset, exposuit, dixitque, O rex

ego

ἐγὼ ἀβρωδίαν, τῷ τί με πωιῆτω ὁδὸν ἔπεμπες, ἄικων ἦιον. κ) ἐπεί με ἀναγκαίη μεγάλη ἐς τόδε κατέλαβε., τοιάδε ἐπιτέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ σὺν οὐ τυχέα. τοιόσδε μὲν τοι εἰμι, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ, ὡς τάδε ἠμείβετο, ὠμείβετό μιν, κ) δακρύων, ἅμα ἔλεγε, ὦ Κομβάβη, τί μέγα κακὸν εἰργάσω; τί δὲ σαυτὸν ὧδε ἀσκέλιον ἔργον μέν ἀνδρῶν ἐπρηξας; τὸ, κ) πάμπαν ἐπαινίαν. ὦ κέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτι σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ἄφελε. ὦ γάρ μοι τοιῆτος ἁπλοχίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἔβαλε, ἄφαρ μὲν σοὶ, πίσις ἐξ ἡμέων ἔστω, αὐτίκα συνθεσίην ὁ θεὸς τάδε. μὴ ἦ, μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλὸς, κ) ἄργυρος ἄπλετος, κ) ἐσθῆτες Ἀσσύριαι, κ) ἵπποι βασιλήιοι. ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄκλητος ἐσκλιτός. ἤδέ τις ἀπίξεξαι σὺ ἡμετέρης ὄψιος, ἠδὲ λῶ γυναικὶ ἅμα σὺν ἄξομαι. τάδε εἰπὼν τὸν ἅμα, κ) ἐποίει. κ) οἱ μὲν, αὐτίκα ἐς φόνον ἔτρεπτο. τῷ, δὲ τὰ δῶρα ἐδίδοτο, κ) ἡ φιλίη μέζων ἐγίνετο. ἐδέκτο δὲ ἡδεῖς ἐν Ἀσσυρέων, Κομβάβου σοφίην, κ) εὐδαιμονίην εἰκελον. μὴ δὲ, αἰτησάμενον σὺν πλέσαι τὰ λείποντα τῇ νηΐ, ἀπέλεα γάρ μιν ἀπολέλοιπε, αὖτις ἐπέμπετο. κ) τὸν τε νηὸν ἐξετέλεστι, κ) τὸ λειπὸν, αὐτὸς ἔμελε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε, κ) εὐεργεσίης ἕνεκα, σὺν τῇ ἰρῇ ἑστάναι χάλκεον. κ) ἦεν ἐς ἡμέων σὺν τῇ ἰρῇ Κομβάβου χάλκεον, Ἑρμοκλείης δ' ῥοδίη ποίημα. μορφὴν μὲν, γυναικὸς, ἐσθῆτα δὲ, ἀνδρήιην ἔχει. λέγεται δὲ τὸν φίλων

ego iſta veritus, quum me ad hoc iter mitteres, invitus ibam: at poſtquam magna neceſſitate a te compulſus fui, talia feci, utilia quidem domino, ſed mihi non fœlicia. At verò talis cùm ſim, in viri crimen adducor. Quibus obſtupefactus rex, cùm ipſum eſt amplexatus, tum lachrymabundus ſimul dixit: O Combabe, cur magnum hoc malum commiſiſti? cur teipſum ſolus virorum tam indigno facinore deformaſti? quæ nequaquam probo. O infœlix! qui talia ſuſtinuiſti, qualia utinam neque tu eſſes perpeſſus, neque ego vidiſſem: neque enim iſta defenſione mihi opus erat. At ſiquidem Deus ita voluit, primùm quidem, tibi ultio à nobis erit, mors videlicet ipſorum ſycophantarum. Poſtea donum ingens tibi obveniet, aurum multum, argentum immenſum, Aſſyriæ veſtes, & equi regii. Ad nos venies non vocatus, neque te quiſquam à noſtro conſpectu arcebit, non ſi cum uxore concumbam. Hæc dixit pariter, & fecit. Atque illi quidem ad ſupplicium ducti ſunt: huic verò data dona, auctaque amicitia. Nec jam amplius Aſſyriorum quiſquam, cùm ſapientia, tum fœlicitate videbatur ſimilis eſſe Combabo. Poſtea verò cùm poſtulaſſet, ut ſibi liceret ædem quantum ejus reliquum erat, abſolvere (eam enim reliquerat imperfectam) rurſum miſſus eſt: ac ædem perfecit, ibique reliquum vitæ tempus remanſit. Dedit autem illi rex, cùm virtutis, tum beneficentiæ cauſa, ut æreus in templo ſtatueretur: atque honoris gratia Combabus in templo ſtat æreus, Hermoclis Rhodii opus: forma quidem mulieri ſimilis, veſtitum autem virilem gerens. Feruntur & illius amici

τὰς μάλιστα οἱ δυνάστας, ἐς τ' ἄλλην εὐμένειαν ἔτι πάντος, καὶ ταφῆναι ἐλέαζ ἔτι συμφορᾶς. ἔστιν γὰρ ἐκείνους, καὶ δικαίως τῷ αὐτῷ σύνοιδα διατίνοντο. ἄλλοι δὲ ἱεροκλάσται ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλέοντα Κομβάβου, πολλοῖσι τῶν τομῶν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅκως μὴ μιν ἐπὶ τῇ ἀναιδηίῃ λυπέοιτο. τὸ δὲ ἔθος τοῦτο, ἐπειδὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι καὶ μᾶλλον. καὶ πολλοὶ ἐκείνου ἔστιν ἐν τῷ ἱερῷ τάμνονται, καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβου παραμυθέμενοι, εἴτε ἐς Ἥρην χαριζόμενοι. τάμνονται δ' ὧν. ἐσθῆτα δὲ οὐδὲ σὺν ἔτι ἀνδρηίην ἔχουσι, ἀλλὰ ἐς ἐμφανέα τε γυναικηία φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἔκλυον, ἀκαίρατα ἐς τοῦτον ἐς Κομβάβου ἡ αἰτίη. ξεινοτύχτη γάρ οἱ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόντε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηίην ἔχοντα, ἔρατο μεγάλῳ ἔρωτι. μὴ δ', μεθ' ἡμέρας ἀτελέα ἐόντα, ἑωυτῇ διεργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβου ἀνυμέναν ὑπὸ οἱ ἀτυχίης τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικηίην ἐνδύσασθαι, ὅκως μηκέτι ἑτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο, ἤδη αἰτίη Γάλλοισι τῆσδε γενέσθαι. Κομβάβου μὲν μοι πέρι, τοσαῦτα εἰρήσθω. Γάλλων δ' αὖτις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνονται, καὶ περῆς, ὁκοίην ἀπτονται, καὶ ὅτου εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν σὺν ἐσέρχονται. νεότερον δέ μοι ὑμῖν ἐπὶν θέσιός τε πέρι καὶ μεγάθεος. καὶ δὴ καὶ ἐγώ. ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, οὗτος, τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ κάτα δ' ἐς μέσον μάλιστα ἡ πόλις. καὶ οἱ τείχεα δύο περίεστι. τὸ δ' ἔστι χαν, τὸ μὲν, ἀρ-

amici qui erga ipsum maxima benevolentia fuerunt affecti, in solatium ejus quod ille passus fuit, ejusdem affectionis societatem sibi elegisse. Nam & se ipsos castrarunt, eandemque illi vitæ rationem iniverunt. Alii verò factum hoc inter sacra referunt, dicentes, Iunonem cùm amaret Combabum, multos ad se castrandum impulisse, ne solus ille lugeret quòd eviratus esset. Quæ consuetudo ex quo cœpit, etiamnum manet: & multi quotannis hoc in templo castrantur, & evirantur, sive Combabum consolantes, sive Iunoni gratificantes. Quare castrantur, nec virilem vestitum amplius habent: sed & vestes muliebres gerunt & muliebriæ opera conficiunt. Cæterùm, ut audivi, horum causa ad Combabum refertur. Nam illi etiam hoc accidisse traditur. Peregrina quædam mulier ad celebritatem veniens, cùm videret illum & formosum, & veste virili amictum, magno amore capta est. Postea verò cum spadonem esse cognovisset, sibi ipsi mortem consciscit. Ob quæ Combabus mœrore affectus, quòd in rebus venereis esset infœlix, vestem muliebrem induit, ne qua mulier posthac eodem pacto deciperetur. Quæ causa est cur Galli vestem muliebrem sumunt. Ac de Combabo quidem hæc dicta sint. De Gallis autem in sequentibus mentionem faciam, de ipsorum castratione, quomodo execentur, & de sepultura, quali sepeliantur, & cur in templum non ingrediantur. Sed priùs fert animus de situ & magnitudine ædis dicere: & dicam videlicet. Locus quidem in quo situm est templum, collis est. Collocatum autem est in media civitate; cingiturque muro duplici, quorum alter

χεῖον. τὸ ἦ, ὦ πολλὰ μέσον πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια ἐς ἱερὰ, ἐς ἄνεμον βορέην λελογχεύσας, μίαν καὶ ὀγδοήκοντα ὅσον τι ἐκατὸν ὀργυίαν. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι, πάρ οἱ φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς, Διόνυσος ἐμήσατο. [1] ἁλίσιν δὲ οἷδε τελευταίων ὀργυίαν. ἐς τούτων τὸν ἕνα φαλλὸν, ἀνὴρ ἐκάστῳ ἔτεϊ δὶς ἀναβέβηκε, οἰνέῳ τινὶ ἐν ἄκρῳ τῷ φαλλῷ χρόνον ἐκ ἡμέρων. αἰεὶ δὲ οἱ τὰ ἀνώδυνα, ἤδη λέγω. οἱ μὲν πολλοὶ, νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγγελὸς πάσῃ Συρίῃ αὐτέων. οἱ ἦ, τὸ δύσκλειον ἀσχολίην ἐκπλήσσει. ἄλλοισι δὲ δοκέει ἐς τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέεσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήμασι, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ ὄρεα, καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δενδρέων ἔπεσσον, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδέοντες. ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέει γὰρ μοὶ Διονύσῳ σφέας ἐς τάδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τοῖσι φαλλοῖς, ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι. ἐν τοῖσι φαλλοῖσι, καὶ ἄνδρας ξυλίνους κρεμάζουσι ὅτευ μὴ εἴνεκα, ἐγὼ οὐκ ὁράω. δοκέει δ' ἂν μοι ἐς ὧδε ἐς ἐκείνου μίμησιν καὶ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. τὰ δὲ οἱ ἄνωθεν, τοιάδε. [2] σειρὴ μακρὴ ἑωυτὸν τε ἄμμα, καὶ τὸ φαλλὸν περιβάλλει. μετὰ δὲ, ἐπιβαίνει ξύλον longa ſeipſum pariter, & priapum alter quidem antiquus eſt: *alter* autem nobis non multò vetuſtior. Templi autem veſtibula ſecuſſa ad ventum boream directa ſunt, centum ulnarum magnitudine. In his ſtant priapi, quos Bacchus dicavit, etiam hi ſtatura trecentarum ulnarum. In horum unum vir quiſpiam ſingulis annis bis aſcendit, perque dies ſeptem in ejus ſummitate habitat. Et hæc refertur cauſa cur aſcendat. Plerique putant ipſum in ſummo ſermones conferre cum Diis, totique Syriæ bona ab illis poſtulare: illos autem è propinquo preces exaudire. Aliis hæc videntur fieri Deucalionis gratia, in memoriam ejus calamitatis, quando homines in montes, & in altiſſimas arbores aſcenderunt, aquarum inundationem metuentes. Quæ quidem mihi videntur non credibilia. Sed eos puto iſta Baccho facere. Conjecturam autem inde capio, quòd qui priapos Baccho erigunt, in iis etiam viros ligneos collocant: ſed quorſum illud non dicam. Itaque hic mihi videtur, ad lignei illius viri imitationem aſcendere. Iſque aſcenſus fit hunc in modum. Catena circundat: deinde per ligna in pria-

1 Ἁλίσιν δὲ οἷδε τριακοσίων ὀργυίαν] Numerus hic excedit fidem & eſt juſto major. Interpres ita vertit, neſcio quare, nam ὀργυιὰ eſt τετράπηχυς vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel ſex pedes multum excedunt unius paſſus menſuram. Pro τριακοσίων credo legendum eſſe τριάκοντα, & ſic debere legi evincunt ea, quæ inferius ait de catena, qua homo in ſummitate Phalli poſitus, ea, quæ ſunt ad victum & alios uſus neceſſaria, veſtes, vaſa & alimenta, attrahebat. Nam nullius hominis nedum hominum quatuor aut plurium ſunt tantæ vires, ut poſſint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. *Palm.*

2 Σειρὴ μακρὴ ἑωυτόν τε ἄμμα καὶ τὸ φαλλὸν περιβάλλει, μετὰ δὲ ἐπιβαίνει, ξύλον ὀρθοῦται τῷ φαλλῷ, ὀκίσθιος ἐς χάρμα ἄνεχε ὧδε, ἀνὴρ δὲ ἄμμα ἀναβέβηκε τῶν σειρῶν ἑπτάμηνον, ἔχων περ' ἑωυτοῦ· εἰ δέ τις τάδε μὴ ἐκ ὄπωπε δι' φοινικοβατίστας ἢ ἐν Ἀφακίῃ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, οἶδα τὸ λέγω] Hic locus apprime facit ad locum Plinii

Plinii intelligendum, quem ſollicitavit, ſed infœliciter, ſummus vir Cl. Salmaſius in ſuis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Vt igitur emenderur ille Plinii locus, & illuſtretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam, extant in cap. 4. lib. 13. ubi de palmis loquitur: *Reliqua teretes atque procera denſis gradatæ iſque corticum pollicibus auctioribus, faciles ſu ad ſcandendum Orientis populis præbent, ſutilem ſibi arboriſque induviis circulum mira pernicitate tum homine ſubeunte.* Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hinc Plinii locum ſane ſalebroſum & mendoſum ita debere legi contendit Salmaſius, *utilem ſibi arborique induſtis circulum*. Quæ lectio mihi videtur aliquid habere abſurditatis, qua enim utilitate affici poteſt arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine noſtri Plinii codicis emendaveram, *vitilem ſibi arborique induſtis circulum*, & ita cenſueram legi debere doctus à quodam nobili navarcho de modo, quo incolæ Palmiferæ regionis in Africa celeriter cum ſuo circulo ſcandunt excelſas palmarum arbores: ſcilicet induunt ſe una cum arbore ipſa circulo è vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & ſubſultim attollentes, celerrime uſque ad arboris ſummum, ubi ſunt rami & fructus, ſcandunt. Id ſæpe facientes, ut lagenas ſuas ramis ſuccifis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic appoſui hominis ita cum circulo ſuo ſcandentis. Quæ emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco, unde non mediocriter gaviſus ſum. Expende rem accuratius lector candide, & confer cum noſtra emendatione, & ut ſpero, non ſolum eam approbabis, ſed plauſum dabis. *Palm.*

ωσαύτως τὸ φαλλὸς, ἐκάστοις χείλεσιν ἄκρου ποδὸς. ἀνιὼν δ' ἄμα, ἀναβάθρᾳ τινὶ σιτρίνῳ ἀμφοτέρωθεν, ὑπαστερίζων. οἱ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὄψεται, ὅπωπε δ' φοινικοβατίοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί που, οἶδε τὸ, λέγω. ἐπὰν δ' ἐς τέλος ἵκηται τὸ ὄδε, σιτρίνῳ ἑτέρῳ ἀφεὶς, τείνῃ, αὖτις ἔχει, μακρὸν τὸν τόν, ἀνέλκει δ', οἷ βούλεται, ξύλα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ σκεύεα. κάτω δ', ἑδρίην συνθέων, ἀκρίῳ καλιὴν, ἰζάνει. μίμνει τι χρόνου, τὸ, εἶπον ἡμερίων. πολλοὶ δ' ἀπικνεόμενοι, χρυσὸν τε, καὶ ἄργυρον, οἱ δ', χαλκὸν, κομίζουσι. εἶτ' ἀφέντες ἑκάτερα τοῦτο τὸ κείμενον, ἀπέβησαν, λέγοντες τὸ ἐνόμισθεν ἕκαστος. παρίστησι δ' ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει. ὁ δ', δεξάμενος τάνομα, δίχαλκον ἐς ἴκασιν ποιεῖ. ἄμα δ' δίχαλκον, κρητῆρι ποίημα χάλκεον, τὸ, ἀεὶδὲ μίγα, καὶ τρηχὺ, κινούμενον, εὐδὲ δ' εὐφωνᾷ. ἢν γάρ μιν ὕπνος ἕλῃ ποτὲ, σκορπίος ἀνιὼν, ἀνεγείρει τι ἐκ ἀσκίης ἐρεθίζων. καὶ οἱ ἤδη ἡ ζημίη ἔπεται ἐπικίαν. τὰ, μὲν ἂν ἐς τὸ σκορπίου μυθίονται, ἱερά τε, καὶ θεοπρεπέα. εἰ δ' ἀτρεκίης ἐστὶ, τόν ἔχω ἐρέειν. δοκεῖ δέ μοι, μίγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεσθαι ἐκ τὸ κνώσσειν ἡ ὀρθρίη. φαλλοβατέουσι μὲν δὴ πέρα, τοσαῦτα δεικνύ. ὁ δ' νηὸς, ὁρίσι μὲν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα. εἴδεϊ δ', καὶ ἐρεχθείῳ ἐστὶ, ὁκοίης νηὸς ἐν Ἰωνίῃ ποιέεται. ὕψεϊ μεγάλη ἀνέχει. ἐν τῷ, μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν. ἐπὶ τῷ, ὁ νηὸς ἐπικίαν. ἄνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, ἐ κρηπὶς μακρή. ἀναβάντι δ', θῦρα μὲν ὁ σηκὸς μίγα

Priapo prominentia conſcendit, ſpatio quantum ad ſummum pedem capiendum ſufficit. Aſcendens autem pariter & catenam utrinque attollit, perinde ac auriga habenas. Quòd ſiquis non vidit, vidit autem eos qui palmas ſcandunt, vel in Arabia, vel in Ægypto, vel alio quopiam in loco, intelligit quod dico. Cæterùm poſtquam ad ſummum pervenit, catenam aliam, quam ſecum habet, demittens, longam quidem illam, quæcunque lubet, ſurſum attrahit, ligna videlicet, & veſtes, & vaſa, ex quibus ſedem perinde ac nidum componens, ſedet, manetque ad id dierum tempus, quod dixi. Plerique autem venientes, aurum & argentum, alii æs afferunt, quibus ante ipſum relictis abeunt, ſuum quiſque nomen dicentes. Aſtans autem quidam alius, ſurſum renuntiat: tum is accepto nomine, preces pro unoquoque facit: dumque precatur, tintinabulum æreum pulſat, quod motum, magnum & aſperum ſonum edit. Nequaquam autem dormit. Nam ſiquando ſomnus ipſum capiat, ſcorpius aſcendens ipſum excitat, & immaniter lædit. Et hæc illi propoſita eſt ſomni pœna. Quare quæ de ſcorpio dicunt, ſacra quidem ſunt, & divina: ſed vera-ne ſint, non poſſum dicere. Cæterùm quantum mihi videtur, non parum ad vigilandum conducit, cadendi metus. Atque hæc de Priapi conſcenſoribus dixiſſe ſufficit. Porrò ædes ad ſolem orientem reſpicit. Forma autem & opere talis eſt, quales ædes in Ionia faciunt. Baſis magna protenditur duarum ulnarum magnitudine, ſupra quam ædes poſita eſt. Aſcenſus autem in ipſam lapideus eſt, non valdè longus. Quum autem aſcenderis, porticus ante ædem

περιέχεται, θύρησί τε ἤσκηται χρυσέοισι, ἔνδοθεν δὲ, ὁ νηὸς χρυσῷ τε πολλῷ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καί σοι τηλόθεν ἀνιόντι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν. καὶ ἢν αὖτις ἀπίῃς, οὐδαμὰ λείπεται, ἀλλά σευ τά τε εἵματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνήσεαι. ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς, οὐκ ἁπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποίηται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλίγη. θύρησι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ᾽ ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν οὖν τὸν μέγαν νηὸν, πάντες ἐσέρχονται. ἐς δὲ τὸν θάλαμον, οἱ ἱρέες μοῦνον. οὐ μέντοι πάντες ἱρέες, ἀλλὰ οἳ, μάλιστα ἀγχίθεοί τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱρὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε, ἕαται τὰ ἕδεα, [1] ἥ τε Ἥρη, καὶ τὸν, αὐτοὶ Δία ἐόντα, ἑτέρῳ οὐνόματι κληΐζουσι. ἄμφω δὲ χρύσεοί τέ εἰσι, καὶ ἄμφω ἕζονται. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην, λέοντες φορέουσι, ὁ δὲ, ταύροισι ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὁρῇ, καὶ κεφαλὴν, καὶ ὄμματα, καὶ ἕδρην. καί μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις. ἡ δὲ Ἥρη, σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα, ἀτρεκέϊ λόγῳ Ἥρη ἐστί. ἔχει δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ, τῇ μὲν ἑτέρῃ, σκῆπτρον ἔχει. τῇ ἑτέρῃ δὲ, ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πύρ-

dem magnam parit admirationem, januisque aureis est exornata. Intus autem ipsa ædes auro multo resplendet, & tectum totum aureum est. Odorem autem divinum spirat, qualem Arabica regio fertur spirare: ac tibi è longinquo ascendenti spiritum admodum suavem immittit: & te abeuntem nequaquam deficit: sed odorem diu retinent vestes tuæ, ejusque in perpetuum memineris. Cæterùm intus ædes, non simplex est, sed compositus in ea thalamus alius, ad quem modicus est ascensus: nec foribus est exornatus, sed ex adverso patet totus. Itaque in magnam ædem ingrediuntur omnes: in thalamum soli sacerdotes, nec tamen omnes, sed qui ad Deum proximè accedunt, & quibus omnis in templum cura impenditur. In hoc autem adyto simulachra Deorum posita sunt, Iunonis videlicet, & Iovis, quem alio nomine appellant. Ambo autem aurei sunt, & ambo sedent, sed Iunonem leones portant, Iupiter tauris insidet. Atque adeò & Iovis quidem simulachrum per omnia Iovi assimilatum est, & capite, & oculis, & sedendi habitu, neque ipsum volens aliter effinxeris. Iuno autem si propiùs contempleris, variam formam præ se fert: ac per omnia quidem, revera est Iuno. Cæterùm habet quidpiam & Minervæ, & Veneris, & Lunæ, & Rheæ, & Dianæ, & Nemesis, & Parcarum, atque altera quidem manu sceptrum, altera verò colum tenet: & in capite radios gestat, & turrim, & ce-

1 Ἥ τε Ἥρη καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα] Interpretandus hic locus est de Iove dolicheno, autore Luca Holstenio in notis ad Steph. de urbibus in ΔΟΛΙΧΗ. *Alm.*

γον, καὶ κισσὸν, τοῦ, μύρτου τοῦ ὑπερκύπτοντος. ἔκπωμα δὲ οἱ χρυσοῦς τις ἄλλος ἀφεκίας, καὶ λίθοι περὶ αὐτὸ πολυτελεῖς. ἔστι, οἱ μὲν, λάκκοι. οἱδὲ, ὑδατώδεις. πολλοὶ δὲ, πυρρώδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ σαρδόνυχοι, πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμαράγδοι, τὰ, Φέρουσι Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέγιστον λόγου ἄξιον, τοῦτο ἀπομνήσομαι. λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορίει, λυχνὶς καλεῖται. ὄνομα δέ οἱ, ἔργῳ ἐπωνυχία. ἀπὸ τούτου τὸ νυκτὶ σέλας πολλὸν λαμπάδος. ἔστι δέ οἱ, καὶ ὁ τρόπος ἄπας, οἷον ἀπὸ λύχνοισι φαείνει. τὸ μὲν πρόσθεν δὲ, τὸ μὲν φέγγος, ἀθρόον εἶδος. ἰδίῃ δὲ ἔχει πυρώδεα. καὶ ἄλλο θαυμαστὸν ἔστι τὸ περὶ ζοάνην. ἢν ἐστὰς ἀπέναντι ἐσορᾷς, ἐς σὲ ὁρᾷ. καὶ μεταβαίνοντι, τὸ βλέμμα ἀκολουθέει. καὶ ἢν ἄλλος ἐπέρηται ἐσορᾷν, ἴσα ἐς ἐκεῖνον ἀπόβλεπε. τὸ μέσον δὲ ἀμφοτέρων, ἕστηκε ξόανον ἄλλο χρύσεον, ὑδύμοι τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισιν ἔπεικον. τὸ, δὲ, μορφὴν ἰδίῃ οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τὴν ἄλλων Θεῶν εἰδέα. καλέεται δὲ σημήϊον ἐπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. ἔστι δὲ ἄνομα ἴδιον αὐτῷ ἔνεστι, ἀλλ' οὐδὲ φύσασι αὐτὸ πέρι, καὶ οὐδὲ λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν, ἐς Διόνυσον. ἄλλοι δὲ, ἐς Δευκαλίωνα. οἱδὲ, ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὧν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῆς, ὥσπερ περιστερὴ χρυσῆ ἵδρυται. τύνεκα δὴ μυθέονται Σεμιράμι ἔμμορον τόδε σημήϊον. ἀποδημίην δὲ δὶς ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν ὕδατος. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ ἑστώτων, τὸ δριστερὴ κίονος ἀξόνιον μὲν, χρόνος ἠελίου. αὐτὸ δὲ, εἶδος οὐκ ἔνι. μούνη γὰρ ἠελίου, καὶ Σελήνης ceſtum, quo ſolam Venerem cœleſtem exornant. Foris autem & aliud illi aurum circumpoſitum eſt, & pretioſæ gemmæ, quarum aliæ candidæ, aliæ cæruleæ, rufæ multæ. Præterea ſardonyches multi, hyacinthi, ſmaragdi, quæ ferunt Ægyptii, Indi, Æthiopes, Medi, Armenii, & Babylonii. Quod igitur eſt maximè memorabile, id dicam. Gemmam in capite gerit, quæ lychnis vocatur. Nomen autem ex effecto ſortita eſt. Ab ea noctu multus fulgor reſplendet, unde tota ædes, tanquam lucernis collucet. Splendor autem interdiu non valet: ſed ſpecie eſt admodum ignea. Aliud etiam in ſimulachro eſt admirandum. Si ex adverſo ſtans intuearis ad te aſpicit: quòd ſi inde tranſeas, viſu te ſequitur: & ſi alius quiſpiam aliunde intuetur, eadem erga illum facit. Porrò in utriuſque medio, ſtat ſimulachrum aliud aureum, ſimulachris aliis nequaquam ſimile, quod formam propriam non habet, ſed aliorum Deorum formas gerit: & ab ipſis etiam Aſſyriis vocatur ſignum: necdum ipſi proprium nomen impoſuêre: ſed neque de generatione ipſius, neque de ſpecie quicquam dicunt. Et ipſum alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, alii ad Semiramim referunt. Cùm enim ejus vertici inſideat aurea columba, idcirco tradunt illud Semiramidis eſſe ſignum. Proficiſcitur autem bis quotannis ad mare, ad efferendam quam dixi aquam. In ipſa autem æde ad ſiniſtram ingredientibus, poſitum eſt primum quidem ſolium ſolis, ſed ejus effigies non adeſt. Solius enim ſolis & lunæ

ξόανα ὐ δικαίνυσι. ὅτου ζ ἕνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ ἐ τοῦδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲ ἄλλοισι Θεοῖσι, ὅσιον ἐμμεμαγμένα ξόανα ποιέεσθαι. ὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἴδεα. ἡέλιον ζ, καὶ Σελλωαίην, πάμπαν εὐαρχέας, καὶ σφέας πάντας ὁρέουσι. κοίη δ' ἂν αἰτίη ξοάνεα χρίσι, τοῦτο ἐ τοῖσι φέρει φαινομένοισι; μὴ ζ τὸ ἦθος τοῦτον, κάστην ξόανον Ἀπόλλωνος, οἷον εἰῶσι ποιέεσθαι. οἱ μὲ γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον πεφύκοντα, καὶ παρηβέοντα ποιέουσι. μοῦνοι ζ ὅτοι Ἀπόλλωνος γυμνητεύουσι ξόανον διακινύσι. καὶ τάδε ποιέοντες, ἰωυτοὺς μὲ ἀπεικάζουσι. Ἑλλήνων ζ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων, οἱ κόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα ἡβῶντα ἱλάσκονται. αἰτίη ζ δικαίη αὐτοῖσι, ἀσοφίη μεγάλη ἐμμεμαγμένα, ἀπειρίη ποιέεσθαι τοῖσι Θεοῖσι τὰ εἴδεα. τὸ ζ θεῖον, ἀπειρέα ἔπι νομίζουσι. τὸ ζ, καὶ ἄλλη τῇ σφετέρῃ Ἀπόλλωνι καινοτέρησι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα ἱλάσκουσι. κοσμέουσι. ἔργων ζ αὐτῷ πέρι, πολλὰ μὲ ἔχω εἰπεῖν, ἐρέω ζ τὸ, μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πτῶσι ζ ᾗ μαντηΐῃ ἐπιμηκόμῳ. μαντηΐαι πολλαὶ μὲ παρ' Ἕλλησι, πολλαὶ ζ ἐ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ, καὶ τὸ τῆ Λιβύῃ, καὶ τῆδε Ἀσίῃ πολλαχῇ. ἀλλ' ἐ τὸ μὴ, ὅτι ἱρέων ἄνδ, ὅτι ὠμοφαγίαν φθέγγοντ. ὧδε ζ, αὐτός τε κινέεται, καὶ τῷ μαντηΐῳ ἐς τέλος αὐτηχέϊ. τρόπος ζ αὐτῆς τοιόσδε. εὖτ' ἂν ἥλῃσι χρησομηγορέουσι, τὸ τῇ ἕδρῃ πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες, αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν ζ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ, ἐρρέϊ, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν ζ ὑπεδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντη ὠδινέων, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου

næ ſimulachra non exhibent. Cur autem id ita faciendum putent, id quoque ego didici. Cæteris quidem Diis fas eſſe ajunt ſimulachra facere, quorum ſpecies non ſunt omnibus conſpicuæ. Sol autem & luna planè ſunt manifeſti, nec illos nemo videt. Quorſum igitur eorum, cùm in aëre appareant effigiem effinxiſſent? Ac poſt ſolium hoc, poſitum eſt Apollinis ſimulachrum, non quale vulgo conſuevit fieri. Nam cæteri quidem omnes Apollinem juvenem putant, & cum prima lanugine effingunt: Hi verò ſoli barbati Apollinis ſimulachrum exhibent. Quod quum faciunt, ſe ipſos quidem laudant, Græcos verò vituperant, & alios, quicunque Apollinem pueri fingunt, & colunt. Videtur autem ipſis inſcitia magna, cauſa eſſe cur imperfectæ Deorum formæ fingantur. Nam juvenem eſſe, ipſi adhuc imperfectum putant. Quinetiam Apollini ſuo aliud quiddam novum affingunt. Soli Apollinem veſtibus ornant. De cujus operibus, multa quidem dicere poſſem, ſed id dicam, quod potiſſimùm eſt admiratione dignum. Primùm quidem de oraculo verba faciam. Oracula multa ſunt apud Græcos, multa quoque apud Ægyptios: multa etiam in Africa, multa item hac in Aſia: ſed illa nec ſine ſacerdotibus, nec ſine interpretibus reſponſa dant. Sed hic per ſe movetur ipſe, & vaticinia plenè per ſe peragit: idque hoc modo. Quando vult vaticinari, tum protinus ſacerdotes ipſum attollunt: quòd ſi non attollant, ille ſudat, & in medium ſeſe emovet. Quum verò eum illi ſuppoſitis humeris portant, illos ducit, ſeſe undiquaque circumagendo: atque ex alio in alium tranſilit.

in ſede ſua primùm movetur:

μεζοπηδίαν. τέλος, ὁ ἀρχιερεὺς ἀνιάσας, ἐπερέεται μιν περὶ ἁπάντων πρηγμάτων. ὁ δ, ἢν τι μὴ ἤδη ποιέοντα, ἐπίσω ἀναχωρέει. ἢν δέ τι ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τὰς προφερείας, ὁκοσαπερ ἐνὶ χέρσι. ἔστιν ὅτε μὲν συναγείρασι τὰ θέσφατα. καὶ ἔστιν ἐφ' ἡμέρας ἀδέν, ἔστι ἴδιοι τάδε ἀνδρὶ ποιέοντι: λέγει δὲ καὶ ἔστιν πέρι, καὶ ἤν ἀρίστη αὐτῇ παυσάνη, καὶ ὁκότε σῶν ἔσται). λέγει δὲ καὶ σημήια πέρι, κότε χρὴ μιν ἀποδημέειν, τῷ, εἴπερ ἀποδημέῃ. ἐρέει δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἡμεῖ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν μιν ἱρέες, ἀείροντες ἔφερον. ὀδὶ, τὰς μὲν, οὐ γὰρ πόρτο ἵλιπι. ὡς δὲ τὸ πρόσω μᾶλλον ἐφορέετο. μετὰ δὲ Ἀπόλλωνα, ξόανόν οἱ Ἀτλαντίδες. μετὰ δὲ, Ἑρμέω, καὶ Εἰλειθυίης. τὰ μὲν δὴ ἐν αὐτῷ τῷ νεῷ, ὧδε κεκοσμέαται). ἔξω δὲ, βωμός τε κέαται μέγας, χάλκεος. ἐν δὲ, καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε, καὶ ἱρέων. καλέεται δὲ, τὸ, καλλίστη ἄξιον μνήσασθαι. ἐν δεξιτερῇ τοῦ νεῶ, Σεμιραμίδος ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τε νηὸν ἐπιδεικνυύσης. ἀνέστη δὲ δὴ αἰτίην τοιήνδε. ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρέων οἰκέουσι, νόμον ἐποιήσε, ἑωυτῶν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν. καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ, ὡς οἱ θεὸν ἀφίκηνθ νοῦσί τε, καὶ συμφορῇ, καὶ ἄλγεα. μανίης μὲν ἐπείνης ἀπεπαύσαντο, καὶ θνητὸν ἑωυτῶν ὁμολόγεε. καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖτις ἐπέλωσε ἐς Ἥρην πέμπεσθαι. τίνεσκε δὲ ἔτι τοιῇδε ἀνίῃσι, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὸν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτὸν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα.

Tandem primarius ſacerdos ſupplicans, de rebus omnibus illum interrogat. Ille verò ſiquid non vult fieri, retrocedit. Contrà ſiquid approbat, agit in anteriorem partem geſtantes, perinde ac qui habenas moderatur. Ita quidem coacervant oracula, neque rem ullam ſacram, neque privatam abſque hoc gerunt. Prædicit autem illis & de anno, & de tempeſtatibus omnibus, & quando amplius futuri non ſint. Prædicit quoque de ſigno, quando oporteat illud quam dixi profectionem ſuſcipere. Aliud quoque dicam quod me præſente fecit. Sacerdotes illum in humeros ſublatum ferebant: ille verò iis inferius in terra relictis, ſolus in aëre ferebatur. Poſt Apollinem autem ſimulachrum eſt Atlantis: deinde Mercurii, & Lucinæ. Atque hoc quidem eſt internum ædis ornamentum. Foris autem poſita eſt ara magna, ænea: in qua ſunt innumera alia ænea ſimulachra cùm regum, tum ſacerdotum: ex quibus memoratu maximè digna recenſebo. Ad ſiniſtram ædis, ſtat Semiramidis ſimulachrum, ædem ipſam dextra demonſtrantis. Stat autem hanc ob cauſam. Hominibus quicunque Syriam incolunt, legem tulerat, ut ſe ceu Deam colerent: cæterorum autem Deorum, atque ipſius etiam Iunonis nullam rationem haberent. Quod illi tum ita faciebant. Sed poſtquam morbi, clades, & dolores illi divinitus acciderunt: ab illa inſania deſtitit, ſeque mortalem eſſe confeſſa eſt: ſubditiſque iterum præcipit ut ad Iunonem converterentur. Ob eam igitur cauſam adhuc tali ſpecie ſtat, advenientibus indicans Iunonem colendam eſſe, nec ſe amplius, ſed illam eſſe Deam confitens. Ibi etiam

He-

εἶδον ἔγὼ Ἑλένης αὐτῆς ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον ἔγὼ Νιρέως εἴδωλον ἔτι Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλαν, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, ἐ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμεος, ἐ Κομβάβου, τὸ, πρὸ λίγου ἔφην, ἄλλη σχῆμα μορφῆ, ἐ ἄλλη στολῇ. ἐν ἔτι τῇ αὐλῇ, ἄριστοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, ἐ ἀετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες. καὶ ἀνθρώπους ἤδομαί σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι, καὶ χειροήθεις. ἱρέες ἔ αὐτόθι πολλοὶ δεινοδείκται. ἔτι, οἱ μὲν, τὰ ἱρήια σφάζουσι. οἱ ἔ, σπονδὴν φορέουσι. ἄλλοι ἔ, πυρφόροι καλέονται, ἐ ἄλλοι δαδοῦχοι. ἐπ' ἐμοῦ ἔ, πλείονες ἐ τελεσθέντες ἐς τὸν ὑσταῖον ἀπικνέοντο. ἐσθὴς ἔ αὐτόθι πᾶσι λευκή. καὶ πῖλος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρχιερεὺς ἔ ἄλλος ἐκ τῶν ἐπιγόνων. πορφυρέην ἔ μίτρην ὑπὸ φορέει, καὶ τιάρη χρυσέη ἀναδέδεται. ἔστι ἔ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συρίστων, καὶ Γαλλῶν. καὶ γυναῖκες ἐπιμιγέες τε, καὶ φρενοβλαβέες. θυσίη ἔ δὶς ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὸν, πάντες ἀπικνέονται. δὶς μὲν ὧν κατ' ἐνιαυτὸν θύουσι, ὅτε ἀείδοντες, ὅτε αὐλέοντες. εὖτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κομίζωνται, ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καί μοι τούτων πέρι, σιωπὴν εἶχον εἰπεῖν ἐόντα. ἔστι ἔ λίμνη αὐτόθι, ἐ πολλῶν ἰχθύων ἔμπλεως ἱρή. ἐν τῇ, ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοί, καὶ πολυειδέες. γίγνονται ἔ αὐτέων ἔνιοι κέρα μεγάλοι. ὅτοι ἔ ἐν ὀνόματα ἔχουσι, κύλ à templo, in quo multi, variique pisces aluntur: quorum nonnulli sunt admodum magni, habentque nomina, & vocati veniunt.

Helenæ simulachrum vidi, & Hecubæ, & Andromaches, & Paridis, & Hectoris, & Achillis. Nirei quoque Aglaiæ filii effigiem vidi, & Philomelam, & Prognen, adhuc mulieres, Tereum autem in avem conversum: item aliud simulachrum Semiramidis, & Combabi, de quo jam dixi, & Stratonices, pulchrum admodum, & Alexandri, ipsi illi simile: cui adstabat Sardanapalus, alia forma, aliaque veste ornatus. In atrio autem, liberi pascuntur boves magni, & equi, & aquilæ, & ursi, & leones: at homines haudquaquam lædunt, sed omnes sunt, & sacri, & mansueti. Sacerdotes autem ipsis multi admittuntur, quorum alii hostias mactant, alii libamina ferunt, alii vocantur igniferi, alii aræ ministri. Mea autem ætate plures etiam quàm trecenti ad victimam venire solebant. Vestis ipsis tota est candida, pileumque in capite gestant. Summus autem sacerdos quotannis alius surrogatur: qui solus purpuream vestem gerit, & aurea tiara redimitur. Alia præterea est hominum sacrorum multitudo, tibicinum videlicet, & fistulatorum, & Gallorum: sunt & mulieres insanæ, & mente captæ. Sacrificium autem bis quotidie peragitur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem cum silentio sacrificant, neque cantantes, neque tibia modulantes. Sed quando Iunoni primitias offerunt, voce, tibiaque canunt, & tintinabula pulsant, ac mihi ea de re nihil plani dicere potuerunt. Est etiam ibi lacus, non multum pro-

καὶ ἔρχονται καλεόρμοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις ἦν ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορίσιον· ἐν τῇ πτέρυγι ἦ. ποίημα χρύσεον αὐτέων ἀνεκείατο. καί μιν ἐγὼ πολλάκις ἰδηκσάμην, καὶ ἔχω τὸ ποίημα. βάθος δὲ τῆ λίμνης πολλόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειράθην. λέγουσι δ' ὧν οἱ διηγησίσιν ἀργυίην πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς, βωμὸς λίθου ἀνίσχηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδών, πελάσσαι τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι. καὶ πολλοὶ ὧδε νομίζουσι. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σύλῳ ἐφεστὼς μέγας, ἀνέχειν τὸ βωμόν. ἔστηκε δὲ ἀεί, καὶ ζυώμασι ἔχει. πολλοὶ δὲ ἐς ἑκάστης ἡμέρης καὶ δύχην ἐς αὐτὸν ἠκόντισαν, εὐφαιροῦσι. λέγονται δὲ αὐτόθι οἱ παιγνιήτεις τε μίκησιν καλεόντων δὲ ἐς τὸν λίμνην καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὸν λίμνην τὸ ἱερὸν πάντα κατέρχεται, ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρῶτη ἀπικνέεται τὸ ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃ. ἢν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλωνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν, ἔρχεται ὀψόμενος. ἡ δὲ, ἐκόσον ἐστάμβη, ἀπίεσι τέ μιν. καὶ πολλὰ λιπαρέουσα, ἀποπέμπει. μίκησιν δὲ αὐτοῖσι παιγνήτεις, ταῦς ἐς θάλασσαν νομίζουσι. ἀλλ' ἐγὼ τούτων πέρι, σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐς γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειράθην τοῦτο τοῦ ὁδοιπορίης. τὰ δὲ ἀλλόττως ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπιγήσομαι. ἀσκήτιον ἔχουσιν ὕδατος σπασμάτων φέρουσι. κηρῷ δὲ τόδε σημαίνουσι, καί μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέουσι, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυόνων ἐφῷς. οἰκίῃ δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ. ὃς niunt. Ex quibus ætate mea quidam aurum ferebat, cujus in ala, aureum ipsorum opus erat repositum: atque eum opus illud habentem sæpe vidi. Magna autem est lacus altitudo: cujus equidem experimentū non cepi, ajunt autem esse ducentis ulnis majorem. Cæterùm ejus in medio stat ara lapidea: quam si repentè videas, metare putes, & in summa aqua vehi: & ita putant multi. Mihi videtur subesse columna magna, & aram sustinere. Semper coronata est, & suffitus habet: multique singulis diebus eò natantes ad precandum coronas ferunt. Porrò ibi etiam maximæ fiunt celebritates, quæ descensus in lacum vocantur, quia tum Deorum simulachra omnia in lacum descendunt, inter quæ Iuno prima advenit, piscium causa, ne Iupiter illos primus aspiciat. Nam si hoc fiat, dicunt omnes perire. Atque ideo ille quidem vadit inspecturus: sed luno anteriore parte stans: ipsum arcet, multumque obsecrans, dimittit. Maximæ autem illis celebritates existimantur, quæ ad mare conveniunt. Sed de iis nihil certi dicere possem: neque enim ipse eò veni, neque itineris hujus periculum feci. Sed quæ faciunt qui eò veniunt, ea vidi, & commemorabo. Vas unusquisque aqua repletum portat: idque cera obsignatur. Nemo autem suum ipse resolvens, effundit: sed gallus quidam sacer est, qui ad lacum

1 Ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυόνων ἱρὸς] Mirum est profecto ἀλεκτρυὼν de homine dici, at supra pluries, ubi de Gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit γάλλον non esse vocem Græcam, & gallum La-

ἐπὶ σφέων δίκτηαι τὰ αἰγήια, τὰ μὲν, τὰ σφρηγῖδι ἐρεῖ. καὶ μισθὸν ἀργυρίου, ἀνὰ τὰ λύει τὸ δεσμὸν, καὶ τὸ κηρὸν ἀπαιτέει. καὶ πολλαὶ μυίαι ἐν τυτέῳ τῷ ἔργῳ τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγαίρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸ νηὸν αὐτὸν ἐσάγοντες, ἀπίδυσί τε. καὶ θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοσέουσι. ἑορτέων δὲ πασέων, τὰ, οἶδα, μεγίστην δὲ ἐόντος ἀγῶνος ἀμφὶ τύτῳ ἐπιπλέουσι. καί μιν οἱ μὲν, πυρὴν, οἱδὲ, λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ σὺν αὐτῇ τοιήνδε ποιέουσι. δένδρια μεγάλα ἐσκηψάντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἱστᾶσι. μετὰ δὲ ἀγελαίους αἶγάς τε, ἐ ὄϊας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ, ἐν τοῖσι δενδρέοισι ἀπαρτέουσι. ἐν δὲ, ἐ ὄρνιθας, ἐ ἱμάντα, ἐ χρύσια, ἐ ἀργύρια ποικίλα. ἐπὰν δὲ ἐσπλέῃ πάντα ποιήσαντα, ἐξεινεικάντες τὰ ἱρὰ σφέων τὰ δένδρια, πυρὴν ἐσιᾶσι. τὰ δὲ, αὐτίκα πάντα καίεται. ἐς τουτέων τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης, καὶ τῶν ἐκτὸς χωρέων πασέων. φέρουσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἕκαστοι, ἐ τὰ σημήια ἔκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμημένα. ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι, τὸ μὲν πλῆθος, ἐς τὸ ἱρὸν ἀγείρεται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, ἐ τὰς, ἔλεξα, οἱ ἱροὶ ἄνθρωποι πλέονται τὰ ὄρχια. τάμνονταί τε τὰς πήχεας, καὶ τοῖσι μάντισι ἐπὶς ἀλλήλας τύπτονται. πολλοὶ δὲ σφίσι παρεστῶτες, ἐπαυλέουσι. πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι. ἄλλοι δὲ ἀείδουσι ἔνθεα, ἐ

cum habitat, & acceptis vasis, visoque sigillo, mercede accepta vinculum solvit, & ceram reposcit, ac multæ minæ ex hoc opere gallo accumulantur: quibus hinc ad ædem delatis, libant, factoque sacrificio revertuntur. Festorum autem omnium, quæ novi, maximum ineunte vere peragunt, idque alii pyram, alii lampadem appellant. Tum autem faciunt istiusmodi sacrificium. Magnas arbores excisas in atrio collocant: postea adductas capras, oves, aliasque vivas pecudes, ex arboribus suspendunt: inter quæ sunt etiam aves, vestes, & aurea argenteaque opera. Ac postquam omnia perfectè composuerunt, & simulachra Deorum circum arbores tulerunt, pyram accendunt, omniaque repentè cremantur. Ad hoc festum multi homines veniunt, cùm ex Syria, tum ex circumjacentibus oris omnibus, afferuntque & sua quique Deorum simulachra, & quæ signa singuli habent, ad illorum imitationem facta. Diebus autem certis, multitudo in templum congregatur: & Galli frequentes, hominesque sacri, quos dixi, sacra peragunt: cubitosque incîdunt, tergisque mutua verbera excipiunt. Multi autem astantes ipsis, tibia canunt, & tympana pulsant: alii divinitus inspirata, &

Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam vocem, quæ nunc in Græco legitur: vel forte scripserat Lucianus ἀλίκτωρ, quæ vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut Ἥλικτρος dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste à privativa α & λέκτρον, διὰ τὸ ἀκόλουθον ἔχειν ἀλεκτρον μίτην χόλῳ Κλυταιμνήστρας. Sic & ἀλίκτωρ potest dici castratus ab eodem etymo, quod videlicet cœlebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in fœminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ ἢ ἡ ἀλίκτωρ. Palm.

ἱερὸν ἄσμαξε. τὸ δ' ἔργον, ὁκοῖός ἐστι γνῶ τόδε γίγνε. ἐπὴν ἐσέρχωνται ἐς τὸν νεὼν, οὐκέτι πάρεστι ποιέειν. ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὰν γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλίσωνται, ἐς δὲ ὄρχια ποιέωνται, ἐς πολλὰς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέλω ἀπικόμενοι. μετὰ δὲ, τάδε ἔπραξαν. κατακλίξας δὲ ἑωυτὸν, ποιέεσι. ὁ νεώκορος, ἐπὴν τάδε ἀπικέηται, ῥίψας τὰ ἱμάτια, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀνασπᾷ. τὸ δὲ, πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, λέγει τοῦτο ἔφησε. λαβὼν δὲ αὐτίκα, τέμνει ἑωυτὸν, ἁθὲ τὸ λεῖον τοῦ πόλου, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει, τὰ, ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οἰκίην τάδε ἀποῤῥίψας, ὡς ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικήιον λαμβάνει. τάδε μὲν ὡς τῇσι τιμῇσι ποιέεσι. ἀποθανόντος δὲ Γάλλου, ὧδε ἀμείλιν ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι γίνεται. ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ὑπηρέται μιν ἐξέρχονται, ἐς τὰ προάστια φέρωσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν, καὶ τὸ φέρετρον, πῦρ, ὑπέμισαν, ὑπορρίξαντες λίθους βάλλωσι. καὶ τάδε ποιήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δὲ ἐπὶ ἡμερέων ἀριθμὸν, ὅσον τὸ ἱερὸν ἐσέρχεται. ἐπὴν δὲ τοῦτον, λὼ ἐσέλθωσι, τὸν ὅσια ποιέωσι. νόμωσι δὲ ἐς ταῦτα χρέωντα τοιάδε. λὼ μὲν τις αὐτέων νέκυν ἔδηται, ἐκείνῳ τῷ ἡμέρῃ ἐς τὸ ἱερὸν οὐκ ἀπικνέε. τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήμενος ἐνυτὸν, ἐσέρχε. αὐτῶν δὲ τὸ οἰκήιον δὲ νέκυν ἔκφορι ἐπὴν φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρήμενοι, ἐσέρχον. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, ἄσφορι ἐστίσαι ὅσιον. θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μοῦνον ἀναγίας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται.

& ſacra carmina cantant. Atque hoc fit extra ædem: quod qui faciunt in eam non ingrediuntur. His diebus etiam Galli fiunt. Poſtquam enim alii tibia cecinerint, & fœdera iniverint, ad multos jam venit furor, multique qui ad ſpectaculum venerunt, poſtea talia fecerunt. Ea autem referam quæ faciunt. Adoleſcens, cui hæc parata ſunt, abjectis veſtibus, magno clamore in medium prodit, atque enſem diſtringit (hæc autem multis ut mihi videtur annis, propter hoc ſteterunt) quo protinus accepto, ſemetipſum caſtrat, curritque per urbem, & manibus portat ea quæ reſecuit. In quamcunque autem domum ea projicit, inde fœmineam veſtem, & muliebrem ornatum accipit. Atque hæc quidem in caſtrationibus faciunt. Mortui autem Galli, non eodem aliis modo ſepeliuntur: ſed mortuum Gallum ſocii ſublatum ad ſuburbia efferunt. Quem poſtquā depoſuerunt, & feretrum, quo tulerunt ipſum, deſuper lapides jaciunt: quo facto domum reperunt. Obſervato autem ſeptem dierum numero, exinde in templū ingrediuntur: ante quos ſi ingrediantur, nefas faciunt. His autem ad hæc legibus utuntur. Siquis ipſorum cadaver aliquod aſpexerit, illo die ad templum non accedit: ſed poſtero purgatus ingreditur. Eorum autem qui ex familia mortui ſunt, unuſquiſque non niſi poſt trigeſimum diem, raſoque capite ingreditur. Priuſquam autem hæc fecerint, illis fas non eſt introire. Immolant autem boves maſculos & fœminas, capras, & oves. Sues autem ſolos rati execrandos, nec immolant, nec edunt.

ἄλλοι δ' ὃ σφίσι σοφίας διδασκάλους, ἀλλὰ ἀρᾶς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτόθι τὰς ἱερωτάτας, δρυΐνῃ μάλιστα χρῆσθαι φήμῃ. καὶ ἰδεῖν ψαύειν αὐτῶν δικαιοῦσι. καὶ ὧν ἀέκοντες ἅψωνται, σφαγίοις ἐναγίζουσι τὴν ἡμέραν εἰσί. τοῦτο δὴ αὐτόθι σαφῶς τε εἰσὶ, καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ τίθενται. λέγω δὲ ἐς τὰ παταγωγέστατα, τὰ ἐκείνοις ποιοῦσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν πρῶτον ἀφικνέηται, κεφαλὴν μὲν ὅδε, καὶ ὀφρύας ἐξύρηται. μετὰ δὲ, ἱρεύσας ὅτι, τὰ μὲν ἄλλα, κρεηφαγίας τε, καὶ ἀνωχῆς. τὸ δὲ νέκυς χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτῳ ἐς γόνυ ἕζεται. πόδας δὲ, καὶ κεφαλὴν ἔτι πλείω ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει. ἅμα δὲ δεήσεσθαι, αἰτίης, τὴν μὲ παρεῖσαν θυσίην δικαιοῦσθαι. μείζω δὲ ἐπαῦθις ἐπαγωγέειν. πελίσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε τέφεται, καὶ τἄλλα, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀφικνέονται. ἔρχεται δὲ, ἐπὶ τὰ ἑωυτοῦ ὁδοιπορέων, ὑδατί τε ψυχροῖσι χρεόμενος, λουτρῶντι, καὶ πόσιος εἵνεκα. καὶ ἐς παμπαν χαμαικοιτέων. ἐ γὰρ οἱ ἐξὸν ἐπιβῆναι ὅσιον, πρὶν τὴν, τε ὁδὸν ἐκπλήσῃ, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ αὖθις ἀφικέσθαι. ἐν δὲ τῇ ἱερῇ πόλει ἐνδύεται μὲν ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοίσιος. ἐπεὶ γὰρ δὴ ἂν ἐκφύγῃς πόλιος, αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί. καὶ τόδε παραγίνει οἴκοι δίκην. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἵδε, διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπαγόρευται. θύσαι δὲ, ὅσα ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ. ἀλλ' ἐπὰν ἀναβῇσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπισπείσας, αὖθις ἄγαλμα ἐς τὰ οἰκία. ἐλθὼν δὲ καὶ ἑωυτῷ, θύει τε, καὶ εὔχεται. ἔστι δὲ ἐ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε.

dunt. Alii autem eos non execrandos sed sacros putant. Porrò columba videtur ipsis omnium avium sanctissima: ac ne eam quidem tangere æquum censent: quam si inviti tetigerint, eo die execrabiles habentur. Ob id & cum ipsis vescuntur, & ad domos ipsorum veniunt, & plerunque in terra pascuntur. Porrò ea quoque dicam quæ faciunt, qui ad celebritatem conveniunt. Vir qui ad Sacram urbem venerit primum, ille caput & supercilia abradit: tum mactata ove, cætera quidem in frusta concidit, & convivatur: vellus autem humi sternens, super hoc in genua procumbit: pedes verò & caput animantis, suo ipsius capiti imponit: & simul precando postulat, ut præsens sacrificium acceptum sit: majusque aliud in posterum pollicetur. His ita peractis, & suum caput coronat, & aliorum quicunque eandem viam veniunt. Solvens autem, ex terra sua proficiscitur, utiturque frigidis aquis cùm lavandi, tum potandi causa, & omnino humi dormit. Neque enim fas ipsi est lectum conscendere, donec iter illud peregerit, domumque suam reversus fuerit. In sacra autem civitate recipit ipsum publicus hospes ignarum. Certi enim uniuscujusque civitatis hospites sunt ibi: atque hoc è patria domi recipiunt. Ab Assyriis autem isti appellantur doctores, quoniam ipsis omnia exponunt. Sacrificant autem non in ipso templo: sed postquam ad altare adduxit hostiam, sumptis libamentis, vivam pecudem domum reducit, quumque rediit, apud se sacrificat, & precatur. Est autem & quidam alius hujusmodi sacrificandi ritus. Postquam vivas victi

δὲ. πέμπουσι τὰ ἱερεῖα ζωὰ, ἐκ τῶν προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ, κρημνοχήτας, πίπτοντα θνήσκουσι. ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑαυτῶν, ὁκοῖόν ἀπιᾶσι, οὐκ ὀμοίως τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πήρην ἐμβάλλοντες, χαλεπὰ κραζόντων. ἅμα δὲ αὐτοῖσι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖδες, ἀλλὰ βόες εἰσί. σίζονται δὲ πάντες, οἱ μὲν, ἐς κεφαλάς. οἱ δὲ, ἐς αὐχένας. καὶ λόγῳ τῷδε, ἄπαντες Ἀσσύριοι σημαντοφορέουσι. ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μίνυσι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέγω δὲ καὶ τὰ, κείνοι ποιέουσι. Τροιζήνιοι [1]τῆσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι νεηνίοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμου εἶναι, πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι. καὶ ὧδε ποιέουσι. τοῦτο δὲ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηνίαι, τὴν ἡβηίαν ἀπαρέχονται. τοῖσι δὲ νέοισι, πλοκάμους ἱροὺς ἐν ἡβητῇς ἀπιᾶσι. τοὺς, ἐπὰν ἐν τῷ ἱρῷ ἡδύσωνται, τιμίοισί τε. καὶ ἐς ἄγγεα καθέντες, οἱ μὲν, ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ, χρύσεα ἐν τῷ νηῷ ἀπολιπόντες ἀπιᾶσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστα τὰ ἐκ νόμου. τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔτι νέῳ ἐὼν, ἐποίησα. καὶ ἔστι μοι ἐν τῷ ἱρῷ ἐν ὁ πλόκαμος, καὶ τοὔνομα.

victimas coronarunt ex vestibulis templi eas dimittunt: illæ verò præcipites datæ, casu moriuntur. Quidam autem & pueros suos hinc demittunt, non tamen eodem modo quo pecudes, sed in pera inclusos, manu deorsum agunt: ac simul ipsos increpantes, eos non pueros, sed boves esse dicunt. Omnibus autem notæ inuruntur, aliis in vola, aliis in cervice: atque inde est quòd Assyrii cuncti notas inustas habent. Faciunt & aliud quidpiam, in quo cum solis Græcorum Trœzeniis consentiunt. Dicam autem quæ illi faciunt. Trœzenii virginibus & adolescentibus legem statuerunt, nequis nuptias iniret, priusquam Hippolyto comas totondisset: faciuntque hoc pacto. Hoc etiam fit in Sacra civitate. Adolescentes quidem barbas suas consecrant. Iuvenibus autem capillos à nativitate sacros demittunt: quos postquam in templo sunt, resecant, & in vasa depositos, alii quidem argentea, multi verò aurea, in æde affigunt, atque abeunt, inscripto uniuscujusque nomine. Hoc ego cùm juvenis adhuc essem, feci, & cùm meus capillus, tum nomen adhuc est in templo.

1 Τῆσι παρθένοισι] Leg. Iul. Pollux libr. 3. Demosthenis encomium quod sequitur non esse Luciani, jam monui præfat. ad Lectorem, satis prodit stylus, attamen Tomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττικῶν, in dictione ὀπισθόμυ citat locum hujus encomii, ut Lucianeum, atque etiam quidam dubitarunt an tractatus de Dea Syria esset Luciani. *Bourd.*

DE-

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ. | DEMOSTHENIS ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Hoc encomium duabus partibus constat. Prior locos technicos continet; ex quibus cùm persona Demosthenis, tum cætera virtutes, & res gestæ amplificari poterant: simulque ejus cum Homero instituitur comparatio. Altera sumitur ex athenis, ubi ad laudem Demosthenis potissimùm facere ostendit, quòd de ejus eloquentia, animi magnitudine, rerumque gestarum excellentia scripto testati sunt hostes.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν στοὰν, τὴν ὀπτῆ τῶν ἐξιόντων τὸ ἀριστερὰ, τὴν ἕκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν ὡς μεσημβρίας, Θηραγόρας ἀπαντᾷ μοι. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν, ἐπίστασθε. σμικρός τις ἐστι, χροὺς, ὑπάλβικος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ἔτι ἀφόρμητος, Θηραγόρας ἔφην ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, κ' πόθεν. οἴκοθεν ἦλθ' ὃς, σύ τοῦτο. πότερον δ' ἵν' ἐγὼ, ἀμβαδίσων; ἀμέλει μὰ ἔφη ἕ τούτου δέομαι. ἀνὴρ γάρ τοι τὴν νυκτῶν ἐξανέστης, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου γενεθλίοις τὸ ποιητικὸν ἀπάρξασθαι. καλῶς γε σὺ ποιῶν ἔφην, κ' τὰ προφέρια τῷ παιδοῦσιν ἀπάρχου τίνων. ἐκεῖθεν δὴν ἀμβαδίζων ἦλθ' ὃς, ἵνα θᾶττον ἐμαυτὸν, εἰς τοῦτο τὸ μεσημβρίας ἀπαντῶν. ὅσῳ δὲν ἔφην, δεῖ μέν μοι ἕ δεῖ περιπάτου. πολὺ μέντοι πρότερον ἔφη ἀφοσιοῦσθαι τοῦτο δέομαι ἔκω, τῇ χειρὶ τὸ Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἵνα

Cum in Porticu deambularem, inde exeunti ad sinistram, die decimo sexto, paulò ante meridiem: occurrit mihi Therſagoras, quem fortè aliqui vestrûm norint: pusillus est, aquilino naso, subalbus, virili indole. Hunc cùm procul accedentem viderem, dixi. Hic Therſagoras poëta est, & interrogavi, quonam & unde veniret. Domo huc, inquit ille. Num, inquam, deambulandi gratia? Scilicet, inquit ille, hoc mihi opus erat. Nam mihi visum est intempesta nocte surgere, ut Homeri natali die poëtices primitias offerrem. Præclarè, inquam, facis, quòd illi gratiam refers institutionis. Itaque initio inde ducto, inquit ille, non animadverti me ad meridiem usque delapsum esse. Ego verò, ut dixi, deambulatione opus habeo. Sed multò antè, inquit ille, hunc compellare optans, veni, manu autem Homerum monstrabat. Scitis utique in

1 Βαδίζοντί μοι] Esse non videtur Luciani, sed alicujus Lucianum κακοζηλοῦντος. Marcil.

1 Ἀλλ'

δήπου τ̀ ἐν δεξιᾷ τ̃ τ̃ Πτολεμαίου τεθειμένον, τ̀ κεφαλαῖον τὰς κόμας. ἀσπασάμενός τε δὴ αὐτὸν ἀφικόμην ἔφη, καὶ ἀσπαζόμενος ἀφίσταμαι μεταδιδάξαι τ̃ ἐπῶν. εἰ γὰρ ἔφην ἐν εὐχαῖς τὰ παρ' ἐμοῦ ἔθη. πάλαι χαίρει ἐκ αὐτὸς συνεχλεῖ μοι δοκῶ τ̀ Δημοσθένην. ἐπικουρήσαι τ ἀνδρὶ αὐτῷ ἠνείλιον. εἰ δὲ ἡμῖν ἐπαρκέσει τὸ εὔχαιρον, συμβαλοίμεν ἂν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ ἔρμαιον. ἐγὼ μὲν ἔφην ἐκ τ̃ νύκτωρ τε, καὶ τήμερον πεπονημένον, δοκῶ μοι τ̀ οἰκείας τ̀ Ὄμηρον ἐπιχειρῆσθαι, θείας χάριτος, καὶ μανικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην. κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίπονός χάρτοι τυγχ τὸ χαμαιμετεῖον ἀνενηνόμην, εἰ ἄρα τ̀ σχολὴν ἄγοντι τ̃ ἰατρῶν, ἀφεστήκειμι. δοκεῖς δή μοι σὺ καλῶς τ̀ σχολῆς εἶναι μακρός. γὰρ εἰ ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πιπολᾶς τὸ ἐκ τ̀ δλιχον νενικηκότ. ὃς ἤδη λελυμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τ̀ ἡδὺς ψυχαγωγούμενος, μυθολογεῖν ἀνὴρ τ̀ παλαιστὴν διενοεῖτο, ἐπιδέξιον κληθήσεσθαι τ̀ πάλης ὕστερος. ὁρᾷ ἀλλ' ἐπὶ τ̀ βαλβίδος σὺν ἂν ἐμυθολόγεις ἔφη. καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τ̀ δλιχον τ̃ ἐπῶν, στρυφνὸν ἀνδρὶ μῦλα δὴ κατορῶντι τὴν ἐκ τ̃ σταδίου τύχην. καὶ ὃς γελάσας, ὡς δή σοι τ̀ λόγον ἐπεὶ ἐρχόμενος. ἴσως γὰρ ἔφην ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος, ἢ κατ' Ὄμηρον εἶναί σοι λόγος καταφαίνεται, καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὄμηρον ἐπαινίσας. ἐμοὶ δ' ὁ Δημοσθένης σμικρός, ἐκ τ̀ μηδέν; συνηφανεῖς ἔφη. ἀμφισβητήσαιμι δ' ἐγὼ ἂν τοῖς ἥρως, εἰ ἐκ τελείαν εἰμὶ τὴν γνώμην ἀπὸς Ὁμήρου τετάχθαι. εὖγε εἶπον. ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις ἀπὸς ἐκ Δημοσθένους; ἀλλ' ἐπεί με μὴ ταύτῃ τ̀ λόγον

in templo Ptolemæi ad dextram collocatum esse, promissis capillis. Quare veni ipsum alloquuturus, & precaturus ut mihi magnam versuum copiam largiatur. Vtinam inquam, votis proficere liceret ad res gerendas. Iam ludum enim statuo precibus fatigare Demosthenem, ut mihi suppeditet orationem ad natalem ejus ornandum. Si igitur satis foret vota facere, idem tecum vellem: nam commune nobis foret lucrum. Ego, inquit, hac nocte & hodie, lucubrato carmine, Homerum benevolentiæ causa laudare statuo. Nam divino, qualis est vatum, furore ad poësim raptus sum: quòd judicabis ipse. Consultò enim libellum hunc circunfero, si fortè in aliquem ex sociis otiosum incidero, tu autem mihi videris in præclaro esse otio. O te fœlicem, inquam, cui idem accidit ac illi qui dolicho victoriam adeptus, abluto jam pulvere, reliquo spectaculi tempore sese oblectans, cum luctatore fabulari cogitabat, qui ad luctam jam vocandus videretur. Ille autem, non ita, inquit, in carceribus fabulareris: & tu certè mihi videris verborum dolicho devicto, eum ludos facere, qui stadii fortunam perhorrescit. Scilicet ait ille, quasi rem difficilem susceperis. Fortassis, inquam, minoris pretii videtur tibi Demosthenes, quàm Homerus: & tu Homero laudato gloriaris. Me verò laudare Demosthenem, parum & nihil est? Cavillaris, inquit. Nolim ego dissidium ciere inter hos heroas, tametsi Homero magis faveo. Bene inquam, & me nonne putes Demostheni magis favere? Sed quoniam hac ra-

γον ἀπηλλάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταπεφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων. μὴ μαινοίμην ἔφη ταῦτά γε, κἂν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας. δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην ἔφην ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φθεγγίδος. οἶδα τοι ἔφη ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἴσχυς τοῦ Ὁμήρου τιθείς. οἷον λέγω, τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν. τὸ δ' εἷς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς προβαλλομένους ἐλπίδας. καὶ τὸ ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, πρὸς τὸ, ἡλίκον ἂν στενάξειαν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης, καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας τῶν λόγων. καὶ τὸ εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσεσθαι, πρὸς τὸ, πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὖθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί. ἥδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς λέξεως καταμεμαθηκέναι, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τοῦ κόρου μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρεκτροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας, καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. καί μοι πολλάκις ἔδοξεν, οὐ γὰρ ἂν τἀληθὲς ἀποκρυψαίμην, δικαιότερον μὲν ῥα-

ratione orationem simpliciter contemnis, apparet te solam poësim, ducere operosam, & solutam orationem prorsus contemnere, sicut eques pedites prætervectus. Tum ille, absit ut sic insaniam, tametsi non levi furore opus est iis qui ad poëticas fores accedunt. Verùm & oratoribus, inquam, opus est afflatu quodam divino, ad efficiendam orationem non humilem & frigidam. Novi, inquit ille, ô amice, & sæpe gaudeo, cùm aliorum oratorum, tum Demosthenis collatione cum Homero. Vt quum vim, acerbitatem, & impetum comparo. Homerus vinolentum Agamemnonem appellat: ita Demosthenes in Philippi ebrietatem, saltationes, & petulantiam invehitur: & ut poëta, Vnum optimum augurium est, sic orator, Oportet bonos viros bona cum spe rempub. defendere. Et illud: Forsitan ipse senex deploret talia Peleus. Huic simile, Quàm graviter ingemiscerent illi fortes viri, qui propter gloriam, & patriæ libertatem in acie perierunt. Confero & magna vi fluentem Pythonem, cum Vlyssis verborum nivibus, & illud, Si senii exortes, mortisque essemus acerbæ: cum hoc, Omnibus hominibus mors est vitæ terminus, etiamsi quis in domuncula conclusum se servet. Denique sexcenti sunt ingenii in idem concursus. Delectant autem me affectus cùm vehementiores, tum leniores, & figuræ dictionis, & levantes tædium mutationes, & à digressionibus reditus, & comparationum opportunarum elegantia, denique totius orationis urbanitas. Et mihi sæpe visum est, non enim veritatem dissimulare queam,

θυμίας Ἀτθικῆς καθάπαξ Δημοσθένης, ὁ τὴν περίνοιαν ὡς φασιν ἀνειρών, καὶ τὰς Ἀχαικὰς Ἀχαΐδας ὠσπερεὶ πόντος. Ἀμφικτύονι δὲ τόνῳ πολύκωλος, τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληρῶν τραγῳδίας, καὶ μεζόνως ἢ ἀκμαιοζήτης μάχης ἀμιλλώμενος ἀναπλάττοντος, ἐν μύθοις τὴν φορὰν σκεδαννύων. πολλάκις δέ μετὰ δὲ Δημοσθένους, καὶ μέτρα κῶλων, καὶ ῥυθμοί, καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἑδωκῆς ἐμβιβάζουσι, ἄκαιρα ὑφ' Ὁμήρου ἰλλόμενα ἀνιλήσεων, ἢ παρεισπίπτων, ἢ χαμαίτυπα τραχύτητος, ἢ καθυφάντητος, ἀλλ' εἰσὶ φύσει πως ὑπάρχοντα πρὸς δυνάμεσι τὰς δρατὰς ἐπιτηδείως. πόθεν δὲ δὴ ἐπιφορήσομαι ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, πυνθανόμενος ἢ γνώσεσθαι; ἀλλ' ὑδὲν ἧττον τὰ μὴν ἀγώνισμα τὸ εἰς Ὅμηρον ἐγκώμιον, ἀπλάστου ἔργον, ἢ τὰς σὰς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους πήγνυμι. ἐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει φημὶ, τὸ τὰ μὴν μὴ, σὸν ἔχειν ἰδρῶτα καὶ περιπίδα ὑποβαλέσθαι τὸ ἐπαίνων, πλέγμα τῆς ποιητικῆς αὐτῆς. τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, ἐ χρόνος. εἰ γὰρ ἦν σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἂν ἀμφίλεκτος αὐθρώποις ἦεν. πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας, πατέρα δὲ Μαίονα ἢ Λυδὸν, ἢ ποταμόν. καὶ μητέρα Μελανώπην φασὶν, ἢ Νύμφην τῶν ὀρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ὀνομάζω. χρόνον δὲ, τὸ Ἡρωϊκὸν, ἢ τὸ Ἰωνικόν. καὶ μὴν ὅπως ἔχει τὸ Ἡσιόδου εἰδέναι ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ἄπορος ἐ τυγχάνομαι πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ μελησιγενὲς ὀνομάζειν. τύχη δὲ, queam, Demosthenem, remissa, ut ajunt, loquendi libertate, decentiùs segnitiem Atticam perstrinxisse, quàm is qui Achivos Achæidas appellavit. Et spiritu constantiùs intento Græcorum repræsentat tragœdias, quàm is qui, dum maximè viget pugna, colloquia fingit, & sermonibus impetum dissipat. Sæpe etiam membrorum mensuræ, numeri, & clausulæ, quas habet Demosthenes, non extra poëticam voluptatem me abducunt. Sicut neque Homero desunt antitheses, comparia, figuræ asperæ, vel puræ. Sed ita videtur à natura comparatum, ut facultatibus virtutes permisceantur. Quî autem tuam Calliopen hæc sentiendo contemnerem? At nihilo minùs meæ in prædicando Homero contentioni, duplum negotii inesse censeo, quàm tuis in Demosthenem laudibus. Non versuum, sed argumenti ratione, dico me non posse firmum laudum jacere fundamentum, præter quàm poëticam ipsam: cùm cætera sint ignota, patria, genus, ætas. Nam si nota essent inter homines anceps contentio non esset: aliis patriam ei assignantibus, Ionicam Colophonem, aliis Cumam, vel Chium, vel Smyrnam, vel Thebas Ægyptias, vel innumeras alias. Patrem autem Mæonem Lydum, vel fluvium, & matrem Melanopen ajunt, aut Nympham aliquam ex Dryadibus, siquidem humanum genus ignoratur. Porrò ætatem: Heroicam aut Ionicam. Nec satis constat utrum Hesiodus sit antiquior, siquidem nomen Melesigenæ, ei quod nunc est in usu, anteponunt. Fortunam autem, paupertatem, & cæcitatem: sed hæc cùm incerta sint,

πενίας, ἢ πάθος ὁμμάτων, ἀλλὰ μὴ βέλτιον εἶη ἂν τοῦτο ἐᾶν ἀσυμφορῆς κείμενον. ὡς νῦν δή μοι προκειμένη τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπραγμόνως ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἐπικοσμῆσαι συλλέξαι. τὸ γὰρ σὸν ἔφη πρὸς λόγους, ἑτοίμου, καὶ λείου, καὶ ὡρισμένου πεδίου, καὶ γνωρίμου, μᾶλλον ὀνόματος. οἷον, ὄψου ἕτοιμον, ἡδυσμάτων δεόμενον σοῦ διόμνυμον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν, καὶ τύχης τῆς Δημοσθένους ἄξιον; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν, αὐτοῦ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ εὐοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τὴν ποιητικὴν ἐξουσίαν ἐπισπάσαιμι ἂν ἔρωτας Θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεὰς, καὶ τὴν Ἐλευσῖνα. νόμων δ', καὶ δικαστηρίων, καὶ παιγνίων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλαττίων τε, καὶ χερσαίων ἐπεσπασμένων, οὐδ' ἂν εἷς ἐπίσης ἀξίως ἐφικέσθαι δύναιτο τοῦ λόγου φησὶν ὁ Δημοσθένης. εὐφυΐα μὲν ἴσως ἂν μοι δεῖπνον πάντως τόδ' ἐλάμβανον. οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν οἰόμην τὸ νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὄν, οὐ τὰ πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινοῦντας. Γοργίου δ', παρεμπόρημα τῆς Ἑλένης φέρων εἰς Θουρίους. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον ἐλαφρότερον. σοὶ δ' ἴσως ὀλίγα τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγόντι, μή σοι μεῖζον ἐξοπλίσειτο τὸ πίχεαμμα τῆς ὑλάκης. παρίτω δὴ τὰς Ἀθήνας. οὐδὲ χρῆται τῷ λόγῳ πατὴρ τελεσαρχῶν, χρυσία κρηπὶς τῷ Πινδάρῳ. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον πυθέσθαι τελεσαρχικοῦ. εἰ δ' ὦ Δημοσθένους ἔτι παιδὸς ὄντος, ἐπλάσατο, τὴν ὀρφανίαν οὐ σῖτ, satius esset missa facere. Quare mihi valdè angusta erit encomii materia, poëtim imperfectam laudare, & sapientiam ex verbis æstimare. Tibi verò in promptu, inquit, planus & apertus est campus, de rebus certis & cognitis: tantùm verbis opus est, tanquam condimento ad obsonium parato. Quid enim non magnum, & splendidum Demosthenis fortuna concessit? quid non celebre? Nonne patria, Athenæ opulentæ, & nobiles, & Græciæ propugnaculum? Quòd si Athenæ mihi contigissent, licentia poëtica superinducerem amores Deorum, judicia, commigrationes, dona, Eleusinem. Porrò de legibus, judiciis, concionibus, Pyræo, coloniis, trophæis terra marique partis, ne unus quidem Demosthenes pari cum dignitate dicere posset. Ex his magna copia mihi suppeteret. Idque encomium non distrahendum putarem, cùm inter laudationum præcepta hoc sit, ut qui laudantur, à patria exornentur. Isocrates Helenæ præconio inseruit Thesseum. Liberi autem sunt poëtæ. Tu verò fortè metuis ne non servato modo, illa proverbii cavillatione excipiaris, Epigramma majus esse scrinio. Itaque omissis Athenis, excipit orationem pater classis præfectus, aureum, ut Pindarus ait, fundamentum. Nulla enim Athenis major dignitas est, quàm præfectura classis. Quòd verò extinctus est Demosthene adhuc puerulo, non est calamitas censenda, sed

1 Ἀλλὰ μὴ βέλτιον] Corrige μὲν. Menag.

καὶ ἔρχονται καλεόμενοι. ἐπ' ἐμοῦ δὲ τις ἦν ὁ αὐτοῖσι χρυσοφορέων. ὁ τῇ πτέρυγι ἦ. πολὺς χρύσιον αὐτέων ἀνείκατο. καί μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθηησάμην, καὶ ἔχω τὸ βάθος. βάθος δὲ ἡ λίμνη πολλόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην. λέγουσι δ' ὦν ἓ δεκαπήχεων ὀργυιέων πλέον ἔμβραχυ. κὴ μέσον δὲ αὐτῆς, βωμὸς λίθου ἀνίσχει. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδών, πλάσσειν τε μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι. καὶ πολλοὶ ὧδε νομίζουσι. ἐμοὶ δὲ δοκέει σύλλογον ἐρισπὸν μέγαν, ἀνέχειν τὸ βωμόν. ἑστᾶσι δὲ ἀεί, καὶ θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ ἓ ἑκάστης ἡμέρης καὶ ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, στεφανηφορέουσι. γίνονται δὲ αὐτόθι ἓ πανηγύρεις τε μέγιστοι. καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσιες, ὅτι ὁ αὐτῆσι ἐς τὴν λίμνην τὸ ἱρὸν πάντα κατέρχεται, ὁ τοῖσι ἡ Ἥρη πᾶσιν ἀπικνέεται τ' ἐχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πᾶσιν ἴδῃ. ἢν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλωνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν, ἔρχεται ἀψόμενος. ἡ δὲ, ἐσόπιν ἐστρεμμένη, ἀπέρχεται τέ μιν. καὶ πολλὰ λιπαρέουσα, ἀποπέμπει. μέγιστοι δὲ αὐτοῖσι πανηγύρεις, ταὶ, ἐς θάλασσαν νομίζουσι. ἀλλ' ἐγὼ τούτων πέρι, σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην τοῦτο τὸ ὁδοιπορέης. τὰ, δὲ ἄλλοθεν πυθέσθαι, εἶδον, καὶ ἀπομνήσομαι. ἀσσύριον ἔκπωμα ὕδατος σπασμάδιον φέρουσι. κηρῷ δὲ τόδε σφέων σημαίνει, καί μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι κέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυόνων ἐρῆς. οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ. ὃς

niunt. Ex quibus ætate meaquidam aurum ferebat, cujus in ala, aureum ipsorum opus erat repositum: atque eum opus illud habentem sæpe vidi. Magna autem est lacus altitudo: cujus equidem experimentū non cepi, ajunt autem esse ducentis ulnis majorem. Cæterùm ejus in medio stat ara lapidea: quam si repentè videas, natare putes, & in summa aqua vehi: & ita putant multi. Mihi videtur subesse columna magna, & aram sustinere. Semper coronata est, & suffitus habet: multique singulis diebus eò natantes ad precandum coronas ferunt. Porrò ibi etiam maximæ fiunt celebritates, quæ descensus in lacum vocantur, quia tum Deorum simulachra omnia in lacum descendunt, inter quæ Iuno prima advenit, piscium causa, ne Iupiter illos primus aspiciat. Nam si hoc fiat, *dicunt* omnes perire. Atque ideo ille quidem vadit inspecturus: sed Iuno anteriore parte stans: ipsum arcet, multumque obsecrans, dimittit. Maximæ autem illis celebritates existimantur, quæ ad mare conveniunt. Sed de iis nihil certi dicere possem: neque enim ipse eò veni, neque itineris hujus periculum feci. Sed quæ faciunt qui eò veniunt, ea vidi, & commemorabo. Vas unusquisque aqua repletum portat: idque cera obsignatur. Nemo autem suum ipse resolvens, effundit: sed gallus quidam facer est, qui ad la-

cum

1 Ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυόνων ἐρῆς] Mirum est profecto ἀλεκτρυὼν de homine dici, at supra pluries, ubi de Gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit γάλλον non esse vocem Græcam, & gallum La-

Ἐπὶ σφίσιν δέξηται τὰ ἀζήλια, τοῦ, τι σφρηγῖδα ἀρῇ. καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸ δεσμόν, καὶ τὰ κηδὼ ἀπαιτέει. καὶ πολλαὶ μνέες ἐν τοῦτο τῷ ἔργῳ τῷ ἀλεκτρυόνι ἀναίρεται. ἔνθεν ἦ ἐς τὸ ναὸν αὐτὸν συνέκαμπε, ἀπίνδυσί τε. καὶ θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. ἑορτέων ἦ ποιέων, τῷ, οἶδα, μεγίστην ἦ εἴασος ἀγχεμάχην ἐπιπλέουσι. καί μιν οἱ μὲ, πυρὴν, οἰδὲ, λαμπάδα καλέουσι. θυσίην ἦ δὲ αὐτῇ τοιήνδε ποιέουσι. δένδρια μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἱστᾶσι. μετὰ ἦ αἰγοπρόβατα αἶγάς τε, ἐ ὄϊας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ, ἐκ τῶ δενδρέων ἀπαρτέουσι. ἐν ἦ, ἐ ὄρνιθες, ἐ εἵματα, ἐ χρύσια, ἐ ἀργύρια ποιημένα. ἐπὰν ἦ σκηπτρία πάντα ποιήσωνται, ἀθροίσαντες τὰ ἱερὰ τάδε τὰ δένδρεα, πυρὴ σφίσι. τὰ ἦ, αὐτίκα πάντα καίεται. ἐς τοῦτο τῷ ἑορτῷ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης, καὶ τῶ περιξ χωρίων πασέων. φέρουσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἕκαστοι, ἐ τὰ σημήϊα ἔκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμημένα. ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι, τὸ μὲ πλῆθος, ἐς τὸ ἱερὸν ἀγείρεται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, ἐ τοῦς, ἔλεξα, οἱ ἱροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια. τάμνονταί τε τοῖς κόπτοις, καὶ τοῖσι νώτοισι ἐσῆς ἀλλήλους τύπτουσι. πολλοὶ δίσφισι παρεστᾶτες, ἐπαυλέουσι. πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι. ἄλλοι δὲ ἐνθουσιῶσι ἔνθεα, ἐ

cum habitat, & acceptis vasis, visoque sigillo, mercede accepta vinculum solvit, & ceram reposcit, ac multæ minæ ex hoc opere gallo accumulantur: quibus hinc ad ædem delatis, libant, factoque sacrificio revertuntur. Festorum autem omnium, quæ novi, maximum ineunte vere peragunt, idque alii pyram, alii lampadem appellant. Tum autem faciunt istiusmodi sacrificium. Magnas arbores excisas in atrio collocant: postea adductas capras, oves, aliasque vivas pecudes, ex arboribus suspendunt: inter quæ sunt etiam aves, vestes, & aurea argenteaque opera. Ac postquam omnia perfectè composuerunt, & simulachra Deorum circum arbores tulerunt, pyram accendunt, omniaque repentè cremantur. Ad hoc festum multi homines veniunt, cùm ex Syria, tum ex circumjacentibus oris omnibus, afferuntque & sua quique Deorum simulachra, & quæ signa singuli habent, ad illorum imitationem facta. Diebus autem certis, multitudo in templum congregatur: & Galli frequentes, hominesque sacri, quos dixi, sacra peragunt: cubitosque incîdunt, tergisque mutua verbera excipiunt. Multi autem astantes ipsis, tibia canunt, & tympana pulsant: alii divinitus inspirata, &

Latine dictum debere dici ἀλεκτρύονα, & mutavit in eam vocem, quæ nunc in Græco legitur: vel forte scripserat Lucianus ἀλίκτως, quæ vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut Ἥλικτρα dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste à privativa α & λίκτρον, διὰ τὸ ἄνολιν χέρνον ἀλεκτρον μίτην χόλω Κλυταιμνήστρας. Sic & ἀλίκτως potest dici castratus ab eodem etymo, quod videlicet cœlebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in fœminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ ἐ ἀλίκτως. Palm.

ἱερὰ ἄσημα. τὸ δ' ἔργον, αὐτὸς δ' ἐγὼ τόδε γίγνεται. ἐδὲ ἐσέρχονται ἐς τὸν νεὼν, οἰκήσει τάδε ποιοῦσι. τὸ τούτῳ τῇσι ἡμέρῃσι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπὰν γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλήσωσι, καὶ ὄρχια ποιήσωνται, ἐς πολλὰς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θήλεα ἀπικόμενοι. μετὰ δὲ τοιάδε ἔπραξαν. προκαλέσαντο δὲ τὰ, ποιέυσι. ὁ νεηνίης, ἅτε τάδε ἀπρηκέστατα, ἐξύσας τὰ ἄρρενα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἐρχόμενα, καὶ ξίφος ἀνασπᾷ. τὰ δ', πολλὰ ἴτεα ἐμοὶ δοκέειν, ἀμφὶ τοῦτο ἔφηκε. λαβὼν δ' αὐτίκα, πέμψε ἐνθεῦτεν, ἐς τὰ ἀφ' ἑσπέρου πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει, τὰ, ἔπαμε. ἐς οἰκίην δ' οἰκίην τάδε λαπρήθουσα, ὡς τοῦτο ἐσθῆτά τε ἠμαλέην, καὶ κόσμου τὸ γυναικήιον λαμβάνει. τάδε μὲν ὡς τῇσι τιμῇσι ποιέυσι. θαπτόντων δὲ Γάλλοι, οὐκ ὁμοίως τοῖσι ἄλλοισι θάπτουσι. ἀλλ' ἐὰν θάπτῃ Γάλλος, οἱ ἐπιεργοὶ μιν ἀείρουσι, ἐς τὰ σφέτερα φέρουσι. θάπτουσι δὲ αὐτὸν, καὶ τὸ φέρετρον, πῦρ, ὑποκαύσαντες. ὑπερθε λίθους βάλλουσι. καὶ τάδε ποιήσαντες, ὀπίσω χωροῦσι. φυλάξαντες δὲ ἐπ' ὦν ἡμερίων ἀριθμὸν, ὅπως ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχονται. ὡς δὲ τοῦτον, ὧν ἐσέλθωσι, οὐκ ὅσια ποιέυσι. νόμιοι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τοιοῦσι. ὧν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνῳ τῷ ἡμέρῃ ἐς τὸ ἱερὸν οὐκ ἀπικνέεται. τῇ ἐτέρῃ δ', καθαρὸς ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτῶν δὲ τὸ οἰκήιον δ' νέκυν ἕκησι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέωμοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, ὔσφρησι ἐσιέναι ὅσιον. θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μοῦνον σφαγίας νομίζοντες, ὅτι θύουσι, ὅτι σιτέονται. & ſacra carmina cantant. Atque hoc fit extra ædem: quod quī faciunt in eam non ingrediuntur. His diebus etiam Galli fiunt. Poſtquam enim alii tibia cecinerint, & fœdera iniverint, ad multos jam venit furor, multique qui ad ſpectaculum venerunt, poſtea talia fecerunt. Ea autem referam quæ faciunt. Adoleſcens, cui hæc parata ſunt, abjectis veſtibus, magno clamore in medium prodit, atque enſem diſtringit (hæc autem multis ut mihi vīdetur annis, propter hoc ſteterunt) quo protinus accepto, ſemetipſum caſtrat, curritque per urbem, & manibus portat ea quæ reſecuit. In quamcunque autem domum ea projicit, inde fœmineam veſtem, & muliebrem ornatum accipit. Atque hæc quidem in caſtrationibus faciunt. Mortui autem Galli, non eodem aliis modo ſepeliuntur: ſed mortuum Gallum ſocii ſublatum ad ſuburbia efferunt. Quem poſtquā depoſuerunt, & feretrum, quo tulerunt ipſum, deſuper lapides jaciunt: quo facto domum reperunt. Obſervato autem ſeptem dierum numero, exinde in templū ingrediuntur: ante quos ſi ingrediantur, nefas faciunt. His autem ad hæc legibus utuntur. Siquis ipſorum cadaver aliquod aſpexerit, illo die ad templum non accedit: ſed poſtero purgatus ingreditur. Eorum autem qui ex familia mortui ſunt, unuſquiſque non niſi poſt trigeſimum diem, raſoque capite ingreditur. Priuſquam autem hæc fecerint, illis fas non eſt introire. Immolant autem boves maſculos & fœminas, capras, & oves. Sues autem ſolos rati execrandos, nec immolant, nec edunt.

Ἄλλοι δ᾽ ὗ σφέας σιαλάς, ἀλλὰ ἄρρενας νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι ὡσαύτως περὶ, δικέλῃ χερὶ ἱρώσαντι. καὶ ὧδε ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι. καὶ ὦ ἀίκητος ἄψωνται, σιαλάς σφεσὶν τὴν ἡμέρην εἰσί. τύνεκα δὲ αὐτέοισι σκώμμασί τί εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκῖα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ σὺν γῇ τίμιον. λέξω δὲ καὶ τοῦτο παντὸς μᾶλλον, τὰ, σφέσιν ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ᾽ ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πέρσῃ τὸν ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε, καὶ ὀφρύας ἐξύρατο. μετὰ δὲ, ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα, κρεμάσας τε, καὶ δώσει. τὸ δὲ νάκος χαμαὶ ἡμέρῃ, ἐπὶ τούτῳ ἐς γόνυ ἕζεται. πόδας δὲ, καὶ κεφαλὴν ἐπὶ τὴν οἰκείην ἀναλαμβάνει. ἅμα δὲ δεήσεσθαι, αἰτέει, τὴν μὲν παρεῦσαν θυσίην δέκεσθαι. μείζω δὲ ἑωυτοῦ ἱκετεύει. πρήσσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε σφέτερα, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἔρχας δὲ, λύει τῶν ἑωυτοῦ ὁδιπορίην, ὕδασί τε ψυχροῖσι χειόμενον, λουτροῦντι, καὶ πόσιν εἵνεκα. καὶ ἐς παμπάνην χαίρουσι τοῦτον. ὃ γὰρ οἱ δεῖ ἐπιτηδέα ὄντα, πρὶν τὴν, τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ αὖθις ἀπικέσθαι. ἐς δὲ τὴν ἱρὴν πόλιν ἐκδύεται μὲν ἀπὸ ξεινοδόκου ἀγοίσας. ἐσθῆτι γὰρ δὴ οὐ ἐσέρχεσθαι πόλιν, αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί. καὶ τόδε πατρόθεν οἵοισι δίκαιον. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οὗτοι, διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ἐξηγέονται. θύουσι δὲ, οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ. ἀλλ᾽ ἐπὰν προσέλθῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπισπείσας, αὖθις ἄγαιζῶν ἐς τὰ οἰκῖα. ἐλθὼν δὲ καὶ ἐνθεῖ, θύει τε, καὶ εὔχεται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε.

dunt. Alii autem eos non execrandos sed sacros putant. Porrò columba videtur ipsis omnium avium sanctissima: ac ne eam quidem tangere æquum censent: quam si inviti tetigerint, eo die execrabiles habentur. Ob id & cum ipsis vescuntur, & ad domos ipsorum veniunt, & plerunque in terra pascuntur. Porrò ea quoque dicam quæ faciunt, qui ad celebritatem conveniunt. Vir qui ad Sacram urbem venerit primum, ille caput & supercilia abradit: tum mactata ove, cætera quidem in frusta concidit, & convivatur: vellus autem humi sternens, super hoc in genua procumbit: pedes verò & caput animantis, suo ipsius capiti imponit: & simul precando postulat, ut præsens sacrificium acceptum sit: majusque aliud in posterum pollicetur. His ita peractis, & suum caput coronat, & aliorum quicunque eandem viam veniunt. Solvens autem, ex terra sua proficiscitur, utiturque frigidis aquis cùm lavandi, tum potandi causa, & omnino humi dormit. Neque enim fas ipsi est lectum conscendere, donec iter illud peregerit, domumque suam reversus fuerit. In sacra autem civitate recipit ipsum publicus hospes ignarum. Certi enim uniuscujusque civitatis hospites sunt ibi: atque hoc è patria domi recipiunt. Ab Assyriis autem isti appellantur doctores, quoniam ipsis omnia exponunt. Sacrificant autem non in ipso templo: sed postquam ad altare adduxit hostiam, sumptis libamentis, vivam pecudem domum reducit, quumque rediit, apud se sacrificat, & precatur. Est autem & quidam alius hujusmodi sacrificandi ritus. Postquam vivas victi

ἱερὰ ἄσημα. τὸ δ' ἔργον, οἵατος ὁ γνῶ τάδε μάθοι. ἐδὲ ἐσέρχονται ἐς τὸν νεών, οὐκ ἔσθ' ὅπως ποιήσει. ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέῃσι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἔπαλαι γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλήσαντο τε, καὶ ὄρχια ποιήσαντο, ἐς πολλὰς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς γῆλον ἀπικόμενοι. μανέντες, τοιάδε ἔπραξαν. καταλέξω δὲ ἐγὼ καὶ τάδε, ποιήσει. ὁ νεηνίης, ὅταν τάδε ἀποκίαται, ῥίψας τὰ ἄσημα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀνασπᾷ. τὰ δὲ, πολλὰ ἔπεα ἐμοὶ δοκεῖ, λέγει τοῦτο ἔφησε. λαβὼν δὲ αὐτίκα, πέπλον ἐνύσσει, ἡέ τι ἄλλο τῶν πολίων, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει, τὰ, ἔπαρε. ἐς οἰκίην δὲ οἰκίην τάδε ἀναῤῥίψας, ἐν ταύτῃς ἐσθῆτά τε γυναικηΐην λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι τοιῇσι ποιέουσι. ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι, σὺν ὀμοίῃ ταφῇ τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται. ἀπ' ἐκείνης δὲ Γάλλων, οἱ ἐπιέρωμενοι μανέρωπες, ἐς τὰ φορέσια φέρουσι. θήλεος δὲ αὐτὸν, καὶ τὸ φέρεσθαι, τῷ, ὁμοίωσαν, ὥσπερ λίθοις βάλλουσι. καὶ τάδε περήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δὲ ἐπὶ ἡμερίων ἀριθμὸν, ὅπως ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχονται. ὡς δὲ τοῦτον, λοῦ ἐσέλθωσι, οὐκ ὅσια ποιέουσι. νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τυτθοῖσι. λοῦ μὲν πρὸ τοῦ αὐτὸν νίπτειν ἔδοντα, ἐκείνῳ τῷ ἡμέρῃ ἐς τὸ ἱερὸν οὐκ ἀπικνέεται. τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑαυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτῶν δὲ τὸ οἰκηΐων δὲ νίκυον ἐκφέρει φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερίων πεπληρῶσθαι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρήμενοι, ἐσέρχονται. περὶ δὲ τάδε ποιήσαι, ὅσφιν ἐστὶν ὅσια. θύουσι δὲ βόας ἀρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ οἰς. σῦς δὲ μοῦνον οὐκ ἀναίρεονται νομίζοντες, ὅτε θύουσι, ὅτε σιτέονται. & ſacra carmina cantant. Atque hoc fit extra ædem: quod qui faciunt in eam non ingrediuntur. His diebus etiam Galli fiunt. Poſtquam enim alii tibia cecinerint, & fœdera iniverint, ad multos jam venit furor, multique qui ad ſpectaculum venerunt, poſtea talia fecerunt. Ea autem referam quæ faciunt. Adoleſcens, cui hæc parata ſunt, abjectis veſtibus, magno clamore in medium prodit, atque enſem diſtringit (hæc autem multis ut mihi videtur annis, propter hoc ſteterunt) quo protinus accepto, ſemetipſum caſtrat, curritque per urbem, & manibus portat ea quæ reſecuit. In quamcunque autem domum ea projicit, inde fœmineam veſtem, & muliebrem ornatum accipit. Atque hæc quidem in caſtrationibus faciunt. Mortui autem Galli, non eodem aliis modo ſepeliuntur: ſed mortuum Gallum ſocii ſublatum ad ſuburbia efferunt. Quem poſtquā depoſuerunt, & feretrum, quo tulerunt ipſum, deſuper lapides jaciunt: quo facto domum reperunt. Obſervato autem ſeptem dierum numero, exinde in templū ingrediuntur: ante quos ſi ingrediantur, nefas faciunt. His autem ad hæc legibus utuntur. Siquis ipſorum cadaver aliquod aſpexerit, illo die ad templum non accedit: ſed poſtero purgatus ingreditur. Eorum autem qui ex familia mortui ſunt, unuſquiſque non niſi poſt trigeſimum diem, raſoque capite ingreditur. Priuſquam autem hæc fecerint, illis fas non eſt introire. Immolant autem boves maſculos & fœminas, capras, & oves. Sues autem ſolos rati execrandos, nec immolant, nec edunt.

ἄλλοι δ᾽ ὅσιαι σφίας σφαγίας, ἀλλὰ ἱερὰς νομίζουσι. ὀρνίθων τὲ αὐτέοισι ἐκεχειρὴ, δοκέει χρῆμα ἱρώτατον. καὶ ὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι. καὶ ὧδε ἀίγυπτος ἄψονται, σφαγίοις σφετέρῳ τῷ ἠμέρῃ εἰσί. τέτεκα δὴ αὐτέοισι σπάνιόμοί τέ εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ σὺν γῇ νέμονται. λέξω δὲ καὶ τῶν παπυρεσσέων, τὰ, σφέτεροι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ᾽ ἂν ἐς τὸν ἱρὸν πόλιν πρῶτον ἀπικνέηται, κεφαλὴν μὲν ὅδε, καὶ ὀφρύας ἐξύρατο. μετὰ δὲ, ἱρώσας ὅιν, τὰ μὲν ἄλλα, κρεηργάσε τε, καὶ ἐσθιέται. τὸ δὲ κέρας χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τέτῳ ἐς γόνυ ἵζεται. πόδας δὲ, καὶ κεφαλὴν τοῦ κτηνέος ἐπὶ τῶν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει. ἅμα δὲ εὐχόμενος, αἰτίεται, τῶν μὲν παρεῦσαν θυσίην δικαιοῦσθαι. μείζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέεται. πλείστας δὲ ταῦτα, τῶν κεφαλῶν σφετέρῳ τε σφίσιν, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τῶν αὐτῶν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἔρχεται δὲ, ὅκου οἱ ἑωυτοῦ ὁδοιπορίη, ὕδατός τε ψυχροῖσι χρεόμενος, λουτρῶντε, καὶ πόσιος εἵνεκα. καὶ ἐς ποίμνιον χαμαιγειτόνων. ὃ γὰρ οἱ ὄνος ἐπισπόμενον ὄσιον, πρὶν τῶν, τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὸν ἑωυτοῦ αὖθις ἀπικέσθαι. τὸ δὲ τῇ ἱρῇ πόλιν ἐνδιαίτημα μὲν ἄπῃ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ἐνθαῦτα γὰρ δὴ ἂν ἐκ ἐσῆς πόλιος, αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί. καὶ τόδε παρέχεται οἵπερ δίκαιον. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἵδε, διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπαγόρευον. θύσαι δὲ, ὅκου ἂν αὐτὸ τὸ ἱρὸν. ἀλλ᾽ ἐπὰν ἀφέσῃ τὸ βωμοῦ τὸ ἱρήιον, ἐπιστείσας, αὖθις ἄραιζῶν ἐς τὰ οἰκήια. ἐλθὼν δὲ καὶ ἐνθαῦτα, θύει τε, καὶ εὔχεται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε.

dunt. Alii autem eos non execrandos ſed ſacros putant. Porrò columba videtur ipſis omnium avium ſanctiſſima: ac ne eam quidem tangere æquum cenſent: quam ſi inviti tetigerint, eo die execrabiles habentur. Ob id & cum ipſis veſcuntur, & ad domos ipſorum veniunt, & plerunque in terra paſcuntur. Porrò ea quoque dicam quæ faciunt, qui ad celebritatem conveniunt. Vir qui ad Sacram urbem venerit primum, ille caput & ſupercilia abradit: tum mactata ove, cætera quidem in fruſta concidit, & convivatur: vellus autem humi ſternens, ſuper hoc in genua procumbit: pedes verò & caput animantis, ſuo ipſius capiti imponit: & ſimul precando poſtulat, ut præſens ſacrificium acceptum ſit: majuſque aliud in poſterum pollicetur. His ita peractis, & ſuum caput coronat, & aliorum quicunque eandem viam veniunt. Solvens autem, ex terra ſua proficiſcitur, utiturque frigidis aquis cùm lavandi, tum potandi cauſa, & omnino humi dormit. Neque enim fas ipſi eſt lectum conſcendere, donec iter illud peregerit, domumque ſuam reverſus fuerit. In ſacra autem civitate recipit ipſum publicus hoſpes ignarum. Certi enim uniuſcujuſque civitatis hoſpites ſunt ibi: atque hoc è patria domi recipiunt. Ab Aſſyriis autem iſti appellantur doctores, quoniam ipſis omnia exponunt. Sacrificant autem non in ipſo templo: ſed poſtquam ad altare adduxit hoſtiam, ſumptis libamentis, vivam pecudem domum reducit, quumque rediit, apud ſe ſacrificat, & precatur. Eſt autem & quidam alius hujuſmodi ſacrificandi ritus. Poſtquam vivas victi

ἐρῶ ἄσμενος. τὸ δ' ἔργον, οἵπερ δὲ καὶ τῶνδε χάριν. ὑδὲ ἐσέρχονται εἰς τὸ ἱερὸν, οἱ μὴ τάδε ποιέοντες. ἐν τούτῳ τῇ ἡμέρῃ, καὶ Γάλλοι χίνονται. ἐπεὰν γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέωσι τε, καὶ ὄρχια ποιέωνται, καὶ πολλοὶ ἤδη ὑμνίν ἀπικνέωνται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέλω ἀπικόμενοι. μετὰ δὲ, τάδε ἔπρηξαν. κατακόπτω δὲ ἑωυτὸν, ὅτεω τάδε ἀνοσιώτατα, ῥίψας τὰ εἵματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναιρεῖται. τὰ δὲ, πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, ἀμφὶ τοῦτο ἔσεσθαι. λαβὼν δὲ αὐτίκα, πέμπει ἑωυτὸν, ἀνά τε ἀμφὶ πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φορέει, τὰ, ἔτμαε. ἐς ὁκοίην δὲ οἰκίην τάδε ἀπορρίψῃ, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸ γυναικήιον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι τιμῇσι ποιέεται. ἀποθανόντος δὲ Γάλλου, ἐκ ὁμοίου τυφλοῦ τοῖσι ἄλλοισι θάπτουσι. ἀπ' ἐὼν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ὁμοεργοὶ μιν ἀείρουσι, ἐς τὰ σφέτερα φέρουσι. θάπτουσι δὲ αὐτὸν, καὶ τὸ φέρετρον, τῷ, ὁκόμοσαν, ὑποδὺς λίθοις βάλλουσι. καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, ἔπειτα ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχονται. ἐς δὲ τοσόνδε, μὲν ἐσέλθωσι, ἐκ ὅσια ποιέουσι. νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τοιτόδοισι. μὴ μέν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνῳ τῷ ἡμέρῃ ἐς τὸ ἱερὸν ἐκ ἀπικνέεται. τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθαρὸς ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτῶν δὲ τὸ οἰκήιον θάνατον ἔκφορα φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέωνται, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιήσαι, ἔκ σφι ἐστὶ νηὸν ὅσιον. θύουσι δὲ βόας ἀρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὗας. σῦας δὲ μοῦνον ἀναλώτους νομίζοντες, ἔτε θύουσι, ἔτε σιτέονται.

& ſacra carmina cantant. Atque hoc fit extra ædem: quod qui faciunt in eam non ingrediuntur. His diebus etiam Galli fiunt. Poſtquam enim alii tibia cecinerint, & fœdera iniverint, ad multos jam venit furor, multique qui ad ſpectaculum venerunt, poſtea talia fecerunt. Ea autem referam quæ faciunt. Adoleſcens, cui hæc parata ſunt, abjectis veſtibus, magno clamore in medium prodit, atque enſem diſtringit (hæc autem multis ut mihi videtur annis, propter hoc ſteterunt) quo protinus accepto, ſemetipſum caſtrat, curritque per urbem, & manibus portat ea quæ reſecuit. In quamcunque autem domum ea projicit, inde fœmineam veſtem, & muliebrem ornatum accipit. Atque hæc quidem in caſtrationibus faciunt. Mortui autem Galli, non eodem aliis modo ſepeliuntur: ſed mortuum Gallum ſocii ſublatum ad ſuburbia efferunt. Quem poſtquā depoſuerunt, & feretrum, quo tulerunt ipſum, deſuper lapides jaciunt: quo facto domum reperunt. Obſervato autem ſeptem dierum numero, exinde in templū ingrediuntur: ante quos ſi ingrediantur, nefas faciunt. His autem ad hæc legibus utuntur. Siquis ipſorum cadaver aliquod aſpexerit, illo die ad templum non accedit: ſed poſtero purgatus ingreditur. Eorum autem qui ex familia mortui ſunt, unuſquiſque non niſi poſt trigeſimum diem, raſoque capite ingreditur. Priuſquam autem hæc fecerint, illis fas non eſt introire. Immolant autem boves maſculos & fœminas, capras, & boves. Sues autem ſolos rati execrandos, nec immolant, nec edunt.

ἄλλοι δ᾽ ἂ σφίας ἀναγάμας, ἀλλὰ ἱρὰς νομίζοντι. ὀρνίθων τὰ αὐτόθι ἀφιερωμένα, δικέλῃ χρῆμα ἱρὸν πᾶν. καὶ ἀδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι. καὶ ὧν ἀπίκηται ἄψυκτος, ἀναγίης ἐκείνῳ τῷ ἡμέρην εἰσί. τίκτουσι δὲ αὐτόθι σκύνομοι τέ εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμον). λέξω δὲ ἔτι παπυρεσιέων, τὰ, ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ᾽ ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπαντέσῃ, κεφαλὴν μὲν ὕδει, καὶ ἀρχόμενος ἐξέρχεται. μὴ δὲ, ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα, κρεηγλίης τε, καὶ ἀνωχέτ). τὸ δὲ νάκος χαμαὶ ἁπλώσας, ἐπὶ τούτῳ ἵζει). πόδας δὲ, καὶ κεφαλὴν τοῦ κτηνέος ἐπὶ τῇ ἑωυτοῦ κεφαλῇ ἀναλαμβάνει. ἅμα δὲ ἀρχόμενος, αἰτίεται, τῷ μὲν παρεῖσθαι θυσίην δικαιοῦσθαι. μέζω δὲ ἐπεῦξαι χαίρειν). πλίσας δὲ ταῦτα, τῷ κεφαλῇ αὐτοῦ τε σφέτερα, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τῷ αὐτῷ ὁδὸν ἀπικνέονται. ἔρχεται δὲ, ἀπὸ τοῦ ἑωυτοῦ ὁδοιπορίου, ὕδασί τε ψυχροῖσι χρεόμενος, λουτρεῦντι, καὶ πόσιος εἵνεκα. καὶ ἐς πάμπαν χαμαιγειτέων. ἀ γὰρ οἱ ἀνὴς ἐπιθῆναι ὅσιον, ἐπὶ τῷ, τε ὁδὸν ἐκπλήσας, καὶ ἐς τὸν ἑωυτοῦ αὖθις ἀπικόμ. ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐνδιαιτᾶται μὲν οὐδεὶς ξεινοδόκος ἀγνοίσιος. ἐπεὶ γὰρ δὴ ἂν ἐκφύσῃ πόλιος, αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί. καὶ τόδε παρέχει οἴκοι δίκην). καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἵδε, διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπαγόρευται. θύουσι δὲ, οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ. ἀλλ᾽ ἐπὰν προσφύσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπισπείσας, αὖθις ἄγαλμα ἐς τὰ οἰκήια. ἐλθὼν δὲ καθ᾽ ἑωυτὸν, θύει τε, καὶ εὔχεται. ἔστι δὲ ἕ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσ-

dunt. Alii autem eos non execrandos sed sacros putant. Porrò columba videtur ipsis omnium avium sanctissima: ac ne eam quidem tangere æquum censent: quam si inviti tetigerint, eo die execrabiles habentur. Ob id & cum ipsis vescuntur, & ad domos ipsorum veniunt, & plerunque in terra pascuntur. Porrò ea quoque dicam quæ faciunt, qui ad celebritatem conveniunt. Vir qui ad Sacram urbem venerit primum, ille caput & supercilia abradit: tum mactata ove, cætera quidem in frusta concidit, & convivatur: vellus autem humi sternens, super hoc in genua procumbit: pedes verò & caput animantis, suo ipsius capiti imponit: & simul precando postulat, ut præsens sacrificium acceptum sit: majusque aliud in posterum pollicetur. His ita peractis, & suum caput coronat, & aliorum quicunque eandem viam veniunt. Solvens autem, ex terra sua proficiscitur, utiturque frigidis aquis cùm lavandi, tum potandi causa, & omnino humi dormit. Neque enim fas ipsi est lectum conscendere, donec iter illud peregerit, domumque suam reversus fuerit. In sacra autem civitate recipit ipsum publicus hospes ignarum. Certi enim uniuscujusque civitatis hospites sunt ibi: atque hoc è patria domi recipiunt. Ab Assyriis autem isti appellantur doctores, quoniam ipsis omnia exponunt. Sacrificant autem non in ipso templo: sed postquam ad altare adduxit hostiam, sumptis libamentis, vivam pecudem domum reducit, quumque rediit, apud se sacrificat, & precatur. Est autem & quidam alius hujusmodi sacrificandi ritus. Postquam vivas victi

δὲ. τύψαντες τὰ ἱερεῖα ζωὰ, ἐκ τῶν προπυλαίων ἀφιᾶσι, τὰ δὲ, κατατραχήλισμα, πίπτοντα θνήσκουσι. ἔνιοι δὲ τῶν παίδων ἑαυτῶν, ἐστεῦθεν ἀφιᾶσι, οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' εἰς πήρην ἐμβάλλοντες, χαλεπῶς κομίζουσι. ἅμα δὲ αὐτοῖσι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖδές, ἀλλὰ βόες εἰσί. σύζυγα δὲ πάντες, οἱ μὲν, εἰς ἁρπύς. οἱ δὲ, εἰς αὐχένας. καὶ διὰ τῶδε, ἅπαντες Ἀσσύριοι σημαντοφορέουσι. ποιέυσι δὲ καὶ ἄλλο, μέντοι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τοῦτο, κεῖνοι ποιέυσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι παῖδεσι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμου ἰέναι, πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι. καὶ ὧδε ποιέυσι. τοῦτο δὲ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαι, τὴν ἡβηίδα ἀπάρχονται. τοῖσι δὲ νέοισι, πλοκάμους ἱροὺς ἐν ἡβητῇ ἀφιᾶσι. τοὺς, ἐπὰν ἐν τῷ ἱρῷ ἡβήσωσι, πέμψαντές τε. καὶ ἐς ἄγγεα καθίσαντες, οἱ μὲν, ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ, χρύσεα ἐν τῷ νηῷ ἀποκλώσαντες ἀφιᾶσι, ἐπιγράψαντες ἑκάστου τὰ ἐκ νόμου. τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔτι νέος ὢν, ἐποιησάμην. καὶ ἔτι μοι ἐν τῷ ἱρῷ ἐστὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τοὔνομα.

victimas coronarunt ex veſtibulis templi eas dimittunt: illæ verò præcipites datæ, caſu moriuntur. Quidam autem & pueros ſuos hinc demittunt, non tamen eodem modo quo pecudes, ſed in pera incluſos, manu deorſum agunt: ac ſimul ipſos increpantes, eos non pueros, ſed boves eſſe dicunt. Omnibus autem notæ inuruntur, aliis in vola, aliis in cervice: atque inde eſt quòd Aſſyrii cuncti notas inuſtas habent. Faciunt & aliud quidpiam, in quo cum ſolis Græcorum Trœzeniis conſentiunt. Dicam autem quæ illi faciunt. Trœzenii virginibus & adoleſcentibus legem ſtatuerunt, nequis nuptias iniret, priuſquam Hippolyto comas totondiſſet: faciuntque hoc pacto. Hoc etiam fit in Sacra civitate. Adoleſcentes quidem barbas ſuas conſecrant. Iuvenibus autem capillos à nativitate ſacros demittunt: quos poſtquam in templo ſunt, reſecant, & in vaſa depoſitos, alii quidem argentea, multi verò aurea, in æde affigunt, atque abeunt, inſcripto uniuſcujuſque nomine. Hoc ego cùm juvenis adhuc eſſem, feci, & cùm meus capillus, tum nomen adhuc eſt in templo.

1 Τῇσι παρθένοισι] Leg. Iul. Pollux libr. 3. Demoſthenis encomium quod ſequitur non eſſe Luciani, jam monui præfat. ad Lectorem, ſatis prodit ſtylus, attamen Tomas Magiſter ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττικῶν, in dictione ἔπαθλα citat locum hujus encomii, ut Lucianeum, atque etiam quidam dubitarunt an tractatus de Dea Syria eſſet Luciani. *Bourd.*

DE-

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

DEMOSTHENIS ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Hoc encomium duabus partibus constat. Prior locos technicos continet, ex quibus cùm persona Demosthenis, tum cætera virtutes, & res gesta amplificari poterant: simulque ejus cum Homero instituitur comparatio. Altera sumitur ex athecnis, ubi ad laudem Demosthenis potissimùm facere ostendit, quòd de ejus eloquentia, animi magnitudine, rerumque gestarum excellentia scripto testati sunt hostes.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν στοὰν, τὴν ἐντὸς ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τὴν ἕκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν ὡς μεσημβρίας, Θεσσαγόρας ὀφθαλμιᾷ. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν, ἐπίστασθε. σμικρός τίς ἐστι, χρυσοῦς, ὑπόλευκος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδόντι δ' ἂν αὐτὸν ἔτι ἀσθενοῦντα, Θεσσαγόρας ἔφη ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, κατὰ πόδας. οἰκοθεν ἥδ' ὅς, οὑτωσί. πότερον δ' ἐμὲ ἢ ἐμὲ ἐγὼ, ἀμφισβητήσω; ἀμέλει μὲ ἔφη ἐς τοῦτο διόμβρου. ἀφεὶς γάρ τοι τὴν νυκτῶν ἐξανιστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου γλυκυθλίοις τὰ ποιητικῆς ἀπάρξασθαι. καλῶς γε σὺ ποιῶν ἔφη, καὶ τὰ πρόφατα τῶν ἀνδρῶν πίνων. ἐκεῖθεν δὴν δεξάμενος ἥδ' ὅς, ἴλαθι ἐμεῦθεν, εἰς τοῦτο τὰ μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅσῳ δὴν ἔφη, δεῖ μὲ μοι ἐς ἓν περιπάτου. πολὺ μέντοι πρότερον ἔφη πρωϊσταῖον τινὶ διόμβρου ἥκω, τῇ χειρὶ τὸ Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἴστ

Cum in Porticu deambularem, inde exeunti ad finistram, die decimo sexto, paulò ante meridiem: occurrit mihi Therſagoras, quem fortè aliqui veſtrûm norint: puſillus eſt, aquilino naſo, ſubalbus, virili indole. Hunc cùm procul accedentem viderem, dixi. Hic Therſagoras poëta eſt, & interrogavi, quonam & unde veniret. Domo huc, inquit ille. Num, inquam, deambulandi gratia? Scilicet, inquit ille, hoc mihi opus erat. Nam mihi viſum eſt intempeſta nocte ſurgere, ut Homeri natali die poëtices primitias offerrem. Præclarè, inquam, facis, quòd illi gratiam refers inſtitutionis. Itaque initio inde ducto, inquit ille, non animadverti me ad meridiem uſque delapſum eſſe. Ego verò, ut dixi, deambulatione opus habeo. Sed multò antè, inquit ille, hunc compellare optans, veni, manu autem Homerum monſtrabat. Scitis utique in

1 Βαδίζοντί μοι] Eſſe non videtur Luciani, ſed alicujus Lucianum κακοζηλοῦντος. Marcil.

1 Ἀλλ'

ἀπὸ τ τὸ δεξιᾶ τ τ Πτολεμαίου νεὼ, τ προθυμότατον τὰς κόμας. ἀσπασῶν τε δὴ αὐτὸν ἀφικόμενον ἔφη, καὶ ἀσπαζόμενος ἀφίνειν μεταδιδόναι τ ἑπῶν. εἰ γὰρ ἔφην τὰ εὐχαῖς τὰ σαῖς ἐπράττομεν εἶη. πάλαι χαίρει ἐ αὐτὸς ἐπιχαλεῖν μοι δοκῶ τ Δημοσθένην. ἐπικερῶσαί τι ἀσὸς τὸν αὐτὸν γηρύθλιον. εἰ δὲ ἡμῖν ἐπικρίσει τὸ εὐχαῖς, συμβολοίμην ἂν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ ἔρμαιον. ἐγὼ μὲ ἔφη ἐ τ νύκτωρ τε, καὶ πέμπτον περιπεπράφθαι, δοκῶ μοι τ σύνοιας τ Ὄμηρον ἐπιχαίρασθαι, θείως χάριν, καὶ μανικῶς εἰς τὸν ποίησιν ἐξενεγκεῖν. κελεύεις δ' αὐτός. ἐπίπονός χαίρτοι τοῦ τ γραμματεῖον ἀφηγήσομαι, εἰ ἄρα τοῦ χολὴν ἄγοιμι τ ἑταίρων, ἀφεστυχοίμι. δοκεῖς δὴ μοι σὺ κελεῦσαι σὺ τ σχολῆς εἶναι. μανθάνεις γὰρ εἰ ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πόπονδας τὸ ἐ τ δίκιον νενικηκότος. ὃς ἤδη λελαμβάνοντων τὸν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τ θέας ψυχαγωγοῦμεν, μυθολογεῖν ἀσὸς τ παλαισὴν διενοεῖτο, ἐπιδέξιν κληθήσεσθαι τ πάλης ὕσης. ὁσὶ ἀπὸ ἐπὶ τ βαλβίδος σὺν ἂν ἐμυθολόγεις ἔφη. καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τ δίκιον τ ἑπῶν, σὺτρυφᾶν ἀνδρὶ μόλα δὴ κατορρωδοῦντι τὸν ἐ θεατὴν τύχην. καὶ ὃς γελάσας, ὡς δὴ σοι τί τ λόγον εἶπεν ἐργασόμενος· ἴσως γὰρ ἔφη ὁ Δημοσθένης ἐλάττων, ἢ καθ' Ὄμηρον εἶναί σοι λόγῳ καθαφαίνεται, καὶ σὺ μὲ μίζα φρονεῖς, Ὄμηρον ἐπαινέσας. ἐμοὶ ἢ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, ἐ τὸ μηδέν; συνεφωνεῖς ἔφη. ἀθεσπεσίως μοι δοκεῖς σὺν ἂν τὰς ἥρως, εἰ ἐ πλείων εἰμὶ τὸν γάμην ἀσὸς Ὄμηρον τελέχθαι. εὖγε εἶπον. ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις ἀσὸς ἐ Δημοσθένους; ἀλλ' ἐπεί γε μὴ ταύτῃ τ λόγου

in templo Ptolemæi ad dextram collocatum esse, promissis capillis. Quare veni ipsum alloquuturus, & precaturus ut mihi magnam versuum copiam largiatur. Vtinam inquam, votis proficere liceret ad res gerendas. Iamludum enim statuo precibus fatigare Demosthenem, ut mihi suppeditet orationem ad natalem ejus ornandum. Si igitur satis foret vota facere, idem tecum vellem: nam commune nobis foret lucrum. Ego, inquit, hac nocte & hodie, lucubrato carmine, Homerum benevolentiæ causa laudare statuo. Nam divino, qualis est vatum, furore ad poësim raptus sum: quòd judicabis ipse. Consultò enim libellum hunc circunfero, si fortè in aliquem ex sociis otiosum incidero, tu autem mihi videris in præclaro esse otio. O te fœlicem, inquam, cui idem accidit ac illi qui dolicho victoriam adeptus, abluto jam pulvere, reliquo spectaculi tempore sese oblectans, cum luctatore fabulari cogitabat, qui ad luctam jam vocandus videretur. Ille autem, non ita, inquit, in carceribus fabulareris: & tu certè mihi videris verborum dolicho devicto, eum ludos facere, qui stadii fortunam perhorrescit. Scilicet ait ille, quasi rem difficilem susceperis. Fortassis, inquam, minoris pretii videtur tibi Demosthenes, quàm Homerus: & tu Homero laudato gloriaris. Me verò laudare Demosthenem, parum & nihil est? Cavillaris, inquit. Nolim ego dissidium ciere inter hos heroas, tametsi Homero magis faveo. Bene inquam, & me nonne putes Demostheni magis favere? Sed quoniam hac ra-

γον ἀπημφίεσμαι τὴν ὑπόθεσιν, ὅλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ὑγρᾷ μόνον, τὰς δ' ῥητορικὰς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππικὰς ἀνδρὶ πεζεύοντι παιδιάν. μὴ μανίαν ἔφη ταῦτά γε, καὶ οὐ ποιητῆς δεῖ τὸ μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰέναι θύρας. δεῖ γάρ τοι τὸ τοῖς καλοῖς ἀδῆν ἔφην σοφίᾳ πρὸς ἐπιτηδείᾳ, εἰ μέλλεσι μὴ πεπτωκέναι φαύλως, καὶ φαύλης φορᾶδος. οἶδα τοι ἔφη ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὸν Δημοσθένους ἴσχνὸν τὸ Ὁμήρου πυθοῦ. οἷον λέγω, τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸ ἐνθουσιαστικόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, ὥσπερ τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κραιπαλικισμὸς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν. τὸ δ' εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ὥσπερ τὸ, δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρὰς, τὰς ἀγαθὰς ὑπομένειν ἐλπίδας. καὶ τὸ ἦκε μὲν οἰμώξεσι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς, ὥσπερ τὸ, πηλίκον ποτ' ἐνάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες σκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης, καὶ ἐλευθερίας πλαθέντες. Δημοσθένην δ' ἔγωγε ῥέοντι Πύθωνι, ὥσπερ τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας τῶν λόγων. καὶ τὸ εἰ μὲν μέλλοιμι ἀγῶνα τὸν ἀδυνάτου τοῦ ἴσεσθαι, ὥσπερ τὸ, πέφυκε μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ὃ βίᾳ θανάτῳ, κἂν τις οἰκίσκον τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι μηχαναὶ αὐδῆς αὐτοῖς ἐπὶ πευτὸν τὸ ἀληθείας ἐπιδρομὴ ἤδομαι δ' ἐγὼ παῖδι, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ τροπαὶς λέξεως καταμηνύουσι, καὶ τὰς ἀφαιρέσεις τῶν κώλων μεζόνων, καὶ τὰς ὧν τῶν δημηγοριῶν ἐπαινόδους, καὶ τὰς τῶν δημοβόλων σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας, καὶ τὸ ἐν τόποις μισοβάρβαρον παντὸς χεῖ. καί μοι πολλάκις ἤδοξεν, ἃ γὰρ ἂν τάληθὴς ἀποκρυψαίμην, οὐκ ἐπίστασθαι μὲ ῥᾳ-

ration opportunarum elegantia, denique totius orationis urbanitas. Et mihi ſæpe viſum eſt, non enim veritatem diſſimulare

ratione orationem ſimpliciter contemnis, apparet te ſolam poëſim, ducere operoſam, & ſolutam orationem prorſus contemnere, ſicut eques pedites prætervectus. Tum ille, abſit ut ſic inſaniam, tametſi non levi furore opus eſt iis qui ad poëticas fores accedunt. Verùm & oratoribus, inquam, opus eſt afflatu quodam divino, ad efficiendam orationem non humilem & frigidam. Novi, inquit ille, ô amice, & ſæpe gaudeo, cùm aliorum oratorum, tum Demoſthenis collatione cum Homero. Vt quum vim, acerbitatem, & impetum comparo. Homerus vinolentum Agamemnonem appellat: ita Demoſthenes in Philippi ebrietatem, ſaltationes, & petulantiam invehitur: & ut poëta, Vnum optimum augurium eſt, ſic orator, Oportet bonos viros bona cum ſpe rempub. defendere. Et illud: Forſitan ipſe ſenex deploret talia Peleus. Huic ſimile, Quàm graviter ingemiſcerent illi fortes viri, qui propter gloriam, & patriæ libertatem in acie perierunt. Confero & magna vi fluentem Pythonem, cum Vlyſſis verborum nivibus, & illud, Si ſenii exortes, mortiſque eſſemus acerbæ: cum hoc, Omnibus hominibus mors eſt vitæ terminus, etiamſi quis in domuncula concluſum ſe ſervet. Denique ſexcenti ſunt ingenii in idem concurſus. Delectant autem me affectus cùm vehementiores, tum leniores, & figuræ dictionis, & levantes tædium mutationes, & à digreſſionibus reditus, & compa-

queam,

ἡμῖν Ἀτθικῆς τραγῳδίας Δημοσθένης, ὁ τὴν παῤῥησίαν ὡς φασιν ἀνειμένος, ἢ τὰς Ἀχαϊκὰς Ἀχαϊάδας ὠνομακότα. Ἀμφοτέροις ἢ τόνος πανδύμοις, τὰς Ἐπικωμικὰς ἀνατροπὰς τραγῳδίας, ἢ μιξοῦ τὴν ἀκμαιοτάτης μάχης ἀμφιλόγους ἀναπλάττοντα, ἐν μύθοις τὴν φορὰν σπεδαννύντα. πολλάκις δέ μοι τὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ μέτρον κάλλος, καὶ ῥυθμοί, καὶ βάσεις, σὺν ὅλῳ τῷ ποιητικῷ ἡδονῇ ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ ὑπὸ Ὁμήρου ἰλιακῆς ἀνιδρύσεως, ἢ παρεμπίπτουσιν, ἢ ἁρμάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος, ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν τοῖς διωκόμενοις τὰς ὄψεις ἐπισκιάζεσθαι. πόθεν γὰρ ἂν σωφρονοίην ἐν τῷ σοὶ Καλλιόπην, πυνθανόμενος; ἀλλ' ὑμῖν ἦτον τὸ μὴ ἀγωνίσασθαι τοῦ εἰς Ὅμηρον ἐγκωμίου, διαπλάσαντι ἔργον, ἢ τὰς σὰς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι. ἐν τοῖς μὲν, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει φαμὲν, τὸ τὸ μὲν ῥᾴδιον, σὺν ἔχειν ἰδραίαν πᾶσι κρηπίδα ὑποβαλέσθαι τὸ ἐπαίνου, πλέγμα τὸ ποιητικῆς αὐτῆς. τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γὰρ τὸ σαφὲς αὐτῶν ἦν, σὺν ἦν ἂν ἀμφίλεκτον αἰτήσασι ἔρις. πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῇ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας, πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμόν. καὶ μητέρα Μελανώπην φασὶν, ἢ Νύμφην τινὰ δρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπείρατον. χρόνου δὲ, τὸ Ἡρωϊκὸν, ἢ τὸ Ἰωνικὸν. καὶ μὴν ὅπως ἔστι τὸ Ἡσιόδου εἶναι ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὕστερα ἐστὶ τούτοις πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ μελησιγενοῦς ὀνομάζεσθαι. τύχαν δὲ, queam, Demosthenem, remissa, ut ajunt, loquendi libertate, decentiùs segnitiem Atticam perstrinxisse, quàm is qui Achivos Achæidas appellavit. Et spiritu constantiùs intento Græcorum repræsentat tragœdias, quàm is qui, dum maximè viget pugna, colloquia fingit, & sermonibus impetum dissipat. Sæpe etiam membrorum mensuræ, numeri, & clausulæ, quas habet Demosthenes, non extra poëticam voluptatem me abducunt. Sicut neque Homero desunt antitheses, comparia, figuræ asperæ, vel puræ. Sed ita videtur à natura comparatum, ut facultatibus virtutes permisceantur. Quî autem tuam Calliopen hæc sentiendo contemnerem? At nihilo minùs meæ in prædicando Homero contentioni, duplum negotii inesse censeo, quàm tuis in Demosthenem laudibus. Non versuum, sed argumenti ratione, dico me non posse firmum laudum jacere fundamentum, præter quàm poëticam ipsam: cùm cætera sint ignota, patria, genus, ætas. Nam si nota essent inter homines anceps contentio non esset: aliis patriam ei assignantibus, Ionicam Colophonem, aliis Cumam, vel Chium, vel Smyrnam, vel Thebas Ægyptias, vel innumeras alias. Patrem autem Mæonem Lydum, vel fluvium, & matrem Melanopen ajunt, aut Nymphan aliquam ex Dryadibus, siquidem humanum genus ignoratur. Porrò ætatem: Heroicam aut Ionicam. Nec satis constat utrum Hesiodus sit antiquior, siquidem nomen Melesigenæ, ei quod nunc est in usu, anteponunt. Fortunam autem, paupertatem, & cæcitatem: sed hæc cùm incerta sint,

πενίας, ἢ πάθος ὑμμέτερον, ἀλλὰ μεῖζον βέλτιον εἶη ἢ παῦται ἐᾶν ἀσυμφόρως κείμενα. εἰ δὲ γενοῖο δή μοι κρατιδὴς τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, ἢ σοφίαν ἐν τοῖς ἐπαινουμένοις συλλέξαι. τὸ μὲν σὸν ἕτοιμος καὶ χαίρεις, ἐπίπεδόν τι, καὶ λεῖον, ἵν' ἀρίστροχος τε, καὶ γνωσίμοις, μήτ' ὀνομάτων. οἷον, ὄψον ἄτοιμον, ἡδυσμάτων δεῖται σοὶ διόρθωσον. τί γὰρ ὃ μέγα, καὶ λαμπρὸν τῇ τύχῃ τοῦ Δημοσθένους ἐπέσπηψε; τίς δὲ γνώσεται; ἆρ' Ἀθῆναι μὲν, αὐτοῦ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῶν Ἑλλάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενον ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τὰ ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπισπᾶσθαι ἂν ἔρωτας Θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ ὁμιλίας, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν. νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ παννυχίδων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων ἁλατικῶν, τῶν, καὶ χαλκοῦν ἐστεφανωμένων, ὅσῃ ἂν εἷς ἐπίσης ἀξίως ἐφικέσθαι δυνατὸς τῷ λόγῳ φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν οὖν ἂν μοι τοιαύτη πάντως τόσῃ ἐγκώμιον. σὺ δ' ἂν ἀπαρτᾶν νομιζόμενον τὸν νόμον τοῖς ἐπαίνοις ὦν, σὺ τῷ πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους. Ἰσοκράτης δὲ, παρεμπορεύσας τὸν Ἑλένης φέρων σύνθετον Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον ἀλλότριον. σοὶ δ' ἴσως οὐλαῖον τὸ τῶν παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγόντι, μή σοι μεῖζον ἐπισκοίητο τὸ πίγκαμμα τοῦ φυλάκου. παρίνω δὲ τὰς Ἀθήνας. σὺ δὲ χαῖρε τὸν λόγον πατὴρ τελεσαρχῶν, χρυσία κρηπὶς τῷ Πινδάρου. τὸ γὰρ ὂν Ἀθήνῃσι λαμπρότερον τιμήσας τελεσαρχῶν. εἰ δὲ Δημοσθένης ἔτι κομιδῇ παῖδός ἐστιν, ἁπλοῦται, τῷ ὀρφανίαν ἡ

sint, satius esset missa facere. Quare mihi valdè angusta erit encomii materia, poëtim imperfectam laudare, & sapientiam ex versibus æstimare. Tibi verò in promptu, inquit, planus & apertus est campus, de rebus certis & cognitis: tantùm verbis opus est, tanquam condimento ad obsonium parato. Quid enim non magnum, & splendidum Demosthenis fortuna concessit? quid non celebre? Nonne patria, Athenæ opulentæ, & nobiles, & Græciæ propugnaculum? Quòd si Athenæ mihi contigissent, licentia poëtica superinducerem amores Deorum, judicia, commigrationes, dona, Eleusinem. Porrò de legibus, judiciis, concionibus, Pyræo, coloniis, trophæis terra marique partis, ne unus quidem Demosthenes pari cum dignitate dicere posset. Ex his magna copia mihi suppeteret. Idque encomium non distrahendum putarem, cùm inter laudationum præcepta hoc sit, ut qui laudantur, à patria exornentur. Isocrates Helenæ præconio inseruit Thesèum. Liberi autem sunt poëtæ. Tu verò fortè metuis ne non servato modo, illa proverbii cavillatione excipiaris, Epigramma majus esse scrinio. Itaque omissis Athenis, excipit orationem pater classis præfectus, aureum, ut Pindarus ait, fundamentum. Nulla enim Athenis major dignitas est, quàm præfectura classis. Quòd verò extinctus est Demosthene adhuc puerulo, non est calamitas censenda, sed

1 Ἀλλὰ μὲν βέλτιον] Corrige μᾶλ. Menag.

συμφορὴν ὑπολημπτέον, ἀλλὰ δόξης ὑποθήσει τὸ τ᾽ φύσεως ἡγνωῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὁ μὲν μὴ δῦ, ὅτι παιδεύσει, ὅτ᾽ ἄσκησιν μηδὲν ἐπιδεέσαν παρελήφαμεν. ἀλλ᾽ ὅθεν ἀνάγκη τ᾽ ἐπαίνων ἅπτεσθ τ᾽ ὑπ᾽ αὐτὸν διδαμικραμένων, ὕλην οὐ τροφῆς, καὶ μελέτης, καὶ διδασκαλίας σὺν ἔχοντα. μήσ᾽ ὧν ἐπὶ τῶν Ἡσιόδου δαφνῶν καταφυγόντα, τῶν ῥαθύμως, καὶ τοῖς ποιμέσι τ᾽ ἐπῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δ᾽ οὐσιῶδη δῆτα, πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ᾽ ὁ κατάλογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἴσαιος, Εὐβουλίδης, μυρίων μὲν ἡδονῶν Ἀθήνησι τ᾽ ἡδυπαθῶν, καὶ τὰς πατρῴους ἀνάγκας ὑποκειμένους. παχείας δ᾽ ὄσης τοῖς μειρακίοις τ᾽ ἡλικίας εἰς τὰς τρυφὰς ἀπολισθάνειν, παρὸν δ᾽ αὐτῷ καὶ ἐξουσίαν κωμᾶν, οὐκ τ᾽ τ᾽ ἐπιτρέπων ὀλιγωρεῖν, ὁ τ᾽ φιλοσοφίας, καὶ τ᾽ πολιτικῆς ἀρετῆς κρατῆσαι πόθος. ὃς αὐτὸν ἦγεν σὺν ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. κἀντεῦθεν ἂ βέλτιστ, φιλοσοφίης τοῦ λόγου, διττὰς ἐπ᾽ ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγάς, τὸν μὲν, θαλαττίου πνοὸς ἔρωτος παραφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν σὺ ψυχὴ Ἀφροδίτης παιδήμιν κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων ὁρμαῖς, αὐτοχρήμασι θαλάττιον. τὸν δ᾽ ἱερᾶς χρυσοῦς πνοὺς σιρῶς ἕλξειν, ἁ πυρὶ, καὶ τοξοις σὺ πλεῖστα δυσπαλῆς νόσης τραυμάτων, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ᾧ κάλλους ἄχεα νῦν τε, καὶ καθαρὸν ἰδέαν ἐχομένασαν, μανίας σώφρονι τ᾽ ψυχῶν, ὅσην Ζηνὸς ἴσχυς, καὶ Θεῶν αἰσχίστορσι φησὶν ὁ τραγικός. ἔρωτα δὴ πάντα πόθεμεν, κἀφρόν. ἀπήλαυνον. κέντρον. ξίφος. γλῶτ᾽ τιν᾽ δικρῶσιν. μιπλεῖν ὀψὲ τ᾽ ſed gloriæ occaſio, retegens generoſam indolem. Homeri nec inſtitutionem, nec ſtudia ex ſcriptis accepimus: ſed ſtatim ab operibus ejus mihi eſt laudandus, cùm materiam ex educatione, ſtudiis, & inſtitutione ipſius ſumere non poſſim: nec ad Heſiodi laurum confugere, quæ molliter, etiam paſtoribus carmina inſpirabat. Tu verò Calliſtratum habes, & longum ſplendidumque catalogum, Alcidamantem, Iſocratem, Iſæum, Eubulidem. Et quanquam innumeræ ſunt Athenis voluptates, quibus pelliciuntur, etiam qui paterno imperio ſunt obnoxii, eſtque adoleſcentia per ſe ad voluptatem proclivis, cùm liceret ipſi per tutorum negligentiam voluptates ſequi, tamen continuit eum philoſophiæ, & politicæ virtutis amor: qui ducebat ipſum, non ad Phrynes, ſed Ariſtotelis, Theophraſti, Xenocratis, & Platonis fores. Atque hìc, ô præclare, poteris philoſophari, duas apud homines eſſe amorum ſpecies, alteram quidem, marini cujuſdam amoris impotentem, agreſtem, & fluctuantem in animo veneris vulgaris tempeſtatem, exæſtuantibus juvenum cupiditatibus, rem planè marinam. Alteram, aureæ catenæ cœleſtis attractionem, quæ non igni, non telis inſanabiles vulnerum morbos infligit: ſed ad pulchritudinis ipſius incorruptam, puramque formam comprehendendam impellit, ſano mentium furore, quæ ad Iovem accedunt, & Diis cognatæ ſunt, ut ait tragicus ille. Amori ſanè omnia parabilia, tonſura, ſpelunca, ſpeculum, gladius, linguam efformare, ætate vergente,

ἡλικίας ὑποκρίσεσιν. μνήμην ἀσκεῖσθαι. θορύβους καταφρονῆσαι. συνάψαι νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος, ὁ Δημοσθένης ἦν σοι τὴν ῥητορικὴν ἰχνεύσας; ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον. ταῖς δὲ διαθέσεσιν, ἐξασκεύων τὰς πιθανότητας. λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῇ πυκνότητι, συμμιγνύς τε καὶ τὸ ἁρμονίαν, καὶ νοημάτων ἐκλογὴν ποιούμενος, ποικιλώτατός τε ἁπάντων καὶ ἀλλαττόντων χημάτων. μόνος γάρ τοι τὸν ῥήτορα, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, καὶ σφυρηλάτην παρέσχε τὸν λόγον. καὶ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναπεμπάζοντα τῇ ψυχῇ, ἀφ' ἧττον ὁ Δημοσθένης συνεῖδέ πρὸς μέθην τοὺς λόγους. ἀλλ' ὕδωρ πίνων, ἢ ὡς τὸν Δημοσθένην παίζειν φασὶν εἰς ταυτὸν αὐτῷ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι, πρὸς ὕδωρ λέγειν. τὸν Δημοσθένην δέ, πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέαν δέ, ὁ κρίτης τῶν Δημοσθενικῶν λόγων, λύχνον ἐφαίνετο δὲ νυκτερινὸν λύχνον. καὶ τὴν μὲν ἔφη σοι τὸ χωρίον δὲ λόγον, κρίνον πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν, ἐμοὶ γάρ τοι μείων ὁ περὶ τῶν Ὠρεϊτῶν ποιησιν, ὑπῆρχε καμοὶ λόγος. ἀλλ' εἰ μετεῖσι τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν εἰς τοὺς χρήμασι φιλοτιμίαν, καὶ τὴν πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μέν, ἦτε σωτῆρα, ὡς τὰ λοιπὰ ὠνόμασεν. ἐγὼ δέ, γελάσας, ἦν ἄρα ἔφην διανοῆ καὶ χεῖν μου τὸν ὦτον, ὥσπερ βαλανεὺς καθυπλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; νὴ Δία γε εἶπε, δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας ἐπιτελέσεις, καὶ τειχοποιίας, καὶ πίττῳ, καὶ τάφρου, καὶ λύσεις αἰχμαλώ-

te, pronunciationem discere, memoriam diligenter exercere, tumultus contemnere, noctes laboriosis diebus connectere. Vnde quis nescit, inquit, qualis orator fuerit Demosthenes? quum sententiis, & vocabulis orationem exornat: quum affectibus argumenta probabilia exactè persequitur: splendidus quidem magnitudine, vehemens autem spiritu, & temperantissimus in vocabulorum, & sententiarum moderatione, & varietate figurarum elegantissimus: ac utique solus oratorum: ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem præbuit. Non enim ut Æschylum dixit alicubi Callisthenes tragœdias scripsisse quum vino prolutus incaluisset: ita Demosthenes componebat orationes ebrius, sed aquam potus: unde in ejus aquæ potum fertur joco dixisse Demades, alios quidem ad aquam dicere, Demosthenem autem ad aquam scribere solitum esse. Pytheæ verò, Demosthenicarum orationum plausus, lucernam nocturnam olere videbatur. Habes, inquit, hunc dicendi campum, cum meo argumento communem. Non enim minor fuerit mea Homericæ poëseos prædicatio. Sed si ad humanitatem, & diligentiam in negotiis, totamque in administratione reip. claritatem transires. Et cùm hic sermonem continuaret, ut reliqua additurus. Ego rides, nunquid, inquam, ut balneator hausto reliquo sermone, meas aures perfundere constituis? Etiam, inquit ille, populares epulas, spontaneas in ludos erogationes, navium præfecturas, murum, fossam,

των, ἐ παρθένων ἁλώσεις, ἀρίστην πολιτείαν. καὶ πρέσβεις, ἐ νομοθεσίας, ἐ μέγαθ᾽ πολιτώμάτων ἐμπίπτειν, μᾶλλον ἔπεσθέ μοι, ἔ τὰς ὀφρῦς συνάγοντ᾽, ἐ δεδοικότες, μὴ λόγοι τ Δημοσθένης αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν. ἴσως γὰρ ἔφην ὦ γαθὲ, νομίζεις ἐμὲ δὴ μόνον τ ἐ ῥητορικῆ βεβιωκότων, μὴ ἀμπλησθῆναι τὰ ὦτα τῆς Δημοσθένους πρᾶξεσιν; εἶτα ἐφ᾽ ᾧτε τ λόγον ἐπαυσάμεθα τότε ὡς σὺ φῄς, ἐδόμεθα. πλὴν εἰ μή σε τοιοῦτον κρατεῖ πάθος, οἷον αὐγῆς ἀθελαμπίας, οὓς ἔχοις πρὸς λαμπρὸν τὸν Δημοσθένους δέξασθαι, τὸν ὄψιν ἀπερείσασθαι. καὶ γὰρ αὐτός τ τοιοῦτον ἐφ᾽ Ὁμήρου κ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. καταθύμιον γάρ μικρὸν ἦν, ὡς ἐκ ἀνιαθαλοπίζον ὅτ μοι πρὸς τὸν ὕστερον. ἐκ᾽ ἐγὼ μὲν, ἐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀνήκεστ, δοκῶ μοι κ σμικρὸν ἀποστραφεὶς μᾶλλον ἀθρεῖν. ἐ μὴ λάμπειν, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος ἔ τ Ὁμηρικὸν γένους ἐλέγχεσθαι. σοὶ δ᾽ μοι φαίνεται ἐ τοῦτο ἔφη πολὺ ῥᾷον, ἢ κἀγ᾽ ἐμὲ εἶναι. ἔ μὲν γὰρ Ὁμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾶς ὁρμώσης τ ποιητικῆς δυνάμεως ἀπρόσε ἐξ ἀνάγκης ἦν ἅπασιν λαβέσθαι. σὺ δ᾽ εἰ μὲν ἐπὶ τ Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, ἐ μάλα ἂν ἀπορεῖς ποῖ τ λόγον ἄγῃς, ἐκ ἔχων ὅτε πρώτου τὴν γνώμην λάσοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι ποῖ τὰς Συρακουσίας τραπέζας, ἢ οἱ φιλήκοοι, ἐ φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκροάσεις, ἐ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες. ἐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ᾽ ἓν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὸν ἐπιθυμίαν μεταθέντες. οἶμαι δ᾽ ἐ σὲ μεταπόᾳ, ἐκ ἔχοντα ἐφ᾽ ὅ, τι στῇς, ἐ κύκλῳ σε ποιήσαντα, φύσεως μεγαλοπρεπὴς, ἁρμὴ ἀμπύρα, βίᾳ σώφρονος, λόγου θείνοος magnifica, ingenium ardens, temperantia, eloquentia, for-

liberatos captivos, locatas virgines, optimam remp. legatos, leges, & magnitudinem rerum gestarum incidentem: subit mihi irridere supercilia contrahentem, & metuentem ne deficeret ipsum oratio de rebus gestis Demosthenis. Fortè enim inquam, ô bone putas me unum ex omnibus qui eloquentiæ operam dederunt, nihil audisse de rebus gestis Demosthenis? Imò, ait ille, aliquo ad dicendum, ut ais, auxilio nobis est opus. Verùm nisi aliter affectus es adversus circumfulgentem splendorem, non possis splendidam Demosthenis gloriam fixis oculis intueri. Quod quidem initio in Homero mihi accidit. Quare pene abjeci argumentum, ut quod obtueri non possem. Deinde nescio quo pacto me recepi, puto me paulatim assuefaciendo adversis oculis intueri: ne eos tanquam à sole avertendo, nothus gentis Homericæ arguerer. Tuum verò negotium mihi quàm meum videtur esse facilius. Nam cùm in Homero nihil præter poëticam laudare possimus, tota illa laus in animo simul necessariò concipienda est. Tu verò si ad totum Demosthenem semel animũ convertas, ad dicendum prosiliens profectò hæreas dubius quid primum sumas, haud aliter quàm gulosi Syracusanis mensis accumbentes, vel avidi auditores & spectatores nacti sexcenta aurium & oculorum jucunda objecta. Nesciunt enim quò se convertant, subinde cupiditatem mutantes. Itaque opinor te ex alio in aliud desilire, cùm non habeas cui immoreris, dum te in orbem circumagunt,

πατος, τ' ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρείας, λημμάτων πολλῶν ἐ μεγάλων, ὑπερορψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἰσχύος τ' πολλῶν, ἐ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως δ' ὁρῶν ἔνθεν μὲν, ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν, ἀποστόλας, Εὐβοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τ' Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, ὁκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, συμπεριφέρεσθαι τοῖς πλείοσι πράγμασιν. ὥσπερ ὧν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τὸν νοῦν τρεπόμενος, ὅτου πως ἡπέρηται, Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν, ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος, ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν, ἢ τὸ πάνδαμον ὠδῖνος Ἡρακλέος, ἢ τὸν Διονύσου πωλυγάθεα θιασῶν, ἢ γάμον λοξοκελεύθου Ἀρμονίας, ὑμνήσεσθαι, ἔτυσεν ὃ ἐ σύγε τοιοῦτόν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τ' ἄνευ τούτων τινὸς ὑμνητέον. ἔστι δ' ὑδὲν ἔργον σκυθρωπὸν ἔφη τὸν παλαιὸν, ἀλλ' ἐνὸς, ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ τ' ῥητορικῆς καθ' αὑτὸν, εἰς ταῦτὸν καταβῇ τοῦτον τ' λόγον. ἱκανὴ γὰρ σοι ἡ τῆ Περικλέους. ἐκείνῃ μὲν γε, τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πυθὼς πκίνητον, δέξῃ δ' ἀδιαδόητος, ἀλλ' αὐτόν γε ὐχ ὁρᾶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὸν φωτισμὸν, ὑδὲν ἔμμισον ἔχοντες, ὑδ' οἷαν ἐξαρκέσειν ὡσὶ τὸν ἔ χρῆν βάσανον, καὶ κρίσιν. τὰ δ' ἔ Δημοσθένους, ἀλλα σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τραπόμενος. ὡσὶ γὰ μὲν τὰς τ' ψυχὰς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτῶν τραπόμενος, καλὸν μίαν ἡνιναῦν ἀπτόμενος τὸν ἑτέρου. εἰ δ' βούλοιο διψιλῶς, δύο, καὶ σωτρεῖς ἐλόγους, ἢ τὸ ἐν τοῖς πράξεσιν ἀνδρείας, λημμάτων πολλῶν ἐ μεγάλων, ὑπερορψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἰσχύος τ' πολλῶν, ἐ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως δ' ὁρῶν ἔνθεν μὲν, ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν, ἀποστόλας, Εὐβοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τ' Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, ὁκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, συμπεριφέρεσθαι τοῖς πλείοσι πράγμασιν. ὥσπερ ὧν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τὸν νοῦν τρεπόμενος, ὅτου πως ἡπέρηται, Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν, ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος, ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν, ἢ τὸ πάνδαμον ὠδῖνος Ἡρακλέος, ἢ τὸν Διονύσου πωλυγάθεα θιασῶν, ἢ γάμον λοξοκελεύθου Ἀρμονίας, ὑμνήσεσθαι, ἔτυσεν ὃ ἐ σύγε τοιοῦτόν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τ' ἄνευ τούτων τινὸς ὑμνητέον. ἔστι δ' ὑδὲν ἔργον σκυθρωπὸν ἔφη τὸν παλαιὸν, ἀλλ' ἐνὸς, ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ τ' ῥητορικῆς καθ' αὑτὸν, εἰς ταῦτὸν καταβῇ τοῦτον τ' λόγον. ἱκανὴ γὰρ σοι ἡ τῆ Περικλέους. ἐκείνῃ μὲν γε, τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πυθὼς πκίνητον, δέξῃ δ' ἀδιαδόητος, ἀλλ' αὐτόν γε ὐχ ὁρᾶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὸν φωτισμὸν, ὑδὲν ἔμμισον ἔχοντες, ὑδ' οἷαν ἐξαρκέσειν ὡσὶ τὸν ἔ χρῆν βάσανον, καὶ κρίσιν. τὰ δ' ἔ Δημοσθένους, ἀλλα σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τραπόμενος. ὡσὶ γὰ μὲν τὰς τ' ψυχὰς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτῶν τραπόμενος, καλὸν μίαν ἡνιναῦν ἀπτόμενος τὸν ἑτέρου. εἰ δ' βούλοιο διψιλῶς, δύο, καὶ σωτρεῖς ἐλόγους,

fortitudo in rebus gerendis, multorum magnorumque lucrorum despicientia, justitia, humanitas, fides, consilium, prudentia, singulæ multarum magnarumque in repub. actionum. Forsan hinc intuens, decreta, legationes, conciones, leges: inde classes, Eubœam, Megara, Bœotiam, Chium, Rhodum, Hellespontum, Byzantium, nescis quò animum inclines, cùm te rerum copia huc illuc rapiat. Vt igitur Pindarus converso ad multa animo, sic ambigit, dicens. Num mea Ismenum, Meliam-ve nympham, Seu magis Cadmum, genus aut virorum, Dentibus sævi genitum Draconis, Carmina dicent? Num canam Thebas, celebres-ve pugnas Herculis? num Bacche tuos honores? Vel priùs nunc Harmoniæ puellæ, Dicam hymenæos? Ita tu dubitare videris, utrum orationes, an res gestas, aut eloquentiam, aut doctrinam, aut authoritatem, aut mortem viri sumas laudandam. Verum nullo, inquit, negotio errorem evitabis: si uno quolibet argumento assumpto, ut pote sola eloquentia, in eam tua oratio incumbat. Hîc satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelæ quoddam calcar fama accepimus, sed orationem ipsam non videmus. Vnde constat ejus nihil præter opinionem stetisse, nec temporis probationem & judicium sustinere potuisse. At Demosthenis scripta extant, sed hoc tibi dicendum relinquam, si hoc argumentum tractaveris. Si converteris te ad mores ejus, & res gestas: bonum fuerit unum quodlibet excerpere argumentum. Vel si largiter differre velis, duobus, &

μῶν, ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγον ὑπερβολῆς. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης. εἰ σὲ ὅσον οὐ δεῖ παντὸς, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἴσης ἐπαινέσομεν. νόμῳ δὲ μὴ τὸ Ὁμηρικὸν, ἢ ἐμὲ αἰνεῖν ἐπαίνους οὐ μετρίους ἀφ' ἑλκηται, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης. ἤδη γάρ τι καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων. μεμπτὸν δ' ἂν δόξαι τοῖς θείοις ἐχθρὸς, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν. ἐξ ἠλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῶν αἰχμῶν, μήπω γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς. τῶν σὺν θεραπαίνῃ, οὐδὲ δικαίως ἐφάψεται λήθη. ἔνιοι δὲ καὶ ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν τῶν αὐτῷ κακῶν ἐπαινεσόμενον. ἐπὶ τοῦτο σύμπαν, εἰ δ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι. ταῦτα δὴ Θεραγόρᾳ διελθόντι, οἶμαί σε ἔφην ἂν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸν μὴ μέσον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα ποιούμενον τὸν Δημοσθένην, τὰ πρὸς τοῖς ἐμπείροις σοφιζόμενον. σὺ μὲν δὴ ἔφη τὴν ῥᾳστώνην ἀποδύῃ, σοφὸν ἐπιφαμένη τὸν λόγον, εἴ τι σὺ φρονίδος ἀνεῖς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο. πρὸς ἃ ἐγὼ τοίνυν ἔφην σοι χάριν ἔχειν ἤδειν εὖ οἶδ'. σκόπει δὲ μὴ οὐ τέλεον ἡ χάρις γένοιτο ἄπορον. καλὸν ἂν λέγοις ἔφη τὸ ἴαμα. σὺ γὰρ ἔφην ἀγνοεῖς οἷμαι τὸ παρὸν ἄπορον. εἶτα ἰατρὸν δίκαιον τὸν δὲ τοιοῦτον σοφὸν ἀγνοήσαντα, ἄλλο γραφῆναι. ἔπι τί δή; σὺ μὲν περάσειεν ἄν, τὸν πρῶτον λόγον πρὸς τὸν λόγον, ἐπιχειρήσας ἰᾶσθαι, τάδε ἤδη κατεπάλαιστον παλαισάς ἐπῶν ῥεόδους. ὥστε ταύτης τὰ ἀποφέρειν ἰωλά σοι τὰ ἰάματα. δὲ σὲ ἔφην ἔφη σοι τόδε ἴαμα. χρὴ μέντοι καθάπερ ὀδὸν, παῤῥαλειφθῆναι εἶναι τὴν συνηθεστάτην. τὴν συνήθειαν γὰρ εἶπον πρὸς ἐμοῦ. ἣ φασὶν Ἀννίκερίν τὸν Κυρηναῖον φιλοσοφῆσαι πρὸς

tribus ſelectis, ampliſſimam dicendi materiam habebis: res enim omnes ſunt ſplendidiſſimæ. Quòd ſi non omnia, ſed partem laudabimus, id Homeri exemplo faciemus, qui Heroum partes laudat, puta pedes, vel caput, vel comam, aut veſtes, aut clypeum. Nec Dii quidem poëtarum laudes aſpernantur, ſumptas à colo, aut telis, aut ægide, nedum ab aliqua corporis aut animæ parte. Beneficia verò ſemel complecti nemo poteſt. Itaque nec Demoſthenes vitio vertet, ſi unicam ex ejus virtutibus laudes: ſiquidem ne ipſe quidem, omnes ſimul collaudare poſſet. Cùm hæc diceret Therſagoras, puto te, inquam, oſtendere mihi volentem, quòd non ſolùm bonus es poëta, tuæ orationi mentionem inſeruiſſe Demoſthenis, ſolutam orationem metricæ adjungendo. Tum ille, inquit, tuæ recreationi conſulens, compulſus ſum ad percurrendum hoc argumentum, ut remiſſa cura, noſter fieres auditor. At probè ſcias, inquam, te nihil operæ pretium feciſſe. Quin vide ne magis diverſum aliud feceris. Egregiam profectò, inquit, medelam dicis. At puto, inquam, neſcis quæ res me nunc angat: deinde ut medicus ignorans ægroti morbum, alium curas. Quid illud eſt? Tu quidem, ea quæ turbarent eum qui ſe primùm ad dicendum conferret, inſtituiſti medicari. Sed illa mihi jam olim annorum periodis exhauſta ſunt. Quare irrita ſunt ad ea quibus angor, tua remedia. At hoc, inquit, remedium fuerit. Oportet, ſanè viæ in morem, ut ea ſit rutiſſima, quæ maximè trita. Mihi verò diverſum, inquam, placebat. Ajunt Annicerim Cyrenæum Platonis & ſocio-

rum

Πλάστιπά π, ἢ τὰς ἱπείρας. τ μ γ κυρταίον ἁρμοπηλασίας ἐπιδιεκνεῦτε, πολλῶς ἐξω τὴν ἀκριβημένον ἐξελαύνειν δρόμες, ἐπὶ τ αὐτῆς ἁρμοβτροχίας ἅπαντας, μηδὲν ἐξοβεῖσθαι, ὥδ' ἐνὸς δρόμε σημεῖα κ τ γῆς ὑπολείπεσθ. τύμὸν δ γε, τὐναντίον ἀπόδφ, τὰς ἁρμοττροχίας ἀλείφειν. ἐ μᾶλλ ῥᾴδιον ἐ' εἶμεν κπερχεῖν ὁδὸς τ τετριμμένον ἀτρεπτοπόμενον, ἀλλά τι τὸ [1] Πάσωνος ἴφη σοφόν. ποῖον ἔφη; ὁ γ ἀκήκοα. Πάσωνι τ ζωγράφ φασὶν ἐκδηῆναι γράψαι ἵππον κυλινδύμενον. τ δ, γράψαι τρέχοντα, κὴ πολὺν κνιορτὸν ἐπὶ τ ἵππον. ὡς δ' ἔπ γράφοντ, ἐπιφῆναι τ ἐκδύντα, μίμφεσθ, μὴ γὰ τῦτο ἐσκεύακ. τ δὴ Πάσωνα ἔ πίνακος τὰ μετόπισθε κάτω στρεφαγωγόντα, τῷ παιδὶ τὸν γράφην ἐπιδείξαι κελεῦσαι, κὴ τ ἵππον ἔμπαλιν κυλίνδυμον ὀφθῆναι κυλινδύμενον. ὁρᾷς σ ἔφη Θερσαγόρα, ἂν μέαν οἴῃ με τροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσύτων ἐτῶν, ἀλλ' ὐχὶ πάσας τροφὰς, ἢ ἀπεστραμμένας ἐκπεπάτηται, ἢ μεβεβρῶσθαι, ἐκλείπειν μὴ τὸ πλάσιον παρέχειμι τὸ Πρωτέως. ποῖον ἔφη πάθος; τὸ, χλιόμβρον, ὃ φασιν αὐτὸν χλιάζ, θαυμάζ ἐξευρίσκοντα τ ἀνθρωπίνης ὄψεως. ἐπεὶ κπαναλώκ πάσας ἰδέας ἂν, ζῳέων, κὴ φυτῶν, κὴ στοιχείων, αὖθις αὖ πάντα μορφῆς ἐπεισόκτυ, Πρωτέα γενέσθ. σὺ μ' οὖν ὑπὲρ τ Πρωτέα μηχανᾶ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. ὐκ ἂ γάρ ἔφην τῦτο. παρέξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθ, παρεὶς τὴν ἐπιτετριμμένην φροντίδα. τάχα

rum fuisse æmulum: eumque currus agitationem ostentando, multos circum Academiam cursus exegisse, eadem omnes in orbita, citra errorem, ita ut vestigia cursus unius in terra relinquerentur. Ego verò contrà studeo tritas orbitas evitare. At difficile esse puto, novam viam relicta jam trita excogitare. At Passonis placet consilium Quodnam? inquam: non enim audivi. Passoni pictori dicunt mandatum fuisse, ut pingeret equum sese volutantem: illum verò, currentem pinxisse, multo pulvere circundatum: & cùm is adhuc pingeret, eum qui ejus operam locarat supervenisse, & conquestum esse, quòd istud non mandasset. Tum Passonem inversa tabula, puerum jussisse ut picturam exhiberet spectandam, visumque esse equum sese volutantem. Festivus, inquam, es Thersagora, si unam tot annis conversionem me molitum esse putas, at non vereri ne mihi omnes conversiones & circumactus experto, tandem accidat idem quod Proteo. Quidnam? inquit. Scilicet ut fiam, quod dicunt ipsum factum esse, quum rationem excogitaret qua humanum aspectum fugeret. Ille absumptis omnibus formis bestiarum, plantarum, elementorum, rursus peregrinæ formæ penuria factus est Proteus. Tu, inquit ille, Proteo mutabilior, meam orationem effugere conaris. Minime, inquam, ô præclare. Nam dimissa ex animo impendente cogitatione, auditorem me præbebo. For-

1 Πάσωνος] Pausonem dicitur pictor ille Æliano Variæ Historiæ libro 14. cap. 5. & Plutarcho de Pythiæ oraculis; & aliis: ex quibus legendum hic Παύσωνος. Menagius.

χα γὰρ ἴσως σοὶ δοκῶ κυήμασιν ἀφροίλις ἠρῶσθαι, καὶ τὰ ἡμᾶς αὐτὸν συμφροῦσαι. ὡς δὲ ἰδικῇ ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τὸ πλησίον κρηπίδος, ἐγὼ μὲν ἀνεγίνωσκον. ὁ δὲ ἀνελίττων μάλα γλυκαῖα ποιήματα. μεταξὺ δὲ ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ γραμματεῖον, καὶ εἰπὼν τὰ ἀκροτελεύτια ἔφη μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν. ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν. χάριν μὲν, ἔφην ἐγωγε, καὶ πάνυ· ἢ τί λέγεις εἰδέναι; τί δ' ἐστὶν ὃ, τὸ Ἐ λέγεις; Μακεδονικοῖς ἔφη συντυχὼν τὰ βασιλικὰ οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τὸ ὑπερηφάνεις, τὸ γιβλίον ὃ κῆπ' πάρεργον ἐκτησάμην. καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἰκαδε. μάλαπτον δ' ἄλλα τι τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τοικίας, καὶ περὶ Δημοσθένους. ἃ μοι δοκεῖς ἂν ἀκριβῶς ἀκοῦσαι. καὶ μὴν εἶπον ἤδη γέ σοι τὸ διαβολίαν χάριν, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν ἂν ἀπολείψομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔσεσθαί σοι γνῶναι. σὺ δ' εἰσάκαις μὲν μὲ λαμπρῶς, τὴν Ὀμήρου γιβλίον, ἔοικας δ' ἐπάστειν αὐτὸς τῷ Δημοσθένους. ὡς ἂν ἀνίσχω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, ἀναστρέψωσπερ ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τὴν δικαίαν ἐπαινον, ἥκομεν εἰς τὸ Θερσαγόρου. καὶ μάλις μὲ, ἐπιτυγχάνῃ τοῦ βιβλίου. κἀγὼ λαβὼν τοῦτο μὲ, ἀπελαυσάμην. συντυχὸν δ' ἔτι τῷ γράμματι διεστῆν, ὡς οὐδέν τι ἀφελὼν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τι, καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀνελίξομαι. οἶδα γὰρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μεῖόν τι γένεσθαι τὸ τιμᾶς, εἰ μὴ τῶν ἀφθόνων αὐτῷ ποιησάντων ἀσμάτων, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τρωιζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεσθαι, καὶ τοῦ Διονύσου, τὸ ἂν ποιῆσαι καινὸν ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ

Forsan enim quum non amplius tui partus eris sollicitus, meæ parturæ mecum curam susciepies. Vt igitur ita visum est ipsi, in proxima sede consedimus, ubi ego quidem audiebam, ille verò præstantissimum poëma recitabat. Inter legendum autem, ut numine afflatus, complicato libro, aufer, inquit, hujus auscultationis mercedem, prout Athenis, in concionibus, & judiciis sportulæ dari solent. Sed vide ut gratiam mihi habeas. Gratiam-ne, inquam, habebo, etiam priusquam quid dicas intelligam? Sed quidnam est quod dicis? Cum incidissem, inquit, in Macedonicos regiæ domus commentarios, eaque res me summopere delectasset, non levi negotio librum comparavi, quem domi nunc habere memini. Continet autem cùm cæteras res ab Antipatro domi gestas: tum de Demosthene ea quæ mihi videris non oscitanter audivisse. Ego verò, inquam, tibi pro bono nuntio gratiam jam refero. Et reliquos versus audiam: nec te dimittam donec promissum præstiteris. Cæterùm splendida Homeri natalitia mihi dedisti, talia Demosthenis quoque daturus videris. Itaque lectis reliquis libri versibus, tantisper commorati, dum debitam laudem poëmati tribuissem, ivimus ad ædes Therſagoræ, ubi vix tandem librum reperit: quo tunc accepto, discessi: & perlecto statui nihil immutare, sed ad verbum vobis recitare. Non enim minor honos habetur Æsculapio, quum Alisodemi Trœzenii, & Sophoclis versus ei decantantur, si desit novum poëma sacrificantibus. Et Baccho nova poëmata faciendi, nempe comœdias, vel tra-

τραγῳδίας, ἐκλέλειπται. τὰ δ' ἄτοπα συντρίβεσθαι, τοῖς νῦν εἰς μέσον ὑπὸ κομιδῆ κομίζουσι, χάριν οὐκ ἐλάττω φέρειν, τῷ τ' Θεὸν δοκεῖν τιμᾶν. τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο. ἔστι δ' τῶν ὑπομνημάτων τὸ ἀφηγηματικὸν μέρος. τὸ δ' ἁμαρτεῖν βιβλίῳ, φησὶν Ἀντιπάτρῳ μεμηνύσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁδὶ Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τῶν φυγάδων ἐπίσκοπος συλλαμβάνειν. ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ ὑπὸ Δημοσθένους ἀπὸ τῆς Καλαυρείας πεῖσαι μόνον, ἢ βιάσασθαι ἀφεὶς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν, ἢ δὲ ὑπὸ μετάνοιαν ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένη ἀεὶ προσδοκῶν. ὡς δ' ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρείας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν, σύριγξ ὡς εἶχεν, ἐκάλεσεν ἔσω καλεῖν. ἐκεῖσ' εἰσῆλθεν, αὐτὸ φράσον τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον, χαῖρε ὦ Ἀντίπατρε. πῶς δ' ἐμέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες; ἤγαγον ὡς ἐδυνάμην. ὑδρίαν γὰρ κομίζω τῷ Δημοσθένους λειψάνων. ἀπ' ἐλπίδος γάρ μοι ἔσφηλας ὦ Ἀρχία. τί γὰρ τῶν ὀστῶν, ᾧ τὴν ὑδρίαν, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι; τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κρατήσαντι ἀδυνάτων, ἐν Βοιωτίᾳ, ὁδὶ ἔνδυθι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δ', ἧττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἐλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. ἐγὼ δ' ὦ Παρμενίων ἔφη, εἴ μοί τις ἀθηναίων ὢν τὸ Ἀθηναίας λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος σῶσαι, τούτῳ ἀργύριον μὲν οὐκ ἂν δοίην, φιλίαν δ' ἂν ἄν. εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμοὶ μισεῖ, τούτῳ πολεμῶ μᾶλλον, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, καὶ νεωρίοις, καὶ πύργοις. θαυμάζω δ' τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τῆς κτήσεως τῆς πόλιν. καὶ τοὺς μὲν, ἔξωθεν χρείας ἡμῖν ὁμόρους, ἥδιστ' ἂν σώσαι-

tragœdias, mos desiit, & quæ ab aliis sunt composita, iis qui nunc ea tempestivè in medium afferunt, non minorem gratiam merentur, ut Deum honorasse videantur. Itaque hic liber (Est autem nostrarum partium, commentarius: libri verò narratio) refert Antipatro significatum esse, Archiam adesse. Archias autem, siquis juniorum hoc ignorat, exules comprehendere jussus erat. Literis quoque mandatum acceperat, ut nullâ vi adhibita Demosthenem persuaderet, ut ex Calauria ad Antipatrum veniret. Porrò Antipater in tantam spem erectus anxiè expectabat Demosthenis adventum. Quare cùm audivisset Archiam ex Calauria venire, repentè ut se habebat, intro vocari jussit. Postquam ingressus est, reliqua liber ipse dicet. Salve Antipater. Quidni salvus sim, si Demosthenem adduxisti? Adduxi ut potui: nam ex Demosthenis reliquiis Hydriam affero. Magna de spe me dejecisti Archia. Quid enim mihi cum urna & ossibus, Demosthenem non habenti? Non fuit possibile rex, vivum in potestatem hostium redigere: non in Bœotia, vel à me hîc accepto auro. Nos verò citiùs Byzantii mœnia machinis, quàm Demosthenem auro expugnaremus. Ego ô Parmenio, inquit, siquis Athenienſis in reip. consiliis pluris me facit quàm patriam, huic pecunias, amicitiam non item offerre velim. Siquis autem propter patriam mihi inimicus est, hunc ut arcem, mœnia, portus, & fossam oppugno. Admiror autem virtutem, & beatam esse dico urbem, cui civis hujusmodi obtigit. At proditores, quum eorum opera non amplius indigeo, per-

πολίσιμι. τὸ δ', βυλοίμην ἂν σώτιμον παρ' ὑμῖν τυχὸν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυρικὴν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικὸν, τὴν ὅπλων βίαν, τὸν δ' ὅλον πυθοῦ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς ἀδιαμπὴ πρὸς ὑμᾶς δύσπορον. πρὸς Παρμένοντα μὲ ταῦτα. τοιαῦτα δὲ πᾶσι καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τὸ γὰρ μὴ Διοπείθους Ἀθηναῖον ἀπιστεῖν ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ φρενὸς ἴδος. ὁ δ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη σὺ δ' Ἀττικὴν φράτην, ἢ φρατῶν τὸν δόκιμον ἡμῖν. εἰ μὲ τριήρεις, καὶ ὁ πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λαβὼν ἴμειγε, καὶ φιλώναφον. τὸ δ' ἂν ἄνθρωποι πράξειαν, διονυσιάζοντες, ἐν κρασομίαις κυκλιζόντες, καὶ χορεῖς; εἰ δὴ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾴων ἂν εἴλομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους ἢ Θετταλοὺς ἅπαντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ἀνάμυνοι. νῦν δ' εἷς ἑαυτῷ ἐχρήσατο, καὶ πᾶσι τοῖς κοινοῖς ἐφίστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀνέπαφος ἵσταται. λανθάνομεν δ' αὐτὸν ἐπιχειροῦντες, ἐν ἐπιχειρῶντες, ἐ βυλευόμενοι. καὶ κωλυτὴς κώλυμά τι, καὶ σκοπὸς ἡμῖν ἄνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. [1] τὸ γάρ τοι κατ' αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν; οὐκ Ὄλυνθον; ἐ Φωκίας, καὶ Πύλας ἔχομεν; ἐχὶ Χερρονήσου, καὶ τῶν ἐπὶ τ' Ἑλλησπόντου κειμένων;

dere cupio. Illum autem incorruptum civem apud nos hîc habere malim, quàm Illyricum, & Triballicum equitatum, totumque mercenariorum exercitum. Nec armorum vi, facultatem persuadendi, & judicii gravitatem ullatenus postpono. Hæc ad Parmenionem: & ad me similia quoque verba fecit. Ego enim de iis qui cum Diopithe Athenis missi fuerant, solicitus eram. Ille verò profusè ridens dixit. Tu verò nobis ab Athenienſi duce, aut milite metuis. Triremes, Pyræus, & portus mihi nugæ sunt. Quid facerent homines in Bacchanalibus, conviviis & choris vitam consumentes? Si unus Demosthenes Athenis non fuisset, faciliùs potiti essemus urbe, quàm Thebis & Thessalia, dolo, vi, opprimentes & corrumpentes. Verùm unus ille vigilat in omnes intentus occasiones, & nostros observat impetus, nostrisque consiliis resistit. Nunquam fallere, neque insidiando, neque agendo, neque consulendo possumus. Hic uno verbo, tanquam propugnaculum obstat, quominus omnia primo impetu capiamus. Nam quantum in ipso fuit, non Amphipoli, non Olyntho, non Phocensibus, non Pylo, non Cherroneso, non ora Hellesponti potiri po-

1 Τὸ γάρ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, ἐ Φωκίας ἐ Πύλας ἔχομεν;] Manifestissimum mendum non vidit doctus interpres Philippus Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem numquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Cherroneso: κύριος δ' ἦν Πυλῶν ἐ τῶν ὅπη δεῖ Ἑλλησι παρεῖναι. Et in oratione de falsa legatione: πῶς γὰρ οὐκ ἦν οἰόν τ' ὑμῶν, ὅτι τοὺς Φωκέων ἀπολλύουσ' ἐ τὰ κύρι' εἶναι Πυλῶν Φωκίας ἐ τὰ ὑπὲρ Θηβαίων ἀδικα ἐκκεκῆχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: ἐπεὶ τῶν δ' ἐ τὰ ἴσχυς ἐ τὰ μειζόνων, λίαν δὴ

ἀλλ' ἀνίησιν μὲν ἄκοντας, οἷον ὰς μανδραγόρας κοιμίζοντες τὰς αὐτῶν πολίτιδας, ὥσπερ τυμπανίσι, καὶ κρούσασ τ' ῥαθυμίας τῆ παῤῥησίᾳ χρώμενος, ἀλίσχει δ' πρὸς ἡδονὴν φροντίσας. μεταθήσει δ' τ χρημάτων τὰς πόρους, ἀπὸ τ θεάτρων, ἐπὶ τὰ στρατόπεδα. σωτήσει δ' τὸ ναυϊκὸν, νόμοις τελησαρχικοῖς ὑπὸ τ ἀπειρίας μόνον πάλαι διαφθαρέν. ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνῳ πρὸς τὸν δραχμὸν, καὶ τὸ τριώβολον, τὸ τ πάλαι ἀξίωμα, πάλαι τύπους κατακεκλιμένους, εἰς τὰς προτέρας ἐπαυξήσας. δ' τ ζῆλον τ Μαραθῶνι, δ' Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συνίησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, δ' συνάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον δ' λαθεῖν ἐστὶν, δ' φοινικίσαι, δ' πεισθῆναι δ' δ' μᾶλλον, ἢ τ Ἀρταξέρξου ὠνεῖσθαι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπειρᾶτο. τοῦτον δ' ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, δ' πάντας ὁπλίτας. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, δ' Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης φρόνησις Θεμιστοκλεῖ μέν, τῷ σώσαντι. Περικλεῖ δ', τὸ φρόνημα. ταύτησιν γοῦν αὐτοῖς ἀκόλουθον, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὸν Χερρόνησον τ Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. δ' καλῶς γε ἔφη ποιῆσαι Ἀθηναίοις, Χάρητα μὲν, καὶ Διοπείθην, δ' Πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδεικνύντας στρατηγεῖν, Δημοσθένην δ', εἴσω κατέχοντας ἐπὶ τ βῆματος. ὡς εἰ τοῦτον τ ἄνδρα τὸν ὅπλον ἀπέφηναν, δ' ναῦν, καὶ στρατόπεδον, καὶ χρήματα κύκλου, ἐκεῖνο potuimus. Ille invitos, tanquam mandragora sopitos cives excitat, & neglectis iis quæ ad voluptatem faciunt, loquendi libertate illorum secat uritque ignaviam à theatris ad castra pecuniarum transfert proventus: conscribit classem quæ penè perierat confusione legum trierarchici ordinis. Et civitatis dignitatem tempore jam projectam ad drachmam & triobolum, excitat jamdudum fractos animos ad majorum imitationem revocans & rerum ad Marathonem, & Salaminem gestarum: atque author est ut Græcos sibi societate & fœdere conjungant. Hunc non licet fallere, non decipere, nec magis pretio corrumpere, quàm Aristidem illum rex Persarum corrupit. Hic igitur Antipater, magis est formidandus, quàm triremes omnes, quàm universa classis. Quod enim apud veteres Athenienses Themistocles, & Pericles fuerunt, id nunc est istis Demosthenes, prudentia par Themistocli, animi magnitudine Pericli. Itaque redegit in ipsorum potestatem, Eubœam, Megara, oram Hellesponti, Bœotiam. Et rectè faciunt Athenienses quòd Charetem, Diopithem, & Proxenum, & similes quosdam præficiunt exercitui, Demosthenem verò domi retinent ad suggestum. Quòd si hic in potestate haberet arma, naves, exercitus, & rei gerendæ occasiones, & pecuniam, ve-

ἡ Φωκίων ἐς Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι & sæpius Πύλαι dicebatur, erat Græciæ porta & aditus, & numquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo sæpissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. *Palm.*

μὴ δεῖ τ Μακεδονίας ἀνηκεστήσαι πράγματος τ λόγον. ὃς ἐ νῦν μὲν ψηφισμάτων ἀντιποιούμενος ἡμῖν, πανοπλίᾳ συμπεριτρέχει, καὶ λαμβάνει, πόρους διρέπει, δυνάμεις συνάγει. πόθι δ ζῶντα κατειλήφατε; κατειλήφαμεν. καὶ τὸν οὐδὲν ἂν πίθοιτο; ἴσως, ἀλλ' ἴσως μὲν οὐ Καλαυρείᾳ. πῶς τ ὑμετέρας ἀμελείας ἔργον ὀλιγωρίας, ἢ διεφθάρθαι τ ἄνθρωπον; ἀλλ' ἦλθ' ὑφ' ἡμῶν ἐμβριθέστερος. τί φῄς; αἰνίγματα λέγεις ὦ Ἀρχία. ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε; ἢ γὰρ ἐπίλοιδος τὸν μὲ πρώτιστα μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἐν ὀλίγῳ βιασαμένοις ἦν ἂν. καὶ γὰρ ἂν ἐμελήσαμεν. οὐκ ἄρα ὑμεῖς ἦλθε μελήσαντες. ἴσως ἂν οὖν τ ὑμετέρας πίθηται βίᾳ. ἡμεῖς μὲ αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δ αὐτὸν μὴ πείθοντι ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ' ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως ἦλθεν ἂν αὐτὸς, ἢ ἀπέκτεινας. ἀφήμᾳ ὦ Ἀρχία. δοκεῖς μοι μὴ συνιέναι, μήθ' ὅς τις ὁ Δημοσθένης, μήτε τῶν ἐμῶν γνώμων, ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὑρεῖν, καὶ τύχης ζητεῖν τὰς κακῶς ἀπολλυμένας, ἱμεραῖον τ Φαληρέα, καὶ τ μαραθώνιον Ἀριστώνυν, καὶ τ ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τ μηδὲν διαφέροντων ἀλλήλων; ἀνθρώπους τυπτοῦς, ἀφορμὴν εὐσκιαίαν ζητοῦσαν ἐπιπολάσαντες, καὶ ὥσπερ μικρὰν παροχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξανασπάσας, εἶτα πλήξαντας ἐκ εἰς μάκρον, δίκην τ διλαπῶν τυμμάτων. καὶ τ ἄπιστον γ θεῖναι, καὶ τ ἄφιλον ὑμνάλκην, τ ὑδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ θ πλήθους, συνεφαπτόμενον Δημοσθένει, ὑδὲ αὐτὸν εἰς πώτε ἐξαγαγεῖν ἀξιοῦντα, ἐφ' οἷς vererer ne de Macedonia jam periclitaremur. Nunc enim decretis tantùm pugnans: nos undique adoritur, occupat, conficit pecuniam, colligit copias. Sed cur non comprehendistis vivum? Comprehendimus. Num igitur in via est extinctus? Non: sed ubi erat, in Calauria. Forsan hoc accidit negligentia vestra, quia non bene tractastis hominem? Imò non fuit in potestate nostra. Quid ais? ænigmata dicis Archia: vivum cepistis, nec habetis? Non mandasti initio ne quis ei vim afferret? quanquam nihil profuturum erat, etii vim intulissemus. Hoc enim curæ nobis fuit. Non accidit igitur vestra negligentia. Sed vos ipsi fortasse interfecistis eum. Ipsum non interfecimus: sed non obtemperanti vim afferre coacti sumus. Quid autem tibi prodesset, ô rex, si vivus venisset? Quid aliud illo feciisses, quàm occidisses? Dii meliora Archia: videris mihi non intellexisse, neque quis sit Demosthenes, neque quid sentiam. Sed putas perinde esse Demosthenem invenire, & hos quærere qui malè perierunt, Himeræum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, & Pyræensem Eucratem, qui nihil differunt à vehementibus aquarum fluxibus, abjecti animi homines, qui per occasionem opportunorum tumultuum, inclarescunt: & ad levem ipsem motus insolescunt: verùm brevi, vespertinorum instar flatuum intremiscunt. Præterea perfidum Hyperidem, alienum ab amicitia vulgi assentatorem, qui turpe non duxit, quo vulgi gratiam iniret, instruere calumniam Demostheni, neque ad hæc se præbere ministrum, quorum eos statim pœnituit,

αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' ὀ πολὺ γὰρ τ' συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κλῆσιν ἀκηκόαμεν γεγέσθαι. τῷ δ', οὐκ ἴσμεν, ὑφ' ἡντινοσοῦν ἐχθρῶν κατ' τ ποτὲ φιλίαν τὴν γελοίαν χρώμενον, ὧν ἐχρῆν δήπου τ ἀγνωμοσύνης ὀπισθεῖν. πῶς οὖν ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστον ὁ Δημοσθένης; οὐχ ὅτῳ μέλει τραγικὴ πίστις, φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἠγαπήκοτι. τὰ χαρίεντα καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλά. καὶ τὸ τ δεινότης, καὶ ἁρπαχθὲν τίμιον. ὑβρίκαμεν ἐγὼ Ξέρξῃ δ' Βάλιν, καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαιμι, καὶ κτῆνος παρὸν, ἀφίημι. ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων, τὸν Δημοσθένη, αὐτός τις δὶς Ἀθήνησιν, εἰ μὴ τ πολλοῦ σχολὴν συλλυόμενον, καὶ δεῖξαι τ ἄλλοις ἀναπωθησόμενον, ἐκ τ τ πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὡς ἂν νομίσειέ τις τ τ λόγων δεινότητος. εἰ δὲ μηδὲν μᾶλλον ὁ Πύθων ἐθαύμασεν αὐτὸν, [1] εἰ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κράτει, καὶ τόνῳ δὲ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ ταῖς τ ἀρχαιοτέραις ὀνομάτων ἐπιγραφαῖς, καὶ στοιχείων ἀποδείξεσι, καὶ τῷ συναγωγῷ γε, καὶ κρυπτικῷ. μετενοήσαμεν γὰρ ὅτι τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συναγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πειθομένους. εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλλείψεσι πειθόμενοι. ἀλλ' ἡμῖν ἀπόσπασον ἡ δυνάμις αὐτῷ δ' λόγῳ. ἐγὼ γ', ταύτῃ μὲ δευτέραν ἔταξον, ὡς χρέος πᾶσιν ὀργάνου. Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερεγαμῶ δ τι φρονήμασι

nituit, quibus erat gratificatus. Nam non multò post hanc calumniam, contigit ei reditus reditu Alcibidis clarior. Istum autem nihil puduit lingua incessere homines quondam amicissimos, quam conveniebat ei propter ingratitudinem præcidere. Quid? non oderas Demosthenem maximè omnium hostium? Non, siquidem rationem habeo morum & fidei ejus, & amo ubique integritatem, & constantiam. Nam honestæ res, honestæ etiam apud hostes censentur, & virtus ubique in pretio est. Neque ium Xerxe deterior, qui Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus, eos cùm posset, non occìdit. Ego verò, siquem ex omnibus, Demosthenem, tum quia bis cum ipso Athenis, etsi non multo cum otio, congressus sum, tum quia ex aliis audivi, etiam ob administrandi rationem maximè sum admiratus: non, ut putaverit aliquis, ob eloquentiam: etsi cum hoc collatus Python nihil esset, luduſque Attici oratores, comparati cum hujus actione, vigore, dictionum compositione, sententiarum luminibus, densis argumentis, conciliandis, & impellendis animis. Itaque pœnituit nos, quum Græcos Athenas convocassemus, ut Athenienses objurgaremus, Pythoni, Pythonisque promissis fidem adhibuisse: postquam in Demosthenis argumenta incidimus, cujus vis in dicendo erat insuperabilis: quam in secundo laudis ordine colloco, instrumenti vice habitam. Sed Demosthenem ipsum magis suspexi, ob

1 Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν] Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδία, παραβάλλειν. Marcil.

1 Τῆς

τῶν, καὶ τὸ σωτήριον, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ὑπὸ ἀπείρων φυλάττουσα τελευμένης τῆς τύχης, καὶ οὐδὲ μηδὲν τῶν δεινῶν ὑποδύεσθαι. καὶ Φίλιππον ἢ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα, ὅτε παρὸν ἠπιστάμην. ὅτον μύθων, δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηθεν ποτε, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁ Φίλιππος, καὶ Παρμενίων ὁ ἡλαικηκώς, καί τι ὑπὸ σκαπλικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπισπόνδης, ὡς Παρμενίων ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παῤῥησίας τυγχάνειν. μόνος γάρ τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν, ἀδαμὰς τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγράπτου τὰ ἐμὰ ἀναλώματα. καίτοι μᾶλλον ἡδέως λόμην, ἢ γραμματοῦσι τεταμίαις ἐμαυτὸν πιστεύειν. τοῦ δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογράπτου, χρυσίον, ξύλα, πόρους, ἡμιόνους, γῆν. ὁδὶ, ἐπιμήκεις τόλας ἀπομέμπῃ, σωτικῇ δυνάμεις, ἀνήμιδίστος. τοιαῦτα ἐ τότε, ἐ πολλάκις ὡς με Φίλιππος ὅτε πέπρος ἔλεγεν, ἐν τῷ ἀρχῇ τῆς τύχης χρείαν πλέειν, τὸ μὴ φρονεῖν τὸν Δημοσθένην. ὅτε δὲ τὰς λόγους ὥσπερ κέλης, ἢ καταπέλτης Ἀθήνηθεν ὁρμωμένους, ἀφοσίουν αὐτῶν, καὶ καταστέλλειν τὰ βουλεύματα. ὅτε μὲ γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μὴν τὴν νίκην ἐπαινεῖν πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἀνθρώπων ἡμᾶς κινδυνεύειν κατέστη. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, ἐ κακίᾳ φρονήσων, καὶ φρονήσεων ἀπειρίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συμπεραμένῃ, κεκρατήκαμεν. ἀλλ' ἐπὶ μιᾶσγε ταύτης ἡμέρας, τὸ ἀεὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ τὸ ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστη μοι, τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἐπισπάσασθαι, καὶ πᾶσιν τοῖς Ἑλληνικὴν δυνάμεις ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα, καὶ Θηβαίους, Βοιωτούς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὸ κράτιστον τῆς Ἑλλάδος ἀξιοκινδυνεύειν κατα-

ob consilium & prudentiam, quæ in omnibus fortunæ periculosissimis tempestatibus animum immotum servabat, nec rebus adversis unquam cedebat. Ac memini Philippum perinde ac me de illo sentire, cui cùm ex Athenarum urbe quædam afferretur concio, in qua ille in Philippum invectus erat, & Parmenio stomacharetur, & Demosthenem convitiaretur, Demosthenes, inquit, dignus est qui liberè loquatur. Nam huic uni omnium Græcorum oratorum nihil fertur expensum in meis rationibus, quanquam ei me credere mallem, quàm navalibus scribis: quorum unicuique meis in rationibus perscriptum est aurum, ligna, reditus, pecudes, agri. Hic verò longas classes mittit, comparat exercitus: obsistit. Talia & tunc, & sæpe mihi de viro illo dicebat Philippus, unum hoc in fortunæ suæ bonis ponens, quòd Demosthenes non esset imperator: cujus orationes velut arietes, aut catapultæ ex Athenis emissæ, ejus consilia perturbarent & subverterent. Nam de pugna ad Chæroneam, nec post victoriam desiit prædicare, quantum ipsi periculum hic vir creasset. Nisi enim præter spem, ob ducum insciti am, & aciem malè instructam, & insperatam fortunam, quæ multa sæpe nobis confecit, vicissemus, uno die non modò regnum, sed & vitam meam in discrimen adduxerat: conjunxerat potentissimas urbes, coëgerat omnes vires Græciæ, Athenienses, Thebanos, Bœotios, Corinthios, Eubœenses, Megarenses: effeceratque ut simul omnes civitates

ναλήφεσαι, κ) μέσ' ὧσι μι τ Ἀτ-
τικῆς ἐπιτρέψας περιελθεῖν. τοιῦ-
τοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχῶς περὶ
Δημοσθένους οἱ λόγοι. κ) ὡς γε
τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τ Ἀ-
θηναίοις δῆμον ἀνταγωνιστήν, ἐμοὶ Δη-
μοσθένης μόνος ἦν ἀνταγωνιστής.
Ἀθηναῖοι γ, Δημοσθένει σὺκ ἔχον-
τες, Αἰνιᾶνες εἶσι, κ) Θετταλοί.
κ) πρέσβεις ὁπότε ὡς τὰς πόλεις
πέμποι, τ μ ἄλλων ῥητόρων,
εἰ τινας ἡ τῶν Ἀθηναίων πό-
λις ἀπεστάλκει, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾳ-
στα ἂν κεκρατηκώς, ὁ Δημοσθέ-
νους δ' ἐπιστάντος, μάτην εἶπεν ἂν
ἐπρεσβεύσεσθαι. ἡ γὰρ ἐν τῇ τ
Δημοσθένους λόγων ἰσχὺς ἴσον τρόπαιον.
τοῦτο ὁ Φίλιππος. κ) μάτοι ἅ
πάντως, ἔλαττον ἀνέχοντος, εἰ λά-
βοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα. ὡς δίος Ἀρ-
χία, τί ποτε νομίζεις, βοῦν ἂν ἐπὶ
σφαγὰν ἄγοντι, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν
συμβουλὸν περὶ τ Ἑλληνικῶν πρᾶγ-
μάτων, κ) τ δοκεῖν πείσης ἐποιή-
σασθαι. φύσει μ γὰρ αὐτῷ, κ) κατ'
ἀρχὰς ὑποπιπτούσην ἐξ αὐτῶν τ
πολιτευμάτων. ἔτι γ μᾶλλον Αἰσ-
χίνης μάρτυρας. ὡς τ ἂν τ Ἀ-
λέξανδρον, κ) ὡς ἡμᾶς μ ἄγων,
ἐδεῖν ἐπαύετ. τοσοῦτον ὄντων αὐτῷ
τ ὑποπεφοιτηκότων, μηδένα ἕτε-
ρον πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τ φύ-
σεως, κ) τ περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγ-
κρατείας, κ) βάρους, κ) τάχους, κ)
παῤῥησίας, κ) κριτικείας. ὑμεῖς
γ ἔφη Δημοσθένει ὡς ὑπὲρ Εὐβοέως,
κ) Φρυνώνος, κ) Φιλοκράτους, κ)
περὶ τῶν δώρων ἐκ τούτου ἀναπείθειν,
ἄνθρωπον, κ) τὴν πατρῴαν οὐσίαν
εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖ-
σι, κ) δημοσίᾳ τῇ πόλει κατηλωκότα.
Δημοκρατικώτατοι γ, φοβήσεσθε
οἶσθ', πάλαι βεβουλευμένον τὴν
ψυχὴν ὑπὲρ τῆς τ πατρίδος
ἀδήλοις τύχαις. κ) καθαπτομένου τ
σχετομένων ὑμῖν, ἀγανακτοῦντα.

tates periculum subirent: & mihi transitum in Atticam intercluserat. Hujuscemodi sermones continuos de Demosthene habebat. Et dicentibus, ei populum Athenienſem magnum esse antagonistam: respondebat se unum habere antagonistam Demosthenem. Athenienses autem sine Demosthene, Ænianenses esse & Thessalos. Et quando legatos ad urbem mittebat, siquos alios miserant Athenienses, facilè vincebat ipse: sed Demosthene præsente, frustra, inquit, se legatos mittere. Non enim potest erigi trophæum contra Demosthenis eloquentiam. Sic Philippus dicebat. Itaque ego qui quidem longè inferior ium Philippo, si cepissem talem virum, num velut bovem ad cædem abducerem? an verò potiùs in consilium de toto regno Græciæ constituendo adhiberem? Nam initio natura ei bene affectus fui, propter res ejus gestas: ac magis propter Aristotelis testimonium, qui solebat eum sæpe ad Alexandrum, & ad nos ducere. Et cùm tot essent qui ad eum venire consueverant, neminem sic admirabatur propter magnitudinem ingenii, temperantiam, gravitatem, celeritatem, loquendi libertatem, & tolerantiam. Vos autem, inquit, cogitatis de illo, ceu Eubulo, Phrynone, & Philocrate, & illum donis corrumpere conamini, qui universum patrimonium in Athenienses privatim & publicè contulit. Et quia nihil proficitis pecunia, vos eum territuros putatis, qui jampridem constituit pro incerta patriæ fortuna mortem oppetere. Et siquid in vobis reprehendit, ægrè

ὁ δ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑποστέλλεται. λέληθεν ὑμᾶς ἔφη, τῇ μὲν τῆς πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὑτῷ δὲ τὴν πολιτείαν γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. τὰ τοιαῦτα ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγινόμενος, τήν τε γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων ἀκοῦσαι λέγοντος, καὶ τῶν ἀεὶ παρεστηκότων ἡμῖν κολάκων εἰ ἰδοίμην, ἀποστὰς, ἁπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦσαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν. καί τι καὶ νουθετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἵων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παρεβάλλετο τὸν αὑτοῦ βίον, ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις, καὶ βεβαιοτέροις χρῆσθαι φίλοις. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες. ταυτὶ δὲ, μάτην ἂν ἔλεγες. οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν. ταῦτα ὦ Ἀρχία, τί γὰρ ἂν καὶ λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ἔοικας ἔτι μᾶλλον ὦ βασιλεῦ θαυμάσειν. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διεφερόμεθα οὐδὲν ἐκπλήξει τὶ, καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὢν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας. δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ. μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμῖν ἀναλωκότες. τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι. πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προὐτεινόμην, ἔλεόν τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος. οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν. οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ᾤμην δι' ὀργῆς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων. ὁ δὲ, πῶς προσίετο τοὺς λόγους, καί με μηδὲν ἀποκρύψῃ. μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι τούτων. ἀλλὰ σύ γε μὴ παραλίπῃς μηδέν. οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμα-

grè fertis. At ille ne populum quidem Atheniensium metuit. Latet vos, inquit, eum amore patriæ remp. administrare, atque hanc administrationem, tanquam philosophiæ scholam sibi proposuisse. Talia, ô Archia, ejus consuetudine consequi peroptabam, scilicet de rebus præsentibus audire dicentem sententiam, & remotis qui me circunstant adulatoribus, ingenuam liberæ mentis orationem accipere, & consilii veritatis studiosi particeps esse. Ac mihi sanè videtur hoc nomine reprehendendus esse, quòd vitam suam in discrimen adduxit, pro tam ingratis civibus, cùm posset alios invenire amicos fideliores & constantiores. Alia quidem, ô rex, fortè consequutus esses: sed hæc frustra dixisses, ita furebat amore patriæ. Sic est, Archia: quid enim dicerem? sed quomodo mortuus est? Videris ô rex, miraturus ampliùs. Etenim nos qui spectavimus, non minùs obstupuimus rem fide majorem, quàm qui videbant. Videtur enim jam olim apud se constituisse de postremo vitæ die: quod intelligi potest ex apparatu. Nam intus sedebat in templo: ac frustra superioribus diebus cum eo collocuti eramus. Quales fuerunt vestri sermones? Multa humanissima proponebam: promittebam ei veniam abs te: non quòd eam expectarem, cùm nescirem tuam mentem. Sed arbitrabar te huic vehementer iratum esse: atque hæc tantùm conducere putabam ad persuadendum. Quomodo accepit vestram orationem? ac nihil me celes. Nam vellem coram audivisse: sed tu nihil omittas. Magna res est tanti viri mores sub exitum

vitæ

θεῖν. πότερον, ἄτοπον, καὶ ταθρὸς ὢν, ἢ παιζόπαισιν ἁλιεὺς τὸ σὸν ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν. ἀλλὰ τοῦτό γε σαθρός γε. πῶς γάρ; ὡς ἡδὺ γελάσας, καμὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρόσθεν βίον, ἀπῄνεσεν ὅτι με τοιοῦτον εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων. ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαινέταις, ἀφῆκε τὸν ψυχρόν. ἀκούσας δὲ τῶν λοιπῶν ἀκροάσεως, ἀ δέξεσθαι μόνον ἀπῄει. ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις ὦ βασιλεῦ λέγειν, Μακεδόσι μὲν εἶπον οὐδὲν ἀπόμοιον, οὐδὲ παρεδεξάμην, εἰ Δημοσθένους ὅτου λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγεν. ἐγὼ δὲ ὧν ὑπογραφέως παρῃσθόμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. ἐγὼ μέντοι ἔφην ὦ Ἀρχία, βασιλέα, ἢ θανάτου φόβου κρατ ὄψιν σὸν ὡς Ἀντιπάτρου ὑφοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθέστερα, πολὺ μοι μᾶλλον ἐπ φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀνθιπάτρου διαφθαρθείην, μηδ' ἐν ἐμοὶ τὴν ἐπὶ τάξει λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλών. κρεῖττον δ' ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ, πειρασθῆς αὐτὸς παρέχειν, καὶ τελήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ παυδιανὶς, εἰς ἣν ἐγγεγραμμένος ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων. καὶ παῤῥησία βήμασι, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα πραπωλικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ στεφάνων δρεπτὰ, καὶ τροπαῖα, καὶ πολιτῶν εὔνοια, τὰ ἐμὲ πολλάκις ἐστεφανωκότων, καὶ δωρεαὶς Ἑλλήνων, τὰ νῦν ἐμοὶ μέχρι νῦν πεπρημένων. εἰ δὲ βιωτὸν ἐλεηθῆναι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ὅμως ἔλεος περὶ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ὀρφανοὺς συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἄτοπον, καὶ ταθρὸς ὢν, ἢ παιζόπαισιν ἁλιεὺς τὸ σὸν ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν. ἀλλὰ τοῦτό γε σαθρός γε. πῶς γάρ; ὡς ἡδὺ γελάσας, καμὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρόσθεν βίον, ἀπῄνεσεν ὅτι με τοιοῦτον εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων. ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαινέταις, ἀφῆκε τὸν ψυχρόν. ἀκούσας δὲ τῶν λοιπῶν ἀκροάσεως, ἃ δέξεσθαι μόνον ἀπῄει. ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις ὦ βασιλεῦ λέγειν, Μακεδόσι μὲν εἶπον οὐδὲν ἀπόμοιον, οὐδὲ παρεδεξάμην, εἰ Δημοσθένους ὅτου λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγεν. ἐγὼ δὲ ὧν ὑπογραφέως παρῃσθόμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. ἐγὼ μέντοι ἔφην ὦ Ἀρχία, βασιλέα, ἢ θανάτου φόβου κρατ ὄψιν σὸν ὡς Ἀντιπάτρου ὑφοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθέστερα, πολὺ μοι μᾶλλον ἐπ φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀνθιπάτρου διαφθαρθείην, μηδ' ἐν ἐμοὶ τὴν ἐπὶ τάξει λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλών. κρεῖττον δ' ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ, πειρασθῆς αὐτὸς παρέχειν, καὶ τελήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ παυδιανὶς, εἰς ἣν ἐγγεγραμμένος ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων. καὶ παῤῥησία βήμασι, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα πραπωλικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ στεφάνων δρεπτὰ, καὶ τροπαῖα, καὶ πολιτῶν εὔνοια, τὰ ἐμὲ πολλάκις ἐστεφανωκότων, καὶ δωρεαὶς Ἑλλήνων, τὰ νῦν ἐμοὶ μέχρι νῦν πεπρημένων. εἰ δὲ βιωτὸν ἐλεηθῆναι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ὅμως ἔλεος περὶ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ὀρφανοὺς συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας,

vitæ nosse: utrum se mollem & ignavum præstiterit, an constantiam animi retinuerit. Nihil formidavit ille. Quomodo? Suaviter enim risit: ac lusit in priorem vitam meam: ineptum dixit esse me tuorum mendaciorum histrionem. Itaque promissis non credens, animam profudit. Non, si reliqua audias non solùm non credidisse videbitur. Sed siquidem, ô rex, dicere jubes, dixit nihil indignum aut novum esse Macedonibus ita capere Demosthenem, ut Amphipolim, Olynthum, Oropum. Talia multa dixit. Adhibuimus enim scriptores qui ejus dicta exciperent. Ego equidem, inquit ô Archia, tormentorum, mortis-ve metu in conspectum Antipatri venire nolim. Sed si vera hæc sunt quæ dicitis, longè magis cavere debeo, ne mens mea corrumpatur ab Antipatro, ne-ve meum in Græca acie ordinem deseram, factus ad Macedonas transfuga. Si enim vivere mihi est honestum, Piræus præbeat, & triremis quam instruxi, & murus, & fossa meo sumptu facta, & tribus Pandionis, cujus causa ego expensas ultro suppeditavi, & Solon & Draco: & libertas suggestus, liber populus, decreta militaria, leges classium, majorum virtutes, & trophæa, & civium, qui me sæpe coronarunt, benevolentia, & Græcorum qui hactenus à me sunt conservati, potentia. Quòd si vita mihi debeat alterius misericordia contingere, humile illud est, at tolerabile quidem, si mihi contingat à civibus meis, quorum redemi captivos, aut à patribus, quorum collocavi filias, aut quos dan-

βελευσώμαι. εἰ δέ με μὴ σώζοι νέων ἀρχή, ἢ θαλάττης, παρά γε ταύτης Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τοῦδε βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰδὲ Ποσειδῶν ἴφη μὴ δύνασθαι φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ, μηδ' ἐπισχύειν τοὺς θεοὺς Δημοσθένην Ἀρχίαν, τεθνάναι, δεῖ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευτέος. ἐξὸν μοι φιλεῖσθαι ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ σὺν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μὴ Καλλιμέδοντι, καὶ Πυθέᾳ, καὶ Δημάδῃ συνεπόμην. ἐξὸν γάρ καὶ ὀψὲ τὴν ψυχὴν μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὸ Κόδρου ἐπῃσχύνετο. ἤκουν ἠρέμουν αὐτομολοῦντα τῷ δαίμονι συμμιζοκάλλιας. καλὸν γὰρ πρὸ φύγατον θανεῖν τὸ ἀκινδύνως πᾶσιν αἰσχρῶν φυγάς. καὶ σὺν Ἀρχία, τὸ καθ' ἑμαυτὸν ὑ κοσμήσω, τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν ἐλόμενος, σὺ πίθου τὸ λοιπόν, Ἢ δέ, ἢ ξένους ἔμας, πολλὴν σπουδὴν εἶχον ἀχνύμενος πεσεῖν. καὶ ἐ τοῦτο. Δημοσθένης δ', ἀχνύμενος θανάτῳ, βίον σπουδαῖον ἀχνύμενος, τὸ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων καλὸν ἡγούμενος; καὶ τινα μικρὸν ἐλίγας σπουδὰς εἰς τὰς παῖς τυχοὺς ἐξυβρίζοντος. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; πάλαι σὺ ἐμὲ, τί με, δειλόν, τάδ' ἀπειλεῖς, ἀπειλὴν μέγαν τερπὰς κερανούντος, ἐπειθόμην ἂν ἔφη τάδε

dandis contributionibus juvi. At si me nec insularum imperium, nec mare servet, ab hoc Neptuno peto ut me servet, ab hac ara, sacrisque legibus. Sin autem Neptunus non potest defendere immunitatem templi, nec pudet eum prodere Demosthenem Archiæ, moriar, nec mihi Antipater pro Deo colendus erit. Liceret mihi amiciores habere Macedones quàm Athenienses, & frui fœlicitate vestra, si Callimedonti, Pytheæ, Demadi me adjungere vellem. Liceret animum vel serò mutare, nisi verecundia Codri, & filiarum Erechthei me prohiberet. Nolui igitur transfugam fortunam sequi. Honestum enim effugium mors est, quæ turpitudinis periculo vacat. Et nunc Archia, quantum in me est, Athenas non dedecorabo, ultro acceptâ servitute, & abjecta libertate in qua mori est honestissimum. Verùm convenit tibi tragœdias commemorare: nonne graviter dictum est? At illa jam morienti tamen, Decenter ut caderet, cavebat sedulò. Hoc cùm fecerit puella, an honestæ morti, vitam turpem præferet Demosthenes, Xenocratis, & Platonis disputationum de animæ immortalitate oblitus? Quædam etiam acerbiùs dicebat, in eos invectus qui calamitatem exprobrant. Sed quid opus est, ut ego ea nunc referam? Cùm ad extremum partim precarer, partim minas adhiberem, & blanditiis terrores miscerem. Ego, inquit ille, persuaderi mihi pa-

1 Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι] Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat fortè Lucianus τὴν ψυχὴν. Menag.

2 Ἢ δέ ἐ σπουδὴν ἔμας, πολλὴν σπουδὴν εἶχον ἀχνύμενος πεσεῖν] Polyxena. *Idem.*

3 Ἐπειθόμην ἂν ἔφη τάδε Ἀρχίας ἂν] Ex Alexandri dictis sumptum. *Idem.*

1 Τῆς

τους Ἀρχίας ὤν. ἐπὶ ᾧ Δημοσθένης οὗτος, συγγνωστί μοι ὦ δαιμόνιε, μὴ περφυῆτι κακὰ ψυχάς. τότε δὴ τότε ὡς βίαιον αὐτὸν ἀπαγαγὼν διενοούμην. ὁρᾷ ὡς ἡδέως, δῆλον ἦν καταγελῶν. καὶ τὸ θεῖον προσβλέψας, ἔοικεν Ἀρχίας οἴεται ὅπλα μόνα ἐ τριήρεις, καὶ τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι, καὶ περιφύγετα, τοῖς ἀνθρωπίνοις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν, ἃ ἐγὼ ἐμῆς παρασκευῆς, καταφρονῶν. ἦ γὰρ ἂν ἐβλίξαιμι Ἰλλυριοί, καὶ Τριβαλλοί, καὶ Μακεδόνες, ἀχυρωτέρα, ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀπέφηνεν ἀπόρθητον εἶναι. μεθ' ἧς ἂν ἐγὼ εὐνοίας, ἀδεῶς μὲ ἐπολιτεύσατο μὴν ἀδεὴς δ' ἐμοὶ τὸ πρὸς Μακεδόνων θάρσος. ἐμέλησε δ' ἐδεῖ γὰρ Εὐκτήμονος, γὰρ Ἀριστογείτονος, ἢ Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, ἢ Φιλίππου τότε, ἢ νυνὶ Ἀρχίου. ταῦτ' οἶσθ', μὴ προσαγάγῃς μοι τὴν χεῖρα ἴφη. τὸ καὶ ἐμὲ χαίρειν, ἐδεῖν παρανόμου ἐ νεὼς πείσεσθαι. τὸ δὲ θεὸν προσιόντα, ἐκεῖνο ἐψόμην. καγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ. τῇ τὴν χεῖρα τῷ σώματι προσαγαγόντος, ἐδεῖν ἄλλ', ἢ προσκυνοῦντα ὑπολάμβανον. τί δ', εἰ δή ποτε ἦν; ὑστερον βασάνοις ἠρανίσθη ἐφευρέσθαι, πάλαι φάρμακον αὐτῷ πεπαμένῃ, λύσαι ψυχῆς δεσμόν. ἐγὼ δὲ ἐβλεπόμην ἐπιστρεφὲς τὸ ἐδεῖν ἔ νεὼ, καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, ἄγε δὴ τοῦτον ἔφη πρὸς Ἀντίπατρον. Δημοσθένην δ' οὐκ ἄξεις. ἐμοὶ τοῖς, κἀμοὶ μὲ ἐφαίνετο προσθήσειν τοῖς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκόσι. ὠδὶ, χαίρειν εἰπών, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος ὦ βασιλεῦ τοῦ Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἦχω. Δημοσθένους γε ἐ τοῦτο ὦ Ἀρχία. βαδὶ

affero expugnati Demosthenis.

paterer, si Archias essem. Sed quia sum Demosthenes, ignosce mihi, ô infœlix, ad ignaviam non nato. Hîc cùm vi ipsum abducere statuerem, idque ipse sentiret, cœpit me irridere, & Deum aspiciens ait, Archias putat tantùm arma, triremes, mœnia & castra, vires esse & perfugia vitæ: meum verò apparatum contemnit, quem expugnare, neque Illyrici, neque Triballi, neque Macedones possint. Firmior enim est quàm murus ille ligneus, quem olim nobis Apollo respondit inexpugnabilem esse. Nam ut prudentia me in administratione Reip. securum præstitit, ita me adversus Macedonas securum reddet. Nunquam curavi Euctemonem, aut Aristogitonem, aut Pytheam, & Callimedontem: neque tunc Philippum, neque nunc Archiam. Cùm hæc dixisset, ne mihi manum afferas, inquit, non enim profanabo templum, quantum in me est: sed salutato Deo sponte sequar. Atque hoc sperabam, quum ille manum ori admoveret: nec illum aliud agere quàm Deum adorare suspicabar. Sed quid tandem illud fuit? Postea ex ancilla per tormenta cognovimus, diu eum habuisse paratum venenum, ut morte libertatem redimeret. Neque extra templi limen pervenerat, quum me conspicatus, age duc, ait, hoc cadaver ad Antipatrum: Demosthenem autem non duces: non per illos. Et videbatur mihi per illos juraturus, qui in Marathone occubuerunt: sed valedicens, avolavit. Hunc ego finem Rex, Demosthenis scilicet, Archia.

ἀνδρὸς ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀληθῶς μὲ αὐτῇ τὸ λῆμμα, πολλακὶς ἂν πρόνοια, μὴ χεῖρα τὸ πτῶμα τῆς ἐλευθερίας ἔχειν. ἀλλ' ὁ μὲν, οἴχεται, βίον ἄξιον τῶν ἐν μακάρων νήσοις ἡρώων λιχνεύμενος, ἃ πᾶς εἰς ἀρετὴν ψυχῶν νομιζόμενος ὁδὸς, ἀπαθὴς τις ἀθάνατον ἰσόρροπος ἐλευθερίᾳ Διός. τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιστον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

Papæ invictum animum, & beatum! Quàm generosum est ipsius facinus: civilis autem prudentia, in manu retinere pignus libertatis. Sed decessit victurus in beatorum insulis, heroum, quam dicunt vitam: aut in cœlum perventurus, ut Deus factus, comes sit Iovis liberatoris. Corpus verò nos Athenas remittemus, futurum honestius ornamentum patriæ, quàm illi qui in Marathone occubuerunt.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

DEORVM CONCILIVM.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Rursum hoc loco Lucianus, deorum gentilium vanitatem, atque stultitiam, more suo deridet: hominumque superstitionem tacitè reprehendit, qui ridicula adeò, atque absurda de illis sibi ipsis persuadeant, ac credant. Est autem festiva quædam imitatio, qua ad exemplum Athenienſis Reip. concilium deorum haberi fingit, superiis videlicet, qui ceu nothi ac peregrini in civitatem ac cœtum deorum irrepsissent. Accusatoris vicem Momus, generalis deorum caterorum fugillator, suscipit: & accusatione peracta decretum à se compositum recitat, quo jubentur Dii, cognitiones divinitatis & originis quisque suæ ad proximum concilium afferre, ut, qui peregrini & adventitii reperti fuerint, è cœtu ac civitate deorum removeantur.

ΖΕΥΣ.

Μηκέτι τοιαῦτα ὦ θεοί, μηδὲ χαλεπῶς φέρωμεν, πρὸς ἃς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῆς συμποσίου. ἀλλ' ἐκεῖνα ἀποδίδοτω τοῖς

IVPITER.

Ne susurretis amplius, ô Dii, neque ad angulos coacti, ad aurem colloquamini indignantes plerosque indignos nostri sympoſii esse participes. Sed quandoquidem his de rebus habe-

τῶν ἐκκλησίαν, λεγέτω ἐπιψηφιζέτω τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντα οἷς, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ κήρυττε ὦ Ἑρμῆ τὸ κηρύγμα τὸ ἐκ Διὸς νόμου. Ερ. ἄκουε. σίγα. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πλείων Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ δῆλος εἶ, περὶ τῶν μετοίκων, καὶ ξένων. Μω. ἐγὼ ὁ Μῶμος ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν. Ζ. τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἐδὸν ἐμοὶ δικάζῃ. Μω. φημὶ πολλοὺς δεῖν ποιεῖν οἰκίας ἡμῶν, οἷς οὐκ ἐπέτρεψεν Θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι. ἀλλ' εἰ μὴ ἔστι τὰς ἀκολάστους, καὶ θρασυτέρους αὐτῶν ἰσοῦμεν ἡμῖν ἀποφαίνειν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ καινὸν οἰόντες ἐργάσεσθαι. ἀξιῶ δὴ ὦ Ζεῦ, μὴ παρέντος μοι δίκαια εἰπεῖν. οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην. ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν καταισχυνθείην τὸ ἀληθὲς γνωμῶν. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερόν, ὅτε δεδιώς τινα, ὅτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην. ὥστε ἐὰν ἐπαχθὴς δόξω τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομάζομαι. πολλὰ ἀλλ' ἐπείσθητε ἴσως, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ ὦ Ζεῦ δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοῖς μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξωιδείων, καὶ δωχὴν ἔτι πίστις, καὶ πῶτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι δὲ τὰς ὑπαρξεις, καὶ διασῴζεσθαι τὰς αὐτῶν ἀπάγουσι εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ παρεπέρασεν. καὶ γὰρ ἔτι πίστις ἀμφισβήτησίν τινα νέμοντες, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταλύοντες ἡμῖν τὸ μεθύσιον. Ζ. μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὦ Μῶμε, habebitur concilium, quisque palam dicat suam sententiam, & deferat. Tu verò Mercuri, præconium ex lege pronunciato. *Merc.* Audi: tace. Quis ex summis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere? Deliberatio futura est de inquilinis, novisque habitatoribus. *Mo.* Ego Momus, ô Iupiter, si mihi dicendi copiam feceris. *Iup.* Hoc tibi jam concedit præconium. Itaque nihil opus est ut permittam. *Mo.* Dico igitur nonnullos nostrûm malè facere, quibus non sufficit, ut Dii ex hominibus facti sint. Sed nisi suos peditequos & famulos honore nobis adæquaverint, nihil magni, nihil præclari præstitisse se putant. Posco autem, ô Iupiter, ut mihi liberè loqui concedas: neque enim aliter possim. Imò sciunt omnes quàm libera sim lingua, nihilque eorum quæ malè geruntur silentio prætereire soleam. Arguo enim omnia, & palam dico quæ sentio, neminem reformidans, nec meam sententiam præverecundia celans. Itaque molestus videor pleriſque, & natura ad calumniandum propensus, publicusque accusator ab ipsis appellor. Sed quandoquidem licet, proclamatumque est, tuque das, ô Iupiter, ut liberè loquar, nihil præ metu reticebo. Multi, inquam, non contenti quòd communis confessus sint participes nobiscum, & ex æquo epulentur, idque cùm sint dimidia ex parte mortales: suos quoque ministros, & sodales in cælum evexerunt, & numero Deorum adscripserunt. Nunc autem æquali sunt conditione, & victimarum participes, quanquam colonarium nobis non persolverunt. *Iup.* Nequid obscurè dicas, ô Momo, sed dilu-

ἀλλὰ σαφῶς, καὶ ἀφῃρῆσθαι λέγε, ὡσπηδὴς ἐ τῶνομα. τωῦ γὰ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπται σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλοις τοῖς λιγομένοις. χρὴ γὰ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι ἐ παρῃτιῶσές με πρὸς τωῦ παῤῥησίαν. ποιεῖς γὰ τοῦτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὥστ' ἐγὼ ἐ τῶνομα. ὁ γάρ τοι γηραιὸς ἐκεῖνος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ συρφοινικικός τις ἐμπόρου, ἓ Κάδμου γεγαμηκὼς, ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲ αὐτὸς ἐστιν, ὁ λέγω, ὔτε τωῦ μίτρᾳ, ὔτε τωῦ μέθυε, ὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰ οἶσθα ὁρᾷτε ὡς ἥλυς, καὶ γυναικείως τωῦ φόβου, ἡμιμανὴς, ἀκρήτου ἴσως δεόμενον. ὁ ἓ, καὶ ἄλλα φατρίαν ἐστιποίητον ἡμῖν, καὶ τὸ χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ Θιασὸς ἀπόφυτος, τὸ Πᾶνα, καὶ τὸ Σιληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τινὰς πολλὰς, ναιφιππικὸς ἀνθρώπους, καὶ τινὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲ, πόρρωθε ἴδοι, καὶ ὅσον ἐξ ἡμιονείας ἐς τὸ κάτω αὖος ἐοικὼς, καὶ γλάσκοι βαθὺ καὶ ἡμιβρόθιος, ὀλίγου τράγου λεφέρου ἐστίν. ὁ ἓ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τωῦ ῥῖνα, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς ἄτος. οἱ ἓ Σάτυροι, ἐξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κεραῖαι, οἷα τοῖς ἄρτι γεγονόσιν ἐρίφοις τὰ πέρατα ὑπανθέτει. Φρύγας πάντας ὄντας, ἔχουσι ἓ ἐ ἀρὸς ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷος ἡμῖν Θιασὸς ποιεῖ ὁ γηπάδης; οἶσθα δυσμαίζομαι, εἰ καταφρονήσουσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ὕτω γελοίους Θεοὺς, καὶ τραγικούς; ἰὼ γὰ λέγων. ὅτι ἐ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τωῦ μὲ, ἱμεντὰμ ridiculos, monstrosoſque Deos videant? Nam omitto quòd duas etiam mulieres adduxit, alteram quidem quam amat, nem-

cidè, & apertè, etiam addito nomine. Nunc enim ita orationem in medium projeciſti, ut multi per conjecturam, alias alii tua dicta accommodent. Oportet autem eum qui liber eſt in loquendo, nihil præ metu reticere. *Mo.* Euge, ô Iupiter, ſiquidem me ad loquendi libertatem cohortaris: quod abs te fit animo prorſus regio, & magnificò. Quare dicam etiam nomen. Generoſiſſimus ille Bacchus, ſemihomo, nec materna ſtirpe Græcus, ſed mercatoris cujuſdam Syrophœnicis, nempe Cadmi ex filia nepos, poſteaquam immortalitate donatus eſt, qualis quidem ipſe ſit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque inceſſum. Videtis enim omnes, opinor, quàm mollis ſit, & effœminatus natura, ſemiinſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Hic ſodalitium univerſum nobis aſcivit, & adducto choro adeſt, Deoſque fecit, Pana, Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam, & caprarios multos, ſaltatores homines, & forma horribiles. Quorum hic quidem cornutus dimidiaque corporis inferiore parte capram referens, barbaque promiſſa, parum ab hirco differt. Ille verò, glaber ſenex, ſimo naſo, quiplerunque aſino vehitur, Lydus iſte. Satyri autem, acutis auribus, & calvi ipſi, cornigerique qualia ferè recens natis hœdis naſcuntur cornua: hi gente Phryges, caudas habent etiam omnes. Videtis cujuſmodi Deos nobis faciat generoſus ille? An mirum, ſi homines nos contemnant, cùm

pe

φίλην οὖσαν αὐτῷ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ. τὴν δὲ, Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ὃ πάντων γελοιότατον ὦ Θεοὶ, καὶ τὴν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ ταύτην ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἕξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ συνήθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους. Ζ. μηδὲν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τῷ λόγῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν. ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. Μω. σιωπήσομαι διὰ σὲ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτὸν σὲ τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν κἀμὲ ξενίας διώκεις; Μω. ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαι ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν. ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ δὲ μάλιστα ἐλέγχεσθαι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νενοθεῦσθαι ἡμῶν τὸ συνέδριον, σὺ ὦ Ζεῦ παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις συλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυ-

pe Ariadnem, cujus etiam coronam astrorum choro inseruit: alteram verò Icarii agricolæ filiam. Quódque, ô Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne doleret filia si non haberet in cœlo familiarem illam, habitamque in deliciis caniculam. Annon ista vobis videntur in nostri contumeliam, injuriam, & irrisionem facta? Audite etiam alios. *Iup.* Nihil dicas Mome, nec de Æsculapio, nec de Hercule. Video enim quo tuæ orationis impetu rapiaris. Horum quidem alter agit medicum, & morbis levat ægrotos, estque multis aliis anteferendus. Hercules autem, qui meus est filius, non paucis laboribus immortalitatem est adeptus. Itaque ne ipsos accuses. *Mo.* In tui quidem gratiam tacebo, Iupiter, etsi multa dicenda habeam: atque si nihil aliud, adhuc habent signa igne inusta. Porrò si liceret & adversum te libertate loquendi uti, multa haberem dicenda. *Iup.* Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid me ut inquilinum in jus vocas? *Mo.* In Creta non tantùm hoc audire licet: verùm aliud quoque de te dictitant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego verò neque illis credo, neque Achivorum Ægiensibus subdititium te esse affirmantibus. Sed hæc dicam, quæ potissimùm reprehendenda duco, Etenim delictorum hujusmodi principium, & causam cur noster consessus nothis abundet, tu Iupiter præbuisti, quum te mortalibus mulieribus commiscuisti, & aliàs alia forma ad ipsas descendisti. Ita ut metueremus, ne quis te comprehensum sacrificaret, cùm taurus esses, vel aurifex aliquis te conficeret, cùm aurum

σὺν ἄντῳ. καὶ αὖτε Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν ἥβη. πάλιν, ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸ ἀρχαῖον τὸ ἡμιθέων τοῦτον. ὃ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἂν τις ἀφῇ ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς βοᾷ. Θεοῖς ἀπεδέχθη. ὁδὶ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπιτάττεν αὐτῷ, πέθανε. καὶ πλησίον Ἡρακλείας νεὼς, οἵπερ ὄντες Εὐρυσθέως τάφος, καὶ διατόπα αὐτοῦ. καὶ πάλιν αὖ Θήβας, Διόνυσος βοᾷ, Θεός. οἱοὶ δ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λίαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων ἀθλιώτατοι γεγόνασι. ἀφ' ὧν ἅπαξ σὺ ὑπὸ Διὸς ἀνέφξας τοῖς σοῖσι τοὺς θεούς, καὶ ἐπὶ τὰς γυναῖκας ἐτράπου, ἅπαντες μεμιμήλωνται σε. καὶ οὐχὶ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅσαι θήλειαι. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὴν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσονα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὴ ἰάσιμα μοι δοκεῖ. μᾶλλον γὰρ ἂν τὸ διελέγχοιο ἡδέως. Ζ. μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους ὦ Μῶμε εἴπῃς. χαλεπαινῶ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ἀναπείσας εἰς τὸ ἡδύ. Μω. σιγήσω μηδὲν περὶ τοῦ ἀετοῦ εἰπών, ὃν ἐστιν ὀργὴ τοῦ ἔρωτος ἐν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενον, καὶ μισητὸν ἐπὶ τῷ κεφαλῷ σου νεοττεύοντα, Θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ ἐκ τούτου τοῦ Γανυμήδους ἔνεκα ἰάσομαι; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόλιν

esses: & pro Iove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hisce semideis cœlum impleviſti, neque enim aliter possum dicere. Resque planè ridicula est, siquis ex improviso audierit Herculem quidem inter Deos relatum: Euryſtheum autem, qui imperabat ipsi, mortuum esse: ac prope Herculis templum, qui famulus, Eutyſtheique sepulchrum, qui herus erat. Rursus Thebis, Bacchus quidem Deus est: ejus autem consobrini, Pentheus, Actæon, & Learchus, omnium hominum fuerunt miserrimi. Ex quo autem semel tu Iupiter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, omnes te imitantur: nec solùm masculi Dii, sed quod est turpissimum, etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Iasonem, alioſque? Itaque hæc omittenda censeo, quæ reprehendere longum esset. *Iup.* Nihil Mome, de Ganymede dicas. Irascar enim, si adolescentem illum, exprobrato genere, molestia afficias. *Mo.* Proinde neque de aquila quicquam dicam, quòd & illa in cœlo versatur, regio sceptro insidens, ac tantùm non super tuo capite nidificans, & Deus videtur? an illam Ganymedis causa omittemus? At ô Iupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde

1 Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην καὶ τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα καὶ τὸν Ἰάσονα] Sic legit Interpres, &, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui dearum concubitu potiti sunt, & Medeæ nondum parat. Lege Ἰάσιον, qui ob Cereris amores à Iove zelotypo fulminatus est. Homerus Odyss. ε.

Ὡς δὲ καὶ Ἰασίωνι ἐϋπλοκάμῳ Δημήτηρ
Ὠμῷ ἐείσασα μιγῆ φιλότητι καὶ εὐνῇ
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, τάχα δ' ἴδεν ἔπτυσε θυμῷ
Ζεύς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. *Palm.*

8 Ἐνδυ-

θρῶν ἐπεισεκλήθησαν ὄντι; ἢ ὁ Μίθρης οὑτοσὶ ὁ μῆδος, ὁ τὴν κίδαριν, καὶ τὸν πάρυν, καὶ Ἑλλάδίζων τῇ φωνῇ. ὅστις οὐδ' ἢν ἑρμηνεύσειεν τις, ξυνίησιν. τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ὑμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, ὃς ἂν ἑλέσθωσι, τὸ αὐτὸν τρόπον, ὅπερ ὁ Ζάμολξις δούλων, παρεισρέφη, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀμηχάνων. καί τοι τοῦτο πάνυ ὦ Θεοί, μέτρια. σὺ δὲ ὦ κυνοκέφαλε, καὶ συνδέσιν ἱκαλμένε Αἰγύπτιε, τίς σὲ ἔβαλεν, ἢ τίνος ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βεβλήμενος ἐ ὁ μεμφίτης ὗτος τοῦρος, ὁ ποικίλος, ἀποκεκριμένος, καὶ χρυσᾶ, καὶ ἀστραγάλους ἔχων; αἰσχύνομαι δ' εἰδέναι, καὶ πυθέσθαι εἰπεῖν, καὶ τραγῳδεῖν, καὶ ἄλλα πολλὰ χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου ἐμβεβυδίνωται ἐς τὸ ἱερόν. ἀ ὑμεῖς ὦ Θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ ἐ μᾶλλον ὑμῶν ἀποσκώπτομαι; ἢ σὺ ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κεφὴ κέρατα φύσωσί σοι; Ζ. αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῄς τὰ περὶ τὸν Αἰγύπτιον. ὅμως δ' ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν, αἰνίγματά ἐστι, καὶ ἐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. Μω. πάνυ γὰρ μυστήρια ὦ Ζεῦ δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, Θεοὺς μὲν, τοὺς Θεοὺς. κυνοκεφάλους δ', τοὺς κυνοκεφάλους. Ζ. ἴα φημὶ τὰ περὶ τὸν Αἰγύπτιον. ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δ', τὰς ἄλλας λέγε. Μω. τὸν Τροφώνιον δὲ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστά με λυπεῖ, τὸν Ἀμφίλοχον. ὃς σφαγεὺς ἀνθρώπου, καὶ μητραλοίου υἱὸς ὤν, θεσπιῳδεῖ ὁ ψευδὴς τὰ Κιλικίας, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ

unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn, & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeò ut si quis ei præbibat, non intelligat. Itaque & Scythæ hæc videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo quo Zamolxis conditione servus, adscriptus est, nobis nescio quomodo insciis. At sanè hæc omnia, ô Dii, sunt mediocria. Cæterùm tu canino vultu Ægyptie, qui sindone es amictus, quisnam es, ô optime, aut quomodo dignum te censes qui sis Deus, cùm latres? Quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? Pudet verò me recensere ciconias; simias, hircos, & alia his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum se inseruerunt. Illa vos, ô Dii, qui sustinetis videre æqualt vobiscum honore, aut etiam majore adorari? Aut tu Iupiter, quo fers animo, quòd arietis cornua tibi plantarũt? *Iup.* Turpia profectò sunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum ô Mome, sunt ænigmata, non omnino à profanis deridenda. *Mo.* Planè nobis, Iupiter, opus est mysteriis, ut Deos, Deos esse cognoscamus, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. *Iup.* Missas facito, inquam, res Ægyptiorum: alias enim de his per otium deliberabimus: tu autem de aliis dicito, quodque me potissimùm angit, *Mo.* De Trophonio, Iupiter, de Amphilocho: qui quanquam sceleſti hominis & matricidæ est filius, in Cilicia præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, &

μὴ δεῖ τ Μακεδονίας ἀνηρτῆσθαί μοι τ λόγον. ὃς ἐ νῦν λάθ ψηφισμάτων ἀλλοτρίων ζημιούμενον ἡμῖν, πανταχῆ συμπεσεῖται, καλαμβάνει, πόρους ἀφίησι, δυνάμεις συλλέγει. πόθ' ὑ ζῶντα καπιλήφατε; καπιλείφαμεν. κ' τῶν ἀδίκων ἐν πόθηκεν; ἐκ, ἀλλ' ἔοικε λῦ ὁ Καλαυρέα. πῶς τ ὑμετέρας ἀμελείας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, ὃ μηδὲ πρὸ δόντων τ ἄνθρωπον; ἀλλ' οὐδ' ὑφ' ἡμῶν ἐμηδύετο. τί φῄς; αἰνίγματα λέγεις ὦ Ἀρχία. ζῶντα λαβόντες οὐκ ἴσχετε; ὁ γὰρ σκιλλοῦς τῶν γε πρώτων μὴ βιάζεσθ; κρίνει πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν λῦ. καὶ γὰρ ἂν ἐμελλήσαμεν. οὐκ ἐῦγε ὑμεῖς οὐδὲ μελλήσαντες. ἴσως ἂν οὖν τ ὑμετέρας πόθηκε βίας. ἡμεῖς μ αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθ ἢ αὐτὸν μὴ πεῖσθαι ἀναγκαῖον λῦ. συνέβη ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας. δύφημέ ὦ Ἀρχία. δοκεῖς μοι μὴ σωνιέναι, μήθ' ὅς τις ὁ Δημοσθένης, μήτε τῶν ἐμῶν γνώμων, ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, ἡμερησίου τ Φαληρέα, κ τ μακρογένειον Ἀρεσθίωνα, κ τ ἐν Πειραιεῖ Εὐκράτην, τ ῥᾳδίαν ῥυμάτων οὐδὲν διαφέροντας; ἀνθρώπους πεπινυὸς, ἀφορμὴ εὐσκαίρου θορύβου ἐπιπολάσασης, καὶ ἐς μικρὸν παροχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἶτα πλήξαντας οὐκ εἰς μακρὸν, πλὴν τ διληθῶν πολεμάτων. καὶ τ ἄπιστον γ τοῦτ' ἦν, καὶ τ ἄφιλον δημάλκης, τ οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τ πλήθους, συκοφαντήσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς πεῖσαι δέξασθαι λόγον, ἐφ' οἷς

vererer ne de Macedonia jam periclitaremur. Nunc enim decretis tantùm pugnans: nos undique adoritur, occupat, conficit pecuniam, colligit copias. Sed cur non comprehendistis vivum? Comprehendimus. Num igitur in via est extinctus? Non: sed ubi erat, in Calauria. Forsan hoc accidit negligentia vestra, quia non bene tractastis hominem? Imò non fuit in potestate nostra. Quid ais? ænigmata dicis Archia: vivum cepistis, nec habetis? Non mandasti initio ne quis ei vim afferret? quanquam nihil profuturum erat, etsi vim intulissemus. Hoc enim curæ nobis fuit. Non accidit igitur vestra negligentia. Sed vos ipsi fortasse interfecistis eum. Ipsum non interfecimus: sed non obtemperanti vim afferre coacti sumus. Quid autem tibi prodesset, ô rex, si vivus venisset? Quid aliud illo feciſſes, quàm occidisses? Dii meliora Archia: videris mihi non intellexisse, neque quis sit Demosthenes, neque quid sentiam. Sed putas perinde esse Demosthenem invenire, & hos quærere qui malè perierunt, Himeræum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, & Pyræensem Eucratem, qui nihil differunt à vehementibus aquarum fluxibus, abjecti animi homines, qui per occasionem opportunorum tumultuum, inclarescunt: & ad levem spem motus insolescunt: verùm brevi, vespertinorum instar flatuum intremiscunt. Præterea perfidum Hyperidem, alienum ab amicitia vulgi assentatorem, qui turpe non duxit, quo vulgi gratiam iniret, instruere calumniam Demostheni, neque ad hæc se præbere ministrum, quorum eos statim pœnituit,

αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' ὀλίγον γὰρ τὸ συκοφαντίας λαμπρότερον ἢ κατ' Ἀλκιβιάδου αὐτῷ τὴν ἡδονὴν ἀκηκόαμεν ἡδοίσθαι. τῷ δ', οὐκ ἴσμεν, εἰ μεταμέλει ποτὲ φιλοῦσιν τὴν γλῶτταν χρώμενον, διὸ ἐχρῆν ἥκιστα τὸ ἀγνωμονεῖν ὑπάρχειν. πόθεν οὖν ἐχθρὸν ἡμῖν ἐχθεῖν ὁ Δημοσθένης; οὐχ ὅταν μέλοι τοῦτο πίστεως, φίλον ἂν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἠγεμόνα. Τὰ χαίρειν κελᾶ, καὶ πανεχθρὸν πέμειν. οὐδὲ κακίαν ἐμοὶ ἔφυσε θεὸς βλαβερὰν, καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαι, καὶ κτῆνος πεφυκέναι. ἀλλ' εἰ δή που πάντων, καὶ Δημοσθένους, αὐτός τις ἀφίησιν, εἰ μὴ καὶ πολλοῦ σχολὴν συλλόγου, καὶ ὄχλου τοῦ ἄλλου ἀναπεπλησμένου, ἵν' τι τοῦ πολιτεύματος ἔχοι θαυμάσας, οὐκ ὡς ἂν νομίσειέ τις τοῦ τοῦ λόγου δεινότητος. εἰ δὲ μηδὲν μᾶλλον ὁ Πύθων ἐκεῖνος αὐτὸν, [1] οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τοῦτον τὸν ῥήτορα, καὶ τοῦτο δὲ λέξεων εὐρυθμίαν, καὶ ταῖς τῶν ἀφορισμῶν σχηματοφαῖς, καὶ στοιχείων ἀποδείξεσιν, καὶ τῷ συμπλοκῇ γε, καὶ κρυπτικῷ. μετενεγκόμεν γὰρ ὅτι τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συναγόμεθα, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαλγήμασι πειθομένους. εἶπε Δημοσθένης, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλεγχοις πειθόμενοι. ἀλλ' ἡμῖν ἀπόδοσις ἡ δικαίως αὐτῷ τοῦ λόγου. ἐγὼ δ', ταύτῃ μὲ δεύτερον ἔταξεν, ὡς χέρα τῆς ὀργάνου. Δημοσθένους δ' αὐτὸν ὑπερεχόμενον τι φρονήμα-

nituit, quibus erat gratificatus. Nam non multò post hanc calumniam, contigit ei reditus reditu Alcibidis clarior. Istum autem nihil puduit lingua incessere homines quondam amicissimos, quam conveniebat ei propter ingratitudinem præcidere. Quid? non oderas Demosthenem maximè omnium hostium? Non, siquidem rationem habeo morum & fidei ejus, & amo ubique integritatem, & constantiam. Nam honestæ res, honestæ etiam apud hostes censentur, & virtus ubique in pretio est. Neque sum Xerxe deterior, qui Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus, eos cùm posset, non occìdit. Ego verò, siquem ex omnibus, Demosthenem, tum quia bis cum ipso Athenis, etsi non multo cum otio, congressus sum, tum quia ex aliis audivi, etiam ob administrandi rationem maximè sum admiratus: non, ut putaverit aliquis, ob eloquentiam: etsi cum hoc collatus Python nihil esset, luduſque Attici oratores, comparati cum hujus actione, vigore, dictionum compositione, sententiarum luminibus, densis argumentis, conciliandis, & impellendis animis. Itaque pœnituit nos, quum Græcos Athenas convocassemus, ut Athenienses objurgaremus, Pythoni, Pythonisque promissis fidem adhibuisse: postquam in Demosthenis argumenta incidimus, cujus vis in dicendo erat insuperabilis: quam in secundo laudis ordine colloco, instrumenti vice habitam. Sed Demosthenem ipsum magis suspexi, ob

1 Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν] Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν. Marcil.

1 Τῆς

τοῦ, καὶ τὸ σωφρονεῖν, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐν ὀρθῷ τὸ ἀπάντων φυλάττουσα τελευμένων τὴν τύχην, καὶ οὐδὲ μηδὲν τῶν δεινῶν ὑποδιδοῦσα. καὶ Φίλιππον ἦ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα, οὐδὲ ταυδὸς ἠπιστάμην. ὃν ἐγὼ μὲν, δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηθεν ποτε, καθεζομένης τῆς Φιλίππου, καὶ Παρμενίωνος ἠγανακτηκότος, καί τι τῶν σκωπτικῶν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπιπόνθως, ὦ Παρμενίων ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παῤῥησίας τυγχάνειν. μόνος γάρ τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν, οὐδαμοῦ τοῖς ἀπλογισμοῖς ἐγγράπτου τὰ ἐμὰ ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἡδέως ὁμολογῶ, ἢ γραμματοῦσι τελεῖται ἐμαυτὸν πιστεύειν. τοῦτο δ' ἐκείνοις μὲν ἅπασι ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόροι, θρέμματα, γῆν. οὐδὲ, ἐπιμήκεις σόλους ἀπομίμησι, σωτηρίας δυνάμεις, ἀνύμενοῦσαι. τοιαῦτα δὲ τότε, καὶ πολλάκις ἔφη μοι Φίλιππος, ἐπὶ πένθρὸς ἕλκειν, ἐν τῷ ἀφεῖναι τὴν τύχης χρεῶν πρίασθαι, τὸ μὴ γράπτειν τὰ Δημοσθένην. ὑφ' ἓν δὲ τοὺς λόγους ὥσπερ κρεμᾶς, ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὁρμωμένους, ἀφανίσειν αὐτὸν, καὶ καταφθεῖραι τὰ βουλεύματα. ὧδε μὲν δὴ Χαιρωνείας, οὐδὲ μὴν τὸν νίκην ἐπιοῦσ' πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἀνθρώπων ἡμᾶς κινδύνων καθίστη. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακίᾳ φρατηρῶν, καὶ φραπατῶν ἀπιστίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνιεργασμένῃ, κεκρατήκαμεν. ἀλλ' ἐπὶ μιᾶσγε ταύτης ἡμέρας, τὸν ὧδε τῆς ἀρχῆς, καὶ τὸ ψυχῆς κίνδυνον ἐπίστησε μοι, τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγών, καὶ πᾶσιν τοῖς Ἑλληνικὴν δυνάμενον ἀθρόοις, Ἀθηναίοις ἅμα, καὶ Θηβαίοις, Βοιωτοῖς τε τοῖς ἄλλοις, καὶ Κορινθίοις, Εὐβοίοις τε, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ τοῖς κρατοῦσι τῆς Ἑλλάδος ἁπανταχοῦσι καθ-

ob conſilium & prudentiam, qui in omnibus fortunæ periculoſiſſimis tempeſtatibus animum immotum ſervabat, nec rebus adverſis unquam cedebat. Ac memini Philippum perinde ac me de illo ſentire, cui cùm ex Athenarum urbe quædam afferretur concio, in qua ille in Philippum invectus erat, & Parmenio ſtomacharetur, & Demoſtheni convitiaretur, Demoſthenes, inquit, dignus eſt qui liberè loquatur. Nam huic uni omnium Græcorum oratorum nihil fertur expenſum in meis rationibus, quanquam ei me credere mallem, quàm navalibus ſcribis: quorum unicuique meis in rationibus perſcriptum eſt aurum, ligna, reditus, pecudes, agri. Hic verò longas claſſes mittit, comparat exercitus: obſiſtit. Talia & tunc, & ſæpe mihi de viro illo dicebat Philippus, unum hoc in fortunæ ſuæ bonis ponens, quòd Demoſthenes non eſſet imperator: cujus orationes velut arietes, aut catapultæ ex Athenis emiſſæ, ejus conſilia perturbarent & ſubverterent. Nam de pugna ad Chæroneam, nec poſt victoriam deſiit prædicare, quantum ipſi periculum hic vir creaſſet. Niſi enim præter ſpem, ob ducum inſcitiam, & aciem malè inſtructam, & inſperatam fortunam, quæ multa ſæpe nobis confecit, viciſſemus, uno die non modò regnum, ſed & vitam meam in diſcrimen adduxerat: conjunxerat potentiſſimas urbes, coëgerat omnes vires Græciæ, Athenienſes, Thebanos, Bœotios, Corinthios, Eubœenſes, Megarenſes: effeceratque ut ſimul omnes civitates

παλήσας, καὶ μόλ' εἶσω με τὴν Ἀτ-
τικὴν ἐπιτρίψας παρελθεῖν. τοιού-
τοι πῶς ἦσαν αὐτοῦ σωφιστικῶς οἱ
Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ ὡσὲ γε
τὸν λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Α-
θηναίων δῆμον ἀνταγωνιστήν, ἐμοὶ Δη-
μοσθένης μόνῳ εἶπεν ἀνταγωνιστής.
Ἀθηναῖοι μὲν, Δημοσθένει σὺν ἔχον-
τες, Αἰνιᾶνες εἶσι, καὶ Θετταλοί.
καὶ πρέσβεις ὁπότε ὡσὲ τὰς πό-
λεις πέμποι, τὸν μὲ ἄλλον ῥητόρων,
εἰ τινας ἡ τῶν Ἀθηναίων πό-
λις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾳ-
στα ἂν κατεφρονηκὼς, ὁ Δημοσθέ-
νης δ' ἐπιστὰς, μάτην εἶπεν ἂν
ἐπρεσβεύσαμεν. ὁ γὰρ ἐκ τὸν
Δημοσθένους λόγων ἐκείνῳ τρόπαιον
τοῦτο ὁ Φίλιππος. καὶ μάτην ἐγὼ
πάντως, ἔλαττον ἂν ἴσχοντος, εἰ λέ-
γοιμὶ τοιοῦτον ἄνδρα. ὡσὲ διὸς Ἀρ-
χέα, τί ποτε νομίζεις, βοῦν ἂν ἐπὶ
σφαγὴν ἤγαγον, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν
συμβουλον περὶ τὸν Ἑλληνικὸν πρᾶγ-
μάτων, καὶ τὰ δοκοῦντα πάσης ἐποιού-
μεθα. φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ'
ἀρχὰς ὡσπιπτόντων ἐξ αὐτῶν τὸ
πολιτεύμασιν. ἔτι δ' μᾶλλον Ἀρι-
στοτέλει μάρτυρι. ὡσὲ τὸν τὸν Ἀ-
λέξανδρον, καὶ ὡσὲ ἡμᾶς γε ἄγων,
οὐδὲν ἐπαύετο. τοσοῦτον ὄντων αὐτῷ
τὸ ὡσαγωγοποιητικὸν, μηδένα ὕτω
πώποτε θαυμάσαι, μεγέθει τε φύ-
σεως, καὶ τὰ περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγ-
κρατείας, καὶ βάσεως, καὶ τάχους, καὶ
παῤῥησίας, καὶ ἀφετηρίας. ὑμεῖς
δ' ἴσθι Δημοσθένη ὡς ὑπὲρ Εὐβοέως,
καὶ Φρυνώνδου, καὶ Φιλοκράτους, καὶ
πειρᾶσθε δώρεις ἐκ τούτου ἀναπείθειν,
ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν
εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τι τοῖς δεηθεῖ-
σι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατεσκευακότα.
Δημαρχοῦντος δ', φοβήσειν
οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον τὴν
ψυχὴν ὑπὲρ τῶν καὶ πατρίδος
ἀδήλοις τύχαις. καὶ κινδυνεύοντα
πρᾶττόμενον ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε.

tates periculum subirent: & mihi transitum in Atticam intercluserat. Hujuscemodi sermones continuos de Demosthene habebat. Et dicentibus, ei populum Athenienſem magnum esse antagonistam: respondebat se unum habere antagonistam Demosthenem. Athenienses autem sine Demosthene, Ænianenses esse & Thessalos. Et quando legatos ad urbem mittebat, siquos alios miserant Athenienses, facilè vincebat ipse: sed Demosthene præsente, frustra, inquit, se legatos mittere. Non enim potest erigi trophæum contra Demosthenis eloquentiam. Sic Philippus dicebat. Itaque ego qui quidem longè inferior sum Philippo, si cepissem talem virum, num velut bovem ad cædem abducerem? an verò potiùs in consilium de toto regno Græciæ constituendo adhiberem? Nam initio natura ei bene affectus fui, propter res ejus gestas: ac magis propter Aristotelis testimonium, qui solebat eum sæpe ad Alexandrum, & ad nos ducere. Et cùm tot essent qui ad eum venire consueverant, neminem sic admirabatur propter magnitudinem ingenii, temperantiam, gravitatem, celeritatem, loquendi libertatem, & tolerantiam. Vos autem, inquit, cogitatis de illo, ceu Eubulo, Phrynone, & Philocrate, & illum donis corrumpere conamini, qui universum patrimonium in Athenienses privatim & publicè contulit. Et quia nihil proficitis pecunia, vos eum territuros putatis, qui jampridem constituit pro incerta patriæ fortuna mortem oppetere. Et siquid in vobis reprehendit, ægrè

ὁδ' ἐδὲ τ' Ἀθηναίων δῆμον ὑπεστάλες. λέληθεν ὑμᾶς ἔφη, τῇ μὲ τ' πατρίδος δίνεια πολιτευομέν, αὐτῷ ϑ τὴν πολιτείαν γυμνάσιον φιλοσοφίας ϖεϑήμεν. τὶ τοιαῦτα ὦ Ἀρχία, ὑπερεπῄνεμεν αὐτῷ συλλυόμεν, τὴν τ γνώμην, ἣν ἔχ περὶ τ παρόντων ἀκῦσαι λέγοντ, ϑ τ ἀεὶ ϖαρεσκευάσϑαι ἡμῖν πολλάκις εἰ ἰδιόμην, ἀπιστᾶς, ἁπλᾶ τιν ἐξ ἀληϑείας γνώμης ἀκῦσαι λόγε, ϑ φιλαλήϑες συμβελῆς μεταλαβεῖν. καί π ἐνηϑῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷον ὅταν Ἀθηναίων τὴν ἀκμαιοτάτην πάντα ϖερεῤῥαίσῃ τ αὐτᾶ βίον, ἐξὸν ἀγωνισϑῆναι, ϑ βεβαιοτέρες κεχρῆϑαι φίλοις. ὦ βασιλεῦ, τ μ ἄλλων ἕνεκ ἀνύτοχας. ταυτὶ ϑ, μάτην ἀν ἔλεγες. ὅτι μανικᾶς φιλαϑύμε λὶ. τοῦτο ὦ Ἀρχία, τί ϑὺ ἂν ἐ λέγοις ϱρ; ἀλλὰ ϖῶς ἀπίϑανεν; ἔοικας ὑπ μᾶλλον ὦ βασιλεῦ ϑαυμάσαι. καὶ γὰ ἡμεῖς οἱ ϖρεσβύτεροι, διεφέρομεν ὀλίγ σωϑῆξαί τι, καὶ ἀπιστίᾳ τ ὁρώντων. ἔοικε γὰ δὴ πάλαι ὢν ὧδε βεβαλόμενον ϖερὶ τ ὑστάτης ἡμέρας. δῆλοι ϑ ἦ ϖαδασκών. καίτοι μ χαρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ. μάτην ϑ τ ϖροϑεῖναι ἡμερῶν λόγυς ἡμεν ἀναλωκότες. πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι. πολλὰ ἐ φιλάνϑρωπα ϖρῳτεύομεν, ἕλεόν ποα ϖαρ' αὐ κομιούμενον. ἀ μάλα μ ϖροσδοκῶν. ἀ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὠμὸν δι' ὀργῆς ἔχειν τ ἄνδρωπον, χρήσιμον δ' ὂν ϖρὸς τὸ πείϑειν νομίζων. οὐδ', ϖῶς ϖροσίῃ τὺς λόγυς, καί μι μηδὲν ἀποκρύψῃ. μάλιστα μ γὰρ αὐτὸς ἐν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι τοῦ. ἀλλὰ σύγε μὴ ϖαλίπῃς μηδέν. ἀ γὰρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥδε ἀνδρὸς γλυκαίᾳ ϖρὸς αὐτὸ τὸ πᾶν ἔ βίᾳ κεφαλαιῶδες εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὴ ϖαλίπῃς μηδέν. ἀ γὰρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥδε ἀνδρὸς γλυκαίᾳ ϖρὸς αὐτὸ τὸ πᾶν ἔ βίᾳ κεφαλαιῶδες

grè fertis. At ille ne populum quidem Athenienſium metuit. Latet vos, inquit, eum amore patriæ remp. adminiſtrare, atque hanc adminiſtrationem, tanquam philoſophiæ ſcholam ſibi propoſuiſſe. Talia, ô Archia, ejus conſuetudine conſequi peroptabam, ſcilicet de rebus præſentibus audire dicentem ſententiam, & remotis qui me circunſtant adulatoribus, ingenuam liberæ mentis orationem accipere, & conſilii veritatis ſtudioſi particeps eſſe. Ac mihi ſanè videtur hoc nomine reprehendendus eſſe, quòd vitam ſuam in diſcrimen adduxit, pro tam ingratis civibus, cùm poſſet alios invenire amicos fideliores & conſtantiores. Alia quidem, ô rex, fortè conſequutus eſſes: ſed hæc fruſtra dixiſſes, ita furebat amore patriæ. Sic eſt, Archia: quid enim dicerem? ſed quomodo mortuus eſt? Videris ô rex, miraturus ampliùs. Etenim nos qui ſpectavimus, non minùs obſtupuimus rem fide majorem, quàm qui videbant. Videtur enim jam olim apud ſe conſtituiſſe de poſtremo vitæ die: quod intelligi poteſt ex apparatu. Nam intus ſedebat in templo: ac fruſtra ſuperioribus diebus cum eo collocuti eramus. Quales fuerunt veſtri ſermones? Multa humaniſſima proponebam: promittebam ei veniam abs te: non quòd eam expectarem, cùm neſcirem tuam mentem. Sed arbitrabar te huic vehementer iratum eſſe: atque hæc tantùm conducere putabam ad perſuadendum. Quomodo accepit veſtram orationem? ac nihil me celes. Nam vellem coram audiviſſe: ſed tu nihil omittas. Magna res eſt tanti viri mores ſub exitum vitæ

ἦλθεν. πότερον, ἄνοιγε, καὶ γαθὸς ἦν, ἢ πανοῦργος ἀκλινὴς τὴν ψυχὴν ὄρθιος ἐφύλαττεν. ἦλθεν ὑστέρα λιν σαθινός γε. πῶς γάρ; ὃς ἡδὺ γελάσας, καὶ μὲ δὴ σκώψας εἰς τὸν πρόσθεν βίον, ἀπίθανον ἔφη με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν ψευσμάτων. ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπεσχάλμοις, σφεῖτο τὴν ψυχήν. εἰκὸς, εἴγε τἄλοιπὰ ἀκούσεις, ὃ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν. ἀλλ' ἐπὶ κιλδίνες ὦ βασιλεῦ λίγειν, Μακεδόσι μὲ ἐπιφθόνως ἀπομόθον, ὑδὲ παρέδεξον, εἰ Δημοσθένλυ ἄτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε. κὴ γὸ ἵν' ὑποχαφίας περιεσπάμλυ, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. ἐγὼ μόνοι ἔφη ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβων κατ' ὄψιν σὸν ἂν Ἀντιπάτρῳ ἥκοιμλυ. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθέστε, πολύ μοι μᾶλλον ἔπ φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου διαφθαρκείαν, μηδ' ἂν ἐμαυτὸν ἔπεξα πέζιν λιπὼν τὴν Ἐλλανικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλέαν. κἀλὸν γὸ ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοί, πειρωίως αὐτὸς παρέχοι, κὴ τελήρης, ἢν ἐπιδέδωκα, κὴ τρίχ, κὴ τάφρος τοῖς ἐμοῖς πύλεσιν ἐξειργασμένα, κὴ φυλὴ πανδιονὶς, εἰς ἣν ἐγλοιτης ἐχορήγεν ἐγὼ, κὴ Σόλων, κὴ Δράκων. κὴ παῤῥησία βήμαθ', κὴ δῆμος ἐλεύθερος, κὴ ψηφίσμαθ' ἑαυτοῦ, κὴ νόμοι πεντηκοντάρχαι, κὴ στρατόνων ὄρεται, κὴ τροπαῖα, κὴ πολιτῶν εὐνοια, τἄ ἐμὲ πολλάκις ἐστεφανωκότων, ὧν δωίαμις Ἐλλήνων, τἄ ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν πεπρημένων. εἰ δ' ὧν βιοῦν ἐλιηδέα, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ὑπ' ἐλεεινὸν περὶ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμλυ αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τὰς ὀρφανὰς συνοικίσας.

vitæ nosse: utrum se mollem & ignavum præstiterit, an constantiam animi retinuerit. Nihil formidavit ille. Quomodo? Suaviter enim risit: ac lusit in priorem vitam meam: ineptum dixit esse me tuorum mendaciorum histrionem. Itaque promissis non credens, animam profudit. Non, si reliqua audias non solùm non credidisse videbitur. Sed siquidem, ô rex, dicere jubes, dixit nihil indignum aut novum esse Macedonibus ita capere Demosthenem, ut Amphipolim, Olynthum, Oropum. Talia multa dixit. Adhibuimus enim scriptores qui ejus dicta exciperent. Ego equidem, inquit ô Archia, tormentorum, mortis-ve metu in conspectum Antipatri venire nolim. Sed si vera hæc sunt quæ dicitis, longè magis cavere debeo, ne mens mea corrumpatur ab Antipatro, ne-ve meum in Græca acie ordinem deseram, factus ad Macedonas transfuga. Si enim vivere mihi est honestum, Piræus præbeat, & triremis quam instruxi, & murus, & fossa meo sumptu facta, & tribus Pandionis, cujus causa ego expensas ultro suppeditavi, & Solon & Draco: & libertas suggestus, liber populus, decreta militaria, leges classium, majorum virtutes, & trophæa, & civium, qui me sæpe coronarunt, benevolentia, & Græcorum qui hactenus à me sunt conservati, potentia. Quòd si vita mihi debeat alterius misericordia contingere, humile illud est, at tolerabile quidem, si mihi contingat à civibus meis, quorum redemi captivos, aut à patribus, quorum collocavi filias, aut quos

δελυσείμην. εἰ δέ με μὴ σύζοι νῆσον ἔχειν, καὶ θαλάττα, πλὴν γε ταυτηὶ Ποσειδῶν· αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τὸν βωμὸν, καὶ τὰ ἱερῶν νόμιμα. εἰδὲ Ποσειδὼν ἔφη μὴ δύνασθαι φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τῷ νεῴ, μηδ' ἐπαισχύνεται Δημοσθένην Ἀρχίᾳ, τεθνηκέναι, καὶ Ἀντίπατρον ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ κολακεύοντος. ἐξὸν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ τὴν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μὴ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεπεσθόμην. ἐξὸν γὰρ κἀγὼ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὸν Κόδρον ἐπῃσχυνόμην. ὅλως γὰρ ἐβουλόμην αὐτομολοῦντα τῷ δαίμονι συμμεταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ πρυφόντα ὑπὲρ τῶν ὑπάτων τὸ ἀκινδυνότατον πάντος αἰσχροῦ φεύγειν. καὶ νῦν Ἀρχίᾳ, τὸ καθ' ἡμᾶς ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὰς Ἀθήνας οὐκ ἀδικήσω, οὐδ' ἐπόψομαι τὴν ἐλευθερίαν ἀσχήμονα. ἀλλὰ δίκαιον μὲν ἦν σοι τὰ τραγῳδιῶν μνημονεύειν. ὡς σαφῶς τὸ λεχθέν, Ἤδη, καὶ θνήσκων ὅμως, πολλὴν σπουδὴν εἶχον δικημόνως πεσεῖν. κόρη δὲ τοῦτο. Δημοσθένης δ', ἀσχήμονα θανάτῳ, βίον ἀσχημονεῖν ἀκήμονα, τὸν Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων καλὸν ὁμόσας; καί τινα πικρότερον ἔλεγε σκώμματα εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξονειδίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; πάλαι σὺ ἐμὲ, τὸ μὲ, διαμέλει, τάδ' ἀπειλῶν, ἀπαλαὶ μὲν αἱ χεῖρες περιστέλλουσι, ἐπείθου δ' ἂν ἔφη τὰ-

dandis contributionibus juvi. At si me nec insularum imperium, nec mare servet, ab hoc Neptuno peto ut me servet, ab hac ara, sacrisque legibus. Sin autem Neptunus non potest defendere immunitatem templi, nec pudet eum prodere Demosthenem Archiæ, moriar, nec mihi Antipater pro Deo colendus erit. Liceret mihi amiciores habere Macedones quàm Athenienses, & frui fœlicitate vestra, si Callimedonti, Pytheæ, Demadi me adjungere vellem. Liceret animum vel ferò mutare, nisi verecundia Codri, & filiarum Erechthei me prohiberet. Nolui igitur transfugam fortunam sequi. Honestum enim effugium mors est, quæ turpitudinis periculo vacat. Et nunc Archia, quantum in me est, Athenas non dedecorabo, ultro accepta servitute, & abjecta libertate in qua mori est honestissimum. Verùm convenit tibi tragœdias commemorare: nonne graviter dictum est? At illa jam moriens tamen, Decenter ut caderet, cavebat sedulò. Hoc cùm fecerit puella, an honestæ morti, vitam turpem præferet Demosthenes, Xenocratis, & Platonis disputationum de animæ immortalitate oblitus? Quædam etiam acerbiùs dicebat, in eos invectus qui calamitatem exprobrant. Sed quid opus est, ut ego ea nunc referam? Cùm ad extremum partim precarer, partim minas adhiberem, & blanditiis terrores miscerem. Ego, inquit ille, persuaderi mihi pa-

1 Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι] Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat fortè Lucianus τὴν ψυχήν. Menag.

2 Ἤδη δὲ θνήσκων ὅμως, πολλὴν σπουδὴν εἶχον δικημόνως πεσεῖν] Polyxena. *Idem.*

3 Ἐπείθου δ' ἂν ἔφη τούτοις Ἀρχίας ἄν] Ex Alexandri dictis sumptum. *Idem.*

1 Tis

τοις Ἀρχίας ὤν. ἐπὶ ᾧ Δημοσθένης οὗτος, συλλήψεσθέ μοι ὦ δειμόνιε, μὴ περιφρόνητα καὶ ῥᾳδίας. τότε δὴ τότε ὡς βίᾳ αὐτὸν ἀποσπᾶν διενοούμην. ὑφ' ὃς ἡδέως, δῆλος ἦν χαριζόμενος. καὶ τὸ θεῖον προσβλέψας, ἔοικεν Ἀρχίας οἴεσθαι ὅπλα μόνα ἐ τειήρεις, καὶ τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι, καὶ κρησφύγετα, τοῖς ἀδηφαγίαις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν, τὸ ὀλιμῆς παρασκευῆς, καὶ ῥᾳθυμίας. ἦν γὰρ ἂν ἐλέγχειον Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ἐχυρωτέρου, ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὁ θεὸς ἀπεφήνατο λάβρηκτον εἶναι. μεθ' ἃς ἂν τὸ προσοίσας, ἀδίκως μ' ἐπολιτεύσαμην ἀδικεῖς δ' μοι τὸν κατὰ Μακεδόνων ἥκοντος. ἐμέλησε δ' ἐδίει τὸν Εὐκτήμονα, τὸν Ἀριστογείτονα, τὸν Πυθέαν, καὶ Καλλιμέδοντα, ὁ Φιλίππου τότε, ὁ νυνὶ Ἀρχίου. ταῦτ' οὖν, μὴ προσκαχάζεσθαι τὴν χεῖρα ἔφη. τὸ καὶ ἐμὲ γὰρ, ἀδίκως παρόντα ὁ νεὼς πείσεται. τὸ δὲ θεὸν προσιόντα, ἑκὼν ἕψομαι. καὶ γὰρ μ' ἦν ἐπὶ τῇ ἐλπίδος ταύτης. καὶ τὴν χεῖρα τοῦ σώματος προσκαχάζεσθαι, ἀδίκου ἄλλ', ἢ προσκυνοῦντα ὑπολαμβάνειν. τὸ δὲ, τί δὴ ποτε ἦν; ὕστερον βασάνοις ἡρκαπίσης ἐφωράσαμεν, παλαιᾷ φάρμακον αὐτὴ πεφαρμευκυῖα, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλαθησείσα τὸν μόνον. ἡνίκα δὲ ἔφησεν ὑπερβὰς τὸ ἀδύτου ἥκειν, καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, ἄγε δὴ τοῦτον ἔφη πρὸς Ἀντίπατρον. Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις. ἀμφὶ τοῦς, κἀμοὶ μ' ἐφαίνετο προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπληκόσι. ὀδὲ, χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος ὁ βασιλεῦ τοῦ Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω. Δημοσθένης γε ἐ τοῦτο ὦ Ἀρχία. βαδαῖ

affero expugnati Demosthenis.

paterer, si Archias essem. Sed quia sum Demosthenes, ignosce mihi, ô infœlix, ad ignaviam non nato. Hic cùm vi ipsum abducere statuerem, idque ipse sentiret, cœpit me irridere, & Deum aspiciens ait, Archias putat tantùm arma, triremes, mœnia & castra, vires esse & perfugia vitæ: meum verò apparatum contemnit, quem expugnare, neque Illyrici, neque Triballi, neque Macedones possint. Firmior enim est quàm murus ille ligneus, quem olim nobis Apollo respondit inexpugnabilem esse. Nam ut prudentia me in administratione Reip. securum præstitit, ita me adversus Macedonas securum reddet. Nunquam curavi Euctemonem, aut Aristogitonem, aut Pytheam, & Callimedontem: neque tunc Philippum, neque nunc Archiam. Cùm hæc dixisset, ne mihi manum afferas, inquit, non enim profanabo templum, quantum in me est: sed salutato Deo sponte sequar. Atque hoc sperabam, quum ille manum ori admoveret: nec illum aliud agere quàm Deum adorare suspicabar. Sed quid tandem illud fuit? Postea ex ancilla per tormenta cognovimus, diu eum habuisse paratum venenum, ut morte libertatem redimeret. Neque extra templi limen pervenerat, quum me conspicatus, age ducas, ait, hoc cadaver ad Antipatrum: Demosthenem autem non duces: non per illos. Et videbatur mihi per illos juraturus, qui in Marathone occubuerunt: sed valedicens, avolavit. Hunc ego finem Rex, Demosthenis scilicet, Archia.

ἡ ἀνίκητε ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀληθῶς μὲ σωτῆρ τὸ λῆμμα, πολλαπλῆ ἡ πρόνοια, μὴ χεῖρα τὸ πτερὸν ἡ ἐλευθερίας ἴσχειν. ἀλλ' ὁ μὲν, οἷ χαίρει, βίον ἔξων τὸν μακάρων νήσοις ἡρώων λειχόμενον, ὃ πᾶς εἰς ἀρετὴν ψυχῶν νομιζόμενος ὁδὸς, ὑπαδὸς τῆς θείμων ἰσόμοιρος ἐλευθερίου Διός. τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τὸ σὸ Μαραθῶνι πεπωκότων.

Papæ invictum animum, & beatum! Quàm generosum est ipsius facinus: civilis autem prudentia, in manu retinere pignus libertatis. Sed decessit victurus in beatorum insulis, heroum, quam dicunt vitam: aut in cœlum perventurus, ut Deus factus, comes sit Iovis liberatoris. Corpus verò nos Athenas remittemus, futurum honestius ornamentum patriæ, quàm illi qui in Marathone occubuerunt.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

DEORVM CONCILIVM.

ARGVMENTVM.

Rursum hoc loco Lucianus, deorum gentilium vanitatem, atque stultitiam, more suo deridet: hominumque superstitionem tacitè reprehendit, qui ridicula adeò, atque absurda de illis sibi ipsis persuadeant, ac credant. Est autem festiva quædam imitatio, qua ad exemplum Athenienſis Reip. concilium deorum haberi fingit, super iis videlicet, qui ceu nothi ac peregrini in civitatem ac cœtum deorum irrepsissent. Accusatoris vicem Momus, generalis deorum caterorum fugillator, suscipit: & accusatione peracta decretum à se compositum recitat, quo jubentur Dii, cognitiones divinitatis & originis quisque suæ ad proximum concilium afferre, ut, qui peregrini & adventitii reperti fuerint, è cœtu ac civitate deorum removeantur.

ΖΕΥΣ.

Μηκέτι τοιγαροῦν ὦ Θεοὶ, μηδὲ κατ' γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς ἓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῆς συμποσίου. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπολόδοτην τῶν

IVPITER.

Ne susurretis amplius, ô Dii, neque ad angulos coacti, ad aurem colloquamini indignantes plerosque indignos nostri sympossii esse participes. Sed quandoquidem his de rebus habe-

τάτων συκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἃ τὸ φανερὸν τὰ δικαίως οἱ, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ κήρυττε ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ Διὸς νόμου. Ερ. ἄκουε. σιγα. τίς ἀγοράσει βάλεται τῶν πλείων Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ δὲ σκέψις, περὶ τῶν μετοίκων, καὶ ξένων. Μω. ἐγὼ ὁ Μῶμος ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν. Ζ. τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἤδη ἐμὲ δίκαιον. Μω. φημὶ τοίνυν δίκαιον ποιεῖν οὐδὲν ἡμᾶς, οἷς οὐκ ἀπέχρη Θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγονέναι. ἀλλ' εἰ μὴ ἐστὶ τοὺς ἀκολάστους, καὶ περιττοτέρους αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφαίνειν, ἤδη μέγα, ἤδη νεανικὸν οἰόμενοι ἐργάσασθαι. ἀξιῶ δὲ ὦ Ζεῦ, μὴ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν. ἤδη γὰρ ἂν ἄλλως δικαίμην. ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ ἤδη ἂν κατασιωπήσειμι τὴν ἐμὴν καλῶς μεγομένην. διελέξομαι γὰρ ἅπασι, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερόν, ὅτε δεδιὼς πᾶσι, ὅτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην. ὥστε ἐξ ἁπάντων δικαίως τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικῶς τῇ φύσει, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομάζομαι. πάλιν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ ὦ Ζεῦ δεδωκὼς μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἤδη ὑποστειλάμενος, ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι σὸν ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρείων, καὶ δαιτυμόνες ἐπίσης, καὶ πῶτα, ὄντες ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔστι δὲ τοὺς ὑπηρέτας; καὶ διασῴζοντες τοὺς αὐτῶν ἀπήγαγον εἰς τὸ ἄρχειν, καὶ παρεπέμψαμεν. καὶ νῦν ἐπίσης ἀμφοτέρους τε νεμόντας, καὶ θυσιῶν μετέχοντας, ἤδη καβαλλίνητε ἡμῖν τὸ μεθύσιον. Ζ. μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὦ Μῶμε,

habebitur concilium, quisque palam dicat suam sententiam, & deferat. Tu verò Mercuri, præconium ex lege pronunciato. *Merc.* Audi: tace. Quis ex summis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere? Deliberatio futura est de inquilinis, noviſque habitatoribus. *Mo.* Ego Momus, ô Iupiter, ſi mihi dicendi copiam feceris. *Iup.* Hoc tibi jam concedit præconium. Itaque nihil opus est ut permittam. *Mo.* Dico igitur nonnullos noſtrûm malè facere, quibus non ſufficit, ut Dii ex hominibus facti ſint. Sed niſi ſuos pediſequos & famulos honore nobis adæquaverint, nihil magni, nihil præclari præſtitiſſe ſe putant. Poſco autem, ô Iupiter, ut mihi liberè loqui concedas: neque enim aliter poſſim. Imò ſciunt omnes quàm libera ſim lingua, nihilque eorum quæ malè geruntur ſilentio prætereire ſoleam. Arguo enim omnia, & palam dico quæ ſentio, neminem reformidans, nec meam ſententiam præ verecundia celans. Itaque moleſtus videor pleriſque, & natura ad calumniandum propenſus, publicuſque accuſator ab ipſis appellor. Sed quandoquidem licet, proclamatumque eſt, tuque das, ô Iupiter, ut liberè loquar, nihil præ metu reticebo. Multi, inquam, non contenti quòd communis conſeſſus ſint participes nobiſcum, & ex æquo epulentur, idque cùm ſint dimidia ex parte mortales: ſuos quoque miniſtros, & ſodales in cælum evexerunt, & numero Deorum adſcripſerunt. Nunc autem æquali ſunt conditione, & victimarum participes, quanquam colonarium nobis non perſolverunt. *Iup.* Nequid obſcurè dicas, ô Mome, ſed dilu-

ἀλλὰ σαφῶς, καὶ ἀφῃρημένως λέγε, ὅσοπερ ἐν τῷ μέσῳ. τοιοῦτος γὰρ εἰς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπται σοι ὁ λόγος, ὃν πολλοὶ εἰκάζουσι, καὶ ἑαρμόζουσιν ἄλλοτε ἄλλοις τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι ἐμὲ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν. ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὥστε ἐρῶ ἐν τῷ μέσῳ. ὁ γάρ τοι γνήσιόν τε Διόνυσος, ἡμιμάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ συροφοινικός τις ἐμπόρου, ἢ Κάδμου ἀπόγονος, ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷός ἐστι, τοιοῦτος ἐστιν, οὐ λέγω, ὅτι τὴν μίτραν, ὅτι τὴν μέθην, ὅτι τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ εἰσιν ὁρῶσι ὡς ἥλυς, καὶ γυναικώδης τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκρήτου ἕωθεν δεδοικὼς. ὁ δὲ, καὶ ὅλως φαιδρὸν εἰσποιεῖται ἡμῖν, καὶ τὸ χορὸν ἐπαγόμενον πάρεστι, καὶ Θιασος ἀπέῤῥηνε, τὸ Πᾶνα, καὶ τὸ Σιληνὸν, καὶ Σατύρους ἀγροίκους τινὰς, καὶ αὐτόλυκα τὸν πολλὸν, σκιρτητικὸς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν, κάσκωπα ἔχων, καὶ ὄνου ἐξ ἡμιονείας εἰς τὸ πρόσω αὖθις ἐοικὼς, καὶ ῥῆνοι βαθὺ κεχηνότος, ὀλίγου τραγῳ λεφέρου ἐστὶν. ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ὅσπερ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς ἔτος. οἱ δὲ Σάτυροι, ἐξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κεραῖαι, οἷα τοῖς ἄρτι γνησίοις ἱρίφοις τὰ κέρατα ὑπεφύετην. Φρύγας τινὰς ὄντας, ἔχουσι δὲ ἅπαντες. ἀρᾶτε οὖν ἡμῖν Θεοὺς ποιεῖ ὁ γοητάδης; εἶτα γελοιάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ὕτω γελοίους Θεοὺς, καὶ τοιούτους; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι ἐμὲ δύο γυναῖκας ἀπηγάγετο, τὴν μὲν, ἐρασθεὶς, καὶ ἀπερῶ, καὶ ὀνόματι. νῦν γὰρ οὕτω τὸν λόγον ἐκβέβληκας εἰς τὸ μέσον, ὡς πολλοὶ τεκμαίρεσθαι, καὶ ἁρμόζειν ἄλλοτε ἄλλοις τοῖς λεγομένοις. δεῖ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Mo. Euge, ô Iupiter, siquidem me ad loquendi libertatem cohortaris: quod abs te fit animo prorsus regio, & magnificò. Quare dicam etiam nomen. Generosissimus ille Bacchus, semihomo, nec materna stirpe Græcus, sed mercatoris cujusdam Syrophœnicis, nempe Cadmi ex filia nepos, posteaquam immortalitate donatus est, qualis quidem ipse sit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque incessum. Videtis enim omnes, opinor, quàm mollis sit, & effœminatus natura, semiinsanus, statim à summo mane merum spirans. Hic sodalitium universum nobis ascivit, & adducto choro adest, Deosque fecit, Pana, Silenum, & Satyros, agrestes quospiam, & caprarios multos, saltatores homines, & forma horribiles. Quorum hic quidem cornutus dimidiaque corporis inferiore parte capram referens, barbaque promissa, parum ab hirco differt. Ille verò, glaber senex, simo naso, qui plerunque asino vehitur, Lydus iste. Satyri autem, acutis auribus, & calvi ipsi, cornigerique qualia ferè recens natis hœdis nascuntur cornua: hi gente Phryges, caudas habent etiam omnes. Videtis cujusmodi Deos nobis faciat generosus ille? An mirum, si homines nos contemnant, cùm tam ridiculos, monstrososque Deos videant? Nam omitto quòd duas etiam mulieres adduxit, alteram quidem quam amat, nempe

ρῶλον ἐκεῖνον αὐτῷ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸ στέφανον ἐξεπίλεξε τῷ τῆ ἀστέρων χορῷ. τὴν δ', Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ὁ παῖπαν γελοιότατος ὦ Θεοὶ, καὶ τὸ κυνίδιον τὴν Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀκαιρῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔχοι σὺν τῷ ἀφορμὴ τὸ ξωύδριον συνεῖναι, καὶ ὅπως ἡδέσθη κωμῳδεῖσθαι. τοιοῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσεται δ' ὧν ἐκ ἄλλως. Ζ. μηδὲν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τὸ λόγῳ. ὅτοι χαίρω, ὁ μὲ αὐτῶν, ἰᾶτραι, καὶ ἀνίατοι σὺ τὸ νόσων, καὶ ἔτι πολλῶν ἀνιάτων ἄκων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, ἀεὶ ὧν ἡμῖν, σὺν ὀλίγοι πόνοι ἐπεῖδε τὴν ἀθανασίαν. ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. Μω. σιωπήσομαι δῆτα σὺ Διῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τὰ πυρός. εἰ δ' ἐξῆν ἐκ ἂν σοὶ αὐτὸν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' ὧν καὶμὲ ξενίας διώκεις; Μω. οὐ Κρήτῃ μὲ ἐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαι ἐστι, ἀλλὰ ἐ ἄλλο τι περὶ σὲ λέγουσι, καὶ πέφυκεν ἐπιδεικνύσθαι. ἐγὼ δ' ὅτι σωφρονεῖς πεύσομαι, ὅτι Ἀχαιῶν Αἰγιοῦσι, ὑποβολιμαίοις σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ δ' μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρτοι δρχὴν τῶν τοιούτων ἐξομωμόκατον, καὶ τὴν αἰτίαν ἣ νοσοῦσιν ἡμῶν τὸ ξωύδριον, σὺ ὦ Ζεῦ παρέχεις, ἐπιμιγνύμενος, καὶ κρυπτὸς παρ' αὐτὰς, ὁτὲ μὲν ἄλλοτε ἄλλῳ χήμασι. ὥστε ἡμᾶς διδόναι, μήτε κωλύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁποτ' ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τὸ χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυ-

pe Ariadnem, cujus etiam coronam aſtrorum choro inſeruit: alteram verò Icarii agricolæ filiam. Quódque, ô Dii, eſt omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne doleret filia ſi non haberet in cœlo familiarem illam, habitamque in deliciis caniculam. Annon iſta vobis videntur in noſtri contumeliam, injuriam, & irriſionem facta? Audite etiam alios. *Iup.* Nihil dicas Mome, nec de Æſculapio, nec de Hercule. Video enim quo tuæ orationis impetu rapiaris. Horum quidem alter agit medicum, & morbis levat ægrotos, eſtque multis aliis anteferendus. Hercules autem, qui meus eſt filius, non paucis laboribus immortalitatem eſt adeptus. Itaque ne ipſos accuſes. *Mo.* In tui quidem gratiam tacebo, Iupiter, etſi multa dicenda habeam: atque ſi nihil aliud, adhuc habent ſigna igne inuſta. Porrò ſi liceret & adverſum te libertate loquendi uti, multa haberem dicenda. *Iup.* Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid me ut inquilinum in jus vocas? *Mo.* In Creta non tantùm hoc audire licet: verùm aliud quoque de te dictitant, tuumque ſepulchrum oſtendunt. Ego verò neque illis credo, neque Achivorum Ægienſibus ſubdititium te eſſe affirmantibus. Sed hæc dicam, quæ potiſſimùm reprehendenda duco, Etenim delictorum hujuſmodi principium, & cauſam cur noſter conſeſſus nothis abundet, tu Iupiter præbuiſti, quum te mortalibus mulieribus commiſcuiſti, & aliàs alia forma ad ipſas deſcendiſti. Ita ut metueremus, ne quis te comprehenſum ſacrificaret, cùm taurus eſſes, vel aurifex aliquis te conficeret, cùm aurum

σὸν ὄνειδος. καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἱλλάδιον ἡμῖν φέρῃ. πολὺν, ἀλλὰ ἐμπέπλησαι γε τὸ ἀμφιθέατρον τοῦτον. ὃ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστι, ὁπόταν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν, Θεὸς ἀναδέδεχθαι. ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπιτάττει αὐτῷ, τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἡρακλείας τοῦ, οἰκίσκου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, ἅπαντα οὕτω διακέεται. καὶ πάλιν ὁ Θηβαῖος, Διόνυσος μὲν, θεός. οἱ δ' ἀντίφωνοι αὐτῷ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λίαρχος, ἀθλιώτατοι ἁπάντων γεγονότες δαιμονίων. ἐφ' ᾧ ἔτι ἄπαις σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέῳξας τοὺς τοιούτους τοὺς θύρας, καὶ ἐπὶ τοὺς θνητοὺς ἐτράπου, ἅπαντες μεμιμήμεθά σε. καὶ οὐχὶ ἄῤῥενες μόνοι, ἀλλ' ὅσαι αἰσχίονες, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οἶδε τὴν Ἀλκμήνην, καὶ τὴν Τιθωνὸν, καὶ τὴν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὴν Ἰάσονα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ. μάτην γὰρ ἂν τὸ διελίσσειν χθόνιον. Ζ. μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους ἀῶ Μῶμε εἴπῃς. χαλεπαινῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ἀνειδίσας εἰς τὸ ἧῦ. Μω. σιγήσω μηδὲ ὀῤῥὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅπ ἐστὸν τοῦ διὸς ἱερὸν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενον, καὶ μισητικὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ σου βεβηκότα, Θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ ἐ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἔσσεσ: & pro Iove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris feres. Sed enim hisce semideis cœlum implevisti, neque enim aliter possum dicere. Resque planè ridicula est, siquis ex improviso audierit Herculem quidem inter Deos relatum: Eurystheum autem, qui imperabat ipsi, mortuum esse: ac prope Herculis templum, qui famulus, Eurystheique sepulchrum, qui herus erat. Rursus Thebis, Bacchus quidem Deus est: ejus autem consobrini, Pentheus, Actæon, & Learchus, omnium hominum fuerunt miserrimi. Ex quo autem semel tu Iupiter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, omnes te imitantur: nec solùm masculi Dii, sed quod est turpissimum, etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Iasonem, alioſque? Itaque hæc omittenda censeo, quæ reprehendere longum esset. *Imp.* Nihil Mome, de Ganymede dicas. Irascar enim, si adolescentem illum, exprobrato genere, molestia afficias. *Mo.* Proinde neque de aquila quicquam dicam, quòd & illa in cœlo versatur, regio sceptro insidens, ac tantùm non super tuo capite nidificans, & Deus videtur? an illam Ganymedis causa omittemus? At ὁ Iupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde

1 Τὶς γὰρ ἂν οἶδε τὴν Ἀλκμήνην καὶ τὸν Τιθωνὸν καὶ τὴν Ἐνδυμίωνα καὶ τὸν Ἰάσονα] Sic legit Interpres, &, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accensēt, qui dearum concubitu potiti sunt, & Medeæ ἐπιθύμησιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amorēs à Iove zelotypo fulminatus est. Homerus Odyss. ε.

Ὡς δὲ τότ' Ἰασίωνι ἐπ' ἀκλέα μῆνε Δημήτηρ
Ὧ θύμῳ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ
Νείῳ ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπουος
Ζεύς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. Palm.

8 Ἐκεῖ-

ἡμῖν ἐπεισπλήσσων ἔστι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ μῆδος, ὁ τὴν κάνδυν, καὶ τὴν τίαραν, οὐδὲ Ἑλλαΐζων τῇ φωνῇ. ὅστις οὐδ' ἦν ἄξιος τίς, ξυνίησι. τοιαῦτα οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοῖς χαριζόμενοι εἰσὶ, ὡς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ὁ Ζάμολξις δοῦλος ὤν, παρεισχώρησε, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀβλαβῶς. καί τι ταῦτα πάσχω ὦ θεοί, μάτην. σὺ δ' ὦ κυνοκέφαλε, εἴτε, καὶ σπουδαῖόν ἐστιν ἡμῖν Αἰγύπτιε, εἴτε καὶ βάλλεται, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δ' βυλόμενος ὁ μεμφίτης ἦτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, ἀποκεκριμένος, καὶ χρᾷ, καὶ ἀποφθέγγεται ἔχει; αἰχμαλώτῳ δ' ἐοικέναι, καὶ πιθήκοις εἰπεῖν, καὶ τραγῳδεῖν, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου ἀποδημοῦντα εἰς τὸ ἑῷον. ἃ ὑμεῖς ὦ θεοί, πῶς οὐκ αἰσχύνεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ ἐμὲ μᾶλλον ὑμῶν ἀποκνοῦντα; ἢ σὺ ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κελεύσῃς φύσαι σοι; Ζ. αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῂς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως οἶδ' ὅτι ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν, αἰνίγματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἁπάντων ὄντα. Μω. πάνυ γοῦν μυστήρια ὦ Ζεῦ δοῦ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεοὺς μέν, τοὺς θεοὺς. κυνοκεφάλους δ', τοὺς κυνοκεφάλους. Ζ. ἴα φημὶ τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων. ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δ', τὰς ἄλλας λέγε. Μω. τὸν Τροφώνιον ὦ Ζεῦ, καὶ τὸν μαλιστὰ μεδεπόγλη, τὸν Ἀμφίλοχον. ὃς σοφιστὴς ἀνθρώπου, καὶ μητραλοίου υἱὸς ὤν, ἐπαγωγὸς ὁ γοητικὸς τὸ Κιλικίῳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ

unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn, & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeò ut si quis ei præbibat, non intelligat. Itaque & Scythæ hæc videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo quo Zamolxis conditione servus, adscriptus est, nobis nescio quomodo insciis. At sanè hæc omnia, ô Dii, sunt mediocria. Cæterùm tu canino vultu Ægyptie, qui sindone es amictus, quisnam es, ô optime, aut quomodo dignum te censes qui sis Deus, cùm latres? Quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? Pudet verò me recensere ciconias, simias, hircos, & alia his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum se inseruerunt. Illa vos, ô Dii, qui sustinetis videre æqualt vobiscum honore, aut etiam majore adorari? Aut tu Iupiter, quo fers animo, quòd artietis cornua tibi plantarūt? *Iup.* Turpia profectò sunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum ô Momo, sunt ænigmata, non omnino à profanis deridenda. *Mo.* Planè nobis, Iupiter, opus est mysteriis, ut Deos, Deos esse cognoscamus, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. *Iup.* Missas facito, inquam, res Ægyptiorum: alias enim de his per otium deliberabimus: tu autem de aliis dicito. *Mo.* De Trophonio, Iupiter, quodque me potissimùm angit, de Amphilocho: qui quanquam sceleſti hominis & matricidæ est filius, in Cilicia præclarus ille vaticinarur, multa mentiens, &

γραττόμενον τῶν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκεν. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ ὁ Ἀπόλλων ὑδαπιμπῆς, ἀλλὰ πᾶσι πᾶς λίθος, καὶ σπᾶς βωμὸς χρυσωμάσθω, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ πυθόμενος ἔχῃ, καὶ χρύσεος ἀνδρὸς ὑποκρίσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἔδη δὲ ὁ Πολυδάμαντος ὁ ἀθλητὴς ἀνδριὰς, ἰᾶται τοὺς πυρέτ-τοντας ὁ Ὀλυμπίαι, καὶ ὁ Θεαγένους ὁ Θάσιος. καὶ Ἕκτορι θύουσι ὁ Ἰλιῆ, καὶ Περσεπολίται καὶ Χερρονησῖται ὁ Χερρονησῳ. ἀφ' ὧν δὴ ὅτι τοσοῦ-τοι γεγόναμεν, ἐπιδίδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία. καὶ ὅλως, καταφρονοῦσιν ἡμῶν, τὸ ποιοῦν-τες. καὶ τοῦτο μὲ ἤδη τὸ τέλος, καὶ παρεῖρκται. ἐγὼ δὲ ἐξὸν ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, ὅτε ὄντων παρ' ἡμῖν, ὅτε συρίττων ἄλλως διαπαιζόντων, πάνυ ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ πῶς χαίρειν ἐστὶ πολυθρύλλητος λέξις, καὶ Φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πρεσβεύοντα ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων, ὑποτεθέντα; καὶ ὅμως αὐτοκέλευστα ὄντα, ὥστε τοὺς ἀνοήτους πείθειν, ὥστε ὑδὺς ἡμῖν ὑδὲ ἑκὼν βούλεσθαι, οὐδὲ ὅτι καὶ μυρίας ἑκατόμβας ἀπολέσῃσι, ὅμως τῷ τύχῃ πρόξενα τὰ μεμβράμματα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκείνοις ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ πω εἶδες ἢ ἤκουσας, ἢ Φύσιν, ἢ εἱμαρμένην. ὅτι μὲν γὰρ σὺ καὶ τοὺς τῶν Φιλοσόφων λόγους ἐπίστασαι, οἶδα, εἰ μὴ κωφός τις εἶ, ὡς βούονται αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔπ' ἔχων εἰπεῖν, καταπαύω τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας. ἐκείνους μᾶλιστα, ὧν κατέψηκε ἡ παῤῥησία τὸν λόγον. πὶ-

pro duobus obolis præstigiatorem agens. Proinde Apollo, non amplius celebraris: sed jam lapis omnis, omnisque ara vaticinatur, quæ sit oleo perfusa, & coronas habeat, cuique vir præstigiator suppetat, quales multi sunt. Iam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febricitantibus in Olympia, & Theagenis, in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & Protesilao, è regione in Cherroneso. Ex quo autem in tantum numerum excrevimus, auctum magis est perjurium, & sacrilegium: & nos omnino despicere cœperunt, idque meritò. Atque hæc quidem de nothis, & factitiis Diis. Cæterùm ego peregrina nomina jam audiens, quorundam qui neque sunt apud nos, neque omnino consistere possunt, ô Iupiter, ea prorsus irrideo. Vbi enim gentium est illa multum jactata virtus, & natura, & fatum, & fortuna, nova rerum vocabula, quæ consistere nequeunt, à stolidis hominibus, nimirum philosophis excogitata? Quæ quanquam ex tempore facta sunt, ita simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo velit nobis sacrificare, cùm persuasum habeat, fore ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo secus faciat, quæ fato decreta sunt, & cuique à principio destinata. Quare libenter ex te quæsiverim Iupiter, an alicubi videris aut virtutem, aut naturam, aut fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio: nisi ita surdus es, ut clamantes ipsos non audias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Nam video plerosque qui me dicentem molestè ferunt, & exibilant: sed illi præcipuè quos orationis libertas perstrinxit.

ρας γῆν εἰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. Ζ. ἀνάγνωθι. καὶ πάνυ γὰρ ἀλόγως ἅπαντα. καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπιπλεῖον ἂν γένηται).

strinxit. Tandem, si vis Iupiter, decretum de his iam conscriptum legam. *Iup.* Lege: neque enim omnia citra rationem reprehendisti. Et sanè multa ex iis cohibenda sunt, ne amplius augeantur.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας σύνομυ ἀγομβρίης, ἑβδόμῃ ἱσταμένυ, ὁ Ζεὺς ἐπεψεφίσατο, ἐ ποσειδῶν. ἐπεστάτει Ἀπόλλων. ἐγραμμάτευε Μῶμος ὁ νυκτός. καὶ ὁ ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἀ μόνον Ἑλλάνιος, ἀλλὰ ἐ βάρβαροι, ὑδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῶν πολιτείας παρεγγεγράφατο, σὺν οἷς ὅπως, καὶ θεοὶ δόξουσιν, ἐπεισπλήκωσι μὲν τὸ ὑφ' ἡμῶν, ὡς μεγάν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλῳ παρακόπτοντες, πολυγλώσσων πάντων, ἐ ξυγκλύδην, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τῶν κοτύλων εἶναι λέγω τὸ πλῆθος τῶν πινόντων, οἱδὲ, ὑπὸ αὐθαδείας παρασύροντες τοὺς παλαιούς τε, καὶ ἀληθῶς θεοὺς, ἀσεβείας ἀξιώσασιν ἑαυτοὺς ἤδη πάντων τε πάντερα, ἐ ἐν τῇ γῇ πρόεδρίας ἤδεσι, δεδόχθω τῇ βουλῇ, ἐ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ἐπὶ τροπὰς χειμερινάς, ἐλέσθαι δὲ ἐπιχωρίους τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῶν παλαιᾶς βουλῆς τῶν ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ, ἐκ τῶν δώδεκα. καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπιχωρίους, αὐτοὺς μὲν, καθίζειν ὁμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὸν Στύγα. τὸν δὲ ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι

DECRETVM BONA FORTVNA.

Consilio legitimè coacto, septima die mensis ineuntis, Iupiter summus erat administrator, præsidebat Neptunus, præerat Apollo, noctu Momus scribam agebat: & Somnus sententiam tulit. Quoniam peregrini multi, non solùm Græci, sed & barbari, etsi nequaquam mereantur nostræ reip. participes esse, adscriptitii nescio quomodo, & putatitii Dii, cœlum impleverunt, ita ut plenum sit symposium tumultuosa turba, garrulorum quorundam & convenarum: defecit autem ambrosia & nectar: ita ut mina jam ematur sextarius, propter bibentium multitudinem. Illi verò præ arrogantia, pulsis veteribus, veriſque Diis, semetipsos præter omnem patriæ consuetudinem primis accubitibus dignos censent, & priores in terris honores sibi arrogant: visum est Senatui, & populo ut concilium in Olympo cogatur circa solstitium hybernum, & eligantur perfecti Dii septem arbitri, tres quidem ex veteri curia Saturni temporibus constituta, quatuor autem ex duodecim illis: interque eos Iupiter. Qui arbitri sedeant præstito legitimo juramento, per Stygem: Mercurius autem proclamato præconio, cunctos congreget, qui-

ξυμπλεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τὰς ψ, ἡκω, μάρτυρας ἐπικαλούμενος σωμάτας, καὶ ἀπόδειξις ἐκ τῶν ἔργων. τούτων ψ, οἱ μὲν, παρέσεσθαι καθ' ὕπνον, οἱ δ' ἐπιγράμμασιν ἐξελέγχοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφαίνοντες, ἢ κρημνοπίμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τοὺς ὄγκους τοὺς προγονικούς. ὧν δή τις ἀλῶ τὰ ἀδικήματα, ἐκ ἅπαξ μόνον τὸ ἐπιγραμμάτιον ἐκκλήτων ἐπιβαίνων ἐκ ὑμοῦ, εἰς τὸ πέρασον ἐμπεσεῖν τοῦτον. ἐρμάζειν δὲ τὰ αὐτῷ ἔμπροσθεν. καὶ μήτε τῶν Ἀσκληπιοῦ ἰάσεις, μήτε τὰ Ἀσκληπιοῦ χρησμῳδεῖν, μήτε τὰ Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπικλεξάμενον, κύρτιν, ἢ κιθαρῳδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις προσιπεῖν μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ λήρειν περὶ ὧν ἐκ οἶδε ἴσασιν. ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν, ἢ ἀγαλμάτων ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲ καθαιρεῖσθαι τὰ ἀγάλματα, ἐκ τῶν Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς, ἐκείνοις δὲ, τάφον χώσαι τῇ πόλει, καὶ στήλην ἐπιγράψαι ἀπὸ βωμοῦ. ὧν δὲ τις ἀπειθήσῃ τοῖς κηρύγμασι, καὶ μὴ ἐθέλοντι ἐπὶ τὰς ἐπιγράμμασιν ἔλθειν, ἐρήμων αὐτῷ καθαιμησάντων. Ζ. τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα, δικαιότατον ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δικεῖ, ἀναπινάτω τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ κἂν μυρίοι ὦσι πλείους· τὸ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροθετήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲ, ἄπιτε. ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ὅτῳ ἕκαστος τὰ γνωσίσματα, καὶ

quicunque in confessum admitti volunt. Veniant autem illi additis testibus juratis, certisque generis indiciis. Atque hi quidem hinc sigillatim transeant: arbitri autem expensa causa, vel Deos esse pronunciabunt, aut ad sua sepulchra, majorumque loculos ablegabunt. Si verò quispiam ex rejectis, semelque arbitrorum judicio secretis, comprehendatur in cœlum ascendens, ille præceps in Tartarum detur. Præterea quisque satagat rerum suarum: nec medeatur Minerva, nec vaticinetur Æsculapius, neque tam multa solus faciat Apollo, sed uno quopiam delecto munere, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philosophi moneantur, ne vocabula nova fingant, neque de rebus ignotis nugentur. Quicunque autem templis jam, & sacrificiis digni habiti sunt, illorum simulachra subvertantur, quorum loco vel Iovis, vel Iunonis, vel Apollinis, vel cujuspiam ex aliis substituatur. Illis verò civitas sepulchrum aggeret, & aræ loco cippum erigat. Quòd siquis præconio non paruerit, & ad arbitros venire noluerit, ille indicta causa condemnetur. *Iup.* Iustissimum equidem, ô Mome, est hoc decretum: & qui ita sentit, manum protendat. Atqui potiùs ita fiat. Complures enim novi, qui sua suffragia non sunt adjecturi. At in præsens abite. Cæterùm in concionem accersiti à Mercurio, venite, & afferte quisque indicia manifesta, certasque probatio-

1 Ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τῇ πόλει ἐς στήλην ἐπιγράψαι ἀπὸ βωμοῦ] Pro στήλην, quæ vox est nihili, manifestum est debere legi ϛήλην. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet ϛήλη ab ἵϛημι derivari videatur, ἵϛημι vero sit *ϐαίνω*, tamen ϛατὴ Latinis dicitur Græce ἄγαλμα, ἀνδριὰς, ϐρέτας, non vero ϛήλη, quæ hoc loco *cippus* debebat verti. *Palm.*

1 Γε-

σεφθεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλαὶ, καὶ Φρατόρες. ὡς ὅσοι ἂν μὴ παρέχωσι, οὐδὲν μελήσῃ τοῖς ἐπισκώπτουσιν, εἰ νεὼν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἵδρυ, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν ἀναγορεύσωσιν.

bationes, patris, matrisque nomen, & unde ac quomodo factus est Deus tribumque & tribules. Quæ quicunque non præbuerit, parum curæ erit arbitris, tametsi ille magnum in terris templum habeat, ipsumque homines Deum esse putent.

ΚΥΝΙΚΟΣ, ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

CYNICVS, ET LICINVS.

ARGVMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam parvoque contentam Cynicorum vitam defendit, mollem atque enervatam delicatorum hominum luxuriam reprehendit. Necnon eadem opera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique arctam illam atque angustam vitam laudat. Argumenta quæ ad hoc sumuntur, ex serie plana sunt.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Τί ποτε οὖν οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις, καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, ἐ γυμνοδρεχῆ, ἐ ἀνυποδητεῖς, τ ἀλήπτην, ἐ ἀπάνθρωπον βίον, ἐ θηριώδη ἐπιλιξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς σαυλίοις τὸ ἴδιον δίμας ἔχ ὡς οἱ πολλοὶ λῷ χρησάμενος, τἄλλοτε ἄλλαχῆ, καὶ συναζόμενος ἐπὶ ξηρᾶ δαπίδι, ὡς ἂσμ πάμπολλον τυῖ τὸ τελβένιον φέρειν; ἀ μὴν τοῦτο λεπτόν, οὐδὲ μαλακὸν, οὐδὲ ἀνθηρόν. Κυ. οὐδὲ γὰ δέομαι. τοιοῦτον ᾖ, ὁποῖον ἂν παρασθείη ῥᾷστα, καὶ τῇ κτησομένῳ πρᾶγμα ὡς ἐλάχιστα παρέχον. τοιοῦτον

LICYNVS.

Quid tu tandem? barbam quidem habes, & comam, tunicam non habes, nudus conspiceris, ac sine calceis, delecta nimirum vaga, inhumana, ferinaque vita: tum proprio corpore, contrà quàm faciunt cæteri, semper usus incommodè, nunc huc, nunc illuc circumis, & in arido solo cubans, adeò ut plurimum sordium, tritum istud pallium referat: alioqui nec ipsum tenue, nec molle, nec speciosum. Cy. Neque enim indigeo. Siquid est hujusmodi ut comparetur facillimè, dominoque minimum exhibeat negotii, id

1 Γυμνοδρεχῆ] An γυμνοδρεμῆ? à γυμνοδρεμῶμαι: id est, *cute nuda sum.* Menag.

1 Ἀπά-

ἀδ ἀρκεῖ μοι. σὺ δ' ὡς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ ὑ νομίζεις ἡδέως προσεῖναι; Λυ. καὶ μάλα. Κυ. τῇδ' ὠπλείᾳ, ἀρετὴν; Λυ. καὶ μάλα. Κυ. τί οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶ πολλῶν εὐτελέστερον ἀφιστάμενον, τὰς δ', πολυτελέστερον, ἐμὲ εἶτα, ἢ ἐκείνας; Λυ. ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι μὰ Δία τῶ πολλῶν ἀφιέναι δοκεῖς, ἀλλ' εὐδελέστερον. μᾶλλον δ πλέως, εὐδαῶς, ἢ λιπόρως. ἀφθόρως γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πλουσίων, εἰ τὴν ἡμέραν προφὰς μεταιτᾶν. Κυ. βούλῃ οὖν ἴδωμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ὁ λόγος, τί τὸ εὐδαὶς, καὶ τί τὸ ἐνδεὲς ἐστι; Λυ. εἴ σοι δοκεῖ. Κυ. ἆρ' οὖν ἐνδεὲς μὲ ἐνδεῖν, ὅσῳ ἂν ἐλλείπῃ πρὸς τὴν οἰκείαν χρείαν, ἢ ἄλλό τι λέγεις; Λυ. ἔστι τοῦτο. Κυ. εὐδαὲς δ, ὅσῳ ἂν εὐδαίστερον ἢ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐλλείπῃ πρὸς τὸ δέον; Λυ. ναί. Κυ. ἴδωμεν ἄρα τῶν ἡμῶν εὐδαὲς ἐστι. ἴδωμεν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι ἢ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἡμῶν. Λυ. πῶς τοῦτο λέγεις; Κυ. ἐὰν σκοπῇς ὡς ὅ, τι μάλιστα ἔνδειαν, ὧν δεόμεθα. εἶεν, οἰκία, ἆρ' οὐχὶ σκέπης; Λυ. ναί. Κυ. τί δ, ἐσθὴς; ἢ, χλαῖνα; ἆρα οὐχὶ αὐτὴ ἡ σκέπης; Λυ. ναί. Κυ. τί δ σκέπης αὐτῆς ὡς θεῶν, τίνος ἰδεῖν ἡμῖν εἶναι, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸ σκεπόμενον; Λυ. δοκεῖ μοι. Κυ. πότερ' οὖν, τῷ πόδε κρεῖττον ἔχειν δοκεῖ σοι; Λυ. σὺν οἴδα. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἂν μάθοις τί ποδῶν ἔς' ἔργον. Λυ. πορεύεσθαι. Κυ. κρεῖττον οὖν πορεύεσθαί σοι δοκοῦσιν οἱ ἡμῖν πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν; Λυ. τοῦτο μέν, σὺκ ἴσως. Κυ. ἐ τοίνυν ἐσθ' εἰ χαλεπῶς ἔχουσιν, ἢ μὴ χαλεπῶς, τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀπο-

id inquàm mihi sufficit. At tu per Deos dic mihi, putas-ne esse in luxu vitium? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Contrà in frugalitate virtutem? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Cur igitur cùm me videas viventem frugaliùs quàm vulgò faciunt homines, eos verò sumptuosiùs me, non illos arguis? *Lyc.* Quia non frugaliùs, per Iovem, videris mihi, sed egentiùs vivere, imò vitam omnino egenam atque inopem. Nam tu nihil à mendicis differs, qui cibum mendicant in diem. *Cy.* Vis ergo videamus (quandoquidem huc processit oratio) quidnam inopia sit, quidque copia? *Lyc.* Si tibi videtur. *Cy.* Nunquid ergo satis id cuique est, quicquid ipsius explet necessitatem? an aliud quippiam dicis? *Lyc.* Esto istud. *Cy.* Indigentia verò quicquid cujusquam usui deest, nec eò quò sit necesse, pervenit? *Lyc.* Scilicet. *Cy.* Nihil igitur meis in rebus deest. Nihil enim in his est, quod necessitatem non expleat meam. *Lyc.* Quo pacto id ais? *Cy.* Scies si consideres in quem usum eorum quodque paratum est, quorum egemus, ut domus: annon tegumenti gratia? *Lyc.* Maximè. *Cy.* Quid vestis? cujus gratia? annon tegumenti & ipsa? *Lyc.* Sanè. *Cy.* At ipso per Deos tegumento, cujus rei gratia indiguerimus, nonne ut meliùs se habeat id quod tegitur? *Lyc.* Mihi quidem sic videtur. *Cy.* Vtrum igitur tibi pejus se habere videntur pedes? *Lyc.* Nescio. *Cy.* Atqui hoc pacto didiceris: quodnam pedum officium est? *Lyc.* Ingredi. *Cy.* An deteriùs ergo ingredi pedes tibi videntur mei, quàm aliorum? *Lyc.* Istud verò fortasse non. *Cy.* Non igitur sive deteriùs se habent, sive non, suum officium non præ-

stant?

δὲ δέασιν; Λυ. ἴσως. Κυ. τὰς μὲν δὴ πόδας, ἐδὼ φαίνομαι χεῖρον διακειμένους τῶν πολλῶν ἔχειν. Λυ. οὐκ ἔοικας. Κυ. τί δ', τὸμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἆρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον. δῆτα γὰρ σώματος, ἰσχύς. ἆρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον; Λυ. οὐ φαίνεται. Κυ. εἰ τοίνυν μήτε οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης ἐνδεῖς ἔχειν, μήτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῖς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἔνδεια, πανταχοῦ κακόν, καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ τοῦτο, οἷς ἂν παρῇ. ἀλλὰ μήν, οὐδὲ πέφυκά γε φαίνεσθαι χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμὸν, ὅτι λύει τὰ τυχόντων τρέφει. Λυ. δῆλον γάρ. Κυ. οὐδὲ νοσῶν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαινόντων γὰρ αἱ τοιαῦται τροφαὶ τὰ σώματα. Λυ. ἔστι ταῦτα. Κυ. πῶς οὖν εἰπέ μοι τούτων ὄντως ἐχόντων, αἰτιᾷ μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φῂς ἄθλιον; Κυ. ὅτι νὴ Δία τὰ φύσιμα, ἢν οὐ πᾶς, καὶ τὰ ζῷα, γῆν εἰς μέσον κεκτημένων, οὐ δὲ αὐτῆς ἀναδιδομένων πολλὰ, καθαπὲρ ὡς ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ εἰς τὸ χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἡδονὴν, οὐ πάντων τούτων, ἢ τὰ γε πλείστων ἄμοιρον εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία. πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία. σιτῇ δ', ὅπερ ἂν δύνησθε, ὥσπερ οἱ κύνες. δύνῃ δ' οὐδὲν κρείττων τῶν κυνῶν ἔχειν, χόρτος γὰρ παρέρχεται, καθάπερ ὀπώραι. ἔτι δ' ἐμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπικτήτερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις χρώμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ Θεὸς σοι ὀρθῶς ἐποίησε. τοῦτο μὲν, ὅτι σκέπας ποιήσας ἔμμηλα. τοῦτο δὲ ἀμπέλους ἡδυοίνους. τοῦτο δ', τίνι

ſtant? *Lyc.* Fortaſſe. *Cy.* Pedibus ergo nihilo pejus quàm alii affectus videor? *Lyc.* Non videris. *Cy.* Quid verò corpus meum? num deterius quàm reliquorum? Nempe ſi deteriùs ſe haberet, eſſet imbecillius: corporis quippe virtus robur eſt. An meum ergo debilius? *Lyc.* Non videtur. *Cy.* Neque pedes ergo tegumento videntur egere, neque reliquum corpus: quippe ſi egerent, malè haberent. Egeſtas etenim omnino mala, ac pejus habere ſe facit, ea quibuſcunque adfuerit. At ne alii quidem deteriùs videtur corpus meum quod quibuſlibet cibis alitur. *Lyc.* Id manifeſtum eſt. *Cy.* Neque bene valeret, ſi malè aleretur, mala ſiquidem alimenta corpus labefactant. *Lyc.* Hæc ita ſe habent. *Cy.* Quo pacto igitur, dic mihi, his ita ſe habentibus, me arguis, vitamque improbas meam, ac miſeram prædicas? *Lyc.* Ideo per Iovem, quòd cùm natura (quam tu colis) ac ſuperi terram in communi ſtatuerint, ex ea multa nimirum ac bona ediderint, ut omnia nobis abundè ſuppeterent, non in neceſſitatem modò, verùm in voluptatem quoque: tu tamen horum omnium, aut maximæ ſaltem partis expers es, nec eorum quoquam frueris, nihilo certè magis quàm feræ. Nempe aquam bibis, quam etiam bibunt feræ: comedis verò quicquid offenderis, quemadmodum canes, tum cubile nihilo melius canibus habes, ſiquidem tibi ut & illis gramen ſufficit, pallium præterea circunfers nihilo mendico decentius. Quanquam ſi tu his contentus rectè ſapis, tum Deus profectò neutiquam rectè fecit, primum quòd oves fecit lanatas, deinde vites dulcis vini feraces, ac reli-

ἄλλων δεξιοτέχνη θαυμασίως ποικίλων, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σῖτα παντοδαπὰ, ἔχειν δὲ πότον ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δὲ δύνην μαλακὴν, ἔχειν δὲ εἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμασίως κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν πηγῶν ἔργα, δῶρα τῶν Θεῶν ἐστι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μέν, εἰ δὲ ὑπ' ἄλλων τινὸς ἀπεστέρηται, καθάπερ, οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις. πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτῷ ἀπεστερήκε πάντων τῶν καλῶν. μανίᾳ τι ἦδη τοῦτό γε σαφῶς. Κυ. ἀλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. σὺ δὲ μοι εἰπὲ, εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου εὐθυμοῦ, καὶ φιλανθρώπου, ἔτι τε φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα, καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲν, ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ, ἐρρωμένους, κἄπειτα δεξιῶς πολλὰ, καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρκάζοι, καὶ πάντα ἑαδίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα, μίαν μὲν κοιλίαν ἔχων, ἐλίττων δ' ὥστε τραφῆναι διόλου, ἵνα τῶν πολλῶν ἐπιτελεσθέντων μέλλων, οὕτω ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἆρά γε φρόνιμος; Λυ. τί δὲ, σώφρων; Λυ. οὐδὲ τοῦτο. Κυ. τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν, καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ὃν δὲ τῶν ἐσχάτων κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων αὐτὸς τῶν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἰδίοις κοσμίοις, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσαλείποι, τοῦτον οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἀνδρὰ εἶναι; Λυ ἔγωγε. Κυ. πότερον οὖν, συ-

reliquum apparatum varietate mirabilem, & oleum, & mel, & reliqua omnia, ut nos edulia quidem omnigena haberemus, haberemus potum dulcem, haberemus pecunias, haberemus mollem lectum, haberemus pulchras domos, & reliqua omnia mirum in modum comparata. Nam & ipsa artium effecta, Deorum sunt dona. At vivere omnibus hisce bonis privatum, miserum est, etiamsi ab alio priveris: quemadmodum hi qui servantur in vinculis. Longè verò miseriùs siquis ipse sese omnibus bonis privet. Et hoc manifesta jam est insania. *Cy.* Et rectè quidem fortasse dicis. Verùm istud dic mihi: Siquis divite alacriter, humanè, ac benignè convivium præbente, tum hospites excipiente, & multos simul, & omnigenos, alios quidem imbecillos, alios autem robustos: deinde apponente multa, & omnigena, omnia rapiat, omniaque edat, non propiora tantùm, sed etiam remotiora, videlicet invalidis præparata, ipse tamen valens, quum unum duntaxat ventrem habeat, paucisque ut nutriatur, opus habeat, diutiùs tamen quàm alii multi immoretur, hic vir cujusmodi tibi videtur esse? num cordatus? *Lyc.* Non mihi quidem. *Cy.* Quid verò, num temperans? *Lyc.* Ne id quidem. *Cy.* Quid verò siquis ejusdem mensæ particeps, multa illa ac varia negligat, uno quopiam ex his quæ proximè apponuntur, electo, cùm satis in suam habeat necessitatem, id decenter edat, eoque solo utatur, cætera illa ne respiciat quidem, annon hunc illo temperantiorem, & meliorem virum putabis? *Lyc.* Ita certè. *Cy.* Vtrum ergo intelligis, an me opor-

νῆς, ᾧ ἐμὶ δεῖ λέγειν; Λυ. τὸ ποῖον; Κυ. ὑπό μ' Θεὸς, τῷ ξενίζοντι καλῶς ἀεὶ ἑκάστοις, ἐνδεᾶ πᾶσι ποιεῖν, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπά, ἅπερ ἔχουσιν ἁρμόζοντα. τοῖς μὲν, ὑγιαίνουσι. τοῖς δ', νοσοῦσι. καὶ τοῖς μὲν, ἰσχυροῖς. τοῖς δ', ἀδυνάτοις. οὐχ ἵνα χρώμεθα ἅπασι πᾶσι, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τὰ καθ' ἑαυτὸν, ὅτιπερ ἂν τύχοι μάλιστα διάφορον. ὑμεῖς δ', τῇ δι' ἀπληστίαν τινὶ, καὶ ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα, τοῦτο μάλιστα ἐοικότες, πᾶσι χρῆσθαι ἀξίωσιν, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, ἢ γῆν, ἢ θάλασσαν τὴν καθ' αὑτοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἱμειρόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων οὐκ ἀξιοῦντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ δυσπόρεστα τῶν εὐπορίστων. καθάλου δ', περαίμοις, καὶ κακὸν ἔχοι μᾶλλον ἑτέλεσε, ἢ ἀγαθὸν περαιμένων ζῶν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ πικρὰ, καὶ δυσαμφόρητα ἀνθρωπίνοις, ἐφ' οἷς ἀγανακτεῖτε, ἀφ' ὑμῶν ταῦτα καὶ δυσαμφορίας, καὶ πλανοπορίας ἀφίκνειται. σκόπει γὰρ εἰ βούλει, τὰ πολυτίμητα χρυσοῦ, καὶ τὸ ἄργυρον. σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς. σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐπιθαυμαζομένας. σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα, πόσων πραγμάτων ἐστὶν ἄνια. πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δ', αἱμάτων, καὶ θανάτων, καὶ ἀφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης. ἃ μόνον ὅτι τελέοντες ἀπόλλυνται ἀφ' ὑμῶν πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες, καὶ δημιουργοῦντες, δεινὰ πάσχουσι, ἀλλ' ὅτι ἐν πολυμαχίᾳ ἐστὶ, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις ἀφ' ταῦτα, φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν.

oportet dicere? *Lyc.* Quidnam? *Cy.* Quod Deus illi præclarè hospites excipienti similis est, ut qui apposuerit multa ac varia, omnigenaque, ut essent quæ cuique convenirent, alia valentibus, alia ægrotantibus, alia robustis, alia invalidis, non ut omnibus utamur omnes, sed ut his utantur singuli, quæ suæ cujusque naturæ conveniunt, & ex his ipsis, quacunque re maximè quemque indigere contigerit. At vos illum qui per insatiabilitatem, atque incontinentiam omnia corripit, refertis, ut qui rebus uti velitis omnibus, & undecunque partis non solis contenti quæ sunt apud vos, non terram, non mare proprium sufficere existimantes, sed importantes ab ipsis terræ finibus voluptates, patriisque rebus peregrina præferentes, sumptuosaque frugalibus, & paratu difficilia, parabilibus. In summa, molestias, malaque potiùs eligentes, quàm molestiis carentem vitam. At isti quidem plurimi ac pretiosi, beatique apparatus, quibus exultatis, per magnam ad vos miseriam, ærumnamque perveniunt. Aurum ipsum tam optatum, argentumque, si libet, considera: considera domus sumptuosas, considera vestes operosas, considera reliqua omnia, quanto negotio emuntur, quot laboribus, periculis, imò sanguine, ac cæde, quantoque hominum interitu: non solùm, quia dum navigant, propter ista pereunt complures, ac dum quærunt, parantque, gravia perferunt. Sed ob id quoque, quòd digladiationes multas pariunt, quodque ob ea insidiantur invicem, amicis amici, parentibus liberi, conjuges ma-

ὄντως οἰμαι ἕ τὴν Ἐριφύλην, ἀλλ' ἕ χρυσὸν ὠφθῆναι τ ἄνδρα. καὶ τοῦτο μὲν πάνυ γίγνεται, τ μὲ ποικίλων ἱματίων, ἡδίν τι μᾶλλον ἡλίκιν δυναμένων. τ ἡ χρυσορόφοι οἰκίαι, ἡδίν τι μᾶλλον εὐπνοοῦν. τ ἡ ἐκπωμάτων τ ἀργύρων, ὅτε ὠφελοῦντο τ πόθον, ἡδὺ τ χρυσῶν, ἡδὺ τ ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν, τ ὕπνον ἡδίω παρεχόμενον. ἀλλ' ὄψῃ πολλάκις ἐπὶ τ ἐλεφαντίνης κλίνης, ἕ τ πολυτελῶν τραπεζῶν, τὰς δυσθυμίας, ὕπνον λαχόν ἡ δυναμένους. ἔτι ἡ ἕ αἱ παιδοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα τρυφαὶ, τί φησιν μᾶλλον, λυμαίνονται ἡ τὰ σώματα, ἕ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. τί ἡ δεῖ λέγειν ὅσα τ ἀφροδίσιον ἕνεκα παράσημα ποιοῦσί τι, ἕ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾴδιον ἰάσασθαι ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰμή τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ δοκεῖ εἰς ταύτην ἡ μανίαν, ὑ Ἀφροδίτη φαίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις δρᾶν. ἀλλ' ἤδη ἕ τ ὄντων τὴν χρῆσιν διαφθείρουσιν, ἐκόσμησαν χρώμασι, ὥσπερ ὁ μὴ πίνειν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ' ἁμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καὶ ἐπ' ἁμάξῃ. Λυ. καὶ τίς οὗτος; Κυ. ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ὥσπερ ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δ' αὐτοὺς ὥσπερ ἁμάξας τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν. οὗτοι δ' ὥσπερ κεκακισμένοι τρυφῶντες, ἕ ἐπεῖτε, ὥσπερ ὕπνος ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταύτην, ἀλλα μὴ ταύτην τρέπεσθε κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε. οἱ δ' τοὺς κρέασι, ἕ μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλα ἕ βαφαῖς μεταχειρίζονται δ' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, ἀρ' ἕ αὐτοὶ ἁδρὰ φύσιν χρῶντες τοῖς ἔθεσι κεκακισμένοι; Λυ. νὴ Δία.

ritis. Sic opinor etiam Eriphylen auri gratia prodidisse maritum. Atque hæc quidem omnia fiunt, quum tamen vestes illæ variæ nihilo magis calefacere queant, nec aurata illa ædificia magis tegere: nec pocula illa argentea potui conducant: nec aurei eburneique illi lecti somnum suaviorem præbeant. Imò videbis frequenter in eburneo lecto, sumptuosisque stragulis, beatis illis somnum contingere non posse. Præterea omnigenæ illæ circa edulia curæ, nihilo magis alunt, quin tabefaciunt potius corpora, iisdemque morbos ingenerant. Quid autem dicere attinet libidinis gratia quantas molestias homines & faciunt & patiuntur? Quanquam facile est isti cupiditati mederi, nisi quis indulgere vult deliciis. At ne hæc quidem insania corruptelaque videtur sufficere mortalibus, sed jam rerum etiam usum pervertunt, singulis rebus ad id utentes, ad quòd minimè paratæ sunt: ut siquis lecto currus loco velit uti, tanquam curru. *Lyc.* Quisnam is est? *Cy.* Vos inquam qui hominibus tanquam jumentis utimini. Nam eos jubetis, ut lecticas tanquam currus cervicibus ferant. Ipsi verò in sublimi residetis delicati, atque illinc homines tanquam asinos aurigamini, imperantes ut hac non illac eant: & ii qui hæc facitis maximè, iidem maximè beati videmini. Tum hi qui piscium carnibus non tantùm ad alimentum utuntur, sed etiam quasdã ex his tincturas moliuntur, eos dico qui purpuram tinguntur, nonne & hi præter naturam his utuntur, quæ à Deo præparata sunt. *Lyc.* Non per Iovem, siquidem tingere etiam

potest,

δωάσθαι γὰρ βάπτον, οὐκ ἐθέλειν μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας. Κυ. ἀλλ' ἐ σοὶ τοῦτο γέγονεν. ἐπεὶ ἐ τῷ κρατῆρι δυάσαι ἄν τις βιαζόμενος, ὥσπερ χύτραι χρήσασθαι· πάλιν ἐ σοὶ τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἔπεισαι τὸν τύπον τῆς κακοδαιμονίας διελθεῖν δυάσαι ἄν; τοιαύτη τίς ἐστι. σὺ δὲ μοι δίου μὴ βάλομαι ταύτης μετέχειν ἐθέλεις; ζῶ γὰρ καθαρῶς ὁ κόσμιος σὺν ἐμαυτῷ, διαχρώμενος τοῖς παρ' ἐμαυτοῦ, καὶ τοῖς ἁπλουστάτοις χρώμενος. τὰ δὲ ποικίλων, ἐ παθεδαπῶν, οὐκ ἐφίεμαι. κἀπειδὴ βίον, βραχέων δέομαι, ἐ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ ἐ τὸ βέλτιον εἶναι χείρονες, καθ' ὃ σὺ λέγεις. ἀδέους γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καθεμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὀλίγων, καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, σκόπει ἐ ἐκ παραβολῆς. οἱ μὲν παῖδες, τὰ πλείονα. οἱ δὲ γεραιοί, τὰ ἀνδρῶν. οἱδὲ νοσοῦντες, τὰ ὑγιαινόντων. καθόλου δὲ πάντα χρὴ τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος πλείονα δεῖσθαι. ἀφ' οὗτος, θεοὶ μὲν, ἀδεεῖς. οἱσὶ ἔγγιστα θεῶν, ἐλαχίστων δέονται. ἢ νομίζεις τὴν Ἡρακλέα τῶν πάντων ἀνθρώπων ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, ἀφ' οὗ κακοδαιμονίαν ἔδεισεν ἡμῖν, δέρμα μόνον ἔχοντα, ἐ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δέομενον; ἀλλ' ὁ κακοδαίμων ἐμοὶ σκῶν, ὃς ἐ τὰ ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά. ἆρ' οὖ πίνῃς. ὃς γῆς, ἐ θαλάττης ἦρχεν. ἐφ' ᾧ, τι δὲ ὠμήστευεν, ἀπαοάχρη πάντων σπερμάτῃ, ἐ ἀδεῖ τῷ τότε σύντυχεν ὁμοίῳ, δὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρι ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ

potest, non comedi tantùm purpuræ caro. *Cy.* At non in id tamen est nata, nam & cratere quispiam, si præter naturam detorqueat, ollæ loco posset uti, nec in id tamen paratus erat. Sed quo pacto posset quispiam omnem illorum infœlicitatem percurrere, quæ tanta est? Tu verò me accusas, quòd particeps ejus esse nolo. Vivo autem sicuti modestus ille, his vescor quæ mihi apponuntur, ac frugalissimis utor: variis autem omnigenisque illis non inhio. Ac deinde cùm paucis egeam, nec multis utar, ferinam tibi videor vitam vivere: Dii autem in periculum veniunt, ne & ipsi feris sint deteriores, qua ratione loqueris, quippe qui nulla re indigent. Verùm ut exactiùs intelligas cujusmodi sit horum utrumque, cùm paucis, tum multis egere: considera quòd pluribus egent, primum pueri quàm adulti, deinde mulieres quàm viri, ægroti quàm valentes: in summa, inferiora quælibet præstantioribus plurium indigent. Proinde Dii omnino nullius indigent rei, qui verò ad Deos accedunt proximè, quàm minimis egent. An Herculem putas omnium hominum præstantissimum, quippe divinum virum, Deumque rectè creditum, miserum tunc fuisse, cùm circumiret nudus, pelle duntaxat indutus, harum rerum nostrarum nihil desiderans? At ille miser profectò non erat, quippe qui miseriam ab aliis propulsabat: neque rursus pauper, qui terra, marique dominabatur. Nempe quocunque intendisset impetum, omnes quaquaversum superabat, nec in quenquam sui temporis incidit sibi vel æqualem, vel præstantiorem, quoad ex humanis excessit.

δικῆς γραμάτων, ἢ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ ἅμα τοῦτο σεμνύνεσθαι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἰσχνὸς ἦν, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατῶν ἡδονῶν, καὶ τρυφᾶν οὐκ ἐθέλειν. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητὴς, ὁ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος ὡς φασιν, ἄρρος δὲ τὸ καθ' αὑτόν; ἀλλ' ὅμως καθεῖν ἠθέλησεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν. καὶ τρόμος, καὶ κόμης ἔχειν, ἤρεσκεν αὐτῷ. καὶ οὐκ ἐκείνου μόνου, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν. καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν ὁ δεῖνα τὸν ξυρόμενον. ὑγρὸν γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναιξὶ πρέπειν ἠγοῦντο. αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον. καὶ τὰ τρώματα, κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων φύσεα. οἷς ὁ Θησεὺς ἀξιλαίτας, καὶ κόσμου χάριν ὠνομάσθαί τινα. οὗτοι δὲ τοῖς ἀνδράσι τὰ τρώματα ὠνόμασαν. ἐκείνους δὴ ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνοις μιμεῖσθαι βούλομαι. τοὺς δὲ νῦν, οὐ ζηλῶ τὴν δηυμοσθῆ ταύτης δύσκλειαν, ὧν ἔχουσι, καὶ τρίχας, καὶ λεαίνοντες, καὶ ψιλοῦντες τῶν ὅλων σωμάτων μέρος, καὶ μὴ τὰ λαπάρητον ἐᾶσιν, ἢ τρέφουσιν ἔχειν ἐῶντες. εὐχομαι δὲ μοι τοὺς μὲ πόδας, ὁπλὰς ἵππειον ἐᾶσι διαφέρειν, ὥσπερ φασὶ Χείρωνος. αὐτὸς δὲ μὴ θεῖας τρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες, ἔτι τροφῆς θείας πολυτελῶς μᾶλλον, ἢ οἱ κύνες. ἔη δέ μοι, γῆ μὲ ἅπασα δύλιν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὰ κόσμου νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥᾳ-

An tu illi ſtragula putas, calceoſque defuiſſe, tantumque virum ob id mundum obambulaſſe? Dicendum profectò non eſt. Sed continens erat ac fortis, & moderatè vivere volebat, non indulgere deliciis. Quid Theſeus ejus diſcipulus? annon rex erat Athenienſium omnium, ac filius etiam, ut ferunt, Neptuni, ſua certè tempeſtate fortiſſimus? Attamen ille voluit ſine calceis eſſe, nuduſque ingredi, barbamque & comam habere placuit ei: nec ei ſolum placuit, ſed & veteribus omnibus: nempe meliores erant quam vos: atque adeò ne ſuſtinuiſſet quidem eorum quiſpiam aliquid hujuſmodi, nihilo profectò magis, quàm leo quiſpiam ſeſe tonderi. Siquidem carnis mollitiem ac lævorem decere mulieres exiſtimabant: ipſi verò ſicuti erant, ita viri quoque videri volebant: ac barbam quidem cultum viri ducebant, ut & equorum jubam, & leonum barbam, quibus Deus quædam ad ſplendorem & ornatum appoſuit: ſic & viris barbam appoſuit. Illos igitur ego æmulor, veteres inquam illos imitari volo: hujus verò ſæculi homines non æmulor mirabilis hujus fœlicitatis nomine, quam in epulis & veſtibus habent, dum poliunt ac lævigant ſingulas corporis partes: ac ne ſecretiorum quidem ullam, ita ut inſtituit natura, ſe habere ſinentes. Opto autem, ut pedes mei ab equinis ungulis nihil differant, quales Chironis fuiſſe ferunt. Tum ut ipſe non egeam ſtragulis, ut leones, nec cibo egeam magis exquiſito, quam canes. Contingat præterea mihi, ut terra quævis cubile mihi ſufficiat: domum verò exiſtimem, mundum: tum alimenta deligam paratu facillima,

σην πορεύθηναι. χρυσὸν δ', ἢ ἄργυρον, μὴ δεηθείην, μήτ' ἂν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύεται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταῦτ' οὖν πάντα, πλὴν ἴσως τῆς ἐπιθυμίας τῆς πλείονος. ἀλλ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην. μετρίων δ' ἀεί ποτε δικαίως. τοιαῦτά σοι τὰ ἐμὰ ὑμέτερα. πολὺ δήπου διαφέροντα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ χρῆσθαι διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ σκευασίᾳ τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω δέ σε πῶς ποτε κιθαρῳδὸν μὲν τινα νομίζεις τελεῖν, καὶ χρῆσθαι, καὶ αὐλητρὶ τῇ Διὰ χρῆσθαι, καὶ τελεῖν τραγῳδὸν, ἀνδρὸς ἂν ἀγαθοῦ χρῆσθαι, καὶ τελεῖν, ἂν ὑπονομίζεις ἄλλα τινὰ αὐτοῖς αὐτὸν οἷόν δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα, τῶν πολλῶν ὄντων, εἰ μὴ δεῖ ἑνὸς ἰδίου χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέπει ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦτ', ὅσῳ ἀναιδέστεροι μᾶλλον τοῖς ἀνοήτοις εἰσὶ, καὶ ὅσῳ ἀπορώτερα ἂν ὑπὸ τινι μᾶλλον ἔχειν. ἐκεῖνα τοίνυν τὰ ἐμὰ χρήματα, τοιαῦτά ἐστιν, αὐχμηρὰ εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, ῥάκια, ἀνυποδητεῖν. τὸ δ' ὑμέτερον, ὄμοιον τῷ τῶν κιναίδων. καὶ βλακεύειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, ὁ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων, ὁ τῇ μαλακότητι, ὁ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, ὁ τοῖς ἀμφιάσμασιν, ὁ χυτρηράσιν, ὁ κομάσκυξι τριχῶν, ὁ κνήμῃ. καὶ γὰρ ἀπέζεστηται δικαιότατα οἱ οὐδαμοῦ ἥκιστα ὄντι μάλιστα. καίτοι, τί ἂν δρᾷη τις ἀνὴρ τῷ αὐτῷ τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχων; τοιαρᾶν, τοὺς μὲ πόνους, οὐδὲν ὁμοίως μᾶλλον ἀνέχεσθε. τὰς δ' ἡδονὰς, οὐδὲν ὁμοίως

ma. Aurum verò, argentumque ne desiderem unquam, neque ego, neque amicorum quisquam. Omnia namque mala inter homines ex horum cupiditate nascuntur, seditiones, bella, insidiæ, cædes. Hæc omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At hæc à nobis abscedat procul, ne unquam plus satis appetam: minùs verò cùm habeam, ferre æquo animo valeam. Equidem talis ego sum: multumque à vulgi sententiis dissentio. Neque quicquam ergo mirandum est, si ab his differimus habitu, à quibus tantum differimus instituto. Sed te miror quî tandem cùm suam quandam citharœdo vestem tribuas, cultumque, atque adeò tibicini suum, & tragœdo suum: bono viro cultum, vestemque propriam nullam existimas, sed eandem ei cum vulgo habendam censes, idque cùm vulgus malum sit. Quòd si bonorum cultus proprius debet esse ullus, quisnam deceat magis quàm hic meus, qui luxuriosis sit maximè pudendus, quemque illi maximè aversentur? Cultus ergo meus hujusmodi est, squalere, hirsutum esse, tritum pallium habere, calceis carere. Vester verò, cultum cinædorum refert, à quibus nemo vos dignoscere possit, neque colore vestium, neque mollitie, neque tunicarum numero, neque lacernis, neque calceis, neque capillorum cura, neque odore. Nam & redoletis ut illi, vos qui estis locupletissimi potissimùm. Et quidem quid facias, quum vir eundem cùm cinædis odorem oleat? Etenim in ferendis laboribus nihil illis præstatis: voluptatibus verò nihilominus quàm illi

νον ἦλθον. καὶ πέφιλθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κινεῖσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε. μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε. φέρεσθε δέ, ὥσπερ τὰ φορτία. οἱ μὲν ἀνθρώπων. οἱ δὲ, ὑπὸ κτηνῶν. ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὁποῖ᾽ ἂν θέλωμεν. κἀγὼ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγος ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διὸ ἄθλιός εἰμι. ὑμεῖς δὲ, ἀφ᾽ τοῦ εὐδαιμονεῖν, οὐδενὶ τῶν γεγονότων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε. καὶ τὰ μὲ παρόντα, φέρειν οὐκ ἐθέλετε. τὰ δὲ ἀπόντων, ἐφίεσθε. χειμῶνα μὲν οὐχόμενοι θέρος, θέρους δὲ χειμῶνα. καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσκάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες. αὐτίκα δὲ ἐκείνοις μὲν, ἡ νόσος. ὑμῖν δὲ, ὁ τρόπος. καίτοι τὰ ἡμᾶς μεταβάλλειν, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιμέμφεσθε, καίτοι βαλλόμενοι πολλάκις οἷς ἂν πράττητε, αὐτοὶ ἀσκεπτοι ὄντες οἷς τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες ἀλλ᾽ ὕβρει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς ἀφέρεσθε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ ὅπῃ ἄνοιτο τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται. καὶ ὑμεῖς, ὅπῃ ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πικρὸν δὲ θέαμα ἐστὶν ἀνθρώπων τι, ὁ φασι πολλοὶ τῶν ἐφ᾽ ἵππου ἀναβάσεως, μεσούμενον. ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν, ἔφερεν ἄφω ὁ ἵππος. οὐδὲ οὐκ ἔπεσθαι βουλόμενον, ἀλλ᾽ ἵππου ἡνιόχῳ, ἰδιώτῃ. καί τις ἀπαντήσας, ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖος ἄπιστον. ὁ δὲ, εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκῇ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε, τάληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε, ἁπλῶς μὲν, ὅπου ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ. καὶ

superamini: eadem comeditis, eodem modo dormitis, atque inceditis: imò incedere non vultis, sed gestari tanquam sarcinæ, alii ab hominibus, alii verò à jumentis. At me pedes ipsi gestant, quocunque sit opus: atque ego & frigus tolerare sufficio, & calorem pati, quæque Dii obtulerint, non molestè ferre, ideo quia miser sum. Vos verò propter hanc fœlicitatem, fortuna nulla contenti estis, sed de quavis conquerimini: ac præsentia ferre non potestis, absentia desideratis, hyeme quidem optantes æstatem, æstate rursus hyemem, in calore frigus, in frigore calorem, prout ægroti morosi semper & queruli: quod in illis facit morbus, id in vobis faciunt mores. Atque hæc ita cùm sint, jam nos in vitam vestram traducere æquum censetis, nostramque corrumpere, quum sæpe malè consulta sint, quæ facitis, ipsique vestris in negotiis minimè circunspecti sitis: nihilque eorum judicio, ac ratione, sed consuetudine cupiditatis faciatis. Quamobrem nihil differtis vos, ab his qui torrente feruntur: illi quippe quocunque fluxus intenderit, eò rapiuntur, & vos itidem quocunque libidines. Ac similiter quidem vobiscum agitur, ut cum quodam qui equum insanum conscenderat. Equus virum correptum abstulit. Hic verò non amplius descendere, equo currente, poterat. Tum quidam obvius, rogavit quonam tenderet: Hic respondit, quocunque huic videtur, equum demonstrans. Quòd siquis vos roget quò feramini, si verum vultis dicere, dicetis in universum quidem, quocunque videatur affectibus: sigillatim verò, interdum

μείρων ἢ, ὅπως ἂν τῇ ἡδονῇ. ποτὲ δ', ὅταν τῇ δόξῃ. ποτὲ δ' αὖ, τῇ φιλοκερδείᾳ. ποτὲ δ', ὁ θυμός, ποτὲ δ', ὁ φόβος, ποτὲ δ', ἄλλό τι τοιοῦτον ὑμᾶς διαφέρειν φαίνῃ. ἐγὼ δ' ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν γε ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλο τ' ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε, τοιαῦτα διαφέρουσι ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρημνούς. ἵνα δ' ὑμῖν μᾶλλον πιστεύω, ὅτι πιστεῖαι μέλλετε. οὐδὲ τρέχων ἔτι, ἐὰν καθαλλᾶσι, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τάραττῃ, τηλικοῦτόν ἔχει δυνάμενον, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττειν ἃ, τι βούλομαι, καὶ σωφρονεῖν οἷς βούλομαι. τί γὰρ ἀναγκάζων, ἀνθρώπων καὶ ἀπαιδεύτων, ἀδείας ἂν ἐθέλοι μοι παρασκευάσαι πρὸς τὸ σχῆμα. οἱ μὲν μαλακοὶ, καὶ πάνυ πόρρωθεν σκυτέως. παρασκευασάμενοι δὲ οἱ κομψότεροι, καὶ ἐπιμελέστεροι, καὶ δεξιοὶ ἐπιθυμοῦντες. ὅτι μάλιστά μοι παρασκευάσει. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. ὑφ' ὧν δὲ καλοῦμαι ἀνθρώπων, ἀγαθῶν καὶ σωφρόνων. τὰς δὲ χρυσᾶς στεφάνας, καὶ τὰς πορφύρας, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελᾶν. ἵνα δὲ μάθῃς ἐμὲ τὸ σχῆμα, ὡς οὐκ ἀνθρώποις μόνον ἁρμόττει, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέπον, ἐπειδὰν καταγελᾶς αὐτοῦ, σκόπει τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερα σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί. καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς γνώμας ἐπίσκοπει. ἆρα, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γλυκαίνουσιν ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται. καὶ μήτοι γε ἀναβάτους ὥσπερ τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ὑπολάβοις εἶναι τοῦτο τὸ σχῆμα λέγειν ὡς φαῦλον, ὅπου γε θεοῖς φαίνεται πρέπον;

dum quocunque voluptati, indum quocunque ambitioni, interdum quò lucri ſtudio. Quin interdum ira, interdum metus, interdum aliud quidpiam hujuſmodi vos auferre videtur. Neque enim vos unum duntaxat equum, ſed multos inſilientes, aliàs alios, omnes furioſos, avehimini. Auferunt ergo vos in barathrum, ac prærupta. Vos tamen priuſquam cadatis, caſuros vos eſſe neſcitis. At detritum hoc pallium quod irridetis, & coma, habituſque meus tantam habet vim, ut vitam mihi quietam præbeat, utque agam quicquid volo, verſerque cum quibus volo. Nempe ex indoctis, atque ineruditis hominibus nemo mé, ob hunc habitum, adire voluerit. Molles autem, etiam procul admodum me declinant. Sed conveniunt feſtiviſſimi, & modeſtiſſimi, & virtutis cupidi: hi potiſſimùm me conveniunt, quia ipſorum conſuetudine delector. Eorum verò fores qui homines vocantur, non obſervo: coronas autem aureas, ac purpuram pro faſtu habeo, hominesque derideo. At ut cultum hunc intelligas, non bonos modò viros, ſed ipſos etiam Deos decere, atque eum deinde, ſi libet irrideas, Deorum ſtatuas conſidera, utrum videantur vobis an mihi ſimiliores. Neque Græcorum ſolùm, ſed Barbarorum etiam templa circunſpicias, utrum ipſi Dii, ut ego, comati barbatique ſunt, an quemadmodum vos raſi finguntur, atque pinguntur. Quin plurimos etiam ſine tunicis conſpicies, ut me nunc eſſe vides. Quo pacto igitur audeas poſthac hunc habitum vitio dare, quum Deos etiam decere videatur?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

PSEVDOSOPHISTA; SEV SOLOECISTA.

ARGVMENTVM.

Tractat de Solœciſmo Lucianus, quem veteres Latini, ut Gellius indicat, Stribiliginem vocarunt, Graci etiam Solœcon, atque illud innuit, haudquaquam ita expeditum, aut obvium cuivis eſſe, planè ac purè dicere, & ab omni vitio ſermonis temperare, idque exemplo cujuſdam, quem Pſeudoſophiſtam, à falſa, ut videtur, ſcientia atque doctrina perſuaſione, Solœciſtam autem ab ipſa re appellat: qui cùm profiteretur ſe & loqui purè, & alios in ſermone peccantes deprehendere facilè poſſe, interim ipſe etiam illa, quæ nota ac manifeſta ſunt, ignorare fingitur. Ac principio quidem varias ſolœciſmi formas exemplis cùm ſuis:, tum aliorum proponit: poſtremò autem & quadam explicat, & quod in quo vitium & peccatum ſit, oſtendit.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀφέλγα ὁ γνῶναι τὸ σολοικίζοντα δίνος, ὅτις ἐ φυλάξαται μὴ σολοικίζειν δυνατός; Σο. ἐμοί μ̓ δοκεῖ. Λυ. ὁ δὲ γε μὴ φυλάξαται, ἀδὲ γνῶναι τὸν ὅτις ἔχοντα; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ. σὺ δ̓ οὖν φὴς ὁ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν σοὶ σέ; Σο. ἀπαιδεύτου γὰρ ἂν εἴην εἰ σολοικίζοιμι τηλικοῦτος ὤν. Λυ. σοῦν ἐ ἔστιν φωρᾶσαι δύνηγ τοῦτο ὁρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸ ἁμαρτάνον; Σο. πάνυ γε πάνυ γε. Λυ. ἴθι νῦν,

LYCINVS.

Num qui agnoſcere ſolœciſſantem poteſt, idem etiam cavere poteſt ne ſolœciſſet? *Sol.* Mihi quidem ita videtur. *Lyc.* Qui vero cavere non poteſt, ille nec agnoſcere poteſt cum qui talis eſt? *Sol.* Recte dicis. *Lyc.* Tu vero te negas ſolœciſſare, aut quo pacto de te dicamus? *Sol.* Indoctus equidem eſſem, ſi cum tantæ ætatis ſim, adhuc ſolœciſſarem. *Lyc.* Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? *Sol.* Omnino. *Lyc.* Age nunc deprehende me ſolœciſſantem. Iampridem enim

1 Ἄφελγα] Negarunt multi hunc Dialogum eſſe Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat ſalis: ſed longe mihi videntur falli, nec attentè hunc Dialogum exploraſſe. Eſt enim mirè fabricatus propter varias texturæ ſignificationes. De quibus copioſe Ammonius qui Dialogi hujus ſufficiens Interpres eſſe poterit. Dialogi ſequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipſe Lucianus hoc teſtatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit τοῦ δὲ διαλόγου τόδε ἦν τὸ τέλος. Bourd.

1 Ἄγε

ἅμα λαθὼν σολοικίζοντ' ⟨ω⟩, ἄρτι ἢ σολοικιῶ. Σο. σκοπεῖτε οὖν. Λυ. ἀλλ' ἴσως ἤδη τὸ δικαίως εἴργασμαι, οὐ ἢ σὺ ἐπίστασαι. Σο. παίζεις ἴσως. Λυ. μὰ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐν σολοικίσαι ἔλαθόν σε ὡς σὺ ἐπιστάμενον. αὖθις ἢ σκόπει. εὖ γάρ σε φημὶ δεινὸν ἔσεσθαι κρίνειν, ἐπεὶ ² ἃ μὲν οἶσθ' ἃ

enim solœcissare gestio. *Sol.* Proinde dic. *Lyc.* At equidem jam grave istud commisi: tu vero non agnovisti. *Sol.* Ludis tu nunc? *Lyc.* Non per deos. Nam solœcismo commisso latui te, perinde ac nescientem. Rursus autem considera. Neque enim te puto intelligere posse: quoniam alia quidem nosti, alia autem non nosti.

1 Ἄρτι Σολοικιῶ] Hoc est, *modo solœcissabo.* Quæ locutio jam solœcismo fœdatur. Ἄρτι enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsenti, aut præterito. Ἄρτι ἦξα, inquit Thomas Magister, ὡς εἴποις ἀλλ' ἄρτι ἥκομαι ἢ ἀφικόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἄρτι ἦξα μᾶλλον εἴποις ἂν μέλλοντος, ἀλλ' ὅταί τῷ ἐνεστῶτι ἢ παρακειμένῳ, ἄρτι ἥκω, καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Vbi male doctissimus interpres Ioannes Nunnesius. Ἄρτι ἦξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam.* Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni.* Quibus significant ἄρτι particulam futuro junctam non carere solœcismo, cæterum præterito & præsenti recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Iampridem enim solœcissare gestio.* quippe qui putarit σολοικιῶ hic desiderantis vim habere, & esse præsentis temporis, cum à themate σολοικίζω sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σολοικιεῖς infra videbis, dum in verbo διήθορας referemus Moschopuli verba. Idem male credidit ἄρτι non posse jungi præsenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι ποιοῦμαι scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam præsenti jungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι ἢ ἔλεγε ἢ πάλαι. Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de præterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille ἄρτι, inquit, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ τοῦτο δὴ ὅ ἐστι ταυτόν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in τοῦτο δή. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιῶ dicendum. Sic & *modo* futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo tibi ut apparetur dicam, atque huc renuncio.* Vtriusque exemplum habes apud Aristophanem. In avibus: ὡς ἄρτι δύο τοῦτω δικαίτ' ἐταῖρ' καὶ τὰ νόμιμα ἀπώλεσε παιδίον τοῦτο δή ἐθέμεθα. Idem in pace: Τὸν τοῦτ' ἀπόλεσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. α p. 75. male putavit ἤδη ἢ σολοικιῶ hic legi. Τὰ ἢ ἤδη, inquit, χρῶ ἐπὶ τῶν παλαιῶν τοῖς περὶ χρόνους συνεπιμερίζονται τῷ παρακειμένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγρήγορεν καὶ τῷ, οἵ τ' ἤδη δύο χθονὸς ἐβήσαντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι ἐπέκρυσεν ἔπος ἐστί. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ ἢ δοκεῖ ὁ Λυκίων ὡς ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων, ὡς τὸ ἤδη λοιγὸς ἔσεσθαι ἔμελλε ἢ ἔσῳ. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοιγὸς ἔσεσθαι ἔμελλε τῷ, ὅπερ δή. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀφθὸν, καὶ λοιπὸν ἀκόλουθον τὸ Λυκιάνειον σολοικισμόν, τὸ λέγοντα ἤδη σολοικιῶ. qui locus etiam à Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidæ locus versus est & intellectus. Recte Matthæus IX, 18: Ἄρτι ἐτελεύτησεν, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. Ioh. IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum.* quæ & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octavia sororis suæ filio tantum quod puertitiam egressō, deinde ut is obiit M. Agrippæ nuptum dedit.* Idem 94: *Vectores nautæque de navi Alexandrina, quæ tantum quod appulerat.* In Ner. cap. 6. *Nero natus est Antii* &c. XVIII *Kalendas Ianuarias tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum ep. 13. *Hæc cum scriberem tantum quod exiſtimabam ad te orationem esse perlatam.* Græv.

2 Ἃ μὲν οἶσθα, ἃ ἢ οὐκ οἶσθα] Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἃ μὲν ἃ δὴ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ πρὸ μοῦ, πρὸ δὴ, εἰ ἢ Λυκιάνος λέγει. οὐκ οἶσθα εἰ τὸ παίζων,

οἶδα. Σο. εἶπε μόνον. Λυ. ἀλλὰ ἐ τῷ σολοίκισμί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως. Σο. πῶς γὰρ, σὐμηδὲν λέγοντος; Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, ᾗ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἵκῃ τοῦτο ἐρωτῶν, ἐπεὶ ὄφελον ἐ τοῦ ἀκηλιθήτου δυνήσῃ. Σο. θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καθαμαθεῖν σολοικισμόν. Λυ. καὶ πῶς ἂν δύναιο τοῦτο μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας; Σο. ποίους τρεῖς; Λυ. ὅλους δεδημγυίας. Σο. ἐγὼ μὲν σε παίζειν δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὰ ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις. Σο. καὶ πῶς ὦν τις μαθοι, μηδενὸς εἰρημένου; Λυ. λίλεκται, ᾗ σολοικίσας πεπαυται, σὺ δ' οὐκ ἔγνως. Σο. οὐκοῦν ἐρωτηθεὶς ἀποκρίνου. λέγε γὰρ ἐν τῷ ἐρωτᾶσθαι διδάσκαλος. Ἔπειτα δὲ ἐ αὐτὸς ὁ μὲν φροντὶς ἐπιθυμοῦντος χρῆσθαι, ὁ δὲ ἐ παραινῶν· καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι. Διδοὺς ἀπαντοῖς διορθίους ὁ μὲν πίνειν ἀραχμάς, ὁ δὲ μνᾶν, ὁ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ὅτε ἐξελέγχεται ἐν τοῦτο ἐν φιλοσοφίᾳ αὐτοῦ. Male legitur in editis φιλοδιδάσκῳ qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas duobus productis locis altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone docet Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio ὃν μὲν ἐπισταλὰς οἷς δὲ δύο ἐνεδίζαν. Idem in v, ὃς μὲν ἀπέκτανον, ὃς δὲ ἐφυγάδευσαν. & in octavo: ὁ μὲν ἐκφοβήσαντας, ὁ δὲ κατακρύσαντας. Ibidem in eodem: δίδυμα παίσας ἐξέκοψεν, ὁ δὲ ἐκπέμψασαν. Iosephus: ὃς μὲν πατρῷα φιλία φορήσῃ, ὃς δὲ τὸ αὐτὸ κλίει. Polybius in primo: ὃς μὲν ἐξίζηλον τὸ σολιτὸν, ὃς δὲ ἀπόφαξαν. Et in decimo sexto: ὃς μὲν ἐπέρρωσεν, ὃς δὲ παρέλυσεν αἰεί τι φοβούμενος χρεῶν ἀναίσχυσιν. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ὁ μὲν εἰς τιμὴν, ὁ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Ælianus: Οὓς δὲ ἀπέδοτο, ὃς δὲ ἀπάτησεν. Græv.

1 Ὄφελον δυνήσῃ] Hic rursus Thomas: Ὄφελον ἀντὶ τοῦ εἴθε ὅπερ ἀεὶ εὐκτικὸν μὲν σωπάσεται, ἐ παρελήλυθεν. εἰς τὸ, ὄφελον κατελθὼν θεῖσαν ἂν ὀδὶ μν. Παρελήλυθεν δὲ εἰς τὸ παρὰ θεολόγων ὄφελόν γε μηδὲ ἐῶ φορεδρία. καὶ ἀπορημάτων δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἴθε ἐμελλον πίθεν. Ἡ ῥῆσις ὅτε ἐν τῷ φαύτῃ, μάτε ἰδεῖν ὄφελον. quo significat ὄφελον semper cum optativo jungi, quando significet utinam & ponatur pro εἴθε, aut cum præterito, aut cum infinitivo, præsertim cum pro εἴθε μέλλον accipiatur. vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ solœcismum, hic enim cum conjunctivo conjungitur. *Idem.*

2 Ὅλους ἀρτιγυίους] Id est, *omnes pubescentes*, cum ἀρτιγυίτας *nuper natos*, *sive recentes* dicere debuerit. quemadmodum ea voce utitur in Alexandro, φέρε, inquit, ἄμα ἐ τὰ ἀρτιγύητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὼ τε ἐ τὸ ῥέθος αὐτῆς ἀρτιγύητον. pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto

Mer-

μέγα ἂν ἆθλον κατέπραξας ἂν ἐκεῖ ἴσως. *Σο.* ὦ μέγα μᾶ, ἀναγκαῖον ἦ τῷ ὁμολογήσαντι. *Λυ.* ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνως. *Σο.* πότε νῦν; *Λυ.* ὅτι τὸ ἆθλον ἔφλω σε κατασπάξαι. *Σο.* οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις. *Λυ.* ἀρθῶς ἔφης, ὦ γὰρ οἶδα. καὶ σοὶ δή γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν, ὦ γὰρ ἐγὼ ἔοικας ἥκειν. σαυτὸν ἂν οὖν ἐκεῖσε ἀπαλλάττειας. *Σο.* ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι σὺ δ' οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι συλοικίζοντες λέγουσι. *Λυ.* τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως ἦ ἀκηλίθητον αὖθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμφρων εἰσῆλθες

gnovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosses. *Sol.* Non magnū quidem, sed necessarium confitenti. *Lyc.* Sed neque nunc cognovisti: *Sol.* Quando nunc? *Lyc.* Quando præmium confecisse te dixi. *Sol.* Non intelligo quid dicas. *Lyc.* Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede sane in anteriorem partem, non enim vis assequi. Intelligam enim si modo volueris. *Sol.* At ego volo: tu vero nihil dixisti eorum quæ homines solent cùm solœcismum faciunt. *Lyc.* An tibi hoc quod modo dictum est, parvum aliquod malorum videtur esse? Sed tamen sequere denuo, quoniam non animadvertisti

Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id ætatis esset fertur etiam testucinem, id est chelyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

Καὶ χέλυς ἣν τ' ὀλίγα. νέῳ δ' ἐς ἔτι καὶ παιδὶ λίνῳ
Ἐρμείας ἐτόρησεν.

Vbi recte vertit Cicero:

Inde fides leviter posita & connexa videtur
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀπροσδιονύσους *in finis fabricatus*. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀξιολογωτάτους ἐπιλέκτους τεσσαράκοντα. ubi ἀξιολογώτατος non potuisset dicere. *Grav.*

1 Μέγα ἂν ἆθλον κατέπραξας ἄν] Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἆθλόν τινα τῶν τοῦ βασιλέως ἐπιτηδείων. Idem in fugitivis: Τεσσαρεσκαίδεκατον γὰρ ἆθλον οἶμαι τοῦτον ἡμῖν ἐπιτελέσειν. Et in Deorum judicio: τῷ δὲ ἀγαθῷ τὸ ἆθλον οἶσω ἀναγκῆς τὸ μέλλον. Vbi legendum: τὸ ἆθλον, ut præmium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἆθλα διώκειν τὸ ἀναρρήδην. Et in Saturnalibus: καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὰ ἀλόγια. Quod autem Lucianus ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere præmia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀρίστεια, γέρα, ὑπάρχεια, ὑπαθλα & νικητήρια idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γήρας ἢ φυγὴν ὑπάρχειν τῷ ὑεῖ τῷ ὑμῶν ὑπονοήσῃτον ἔχων. Ammonius: ἆθλον, inquit, & ἆθλον διαφέρ. ἀρχαϊκῶς λέγεται τὰ ἀγῶνα θυλοῦ, ὑστέρως δὲ τὸ ὑπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus & Thucydidis interpres ἀκούομεν. ἆθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἆθλον ὁ ἀγών. Idem.

2 Συνίοιν ἂν εἰ ἐφ' ἡλίκοις] *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Vt συνίοιν dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset συνίεις ἄν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micyllus tamen συνίοιν putavit esse futuri activi primam personam, & in εἰ ἐφ' ἡλίκοις verbo optandi modo juncto solœcismum esse. forte non male. Nam εἰ ἐφ' indicativo junctum omnino usitatius est. *Idem.*

I Ἀλ-

μοῦσα. Σο. μὴ τὸν Θεὸν εἶπ' ἴγωγε. Λυ. ἀλλὰ μὲν δὴ μεθῆκα θᾶττον λαγὼ πηδῶντα, ἄφνω παρῆξεν; ἀλλὰ ἐ

tisti cursu digredientem. *Sol.* Ita per Deos, ego quidem non. *Lyc.* At vero dimisi currere leporem celeriter. Num præteriisti? sed

1 Ἀλλὰ μὲν δὴ μεθῆκα θᾶττον λαγὼ] De hoc accusativo Atheneus lib. IX, p. 400. Τρύφων δέ φησι, τὸ λαγὼν διὰ αἰπατικῆς ὡς Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μὴ τῷ ν κλίνει. Λύσας ἴσως δὲ τὸ λαγὼν σωκρατήσειεν ἡμῶν· καὶ ὁ Δαστυλεὺς φησιν. Ἀπαλωτὰ πάλιν τὸ λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ὁ Κυνηγετικὸς χωρὶς τοῦ ν λαγῶ ἐ πριαπισμένως, ἐπεὶ τὸ κῦδ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. Ὥσπερ γὰρ τὸν λεπόντων ἡμῶν ἀκούσαι φασι τινες, καὶ λαὸν λεών, ὅτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἑαυτοὺς λαγὼν ἐρᾶσι. τῷ δὲ τὸ λαγὸν ἐπικῶ αἰτιατικῷ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πλαθωνικὸν ὀνομαστικόν·

Γέραιοι, καρῆναι, γλαῦκες, ἶκτινοι, λαγοί.

Τῷ δὲ λαγὼν ὁ διὰ τοῦ ω παραπλησίως σφοδραγορικῶς, λαγὼ πας' Εὐπόλιδι ὁ Κόλακσιν ἴτε μὰ πᾶς μὴ βαπτὸς ἐ λαγὼ, καὶ γυναῖκες ἱλαπόδες. εἰσὶ δ' οἱ ἐ ταῦτ' ἀλόγως χ' ὁ πολιτικὸς συλλαβὼν περισπωμένως σφοδρύνουσι. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν ὡς λέξιν. ὅτε δὲ τὰ εἰς ος λήγοντα τὸ ὄνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μετενεχθῇ εἰς τὸ ω πας' Ἀττικοῖς, ναὸς, κριὸς, νεὼς, κρίως. ὅτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἐ Ἐπίχαρμος καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τὸν Εἰλωτικὸν ποιήσας, εἰπεῖν ἐστι τὸ μὲν ἰαμβεῖον λαγός.

Λαγὸν παρῆξας φεῦ δῆτ' ὠκαλέσιον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ ἐ Ἀττικοὶ λαγοὶ, ὡς Σοφοκλῆς·

Γέραιοι, καρῆναι, γλαῦκες, ἶκτινοι, λαγοί.

Τὸ μὲν τοι ὁ φυτικὸν λαγωὸν, εἰ μὲν ἐστιν Ἰωνικὸν πλεονάζει τὸ ω. εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. *Typhon inquit: Atilophanes in Danaidibus* τὸ λαγὼν *accusandi casu acuto notavit accentu, addita* ν *littera. Sic pedicu solutum fortasse leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Persii dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione* λαγῶ *dixit absque* ν, *accentu circumflexo. Nos enim* λαγὸς *nominandi casu dicimus, & accusandi casu* λαγὸν, *veluti* ναὸν, λαὸν, *quod Athenienses* λαγὼν, νεὼν, λεὼν, *cum* ω. *Accusativo singulari* λαγὸν *respondet apud Sophoclem in Amycle Satyrico nominativus pluralis* λαγοὶ· *Graves, cornices, mulvi, lepores. Accusativo vero singulari* λαγὼν *pluralis nominativus* λαγοὶ *scriptus per* ω *apud Eupolidem in Assentatoribus: Vix aderant raiæ, lepores & fœmina inflexis pedibus incedentes. Quidam præter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in* ος *finiunt, etiamsi ab Atticis in* ω *mutentur, retinent tamen eandem accentum, ut* ναὸς κριὸς, νεὼς κριὼς. *Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Eilotas composuit. Ionicum est* λαγὸς. *Vt* λαγὸν, *id est, leporem turbatum ferit. Et* λαγὸν (*i. e. leporem*) *marinum edit.* λαγὼς *quidem cum* ω *Atticum est, quamvis & interdum Attici* λαγὸς *per* ο *dicant, ut Sophocles: Graves, cornices, mulvi,* λαγοί. *Quod vero dicunt* πλῶκα λαγωὸν, *id est, timidum leporem, si Ionicum est redundat* ω, *sin Atticum redundat* ο. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγὸν in quarto casu, non λαγὼ, ut hic Lucianus. qui & de domo sua: ἀνήκων τὸ λαγὸν. Herodotus λαγὸν μεγαλοπρεπέως. Ibid. διώκοντα τὸ λαγὸν κύρβ. Idem in Polyhymnia: ἵππῳ γὰρ ἵπτικα τὸ λαγὸν. Herodotus in Thalia etiam λαγωὸς dixit, & in Melpomene λαγὸν in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸ λαγὼ dixisse docent loca subjecta ex venatione: ὅταν δὲ αὖ τὸν ὦσι τὸ λαγὸ. Ibidem ἐστὶ δὲ ἐν τῷ εὑρίσκειν τὸ λαγὼ ἄγαν ἐῦ κυνός. Et in primo institutionis Cyri: Περὶ δὲ αὐτὸν λαγὸ. Et in secundo: Ἀνὴρ δὲ ἵππῳ ἄγαν αἰσθῷ ἐς κρατῆδα τὸ λαγὸ. Quæ omnia loca circumfidebenda erunt contra fidem exemplarium si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in δῆτ pro δῆτα ἰωνοσολοικίζειν. Libanus cente in

διπη-

ρεῖν ἔξεστιν ἐνθάδε τὸν λαγών. οὐκ ἢ μὲν, [2] πολλοὶ γλυκέσθαι λαγὼ λανοῦσι σε οὐ συλλογισμοῖς πεσόντες. *Soph.* οὐ λανοῦσι. *Lyc.* καὶ μὴν ἔλαθόν γε. *Soph.* Ἰαυμαστὰ λέγεις. *Lyc.* σὺ δ' ὑπὲρ τὸ ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥς τι μηδ' αὐτὸ τοῦτο συλλογίζον-

sed & nunc licet videre leporem. Si vero non, multi inde lepores facti latebunt te in soloecismo jacentes. *Sol.* Non latebunt. *Lyc.* At vero latuerunt certe. *Sol.* Mira dicis. *Lyc.* Tu vero præ nimia eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc soloecissantes intelli-

σθαι λιπόντας. Ἀγαμέμνονα, inquit, πρὶν δέκα τοὺς ἔτη. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τὴν ἀγορὰς δέκα βοῶντες ἔτη λέγοντες Χριστιανοί. Cæterum pro δέκα πεντέτη; lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ: δέκα πενταέτη. Sane præterit. *Grav.*

1 Πολλοὶ γλυκάσθαι λαγώ] Hic λαγὼ dixisset Sophocles ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγὼς ἢ ἔλαφοι, & οἱ λαγώδεις λαγωοί, & Xenophon etiam λαγὼς dixit in primo institutionis Cyri: Καὶ ὥσπερ οἶα χαρίεντα φάγεται αἱρέσιμα οἱ λαγὼς ἐν τούτοις τοῖς δίκτυσι δυσόρατα ἐστιπάνυσι ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φόβῳ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων εὑρῇ. Quæ male sic vertunt: *In quos venatoribus capiuntur. Hic cassos visu difficiles tendebas, quo in vehementi cursu ipse seipsum incidens convincerat.* Sed quis hæc intelligit? Verte: *Quoque ad locum lepores fugere insliterint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia induceret.* Dicimus enim φάγεται αἰεῦμαι profugam adorno, meditor. *Idem.*

2 Σὺ δ' ὑπὲρ τὸ ἄγαν παιδείας διέφθορας] *Corruptus es vel periisti.* passive. cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθορε· ἔδοσε τὸ διαφθεῖραι, ἀντὶ τοῦ διαφθαρῆναι. Ἀριστοφάνης ἐν Κόραξι· διέφθορε· ἔδοσε τὸ ὄρνεον. Μένανδρος· Ἀδελφοὶ· εἰ δ' ἔτι τὰ πάλαι διεφθορώς. Οὐκ ἐμέ· φρένας ἀλλὰ διέφθορας, (id est, διεφθαρκὰς τὰς σαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὼς αὖ μ' εἴπεις ἀντιχᾶς συλοικίζεις. Phrynichus: διεφθορὼς αὖμε τὰ ἀμφοῖν πάντες ἑαυτῶν ὧν συλοικίζοντες. ἵνα λέγειν διεφθάρθαι αὖμα. Τὸ δὲ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in præceptis Politicis: Ἀφαιρῶν πολὺ τῶν διεφθορὼς αὖμε. Idem in præceptis valetudinis: Τοῖς μὲν κεκαλλιέρηκε μικρὰ διεφθορέναι φαίνεται καλὰ πολλά. Corruptum lac. Synesius: Ἡ γὰρ κρίνουσα εἰ διεφθορότες ἢ δίκαιον. nisi judicent qui corruptis sunt judiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum qui in diversa est sententia: διέφθαρκε, inquit, ἀντὶ τοῦ διέφθειρε. Ἀκμαῖος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἐν Ἀσκληπιοῦ διαλέγω· Τί τὰ μοῦσ' διεφθορὸς τὸ σῶμα; ἀπεῖχε δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦν. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· πάς ἔστις τί μοι ἐν τοῖς ἀνοήτοις ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ ὁ παρακείμενος, ἐν χρῇ. Ἀριστοφάνης ἐν Πειρίθοῳ· Ἡ πῶς οὖν Ἀθηναῖος εἶμι διεφθαρκώς. Iosephus· ἦν δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ διεφθορέναι τοὺς ὀφθαλμοὺς σωτηρία. id est, captus oculis. Cleomedes lib. 2. Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κρύπτα ἐρμηνεύειν αὐτὸ διεφθορέναι passive. Vtraque significatione utitur Philostratus. In Critia: Τὸν Θεσπιέα ἐν τῷ ἐπαίνῳ ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ἐκάλουν τινὲς λίθας βάλλοντας ἐκ διεφθορέναι αὐτοῦ τὸ ὑόν. *Iussit Rhetorum imagines lapidibus peti propterea quod sibi filium perdidissent.* Idem in Polemone: φορεῖλιν δὲ ἐσπρώτα διεφθορέναι ἴδιά αὐτοῦ ἐκ ἔδρων. Et in eodem: Ὁ γέρων ὁ τοῦ μειρακίου Οὐᾶρος, διεφθορὼς υἱὸν τὸ παλαίειν. Lucianus in Nigrino: ἀκούων διεφθορέναι ἀνηκόοντων. quod active & passive potest accipi *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* Idem.

1 Οὐ

ὃς καταγνῶσιν. Σὺ γὰρ οὐδὲν αὐτῷ τὸ τινὰ. Σο. τοῦτο μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δ' πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατανόησα. Λυ. καὶμὲ τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τὸ τῶν παιδίων γλῶν, τὸ τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ σὺ νῦν ἔχεις σολοικίζοντάς με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσῃ τοῦ μηδὲν εἰδότα.

telligere possis. Deest enim ipsi distributiva vox τινά. *Sol.* Hæc quidem non intelligo quo pacto dicas: ego vero multos jam solœcissantes perspexi. *Lyc.* Et me igitur scies tunc, quando puer quispiam oris, eorum videlicet qui mammam adhuc sugunt. Aut si nunc non cognovisti solœcissantem me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil intelligenti.

1 Οὐ γὰρ οἶσθ' αὐτῷ τὸ τινὰ] Eundem habet intellectum quem his verbis expressit Ammonius: διάφορα μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρων, διάφορα δὲ τὸ ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸ ἕτερον idem significet. Nimirum διάφορα cum activum proprie fit exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαχεῖ. Grzv.

2 Ὅταν τι τὸ παιδίων γλῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Hoc est, *nutrices lactentium* ut solœcismo solœcismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum quorum hæc sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἐπὶ τέκνα, καὶ θηλάζειν τὸ τιθήνης ἀμεταβάτως. *Lactat mulier quos peperit & lactent nati absolute.* Attice igitur Ælianus XIII, 1: Ἡδέως τοῦ βρέφους ἐθήλασεν αὐτό. *Delectata infante ubera ei præbuit.* Et Philostratus Sophista in imaginibus, λέγεται δὲ καὶ τῷ θήλῃ θηλάζειν τὸν αὐτὸν ἐπῶνα. Et Lysias: Ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ὑμῖν ὃ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis: ἐκ στόματος νηπίων & θηλαζόντων. *Ex ore infantium & lactentium.* Nec illud male in sacris codicibus: Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo μαιδείαν αἱ σεῖραι & κατλίαν αἱ ἐν ἐγθλιωσιν, καὶ μαζοὶ οἱ ἐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani præceptum vero facit: Μαιδεία ἡ κατλία ἡ βαστασασά σι & μαζοὶ ἐς ἐθήλασας. Dic igitur τὸ ἐκ τίτθας θηλάζοντον non autem πὲς τίτθας auctoritatem secutus Luciani in Antiocho: Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τ' ἴππυ θηλάζ εἰς τ' πολικὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pallorum instar fugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομήλιν vocat, & pueri θηλάζοντας ὕφηνον τὸ θήλεον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι καλὸν τὰς θηλαζούσας παιδία γαυπήγας. Idem eodem in loco: ἴσως συμβαλοῦσιμι ἂν εἰ κυήσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἐμεῖς ἀντιπαρατιθέμεθα τῷ ἐμαι & ὅτι τ' παιδίων τ' θηλαζόντων. Lysiæ δὲ παθητικῶς ὅτι γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lysias in supra posito exemplo. Interpres hic à vero longissime aberravit. *Idem.*

3 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοίκισμον ποιήσῃ] Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Atiltotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timæo: Σπείρας & ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδίδωμι. Τὸ δὴ λοιπὸν ὑμεῖς αὐξάνετε & ἐργάζεσθε θνητὸν φυτὸν ἀπεργαζόμενοι ζῶα & γνωτά, προφὼ τε διδόντες αὐξάνειν & φθίνοντα πάλιν δέχεσθαι. Cicero elegantissime vertit in libro de universo ut omnia: *Quorum vobis initium fatusque traditur. Vos autem ad id quod erit immortale partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumtos finis recipiatis.* Sed pro *fatus* in hoc loco legendum est *fatis*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse ex Græco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *fatus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. II,

pau-

Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ. τὸ μὲν οὖν τοιοῦτον ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα περὶ τῶν ἡμετέρων, ἐπεὶ δὲ τόδε σολοικισμὸν ἀπέφυγέ σε. [1] μὴ τοίνυν ὑπ

genti. *Sol.* Vera dicis. *Lyc.* Atqui si hæc ignorabimus, nihil cognoscemus nostrorum propriorum: quoniam & hic solœcismus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur di-

paulo ante: *Sic igitur, ut ab his traditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum fataciamque Cœli satu, Terraque concepta generatos editosque memorentur.* Ibid. *Hæc vos qui Deorum satu ortti estis attendite.* Tusculan. quæst. lib. II: *Cultura animi Philosophia est, qua extrahit vitia radicitus & præparat animos ad satus accipiendos.* Idem de senectute: *Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobæum: αὐξάνειν δ' οἶκος. Nam illud Euripidis apud Stobæum: καὶ δοῦ σοφοῦς μᾶποτ' αὐξάνειν σκύλα, alibi apud eundem legitur castigatius αὐξεῖν σκύλα. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In supplicibus: σκυλεύμασι τ' αὐξάνουσ' ἀνὴρ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὔξοις τέκνα ἐλικοβλεφάρων. Synesius ἀεὶ φαλάκρας passive dixit: ὅπ τρίχες κὰν τοῖς ζῶσιν ἐκ νεκρῶν, ἀλλ' ὅπ τεθνεώτων αὔξουσ, id est, crescunt. Active autem, ὅτ' μὴ ἔν κὰν αὐξάνειν ἡμῖν ἐν τῇ σκύλῃ τὸν ἐξολοιζάτων κατάλογον. Synesius idem ἀεὶ ἀργυρίας· αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ πεπαίμενον, καὶ ἔρρον ἀνάγκη τὸ ἀμελεμένον. Ratione autem caret quod illud Sophoclis in Traginiis. Τὸν Καδμογενῆ τρέφ', τόδ' αὔξ' βίοτον πολύπονον. Id est, *Herculem alit & auget industria*, Interpres Græcus ita interpretatur αὔξ' ἀντὶ τῦ αὔξεται. Condonandum autem est reverentiæ sacræ scripturæ, quæ his superstitiosis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios: Αὐξάνομεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem quam neutralem. Sed præter superius à me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν, ὥστε ὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, ὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ subjiciemus exemplis passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Colos. II, 19. 11 Thess. I, 3. Petrus II ep. cap. ult. αὐξάνετε ἐν χάριτι καὶ γνώσει τῦ Κυρίυ. Iosephus in quarto antiquitatum: Πολλῷ μᾶλλον αὔξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit à Luciano, quem operæ pretium est audire. Τὸ αὔξειν, inquit, ὅτι ἐπεκτικὸν, οἷον αὔξει ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ὑγιάζοντος τὰ φυτά. Δημοσθένης δὲ τὸ ἀεὶ σφάλτε. Τὰς δυνάμεις τ' πατρίδ ἐπαυξάνειν, τούτους αὔξειν, μὴ τύτων ἕνεκα. Καὶ αὔξ' ἀντὶ τῦ αὐξάνεται. Ἀριστείδης δὲ τὸ εἰς Ῥόμλυ. Ἀλλὰ ἐκείνους ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνεσθαι ὅτι παθητικὸς τμητέος, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὔξησιν δέχεται· αὐξάνομαι ὅτι τῷ αὐτῷ σημαίνομεν. Ὁ αὐτὸς Δημοσθένης δὲ τὸ αὐτὸ λέγει. Οὔκουν ἐπαίνῳ δ' πατρὶς ηὐξάνετο. Hic docet αὔξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat. Αὐξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὔξω, & αὐξάνω, passive vero αὔξομαι & αὐξάνομαι, tametsi elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἐξηκοντολογίας passive dixerit δ' αὔξοντες τῷ πάθες. Et eodem capite active: ἡ δικαίως αὔξουσι δαίμονες. Et in Octavo Ἀλκίτας rursus passive: φιλία ὑπὸ τύτων αὐξήσει. passive. Nec nobis obstare debet unius Aristidis exemplum à Thoma adductum. *Grav.*

1 Μὴ τοίνυν ὑπ λέγειν] Pro μὴ λέγε. Lucianus in amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι καλὰ καὶ ἐξωμοσίας πεφαίνεσθε. pro πέφανται. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. *Idem.*

1 Ne-

λίγειν, ὡς ἐγωὶ οὐ προδιδῶ τὸν σολοικίζοντα, οὐ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν, καίτοι μ' ὄντα. Σωκράτης ὁ ἐκ Μόψου, ᾧ συνῆν ἐγὼ ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἐλίγετο ἀνεπιφθόνως, οὐκ ἄκλεῶς τὰ ἁμαρτάνοντα. ὡς μὲν τοι γε τὸν ἐρωτήσοντα πηνίκα ἔξεισι, τίς γὰρ ἂν, ἔφη, διαπεφθῇ σοι ὧδε τὴμερον, ὡς ἕξειν; ἐπεὶ ὁ φάσκων ἐκρο- gabat, πηνίκα ἔξεισι? Quis enim, inquit, reſponderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autē dicente, ἐγωὶ ἔχω τὰ πατρῶα.

dixeris amplius te poſſe deprehendere ſoloeciſſantem, & ipſum ſoloeciſmum non committere. Atque ego quidem hoc pacto. Socrates autem qui à Mopſo genus ducebat, cum quo in Ægypto verſatus ſum, hujuſmodi dicere ſolebat citra invidiam, neque aperte coarguebat eum qui ſic peccaſſet: verum ad eum qui interrogabat, πηνίκα ἔξεισι? Quis enim, inquit, reſponderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autē dicente, ἐγωὶ ἔχω τὰ πατρῶα.

Quo-

1 Πηνίκα ἔξεισι] Hic ſoloecismus in hoc vertitur, quod πηνίκα poſuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis ſignificet tantum quota hora? Docet Suidas: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ ποία ὥρα ἐστὶ τ' ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξήταζον ἐκ κλεψύδρας. Πηνίκα ἢ ἐξώρμησα τ' νυκτός. Τὸ δὲ ἀνεπιφθόνως, ὑπηνίκα; μικρόν τι μὴ μεσημβρίαν. Τὸ δὲ Πηνίκα δ' ἀπώλετο, ἐκ ἀττικοῦ δὲ ἀρχαϊκόν, ἀδόκιμος. ἴσι δὲ ἀντὶ τοῦ ποίᾳ ὥρᾳ. παρέλκει γὰρ τὸ δ' στι. ὑπὸ δ' τοῦ τινὸς σημαίνει. ὅτι τὸ ἄπτα. ἀδύ γὰρ τάττων ἀμαύζει τὸ ὑπηνίκα. Sic hic locus legendus, ex ſcholiaſte Ariſtophanis, cujus hæc ſunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας. τοῦτο δὲ δεῖ ὥρας ἐξήταζον ἐκ κλεψύδρας. Sic enim legendum ex Suida, non ἐξήτασον. Apud Suidam vero male legitur ἐζήτει pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco reſtituta ſunt. Interpres vero Suidæ hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus eſt vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας, dicitur pro ποία ὥρα ἐστὶ τ' ἡμέρας; (h. e. quota eſt hora diei?) Horas enim ſic explorabant non tempora. Quota vero nolle hora egreſſus eſt? Quod vero huic reſpondet eſt ὑπηνίκα. (id eſt, illa hora.) paulo poſt meridiem. Illud vero: Πηνίκα ἄπτα ἀπώλετο, (quando periit?) neque Atticum eſt, neque obſoletum, neque rectum. Eſt vero dictum pro ποτὲ δ' πτα, quando. Abundat autem illud ἄπτα. Quia neque τινὰ ſignificat, neque ἀ τινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὑπηνίκα. In eadem ſententia eſt Thomas Magiſter: Πηνίκα, inquit, μὴ εἶπῃς ὅτι χρόνου. Ἐ'ςὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰσὶν δέ τινες, πηνίκα λακεδαιμόνιος; ἐὰν εἴπῃς μὴ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ἀσαύτως δὲ τὸ πλωτικῶτα δὲ τὸ πλωτικόν, καὶ ἀττικὰ λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Κρίτωνι· Τί πλωτικὸν ἐρέξας ἂν Κρίτων, ἢ ὃ ἐρωτᾷ ἔτι ἐστί; Κριτ. πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὀρθῶς βαδεῖς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι. Μὰ Δία οὐκ πλωτικὸν ἀκέτι ἂν δύναιτο ἀνθρώπων ἀδύς. Hunc Platonis locum imitatus eſt Ariſtides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει δὲ ἡμᾶς αὖθις καὶ δὶς πλωτικόν; id eſt, Etiam hac hora. Phrynichus fere eadem omnia: Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ποίᾳ. ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικὸν· οἷον εἰπόντος τινὸς· πηνίκα λακεδαιμόνιος; ἐὰν εἴπῃς ἴσως ἂν εἰδὼς ὀρθῶς ἐρεῖς. Male vir doctiſſimus Ioannes Nunneſius ὥρας exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit. eum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex ſubjecta reſponſione apud Phrynichum apparet, ſint capienda. Recte igitur Philoſtratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἤρετο ὁ παντοκράτωρ τ' ὑποκριτῶν πηνίκα εἴη ὅτε τ' σιλωσὶν ἀλάθη, τῶν δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνει ἔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo: Καὶ πηνίκα ἴδιλαλῶν δέοι. Et Ariſtophanes in Avibus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας; ὑπηνίκα μικρόν τι μὴ μεσημβρίαν. Quota eſt hora diei? Ea, paulo poſt meridiem. Pro οὗτι dixit Lucianus in Electro πηνίκα· Ἀλλ' οἶγε χίκιοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιμνῖον ἐκεῖνο ἔδυσεν. Et in Timone, ac Ariſtophanes ibidem in loco ſupra allato. Grav.

2 Ἐγωὶ ἔχω τὰ πατρῶα] Hoc eſt, Acquieſco patriis legibus & conſuetudinibus.

Cum

καὶ ἔχω τὰ πατρῶα, πῶς φῄς, ἔπει; τέθνηκε γάρ ὁ πατήρ σου; ἄλλου δ' αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης εἶ μοι, ἐλάνθανεν ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὤν. ἄλλου δ' εἰπόντος

Quomodo ais? inquit, an tibi pater mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτης εἶ μοι: Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam

Cum proprie & Attice hæc verba significent, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῶα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς ἡμᾶς ἐλθόντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἴδια. Divus Basilius contra fœneratores: Τὸ τῶν τοκογλύφων ἐπὶ τοῖς πατρῴοις ἐπιτίθησι, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατρῷα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὃς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dialogis meretricum. Εἰ μὲν ἥμαμεν τῶν πατρῴων. Ammonius eadem omnia nisi quod παλαιοὶ φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus; Ὥστ' ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: πατρῷον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo: Τιμῶν πᾶσαν ἀπόνοιαν τοῖς πατρῴοις φίλοις. Et non longe post τοὺς τε πατρῴους φίλους πρῶτον διαλέγειν ἠξίου. Et Basilius contra fœneratores: Καὶ ὃν ἐκ πατρῴας ἀπορίας ἀπαιτοῦσι φίλιος. Moschopulus: πάτρια ἴδια τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος ἐκ παλαιοῦ κλπ. Operæ pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11; Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρῴα, παλαιὰ, παλαιὸν, ἀρχαιοτικὰ, καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ ἀρχαιικά. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἴδια scribendum esse dicunt, notandum est τὰ πάτρια, vel κοινῶς τὰ πάτρια frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέλαινε τῶν πατρῴων ἐμῶν pro πατρίων ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium non effugiet solœcismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Annibalis recte legitur ἀπόνοιαν τῶν πατρῴων φρονιωτέρου ἐξεῖν ἐκ δίκαιον ἢ Μιθριδάτην μητρόθεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Cæsare: Ἀλλὰ ζῶν τὰ τινα τῶν πατρίων καὶ μὴ ἀφαιρεθέντα, μήτε ὑπὸ παλαιῶν, μήτε ἐξ ἐπιτροπείας τινὸς, ἐκτήσατο. *As ipse vivus & neque legibus patria, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu fu abdicatus.* Vbi male παλαιῶν pro παλαίων dixit. Reste Suidas in vita Christodori Coptitæ: ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἑπτακαὶ βιβλία ις. πάτρια Θεσσαλονίκης βίβλια ια &c. *De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonica* &c. *Enmolpidarum* πάλεια. Cic. ad Atticum. *Grav.*

1 Συμπατριώτης εἶ μοι] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐμὸς μὲν vel μοί. Vt hic locus intelligatur adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: Οἱ βάρβαροι ἀλλήλοις οὐ πολῖται ἀλλὰ πατριῶται λέγοιεν. Ἀ ἔχει πῶς ὁ ἐκ συμπαλριώτης ἴφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις ἐκ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτης εἴρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δίον δὲ λεπτῶδον μέγα μηχανᾶ, μήτε παλιώτης ἀλλήλων εἶναι δοῦ μέλλοντος ῥᾴον διαλύσειν ἀσυμφώνους εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius: παλριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus: Παλριώτης, inquit, παλριώτης Ἀττικῶς ἐστιν. ὁ γὰρ φαλῆρι πολίτης ἦ συμπολίτην, ἐκ ἐλαιοῦσιν ἢ συναλικιώτην, ὅτι ἐκ παλριώτην ἦ συμπαλριώτην. Καὶ ἐπὶ δηλυκῆ ἡ παλιώτης σολὸ ὁ χρῆ τὰ πάλρια γινομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡσυχὴ αὐτὸν ὑπεκάστατο παλριώτης ἴσα. Xenophon etiam παλριώτιδα ὑπνον dixit. Ammonius: Πολίτης, inquit: ὁ ἐν τῇ αὐτῆς χώρᾳ δῆλος δήλῳ. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνθρ τῆ σωλίζομαι Ἀττικοῖς ἱρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίται inter se dicantur Græci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi. neque

ὁ δὲ νὴ Δία ἐκ μειδόνης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ λέοντος, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας;

dam dicente, ὁ δὲ νὴ Δία ἐκ μειδόνης: Matrisne, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντος; Du-

dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, σωμηλικιώτης, σωδημότης, συμφυλίτης, sed φυλίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλίτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit *concivus* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum συμπατριώτης dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad haec verba in Pace: Ἡ χρησὸς ἀνὴρ συμπολίτης ἐγὼ δ' ἐτύγχανον. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, ἤτοι σωδημότην λέγων. Ὁ μὲν τοῦ Εὐριπίδου φησὶν οὕτω λέγει δ' ξυμπολίτην τῆδε βοαυόντ' χθονὶ ἐκ τῆ πυκνὴ γνῶ τὸν' ἀμείνω χρεών. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας: Οὐ μόνον εἰς ἐκ συμπολίτης ἀλλὰ & εἰς συγγενεῖς & φίλους. Et Elianum III, 24: Νεανίσκοι τρεῖς εἰς δυοῖν ἀφικόμενοι Θουρίοις συμπολίταις κακῶς συμπεπτώκασιν. Apud eundem legitur etiam σωμήλικες: Λιγυστὶς ἐξεπεσὼν μὴ ἔ σωμηλίκων βοῦς ἠλαυνόμενος ἐδύ ὁ ἑκάστου & ἐκ μὴ ἀνεκόμισαν, ὡς δὲ ἀπέπτυσε. Quae vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico συμφυλέτας· Τὰς δὲ θεοφιλίστατας ὑπὸ ἔ συμφυλετῶν & ἔ δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται ἔ ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolae ad Thessalonicenses: Τ' πὸ ἴδιων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno nostrum Cytheronem vocat πατρῷον Oedipi: Ἀνεύρετ' ἂν Κιθαιρῶν' ὡς ἔστι τὴν αὐτὸν πατρῷον καὶ μήτ' οἶκ & πατριώτην Οἰδίπου & τροφὸν, καὶ μητρὸς αἰῶσιν & χερῶν θεῶν. *Dies casurus haud abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem ejus agnoscamus & celebremus, in teque choreas ducamus.* Athenaeus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine πατρώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aeque vitiosa est ac Graeca συμπατριώτης. quamvis non ignorem à Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. *Grav.*

1 Ὁ δὲ νὴ Δία ἐκ μειδόνης] Solecismus in eo verbum quod dicat ὁ μειδόνης. Attici enim dicunt ὁ μείδυος vel ὁ μειδύων & μειδύος. Barbari vero de viro etiam utuntur μειδόνης. Thomas Magister: Μειδόνη γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις Κρῶν μὲ δόνην, & κρέμασας ἄνευκε. Θέσπιδος δὲ ὁ Καμικὸς. Πρὸς σὸν φίλον & μειδόνη. Μείδυος ἢ ὅλη & ἀρσένων ἀδλὶς & δυείμων εἴπεν. ἐπὶ ἢ θηλειῶν Αἰσχύλος ἐν τῷ φῶς & λέλα μελάν. Οὐκ ἔστιν ὁ γυνὴ μοι μείδυος. Σὺ τοίνυν Ἀττικιστὶ ὑπόμφρος ἢ περὶ ἀρσενικῶν μεδύων λέγε & μειδυστικὸς. Ὡς φιλόγραος & ἐν τῷ Ἡ γάμου βίῳ. Ἐκεῖνος δὲ αὐτὸν καὶ μειδυστικὸν καὶ δυσήτικος ἐρῶντα. Ἐπὶ ἢ θηλειῶν, μειδύουσα καὶ μειδύον. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI: ἐγγὺ μεγάλη γυνὴ μείδυος. Idem tamen XIX: πᾶς γὰρ μείδυος καὶ φορτικὸς πλοχῆσαι. Pollux Menandrum etiam de viro μείδυος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V: Ἡ λοίδορος ἢ μείδυος ἢ ἅρπαξ. Et VI: Οὔτε μείδυοι οὔτε λοίδοροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μείδυος καὶ πόρνος dixit, quanquam & Phrynichus scribat: Μείδυος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μειδυστικὸς· γυναῖκα ἢ ἐρεῖς μείδυον ἢ μειδύσιν. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μειδόνης dicunt. quare μειδόνης per solecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV: Ἐξ οἴνου δ' ἔρημον ἢ μειδύσιν Ἀλεξις. Vbi recte Casaubonus notavit male non neminem emendare μείδυος. Et apud Arrianum lib. IV, cap. 2. ubi tamen

pro

πες; ἐπεὶ δὲ τι, λῆμμα παίρειν αὐτῷ· ἀμφὶ τὰ δύο μμ, σῶκον, ἔφη, λάψεται, εἰ θῆμμα αὐτῷ παίρειν. ἑτέρου δ' ἐπεί, Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμα παίρειν αὐτῷ, duplici videlicet μμ: Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi ineſt. Alio autem dicente,

pro σότερον μαθυσὴς ἦν Δῆλος, legendum μαθόσης. In his quæ ſtatim apud Lucianum ſequuntur, ἑτέρου δ' λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet Soloecismum. Locum eſſe corruptum dudum vidi. ſed quomodo emendandus eſſet nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuiſſet ſubodorari. Abſque excerptis illis vetuſti codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ καλλιλοχίδης, διπλασιάζεις, ἔφη τοὺς ἐξελοχόντας. Attici enim reſpuunt καλλιλοχίδης. vide quæ notavi de λέλεγμαι p. 105. *Grav.*

1 Λῆμμα παίρειν αὐτῷ] *Lucrum adeſt illi*, cum λῆμμα παίρειν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique præſentia vel obſtinatio adeſt illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λῆμμα μὲν γὰρ δ' ἐνίοις μ τὸ παρέχημα τ ψυχῆς (ſic enim legendum eſt non τύχης ut habent edita exemplaria) λῆμμα ἢ διὰ δύο μμ. hoc eſt, λῆμμα *animi præſtantiam ſignificat*, λῆμμα *quicquid accipitur*. Si Heſiodori Epiſcopi codex emendatus eſt λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀδυνήσει in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρεῖα δὲ λήμματα. Ioſephus VII ἀλώσεως· Καὶ πολλῶ λήμματι πλέον ἠμύνοντο. pro quo Lucianus in Demoſthenis encomio. Ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτὸ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibuſdam libris. Κάπειτα, inquit, λῆμμα καὶ θῆρος θεοσυγὲς. *compeſce ferociam & vim*. Ipſum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα impreſſum eſt pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τῶ Ἀχίλλεως διαλεθὲν φησι. In Dionyſii Halicarnaſſenſis libro VI eadem menda eſt. Τῶ λήμματος καὶ φρονήματος αἰσθόμενοι. Apud Plutarchum in Cæſare quoque male legitur τοιούτῳ λήμματι ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε. pro λήμματι. Heliodorus tamen in ſexto recte dicit: ἠμυναίαν μὲν τὸ λῆμα, σωστὸν τὸ φρόνημα. Euripides in Oreſte: Μενέλαε παῦσαι λῆμ' ἔχων τοιοῦτον. Idem in Iphigenia: Πῶ λῆμ' ἄρισον ὡς ἀπ' ὀμμάτων ῥίπτεις πέπλους. Et in Heraclidis: Ἀλλ' αἰδὼ ἐγὼ τὸ πᾶσιν λῆμα καὶ φύσιν. Id eſt, τὸ φρόνημα, ἡ ὁρμὴ, ἡ ἀνδρεία, τὸ ψυχῆς παρέχημα, ἡ εὐθυμία. Ioſeph. III Ἀλώσ· Δεῖ δὲ πάντα φεύγειν τῶ πάχει καὶ λήματος. Παρέχημα ψυχῆς autem, ut emendandum cenſuimus apud Ammonium, ſæpiſſime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῶ παρέχηματι τ ψυχῆς ἐκαταπλήσσουν τοὺς ἀντιόχους. Ioſephus in VI Ἀλώσ· Καπὶς ἐπάνω τῶ παρέχηματι τ ψυχῆς Γαδαλίου. Polybius: Ρωμαῖοι δ' ἀλλὰ σώματος καὶ παρέχημα ψυχῆς ὀλίγω δεῖν τ οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα. Ariſtophanes in Nebulis: Λῆμα μὲν παρεῖχεν τοῦ δικαίου μέσον. Idem in Ranis: Καθ' Ἡρακλέα τὸ χρῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐν πόλεμῳ ψυχῆς λήμασι πεποιθότες. *Spiritibus freti*, id eſt, intrepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox fere cum adjectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Πῶ λῆμα δρῆσον. Idem in Alceſtide: Καλὸν τὸ λῆμα κὐκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τύμβου λῆμ' ἔφυ τυφωτικόν. Ariſtophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κέλων ἐξίστασθαι καὶ λῆμα θέλειν φορεῖν. Vbi perperam Eraſmus legit λῆμμα & interpretatur *& lemma ferre vehementis*, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Πῶ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen ſine laudatione λῆμα poſuit pro præſentia & præſtantia in Polymnia: Ἀπὸ λήματος, inquit, ἐς ἀνδρώδεος ἐγρατθύνετο ἀδημονίης ἐκπαγῆναι. Et in Calliope: Λήματα μὲν ἰωνικὰ ῥώμῃ τε καὶ ἔτεσι ἴσα οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco perperam μμ impreſſum eſt. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quæſtumque ſignificat, & ſyllogiſmi partem, quam Ariſtoteles

ι πρόσιστι ὁ μείραξ, ὦμὸς φίλῳ, ἔπιτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; | cente, προσιστιον ὁ μείραξ ὠμὸς φίλῳ: Et conviciaris illi, inquit, cum

ſtoteles προσιστιον Cicero *ſumtionem* vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum ſignificat. Catanæus male λῆμμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus encomio Demoſthenis: Λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερεφίας, id eſt, *contemtus magnorum & multorum emolumentorum*. Ioſephus in I Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατέφαγον τὸ λῆμμα φοιτῶντες: Idem in XIV ἀρχαιολογίας: Ἵνα δὴ μὴ κατέφαγον χθὲς τὸ λῆμμα. Ne tamen quantum pecuniæ extorſerit cognoſceretur. Vbi exemplaria τὸ μίσθωμα habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur*. Demoſthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρῷ λήμματι πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἀπαντῶν δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων ὧδ' οἱ πλείονες
Ἀπωλόμενοι ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Græv.

ι Πρόσιστιον ὁ μείραξ ὠμὸς φίλῳ.] Hunc convitiari amico ſuo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice ſunt locuti ὁ μείραξ dixerunt non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, niſi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: Ἦκον δέ τις μειρακίσκος ἀφαιρῶν, αὐτὸς ὑπολωλικὼς λέγων. *Venit igitur quiſpiam effeminatus adoleſcentulus egregia forma*. Ibidem in votis: Καὶ μὴν ὁ παῖς καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed præſtat hæc ita ſeſe habere ut teſtimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus teſtis eſt Thomas Magiſter: Μείραξ, inquit, ὁ μειρακίσκος διὰ δεσποινῶν δόκιμα. μειράκιον δ' ἕκαστος πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσι. Μείραξ δέ τοι ἐπὶ θηλυκῆ, ὁ μειρακίσκος μόνον. Ἀριστοφάνης δὲ Πλούτῳ. Σὺ δ' ἀπὸ χαίρων συλλαβὼν ἡ μείραξ. Καὶ πάλιν. Ὦ μειρακίσκε πανοῦργε γὰρ εἶ πολλά. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγει. Lucianus in Gallo de Danae agens: Ὅς ποτε ἐρασθεὶς τῆ ἀργολικῆς εἰκόνος μείρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος πύλινος ἑστήκει ἡμῖν. Ariſtophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἄγειν σε χρὴ ταύτας μετὰ σοῦ τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ἀνεκείσθω ἐκ δεῦρ' ἡ μείραξ μενοῦν σοι ταυτί. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραλήψας τὸ μειρακίσκος. Lucianus in mercede conductis: Τιμώμενος μειρακίσκος, id eſt, maſculum ſcortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τις ἐν πάνυ δοκίμοις Ἀθήνησι ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἀρσενικός. Μείραξ δὲ ὁ θήλεια. Hæc Ammonii ſententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus maſculis, ſed impudicis, pathicis. Poſtremo Phrynichus id confirmat: Μείρακες ἢ μείραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μείρακες ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν. Τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Vbi peream Nunneſius vertit: Μείρακες καὶ μεῖραξ *adoleſcentuli & adoleſcentulus*. cum ſit *puella & puella*, ut ex ſequentibus verbis apparet & exemplis, quæ attulit. Sic & Etymologici magni auctor. quem vide. Et Ælius Dionyſius apud Euſtath. Atticos hoc ſemper obſervaſſe ait. Attice igitur dixit Lucianus in Aſino: Τῇ μείρακι συνδυαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Γνωσθεῖσα αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἦν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, excedens ex ephebis, vel ἄρτι μὲν τῶν ἐφήβων παραλλάξας, quemadmodum in ſecundo eleganter dixit. Ariſtophanes etiam in Ἐκκλησιαζούσαις de maſculo dixit μείραξ, ſed impudico: Ἤν μείραξ ἰδὼν ὀδὴν θυμόσοφον καὶ βύκτην τινὰ σκαλαθήραν. Id eſt, σωποπόλον, ut Scholiaſtes inquit. Si *adoleſcentulum* videns *cupiet & volet hunc ſubagitare*. Vbi Scholiaſtes: Μείρακα δὲ τὸν ταῖδα λέγει ἀσεμνότερον σημαίνων. Deinde productis Ammonii verbis, quæ ſuperius retulimus, ſub-

πρὸς ἢ τί εἰπόντα, [1] διδίττομαι τὸν ἄνδρα, ἐφόβου, σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινα ὀλιγωρῇς, διώκῃ. ἄλλως ἢ εἰπόντος, τὸν [2] φίλων ὁ κορυφαιότατος, χαίρειν γε, ἔφη, τὸ κορυφῆς ποσὸν τι πάνυ. [3] ἐξορμῶ δέ τινα εἰπόντα, ἐτίς ἐστι, φάναι, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεσπουδακῆς δὲ

cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, διδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φοβοῦμαι: Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, τῶν φίλων κορυφαιότατον: Festivum sane, inquit, quod supra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et quisnam est, inquit, quem ἐξορμᾷς. Ἐξεσπουδακῆς autem quodam di-

subjicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικεῖόν τι βλέπων; scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solœcismum hic deprehendere non posse. *Grav.*

1 Διδίττομαι τὸν ἄνδρα καὶ φοβοῦμαι] Solœcismus hic in eo est quod διδίττομαι posuit pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister: Διδίττομαι τὸν δεῖνα ἀντὶ τοῦ ἐκφοβῶ, ἢ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὁ μὲν ἐν β Ἰλιαδ. Δαμάσσι δ' ὅτι λοιπὸν ἐὸς διδίττεται. Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat δίδιττα poni pro metuo διδίττεσθαι autem esse terreo. Δίδιττα μᾶλλον ἐγὼ δειλοτάτου, διδίττεσθαι δὲ ἕτερον φησὶν ἀντὶ τοῦ σωτηρίως. Attice igitur dixit Lucianus de luctu: Κύων τὸν χάσματα διδιττόμενον. canis tibia *sive* *eris* *hiatu terrens*. Idem in Philopseude: Καὶ διδίττεσθε κἀμὲ ἐλπίζων. Et in bis accusato: Καὶ μᾶλλον ἔστι μὲν Διὸς διδίττονται. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβοῦ δ' ἐκεῖνον τὸν Κίρκεργον καὶ διδίττεσθε. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ διδιττόμενοι τὸν χειμῶνας, ubi aliter διδίότα *metuentem* legitur. *Idem.*

2 Φίλων ὁ κορυφαιότατος] *Amicorum summissimus*, ut Græcum solœcismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὴ λέγε. Τελευταιότατον δὲ δόκιμον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, εἰ μὴ ἄρα ποὸς τὴν ὑπερθετικὴν διάφορα ὑπάρχουσιν. εἰ καὶ ὁ Λυκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἰκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen à comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρων τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem: Κορυφαιότατον, inquit, ἀνεκθλιβόμενον ἐγὼν παρὰ φαινομένῳ. λέγε δὲ κορυφαῖον. *Suppudet me cum* κορυφαιότατον *referri apud Phavorinum. Tu dic igitur* κορυφαῖον. Simile huic est ἐφαπτότατον à Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς κολωτὴν· Περικατατιτῶν ὁ κορυφαιότατος Σηρέντων. Idem in Pompeio: ἦν Περατίνας ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι δ' ἦσαν οἱ ἡγεμονεύσαντες καὶ πλουτοῦντες ἕτοι σύμπαντες. Nec Dionysius Halicarnasseus lib. VI: Ἀπαίδ ἢ δὲ γνώμη τῶν κορυφαιοτάτων ἦ φρονημάτων ἀμετρηπρατίας καὶ ζηλοτυπίας καὶ αὐθαδείας. Nec Iosephus: σωτηλίσασαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII Ἀλωσ· σωτηλθόντων ἐξ ἦ κορυφαιοτάτων. Vtitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustinus Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi: Τὰ κορυφαιότατα τοίνυν καὶ σωτήλειαν ἔχοντα ἦ χρῆ μὲν παραβλέπειν ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13: Καὶ μὴν τὸ κορυφαιότατον. quod est supremum omnium. *Idem.*

3 Καὶ ἐξορμῶ δέ] Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive exmmpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus: Ὁ ἐγείρω ὁρμῶ, inquit, τὸ ἀποδιωκτικόν, ἐξορμῶ δὲ ἀπλῶν.

τινος εἰπόντος, [1] ἐκ τῆ ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆ πιθήκης. λέγοντος δὲ τινος, [2] συνεσκέυασέ μοι, καὶ λόγον, ἔφη, Ξενοφῶν συνεσκέυασε.

dicente: subjecit, ἐκ τῆ ἐπιπολῆς ὡς ἐκ τῆ πιθήκης. Dicente autem quodam, συνεσκέυασέ μοι, & manipulum, inquit, Xenophon συνεσκέυασε.

Philostratus certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τὸν ἵππον ἐπὶ κῶμα καί τινος χωρὸν ὡς ὀρχεῖσθαι ὄντα. Et in eodem opere: Τὴν Τελαμῶνος ἐξορμῶντος ἐπὶ Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulidensi eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam: Κλύδων ἐξόρμα δὴ χαλᾶν τὴν ταχυπλεῖς ἀντίσους πτόλιν ἐξορμίσεις τῶν χαλινῶν. Improprie igitur, si Luciano credimus: Heliodorus in secundo. Καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξόρμησεν. Idem in IV: ὁ δὲ τὰς ῥᾳδίους κόρας ἅρμασιν ἐξορμηκώς. Et sic Ixpius ille scriptor, ut & Dio lib. XLII: Αὐτὸς δὲ ὁ τῶν στρατιωτῶν ἐξόρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie offendit incomparabilis Budæus in Commentariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τὰ ἄλλων προεξορμῶσας. *ante alios erumpens.* Idem in Dialogo Alexandri & Annibalis: Ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμῶσας εἰς τὴν Ἰταλίαν. Quj tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat: Παράξωμι τὸν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ ἐξόρμησιν. Græv.

1 Ἐκ τῆ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος] *Cum quidam dixisset* ἐκ τῆ ἐπιπολῆς, addita præpositione ἐκ, pro quo doctissimus quisque τῆ ἐπιπολῆς omissa præpositione. Pausanias in Corinthiacis: Ἐπὶ θυλάκου τελαμῶνι καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεστιν ἀνωπίτης χαλώς. ἐπὶ ταύταις δὲ τυὶ τῆ χαλῆς ἐπιπολῆς ἵνεστιν αἱ χύτραι. Herodotus: Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτῷ τὸ ἐλλύχνιον. id est, *superne ineſt ipſum ellychnium.* Valla hic labitur legens ὑπὲ σωμᾶ ἐλλυχνία. id est, *cum multo lychno.* Locus extat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἑωυτῆ κατασκάψασθαι ἐπιπολῆς τῆ πυλέων. Theophrastus in primo de causis: Εἰ καί τινες οἱ βάθος καθεῖσαν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπιπολῆς. Plutarchus in eo libello cui titulus ποτέρα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετάσθω γὰρ αὐτοῖς πῖλος ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· ἐν ἐπιπολῆς γὰρ ὑπῆρχεν ἡ ἱστορία ἀλλὰ πάντα διὰ βάθους οἷς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione: Εὔθυμον ἐκ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς: quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere tum alibi, uti & passim apud Græcos interpretes occurrit. Phrynichus hæc, quæ diximus, confirmat. Ἐκ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἱ μᾶλλον ὅμοιον ἢ τὴν ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀπότομος. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶ προσθήσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τὸ δυάμων ἐκ ἐπιπολῆς εἶπεν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τὸ ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀναστήσας ἐκ τῆ Λιχυπίης. Ἐπειδὴ σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπηγγειλάμην. Θουκυδίδης ἔλεγε. διὰ τὸ ἐπιπολῆς τὸ ἄλλα εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo veramm narrationum: ὡς ἐξ ἐπιπολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. Idem.

2 Συνεσκέυασέ μοι] *Iussit mihi.* Sic interpretor, non ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur solœcismus esse quod συνεσκεύασεν dixerit pro κελεύσας, cum σωτάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur Heliodorus in secundo: Ἐπὶ τὸ νεὼν τῆ Ἰσιάδος ἔπεμψε συνεστάλθαι μοι πρὸς τὸ ξένον ὄρμον. Idem in eodem: Ἐπὶ τὸ χέρμνιν τὸ καλούμενον ἔπεμψε συνεστάλθαι τὸν ἵππον. Diodorus sæpe συνίστασθαι pro jussit, & συνεστάλθαι pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent συνετάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιζυγίας τε καὶ λόχους συνεστάσατο dixit, id est, *instituit ponentes.* Lucianus alio sensu in Asino dixit: συνεστάθαντο ἐπ' ἔργον. *Accingebantur operi.* & Plutarchus συνεστάθη πρὸς τὸ ἀρᾶξαι. *ad negotium compositus.*

Eodem

ξαθ. ἄλλῳ δὲ εἰπόντι Φ, [1] φεύξομαι αὐτόν, ὃς τι λαθεῖν, ἰσυμμαχητόν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν φεύξῃς τὸ ἴσον. [2] ἐπῆρε δ' λέγοντι Φ, συνεκέντει αὐτῷ, καὶ διεκέντει πάντως εἶπεν. Εἰώθασι δὲ καὶ τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς παίζειν ἀνιέντες.

ξαθ. Alio autem dicente: φεύξομαι αὐτόν, ὅστι λαθεῖν. Mirum, inquit, si tu cum unus sis, φεύξῃς. Alio rursum dicente, συνεκέντει αὐτῷ, subjecit, καὶ διεκέντει πάντως. Solebat autem & eos qui soloecismum Attice loquendo committebant, eadem festivitate

Eodem pertinet illud Periclis ἀσώπητός εἰμι, *imparatus sum.* illudque Plutarchi de Solone: συντετάγμενον ὑπ' οὐδενὸς ἔλεγεν τὸν νόμον, *paratum subjicere nomen.* Demosthenes ἐ συντέταγμαι *non sum paratus, meditatus, instructus.* Græv.

1 Περίεσχηνται αὐτόν] *Circumstitit ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περίεσχημαι τὸ δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἷς τινα περιέσχηται; ἀλλὰ περιέστημαι. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιστολὴ ἐ περιέστημαι τοῖς ἐπιστολαῖς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιέσχημένη αὐτὸν ποτὲ Κράτητος. Περίεσχημαι etiam fugio, vito significat. Lucianus in fine Hermotimi: Οὕτως ἐκτραπόμενος καὶ περιεσχόμενος, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν. *Non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo.* Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: φεύγειν δὲ τὴν πρὸς αὐτὸν ὁμιλίαν καὶ φθορὰν τούτων καὶ περίεσχεν. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6. Περίεσχετο γὰρ μὴ σοφοὶ τῶν λόγων ἀσκηταὶ αὐτὸ μιμηταὶ γενόμενοι παράξωσι τὸ πλῆθος. id est *verebatur.* Idem locus & à Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος δεινὸς καὶ σὺν δορυφόροις περίεσχετο μάλιστα. Idem, Suidas ἀλυσκάζειν περίεσχεθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare.* in qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad Athen. Animadverſ. lib. XV, 5. & Andream Dunæum ad Iohannis Chryſoſtomi in epiſtolam ad Titum orationem ſextam. *Idem.*

2 Ἐπῆρε δὲ λέγοντος συνεκέντει αὐτῷ] *Iudicio experiebatur*, vel *contendebat*, aut etiam *cum eo comparabatur.* Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκέντει αὐτῷ ſignificat, una oriebatur, naſcebatur, ſive gignebatur, quemadmodum διεκέντει αὐτῷ ſignificat, una interibat, atque diſſolvebatur. Διεκπίπτειν tamen pro *judicio experiri* dixit Demoſthenes: Εἰ μὲν ἦν ἐν τῷ Ρ'οδίων διαιτητηρίῳ διακεκίνημαι. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ διαιτητῶν συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, ἐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἴσος ἦν καὶ ὁ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐποι καὶ ὁ φαβωρῖνος ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δεῖνα, τῶνδε παραξετάζειν ἐκ' ἄκρατος παρὰ τοῖς δικαιοτάτοις τῶν παλαιῶν. Ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παρεβάλλειν, ἐ παρεξετάζειν, ἐ παραπλέκειν. Pro quo & dicunt εἰκάζειν παραδεῖγμα. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὴ ἐς γᾶν, ἀντίκρυς δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chryſoſtomus in comparatione monachi & Regis: Καὶ παραθέναι τοῦ ἀλλήλοις τοῦτο κεκτῆσθαι μεμιῶν παρὰ πολλοῖς τοῦτο πολλῶν τυγχάνοντα σπανίως. Et Lucianus in imaginibus: Καὶ τὸν Νιρέα ἐκεῖνον παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δ' οὐ σὲ ἐκεῖνα λέξαι ἔ Ἡ ἐρεῖναις παραδεδεῖν με. Et paulo poſt: Οὐκ ἂν παρεβάλλοιμι εἰκότι θεῶν γωνεῖ κε φαίδιμον. Ibid. Αἰγίλιψ δ' αὐτῷ εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ δ' μικρὸς τι καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit Athenæus: Τὸ δὲ Διονυσίου χαριτήσιον σπουδῆς ἂν δ' τινὰς τι φανεῖν ἐκείνῳ συγκριτόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipſemet Lucianus in Parasitice: Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτῳ σοφιστῇ. & Philo: Οὐ ἕνεκα δ' ἡμῶν ἑνὶ θνητῷ σύμπαντος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus.* Quare minus mirum de Apoſtolo, qui II ad Corinth. cap. 10. inquit: Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem ſententia Phrynichus: Σύγκρισις. Πλάτων ἐν τῷ ἐπιγραφῇ συγ-

στὸς γὰρ τὸ εἰκότα. [1] Νῶν τοῦτο δοκεῖ, [2] σὺ, ἔφη, καὶ νῶν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ ἀπαθῆ διηγουμένου τῶν ἐπιχωρίων, ἃ εἰκότως ἦν ἐν τῇ πατρίδι, ἢ τὸν Ἡρακλεῖ μιχθέντα, οὐκ ἄφη, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. [4] κορῶσαι δὲ τὸν εἰκότως, ὡς δεινόν, τί γάρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴρηται, καὶ ἄξιον ἀπειλῆς; καὶ ζυγομαχεῖν δὲ τὸν λέγοντος, οὐκ ἐν ἐχθρὸν εἶπε, stivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat, νῶν τοῦτο δοκεῖ. Tu, inquit, etiam νῶν dices, ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μιχθῆναι: Non igitur, inquit, Hercules Ἐμίχθη αὐτῇ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus κορῶσαι: Quidnam grave adeo, inquit, & quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tunc adversus hostem, inquit, ζυγ-

συγχάμασι τὴν αὐτῆς, σύλημα Ἀριστοφάνης καὶ Μένανδρος. Καὶ δυνηθείη τὰς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀριθμῶν, ὃ, τί ποτ' ἐστὶν ὁ σύγκρισις, ἐχρίσατο ἀδιάκριτα φανῆ. Ὁ μὲν ἀκριβῶς ἂν καὶ τὸ συλλέγειν πόθεν τοῦ ἂν καὶ συναίρεσιν ὑπείληπται. Χρὴ δὲ ἀντιξετάζειν, ἃ παραχάλλειν λέγει. Cicero recte I de Natura Deorum σύλημα vertit concretionem. Theophanes Cerameus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύλημα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἃ δὴ ἐν μέσῳ σύγκρισις καὶ σύλημα. Vertit Franciscus Scorius: *Mundus dicitur, quod ex cœlo terraque, & his quæ in medio sunt interjecta, consistentium atque compactum est.* Male vero Plutarcho σύλημα ponitur pro comparatione. *Grav.*

1 Νῶν τοῦτο δοκεῖ] Vt solœcismo solœcismum explicemus: *Nos hoc videtur.* Vbi νῶν nobis dicendum fuit. quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαστὸν τόγε ἀνδρὶ νῶν πᾶσιν ζωοδοκεῖ. Idem in sympolio: Περὶ ξοάνου ὁ ἀνὴρ φαίνεται νῶν. Idem.

2 Σὺ ἔφη καὶ νῶν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν] *Tu etiam nobis peccamus dicere pro νῶν ἁμαρτάνομεν*, id est, *nos peccamus.* Vtrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. *Idem.*

3 Ἢ δὲ τὸν Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Hæc Luciani verba ex sequentibus Thomæ Magistri erunt intellectu facillima: Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quæ cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam argumento est illud Parthenii in Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθεὶς τοῦ ξυνοῦ. Herodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίῳ ἐπιμίσγειν ἱερεῖ Ἀφροδίτης ἥτις ἂν τῇ ἐπὶ μιχθῶσι ἀνδρὶ ξείνῳ. Attice igitur D. Iohannes Chrysostomus de Babyla martyre: Ποῖος ἂν ὄφελε μίγνυσθαι μαρτύσαι καὶ ἀθλητοῖς ὅσῳ ὁ τῶν τοιούτων φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod. μιχθεὶς ἐν φιλότητι, frequentissime. Homerus hymno in Lunam: Τῇ ῥ' ἐπὶ νυκτὶ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Esdræ IX Hebræi dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. *Idem.*

4 Κορῶσαι δὲ τὸν εἰκότως] Cum quidam pro κείρασθαι tondere dixisset κορῶσαι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Κορώνη καὶ κουρεῖον κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων· τὸ δὲ κείρασθαι καὶ ἐπὶ ἀτίμου. Διὸ ἁρμοδίως τῷ Ὀλυμπιοδώρῳ· Οἶμαι καὶ δικαιοῦσιν ὑπὸ τῶν τυπτομένων καὶ σύρεσθαι. πῶς μὴ δὲ φόλλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω, τίθεται ἡ καὶ δεῖ φοβεῖσθαι. Philostratus in Heroicis: Τὸν κόμην ὑπ' ἐκείνου τοῦ καὶ τὸν πατρόκλου. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ὑπὲρ τοῦδε τοῦ πάντα τὰ κείρασθαι τὴν ἀνδρὸς καὶ πεπαῦσθαι τοὺς ἀνδρὸς κεκμῶτας. Phrynichus adsentitur Luciano & Thomæ: Κα-

[2] ζυγομαχῆς; ἐπέρα ὃ εἰπόντος βασανίζειν τὸν παῖδα αὐτοῦ νοσοῦντα, ἐπὶ τῷ, ἵφη, ἢ τί βλεμμύῃ βασανίζεσθαι; [3] Περικτήτης δὲ τῶν εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἵφη, τῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένῳ δέ τινος, εἰ ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum ſuum morbo decumbentem βασανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? Περικτήτης vero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, reſpondit: At Plato ἐπιδιδόναι vocat. Interrogante autem

Καῦναι enim tradit dici de infami tonſura, κείρεσθαι autem de hominibus. Et Moſchopulus: Ἐκείρου ὁ δεὶ τὰ ἔσχατα ὅτι ἀτίμως κείρεσθαι. Nimirum κεῦναι dicebatur de infami illa raſura, qua utebantur in morionum & ſtupidorum, & γελοιωτοιῶν, qui ad ciendos riſus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de ſpectaculis: *Eos infideles erga faciem ſuam eſſe, quam navicularii mutabant, & inſuper contumelia alapatum objiciebant: ita de damnis præcepto ludentes. Docere ſcitices & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raſo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. *Grav.*

1 Συζομαχεῖν δὲ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixiſſet ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie ſignificet apud optimos quoſque auctores tantum cum hoſtibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν πρὸς τὸν φίλον, ὡς περὶ τοῦτο πρὸς τὸν δεῖνα πρὸς τὸν δεῖνα ἐζυγομάχησεν, ἀλλ' ἠμφισβήτησεν, ἤρισεν, ἐφιλονείκησεν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχησεν ὅτι ἐχθρῶν καὶ πολεμίων, οὕτως καὶ τὸ διαζυγόμενον. Οἷον διαζεύγνυμι τοὺς ἵππους, πρὸς πόλεμον. Heſychius in diverſa eſt ſententia, qui ait hoc verbum ſignificare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere.* quo ſenſu accipi debent Plutarchi loca à Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Ariſtoteles III Rhetoricorum, φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ κερύκῳ pro Thomæ & noſtra facit ſententia, ut & Demoſthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoſte contendere eſt. *Idem.*

2 Βασανίζειν αὐτοῦ τὸν παῖδα νοσοῦντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζειν, quod eſt probare, explorare, quæſtionem exercere, quæſtioni ſubjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & uſurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eoſdem & Thomas redarguit inſciriæ: Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, ἢ τοῦ διὰ λόγων, ἢ τοῦ διὰ πυρὸς τοῦ ἐλέγχου. μὴ λέγε οὖν βεβάνισεν τὸν νίον ἀλλὰ ἐξέτασεν. Suidas paulo aliter: βασανίζειν ὁ τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ πυρράζειν καὶ μαίνεσθαι σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πλανᾶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν παιδεύειν διὰ λόγων. Adducit tamen idem Ariſtophanis locum hunc contra ſe: Πῶς βασανίζω. πάντα πρῶτον ἐν πίναξι δίους, κεφαίους ὑγιεχίδι μαγχάνῳ, δίεργον, ζητοῦντ', ἢν δ' ἐς τὰς βίνας ἔξω ἐλέγχων, πλίνθους ἐπιτιθεῖς. Quæ profecta omnia ſunt πυρρηχικὰ ἔργατα. locus eſt in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adſtipulatur Luciano & Thomæ Harpocration & oſtendit ex Dinarcho βασανίσαι eſſe δοκιμάσαι, idque eſſe ex voce βάσανος, quæ lapidem ſignificat, in quo aurum exploratur. *Idem.*

3 Περικτήτης δὲ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν.] Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι non περικτᾶσθαι dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtratus pro περικτᾶσθαι, δεῖσθαι λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Ἐγὼ μὲν περικτῶμαι ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſitice: Ἐν ἑκάστοις τῶν

τέχνας προκόπτοντας. Idem in amoribus: Ἐγὼ δὲ σύμμιζον ἔχει παιδίας ἐλαφρὰς ἢ ὑγρὸν ὑμῶν προκόψαι. Aristides: Οὕτω γὰρ ἂν προκόψαι τὰ σοφίας, τοσοῦτ' ἀπεπφαιρώσι μεγάλα φρονήσαντες. Phrynichus: Προκόπτειν, inquit, λέγωσι. Τὸ δὲ ἔτυμα προκαταβάλλειν. Suidas: Ἐπίδοσις, inquit, προκοπή, προθύμια, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὁ δὲ προκοπὴ παρ' ἐκείνοις ἡ ἀμάθεια. Hesychius in verbo ὑποσυμμίζειν προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Cœlius interpretatur *præcidere*, vel *præcaßare vinum*, quod tum fit cum vini vines sacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. ἄκρατον, quod male vertit Gaza *merale vini genus*, cum sit saccatum, colatum καὶ τὰ ἀθέσιμα ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ in illa plaga videntur elatæ esse. In Hesychio pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. quare lexicographi ὑποσυμμίζειν impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑποσυμμίσσειν ὑποτύπτειν τὸ σύμμιγμα ἢ προκόπτειν, *sacco colabat, aut præcidebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: Καὶ ὑποσυμμίζειν τὸ ὁδὸν τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δ' ἴσως καὶ ὅταν τὸ κῦρ μηδὲν ἐκπαιδεύῃ σύμμιγμα. Τ' ποσυμμίζειν est etiam furari in itinere. nimirum προκόπτειν dicitur de iis qui saccos & marsupia præcidunt, qui nobis dicunt *Beurs-ſnyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem ἢ προκόπτειν quam culpat Lucianus. In ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτουτ' οὐδὲν εἰς παρόδου κακῶν. *quibus nihil proficimus ad levanda mala quæ sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitigenda*. Herodotus lib. I, voce passiva: Οὐδὲν τῶν προλεχθέντων προκοπτομένων *nihil rebus procedentibus*. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τι οὐδὲν προκόπτειν τῶν πραγμάτων. Thucydides in IV: Καὶ τῶν ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων. Id est, *nobis augentibus illorum imperium*. Παροδοιπορεῖν, διαπαιζόντων, ὑγιὲς προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν φοιτῶντα. Hæc Thucydidis interpres. Eodem sensu Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρχαιρεσίαν ὡς τοσοῦτο κἀμοῦ ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τῶν Σεβαστῶν μᾶλλον. *Non olim tantis fuisse tantis incrementis in eam celebritatem, sed certissime Augusti maxime tempore*. Plutarchus cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν προκόπτοντα ἐν ἀρετῇ, sæpe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim à nomine προκοπή. Εἰδὲ μυθημάτιον, inquit, οἱ προκοπὴ φοιτῶσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀπολλαττο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἕκαστα καὶ ἑνδέουσι ἡ ἀπόλλυσιν ἡ προκοπὴ ἢ καὶ συζημιοῦται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰ ἂν ἦν ἀλώσεως ἡ πόλις οἱ πρῶτοι τὸ τεῖχος ἐς ἔρξατο. *Neque enim urbs illa viribus capi potuisset, si muros processisset ut coperat*. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προκοπὴν ἐπίδοσιν. Et in I Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐς προκοπὴ γλυφῆσις ἐλθεῖν ἐν πρῶτοι καὶ σίγχρονοι διετέλεσ. Diodorus Siculus de Dione, ἅτε ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπήν. Cic. XV ad Attic. ep. XVI: *Sed mehercule litteræ tuæ profectum ſcriptæ, quod ipſum προκοπὴν aliquam ſignificaret*. Non caret inque exemplo quod dixit Apollonius I ad Corinth. 4. Γένεσθε ἐν προκοπὴ φαύσεως ὑμῶν. Et Epistolæ ad Philippenſes cap. I: Βέβαιος προκοπὴν τῇ θλίψεσιν ἐλάλουν. Vtitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῆς φαντασίας λυσιτελῆ προσεθάσου. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iste in Nesſaeo διάτρεφ pro διατρεφ vel ὁ διατρεφ, διάτρεον pro ἐ διατρεον, & διατρεον pro διάτρεον. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in ſecundo: Θάτρεον, inquit, ἢ παιδίον ἢ προσθάτρεον pro ἐ διατρεον. Idem in VI: Θάτρεφ ἐπιχλιάσας διατρέφω, ubi dicendum fuit διατρεφ, pro ὁ διατρεος. Et in VIII: ἦν γὰρ ἐπιτηδεῖος διατρεον ἢ εἰς διαπαιδίαν παρὰ ἢ πράτιλλα ὑπὸ ἐ Ἀρσάκου δοῦ τοῦς διαφθάτλον pro διάτρεον. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, δυοῖν ἂν διατρεον ἡ παιδότα ποιῆσαι παρόδασε dixit pro διάτρεον. vide & Thomam Magistrum. Grav.

[1] μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς ἄν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; [2] Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δέ, [3] στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών; [4] ἀφιστᾶν δέ τινος εἰπόντος καὶ ἑτέρου, ἀφι-

autem quopiam, εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δεῖνα; Volente autem quodam Atticismum exprimere, & dicente, τεθνήξει die tertio: Satius, inquit, foret, etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, στοχάζομαι αὐτοῦ, pro φείδομαι αὐτοῦ: Nunquid, inquit, aberrasti jaculando? Quodam vero ἀφιστᾶν dicente, & altero

1 Εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα] Vitium est in μελετήσει quod apud Atticos est secundæ personæ, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiæ personæ vocis activæ ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector verbum μελετῶ tametsi futurum medium usitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostratus in Marco Sophista: Καὶ προσβαλοῦμαι ἤδη καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσαντος δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucianus in mercede conductis: Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν κεχαρισμένων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετῆσαι καὶ μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonacte: Ῥήτορα δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας, ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. Græv.

2 Ἀττικίζοντός τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου] Cum quidam *Atticorum æmulus dixisset in tertia persona* τεθνήξει, quod apud Germanos Atticos est secundæ personæ: quare sequitur βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: *præstaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi morieris*. Aristophanis in Nebulis: Σὺ δ' ἐξ ἐμοῦ τεθνήξει. *tu morieris*. Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo à nobis non omissa: Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγε. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἀπαρεμφάτου λέγει. Τεθνήξει οὕτος ἂν δόξῃ. ὁ Λιβάνιος. Εἰ μή τις ἀξίως μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, τεθνήξεται habent non τεθνήξει, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis. πότε καὶ τεθνήξεται ὁ γέρων ἤδη. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου *in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia persona*, subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην ut Attice subintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium*, vel *perendie* significat. Synesius: Εἰς τρίτην ἥκειν ἐπήγγειλε. Aristides: Καὶ ἥκειν εἰς τρίτην. Thomas: Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliodorus: εἰς τρίτην ἐξάρμοσαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lysistrate: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' ἂν ἡμέραν. Idem.

3 Στοχάζομαι αὐτοῦ] Hic omnes Græci Magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι φείδομαι significat ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, præparcum esse & misereri, quod an hic locum habeat nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabæorum cap. 14. Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος. Id est, *parcens*, vel *misertus*, vel *consulens*, ut vertit interpres illic. *Idem*.

4 Ἀφιστᾶν δέ τινος εἰπόντος] Negat hic Lucianus recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν, pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἱστάναι οὐχ ἱστάνειν. Non imitandus igitur

σαιτον, ἀμφω μᾶ, ἔφη, σὺν οἴδα. ἄλλος ζ τ λέγοντος [1] πλὴν εἰ μή, ἐπύθετο, ἔφη, [2] διπλᾶ χαρίζοι. ὁ δ [3] χρᾶσθαι δή τινα εἰπόντος, ψευδατικόν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τοῦ ζ λέ-

tero ἀφιστάναι: Vtrunque, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat πλὴν εἰ μή: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et χρᾶσθαι cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum di-

gitur Heliodorus ἀνίχνευσε καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basilii in epistola ἀφ' ὧν ὑφ' ἑαυτοῦ ἐπαινούμεθα. ὅπερ δεῖ ἀφ' τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντας ἢ διαζεύγνυσθαι πρὸς τὸ σωτηρίων ἐπιχειρῆσαι. Sic τὸ ὄρη μεδιστήσειν legitur in sacris literis pro μεδιτήσειν. Diod. Sic. libro 18. Τύποις μὲν πολλῶν ἀκούσαι ἐπιτήμησιν ἐκ διέστησεν ἡ φιλία. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ὑπὸ κεφαλῆς ἐπελθεῖν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχείρησιν ἀφιστάναι ἢ Πελοποννήσου τ Ἀτταγίνου φιλίας. Polybius: Ἐπὶ δὲ τῶν τύπος σωμάτων ἢ σωμασκιαθήσεσθαι ἄτοπον σφόδρα. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus. *Grav.*

1 Πλὴν εἰ μή] Ideo à Socrate reprehenditur hæc locutio, quod qui paulo actatiores locuti sunt πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est Phrynichus. Cæterum Thomas est in diversa sententia, cujus hæc sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, ἢ χωρὶς εἰ τόδε εἰ καὶ φρύνιχος ἀδύνατον εἶναι λέγ πλὴν μὴ ἢ μή. Ἴσασιν γὰρ φασὶν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ὅλως εἰ τόδε, καὶ ὅλως εἰ μὴ τόδε ἄτοπον καὶ χωρὶς εἰ τόδε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Ἀκριβεῖς δὲ περὶ βίον περὶ σε· πλὴν εἰ μὴ σκληρανεῖς καὶ ὑφορῶν αὐτὸν ὅλως διελθεῖν. Κρεῖττον μὲν τὸ εἰ χωρὶς τὸ μὴ λέγειν. Lucianus hanc præceptionem suam sæpe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φησ ὅτι μέλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in mercede conductis: πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις; Mosque πλὴν εἰ μὴ ὅλως χρῆν σοι. Idem in ratione conscribendi historiam: Ἐπὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐπὸς εἰ μὴ ὄξυδορκεῖν δίον. Idem in Imaginibus. Ἐπὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι ἢ Ἀθλοθέτην ὑπολήψας. Et paulo post: Ἐπὸς εἰ μή τινα τοιζεῖς ἐπιφάνειαν ὀλίγου δεῖν. Idem in Piscatoribus: Ἐπὸς εἰ μὴ χῆ ἢ Σωμῆρον ἢ Εὔρυτον εἶν ἢ φύσιν ἂς ἢ Μέντορ ἀντιδοῦν. Demosthenes ἀλλ' ἢδὲ ἐν Χαιρώνειαν πλὴν εἰ μὴ τῶν λέγειν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ ἀδεᾶ τ τύχας βιασάμενοι. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μήτε δειμαίνοντες ἐξ ἀνδρεῖος. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μή τις δόλος ἢ Ἀλκιβιάδου ἐπιφανὲν ἀπολύτειαν ἐμπαιγόν. Idem in Demosthene: Ἐπὸς εἰ μὴ τὰ δίκαια φοβεῖς ἢ ὑπερβολὴν λόγου ὁ ἀντιφάνης τῶν πέπαικεν. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐπὸς εἰ μὴ ἐγκαλεῖται. Et cap. XV: Ἐπὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. Idem.

2 Ταῦτα ἔφη διπλᾶ χαρίζῃ] *Hæc*, inquit, *gemina gratificaris*, vel *largiris*. Micyllus *gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuricnsis editor, Ioannes Benedictus, vidit. *Idem.*

3 Τινὲς δὲ εἰπόντος χρᾶσθαι] *Cum quidam dixisset* χρᾶσθαι *pro* χρᾶσθαι, *uti* vel *oraculum consulere*. Philostratus in Heroicis: Χρᾶσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιοῖς. Herodotus tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ ἔτω αὐτοῖς τὸ ἔξεον χρήσασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἢ δὲ πυθίη οἱ χρᾶ αἰρήσειν. *respondet.* Idem in Clio: Τὸς πορδμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι. id est, *occidere*. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὸ τ νόσου. Cæterum de χρᾶσθαι & χρᾶσθαι Moschopulus: ὁ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρᾶται, καὶ ὁ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρᾶσθαι. Homerus: Ψυχὴ χρησόμενος Θεοκλύμενον. *consulturus.* Libanius in Antirrhetico: Τῷ θεῷ χρησόμενος. *Deum consulturus.* Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuissē domi meæ Lapus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, qua mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror.* id est, *Cum me & Libonem & Servium, quos in ædes meas accesserat, consuluisset.* Id III de Offic. *Gracchanus cum prætor esset, collegiumque prætorum tribunis plebis adhibuissent.* id est, *in*

con-

γοντες Ἴκτην, καλὸν, ἔφη, τὸ εὐπεῖν ἐκπίρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, εἰς | dicenti ἴκτην: Pulchrum, inquit, fuerit ἐκπίρυσιν dicere. nam Plato εἰς

consilium vocassent. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus.* Florus l. 1. *Genium erant, auter auspicaretur & regeret adhibere placuit Deos.* Id est, *Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves* χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus. ut præclare vidit Gronovius ὁ πάνυ. vulgo male *adhibuere oracula.* Cic. IV ad fam. 7. *A tuis reliquis non adhibemur.* hoc est *consuli mur.* Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac sollertissimi Ioannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum salus curæ, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis. *Grav.*

1 Τοῦ ἁλόγου ἴκτην] De eo Phrynichus: Ἔκτην χ' μισθίνα πρόπου εἶπας, ἀλλ' ἐξ ἐκείνης. Idem inferius: Ἀπὸ τότε ἐξ ἴκτην μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνης, καὶ κατὰ δίκην ἢ τοῖς χρησιοῖς ὑπηρέτημα τὸ σωματίπτυσι τοῖς θεοδίοις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἴκτην, ἐκπίρυσιν, ἐκπίρυσιν, & ἐκ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τότε. Herodianus in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνης μὴ ἢ λοιπῶν Θεῶν δρυσκόϊ). Et paulo post: ἐξ ἐκείνης δὲ ἐχωνεύεζον ἀφ' ἑαυτῶν ἀλλήλοις. Xenophon in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ἐπιτυχὰς τὸ φρέαρ. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἶπον τὸ πάντες ἐξ ἴκτην. Sic tamen sacri scriptores Matthæus cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν, pro quo Lucianus in Demonacte, ἐξ τοιαυτεῖνον ἀρξάμενος πρῶν καὶ αὐθις. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦτο ἐξεῖ σοι ἢ Πόσειδον. Invenies apud Matthæum etiam ἀπάρτι, cap. 23: & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9 legitur ἔκτοι πέρυσιν. Pollux in primo ἐκπέρυσι inquit πρότερον ἔτος ἐστί. Lucianus omissa præpositione in Hermotimo: Μακρὸν πανδαιτον εἶχε πέρυσι. Demosthenes in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι. Xenophon in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo πέρυσι δὲ ὁ σοφιστὴς οὐδέπω ἦσαν σοφοί. male ἐκπέρυσι impressum est. Meliores scriptores semper opinor sine præpositione utuntur πέρυσι. quare in eo quod sequitur εἰωθυῖαν esse censeo. Καλὸν ἦν τὸ ἐπιτῆν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen ἐκπέρυσι etiam in epistola quadam Libanii ἀναμνησκόμενος, inquit, ὅτ' ὄπως ἤλγατε πρὸ πέρυσιν. Ἔκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus miranda quam de Arriano, qui in primo inquit: ἐς λογισμὸν ἦ ἔκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilius & Plutarchus. Ille quidem ad Athanasium scribens: ἦν, inquit, ἔκπαλαι πρὸς ἐμὲ πεμόντα ἐπιστολὴν ἐκομίσατο ἔχουσαν. Hic vero in Themistocle, πολεμοῦντα ἔκπαλαι πόσιδας. Et ἀφ' βραχέως. Τεμπυρεῖον ἔκπαλαι δὲ ἠγανέντυτ. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ἔκπαλαι πεπιστευόμενον ἐκ παλαιοῦ. Et Philostratus in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ καὶ ἐκ παλαιοῦ ἔφη θαυμάσαι τι ἐ σοφὸν ἦν ἐν ἀνθρώποις; ΑΜΠΕΛΟΤΡΓΟΣ. ἐκ παλαιοῦ ξένη. Herodotus: Ἐπολέμεε ἐπικρέσ ἦν ἐκ παλαιοσύνης. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτὸ μαντήϊον ἐκ παλαιοῦ ἱδρυμένον. Idem in Vrania: ἔφη μητρὸς τί ὄντ ἐκ παλαιοῦ. Pollux in primo: Πάλαι, inquit, σφηπάλαι, τρίπαλαι. Aristophanes in Equitibus: Τρίπαλαι κεκίνηκα βυλόμενος ἀναγνῶναι. Ἀλλ. Ἐγὼ δὲ δυσκίπαλαι γε καὶ ἀνδρικόπαλαι, ἐ χαλκόπαλαι, ἐ σφηπάλαι πάλαι πάλαι. Iam vero de illo ἴκτην quid mirum à scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit: Ἔκτην, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ σφόδρα ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος· ἔστ' ἐξ ὅτου συμφύσεως. Athenæus in Dipnosophistis: ἐ ἴκτην οἱ σοφιστοὶ κεκλήκασι Διονυσιοκόλακας. Ἀλεξανδρεῖς καὶ Καλλίμαχον. Arrianus I ἐπικτᾶσθε. ἐ ἴκτην οἱ Σελήνης ἐκρέζοντο. Iosephus: Ἔκτην μετ' ἐλπίδας ὁ Ἀγρίππας αὐτὸς ἐλάμβανεν. Idem.

1 Τοῦ

ὁ δεινὰ ἴσι μεθύσης, μητρὸς εἶπον, ἢ πῶς λέγεις; ἑπέρῃ ἢ λέοντας, ἀναλασκάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας; Dudam dicente, ὁ δεινὰ ἴσι μεθύσης: Matrine, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντας; Du-

dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συωνλικώτης, συωδιμότης, συμφυλίτης, sed φυλίτης, πατριώτης, ἀλικώτης, δημότης, φυλίτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *conivia*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *concivus* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum συμπαλρώτας dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse συμπολίτιν in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad haec verba in Pace: Ἢ χρησὸς ἀνὴρ φυλίτης ἐσὶν ἄνωσεν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτιν, ἅτις ἀπὸ τοῦ δήμου λέγεται. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης ἐν λόγῳ ᾧ ξυμπολίτην τῆδι βοσκέσθαι χθονὶ ἔ τὴν τυκέσαν νῦν ἀρκάδων χθονὶ. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας: Οὐ μόνον εἰς τὸν συμπολίτας ἀλλὰ ἔ εἰς συγγενεῖς ἔ φίλους. Et Elianum III, 24: Νεσίσιος τρεῖς εἰς διαφόρους ἀφικόμενος Θεσπιὰς συμπολίτης κεκλήρωτο συμπεριτυχόντων. Apud eundem legitur etiam συωνλίτας: Λυσιᾶς εἰσιόντων μὲν ἢ συωνλίτων βοᾶς χθοφόρους ἰδὼν ὁ φράσων ἔ τὸν μὴ ἀποσόμενον, ὡς δὶ ἀντίπτυτο. Quae vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico συμφυλίτας: Τοὺς δὲ φοιτῶντας ὑπὸ ἢ συμφυλετῶν ἔ ἢ δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίτας ἢ ἁγίων. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συωνλικώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolæ ad Thessalonicenses: Τ᾽ πὸ ἢ ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno monstrum Cytheronem vocat παλρώτην Oedipi: Ἀ᾽πάγουσι δ᾽ Κιθαιρῶνα ἐς ὅσον τάχος αἰφνίς πατρώιον μὲν ὄνομ᾽ ἐκεῖ ἔ πατρώιαν Οἰδίπου ἔ τροφὸν, καὶ μητρὸς αὐλῆσιν χερῶν ἐμῶν. *Dies castrinus hanc abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem accipiamus & celebremus, in toque choreas ducamus.* Athenæus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine παλρώτας. Apud Latinos *conterraneus*, quæ voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπατριώτης. quamvis non ignorem à Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. *Grav.*

1 Ὁ δεινὰ ἴσι μεθύσης] Solœcismus in eo verſitur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel ἡ μεθύση ἢ μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνὴ, ἀς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις Ἐρεῖν μὲ δύσην, ἢ κρέμδηκος ἐνεκα. Θεόκριτος ὁ Κωμικός. Πρὸς δύτης φίλοις μεθύση. Μέθυσος ἢ ὅθι ἢ ἀρσένων ὑδρὶς ἢ δυσμὸν ἔ πιν. ἐπὶ ἢ Δυκυρᾷ Λιδάνῳ ἐν τῷ φρὶ ἢ πλάτ μολίτη. Οὐκ ἴσιν ἡ γυνὴ μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀ᾽τικὸς ἐπώμοσας ἢπ μὴ ἀρσενικὸ μεθύειν λόγῳ ἔ μεθυσικός. Ὡς φιλόσοφος ἐν τῷ Ἡρυθρᾷ βίῳ. Ἐ ἄρα δὶ αὐτὸν καὶ μεθυσικὸν καὶ ἀνοήτως ἐργόντα. Ἐ᾽πὶ ἢ Δυκυρᾷ, μεθύουσι καὶ μεθύει. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI: ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX: πᾶς γὸ μέθυσος καὶ ασγοκόπος πλουτήσει. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσον dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V: Ἢ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ. Et VI: Οὔτε μέθυσοι οὔτε λοίδοροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ πάροινος dixit, quanquam & Phrynichus scribat: Μέθυσος ἀνὴρ ἀν ὀρεῖς, ἀλλὰ μεθυσικὸς· γυναῖκα ἢ ὀρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσιον. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt. quare μεθύσης per solœcismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenæum lib. XV: Ἐξ οὗ γὰρ ἢ ἔρπιλλ᾽ ἢ μεθύσην Ἀ᾽λκῆν. Vbi recte Casaubonus notavit male eos peccasse emendare μέθυσον. Et apud Ardanum lib. IV, cap. 2. ubi tamen pro

πας; εἰπόντος δὲ τοῦτο, λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ διπλοῦν δύο μὲν, οὕτως, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἐπέρου δ' εἰπόντος, Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, duplici videlicet μι: Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi ineſt. Alio autem dicente,

pro σώτερον μυσῆς ἢ) Δῆλες, legendum μυθύσης. In his quæ ſtatim apud Lucianum ſequuntur, ἐπέρα δ' λέοντας, διπλασιάζεις, ἴσα δοὺ λέοντας, nemo unquam deprehendet Soloeciſmum. Locum eſſe corruptum dudum vidi. ſed quomodo emendandus eſſet nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuiſſet ſubodorari. Abſque excerptis illis vetuſti codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἐπέρα δὲ ἐκαλλοχόησας, διπλασιάζεις, ἴσα δοὺ ἐξελεχόησας. Attici enim reſpuunt ἐκαλλοχῶ: vide quæ notavi de λέλεγχα p. 105. *Grav.*

1 Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ] *Lucrum adeſt illi*, cum λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique præſentia vel obſtinatio adeſt illi, dicere debuerit. Λῆμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρ. Λῆμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μ τὸ παρόξυσμα τ ψυχῆς (ſic enim legendum eſt non πύχης ut habent edita exemplaria) λῆμμα ἢ διὰ δύο μμ. hoc eſt, λῆμα *animi præſentiam ſignificat*, λῆμμα *quicquid accipitur*. Si Heliodori Epiſcopi codex emendatus eſt λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀδυνήσεται in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείου δὲ λήμματος. Ioſephus VII ἀλώσεως· Καὶ πολλῶ λήμματι πλέρης χωρίδιος. pro quo Lucianus in Demoſthenis encomio. Ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτὸ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibuſdam libris. Κάπηρε, inquit, λῆμμα καὶ θέντος διοζυγὸς. *compeſce ferociam & vim.* Ipſum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα impreſſum eſt pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τῶ Ἀχίλλεως διαλεθεὶς φησι. In Dionyſii Halicarnaſſenſis libro VI eadem menda eſt. Τ' ἀπὸ λήμματος καὶ θρασυμίας ἀσεμένου. Apud Plutarchum in Cæſare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέφερε. pro λήματα. Heliodorus tamen in ſexto recte dicit: χρυσᾶ μὲν τὸ λῆμα, σωστὸν τὸ φρόνημα. Euripides in Oreſte: Μενέλαε πιθοῦ μοι λαβ' ἔχων τὸν ἀνδρεῖον. Idem in Iphigenia: ἐκ λῆμ' ἀρίζων οὐκ ἂν δίκηῶς ἐίζοις πόρους. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ πᾶσιν λῆμα καὶ φύσιν. Id eſt, τὸ φρόνημα, ἢ ὁρμὴν, ἢ ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παρόξυσμα, ἢ θρασυμίαν. Ioſeph. III Ἀλώσ· Δεῖ δὲ πάντα θεὸς τῷ πρέπει καὶ λήματος. Παρόξυσμα ψυχῆς autem, ut emendandum cenſuimus apud Ammonium, ſæpiſſime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παροξυσμάτι τ ψυχῆς ἐκπεπληγμένοι τοῖς ὅπλοις. Ioſephus in VI Ἀλώσ· Καὶθ' ὑπάντα τῷ παροξυσμάτι τ ψυχῆς Ἰουδαῖοι. Polybius: Ρωμαῖοι δ' ἀκμῇ σώματος καὶ παροξυσμα ψυχῆς ὀλίγῳ δεῖν ἐν οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut reverſamur ad λῆμα. Ariſtophanes in Nebulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τοῦ δ' ἐκ ἐπολμᾶν. Idem in Ranis: Καθ' Ἑλλάδα τὸ θράσος καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐν τόλμῃ ψυχῆς λήμασι πεποιθόμενοι. *Spiritibus freti*, id eſt, intrepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox fere cum adjectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: ἐκ λῆμ' ἀρίζων. Idem in Alceſtide: Καλὸν τὸ λῆμα κὐκ ἐς ἀνδρεῖον τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τύμβῳ λῆμ' ἔχω τυφεννικόν. Ariſtophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίστασ καὶ λῆμα δύσερον φορεῖν. Vbi perperam Eraſmus legit λῆμμα & interpretatur *& lemma ferre vehemens*, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: ἐκ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen ſine laudatione λῆμα poſuit pro præſentia & præſtantia in Polymnia: Ἀπὸ λήμαθος, inquit, ἐ ἀνδρείης ἐχρᾶτο ἐδήμῳ ἐόσης ἀναγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν ἰων καὶ ῥώμῃ ἐκ ἴσοντες ἴσαν οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco perperam μμ impreſſum eſt. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quæſtumque ſignificat, & ſyllogiſmi partem, quam Ariſtoteles

πρόσιστιν ὁ μείραξ, ὑμὸς φίλος, | cente, προσιστιν ὁ μείραξ ὑμὸς φίλος: Et conviciaris illi, inquit, cum

ſtoteles προσιστιν Cicero ſumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum ſignificat. Catanæus male λῆμμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium auctorumque fidem. Lucianus encomio Demoſthenis: Ἀμιμήτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὠφελείας, id eſt, *contemtus magnorum & multorum emolumentorum.* Ioſephus in I Ἀ. λόγ. Ὡς μὴ κερδήσειν τὸ λῆμμα φοιτῶντι: Idem in XIV ἐξελεγχόμενος: Ἵνα μὴ κερδήσωσιν ἡγούμενοι τὸ λῆμμα. Ne tamen quantum pecuniæ extorſerit cognoſceretur. Vbi exemplaria πλημμάτων habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur.* Demoſthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρῷ λήμματι πωλοῦντας. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἁπαντῶν δὴ τὸ κερδαίνειν φιλεῖ.
Ἔκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων ὁρᾷ πλείονας
Ἀνθρώπους ἥδιστ' ἀπ' ἀσφαλοῦς πεσόντας. Græv.

1 Πρόσιστιν ὁ μείραξ ὑμὸς φίλος] Hunc convitiari amico ſuo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice ſunt locuti ὁ μείραξ dixerunt non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, niſi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: Ἦλθεν δέ τις μειρακίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ὑπολαλιτέτηλέγων. *Venit igitur quiſpiam effœminatus adoleſcentulus egregia forma.* Ibidem in votis: Καὶ μὲν δὴ καὶ πάνυ καλὸς ὁ μειρακίσκος ἐδόξει μοι. Sed præſtat hæc ita ſeſe habere ut teſtimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus teſtis eſt Thomas Magiſter: Μείραξ, inquit, ὁ μειρακίσκος διὰ δεσποτικὴ ἀδίκημα. μειράκιον ἢ ἀδιτέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσι. Μείραξ μὴν τοι ἐπὶ ζηλωτοῦ, ὁ μειρακίσκος μόνον. Ἀριστοφάνης δὲ Πλούτῳ. Σὺ δ' ἐπ' ἐκείνοις χαίρων συμπαίζων ἢ μείραξ. Καὶ πάλιν. Ὦ μειρακίσκοι πανοῦργοι γὰρ ἐργάται. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ ζηλωτοῦ λέγει. Lucianus in Gallo de Danae agens: Ὅτε ποτὲ ἠσθόμην τὸ ἀργολικὸς ἐκεῖνος μείραξ. Idem in Ναυμαχίᾳ: Δύο ἦσαν ὁ μειράκιον πύλικες ἐπίμυκες ἔχων. Ariſtophanes in ἐκκλησιαζούσαις: Ἄγειν σε καὶ ταῦτας μετὰ σὺ τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ἀνατείνου ἐκ τοῦ ἢ μείρακος μᾶλλον σὺ ταυτί. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παρεζεύξας τὸ μειρακίσκε. Lucianus in mercede conductis: Τιμώμενος μειρακίσκος, id eſt, maſculum ſcortum. Patrum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τὸς ἢ πάνυ ὁμήλικας Ἀττικῶς ἐρᾶσθαι. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἐρώμενος. Μείραξ δὲ ὁ θήλεια. Hæc Ammonii ſententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus maſculis, ſed impudicis, pathicis. Poſtremo Phrynichus id confirmat: Μείρακας δὲ μείραξ. ὁ μὲν κωμῳδία παίζει τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μείρακας ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν. Τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Vbi perperam Nunneſius vertit: Μείρακας καὶ μεῖραξ *adoleſcentuli & adoleſcentulus.* cum ſit *puella & puella*, ut ex ſequentibus verbis apparet & exemplis, quæ attulit. Sic & Etymologici magni auctor. quem vide. Et Ælius Dionyſius apud Euſtath. Amicos hoc ſemper obſervaſſe ait. Attice igitur dixit Lucianus in Aſino: Τὸ μείρακι συνδιαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Γνησθέντα αὐτὸν ὁ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάξαντα, excedens ex ephebis, vel ἔρωτα μὲν τὸ ἔρωτος παραλλάξας, quemadmodum in ſecundo eleganter dixit. Ariſtophanes etiam in Ἐκκλησιαζούσαις de maſculo dixit μείραξ, ſed impudico: Ἦν μείραξ ἴδῃ τὸν θυμὸν καὶ βάλητ' ἐπὶ τὸν σκαλαθύρᾳ. Id eſt, σωπήσας, ut Scholiaſtes inquit. *Si adoleſcentulum videns cupiet & volet hunc ſubagitare.* Vbi Scholiaſtes: Μείραξ δὲ ἐντεῦθεν διὰ δεσποτικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quæ ſuperius retulimus, ſub-

πρὸς ἢ τὸ εἰπόντα, Διδίπλομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φοβοῦμαι, σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινα φοβηθῇς, διώκεις. ἄλλου δ' εἰπόντος, τὸν φίλων ὁ κορυφαιότατος, χαρίεν γε, ἔφη, τὸ κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Καὶ ἐξορμῶ δή τινα εἰπόντος, καὶ τίς ἐστι, φησὶν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ

cum ſit amicus? Ad eum autem qui dixerat, Διδίπλομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φοβοῦμαι: Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, perſequeris? Alio autem dicente, τὸν φίλων κορυφαιότατον: Feſtivum ſane, inquit, quod ſupra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et quiſnam eſt, inquit, quem ἐξορμᾷς. Ἐξεπιπολῆς autem quodam di-

ſubjicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικεῖον ἀπέβλεψεν ἀπὸ τοῦ καλλίονος ſcilicet reſpexit. quod verum eſt. Non enim alio ſenſu μείραξ Atticis de maſculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue faretur ſe ſoloeciſmum hic deprehendere non poſſe. *Grav.*

1 Διδίπλομαι τὸν ἄνδρα καὶ φοβοῦμαι] Soloeciſmus hic in eo eſt quod διδίπλομαι poſſuit pro metuo, cum ſit terreo. Thomas Magiſter: Διδίπλομαι τὸ δίχα τοῦ σφοβοῦμαι, ἢ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ τοῦ σφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὁ μὲν γὰρ τὸ Ἰλιαδ. Δαμάσσῃ δ' ὅτι ἴοιμι κακὸν ὡς διδίπλακται. Ariſtophanis Scholiaſtes ad Plutum notat Διδίπλα poni pro metuo διδίπλω autem eſſe terreo. Διδίπλα μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ δίπτω τὸ τρέμω ἢ τρέχω φεύγω εἰπαπιπλῶ σωπαπιπλάμβων. Attice igitur dixit Lucianus de luctu: Κύων τις χάσμῃ διδίπλάμβων. *canis rictu ſive oris hiatu terrens.* Idem in Philopſeude: Καὶ διδίπλωδε κἀμὲ ἐλπίζων. Et in bis accuſato: Καὶ μᾶλλον ἔστι μὲ δὲ Ζεῦ διδίπλοντα. terrent. Ariſtophanes pro metuo videtur uſurpaſſe in pace: Εὐλαβοῦδ' ἐκεῖνον τὸ Κίρκωπον καὶ διδίπλωδε. Iuſtinus Martyr in epiſtola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ διδίπλάμβων ἀπὸ χειμῶνας, ubi aliter διδίπλα metuentem legitur. *Idem.*

2 Φίλων ὁ κορυφαιότατος] *Amicorum ſummiſſimus*, ut Græcum ſoloeciſmum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε. Τελευταιότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ὑπερθετικὸν καὶ ὑπέρθετον ὑπερθετον δεῖ ἐπιλέγειν. εἰ καὶ ὁ Λυκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, eſt in libello quomodo hiſtoria ſit ſcribenda: Δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα εἰκὸς ἔχοντα. Negat hic Thomas ſuperlativo addendum ſuperlativum. D. Ioannes Theologus tamen à comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μείζοτέρας τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus ſummopere improbat hanc vocem: Κορυφαιότατον, inquit, ὀνειδιζόμενον ὑπὸ φαωρίνου. λέγε δὲ κορυφαῖον. *Suppudet me cum κορυφαιότατον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic eſt ἑκατοντάτατον à Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον quod in Polemone Sophiſta notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus τοὺς κολακεύοντας· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ἐν Παρθίνῃ ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν οἱ κλίβανοι καὶ πᾶσιν ἦσαν σύμμικτοι. Nec Dionyſius Halicarnaſſeus lib. VI: Ἀνεῖλε δὲ γνώμῃ τῇ κορυφαιοτάτῃ τῇ παροῦσῃ τῶν ἀφεστηκότων τὰ ἀφεστηκότα καὶ αὐδιδῆς. Nec Ioſephus: συνελέγοσαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII Ἀνθρ. συνειδότων ἅπαντων τῶν κορυφαιοτάτων. Vtitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Ariſtippo, Iuſtinus Martyr in πρεσβυτέρῳ ad gentiles, & Herodianus in fine libri ſecundi: Τὰ κορυφαιότατα τούτων καὶ συντελέσαι ἔχοντα τῇ κοινῇ μέρει παραλαβόντα Σοκράτη ἐν τοῖς ἰφιξέσι. Et Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13: Καὶ μὴν τὸ κορυφαιότατον. quod eſt ſupremum omnium. *Idem.*

3 Καὶ ἐξορμῶ δή] Ἐξορμῶ abſolute uſurpatur pro exeo & proficiſcor, ſive exumpo. cum proprie apud Atticos activum ſit ſignificans, incito, urgeo, impello. Moſchopulus: Ὀρμῶ ὁρμῶ, inquit, τὸ σημαίνομαι ὁρμῶ, ἐξορμῶ δὲ ἀπλῶς.

τινῶν εἰπόντων, [1] ὡς τῆς ἱππολύτης εἴπειν, ὡς ὡς τῆς πιθήκης. λέγοντων δὲ τινῶν, [2] σωτεζέξαθέ μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν σωτεζέξαθε.

dicente: subjecit, ὡς τῆς ἱππολύτης ὡς ὡς τῆς πιθήκης. Dicente autem quodam, σωτεζέξαθέ μοι, & manipulum, inquit, Xenophon σωτεζέξαθε.

Philostratus certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τὸν τῆς κύνα κρίνει χρυσὸν ὡς ὀρεξόντα. Et in eodem opere: Τὸ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τῆς Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulidensi eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam: Κλέος ἐξόρμα· ἦν γὰρ τὸ σωμασθὲς ἀντίσους πάλιν ἐξορμίσοντες τοὺς χαλινούς. Improprie igitur, si Luciano credimus: Heliodorus in secundo. Καὶ μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV: ὁ δὲ τὰς μὴ κόρας ἑφασκεν ἐξορμισθέναι. Et sic sæpius ille scriptor, ut & Dio lib. XLII: Αὐτὸς δὲ ὡς τοῦ στρατώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Josephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budæus in Commentariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῆς ἄλλων ἐξορμίσας. ante alios strumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Annibalis: Ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμίσας εἰς τῆς Γαλατίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat: Παρῆξαν τὸν τοῦ Λακεδαιμονίους καὶ ἐξάρμησεν. Grav.

1 Ἐξ ἱππολύτης δή τινῶν εἰπόντων] *Cum quidam dixissent* ἐξ ἱππολύτης, addita præpositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἱππολύτης omissa præpositione. Pausanias in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσσης παμπάλαι καὶ ἱππολύτης μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὴ ἄλλας γὰρ χύτρας ἔπεστ' ἀνωπύρα χαύης. ἃ παῦτας δὴ νῦν τῆς χαὸς ἱππολύτης ἔνεστι ἀφ' χύτρας. Idem in Concionantibus: Ἀγωνῶν ἱππολύτης τῆς σώματος. Herodotus: Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἀλλύχνιον. id est, *superne ineſt ipſum ellychnium*. Valla hic labitur legens ἐπὶ πολλῷ ἀλυχνίῳ. id est, *cum multo lychno*. Locus extat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφρας ἐωυτῇ κατασκάψασα τὸ ἱππολύτης τῆς πυλέων. Theophrastus in primo de causis: Εἰ κρίνεται οἷς βάθος καὶ βάσιν, ἀλλ' οὐκ ἐπιπολῆς. Plutarchus in eo libello cui titulus ποτέρα τῆς ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμενα φαύσει τοῖς πέλας ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· ὡς ἐπιπολῆς φαύσας τῆς ἀφορμὰς ἀλλὰ πάντα διὰ βάθους οἷς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione: Εὕρισκον ἐξ ἱππολύτης μᾶλλον ἢ κατωφερές: quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere tum alibi, uti & passim apud Græcos interpretes occurrit. Phrynichus hæc, quæ diximus, confirmat. Ἐξ ἱππολύτης λέγουσί τινες οἱονεὶ ἄμεινον εἶναι τὴν ἐξαίρεσιν. οἷον ἐξ ἱππολύτης ἐξαίρετος, ἀντὶ τοῦ. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἁπλῶς τὸ ἐκ τοῦ βάθους ἱππολύτης. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῆς δυνάμενος ἐξ ἱππολύτης εἶπεν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ τοῦ βάθους ἱππολύτης. Ἀ ἐρετίδης ἐν τῇ Λίχνῳ· Ἐγκεδά σοι διὰ βραχίων καὶ ἱππολύτης ἀπειρεπάμην. Θουκυδίδης ἔλεγε. διὰ τὸ ἱππολύτης τῆς ἄλλα εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo veramm narrationum: ὡς ἐξ ἱππολύτης μέσου ἄλλα καὶ ἐς βάθος. Idem.

2 Σωτεζέξατό μοι] *Iussit mihi*. Sic interpretor, non ut Micyllus, *composuit*. In hoc enim videtur solœcismus esse quod σωτάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum σωτάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur Heliodorus in secundo: Ἐπὶ τῶν τῆς Γησθῶ ἐφ' ὃν σωτέτακτό μοι σφῶν τῆς ξένον ὅρμασον. Idem in eodem: Ἐπὶ τῆς χέρμιν τῆς καμήλου τῆς Θεαγένη σωτέτακτο ἐπιδεῖν. Diodorus sæpe σωτάσσειν pro jussit, & σωτέτακτο pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent σωτάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Josephum ἐπεζευλὰς τῆς λόχους σωτάσσοντας dixit, id est, *infidias ponentes*. Lucianus alio sensu in Asino dixit: σωτετάττοντο ἐν ἔργον. *Accingebantur operi*. & Plutarchus σωτετάττο σφῶν ἢ φράξιν. *ad negotium componebatur*.

Eodem

ξαθ. Ἄλλως δὲ εἰπόντος, [1] ἐξείσω αὐτόν, ἂν τι λαθεῖν, ἠνυμέναν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν ἐξείσῃς τὸ ἔτος. [2] ἑτέρου δ' λέγοντος, συντεμόντος αὐτῷ, καὶ διηρέσθω πάντως εἶπεν. Εἰώθασι δὲ καὶ τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς παίζειν ἀνταμοιβαίως.

ξαθ. Alio autem dicente: ἐξείσω αὐτόν, ἂν τι λαθεῖν. Mirum, inquit, si tu cum unus sis, ἐξείσῃς. Alio rurſum dicente, συντεμόντος αὐτῷ, ſubjecit, καὶ διηρέσθω πάντως. Solebat autem & eos qui ſoloeciſmum Attice loquendo committebant, eadem feſtivitate

Eodem pertinet illud Periclis ἀσυπαικτὸς εἶμι, *imparatus ſum.* illuduque Plutarchi de Solone: συντεταγμένον ὑποβάλλειν τύπον, *paratum ſubjicere nomen.* Demoſthenes ἀ συντέταγμαι *non ſum paratus, meditatus, inſtructus.* Græv.

1 Περίεσην αὐτόν] *Circumbatis ipſum.* Manifeſtus ſoloeciſmus, ut docet Thomas: Μὴ εἶναι περίεσμαι ἀ δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ ἐς τινα περίεσιν; ἀλλὰ περιέσμαθα. Λαζάνῳ δὲ ὑποτολῇ· ἐς περίεσμαθαι τὰς ὑποτολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περίεσμένον αὐτόν ποτε Κράτητος. Περίεσμαι etiam fugio, vito ſignificat. Lucianus in fine Hermotimi: Οὕτως ἐκφεύξομαι καὶ περιέσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν. *Non ſecus ac rabioſos canes fugiam, & vitabo.* Ioſephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite ſecundo: φεύγειν ἀδελφὸς τῇ φωνῇ αὐτὸν ὁμιλίᾳ τοῦ φθόγγῳ τούτῳ καὶ περιέσεσθαι. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6. Περίεσεν γὰρ μὴ σολλοὶ τῶν λόγων ἀσυλγίας αὐτῷ μεμαται γλυκάμοι παρέξουσι τὸ πλῆθος. id eſt *vorabatur.* Idem locus & à Suida refertur cum eo qui ſequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος δεῖ καὶ τὸν Δημόκριτος περίεσεται μάλιστα. Idem, Suidas ἀλυσκάζειν περίεσθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare.* in qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Caſaubonum ad Athen. Animadverſ. lib. XV, 5. & Andream Dunzum ad Iohannis Chryſoſtomi in epiſtolam ad Titum orationem ſextam. *Idem.*

2 Ἑτέρου δὲ λέγοντος συντεμόντος αὐτῷ] *Judicio experiebatur,* vel *contendebat,* aut etiam *cum eo comparabatur.* Sic barbari loquuntur. Attice vero συντεμόντος αὐτῷ ſignificat, una oriebatur, naſcebatur, ſive gignebatur, quemadmodum διηρέσθω αὐτῷ ſignificat, una interibat, atque diſſolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit Demoſthenes: Εἰ μὲν ἦν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διακρινόμενος. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίῳ συνεδικάζετο καὶ λέγειν, ἐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀντίκρις ὡς ἔχει καὶ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φαεδρὸς ἐν τῇ συμβολῇ συγκρίνειν ἀντὶ τοῦ φωνεῖν ἀ δεῖνα, τότε παρεξετάζειν ἐν ἔρριπται παρὰ τοῖς δεκαμαστάταις τῶν παλαιῶν. Ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν, ἐ παρεξετάζειν, ἐ παρακρίνειν. Pro quo & dicunt ἐκκρίνειν παρὰ δικαστῶν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διηρίθη, καὶ ἀπήλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὴ ἐγένετο, αὐτοῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chryſoſtomus in comparatione monachi & Regis: Καὶ παραθεῖναι τοῦ ἀλλήλοις τὰ κεκριμένα παρὰ σολλοῖς τὰ σολλῆς τυγχάνοντα ἀσυδίας. Et Lucianus in imaginibus: Καὶ τοι Νικήσιον ἐκεῖνον περιέσεσθαι. Ibid. ἐγὼ δ' οὐ ἐκείνα ἐξίων ἂν Η'ρακλέους παραδοθεῖν μι. Et paulo poſt: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι ἐκείνοις θεῶν γωνεῖσι φαεδρόν. Ibid. Αἰγίπιος δ' αὐτὸς ἐκκρίζειν ἐκείνος τὸ θυμικὸς τι καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit Athenæus: Τὸ δὲ Διονυσίου χρηναῖον σωτηλὸς ἂν δ' τοιοῦτος τι φανεῖν ὢν ἐκείνου συγκριτόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipſemet Lucianus in Paraſitice: Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτῳ σοφιστῇ. & Philo: Οὐ ἔτυχε διηγήσεως ἐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus.* Quare minus mirum de Apoſtolo, qui II ad Corinth. cap. 10. inquit: Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτοῖς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem ſententia Phrynichus: Σύγκρισις. Πλάτων δὲ ἐπὶ τῆς ἀφο-

ὡς γὰρ τὸ εἰκότως [1] νῦν τοῦτο δοκεῖ, [2] σὺ, ἔφη, καὶ ναὶν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρῳ δ' ἀπαδῇ διηγουμένῳ τὰ τῇ ἐπιχωρίᾳ, καὶ εἰκότως [3] ἢ δὲ τοῦ Ἡρακλεῖ μιχθῆσαι, οὕτε ἄρρη, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. [4] κομᾶν δὲ τοῦ εἰκότος, ὡς δίκαιόν, τί γάρ, ἔφη, σοι δίκαιον ἔπραττεν, καὶ ἄξιον ἀπιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δὲ τοῦ λίγνος, ὡς τὸν ἐχθρὸν εἶπε, στιτivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat, ναὶ τοῦτο δοκεῖ. Tu, inquit, etiam ναὶν dices, ut peccamus. Alio autem ſerio narrante quippiam eorum quæ in patria ſua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μιχθῆσαι: Non igitur, inquit, Hercules Ἐμίχθη αὐτῇ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus κομᾶν: Quidnam grave adeo, inquit, & quod dignum ignominia iſta ſit, abs te factum eſt? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tunc adverſus hoſtem, inquit, ζυγ-

συγκάμμα τῷ αὐτῷ, σύγκρισις Ἀριστοφάνης καὶ Μενάνδρῳ. Καὶ Διονυσόδωρος τοῦ φιλοσοφίας ἐν ἄκρῳ ἀριθμῷ, ὃ ἐστὶ σαφῶς εἰδῶς, ὃ, τι ποτὲ ἐστὶν ὁ σύγκρισις, ἐχρήσατο δ' ἀκριβῶς φωνῇ. Ὀρθῶς δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τίθησι τοῦ ὃ καὶ συμπλέκειν ὕλας ἀρχέτυπας. Χρὴ δ' ἐν ἀντεξετάζειν, ὃ παρεζεύχθαι λέγει. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, ſupra ſui ſæculi captum ſcriptor elegans, Hom. LVI in feſto Procopii, hoc ſenſu poſuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ ἀκρου καὶ γῆς, ὃ τ' ἐν μέσῳ σύγκριμα καὶ σύλλεγμα. Vertit Franciſcus Scorius: *Mundus dicitur, quod ex cœlo terraque, & his quæ in medio ſunt interjecta, conſtitutum atque compactum eſt.* Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. *Grav.*

1 Νῦν τοῦτο δοκεῖ] Vt ſolœciſmo ſolœciſmum explicemus: *Nos hoc videtur.* Vbi νῦν nobis dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαστῶς τόγε ἀκούσαι νῦν πάντας ζωοδοκεῖ. Idem in Sympoſio: Περὶ ἕρωτος ὁ δὴ φαίνεται νῦν. Idem.

2 Σὺ ἔφη καὶ νῦν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νῦν ἁμαρτάνομεν, id eſt, *nos peccamus.* Vtrumque hoc non videtur animadverſiſſe interpres, ut ejus verſionem legenti conſtabit. *Idem.*

3 Ἡ δὲ τοῦ Ἡρακλεῖ μιχθῆσαι] Hæc Luciani verba ex ſequentibus Thomæ Magiſtri erunt intellectu facillima: Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere conſuescente, male vero de muliere, quæ cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non eſſe perpetuam argumento eſt illud Parthenii in Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθεὶς τοῦ ξένου. Herodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίῳ ἰσομοιρίσαι ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἀπικέσθαι ἐς τῇ ξόῃ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξείνῳ. Attice igitur D. Iohannes Chryſoſtomus de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὁρᾶτε μίγνυσθαι μαρτύριον καὶ ἀδελφοῖς ὅσῳ ὁ τῶν ξένων φορυσὸς φιλόσοφος ὁμομαθητῇ, de Zenone agens. Sic apud Heſiod. μιχθῆναι φιλότητι, frequentiſſime. Homerus hymno in Lunam: Τῇ ῥ' αὖτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Eſdræ IX Hebræi dicuntur miſcuiſſe ſemen ſanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. *Idem.*

4 Κομᾶν δὲ τοῦ εἰκότος] Cum quidam pro κείρασθαι tonderi dixiſſet κομᾶν, quod erat ignominioſum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Κομᾶν καὶ κείρεσθαι διαφέρει οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τῶν κεκτημένων. Τὸ δὲ κείρασθαι ἐπὶ ἀτιμίᾳ. Λιβάνιος δὲ ἐπὶ σχολῇ τῇ. Ὁμοίως καὶ θάπτεσθαι ὑπὸ συγγενῶν καὶ τυπτᾶσθαι καὶ σιδηρεῖον. τὸν μὲν γὰρ πολλοὶ καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζουσι, τὸν δὲ καὶ δεῖ ἀφοσιοῦσθαι. Philoſtratus in Heroicis: Τὸν κόμην ὑπ' ἀνάγκης δεῖ τοῦ πατρόκλου. Lyſias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν δεῖ τοῖσδε τοῦ πάθους τούτου κείρασθαι τὴν ἰδέαν καὶ πένθους ἕνεκα εὐειδεῖ κεκομῶντας. Phryniſchus aſſentitur Luciano & Thomæ: Κα-

[1] ζυγομαχεῖς; ἐπίτηδες ὁ ἐπιτίθεται· [2] βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτὸν ποιοῦντα, ἐπὶ τοῦ, ἵνα, ἢ τί βουλόμενος ὁ βασανιζόμενος; [3] ἀποκρίνεται δὲ πρὸς ἐκεῖνον ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἵνα, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος, εἰ ζυγομαχεῖς; Alio autem quedam decente puerum ſuum morbo decumbentem βασανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? Ἀποκρίνεται vero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, reſpondit: At Plato ἐπιδιδόναι vocat. Interrogante autem

Καρῦναι enim tradit dici de infami tonſura, καίρειν autem de hominibus. Et Moſchopulus: Ἐχαίρειν ὁ δεὶ τελέσαι τὴν ἐπὶ μικρᾷ. Nimirum χαίρειν dicebatur de infami illa raſura, qua utebantur in morionum & ſtupidorum, & γλοττοκομεῖν, qui ad ciendos riſus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de ſpectaculis: *Eos infideles erga faciem ſuam eſſe, quam naviculis mutabant, & inſuper contumeliis alaparum objiciebant: ita de domini præcepto indentes. Docere ſcilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raſo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. *Grav.*

1 Συζυμαχεῖν δὲ τινὶ ἐπιτίθεται] Cum quidam dixiſſet ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie ſignificet apud optimos quoſque auctores tantum cum hoſtibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν πρὸς τοὺς φίλους, ὡς περὶ τοῦ δίκαια πρὸς τοὺς δὲ τινὶ ἐζυγομάχουν, ἀλλ' ἀμφισβήτουν, ἤριζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν δεῖ ἐχθρῶν λαμβάνειν, οὐκοῦν καὶ τὸ διηκαζόμην. Οἷον διηκαζόμην τοῦ θάνου, πρὸς τοῦτο. Heſychius in diverſa eſt ſententia, qui ait hoc verbum ſignificare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere.* quo ſenſu accipi debent Plutarchi loca à Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Ariſtoteles III Rhetoricorum, φιλάμμων ζυγομαχῶν τοῦ κεράμου pro Thomæ & noſtra facit ſententia, ut & Demoſthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoſte contendere eſt. *Idem.*

2 Βασανίζειν αὐτὸν ἢ παῖδα ποιοῦντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζειν, quod eſt probare, explorare, quæſtionem exercere, quæſtioni ſubjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & uſurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eoſdem & Thomas redarguit inſcitiæ: Τὸ βασανίζειν, inquit, δεῖ δοκιμασίας λαμβάνουσι, ἢ τὸ διὰ λόγων, ἢ τὸ διὰ πυρώσεων ὀργάνων. μὴ λέγε ἂν βεβάνισεν ὑπὸ νόσου ἀλλὰ ἐξέτασεν. Suidas paulo aliter: βασανίζειν ὡς τὸ αἰνίζεσθαι καὶ πυρροῦν καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν παιδεύειν διὰ λόγων. Adducit tamen idem Ariſtophanis locum hunc contra ſe: Πῶς βασανίζω. πάντα πρόσωπον ὡς πάνυ δίκαιος, κεκμηκὼς ὑπερεπιθέσεσι μαστιγῶν, δέρων, σχοινῶν, ἕπ σ' ὡς τὰς ῥίνας ἕξω· ἐγχίαν, πλίνθους ἐπιθείς. Quæ profecta omnia ſunt πυρωτικὰ ἔργανα. locus eſt in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adſtipulatur Luciano & Thomæ Harpocration & oſtendit ex Dinarcho βασανίσαι eſſe δοκιμάσαι, idque eſſe ex voce βάσανος, quæ lapidem ſignificat, in quo aurum exploratur. *Idem.*

3 Προκόπτειν δέ τινι ἐπιτίθεται ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι non προκόπτειν dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtratus pro προκόπτειν, δεῖσθαι καλεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Ἐγὼ μὲν προκόπτειν ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſitice: Ἐν ἐκείνοις τοῖς πι-

φίχραις προκόπτοντας. Idem in amoribus: Ε'γὼ ἧκόμιζον ἄχρι παιδίας ἰλαρὸν ἢ ἔρον ἀμοῦν προκόψαι. Aristides: Οὗτον γὰρ ἂν προκόψαι τὴ σοφίας, τοσοῦτ' ἀπαραιτήτων μεγάλα φρονοῦντες. Phrynichus: Προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suidas: Ἐλαύνειν, inquit, προκοπὴ, προοδοποίησις, αὔξησις. Ἐπὶ δόσεως μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὁ δὲ προκοπὴ παρ' ἑαυτὸ τὸ ἐλλύειν. Hesychius in verbo ὑποπιπράζειν προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Cœlius interpretatur *præcidere*, vel *præcaſtrare vinum*, quod tum fit cum vini vires ſacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophraſto VI de cauſis plant. c. 24. δυνατὸν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum ſit ſaccatum, colatum ἀπὸ τὴ ἀθέσεως ut pulchre docuit Vir ſummus Thomas Reineſius magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipſæ litteræ in illa plaga videntur elatæ eſſe. In Heſychio pro προκόπτειν legitur προκόπτειν. quare lexicographi ὑποπιπράζειν impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Heſychio recte legatur ὑποπιπράσκειν ὑποτίθεσθαι τὸ σάκκῳ ἢ προκόπτειν, *ſacco colabat, aut præcidebat*. Apud Euſtathium ad Iliad. V: Καὶ ὑποπιπράζειν τὸ ὁδὰξ τὸ προκόπτειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι. Τάχα δ' ἂν εἴποις καὶ ὅτι τὸ ἀπ' μικρὸν ἐκπαλαιόμενον σάκκῳ. Τινὲς δὲ καὶ ὑποπιπράζειν εἶπον ἀντὶ τὴ ἐπὶ τὸ κακὸν ἐκπίπτειν. nimirum προκόπτειν dicitur de iis qui ſaccos & marſupia præcidunt, qui nobis dicunt *Beurs-ſchneyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem ἢ προκόπτειν quam culpat Lucianus. In ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτουσ' ὅδε εἰς μηδὲν ἡμῶν. *quibus nihil proficimus ad levanda mala quæ ſumus paſſi, nihil facientia ad priora mala mitigenda*. Herodotus lib. I, voce paſſiva: Οὐδὲν ἢ προλαμβάνειν προκοπὴ ὑμῖν *nihil vobis procedentibus*. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τι ἐδύνατο προκόπτειν ἢ προλαμβάνειν. Thucydides in IV: Καὶ ἅμα ἀρχῆς ἅμα προκοπὴν ὄντων. Id eſt, *nobis augentibus illorum imperium*. Προοδοποιούντων, διὰ πρωτοζωίαν, ἄρχειν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοῦντας. Hæc Thucydidis interpres. Eodem ſenſu Lucianus in ſaltationibus verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀφεμένων ἐς τοσοῦτο κόμης ἐπιδιδόναι, ἅμα καὶ ἢ Σεβαστὴ μάλιστα. *Non olim ſatis facile tanti incrementi in eam pulchritudinem, ſed certiſſet Auguſti maximæ tempora*. Plutarchus caſdam libellorum ſuorum titulum fecit πῶς ἄν τις αἰσθοῖτο ἑαυτὸν προκόπτοντα ἐν ἀρετῇ, ſæpe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abſtinens interim à nomine προκοπὴ. Εἰδὲ μανθάνειν, inquit, οἱ προκοπὴ ἀνεῖσιν ἄνισον. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἐπιδιδόναι. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μέν ὕπνον καὶ ἐνδοσιν ἢ ἀσκήσεως ἢ προκοπὴ ἢ καὶ σώζεται. Ioſephus etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰ μὴ ἦν ἐλάσσων μέρος ἢ πόλις οἱ προκόπτοντες τοῖς ἔργοις ἐς ἀρχαῖα. *Neque enim urbs ulla viribus capi potuiſſet, ſi murus proceſſiſſet ut coperat*. Idem: Εἰς μεγάλων παιδείας προκοπὴν ἐπίδοσιν. Et in I Ἀλώσ. Γίνεται παραδείγμα Ἀντιπάτρῳ μείζονι προκοπὴς αἴτιον. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γεγενημένοις οἷον ἐν τιμῇ καὶ σπουδῇ διετέλει. Diodorus Siculus de Dione, ἅτε τὸ φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπήν. Cic. XV ad Attic. ep. XVI: *Sed moberculo littera pronunciatur ſcripta, quod ipſum προκοπὴν aliquam ſignificaret*. Non caret itaque exemplo quod dixit Apoſtolus I ad Corinth. 4. Ἵνα ἐν ἡμῖν προκοπὴν φανῇς ἢ. Et Epiſtolæ ad Philippenſes cap. I: Εἰς προκοπὴν τὴ θλαγγελίε ἐλήλυθεν. Vtitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς ἐς προκοπὴν ἢ φαντασίαν λυσιτελῆ προσεῖθεσαν. Videtur autem hic auctor in pleriſque non ſatis accurate locutus, quippe qui ſæpe peccet in id, quod hic aliiſque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iſte in Neſſeo δεύτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, δεύτερον pro ἢ ἕτερον, & ἄτερον pro δεύτερον. quæ omnia invenies in Heliodoro. Is in ſecundo: Θάτερον, inquit, ἢ συλλύειν ἢ πρεσβύτερον pro ἢ ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλιάσας δευτέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν γὰρ ἢ ἑαυτοῦ ἄτερον ἢ εἰς διαπλεῖν πατρὶ ἢ πρότερον ὑπὸ τὴ Ἀρσάκου δεῦ τοὺς ὑπερθέντας pro δεύτερον. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, *duoîv ἂν ἕτερον ὁ ποιητὴς πατρόθεσε* dixit pro δεύτερον. vide & Thomam Magiſtrum. *Grav.*

[1] μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς ἂν, ἔφη, ἐμὲ ἐροιτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; [2] Ἀττικίζοντος δὲ τινος, καὶ τυθήτῳ εἰπόντος ἐπὶ τρίτῃ, βέλτιον, ἔφη, καὶ σὺ τοῦτο μὴ Ἀττικίζειν κατεράσθαι. καὶ ὡς τὸ εἰπόντα ἦ, [3] σκάζομαι αὐτῷ, ἐπὶ δὲ φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών; [4] ἀφιεῖν δὲ τινος εἰπόντος καὶ ἑτέρου, ἀφιεμένου.

autem quopiam, εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δεῖνα; Volente autem quodam Atticisſmum exprimere, & dicente, τυθήτῳ die tertio: Satius, inquit, foret, etiam hic non Atticiſſare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, σκάζομαι αὐτῷ, pro φείδομαι αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberraſti jaculando? Quodam vero ἀφιεῖν dicente, & altero

1 Εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα] Vitium eſt in μελετήσῃ quod apud Atticos eſt ſecundæ perſonæ, pro *declamabis*. Barbaris vero eſt tertiæ perſonæ vocis activæ ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminiſſe hic debet ſtudioſus lector verbum μελετῶ tametſi futurum medium uſitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen eſſe aoriſto activo, non medio. Teſtantur hoc Philoſtratus & Lucianus. Philoſtratus in Marco Sophiſta: Καὶ προσκαλοῦμαι ἔφη καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντες ἀκροασάμενος καὶ ἐθαυμάζομεν καὶ ἐθαύμασεν. Lucianus in mercede conductis: Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ἐθέτησα τὸ κεφάλαιον ἐπὶ τῷ δίκτυῳ καλῶδίοντα μελετήσοντα μὲ τὰ δίκαια ἀπαιδεύτους. Et in Demonacte: Ῥήτορα δέ τινι κρίνετε μελετήσοντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας, ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπῄνεσα, ἐπαινέσας, ab δείκνυμι, δείξομαι, ἔδειξα, δείξας. Grev.

2 Ἀττικίζοντός τινος καὶ τυθήτῳ εἰπόντος ἐπὶ τρίτῃ] Cum quidam *Atticorum amulus dixiſſet in tertia perſona* τυθήτῳ, quod apud Germanos Atticos eſt ſecundæ perſonæ: quare ſequitur βέλτιον καὶ σὺ τοῦτο μὴ Ἀττικίζειν κατεράσθαι. Hoc eſt: *præſtaret vel hic te non Atticiſſare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi moriris.* Ariſtophanis in Nebulis: Σὺ δ' ἰλιγγιῶν τυθήτῳ. *tu morieris.* Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo à nobis non omiſſa: Τυθήτῳ, inquit, ἐπὶ μεῖζον ἀλλοιοῦσι λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἀπαρεμφάτῳ λέγει. Τυθήτῳ δ' ἔτος ὃν ἀν δέξῃ. ᾧ Λυδάνιος. Εἰ μή τις ἀξιοῖ μεταθεῖν, τυθήτῳ. ὥσῳ καὶ Λυκανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, τυθήτῳ habent non τυθήτῃ, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ cauſa dices cum Luciano in Dialogo Terpſionis & Plutonis. πότε καὶ τυθήτῳ τὸ γεράντιον ἥκουσε. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτῃ *in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia perſona*, ſubintelligitur enim πρόσωπῳ. Alioqui εἰς τρίτην ut Attice ſubintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium*, vel *perendie* ſignificat. Syneſius: Εἰς τρίτην ἦκεν ὑπάγειν. Ariſtides: Καὶ ἦκαν εἰς τρίτην. Thomas: Οὐ λέγουσι, inquit, οἱ ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliodorus: εἰς τρίτην ἐξώρμουσαν. Addit tamen Ariſtophanes ἡμέραν in Lyſiſtrate: ἀλλ' εἰς ἢ τρίτην γ' ἂν ἡμέραν. Idem.

3 Σκάζομαι αὐτῷ] Hic omnes Græci Magiſtri tacent. Apud unum Laſcarem Conſtantinum legitur, σκάζομαι φείδομαι ſignificat ἀκριζολογοῦμαι & ἰλιγῶ, præparcum eſſe & miſereri, quod an hic locum habeat neſcio. Ea certe ſignificatione videtur verbum σκάζομαι poſitum eſſe ſecundi Maccabæorum cap. 14. Καὶ ἦ ἰδίαν ψυχὴν σκάζόμενος. Id eſt, *parcens*, vel *miſertus*, vel *conſulens*, ut vertit interpres illic. *Idem.*

4 Ἀφιεῖν δὲ τινος εἰπόντος] Negat hic Lucianus recte dici ἀφιεῖν & ἀφιεμένου, pro eo enim dicendum ἀφιεμένῳ. Thomas: Γράφεται ἐπὶ ἀφιεμένου. Non imitandus igitur

φησιν, ἄμφω μὲν, ἔφη, σὺν οἶδα. σοὶ δὲ τὸ λίχνῳ πλὴν εἰ μὴ, τοῦτο, ἔφη, διπλᾶ χαριεῖσοι. καὶ χρῶδαξ δή τινα εἰπόντα, ψιλὸν τοῦτο, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τοῦ δὲ λίγει-

tero ἀφιστάνει: Vtrunque, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat πλὴν εἰ μὴ: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et χρῶδαξ cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum di-

igitur Heliodorus ἀνίζων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basilii in epistola ἀφὸς δὲ ὑφ' ἑαυτὸν ἐποιεῖτο. ὅτε δ' οἱ ἀφὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες διαλάλειν τινὰς ἀ συμφέρει ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅμοια μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro 18. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀνιόντων ἐπιτιμίων οὐκ ἀνίστανεν ἡ φιλία. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ὑπεκθεσεῖς ἐλάβομεν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρουν ἀφιστάναι ἡ Πελοπίδης τὴν Ἀνταγόνου φιλίας. Polybius: Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε ἡ συναναθέσεως ἄνοιαν σφίσιν. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus. *Grav.*

1 Πλὴν εἰ μὴ] Ideo à Socrate reprehenditur hæc locutio, quod qui paulo actutius locuti sunt πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est Phrynichus. Cæterum Thomas est in diversa sententia, cujus hæc sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χαρεῖς εἰ μὴ τόδε, ἢ χαρεῖς εἰ τόδε εἰ καὶ φρόνιμος ἐθέλεμον εἶναι λέγε πλὴν μὴ τόδε. Ἀντιφάνης φαλῆρ πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ὅπως εἰ τόδε, καὶ ὅπως εἰ μὴ τόδε ἄτοπον καὶ χαρὶς εἰ τόδε καὶ χαρὶς εἰ μὴ τόδε. Ἀλεξανδρὸς ὁ περὶ βίον πραξεως· πλὴν εἰ μὴ σκαπανικὰ καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ὑποδείκνυον. Κρείττων μὲν τοι εἰ χαρὶς τῷ μὴ λέγειν. Lucianus hanc præceptionem suam sæpe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φησ ὅτι μέλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in mercede conductis: πλὴν εἰ μὴ κέκτηνταί τις; Moxque πλὴν εἰ μὴ ὑποχρῶν σοι. Idem in ratione conscribendi historiam: Ἐπὶς εἰ μὴ τοῦτο ὑποκάθου τις. Ibidem: Ἐπὶς εἰ μὴ ἀξιάδωρ δίον. Idem in Imaginibus. Ἐπὶς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι ἡ Ἀθλιῶν ὑπόληψας. Et paulo post: Ἐπὶς εἰ μή τινα τιμίζεις ἀκροάσεως ἀξιόνλως εἶναι. Idem in Piscatoribus: Ἐπὶς εἰ μὴ χρ ἡ Σωμυρη ὁ ἡ Εὔρυτος οὗν ἡ φύσιν ὡς ἡ Μέσσης ἀντιάνειρ. Demosthenes ἀεὶ πρὸ ὁ Χαρώνεια πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγωσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ ἀεὶ ἡ τύχῃ βοηθὰ γεγονέναι. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μήπε δυσμαπορεία ἐξὶ διὰ μέσου. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μή τις θέλοι ἡ Ἀλκιβιάδῃ ὑποφαίνειν ἐπιεικέστερον γραπτέον. Idem in Demosthene: Ἐπὶς εἰ μὴ τὰ διὰ ἀεὶ ὑπὲρ διετέσι λέγον ὁ ἀνηφάνης τοῦτο πέπαυται. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐπὶς εἰ μὴ δημοσιεύῃ. Et cap. XV: Ἐπὶς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. Idem.

2 Ταῦτα ἴσ διπλᾶ χαρίζῃ] *Hæc*, inquit, *gemina gratificaris*, vel *largiris*. Micyllus *gratificatus* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis editor, Ioannes Benedictus, vidit. *Idem.*

3 Τινὸς δὲ εἰπόντος χρῶδαξ] *Cum quidam dixisset* χρῶδαξ *pro* χρῶδας, *uti* vel *oraculum consuluere*. Philostratus in Heroicis: Χρῶδαξ μὲν γὸ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιοῖς. Herodotus tamen χρᾶν & χρᾶδαν dixit in Terpsichore: Καὶ ἔτι αὐτὸς τὸ ἔδεσι χρήσασι χρᾶδαι. Ibidem: Ἡ δὲ πυθὴ οἱ χρᾶ ἀμοιβήν. *respondet.* Idem in Clio: Τὰς πορθμίας αὐτὸν διαχρᾶδαι. id est, *occidere*. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τ νόσου. Cæterum de χρᾶδαι & χρῶδαι Moschopulus: ἐ χρῶται, inquit, ἀλλὰ χρῶνται, καὶ ἐ χρᾶδαι, ἀλλὰ χρῶδαι. Homerus: Ψυχῆ χρησόμενος Θεοῖσιν Τειρεσίαο. *consulturus*. Libanius in Antirrhetico: Τοῦ Θεοῦ χρησόμενος. *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuisses domi meæ Lupum me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, qua mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror.* id est, *Cum me & Libonem & Servium, quos in ades meas accesserat, consuluisses.* Id III de Offic. *Gnæi Pompeium cum prætor esset, collegisque prætorum tribus plebis adhibuissent.* id est, *in con-*

γοντι Ἔκτυπτε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, οἷς | dicenti ἔκθυπτε: Pulchrum, inquit, fuerit ἐκπέρυσιν dicere. nam Plato

οἷς

consilium vocassent. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. 1. *Gemini erant, ater auspicaretur & regeret adhibere placuit Deos*. Id est, *Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves* χρᾶν διοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus. ut præclare vidit Gronovius ὁ πάνυ. vulgo male *adhiberi oracula*. Cic. IV ad fam. 7. *A suis reliquis non adhiberur*. hoc est *consuluntur*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac sollertissimi Ioannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum salus curæ, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis. *Grav.*

1 Τοῦ ἢ λέγοντι Ἔκτυπτε] De eo Phrynichus: Ἔκτυπτε καὶ μαλθακὰ πρόσωπα εἶπας, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε δὲ Ἔκτυπτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου ἢ τοῖς χρησιοῖς ὑπερβήμασιν ἢ σωκρατίζουσι τοῖς ἀρχαίοις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare Ἔκπαλαι, Ἔκτυπτε, ὑποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ὑπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicant ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τότε. Herodianus in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μὲν ἔθ' ἑλκτικῶν Θεῶν δρυοδόκῃ. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐζευσάζουν ἀλλήλας. Xenophon in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ὑποτελεῖς ποιησάμενος τοὺς ἀφικομένους. Idem in eodem: Ἐκ τούτου ἐπορεύοντο πάντες ἐξ ἴλης. Sic tamen sacri scriptores Matthæus cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν, pro quo Lucianus in Demonacte, ἐκ τοῦ πικρὸν ἀρξάμενος πρῶτον καὶ ἀπὸ δεῦρο. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦτο ἀμφὶ σοὶ ὦ Ποσειδῶν. Invenies apud Matthæum etiam ἀπάρτι, cap. 23: & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9 legitur ἀπὸ πέρυσι. Pollux in primo σφετέρυσι inquit τρίτον ἔτος ἐστί. Lucianus omissa præpositione in Hermotimo: Μακρὸς πάνυ δρόμος ἐστὶ πέρυσι. Demosthenes in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι σπουδαί. Xenophon in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ τοῖς δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo πέρυσι δὲ ὁ σφετέρυσι ἐδίνησε ἔτει σοφός. male σφετέρυσι impressum est. Meliores scriptores semper opinor sine præpositione utuntur πέρυσι. quare in eo quod sequitur εἰρωνίας esse censeo. Καλὸν ἦρα τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen σφετέρυσι etiam in epistola quadam Libanii ἀναμνησκόμενος, inquit, ὅν ὅπως ἤλγησε σφετέρυσι. Ἔκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus miranduin quam de Arriano, qui in primo inquit: ἐς λογισμὸν ἔκπαλαι. Vsurtur etiam D. Basilius & Plutarchus. Ille quidem ad Athanasium scribens: ἵν, inquit, ἔκπαλαι περὶ τοῦ τιμιάτου ἀνδρὸς ἐγράφη. Hic vero in Themistocle, πάρεσκευάκασι ἔκπαλαι πολίτας. Et ἀφεὶ βεβούλευκε. Τεμωμμένων ἔκπαλαι δὲ ἠγανάκτουν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ἔκπαλαι τοῦτο σκοπούμενοι. Et Philostratus in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ καὶ ἐκ παλαιοῦ ἔφη θαυμάζειν τὸ σὸν ἦθος ἀχιλλεύς· ΑΜΠΕΛΟΤΡΓΟΣ. ἐκ παλαιοῦ ἔφην. Hic vero in Themistocle, πάρεσκευάκασι ἔκπαλαι πολίτας. Et ἀφεὶ βεβούλευκε. Herodotus: Ἐποίησε ἀπαρχὰς ἔκπαλαι ἐκ παλαιοτέρου. Idem in eodem primo libro: Ἤρξε δὲ αὐτοῦ μαντεύεσθαι ἐκ παλαιοῦ ἱδρύσαντο. Idem in Vrania: Ἔφη ἀμυτῆρα τί οἱ εἶναι ἐκ παλαιοῦ. Pollux in primo: Πάλαι, inquit, σφέπαλαι, τρίπαλαι. Aristophanes in Equitibus: Τρίπαλαι κἀπόμπιμ βιβλιδάριόν σ' ἀπεργάσειν. Ἀλλ. Ἐγὼ δὲ δισσάπαλαί γε καὶ δεκαπέντεπαλαι, ἐκ χιλόπαλαι, ἐκ σφέπαλαι πάλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκπυτε quid mirum à scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit: Ἔκπυτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ σφέφηνε ἅλδιν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ὅτι ἐξ ὄνου πεφασιλεύκασι. Athenæus in Dipnosophistis: ἐκ ἔκπυτε οἱ σοφιστοὶ κελεύουσι διευσυπολλάκτει, Ἀλεξανδρολλακτὶς ἐκλελύσθαι. Arrianus Ἐπικτ. ἐκ ἔκπυτε οἱ Σαδδουκαῖοι ἐκ ἔφασκον. Iosephus: Ἔκπυτε μετ' ὀλίγας ὁ Ἀγρίππας αὐτὸς ἐλάμβανεν. Idem.

1 Τοῦ

τοῦ λέγ. [1] τὸ δ' ἰδοῦ ἐπὶ τοῦ ἰδοὺ προσφθέγματος τινός, ἐπερ ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνοις. [2] ἀνθλαμβάνομαι δ' ἐπὶ τοῦ συνίημι λέγουσιν, ὅπως ἀνθαποιούμενον τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀνθαποιεῖσθαι. [3] βραδίων δέ, τοῦ εἰπόντος, οὐκ εἰς τοῦτ dicit. Ei vero qui ἰδοὺ pro ἰδοῦ: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem ἀνθλαμβάνομαι pro συνίημι diceret: mirari se ait quo pacto ὁ ἀνθαποιούμενον τοῦ λέγοντος, diceret ἀνθαποιεῖσθαι. βραδίων autem dicente quopiam: Non est simile, in-

1 Τὸ δὲ ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ἰδοὺ] *Cum quidam* ἰδοὺ pro ἰδοῦ *uteretur.* Haut scio an velit Lucianus ἰδοὺ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eo usos, ἰδοῦ vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοὺ Attice dici pro ἰδοῦ scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοῦ de quo Thomas, agit verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐν ἰδοῦ. Εὐρετικῶς Ἐκάζει. Ἰδοὺ δὲ μὴ κύριος οἶδα ἔγωγε κακῶς. Grav.

2 Ἀνθλαμβάνομαι ἐπὶ τοῦ συνίημι] Cum quidam diceret ἀνθλαμβάνομαι *affirme* pro συνίημι *intelligo.* Sic tamen Iosephus VI Ἀλώσ. Πρῶτον μὲν γὰρ ἔστησε ἀνθλαβεῖν ἑαυτὸν καὶ πτύσαι. id est, *se sensisse, audasse, intellexisse.* Suidas dictione καζηλᾶν, κύριε τὸ ὁρᾶν ἀνθλαμβάνομαι. Scholiastes Sophoclis in illud in Ajace Mastigophoro: Καὶ ξυναρπάζω φρενί, ὅτῳ, inquit, ὀξέως συνίημι καὶ ἀνθλαμβάνομαι. Suidas Σκαλέσει· εὐφημισμὸς ἀντὶ τοῦ ἀνθλαμβανόμεθα, id est, *accipimus, intelligimus.* Vide etiam Budæum qui duobus Alexandri Aphrodisiei locis ostendit ἀνθλαμβάνεσθαι esse sensu percipere & ex Basilio ἀνθληψιν perceptionem. *Idem.*

3 Βραδίων δέ τινος εἰπόντος] *Cum quidam dixisset* βραδίων pro βραδύτερον. βραδύτερον, inquit Thomas, ἀ βραδίων; ἀφωτισμὸν γὰρ, καὶ Ἡσύχιος· τὸ Ἡμέρας βραδίων ἢ σκιᾶς· ἀλλήλοις φασίν. ἐκείνης ἢ μείζους Λεξιφάνης ἐν ἐπιγραφῇ. καὶ οὐκ ἐπὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σαφέστερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in mostrorum Dialogis: Εἰ καὶ ἀλλῳ βραδύτερος ἦν. Et Diodorus Siculus: Καὶ πολὺ μὲν ἀπὸ βραδύτερον κατωφέρεις. Audiendus & Phrynichus: βράδιον, inquit, οὐκ Ἡσίοδος· μᾶλλον ἔλεγεν. βραδίων τε καὶ Ἑλλάνικος φασίν. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δεκαμέτρητοι βραδύτερον. Thucydides in II: Τὸ ὕδωρ τὸ ἡμέτερον τῷ πατρὶ ἐκείνου βραδύτερον αὐτοῖς ἐλθεῖν. Plato in Timæo. Θᾶττον μὲν τὰ τῶν ἀπλανῶν, τὰ δὲ τῶν μείζονα βραδύτερον ἀκολουθοῦντα, τῇ δὲ τοῦτων φορᾷ τὰ τάχιστα ἀκολουθοῦντα ὑπὸ τοῦ βραδυτέρου ἰόντων ἐφαίνετο κατειλῆφθαι κατειλημμένα. πάντες γὰρ ὡς κύκλοι αὐτῶν γράφοντες ἕλικας διὰ τὸ δίχῃ μὲν τὴν ἀνατολὴν ἅμα ἀκολουθεῖν τὸ βραδύτατα αἴτιον ἀφ' αὐτῆς ὅσοις ταχεῖα ἰσχύτατα ἀντέφαινεν. Hæc Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quam majorum, celerius quæ minorem, motu unius ejusdemque naturæ, quæ velocissime moverentur ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Omnes enim orbes eorum quasi helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrario flexu procedentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: Κελεύων, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπανιόντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone majore, in libello περὶ δοξοσοφίας, Heliodorus in III, & initio libri VI. Iosephus in IV. Orig. βράδιον γὰρ ἀπιλνον οἱ χρεῖς ἡ συγκίρα. Notandum porro in Platonis loco Attice dictum esse Θᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰσοτάχεις τοῖς τάχιστον dicerentur. Heliodorus in IV: Εἰ μὴ θᾶττον ἐξέπεμψεν. Idem ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγῳ θᾶττον, melius dixit quam in primo καὶ λόγου τάχιον ὑπεδυσχέρανεν. Thomas: Θᾶττον, inquit, Ἀπὸ τοῦ τάχιον Ἑλλ. Idem Phrynichus, quare ea verba quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt le-

ἔφη, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. [2] Βαρεῖν δὲ τινες εἰπόντες, φασὶν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ νενόμικας. [3] λέλοιχα δ', τὸ εἴληχα λέγοντες, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται. [4] ἵππαδι δ' ἐπὶ τῷ πίπαδι

inquit, verbo τάχιον. Et rursum βαρεῖν dicente quopiam: Non licet, inquit, βαρυνεῖν, quemadmodum putasti. λέλοιχα item pro εἴληχα dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem ἵππαδαι pro πίπαδαι dicentibus, quod

legenda (I.) ἆρ' ὅμοιον τῷ τάχιον; *an non est simile?* vel *fortasse non est simile.* Philostratus in Heliodoro: Εἰσηγλέμενον δὲ θᾶττον ἢ ἀστὸ εἰς τὸ νοσοῦντα ἀπιζάλλετο. Lucianus in ratione conscribendi historiam: Θᾶττον ἂν ἐς ἀνμφέστερον. Idem in Toxari Θᾶττον γῦν τέτομα ἴκησον αὐτῶν ἐπικάδοιτο, & mox καὶ θᾶττον ἀσθένων. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον. Et ad Hebræos: μᾶλλον δὲ ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim in connubialibus præceptis σύνεσιν δὲ τάχιον ἂν μία τις ὀξεῖα δυναμένη γένοιτο ἁμαρτεῖν καὶ πρόφασιν ἐπικλέσαι). Iosephus IV ἐξαλοιλογήσας· Ἀναλισκομένων τι τῶν ἐπιτηδείων τὰ χρήματα ταχὺ αὐτῶν. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σίτου. Idem: τάχιον ἐξέλθοι αὐλοῦντες. qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dionys. Halicarnass. lib. VI ἀγωνίσαι ταχίστῃ ἢ φρονιμωτέρᾳ. Herodotus in Melpomene: τάχιον συμμίσγομεν ἐς μάχλεν ὑμῖν. Diodorus Siculus in XX: Καὶ τάχιον μᾶλλον ἔπλευσεν αἱ ἐπ' Ἀραξάρχου. Idem in eodem: Τάχιον δ' ἀφοσιώσιας ἀπάντων ἐπιτυχεῖν. Id est, *expeditione celerius.* Arrianus in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, τᾶχόπτερον, dicit, ἢ χρὴ τότε χῆρας τοσόνδε ταχύτερον ἐπίρχεσθαι). Et paulo post: Καὶ γὰρ ἔδω ἡμεῖς ὁ ταῦτα τῷ χάρᾳ ἀποπαίεσθαι τὸ ταχύτερον μᾶλλον ἢ ἄλλως αὐτὸς ὢν. Μεγαθένης δήγαφε ἐν φθόνον ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herodoti, qui in Thalia, ἐπείνοσε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodorus Siculus imitatus est in XX libro suæ bibliothecæ: Ταχύτερον ἔπνευσθησαν αὔτως ἀφ' τὸ σκάφη συγκλυσθῆναι. Græv.

2 Βαρεῖν δ' τινὲς εἰπόντες] Idem Thomas docet: Βαρυνεῖν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἔλεγεν ἀπὸ τῶν δημοσιεύοντος τὸ σκάλλειν. Φλὴν ἐπὶ μὲν ἀπαναμβάνειν ἢ βεβάρθηκε, λέγουσι καὶ βεβάρηκε εἰς σωζομένην σημασίαν. Ἀριστοφάνης ἐν τυπάνῃ τῷ ἱερῷ. Οἱ δ' ἦκον εἶτα βεβαρηκότες οἱ ναῦν). Plato tamen in Symposio hoc ipsum pallida voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ ἀνὴρ μυθοῦσθαι τὸν νέκταρ· (οἶνός γὰρ ὔπω ἦν) εἰς τὸ τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος· εἶδον. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, ἐβάρει γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαρεῖμαι, ἢ βαρέμην. Οὐδὲ ἀλλήν τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρυνόμην, ἐβαρυνόμην. Πολύζηλος· Ὁ δὲ ἱξαναστὰς σφοῦγγος, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἐρήμου, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἀλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἐνδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὖθις ὁ αὐτὸς δὲ τοῦτο βαρυνομένου ἢ σύλλυπον. Improprie igitur Lucianus in Actione: ὁπότε δυοῖν φέροντας βαρεῖντο. Idem.

3 Λέλοιχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντες] *Cum quidam pro* εἴληχα *dixissent* λέλοιχα. Ἐξέφλαγεν, inquit Thomas, ὡς ἐκλέλοιφε. Lucianus tamen ibi obiter dicit in amœnitatibus, Χαριτολὺς ἐλελόιχει. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit ἐκφλαγὲν σύλλυπον εἴληχα τάξιν. Idem.

4 Ἵππαδι δὲ ἐπὶ τῷ πίπαδαι πολλῶν λεγόντων] *Cum multi dicerent* ἵππαδι *pro* πίπαδαι. Sic legitur, sed perperam uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefrito: Ἐῶ, inquit, ἵστε τὰ ἀρχαῖα ἢ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀνηρεμία, καὶ τὸ πίπαμαι, ἐ τὸ ἰαχαίνειν. Thomas vero: πίπαμαι ἔφεις ἢ Ἵππερον εἶπεν ἀλλὰ πίπομαι. Quare hic pro πίπαδαι omnino legendum πίπαδι. Sed ut ad ἵππαμαι redeamus reprehenditur ἵππατο à Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πίπαμαι vero & ἵππα-

πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲ λέγει τὸ πυτίσιος τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερὸν δέ τινες εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικὸν, ἐ τὸ φάσηλον ἐροῦμεν ἔφη. φακὸν δέ τινες εἰπόντος, ἐδηδοκέναι, καὶ πῶς ἄν, ἔφη, φακόν τις φάγοι; ταῦτα μὲν τὰ Σωκρατικὰ ἐπανήκωμεν δ', εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸν ἄμιλλαν τῶν ἀστείων λόγων, κἀγὼ μὲν καλῶ τοῦ βέλτιστος εἶναι ἕλκειν, σὺ δ' γνώριστον οἶμαι μάρτυρα κἂν τινῶν δυνήσεσθαι, τοσοῦτον γε ἐπιτείνεσθαι τὸν ἐξῆς λεγομένων. Σω. ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σε λέγοντος, ὅμως εἰπέ. Λυ. ἐ πῶς

quod ἀπὸ τὸ πτίσεως quidem verbum hoc deſcendat, plane ſcimus. Περιστερὸν autem quodam dicente quaſi hoc Atticùm foret, etiam τὸ φάσηλον dicamus, inquit. Rurſum dicente quodam ſe φακὸν comediſſe. Et quomodo, inquit, φακὸν aliquis comederit? Atque hæc quidem Socratica illa ſunt. Redeamus autem, ſi videtur, ad certamen priorum verborum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur eſſe tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc poſſe te, quippe qui tam multa ordine jam audieris. *Sel.* Fortaſſis ne nunc quidem potero. te dicente, ſed tamen dic. *Lyc.* Quomodo

Ἰσπάμεν Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ Ἰσπάμεν. Καὶ Λυκίοις· ἐκ τῆς φύδε ὅτι τὸ Διορθοῦ σκώμμα ἡμῶν ὑπέλαβε· σὺ γὰρ ἐκάστης ὁ πτυάρμος μᾶλλον ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσῃς, πτυάρμων ἢ αὖδες ὑπὸ τὸν λόγων ἐκ τοῦ συμλόγου. Phrynichus: ἐπτυάδες πτερυγίσεις εἰ δ' ἐπτερύδες εἶν σὺ κιλάρμων ἢ δὶς πτυάδας ἢ λέγε. Vtitur Lucianus utroque viciſſim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Η'δὴ ποτ' ἐπτυάρμην. Et in Muſcæ encomio: ἀλλὰ μετ' ὀδὺς πέτομαι. Idem in libello de ratione ſcribendi hiſtoriam: Καὶ τῷ Περσίνῳ ὑπ' αὐτῷ τῇ μιδίσῃ ἢ ἀκρίτῳ γνώμῃ ἀφεστηκάμεν. Idem tamen in amoribus dixit, ἐλάττους ροίζῳ διϊπτάμενα. Et in Deorum judicio, ἐξ ἀφανοῦς κεκινημένους. Ibidem, ὅποτε ὕδη ἐκ τοῦ φανεροῦ διὰ συμπεφυκότος ἐμίμων αὐτούς. Heliodorus initio V: Μετὰ δὲ ὀλίγον παρομοίζοντο. Gregorius Theologus Baſilio: Τίς τὰ μὲν ἄλλα ὄρνισιν ἐφάμιλλα μᾶλλον ἢ λαμὸν καὶ πελεκᾶνα μᾶλλον ἢ ἑρμῖνα. Grav.

1 Περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος] Adverſatur Luciano recta Athenæus Dipnoſophiſt. IX: Ἀττικοὶ ἢ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἀλεξις Σωτηρίχωσιν. Ὀλίγου Ἀφροδίτης οἰμὶ δὲ περιστερός. Φερεκράτης δὲ Γραφοῖσι φησὶν ὑπὸ πτερύγων ἀγγέλοντα τὸ περιστερόν. Idem.

2 Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι] Cum quidam dixiſſet ſe ediſſe φακὸν, id eſt, vaſculum olearium cum φακὴν lenticulam dicere debuerit ſingulariter, vel φακὰς pluraliter. φακὸν pro vaſculo oleario legitur IV Reg. 9. Λάβε τὸν φακὸν τὸ ἔλαιον, moxque λάβε τὸν φακόν. Latinis dicitur lenticula, Plinio auctore, ut egregie Caſaubonus ad Athenæum obſervavit. Plutarchus in diſcrimine adulatoris & amici, φακὰς dixit pro lentigine morbo, ἀλλ' ὥσπερ οἱ φακοὶ τοῦ ζωγράφου, τὸ καλὸν ἀφανίζουσι μὴ δυνάμενοι δ' ἀφεῖναι τὸ ἐπίσημον καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν. Rurſus, lepigo inibus & cicatricibus ſimilitudines referunt. Quid præterea φακὸς ſignificet petes ex Heſychio. Nunc Ammonium ſi placet audiamus: φακὸς, inquit, φακὰς διαφέρει φασίν. φακοὶ οἱ ἐπ' οἰμοὶ οὐχ ἑνικῶς· φακὴ δὲ ἡ ἐλάττων· ἐπὶ μέντοι τῶν παλαιοῖς διαφορᾷ. Vitandæ igitur amphibologiæ cauſa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula, pro vaſculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores quos Athenæus adducit modo φακὰς modo φακὸν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturnalibus epiſtolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν ἐπιζέλου ἀφιλόπτα ἔξει. Et in Hermotimo, καὶ οἱ φακοὶ δὲ πικροί. Theophraſtus, Dioſcorides,

ἔχεις ἢ σαφῶς; Ἐγὼ γὰρ ὕρα γε ἤδειν αὐτίκα νυνὶ τὴν γνωρίμους αὐτῶν. Σο. εἰπὲ τοίνυν. Λυ. ἀλλὰ εἶπον. Σο. εἶδόν γε, ὡς τι ἐμὲ μαθεῖν. Λυ. ἐγὼ γὰρ ἤκουσα, τὸ ἀνίφλο; Σο. οὐκ ἤκουσον. Λυ. τί οὖν ποιοῦμεν, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι γε σοῦ γε τὰ πρῶτ' ἀρχὰς ἠνδάνει τὸν τοῦ, ἐγὼ δὲ ὥμιλλον ἵππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν,

modo ais te non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi aperta est. *Sol.* Dic igitur. *Lyc.* At jam dixi. *Sol.* Nihil certe quod ego intelligam. *Lyc.* Annon intellexisti quod dixi ἀνίφλο? *Sol.* Non intellexi. *Lyc.* Quid igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio abs te dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare:

rides, Paulus Ægineta etiam de legumine ἐκτὸς dicunt, quod hic improbat Lucianus. *Grav.*

1 Η' γὰρ ὕρα ἀνίφλοι] Ἀνίφλα male dicitur pro ἀνήφλα. Phrynichus: Ἀνίφλα ἡ ὕδρα, συλοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνήφλα. Contra tamen hoc præceptum ἀνίφλα passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχει καὶ ὕρας ἀνιφλάς. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνιφλοῖ τις σώματα ἱματιδίοντων. Idem in votis: ἦν πως ἀνιφλᾶται ὑπὸ τῶν παλαιστρῶν καταλάβωμι. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῶν δὲ Πύρρου πολλὰς ὁδοὺς ἀνιφλᾶσι πρὸς διάτασιν. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνιφλάσαν. Iosephus in III Originum: Εἰκὸς μὲν πήχεις ἀνισχύσαν καὶ πύλας. Apostolus I ad Corint. 16: Θύρα γάρ μοι ἀνίφλα μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνίφλατας αὐτὰ ἡμῖν ἡ ὕδρα. Thomas Magister hic dissentit à Phrynicho: Ἀνίφλα δὲ μᾶλλον παραπλησίως ἀνήφλα τῷ ἀνοιχθῆ. Ἀ'ρεσκόμενος δὲ τοῦ Παλαιφάτου. Ἴφρά τε γὰρ πάντα ἀνίφλα, ἐπὶ τῶν ἱερείων χθὲς σωθῆναι, ἐφ' ἑστιάσεως δὲ τοὺς ἐπὶ ἀρχαίου τρόπου. καὶ Δημοσθένης ἢ γραμματέως ἐλλιπῆ ἢ ὑστεριζόντων. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνίφλω, ἀνίφλον, ἀνίφλως, ἀνίφλω. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνίφλω ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγὼς. Ἀνέφλω γὰρ ἀνέῳξα, ἀνίφλα, ἀνίφλας, ἀνίφλα. Σωσιστρ. ἐν ὀπτικῷ τῷ ἀρχαίῳ πεποίηται· ὅτι κυρίως πόλεις ἀνίφλα τοῖς λησταῖς ἀνεῳγασιν. Λυκιακὸς ὁ τοῦ Μίνωος ἢ Λυκηγένης, καὶ ἐσθιατρίζει ἀνιφλοῖ τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Mœchis, qui ἀνίφλα active dixerunt. Sic & Homerus Iliad. π. χαλῷ δ' ὅτ' ἐπὶ πύλας ἀνίφλα. Et Herodotus in Clio: Εἰ μὲν δὴ λῷόν τι εἶχε χρῆμα τῶν καὶ αἰσχροκερδὴς ἂν ἀνὴρ ὄψιας ἀνίφλας. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ὑμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς ὦ Κορίνθιοι. Idem.

2 Ἵππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina in ὰς apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum ætatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & ejusdem notæ scriptores fere ἐῖς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & ejus imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scriptores Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium sine contractione fere in ας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magister: Ἐμιλίας, βασιλίας, ἰφίας καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συμπεπλεγμένον τοῦτο λίγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνοις. Plato in Theæteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἵππιας εἰς πεδίον παρακαλεῖς Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est in ἵππεῖς esse solœcismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum præceptiones. Plutarchus & Iosephus modo εἰς modò ας dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus Plutarchi & Diodori Siculi verba transcri-

σὺ δ' τοὺς ἱππεῖς κατανόησας. ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων μάλιστα, ὡς γοῦν [1] κἀγὼ σφᾶς αὐτοὺς διήλ-

care: tu vero equites cogitasti. Sed videris non curare verba, maxime quæ inter nos ipsos prosecuti sumus.

ſcribens pro ἱππεῖς accuſativo ſemper ἱππέας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διχιλίους ὁπλίτας καὶ διακοσίους ἱππεῖς. pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διχιλίους μὲν ὁπλίτας, ἱππέας δὲ διακοσίους. Diodorus Siculus: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν ἑπτὰ μὲν τετρακισχιλίους ἱππεῖς δὲ ϖ. Gemiſtius autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππέας δὲ ἑκατὸν πεντήκοντα. Sic & alibi. Illud Luciani quod mox ſequitur οὐ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ita vertendum fuit: An tu vocem ἱππεῖς notaſti vel animadvertiſti? Pro quo interpres, tu vero equites cogitaſti. Ariſtophanes in equitibus: Μὰ τὸν γὰ μὰ τὸν ὑπὲρ Δηλίης θαφυγεῖν τοὺς ἱππέας. Idem in Archarnenſibus: Ταῦθ' ὡς ἐχανδάνει καὶ φιλεῖ τοὺς ἱππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας. Xenophon in primo Inſtitutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ ἔχων ἵππον ἱππέας καὶ ἀσπίδας. Et in eadem pagella: καὶ τοὺς ἱππέας ἰσοζυγεῖς ἄγοντας. Sic idem in ſexto, & ſeptimo libro. Thucydides in ſexto: Ἐ'φασίσαντο πρὸ τῶν προϊόντων ἀμύνειν τῇ στρατιᾷ τοὺς ἱππέας. Et in eadem pagella. Κατελαμβάνοντο τῶν τε ἱππέας ὄντας ἐν τῇ Ἀ'σσίνῃ. Demoſthenes I Philippic. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem in III Philipp. Φίλιππε, ἱππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ ἀστυρὸς τοὺς ἱππέας ἀφιδόσων. Sic & Philoſtratus in Heroicis, Heliodorus in VIII, Lucianus in votis, & in Toxari, Arrianus in VI expeditionis Alexandri, Ioſephus in fine VII Ἀ'λώσεως, Pauſanias in Atticis, Plutarchus in Alcibiade, Chryſoſtomus in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱππέας, ἢ στρατηγούς. Sic uſi ſunt jam dicti auctores ſemper præter Plutarchum & Ioſephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in accuſativo eodem loco typographis adſcribendum eſt, ἱππέας, inquit, οὓς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos accuſativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant ῥομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, προφέας, γονέας, πολέας, σίας, κυρέας, κναφέας, σκαφέας, ὑφέας, ἀρχιτρέας, ἱμιλωέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ε'ρετρέας, Α'χαρνέας, φυλέας, Μαραθωνέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Παιανιέας, Μηλιέας &c. Apud Herodianum ſemper βασιλέας leges nunquam βασιλεῖς in accuſativo. Ergo ſcribis debetur quod illic ἱππεῖς, προφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, προφέας, φονέας. Apud eundem etiam & Ioſephum recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Εἰς Δωρίδα τοὺς ἀμφορέας ἐκχεούσῃ πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri quod Iſocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μεγάλους ϖοσαγορδυομένους, cum in aliis locis ſemper ſcribat βασιλέας, præſertim in ad Nicoclem παραινέσῃ, ſive hic ipſe Iſocrates illius orationis ſit auctor, ſive alius. Simili forte errore legitur apud Demoſthenem in ea oratione qua reſpondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὐκ ἀμφισβητῶ τοὺς πολίτας δεῖ γονέας τοῦ ξύμπαντος ἡγεῖσθαι. Sic ῥομέας apud Herodotum Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, coſtæ navium ſignificans non puppes: ut Valla vertit, ſicut viri eruditiſſimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his coſtis vide quæ docuit Vir Clariſſimus & pereruditus Iohannes Scheffers de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non diſſimilis locus eſt Luciani in votis: Σ'ωσφ οἱ βασιλεῖς ὑπωρεινόμους τεταγμένοι, pro quo alibi ſemper βασιλέας dixit. In longævis: οἷς σωφρονεῖν καὶ τοῦ λοιποῦ βασιλέας. Ibidem: καὶ διατρεφόμενος ϖολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo poſt: ϖανύκτως ἐδουλεύθη βασιλέας ἀδροῖσαι. Græv.

1 Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν] Lucalentus ſolœciſmus, ut ſi dicam *inter eos ipſos narravimus*, cum de nobis ipſis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia. ἀδικεῖσθαι σφᾶς αὐτούς. *Eos injuria afficiunt.* Et Thucydide: Καὶ ϖερὶ δὲ τῶν

ἡμᾶς. Σο. ἐγὼ μὲν φροντίζω, σὺ δ' ἀδήλως αὐτὰς διεξέρχῃ. Λυ. πάνυ γὰρ ἄδηλόν ἐστι, τὸ κ' σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον· ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον, εἰ δ' ἐδεῖς ἂν ἥδιον ἀγνοοῦντα παύσειε, πλὴν γε ὁ Ἀπόλλων. [1] μαντεύεται γὰρ ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι. σὺ δ' ἆρά τὸ μαντεύμενον καταγνώσῃ; Σο. μὰ τοὺς θεούς· οὐ γάρ ἔμαθον. Λυ. [2] εἰ ἄρα καθεὶς λανθάνῃ σε ἀφεῖσα. Σο. οἶσθα γὰρ ἐκεῖνο, ὃ λέγεις;

sumus. *Sol.* Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. *Lyc.* Nempe omnino obscurum est, quod dixi, κ' σφᾶς αὐτάς, cum de nobis loqueremur. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum μαντεύμενον intelligis? *Sol.* Per deos equidem. non enim didici. *Lyc.* Si ergo καθεὶς latet te circumiens. *Sol.* Videntur certe.

αἱ πάντες σφᾶς αὐτάς. Omnes enim σφᾶς αὐτὰς tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ. Male igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 1: ἀναρχὸς ὑπόδειγμα ἀροῦσι σφᾶς αὐτὰς παρεισιέντας. Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. σφᾶς αὐτὰς ἀφ' τὸ βέλτιον χαμηπίζειν. Nos ipsos ad meliorem vitam componere. *Grav.*

1 Μαντεύεται γὰρ ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσιν] Recte notavit Micyllus μαντεύεσθαι dici proprie de consulentibus. Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφισβητοῦσι μαντεύεσθαι τὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ, τίνι χρὴ πιστεύειν τοῦτο δὲ δηλοῦσι τέτταρες μάντεις. Herodotus: Μαντεῖα οἷς τε ἄνωμεν μαντευσόμενοι ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρεφῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι. Xenophon in initio commentariorum: Ἐθαύμαζε τὸ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopulus hoc paulo aliter: Καὶ, inquit, ἀντὶ τοῦ φράσαι βαρυνεῖ. Χρὴ δ' ἐξεπιστρέφειν ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, ἢ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γάρ ἐστι καὶ προπερισπώμενον εἰς α χρᾶ. Ἢ ὁ μὲν Θεὸς χρᾷ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύει. Hanc Moscopuli sententiam de χρᾶ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum non χρᾷ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua fit usus, cui peculiare est η, identidem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀχαρνεύς, inquit, χρυσολόγος ἀνὴρ ἐς οἱ σφετέρων χρᾶ ἐς ἐξαμέτρου τόνου. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐπῴδιζον χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾶ ἐν τριμέτρου τόνου. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: Χρᾶ δὲ Μίνιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Sed pro Moschopulo stat Eustathius ad Iliad. I. p. 625. Ἴσως δὲ ὀξυτονήσει τις πρὸς διαφορὰν τοῦ χρὴ ὃ ἐστι μαντεύει. οἷον χρᾷ μοι τοιαῦτ' ὁ φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes ἐκεῖ στράφη· Καὶ τὸ Ἀπόλλω τὸ Πύθιον μαντευόμενον. Lucianus in Demonacte: Καὶ μάντι δ' ὅστις ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τῷ λέγω μαντευόμενος. Paulo que post: Περιελθὼν πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ἐς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiæ, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii in hoc Apollo dicit: Πλὴν ἄλλα ἅττερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς ἐκεῖ μὲν μὴ ἐπιτρέπουσιν ἐκ ἀνεῖλεν. Libanius in Antirrhetico: Ὁ δ' ἀνεῖλε παρὰ τοῦ τράπεζαν καὶ ἅ ἔφη ζητεῖν. Herodot. in II: ὡς μὲν δὴ ἀνέλε μὴν βασιλέα ἦν. Chrysostomus in Babyla martyre: ἐπήκουτο σφοδρῶς ἅ δαίμονα χρεωμένων ἀπαντῶν καὶ ἀξιῶν ἀναιρεῖν ἐκεῖ ἅ κ' γνώμῃ αὐτοῦ. *Vrgebat*, inquit, *dæmonem ab oraculis repositus postulansque sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas animo versabat.* Idem.

2 Εἰ ἄρα καθεὶς λανθάνῃ σε ἀφεῖσα] *Nam singuli solœcismi tibi latent circum-*

κατὰ χρ. Αν. ὁ δὲ κακοὺς πῶς παρῆλθον; Σο. οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον. Αν. ἀλλὰ δὲ τινα μνηστεύμενον αὐτῇ

certe. *Lyc.* At κακοὺς iſte quo pacto præteriit? *Sol.* Neque hoc didici. *Lyc.* Noſti autem quempiam ſibi ipſi γάμους μνηστεύμενον. *Sol.*

eunte. Sic legendus hic locus & vertendus. ſenſus eſt ſinguli qui circa te oberrant, à me tibi objiciuntur ſolœciſmi, te fugiunt, à te non animadvertuntur. Solœciſmus verſatur in κατ' εἷς. Attice enim dicendum fuiſſet κατ' ἕνα, Mycillus hic putavit κατ' εἷς eſſe participium fecitque locum ſuſpectum de mendo, cum nihil ſit ſcrupuli. Occurrit vero iſta locutio quam hic reprehendit Lucianus ſæpe in ſacris ſcriptoribus. In epiſtola ad Romanos cap. 12: Ὁ δὲ κατ' εἷς ἀλλήλων μέλη. Maccabæorum libro III: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λίγειν αὐτοῖς εἷς κατ' εἷς, μή τις ἐγώ; Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἷς κατ' εἷς. *exibant ſinguli.* Vbi Beza κατ' εἷς putat poſitum pro κατὰ εἶπε εἷς. inde & in quibuſdam editionibus ſcribitur κατ' εἷς, in nonnullis κατ' εἷς, in aliis κατ' εἷς. perperam. κατ' εἷς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro κατ' ἕνα, quo Attici ſcriptores utuntur. Philoſtratus in Heroicis: Ἓ κατ' ἕνα τοῦ ἔρωτος. *ſingulos heroas.* dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα, καινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἕνα. *publice & privatim.* Idem in vita Herodis: Τῷ τε Δημοσίῳ δήμῳ κατ' ἐκκλησίαν ἑτέρων κατ' ἕνα. *ſingulas minas.* Plutarchus in præceptis Politicis: κατ' ἕνα ἢ κοινῇ. Heliodorus II: κατ' ἕνα συλληψύπτε φωτί. Ælianus καὶ ἐν τῷ κατ' ἕνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercurii: Ἐγὼ δ' ὅτι μὴ κατ' ἕνα πάντων ἀμείνων. Vbi male legitur: κατὰ πάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercurii: Μελετῶμεν γάρ σοι ἤδη αὐτὼς κατ' ἕνα ἐξῆς. Baſilius Libanio: σιγῶμεν κατ' ἕνα σοι φοιτῶντων τῶν Καππαδοκῶν. Et ſic Apoſtolus quoque more Atticorum in epiſtola ad Epheſios cap. V: Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ κατ' ἕνα. Et I Cor. XIV, 31. Δυνάσθε γὰρ κατ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demoſthenes in III Philippica ἕκαστον addit: κατ' ἕνα ἕκαστον ἅπαντ' ἐπιτηδεύειν. Idem ἀνδρὸς addit in Corona: Ἓ ἴσον κατ' ἕνα ἀνδρα. Thomas Magiſter: ἑ κατ' εἷς ἀλλὰ κατ' ἕκαστον δεῖ λέγειν. Sed nec κατ' ἕκαστον recte dicitur; ſed pro eo dicendum κατ' ἐκκλησίαν. vide Budæi commentaria utriuſque linguæ. Et ſic puto apud Thomam legendam eſſe. Scriptores tamen Eccleſiaſtici ſacrorum librorum auctoritatem ſequuntur. Socrates Eccleſiaſticæ hiſtoriæ lib. XVI, 13. Ἐπειδὴ γὰρ ἄλλα δέκα ἢ κατ' εἷς ἐπανάμενον. Euſebius hiſtoriæ Eccleſiaſticæ X: Καὶ μὰ μόνον γε κατ' εἷς ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνεβόησαν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀνὰ ἕνα. Ioannes Theologus Apocalyp. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀνὰ ἕνα ἕκαστον. *ſingula porta*, aut potius κατ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque eſt κατ' εἷς Lucianum dixiſſe cum ſingulari λαοδικεῖ, at Solœciſtam conjunxiſſe cum plurali ἰοίμασι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic ſit ſolœciſmus. *Grav.*

2 Μνηστεύμενον αὐτῇ γάμους] In hunc locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moſchopulus in eadem eſt ſententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ὅθεν ἡ γυναικὸς μνηστεύεται γυνή. Nimirum magiſtri docent μνᾶσθαι proprie eſſe *ambire* puellam; ſive fœminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & fœminis quæ deſponduntur & nubunt. Attice igitur Euangelium: Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Neſſafto: Περίλυε γὰρ ὁ παῖδι γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐπέλαμψας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταῦτα μνώμενος Σηλεύκου Ὀρχομενίοις καὶ Καλλιδίκης Ἀλιάρτῳ. Herodotus quoque in Clio: τούτῳ πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, δηλῶν γυναῖκα ἣν ἔχειν ἐθέλει Τόμυριν σωθῆσαι ἐκ αὐτοῦ μιν μνώμενον. Plutarchus in Erotico etiam uſus eſt eo verbo de muliere vidua nobili & prædivite, ultro ambiente nuptias adoleſcentuli

cujuſ-

γάμῳ; Σο. τί δ' οὖν τοῦτο; Λυ. ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστεύόμενον αὐτῷ. Σο. τί δ' οὐχὶ τοῦτό γε αὐτῷ πρᾶγμα, εἰ σολοικίζῃ τις μνηστεύόμενος; Λυ. ἴσως ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι ἢ τοῦτο μὴ ὄντως ἴσχ. εἰ δέ τις λέγοι σοι παριὼν, ὡς ὁ δεῖνα λείποι τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος; Λυ. εἰ δ' σολοικίζειν φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο; Σο. οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σολοικίζοντι τῷ φίλῳ. ἀλλὰ δίδακτέον

Sol. Quorsum igitur hoc? *Lyc.* Quod necesse est solœcismum committere τῇ μνηστευόμενῃ αὐτῷ. *Sol.* Quid igitur ad meum negotium hoc, si solœcismum committit quispiam desponsens? *Lyc.* Quod ignorat is, qui se scire dictabat. Et hoc quidem ita se habet. Si vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς λείποι τὴν γυναῖκα, num permittes hoc illi? *Sol.* Quid ni permittam si videatur injuria affectus esse. *Lyc.* Si vero solœcismum committere videatur, etiamne hoc permittes illi? *Sol.* Haud equidem. *Lyc.* Recte dicis. Neque enim concedendum amico ut solœcisset: sed docendus

cujusdam, quemadmodum Martialis dixit: *Uxori nubere nolo meæ.* Οὐ γὰρ ὀκνεῖν φησὶν δεῖν, inquit, ἐὰν γήμῃ τηλικαύτην ἢ οἵαν τις μειράκιον ὢν χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δύναται δόμενον. Improprie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅταν ὑμεῖς ὦσι τοῖς γάμοις ὕστερον μνηστεύόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τὴν μνησθέντα ἑκάστου σφᾶς ἀγαγέσθαι ἑαυτὸν δίχα μνηστεύόμενον ἴσως. Et paulo post: Μνησθέντα δὲ παῖδα σφῶν ἑαυτῷ τοῦτο. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο κἀκεῖνα τριάκοντα ταλάντων. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαι πένητας πρὸς πλούσιας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodorus in V, Laertius in Hipparchia, Iosephus Originum Judaicarum lib. V, & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud vetustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus: μνηστεύειν γάμον αὐτῷ. Apud Euripidem in Iphigenia Aulidensi Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέπομφε δεῦρο μνηστεύσων γάμους ἐκ ὄντας. Isocrates βελτίω τὴν αὐτῷ μνηστεύσαι πόλιν. Diodorus XX: Ἀξιολογώτατον τῇ ὑγιαίνοντι ταύτῃ μνηστεύειν. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis & fœminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinæ linguæ locupletes. Nam de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adversar. VI, c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quæ à melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant. *Grav.*

1 Ἀπολείπει ἡ γυναῖκα] Et hunc Solœcismum Thomas aperit: Ἀπολείπῃ ὁ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ἄχετο. ἐκβαλλει δ' ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Αἰσχίνης ὁ Μελίτης τὸ λέγειν· ἐκβαλλειν τὸ γυναῖκα. Nimirum uxor cum à viro divortit nuntium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divertere*, *discedere à viro*. vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit.* Eleganter igitur Iosephus ἐπιθυμεῖ τὴν ἄνδρα καταλιπεῖσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογίζομαι δ' ὅτι ἰδὼν ἐκβαλεῖν αὐτὸς τὰς γυναῖκας προσέξῃ. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀπολιμπάνεσθαι. Quare minus Attice ipse Luc. in I Dialog. Iunonis & Iovis: Ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν. Ibidem in bis accusato: Τὴν νόμῳ γαμετὴν ὥσπερ ἀπήμων ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ εἴ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἑταίραν ἢ συζῇ. Attice dixit idem in Romulo: Νόμῳ μὲ δίδως γυναικὶ ἀπολείπειν τὴν ἄνδρα, δ' ἐκ ἐκβα-

ἅπας τῦτο μὴ ποιεῖ. καὶ [1]εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι; So. ἐμὶ μὲ οὐδὲν, οἶμαι· τον δ' ἐπισταμένῳ βάλεσθαι, ἢ ἐξιέναι Lu. σὺ δ' ἀγνοοῦντα τὸ κόπτεσθαι, ἢ τὸ ψοφεῖν, οὐδὲν, ὅλως πεπονθέναι δοξομὲν ἀπαίδευτον ὄντα; So. οὐδαμῶς εἶ. Lu. τί λέγεις; ὑβρισθῆς ἐγὼ [2]νῦν δὲ χθιζόμην σοι ἀντιλεγόμενος; ἔοικε δ' ἐνολοικίσαι τὸ

dus potius est, ut hoc ne illi accidat. Quod si quis autem nunc crepare faciat januam ingrediens, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? *Sol.* Mihi quidem nihil: illum vero vel exire velle, vel introire. *Lyc.* Tibi vero, cum ignorares τὸ κόπτεσθαι, aut τὸ ψοφεῖν, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? *Sol.* Contumeliosus es. *Lyc.* Quid dicis? Ego contumeliosus vero nunc χθιζόμην qui tecum disputo? Videtur autem solœcissare etiam

ἐκαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τίνων. Ibidem: ἀπήμπλατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἔξεστι γαμεῖν ὅθεν βάλεταί τις καὶ ἀκροκαλιδῆ τῶν ἔσαν γυναῖκα. Græv.

1 Εἴ τις γε νῦν ψοφοίη ἢ θύραν εἰσιὼν καὶ ἐξιὼν κόπτοι] Hæc verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium* & *pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat* & *pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κόπτειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque absistere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exitumus itaque hoc crepitu signum cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introitumus fores percutit ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Græcis κόπτεσθαι; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κόπτει θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφεῖ ἐξιών. Lucianus in Philopseude: Ἐπὶ κόπτουσι θύραν ἐκεῖνοι. Idem in fugitivis: Ἴσως δεῖ κόπτειν ἢ θύραν. Aristophanes in Ranis: Ἀγε δή πω τερέτρου θύραν κόψω. Monxque: Οὐ μὰ Δι' ἐπερείψας ἀλλὰ χύσας θύραν. Et in Nubibus: Χύσας θύραν. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: Ἐφοβούμην δὲ μὴ τις αὐτὴν ὑπὸ τοῦ φοβεῖσθαι ψοφήσειεν. Heliodorus in I: Τάχα θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφουσιν. Phrynichus addit male quoque κρούειν ἢ θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio: Φίλιππος ὁ γελωτοποιὸς κρούσας θύραν εἴσω τῷ ὑπανοίξαντι. Et Euangelista: Μὴ δέξηται ἕξω ἐστέναι ὁ κρούων θύραν. Idem.

2 Νῶν δὴ χθιζόμην] Solœcismus est hic, quod νῶν δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum præsenti jungi. Attice enim dicendum erat νῶν δὴ χθίζομαι. Pollux: Ἀρτὶ ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῶν δὴ ὅ ἐστι παυτόν. Suidas: Νῶν δή, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμων γ. Νῶν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις στερεπτέον τοὺς λόγους, ἵνα ταῦτα ὑπόθωμεν, νῶν δ' ἐπελεκλήσαμεθα. Καὶ αὖθις ἐν φαίδωνι νόμων. Πλάτων διαλελυθήκει εἰρηκὼς ἐπὶ τῷ τοιῷδε χρόνῳ, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συμβίωσιν· ὃς δὴ πάλαι τὴν φολίμων χαλεπότητα ὡς φαύλην ἐμισεῖ νῶν δή. Εὐριπίδης ἐν Ἰφιγενείᾳ. Νῶν δὴ μόλις ἔβαν ἐπὶ θύρας, σκόπει τάχος. Νῶν δ' αὖ φασὶ δοῦναι τὰ ἀνωμάλοις. Ἐν δὲ Μελανίππῃ. Οὐκοῦν σὺ νῶν δὴ μ' ὡς ἐπαρθένευε τύχαν. Homerus: Νῶν γὰρ δὴ χθιζός ἐστι. Idem: Νῶν δὴ ἐξαπίνης δόμον εἰσβαίνει καλόν. Eustathius: Νῶν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἑνὶ τόπῳ, ὅ καὶ φασι μόνοι παροιχωκότα συνιέναι. Euripides Phœnissis: ἄνευ δὲ νῶν δεσφάτων ὑμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄνευ δὲ νῶν καὶ τῶν πρὸς τύχας πάλαι. Plato in Gorgia: ἀφ' οὗ γε καὶ νῶν δὴ λήγομεν ἐλέγχειν. & sic frequentissime cum in illo Dialogo tum in aliis ejus libris. In his

non-

νῶ δὲ ῥᾳδίσομαι, σύ μ' οὐκ ἔγνως. Σο. πῶσθην ὡδὶ ἐγὼ Ἀθηναῖος, ἀλλ' εἰπὲ τί τοιοῦτον, ὡς τι καὶμὲ μαθεῖν. Λυ. Ϛ πῶς ἂν μάθῃς; Σο. εἴμοι πάντα ἐπίλοιπος, ὅσα φῄς σολοικίσειν ἐμὲ λαθεῖν, κοὐ παρ' ὄ, τι ἔκαγον σολοικίσειν. Λυ. μηδαμῶς, ὦ ἄριστ' μακρῷ γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν λόγον. ἀλλὰ σοὶ μὲ τούτων ἔξεσι σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν παιδιεσθαι. νῶ δ' ἵπερ ἅπαξ ἐπίλαβμαι, εἰ δοκεῖ Ϛ ἀφ' ἑνὸς γε αὐτὸ τὸ τοῦτο ἅπαξ μὴ διοίσειν, ἀλλὰ ψαλῶς ἐξιστιχεῖν, ὁρᾷς φαίνεται ῥᾳδίᾳ μ' Ϛ ἕτερα σκοπεῖσθαι, μὴ γὰρ ἄτως ἄλογον ᾖ ἂν. ἔπειτα τὸ Ϛ ὑβρίσαι, ἢν μὲ φῄς ὑβρίσαι, εἰ μὴ ὧδε λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὶ etiam ipsum ῥᾳδίσομαι quo nunc usus sum: tu vero non cognovisti. *Sol.* Desine, quæso per Minervam: ac dic potius tale aliquid, quod etiam ego intelligam. *Lyc.* Ac quo pacto intelligas? *Sol.* Si mihi omnia ista percurras quæ modo dixisti à te cum solœcismo dicta, à me autem non animadversa esse: & quo pacto in singulis peccatum sit exponas. *Lyc.* Nequaquam, ô optime. longum enim modo facturi essemus dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi singulatim quærere. Nunc autem alia quædam persequamur, si videtur. Ac primum ipsum hoc ἅπαξ, absque aspiratione, & cum tenui spiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo ἕτερα compositum. Non enim ita præter rationem fuerit. Deinde & τὸ Ϛ ὑβρίσαι, qua te à me affectum ais, si non hoc pacto dicam, sed εἰς

autem, quæ attuli, exemplis τὸ νῶ δὲ nusquam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῶ δὲ ῥᾳδίσομαι, is solœcismum commiserit. Nec est solœcismus in simplici voce ῥᾳδίσομαι, quod putavit interpres, sed in νῶ δὲ futuro ῥᾳδίσομαι hic junctо, ut dixi. Huic simile est ἄρτι συλικιῶ de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῶ δὲ, ἄρτι, ἀφ' ὁδὸν, ἐμαρόδιον, τὰ νῶ, ἀφ' ὀλίγε, ὀλίγα ἀφ' τροτ, ἀφ' τροτ & ἀφ' ῶ. Cum futuro autem αὐτίκα, μέλα, αὖθις, εἰσαῦθις, ὕσον τάχος, ὅτι τάχιστα, ἐκ εἰς μακρὸν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὲ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistrorum præceptionem. Homerus Iliados H' Νῦν μὲν δὲ Ϛ πατρὸς δεικέμεν ἱστεὸν ἀλόϛιν. Et alio loco: Νῦν ἦ δὲ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξῃ. & sæpius aliis in locis. Νῦν δὲ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βουλευσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὲ μεθεσόμεθα ὅτι σωμασῶν ἐδίν. Idem in Phædone: Ω Σώκρατες ὕσε τον δὲ σε φρονεῖσι νῦν οἱ ἑπαΐοντες. Xenophon IV institut. Cyri: Νῦν δὲ σὺ δηλώσεις. Thucydides VI: Καὶ ἀσφάλειαν νῦν δὲ καὶ σωμὰ ἔσεσθαι. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum solœcismum esse. Εἰ παρέσεσιν, inquit, δηλῶσι τότε τὸ νῦν τεθέμενον συλοικισμὸν φοιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοῦϛ ῥᾳδίσομεν δέτερ γὰρ ἡ σοφία χρόνε. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. *Grav.*

1 Τ'ρείζω σι καὶ εἰς σι] Τ'ρείζω σι scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σι, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius sum, Moschopulus eadem docet: Τ'ρείζω σι καὶ ἀντὶ Ϛ κ' πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δὲ ὕβρεσι καὶ πλημμέλαις, Ϛ ἄλλαις τισὶς ἐπηρείαις. Τ'ρείζω εἰς σε ἀντὶ Ϛ ὑβριστικῶ τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ σὰ σε ἐσδύπνυμαι ὡς ἀναφρασθαι Ϛ ὑβριν ἐπὶ σι. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μάτι πιὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τὸν οἰκέτας. Quod vero Lucianus subjicit ἐπεὶ τὸ εἰς φῶς ἄμα ὑβρίζειν λίαν οἷον εἰς τ παροιμίαν ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τοῖ συμποσίε. Platonis verba sic se habent: Ο' μὲν Ϙ μὴ γὰρ κινδυνεύῃ ἢ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς Ϛ παρεισιμίαν. Lucianus in his accusato: Τ'ρείζεις εἰς Ϛ διάλογον. Idem.

φαίλω ἴδιον, ἐγὼ μὲν οὖν ἔχω εἰπεῖν. ὅτι τὸ μὲ σὲ ὑβρίζειν τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πλαγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δ' εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. ὁ γὰρ ὑβρίζων τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει· καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον, ἢ εἴς τις γε οἰκείτων. πλὴν γὰρ σοὶ τῶν πραγμάτων ἅπτως ἔχει σοι, ἐπὶ τὸ εἰς σὲ ὕβρισμα ὑβρίζειν λέλεκται. οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Σο. κινδυνεύω τὸ διάφορον. Λυ. ἆρ' οὖν ἐστὶ τοῦτο καλυνοῦς, ὅτι τὸ [1] ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν; Σο. ἀλλὰ πῶς εἴσομαι. Λυ. αὐτὸ δὴ τὸ ὑπαλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲν ταὐτὸν λέγειν δοκεῖ. Λυ. καὶ μὴν ἐκεῖνο ἐν εἴη ταὐτὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, ἕτερον τὸ μὲ ἑτέρῳ ἕτερον γίγνεσθαι, ἢ μὴ ὀρθῶς ἕτερον τὸ ἕτερον, τὸ δ' ἢ μὴ ὀρθῶς τὸ ἕτερον; Σο. κατάμαθε ἐπὶ τὸ μὲ ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ ἢ κυρίου λέγειν ἐοί. τάδε ἐναλλάττειν ποτὲ μὲ τοῦ κυρίου, ποτὲ δ' τοῦ μὴ κυρίου χρῆσθαι. Λυ. ἴσχε πρὸς καὶ ταῦτα κατανόησον εἰς ἄκρον. τὸ δ' [2] συναλλάζειν ὀρθῶς πρὸς, τὴν οἰκείαν ἀφι-

εἰς σὲ, contumelioſum dicam, proprium id eſſe ego quidem non poſſum dicere: quoniam σὲ quidem ὑβρίζειν, idem eſt quod corpus tuum, ſive plagis, ſive vinculis, ſive etiam alio aliquo pacto. At εἰς σὲ quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumelioſus eſt, & qui puerum tuum, & amicum, & certe qui ſervum quoque. Nam præterquam de rebus ita tibi ſe res habet: quoniam & in res contumelioſum eſſe dictum eſt, ut in proverbium quemadmodum Plato dicit in Sympoſio. *Sol.* Intelligo differentiam. *Lyc.* Num igitur & hoc intelligis, quod ſi dicam, ταῦτα ὑπαλλάττειν, ſolœciſmum vocant? *Sol.* At nunc ſciam. *Lyc.* Ipſum autem dici debere, ἐναλλάττειν. *Sol.* Mihi quidem videtur idem utrumque dicere. *Lyc.* At quomodo idem fuerit ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν. quando illud quidem eſt alterum cum altero commutare, videlicet id quod rectum non eſt, cum eo quod rectum eſt: hoc autem, id quod non eſt, cum eo quod eſt. *Sol.* Intelligo quod ὑπαλλάττειν quidem ſit id quod proprium non eſt, pro eo quod proprium eſt, dicere. ἐναλλάττειν vero aliquando quidem eo quod proprium eſt, aliquando vero eo quod proprium non eſt, uti. *Lyc.* Habent quandam & hæc conſiderationem non injucundam. συναλλάζειν autem ὀρθῶς πρὸς: id eſt, propriam utilita-

tem

1 Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moſchopulus videtur nonnihil à Luciano diſſentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τάξιν ἀντιχρόνως, ἢ ὑπαλλάξαι ἑτέρῳ ἕτερον ὑπάρξαι λέγει. Ταὐτὸν ἐστὶν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, ἢ ἁπλῶς τὸ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec eſt in Luciano: *quod ſi dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν ſolœciſmum vocant*, ut vertit Micyllus: ſed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc eſt, *enarrando vel per bypallagen biſce abuti dicunt ſolœciſmum committere.* Sic ἐναλλάττειν eſt his abuti per ἐναλλαγήν. In iis quæ ſequuntur in Luciano, αὐτὸ δὴ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna eſt ſic ex vetere codice, utpatet ex excerptis, ſupplenda: αὐτὸ δὴ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγοι, *ſus dicere* λέγειν, Nihil certius. *Grav.*

2 Συναλλάζειν ὀρθῶς πρὸς] De his ne convenit Moſchopulo cum Luciano.

Συν-

λειπω δ σπουδάζοντος ἰμφαινῆ· τὸ μὲν καθῆσθαί τινα, τὸν οὕτινα περὶ ὃν σπουδάζῃ. ἐ ταῦτα ἴσως μὴ ἀκριβῶς κεχρῆται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβῶς κεχρῆται. βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβῶν ἰκάστοτε. So. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. Ly. τόγε μὴν καθίζεσθαι δ καθίζειν καὶ τὸ καθῆσθαι δ κεῖσθαι, ἆρ οἶσθ', ὅτι διαφέρουσι; So. οὐκ οἶδα. τὸ καθίσθαι μέντοι σε λέγοντος, ὡς ἔστι ἄκουσα. Ly. ἐ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κεῖσθαι, δ κεῖσθαι ἀλλοφέρειν φημί. So. ἐ τοῦ ποτ' ἂν εἴη ἀλλοφέρον; Ly. τοῦ τὸ μὲν πρὸς τὰ ἱστῶτα λίσεσθαι, τὸ κεῖσθαι. τὸ δὲ πρὸς τὰ καθεζόμενον, ἴσθι ξένε, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι διόμεθ' ἴσθαι,

tem ejus qui ſatagit, indicat: cum autem dico περί τινα, illius indicat, circa quem quis ſatagit, ſive obſequioſus eſt. Atque hæc quidem fortaſſe confunduntur à quibuſdam, fortaſſis autem etiam obſervantur: melius autem eſt obſervare unumquemque. *Sol.* Recte dicis. *Lyc.* καθίζεσθαι vero à καθίζειν, & κεῖσθαι à κεῖσθαι, ſcis quo pacto differant? *Sol.* Haud ſcio. καθίσθαι quidem audivi te dicere quod ſit alienum. *Lyc.* Et recte quidem audiſti. Sed κεῖσθαι à κεῖσθαι differre ajo. *Sol.* Et quo tandem inter ſe differunt? *Lyc.* Quod κεῖσθαι quidem ad eum qui ſtat, dicitur: alterum autem ad eum qui ſedet. ut, ἴσθι ξένε, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι διόμεθ' ἴσθαι. Rur-

---

Σπουδάζω, inquit Moſchopulus, σφόδρα σπ ἴσως σε δεῖ ὑπηρεσίας τοῦ ῥήματος, σπουδάζω σὲ δεῖ ὅταν ὑπηρετῆσαι τοῦ δεῖ σε παρασχεῖν. Grav.

1 Ἀλλὰ τὸ κεῖσθαι τοῦ καθῆσθαι διαφέρειν φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθησον dici ad ſtantem, quem jubemus ſeſſum capere, κεῖσθαι vero ad eum, qui jam ſedet, quemque rogamus, ne ſurgat. Thomas eadem tradidit quæ Lucianus: Ἄλλο, inquit, κεῖσθαι καὶ ἄλλο κάθησον. Τὸ μὲν γὰρ κάθησον ἐπὶ πρὸς ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ καθημένου ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐγείρηται ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Ἧστο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δίομαι ἶφλον. Sic lege hunc locum in edito libro ſatis mendoſum. quod vero paulo antecedit, τὸ καθίσθαι ἄκουσα λέγοντος ὡς ἔστι ἰδιωτικόν. *audivi te dicentem imperativum* καθίσθαι *ſede, vocem eſſe peregrinam vel barbaram*, Luciani forte reſpicit verba quæ in Lexiphane ſuo poſuit: Τὸ ἵστατο, ἐ ἀπαντάμενος, ἐ τὸ καθίσθαι ἐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀττικαὶ φωνῆς. Micyllus ex ſuperioribus Luciani verbis colligit hic aliquid deſiderari. cui equidem non invitus aſſenſero vel propter hæc verba quæ infra habentur. Οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγχαρδίς ἀνήρ. Σιλ. πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγχαρδὶς nuſquam in hoc libello locutus eſt. Nunc viciſſim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθίσθην, inquit Thomas, καθιδεῖς, καθισθήσομαι, καθισθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων βάρβαρα λέγε ἢ καθίζομαι, ἐκαθίζομην, καθίσομαι, κατεδήμενος, καθίσθαι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus ἐκαθίσθη, καθισθὶς, καθησθήσομαι καὶ σκληρωτικὰ καθησθήσονται ἀκούετε. Parum igitur Attice Heliodorus in IV: Καθισθὶς δὲ ἀγνοίαν θάρσος συλάτιρ ἔλεγον. Et Baſilius in epiſtola: Ταῦτα λογιζόμενοι σκληρὸν χρῆναι ἐκαθίσθημεν. Lucianus in priore veterum narrationum: Οἱ πανωλβίων δὲ σφισιν καθίσθησε ὥσπερ δὲ καὶ τραπέζαις. Herodianus in V: Συλλαθισθὶς αὐτὸς ἐκ τοῦ βασιλικοῦ φορείου. Ioſephus Ἀρχαιολογίας libro II: Καθισθὶς ἐπὶ πρῶτ ῥήματος. Idem libro VIII: Καθισθῆναι δ' ἐν Βαθσαϊδᾷ. & pluribus aliis in locis. De καθίζω & καθίζομαι Thomas Magiſter: Καθίζω ἐμὲ καὶ καθίζομαι καὶ καθίζει ἐπρεσ. Pollux ſcribit Xenophontem καθίζειν uſurpaſſe pro καθίσαι ποιεῖν. Locus eſt in II ἡρακάστους· Καὶ ἀναζευλόμενοι δὲ Ἀριαῖοι ἐκ σκηνῶν ἦλθον εἰς τὸ δρόμον τὸ βασιλέως

ἀπὸ δ' μὴ καθίζομεν. πάλιν οὖν ἀναστρέψωμεν, ὅπου τὸ ταῦτα διαλλάττειν, ἁμαρτάνειν ἐστί. τὸ δὲ καθίζω, δ καθίζομεν ἄρα σοι δοκεῖ μικρὸν τι διαφέρειν, εἰκῇ τὸ μὲν ἕτερον ἡγώμεθα, τὸ καθίζειν λέγειν. τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθίζεσθαι. Σο. καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε· ὥσπερ γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν. Λυ. ἑτέρως γάρ λέγοντα οὐ καζανοεῖς, ὡς οἶδα, οἷόν ἐστ[1] ξυγγραφεὺς ἀνήρ; Σο. πάνυ οἶδα· καὶ γάρ σε ἀκούσας ταῦτα λέγοντα. Λυ. ἐπεὶ καὶ τὸ [2] καταδυλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδυλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον. Σο. πῶς ταῦτα; Λυ. ὅπου τὸ μὲν ἑτέρου, τὸ καταδυλοῦν αὐτοῦ λέγει. Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ἐπιφέρειν μεμηνύσει, εἰκῇ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις. Σο. εὖ ἂν δόξαιμι. Λυ. εὖ μὲν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα, νυνὶ δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Rursum itaque dictum sit, quod qui hæc commutat, vitium incurrit. καθίζω autem à καθίζομεν, num tibi parum distare videtur? Siquidem καθίζειν dicendo, alterum sedere facimus: καθίζεσθαι vero, nosmet ipsos solos. *Sol.* Et hæc sufficienter prosecutus es. Atqui dic: ita enim oportet te docendo præire. *Lyc.* Nam me alio pacto dicentem non intelligis. Non nosti quale sit ξυγγραφεὺς ἀνήρ? *Sol.* Omnino novi, ut qui te audierim hæc dicentem. *Lyc.* Quoniam & καταδυλοῦν tu quidem fortassis idem cum καταδυλοῦσθαι putasti: ego vero scio differre non parum. *Sol.* Quomodo? *Lyc.* Quod hoc quidem alteri, καταδυλοῦν autem sibi ipsi fit. *Sol.* Pulchre dicis. *Lyc.* Etiam alia vero multa licet tibi discere, si modo non ipse tibi scire, cum nescias, videbere. *Sol.* Non vidébor facile. *Lyc.* Proin reliqua in posterum rejiciemus, in præsentia autem dialogum dissolvamus.

καθεῖν collocaturos esse. Sic καθίζειν δίκας apud Demosthenem & Galenum. Moschopulus: Καθίζω ἕτερον μεταβατικῶς. ἐκ καθίζω ἐγὼ ἐμαυτὸν μεταβάτους. Κάθημαι δὲ ἐγὼ ἐπὶ μετάβατον, &c. Τὸ καθεδούμενον, ἐκ ἐκαθέσθην βάσκανα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω ἐπὶ μόνου τιθέντος αὐτὸ τοῦ ἑτέρου σοιεῖν καθίζειν ἀλλὰ καὶ ἑαυτόν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἑαυτὸν ὅπως ἐν διάτρῳ. Grzv.

1 Ξυγγραφεὺς ἀνήρ] Ξυγγραφεὺς, inquit Thomas, ἐ μόνον ὁ συγγραψάμενον ἀπόλεμόν τινα, ἤτε ἄλλο ὑφ' ἑαυτῷ γεγονότα. ὡς ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ὑφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφὰς ἐκάλουν. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσὶν οἱ ξυγγραφεῖς, ἄλλο μὲν ὑδέν. Ammonius quoque pœne eadem habet: Γ'στοριογράφον· ὡς γάρ ἐστιν ὁ τὰ σφ' ἑαυτῷ γεγονότα συγγραψάμενον· οἷς Η'ρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ πεὶ ἑαυτῷ γεγονότα ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba tē natus, aut alius collegii. *Idem.*

2 Τὸ μὲν καταδυλοῦσθαι ἑτέρου, τὸ δὲ καταδυλοῦν ἑαυτοῦ] Moschopulus paulo aliter: Δύο ὡς ἐμαυτὸν, καταδυλοῦμαι ἢ Ε'λλάδα. Pro Luciano facit illud Thucydidis: Τὰς μὲν ξυγκαταδυλοῦν ἀν ὁρισίν ἑ αὐτοῖς τὸ ἢ Θυκλέπους μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III: Τὰς μὲν καταδυλουμένους ἢ Ε'λλάδα. Idem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

PHILOPATRIS, SEV QVI DOCETVR.

ARGVMENTVM.

Sive Luciani, sive alius scriptum hoc fuit, videtur is Trajano Cæsari, ob victoriam in Oriente partam, potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco (nam patriam solum vocat) pericula & clades præsagiebant, quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eò enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, & de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa à Trajano devicta in populi Rom. potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem & Eutropium, & cæteros, qui ejus ætatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli caussa est, quo Philopatris dialogus hic inscribitur. Quòd autem ad didascomenum pertinet, fingitur is, qui patriæ fortunæ ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo, qui cum sermonem habet, de deo vero & religione recta informari, tum ab iis, qui patriæ malè ominabantur, ejusdem institutionis caussa, in communem cœtum ac societatem introductus fuisse, Vnde & catechumenus in ipso dialogo infrà vocatur, quo nomine Christiani vocare soliti aliquando fuere, eos quos pietate & religione sua informare nuper cœpissent.

ΤΡΙΕΦΩΝ.

1 Τί τῦτο ὦ Κριτία, ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωσας, καὶ πῶς ἐφρῦς κἀπὶ σωϊνδήνης, μύχιον δ' βυσσοδομεύεις, ἄνωθ' κάτω τὰ ἐξεπολῶν, περιδινεόφρων ἰοικὼς κ' τ' ποιητέω, ἄχθος τι σὸν

TRIEPHO.

Quid hoc ô Critia? totum te ipsum immutasti, & supercilia deorsum contraxisti, profundum autem quippiam alta mente versas, fursum atque deorsum inambulans, vaframenta meditanti similis, quemadmo-

1 Τί τῦτο] Non est hujusce Luciani, sed antiquioris alicujus. Multa id arguunt, Primùm ineptiæ stili, cum aliæ omnibus paginis, tum illæ p. 765. φὺ φὺ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici anno Christi CLXXI. ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptisatum significat à D. Paulo. D. Paulus verò martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno XIII. FalliturqueBaronius Neronis anno XII. verba illa hujusce Dialogi

εἶλε παφιάς; μή πω τετριφήνου πρόσωπον, ὦ Ἑκατῖτι ἐξ ἅδου ἐλήλυθας, ἢ καί τινι θεῶν ὦν ἀπεστάλης συμπότης; ἀδύνατον γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς πάσχειν, εἰ καὶ αὐτονυκτὶ ἐξέλιμα τὸν κόσμον κλυδωνῶν, ὥστε ἐπὶ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω ὦ καλὴ Κεφάλα, σὺ δ' εἶσις ἐμοὶ ἐπιβοωμένῳ τὰ πολλά, καὶ ἐς βραχὺ χαυνότατος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ σαυτὸν φασὶν, ἢ καὶ τὰ χρεὼν παλαιτέρωσε ἐπιμένεις; Κε. ὦ Τριφῶν, μέγα τι, καὶ ὑπερμεμυθολογημένον ἀκήκοα, καὶ πολλοῦ δεῖν ἐλάλημμένον. Τ. ἐπαπειλῶ τοῖς ὕπνοις, καὶ τοῖς ἀνδράσι ἐπιφθέγξῃ, μή πω ἐπὶ ἀκμὴν ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα, Τ. Ἀποψύξω σε μᾶλλον, Τ. μῦθος τοῖς ποιηταῖς γεγενημένος, ὡς καὶ Νιόβη ποτέ. ἀλλὰ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ὤμου ἀποτμηθῆναι ἐπὶ κεφαλῆς σοβοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέσχες μοι ὦ πᾶν. Τ. τὸ δὲ Κλεομβρότου πήδημα δὲ ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί. Τρι. Ἡ ἐγκλεὶς τὸ γαυμασίων σαυτὸν φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἄφρ' Κεφάλων ἐξέπληξεν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιητὰ, καὶ περιβλεπτὰ φιλόσοφοι, σὺν ἐξέπληξάν σου τὸν λῆρον, ἀλλὰ λῆρος πάνυ admodum poëta ait: Pallorque genas tibi cœpit. Num alicubi Cerberum aſpexiſti, aut Hecatem ab inferis huc egreſſam? aut etiam deorum alicui conſultò occurriſti? Nondum enim talia tibi accidere conveniebat, etiamſi ipſum audiviſſes mundum aquis obrutum iri, quemadmodum Deucalionis tempore factum eſt. Tibi dico, optime Critia, an non audis, me tantopere inclamantem, & brevi adeò appropinquantem? utrum indignatione aliqua adverſum nos percitus es, an obſurduiſti, an verò etiam expectas, dum te elata manu impellam? *Cri.* O Triephon, magnum quendam & admirabilem audivi ſermonem, multiſque viis tractatum. Ac nugas iſtas adhuc memoria repeto, aureſque obturo, necubi etiam amplius audiam talia, & inſania nimia dirigeam, fiamque poëtis fabula, periude ut Niobe olim. Quin per præcipitium in caput devolverer alicubi, veluti vertigine actus, niſi, ô amice, inclamaſſes mihi, adeoque & Cleombroti ſaltus, Ambraciotæ illius, de me fabula ferretur. *Tri.* Papæ, quàm mirabiles iſtæ apparitiones, ſive auſcultationes fuere ſcilicet, quæ Critiam adeò perculêre. Quot enim attoniti poëtæ, & præſtigiatores philoſophi, percellere mentem tuam non potuere, ſed nugæ

logi, Γαλλαῖ ἀναφαλαντίας, ὑπήρξαν, ἐς τρίτον μέχρι διεξελάσας δὶ ὕδατος ἡμᾶς ἀνακαλύπτειν, adſcribens huic Luciano. Nam quî potuit Lucianus hic à Neronis anno XII. & Chriſti LXIX. ad annum Servatoris CLXXI. pervivere, ſive annis CIII? Atquì etiam poſt bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus ſit negari non poteſt. Saperdæ autem prorſus illi ſunt, qui propter ea quæ in extremo dialogo iſto, de Babyloniis, Ægyptiis, Perſis, Scythis verba fiunt, hujuſce diſtortiſſimi fœtus parentem, ad tempora imperatoris Trajani referunt, cùm ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere poſſe, quivis facile lolio non viſitans, perviderit. Plane quidem quiqui tam belli pueri pater eſt, Neronis principatu eum ſuſcepit. *Marcil.*

1 Ἀποψύξω] Gloſſæ veteres: ἀποψύχω. *dirigo.* Menag.

2 Τὸν

σε γέγονεν ἐπὶ σοί. Κρ. πίπτουσι εἰς μικρὸν, καὶ μηκέτι περιοχλήσῃς ὦ Τριεφῶν. εἰ γὰρ περιφρονήσῃ, ἢ ἀμελήσῃ γένοιο παρ' ἐμοῦ. Τρι. οἶδ' ὅτι καὶ μικρὸν, ἀλλὰ οὐκ ἐφορήσῃς σχᾶσμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τι ἀπόῤῥητον. ὁ γὰρ χρὼς, ἐς τὸ ταυρηδὸν ἐπιδείκνυσι, καὶ τὸ ἄτιμόν τι βάσεως, τὸ ἄνω τι, ἐς κάτω ἐπιπολεῖν, δείκνυσί σε καθίησιν. ἀλλ' ἄμπαυσον δεινῶν, ἐξίμεσον τὰς ὕβρεις, μή τι κακὸν παθήσῃς. Κρ. σὺ μὲν ὦ Τριεφῶν, ὅσον πλεῖστον ἀνάθραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιον τοῖς νοσοῖς ἀναφανῇς. καὶ γὰρ καζάπεσεν, Τριεφώντιον πέλαγος κεκινημένης, ὡς κ' Ἴκαρος τοπρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα σήμερον ἔδρᾳ τὴν τερατολογούντων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώσκωσί μου τὴν γαστέρα. Τρι. ἐγὼ μὲν, ἀναθραμοῦμαι ὀπίσω καὶ βάλε. σὺ δὲ, ἄμπαυσον δεινῶν. Κρ. φὺ, φὺ, φὺ, φὺ τὴν ὕβριν ἐκείνων. ἰὺ, ἰὺ, ἰὺ, ἰὺ, τὰ δεινὰ βυλλώματα. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τὰ κενὰ ἐλπίδων. Τρι. βαβαὶ δὲ ἀνεφυσήμησεν, ὡς τὰς νεφέλας διέρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνεύσαντος λάβρα, ἐς τὰς κύμασιν ἐπωθίζουσα, βορέου ἄρα ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς λαῖφος κάλαν αἱ ὁλκάδες τὰ Εὔξεινον πόντον εἰχάσατε, τὰ κυμάτων ἐπικυλινδόμενα οὐ δὲ φυσήματος. ὅσον οἴδημα τοῖς ἱστοῖς ἐνέκειτο. πόσος κραδασμὸς, ἐς κλόνος τὴν γαστέρα σε σωτῆρα ἐφέρετε. πολύωτον σαυτὸν ἀνακέφηνας, τοσοῦτο ἀκήκοας. ὡς καὶ κ' τὸ προπυλαῖος, ἐς λαῖφος τὰ ἰσχνὸν μεμηκώς. Κρ. ἆ παρῆλθέν τι ὦ

nugæ tibi fuere omnia? *Cri.* Define pauliſper, ô Triephon, neque moleſtus amplius ſis. Nequeenim contemnendus, aut negligendus mihi eris. *Tri.* Scio equidem, quòd neque parvam, neque contemptu facilem rem apud te volvis, ſed admodum etiam arcanam. Nam & color, & quòd taurinum quiddam tueris, quodque pedibus conſiſtere nequis, ſed ſurſum atque deorſum inambulas, conſpicuum te facit. Verùm reſpira aliquantulum à malis, & nugas iſtas evome, ne quid patiare mali. *Cri.* Tu quidem, ô Triephon, quantum jugeri ſpacium extenditur, tantum à me hinc curriculo abi; ne te ſpiritus in ſublime attollat, & ſupra terrã elatus pleriſque appareas. Atqui alicubi etiam decidens Triephonteum pelagus de te nominari facias, quemadmodum Icarus de ſe Icarium olim. Nam quæ audivi hodie, à ter execrabilibus iſtis ſophiſtis magnopere ventrem mihi tumefecerunt. *Tri.* At ego quidem retro curſu abibo, quantum etiam voles. Tu verò reſpira à malis iſtis. *Cri.* Phy, phy, phy, phy, nugas illas. Heu, heu, heu, heu, conſultationes malas. Væ, væ, væ, væ, ſpei inani. *Tri.* Papæ, qualis evaporatio, ut nubes pervertit. Nam cùm vehemens Zephyrus inſpiraret, fluctuſque impelleret, boream modò per Propontidem moviſti, ut flatu concitatis undis onerariæ naves Euxinum pontum per funes adeant. Quantus tumor in inteſtinis latuit? Quantus autem tumultus, quantaque agitatio ventrem concuſſit tibi? Auritum ſanè quàm teipſum oſtendis fuiſſe, qui tam multa audieris, adeò ut etiam juxta monſtroſum illud: per ungues audiveris. *Cri.* Atquĩ mirabile non eſt, ô Triephon,

Τελεφῶν ἀκηκόειας καὶ ἐξ οὐρανοῦ. Ἐ γὸ κυκνῳλω γαστέρα πλησαι, Ἐ ἀετφαλῶ κύκνε, καὶ ἀετφείαν φύσιν, ἐς γυναικείαν σκιργοβατῶσαι, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνια μεταβαλόμενα. Ἐ ὅλως περιπόλης ὁ βίος, εἰ βάλοι τις εἰς οὖν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεί σε πρῶτον ἐκπλήττει τὸ δι' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸ ἅλιον εἴρυσιν, ἀηδόνες ἦ, καὶ χελιδόνες οὖσαι κελαδῶσιν, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ὀρνίων τὰς ἀκοὰς ἐναβυσώσας, τό τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον, πᾶς ψυχὰς κηλῶ ἐλλέξει. Τελ. ἴωμεν ὦ Κριτία. ἀλλὰ δέδια μή σε ἐπῳδὴ τὸ ἐκπεπληγμένον ἐπὶ, καί μοι ὕποπτον, ἢ γόητευον, ἢ ἄλλό τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσηται ἡ ξυμφορία σε αὕτη κατάπληξις. Κρι. νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, εἰ τοῦτο γνήσιόν ἐπὶ σοί. Τελ. ἔτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομνύμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσαιτο ἀμυνόμενός σε, εἰ ἀδικοίης τὸν ὅρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅσῳ τοῦ Διός ἐσμεν. Κρι. τί λέγεις; ὁ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς τάρταρα κατοπτεύσας; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀστραπῇ κατακαύσας, ἐπεὶ καὶ κομπευσάμενον, καὶ τοὺς ἀσελγαίνοντας ἔτι καὶ νῦν, ἀδικεῖ ἦ τοὺ ποιητοῦ, τίς ἀγνοήσειεν, ὃς γυναικολίπης ἀνομάσθη, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ; Τελ. σὺ μὲν ὦ Κριτία, πάντα παρίδρομες τὰ τοῦ Διός. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε. ἐγὼ κύκνον ὅτον ἐγίνετο, καὶ σατύρους δ' ἀσέλγαινον, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; ἐ εἰμὴ τὸ πορνίδιον σκιῶν πεζὸς ἐπομόσατο, ἐ διέφυγε λέβ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἠροτρία, σὺν γοῦν

phon, per ungues audiſſe, quando & tibiam, ventrem ſpectaſti eſſe & caput parere, & virilem naturam in muliebrem effectu tranſire, deinde & ex mulieribus aves transformari: & in ſumma, prodigioſa vita ipſa eſt, ſi poëtis credere voles. Sed quia te primùm offendi, hocce loco, abeamus, ſi vis, eò ubi platani ſolem arcent, luſciniæ autem & hirundines canora perſtrepunt, quò videlicet avium concentus aures exhilarans, & aqua leniter ſuſurrans, animos demulceat. *Tri.* Eamus ſanè Critia. Verùm illud metuo, ne forsincantatio quædam ſit, id quod audiſti, & me piſtillum, aut portarum obicem aliquem, aut ſimile quiddam rerum inanimatarum efficiat, præclara iſta tua conſternatio. *Cri.* Ita me amet cœleſtis Iupiter, ut nihil tale in te ſiet. *Tri.* Amplius etiam terrefeciſti me, quum Iovem dejeraſti. Quid enim ille poterit ulciſci te, etiamſi fidē jurisjurandi transgrediaris? Arbitror enim neque te de Iove iſto tuo ignorare. *Cri.* Quid ais? an non poterit Iupiter in tartarum præcipitare me? An ignoras, quòd deos omnes dejecit à divino illo ætheris pavimento? & Salmoneum, qui contrà tonare auſus fuerat, paulò antè fulmine præcipitavit, & ut petulantiſſimus quiſque eſt, etiam nunc. A poëtis autem & Titanum victor, & Gigantum interfector carminibus celebratur, quemadmodum & apud Homerum. *Tri.* Tu quidem Critia, omnia ea percurriſti, quæ Iovi tribuuntur: ſed ſi tibi ingratum non eſt, auſculta. An non Cygnus ille fuit & Satyrus ob petulantiam, imò & Taurus? Ac niſi ſcortillum iſtud celeriter in humeros ſuſtuliſſet, & per pelagus effugiſſet, fortaſſis araret etiam nunc, ubi in agricolam

γενέσθαι, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σὺ Ζεύς; ἐ ἀνὶ τῷ κεραυνοβολεῖν, τῇ βυσσῇ κατακινεῖσιν; τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνδυσχεῖας, ἀνθράσι μελανοπίροις, ἐ τὸν ὄψιν ἐζοφωμένοις, καὶ ἐς δύσιν μὴ ἀφίκεσθαι, ἀλλ' ὑπολιβρεσμένος καθηδέως παρ' αὐτοῖς, πάντα τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνης ἄξια; τὰ δὲ ἴδης, ἐ τὸ Γῆς, ἐ τὸ κυφορεῖν καὶ ὅλως ἐ σώφρονος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν. *Κρι.* μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπορμοσόμενον, ὃς ἀσοφίτης ἄρειος, ἐ ἐπτερὸς ὢν γαμῇ; *Τρι.* τὸ ψυδρομαντεῖον λέγεις; τὸν, Κροῖσον ἀσόφως διολωλεκότα, ἐ μετ' αὐτὸν, Σαλαμινίους, καὶ ἐπέρους μυρίους, ἀμφίλεξα πᾶσι μαντοδύμβος; *Κρι.* τὸν Ποσειδῶνα δὲ; ὃς τελέσαντα τὰ τοῖν χάροιν κρατῆν, ἐ ἀφτορεῖ τι, ἐ κεκαπληκὼς βοᾷ τὸ πολέμῳ, ὅσον ἐπτάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι. ἀλλὰ καὶ στεναίχθαν ὁ Τριτοφῶν ἐποιομάζεται. *Τρι.* τὸν μοιχὸν λέγεις, ὃς τὸν Σαλμωνέως παῖδα τὸν Τυρὼ, ἀσόφως διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, ἐ ῥύσης, ἐ δημοχαρὴς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν δὲ Ἄρεα τὸν δεσμεῖν πιεζόμενον, ἐ δεσμοῖς ἀλύτοις μὴ τὸν Ἀφροδίτης συνέρμοντα, πάντων τὸν θεῶν ἀφ' τῶν μοιχείαν τὸν αἰσχύνης σεσιπώτων, ὁ ἵππιος Ποσειδῶν ἔκλυσε δακρυβρόων, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τὸν διδασκάλου δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ χρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίλεκτον τοῦτο διαμῦθιον, οἰκτίρας τὸν ἀρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπέλυσεν. ὥστε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς

aliquem fortè incidisset iste tuus tonitrua faciens, & fulmina jactans Iupiter, & pro eo quod nunc fulmina jaculari dicitur, stimulo impelleretur. Illud autem quòd cum Æthiopibus convivatur, hominibus nigricantibus, & vultum obscuratis, & in duodecimum usque solem ab illis non discedit, sed apud ipsos vino madefactus desidet, idque cum barbam tantam habeat, an non quæso, pudore dignum fuerit? Quòd autem ad aquilam attinet, & ad Idam, & quòd imprægnari per totum corpus solet, etiam dicere erubesco. *Cri.* Quid igitur, num Apollinem dejerabimus, ut qui vates optimus sit, & medicus ὁ bone. *Tri.* Vanum atque mendacem istum vaticinatorem dicis? qui Crœsum paulò antè perdidit, & post ipsum, etiam Salaminios, aliosque innumeros, obliqua atque ambigua omnibus illis respondendo. *Cri.* Neptunum autem quid? qui & tridentem manu tenet, & in bellis immensum atque terribile quiddam clamat, quantum alii viri mille, aut etiam decies mille: præterea & terræ tremefactor, ὁ Triephon, appellatur. *Tri.* Adulterum istum dicis, qui Salmonei filiam Tyro, paulò antè vitiavit, & adhuc etiam mœchatur, liberatorque & patronus hujusce modi vitiorum est. Nam Martem cum vinculis premeretur, & nodis insolubilibus cum Venere arctaretur, cæteris diis omnibus præ pudore silentibus, equestris iste Neptunus exolvit, in lachrymas profusus scilicet, perinde ut pueruli magistros formidantes, aut quemadmodum aniculæ, puellas decipientes. Instabat autem precibus Vulcano, ut solveret Martem, Ac claudicans iste deus, misertus dei senioris & vetusti, liberavit Martem: quare & mœchus est, ut

μοιχὸς ἀφανίζειν. Κρ. Ἐμοὶ μὲν οὖν τί; Τρι. μὴ μοι τὸ κακόδαιμον, ὦ ἀστυλοιμότατε Διὸς, καὶ τὸ ἀστυγονωτάτῳ ἐπὶ τοῖς μοιχοῖς. Κρ. Ἄρεα δέ, καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ δικαίως μεμφόμενος, ἀφ' οὗ τὸν Ἡφαιστότευκτον ἀσχάλλουσαν οὐκ ἔᾳ. ὥστε ἐάσωμεν τούτους. τὸ Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθέντες, τὸ παρθένιον, τὸ ἐνόπλιον, καὶ κορυθαιολικῆς θεᾶς. ἢ καὶ τὸν τὸ γοργόνειον κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ στήθους περικάπτοντα, τὸν γιγαντολέτειρα θεόν. εἰ γὰρ ἔχοις τί λέγειν περὶ αὐτῆς. Τρι. ἰρὰ σοι ἐστὶ περὶ τούτου, ἵνα μοι ἀπόκρινῃ. Κρ. λέγε ὦ, τί γὰρ βλάπτει. Τρι. εἰπέ μοι ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τὸ γοργόνειον, ἢ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὸς ἐπιφέρεται; Κρι. ὡς φοβερόν γε θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ ἐὰν πολεμίους καὶ πολεμίας, καὶ ἐπιφερομένην τὴν νίκην ποιεῖ ὅπῃ ἂν βάλλῃ. Τρι. μῶν καὶ ἀφ' οὗτον ἡ γλαυκῶπις ἀνίκητος μάχαις; Κρι. ἔμοιγε δοκεῖ. Τρι. ἔ ἀφ' οἷς οὐ δυνάμεθα σώζειν δυναμένους, ἀλλὰ τοὺς σωζομένους, μηρία κνισῶμεν ταύραν, καὶ αὐτῶν, ὡς ἡμᾶς ἀσφαλισόμενοι ἱερεύσονται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναν; Κρι. ἀλλ' εἰ δυνάμεις γε περιποιῆσαι ἐπιβοηθοῦν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρεται. Τρι. ἔ τί τοῦτ' ἐστι; εἰπέ γὰρ ὅτῳ σοὶ οἰόνται, ὡς ἐξώρηκάς τι τοιοῦτον, καὶ εἰς μάλιστα κατορθωτής. ἀγωνοῦμαι γὰρ πείσας τὸν κρίτην αὐτὸν, καὶ μάλα γε ἑκόντα. Κρι. οὗτον κόρην ἐμοὶ δοκεῖς σύμμαχον, καὶ ἐπὶ-

ut qui mœchos conservet. *Cri.* Quid igitur, Mercurium? *Tri.* Apage mihi veteratorem istum, improbum, Iovis libidinosissimi servum, ipsum quoque libidine insanientem in adulteris. *Cri.* Proinde neque Martem, aut Venerem recepturum esse te scio, ut qui jam antea abs te calumniis impetiti fuerint. Quapropter missus & hos faciamus. Minervæ autem adhuc mentionem faciam, virginis videlicet armatæ, & terribilis deæ, quæ & Gorgonis caput pectori applicatum habet, deam Gigantum interfectricem. Non enim opinor, habes, quod de ipsa dicas. *Tri.* At dicam tibi etiam de ista, si mihi respondere voles. *Cri.* Dic, quicquid volueris. *Tri.* Dic mihi igitur, Critia, quæ Gorgonis hujus utilitas est, & cur pectori gestamen hoc dea applicatum habet? *Cri.* Vti terribile quoddam spectaculum, & quod mala avertere possit. Sed & hostes perterrefacit, & victoriam utroque inclinantem, quocunque ipsa vult, advertit. *Tri.* Num ob hoc ipsa quoque Glaucopis insuperabilis est? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Cur igitur non illis potiùs qui servare possunt, quàm qui servantur, femora adolemus taurorum atque caprarum, ut nos quoque insuperabiles reddant, perinde atque Minervam? *Cri.* Atqui non potest illa eminus auxiliari, perinde

ut diis, sed solùm si quis ipsam ipsum est? Volo enim ex te scire, maximè perfectè assecutus sis. feruntur, præterquàm nomen.

gestat. *Tri.* Et quidnam hoc uti qui inveneris talia, & quam Ignoro enim omnia, quæ de ipsa *Cri.* Ipsa quidem puella fuit, elegans,

1 Τὴν γιγαντολέτειραν θεόν] Τὴν γιγαντολέτειραν θεὸν dicere debuit. Gorgonis caput, vocare Deam Gigantum interfectricem, non placet. *Menag.*

1 Ἴδια

ήρατος. Περσεὺς δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιαδήσαντος, ἀλκτῆρα οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι. Κρι. τοῦτό μ' ἐλελήθει ποτὲ τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ, τί τὸ χρήσιμον; ἑταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε. Κρι. νὴ τὸν ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς. Τρι. καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταὐτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς. οἶδα γὰρ μυρίας διαμελεϊστὶ τμηθείσας νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. Κρήτην δέ μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον ὦ καλὲ Κριτία, πόσας γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης, καί σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα, ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολύ με Περσέως διέκρινον, ὡς πλείονας γοργόνας ἐφευρηκότα; ἀλλ' ἔτι ἀναμιμνήθω τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ τάφον ἐπεδείκνυόν μοι τοῦ Διός σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα δόχμια, ὡς ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένουσι. Κρι. ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπῳδὴν, καὶ τὰ ὄργια. Τρι. εἰ ταῦτα ὦ Κριτία ἐξ ἐπῳδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήγειρεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν. ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε, καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην. Κρι. Ἥραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ; Τρι. σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν, καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε. Κρι. καὶ τίνα ἐπομό-

gans, & amabilis. Perseus autem, cùm huic dolo caput amputasset, vir generosus & in arte magica laudatus, carminibus illam incantasset, in munimentum dii sibi ipsam retinuerunt. *Tri.* Hoc præclarum olim me latuit, quòd dii hominum quoque indigent. Quæ autem viventis utilitas fuit? meretricabatur nimirum per caupones, aut latenter vitiabatur, deinde se ipsam virginem appellabat. *Cri.* Non per ignotum Deum Athenis: sed virgo permansit, usque ad decollationem. *Tri.* Ergo si quis virgini caput amputaverit, terriculamentum hoc ipsum erit multitudini? Novi enim innumeras membratim & per partes dissectas insula incircunflua, Cretam illam nomine dicunt. Quòd si igitur cognovissem hoc, ô optime Critia, quàm multas tibi Gorgonas ex Creta huc attulissem, teque ducem insuperabilem reddidissem. Poëtæ autem & oratores, multò me Perseo antepostuissent, ut qui plures Gorgonas invenissem. Verùm res Cretensium, adhuc memini: qui mihi sepulchrum Iovis tui istius demonstrabant, & occultas valles, quæ matrem ejus enutrierant, quanquam adhuc viridia ipsa ea arbusta essent. *Cri.* At nesciebas incantationem, & sacrificia quibus utendum fuisset. *Tri.* Si hæc, ô Critia, per incantationes facta sunt, fortassis etiam ab inferis excitasset illam, & in lucem dulcissimam reduxisset. Sed nugæ ista, ac ludicra & fabulæ sunt à poëtis prodigiosè conficta. Quapropter & hanc omitte. *Cri.* Iunonem autem, uxorem Iovis, & sororem eandem, an non recipis? *Tri.* Tace obsecro, propter intemperantissimum concubitum, & istam ex manibus pedibusque extentam, cursu prætervehe. *Cri.* Quemnam

μοιχὸς ἀφοπλίζει. Κρι. Ἐμοὶ σὺ ἢ τί; Τρι. μὴ μοι τὸ κακόδαιμον, ὦ ἀσπλαγχνότατε Διός, καὶ τὸ ἀσπλαγχνοπαθὲς ἐπὶ τοῖς μοιχοῖς. Κρι. Ἀρέα ἢ, καὶ Ἀφροδίτην εἶδε μὴ δεδιδύχεσθαί σε, ἀλλὰ τὸ ἀφοδιαζόμενον ἀφεῖλον δεῦρο σύ. ὥστε ἐάσω μέν τοι τοῦτο. τὸ Ἀθηνᾶς ἔπι ἐπιμνησθήσομαι, τὸ παρθένου, τὸ ἐνόπλου, καὶ καλλιπλοκάμου θεᾶς. ἢ καὶ τοῦτο τὸ γοργόνειον προφαλὲς ὡς τοῦ φόβου ἀφελοῦσα τὴν γιγαντολέτειραν θεόν. εἰ γὰρ ἔχοις τί λέγειν περὶ αὐτῆς. Τρι. ἰρὰ σοι ἐ περὶ τούτων, ἀλλ᾽ μοι ἀποκρίνῃ. Κρι. λέγε ἄ, τι γε βούλῃ. Τρι. εἰπέ μοι ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τὸ γοργόνειον, ἐ τί τοῦ φόβου τοῦτο ἢ θεαπφέρει; Κρι. ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ ἐ προσπλοκαὶ γὰρ πολεμίων, ἢ ἐπιφολαὶ τὴν ἀλκὴν ποιεῖ ὁπόταν βάλῃ. Τρι. μῶν καὶ ἀφ᾽ τοῦτο ἡ γλαυκῶπις ἀνίκητος; Κρι. ἐ μᾶλα. Τρι. ἐ ἀφ᾽ τί σ᾽ ἐ τοῖς σώζουσιν ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μᾶλλα τοιόνδε τι ὄντα, καὶ αὐτὴν, ὡς ἡμᾶς ἀνικήμαχον τοὺς ἐρασθέντας, ὥσπερ τὴν Ἀθηναν; Κρι. ἀλλ᾽ ἢ οἱ δυνάμει γε πρέπει ὑπερβληθῆναι, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ᾽ εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρει. Τρι. ἐ τί τοῦ ἕνεκα; ἐ γὰρ δεῦρο σὺ οἴσεις, ὡς ἐξόρμησόν τι τοιοῦτο, καὶ ἐς μάλιστα πυρφορικόν. ἀμαυροῖ γὰρ πάντα τὰ κατ᾽ αὐτὴν, πλὴν γε ἐ ἐνόματος. Κρι. αὐτὸ μὲν ἐγκύκλιόν τι θέαμα ἐστὶ, καὶ ἐπὶ

ut qui mœchos conſervet. *Cri.* Quid igitur, Mercurium? *Tri.* Apage mihi veteratorem iſtum, improbum, Iovis libidinoſiſſimi ſervum, ipſum quoque libidine inſanientem in adulteriis. *Cri.* Proinde neque Martem, aut Venerem recepturum eſſe te ſcio, ut qui jam antea abſte calumniis impetiti fuerint. Quapropter miſſus & hos faciamus. Minervæ autem adhuc mentionem faciam, virginis videlicet armatæ, & terribilis deæ, quæ & Gorgonis caput pectori applicatum habet, deam Gigantum interfectricem. Non enim opinor, habes, quod de ipſa dicas. *Tri.* At dicam tibi etiam de iſta, ſi mihi reſpondere voles. *Cri.* Dic, quicquid volueris. *Tri.* Dic mihi igitur, Critia, quæ Gorgonis hujus utilitas eſt, & cur pectori geſtamen hoc dea applicatum habet? *Cri.* Vti terribile quoddam ſpectaculum, & quod mala avertere poſſit. Sed & hoſtes perterrefacit, & victoriam utroque inclinantem, quocunque ipſa vult, advertit. *Tri.* Num ob hoc ipſa quoque Glaucopis inſuperabilis eſt? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Cur igitur non illis potiùs qui ſervare poſſunt, quàm qui ſervantur, femora adolemus taurorum atque caprarum, ut nos quoque inſuperabiles reddant, perinde atque Minervam? *Cri.* Atqui non poteſt illa eminus auxiliari, perinde ut diis, ſed ſolùm ſi quis ipſam geſtat. *Tri.* Et quidnam hoc ipſum eſt? Volo enim ex te ſcire, utī qui inveneris talia, & quam maximè perfectè aſſecutus ſis. Ignoro enim omnia, quæ de ipſa feruntur, præterquàm nomen. *Cri.* Ipſa quidem puella fuit, elegans,

1 Τὴν γιγαντολέτειραν θεόν] Τῆς γιγαντολέτιδος θεᾶς dicere debuit. Gorgonis caput, vocare Deam-Gigantum interfectricem, non placet. *Menag.*

1 Σὺν

γοργὰς. Περσέως ἢ τούτῳ δόλῳ κεφαλὴν ἀπολομένου, ἀνδρὸς ἡγησαίμην, καὶ εἰς μαγικὴν δύναμιν θαυμαστὸν, ἐπαοιδὰς τούτων τελεσθῆναι τοῦτον, ἄλλως τε οἱ θεοὶ τούτῳ ἐχάρησαν. Κρι. τοῦτό μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ κρύφιον, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ καὶ σὺ δεῖς εἶσι. ζώσης ἢ, τί τὸ χρήσιμον; ἐφαρμάξετο ἐζέτο εἰς παιδοχάϊον, ἢ κρυφίως ἐπαιφθείρετο, καὶ κόρῃ αὐτὴν ἐπωνόμαζε. Κρι. νὴ τὸ ἄγνωτον τὸ Ἀθήνησιν, παρθένον διέμενε μέχρι τῆς ἀπογενῆς. Τρι. εἰ οὖν τις παρθένον καρατομήσειε, ταῦτὸ χρὴ τοῦτο φόβητρον τοῖς παλαιοῖς. οἶδα γὰρ μυρίας ἀμελείᾳ τμηθείσας νύκτωρ τὸ ἀμφιρύτη. Κρήτην δὲ μὴ καλέσῃς. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον ὦ καλὲ Κριτία, πόσας γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης, καὶ σὲ φαντασμάτων ἀκριβῶς ἐπαοιδὰς ἐδιδαξάμην, ποιητὰς ἢ, καὶ ῥήτορας, καὶ πολύ με Περσέως διέφερον, ὡς πλείονας γοργόνας ἐφωρακότα; ἀλλ' ἵνα ἀνεμνησθῇς τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφοι ἐπιδείκνυσί μοι Διὸς σοῦ, καὶ τὰ τοῦ μητρὸς ῥήψασα δόκιμα, ὡς ἀσφαλεῖς αἱ λόχμαι αὐτῷ ἐφύλαξαν. Κρι. ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τοῦ ἐπαοιδοῦ, καὶ τὰ ὄργια. Τρι. εἰ ταῦτα ὦ Κριτία ἐξ ἐπῳδῆς ἐγίνετο, πολλὰ ἂν καὶ σὺ νεκρῶν ἐξανίστης ἄν, καὶ εἰς τὸ γλυκύπικρον φάος ἀνήγαγες. ἀλλὰ λῆρος, παίγνια τε, καὶ μῦθοι, ἃ δὴ τὰ ποιητῶν περιπλοκάμενα. ὥστε ἴσασι καὶ ταῦτα. Κρι. Ἥραν ἢ τοῦ Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, ἅ δὴ δίκη; Τρι. σιγᾷ τὰ ἀσελγαίνοντος ἕνεκα μίξεως, καὶ τοῦ ἐν ποδοῖν, καὶ χαρᾷν ἐκπεπτώκοτος, παρέρραμε. Κρι. καὶ τίνα ἐπιμο-

gans, & amabilis. Perſeus autem, cùm huic dolo caput amputaſſet, vir generoſus & in arte magica laudatus, carminibus illam incantaſſet, in munimentum dii ſibi ipſam retinuerunt. *Tri.* Hoc præclarum olim me latuit, quòd dii hominum quoque indigent. Quæ autem viventis utilitas fuit? meretricabatur nimirum per cauponas, aut latenter vitiabatur, deinde ſe ipſam virginem appellabat. *Cri.* Non per ignotum Deum Athenis: ſed virgo permanſit, uſque ad decollationem. *Tri.* Ergo ſi quis virgini caput amputaverit, terriculamentum hoc ipſum erit multitudini? Novi enim innumeras membratim & per partes diſſectas inſula incircunflua, Cretam illam nomine dicunt. Quòd ſi igitur cognoviſſem hoc, ô optime Critia, quàm multas tibi Gorgonas ex Creta huc attuliſſem, teque ducem inſuperabilem reddidiſſem. Poëtæ autem & oratores, multò me Perſeo antepoſuiſſent, ut qui plures Gorgonas inveniſſem. Verùm res Cretenſium, adhuc memini: qui mihi ſepulchrum Iovis tui iſtius demonſtrabant, & occultas valles, quæ matrem ejus enutrierant, quanquam adhuc viridia ipſa ea arbuſta eſſent. *Cri.* At neſciebas incantationem, & ſacrificia quibus utendum fuiſſet. *Tri.* Si hæc, ô Critia, per incantationes facta ſunt, fortaſſis etiam ab inferis excitaſſet illam, & in lucem dulciſſimam reduxiſſet. Sed nugæ iſta, ac ludicra & fabulæ ſunt à poëtis prodigioſè conficta. Quapropter & hanc omitte. *Cri.* Iunonem autem, uxorem Iovis, & ſororem eandem, an non recipis? *Tri.* Tace obſecro, propter intemperantiſſimum concubitum, & iſtam ex manibus pedibuſque extentam, curſu prætervehe. *Cri.* Quem-

σωμαί γε; Τρι. ὀμνύω Θεὸν, μίαν, ἄμβροτον, ἀγέννητον, ἠὲν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον, ἢ σὺ τρεῖν, ἓ ἐξ ἑνὸς τρία ταῦτα νομίζει. Σλῶα τόνδ' ἡγοῦ Θεόν. Κρι. ἀριθμεῖσθαί με διδάσκεις, ἓ ὅρκῳ τὴν ἀριθμητικήν. ἓ γὰρ ἀριθμεῖς ὡς Νικόμαχος ὁ γερασηνός. σὺκ οἶδα γὰ τί λέγεις, ἢν τρία, τρία ἴν. μὴ τὴν τετρακτὺν φῄς τὴν Πυθαγόραν, ἢ τὴν ὀγδοάδα, ἢ τεσσαρακοντάδα; Τρι. σίγα τὰ νῦν τε, ἓ τὰ σιγῆς ἄξια. σὺκ ἐσθ' ὅδε μετρεῖν τὰ ψυκτὰ ἴχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, ἢ τίς ὁ πρῶτος πάντων, ἢ τί τὸ σύστημα τῶν πάντων. ἓ γὰρ πρῶτα κἀγὼ ταῦτα ἔπαθον, ἄφρ' οὗ. ἡνίκα δὲ μοι γαλιλαῖος σὸς τὸν χαλαζοβόλον, ἀναφαλαντίαν, ἐπέβριμος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀρπάσας, ἓ τὰ κάλλιστα ἐμὲ μαθήσας, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶ μακάρων ἴχνια παρεσκεύασεν, ἢ σὺκ ἐκ τῶ ἀσεβῶν χώρου ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καί σε ποιήσω δὴ μὴ ἀκοῆς, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. Κρι. λέγε ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν. λῆρος φόβου γάρ ἐστι μοι. Τρι. ἀσύγγνωστός ποτε τὰ Ἀριστοφάνους ἓ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιήματα; Κρι. ἢ μάλα. Τρι. ἐγὼ καὶ ἐκεῖνα παρ' αὐτὸ τοιόνδε. καὶ ἦν, ἓ νυξ, ἔρεβός τε μέλαν ἐκτὸν, καὶ τάρταρος εὐρύς. γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Κρι. εὖ λέγεις. εἶτα τί δῆ. Τρι. ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκαταλάβητον, ὃ λύσῃ τὸ σκότος, ἓ τὴν ἀκοσμίαν

nam igitur tibi jurabo? *Tri.* Deum altè regnantem, magnum, ætherium atque æternum, filium patris, ſpiritum ex patre procedentem, unum ex tribus, & ex uno tria. Hæc tu Iovem puta, hunc exiſtima Deum. *Cri.* Numerare me doces, & jusjurandum, arithmetica tibi eſt. Nam & numeras perinde ut Nicomachus ille Geraſenus. Neque enim intelligo quid dicas: Vnum tria, tria unum: num quaternionem dicis, Pythagoricum illum, an octernionem, an numerum ex triginta conſtantem. *Tri.* Tace ea, quæ infrà ſunt, quæque ſilentio digna. Non licet hoc pacto metiri pulicum veſtigia. *Ego* enim docebo te, quid ſit univerſum, & quis fuerit ante omnia, & quæ item conſtitutio, quod-ve corpus vniverſi. Quando autem me Galilæus ille convenit, *recalvaſter*, naſo juſto præditus, qui in tertium uſque cœlum per aërem ingreſſus eſt, quæque optima atque pulcherrima ſunt, inde didicit, per aquam nos renovavit, in beatorum veſtigia inſiſtere fecit, & ex impiorum regionibus nos redemit. Ac te faciam, ſi me audieris, verè hominem. *Cri.* Dic quæſo doctiſſime Triephon. Timore enim quodam jam correptus ſum. *Tri.* Legiſti-ne aliquando Ariſtophanis Comici poetæ fabulam, Aves? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Scriptum ab eo tale quippiam ibi eſt: A principio chaos, & nox, & tenebræ nigræ erant, & tartarus altus, Nulla autem terra, nec aër, aut polus ullus adhuc. &c. *Cri.* Rectè dicis, quid autem poſtea? *Tri.* Erat lux incorruptibilis, inviſibilis, incomprehenſibilis, quæ diſſolvit tenebras, & informitatem

1 Σίγα τὰ νῦν τε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια] Senatus. *Menag.*

1 Οὐχ

φαύτλων. ἀπήλαση. λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο, γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν. ὑράνιον ἐτάνυσεν. ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς. ὁδόμους διεζέξατο, ὡς σὺ σέβῃ θεούς. γῆν δ' τοῖς ἄνθεσιν ἐκαλλώπισεν. ἄνθρωπον οὐκ ὄντα ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε. καὶ ἔστι σὸ ὑράνιος βλέπων δικαίους τε, καὶ ἄδικους, ἐν σὺ βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος. ἀναπεδῶσά δ' πᾶσιν, ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐσεπίλαγε. Κρι. τὰ δ' τε μοιρῶν ἐπιτηρεῖσθαι ἐς ἅπαντας, ἐξαρκέσειν με καὶ ταῦτα; Τρι. τὰ ποῖα; Κρι. τὰ τ' εἱμαρμένης. Τρι. λέγε ὦ καλὲ Κριτία τὰ μοιρῶν. ἐγὼ δ' μαθητὴν ἀκούσομαι σοῦ σοῦ. Κρι. οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε;

Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πφυγμένον ἔμμορε ἀνδρῶν.

καὶ ὁ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλείη φύγε κῆρας,

Ὅστις περ φίλτατος ἦεν Διὶ κρείοντι ἄνακτι,

Ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν τύχαις μεταβολάς. ἔνεστι δ' ἔπειτα,

Πείσεται ἅσσά οἱ αἶσα, καὶ ἐκλελάχῃσι πραπίδεσσι,

Γιγνομένῳ νήσατο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

ἐν τοῖς ἐν ξένῃ ἐπωχαῖς, ἀπ' ἐκείνης γίνεται,

Ἦ δὴ ὡς ἄλλον ἰκόμεθ', ὃς με σαόφρων ὑπέδεκτο.

Καὶ πάλιν, ὑδέπω αἶσα φίλων ἐς πατρὶδ' ἱκέσθαι.

tem istam abegit, verbo solo dicto ab ipsa, quemadmodum tardilinguis iste descripsit: Terram firmavit super aquas, cœlum explanavit: stellas formavit fixas, cursum ordinavit, quas tu veneraris ut deos. Terram autem & floribus exornavit, hominem ex nihilo, ad essentiam produxit. Estque in cœlo, aspiciens justos pariter & injustos, & in libris describens cujusque actiones. Rependet autem omnibus, quam diem ipse præcepit. *Cri.* Quæ autem à Parcis agglomerata cunctis sunt: etiam ne illa inscribunt? *Tri.* Qualianam? *Cri.* Ea quæ ad fatum pertinent. *Tri.* Dic mihi ô optime Critia, de Parcis. Ego verò discere gestiens, ex te libenter audierim. *Cri.* An non Homerus poëta celebris ait?

At fatum effugit nemo (mihi crede) virorum.

De magno autem Hercule idem ait:

Nec vis Herculea Parcam vitavit amaram.

Quanquam diis charus foret, & Iovis inclyta proles.

Sed fato, atque ira domitus Iunonis iniquæ est.

Quin & totam vitam, omnesque in ea mutationes, fato constitutas atque ordinatas esse, idem innuit, quum ait: Vbi ille deinde,

Illa feret, quæcunque deus, Parcæque malignæ

Neverunt genito, cum matris prodiit alvo.

Etiam in peregrino solo retentiones ab eadem illa fieri, ut quum Vlysses ait:

Atque uti susceptum placido rex Æolus ore

Miserit in patriam, sed nondum fata finebant.

ὥστε πάντα ὑπὸ Παρίων γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. Τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Θανάτου δυσχέρους ἐξαιρεῖσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον Αἱματοέσσας ψεκάδας κατέχεεν ἰδρῶτος, Παῖδα φίλον περὶ, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

Quare omnia à Parcis fieri, poëta testatus est: Iovem autem neque filium voluisse
Ab infanda defendere morte,
sed potiùs
Sanguineas cœlo guttas diffudit ab alto,
Ob natum, quem Patroclus prope mœnia Trojæ
Occisurus erat.

ὥστε ὦ Τριεφῶν, μὴ τοῦτο μηδὲν περιττὸν ἐπὶ τοῖς περὶ Παρίων εἰρήσῃ, εἰ καὶ τάχα πεπαίσεσθαι ἐμοιγέ μὴ δοκεῖ τὰ ἐπὶ τῇ ἀπορρήτῳ ἐμυήσῃς. Τρι. καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς ὧν καλεῖ Κριτίαν, διπλόην ἐπιλέγει τὴν ἡμερολόγιον, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τὸν μὲν πραξάντα, τοιῷδε τέλει συγχώρησεν. τοῖον δὲ ποιήσαντα, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν. ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως. Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλεσδε,

Quamobrem, Triephon, ob hæc nihil amplius addere de Parcis volueris, etiamsi fortassis in sublime sublatus fuisses, unà cum præceptore, & arcanis illis initiatus. *Tri.* Et quomodo ipse ille poëta, ô optime Critia, duplex allegat fatum & ambiguum. ut qui hoc quidem fecerit, talem exitum sortiatur: aliud autem faciens, in alium eventum incidat. Vt de Achille, quum dicit:

Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλεσε μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέκεν οἶκα δ' ἵκωμαι,
Ὤλεσέ μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι ἔσται.
Ἀλλά νύ οἱ ἐπὶ Εὐχήνορος,
Ὃς ῥ' ἦ ἀϊδρείῃ κῆρ' ὀλέσῃ, ἐπὶ νηὸς ἔβασεν.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος,
Κήρῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἳ ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Mater ait geminis me ferri ad funera fatis.
Nam si hîc persistam, pugnemque ad mœnia Trojæ,
Eripitur reditus mihi: at inclyta fama sequetur.
Sin autem patriam repetam charosque penates
Fama perit, verùm in longum mihi ducitur ætas.
Sed & de Euchenore ait:
Qui non ignarus fati, conscenderat æquor.
Namque huic sæpe senex, Polyidus dixerat ante,
Aut morbo in patria periturum, & inter amicos:
Aut manibus Teucrorum, atque inter Dorica castra.

Οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ ταῦτα γέγραπται, ἢ ἀμφίβολα ἐστὶ, καὶ ἀμφίκρημνα ἀπάτης; εἰ δὲ βέλτιον ἦν

An non apud Homerum hæc scripta sunt? aut non ambigua hæc, atque adeò anceps deceptio?

Quòd

Δ. Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον, [1] οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἰρηκὼς ὡς ἀποχρωμένῳ μὲν τῇ μοιχείᾳ, καὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν κρείττονι πολὺν χρόνον, ἐπιβαλομένῳ δὲ τοῦτο πρᾶξαι, εἰ καὶ ὑστερεῖν δοκοίη; τοῦτο καὶ πολλάκις πρὸμαντεύσαμαι, ἐὰν κλίνῃς τὸ πλησίον, ἀναπτήσεσθαι τὸ δίκης. εἰ δέ μὴ τοῦτο πρᾶξαι, βιώσῃ καλῶς, ὃθεν σ' ἐγὼ θύμις τίλω γενέτειρα κιχείη. οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλογα, καὶ μεθύπιν ἐσφαλμένα; ὥστε ἴσως ἄπρακτα, ὡς καὶ σὺ τοῖς ἱπνοφυλοίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράψῃ. Κρι. εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς ὦ Τριφῶν· ἀλλά μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ Σκυθῶν οὐ τοῖς ὑφαντοῖς ἐγκέκλεισται. Τρι. πάνυ γε, εἰ τύχοι γε χρηστὸς καὶ εὐθύμιος. Κρι. πολλὰς γε γραφὰς φῂς οὐ τοῖς ὑφαντοῖς, ὡς ἄπρακτα ἀπογράφεσθαι. Τρι. δύσμε, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον Θεῶν δεξιόν. ἀλλὰ κατηχοῦμαι, πείθω σε· ἐμοὶ, εἴπερ ζῆν χρήζεις εἰς τὰ αἴσιμα. εἰ δ' ὑφαντὸν ὡς δέρριν ἐξήπλωσε, γῆν δ' ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον οὐκ ἐξ οὐδενὸς παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ πῆς πράξεως πάντων ἀναπεπλασμένης; Ἐγὼ δὲ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσασθαι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας σὺν αὐτοῖς συναγαγόντι, οὐδὲ ποτέ σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος, πόσῳ μᾶλλον τὰ πάντα πεποιηκότα θεὸν, οὐχ ἁπλῶς

Quòd si placet, etiam Iovis orationem tibi addam: Annon Ægistho dixit: quòd si ab adulterio & insidiis Agamemnonis sese contineret, fato illi constitutum esse, ut in longum tempus viveret. Si verò in animum induceret, facere ista, mortem effugere non posse? Atque ad eum modum ego quoque vaticinatus sæpe sum. Si occideris proximum morti, condemnaberis judicio, si verò hoc non feceris, vives rectè. Nec te fas, adeò festinam incurrere mortem. An nos vides quàm minimè correcta aut emendata sunt, quæ à poëtis dicuntur? quamque item ambigua & obliqua, nec dum certa sede stabilita. Quare omnia isthæc missa fac, ut & te in cœlestibus bonorum libris inscribant. *Cri.* Bene omnia revolvis Triephon, sed mihi illud responde: Vtrum & Scytharum res in cælo describuntur. *Tri.* Omnes, Siquidem & inter gentes Chrestus fuerit. *Cri.* Multos sanè scribas in cœlo narras, quando cuncta describuntur. *Tri.* Bona verba, Critia, neque quicquam contemptum aut vile de Deo dextero loquaris, sed Catechumenus existens, persuaderi à me tibi sine, si modò vivere cupis in ævum. Nam si cælum explanavit ut pellem, terram autem firmavit super aquas, stellas formavit, hominemque ex nihilo, ut esset, in lucem produxit, quid mirum adeò, si res quoque omnium ibi describantur? Nam & tu si domunculam aliquam ædificasses, ancillas autem & servos in ea multos congregasses, nunquam te lateret quicquam eorum, quæ ab illis gererentur, quamvis abjectum & vile. Quanto igitur magis probabile est, eum qui omnia creavit, Deum, cuncta expe-

1 Οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ] Lego οὐ μείχῳ Αἰγίσθῳ. Palm.

πανῖ σὸ δύκολίαν ἀφαιρεμένη ἐκέ-
νε σχᾶξιν, κ᾽ ἔννοισο; οἱ γάρ σε
θεοὶ, Κότταβόν τοὶς εὖ φρονοῦσιν
ἐοικότα. Κρι. πάνυ εὖ λέγεις καὶ
μὲ ἀνδρικῶς ὁ Νιόβης παῖδιν. σὺ
γὰρ ἐλὼς ἄνθρωπος ἀναπίφηνα. ὥστ
τοῦτο τ᾽ θεὸν ἐσοικῶ σοι, μὴ κα-
κόν τι παθεῖν παρ᾽ ἐμοῦ. Τρι. εἶπερ
σὺ καρδίας μ᾽ ὄντως φιλεῖς, μὶ ἐ-
πιρρίψῃ τι ποιήσῃς σὸ ἐμοὶ, ἐ ἔπε-
ρον μ᾽ κδόσῃ σὶ φρονεῖν, ἄλλο ϑ᾽
εἰπῇς. ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον
ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄειση, ὅπως καὶ
γὼ κρατχρείσω. κ᾽ ὅλως ἀλλοιωθῶ,
κ᾽ ὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ᾽ ὡς
ἀηδὼν ὄρνεον γλυκύσομαι, κ᾽ τὸν θαυ-
μασιὸν σε ἐκπλαξιν καὶ ἀληθῆ
λεπιδῶσα ἐκτραγῳδήσω. Κρι. τὰ τ
ἐμὸν τ᾽ σὸ πατρὸς, ὁ τοῦτο γλυκύσῃ.
Τρι. λέγε, ϑαῤῥῶ δ᾽ πιόμενος δύ-
ναμιν δ᾽ λόγε λαβών. ἐγὼ ϑ᾽ κρη-
δῶμαι, δίσμυρ᾽ αἰπυκίδων ἐπότι
λήξειν ἀείδων. Κρι. ἀπῆνιν ἐπὶ τὴν
λεωφόρον, ἀνιστόμενός γε πὸ χρεων-
δέστερα. κᾀγὼ δὴ ὁρῶ πολῆος πᾶμ πολ-
λὸν ἐς τὸ ὦς ψιθυρίζοντας. ἐπὶ ϑ᾽ τῇ
ἀκρῇ, ἐφιῶτο τοῖς χείλεσιν. ἐγὼ ϑ᾽ πα-
κῆνας ἐς ἄπαντα, κ᾽ τὸν χρῶ
τοῖς βλεφάροις περικυκλῶσ, ἐσκοπίαζον ἐξυδρικέστερ᾽, εἴ πᾳ πό-
που τ᾽ φίλων γνοίσομι. ὁρῶ ϑ᾽ Κρά-
τωνα τ᾽ Πολιτικὸν, παιδόθεν φίλον
ὄντα, κ᾽ συμποτικόν. Τρι. αἰσθάνο-
μαι τοῦτον. τ᾽ ἐξεστὸν γὰρ εἰρω-
νεύεσθαι. εἶπε τί; Κρι. ὁ δὲ πολλὰς
ϑορυβοποιούμενος, ἦκον ἐς τὸ
θέατρον. ὁ τὸ εὐθὺν χαίρειν εἰπὼν,
ἐχώρει ὡς αὐτόν. ἀνθρωπίσκος δέ
τις, τὄνομα Χαρίκιος, ἐσημαίνων
peditè, ac facilè percurrere, & uniuſcujuſque conſilia & actiones animadvertere. Nam tui dii, pro Cottabis, ab iis qui rectè ſapiunt, habentur. *Cri.* Rectè omnino dicis, & mihi nunc diverſum accidit, atque Niobe olim: ex ſtatua enim in hominem converſus ſum. Quare jam deum iſtum tibi appono, & juro, quòd mali à me nihil patiêre. *Tri.* Si modò ex corde me diligis, ne quid alienum aut novum in me facias, Neve aliud celes animis, aliudque loquaris. Verùm age mirabilem illam auſcultationem tuam tandem profer nobis, ut & ego expalleſcam, & prorſus immuter, & non quemadmodum Niobe, obmuteſcam, ſed, uti Philomela in aviculam convertar, & mirabilem iſtam conſternationem tuam in prato viridi Tragico quodam modo decantem. *Cri.* Ita per filium ex patre, haudquaquam iſtud fiet. *Tri.* Dic modò, ac ſpiritu poteſtatem dicendi accipiens. Ego verò ſedebo, Æacidem expectans, dum cantum finiat ille. *Cri.* Abieram in viam publicam, empturus videlicet ea, quibus maximè opus habebam. Atque ibi video multitudinem admodum magnam, in aurem mutuo ſuſurrantes, audiendi autem ſtudio etiam labiis inhærebant. Ego vero oculos per cunctos circunferens, & manum ſuperciliis incurvam ſupernè obducens, inſpectabam quàm acutiſſimè, ſicubi amicorum aliquem contemplarer. Video autem Cratonem Politicum illum, qui mihi à puero uſque amicus fuit, & in conviviis unà conſuetus. *Tri.* Intelligo quem dicis, Inſpectorem videlicet illum, ſed quid poſtea? *Cri.* Multis itaque oppoſito cubito dimotis, in anteriorem partem penetravi, & matutinum illud Ave præfatus, accedebam ad ipſum. Cæterùm homuncio quidam, nomine Charicenus,

vetu-

γεφύλιον, ῥίζαν τῇ ῥινὶ, ὑπόξυλος μύζων. ἰχθύμιτρος ἱπποσυρμαῖος. ὁ δ' πλούτων, κυνοώτρων ἰνιάτης. εἶτα ἤρξατο ἱπιφθίγγεσθαι καλαχνηρόν. ὅτων ὡς ἐφθέγξατο, τὰς τ' ἐξεστώσας κοιλείας ἐλαπτόμενος, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανειστοῖς ἀποδούς. καὶ τε, τὰ ἐσόδια πάντα, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰς εἰσφορήσεις δέξεται, μὴ ἐξιὼν τοῦ τείχους. ἐ κρυφλυαρῇ ἴσα πιπράσκων. οἱ δὲ αὐτὸν ἤ, ἤδεντο τοῖς λόγοις, καὶ τῇ καινῇ τ' ἀκεσμάτων ἐφέσεως. ἵστρων ἦ, τέρνομα Χλευόχαρμος, περιώσιον ἔχων πολύσκληρον, ἀνυπόδητός τ', καὶ ἄσκεπτον, μετέκειτο, τοῖς ὀδοῦσιν ἱπικροτῶν, ὡς ἱπιδεξιόν μοι τὰς κατοικίμων, ἐξ ὁρίων ἀφιγμένος, πεκαρμένον τὸν κόμαν, τὸ τῷ ῥάκει ἀναγεγαμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς ὅτων τῷ χρυσῷ ἱπικλύσῃ τὸν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, καὶ μὰ τὰ Ἀριστάνδρε, καὶ Ἀρτεμιδώρε, ὡ καλῶς ἀποδεικνύντων ταῦτά γε τὰ σύνεια τῷ ὑμῖν. ἀλλὰ σοὶ μὲν, τὰ χρέα πλεονεκτήσονται ἀναλόγως τ' ἀποδόσεως. ὅτων δ', ἱπιπολὺ δ' ὀλίγα γε πεπλήσονται, ὡς πολλῶν χρυσίω δύπορηκός. καὶ ἔμοί γε δοκεῖ τὰ λευκοῖα ἐπὶ λόφου πίπτειν, καὶ δῆμον ὀνείρων καθαρθέντος, τοσοῦτα ὀνειροπολεῖν τὸ ἀκαρὲς τ' νυκτὸς ὕπνος. οἶδα, ἀνεκρίζασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπιληθέντος ὑπὸ δ' γέλωτος, καὶ τ' ἀμφιδέας μου καπεκίνωσαν. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μῶν κακῶς πάντα ἐξερίνυσα, ἵν' εἴποτί κωμικόσυμβον, καὶ ὁ κ' Ἀρίστανδρον τ' Θελμισέα, ἐ Ἀρτεμίδωρον τ' Ἐφέσιον ἐξίχνευσα τοῖς vetulus, emarcidus, & naso stridens, tussiebat primò intimum quiddam, excreabatque languidum. Erat autem sputum morte ipsâ lividius. Deinde cœpit loqui voce attenuata & exili admodum. Hic, ut antè dixi, inspectorum relinquit eleipasmos, & debita fœneratoribus reddet, & pensiones omnes tam privatas, quàm publicas, præterea & eiranangas capiet, non inquirens cujuique artem. Atque etiam amariora his nugabatur. Illi autem qui circà ipsum erant, delectabantur verbis hisce, & novitati rerum, quas audiebant, advertebant animum. Alius autem quidem, cui nomen Chleuocharmus, pallium habens admodum putre, sine calceis, & tegmine capitis incedens, interloquebatur dentibus applaudens, ut demonstravit mihi malè vestitus quidam, qui ex montibus advenerat, detonsâ coma, in theatro scriptum nomen literis sacris, & arcanis, quòd iste auro inundaturus esset viam publicam. Ego verò inquam. At juxta Aristandri & Artemidori præcepta, non ita bonum eventum habebunt hæc inter vos somnia. Sed tibi quidem debita multiplicabuntur, secundum proportionem pensionis, iste autem quàm plurimum obolo etiam carebit, tanquam qui multo auro tam dives fuerit. Ac mihi quidem videmini super Leucadem petram, & somniorum populum consopiti, tam multa somniare, nocte quasi in puncto existente. Illi verò cachinnos sustulerunt universi, ita ut risu propè suffocarentur: meque ignorantiæ condemnarunt. At ego ad Cratonem conversus, inquam, Num perperam omnia olfeci ut comico modo dicam aliquid, & non juxta Aristandrum Thelmisensem, & Artemidorum Ephesium investigavi somnia?

ὀνείρατος ἢ δὴ ἦς, Σίγα ὦ Κρίτια, οἱ ἐχμυθεῖς, μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ τῶν ἡρώων τεράστια. ἃ γὰρ ὄνειροι τάδ' εἰσὶν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσεσθαι δὲ εἰς μάλα μετρίως. ταῦτα ἀκηκοὼς ἐγὼ μὲν τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς ἀμυήτου αὐτῶν καταγωγῆς, ἠρυθρίασα. καὶ συνδρακὼν ἐπορεύόμην, πολλὰ τοῦ Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἷς δέ, θαμὺ, καὶ πανοῦδες εἰδὼν, ἁρπάσας μου τῆς λώπης, ἐπαναστὰς, ῥαπίζων ποιησάμενός τε πεισόμενός τε, καὶ ἐγκυπτόμενος ἐμοὶ δὲ περιελαυνόμενον εἰσῆν δαιμόνιον. εἰς λόγους δὲ τούτου παρεκπίπτοντες, ἐπεῖγει με τὰ καταθύματα εἰς γῆθεν ἀνθρώπους ἐκφυσᾶν, καὶ ἀποφράδα τὴν δὴ λεγομένην ἡμέραν, συσκευήσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθήναι. καὶ δὴ διήλθομεν Σιδηρᾶς τε πύλας, καὶ χαλκᾶς οἴκους. ἀναβάθρας δὲ πλείστας ἀδεκυκλωσάμενοι, εἰς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐκκαπάζει, ὅσα ὁ ὑποπτὴς ἐκείνος ναυίσκος. ἐγὼ δὲ οὐκ Ἐλένην μὲν δὴ, ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ καλῶς χειμένους. οἰδὲ, ἰδόντες, γήθησαν, ἐξεπλάγησαν παρεμβλέποντες. ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴ πνα λυχνοαναψίαν ἀγγελίαν ἀγαγόντες. ἐφαίνοντο γὰρ ὄντες ὡς τὰ κάκιστα δεδεμένοι, καὶ ἅλαιρες ἐπὶ τοῖς λυχνοῖς, ὥσπερ οἱ ποιητοὶ ἐπὶ θέατρον. τὰς κεφαλὰς δ' ἄχρι χόντης, ἐψαυόμενοι. μοῦ δὲ τὰ, πρῶτά μοι,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες.

χρηστὸς γὰρ ἂν εἶης, ἐπεὶ γε δὴ χεί-

Tum ille: Tace, inquit, Critia. Si enim silentium ages, edocebo te sacrorum pulcherrima, & quæ nunc futura sunt. Non somnia hæc sunt, sed res ipsa. Eventum autem capient in mensem qui dicitur Mesori. Hæc postquam audissem à Cratone, & lubricam ipsorum mentem cognovissem, erubui, & tristitiam præ me ferens, abii, multis Cratonem incusando. Vnus autem illorum, acerbum, & Titanicum quiddam obtuens, arreptum me veste, vellicabat, conventionem feciſſe & credens, & ab inveterato illo numine instigatus: verbis autem hæc extendendo, persuadet mihi infœlici, ut ad præstigiatores istos homines accederem, & in diem atram, quod dici solet, incurrerem. Dicebat enim se, omnia ex ipsis, quæ ad sacra & arcana pertinerent, edoctum esse. Atque ita pertransivimus, ferreasque portas, & ærea limina. Multis autem superatis scalis, in domum aurato fastigio insignem ascendimus, qualem Homerus Menelai fingit esse, Atque ipse quidem omnia illa contemplabar, quæ insularis ille adolescens. Video autem non Helenen, mehercle, sed viros in faciem inclinatos & pallescentes. Illi autem ubi me conspexerunt, gavisi sunt, & ex adverso ad nos accesserunt. Dicebant enim, num quod triste nuntium afferremus. Nam videbantur isti, quàm pessima optare, gaudebantque tristibus & malis, perinde atque in theatro furiæ. Capita autem inter se juncta tenentes consusurrabant. Postea interrogabant me:

Quisnam es & unde venis, qua patria, quique parentes

Sunt tibi. Nam frugi quidem esse appares utique ex habitu. Tum ego:

μοι. Ἰδοὺ δ' ἐγώ, ὀλίγοι γε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ. Κριτίας ἡ τύχη μοι. πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. ὡς δ' ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆ πόλεως, καὶ τὸ δῆμον, ἦν δ' ἐγὼ, χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι μᾶλλον χαιρήσουσι. οἱ δὲ, ἀνήνυστοι ταῖς ὀφρύσιν, οὐκ ἔστιν. ὀδυνεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ καὶ τὴν αὐτῶν γοῦν, ὑμεῖς μετεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς λαὸ ὑψηλὸν ἀπαυγάζοντες πλημμύρητε, ἐξυδρεκίσατε καὶ τάδε γιγνώσκετε. πῶς ἡ τὰ ἔσω αἰθέρος; μῶν σελήνη καὶ ἥλιος, ἢ ἡ σελήνη καὶ κυκλοῦσι γῆν; ὁ Ἄρης εἰ πτερωνῆσι τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος Ἑρμοῦ ἀστὴρ ὁ ἥλιος, ἢ Ἀφροδίτη εἰ μὴ ἔσω Ἑρμῆ συνοδεύσῃ, καὶ Ἑρμαφρόδιτος ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ᾄδεσθε, εἰ ῥαδίως ὑετὸς σκεδάμυσιν, εἰ νιφετὸν πολλὴν ἐπιστρώσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν ἡ, ἐρυσίβην εἰ καθέξουσι, λοιμὸν, ἐλιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀχλὺς ἀπεκλείσθη, καὶ τὸ βροντοποιὸν δὲ χεῖρες ἀπεμισήθη. οἱδὲ, ὡς ἅπαντα κατασφηκώσῃς, κατασφλυάρει τὰ αὐτῶν ἐρεσμία, ὡς μεζαλαγῶσι τὰ πρόσωπα. ἀπειλὴν ἡ, καὶ περιχαὲς τὴν πόλιν καλαλήψονται. τὰ φαβίδια, ἤδεσαν τὸ σκοπεῖσθαι ἡμᾶς. τῶν σκοπουμένων θεὸς, καὶ ὥσπερ πρὶν καρδίαν οἰδήσῃς, ἀφετορρηξάνευσι, ὦ δειλοὶ ἀνθρῶν, μὴ μεζάλα λίαν λέγετε, ἡηγνῦτε ὀδοῦσι κατ' ἀνθρῶν ἡμολεόντων, πνεόντων δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λάκηλόφους πρὶ φαλείας. ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν κατασβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν

ego: Pauci, inquam, frugi sunt, ut ubique video. Critias autem nomen mihi est, Civitas verò inde, unde & vobis. Vt autem illi in aëre gradientes interrogarunt, quo pacto se res civitatis, & mundus adeò totus haberet, respondens ego: Bene, inquam, habent, & insuper etiam habebunt. Illi autem abnuentes superciliis, haud ita, inquiunt, Malè enim parturit civitas. Tum ego secundum ipsorum mentem: Vos, inquam, supra terram, & in sublime sublati, & ceu ex alto cuncta intuentes, acutissimè & hæc intellectu assecuti estis scilicet. Sed quo pacto ea quæ in æthere sunt, habent sese? Num deficiet sol, & ad perpendiculum luna interponetur? Num Mars quadrangulo aspectu solem aspiciet, & Saturnus ex diametro eundem? Num Venus cum Mercurio congredietur, & Hermaphroditos procreabunt, quibus vos delectamini? num pluvias impetuosas ac vehementes demittent? num densâ nive terram insternent? Grandinem autem & rubiginem devolvent? Num pestem ac famem immittent? num vas illud fulminiferum exundat, & tonitruficum receptaculum repletum est? At illi, quasi cunctis præclare gestis, deblaterabant sua ista amabilia, quòd videlicet res statim immutandæ essent, perturbationes autem & tumultus civitatem invasuræ, & exercitus ab hostibus mox superandi. Ob hæc itaque animo conturbatus, & quemadmodum ilex incensa, intumescens, magna voce exclamavi, ô miseri hominum, ne vana adeò loquacitate efferamini, acuentes dentes adversus viros, leonum animos præ se ferentes, spirantes hastam & lanceas, & candicantes cristis galeas. Sed ista in vestrum caput convertantur, quando ita

κωλυτέον εἶναι. ὁ γὰρ αἰσθησόμενος, τοῦτο ἡμᾶς οὐ λήσει. ὁ τὴν πολυάσχολον μοχθηρολογίαν καταμηνύσας. οἱ δὲ γε μαντεῖαι, καὶ γοητεῖαι ὑμῶν παρέπεσον, ἀπαλλὰν τὸ τῆ ἀμφιδίας. γυναικῶν γὰρ διήμαρτε τοῦτο γε παιδιάν, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῆ γυναικῶν ἐπίνοια μεταφέρουσι. Τρι. τί δ' οὖν ταῦτα ἔφησαν ἂν καλὰ Κρίτια οἱ κεκορημένοι τῶν γνώμων, καὶ τῶν λήρων; Κρι. ἅπαντα ταῦτα παρεδράμοσαν, οἷς ἐπίνοια τυγχανομένων κωφὰ πεφύκασι. ἔλεγον γὰρ ἡλίκης δίκης ἄσιτοι λιμώττομεν. καὶ ἐπὶ πανύχιας ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειροπολοῦμεν τὰ τοιαῦτα. Τρι. σὺ δὲ τί οὖν αὐτὰς εἶρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ δυσπερίληπτον. Κρι. θαρρεῖ. οὐκ ἀχρεῖς. ἀντεῖπον γὰρ τὰ κράτιστα. τὰ γὰρ ἔνδοξα τῶν ἀπαιδεύτων ῥηθέντα ἔφην οὐκ ἐμοῦ, ἐπόμενα ὀνειροπολοῦσι, τὰ τοιαῦτα καὶ παραπαίουσι. οἱ δὲ, σπουδῆς ὑπομειδιῶντες, ἔξω καὶ παρέρχονται ἐλπίδος. ὧν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα ἃ αἰσθάνεσαι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε. ἀλλὰ καταπειθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσητε τὰ μὴ ὄντα, μὴ δὲ γένησθε μάντεις. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείρους πιστεύοντες. Ε τὰ κράτιστα βελτιοῦσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἥδεσθε, μηδὲν ὀνήμενοι δὲ βελτίστων. ὥστε ἐάσητε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύεσθαι, καὶ μαντεύεσθαι μὴ τὸν θεὸν ὑμῶν ἐς κρημνὸς βάλοι, ἀφ' οὗ τὸ τῆ πατρίδι παρῆλθε, Ε λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. ὅτου δὲ ἅπαντες ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμ-

patriam veſtram deprimitis. Non enim in aëre gradientes iſta audiviſtis, neque negotioſam mathematicam adeò aſſecuti eſtis. Quòd ſi verò vaticinia vos, & præſtigiæ huc induxerunt, duplex ignorantiæ nomen ſuſtinetis. Nam hæc mulierum atque aniculariam inventa ſunt & ludicra, Plerunque enim hujuſmodi res muliebres curæ proſequuntur. *Tri.* Quid autem ad hæc reſponderunt, ô optime Critia, iſti mente pariter, & ſententiis detonſi? *Cri.* Cuncta hæc præterierunt ad cogitationes illas à ſe inventas & exercitatas confugientes. Dicebant enim, ſoles decem abſque cibo perſeverabimus, & ad hymnos tota nocte decantandos vigilantes, talia ſomniamus. *Tri.* Tu verò quid ad ipſos dixiſti? Magnum enim & dubium quiddam dixerunt. *Cri.* Confide, nihil ignavum. Contrà enim reſpondi pulcherrimè. Nam quæ vulgo ab urbanis, inquam, de vobis jactantur, quando ſomniatis, hujuſcemodi ſcilicet proferuntur? Illi autem caninum ſubridentes, extra lectulum aliquantum progrediuntur. Ego verò, ſi vera ſunt, inquam, talia, ô ætherii, haud unquam ſanè tutò ea quæ futura ſunt, inveſtigabitis, ſed perſuaſi ab ipſis nugabimini, quæ neque ſunt neque futura ſunt. Verùm hæc quidè neſcio quo pacto nugamini, ſomniis credentes, & quæ optima ſunt, abominamini, malis autem delectamini, haud ſanè quicquam abominatione iſta promoventes. Quamobrem miſſas facite alienas iſtas imaginationes, & prava conſilia, vaticiniaque, necubi deus vos in malam rem hinc ejiciat, eo quòd patriæ mala imprecamini, & verbis adulterinis illam affamini. At iſti unum eundemque omnes animum habentes, me multum increpabant.

φουτρ. καὶ σὲ βάλλ, ἢ τάχα σοι τῷδε σοι, ἅπαξ με καὶ ὡς φίλω ὄναιο δόντι ἔδηκεν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σε λαλιὰ λιθοβόλον ἐάλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησεν. Τρι. σίγα ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκπίνης τὸς ὕθλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξαίσκατα μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσπερ κυφορῶ. ἐδήχθην γὰρ τοῖς σοῖς λόγοις, ὡς ὑπὸ κωνὸς λυπῶντος. καὶ εἰ μὴ φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπὸν ἡρέμησεν, αὖτη ἡ μνήμη οἰσυρῶσα σὺν ἐμοὶ, μέγα κράζει ἐχαίνη. ἀλλ' ἔασον τοῦτο, τὸν δοῦλον δὸς πατρὸς δεξάμενον, καὶ τὴν πολυώνυμον φόβον ἐς τὸν ἐπιζῆς. ἀλλὰ τί τοῦτο; ἀρχὴ Κλειόλαος ὅτις ἐστὶν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὸν βιοὺς, σπουδῇ ἥκει, καὶ κραιπαλᾷ; μῶν ἐπιφανησόμεθα αὐτῷ; Κρι. καὶ μάλα. Τρι. Κλειόλαε, μή τι δοξοδράμῃς γε ποσὶ, μὴ δ' παρίλθῃς, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἰ γά πως μῦθον φέρεις. Κλε. χαίρετ' ἄμφω· καλὴ ξυνωρίς. Τρι. τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπὶ πολύ. μῶν τι κρεῖττον πέπρακται; Κλε. πέπτωκεν ὀφρῦς ἡ πάλαι βουμβὼ Περσῶν, καὶ Σῦσα, φλεγὸν ἄστυ. πέσοι δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀσσυρίας, χαιρὲ κραταιὸν δόκανον κρατῆ. Κρι. τῦτ' εἰπέτω ὡς ἀεὶ τὸ ῥῆτον σὸν ἀμελεῖ τ' ἀγαθῶν, ἀλλ' αὖξε, ἄγαν ἐπὶ τὰ κρείττονα. ἡμεῖς δ' ὦ Τριφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρήκατες ἐσμὲν ἐδυσχέρηνον γὰρ ἐν τῇ ἀποδιδόσᾳ τι τοῖς πένησι καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς ἀληθείαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐμὰ τὰ σά. τῶν δ' ἐκεῖ τοῖς παισὶν, αἰ

bant. Ac si placet, ista quoque tibi addam, quæ me etiam perinde ut statuam, murum reddiderunt, donec me frugi ista tua loquela, cùm jam in lapidem converterer, resolvit, & in hominem rursùs restituit. *Tri.* Tace Critia, neque nugas istas longiùs extenderis. Vides enim quomodo intumuerit mihi venter: & quasi uterum gero. *Morsus* enim sum verbis à te modò dictis, perinde ut à cane rabiosa, ac nisi medicamentum aliquod oblivionem inducens, hausero, atque ita conquiescam, memoria hæc mecum cohabitans & quasi domi apud me residens, magnum aliquod malum procreabit. Quamobrem missos istos facito, precationem à patre incipiens, & celebre illud carmen ad finem apponens. Sed quid hoc? an non Cleolaus hic est, is qui pedibus longum adeò incedit? Seriò autem venit & accedit. Num alloquemur ipsum? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Cleolaë, nequid cursu prætervehare, neque prætereas nos: sed accede lætus, si quidem nuntium aliquod affers. *Cle.* Salvete ambo, ô præclarum par amicorum. *Tri.* Quæ autem est festinatio ista? per multum enim anhelas. Num novum aliquid gestum est? *Cle.* Cecidit supercilium illud olim Persidis Fama celebratum, atque Susa, urbs inclyta, Cadet autem & omnis terrra nobilis Arabum, Valida imperantis dextera & vi roboris. *Cri.* Hoc illud est, ut semper deus non negligit bonos. Sed auget, provehens in melius Nos autem ô Triephon, pulcherrima invenimus. Sollicitus enim mecum ipse eram, quidnam in morte liberis meis testamento relicturus essem. Nosti enim paupertatem meam, quemadmodum ego tuas res quoque. Hoc igitur sufficit liberis, Dies videlicet imperato-

ἡμέρᾳ δ' αὐτοκράτορα. πλοῦτος γὰρ ἡμῖν οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἴσθι ἡμᾶς ὑ καίσαρος. *Τρι.* καίτοι ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς πέντε, οἷς ἔδοσαν Βαβυλῶνα ἁλοῦσαν, Αἴγυπτον δουλεύουσαν, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλου ἡμῶν ἄγοντας, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πεπαυμένας, εἴθ' ὡς καὶ ἀνακτᾶσθαι. ἡμεῖς δ, ἃ οὐ Ἀθήνας ἄγνωστον ἐφυ ἐόντες, καὶ θεοσεβέστατοι, χάριτας οἷς ἔχομεν εἰσέπεμπτε, τούτῳ σύχαριστήσομεν, οἷς καταξιωθέντες τοιούτων κρίτου. ὑπήκοοι γοῦν ἐσμέν. τοὺς δ λοιπούς, λαρὸν ἐάσωμεν, ἐρεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, ὑ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ καὶ τῷ παροιμίαν.

Οὗτος ὁ λόγος, τοῦ δοκίμου τῆς Λουκιανοῦ.

ratoris. Neque enim divitiæ nos deficient, neque nos populus perterrebit. *Tri.* Et ego, ô Critia, hæc relinquam liberis, ut videant Babylonem perditam, Ægyptum in servitutem redactam, Persarum liberos servilem ætatem agentes, excursiones Scytharum sedatas, utinam & prorsus propulsatas. Nos autem illum Athenis ignotum inventum, adorantes & manus in cœlum tendentes, gratias illi agemus, ut qui digni facti fuerimus, hujusmodi potestati atque virtuti subjecti esse. Reliquos autem istos, nugari sinamus, contenti pro ipsis dicere notum illud, quod proverbio dici solet: Non est curæ Hippoclidi.

Hic Dialogus, inter nothos Luciani refertur.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

CHARIDEMVS, SIVE DE PVLCHRITVDINE.

ARGVMENTVM.

Neque hic dialogus Luciani videtur esse, id quod Aldus quoque annotavit: & cum ex stylo, quanquam is multo simplicior hic, quam in superiore est, tum ex reliquo totius corporis contextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu formæ, tribus orationibus divisum, ut pote à tribus personis in convivio tractatum, quarum priores duæ præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deorum pariter, & hominum adhibitis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius, ex mutua collatione reliquarum virtutum, & eorum quæ vulgo inter bona recensentur. Cætera plana sunt.

HER-

ΕΡΜΙΠΠΟΣ.

Περιπάτης ἔτυχον χθὲς ὁ Χαρίδημος ποιούμενος τὸ πρωϊαστίον, ἅμα μέν, ἐπὶ παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ῥᾳστώνης, ἅμα δέ, ἔτυχον γάρ τι μελετῶν, ἐν ἡσυχίᾳ. συντυγχάνω δὴ Πρόξενον τὸν Ἐπικράτης. ἀσπασιῶν δέ, ὡς εἰκὸς ἦν, ἠρόμην ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δέ, ἥκειν μὲ ἔφη καὶ αὐτὸς οἴκοθεν ἀπὸ συμποσίας χάριν, ἅπερ καὶ ἐγὼ ἤδη ἐώρων γιγνόμενα τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τούτων ἐπιτηδείως δύναιτο, καὶ κλίνης αὔρας, ὑπὸ συμποσίου μέν τοι καλλίστου γιγνομένου τοῦ περυσινοῦ, τοῦ Ἀνδροκλείους τοῦ Ἐπιχάρους, παιδὸς ἐπιτηδειοτάτου Ἑρμῆ. ὅτε δὲ βιβλίου ἀναγνώσεις, οἰκήσεσι τοῖς ἀληθέσιν, ἔφασκε δὲ ἄλλά τε πολλὰ γεγηθέναι ἀκούσας, καὶ χαρίεσθαι, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ σαφῶς μὲ μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπό τε γήρως ἐπιλελησμένον. ἄλλως τε δέ, ἐν τῷ ἐπιπόλαιον λόγων μετεσχηκότα. σὺ δ' ἂν ῥᾳδίως εἰπεῖν, ἅτε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι ὅλον τὸ συμπόσιον συνεσχηκότα τῶν. Χα. γέγονε ταῦτα ὦ Ἑρμιππε, εἰ μέντοι γε ὑμῖν ῥᾴδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. ἐγὼ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκοῦσαι, θορύβου πολλοῦ γιγνομένου, τῶν τε λεγομένων, τῶν τε ἐσκωμμάτων, ἄλλως τε, καὶ τὸ δυσχερεστέρων ὄν μεμνῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γιγνομένους. οἶδα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ

HERMIPPVS.

Deambulabam fortè heri, in suburbio, Charideme, simul ut ex agrorum aspectu me aliquantulum reficerem, simul etiam quietis & otii gratia, fortè enim tum meditabar quippiam. Obviam igitur mihi fit Proxenus Epicratis filius. Allocutus autem ipsum, quemadmodum consueveram, interrogabam, unde veniret scilicet, & quò iturus esset. Tum ille, venire se quidem etiam ipsum respondet, huc oblectationis gratia, quam ex agrorum aspectu percipere consuevisset, refici autem velle etiam temperata ac levi aura, quæ illos afflaret. Cæterum redire se à convivio, quod pulcherrimum peractum fuisset in Piræo apud Androclem Epicharis filium, qui ob partam victoriam, Mercurio sacrificasset. Vicissè autem ipsum in Diasiis, libro quodam recitato. Commemorabat autem cum alia multa, quæ ibi acta essent, urbana & festiva, tum verò & pulchritudinis encomia à viris dicta, quæ illum quidem non posse referre, oblitum eorum præ senectute, præterea non ita multum in dicendo versatum. Te verò, facilè commemoraturum, ajebat ut qui & ipse encomium dixisses, & cæteris per totum convivium, animum advertisses.

Char. Facta sunt hæc Hermippe, ut dicis, Veruntamen neque mihi facile fuerit, accuratè cuncta persequi. Neque enim possibile erat omnia exaudire, multo tumultu excitato, & ab iis qui ministrabant, & ab iis qui convivabantur, præterquam quod ex difficilioribus hoc est meminisse eorum verborum, quæ in conviviis fiunt. Nosti enim quàm oblivioſos reddant, etiam eos qui alioqui plurimum

τὰς λίαν μνημονικωτάτας. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὅσον οἷόν τε ὦ, τὴν διήγησιν ποιήσομαί σοι πειρωμένῳ μηδὲν παραλιπεῖν, ὧν ἂν ἀναμνησθῶ. *Ερ.* τοῦτον μὲν δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὰ πάντα λέξεις ἐξαρχῆς ἀποδιδούς, ὅ, τι τὸ βιβλίον ἦν ὃ πρῴην ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμῶν οἷς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, ὅτως ἂν ἥδιστά σοι καταθοῖο τὴν χάριν. *Χα.* τὸ μὲν βιβλίον, ὦ ἑσκόμιον Ἡρακλῆς ἐκ τινος ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ. νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρέα μάλιστα, ἀντιμαντισάμενον αὐτῷ πρὸς τὰ ἀσυχήματα. κάλλιον δὲ πρὸς τὰ δόξαντα. *Ερ.* τί δ' οὖν ὦ ἑταῖρος ἀνέγνω βιβλίον; *Χα.* ἑσκόμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωμένον, ταύτην αὐτοῖς κεφαλαίαν τὴν χάριν. ἄλλως τε, καὶ ὑπ' ἐκείνων δεδιηκεναι μέλλοντα, ἐπ' ἄκρας ἤδη οἷς καὶ τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις φαίνεσθαι. παρῆσαν μέντοι τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μέν, συγγενεῖς αὐτῷ, οἱδί, ἕ ἄλλως συνήθεις. οἱ δὲ λοιπὸν τῶν ἀξίων, τί, τὸ συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλιστα ἑσκόμια διελθόντες, Φίλων τε ὁ Δεινίου, καὶ Ἀριστιππος ὁ Ἀγαθοκλέους, ἕ τέταρτος αὐτός. συνεστιάκει δὲ ἡμῖν ἕ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ δὲ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μειράκιον ἁπαλόν τι, καὶ τρυφερώτατον. νῦν μέντοι γε ἐδόκει ἥκειν. πάνυ γὰρ σφόδρα ἠκροᾶτο τοῦ λόγου. ἐπεὶ δὲ ὁ Φίλων πρὸς τὸν καλὸν ἤρξατο λέγειν, ἐπομιμασκόμενος ἔτω. *Ερ.* μηδαμῶς ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τὸ ἑσκόμιον

rimum memoria valent. Sed tamen tui gratia, quoad potero, commemorare tibi illa conabor, nihil eorum prætermittens, quæcunque memoria consequi potuero. *Herm.* Proinde ob hanc rem gratiam tibi habeo. Verùm enim si mihi totam à principio narrationem repetiveris, puta & quis liber fuerit, quem recitaverat Androcles, & quem, recitato eo superaverit, postremò & quosnam vos, ad convivium vocarit, ita demum plenam apud me gratiam inibis. *Char.* Ipse quidem liber encomium Herculis erat, ex somnio quodam, ceu dicebat, ab ipso compositum. Vicit autem Diotimum Megarensem illum, prospicis, imò verò pro gloria cum eo certans. *Her.* Quid autem libri erat, quod ille recitavit? *Char.* Encomium Castoris & Pollucis. Dicebat autem se quoque, ex magnis periculis ab illis servatum, hanc illis gratiam persolvisse: præsertim, cùm ab illis etiam confirmatus fuisset, de summis navium velis in extremo discrimine ipsi apparentibus. Aderant autem in convivio & alii multi partim cognati ipsius, partim aliàs familiaritate juncti, qui verò memoratu digni sunt, quique totum convivium cohonestarunt, laudesque pulchritudinis verbis persecuti sunt. Philo erat, Diniæ filius, & Aristippus Agasthenis, tertiusque ipse. Accumbebat autem nobiscum & Cleonymus, formosus ille, Androclis nepos, adolescentulus tener & delicatus, qui mentem tum habere utique videbatur. Admodum enim attentè auscultabat, quæ dicebantur. Primus itaque Philo de pulchritudine incipiebat dicere, facto in hunc modum exordio. *Her.* Nequaquam, amice, ne mihi priùs ipsa encomia

exor-

ξη. σὺν ἂν μοι καὶ τοῦ αἰτίου προσδοῦς, ὑφ' ἧς εἰς τοῦτο προῆχθη τοῦ λόγου. Χα. εἰκῇ λέγετέ ἐσ ἡμᾶς ὦ γαθὲ, πάλαι δυνάμενος τ' ἄπαντα λόγον διελθόντας, καὶ παλαιότατον. πλὴν ἀλλὰ τί πᾶς ἂν ἔχοις ἀποκρίνασθαι, ὁπότε φίλος τις ἀνὴρ βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁπόσον. νῦν δ' ζητοῦς αἴτιον τ' λόγου, αὐτὸς ὢν Κλεώνυμος ὁ καλός. καὶ μνημόνευε γὰρ αὐτοῦ μετ' ἐμοῦ τι, & Ἀνδροκλείδης & ἄλλοι, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέποντές τε εἰς αὐτὸν, & ὑπολειπόμενοι τὸ καλλος. ἐθαύμαζον πάντων ὀλιγωρήσαντα, καὶ ὅτι δεξιός τε ἱππάσασθαι & μειρακίοις. ἀγασθέντες δ' ἡμεῖς τ' ἀνδρῶν τοῦ φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτὸς, δρόμος τι πολλῶν εὐθὺ ἐπελαύνοντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τ' ἰδιωτῶν περὶ τ' καλλίστων, & μόνῳ τούτων οἰόμεθα προέχειν, & δὴ ἠπόρημεθα τ' περὶ καλλους λόγου. ἔδοξεν δὴ ἡμῖν, οὐκ ἀνομοίως λέγειν τ' ἔπαινον & παιδὸς, ἡνίκ' ἂν ἔχοιμι καλῶς, ἅμιλλαν ἐν ἀὐτῶν εἰς τὸν λόγον τρυφῆν, ἀλλ' ἐδὲ μ' ὥσπερ σμικρὸς ὄντας ἀποπτύσας, ὅσῳ ἔκφρων τύχοι λέγων, ἀλλ' ἔκφρονι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις, ὅσ' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ & προκειμένου. καὶ δὴ δεξάμενος ὁ Φίλων προῆγεν, ἤρξατό τ' λόγου ἐποιεῖτο, Ὡς ἦν δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πρόπαλαι ἐφ' ἡμῖν ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὲ & καλλους ὀλίγα ποιησόμεθα λόγου, ἀλλ' ἅτε καθεδούμενοι σιγῇ, ὥσπερ ἐδεδικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑφ' & σπουδὴν ἐκπεσόντες. ἀλλ' ἄγε μοι καὶ τοῦ αἰτίου προσδοῦς, ὑφ' ἧς εἰς τοῦτο προῆχθης τοῦ λόγου. Char. Præter rem moraris nos, ô optime, qui tibi jamdudum potuissemus: universa oratione exposita, hinc abire. Veruntamen quid agas, quando quispiam, amicus existens, tantopere urgeat? Necesse enim est quidvis etiam amici caussa perpeti. Caussam igitur quam quæris, qua ad hoc argumentum compulsi sumus, ipse Cleonymus, formosus ille fuit. Cùm enim medius inter me & Androclem, avunculum, sederet multus ab idiotis sermo de eo fiebat, qui & respiciebant ad ipsum, & ad formam ejus, plus quam obstupescebant. Propemodum igitur cæteris omnibus postpositis, sedebant encomia adolescentis persequentes. Nos autem admirati illorum erga pulchritudinem amorem ac studium, & simul collaudatis ipsis, segnitiem magnam arbitrati sumus esse, verbis ab idiotis superari, præcipuè de pulcherrimis dicendo, quo solo nos illis præstare putaremus. Atque ita de pulchritudine verba facere cœpimus. Visum igitur nobis est, haud nominatim dicere laudes pueri, neque enim honestum fore, nam hoc pacto præcipitaturos nos ipsum in majorem insolentiam esse, sed tamen neque; cuique fortè succurrisset, sed re proposita commeminissent, in hunc modum verba fecit: Quàm indignum verò est, quòd, cum quæcunque in singulos dies agimus, pro iis tanquam pulchris, omnem operam ac diligentiam adhibeamus, de ipso pulchro sermonem nullam habemus, sed perinde silentes ac taciti sedemus, ac si metuamus, ne forte verbum aliquod de iis, pro quibus tantopere laboramus, vel impru-

δικόρρηθ ἢ ἄπαυστα χρόνου εἰπόντες. πλήν τοι πῶ τις ἂν χρήσαιτο σχεδὸν τοὺς λόγους, εἰ περὶ ἢ μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ ἢ καλλίστου σηραίη ἢ ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ εὖ λέγειν καλὸν, σπάζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τἄλλα παρίησι, περὶ αὐτῶν λέγειν ἢ τέλους ἕνεκεν ἢ ἐπιφορᾶς σχεδιαζόμενα. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲ ὡς χρὴ περὶ τοῦτο ἀφιγμένος εἰδέναι, εἴπειν ἢ μηδὲν ἐπίσταμαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου περιερώμενον διελθεῖν. καλλὰς γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν. πάνυ δ' ὀλίγοι τοῦτο ἐκτήσαντο. οἱ ἢ τούτου ἔτυχον ἢ δόξης, ἀθανατισθέντες πάντων δόξαν γεγενῆσθαι, καὶ θεοῖς ἅμα, καὶ θεοῖς ἀνθρώποις τὰ εἰκότα πεπομφότες. σπουδέσαι ἢ, ἢ γοῦν ἅμα ἐξ ἡρώων ἡμιθέων, Ἡρακλῆς τε ἐστὶ καὶ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη. ὧν ὁ μὲν, ἀνδρίας ἕνεκα τούτου λέγεται τυχεῖν ἐν πρώτοις. Ἑλένη ἢ, ἢ καλλὰς χάριν, αὐτήν τι μεταβαλοῦσαν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτίαν γενέσθαι σφῶν αὐτῶν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν τοῖς κάτω γῆν σωθεῖσιν ἀφανισθεῖσιν. ἀλλὰ μὴν ὅσοι ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, ὧν ἔστι εὑρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι καλλάς. Πέλοψ τε γοῦν τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τῶ Δαρδάνου ὕστερον κεκραμένου λέγεται τῶν πάντων ὑπὲρ τοὺς θεοὺς, ὡς αὐτὸν οὐκ ἀπεικὸς συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς ὥρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ σχεῖσθαι ἡγεμόνος

imprudentibus nobis excidat. At qui ubinam aliquis oratione meritò utatur, si, cùm de illis, quæ nullius pretii sunt, tantopere contendat, de eo quod omnium pulcherrimum est, planè conticescat? aut quomodo id quod in verbis pulchrum est, rectiùs quàm omnia alia servari poterit, si de ipso fine eorum, quæ quotidie aguntur dicere prætermittamus. Verùm ne videar monere quidem scire, quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere autem ipsum, de eo nihil posse, quoad fieri potest, de eo breviter disserere conabor. Nam pulchritudine omnes quidem cupierunt potiri: pauci autem omnino illam sunt assecuti. Qui verò donum hoc fortè adepti fuere, illi omnium beatissimi fuisse visi sunt, & apud deos, & apud homines meritò honore affecti. Atque hujus rei argumentum tale fuerit. Nam eorum qui ex Heroibus in numerum deorum recepti sunt, Hercules, & Dioscuri, & Helene, Iovis sunt proles: quorum ille quidem, fortitudinis caussa, honorem hunc consecutus esse dicitur. Helena autem pulchritudinis gratia, cum se ipsam in deam mutasse, tum fratribus Dioscuris, caussa fuisse, ut ante ipsam, in cœlum ascenderent, iis quæ cæteri vita functi sub terra obnoxii premuntur, exoluti. Quanquam etiam, quicunque hominum dignus unquam judicatus fuit, ut deorum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quam qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem hac caussa cum diis Ambrosiæ particeps fuit, & Ganymedes ille Dardani, dicitur omnium summo deorum ita potitus esse. Quare etiam ipsum neque ullum deorum cæterorum alium voluisse secum venationis hujus, amorum suorum videlicet, participem fieri, sed sibi soli decorum arbitratur esse,

ἄνεσι, εἰς Γάργαρον καθιπτάμενος τὴν Ἴδης, ἀναγαγεῖν ἐκεῖθεν τὸ παιδικὸν, ὅπως συνείη τὰ ἄνωθεν ἡμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ ποιεῖτο τῶν καλῶν, ὥστ' ἐμόνον αὐτὸς ἀξίωσε τῶν ἀρχαίων ἀναγαγεῖν ἐδεῖσι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ἐλθὼν, τὰ τύχοι χειμάρρου, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. ἐς τοῦτο μὲν, χθονόμορφον ἦσαν. σπουδῆς δὲ λόγος ἐστὶν ἐν τῷ ταύρῳ τῷ Εὐρώπην ἁρπάζει. εἰκάζουσι δ' Ἀμφιτρύωνι, γενέσθαι τὴν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν εἴποι λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο μηχανώμενον. τὰ δὲ μέσα, καὶ οἷον ἂν τις θεωρήσειεν. ὁμιλεῖν γὰρ τοῖς θεοῖς, ἐ γὰρ ἀνθρώποις γε ἐδόκει, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς. ἐν δ' ἂν τούτοις διημερῶν, ὅτου ποιοῖτο σύλλογος τῶν θεῶν τὴν Ἑλλάνων ποινὴν, ἐ θρασὺς, ἢ κατεπληκτικὸς, ὡς ἐν τῇ αὐτέρᾳ δημηγορίᾳ τῆς Ἥρας, καίτοι ἀνθ' ὑπερφιάλου εἰωθυῖαν ἐπιλυμαίνεσθαι αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτῷ ὅπως ἐφόβηται, ὥστ' ἔρκεσιν αὐτῇ τὸ μηδὲν φωνεῖν, ἀλλὰ μίχρι λόγων εἶναι τῶν ὀργὴν τοῦ Διί. τὸν δ' ἄπαυστος ἦκε τῇ ὑστέρᾳ πάλῃ· οὐχ ἥττον κρατῆσαι φοβηθῆναι, γὰρ ἀναστάσεσιν αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἅλασσον ἀπειλήσας. μέλλων δ' συνέσεσθαι καλοῖς, ὅταν χειμερινὴ πηγῇ, ἐ ἡμερῳ, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικὴς, ὥστ' αὖθις ἄπασι τοῖς ἄλλοις, ἐ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδὴς, ἐπέρᾳ τινὸς ὑποκείσεται χθονὸς. καὶ τότε καλλίστῳ, καὶ οἷα τὰ ὁρῶντα θεοπρεπέστατα

esse, in Gargarum Idæ devolare, atque inde amasium suum, in eum locum, ubi per omne tempus cum illo consuetudinem haberet, subducere. Tantam autem curam ille semper habuit pulchrorum, ut non solùm cœlo dignatus eos fuerit, illuc ipsos attollens: sed & ipse in terram quocunque fors tulit, descenderit, ut cum amatis singulis locis congrederetur. Ac eam quidem ob rem, in cygnum conversus, cum Leda rem habuit, ob eandem autē & Tauri facie Europam rapuit. Assimilatus autem Amphitryoni, procreavit Herculem, multaque alia Iovis vaframenta enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu, quorum desiderio tenebatur, potitus fuit. Quod autem maximum est, quodque aliquis miretur, cùm ille cum diis versaretur (neque enim hominum ulli conversatus est, præterquam pulchris) quoties inter illos concionem aliquam habuit, ita austerus fingitur à communi Græcorum poëta, ut in priore quidem oratione, Iunonem, quanquam illa antea ubique increpare ipsum consuevisset, nihilominus tamen ita perterruerit, ut ea satis habuerit, quod nihil gravius pateretur, & intra verba duntaxat, illius ira consisteret. In posteriore autem, deos universos non minore terrore affecerit, terram unà cum ipsis hominibus, & mare quoque, in sublime sublaturum sese minatus. At verò quoties cum pulchris congressurus est, ita mansuetus, & blandus, omnibusque æquabilis redditur, ut apud omnes alios, etiam ipso eo, quod Iupiter est depositò, videlicet ne molestus aut ingratus cuiquam eorum, quos amat, videatur, alienam aliquam formam induat, eamque pulcherrimam, & qua maximè putat, imuentem allici posse.

ἀθῳ. τοσοῦτον αἰδοῦς, ἢ πρὸς παρίςηται τῷ κάλλει. Ἐ ἔχ ὁ μὲ Ζεὺς οὕτω μόνῳ ἰάλω ἓ κάλλους, τὰ δ' ἄλλων ἐδείς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἴχνη δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς ἔχ ὡς ἓ κάλλους εἰρῆσθαι, ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσοι σκοπεῖν, πάντως ἂν εὕροι θεὸς τοιοῦτό τι πεποηθώς. οἷον τὸ μὲ Ποσειδῶ, ἓ Πέλοπος ἐρασθέντα. Υ'ακίνθῳ δ', τὸν Ἀπόλλω, τὸ Ἑρμῆ δ', ἓ Κάδμῳ. Ἐ θεαὶ δ' ἐλάττους ἔτι αἰσχύνεσθαι φανούμενας τούτῳ, ἀλλ' ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς ἴχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δοκεῖν συμφέρειν καλαῖς διαφέρειν, παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δ', τὰ μὲ ἄλλων ἀπεῖναι, ἐκείνῃ σεμνοτέρᾳ ὄσῃ, ἔχι ἐπ' ἀμφισβητεῖται, ἀλλ' ἂν Ἀθηνᾶ μὲ, τοῖς ἀνθρώποις ἡδυμένη τὰ ἐς πολέμους, σοὺς Ἄρεα μὲν ἀλεξικάκῳ σοῦ ἡγεῖσθαι. ὡς δ' αὖπως Ἀθηνᾶ καὶ αὐτὴ σοῦ χωρεῖ τῶν πολεμικῶν. τὸ δ γάμου Ἥ Ἀφροδίτη, ἀδ' αὐτὴ σοῦ αὐτὴς ἐπιχλιαδίᾳ περὶ ἂν ἐφορᾷ. ἐκείνῃ δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ ἔρις αὐτὴς ἀμήλικας ἐκπολεμοῦσιν βιαιοδίᾳ, ἀδὲν ἄλλο πρὸ ἔλλει αὐτὴς, ἢ κάλλο. ὅτως οἰομένη ῥᾳδίως ὅσῳ ἤθελε κρατήσειν ὀρθῶς, ἢ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὸν ἓ κάλλους σοφισταί. ὡς γὰ ἐλάττοντο ἓ μῆλα, ἢ τὸν ἐπιγραφὴν ἀνελίξαντο, ἐκείνης αὐτῆς ὑπολαβούσης εἶναι τὸ μῆλον, μὴ δ' μιᾶς δ' τολμώσης τὸν ψῆφον κρῖ αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἂ' αἰσχρότερα τ' ἐπέρας εἴη τὸν ὄψιν, ἀνίσχοντας ἅπα Tantum reverentiæ & honor pulchritudini exhibet. Ac no ſolum ipſe quidem Iupiter ita pul chritudine captus eſt, cæterorum autem deorum nullus, ut hæc magis accuſationem Iovis conni nere videantur, quàm pro pul chritudine dicta eſſe, ſed ſi quis diligenter conſiderare volet, o mnibus etiam diis eadem hæc ac cidiſſe deprehendet. Vt, verbi gratia, Neptunum Pelopis forma captum fuiſſe. Hyacinthi autem Apollinem, & Mercurium Cad mi. Præterea neque deas pudet pulchritudine captas videri, ſed hanc quaſi æmulationem quan dam honoris inter ſe habent, pu ta eam quæ cum pulchro aliquo rem habuit, narrare poſſe, ho minibus ſeſe dediſſe. Iam verò, cùm ex cæteris omnibus, una quæque ſuæ ac certæ rei præſes ſit, de iis, quibus quæque præeſt, nulla cum altera contendit, ſed Minerva quidem hominibus ad bella gerenda præit, haudqua quam cum Diana de venatione pugnat, eodemque modo & illa Minervæ de re militari concedit. De nuptiis autem Iuno Veneri, neque hæc illi moleſta eſt ob ea, quibus illa præſidet. At contrà ſingulæ ob formam & pulchritu dinem eò uſque animo efferuntur, omneſque alias excellere ſibi vi dentur, ut cum Eris ipſas inter ſe mutuo diſcordes & inimicas red dere vellet, nihil aliud objecerit illis, quam pulchritudinem, rata hoc pacto facilimè ſeſe hoc quod volebat, effecturam eſſe. Ac prudenter ſanè hoc excogitavit. Animadverteritque vel inde aliquis pulchritudinis poteſtatem. Nam poſtquam pomum illud accepiſſent, & inſcriptionem legiſſent, cum unaquæque ſuum illud eſſe cenſeret, neque tamen ulla contra ſe ipſam ſuffragium ferre ſuſtineret, quòd videlicet altera tur-

pior

, τῷ μὲν πατρὶ, τὸ δὲ ἀδελφῷ
, καὶ συμβούλῳ Διΐ, ἐπιτρέψουσιν
λὼ δίκλιν αὐτῷ. ἔχων ἢ καὶ αὐτὸς
τίς ἐστιν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ
ὁλλῶν ἀνδρῶν ὄντων, καὶ σοφῶν,
; φρονιμωτάτων ἢ τῶν Ἑλλάδι, καὶ τῇ
αρβάρῳ, ὅσοι ἐπιτρέπειν τῶν κρίσιν
ἄρασθαι τοῦ Πριάμου, ψῆφον ἐναρ-
ῆ, καὶ καθάπαξ ἐξοίσειν, ὅτι καὶ
ρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης
περέχει τὸ κάλλος. τοσοῦτόν δ' ἐπι-
μέλειαν ἂν ἐποιοῦντο, καὶ σπου-
δὴν, ἀκμὴν εἶναι καλὰ, ὥστε καὶ τ
ῥώμην τὸ ῥοσμητικώτερα, καὶ θεῶν ποιη-
τικώ, οὐκ ἄλλοθεν ποθὲν, ἢ ἀφ'
τ κάλλους πεπείσεσθαι ὀνομάζειν. ἥ-
διον ἂν δὴ λευκώλενον ἢ
Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, γυμάτηρ με-
γάλη Κρόνου. Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βου-
ληθείη τριτογένεια ἀφ' ἧς γλαυ-
κῶπις καλεῖσθαι. Ἀφροδίτη τε πυ-
νήσεσθ' ἂν ἧς πάντως καλεῖσθαι χρυ-
σῆ. ἅπαξ ἅπασι εἰς κάλλος πίνει.
καίτοι ταῦτ' ἐ μόνον δοκοῦσιν ἔχειν
πῶς οἱ κρείττους ἔχουσι περὶ τούτου,
ἀλλὰ καὶ μαρτύρων ἐστὶν ἀφθονία,
ἧς κρείττω εἶναι πάντων τ ἄλλων.
οὐκοῦν Ἀθηνᾶ μὲν, ἀνδρίας ἅμα, καὶ
φρονήσεως ἀφέξεται ἐπιψηφίζειν. ἀμ-
φοτέρων γὰρ ἀφίστατο τούτων. Ἥρα
δ' ἁπάσης δυνάμεως, καὶ δυναστείας αἱ-
ρετωτέρου ἀποφαίνει, συμπροθύ-
μητῇ καὶ τ Διὶ ἀφελεῖσθαι. εἰ
τοίνυν ὅτῳ μὲ θεῖον, καὶ σεμνὸν τὸ
κάλλος ἐστὶν, ὅτῳ ἢ σπουδαῖον
τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς,
μὴ καὶ αὐτὸς μιμούμενοι τοὺς θεούς,
ἔργῳ τε, καὶ λόγῳ πᾶν, ὅ τι ἔχο-
μεν σπουδάσαι τῷ κάλλει, τοῦτο μᾶ

pior esset, ad Iovem, harum quidem patrem, illius autem etiam fratrem & conjugem deveniunt, litem hanc illi disceptandam committentes. Ille autem cùm & per se ipse sententiam, quænam earum pulcherrima foret, proferre posset, & multi fortes, & sapientes, & prudentes cùm in Græcia, tum inter Barbaros essent, quibus eadem causa delegari potuisset, Iudicium hoc Paridi, Priami filio commisit, manifestum adeò calculum ferens, quòd & prudentiam, & sapientiam, & vires pulchritudo anteiret. Porrò tanto semper studio tantaque cura, formosæ audire expetivere, ut & heroum pariter, & deorum exornatori poëtæ persuaserint, non aliunde magis, quàm à pulchritudine sese appellare. Proinde libentius audierit niveis lacertis Iuno, quàm, antiqua dea, & Saturni magni filia. Minerva autem neque Tritogenia, quàm Glaucopis vocari maluerit. Et Venus, universo etiam redemerit, nominari, Aurea. Quæ cuncta ad pulchritudinem pertinent. Atqui hæc non modò argumento sunt, quo pacto illi, qui potiores habentur, circa hanc se gerant: sed & testimonium perhibent neutiquam falsum, quòd cæteris omnibus, præstantior eadem sit. Proinde Minerva quidem fortitudine pariter & prudentia præstare illam suffragatur, utrique enim harum præsidet ipsa. Iuno autem universa dominatione, atque potentia, expetendam magis esse, sententia sua declarat, in partem etiam Iove tanquam patrono, advocato. Quòd si igitur divina adeò res & veneranda, pulchritudo est, deinde & diis tantopere affectata, quomodo tandem honestum nobis fuerit, si non & ipsi deos imitantes, cùm rebus tum verbis, quibuscunque modis poterimus, pulchritudini patrocinemur. Atque

ὁ Φίλων περὶ δ' κάλλους εἶπεν, ἐπὶ τοῖς τοῦτο τῇ πλούτῳ, ὡς ἐ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ὑπέστητο τ' ἀδοκίμων ὁ συμποσίων. μετ' ὀλίγον δ' οὗτος Ἀρίστιππος ἤρξατο λέγειν, πολλὰ ὠφελημένος ὑπ' Ἀνδροκλέους. ἐ γὰρ ἐβούλετο λέγειν τὸ μὴ Φίλων δίκαιόν τι λέγειν. ἤρξατο δ' οὕτως. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ μὲν τ' βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέροις τισὶν ὥρμησαν γνωρίσεις. ἐφ' ἃ ἐν αὐτοῖς μὲ, δικαίως δ' ἂν ὠφελήσειαν, τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς λόγους ἀδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦσι. καὶ δὴ καὶ λέγουσι, οἶμαι, περὶ τ' αὐτῶν ἐρίζοντες ἀκούουσιν. οἶδ', ἔνιοι μοι τὰ αὐτὰ ὄντα. ἔτεροι δ', περὶ τ' ὑδατώδους ἀναλήμματος λογισπνεῖσθαι. ὡς ἐγὼ τοῦτο παύσω καθελὼν τοῦτο, ὅπως τί βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπῶν. ὡς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων ἀδὲν ὑμᾶς ἐγκαινίαν νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τῶν ἀγροίκως τῶν βελτίστων κατηγορεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τ' ἀνηκεστέρων οἰόμενον εἶναι παύτῃ, τῶν αὐτῶν λυσιτελεστάτων, ἐ κακίζειν τοῖς ἀκούουσι γνωρίσεσι παρασκευῇ τ' λόγων, καὶ ἢν πᾶς ὁστισοῦν ἂν φαίη κράτιστ' ἂν ἔχειν ἀκούειν κακίζειν. εἰ μὲν γὰρ περὶ τινῶν ἑτέρων τοὺς λόγους ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἴσως ἂν ἡμῖν ἀκούσειεν εἷς εἰπὼν τ', ἀπλῶς ἀχθεσθεὶς περὶ αὐτῶ. τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτῳ ἀφθονίας παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἄκροις τῶν περὶ τούτου λόγων, ὡς οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ νομίζειν δυσχερῶς, ἀλλ' ἢν ὡς πολλὰ quidem Philo, de pulchritudine peroravit, hoc quoque ad finem addens, quòd etiam plura his dicturus fuisset, nisi sciret orationem in conviviis longiorem improbari. Cæterum post illum statim Aristippus verba facere cœpit, multis antea ab Androcle invitatus. Neque enim volebat, veritus proximo post Philonem loco dicere. Exorsus autem inde est: Multi sæpe homines (inquit) omittentes de rebus optimis & nobis conducentibus dicere, ad alia nescio quæ argumenta abripi consuevere, ex quibus sibi quidem famam comparaturos se putant, auditores autem verbis nihil conferentibus obtundunt. Ac dicere solent, alii quidem de iisdem rebus inter se verbis contendentes, alii autem ea, quæ non existunt, commemorantes, alii etiam de iis, de quibus minimè necesse est, verba facientes. Quos sanè decebat omnibus hisce relictis, quo pacto conducibile aliquid dicere fortè possint, apud animum cogitare. Hos igitur, quando nunc ego de iis, quæ existunt, nihil sani cognoviſſe existimo, præsertim cùm aliorum ignorantiam de rebus optimis, reprehendentem in eadem vis incurrere, omnino stultitiæ cujusdam esse putem: idem argumentum orationis utilissimum atque pulcherrimum auditoribus proponam, quodque quivis fatebitur dignissimum esse, quod pulcherrimum quoque vocetur. Quòd si igitur de alia aliqua re verba faceremus, & non de pulcritudine, satis fuisset unum aliquem dicentem audisse, & exinde argumento eo relicto, ad alia transisse: nunc autem præsens hoc, tantam dicendi *copiam* præbet iis, qui de eo orationem instituunt, ut haudquaquam *si quis* pro dignitate ipsum non tractarit, ob id infeliciter sibi successisse rem

λοις ἄλλοις κοινωνὸς τι δυνηθῇ
συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους τῆς
ἀμείνονος οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης.
τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν
κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς
ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον,
πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον,
καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων ἀσπα-
ζομένων, ὧν δ' ἀφίστηται μισου-
μένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιου-
μένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων με-
τεσχηκὼς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν
ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ οὕτω
πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων;
ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀ-
πεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν λέγειν περὶ
αὐτοῦ, μέλλοντάς γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖ-
σθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σεμνότατον,
καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστὶν, ὥστε ἵν'
ὅσα θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παρα-
λείπω. ἀλλ' ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις
ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐ-
θαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις,
ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντὸς,
κατά τινα χρείαν ἐν Πελοποννή-
σῳ γενόμενος ὁ Θησεὺς, οὕτω τῆς
ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' οὔσης αὐτῷ
καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δό-
ξης οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾤετο
βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης ἐστερημένῳ,
περιελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίᾳ, εἰ
ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω
δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τοῦ πα-
τρὸς λαβεῖν ἀπέγνω, μὴ γὰρ ἂν αὐ-
τὴν αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας
ἐμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρο-
νήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγω-

rem arbitrari debeat, sed si post multos alios, nonnihil ad priores laudes etiam ipse conferre potuerit, benigniorem fortunam experiri putetur. Nam quòd manifestè adeò, à superioribus, in honore habitum semper est, ab hominibus autem ita pro re divina, & expetenda, existimatum, omnibusque quicunque vivunt, peculiare ornamentum existit, præterea & eos, quibus adest, ab omnibus amari & coli: illos autem quibus abest, odio haberi, neque dignos quos aspicias, videri, facit, quisnam dicendi facultate præditus tanta fuerit, ut id pro eo ac dignum est, laudare sufficiat? Veruntamen, quoniam ita multis ipsi opus est laudatoribus, ut vix unquam pro dignitate tractari queat, nihil alienum aut indecorum fuerit, etiam nos aliquid de eo dicere conari, quanquam verentes nonnihil, verba facere post Philonem. Adeò autem omnium quæ sunt, veneratione dignissima, maximeque divina res, pulchritudo est, ut etiamsi omittamus dicere, quibus honoribus dii pulchros affecere, superioribus certè temporibus illis, Helena ex Iove nata, in tanta apud omnes homines admiratione fuerit, ut cum adhuc infra ætatem esset, Theseus ob aliam quandam rem in Peloponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam admirationem ipsius venerit, ut cum & regnum haberet maximè tutum, & gloria excelleret nequaquam vulgari, nihilominus tamen putarit, sibi vitam vitalem, ut ille ait, non esse, si illa careret: rursum autem se omnes alios felicitate supergressurum esse, si secum illam cohabitare contingeret. Atque hoc animo cùm esset, à patre quidem ipsius accipere illam desperavit, neque enim elocaturum ipsum illam, cum nondum ad justam ætatem pervenisset, cæterùm imperio illius contempto atque despecto, spretisque insuper etiam omnibus,

ρήσας ἢ καὶ ἡ τὸ Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κρυπτὸν αὐτοῦ τῆς ἁρπαγῆς καὶ Πειρίθου τοῦ Λαπίθου, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν ἡ πατρὸς, εἰς Ἄφιδνων ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς. καὶ τοσαύτην ἔχει χάριν αὐτῷ ἡ συμμαχίας παντὸς, ὥσθ' ὅτως ἐφίλησε τὸ ἅπαξ χρόνον, ὥσπερ καὶ τοῖς ἐπιτομένοις παρέδωκεν ἡμῖν εἶναι τὸν Θησέως, καὶ Πειρίθου φίλον. ἐπειδὴ ἢ ἐκεῖνον τὸ ἄδην ἤθελε, τὸν Δημητρὸς μισῆσαι θέλω, ἐπειδὴ πολλὰ παρῄνει, σὺν ὑδωκίᾳ τούτης αὐτὸν ἡ πείσας ἀποχίσθαι κελεύσαι, συμπλήξαι αὐτῷ, τούτων πρῆξαι οἰόμενος αὐτῷ κεχρῆσθαι τὸν χάριν περὶ ἡ ψυχῆς, ὑπὲρ αὐτὸν κινδυνεύσας. ἐκπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀπεδημεῖν αὐτὸν, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμου, καίτοιγε ἔχοντες καλάς τε, καὶ εὐ γεγονυίας ἐκ τῆ Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆ Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱδὲ, συμπλήσσοντες ἱμνηστεύοντο τούτων, πᾶς ἄλλας ἁπάσας ὑπερεμβάλλειν ὡς φαυλοτέρας, γνόντες δ' ὅτι ἀδιαμάχητος ἔσῃ, καὶ διάφοροι μὴ πόλεμος ἔμελλον τῇ Ἑλλάδι, μαχεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ὁμομόκασιν ὅρκον τοιοῦτον ψάφον καινὴν, ἢ μὴν ἐπικρήσειν τῆ τούτης ἀξιωθέντα, μηδ' ἐπιτρέψειν ἄν τις ἀδικεῖν ἰσχυρῷ, ἴσας δ' οἰόμενος αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν, ἢ μὲν δὴ ἰδίας γάμους ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου. ἢ καινὴς δ' ἐπεμέλησαν αὐτίκα. ἢ πολλαὶ δὴ ὕστερον ἔλεγον ἔμοιμήν τοῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέψαι τὸν κρίσιν Πάριδι τῆ Πριάμου. ἐδὲ, ἢ

bus, qui tum in Peloponneso agebant potentibus, assumpto Pirithoo, raptus socio, à patre vi abreptam in Aphidnam, Atticæ regionis oppidum asportavit. Tantam autem gratiam habuit Pirithoo pro hoc auxilio præstito, ut ipsum per omne deinde tempus ita amarit, ut etiam posteris in exemplum abierit, Thesei & Pirithoi amicitia. At postquam etiam illum oportebat ad Plutonis proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam, postquam multis ipsum dehortatus à proposito, ne quid tale tentaret, avertere non potuit, unà cum ipso profectus est, arbitratus debere se hanc illi referre gratiam, ut pro eo etiam animam in periculum poneret. Cæterùm ubi hoc profecto peregrè, illa Argos mox rediisset, postquam ætate nubilis facta est, quanquam principes Græciæ, & formosas alias, & ex parentibus præclaris natas, ex tota ea terra ducere uxores sibi possent, nihilominus tamen convenientes, hujus proci facti sunt, cæteris omnibus, perinde ut vilioribus contemptis. Scientes autem, quod non absque certamine ab uno aliquo ducenda esset, metuentesque ne pugnantibus inter se aliquibus, bellum inde toti Græciæ oriretur, de communi sententia in hæc verba jurarunt, quòd omnes auxilium ferre vellent ei, quicunque uxorem hanc ducere dignatus fuisset, neque cuiquam concedere, qui injuria aliqua afficere illum aggressus esset: existimantes videlicet, quisque sibi auxilium & societatem hanc parari. Propria quidem igitur sententia frustrati omnes sunt, præter Menelaum, communis autem pacti experimentum statim dederunt. Non enim multò pòst, cum contentio inter deas de pulchritudine orta esset, discæptatio ejus litis Paridi Priami

filio

μὲ συμφόρων ἢ ἡδέων ἡτιμήσις, ἢ δωρεῶν οἱ ἀναξιωθεὶς ἡγήσεσθαι κρατῆς, καὶ δίδυμος Ἥφαιστος μὲν, τὴν τ' Ἀσίας ἀρχὴν, τὸν δὲ τὸν πολέμοις Ἀθηναῖος κράτος, Ἀφροδίτης δ', ἢ τ' Ἑλένης γάμον, καὶ φαύλοις μὲν ἀνθρώποις ἡγήσεσθαι ἂν ποτε νομίσαις τὸν ἐλάττω βασιλέων, Ἑλένης δ' ἀδένα τ' ἐπιχωρουμένων ἀξιωθῆναι, τοσοῦτόν τε τοιούτης γάμου. ἡγουμένης δ' τ' ὑπομενούσης ἐκείνης φαυλείας τ' τ' Τρώων, καὶ τ' Εὐρώπης τότε τοσοῦτον τ' τ' Ἀσίας ἐλευθέρης, ἔχοντες οἵ τι Τρωσὶν ἀποδόντες τὸν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν αὐτῶν. οἱ δ' Ἕλληνες τοιούτων αὐτοὺς ἐσομένους ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τ' τοῦ πολέμου, καὶ φαυλείας δυσχερῶν, οἱ δ' τοῦ ἡδονὴν ἡσυχίαν ἀμφότεροι, τοῦ μὴ ποτε νομίσαντες ἄμεινον ἀφορμὴν καιρίου πολέμου, τοῦτ' ἢ ἀποφυγεῖν. Καὶ ἤδη γὰρ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους τὸ τῷ πολέμῳ, τοῦ ἀπέχεσθαι μᾶλλον, ἀλλ' ἐπάγεσθαι εἰς τοῦτο, τοῦ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, ἢ ἤδη παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχουμένους ὑπὲρ Ἑλένης, ἀποθανεῖν. Καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ θεοὶ αὐτοὺς μείζω, καὶ διπότερον ἐνεγκεῖν ἢ θεοῖς γίγαντας αὐτοῖς ἡγουμένοις πολέμιον. ἐν ἐκείνῳ μὲ γὰρ μετ' ἀλλήλων. ἐκπαθῶς ἦ, ἐμφερῶς θεοῖς ἀλλήλοις. ἃ τί ἡγοῦτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσῳ τ' ἀνθρωπίνων ἁπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κρίσεσι; ὅτε γὰρ ὑπὲρ μὲ τ' ἄλλων ἀδενὸς ἀπάντων ἐδεήθη

filio delegata fuit. Qui cum judicio inferior esset, quàm ut inter corpora dearum cognoscere posset, donorum autem cogeretur judex fieri. Ac Iuno quidem offerret illi totius Asiæ imperium, Minerva robur & vires ad bella, Venus autem Helenæ hujus nuptias. Ipse verò contrà secum ita cogitaret, quòd imperia quidem etiam vilibus & contemptis hominibus obvenire possent, Helena autem, non statim ullus posterorum dignus futurus esset, nuptias hujus cæteris rebus omnibus antepositurus. Postea verò exorta celebri illa expeditione contra Trojanos, & Europa tunc primum contra Asiam bello concitata, cùm Trojani possent Helena reddita, sine periculo ac metu terram suam retinere, Græci autem hanc illis habendam permittentes, omnibus illis difficultatibus, quæ ex bello & expeditionibus percipiuntur, liberari: neutri consulere sibi ipsi voluerunt, rati non aliam pulchriorem belli causam, ob quam morerentur, invenire se posse. Iam verò & dii, cùm certò scirent liberos suos in eodem bello perituros esse, haudquaquam illos ab eo absterruerunt, sed ad id ultro proficisci fecerunt, rati non minorem illi gloriam consecuturos eos esse, si pro Helena mortem obiissent, quàm quòd deorum filii procreati essent. Et quid attinet de filiis deorum dicere? cùm ipsi dii majore gravioreque certamine inter se eodem bello congressi fuerint, quàm tunc, cùm contra gigantes bellum gessere. Nam in illo contra Gigantes, communibus ac mutuis auxiliis dimicarunt: hîc autem ipsi contra se ipsos arma tulerunt. Quo sanè argumento, quodnam aliud clarius esse potest, quanto etiam ipsis Diis judicibus, cæteras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cùm pro aliarum quidem rerum nun-

τοσαῦτα φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ ἧς κάλλους, οὐ μόνον τὰς ἡλικίας ἐπιδεικνύντες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις ἐσοπλισάμενοι, ἔνιοι δὲ καὶ τραυθέντες, πῶς οὐχ ἁπάσαις ψήφοις ἀξιωθῆναι ἁπάντων τὸ κάλλος; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀκριβῆ τὴν περὶ κάλλους λόγον ἐκ τούτου ἀφορίζειν ἀεί, ἐφ' ἕτερον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἐλαττον ὄν, ὥστε δίκαιον τὸν τῆς κάλλους ἀξίωσιν, τὸ ἀσύμφορον εἰρημένον, τῇ δρομάδι Ἱππονόμου Οἰνομάου. ὅσους δὲ τούτης κάλλους ἀλλόντας, μᾶλλον αἱρήσομαι ἀπόφασιν ἀποδείξασθαι, ἢ τούτης διαπειρᾶσθαι, τὸ ἥλιον ἐκφεύγειν. ὃς γὰρ ἐλαύνοντα τὸ ἐλλιπὲς ἡ παῖς, ἐκ πάσης ἀκμῆς ὁ πατὴρ ἐκ πολλοῦ τοῦ μέσου ἐπαρεσκεύασεν ἰέναι, τὸ μὲν ὥρας αὐτῆς ἀλγεῖν, τοιοῦτον γὰρ αὐτῇ ἐκόλλα, ὥστε καὶ τὸ χαλκοκνήμη ἐκπαγλότερον ἔδοξε φῦσαι, ἐκ δὲ τοῦτ' ἀξιῶν αὐτὸν ἔχειν πρὸ ἑαυτοῦ. βούλεσθαι δ' ἐκείνην τελεσιουργῆσαι τῷ τοιούτῳ ἀξίῳ, πάσῃ ἀνθρώπων φύσει αἰτίας, μηχανῇ τινα μηχανᾶσθαι τὸ ἐπιθυμίας ἀδικοτέρου. ἐκ δὲ ὧν ἔφην ῥᾳδίως, ἅπερ ἐβούλετο, πράττοντα. νέον γὰρ ἅρμα ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐς τάχος νέον τε πτύχας ἐκπεφευγυίας, τὰς ὑπὸ Ἀρκαδίᾳ ζεύξας τὸ τοῦ τότε ταχίστας ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τὰς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον δὲ νίκης παρειληφὼς αὐτὸς αὐτῷ πρωθήσεσθαι, ἢ τέρασθαι τὴν κεφαλὴν ἀπολήψεσθαι. ἐκ ὑβρεως δ' αὐτῷ αὐτοῖς quam ulla ullo modo inter sese discordes fuerint, pro pulchritudine autem, non solùm filios suos in mortem obtulerint, sed ipsi inter se dimicarint, nonnulli autem etiam vulnerati fuerint: an non omnibus calculis pulchritudinem cæteris rebus universis antepositam? At enim ne penuria quadam de pulchritudine dicendi, circa hunc locum commorari diutius videamur, ad alium hinc transire volo, haudquaquam his quæ antè dicta sunt, ad comprobandam pulchritudinis dignitatem, inferiorem, nempe ad Hippodamiam Arcadis illius Oenomai filiam. Quam multos enim ille, pulchritudine hujus captos, ostendit, mortem subire voluisse potiùs, quàm ab hac dissociatos, lucem intueri. Nam postquam adultam ætatem attigit puella, illamque pater non parvo intervallo cæteras omnes anteire conspexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta enim hæc in illa excellebat, ut etiam eum, à quo nata fuerat, præter naturam illexerit. Proinde cùm ipse quidem illam, apud sese retinere cuperet, elocare autem velle ei, qui dignus illa foret, simularet ut hominum accusationem evitaret, technam quandam machinatur, cupiditate sua multò injustiorem, per quam putabat, id quod animo intendebat, facilimè sese conficere posse. Nam currui, quem quoad fieri maximè potuerat, ad celeritatem arte compararat, equis, qui eo tum ætate in Arcadia omnium velocissimi erant, junctis, cum procis puellæ, aurigatione certabat, ei videlicet, qui certamine superasset, sponsam illam proponens: qui verò victus esset, illum capite privandum edicens. Iubebat autem etiam ipsam unà con-

scen-

1 Παρεσκεύασεν] Id est, ὑπερεσκεύασεν. Aristides in Panathenaïco: ὁ ἡνίοχος βασιλέως παρεσκεύασε τὴν ἱππασίαν. Menag.

1 Ἐκ

ἐπιστασθαι τὸ ἅρμα, ὅπως ἀποχολέσθαι περὶ τοῦτων, ἀμιλᾶσθαι τῶν ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντες τοῦ ἆθλου καὶ ἀψαμένοι τοῦ δρόμου, καὶ τὸ κέρας σκαπτόντες μὴ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκτεῖναι φῶς τὸν ἀγῶνα, ἢ μιαίνειν τι τῶν βεβωλδμένων, μιαρωτάτους εἶναι νομίζοντες, τὸν δ' ἀμφὶ τῷ μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλον ἄθλιον ἀποθνήσκειν, ὥσπερ δεδικὼς μὴ τοῦ πεθάναι περὶ τὸ κέρας ἀμφίρρυτον. [1] Ἐς ὃν τῶν μέχρι τρισκαιδέκα νέων ὁ φόνος. Ἤροι δ' ὀκεῖνοι τὸ ποιητὸν μισήσαντες τοιοῦτοι, τοὺς τε τεθνεῶτας ἄμφω, καὶ τὸν κόρον ἐλεήσαντες, τοὺς μὲν, ὅτι κτήμασι τοιούτοις ἀπεστέρηντο τοιούτοις, τὸν κόρον δ' ὅτι τοῦ ὤρεος ὁ κῦρος ἀπολεῖται, καθάπαξ τι τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε, Πέλοψ δ' ἦν οὗτος, ἀγωνιεῖσθαι, ἅρμα τε χαλίζοντες τούτῳ κάλλιστον τύχης ἐπειλημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τοῦ κόρου κύριος εἶναι. Ἐ μάντι γε, τὸ κηδεσθῆναι ἐπὶ τέρμασι τοῦ νίκης ἀπεπτοώς. ὅτι τε τοῦ κάλλους ἀξίωμα, ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τοῦ πάντων, καὶ θεοῖς ἐπιτέθεται πολλαχόσι. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τὸ μεμφεσθαι δικαίως, σπουδάσασι λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. ὅτι μὲ δὴ καὶ Ἀριστιππος διῆλθε τὸν λόγον. Ερ. σὺ δ' οὐ λοιπὸς εἶ Χαρίδημε. ὅπως δ' ἂν ὥσπερ ἡρμονίδιον τὸ τοῦ κάλλους κοσμῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

scendere currum, quò videlicet illi, huic intenti, aurigationis obliviscerentur. Cæterùm cùm qui primus certamen hoc iniisset, successu caruisset, & præterquàm quod à puella, etiam vita excidisset, reliqui cùm ad certamen obeundum cunctari, & eorum quæ semel decrevissent, quicquam detractare futile ac juvenile quiddam esse censerent: rursum autem crudelitatem Oenomai detestarentur, alius alium prævertit moriendo, perinde ac si metuerent, ne non pro puella illa mori possent. Ac processit cedes ea, donec tredecim eorum juvenum interficerentur. At dii, cùm illum ob pravitatem hanc odissent, pariter autem & eos qui mortui fuerant, & puellam miserarentur, alteros videlicet, quòd tantæ rei possessione privati essent, puellam autem, quòd forma sua per ætatem frui non posset, pro juvene eo, quicunque mox certaturus esset (erat autem is Pelops) curam advertentes, & currum illi donant pulchriorem arte factum, & equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus illius futurus esset. Et sanè factus quoque est, socero ad terminos victoriæ occiso. Adeò pulchritudo ipsa, cum hominibus divinum quiddam esse videtur, & ab omnibus coli consuevit, tum à diis quoque sæpenumero cum summo studio observata est. Quam ob rem nemo nos meritò reprehenderit, quòd operæ pretium putamus, hæc de pulchritudine disseruisse. Atque ad hunc modum & Aristippus orationem suam peregit. *Her.* At tu etiam restas Charideme: quare fac, ut quasi quandam coronidem imponas orationi tuæ, pulchris hisce de pulchritudine dictis.

1 Καὶ σφῶν μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος] Non concordat Pausanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum, sexdecim enim ponit, quorum nomina videsis apud eum auctorem Heliacorum 2. *Palm.*

Χα. μηδαμῶς ὦ πρὸς θεῶν στερητέον σε τοιαύτης με βούλῃ. ἐγὼ γὰρ δηλαδὴ τὴν σωτηρίαν, καὶ τὰ τοῦ εἰρημένα. ἄλλως τ', εἰδ' ὅσον ἄρα οὗτος ἀπομνημονεύοι. ῥᾴων γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τὰ ἑτέροις εἰρημένα, ἢ τὰ αὐτῷ. Ερ. ταῦτα μὲν δὴ ἴσως, ὦν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦμεν ἐπακοῦσαι. ἐπεὶ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τὸν λόγον σωτέον, ὅσον ἐμέλησε τῶν ἀκουόντων, ὡς ἂν τούτων ἀποτυχόντες, κακείνα μηκέτι ἴσως ἐθελήσετε ἀκούειν. ἀλλὰ πρὸς Ἑρμοῦ, τὰ ἄνωθεν λόγου ὥσπερ ὑπείρας ἐξ ἀρχῆς, λέγε. Χα. βέλτιον μέν γε τὰ τοιαῦτα ἀπαλλάττεσθαι με, τῶν ἀναγκαίων ἀφαιρούντα. ἐπεὶ δ' ἔτι σοὶ θεμιτὸν καὶ τὸ ὑμετέραν ἀκοῦσαι λόγον, καὶ τοῦθ' ὑπηρετῶν ἀνάγκη, ὧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ποιήσω μέλλων τὸν λόγον. Εἰ μὲ σοῦτος αὐτὸς ἔχρην περὶ τῆς κάλλους λέγειν, σοιμίαν ἂν ἰδιόμενον συχνῶν. ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρημένοις ἐρῶν, ἰδίᾳ ἀποκνῶ τοῖς ἐμοὶ νῦν κεχρημένοις ὡς σοιμίοις, ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον. ἄλλως δ' ἐπέρασε τὸν λόγον γενομένων, ἀλλ' ὑπαθῶν καὶ τὸ αὐτῆς ἡμέρας, ὡς εὐσίνας καὶ τὰς παρούσας λαβεῖν, ὡς ἂν ἐγὼ ἔνεστο ἰδίᾳ λογοποιῆσαι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸν ἔνεστο ἐπὶ μέρους διεξέρχοντας λόγον. ἐπέρᾳ μὲν δὴ χρεὼν γ' ἂν εἰς σύφημίαν, ἄφρ ὑμῶν ἔνεστο ἔτυχεν εἶναι περὶ ἓν πολλῆς ἰδίᾳ τούτῳ ξ τοσοῦτον περείσης; ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἔξω τῶν εἰρημένων, ὃ δεῖν ἐπαίνων τὸ εἰς αὐτό. πλείστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ σοῦτα δεῖν λέγειν ἔνεστι δίκαια

dictis. *Char.* Nequaquam, per deos quæso, ulterius progredi me cogas. Satis enim fit, indicasse tibi, & quo pacto conversati fuerimus, & hæc quæ modò dixi: præsertim cum ne illa quidem satis adhuc meminerim, quæ modò commemoravi. Multò enim faciliùs ea memoria repetiveris, quæ ab aliis dicta sunt, quàm quæ ipse dixisti. *Her.* Hoc igitur illud est, quod ab initio consequi cupiebam. Neque enim mihi tantopere orationes illorum ac tuam audire cura fuit. Quare si me hac privaveris, etiam illa frustra laborasse te scias. Sed per Mercurium quæso, totam orationem, quemadmodum à principio exorsus fueris, mihi recita. *Char.* Satius quidem fuerat, contentum his quæ dixi, à difficilioribus abstinere me: attamen quando ita cupis, & nostram audire orationem, in hoc quoque morem tibi gerere necesse est. Proinde hoc pacto ipse quoque verba feci. Si primus ipse cœpissem de pulchritudine dicere, procemio longo opus haberem: nunc autem quando post multos alios, qui ante me verba fecerunt, dicturus sum, nihil alienum puto fuerit, si illorum antè dictis, perinde ac procemio usus, sequentem orationem subjungam. Præsertim cùm non alio loco, sed hoc in convivio, eodemque die, orationes istæ habeantur, ita ut liceat & præsentes latere nos, perinde ac si non quisque privatim verba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur orationem. Proinde alteri quidem sufficerent ad laudem utique comparandam, ea quæ vestrûm unusquisque seorsim de pulchritudine dixit. At verò hic adhuc tantum supereſt, ut & iis, qui post nos venturi sunt, extra ea quæ nunc dicta sunt, satis laudum ad prædicandam illam suppetat. Plurima enim undique circunstant, quæ & ipsa eam de se opi-

πως ἐλέησον, ὥσπερ ἀνθίαν δύστηνον λευκοΐνην, ἀεὶ τὴν φαινομένην ἕρπουσαν τὰς ἀποκρυπτομένας. ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα πότερον ὀλίγας ὄντας μοι δοκοῦμεν μὴ βέλτιον εἶναι ἀφανίζειν, λέξω δὲ βραχέα, ὅπως τοῦ τε κρείττονος τὰ γιγνόμενα ἀποδῶσιν, ὑμῖν τε τὸ μετρεχόλεον ἀφέλωσιν, φράσω καταστρέφω. τοῖς μὲν ἢ δ' ἀνδρίαν, ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν ἀφέλειαν δοκοῦσιν, ἵνα μὴ τοῦ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀπαλλάζωσιν ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς ἀφελεῖν, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ ὧν τ' ἂν ἡ κολακὰς αὐτοῖς τὰ πράγματα πράττομεν ἄοιη. κολακὰς δ' ἂ μόνον ἡ φθονοῦμεν τὰ ἔργα, ἀλλ' ἥδιστ' ἂν ἰδοιμεν, ὑπερηφανοῦμέν τε, καὶ δοκοῦμεν ὥσπερ πρέπειν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ, δυλλύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν δὲ ὑπακούσαι τις ὥρας δύσχημον, ἢ εὐσχήμονος τοῦ μὴ τοιούτου. ἐ πλείω χαίρειν ἂν εἰδεῖη τοῦ πολλὰ εὐσχήμονα μᾶλλον, ἢ τοῦ μηδ' ὁπῶν ἁπαξάπασιν. κἀγὼ τοῦ μὲ ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, ὑ πραστέρων εὐνοϊζόμεν ἔ τυχεῖν. κρίνεις δ' ἡμῖν ἥδεις ἡδὺ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἴσον τὸ Ἀγλαΐης, τὸ εἰς Γλαυκον ποτὲ σπασαμένου τοῖς Ἀχαιοῖς, ἰόντ' Ὑακίνθου τὸ κάλλος, ἢ τὸ Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλος νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοικέναμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγενομένοις ἐν κολακεύοντες ὑστερολόγοι. χαίδον δ' ὡς εἰπεῖν πάντων τὸ ἐν ἀνθρώποις πρᾶγμάτων, ὥσπερ κοινὸν παράδειγμα τὸ καλὸν ἐστιν. ὥσπερ ἀνθίαν δύστηνον λευκοΐνην, ἀεὶ τὴν φαινομένην ἕρπουσαν τὰς ἀποκρυπτομένας. ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα πότερον ὀλίγας ὄντας μοι δοκοῦμεν μὴ βέλτιον εἶναι ἀφανίζειν, λέξω δὲ βραχέα, ὅπως τοῦ τε κρείττονος τὰ γιγνόμενα ἀποδῶσιν, ὑμῖν τε τὸ μετρεχόλεον ἀφέλωσιν, φράσω καταστρέφω. τοῖς μὲν ἢ δ' ἀνδρίαν, ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν ἀφέλειαν δοκοῦσιν, ἵνα μὴ τοῦ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀπαλλάζωσιν ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς ἀφελεῖν, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ ὧν τ' ἂν ἡ κολακὰς αὐτοῖς τὰ πράγματα πράττομεν ἄοιη. κολακὰς δ' ἂ μόνον ἡ φθονοῦμεν τὰ ἔργα, ἀλλ' ἥδιστ' ἂν ἰδοιμεν, ὑπερηφανοῦμέν τε, καὶ δοκοῦμεν ὥσπερ πρέπειν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ, δυλλύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν δὲ ὑπακούσαι τις ὥρας δύσχημον, ἢ εὐσχήμονος τοῦ μὴ τοιούτου. ἐ πλείω χαίρειν ἂν εἰδεῖη τοῦ πολλὰ εὐσχήμονα μᾶλλον, ἢ τοῦ μηδ' ὁπῶν ἁπαξάπασιν. κἀγὼ τοῦ μὲ ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, ὑ πραστέρων εὐνοϊζόμεν ἔ τυχεῖν. κρίνεις δ' ἡμῖν ἥδεις ἡδὺ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἴσον τὸ Ἀγλαΐης, τὸ εἰς Γλαυκον ποτὲ σπασαμένου τοῖς Ἀχαιοῖς, ἰόντ' Ὑακίνθου τὸ κάλλος, ἢ τὸ Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλος νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοικέναμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγενομένοις ἐν κολακεύοντες ὑστερολόγοι. χαίδον δ' ὡς εἰπεῖν πάντων τὸ ἐν ἀνθρώποις πρᾶγμάτων, ὥσπερ κοινὸν παράδειγμα τὸ καλὸν ἐστιν.

opinionem præbent, quasi fingula eorum primo loco dici debeant, non aliter atque in prato aliquo floribus fœcundo, ubi ſemper ea quæ noviſſimè apparent, carpentes potiſſimùm alliciunt. Ego verò ex omnibus illis delectis, quæ mihi videbuntur minimè prætereunda fuiſſe, paucis dicam, ut & pulchritudini debitum ſuum reddam, & vobis, omiſſa verborum prolixitate rem gratam faciam. Proinde illi quidem, qui vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præſtare nobis videntur, ſi non quotidie honeſtis actionibus benevolentiam ſibi concilient, & nos quodammodo ad amandum ſe cogant, invidemus illis magis, undecunque etiam eis negotia, quæ geruntur, minus bene procedunt. Pulchris autem non modò non invidemus formam ſuam, ſed ſimul atque aſpeximus, capimur, & plus quàm amamus eos, neque gravamur, tanquam ſuperioribus, quantum nobis licitum fuerit, & ſervire quoque illis. Libentiùs igitur quiſpiam obedierit formoſo alicui, quàm imperaverit ei, qui talis non eſt, majoremque gratiam habuerit formoſo, multa jubenti, quàm ſi nihil quicquam præcipiat. Ac cæterorum quidem bonorum, quibuſcunque caremus, ulteriorem aſſequendi curam nullam gerimus, at pulchritudinis nulla unquam nobis ſatietas oboritur, ſed ſive Aglaies filium illum, qui cum Achivis ad Trojam profectus fuit: ſive Hyacinthum formoſum illum, ſive etiam Lacedæmonium Narciſſum, pulchritudine ſuperemus, tamen nobis ipſi minimè ſatisfacimus, ſed ſemper timemus, ne fortè videamur apud poſteros, ab aliis ſuperati fuiſſe. Propemodum autem omnium eorum, quæ inter homines geruntur, ut ita dicam, quaſi quoddam commune exemplum, pulchritudo propoſita eſt.

Nam

διάφορα τὸ κάλλος ἰσόν. καὶ ὅτι φαντασίας εἰς κάλλος ἡμέλητον τὰ φαντάσματα συνθέσεσιν, ὅτι ῥήτορες τὰς λόγους συνθήσουσι, ὅτι μὴν γραφεῖοι τὰς εἰκόνας γραφήσουσι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; οὐ τὸ κάλλος πάλος ἰσόν. ὃν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀπαιδείας, οὐκ ἐκεῖνο μόνον ἐξετάζομεν εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κοσμεῖσθαι. καὶ τοι γε Μενέλαος, ὃ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας ἕνεκεν, ἢ ὅσον τὰς εἰσπραττούσας ἀπαλλάξειεν. καὶ λέγεται τοῦτ' ἔτος πολυτελεστάτας ἅμα κατασκευάσαι, ἐκ κομψοτάτας. καὶ ἐγὼμαι μὲν οὐχ ἁμαρτεῖν. ὁ γὰρ Ὀδυσσέως ὅτως ἀμαθίαν λέγεται τούτους, εἰ πάντ' ἐς πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφίξεσθαι, οὐ πάντα Πεισιστράτου τοῦ Νεσσορίδου, Ζηνὸς πως τοιόδε γ' ἀλυσκάζει ἐνδυῆναι αὐλή. οὕτως δ' ἐκ μειρακίου πάντες, οὐκ ἄλλως τοῦ χρέους μιλθοπραξίας ἕνεκα τὰς ναῦς συνεκδράμοντος τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τὰς ἀρχαίους ἀπαλλάττειν ἴχοι. καὶ χαλεπὸν εἴ τις ἐκείνην ἐξεταζόμενον βάλεται τὸ πρῶτον, διότι πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁράσας, καὶ τάχα τυγχάνει τὸ πάντος τιμιώτας. τοιγαροῦν ὁ τὸ κάλλος τὸ ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥσπερ τὸ μέ, ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετέχοντα, πολλάς τις ἂν εὕροι ταμάθημα μᾶλλον. τὸ δὲ τούτης τὰ ἴδιας κεκτημένον, βελτίον εἶναι δόξειν ἐδόκει, ὥσπερ δὴ καὶ τὸ μὴ μετέχοντα ἀπαιδρότερον ἐδόκει. μόνας γὰρ τὰς μὴ καλὰς ἀνομάζομεν αἰσχράς, ὡς ἐδόκει ὅτι εἴ τι πῆς ἔχοι τύχοι πλεονέκτημα τὸ ἄλλων,

Nam neque duces negligunt ad pulchritudinem exercitus ſuos inſtruere, neque oratores ad eandem orationes ſuas componere, neque etiam pictores, imagines ac tabulas ſuas ſecundum illam depingere. Et quid attinet iſta recenſere, quorum finis quoque pulchritudo eſt? Quin illa quoque quibus neceſſariò utimur, haudquaquam prætermittimus, quin omnia, quam maximè fieri poteſt cum ſummo ſtudio, quàm pulcherrimè apparemus. Nam Menelaus quidem, non tantùm curavit uſum ædium, quantum ut pulchritudine earum ingredientes quaſi attonitos redderet. Et ob hoc ſumptuoſiſſimas pariter & pulcherrimas eas ædificavit. Neque etiam ſententia falſus eſt. Nam Vlyſſis filius ita admiratus eas fertur, cùm ad percunctandum de patre, eò loci veniſſet, ut ad Piſiſtratum Neſtoridem in hunc modum dixerit: Talis & ætherii forſan Iovis aula renidet. Et ipſe adoleſcentis pater non aliam ob cauſſam minio infectas duxit naves, cùm unà cum Græcis ad Trojam proficiſceretur, quàm ut aſpicientes eorum aſpectu obſtupefacere poſſet. Et fermè ſi quis ſingulas artes perpendere volet, reperiet omnes eas ad pulchritudinem tendere, eamque conſequi, pro ſummo ducere. Adeò autem pulchritudo cæteras res cunctas excellere videtur, ut iis, quæ vel cum juſtitia, vel ſapientia vel fortitudine aliqua fiunt, multa alia invenias majori pretio digna cenſeri: at verò quæ cum hac ſpecie commune aliquid habent, iis nihil quicquam melius invenire licet, ut rurſum & illis, quibus hæc conjuncta non eſt, nihil quicquam inhoneſtius. Quippe ſolos eos qui pulchri non ſunt, turpes vocamus, perinde quaſi pro nihilo habendum ſit, quicquid tandem aliquis habuerit,

in

κάλλος ἐστηκότων. τὰς μὲν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦσας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένας, τὰς μὲν, δημαγωγὰς, τὰς δὲ, κόλακας καλοῦμεν. μόνας δὲ τὰς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γιγνομένας, φυσιμφίλους μέν τε, φιλοπόνους τε, καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινὰς νομίζομεν εὐεργέτας, τὰς δ' καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτι τοίνυν ἔστι μὲ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, ἅπαν δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν δόξῃ μέγα τυγχάν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτου τε ἀξιωθῆναι δυνηθῆναι, πῶς ἂν ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἄν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἑκόντι ἀφείμεθα, μᾶλ' αὐτὸ τοῦτο αἰδοῖσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα; τοσοῦτον μὲ δὴ καὶγὼ τὸ λέγειν ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν εὐόντων μοι περὶ κάλλους ὑπὲρ ἀφιλὲς, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιτολὺ διατεινομένην ἑώρων. Ερ. δίδαιμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκοτε συνουσίας. χαίρειν δ' ἤδη καὶγὼ ἡδὺν ἔλαβον ὑμῶν ἔγωγε λόγ σε.

in quo cæteros antecellat, si idem pulchritudine careat. Proinde & eos quidem qui vel in repub. degentibus imperio præsunt, vel tyrannorum potestati subjecti vivunt, alteros quidem populares vocare solemus, alteros autem adulatores. Solos autem eos, qui huic potestati subjecti sunt, & admiramur, & cum philoponos, tum philocalos nominamus, adeoque communes benefactores censemus esse, eos, qui pulchrorum procuratores sunt. Quando igitur ita venerabilis res, pulchritudo est, ita autem ab omnibus etiam votis expetitur, & quasi pro lucro putatur, huic ministrare saltem aliquid potuisse, quomodo non meritò reprehenderit nos quispiam, quòd cum tantum lucrum lucrifacere possimus, ultro illud prodamus, ne hoc ipsum quidem verentes, damnum videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego quoque orationem habui, multis, quæ mihi de pulchritudine amplius dicere licebat, omissis, postquam conversationem hanc in longum adeò progressam, videbam. *Her.* Felices sanè vos, quibus tali conversatione frui licuit. Ferme autem jam etiam ego non minus voluptatis, quàm vos, per te videlicet, accepi.

Οὐδ' ὅτῳ δοκεῖ τῶ Λουκιανῶ. | *Neque hic videtur Luciani esse.*

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

NERO, SIVE DE FOSSIONE ISTHMI. Si modò germanus est.

ARGVMENTVM.

Totus hic dialogus, cujuscunque tandem est (nam Luciani esse neque asseri potest, neque prorsus negari) quasi quadam in Neronem invectiva est, qua potissimùm dementia illius exagitatur, quam cùm in Isthmo fodiendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeundis Scenicis certaminibus Imperator Romanus exercuit. Estque veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & caeterorum ipsius facinorum exemplis, amplificandi caussa, adjectis, quae tota Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, ut Tacitus ait, cum studia juvenum praeceptis sapientiae foveret, à Nerone postremò, cùm in omnes bonos & claros aequè grassaretur, ob linguae libertatem, ut Suidas addit, interfectus fuit. Quòd si quid hic minùs bene redditum videbitur, id Graecorum exemplarium vitio erit tribuendum.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ.

Ἡδέως ἔ Ἰσθμῷ κἀγὼ σοὶ Μυσώνιε, λέγε χαίρειν ὥς φασι γεγονέναι τῷ Τυρράννῳ, νῦν εἰ ἔχει Ἑλλάνως. *Μυ.* Ἴσθι ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω σοῦ ἐπιθυμῆσαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιόδους τὰς Πελοποννησίους, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνιέναι ταῖς ναυσὶν ἐμέλλεν, εἴκοσι σταδίων ἔ Ἰσθμὸν ἐργασάμενος. *Μενε.* τοῦτο ἄν καὶ τὰς

MENECRATES.

At Isthmi fossio, quae in manu, ut ajunt, Tyranno fuit, & tibi Musoni, mentem habere Graecam videbatur. *Muso.* Scito Menecrates, etiam meliora cogitasse Neronem. Nam & circuitus Peloponnesi illos supra Maleam, tollere navigantibus volebat, Isthmo ad viginti stadia interrupto. *Mene.* Hoc autem & empo-

1 Νέρων] Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facilè omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. *Marcil.*

2 Ἐ ἡδέως Ἰσθμῷ κἀγὼ σοὶ Μυσώνιε] Quî potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione differere à Nerone interfectus jam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cùm de Vindice narrat inferius in hoc Dial. Mitto jam stili indolem minimè Lucianicam, aliaque id genus argumenta. *Idem.*

1 Καὶ

ἐμπορείας ὄντος, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, ἢ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐκείνας ἀναγκαῖον εἶναι τοῖς ἐκεῖ πραπτὰ, ἐὰν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ. ταῦτα δὴ διέξιεν Μουσίοις, βουλομένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι ταῦτα, εἰ μή τι σπουδαῖον ἄλλο ἔχομεν. Μυ. δίομαι βουλομένοις. ἐν γὰρ οἶσθ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιλοθήροις ἐς ἀνθρ ὅτι φορτικὸν ἐστιν ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν φόδας ἄγειν, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπικέναι, μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάδδεσθαι ἄδειν. ἐξυλεῖτο γὰρ καὶ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων, πρόσοδόν τε ἄδειν. τὰ γὰρ πύθια, τούτων μὲν ἑαυτὸν μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μᾶλλον σοφιζόμενον σοφιζόμενόν τι, καὶ φόδας ἄδειν. ὁ δ' Ἰόβολος, ὡς τὸ ἄπορον αὐτὸν βιβλιδρύφον. ἀλλ' εὐτυχεῖ τῇ φύσει ἔν τόπῳ, μεγαλοπρεπεῖ ἡσθῆναι, τόν τε βασιλέα τὸν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ποτὲ Ἀχαιῶν εὐθυμηθῆναι, ὡς τῶν Εὐβοϊκῶν τὸ βουκόλιον ἀπέπεμψε Εὐρίπῳ τῷ ἐπὶ τῶν Χαλκίδος. ἔτι γαμῶ καὶ τὸ Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐμφυρεὼς αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας. τὰ δ' Ξέρξεω, καὶ ὡς τούτων ἴσως εὐενόησε, μέγιστα τῶν μεγαλοπρεπῶν ὄντα. Ἐπὸς τούτοις, τὸ δοκεῖν ἐμπορείας ὄντος, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐκείνας ἀναγκαῖον εἶναι τοῖς ἐκεῖ πραπτὰ, ἐὰν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ. ταῦτα δὴ διέξιεν Μουσίοις, βουλομένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι ταῦτα, εἰ μή τι σπουδαῖον ἄλλο ἔχομεν. Μυ. δίομαι βουλομένοις. ἐν γὰρ οἶσθ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιλοθήροις ἐς ἀνθρ ὅτι φορτικὸν ἐστιν ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν φόδας ἄγειν, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπικέναι, μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάδδεσθαι ἄδειν. ἐξυλεῖτο γὰρ καὶ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων, πρόσοδόν τε ἄδειν. τὰ γὰρ πύθια, τούτων μὲν ἑαυτὸν μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μᾶλλον σοφιζόμενον σοφιζόμενόν τι, καὶ φόδας ἄδειν. ὁ δ' Ἰόβολος, ὡς τὸ ἄπορον αὐτὸν βιβλιδρύφον. ἀλλ' εὐτυχεῖ τῇ φύσει ἔν τόπῳ, μεγαλοπρεπεῖ ἡσθῆναι, τόν τε βασιλέα τὸν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ποτὲ Ἀχαιῶν εὐθυμηθῆναι, ὡς τῶν Εὐβοϊκῶν τὸ βουκόλιον ἀπέπεμψε Εὐρίπῳ τῷ ἐπὶ τῶν Χαλκίδος. ἔτι γαμῶ καὶ τὸ Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐμφυρεὼς αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας. τὰ δ' Ξέρξεω, καὶ ὡς τούτων ἴσως εὐενόησε, μέγιστα τῶν μεγαλοπρεπῶν ὄντα. Ἐπὸς τούτοις, τὸ δοκεῖν

emporiis profuturum erat videlicet, & civitatibus cùm maritimis, tum etiam illis, quæ in mediterraneis sitæ sunt. Nam si maritima loca bene habeant, etiam illis quæ interiora sunt, domesticus agrorum proventus sufficiet. Sed hæc narra quæso Musoni, nobis, etenim omnes audiendi cupidi sumus, nisi siquid aliud est cui tu nunc incumbere cogites. *Muso.* Narrabo, quandoquidem vultis. Nam sat scio, quòd plus etiam gratificabor, iis utique, qui ad injucundam adeò curarum officinam hanc studendi causa venerunt. Neronem igitur in Achajam cantiones ducebant, & illud item, quòd sibi ipsi vehementer persuaserat, ne Musas quidem dulciùs modulari. Volebat autem & Olympia, in quo certamine maximè athletæ nudi certant, cantando coronari. Nam quæ in Pythiis aguntur, eorum pleraque ad se magis, quàm ad Apollinem pertinere putabat. Neque enim neque illum adversùs se citharam, aut carmen aliquod movere audere. Cæterùm Isthmus haudquaquam ex illis erat, de quibus hic longè antè cogitasset, sed cùm fortè naturam loci conspexisset, magnificum opus hoc animo concepit, Achivorum videlicet regem, eorum, qui ad Trojam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Eubœam quoque à Bœotia resecuit, medio circa Chalcidem Euripo immisso. Deinde autem & Darium, ut à quo & Bosporus ponte junctus fuerit, cum is contra Scythas proficisceretur. Nam Xerxis factum, etiam ante ista fortassis animo cogitarat, quod magnificentissimum operum magnificorum omnium fuit. Supra omnia autem hæc, etiam illud

1 Καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δ' ὀλίγῳ ἀλλήλοις ὑπομίξαι πάντας εἶσαντο Ἕλλαδα, λαμπρῶς ἐνθυμεῖσθαι τοῖς ἔξωθεν] Perobscurè dictum, ac neutiquam Lucianicè. Accessit non noratus interductus post πάντας. Nam esse debuit καὶ πρὸς τούτοις τὸ δ' ὀλίγῳ ὑπομίξαι πάντας, εἶσαντο Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐνθυμεῖσθαι τοῖς ἔξωθεν. Præter hæc, cogitavit, *etiam, quod si omnes Græcos compendio ipse sic inter se permiscuisset,*

ρόνους ἢ καὶ Ἥ ὁ Πελοποννήσου πάντων δυνατῶν, κρατοῦντ' αὐτῷ τῆς ἁρπαγῆς καὶ Περίθων ὁ Ἡρακλεῶν, βίᾳ λαβὼν αὐτὸν ἐκ πατρὸς, εἰς Ἄφιδνας ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς. καὶ τοσούτου ἔχει χάριν αὐτῷ ὁ συμμαχίας πυθέσθαι, ὥσθ' ὕστερον ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις παρέδειγμα γενέσθαι τὸν Θησέως, ἢ Περίθου φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἤδη καιρὸν ἦν ἄδειν γαμίους, τὸν Δημητρὸς μνηστευόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παρῃτήθη, συνεβουλήθη τούτῃ αὐτὸν τὸ πείσας ἀποχίσθαι κρύφα πεῖσαι, συνηκολουθήσει αὐτῷ, τούτου πρίασθαι οἰόμενον αὐτῷ κεχαρίσθαι τὸν χάριν περὶ τῆς ψυχῆς, ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσας. ἐπεὶ δὲ ἦλθεσαν εἰς Ἄργος, αὖθις ἐπεβουλεύσατο αὐτῷ, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες κοινὰς τε, ἐκ τῆς γενεᾶς ἀμφοτέρους Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἀγίσθαι γυναῖκας οἱ τῶν Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱδὲ, συνειλόντες, ἐμνηστεύοντο τούτου, τὰς ἄλλας ἁπάσας ὑπερεληλυθότες ὡς φαυλοτέρας, γενόμενοι δ' ὅτι ἐκμάχητοι ἔσοιτο, καὶ δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐμομόσαντο ὅρκον τοιοῦτον ὑφ' ἑνὶ, ἢ μὴν ἐπικρήσειν τῇ τούτου ἀξιώσει, καὶ ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀλλοῖος ἐλέσθαι, ἴσας οἰόμενος τούτου αὐτῷ συμμαχίας ἀποδώσειν. ἐκ μὲν δὴ ἰδίας γαμῆσαι ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου. τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. ἐκ πολλοῦ γὰρ ὕποπτον ἐλαύνουσα τὴν Διὸς περὶ κόρης, ἐπέτρεψεν τῷ κείνου Πάριδι τῷ Πριάμου. ὁδὶ, ὃ

bus, qui tum in Peloponneso agebant potentibus, assumpto Piritoo, raptus socio, à patre vi abreptam in Aphidnam, Atticæ regionis oppidum asportavit. Tanti autem gratiam habuit Pirithoo pro hoc auxilio præstito, ut ipsum per omne deinde tempus ita amarit, ut etiam posteris in exemplum abierit, Thesei & Pirithoi amicitia. At postquam etiam illum oportebat ad Plutonis proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam, postquam multis ipsum dehortatus à proposito, ne quid tale tentaret, avertere non potuit, unà cum ipso profectus est, arbitratus debere se hanc illi referre gratiam, ut pro eo etiam animam in periculum poneret. Cæterùm ubi hoc profecto peregrè, illa Argos mox rediisset, postquam ætate nubilis facta est, quanquam principes Græciæ, & formosas alias, & ex parentibus præclaris natas, ex tota ea terra ducere uxores sibi possent, nihilominus tamen convenientes, hujus proci facti sunt, cæteris omnibus, perinde ut vilioribus contemptis. Scientes autem, quod non absque certamine ab uno aliquo ducenda esset, metuentesque ne pugnantibus inter se aliquibus, bellum inde toti Græciæ oriretur, de communi sententia in hæc verba jurarunt, quòd omnes auxilium ferre vellent ei, quicunque uxorem hanc ducere dignatus fuisset, neque cuiquam concedere, qui injuria aliqua afficere illum aggressus esset: existimantes videlicet, quisque sibi auxilium & societatem hanc parari. Propria quidem igitur sententia frustrati omnes sunt, præter Menelaum, communis autem pacti experimentum statim dederunt. Non enim multò pòst, cum contentio inter deas de pulchritudine orta esset, discceptatio ejus litis Paridi Priami filio

μὲ στερρότατον ἢ ἡμῶν πίπτῃς, ἢ δωρεῶν οἷ ἀπολαυσόμενοι ἡμέτερα κρίνοις, καὶ δίδυμος Ἥφαιστος μὲν, τὴν τῆ Ἀσίας ἀρχὴν, τὴν δὲ Ἀθηνᾶς ἀρετὴν, Ἀφροδίτης δὲ, τὰ τῆ Ἑλένης γάμου, καὶ φαύλοις μὲν ἀνθρώποις ἡμέτερα ἂν ποτε νομίσας εἶναι ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δὲ ὑδένα τῆ ἐπιγαμβρείαν ἀξιωθῆναι, ἐφρόντιζε τῆ τούτου γάμου. ἡμεμένης δὲ τῆ ὑπερμενῶς ἐκείνης φρονήσεις κρῖναι τῆ Τρώων, καὶ τῆ Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆ Ἀσίας ἐληλάσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδικῶς οἰκεῖν τὴν αὐτῶν, οἱ δ' Ἕλληνες τούτων αὐτὸς ἐσπουδακότες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῆ ἐκ πολέμου, καὶ φρονήσεως δυσχερῶν, οἱ δ' ἐκ ἠθελήκεσαν ἀμφότεροι, ἐκ ἂν ποτε νομίσαντες ἄμεινον ἀφορμὴν καλὸν πολέμου, τοῦ ἧς ἀπηλλάγησαν. Ἐ γοῦν τὰς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐπήλασαν εἰς τοῦτο, ἐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, ἢ ἡμῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχιμώτατος ὑπὲρ Ἑλένης, ἀπολωλεῖν. Ἐ τί λέγω τὰς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ ὅσῳ αὐτὰς μείζω, καὶ δεινότερον ἐπεφήνατο ἢ ὅσῳ χαλεπῶς αὐτοῖς ἡμεμένη πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲ γὰ μεῖ' ἀλλήλων. ἐστασιάκει γ', ἐμαχέσθη ὅσῳ ἀλλήλας. ἢ τί ἡμοιτ' ἂν ἐπεργάσεσθαι δεῖμα, ὅσῳ τῆ ἀνθρώπινον ἁπάντων ὑπερέχῃ τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κρεπτὸς; ὅταν γὰ ὑπὲρ μὲ τῆ ἄλλων ἀδελὸς ἁπάντων ἀδαμὲ

filio delegata fuit. Qui cum judicio inferior esset, quàm ut inter corpora dearum cognoscere posset, donorum autem cogeretur judex fieri. Ac Iuno quidem offerret illi totius Asiæ imperium, Minerva robur & vires ad bella, Venus autem Helenæ hujus nuptias. Ipse verò contrà secum ita cogitaret, quòd imperia quidem etiam vilibus & contemptis hominibus obvenire possent, Helena autem, non statim ullus posterorum dignus futurus esset, nuptias hujus cæteris rebus omnibus antepositi. Postea verò exorta celebri illa expeditione contra Trojanos, & Europa tunc primum contra Asiam bello concitata, cùm Trojani possent Helena reddita, sine periculo ac metu terram suam retinere, Græci autem hanc illis habendam permittentes, omnibus illis difficultatibus, quæ ex bello & expeditionibus percipiuntur, liberari: neutri consulere sibi ipsi voluerunt, rati non aliam pulchriorem belli causam, ob quam morerentur, invenire se posse. Iam verò & dii, cùm certò scirent liberos suos in eodem bello perituros esse, haudquaquam illos ab eo absterruerunt, sed ad id ultro proficisci fecerunt, rati non minorem illi gloriam consecuturos eos esse, si pro Helena mortem obiissent, quàm quòd deorum filii procreati essent. Et quid attinet de filiis deorum dicere? cùm ipsi dii majore gravioreque certamine inter se eodem bello congressi fuerint, quàm tunc, cùm contra gigantes bellum gessere. Nam in illo contra Gigantes, communibus ac mutuis auxiliis dimicarunt: hîc autem ipsi contra se ipsos arma tulerunt. Quo sanè argumento, quodnam aliud clarius esse potest, quanto etiam ipsis Diis judicibus, cæteras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cùm pro aliarum quidem rerum nun-

τοπαρόντων φιλονικησάντων, ὑπὲρ ἧς κρίσεως, οὐ μόνον τὰς ἡνίας ἐπιδιδόντες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις ἐσπουδακότες πολεμήσειν, ἔνιοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς οὐχ ἁπάσαις ψήφοις ἀθλιωτάτην ἀπάντων τὴν κάλλω; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀκριβῆ τὸν περὶ κάλλους λόγον ἐπὶ τούτοις ἀφιέναι ἀεί, ἐφ' ἕτερον βάλλομαι μεταβησόμενος, ὡδαμῶς ἐλαττον ὄν, ὥστε δίκῃ τὴν δὲ κάλλους ἀξίαν, τὸ ἀνωτέρω εἰρημένον, τῇ Δηριάδος Ἱππολύτου Οἰνομάου. ὅσους δὲ τούτης κάλλους ἀλόντας, μᾶλλον αἱρομένους ἀπόφησιν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διαμισουμένους, τὸ ἥλιον ἀποκρύπτειν. ὡς γὰρ ἐλαύνεται τὰ ἡλίκια ἡ παῖς, ἐπεὶ ἄκρας ὁ πατὴρ ἐπὶ πολὺ τῆς μέσης ἐπερεπῆσαι ἐᾷ, τὰ μὲν ἄκρα αὐτῆς ἀλγεῖν, τοῦτον γὰρ αὐτῇ πρέπειν, ὅτι καὶ τὸ μελανόκολον ὑπερμάλλο ἔδωκε φύσις, ἐκ δὲ τῶν ἀξιῶν αὐτὴν ἐχειν παρ' ἑαυτῇ. βάλλεσθαι δ' ἐκείνην πολλῷ αὐτὴν τῇ ταύτης ἀξίᾳ, πρὸς ἀνδρόπαιν φάσμα αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶσθαι τὸ ἐπιθυμίας ἀδικωτέρας. ἐκ δὲ φύσεως ἐμέλλως, ὅπῃ ἐβούλετο, κομιεῖσθαι. τὸν γὰρ ἅρμα ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐς τὸν χῶ· τὸν τ' τέχνης ἐκπεραστικὸν, τὸν ὁ Δημοδίκη ζεύξας τῷ τότε ταχίστῳ ἵππῳ, ἡμιλλᾶτο φεύγοντος μηνῆσος τ' κρίσεως, ἄδηλον τ' νίκης περιλήψεως αὐτοῖς αὐτῷ φροντίδι, τ' περιόδου τ' κεφαλῆς ἐπηβόλως. ἐκ δὲ ἀνὴρ ὁ αὐτῷ αὐτοῖς quam ulla ullo modo inter seſe discordes fuerint, pro pulchritudine autem, non solùm filios suos in mortem obtulerint, sed ipsi inter se dimicarint, nonnulli autem etiam vulnerati fuerint: an non omnibus calculis pulchritudinem cæteris rebus universis antepoſuerunt? At enim ne penuria quadam de pulchritudine dicendi, circa hunc locum commorari diutius videamur, ad alium hinc transire volo, haudquaquam his quæ antè dicta sunt, ad comprobandam pulchritudinis dignitatem, inferiorem, nempe ad Hippodamiam Arcadis illius Oenomai filiam. Quam multos enim ille, pulchritudine hujus captos, ostendit, mortem subire voluisse potiùs, quàm ab hac dissociatos, lucem intueri. Nam postquam adultam ætatem attigit puella, illamque pater non parvo intervallo cæteras omnes anteire conspexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta enim hæc in illa excellebat, ut etiam eum, à quo nata fuerat, præter naturam illexerit. Proinde cùm ipse quidem illam, apud seſe retinere cuperet, elocare autem velle ei, qui dignus illa foret, simularet ut hominum accusationem evitaret, technam quandam machinatur, cupiditate sua multò injustiorem, per quam putabat, id quod animo intendebat, facilimè seſe conficere posse. Nam currui, quem quoad fieri maximè potuerat, ad celeritatem arte compararat, equis, qui eo tum ætate in Arcadia omnium velocissimi erant, junctis, cum procis puellæ, aurigatione certabat, ei videlicet, qui certamine superasset, sponsam illam proponens: qui verò victus esset, illum capite privandum edicens. Iubebat autem etiam ipsam unà conscen-

1 Παρεισπεσόντων] Id est, ὑπερεισπεσόντων. Aristides in Panathenaïco: ἡ τούτων βασιλεία παρεισπεσοῦσα τοῖς ἀνοσιωτάτοις. Menag.

ἐπιτιθέναι τὸ ἄρμα, ὅπως ἀπο-
σχολάσωσι περὶ τοῦτο, ἀμιλλᾶν
ἢ ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος
τοῦ πρώτους ἀψαμένου τοῦ δρόμου, ἐπὶ
κόρης σωφρονοῦντος μὲν ζῆν, τὸ μὴ
ἀποκτεῖναι τοὺς τὰ ἀγῶνα, ἢ μισοζωΐαν
τινὰ τῶν βιαζομένων, μισογαμεῖν
δὲς εἶναι νομιζόντες, τὸν δ' ὑμό-
πλοα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλον
ἄλλον ἔφθασαν ἀποθνήσκοντ, ὥστε
διδικῶς μὴ τοῦ τινάναι περὶ τὸ κόρης ἀμφίστη. [1] ἐπὶ πρῶτος μὲ χρόνῳ
τρισκαιδέκατον νέων ὁ φόνος. ἦσι δ'
ὀπίσω τὸ πονηρίας μισήσαντες ταυ-
τησὶ, τάς τε τιθηνίδας ἄμα, καὶ
τὸν κόρον ἰλιγγιῶντες, τὰς μὲ, ὅτι
κτήμασιν ἀπιστέρλωτον τοιούτοις, τὸν
κόρον δ' ὅτι τὸ ὥρας ὁ κῦρος ἐν
ἀπολοῖτο, καθάπερ τε τοῦ νέκ, ὅτις
ἔμελλε, Πέλοψ δ' ἦν οὗτος, ἀγω-
νιεῖσθαι, ἅρμα τε χαλκείοντα τού-
τῳ κάλλιστ τύχης πεποιημένον,
ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε
τοῦ κόρης κύριος εἶναι. ἐπὶ γάρ τοι γε,
τὸ καθεκὴν ἐπὶ τέρμασι τοῦ νίκης ἀ-
πεκτονώς. ὅτε τὸ τοῦ κάλλους χρῆ-
μα, ἀνθρώποις τὸ θεῖον εἶναι δοκεῖ,
καὶ πρόσθεν τοῦ πάντων, καὶ θεοῖς
ἐπιτέθαται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ
ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δι-
καίως, σφόδρα λογισαμένοις τὸ
τοιοῦτο περὶ κάλλους διεξελθεῖν.
ὅτε μὲ δὴ καὶ Ἀριστιππος διῆλθε τὸν
λόγον. Ερ. σὺ δ' λοιπὸς εἶ Χαρί-
δημε. ὅπως δ' ἂν ὥσπερ κεφαλίδα τοῦ
κάλλους καλῶν ἐπιθῇσι τὸν λόγον.

scendere currum, quò videlicet illi, huic intenti, aurigationis obliviscerentur. Cæterùm cùm qui primus certamen hoc iniisset, successu caruisset, & præterquàm quod à puella, etiam vita excidisset, reliqui cùm ad certamen obeundum cunctari, & eorum quæ semel decrevissent, quicquam detractare futile ac juvenile quiddam esse censerent: rursum autem crudelitatem Oenomai detestarentur, alius alium prævertit moriendo, perinde ac si metuerent, ne non pro puella illa mori possent. Ac processit cedes ea, donec tredecim eorum juvenum interficerentur. At dii, cùm illum ob pravitatem hanc odissent, pariter autem & eos qui mortui fuerant, & puellam miserarentur, alteros videlicet, quòd tantæ rei possessione privati essent, puellam autem, quòd forma sua per ætatem frui non posset, pro juvene eo, quicunque mox certaturus esset (erat autem is Pelops) curam advertentes, & currum illi donant pulchriorem arte factum, & equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus illius futurus esset. Et sanè factus quoque est, socero ad terminos victoriæ occiso. Adeò pulchritudo ipsa, cum hominibus divinum quiddam esse videtur, & ab omnibus coli consuevit, tum à diis quoque sæpenumero cum summo studio observata est. Quam ob rem nemo nos meritò reprehenderit, quòd operæ pretium putamus, hæc de pulchritudine disseruisse. Atque ad hunc modum & Aristippus orationem suam peregit. *Her.* At tu etiam restas Charideme: quare fac, ut quasi quandam coronidem imponas oratione tua, pulchris hisce de pulchritudine dictis.

1 Καὶ σφυδὸν μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος] Non concordat Pausanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum, sexdecim enim ponit, quorum nomina videsis apud eum auctorem Heliacorum 2. *Palm.*

Χα. μηδαμῶς ἄ πρὸς θεῶν πειρωτέον ἀποκλῆσαί με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν, καὶ τὰ νῦν εἰρημένα. ἄλλως τ', εἰ δ' ὅσπερ εἶπον ἀπομνημονεύοιμι. ῥᾴον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τὰ ἑτέροις εἰρημένα, ἢ τὰ αὐτῷ. Ερ. ταῦτα μὲν δὴ ἴσα, ὃν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. εἰ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τὸν λόγον ἐποίησαν, ὅσον ἐμέλησε τῶν ἀκόντων, οὐ᾽ ἂν τούτων ἀπεστράφης, καίπερ ῥᾳστώνης ὄντος πεπονηκώς. ἀλλὰ πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἀπαρξάμενον λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρχῆς, λάβε. Χα. βάλλου μὲ ἐν τούτοις ἀπαλλάττειν με, τὰ δυσχερῶν ἀγαπῶντα. ἐπεὶ δ' ἅπαξ ἐθελημὴ καὶ τὰ ἡμετέραν ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετῶν ἀνάγκη, ὧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν αὐτὸς ἤρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, ἀποθεμένου ἂν ἐδόμην συγχώρει. ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἤρχομεν τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐμοῦ, ὑδὲ ἀποκνῶ τοῖς εἰκότως κεχρημένοις ὡς ἀποθεμένοις, ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον. ἄλλως δ' ἐπράπετο τὸν λόγον γενομένων, ἀλλ' ὁ ταῦτα καὶ τὰ αὐτῆς ἡμέρας, ὡς εἰκὸς καὶ τὰς παρούσας λαβεῖν, ὡς ἂρ' οὐχ ἥκιστα ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι, ἀλλὰ τὰ αὐτὸν ἥκιστα ἐπὶ μέρους διεξέρχεσθαι λόγοις. ἐπίρρα μὲν δὴ ἔφη γ' ἂν εἰς δύφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἥκιστα ἔτυχεν εἰπών περὶ δὲ πολλῆς ἰδίας τούτῳ ἦ τοσοῦτον περιέσται; ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις ἔξω τοῦ νῦν εἰρημένου, εἰ δεῖν ἐπαινεῖν τὰ εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ ἀφθονα δεῖν λέγειν ἥκοντα δέξω

dictis. *Char.* Nequaquam, per deos quæso, ulterius progredi me cogas. Satis enim sit, indicasse tibi, & quo pacto conversati fuerimus, & hæc quæ modò dixi: præsertim cum ne illa quidem satis adhuc meminerim, quæ modò commemoravi. Multò enim facilius ea memoria repetiveris, quæ ab aliis dicta sunt, quàm quæ ipse dixisti. *Her.* Hoc igitur illud est, quod ab initio consequi cupiebam. Neque enim mihi tantopere orationes illorum ac tuam audire cura fuit. Quare si me hac privaveris, etiam illa frustra laborasse te scias. Sed per Mercurium quæso, totam orationem, quemadmodum à principio exorsus fueris, mihi recita. *Char.* Satius quidem fuerat, contentum *his* quæ dixi, à difficilioribus abstinere me: attamen quando ita cupis, & nostram audire orationem, in hoc quoque morem tibi gerere necesse est. Proinde hoc pacto ipse quoque verba feci. Si primus ipse cœpissem de pulchritudine dicere, procœmio longo opus haberem: nunc autem quando post multos alios, qui ante me verba fecerunt, dicturus sum, nihil alienum puto fuerit, si illorum antè dictis, perinde ac procœmio usus, sequentem orationem subjungam. Præsertim cùm non alio loco, sed hoc in convivio, eodemque die, orationes istæ habeantur, ita ut liceat & præsentes latere nos, perinde ac si non quisque privatim verba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur orationem. Proinde alteri quidem sufficerent ad laudem utique comparandam, ea quæ vestrûm unusquisque seorsim de pulchritudine dixit. At verò hic adhuc tantum supererit, ut & iis, qui post nos venturi sunt, extra ea quæ nunc dicta sunt, satis laudum ad prædicandam illam suppetat. Plurima enim undique circunstant, quæ & ipsa eam de se opi-

πως ἀληθῶς, ὥσπερ ἀνθῶν εὐτυχῶν τι λειμώνι, ἀεὶ τὰ φαινόμενα ἄρτι ἀποτερπόμενοι τοῖς θηρωμένοις. ἐγὼ δ' ὑμᾶς ἁπάντων ἐκλέξας ὅσα μοι δοκεῖ μὴ βέλτιον εἶναι ἀβδελυπτεῖν, λέξω λοιπὸν βραχέα, ὅπως τῷ τε κρίνοντι τὰ χαριέστατα ἀποδῶσιν, ὑμῖν τε τὸ μακρηγορεῖν ἀβδελυπτῶν, φόβῳ κεχαρισμένα. τοῖς μὲν γὰρ ἢ δι' ἀνδρίαν, ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν ἀποχρῆν δοκοῦσιν, ὡς μὴ τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναλαμβάνωσιν ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς λέγειν, βασκαίνομαι μᾶλλον, ἐξ ὧν τ' ἂν ἐκόλως αὐτοῖς τὰ πραίτερα πράττομαι χοίη. καλὸς δ' ἐστὶν οὐ μόνον ἐφυτευμένῳ τῷ ὄψει, ἀλλ' εἴ τις τὸν ἰδόντα, ἀλισκόμενος, ὑπεραγαπᾷ μέν τι, δεῖ δὲ λαπτέον ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ, δουλεύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν δὲ ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχούσης, ἢ σπουδάζειν τῷ μὴ τοιούτῳ. ἐπὶ πλεῖστα χαίρειν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ σπουδαίοις μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ' ὁπῶν ἁπαξαπλῶς. καὶ τὰ μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ἂν ἂν ἐνδιδῶς ὦμεν, ἐπιπολάζοντα ἀπολαύομεν ὅ τυχεῖν. καλοῦσι δ' ἡμᾶς ἐδὼς ἐδὲ πώποτε χάρις κόρος. ἀλλ' ἴσον τε τὴν Ἀγλαΐης, τὴν εἰς Ἴλιον ποτὲ στρατεύσασαν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἴσον δ' Ὑακίνθου τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον καλλή νικῶμεν, σὸν ἀρκεῖν ἡμῖν δοκῶμεν, ἀλλὰ δεδιέναι μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγενομένοις ἐν καλοῖς ὄντες ὑπερβολή. σχεδὸν δ' ὡς εἰπεῖν πάντων τὰ ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων, ὥσπερ κοινὸν παρέχει opinionem præbent, quasi singula eorum primo loco dici debeant, non aliter atque in prato aliquo floribus fœcundo, ubi semper ea quæ novissimè apparent, carpentes potissimùm alliciunt. Ego vero ex omnibus illis delectis, quæ mihi videbuntur minimè prætereunda fuisse, paucis dicam, ut & pulchritudini debitum suum reddam, & vobis, omissa verborum prolixitate rem gratam faciam. Proinde illi quidem, qui vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præstare nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus benevolentiam sibi concilient, & nos quodammodo ad amandum se cogant, invidemus illis magis, undecunque etiam eis negotia, quæ geruntur, minus bene procedunt. Pulchris autem non modò non invidemus formam suam, sed simul atque aspeximus, capimur, & plus quàm amamus eos, neque gravamur, tanquam superioribus, quantum nobis licitum fuerit, & servire quoque illis. Libentiùs igitur quispiam obedierit formoso alicui, quàm imperaverit ei, qui talis non est, majoremque gratiam habuerit formoso, multa jubenti, quàm si nihil quicquam præcipiat. Ac cæterorum quidem bonorum, quibuscunque caremus, ulteriorem assequendi curam nullam gerimus, at pulchritudinis nulla unquam nobis satietas oboritur, sed sive Aglaies filium illum, qui cum Achivis ad Trojam profectus fuit: sive Hyacinthum formosum illum, sive etiam Lacedæmonium Narcissum, pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minimè satisfacimus, sed semper timemus, ne fortè videamur apud posteros, ab aliis superati fuisse. Propemodum autem omnium eorum, quæ inter homines geruntur, ut ita dicam, quasi quoddam commune exemplum, pulchritudo proposita est.

Nam

διείμας τὸ κάλλος ἐσὶ. καὶ ὅτι φαιτωσῖς εἰς κάλλος ἡμίλητον τὰ φαιτάσμαῖα σκευάζεσθον, ὅτι ῥήτορσι τὰς λόγους σκολιότητας, ὅτι μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας μαχαιρίνας. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὃν τὸ κάλλος τίλος ἐσὶν. ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναλκείας, τοῦτο ἐλαχίσου μέλει σκευασμάζεσθαι. τῷ τι γὰρ Μενέλεῳ, ὃ τοσοῦτον ἡμέλησε τῆς χρείας τὸ εἶκος, ἢ ὅσον τὰς αἰσχρομίσους ἀκριβίσαι. καὶ ἀφ' τοῦ ὅτω πολυτελεσάτους ἅμα κατασκάσαι, ἐ κομψοτέρους. καὶ τῷ γνώμης οὐκ ἁμαρτεῖν. οὐ γὰρ Ὀδυσσέως ὅτως ἀναισθησίαν λέγεται τότε, καὶ πάνυ δὴ παιδὸς εἰς αὐτὸν ἀφιλομένου, ὡς ἐπὶ τῷ Πεισιφράτου τοῦ Νεσορίδη, Ζωΐλος ποτὲ τοιάδε γ' ἐλυμπίᾳ ἐνδῆται αὐλῇ. αὐτὸς δ' ὁ δὴ μειρακίου παιδὸς, ὅτε ἄλλως τοῦ χαίρειν μιλθοπραξίας ἕνεκα τοῖς ναῦς συμπλεόμενος τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τὰς ὀρθῶς σκοπιάζειν ἔχοι. καὶ χιδὸν εἴ τις ἐκείνην ἐξιδίζειν βούλεται τὴν τέχνην, ἀμύητος πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁράσας, καὶ τότε τοξάσειν δ' πάντως πεπαίδευσαι. τοσοῦτον ἡ τὸ κάλλος τῆς ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῆ μὲ, ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετέχοντα, πολλά τις ἂν εὕροι τιμώμενα μᾶλλον. τῆ δὲ τούτης τὰ ἴδιας κεκτημένοτα, βελτίων ἐσὶ δόξειν εἶναι, ὥσπερ δὲ καὶ τῆ μὴ μετέχοντα ἀσημότερον εἶναι. μόνως γὰρ τὰς μὴ καλὰς ἀνομάζομεν αἰσχράς, ὡς εἶναι ὃν εἴ τι τις ἔχοι τυχοι πλεονέκτημα τῆ ἄλλων,

Nam neque duces negligunt ad pulchritudinem exercitus ſuos inſtruere, neque oratores ad eandem orationes ſuas componere, neque etiam pictores, imagines ac tabulas ſuas ſecundum illam depingere. Et quid attinet iſta recenſere, quorum finis quoque pulchritudo eſt? Quin illa quoque quibus neceſſariò utimur, haudquaquam prætermittimus, quin omnia, quam maximè fieri poteſt cum ſummo ſtudio, quàm pulcherrimè apparemus. Nam Menelaus quidem, non tantùm curavit uſum ædium, quantum ut pulchritudine earum ingredientes quaſi attonitos redderet. Et ob hoc ſumptuoſiſſimas pariter & pulcherrimas eas ædificavit. Neque etiam ſententia falſus eſt. Nam Vlyſſis filius ita admiratus eas fertur, cùm ad percunctandum de patre, eò loci veniſſet, ut ad Piſiſtratum Neſtoridem in hunc modum dixerit: Talis & ætherii forſan Iovis aula renidet. Et ipſe adoleſcentis pater non aliam ob cauſſam minio infectas duxit naves, cùm unà cum Græcis ad Trojam proficiſceretur, quàm ut aſpicientes eorum aſpectu obſtupefacere poſſet. Et fermè ſi quis ſingulas artes perpendere volet, reperiet omnes eas ad pulchritudinem tendere, eamque conſequi, pro ſummo ducere. Adeò autem pulchritudo cæteras res cunctas excellere videtur, ut iis, quæ vel cum juſtitia, vel ſapientia vel fortitudine aliqua fiunt, multa alia invenias majori pretio digna cenſeri: at verò quæ cum hac ſpecie commune aliquid habent, iis nihil quicquam melius invenire licet, ut rurſum & illis, quibus hæc conjuncta non eſt, nihil quicquam inhoneſtius. Quippe ſolos eos qui pulchri non ſunt, turpes vocamus, perinde quaſi pro nihilo habendum ſit, quicquid tandem aliquis habuerit,

iii

κάλλους ἱστορικόν. τοὺς μὲν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν, δημαγωγοὺς, τοὺς δὲ, κόλακας καλοῦμεν. μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ πονηρᾷ τῇ δυναστείᾳ ζῶντας, ἀνυμνοῦμεν τε, φιλοπόνους τε, καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινὴν νομίζομεν εὐεργέτιν, τοὺς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτι τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν ἀρχῇ μέρει τυγχάν, κἀγὼ τε νομίζω τὸ τούτου τὸ ἀξιοπόθητον ἀνυμνῆσαι, πῶς ἂν ἔγωγε εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψαιτο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἡσυχῇ σωπῶμεν, μηδ' αὐτὸ τοῦτο ἀνθέσθαι ἀνηλίτους, ὅτι ζημιούμεθα; τοσοῦτον μὲ δὴ καιρὸν τὸν λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν εἰρημένων μοι περὶ κάλλους ἑκὰν ἀφιεὶς, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ ἀνεπιφθόνως ἐώρων. *Ερ.* Εὐδαίμονές γε, εἰ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας. ἐγὼδὲ δ' ἤδη καιρὸν ἡδέως ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα λέγειν.

in quo cæteros antecellat, si idem pulchritudine careat. Proinde & eos quidem qui vel in repub. degentibus imperio præsunt, vel tyrannorum potestati subjecti vivunt, alteros quidem populares vocare solemus, alteros autem adulatores. Solos autem eos, qui huic potestati subjecti sunt, & admiramur, & cum philoponos, tum philocalos nominamus, adeoque communes benefactores censemus esse, eos, qui pulchrorum procuratores sunt. Quando igitur ita venerabilis res, pulchritudo est, ita autem ab omnibus etiam votis expetitur, & quasi pro lucro putatur, huic ministrare saltem aliquid potuisse, quomodo non meritò reprehenderit nos quispiam, quòd cum tantum lucrum lucrifacere possimus, ultro illud prodamus, ne hoc ipsum quidem verentes, damnum videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego quoque orationem habui, multis, quæ mihi de pulchritudine amplius dicere licebat, omissis, postquam conversationem hanc in longum adeò progressam, videbam. *Her.* Felices sanè vos, quibus tali conversatione frui licuit. Ferme autem jam etiam ego non minus voluptatis, quàm vos, per te videlicet, accepi.

Οὐδ' ὅτῳ δοκεῖ τῷ Λουκιανῷ. | *Neque hic videtur Luciani esse.*

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

NERO, SIVE DE FOSSIONE ISTHMI. Si modò germanus est.

ARGVMENTVM.

Totus hic dialogus, cujuscunque tandem est (nam Luciani esse neque asseri potest, neque prorsus negari) quasi quadam in Neronem invectiva est, qua potissimùm dementia illius exagitatur, quam cùm in Isthmo fodiendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeundis Stenicis certaminibus Imperator Romanus exercuit. Estque veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & caeterorum ipsius facinorum exemplis, amplificandi caussa, adjectis, quae tota Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, ut Tacitus ait, cum studia juvenum praeceptis sapientiae foveret, à Nerone postremò, cùm in omnes bonos & claros aquè grassaretur, ob linguae libertatem, ut Suidas addit, interfectus fuit. Quòd si quid hic minùs bene redditum videbitur, id Graecorum exemplarium vitio erit tribuendum.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ.

Ἠ ὀρυχὴ δ' Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μουσώνιε, ὡς χερσὶ ὥς φασι γενέσθαι τῷ Τυράννῳ, νῦν εἰχεν Ἑλλάνα. Μυ. ἴσθι ὦ Μενίκρατες, καὶ βελτίω σκοπουμένους Νέωνα. τὰς γὰρ περιόδους τῶν Πελοποννησίων, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυμπλεόντων ταῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων δεούσας Ἰσθμῷ ῥήγνυσθαι. Μεν. τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς

MENECRATES.

At Isthmi fossio, quae in manu, ut ajunt, Tyranno fuit, & tibi Musoni, mentem habere Graecam videbatur. *Muso.* Scito Menecrates, etiam meliora cogitasse Neronem. Nam & circuitus Peloponnesi illos supra Maleam, tollere navigantibus volebat, Isthmo ad viginti stadia interrupto. *Mene.* Hoc autem & empo-

1 Νέωνα] Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facilè omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. *Marcil.*

2 Ἠ ὀρυχὴ Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μουσώνιε] Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione differere à Nerone interfectus jam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cùm de Vindice narrat inferius in hoc Dial. Mitto jam stili indolem minimè Lucianicam, aliaque id genus argumenta. *Idem.*

1 Καὶ

ἐμπορείας ὄντα, καὶ τοῖς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεσι, καὶ τοῖς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ κἀκείνοις ἀποχρῶν ὁ εἰκὸς ἔσεσθαι καρπὸς, ἐὰν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ. τοῦτο δὴ διέξιμι Μουσωνίῳ, βυλομένοις ἡμῖν ἀπαγγέλλειν πᾶσιν, εἰ μή τι σοὶ δοκεῖ ἄλλο ἔτι ἔργον. Μυ. δοκεῖ μοι βυλομένοις. εὖ γὰρ οἶσθ' ὅτι μᾶλλόν σε ἂν ἡδέως ἀκούσαιμι τοῖς γε ἀφιλήτοις εἰς ἀνθρώπους ὅτου φορτικήσεσθαι ἐπὶ τῇ ἀοιδῇ. Νέρων τοίνυν εἰς Ἀχαΐαν φόδας ἄξων, καὶ τὸ σφέδρα αὐτὸν πεπικέναι, μηδ' ἂν τοὺς Μούσας ἀναβάδδειν ἄδειν. ἐβάλλετο δ' καὶ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων, προφανῶς ᾄσων. τὰ γὰρ πύθια, τοῦτον μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ δὲ ἂν μηδ' οἰκεῖον οὑαυτῷ ἀκούσαι αὐτὸν κιθαρῳδὸν τὸ, καὶ φόδων ἆσαι. ὁ δ' Ἴωμος, ὃ τῶν ἄποθεν αὐτῷ βεβυλόμενον. ἀλλ' οὐτυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τῶν Τρῳάδα ποτὲ Ἀχαιῶν σὺν μηδεῖς, ὡς τῶν Εὐβοϊκὸν τὸ Βοιωτίας ἀπόπεμψον Εὐρίπῳ τῷ ἐπὶ τῶν Χαλκίδα. ἔτι γαμῶν καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐμφυρωθῇ αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας. τὰ δὲ Ξέρξου, καὶ ἐπὶ τούτων ἴσως οὐκ ἐνόησε, μείζονα τὸν μεγαλουργιῶν ὄντα. Ἔτι πρὸς τούτοις, τὸ δὲ

emporiis profuturum erat videlicet, & civitatibus cùm maritimis, tum etiam illis, quæ in mediterraneis sitæ sunt. Nam si maritima loca bene habeant, etiam illis quæ interiora sunt, domesticus agrorum proventus sufficiet. Sed hæc narra quæso Musoni, nobis, etenim omnes audiendi cupidi sumus, nisi siquid aliud est cui tu nunc incumbere cogites. *Muso.* Narrabo, quandoquidem vultis. Nam sat scio, quòd plus etiam gratificabor, iis utique, qui ad injucundam adeò curarum officinam hanc studendi causa venerunt. Neronem igitur in Achajam cantiones ducebant, & illud item, quòd sibi ipsi vehementer persuaserat, ne Musas quidem dulciùs modulari. Volebat autem & Olympia, in quo certamine maximè athletæ nudi certant, cantando coronari. Nam quæ in Pythiis aguntur, eorum pleraque ad se magis, quàm ad Apollinem pertinere putabat. Neque enim neque illum adversus se citharam, aut carmen aliquod movere audere. Cæterùm Isthmus haudquaquam ex illis erat, de quibus hic longè antè cogitasset, sed cùm fortè naturam loci conspexisset, magnificum opus hoc animo concepit, Achivorum videlicet regem, eorum, qui ad Trojam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Eubœam quoque à Bœotia resecuit, medio circa Chalcidem Euripo immisso. Deinde autem & Darium, ut à quo & Bosporus ponte junctus fuerit, cum is contra Scythas proficisceretur. Nam Xerxis factum, etiam ante ista fortassis animo cogitarat, quod magnificentissimum operum magnificorum omnium fuit. Supra omnia autem hæc, etiam illud

1 Καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δ' ὀλίγου ἀλλήλοις ἅπαντας εἶσατο Ἕλλαδα, λαμπρῶς ἐδιάδυ τοῖς ἔξωθεν] Perobscurè dictum, ac neutiquam Lucianicè. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit καὶ πρὸς τούτοις τὸ δ' ὀλίγου διαμίξαι πάντας, εἶσατο ἡ Ἑλλὰς λαμπρῶς ἐδιάδυ τοῖς ἔξωθεν. Etiam hæc, cogitavit, *etiam, quòd si omnes* Græcos *compendio ipse sic inter se permiscuisset,*

λίγα ἀκμάζοις ἐπιμίξαι πάντως εἰκὸς τῇ Ἑλλάδι, λαμπρῶς ἐπαθόν τι ἐξωθεν. εἰ γὰρ τύραννοι φύσεις, μεθύουσι μέν, ψαύουσι δέ που καὶ [1] ἀκόσμου τοῦτο φθέγματος. ἀκούει δὲ ἡ σάλπιγξ, ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης τε, καὶ Ποσειδῶνος ᾄσαν, καὶ ᾆσμα, οὐ μέγα. Μελικέρτῃ δὲ, καὶ Λευκοθέᾳ. [2] ἐρίξαντος δὲ αὐτοῖς χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύοντος, ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ἦξαι, προτρέποντί τε, καὶ ἀδάμαντος, καὶ πυδαπόρου ἅμα γῆς, τελεῖ οἰκεῖ. τοῖς τε τοῦ δεσπότου μύθοις ἀσχολουμένοις ξυμπόνοις ἅπασι δέ ἔργα, ἀπῆγε εἰς τὸν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους ἄθλων ὑστερογενῆ πάντα. οἱ μὲν, δὴ ὡς δι' ὀνείρατος, τὰ περιόδου τε, καὶ δύσπρακτα ἐξεπόνουν. ἡ θαλὰ δέ, τὰ χαλάδη τε, καὶ ἐπίπεδα. ἐβδόμῃ δέ που, ἢ πέμπτην ἡμέραν σχοινοζωνήσαντες ἡμῶν τὸ Ἰσθμοῦ, πυνθάνομαι τινὰς ὡς Κορίνθου λόγος ἤκειν σαφής, ὡς δὴ ὁ Νέρων

illud putabat, Græciam per hoc quod brevi adeò omnes inter se misceri possent, contra exteros splendidè adeò stabilitum iri. Nam tyrannorum ingenia ebria quidem sunt, tangunt autem alicubi, ubi vocem hanc audiunt. Porrò progressus in scenam, hymnum quidem Amphitrites & Neptuni cecinit, & canticum quoddam non magnum. Melicertæ autem & Leucothez. Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Græciamque ejus tutelæ commisissent, ad fodiendum profectus est, plausu cantuque prosequentibus illum tum omnibus. Atque ubi terram, ter opinor, tetigisset, deinde & quibus præfecturæ atque imperia credita erant, opus una capessere jussisset, Corinthum redit, Herculis res gestas omnes sibi visus superasse. Illi igitur qui in vinculis fuerant, petricosis atque difficilibus conficiendis exercebantur: exercitus autem, ea quæ terrea ac plana erant, fodiebat. At ubi jam septimum & quintum diem quasi alligati Isthmo fuissemus, rumor quidam è Corintho venit, non ita tamen manifestus, quòd Neronem

per-

misceri posse, videretur extraneis Græciam splendidè quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere quemadmodum Iacobus Micyllus interpres qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem hæc, inquit, etiam illud putabat: Græciam per hoc, quòd brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra exteros splendidè adeò stabilitum iri.* Pro Apollo & Musæ Pseudolucianicæ. Ita? ἐβδόμῃ est *stabilitum iri?* Haud vidi magis. Miserum Lucianum qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστάθη autem Ἑλλάδα hic ψᾶλλον dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. *Marcil.*

1 Ἀκόσμου τοῦτο φθέγματος] Notari debuit affectisco hic locus, & proclamari, *Hic fossa est ingens.* Idem.

2 Ὁ ἐρίξαντος δὲ αὐτοῖς χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύοντος] Relege ἐρίξαντος δὲ αὐτῷ χρυσοῦν δίκελλαν τῷ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος. Intelligi vult procos. Achaiæ. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος. Quia principis adventu, finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad C. Suetonii Vespasianum narravi c. 11x. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cùm autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Græciamque tanquam in tutelam commendassent*, &c. Quid potest capitalius? *Idem.*

Ω's

μετεχομένῳ τὸν τομὸν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετρικῶς τὴν ἀκρίβειαν ἀναλάβειν τῆς φύσεως, ὅτε ἰσοπέδοις αὐτοῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέρων ἡγεμόνας τὸν ἐπὶ Λεχαίῳ, ἐφ' ᾧ τὴν Αἴγιναν δεδοικέναι. πεπλάγχθαι γὰρ τοσοῦτον πόρῳ ἐπιχωρίου τοῦ Αἴγινάν. Νέρωνα δὲ, εἰ μὲν ἐν Ἰσθμῷ τομὰς, οὐδ' ἂν Θαλῆς μετρήσειν ὁ σοφώτατός τις, εἰ φυσικώτατος. ἐν γὰρ τομεῖν αὐτὸν ἦρξε μᾶλλον, ἢ ἐν δημοσίᾳ ᾄδειν. ἤδη δὲ καὶ ἐμοῦ ἰδιῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τὰ εἰκότα τῷ ἀπόμενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπηγαγεν Ἑλλάδος τε, καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρούμενον. τὰς γὰρ θαλάσσας, ἰσοχείλεις τε, εἰ ἰσοπέδους εἶδε. φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτο καὶ αὐτοὶ χθὲς ἠκούσαμεν ἐν ἀστεϊσμοῦ χιλιάρχου. Με. ἦ φαῦλος ἦν Μουσώνιος, δι' ὃν Μυτιληναῖοι, καὶ τὸν Ὀλυμπιάδων τὶ, εἰ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τὸν γὰρ Λήμνῳ πλωτὰς ἀλόντων, οἱ μὲν, ἐθαύμαζον. οἱ δὲ, καὶ κατεγέλων. Μυ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε ὦ Μενέκρατες, ὅτι θαυμαστὸς ἦν ἐν ᾠδῇ φθέγγεσθαι, ὅτ' οὖ γελοῖος. ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν, ἀμέμπτως τε, καὶ μέσως ἥρμοκε. φθέγξεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος. μέλη δ' ὅτ' ἂν κατασκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε τόνοι τῆς φθογγῆς, ἐπιλείπουσι τῶτον, pœnituisset Isthmi incisi. Dicebant autem Ægyptios geometras, altitudinem metientes, haud quaquam eandem atque æqualem utriusque maris superficiem deprehendisse, sed cùm eam partem quæ Lechæum aspicit, altiorem judicarent, de Ægina in timorem venisse. Nam si tantum pelagus contra Insulam effunderetur, periculum esse ne illa aquis obruta in profundum demergerētur. At Neronem à fodiendo Isthmo, ne Thales quidem absterriturus fuerat, quanquam sapientissimus, & naturalium rerum peritissimus. Nam incidendi illius majore studio tenebatur, quàm publicè canendi. Sed motus occidentalium gentium, & asperrimus, qui illas nunc excitat & incendit (Vindex autem nomen ipsi est) revocavit ex Græcia, & ab Isthmo Neronem frigidè maria dimensum. Nam æquè altè à terra utrumque assurgere, eandemque superficiem habere, scio. Ajunt autem ipsi & Romanas res paulatim jam labi & declinare. Id quod & ipsi ex Tribuno, qui impegerat, heri audistis. *Men.* At vox Musoni, propter quam Musas ita deperit, & Olympiadas pariter & Pythiadas amat, qualissnam tyranno est? Nam eorum qui ad Lemnum navibus veniebant, alii quidem admirabantur ipsum, alii autem etiam deridebant. *Muso.* At ille, quod ad vocem attinet, neque admiratione dignus, neque risu est. Nam ipsum natura inculpabilem, atque mediocrem formavit. Sonat autem concavum quiddam, non natura tamen, & grave, impendente illi gutture, ac carmina quidem hoc pacto accurata, quodammodo personat. Voculationes autem sonorum lævigant hunc postquam sibi

1 Ὡς τὰ εἰκότα τῷ ἀπόμενος] Melius ὁ τὰ εἰκότα τοῦ ἀπόμενος. Marcil.

2 Ἐπιλείπουσι τῶτον, ἐπὶ μὴ διαρρεῖ] Melius, ἐπιλαίπουσι τῶτο, ἐπὶ μὴ διαρρεῖ τῶτο

ἐπὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ. χρωμάτων ᾗ φιλοφροσύνη, καὶ μελοποιία, εὐαγώγως μὲν δὴ, καὶ κιθαρῳδίᾳ εὐσταλεῖ, καὶ ὅ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στῆναι, καὶ μεθ' ἡσυχίας, καὶ τὸ πεῦμα ἐξομοιῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνῃ ἴσχει καὶ μόνη ἔστι βασιλέα δοκεῖν, ἀκριβοῦν ταῦτα. εἰ δὲ μιμεῖται τὰς προπετείας, φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τὸ θεωμένων σκιρτήσῃ. καίτοι μυρίαν φόβων ἐπηρτημένην, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νῦν μὲν γὰρ ἔστι μετρίως πλέον. ξυνάγων τὸ πεῦμα, ἐπ' ἄκρον διίσταται τὸ σοβεῖν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ ξύλου πήχεσι. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν ἐρυθριᾷ μᾶλλον, ἐμπίπτει δὲ αὐτῷ καὶ προσώπου. τὸ δὲ πεῦμα, ὀλίγον, καὶ σὺν ἀποχρῶν πως δή. Με. οἷόν τι ἀγωνιστὴς αὐτὸν, πῶς ὑφίεται ὦ Μουσόνιε; τίχνη γάρ πως χαλᾷ. Μο. τίχνη μὲν, ὥσπερ οἱ παλαιόπυγες. ἀλλ' εὐθυμήθητι ὦ Μενέκρατες, τὸ πρᾶγμα ὅπως ἐστὶν, ὡς ὀθνείῳ ἀπίθανον. ἴσως γὰρ κίνδυνοι καὶ τοῖς τίχνας, ὧν ἐπιπίπτουσιν οἱ πεχνάζοντες. Μι. καὶ τί τοῦτο Μουσόνιε; σφόδρα γάρ ἀπορῶ δὲ λόγου. Μο. ἄκρως δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἀλλ' ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἐθισμοῖ γάρ νόμος πεποίηται, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε Τραγῳδίαν, εἰσκεκλῆσθαι δὲ Νέρωνι Τραγῳδὸν νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, πολεῖς μέν. οὐδ' ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, οὐδὲ ἀκμῶν δι' ἐπαιδεύσατο, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα δὲ εἰωθότων ἐπλάττετο, καὶ δὲ στε-

sibi ipsi non confidit, **Chromatum** verò humanitate & **modulatione** facili quidem illa, & ad citharæ cantum accommodata: & ubi tempus est, ire & stare, & de loco transire, deinde & nutum cum membris exæquare, hæc accuratè facere, ejus est qui pudore solo eo afficitur, quòd rex videtur. At rursum si imitetur superiores, hui quàm multis spectatoribus risus excidit: quanquam infinito metu impendente, si quis ipsius causa rideat. Nutat enim plus æquo, & eum spiritum attrahit, stat summis pedibus distentus & refractus, perinde ut ii qui in rota circumaguntur. Iam verò natura rubicundus existens, multò magis etiam rubescit, cum ipsi facies incenditur, spiritus autem modicus, & ægrè alicubi sufficiens. *Mene.* Qui verò certamine cum ipso conferuntur Musoni, quo pacto se gerunt? Nam arti gratificantur scilicet. *Muson.* Arti quidem Musoni, quemadmodum & qui luctando subserviunt: sed cogita, Menecrates, Tragicum histrionem illum, quo pacto in Isthmiis, perierit. Paria enim pericula & circa artes sunt, si qui in iis ostendandis impendio elaborant. *Mene.* Quid hoc autem Musoni, admodum enim ignarus ejus sum, quod dicis? *Muson.* Audi igitur rem absurdam quidem & insolentem, attamen in conspectu Græcorum actam. Nam cùm in Isthmiis lex esset, ut neque comœdia certaret quispiam, neque Tragœdia, Neroni placuit, Tragœdos superare. Ac prodierunt ad hoc certamen plures quidem. Epirota autem ille, ut qui voce optimè valeret, & ob eam etiam celebraretur, & in admiratione esset, clariùs solito fingebat, & coronam amare se, & nihil

τοῦτο nempe τὸ βουλεῖν. Alia erant & quidem ἁμαρτησιολόγητα, quæ in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operæ non est. Hæc autem qualiacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo ætatis meæ verno, nunc παρὰ τὴν ἀδυτοφίαν excripsi. *Marsil.*

1 Βρε-

φῶντες ὁρᾶν, κ) μήθ' ἀνῆσαν πρόπαρον, ἢ δίκης τελεσθῆναι δοῦναι οἱ Νέρωνα πρὶν τὸ νίκης. ὅσ' ἠχρειώσί τι, ἐ μανικῶς ἔσχε. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ἤδη τῆ σκηνῆ, ἐπ' αὐτῷ δὴ παρῶν. βοῶντων δ' ἐ Ἐλλίων ἐπὶ τῷ ἠπειρώτη, πέμπει τ γραμματέα, κελεύων ὑφεῖναι αὐτῷ τόπον. αὐτὸ δ' ὑπεραίροντος τὸ φθέγμα, κ) δημοσιωτικῶς ἐλέγοντος, εἰσιόντα Νέρωνα ἐπ' ἀκροάσεσθαι τοῖς ἑαυτῶ ὑπομελέσι, οἷον εὐσυνηθείας τι τῷ περάσματι. ἐ γὰρ δὴ καὶ δέλτοις ἐλεφαντίναις, κ) διφόροις, προσβεβλημένοις αὐτοῖς ὥσπερ εἰχειρίδια, καὶ τ ἠπειρώτιν ἀναφήναντες πρὸς τ ἀῤῥᾶ κίονα, κατέπαξαν αὐτῷ τὸν φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις. Με. Τραγῳδίαν δ' εἶναι, Μουσώνιε, μιᾶς ἕνα πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τ Ἐλλίων ἐργασάμενος; Μο. παιδικὰ τοῦτο γεγονὼς τῆ μητροκτονήσαντι. Με. εἰ δ' Τραγῳδίαις ὑπεκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκπεμὼν αὐτῷ τὸ φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν τόμιον, πᾶρ' ᾧ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ἤρεμησεν, ὡς μὴ δ' τῆ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη. καίτοι δ' Πυθίᾳ κεκλέξαντο αὐτὸν, εἰς τὰς ὁρίστας τε, ἐ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτόνησαν, ἐ λόγοι τινὰ δύκλειας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐπεμάρυναν. Μο. ὁδὶ, μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐπεμάρησεν, ὑβρίζας τὸ δ' θεῖ ὥστο, πρωϊαίτερα τ ἀληθῶν ἀκοὰν. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ πρόσπλους ναῦς, ὡς ἐπάγαιν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ πᾶς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος. καί τις ἐκ-

hil de ſtudio remittere velle, priuſquam à Nérone decem talenta pro victoria acciperet. At ille exaſperabatur, nam & auditus jam ſub ſcena fuerat in ipſo videlicet certamine. Acclamantibus autem Græcis, Epirotæ mittit ſcribam, qui juberet hunc ſubmittere ſibi ſeſe: ſed pergente eo, & ſupra modum attollente vocem, populariterque ac liberè cum ipſo contendente, immittit Nero in pulpita ſuos hiſtriones, tanquam qui ad hoc negotium pertinerent. Nam & libellos elephantinos, & duplices habebant, quibus præ ſe intentis, veluti pugionibus utebantur. Atque hi Epirotam ad proximam columnam erigentes, guttur ipſius tregerunt, cædentes obverſis in rectum libellis. *Mene.* Tragœdia autem vicit, Muſoni, ſceleratum adeò facinus in oculis Græcorum auſus? *Muſo.* Quid putas? ludus hic adoleſcenti fuit, qui matrem occidit quoque. *Mene.* Si verò inter Tragœdias, hiſtrionem occidit, exacta illius voce, quid adeò attinet demirari, quando & Pythicum os unde voces inſpirare ſolebant, obturare conatus fuerit ut videlicet neque Apollini vox aliqua eſſet? Quanquam ipſo Pythio, recenſente, eum inter Oreſtas & Alcmæones, quibus id, quòd matres occidêre, etiam laudis aliquam famam præbuit, poſtquam id in ultionem patrum fecerant. *Muſo.* Hic autem, cùm nullo modo dicere poſſet, quemnam ultus eſſet, contumelia à deo affectum ſeſe putabat, cùm tamen mitiora, quàm veritas exigebat, audiiſſet. Sed interea dum ſermones ſerimus, quænam navis iſta eſt, quæ huc propinquat? ut autem boni aliquid afferre videtur. Nam coronati capitibus omnes ſunt, perinde ut chorus quiſpiam, qui fauſtum aliquid nuntiaturus ingreditur. Et quidam

ἐσῶσας πρότινά τὴν χεῖρα, δεῦρο πελάσασθαι ἡμῖν δεήσει τι, καὶ χαίρειν. βοᾷ τι καὶ μὴ δοκεῖν, Νέρωνα οἴχεσθαι. Με. βοᾷ γάρ Μουσώνιος, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσον ἐγὼ γῆς ἄπειμι. Μυ. εὖγε ὦ θεοί. Με. ἀλλὰ μὴ ἐπαθύμωμεν. ἐπὶ γὰρ τοῖς κεκμηκόσι, ὅ φασι δεῖν.

dam ex prora manum protendit quoque, jubens & confidere nos, & gaudere, clamatque nisi non satis rectè percipio, Neronem periisse. *Mene.* Clamat enim Musoni, & manifestiùs utique, quò propiùs terram contigit. *Muso.* Euge ô dii. *Mene.* Sed ne gloriemur. Nam mortuis, ut ajunt, non decet convitiari.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ. ΠΟΔΑΓΡΟΣ.

Ὦ στυγνὸν ἄνομ', ὦ θεοῖς ἐχθρὸν μέλημα
Ποδάγρα, πολυσήκατε, κακὸν τέκνον,
Ἥν Ταρτάρου κεύθμωσιν ἐν βαθυσκίοις,
Μίαιρ' ἐρινὺς μητρὸς ἐξεγείνατο,
Μαζοῖσί τ' ἐξέθρεψε, καὶ πικρῷ βρέφη
Εἰς χεῖλος ἐπέλαξεν Ἀληκτὼ γάλα,
Τίς τὸν δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄγει,
Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἦλθες ἀνδρώπους βλάπτων.
Εἰ γὰρ πεθεῖσθε ἀμπλακημάτων πάτερ
Βροτῶν ὀπηδεῖ, φῦ, ἔδραστο σὸν φάος,
Οὐ Ταντάλου ποτοῖσιν, οὐδ' Ἰξίονα
Τροχὸς τροχῶν, οὐδὲ Σίσυφον πέτρα,
Ἐᾶδι κυλίζειν σὺν δόμοισι Πλειτίνης,
Ἀπλῶς ἅ πάντως τὰς κακὰς διέφθαρκεν,
Τοῖς σοῖς προσάπτειν ἀρθρικηδέσιν πόνοις,
Ὧς μὲ τὸ λυπρὸν, καὶ παλαίπωρον δέμας,
Χειρῶν ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρας ποδῶν βάσεις,
Ἰχῶρ φαύλῳ καὶ πικρᾷ χυμᾷ χολῆς,
Πυόμασι βιαίοις τοῖδε λιθοφύλου πόρους,
Ἔσηκε. καὶ μεμυκὸς, ἐπτέτει πόνους.
Σπλάγχνων δ' ἐπ' αὐτῶν, λιθόπυρον πέτρα κακὸν,
Δίναισι φλοσμῶν σπέρμα πυρπολούμενον,
Οἰστὸς κρατὴρ μισὸς αἰτναίου πυρός,
Ἡ Σικελὸς αὐλὼν ἁλιπόρφυρος λιθοφάγος.

Πνε

1 Βροτῶν ὀπηδεῖ] Malim βροτοῖς. Boivin.

2 ὃς μὲ τὸ λυπρὸν] Squallidum. Squallens. *Guietus.* Syntaxis est. ὡς τὸ δέμας μὲ λυπρὸν καὶ παλαίπωρον χειρῶν ἀπ' ἄκρων &c. ἔσηκε, ὃ μεμυκὸς ὀδύνῃσι φύσις, ἰχῶρι φαύλῳ &c. τόδι διασφίγξον πόρους πόδιμα βιαίῳ. ἰχῶρα φαύλῳ. i. διὰ τῷ ἰχῶρι φαύλῳ. τόδι διασφίγξον. i. τὰδι διασφίγγοντι. Accusativus absolutus, cujusmodi passim exempla occurrunt. *Ea re poros stringente ob spiritus inclusi vim &c.* pro τῶδι, itaque legendum est τόδι cum Guieto, qui tamen non τόδε scripsit, sed τόδι, calami, ut puto, ac manus lapsu. *Boivin.*

3 Πυόμ-

TRAGOPODAGRA.

ARGVMENTVM.

Podagra, ceu Dea, poteſtatem carminibus celebrat. Et innuit fabula id quod ait Ovidius:

Tollere nodoſam neſcit medicina podagram.

TRAGOPODAGRA. PODAGER.

triſte nomen, ô & exoſum Diis
Podagra, lachrymoſa, Cocyto ſata,
In Tartari ſpecubus opacis edita,
Erinnys utero quam Megæra ſuo tulit,
Et uberibus aluit, cuique parvulæ
In labra lac ſtillavit Alecto tetræ,
Inominatam quis deorum te dedit
Luci, futuram noxiam mortalibus?
Nam mortuos ſi perpetrati criminis
In luce ſequitur pœna, non erat ſiti
Plutonis atra puniendus in domo,
Proles Imoli Tantalus, nec Siſyphus
Saxo, nec hîc verſandus Ixion rota.
Tuis ſed omnes omnium ſcelerum reos
Aptare decuit membrifragis cruciatibus.
Vt calamitoſum corpus aridum meum
Manibus ab extremis ad infimas pedum
Plantas, ichore tetro, amara cum bile
Per vim retentis flatibus ſtringens poros,
Habet ſe, & inde clauſum acerbiùs dolet.
Per ipſa currit ignea peſtis viſcera,
Carnemque vorticibus populatur ignium,
Ætnæ velut crater facibus exæſtuans:
Aut Sicula vallis æquorearum rupium,

Æſti-

3 Πνεύμασι βιαίοις τοῖσδε] Todd. Guietus.

4 Ἔρηκα] Diſtentum eſt. *Idem.*

5 Καὶ μαμυκὰς] Poteſt hic legi δεδυκὸς, ut pagin. 811. δεδυκὸς γὰρ μυχοῖσι γῆων. Longè majorem curam poſcebant Tragopodagra & Ocypus, ſed & majus otium. In nullis Codd. reliquum dramatis Ocypi comparuit. *Bourd.*

6 Η' Σικελὸς αὐλὼν ἁλιπόρφυρος διαφόρος] i. Fretum Siculum Mamertinum, in quo Scylla & Charybdis. *Guietus.*

Ὅπα ψυσξίλικῶς κυμβατὸμβῳ,
[1] Σύραξι πετρῶν σκολιὸς εἰλεῖται κλύδων.
[2] Ὦ δυσκίνητον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλος,
Ὡς εἰς μάτην σε πάντες ἀμφιθάλπομεν,
Ἐλπίδι μαζίας μορφὰ βυκηλάτμητοι.
Χο. Ἀνὰ Δίνδυμον Κυβήλης
Φρύγας ἴχνεον ὀλολυγὰν,
Ἀπαλᾷ πλαγᾶσιν Ἀτίδι.
[3] Καὶ πρὸς μέλος κεραύλου
[4] Φρυγίαν κατ' ὄρεα Τμώλου,
Κῶμον βοῶσι Λυδοί.
[5] Παφλαστῆρες σὺν ἀμφὶ ῥόπτροις
Κιλαδοῦσι Κρηταῖ ῥυθμόν
[6] Νόμον Διὰν Κορύβαντες.
[7] Καὶ ἡ βεβύσσα σάλπιγξ
Ἀρτίως κρέκουσα θήρᾳ
Πελεμαίαν ἄτιμον.
Ἡμεῖς δὲ σοὶ Ποδάγρα,
Πρώτοις ἴαμβον ὠδῆς
Μύσῃ τελοῦμεν οἰκτοι,
[8] Ὅτι πᾶς χλοηθήσεται
Ποίαις τέθηλε λειμών,
[9] Ζεφύρου δ' ἀνθήσει πεδιὰς
Ἀπαλοῖς κομᾶσι πετήλοις.
[10] Ἀδὲ δύσγαμος κατ' οἶκους
Μεροπῶν βροτῶν χαλιδών,
[11] Καὶ νύκτερον καθ' ὕλαν
Τὸν Γτιων σὺν ἀκερσόκοις
[12] Ἀτθὶς γόοις ἀηδών.
Πο. ὤμοι πόνων ἀρωγὸν, ὦ τελευτὴ ποδός
Μοῖραν λιλαίομαι βάκτρον, ἐξίρισόν με
Βάσιν πρίμασσε, καὶ κατάθεσον τελεῖν·
[13] Γχνοῦ τὸ βαῖον ὡς ἐπισήσω πέδῳ.
Ἔγειρε πλῆκτρον γῦαι δημίαν ἄπο,

[1] Καὶ

1 Σύραξι] Σύραγξι. Guietus.
2 Ὦ δυσκίνητον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλος] Χρῦμα, nes. Podagra scil. *Idem.*
3 Καὶ πρὸς μέλος κεραύλου] Idem.
4 Φρυγίαν κατ' ὄρεα Τμώλου] Omnes alii Lydiæ Tmolum montem adjudicant, & jure: fuit enim vicinus Sardibus ad meridiem; Sardes vero fuisse Lydiæ metropolin inter omnes Geographos & Historicos constat. Vt tamen aliquid pro Luciano dicam, usus est Phrygiæ nomine latissime sumpto, cujus confinia cum Lydia numquam fuerunt certa & stabiliter constituta. Nam sic Strabo lib. 13: τὰ δὲ ἐξῆς εἰς τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ὑμορροεῖ μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια καὶ τὰ Λύδια ἔτι καὶ Καρικὰ ἔτι καὶ τὰ Μύσων συνδιακεκριται εἴπερ, παραπλησίως καὶ εἰς ἄλληλα. Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confusionis, & patet Lucianum promiscue Phrygiæ & Lydiæ nomina sumpsisse, quando subjungit in sequenti versu κῶμον βοῶσι Λύδοι. Palm.

5 Πα-

Æſtibus inevolubilibus: ubi fluctuans
Sinuoſa ruinas unda ſcopulorum ferit.
Incomprehenſum ô mentibus mortalium
Malum irritis te ut mitigamus fotibus
Omnes, inani dum ſtolidi ſpe fallimur.
Ch. Iuga Dindymi Cybeles
Phryges ululante voce
Tenero frequentant Atti.
Ad tibiæque cantum
Phrygiæ, ſuper juga Tmoli
Comum celebrant Lydi.
Et in armis tum furentes
Solenne Cretico euan
Numero canunt Curetes.
Clangitque Marti feroci
Tuba prægravis, tumultus
Canendo bellicoſos.
Sed nos tui Podagra
Myſtæ tibi ſacramus
Ineunte vere luctus,
Vbi pullulat vireſcens,
Pratum per omne, gramen:
Zephyrique ſpiritu arbores
Teneras comas regignunt:
Nuptiiſque hirundo mœſtis,
Hominum canit per ædes:
Nocturna perque ſylvam
Philomela flens Attica
Ityn canendo luget.
Pod. O qui labori Bacule fers opem meo,
Sortite partes tertii pedis, gradum
Fulci trementem, dirige & nobis iter,
Leviaque, ut innitar ſolo, veſtigia:
Et membra patiens excita de lectulo:

Et

5 Παραπλῆγας δ]' ἀμφὶ ῥίπτρους] Τὸ δ]' delendum videtur. ῥίπτρους, clavis. ἀμφὶ, circum. adverbium ſine caſu. *Guietus.*

6 Νόμον δ]ὰν Κορύζαντες] Ε'ὰν fort. *Idem.*

7 Καλ]ζὴ ϑ' βρίθουσα σὰλπιγξ] i. Plena, gravida. *Idem.*

8 Ο"τι πᾶς χλοπο'κοισι] i. Χλαροτόκοις. Idem.

9 Ζεφύρῳ ϑ' Ἀνδρία σπουᾶῖς] Δάνδρα. Idem. Si legas Ἀνδρα cum Guieto, legendum etiam erit σπουσᾶῖς, non σπουᾶῖς. Nam ita poſcit ratio verſus Anacreontici ſeu dimetri catalectici. Sed fortaſſe nihil hic mutandum, ut ſit Tribrachys pro Iambo pede. *Boivin.*

10 Α'δὲ] Leg. ὅτι. Guietus.

11 Καὶ νύκτιφ@ρ] Νυκτίφρις. Idem.

12 Α'τδὶς γόοις] Γοῶσ'. Idem.

13 Γ'χν@ρ τὸ βαιὸν] Βίβαιον. Idem.

[1] Καὶ λεῖπε μελάθρων τὸν ὑπόρροφον τέγγων.
Σκίδνησιν δ' ἀπ' ὄσσων νύχιον αἷρ' ὑγρὸς βόθυς,
Μολὼν ἱκέσθαι. Ἐ. ὡς ὁ ἠλίου φάος
Ἀθλίως ἀώρως, πυκνοῖς φασμάτων ἀπάσιν.
[2] Δίκαιον γὰρ ἦν τοῦτο ὡς πίμπλησι φάος,
Ἐξ οὗ ζόφου σύγκλεισε ἡλίου δίκας,
Εὐνὰς ὑπὸ ἀφρώτοισι τείρεσιν δύμας.
Ψυχὴ μὲ νῦν μοι, καὶ σθένος πάρα,
[3] Βάσεις ἀμείβειν ἐπὶ θύρας ἀρμηλάφου.
Δίκαιος ὁ ναῦτης, οὐχ ὑπηρέτης πόδοις.
[4] Ὅμως δ' ἐπείγει θυμὸς, γνώσεσθαι ὅτι
Πτωχὸς πεδαρχῶν, ἐξεπαπᾷ μ' ἂν ἡλίῳ,
Καὶ μὴ δωίητον, τοῦτον ὑπὸ νεκροῖς πέδῃ.
Ἀλλ' εἶα.
[5] Τίνες γὰρ οἵδε βάκτρα νωμῶντες χερῶν,
[6] Κάρλωσι φύλλοις ἀκτῖας κεζαστρέφεις,
Τίνα δαιμόνων ἄγυρτα κωμάσειν χορόν;
Μῶν Φοίβου παιᾶν, σὸν μαρμάρεσσιν σίβας;
Ἀλλ' ἡ τέφροντος δελφίδος φύλα δάφνης.
[7] Ἢ μή τις ὕμνος βακχίων κωμάζει;
Ἀλλ' οὐχ ἅπτει κισσίνη σφροχὶς κόμης.
Τίνες ποθ' ἡμῖν ὦ ξένοι βεβήκατε;
Αὐδᾶτε, καὶ σθένοντι μερτὸν λόγον.
Τίς δ' ἐστιν, ὦ ὑμνεῖτε, λέξατ' ὦ φίλοι.
Χο. σὺ δ' ὢν τίς, ἡμᾶς, καὶ πόθεν, ἐρωτᾷς;
Ὡς σε χρὴ βάκτροις, καὶ βάσις μιμεῖσθαι,
Μύσην ὁρῶσαν τὸ ἀνικήτου θεᾶς.
Πο. Εἰς εἰμι κἀγὼ τῆς θεᾶς ἐπαξίως.
Χο. Τὸν μὲ κυπρίαν Ἀφροδίτην
Σάμοθεν ἐρεπτόπουν ἀπ' αἰθέρος,
Ἀνεθρέψαθ' κόσμιον ἁρμογὰν
Ἄλιος σὺν κύμασι Νηρέως.
Τὸν δ' Ὠκεανὸς ἔδρα παγαῖς
Ζωὸς παρέκκλιν Ὀλυμπίᾳ
Δεύκαλίωνος δύρσις κάλπις

Ἥρας,

1 Καὶ λεῖπε μελάθρων] An λίπε, sic versus rotundior videtur. *Guietus.*

2 Δίκαιον γὰρ ἦν τοῦτο ὡς πίμπλησι φάος] Φάος f. *Idem.*

3 Βάσεις ἀμείβειν] i. Pedes alternos ponere. *Idem.*

4 Ὅμως δ' ἐπείγει] Syntax. γνώσεσθαι ὅτι, ἂν πτωχὸς πεδαρχῶν πεξεπαπᾷ ἡλίῳ, καὶ μὴ δωίητον, τοῦτον πέδῃ ὑπὸ νεκροῖς. Nota φράσεως insolentiam. πέδῃ pro, δῆσαι. ea est vis adverbii, ὅτι, quod abundat sæpe, ut in Euang. Ioan. cap. 18. ὡς ἂν εἴπωμεν αὐτοῖς, ὅτι ἐγώ εἰμι &c. pro, ὡς ἂν εἴπωμεν αὐτοῖς τοῦτο, ἐγώ εἰμι &c. Sic in hoc Luciani loco, videtur τὸ, γνώσεσθαι, ὅτι πέδῃ ὑπὸ νεκροῖς, dictum pro, γνώσεσθαι τοῦτο (supp. τὸ παροιμιαζόμενον) πέδῃ ὑπὸ νεκροῖς † Πεδαγωγῶν τις &c. *Berain.*

5 Τίνες γὰρ οἵδε] Male hæc reddidit interpres cum ibi ἀκτία sit ἀκτὴ, id est sam-

Et linque culmen ædium ſublimius:
Nigramque ab oculis excutiens caliginem,
Prodi foras: & ad rutilum ſolis jubar,
Auram ſerenam ſpiritu læto trahe.
Ter quinque namque præterîre jam dies,
A ſole quum procul in tenebris abditus
Incompoſito in lecto cubans diſtorqueor.
Adeſt animus, adeſt voluntas ſæpius
Vt in pedes me conjiciam, fores petens,
Sed corpus imbecille vota deſerit.
At anime propera, pauperem podagricum
Sciens eſſe, & inter mortuos hunc ponito,
Obambulare qui nequit, licèt velit.
Sed eia.
Quænam iſta turba eſt, qui manu fuſtes tenent.
Cincti coronis frondis Acteæ caput:
Cujus celebrant ebrium Dei chorum?
An Phæbe Pæan numen extollunt tuum?
At Delphica nulla cingit illos laurea.
An fors canitur laus aliqua Bacchanalium?
Sed non adeſt ſignum comis hederaceum.
Age qui, vel undenam venitis hoſpites,
Exponite nobis, veraque fateamini,
Et quam Deam canatis amici dicite.
Cho. At tu quis es, vel unde nos interrogas?
Vt enim baculus, greſſuſque nobis indicant
Myſten videmus inſuperabilis Deæ.
Pod. Vnus quidem ſum: ſed Deam non dedecens.
Ch. Venerem ſacræ Deam Cypri,
Ex ætheris ortam ſemine,
Nutriit in æquoreis aquis
Nereus decentem fabricam.
At Thetis in lato ſinu,
Oceani Iunonem in alveis,
Olympii uxorem Iovis,

Nu-

ſambucus, cujus foliis podagroſi finguntur caput cingere, quia ſambuci folia φοδαγρικοῖς βοηθεῖ μᾶλλον πάντων φύλλοις, ἢ πράσοις. ita Dioſcorides: nec multo aliter *Plinius* & *Sammonicus* in capite *de podagra pellenda*

Parva ſabucus item hircino collita ſevo,

Boichartus de Animal. S. S. part. 2. l. 2. c. 6. *Alm.*

6 Κάρδια φύλλοις ἀκτίας καταστρώσις] Optime Boichartus animadvertit hic *ſambucum* eſſe interpretandum; nam præter adductos, ab eo auctores confirmat id Marcellus de Medicin. cap. XXXVI. *ad podagram frigidam ſambucum quoque cum axungia, & braſſicæ cinis cum axungia impoſitus plurimum juvat.* Iiſdem pene verbis Scribonius Largus de compoſit. medic. cap. XLI. de podagra frigida. *Idem.*

7 Ἢ μή τις ὑμῶν βαυχεῖον κομιζοι] Βαυχεῖον. Guietus.

Ἦρχεν, ἐπῴλώατο Τηθύς.
Κορυφαῖσι δ' ἐρεπτὸς ὁ ἀφθίτου,
Ἐλόχευσε κόρης ἄτρομον φυὰν
Κρονίδης, μεγ' ἄεικτον ὁλυμπίων,
Τὰν ἰχεκύδιμον Ἀθάνων.
Τὰν σ' ἡμιτόκιον γόον ὀλβίαν,
Ὁ χάρμα λιπαρεῦσιν ὁ αἰγιόχοις
[1] Πρώτιστα ἐλόχευσε Ὀφίων
[2] Ὅτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον φάος,
Ἀντέλλετό τε λαμπὰς ἠὼς,
Καὶ παμφαὴς ἀελίου σέλας,
[3] Τότε καὶ Ποδάρκης ἰφθίμη κρείτων.
Ὅτε γὰρ λαγόνων ἐτέκετο
Μοῖρα, Κλωθὼ τότ' ἔλυσεν,
Ἐλάσσων ἄπαν σέλας ὀρφναῖον,
Μέγα δ' ἔκτυπεν εὐδίου αἰθήρ,
Τηνδ' ἀγλαΐτους σὺν μαζοῖς,
[4] Ἕνολος ἐβρίψατο Πλεύτων.
Πο. [5] Τίσιν δ' ὁ τελεταῖς ὀργιάζῃ σφαγιόλους;
[6] Χο. [7] Οὐκ αἷμα λάζυρον σφαγιόμεθ' ὑπὸ τόμωτος σιδάρου,
Οὐ τεμαχὸς ἀφίετε λυκίζεται τροφαῖσιν αὐχίοις,
[8] Οὐδὲ πολυκρότοις ἀσπαλίοις πίτυλα νάπτε,
[9] Οὐδ' ὁμοῦ λακιστὰ κρέα [10] σιτούμεθα πυρὸν;
[11] Ὅτε γὰρ πτελέας ἔαρα βρύει τὸ λεπτὸν ἄνθος,
Καὶ πολυπέλαδος κόσυφος ἐπὶ κλάδοισιν ᾄδει,
[12] Τότε μέλιτι ἐξὺ βέλος πίσσῃ μύσεις,
[13] Ἀφανὲς, κρύφιον, διδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι γύῃσι,
[14] Πόδα. γόνυ. κοτύλη. ἀσπαλιαίνης. ἰχία. μηρύς.
[15] Χεῖρας. ὠμοπλάτης. βραχίονας. κόρσας. κεφαλάς.
Ἐθέλ. νέμε). φλέγ. κρατῆ. πυροῖ. μαλάσσῃ.
[16] Μίσγεις δὲ καὶ ἡ θεὸς τὸ πόνου λαθοφυγεῖν κελεύσῃ.
Πο. [17] Εἰς ἄρα κἀμὲ τὸ κατερχόμενον
[18] Ἔλαθεν ὑπάρχων; τοι γὰρ ἡκίστω πεδυρμοῖς

Δαί-

1 Πρώτιστα ἐλόχευσεν Ὀφίων] Hesy. λοχεύῃ, τίκτῃ, γεννᾷ. Guietus.
2 Ὅτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον φαέθ'] Illud φάέθ', ferri non poteſt, ſcripſerat Lucianus χάέθ'. Boivin.
3 Τότε καὶ Ποδάρκης ἰφθίμη κρείτ] Hic verſus & ſex ſequentes ſpurii videntur. *Guietus.*
4 Ἕνολος ἐβρίψατο Πλεύτων] Ἕνολος leg. videtur. *Idem.*
5 Τίσιν δ' ὁ τελεταῖς ὀργιάζῃ σφαγιόλους] Hic verſus ſenarius videtur. ὀργιάζῃ. imitiat. *Idem.*
6 Et ſequentes] Σκυθικὴ μίτρα. Idem.
7 Οὐχ' αἷμα λάζυρον σφαγιόμεθ' ὑπὸ τόμωτος] Οὐκ αἷμα προχέομεν λάζυρον ὑπὸ τόμωτος σιδάρου. i. Non acie gladii ſanguinem profundimus. σφαγιόμεθ'. non προχέομεν. Idem.
8 Οὐδὲ πολυκρότοις] Πολυκρότοισιν. Idem.

9 Οὐδ'

Nutrivit ulnis candidam,
Summuſque divûm Iupiter
Eſt virginis interritam
Enixus indolem vertice,
Turbas moventem Palladem.
Sed hanc beatam Deam
Primam cubitis Ophion ſenex
In delicatis protulit,
Quum deſiit tenebroſa lux,
Auroraque orta eſt lucifera, &
Sol cuncta luſtrans, tum ſimul
Se vis Podagræ protulit.
Te prodeuntem ex ilibus
Parcæ, abluit Clotho: ætheris
Riſitque vultus ſplendidus,
Cœlo ſereno detonans.
Hancque in papillis nutriit
Pluto beatus lacteis.
Pod. Sed qualibus ſacris miniſtros excitat?
Ch. Ex ore ferreo ſanguinem non fundimus:
Non illigatur flexibus colli pilus,
Nec terga talis perſtrepunt ſonantibus:
Nec fruſtra crudæ paſcimur carnis boum.
Quum vere tenuis pullulat flos ulmeus,
Merulaque ramis inſidet loquacula,
Sagitta myſtis tunc acuta figitur,
Subitque clanculum artuum penetralia.
Pedem, genu, cavoſque nodos oſſium,
Taloſque, coxas, crura, ſcapulas, & manus,
Brachiaque, carpoſque, artuum & cavernulas,
Depaſcitur, vorat, urit, inflammat, tenet,
Mollitque dum Dea linquere membra juſſerit.
Pod. Ex initiatis unus ergo, & neſcius,
Eram: proinde mitis accedat Dea. Si-

9 Οὐδ' ἀμφὶ λακιςᾶ] i. Diſcerpta. Heſy. λακίζῃ, ῥηγνύῃ, ῥίπτῃ. λακιδᾶται, ῥαγᾶναι. Guietus.

10 Σιτύμιδα] Σιτύμιδα. Idem.

11 Οὔτε ἢ πάλιας] Οὔτοτε. Idem.

12 Τότε διὰ μαλίων] Τότε, τότε διὰ μαλίων &c. *Idem.*

13 Ἀφανὲς κεύθιον, ὀδυνὸς ὑπὸ μυχοῖσι γυίων] Διαδυνὸς. Idem.

14 Πέδα. γόνυ. κοτύλια. ἀςραγάλους. ἰγνία. μηρούς] Γ'γνί', ἀδὲ μηρούς. Idem.

15 Χεῖρας. ὠμοπλάτας. βραχίονας. κόρσας] Κόρσας. Heſy. κόρσας τὰ ἰσχία & τὰ ἰμάτια. i. τὰ ἑδρᾶα. Idem.

16 Μίσχους δὲ ἢ θώρακ & σύνευρα χόνδρων] Λ'πτυχῆν fort. ut ſtet verſus. vel ὑπτυχῆν. Idem.

17 Ἐ'ςέρα κάγὼ] Ἄ'ρα. Idem.

18 Ἔλαθον ὑπάρχων; τοι γὰρ ἀκάτου ἀριθμῆς] Ἔλαθον ὑπάρχων; ἀκάτου τοῦ ἀριθμῆς. ἀριθμητῆς, i. ἀριθμητής. Idem.

Δαίμων Φωσίδιε. σοὶ δ' ἐγὼ μύσταις ὁμῶ,
Γόνυ κυλίξαι τὸ ποδαγρῶν ἄδλιον μέλος.
Χο. [1] Σίγα μὴ αἰδὴς, καὶ νεώτερος ἦσθα.
Καὶ πᾶς ποδαγρᾶν, δύσμενέστατε.
Γῆ [2] πρὸς δυμίλας κλινοχαρεῖς
[3] Βαίνῃ δείμων, σκίμπτοι βάσιν φερίζομαι.
Χαίροις μακάρων πολυπρεσβεῖτα,
Καὶ σοῖς πρεσβύλοις ἴλαος ἔλθοις,
Ὄμμασι φαιδρὸς. δίης ἦ πόνοις λύσιν ἀκέσασα,
Ταῖς δ' εἰαρινοῖς ὥραις.
Πο. [4] Τίς τὸν ἀνίκητόν με διαστόπου πόνου,
Οὐκ οἶδε ποδάγρου ἢ ἐπὶ χθονὸς βροτῶν;
Ἢν ὅτε λιβάνου ἀτμὶς ἐξιλάσκει),
Οὔτε χοὴν αἵματι βωμίοις πυρ' ἐμπύροις,
Οὐ ναὸς ὅλος ἐκπρεπὴς ἀγάλμασιν.
Ἢν ὅτε Παιὰν φαρμάκοις νικᾷ θύνῃ,
Πάντων ἰατρὸς ἦ σὺ ὑρανοῦ θεῶν.
Οὐ πᾶς ὁ Φοίβου πολυμηδὴς Ἀσκληπιός.
Ἐξ ὧν γὰρ ἐφύη σφῶν τὸν ἀνθρώπους χθόν,
Τολμῶσι πάντες τὸν μὲν σωθαλεῖν θύντα,
[5] Κυπρῶντες ἀεὶ φαρμάκων τεχνήμασι.
Ἄλλος γὰρ ἄλλῳ ἐπ' ἐμὲ πειρᾷ τέχνῃ.
Τρίβωνι δρυόγλωσσα, καὶ σίλφη μοι,
Καὶ φύλλα δρυόκνη, καὶ νομαίου ἀνδράχνη.
Ἄλλοι, πρᾶσιον. οἱ δ', ποδαγρητίτινα
Ἄλλοι, κύδιος τρίβωσιν. ἄλλοι, σύμφυτον.
Ἄλλοι, φακὸς φέρουσι τὰς σὺν πλημύραν.
Σπιφυλίνου ἐφθοῦ. οἱ δ', φύλλα ῥοιτικῶν.
[6] Γεσπόμυον. μύκητα. βολβὸς. σίδια.
Ψύλλιον. λίβανον. ῥίζαν ἰλλυρίαν. νίτρον.
Τῆλι μετ' οἴνου. χυλίνδι. κολλάμφακον.
[7] Κυπαρισσίνδι κιττίδα. χύλει κεδρίνδι.
Κεμβὸς ἀπίφθυ φύλλα. χύσον σὺν γάρῳ.
Σκυρόδους ὀρείας αἰγὸς. ἀνθρώπου κόπρον.
[8] Ἄλδρα κυάμων. ἄνθος ἁπίου λίθου.
Ἔψουσι φρύνους. μυγαλᾶς. σκύμνας. γαλᾶς.
Βατραχους. ὠὰ νας. τραγελάφους. ἀλώπεκας.
Ποῖον μέλλει ἢ πικράτην βροτοῖς;

Τίς

1 Σῆμα μὴ αἰδὴς] Leg. Σίγ' αἰδὴς καὶ νέτερος ἦσθα, σῖγα. i. μὴ σιγᾶς αἰδὴς ἦσθα, ἐνέτερος. Anapæsti. Guietus.

2 Πρὸς δυμίλας κλινοχαρεῖς] H'dn. δυμίλας. i. βαμοὺς. Idem.

3 Et sequentes sic distinguito:

βαίνῃ δείμων, σκίμπτοι βάσιν
σπεζόμαι. χαίροις μακάρων
πολυπρεσβεῖτα, καὶ σοῖς πρεσβύλοις
ἴλαος ἔλθοις, ὄμμασι φαιδρός.

Δία

Simulque cum myſtis ego hymnos ordiar,
Solitum podagricis modulaturus melos.
Ch. Tranquillus æther eſto nunc:
Linguis faveant podagrici:
En nixa baculo, diligens
Lectos, ad aras it Dea.
Salve Deûm mitiſſima,
Famulis veni mitis tuis,
Vultu ſereno: vereque hoc
Nos libera doloribus.

Podagra.

Quis eſt hominum, cui non ego inſuperabilis
Regina morborum Podagra nota ſim?
Quam nulla placant thura fumigantia,
Affuſus aris nec cruor ardentibus,
Suſpenſa templis divitum aut donaria.
Nec ipſe Bæon omnium cœleſtium
Medicus deorum vincere pharmacis poteſt,
Phœbi-ve doctus filius Æſculapius.
Mortalium ex quo ſiquidem fuit genus,
Omnes meas vires retundere geſtiunt,
Omnemque turbant pharmacorum induſtriam,
Plantaginem terunt, apiique ſemina,
Foliaque lactucarum, & agreſte peplion,
Et marrubium amnicolamque potamogetona:
Alii Cnidas terunt, aliique ſymphytum,
Lentes paluſtres, paſtinacamque illinunt
Coctam, foliaque perſica, atque hyoſcyamum,
Bulbos, papaver, malicorium, pſyllium,
Thus, atque radicem ellebori, nitrum, merum
Cum fœnogræco, gyrinen, collamphacon,
Gallam cupreſſi, pollinem hordeaceum,
Crudæque crambes folia, gypſumque ex garo
Capræque ſimum monticolæ, ſtercus viri,
Fabaſque molitas, Aſii florem lapidis,
Alii rubetas, quoſque araneos vocant
Mures, lacertas, atque muſtelas coquunt,
Ranas, hyænas, tragelaphos, vulpeculas.

Cujus

δδὶς ἢ πόνοις λύσιν φέρειν,
ταῖς δ' ἐπαοιδαῖς ἄφατος. Quietus.

4 Τίς ἢ ἀνίκητον] Syntax. τίς βροτῶν ἢ θεὸς χθονὸς &c. *Idem.*

5 Κυκῶντες] Podagræ remedia. *Idem.*

6 Τσικνάμων. μίκωνα. βολβὸς. σίδια] Σίβδια. f. *Idem.*

7 Κυπαρισσίνῳ κυνίδι] Κυνίδι. Idem.

8 Ἄλθρα κυάμων. ἀγθῶ Ἀσίᾳ λίθῳ] Pulvenem, an ſirum è lapide derafum? *Idem.*

Τίς ἀχὴ χωμός; ποῖον ὑ δίνδρα δάκρυ;
Ζώων ἀπαντων, ὀστᾶ. νεῦρα. δέρματα.
Στέαρ. αἷμα. μυελὸς. ἄρον. ἀπόπλ(ον). γάλα.
Πίνουσιν οἱ μᾶ, τὸ ἀφ' ποσάρων ἄκ(ον).
[1] Οἱ ζ, τὸ δ' ὀκτώ. τὸ ζ δ' ἑπτά, πλείονες.
[2] Ἄλ(λ)ο ζ πίνων τὸν ἱερῶν, κηδεμόνες(?).
[3] Ἄλ(λ)ο ἐπ' ἀοιδαῖς ἐπῳδητῶν, ἐμπαίζε(?).
Γυδαῖ(ο) ἕτερον μᾶρον ἐξάδᾳ λαβεῖν.
[4] Ὁ δὲ, ἢ παπείαν ἔλαβε ἀδᾷ τ' κράνης.
Ἐγὼ ζ, τούτοις πᾶσιν οἰμώζειν λέγω.
Καὶ τοῖς ποιοῦσι ταῦτα, κἀμ πειρῶσί με,
Εἰσθ' ἀπάντων κάκιστον ὀρνέων πέτρα.
Τοῖς ζ φρονοῦσι μηδὲν ἀνίξειν ἐμοί,
Ἥπιον ἔχω νοῦν, ἀλλ' ἢς τι γίγνομαι.
Ὁ γὰρ μεγαλαυχῶν τ' ἐμῶν μυηθείσιν,
Πρῶτον μὲ δίψης δίψαν εἶν διδάσκε(?),
Τέρπων ἄπαιζε, δίτραπέλας λέγων λόγους.
Πᾶσιν δ' ὀργᾶσθαι μ' γάλωσ(ον), κἀμ κρύπτε,
[5] Ὅπ ἐπὶ λυπρῷ φιλόμβ(ον) βαρύζε(?).
[6] Ἄτλω γὰρ, ὡ εἶπεν Ὀμηρ(ος), ἥδ εἶμ' ἐγώ,
Βαίνων ἐπ' ἀνδρῶν κεφᾶτα, κἀμ βάπτις ποδῶν
Ἀπαλὰς ἔχουσα. ᾠδᾷ ζ τοῖς πολλοῖς βροτῶν,
Ποδάγρα καλὸμενη, γινομένη ποδῶν ἄκρα.
Ἀλλ' εἶα μύσῃ πάντες ὀρχίων ἐμῶν,
Γεραίρετ' ὕμνοις τὸν ἀνίκητον ἡμῶν.
[7] Χο. ἀδαμάντινον ἦτορ ἔχουσα κόρα,
[8] Πολυθρηνὶς, ὀδυρμοῦμαί σε,
[9] Κλῦθι σῶν ἱερῶν μεγάλων σοφιστᾶν.
Μίσα σὺν κεφᾶτ(ος) ἀλθιόφρον Ποδάγρα.
Τὰν, κἀμ Διὸς ὠκὺ πέφευγε βέλ(ος),
[10] Τρομεῖ δέ σε κύμασθ' ἁλὸς βαθείης,
Τρομεῖ βασιλοὺς σείρων αἰόλως.
[11] Ἐπιδεσμοχαρὴς. κυβακλινοβατής.
[12] Κωλυσεδρόμος. βασσαρατραγάλα.
Σφυροπηγησιπύρα. μογοστροφοδάφα.
[13] Δοιδυμφόβα. γονυκλασσακρύπτα.

[1] Πε-

1 Οἱ ζ τὸ δ' ὀκτώ. τὸ ζ δ' ἑπτὰ πλείονες] Trajectio. legito. Οἱ δὲ τὸ δ' ἑπτὰ τὸ δὲ δ' ὀκτὼ πλείονες. Guietus.

2 Ἄλλο δὲ πίνων] Hic versus & 3. sequentes Nothi. *Idem.*

3 Ἄλλο ἐπ' ἀοιδαῖς ἐπῳδητῶν, ἐμπαίζε(?)] An ἐπαοιδαῖς. i. ἐπῳδαῖς. ἐμδίτων. an περιάπτων, amuletorum. *Idem.*

4 Ὁ δὲ διεφθαρμένος ἔλαβε παρὰ τ' κρύπτης] Ἔλλαβε, sed versus spurius videtur. κρύπτης. an τ' κρανείας. an à calva. Hesy. κρύπτη, κεφαλή. κρανίον, τὸ. Idem.

5 Ὅπ τὸν ἐπὶ λυπρῷ] γρ. Ὅπ' ὄντ' ἐπὶ λυπρῷ &c. *Idem.*

6 Ἄτλω γὰρ, ὡ εἶπεν Ὀμηρ(ος), ἥδ' εἶμ' ἐγώ] Ἄτλω γὰρ ὡ Ὀμηρ(ος) ἥδ' εἶμ' ἐγώ,

ujus metalli, haud facta sunt pericula?
uis non probatus succus, & lachryma arboris?
nimalium omnium ossa, nervi, tergora,
deps, cruor, medulla, lotium, merda, lac?
lii remedium quatuor ex rebus bibunt,
lii quidem ex octo: exque septem plurimi;
lius bibens sacram, repurgari studet,
ut carminibus animum adhibens illuditur.
udæus excantat fatuum nactus alium:
Rursus alius à fonte remedium petit,
Omnes sed illos jubeo plorare: atque sic
Tentantibus me, occurrere iracundior
Soleo: sed in me excogitantibus nihil
Mitem & benignam præsto me: nam qui meis
Communicat mysteriis, primùm statim
Loqui docetur suaviter, dehinc jocis
Oblectat omnes: cumque risu cernitur,
Plausuque cunctis, fertur is ut in balneum.
Quam dixit Aten ille Homerus, illa sum:
Caput virorum calco: plantas occupo
Pedum tenellas: cumque sim ποδὸν ἄχος,
Vulgo podagra dicor. At meorum agite
Mystæ orgiorum, canite non victam Deam.

Chorus.

O nympha ingenium adamantinum habens,
Multipotens, animo Dea valido,
Audi vota tuorum supplicum.
Magna potentia, vis tua magna,
O regina opulenta Podagra,
Quam Iovis horret pernix telum,
Quamque profundi fluctus pelagi,
Quam rex Orci trepidat Pluto.
O gaudens nodis, lectigrada,
Cursivetans, talorum tortrix,
Calcicrematrix, male humitanga:
Ossitremenda, genufraga, pernox,

Ar-

ἦλ' εἶμ' ἐγώ. Idem. Si cum Guieto ponas εἶπε post Ὀμφᾷ, scribendum εἶφ', propter spiritum δασὺν, qui sequitur. quod Guietus non advertit. *Bentin.*

7 Anapæsti] *Guietus.*

8 Πολυωδινὶς] χρ. πολυωδυνὶς. Idem.

9 Κλῦθι] Κλύε. Idem.

10 Τρομέῃ δέ σε κύμαθ' ἁλὸς βαθείης] An βαθέος. Idem.

11 Ἐπίδεσμα χαλεῖς] Ἐπίδεσμον, ligamen. idque vulnus obligatur. *Idem.*

12 Καλυσπόρημα] Καλυστόρημα &c. *Idem.*

13 Δεισυκωφίζα] Δεισυκωφίζα &c. *Idem.*

3 Ἐπι-

[1] Περικοπδυλοπυρροφίλα.
Γουνοκαμψιπίκυρτα Ποδάγρα.
Ἀγλ. δίαιτα, κρειῶν χὠ λίτρους ποδί,
Ἄκρι. ἵππος γὰρ οὐκ ἐτώσιον φέρω,
Ἀλλ' ἴσα πᾶξις τ' λόγων σωίμπορος.
Ἐγὼ γὰρ ὡς ἵπαξας ἠρίμα ποδί,
Πόλεις ἰχθύων, πάντως ἡδύνει δόμους
Μαζῶν πολῶν, εἶπε σὺν ᾗ πρᾶ κρέτ[ος].
Καὶ τ' μ' ἄκων, ἤσυχον εἶδεν φρένα,
Νικωμένον ἄνακτα σὺν βίᾳ χαρᾶν.
[2] Δύω ᾽ τύδε φῶτε τλημονὲ ἀρρόδῃ,
Ἐφεζίτλων λαεῖσι, κὴμ κρατημύτλοι,
[3] Ὡ᾽ς οὐκ ἴσι σὺν κρέτος σιδάσμιον,
Ἀλλ' ἴκβολον βροτῶν σι ῥήσσειν βίᾳ.
[4] Διάβᾳ κρατιαῖς σωοχμάσας δῆσμα ποδὸς,
Πεμπταῖ[ος] ἦκω, στάδια λιγύσας δύο.
Πο. Ὡ᾽ς κρατὸς ἵππης ἀζήλων ὤκισί μοι.
Τίν[ος] ᾽ κὴμ γῆς ἄρια δυσβάτα λιπὼν,
Ἧκεις; σαφῶς μάυσον, ὡς ἴδω τάχ[ος].
Ἀγλ. ὀχθοτον μ' ἴλιπεν πίτε βαθμῶν κλίμακα,
Εὐλαν τέμνουσαν λιγλύτοισιν ἁρμαχαῖς,
Ὄφιν μι δίχατμ κορδυλαμῶδες πίδιν,
[5] Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντρεῶδη κρύμασιν.
Ὅσῳ λιγύσας ἴχνεσιν ἁλμινοῖς ἰὼ,
Ἐτρωθρίῳ χάλικι εἰσίδω ὀδύν,
Καὶ δυσπάτοιν ὀξίσι κέντρασι λίθων.
Μιᾷ᾽ ὁλίσθῳ ἀξιπιστὸν λείας ὁδοῦ,
Ἔπαιδεν εἰς τοσόνδε. λιγλυτος δέ μι
Ἔσυρεν ὀπίσω πηλὸς ἀσθενῆ σφυρόν.
[6] Δι' ἧς περᾶτε, νότῳ ἐκ μελῶν ἰδρὼς
Ἐρρέῃ, βάσιν μι σεθρὸν ἐλυνεμβρύῳ.
Ὅθεν με δίχατμ πᾶν δέμας κικμηκότα,
Πλατεῖα μ' κίλαδος, ἀλλ' οὐκ ἀσφαλής.
[7] Τὰ μ' γὰρ, ἔνθεν, πεδὶ ἐκεῖθεν ὀχήματα,
Ἤπειγον. ἠράσκοζεν. ἔστιερχα τρίχιν.
Ἐγὼ ᾽ ταθρὸν ἐλαφρὰ κυφίζων πόδα,
[8] Δόχμιο[ν] ἔβαινον εἰσίδω πίζων στίβῳ,
Ἕως ἀπὸ τῆ ῥαδαμὴ τροχάλατ[ος].

Μύ-

1 Περικοπδυλοπυρροφίλα] An πυρπαυδυλοπυρροφίλα? supra σφυροφαπτύγα. πύρ[ος], humor craſſus in articulis, tophus. *Guietus.*
2 Δύω δὲ τύδε] An Syri medici, de quibus infra? *Idem.*
3 Ὡ᾽ς οὐκ ἴσι σὺν] Οὐκ ἔστ. Idem.
4 Διάβᾳ] Εἰρωνικῶς. Idem.
5 Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντρεῶδη κρύμασιν] Sic interpunge. Σκληροῖσι, ταρσοῖς ἀντρεῶδη, κρύμασιν. ordo; πίδοι ἀντρεῶδη τοῖς ταρσοῖς, σκληροῖσι κρύμασι. Idem.

6 Δι'

rticulos cruciandi cupida,
urvigenuflexa, potens Podagra.
Nuncius.
Domina peropportuna te fers obviam,
udi, neque enim tibi nuntium fero frivolum,
ed socia verbis ipsa res adjungitur.
Nam civitates dum tuo jussu, pede
ento peragrans, scrutor omnes per domos
Numquis tuam non hic colat potentiam:
Alios tuarum vi manuum sat repperi
Regina domitos, mente bona quiescere:
Audaculi sed hi duo temerarii
Præsente turba dejerabant acriter
Venerabilem non esse tuam potentiam,
Sed ejiciendam de genere mortalium,
Quare potenti vinculo tenens pedem,
Stadia duo emensus venio quinta die.
Pod. Quam subitus ades ô nuntie velocissime.
Sed queis relictis inviis oris venis?
Clarè refer quò celeritatem intelligam.
Nun. Quinque graduum scalas reliqui primitus,
Tremulasque luxatis trabium compagibus:
Deinde sternax me excipit mox area,
Duris renitens ad pedes impulsibus.
Quod iter ubi confeci gravibus vestigiis,
Stratam silicibus ingrediebar semitam,
Ituque scrupulis acutis asperam.
Hinc incidens in lubricam, & planam viam,
Dum propero progredi, solutum retrahit
Calces malè firmas ilico cœnum retro:
Quà trasceunti liquidus & membris mihi
Sudor fluebat, æger ut fessum gradus
Deficeret. inde lassus omni corpore,
Latam quidem, ad tutam minus insisto viam:
Variis & hinc, & inde me vehiculis,
Vt currerem, cogentibus, & urgentibus.
Quare celer iter sublevans segnem pedem,
Transversus occursum fugiens, cessi loco,
Donec citis quadriga transiret rotis: My-

6 Δὶς ἦτε στεχόντα] Sup. ὁδὸν. Guietus.
7 Τὰ μὲν γὰρ, ἔνθεν, τοῦδ'] Ἐνθενδὶ. Idem.
8 Δίχμῃ δ' ἐς αὖτον εἶδόν πέζαν σχιστὴν] Εἰς ὁδὸν πέζαν σχιστὴν, fort. πέζαν, i. qua pedibus tantum iri potest. *Idem.* Guietus legit εἰς ὁδὸν. Atqui sensus sine correctione apertus est. Interim, inquit, dum transirent currus, gressus obliquè fieri, per angustum solum aditus cujusdam. Nam πέζα est nomen substantivum, quo præter cætera, significatur solum, plaga, regio. Nec vero verbum βαίνειν exigit post se præpositionem: quippe eleganter dicitur βαίνειν ὁδὸν &c. *Boivin.*

Μόχθος γὰρ ἂν εἰς, πολὺ τρίχαν ἐστὶ ἴδοιτον.
Πο. Οὐκ εἰς μόχθον βέλτιον σεαῦτις ἢδέ σοι
Ὀρθῶς πίσσαντι, τῇδε σῇ σοφίμῃ
Γνοῦσι τιμὴς ἀνθρωπίνου χάριν.
Ἐγὼ δέ σοι δώσομαι ὑμῖν τόδε,
[1] Ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν ἰχθῦς πόνου.
Γραῖς ἦ μιαρὸν, καὶ δεινῆς ἰχθίστους,
Τίνες ποτ' ἔντες, καὶ τίνων πεφυκότες;
Τολμᾷς Ποδάργας ἀνδρομιμᾶσαι κρότῳ;
Τῆς, ἣν ὁ Κρονίδης εἶδε νικῆσαι βίᾳ.
Λίσαι' ἃ κρίνεται. Ἐ γὰρ ἡμέρου ἴχνη
Ἐδάμασσε πλείστους, καὶ γ' ἐπίστασθαι σοφόν.
[2] Πείσμης ποδάρκης, ποδαρκὴς ὢν σαλπίζετο.
[3] Ἕλκει δ' Ἀχιλλὶς ποδαρκὴς ὢν, ὁ Πηλείας.
[4] Ὁ Βελλεροφόντης ποδαρκὴς ὢν, ὑπαρτήρῃ.
Θηβῶν δυνάστης Οἰδίπους, ποδαρκὴς ἦν.
[5] Ἐκ τῆ Πελοπιδῶν, ποδαρκὴς ὢν ὁ [6] Πλειθένης.
[7] Ποίαντ@ υἱὸς ποδαρκὴς ὢν, ἦρχε τόλμ.
[8] Ἀλκ@ ποδάρκης, Θεσσαλῶν ἦν ἡγεμών.
Ὃς ἐπεύξῃ ἔπεσε Πριαπίλα@ ὑπὸ μόχθῳ,
Ὅμως ποδαρκὴς ὢν, καὶ πυγὰν, ἦρχε τόλμ.
[9] Ἰθάκης ἄναξ λαερτιάδης Ὀδυσσεύς,
[10] Ἐγὼ κατάπτυστον, οὐκ ἀκριβῶς τρυγόνος.
[11] Ὡς, ὅτι χαλεπήναντες ὦ δυσδαίμονες,
Γοᾶν πάθητε κόλασιν οἷς δεδράκατε.
[12] Ια. Σύρε ῥᾳ ἐσμὸν, οὐ Δαμασσεῦ τῷ ῥύῃ,
Λιμῷ ᾗ πολῇ, καὶ πανίᾳ κρυπτόμβροι,
Γῦν, καὶ θάλασσαν ἰφίπλοον πλανώμβροι.
Ἐχθρὸν ᾗ χείσομαι πατροδόμηθεν τόδε,
[13] Ἐν ᾧ πανυχερῶμεν ἀλγύντων πόνους.
Πο. Τί δὴ τὸ χείσμα, καὶ πῆς ἡ σκάνη, φράσον.
Ια. Μόχθος με σιγᾶν ἔρκος, οὐκ ἐᾷ φράσαι,
[14] Καὶ λοίσθια ὑπνώοντος σύβλη πατρός.
Ὃς ἔπαξε κώλῃσιν φαρμάκου μέγα σθένος,
Ὃ καὶ σὲ παύσει οἰδὲν ἡρωμῶν.
Πο. Εἶτ' ὦ κρίκηθοι, καὶ κακῶς ὀλεῖσθε,

[1] Ἐγὼ

1 Ἐξῆς τριῶν] Sic. τριῶν ἡμερῶν ἰξῆς. Guietus.
2 Πείσμης ποδάρκης, ποδαρκὴς ὢν, σαλπίζετο] Καλπίζετο. Idem.
3 Ἕλκει δ' Ἀχιλλὶς ποδαρκὴς] An quod vulneratus sit in talo? *Idem.*
4 Ὁ Βελλεροφόντης, ποδαρκὴς ὢν ὑπαρτήρῃ] An quia à Pegaso excussus, crus fortasse fregit? *Boivin.*
5 Ἐκ τῆ Πελοπιδῶν ποδαρκὴς ἦν ὁ. Guietus.
6 Πλειθένης] Πλειαδένης. Idem.
7 Ποίαντ@ υἱὸς] Φιλοκτήτης. Idem.
8 Tres, qui sequuntur versus, suspecti. *Idem.*
9 Metrum non constat, nisi legamus Λάερτιον ἢ Ὀδυσῆα, aut aliquid simile.

Δέ-

Myſtes enim tuus nequibam currere.
Pod. Non iſta gratis geſta rectè res erit,
Mi nuncie: tuæ nanque promptitudini,
Parem rependam gratiam pretio pari:
Gratum iſtud eſto præmium triennio
Toto dolores perpeti tantùm leves.
Sed vos ſceleſti Dii & inviſiſſimi,
Quinam, vel à quibus parentibus editi
Audetis obniti Podagræ potentiæ,
Cujus ſuperare vim nequit Saturnius?
Heus dicite peſſimi. Quoniam heroas ego
Quamplurimos domui, ſapientes ut ſciunt.
Priamus pede celer ille, canitur podagricus,
Periit podagra Peleo Achilles ſatus:
Et Bellerophontes podagricus me pertulit,
Potenſque Thebarum Oedipus podagricus,
Et ex Pelopis podagricus erat Pliſthenes.
Et filius Pæantis etiam podagricus
Claſſi imperavit: fuit & alius celer
Dux Theſſalorum, qui ſimul atque prælio
Victus ceciderat Proteſilaus, præfuit
Claſſi, podagricus licèt, & æger foret.
Ithacæ quoque principem Laërtis filium
Vlyſſem ego, non ſpina necuit trigonos.
Nunquam ergo gaviſuri ô calamitoſiſſimi
Pœnam patiamini meritis veſtris parem.
Med. Syri quidem genere Damaſceni ſumus,
Multa fame verò coacti, & inopia
Terram, & mare peragramus, errantes, vagi.
Habemus autem quod pater unguentum dedit.
Per hoc mala conſolamur ægrotantium.
Pod. Dicas quod unguentum & quis apparatus hîc.
Med. Myſtæ eloqui me ſacramentum non ſinit,
Nec ultimum morientis edictum patris,
Qui juſſit hanc celare nos vim pharmaci,
Quod ſævientem te quoque ſcit compeſcere.
Pod. An igitur ô execrabiles, malè perditi,

Vllius

Ἀάζηται dicitur aliquando pro Ἀαίρηται. Soph. in Ajace μαστιγοῖ. Ἀ'ᾳ μὲν ἔβδ ἅ πεῖ Ἀαζηται Ἡδοιχὰ οι &c. *Boivin.*

10 Ἐ'γὼ κατίπτηνον, ἐκ ἀκτινδα πτερύγων] Piſcis. *Guietus.*

11 Ὦ'ε, ἅπ] Vt. *Idem.*

12 Ἰα. Σύροι μὲν] Ἰ'ατροὶ. Idem.

13 Ἐ'ν ᾗ παρηορμένῳ | Δι' ἧ. nota Phraſin. *Idem.* Ἐ'ν ᾗ, pro δι' ἧ. Phraſis Hebraïca. dicunt enim Hebræi, *in*, pro, *per*. Conteres eos in virgâ ferreâ. Plalm. 2. *Boivin.*

14 Καὶ λοιδία] Λοιδία. Guietus.

[1] Ἔστι τις οὐ γῆ φαρμάκων δρᾶσις τόση,
Ὁ χρειώδης, οἵδε τῶν ἐμῶν παύσειν βίων;
Ἀλλ' οἷα. τοιάδ' [2] σύμβασιν σπουδάζομεν,
Καὶ παρέσεσθαι οἵτε φαρμάκων ὀδὼν
ὑπέρπραγ' ἀίφνιον, εἴτ' ἐμοὶ φλόγας.
Δεῦτ' ὦ συνῳκημέναι πάσθην ποτάμιαι,
[3] Βάσσαι, πάρεδροι τ' ἐμῶν βακχευμάτων,
Πελάζετ' ἄσσον. ἡμὶ σὺ μὲ ποδῶν ἄκρας
Φλίσμασιν παρσὺς δακτύλου ποδῶν ἀχρί.
Σὺ δ', ὀφρυοῖς ἴμβασις. σὺ δ', μηρῶν ἄπο,
[4] Ἐς γόνατα λεῖβε πικρὸν ἰχῶρα βάθος.
[5] Τ' μεῖς δ', χαιρῶν δακτύλος λυγίζετε.
Πο. [6] Γ' ᾗ' ὡς ἔπεξας, πάσθα σοι διδράκαμεν.
Κεῖνται βοῶντες οἱ παλαίπαροι μέγα.
[7] Ἅπαντα γῆν προσοδολῇ τριελίμενοι.
Πο. Φέριτ' ὦ ξένοι μηθὲν μὴ ἀτρεμίζετον;
Εἰ χρειώδη ὑμῖς φάρμακον τόδ' ὠφελεῖ.
Εἰ δ' οὐ σαφῶς τόδ' ἐστὶν ἀλύξειν ἐμοί,
Λιπῦσα χαίνω, εἰς μυχὼς εἶμι χθονός,
Κίσσα, ἄφαντος, πύμασι πετρώρη βάθη.
Ια. ἰδὺ κίχρισμ', καὶ χαλᾷ φλοῖσμ' ὀτοτοῖ.
Οἴμοι. παπαῖ μ. τέρομαι. διόλλυμαι.
Ἄπειν πίπτομαι γῆν ἀσκόπως κεφ.
Οὐ Ζεὺς κεραυνῷ τοῖον αἰωρεῖ βέλος,
[8] Οὐδὲς δαλάσσης τοῖα μαίνεται κλύδων,
Οὐδὲ σφοδρὸν λαίλαπος τόση βία.
Μὴ πρόχαρον πορεῖ με δῆλον Κερβέρῳ;
[9] Μή τις ἰχθὺς ἐς ἀμφιβόσκει;
[10] Ἢ Δημόκριτος ἰχῶρ κεντεῖ πτῶσις;
Ἐλίσσω ἄπαστα. φάρμακον γὰρ ἔστ' ἐμόν,
[11] Οὐτ' ἄλλο, δυώπτην σὺν ἀναχαλάσῃ δρόμῳ.
Ψύφοις δ' πάσεις, πᾶν ἔθνος νικᾷς βροτῶν.
Πο. παύσασθε βάσσαι, καὶ πόνος μειώσετε
Τῶν μεμενοῦσιν εἰς ἐμὴν ἔλευ μολεῖν.
Γιγνώσκετ' δ' πᾶς τις, ὡς μόνη θεῶν
Ἀτελὴς ἔσω, φαρμάκοις ὃ πείθομαι.
[12] Χο. ἔτε Διὸς βροντᾶς, Σαλμωνέως [13] ἔλασιν βία,

[1] Ἀλλ'

1 Ἔστι τις οὐ γῆ φαρμάκων δρᾶσις τόση] Δυώαμις, efficacia. *Guietus.*
2 Σύμβασιν] Propriè, conventionem παρὰ τὸ συμβαίνειν, convenire. *Boivin.*
3 Βάσσαι, πάρεδροι] Adfeclæ, comites. *Guietus.*
4 Ἐς γόνατα λεῖβε πικρὸν ἰχῶρα βάθος] Πάθος. Idem. Scribendum, πικρὸν, ut metrum conſtet. *Boivin.*
5 Τ' μεῖς δ' χαιρῶν δακτύλος λυγίζετε] i. Torquete. *Guietus.*
6 Γ' ᾗ' ὡς] Βάσσαι. Idem.
7 Ἅπαντα γῆν προσοδολῇ τριελίμενοι] Impreſſione, petitione. *Idem.*
8 Οὐδὲς δαλάσσης τοῖα μαίνεται κλύδων] Taliter. *Idem.*

9 Μή

Vllius uſquam tanta vis eſt pharmaci,
Meam quod inunctum vim ſciat compeſcere:
Sed ſine paciſcamur, age tali fœdere,
Et experiamur anne virtus pharmaci
Futura ſit ſuperior an flammæ meæ.
Huc ô ſevera ſtatim undique convolantia
Tormenta præſides meæ veſaniæ
Ocyus adeſte: tuque ſoleas infimas
Pedum ſub ipſos uſque digitos urito,
Tu calcibus inſili, profundam tu riges,
A femoribus ad genua talem felleam:
At vos manuum repentè digitos flectite.
Tor. En imperata ſingula fecimus tibi.
Iacent, miſerique clamitant graviſſimè,
Per omnia torti membra tuis complexibus.
Pod. Intelligamus hoſpites veriſſimè
Vobiſne proſit illitum hocce pharmacum.
Nam ſi palam ſit iſtud adverſum mihi,
Mundum relinquens ibo ſub terræ ſinus
Obſcura, & ignota, in profunda Tartara.
Med. En unximus, flammæ dolores nec levat.
Hei mihi, papæ miſer diſcrucior, intereo,
Omnia populatur membra mea cæcum malum,
Non Iupiter fert tale telum fulminis,
Non ulla ſic procella ſævit æquoris,
Non impetuoſi tanta vis eſt turbinis,
An aſperos ſuſtineo morſus Cerberi?
Num virus Echidnæ membra mea depaſcitur?
An tunica ſanie tincta Neſſi ſanguinis?
O Dea miſerêre: nam neque meum pharmacum,
Nec aliud inhibere poterit curſum tuum,
Victrix ſed omnium omnibus es ſuffragiis.
Pod. Deſinite nunc tormenta, dolores cedite,
Mecum quia cœptæ litis illos pœnitet.
Et norit unuſquiſque me ſolam omnium
Illachrymabilem, & immedicabilem Deam.
Cho. Cum Iove Salmoneus certare volens tonitribus

Fu-

9 Μή τις ἐχίδνης] Τῆς. Idem. Sic Horat. in Epod. de allio. Num viperinus hic cruor. inde etiam deſumpſiſſe videtur Lucianus, quod de Centauri veſte ait. nam ibidem ſcripſit Horatius:

Nec munus humeris efficacis Herculis.
Inarſit aſtuoſus. Boivin.

10 Η' διαζρεψῶς ἰχῶρι κενταύρε πέπλος] Τῆ Νέσσε. Guietus.
11 Οὔτ' ἄλλο ἀμείναιμ' ἂν ἀναχτίσαι δόμον] Inhibere. *Idem.*
12 Χο. Οὔτε Διὸς] Hexametra μείζονα. Idem.
13 Η' ῥίσειν] Η' ῥίσει. Idem.

¹ Α'λλ' ἴδιαι ψολόεντα δαμεῖσα θεῶ φρένα βέλε.
² Οὐκ ἐείσας ἰχάρη Φοίβῳ σύνορος Μαρσύας,
³ Α'λλὰ λιγὺ ψάλλε κείνῳ ἀεὶ δίρκης Πύθιος.
Πίνδος ἀείσητον δ' ἔδεν τοκὰς ἴχε Νιόβη,
Α'λλ' ἔπι μυρομένῳ, σὺν χέρι πολὺ δάκρυ Σιπύλῳ.
⁴ Μαιονίη δ' ἀοίδχυι, Τελεσσιάδος ἄλοχον ἐέρσας,
Α'λλ' ὀλίσσεται τύποι, κὴν νιῶ ἔπι πέμβελι πλέκε.
Οὐ γὸ ἴσον μακάρεσι ἐρίζεις, θνατὸς ἐὼν μεγάλοις.
⁵ Ω'ς Διός. ὡς Λητῦς. ὡς Παλλάδος. ὡς Πυθέος.
Η'πιον ὦ πάνδημε φέρεις ἄλγημα Πελάσγε.
⁶ Κἄφερ. ἰλαφρόν. ἄδεμν. βραχυβλακεῖς. ἀπόδωτον.
Εὔφορον. ἰύληκτον. ἰλιγγφαινίς. ἀδεέπεθε.
⁷ Πολλαὶ μορφαὶ τ' ἀνθρώπων.
⁸ Μελίτην ἢ πόνον, κὴν τὸ σωμάτης,
Τὰς πολυχρονίως ἀθανατοίσθω.
⁹ Ὅλεν δύνασαι ὦ σωταίκλεης λύεσθε
Πόνων, εἰ τὰ δεκηέντ' οὐκ ἐπείδη,
¹⁰ Τοῖς δ' ἀδικήτοις, πάρεστ ἰδρὼν ἡδύς.
Πᾶς ἀνιχάθω ἢ πανόπτου,
Ε'μπυζομένῳ, κὴν σωτῆρι μένῳ,
Τοῖον γὸ ἔφυ τόδε σεᾶσμα.

1 Α'λλ' ἴδιαι ψολόεντα δαμεῖσα θεῶ φρένα βέλε] i. Καπὶ τέλος φρένα δαμεῖσα. Guietus.

2 Οὐκ ἐείσας ἰχάρη Φοίβῳ σύνορος Μαρσύας] Spondaïcus μείωμα. Idem.

3 Α'λλὰ λιγὺ ψάλλε κείνῳ ἀεὶ δίρκης Πύθιος] Τὸ Πυ in Πύθιος hic corripitur. Idem.

4 Μαιονίη δ' ἀοίδχυι, Τελεσσιάδος ἄλοχον ἐέρσας] E'c. Idem.

5 Ω'ς Διός. ὡς Λητῦς. ὡς Παλλάδος. ὡς Πυθέος] Spond. μείωμα. τὸ Πυ in Πύθιος hic producitur. Idem.

Ω Κ Υ Π Ο Υ Σ.

Ωκύπους, Πελασγείη, κὴ Α'χιλῆος ἥδε ἐγήρετο, κὴν Αἰακίδαι μεν Αἰγίφαρτον, γαμησάσθην τε, κὴ κασιγνήτου μὴ ἀμελῆσαν. πολλάκις ἢ ἤπειρον τὴς ἰχθύας ἐπὶ ἀπόγκτυ Πελάγεος, κασιγνήτα, φαίσκεσθαι μὲν ἔλως εἶναι τὸ πάθος. ἡ θεὸς τόπων ἀγαπακτεῖ, κὴν Αἰγὶ πολλὸν ἀμφιχέ. τᾶδ' Α'τόνου φέρεσθαι, κὴ ἀρτεμάτα, ὑπέρον ἄλως πέμπει ἡ θεός. Η' μὲ σκιὴν ἢ δεμάσθε, ὑπόκειται σὺ Θήβαις. Ο'δὲ χρεὼς, συνίσκειν ἐξ ἐπιχωρίων πολιτῶν, σωτηρίαν τ' Ω'κύπουν. Τὸ ἢ ἆθλον, τ' πάτρα ἀτείσαι. Τὰ ἢ ἄθλα τος σώσαντα, Πελάγεα. Ω'κύπους, Τερψιάδης. Γαστρὼς. Πόνος. Α'γγελος.

Περι-

Fumigero periit repressus numinis jaculo.
Pœnituit Phœbo congressum Marsyam satyrum,
Quando cutim circum canit ejus suave Pythius.
Litis habet luctum memorem quoque fœta Niobe:
Nanque & adhuc lugens Sipylum rigat uda lachrymis.
Mæonis ad lites Arachne, quia Pallada vocat,
Perdita, nunc scelus id testantia stamina plicat.
Impar enim est divorum affectibus humana vis,
Vt Iovis, ut Latonæ, ut Palladis, utque Pythii.
Mites, atque leves, celeresque, breveque dolores,
Sedari, ferri, facilesque absistere, & invalidos,
Neve graves pedibus fer, ubique Podagra celebris.
Multæ sunt formæ miserorum:
Sed podagros morbi soletur
Exercitium & consuetudo.
Quare eritis socii immemores cruciatuum.
Æquo animo, si placita non fiant,
Nec placitis iter inveniar Deus.
Quisquis es hic cui morbus gravis est,
Te ludi, riderique feras,
Nam hæc hujus natura rei est.

6 Κύφον. ἰλαφρὸν. ἄδυμον. βραχὺ. Ολίζον. ἀνάδυσιν] Leg. videtur; ἐπ' ἀνάδυσιν, ita ut τὸ ἄδυ, in ἀνάδυσιν cordipiatur. *Guietus.*

7 Et sequentes] Ἀναπαιστοί. Idem.

8 Μελέτην ἢ σύνηθες καὶ τὸ συνήθεις] Consuetudo, assuetudo. *Idem.* Magis congrua esset oratio, si legeretur μελέτη. Boivin.

9 Οὔτε δὲ ξύμπας ὁ συντεύχληρος] Σύγκλειος. Sic autem versus distingue.

Οὔτε δὲ ξύμπας ὁ σύγκληρος
Λύσει δὲ πόνον. Guietus.

10 Τοῖς δ' ἀδυπάτοις, πόρον εὗρε θεός] Εὗρε. Idem.

OCYPVS.

Ocypus Podalirii, & Astasiæ filius fuit, pulchritudine ac viribus præstans, gymnasiorumque & venationum in primis studiosus. Hic cùm sæpe videret eos qui à rigida Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dictitans nihil esse prorsum quòd dolerent. Indignatur itaque Dea, ac pedes illius invadit. Qui cum initio constanter ferret, ac morbum detrectaret, tandem à Dea totus prosternitur, & supinus decumbit. Scena quidem seu actio fabulæ intelligitur esse Thebis. Chorus autem ex popularibus ejus loci podagricis constituitur, qui omnes Ocypum pariter coarguunt. Fabula est ex iis quæ pro valdè urbanis habentur: interlocutores fabulæ sunt, Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor, Nuntius.

Προλογίζει δὲ ἡ Ποδάγρα.

Ἔστι μὲ ὁ βροτῶν, ᾧ δυσίνυμος
Ποδάγρα κίκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος.
Δεσμῶ γ' ὑμενίοισι τὰς πόδας βρόχοις,
Ἀρθροισιν εἰσδραμοῦσα μὴ νοσοῦσιν,
Γιλῶ γ' τὰς πλησθούσας [1] ὑπ' ἐμοῦ,
Καὶ μὴ λίχνοις [2] ἀτρικῆ τ' συμφοραῖς,
Ἀλλ' εἰς μαζίσιον εὐφασιν [3] ἐξοκημένους,
Ἅπας γὰρ [4] αὐτὸν βυκολεῖ ψυδρόσαμον.
Ὡς εὐσεβικὰς, ἢ [5] εὐσκόψας τοι βάσιν,
Λίχνῳ φίλοισι μὴ φράσας τὼ αἴτιον,
Οἳ μὴ λίχνῳ χαῖρ', ὡς δικῶν λαθεῖν πικὰς.
Χρῆν δέ γ' ἔφαν, μιλυφὲς μὴ θίλῃ.
Καὶ τότε δαμασθεὶς ὀνομάσας με τέτυμα,
[6] Πᾶσι θριαμβῶν ἐμβεβάσακτον φίλοις.
Πόνῳ δὲ μοι συνεργὸς ἐσι [7] τῶ κακῶν,
Ἐγὼ γὰρ ἐδὲν εἰμι τούτου δίχα μόνη.
Τῶτ' ὂν δίκην με, καὶ φρενῶν καθάπτῃ,
Ὅπ τ' ἄπασιν αἴτιον πέσοι κακῶν,
Οὐδεὶς κακεργοῖς λοιδορεῖ βασφημίαις,
Ἀλλὰ κατ' ἐμῶ πέμπουσι δυσφήμους λόγους.
Ὡς δεσμὸν ἐλπίζοντες ἐκφυγεῖν ἐμόν.
Τί παῖτα φλυαρῶ, καὶ λίχνῳ τίνῳ χαίρειν
Παίρεμι, μὴ φέρουσι τὼ ἐμὼ χολήν;
[8] Ὁ χαῖρ δόλον χροιῶν ὁ Φρασὺς Ὠκύπτερ,
Φρονεῖ καθ' ἡμῶν, [9] μηδὲν εἶναί μὲ π λέγων.
Ἐγὼ δ' ὑπ' ὀργῆς, ὡς γαμὴ δεδηγμένη,
Ἀντέδωκα τῶτον ἀληθέσθιον σύσχοις,
Ὡς ἦν ἴδῃς μοι [10] κοὐδὲν ποδὸς τυχεῖν.
Ἦλθ δ' ὁ δεινὸς [11] πόνος ἴχνη λαβὼν τόπου,
Καὶ τῶ βάσιν νυγμοῖσι τρυπᾷ τὼ κότου.
Οὐδ' ὡς δρόμοισιν, ἢ πάλῃ πλέξας ἴχνος,
Πλανᾷ γέροντα παιδαγωγὸν ἄβλιον.
[12] Καὶ πλεῖσ' ἀλγήσει πόδα πλεῖς ἰχνεύμενον,

Δύ-

1 Υ'π' ἐμοῦ] Leg. videtur ἐμοῖον ὄγκ. Guietus.
2 Λ'τρικῆ] T' ἀτρικῆ fort. *Idem.*
3 Ε'ξοκημένους] Paratos. *Idem.*
4 Αὐτὸν βυκολεῖ] Sibi ipfi adulatur. *Idem.*
5 Πρεπσ'ψας] Πρεσπ'ψας leg. omnino, fi ratio fenfus habeatur. *Idem.* Guietus fenfui medetur, non metro cum legit σεσκ'ψας. quid fi legamus, ἢν σεσκ'ψας βάσιν. Boivin.
6 Πᾶσι θριαμβ@'μενον] i. Quafi in triumpho geftatur, i. deridenda. *Guietus.*
7 Τῶ κακῶν] Malorum, quæ facio. *Idem.*

Δύ-

Proloquitur autem Podagra.

Gravis hominibus, & inauspicati nominis
Podagra vocor, mortalibus dirum malum,
Quæ vinculis astringo nerveis pedes,
Ingressa clam sub artuum compagines.
Ridere verò soleo eos quos torqueo,
Dum proloqui veram mali causam haud volunt,
Aliamque fictam in promptu habent, qua se tegant.
Quilibet enim se decipit mendacio,
Luxatum alicubi, aut graviter allisum pedem
Dum dictitat, veramque causam supprimit.
Quod enim ipse celat, & latere alios cupit,
Hoc tempus invito arguit eo pòst tamen.
Ac tum domitus, veroque nomine me vocans
Gestatur ab amicis, triumphus omnibus.
At verò ad hanc rem, adjutor est labor mihi.
Neque enim sine hoc ego sola quicquam potuero.
Hinc mordet illud, mihi & ferit præcordia,
Quòd author ille cùm mali sit omnibus,
A nemine petitur maleficis conviciis:
Sed imprecationibus diris petor,
Quasi hoc modo mea effugere possint vincula.
Cur ista nugor, nec ferens iram meam,
Non dico cujus gratia huc advenerim?
Etenim Dolon generosus audax Ocypus
Effertur in nos, nosque dicit esse nil.
Irata verò, læsa ceu morsu mulier,
Læsi vicissim hunc non medicabili malo,
Vt moris est mihi, pedis petere articulos,
Ac nunc quidem dirus Labor locum eum tenet,
Plantamque terebrat infimam stimulis suis.
At ille, ceu cursu, aut palæstra, offenderit
Pedem, magistrum decipit, miserum senem,
Sed bilioſum, ægrè moveos captum pedem,

Pro-

8 Ο' γὰρ ἄλλων χωνεύων, ὁ δεσπότης] Δόλον leg. videtur φεγγνεῖ δόλον. Guietus. Guietus legit δόλον. vulgata lectio magis placet. Notum omnibus Dolonem fuisse αὐδαξ ἀκύπατον. Boivin.

9 Μαδιτεθναί μέ τι λέγων] M' ἴπ. Guietus.

10 Κοντύλη] Articuli. *Idem.*

11 Πόνος] Dolor. *Idem.*

12 Καὶ χλεψίχολον αὐδὰ πάθος ἰχνεύμενον] Κλεψίχολον. ἰχνεύμενον ἰκνεύμενον leg. fort. i. τοσοῦτο. Hesy. ἰκνεῖται, ἱκέται, τοσοῦ, καθικνοῦται &c. ἰκνεύμενον, pro ἱκνούμενον; Æolicè. i. à morbo petitum, qui à morbo petitur, tentat. *Idem.*

Δύσφορ᾽ αὐτὸς οἶκ δύναι [1] περιέρχῃ.
Ω᾽κυ. πόθεν δ᾽ ὁ δεινὸς ἐς ποδῶν ὄτ᾽ πηρὸν πηρῷ,
Ἀτρεμιμόπους, ἄβατος, ἀπειρ᾽ πόνου;
[2] Τοῦτο ἦ νεῦρον οἷα πῆξαι ἀνὴρ,
Βίλ᾽ ἀσπέμπων, [3] καὶ λίχαν βιάζῃ,
[4] Τὸ ᾽ πανύστατον ἴκαθον τοι χρόνῳ.
Τρο. Ἵππειρε σευθῶν ὦ τύπου, ἐς κύφιστον,
Μάτας με πίπθει, κρυβδάλης σὺ χαλεῖς ἐτ.
Ω᾽κυ. ἰδὺ κρατῶ σε δ᾽χα βάρυς, ἐς πεθήκεις.
Καὶ ἦ πανοῦσα πόδα πῷ, καὶ πορεύσῃ.
[5] Νεωτέρῳ γὰρ αἶχ᾽ ὁ παῖσιν ἀεί,
Γηρύτης ἀδυνατ᾽ γελᾶζειν γέρα.
Τρο. [6] Μὴ, μή τι τοῦτο μᾶρει, μή με πεζεύσῃ.
Μή μ᾽ ὡς νέ᾽ κόμπαζε, τοῦτ᾽ εἰδὼς, ὅτι
[7] Ἐν πᾶς ἀνάγκαις πᾶς γέρων ἴσ᾽ νέ᾽.
Πείθει λέγοντ᾽. [8] τὸ πέρας ἂν ὑπεπάθου,
Ἔφην ὁ πρίσβυς. σὺ δ᾽ ὁ νέ᾽, πάσης χαρᾶς.
Ω᾽κυ. σὺ δ᾽ ἂν σφαλῆς; πίστευσας ἄπον᾽ ὧν γόμου.
Προθυμία γὰρ, οὐ χέρυσι πειρόμ᾽.
Πρᾶξις δ᾽ τύπτει, σὺκέτ᾽ ἴσα ἀδυνᾶ᾽.
Τρο. Τί μοι σοφίζῃ, κἀλάχας ὧδε τρόπῳ
[9] Πόν᾽ ἀσθᾶλῃ σὺ ποδὸς κἀλὰν βάσιν;
Ω᾽κυ. Δρόμαιον ἀσκῶν, κὔφον ὡς πῷ ποδὸς,
[10] Τρίχων ἴσ᾽λα, καὶ συνεμίχθην πόνῳ.
Τρο. [11] πάλιν τρίχ᾽, ὡς πᾶς ἔπου, ἔς ἡμέρ᾽.
Πόρσω πάλ᾽ κυρίαν ὑπ᾽ ἀλείας.
Ω᾽κυ. σὺκοῦν παλαίσω, ὡς θέλω [12] συμμιθολᾶν
[13] Βαλεῖν, ἁπλῶς. τοῦτο δὲ πόσον μέγα.
Τρο. ποῖ᾽ φαλῶπις γέρων᾽ς, [14] ἵνα συμμιθολᾶν
Βάλλων σὺ πλαγᾶς; [15] ἀξυνετοῖς ψευδολογεῖς
Τὸν αὐτὸν ἡμεῖς ἴχνεμι λόγον πανύ.
Μαθὼν λέγοντες τὰν ἀληθεῖαν φίλαν.
Νεῶν δ᾽ ἐπαυρᾶς ἄπαιζε ἐξ.

O

1 Περιέρχῃ] Περιέχῃ leg. *Guietus.*

2 Τοῦτο] Τοιᾶ leg. *Idem.*

3 Καὶ λίχαν βιάζῃ] Στύειν leg. videtur, sub. σὺν᾽ Idem.

4 Τὸ ᾽ πανύστατον ἴκαθον τοι χρόνῳ] Dolores extremi, i. acerrimi, cum tempore veniunt. i. processu temporis dolores intenduntur. *Idem.*

5 Νεωτέρῳ γὰρ αἶχος ὁ παῖσιν ἀεί] Ἐν πᾶσ᾽ ἴσ᾽ ἀεί, sic ratio versus postulat. *Idem.*

6 Μὴ, μή τι] Suv. f. *Idem.*

7 Ἐν πᾶς ἀνάγκαις] Videtur interpres non intellexisse hunc versum. sensus est:

Morbo fabellus juvenis, instar est senis.

per ἀνάγκας hic intelligit πᾶς τ᾽ νόσον ἀνάγκης. ἐμμελίαν autem sic resolvit: πᾶς νέ᾽, γέρων ἴσ᾽. omnis juvenis instar senis est. est tamen & alius sensus: nempe cogente necessitate, senes fungi juvenum vice. *Eiusm.*

1 Τί

Progreditur infœlix domo ipſus hoc foras.
Ocy. Sed undę acerbus venit in pedes dolor
Hic abſque vulnere, me nec ire, ſtare nec ſinens?
At nervum, ut arcu qui ſagittas emovet,
Intendo: iniqua cogit & vis proloqui,
Cedit dolentium ultimum jam tempori.
Nut. Attolle teipſum fili, & alleva, cadens
Ne fortè, tu qui claudus es, me dejicias.
Ocy. En teneo te abſque pondere, & tibi pareo,
Ægro pedi inſiſtens, doloremque opprimens,
Nanque juniori turpe, pueros inter, eſt,
Obmurmurans miniſter, invalidus ſenex.
Nut. Ne, ne quid horum ſtulte, ne mihi objice;
Iuveniliter ne me laceſſe, illud ſciens,
Quòd juvenis eſt, quando eſt opus, quivis ſenex,
Ac crede dicenti: ultimum hoc ſi ſubtraham,
Stabo ſenex, at tu juvenis cades humi.
Ocy. Laboris expers tu ſenex labens cadis:
Siquidem parata in ſene voluntas ſemper eſt:
Sed res & opus haud quaquam in eo itidem vigent.
Nut. Sententias cur dicis, haud quonam modo
Plantam occupavit hic tui pedis labor?
Ocy. Ludendo curſu, dum levem pono pedem,
Currens retorſi, & me implicavit hic labor.
Nut. Denuo igitur curre, uti monebat, qui ſedet,
Barbamque ſub tonſore vellit hiſpidus.
Ocy. Dum luctor ergo, ceu volens parembolam
Iacere, hanc plagam tuli: mihi tu hoc credito.
Nut. Qualis fuiſti miles, ut parembolam
Iaciens, plagam ferres? refers mendacia,
Eadem iſta diximus aliquando nos quoque:
Fatendo veritatem amico nemini.
At nunc vides ut cuncta, *deeſt quidpiam.*

Quaſ-

8 Τὸ πόδας ἀν ὑπαστάσου] Leg. videtur; τὸς χέρας ἀν ὑπαστάσου. quid ſi; τὸ χέρ' ἂν ὑπαστάσου, vel τὰ χέρα &c. *Guietus.* Τὸ πόδας ferri non poteſt. addi poſſit Gulieti conjecturis, χέρας ἀν ὑπαστάσου, ſi ſenectutem meam, id eſt, ſenectutis mex opem tibi ſubſtraxero. vel τὰ χέρουθ' ἂν &c. *Boivin.*

9 Πὸν' πορεῖλθε] Προσῆλθε. Guietus.

10 Τρέχων ἔστιλα, ἐ συμπίχθω αὐτῳ] Ἔσφαλα leg. videtur, pro ἐσφάλλω autem uſurpatum τὸ ἔστιλα hic locum non habet. *Idem.*

11 Πάλιν τρέχ'] Proverbiale videtur quaſi remedium ſit in ſimili malo iterum currere. Vide Eraſm. Proverb. denuo currere. *Idem.*

12 Παρεμβολὴν] Le croc en jambe. i. pedis interjectus. *Idem.*

13 Βαλῶν] Βάλλων. Idem.

14 Γνα παρεμβολὴν] Hʼ leg. ordo; Ποῖ' σφαλεὶς γέγονας, ἢ σὺ πλησῖε βάλλων παρεμβολὴν. Idem.

15 Περιπαλλοῖς] i. Tergiverſaris. *Idem.*

1 Ἔλε-

Ο' πόνο δ' [1] ἐλελίξας ἐμμελῶς λιγυφίφθ.
Ια. ποῖ ποῖ πρόδρομε κλεινὸν Ὠκύπουν φίλοι,
Τὸν πόδα ποιοῦσα, καὶ βάσιν παραμβάσεις;
[2] Γαστρὸς γὰρ ὤν, ἔκλυον τὸν φίλτατον πόδα,
Πάσχοντα δεινὰ τῶνδ' ἀπ' ἄκρου πάθη.
Ἀλλ' αὐτὸς ἦσθ' ἰσχὺς ἐμμενῶν ἐμῶν,
Κῶπαι κατ' ὄσσης ὑπλίου βεβληκότος.
Ἀσπάζομαί σε σῶς ἥκειν. ἐξ οὗ σύ,
Τί τοῦτο λίξον Ὠκύπους πέπαν.
Εἰ γὰρ μαθεῖμι τυχὸν, ἴσως ἰάσομαι
Τὸ δεινὸν ἄλγος, ἢ πάθους τοῦ συμφορᾶς.
Ὠκυ. ἐρᾷς με σιωπᾶν, καὶ πάλιν σιωπᾶσχα,
[3] Σάλπιγγα αὐτὸς ἄνευ' ἔχων σιτίσχα.
Δεινὸς ποιεῖ με ἢ ποδὸς δάκνει κακῶς.
Δείλαιον ἦ βῆμα, κἀχ [4] ἁπλοῦν τοῦ ποδός.
Ια. πόθεν; τί πεπόνθατ; μάτευσον. ἢ πόλεμ τεφθεν;
[5] Μαθεῖν γὰρ ἀληθείαν ὁ ἰατρὸς ἀσφαλῆς,
Κρεῖττον σώσειεν. σφάλεται ἢ μὴ μαθών.
Ὠκυ. θρόμον τιν' ἀσπῶν, καὶ τίχνιν γαμψακμήν.
Δεινῶς ἐπλήγην τὸν φίλον ὁμαίκιον.
Ια. πῶς ὧν ἀηδὴς ἢ πάρεσι φλεγμονή
Τόπου κατ' αὐτῦ, κἀν ἴχνει τιν' [6] ἐμβρόχην;
Ὠκυ. [7] ἐγὼ γὰρ ἔτην τὰ δεσμὰ τῶ ἐρεθίσαι,
[8] Ἐκμορφίσαι ἄχρηστον εἰς πολλὰς χρείας.
Ια. τί δῆτα δεῖ σοι, πρόβατόν σου τ πόδα;
[9] Ἀλλ' γὰρ παρέσχης μοι, χαγνάσαιτο σε χρεώ;
Ὡς ταῖς τομαῖσι πλεῖστον αἵματ σου κενῶ.
Ὠκυ. ποίησον ἢ τι κρεῖσσον ἐξόρμῶν ἴχνις,
Ἵν' ἀλγῶ δεινὸν σὰ ποδὸν παύσῃς πόνου.
Ια. ἰδὺ σιδηρόχαλκον ἐπιφέρω τομὰν,
Ὀξεῖαν, αἱμοδίψιον, [10] ἡμιφόγγυλον.
Ὠκυ. [11] ἴαε. ἴαε.
Τρ. σῶπερ, τί ποιεῖς; μὴ τάχοις σωτηρίας.
Τολμᾷς [12] σιδηρόκαρτον ἐπιβαλεῖν πόνον.
Μηδὲν κρεπιδοῖς, σωσφίρους κακὸν παρά.
ψεύδῃς γὰρ ἔκλυες, ὧν ἔχων ἀκούσας.
Οὐ γὰρ πέλαισιν, ἢ δρόμοισιν ὡς λίχᾳ,
Ἀσκῶν ἐπλήγη. τοῦτο γὰρ ἄκμὴ μυ.

Η'λ-

1 Ε'λελίξας] Ε'λίξας. *Guietus.*
2 Γ'αστρὸς γὰρ ὤν] Γ'αστρὸς ὢν γὰρ f. *Idem.*
3 Σαλπιγ(Ψ)] Quasi, τὸ, Σωπίσχω, σάλπιγγα notet; fit σάλπιγ(Ψ) σίδ(Ψ). Idem.
4 Α'πλοῦν] Planum. *Idem.*
5 Μαθεῖν γὰρ ἀλήθειαν] Γὰρ, abundat, si metri ratio habeatur. *Boivin.*
6 Ἐμβρόχην] Irrigationem partis affectæ, quæ fit appositione lanæ, aut lini liquore aliquo medicali tincti. *Guietus.*
7 Οὐ γὰρ τίγω] i. Ferre non possum. *Idem.*

§ Ἐλ-

Quaſſanſque facilè, intorquet huc illuc labor.
Med. At ubi, ubi, amici, reperiam inclytum Ocypum,
Et pede laborantem, & vacillantem gradu?
Medicus ego accepi ex amico quopiam
Premi dolore eum, ſtare propter quem nequit.
Sed ipſus hîc propè jacet ante oculos meos,
Stratus ſupino per cubile corpore.
Salvere jubeo per Deos te, ac tuum, *hic deeſt aliquid.*
Quid iſtud Ocype dic mihi ſtatim, *hic etiam deeſt aliquid.*
Si fortè enim cognoro, tollam forſitan
Gravem dolorem, cum mali cauſa gravi.
Ocy. At me vides ô Soter & Soteriche,
Tubæ ipſius nomen gerens Soteriche,
Sævus dolor pedem mihi arrodit malè,
Greſſumque timidè facio, & haud planum pede.
Med. Vnde, aut quid accidit, expedi, aut quibus modis?
Nam medicus audiens rem ut eſt, dempto metu
Meliùs adit, non audiens errat ferè.
Ocy. Dum exerceo curſu, & arte me gymnaſtica,
Me ſauciavit quiſpiam cœtaneus.
Med. Cur ergo non eſt triſtis inflammatio
Inibi, nec ulla mitigans rigatio?
Ocy. Quoniam haud amo, ex lana illigata vincula,
Vt quæ afferant deformitatem inutilem.
Med. Quid ergo tibi videtur? incîdam pedem,
Nam ſi hoc feres, ſcias licet, quàm plurimum
Exhauriam tibi ſecando ſanguinem.
Ocy. Fac quicquid invenire nunc novum potes,
Vt me hoc pedum dolore liberes citò.
Med. Et ſectionem acutam, & æriferream,
Cruoribibulam, ſemicurvam infero tibi.
Ocy. Sine, ſine.
Nut. Soter quid agis? tibi-ne accidat Soteria.
Adhibere ferriſatum laborem ſuſtines.
Malumque, nil planè ſciens, infers pedi.
Deceptus etenim audiſti opera, quæ audiſti modò.
Nam neque palæſtra iſte, neque curſu, ut dictitat,
Certando læſus eſt: id ergo ex me audias. Prin-

1 Εὐμοιρίαν] Ἀμοιρίαν legit interpret. ſed τὸ δύμοιρίαν pl. ordo; ἐ σίγω τὸ δισμὸ, δύμοιρίαν ἀχρεῖον &c. Appoſitivè; i. ἐ σίγω τὸ δισμὸ τὸ ἐμβόλιον, ὅ ἐστιν δύμοιρία εἰς σκολιὸς κῶλα, τὸ μὴ σίγειν ſcilicet. i. τὸ μὴ ἔχειν ἐστὶν δύμοιρία, καὶ τὸ ἔχειν δισμὸ δύμοιρία, vulgi opinione. Sed fortaſſe τὸ τροφίμως verba ſunt non Ocypodis ægroti. *Gnietus.*

9 Ἀ'γκὰς παρέχης μοι] Τῦτο, fort. pro, μοι, leg. *Idem.*

10 Ἡμισφύρυλον] An ſemicircularem? *Idem.*

11 Ἔα. ἔα] Interjectio, non verbum, ut interpres exponit. *Idem.*

12 Διαφέρεται] Διαφέρεται. Ibid. σῖτον. i. dolorem. *Idem.*

1 Καὶ-

Ἦλθεν μὲ δὲν τοσοῦτον ὑγιὴς οὐ δύμιος.
Φαγὼν ζ πολλὰ, καὶ πολὺν ὁ δυσχὴς,
[1] Κλίνῃ ὑπερθε πυθόμενος, ὑπνοῖ μόνος.
Ἐπιζᾷ νυκτὸς δυσπόνους, ἐπεγρόμενος,
Ὡς δαίμονι πλησμὸς, [2] καὶ πάντα φόβου λαβεῖν.
Ἐλιξε δ' ὄμβρι, πόθεν ἔχω κακὰ τόχλου,
Δαίμων τίχα κρατῶν ἔξω πιδὸς;
Πρὸς τοῦτο νυκτὸς ἀναμηθόμενος μόνος.
Ὁ ποῖα κἄρυξ ἐξοβολὼ τ πόδα.
Ἐπὶ δ' ἀλέκτορι ὑμέρου ἐσάλπισεν,
Οὗτος σοσοῖλθε, χἠρως θεὶς ἐμοὶ πικρὸν,
Θρίωῶν, πυρέσσων, ἐπ' ἐμοὶ βάζων.
Ἀ' ἀρὶν δὲ σοι κατεῖπε, πάντ' ἐψεύσατο,
Τὰ δεινὰ κρύπτων τ νόσῳ μυσήρια.
Ὠκυ. Γέρον μὲ ἀεὶ τοῖς λόγοις ὀπλίζῃ,
Καυχώμενος τὸ πάσχα, μηδὲν ὄντα.
Ὁ γὰρ ποιῶν τι, καὶ φίλοις ψεύδῃ λέγων,
Πεπαῦτ' ἴσικε, μαστίχῳ μισοπωλήσῃ.
Ια. πλανᾷς ἀπαίδευτε. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων λέγεις,
Λέγων, ποιεῖν ῥᾴδ'. ἃ ζ ποιεῖς, ὕπο λέγεις.
Ὠκυ. πῶς δὲ φρόνου σοι ζ πάθος τῶν συμφορῶν ζ
Πάσχω γὰρ, ὠδὶν οἶδα, πολλὰ φονῶ μόνον.
Ια. ὅταν ἀφορμῆς δίχα ποθῇ τις τ πόδα,
Πλάσασ τ τελεσθὲν ὡς θέλ' κενὰς λόγους.
Εἰδὼς τὸ δεινὸν, ᾧ σωίζεσθαι ἐκεῖ.
Καὶ νῦν μὲ ἀκμὴν εἶς.
Ἐπὰν ζ καὶ τ ἴσθμον ἀληθὴς πόδα,
Στῆναι, δακρύσεις. ἢν δὲ σοι φρόνου θέλῳ.
Τοῦτ' ἐσ' εἰκῆνο κἀν θέλῃς, κἀν μὴ θέλῃς.
Ὠκυ. τὸ δ' ἐσ' εἰκῆνό γ' εἶπε, καὶ τί [3] κλαίζεις;
Γερ. ἴχθ μὲ ὄντως συμφορῶς γίμων δίπλας.
Ὠκυ. Οἴμοι. τί τοῦτο; λέξον ὦ δέσποτ γέρον.
Γερ. σὺ δ' τοῦτο μὲ, ὃ ποιεῖς, λέχην ἴχθ.
Ὠκυ. ποδὸς μὲ λέχην ὄνομ' ἴχθ καλὸς λέγεις;
Γερ. τοῦτο σὺ σοσοῦσ ἐπὶ πολὺ δεινὸν ἄχεσο.
Ὠκυ. καὶ πῶς μοι τ δέρμον ἔπ;
Γερ. δεινόπιρ ἔσο. φοίδεται χαὶρ ὠδινός.
Ὠκυ. σωτὴρ, τί λέγεις; τί δέ με;
Ια. ἄφες με μικρὸν. ὑλόγημαι σοῦ χάριν.
Ὠκυ. Τί δ' ἐσ δεινὸν, ᾧ τί συμβέβηκέ σοι;
Ια. [4] Εἰς δεινὸν καὶ χάριεσσον πόνον ἦλθες ποδός.

Ὠκυ.

1 Κλίνῃ] Κλίνοι. Guietus.
2 Καὶ πάντα φόβου λαβεῖν] F. καὶ πάντας φόβῳ λάβῃ. Idem. Guietus legit. καὶ πάντας φόβῳ λάβῃ. Si metri ratio habeatur legendum, πάντα. Boivin.
3 Κλαίζῃ] Κλάζῃ. Guietus.

4 Εἰς

rincipio enim, ſanus quidem venit domum,
oſt autem edens multum, & bibens miſer,
olus ſuper lectum cadens, ſomnum capit.
Deinde excitatus nocte, clamat, dæmone ut
Perculſus, omnes unde corripit metus.
Dicebat autem, unde hoc malum mihi? heu miſer,
Fortaſſe dæmon potitur aliquis pede.
Noctu inſuper ſolus quoque reſidens thoro,
Ceu præco lamentando proſequitur pedem.
At ubi diem jam gallus intonat tuba,
Acceſſit, & triſtem mihi impoſuit manum,
Plorans, febricitans, corpori innitens meo.
Tibi verò, quæ dixit priùs, mentitus eſt,
Sæva hæc volens morbi tegere myſteria.
Ocy. Verbis ſenex armatus omnis ſemper eſt:
Nil jactitans non, aſt opere præſtans parum.
Nam qui dolet, falſumque amicis diſſerit,
Similis edenti maſtichen famelico eſt.
Med. Deludis omnes tu, aliaque aljis implicas,
Dicens dolere te, aſt ubi doleas, tacens.
Ocy. Sed quomodo morbi tibi cauſam eloquar?
Nam doleo, verùm quod doleo, tantùm ſcio.
Med. Quando abſque cauſa quiſpiam dolet pede,
Poſthac inania verba fingit ut lubet,
Sciens grave illud, quo implicatus eſt malo.
Atque is etiamnum. *hic deeſt aliquid.*
Vbi verò & alterum pedem invadet dolor,
Flebis gemens, at dicere unum tibi volo,
Hoc illud eſt, nolis, velis, hoc illud eſt.
Ocy. Quid illud autem? quod-ve nomen eſt ei?
Nut. Nomen quidem habet, è duplici factum malo.
Ocy. Hei mihi quid hoc? dic obſecro te, dic ſenex.
Nut. Ab eo loco principium habet ubi nunc doles.
Ocy. Quantum ergo dicis à pede initium habet.
Nut. In fine ſævæ nomen huic Agræ adjice.
Ocy. Quo me ergo pacto miſerum adhuc?
Nut. Eſt ſæva nempe, nanque parcit nemini.
Ocy. Soter quid ais? quid me autem?
Med. Paulum ſinas me, negligor tui gratia.
Ocy. Quid hoc mali autem, aut quid tibi accidit grave?
Med. In grave malum incidiſti, & inſanabile.

Ocy.

4 Εἰς δεινὸν ἀχέων πόνον ἦλθες ποδός] Εἰς δεινὸν ἦλθες ἀχέων πόνον ποδός. Guietus. Guietus ut metrum reſtituat, legit, εἰς δεινὸν ἦλθες ἀχέων πόνον ποδός. At ne ſic quidem metrum conſtat. ſpondæum enim in quarto pede ejuſmodi Iambi ſtare non patiuntur. legendum itaque
Εἰς δειν|ὸν ἦλ|θες πόνον|, ἀχέ|ων | ποδός|. Boivin.

1 Χω-

Ὠκυ. Οὐκοῦν με δεῖ σοῦ χωλον ἐξαιτεῖν πόνον;
Ια. [1] Χωλὸς μὲν οὖν ἦς, ἀλλ' ἴσα, μὴ φθονῶ.
Ὠκυ. Τί δ' ἐστι χεῖρον;
Ια. ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμπεδιδῶσιν [2] μῆλά.
Ὠκυ. Οἴμοι. πόθεν μοι κακὸς εἰσῆλθεν πόνος.
Ποδὸς δ' ἄκρου, καὶ μὲ συμπάσχει κακῶς.
Ἦ πῶς ὄλως πέπηγα, μεταβαίνειν θέλων.
Δειλαίνομαι δ' ποδὰ μεταῤῥήσσειν πόδα
Νήπιος, ἁπαλὰ βρίφος ἄφιν φοβούμενος.
Ἀλλ' ἄθυμός σε θεὸς ἡδὺν σωτῆρα χρὴ,
Εἴπερ τί χρὴ σὲ δυνάστην, μηδὲν φθονεῖν,
Θεραπεύσειν ἡμᾶς. εἰ δ' μὴ, δοίχομαι.
Πάσχω γὰρ ἀφαυὸς. οὐ ποδῶν τοξεύομαι.
Ια. τὰς μὲ πλανήτας ἐξελὼν λόγους ἐγὼ,
Τὰς τ' ἰατρῶν τε ὁμιλούσας μόνον,
Ἔργῳ δ' μηδὲν εἰδότων σωτήριον.
Τὰ πάντα σοι πάσχοντι, σωθῆναι θρέψω.
Ἄφυκτον ἦλθες ὡς τὸν ἐς πάθος κακόν.
Οὐ γὰρ σιδηρόπλαστον ὑποδὺς βαίνεις,
Σ' τοῖς κακεργοῖς δ' ἐρίζῃ τηκμήριον.
Δεινὸν δ', ὅταν κρυφαίως ἐς πάντας κακὸν,
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
Ὠκυ. αἰ. αἰ. αἰ. οἴμοι. οἴμοι.
Πόθεν μοι, τυπτὰ τ' πόδα κρυπτῶς πόνος.
Δίξασθε χεῖρας τὰς ἐμὰς πρὸ δ' ἔστιν,
Οἷα σὺ τυροὶ βακχίας ὑπ' ἀλίνας.
Τρο. Γέρον μὲν εἶμι. πλὴν ἰδοὺ σοι πείθομαι,
Καὶ τ' νέον σε χειρωσῶ πρίσσους ὤν.

1 Χωλὸς μὲν οὖν ἦς] H. Guietus.
2 Μίτ] i. Manetbe, τὸ συμπεδιδῶσιν &c. *Idem.*

Ocy. Nunquid me oportet claudicantem vivere?
Med. Tu claudus ut sis, nihil id est, ne-ve hoc time.
Ocy. Quid pejus autem?
Med. Iacêre utroque te impeditum pede manet.
Ocy. Hei mihi novus hic unde me invasit dolor,
In altero pede huicque compatitur malè?
Quo-ve penitus modo obrigui, ut ire hinc velo?
Formido verò dimovere pedem nimis,
Stultus, quasi infans derepentè exterritus.
Sed obsecro te per Deos Soteriche,
Tua siquid ars potest, mihi non invidens
Medeare: alioqui pereo: nam malum latet
Intus: pedesque ceu sagittis transfodit.
Med. Equidem remota ambagine verborum procul,
Hac qua medici alii solent uti modò,
Ipsaque re nullam salutis ferre opem,
Cuncta patienti breviter exponam tibi.
Principio inevitabile in malum miser
Planè incidisti: non enim compactilem,
Ferroque fictam pede subisti compedem,
Sed sævam & abditam omnibus prorsus malam,
Cujus hominum natura non tulerit onus.
Ocy. Heu miser, væ væ mihi.
Vnde hic mihi tacitus pedem terebrat dolor?
Suscipite me manibus priusquam concidam,
Perinde uti Satyri sub ulnas Bacchicos.
Nut Equidem senex sum: at ecce tibi pareo tamen,
Iuvenemque te longævus ipse manu rego.

Cætera desunt.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Εἰς ἑαυτῆ Βίβλον.

Λυκιανὸς τάδ' ἔγραψε, παλαιά τε μικρά τε εἰδώς,
Μικρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦντα σοφά.
Οὐδὲν σὺ ἀνθρώποισι [1] Διαιρεθὲν ἴσο νόημα.
Ἀλλ' ἢ σὺ ψυχρόζοις, τοῦθ' ὑπέροισι γέλως.

Εἰς ἀσώτους.

Τὸν παιγνιὸν πλοῦτον νίφων ὁ Θήρων ὁ Μιλήσιος,
Αἰχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δωτίνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς σώσειεν
Ἤδη καρφαλέῃ τεπομένον πτελέῃ,
Καί μιν δακρυχέοντ' ἀνελάμβανεν, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε ζωγρήσας ἐκ, πολλ' ἐπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπὶ Θήρωνι πάρ' ἐλπίδα ἄλυδις πλοῦτος,
Αὐτίκα τοῖς αὐτοῖς ἐπέφευ' ὁ δωτίνας,
Γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χώρην ἀνὰ κύκλον ἀγόμενος,
Τῇ δ' ὑπὸ τῶν μιαρῶν γαστέρων μορφοσκιῇ.
Οὕτω μὲ Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πτελέης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἰδάκρυσε τὸ δεύτερον, οὐκ ἐπὶ κεῖνον,
Ἀλλὰ ζωγρήσας ἐκ ὠθῶνα τε καὶ γελάσας.
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ὁ ἀλλοτρίοις.

Εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Θνητὸς τὸ τὸ θνητὸν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

Εἰς αὐτάρκειαν.

Ὡς πεθυμμένον τὸ σὸν ἀργαλέων ἀπάλαυε.
Ὡς βιωσόμενον φείδεο σῶν κτεάνων.
Εἰ δ' ἀνὴρ σόφος ἐσσὶ, δοκεῖς δ' ἄμφω ταῦτα νοήσας,
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφημόσατο.

[1] Διαιρεθὲν] Scribendum videtur διαιρετόν. Menagius.

Εἰς

[1] Πλῆθη

LVCIANI
EPIGRAMMATA.

In ſuum ipſius Librum.

IACOBO MICYLLO Interprete.

Lucianus ſcripſi hæc, antiquaque ſtultaque doctus:
Id quoque enim ſtultum eſt, quod tibi valde ſapit.
Nil homini certum eſt, nec voto vivitur uno:
Sed ridens, eadem hic elevat, ille probat.

In Theronem prodigum.

LVSCINIO Interprete.

Quum juvenis Theron bona, filius ille Menippi
Patria inexhauſta perderet ingluvie:
Dives opum quidam dolet hinc accedere duram
Pauperiem, patri junctus amicitia:
Et miſerum lachrymis ſic conſolatur obortis:
Sume animos, dos eſt en tibi ſumma gener.
Ille ubi jam præter ſpem partas, ſorte novata,
Senſit opes, priſcum concipit ingenium.
Omnis in hoc labor eſt, ventri ut famuletur inerti
Per fas atque nefas: ſic periiſſe juvat.
Hinc inopem rurſus ſocer arguit, omnia retro
Dum fluitare videt, forteque lapſa ſimul.
Iamque madent genæ, & luctu miſer omnia complet.
Nec Theron, ſed dos jam dolet, & ſoboles.
Heu nimium ſerò didiciſſe juvat, aliis non
Eſſe bonum, quiſquis non fuit ipſe ſibi.

In vitam humanam.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Omnia mortales fugiunt mortalia cùm ſint:
Et ſi non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

In ſufficientiam.

VENATORIO Interprete.

Vtere divitiis veluti jamjam moriturus:
Ceu ſis victurus, tu quoque parce tuis.
Ille ſapit verè, qui res perpendit utraſque:
Parcus erit certo tempore, largus erit.

Εἰς μικρὸν βίον.

Τοῖσι μὲ οὐ σχάπτωσι πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐσ.
Τοῖς δ' κακοῖς, μία νὺξ ἄπλετός ἐσι χρόνος.

Εἰς ἔρωτα.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μεγάλων χρέος, ἀλλ' ἀπολάυσις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἴδ' ὁ ἔρως σοφίσας.

Εἰς χαίρειας.

Ὠκεῖαι χαίρεις γλυκεροπάτραι, ἢν δ' βραδυίῃ,
Πάσαι χαίρεις κεινὴ, μηδὲ λίζοιο χαίρεις.

Εἰς ἀχαρίστους.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐσὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἀπάσας
Ἀντλῶν τὰς χαίρεσσας, εἰς κενὸν ἐξίχνας.

Εἰς Θεούς.

Ἀνθρώπους μὲ ἔσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας.
Οὐ λήσεις δ' Θεοὺς οἷσι λογιζόμενος.

Εἰς κόλακας.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου κολακεῦσιν ψυδρομένοις φιλίλου.
Οἱ μὲν γὰρ ὡς ἐχθροὶ σοφυλακτόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλοι, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Εἰς μυσερόν.

Ἀρρήτων ἐπέων γλώσσῃ σφρηγὶς ἐπικείσθω.
Κρείσσων γὰρ μύθων ἡ κεκαλυμμένη φυλακή.

Εἰς πλοῦτον.

Πλοῦτος ὁ τ' ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐσὶν ἀληθής.
Τἄλλα δὴ ἴσχε αὐτὸ πλείονα τῶ κεκαλυμμένῳ.

Τόνδε

1 Ὠκεῖαι χαίρεις γλυκεροπάτραι, ἢν δὲ βραδυίῃ,
Πᾶσαι χαίρεις κεινὴ, μηδὲ λίζοιτο χαίρεις.
Dixi in hunc ſenſum, in Poématiis meis Græcis, Epigrammate ad Guillelmum Lamonium, Principem Senatus Pariſienſis:
Η' χαίρεις ὦ κεκεκὲ μικρὴ, χαίρεις ἰσὶ μιγίστη·
Καὶ πλούσιος δύτις, ἰσὶ χαίρεις χαίρετος. Menagius.

In breve avum.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Fœlici brevis eſt etiam longiſſima vita:
Tempus at immenſum eſt, unica nox miſero.

In amorem.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales non lædit amor: mens crimen amori
Impingit ſceleris luxurioſa ſui.

In gratias.

LVSCINIO Interprete.

Munificus gratare citò, quò dulcior adſit
Cratia: nam longa mox perit illa mora.

In Ingratos.

LVSCINIO Interprete.

Rimarum plenus perdit tua dona ſceleſtus:
Si ſapis, integro vina reconde cado.

In Deos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales ſi fortè latent tua crimina nequam:
Quod tecum reputas non latet hocce Deos.

In Adulatores.

OBSOPOEO Interprete.

Nil homine invenit natura nocentius illo
Quàm qui ſinceram fingit amicitiam.
Non hoſtis vobis ultrà, ſed habetur amicus,
Talis: & hac iſta lædimur arte crebrò.

In Myſterium.

OBSOPOEO Interprete.

Fac arcana premat tacitæ cuſtodia linguæ,
Sermonum cuſtos eſt mihi major opum.

In Divitias.

SLEIDANO Interprete.

Nobilis eſt animi theſaurus, nobilis ille
Poſtrema quiſquis parte locabit opes.

Τόνδε πολυκτίσανον, καὶ πλούσιον ἐπ δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθ τοῖς ἀγαθοῖς δικαίῳ.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις καθαπτόμενος, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύων ἀεὶ πλοῦτον ἐπειρόμενον.
Οὗτος ὁποῖα μάλιστα πολυτρόπους εὖ σύμβολος εἰς
Μοχθήσῃ, ἐπίρων ἀφυσόμενον τὸ μάλε.

Εἰς τύχην.

Ἀχὲς Ἀχαιμενίδη χθαμαλὸν ποτὲ, νῦν δ' Μενίππου.
Καὶ πάλιν ἐξ ἐπίρου βήσομαι εἰς ὕπερθ.
Καὶ γὰρ σαῖνος ἔχειν με πότ' ὤιθ, καὶ πάλιν ἔντος
Οἴεται, εἰμὶ δ' ὅλως ἀδινὸς, ἀλλὰ τύχης.

Εἰς ἀδυχεῖς.

Μὴ πᾶσιν, φίλος εἶ θυμῷῖς, φίλος εἶ μακαρέεσσι,
Καί σε ῥηϊδίως ἔκλυεν ἀξιόμην.
Μὴ πᾶσιν, ἀδὺς ἔσ φίλος, ἀλλ' ἄμμι πάνθ'
Ἐχθρὸ, τύχης τε ῥοπαῖς συμμιζόμενος ἀλλάμμα.

Εἰς φρόνησιν.

Ἢ βροτὸν βυλὴ, μετ' ἀμείνων, ἢ ἢ τυχέα
Λίην ἐφελκομένων τὸν μετέπειτα ἔχῃ.

Εἰς βίον.

Ἐξ ἄρης μάχθοις ἱκανόπτην, αἱ ἢ μετ' αὐτὰς
Γεώμμασι δικνύμμας, ζῶθι λέγυσι βροθῖς.

Εἰς βόρον.

Εἰ τυχὸς ἐς τὸ φαγεῖν, καὶ σὸς δόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
Τοῖς ποσὶ σὸν τρῶγε, καὶ τρίχα τῇ τόμῳ.

Εἰς ἀδύνατον.

Εἴς τι μᾶλλον νίπτεις ἄθρως ὑδρηλόν; ἴχνο τύχης;
Οὐ δυάσσῃ ἀνορύξῃ νύκτ' καθαλιάσσῃ.

Εἰς

Dives erit verè, qui fidos inter amicos
Largiter effundit parta labore bona,
Sed genium quisquis defraudat, opesque tenacem
Congerit in testam, quo numerare queat,
Qualis apes, frustra studio complebit avaro
Vascula, mox fuco diripiente favos.

In Fortunam.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Fundus Achæmenidæ quondam hic fuit, inde Menippi:
Nuncque hunc, nuncque alium rursus adibit herum.
Nam se olim hic dominum ratus est, nunc retur & ille.
Illius at sola est fors hera, nullus herus.

In Fœlices.

VITO APERMACHIO Interprete.

Si non delinques, tibi diique hominesque favebunt.
Præstabunt faciles quæque precatus eris.
Aft ubi peccaris, cessat favor, omnia plena
Sunt odii, facta & fors aliena tibi.

In prudentiam.

SLEIDANO Interprete.

Sit mora consiliis. Nam si moderamine tractes,
Prosunt: ut stultè præcipitata nocent.

In Vitam.

VOLATERRANO Interprete.

Sex horæ tantùm rebus tribuuntur agendis:
Viveque post illas, littera ζῆν monet.

In Edacem.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Si properè comedis, si tardo poplite curris,
Ore velim curras, & pedibus comedas.

In Impossibile.

SLEIDANO Interprete.

Æthiopem quid stulte lavas? Nam splendida nunquam
Nox fuerit, lumen sole negante suum.

Εἰς δυσώδεις.

Οὔτε χίμαιραν τοιῆτον ὑπὸ κακὸν ἡ καθ' Ὅμηρον,
Οὐκ ἄγαλμα τεῦρον, ὡς ὁ λόγος τυρέϊνας,
Οὐ Λαμιὰς σύμπας, οὐχ ἁρπυιῶν τὰ ἄξεστα,
Οὐδ' ὁ φιλοπτύστης πῆς ἀποπτόμενος.
Ὡς σὲ πταμψαφὴ νικᾷ πολύστιλλα χιμαίρας,
Σηπεδόνας, τευρὸς, ὄρνια, Λαμιαίδας.

Εἰς τύχλιν.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δωσάτω, κἂν ἡ παράδοξα.
Τὰς μικρὰς ἀνάγῃ, τὰς μεγάλας καθάγῃ.
Καὶ σὺ τὼν ὀφρυῶν, κἂν τὸ τύφον καθάπτουσ',
Κἂν πολεμὰς χρυσῷ νάμματι σὰς περίχῃ.
Οὐ θρύον, ἢ μηλάκιόν ἄτιμος ποτὲ, τὰς ἢ μιχίσας
Ἢ φύσας, ἢ πλαθάνους, οἷδε χαμᾶι καθάναι.

Εἰς βρέφη.

Παῖδά μοι πτωχεύσαν ἀκηδίᾳ θυμὸν ἔχουσα,
Νηλεὴς αἰδὼς ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά μοι μὴ κλαίουσι. κἀμοὶ γὰρ βιότοιο μετέσχε
Παῦρα, καὶ παύρων τ' βιότοιο κακῶν.

Ἀπὸ ναυηγῶν.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Γυαῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμοθρῃξι Θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίμιθ', ἀδὲ κίνδυνον
Τᾶς τρίχας ἐκ κεφαλᾶς. ἄλλο γὰ δὲν ἔχω.

Ἀπὸ γυναικῶν.

Ἐλλάδα νικήσασα ὑπέροπλον ἀσπίδα Μήδα,
Λαὶς ἥκιν ἰσ' κάλλει λιπόλιν.
Μήτηρ εἰκόνα τὰν γήρᾳ, καὶ τ' ἔλεξαν
Ἀνθ' ὅτ' σοι Πυθία, τ' νεότητ' φίλον,
Ἢς γὰ ἰδεῖν συχνὰ πολιᾶς παυσάληθα μορφὰν,
Τᾶσδε σαυτὸν χαίρᾳ καὶ σκιόεντα τόπον.

Εἰς

In Fœtidos.

BAPTISTA PIO Interprete.

Mæonides non tale malum ſpiraſſe Chimæram
Trigeminam, aut tauros credidit ignivomos,
Non omnem Lemnum, volucrum excrementa ſororum,
Aut Philoctete vulnera dira pedis.
Iudicio quare populi Teleſilla Chimæram
Vince, boves, ſanies, Lemniadas, volucres.

In Fortunam.

IO. SLEIDANO Interprete.

Multa poteſt fortuna, vel inſperata, potentes
Dejicit, ac tenues ſubvehit illa viros.
Illa ſupercilium tibi protinus auferet, & ſi
Aurifero madeat flumine tota domus.
Ventus enim malva, limoſaque abſtinet ulva,
Sed veteres ornos exagitare ſolet.

In Infantes.

VRS. VELIO Interprete.

Quinquennem rapuit puerum immiſerabilis Orcus,
Curarum vacuum nomine Callimachum.
Sed me flere cave. Nam paucos ut brevis annos
Vixi, ſic vitæ pauca ſiniſtra tuli.

De Naufragis.

VRS. VELIO Interprete.

Glauce, tibi & Nereo, Inoque tibi & Melicertæ,
Et Neptune tibi, & quos Samothraces habent:
Servatus pelago Lucillius, hanc ego tonſus,
Nil aliud quum ſit, dedico cæſariem.

De Mulieribus.

Io. BENEDICTO Interprete.

Quæ profligavit ſcutatos Græcia Medos,
Præda fuit formæ Græcia Laidicæ.
Sola ſenecta illam domuit, gratumque juventæ
Tum ſuſpendit anus Cypri tibi ſpeculum.
Cujus enim canæ veram odit cernere formam,
Obſcuratam odit cernere & effigiem,

Εἰς ἄγαλμα Ἀφροδίτης, τὸ ἐν Κνίδῳ.

Τὴν Παφίην γυμνὴν εἶδες ἴδην, οἱ δέ τις ἄδην,
Οὗτος ὁ τὴν γυμνὴν φησὶ μόνος Παφίην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀίδηκε τὰς ἄλλας ἄγαλμα
Κύπρι, τὰς μορφᾶς φίρτερον εἶδος ἔχον.

Εἰς ἄγαλμα Ἠχοῦς, ὡς φασὶ τῆς Πανός.

Ἠχὼ ποτ' ἠτρέατον ἐρᾶς φίλε, Πανὸς ἑταίρη
Ἀντίτυπον φθεγξῃ ἔμπαλιν ἀστομύλως.
Πανθείην τοιοῦτον λάλον εἶκόνα, ποιμένι δὲ
Παίγνιον, ὅσσα λέγεις, τοῦτο κλύειν ἄπιδι.

Εἰς ἀγωνιστάς.

Οἱ συναγωνιστὴν τὸν πυγμάχον εὐλιδὸν ἴδηκεν
Ἄκτιν, ὑδὲν γὰρ πώποτ' ἐτρεωμάχησεν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πᾶσιν ὅσοις Ἕλλησι ἀγωνοθέτησιν ἄμιλλαν
Πυγμᾶς, Ἀνδρόλεως πᾶσιν ἀγωνιστίμως.
Ἔσχον δ' ὦ Πίσᾳ μὲ ἐν ἄστεϊ, ὦ ἐν Πλαταιαῖς,
Ἐν βλίσφαρον, Πυθοῖ δ' ἄπνοον ἀσφίγμαν.
Δαμοτέλης δ' ὁ παπᾶς ἱκορύστεν σοὶ πολίτης,
Ἀρεΐ μ' ὦ τριέων ἢ νίκᾳ, ἢ κλαδέοι.

Εἰς γραμματικούς.

Γλαῦξ χαμαιζήλη φυσίζοε, ἴλαθι μῦθε,
Φάρμακον εὐφρόμην μείλιον ἀσιδῆς.
Ἔχθην γὰρ καί σοι πολυλλίτα δυρήσασαν,
Καὶ βαμὸν ἰοῖσι μάτην δεύμβρον.
Καὶ γὰρ σὺ μισῇ μὲ ὁδὶ, μιῇ ἢ θέλουσα,
Καὶ λιβάδες, πάντων δίκτυα χαμαιζήλη.

Εἰς

In Statuam Veneris, quæ eſt in Cnido.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Nulli nuda Venus viſa eſt: ſi viſa ſit ulli,
Is vidit, nudam qui ſtatuit Venerem.

In eandem.

Eodem Interprete.

Offero Cypri tuæ tibi ſculpta imitamina formæ:
Forma nam melius nil mihi Cypri tua.

In Statuam Echûs tanquam à Pane.

CORNARIO Interprete.

En Echo in petris habitans ego, Panos amica,
Comparibuſque ſonis omnia quæ recino.
Oris imago loquens cujuſvis, agricolis ſum
Deliciæ, audis quæ tu loqueris abiens.

In Pugiles.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Hîc pugil à ſociis poſitus certaminis Apis:
Quòd nulli fecit ſaucia membra viro.

In Idem.

Eodem Interprete.

Quodcunque inſtituit certamen Græcia cæſtus,
Hoc inter pugiles Androleos ſubii.
Reſtitit una mihi Piſæ auris, & una Platæis
Palpebra: me Python funerat exanimem.
At pater, ut functum ſtadio, mutilum-ve reportet,
Civibus armatur Damoteles ſociis.

In Grammaticos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Grammatice, inventrix victus, & Muſa faveto:
Quæ fers Mæonio carmine dulcis opem.
Quàm tibi debuerant offerri ſplendida dona,
Araque non uſquam deſtituenda ſacris.
Nanque tui, plenæque viæ, pontuſque refertus,
Littoraque, ô cunctis commoda Grammatice,

Εἰς δυσώδεις.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ἀζοσίμως ἐξορκιστὴς,
Ἐξίσαλ' ἀχ ὄρκων, ἀλλὰ κόπρων δυνάμῃ.

Ἔρως δεσπότης.

Ἀκόπελς τ' ἔρωτα, τ' ἠΐα μαινόλ' ἐδώρῃ,
Εἴ τις σὺ τελόδωτι πλανοσόμενον αὐδιτ' ἔρωτα,
Δεσποτίδας ἐμός ἐστι. ὁ μανυόας, χάρις ἴξῃ.
Μισθός τις τὸ φίλαμμα τὸ Κύπελδος. ἦν δ' ἀγάγῃς τιν',
Οὐ χαμὸν τὸ φίλαμμα, τὸ δ' ὦ ξένε, κἠν πλέον ἴξεις.
Εἶα δ' ὁ παῖς ἀδίσαμμος, ὃν εἰκόσι πᾶσι μόδοις νιν.
Χρῶτα μὲν ἀ λάυκης, πυρὶ δ' εἰκελος, ὄμματα δ' αὐτῷ
Δερκόλα, κἠν φλογόεντα, κἠκὴ φρένες, ἀὺ λάληκτα.
Οὐ χαῖρ ἔστι τοῖς κἠ φθίλγα. ὡς μέλι, φασά.
Ἦν ᾖ χρλαῖ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπεύων,
Οὐδὲν ἀλαθεύων δόλιον βρέφος, ἄχεα πυθσῆ.
Εὐπλόκαμον τὸ κέφαλον, ἴχῃ δ' ἁπαλὸν τὸ σφυρὸν.
Μικκόλα μὲ τίλῳ τὰ χερόδια, κἀκεῖ ἢ βάλλῃ,
Βάλλῃ κ' εἰς Ἀχέροντα, κἠ εἰς Ἀΐδαο βασιλῆα.
Γυμνὸς δὲ τόγε σῶμα, νόος ᾖ οἱ ἀμπτύκεσσι,
Καὶ πτερύγες ὅσσαι ὄρνις, ἰφίτατοι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοις
Ἀΐσσας, ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις ᾖ κἠκῇ,
Τόξον ἴχῃ μόλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ ᾖ βέλεμνον.
Τυτλὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖ.
Καὶ χρύσεον τοὐτὶ τῶπο φαρέτρεον. ἐνδοθὶ δ' ἐοῖς
Τοὶ πικροὶ κήλεμμοι, τοῖς πολλάκι κ' ἐμὲ τετρώσκῃ,
Παῖζα μὲ ἄχεια, παίζω. πολὺ πλείων ᾖ οἱ αὐτῇ
Βασὰ λαιμπὲς ἰοῖσα, τ' ἄλιον αὐτὸν σαιόθῃ.
Ἦν τό γ' ἴλης τλῶον, δαμάσας ἄμα, μιὴ' ἰλεήσῃς,
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάῃ, τύ νιν ἴλκε, κἠ ἢν ἰθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε. κακὸν τὸ φίλαμμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐσθ.
Ἦν ᾖ λίγῃ λαθεῖ πεῖσαι, χαρίζομαι ὅσσα μοι ἔπλα,
Μὴ τι θίγῃς πλάτα δῶρα, τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

Τέλος δευτέρου Ε Δυκιακῆ
μέτρου.

In Fœtidos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Oris odore gravi, non ſacris dæmona verbis,
Exorciſta olido depulit ore loquens.

Amor Fugitivus.

BONAVENTVRA VVLCANIO Interprete.

Amiſſum Venus inclamabat ſaucia natum,
Ecquis mî in triviis errantem vidit Amorem?
Ille fugax meus eſt. dulce index munus habebit,
Baſiolum Veneris. quòd ſi ipſum adduxeris, hoſpes,
Non tibi baſiolum ſimplex dabo; at amplius addam.
Plurima ineſt puero nota, qua dignoſcere poſſis.
Non albus faciem, ſed totus flammeus, acres
Scintillant oculi, mala mens, oratio blanda,
Lingua animo diſpar, ſuavis vox mellis ad inſtar
Irato, mens intractabilis & fera. fallax,
Verſutus puer, & mendax, immania ludit.
Criſpicomum caput eſt illi, facieſque proterva.
Eſtque puſillimanus, ſed longè ſpicula mittit.
Mittit in ipſum Acheronta, & regem figit Averni.
Nudus membra volat paſſim, ſed tecta latet mens.
Aliger inſtar avis, nunc hunc, nunc involat illum,
Fœmina maſve ſiet, ſedem ad præcordia figens.
Parvulus huic arcus, nervoque aptata ſagitta.
Parva ſagitta quidem, ſed quæ æthera tendit ad uſque.
Parvula poſt tergum pharetra aurea; at intus amari
Sunt calami, quibus improbus & me ſæpe laceſſit.
Omnia ſæva illi, ſæva omnia, ſævior illa
Parvula fax, ipſum ſolem qua ſævus adurit.
Hunc tu ſi capies, vinctum duc, nec miſerare.
Si flentem videas, ne decipiare caveto.
Sin ridet, tu ſtringe trahens. Si ſuavia porgat,
Tu fugito: oſcula dira, & labra infecta veneno.
At ſi dicat, Habe hæc, Tibi cuncta hæc largior arma,
Ne attigeris. fallax donum, tincta omnia flammis.

FINIS.

PALINVRVS.

ARGVMENTVM.

Duo hi dialogi sequentes, Luciani non sunt, neque græcè scripti etiam, sed quia à doctis Italis, cum Lucianicis eodem titulo conjunctos accepimus: ne horum quidem lectione fraudare quenquam voluimus, præsertim cùm ad exemplum Lucianicorum aliquo modo efficti & ipsi essent.

Interlocutores: *Palinurus, Charon.*

Pal. Obsecro te ô Charon, sine me ut jam navim conscendam. *Cha.* Quis me appellas? *Pal.* Ego navita quondam illius, quem nuper viventem transvectasti, Æneæ Trojani. *Cha.* Tu ne ille es, qui apud portus Velinos inhumatus jacebas? *Pal.* Ille ipse sum. Sed crede cœlestium nutu fieri, ut transvehar, quorum prodigiis longè lateque actæ finitimæ gentes, & ossa mea jam expiaverunt, & tumulum mihi, tumuloque insuper solennia statuerunt. Quare te oro, ô justissime Charon, patere tandem ut ingrediar, sic prospera semper sit navigatio tua, sit solida navis tua atque inconcussa. *Cha.* Rem justam petis, Palinure, ingredere, ut libet: vos verò tam confertæ umbræ, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis? quænam hæc vis desiderii? Expectate tantisper, dum trans flumen hunc porto, regrediar quam primum. *Pal.* Habeo tibi Charon, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti è malis, qui me dira hac tandem, qua detinebar transfretandi cupidine liberasti. *Cha.* Amo te equidem, Palinure, tum propter Æneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes, quos unquam viderim, mortales, visus est mihi singulari quadam præditus pietate, tum propter meum etiam, quod olim commune fuit tibi, magisterium: par enim sibi quisque parem affectat, delectatque magis, quæ inter pares fit, vel confabulatio vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quum videbam jamdudum te in citeriore hac ripa errantem, incertumque sedis tuæ. Neque licebat tibi succurrere, propter legem mihi datam, ne quenquam, nisi humato prius corpore, transportem. Sum enim ego minimus inter infernos habitatores, subjectusque alienæ potestati, cui parère non tam pulchrum mihi, quàm aliàs necesse sit. Gaudeo autem nunc & lætor, quòd ea aliquando se forsitibi obtulerit, qua & tuum implere desiderium, & meum relevare dolorem (salva lege officii mei) possum. *Pal.* Imò ego non minùs propter te dolebam, ô Charon, quia perspiciebam tot te graves assiduosque labores perferentem sine ulla relaxatione. Neque enim me latet, quot quantisque *verari* malis solent navium gubernatores, qui nihil aliud in vita, quàm

ma-

navigationem exercui: atque ita exercui ut nihil illa gravius, nihil periclitatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri poteſt, ſi angebat me utique fatigatio tua, repetentem animo antiquas, quas juvenis etiam ſuſtinebam nauticas fatigationes meas: quarum experientia jam edoctus ſciebam probè parì malo tuo condolere. *Cha.* Fruſtra propter me dolebas, Palinure, nam nihil moleſta mihi eſt ars mea. *Pal.* Quid ais? *Cha.* Aio gratam me habere & jucundam artem meam. Vides ut cruda viridiſque ſenectus eſt mihi? nemini haud unquam ab ipſa, qua jam omnium annos ſupero, longæva ætate mea pertæſum me eſſe laboris mei, qui quotidie inſto alacrior atque valentior: ſed intelligo cur tu aliter tibi perſuadeas. Eſt enim communis hic morbus mortalium, ut ſortis ſuæ quemque diſtædeat, vivatque contentus nemo ſtudiis ſuis, laudent verò longè, ac beatiores exiſtiment omnes, qui diverſas à ſe artes atque actiones ſequuntur, verùm falluntur maximè opinione ſua. Nam ſi rectè intueri velint, cognoſcent perſpicuè nullum eſſe in vita eorum ſtatum qui non magnis ſcateat miſeriis, quem non magnæ graveſque perturbent undique moleſtiæ & vexationes. Et ſi detur aliquando ut alter in alterius ſtudia transferatur, quàm videas tunc ſua cuique levia videri, quæ priùs præ gravitate accuſabat, contraque ea graviora quæ priùs levia videbantur. Itaque ſi benè conſideres, Palinure, non eſt ita gravis mea conditio, ut cenſes, neque propterea quòd nauclerus ſim, ſum eo mirabilior. Sed tu (ut video) ſequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantùm, judiciique veri lucem ſecutus, dego contentus ac lætus ſorte mea, neque adſcribo mihi calamitatem, quòd deſudem quotidie navigando & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum ſimul ultimas ſedes colunt, me eſſe beatiorem, non ipſos judices Minoëm, Rhadamanthum & Æacum, quanquam magna omnes emineant poteſtate, non ipſum Ditem: quanquam ſceptro potens ſit, atque regna iſta moderetur. Sunt nanque & illi ſui labores ſuæque moleſtiæ, & majores fortè, quo & majore regiminis ſarcina premuntur. *Pal.* Potes de te tibi Charon perſuadere, ut libet, mihi enim de me nunquam perſuadere poteris, quin ars noſtra ſine ulla comparatione cæteras laboribus & periculis excedat. Quod liquidò tibi probarem, niſi quòd vereor tædio te afficeret fortaſſe longior narratio noſtra. *Cha.* Imò ſumma me afficeret recreatione. Nam & delectat me tecum ſermocinari, & navigantibus etiam magnam animorum refocillationem afferre ſolent hujuſmodi confabulationes. *Pal.* Quando igitur non eſt tibi injucundum, proſequar ſuſcepti ſermonis noſtri rationem, ut intelligamus, non eſſe duriorem ullam, quàm nautarum ſortem: quod tibi facilè perſuadebo, ſi animadvertas, quos æſtus & frigora tolerare eos, quos perhorreſcere tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua ventorum rabie agitari quotidie neceſſe ſit. Si cognoſcas quoties eos torqueri fame & ſiti, quoties ſqualore etiam teterrimo conſumi contingat: ſi attendas habita-

bitationem eorum inſtar carceris ſupellectilem, vel nullam vel ſtrà didiſſimam, ſtrata dura, cibaria aſpera, potum immundiſſimum, indumenta ſpurca, incommoditatem rerum omnium, noctes inſomnes, & ſub divo ſemper, & inquietas. taceo perpetuum alioqui quoddam eorum exilium. Quos patriæ eorum exteros profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, privatos omnî (quo nihil eſt in vita dulcius) conjugis ſoboliſque fructu ac jucunditate: quis non abjectiſſimos, longeque omnium mortalium miſerrimos eſſe judicabit? Prætereo Scyllam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot infeſta navigantibus maris pericula. Omitto tempeſtates, quibus nec viſa quicquam eſt triſtius, nec horribilius, quibus & ad ſummum vitæ uſque deſcrimen quotidie jactantur, quatiuntur, & (quod ſæpe accidit) ſubmerſi tandem obruuntur. In qua re nemo eſt, qui idoneus magis, quàm ego, teſtis adhiberi queat: qui cùm multis fuerim quaſſatus tempeſtatibus, tum ea maximè quæ me ex Sicilia in Italiam navigantem invaſit, tam ſæva atque horrens, ut horrori ſit adhuc mihi ejus recordatio. Non poſſum certè (ut par eſſet) explicare tibi acerbitatem illius tempeſtatis, ſed quanta extiterit, ex hoc facilè conjecturam facere potes, quòd Æneam ducem, cujus ſumma conſtantia & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contrementem graviter atque ingementem, extentiſque ad cœlum manibus beatos longè inclamantem eos, quibus ad Trojam oppetere contigiſſet, lamentantemque pari ab eorum morte ac fortiſſima, à Diomedis gladio ſe ereptum extitiſſe, crudelem equidem diem illuxiſſe omnibus ultimum, neque ex numero noſtro quenquam putavi evaſurum. Non ipſum Æneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grandævumve Aletem, quorum naves longè disjectas, ad ſummumque penè exitium adductas, neſcio quæ vis illa, niſi divina liberavit. *Cha.* Non incognita mihi narras: hæc ea ipſa die reſcivi. *Pal.* Quo id modo? *Cha.* Quo id modo rogas? An acrem illum fidumque Orontem ignoras, ductorem Lyciæ navis, is quidem tunc ſubmerſus conceſſit ad me, illico exponens mihi ex ordine omnia, quæ tu diſſeruiſti, implorans deinde opem, rogitanſque multum, ut ſe ulteriore in ripa ſiſterem, quòd nunquam paſſus fui, quum inter fluctus adhuc corpus ſuum ſine ſepulchri honore jactaretur. Nunc agit ſe ſe circum hæc ſtagna mœſtus, atque errabundus: vidiſti illum? *Pal.* Et tum vidi, & unicum meorum ſolatium habui, dum tantiſper in ripa moratus, paricum eo detinebar infelicitate. Nec enim falſa de triſti ejus interitu retuliſti, cujus adhuc imago ſubit mihi, dum excuſſum è puppi, contortumque ter eum atque circumactum, horrendum, à fluctu rapidus tandem æquore vortex abſorpſit. Sanè quod ad me pertinet, nihil ediſſeram: qui licèt eam evaſerim tempeſtatem, amarum tandem aliquando etiam vitæ meæ finem inveni, excuſſus & ipſe, pariter atque jactatus inter undas (quod deerat) inſuper ferro præterea obtruncatus. Ex quo nec tantùm mihi timui, quàm Æneæ, meo, ne tantis undis ſurgentibus, ſpo-

spoliata magistro navis deficeret: hæccine eorum deliciæ, opes, tranquillitas, sic illis vivitur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia, & artes, contendeque, si libet, majorem esse etiam eorum miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, uxorumque ac filiorum societate beati quiescunt, gaudent, ludunt, hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habitant magnificè, vestiuntur cultè, convivantur lætè, cubant molliter, jucundos suos ac geniales agunt dies. Adde qui in urbibus optimates & primarii magnam sibi vendicant autoritatem, habenturque summo in precio atque honore, qui jus dicunt, qui causas agunt aliorum, qui fasces gerunt, qui ducunt exercitus, qui vel assistunt principibus, vel principes ipsi magni illustresque sunt. Quibus nec optabilius quicquam in vita esse video, neque beatius. *Cha.* Falleris longè Palinure, nam quos beatiores esse arbitraris, miseriores illi sunt ulla fine dubitatione. Neque enim negaverim sortem subjectam esse nautarum magnis malis: sed ita subjectam, ne comparatione aliarum, quæ majoribus etiam gravantur incommodis, minùs certè misera judicanda sit. Quid enim tristius (ut ad tuos veniam) qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quàm domi suæ agere, & ita agere, ut jucundiorem aliquando quàm vitam mortem optes? Quæ ulla major calamitas, quàm circundari urbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui domos, tremefieri & concuti? quemque fame sitique deficere, corrumpi aërem, occupari mœnia, spoliari templa, dirumpi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conviciis, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parentum ora, vim pati uxores, stuprari gnatas. Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meministi, ulla ex parte comparanda? *Pal.* Quàm vera narras, ô Charon, quàm nunc vel audiens ista perhorresco. Venit enim mihi in mentem, gravis illa & deploranda patriæ meæ desolatio, Trojæ inquam, tam præpotentis olim atque prædivitis, cujus eversione nihil credo referri posse crudelius, aut lachrymabilius, tantaque fuit calamitatis ejus magnitudo, ut longè plura etiam atque tristiora quàm tu suprà memoraveris, sibi contigerint: quæ si velis, omnia tibi, ut rem certiùs aghoscas, explicabo. *Cha.* Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atque comperta habeo. Nam & mihi renunciaverunt, ut quæque adventabant animæ, ex illo bello profectæ. Nihil certè, ut nunc tu dixisti, pervenit ad aures meas crudelius aut lachrymabilius. *Pal.* Faxo ut jubeas, sed advertas Charon, gravissima licèt hæc sint, rariora tamen contingere, quàm ea nautarum, quæ suprà exposui. *Cha.* Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidemmet civitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade oro, & per civitatem, plateas porticusque discurre, quid aliud offendes, quàm oblatrantium maledicta, insimulationes

peſtilentiſſimas, optimi cujuſque dilacerationem, quid non? exploratorum inſidias, invidentiumque venena. Diverte modò greſſum, & artificum, mercatorumque tabernas ac conventus pete: quid aliud deprehendes, quàm ſermonum nebulas, fucos, mendacia, deceptioneſque manifeſtas. Transfer dehinc te in fora publica, ſedeſque judiciarias: quid aliud audis, quàm undique omnia magno ſtrepitu ac clamore miſceri? Quid intelliges aliud, quàm cædes, hominum compilationes, furta, graſſationes, conſpirationes, proditiones? Quæ alia occurrent tibi, niſi litigatorum jurgia, & contentiones, teſtium perjurationes, cauſidicorum prævaricationes, judicum corruptiones, præſidum ambitiones ac rapinæ? Quos ibi alios obviam tibi habebis, quàm exultantes improbos, lugentes bonos, oppreſſas viduas, proculcatos pupillos, egentes proſtratos? Attolle poſtea altiùs oculos, & atria principum perſcrutare, quam non videbis ibi aſſentatorum exaltationem, ſpeculatorum acceptionem, militum audaciam, fœneratorum voracitatem, quæſtorum improbitatem: quam non potentum hominum in tenuiores vim atque inſolentiam? Quas non concuſſiones? quas non populationes? quos non innocentes accuſari, criminari, carcerari, proſcribi? *Pal.* Gravia hæc nimis ac miſerabilia. *Cha.* At reſtant alia, quæ non minùs tibi graviora & miſerabiliora videbuntur. *Pal.* Perge. *Cha.* Quæ fortaſſis etiam graviora & miſerabiliora judicabis, quoniam domeſtica ac frequens magna eſt eorum peſtis *Pal.* Fare. *Cha.* Nolo tibi Palinure afferre in medium graves longoſque artificum & negotiatorum labores: non eos quibus afficiuntur agrorum cultores, non quibus milites, non quibus cauſidici, cæterarumque diſciplinarum ſectatores, æſtus, algores, inediam, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, cædes, diſtrictas habitationes, infinitaque agendi, cubandi, veſcendi incommoda vel faſtidia, laſſitudines, vigilias, ſollicitudines, odia, & infamationes. Nam ſi complecti cuncta ſermone meo atque exequi voluerim, tot tantaque dicenda ſe offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, citiùs navigatio noſtra quàm oratio finem poſſit invenire. Omittam itaque & commemorabo tantum, quas inter domeſticos parietes, tum ſervorum, tum uxorum ac filiorum moleſtias ac turbationes peſſimas perferre ſolent, qui gubernationi præſunt rei familiaris. Cujus ſi ita ut navalis expertus, facilè quicquid dicturus ſum, me etiam tacente, & intelligeres & approbares. Nam ſervorum primò in dominos ſemper prompta maledicta, furta, impoſitiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, ſomnolentiam, tarditatem, ignaviam: nemo eſt qui non videat magnam afferre his, qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios quorum amore nihil dulcius eſſe fertur, quanta animi cum amaritudine aſpiciant parentes, vel ægrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, ſatis exiſtimo etiam te intelligere. Quàm verò gravem & anxiam credis eſſe eorum vel parturitionem, vel educationem, vel inſtitutionem? Quoties pro eis bonos parentes

ge-

gemere, ſuſpirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturbatione affici, dum quos progenuerunt, immenſaque adeò cura aluerunt, vel parum ſibi audientes, vel rebelles ac inſeſtos, poſtea habere contingat, quæ dolenter eos ferre arbitraris, dum inſani & vecordes ſunt, dum hebetis & craſſi ingenii, dum effœminati & molles, dum dilapidant & evertunt patrimonia, dum nullo bono operi & ſtudio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam ducunt ſuam? Quid de uxoribus loquar, quas dos tumidas, genus inſolentes, forma ſuſpectas, deformitas reddit inviſas? Quarum lingua nihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigioſius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ jurgiis ſemper & contentionibus obtundunt viros, quæ ſemper conqueruntur, ſemper exprobrant, ſemper inſidiantur. Quibus quum deſint cætera, nunquam tamen lachrymæ, gemitus, & ſuſpiria: quæ cæca ſua, qua tantum ardent ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefactant domos, cogunt maritos in malos quæſtus, in dira ſcelera. Non refero turpiſſima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quicquam, ea quanto dolore afficiant bonos conjuges, nemo ſatis unquam, meo judicio, enarrare poſſet, ſed magnum doloris argumentum præſtant, & graviſſimas cædes, & ingentia, quæ ſæpè propter corruptas uxores, bella exarſerunt. *Pal.* Hoc plus, quàm vellem, ſcio: nam arduum illud, quod ego vidi, Græcorum & Trojanorum bellum propter Helenæ raptum, in eam excrevit rabiem, quam nulla mundi regio ignoravit. *Cha.* Quæ toti mundo manifeſta ſunt, ea tantùm noſti Palinure, at ſi ſingula, quorum nihil me latet, intelligeres, adducereris in tantum ſtuporem, ut ſtupeſcens, etiam præ miſeratione conjugalem vitam lachrymares. *Pal.* Hui quid narras? *Cha.* Narro quæ quotidie video, & pertracto. *Pal.* Ergo connubia putas polluta & coinquinata? *Cha.* Minimè, id nunquam dixerim. *Pal.* Atqui multas memini me vidiſſe ea præditas honeſtate, ea religione ac vitæ integritate, ut divinum quiddam magis quàm humanum redolere viderentur. *Cha.* Et multas utique ejuſcemodi eſſe confiteor, ſed eas quidem, quæ optimis honeſtiſſimiſque ortæ parentibus, ebiberunt à primis annis ſobrios & caſtos mores: quæ ſanctis parentum ſuorum exemplis educatæ vitam inſtituerunt, peccare caſtigatæ, ſapienter ad manſuetudinem edoctæ, ad pietatem, ad fidem, ad divinum cultum, ad rectum compoſitumque regimen rei familiaris. Quæ ſe à thiaſis, ſaltibus, jocis: quæ ſe à ſpectaculis, ab immodeſtiore cultu, ab licentiore colloquio abdicarunt. Cæterùm quæ contra ſanctitatem, quæ malis inſtitutis, perverſiſque parentum exemplis imbutæ, molliter vixerint, aſſuefactæ deliciis, atque turpi ocio, quæ nihil niſi ſaltare, canere, fides pulſare didicerunt, quæ præterea oculis ſuis auxerunt matrum præſertim obſcœnitates & immunditias. Haſce qua fide & integritate eſſe putas erga maritos? Illabuntur ſiquidem tanquam venena tenellis mentibus parentum exempla, inde rarior etiam, quàm reris, eſt

hymenalis honeſtas: quò qui eas vel emendatis inſtituant moribus, vel ſancto invitent exemplo, parentes ſimul rariores habeantur. Prodeunt poſtea in publicum quæque etiam procaciores, aperta fronte, directo greſſu, quaſi pudicitiam ipſæ conſecraſſe videantur. Et quæ ſecretum intra cubile probra geſſerunt, cùm veſtem induerint, illa contexiſſe atque occultaſſe exiſtimant. Voſque ea, vanum vulgus, ita ut cernitis, vera ducentes eſſe arbitramini. At ego nihil quam quod res habet de eis judico, nuda enim hîc omnia atque apérta ſunt. Non veſte hîc teguntur maculæ, non pallio obnubuntur ſcelera, exertos omnes ac nudatos, rerumque omnium vacuos prorſus huc ingredi oportet. Quicquid in vita malè tentatum maleque actum eſt, hîc fronte coram ipſa demum geſtatur, diſpoliatur, oſtentatur. Quare non mirum tibi videatur, ſi quorumcunque nota habeo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita ut prædixi, tranſveho umbras. Quàm proinde ingentem video earum turbam, quæ cum impudicitiam longè apertam oſtendant ſuam, pudiciſſimæ tamen in vita habeantur. Quantas ſecum in maritos fraudes gerunt, quot ſimulationes, quot proditiones, quantam hyphocriſim, quot aliorum obſcœnos amores, quot pollutiones, quot ſuppoſititios partus, quot mentitas enutritiones, quot alieni ſeminis ſuſceptas meſſes. At, quod ridiculum magis eſt, lugent poſtea ignari mariti haſce ſibi extinctas uxores. Laudant inter cœtus & prædicant, quaſi pudicitiæ principes. Statuunt mauſolea, plurimi quoque epigrammata condi, orationes ſcribi, & pronunciari curant in laudem ac memoriam caſtitatis fideique earum ſempiternam. An hæc triſtia & amara eſſe cenſes, Palinure? Et an comparationem ullam habere putas, cum his nautarum, quæ ea ſeveritate & acrimonia recenſuiſti, ut cætera læta, fauſta, deliciarumque plena (ſi tibi fides daretur) exiſtimanda eſſent. *Pal.* Haud equidem tanta in civitatibus privatiſque domibus, quanta modò enumeraſti mala regnare credidiſſem. *Cha.* Ita proficit inexpertos ſermonem aliquando inire cum his qui multarum rerum uſum atque experientiam habent. *Pal.* Ita fit. *Cha.* Quid ſi animadvertas labores quos præferunt nautæ, corpori magis quàm animo infenſos ire, concedes ampliùs etiam ſententiam meam. Nam hujuſmodi res duræ aſſiduo quodam uſu & aſſuefactione mitiores fiunt, & quodammodo domantur, quas verò ego memoravi, cùm animum magis affligunt, non ita uſus & aſſuefactio mitigare atque edomare poteſt. *Pal.* Conſentio tibi jam, gaudeoque in eam lucem te illuſtrante perveniſſe, ut intelligam tam magnam aliorum & majorem etiam, quàm nautarum miſeriam. Sed illud non poſſum intelligere, quin principes ſaltem ac magni viri, non dicam, nautis, ſed cæteris inſuper quibuſcunque mortalibus beatiores ſint. *Cha.* Cur? *Pal.* Quoniam omnibus abundent atque affluant bonis. *Cha* Quibus? *Pal.* Honore, gloria, opibus, deliciis, amicis, potentatu, imperio. *Cha.* Hiſce? *Pal.* Hiſce & multò pluribus. *Cha.* Erras. *Pal.* Errorem hunc optaſſem in vita mihi. *Cha.* Deliras. *Pal.* Maluiſſem ita delirare, quàm tua cum ſententia ſapere.

pere. *Cha.* Quid, si nihil illis miserius? *Pal.* Quid, si nihil beatius? *Cha.* Haud unquam hoc mihi demonstrabis. *Pal.* Non tibi ii beati videntur, qui quicquid ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus convivandi, cubandi, ungendi, lavandi, ludendi, venandi, aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper facultas sit? Quibus quotquot velint concubitus fœminarum, quotquot velint arva, equi, canes: quibus tot sunt servi, tot exculta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum possideant auri, gemmarum, vestium, suppellectilis? Quibus audiant omnes, adsurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant, laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant, proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos, trucident rebelles? *Cha.* Non est tam magna, ut existimas Palinure, eorum beatitudo. Non parit certè fastidium tanta bonorum continuatio, tantaque affluentia: neque sapit tantū, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Præterea quomodo eos tu beatos judicare potes, qui tantis opibus atque deliciis suis nunquā fruuntur cum jucunditate, nunquam cum gaudio? Qui in tanta rerum copia nunquam exhilarent se, nunquam relevent animum, nunquam exultent? Qui tanta licet bonorum ubertate redundantes, tristitia tamen semper obducantur, sollicitudine premantur, anxietate torqueantur? Non tibi multò optabilior videtur privatorum conditio, quorum & vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, majores sunt? Quos summa semper condit hilaritas, mulcet festivitas, explet alacritas? Quantam putas afferre delectationem communis, quæ cum uxoribus & filiis vita exigitur. Dum cubant tutè, vescuntur lætè, jocantur modestè? Quàm dulcem esse arbitraris amicorum inter se & æqualium parem vitam, domesticum usum, frequentem conventum? Quid eorum amore suavius, confabulatione gratius, curis melius atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultationis habeant eorum convivia, ludi, cantus, solationes? quantum dilatent animos & permulceant? quantum emanet mellis, cujus nec stillam principum aliquis degustavit? *Pal.* Haud intelligo Charon, hanc quam refers, regum tristitiam atque anxietatem, qui inter risus tantùm, blanditias, jocosque versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur: & quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest, exhibeatur. *Cha.* Etiam ut video judicas Palinure, quæ oculis tantum parent, quo errore decepti mortales, plurimùm seduci solent: sed quod certum afferre possunt judicium, exteriora corporis, quæ velamenta quædam magis sunt veritatis? Aut quid certi promittere & ostentare potest frons hominum, quæ plures quàm Proteus species mentiri, atque in plures mutare queat? Considerandæ sunt secretæ animi fibræ: perscrutandæ sunt interiores mentis latebræ: quas si pervidere ita ut frontem, posses, proh dolor quantam ibi malorum turbam: quantam formidinum atque strepitationum aciem introspiceres? quot angores, sollicitudines, suspiciones? quot pestilentes morbos & perturbationes?

quanta aperirentur ulcera, quot plagæ & cædes, quot insidiæ, quot enses, & telorum infinita genera, quæ nec somnos eorum quietos, nec cibos placidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium jucundum, nec delicias jocosque lætos esse permittant. *Pal.* Nesciebam adhuc hæc eorum qui dominantur mala, sed cur illis contingant tanta, non capio. *Cha.* Contingunt tanta propter graves inimicitias acerbaque odia, quæ continuè cum finitimis civitatibus, cum subditis sibi populis, cum sibimetipsis etiam gerunt: quo fit ut ingravescentibus odiis, increscentibusque injuriis, quibus quotidie afficiunt quemque, necesse sit illos torqueri & affligi graviter, confidere nemini, suspicari omnia possunt, extimere muscas etiam (ut ajunt) volantes, gaudere & lætari nunquam, tristitia & mœrore detineri semper. *Pal.* Adducis me facilè, ut credam, suspectas eos habere finitimas civitates, cum quibus & infensa odia confiteor, propter continua, quæ exercentur bella, & dominandi libidinem, qua plurimum incenduntur. Cum suis verò quibus imperant populis, nihil accipere possum, nisi amatorem & dulcissimam pacem? Porrò si cum finitimis sint inimicitiæ: si oriantur bella, ac demum etiam augentur imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captivantur hostes, populationes magnæ fiunt, trophæis decoratur patria, victoriis celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum gloria, & urbium ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se lætitia, atque erga principes fides & amor crescit. *Cha.* At tantùm narras quæ prospera sunt & læta, ac quæ frequentibus accidunt adversa & tristia prætermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & è suis se oppidis dejici, sed majora hæc prætereamus, de minoribus tantùm dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & cædes sustinent, comperies longè majore damno quàm lucro partas eorum victorias constare, discussaque ratione decessisse plus illis quàm accessisse. His adjicias ut populorum etiam suorum odia, nedum finitimorum intelligas, quòd ad inferenda bella, & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo navigio, longa armorum & machinarum præparatione, quæ quum magno & inæstimabili constent sumptu, nec proprii suppeditent reditus, necesse est novis vectigalibus vexare populos, novas inducere præstationes, novas angarias, augere tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, eradi marsupia, imò viscera pauperum, parvos atque magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum invisos manifestè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitiæ credere, conjectari omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos injuria affecit, nunquam revocari in amicitiam, nunquam mitigari & ad veniam moveri posse putet: proinde magis insurgitur, graviores itur in injurias, hunc proscribunt, illum carcere includunt,

dunt, quorundam patrimonia publicant, alios jugulari aut ſtrangulari jubent, voluntate pro ratione utuntur: eorum quoque quos tantis læſerunt malis cognatos, affines, amicos, ſocios, ſervos, quaſi fidei ſuæ diffidentes perſequuntur. Tum cæteri qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt ſibi, acuuntque ipſi non minùs odia. Nam non minùs rebus ſuis ac ſaluti ſuæ timent. Ita pedetentim civitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odiis incenditur, coquit novas cogitationes, nova concilia molitur. Mox eò deveniunt, ut hæc intelligentes videant, quantæ ruinæ quantoque præcipitio ſubjaceant, quàm tenuiſſimo quaſi quodam filo pendeant imperia ſua. Tunc cernas eos pallere, triſtari, conſumi, expavere omnia, torqueri ſcelerum ſuorum conſcientia, quæ prima eſt pœnarum omnium, timere hoſtium inſidias, civium conſpirationes, domeſticorum proditiones, oppreſſorum vindictas. Tunc ſecurum nihil exiſtimare, niſi quòd vi ac ferro teneantur. Propterea non credunt ſe tutò cuiquam, non miniſtris, non neceſſariis, non germanis, quorum majorum etiam quàm aliorum authoritatem magis formidant, arcent ſe ab aſpectu & præſentia omnium, cingunt ſe foſſis & aggeribus, claudunt ſe arcibus, quaſi ad perpetuos damnati carceres, cuſtodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis ut obſidere eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil apertum, nihil jucundum: dormiunt cum magna inquietudine, cum majore etiam vigilant. Terret illos conventus hominum, angit ſolitudo, timent colloquia, timent ſalutationes, timent dona, ſuſpecti illis aditus, ſuſpectæ ſellæ ſuſpecti cibus & potus: qui nec etiam niſi præguſtati ſumuntur, ſuſpecti pellicum & item uxorum thori. Quibus mirum eſt, cur ſine cujuſquam præguſtatione congrediantur: ipſos verò, quorum ſe cuſtodiæ commiſerunt non minùs extimeſcunt, quibus quum carere nequeant ob tutelam ſuam, eo magis augetur eorum timor & miſeria, quo armatos pro firmiore illos præſidio eſſe neceſſe ſit. Quare alienigenas & barbaros homines, atque abjectiſſimos quoſque ſibi deligunt, eoſque frequentiùs comitantur, dejiciunt ſæpius ac exterminant, quò ſaluti ſuæ (& ſi non alia, at ſaltem hac via) conſulere poſſint. Quid fœdius & ignavius dici queat, quàm hominibus immanibus, flagitioſis ſe committere: ſuos verò, prudentes, ſobrios, juſtos ſpernere atque devitare. Quanta iſta tyrannorum felicitas, quos continuus & ingens ſemper angore afficit metus, quo non modò animi graviter excruciantur, ſed cuncta inſuper dulcia mundi dona fugantur & diſſipantur. Quantæ iſtæ eorum deliciæ, quanta gaudia: qui tranquillitatem nunquam & pacem ſibi, ne dicam populis ſuis, aut hoſtibus conceſſerunt, expertes omnino tam ſanctiſſimi atque omnium dulciſſimi boni. Quænam ubertas iſta bonorum, quæ diſtracti aliunde, neque ſciant, neque viſant, neque pertractent, neque guſtent unquam. Quanta iſta imperii bona? quæ quum ipſi videre & attrectare non poſſunt, committant neceſſe eſt aliorum curæ & gubernationi, ignari rerum ſuarum, neſcii omnium fermè, quæ ſub

ſe geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his præſertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus tamen quum ſe credant, quot innocentium criminationes, quot facinoroſorum falſas commendationes audiunt, quoties eorum fidem ſequuti, bonos pro malis, malos pro bonis decunt, atque hos beneficiis, illos pœnis afficiunt? Quodque gravius eſt, quoties ipſis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro ſententia ſua in foro quoſque lædunt, concutiunt, opprimunt, atque dilaniant. Quid mirum, ſi exardeſcunt poſtea populorum odia, ſi labefactatur poſtea eorum ſtatus atque deſolatur? quanta iſta, quamque optanda imperia, cum quibus & ſervitutem peſſimam degant, ſubjecti tantis perturbationibus, tantis inſidiis, ſubjecti ipſis etiam, quos ſibi ſubjecerunt: conſtricti quaſi quibuſdam regni compedibus: clauſi intra arces, quaſi magni alicujus criminis rei: coarctati inſtar ferarum, excluſi ab omni, quæ foris capitur recreatione, privati libertate, quod eſt tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modò, ſed cæteris inſuper quibuſcunque animantibus: cujus privatione, quid eſt quod triſtius aut infelicius contingere poſſit? *Pal.* Non credis Charon bonos aliquos mitiſque & moderatæ naturæ Tyrannos eſſe? *Cha.* Imò multos credo, ſed tanta eſt dominandi libido, tantus ardor, tanta neſcio quæ peſtis ingenita, ut quos ſemel invaſerit, ſint ſumma quanvis bonitate præſtantes, adeò illiciat eos, illicienſque depravet, ut vita potiùs quàm imperio, quod jam occupaverunt, carere poſſint, vel ad conſervandum, vel ad amplificandum contendunt unguibus dentibuſque: ac propterea nemo eſt tam bonus tyrannus, cui conſervationis, amplificationiſque ſuæ gratia multis non magnas inferre injurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimas ut pati anxietates contingat. *Pal.* Miror cur tantis in malis, quæ planè ita, ut narraſti, vera eſſe puto, appetant tantopere mortales imperium, niſi id fortaſſe faciunt cupidine honoris & gloriæ. Quid nimirum tam præſtans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modò expoſuiſti miſerias. Dulce quippe eſt mandare aliis, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, ſuppliciter exorari, aſſurgi ſibi, via decedi, inclinari cervicem, flecti genua, audire laudes ſuas, & rerum bene geſtarum decantationes. Quæ quum & divina numina plurimum capiant, facilè intelligi poteſt, quantum & his quoque mortalium mentes capiantur. *Cha.* Quæ tantum capere poteſt Tyrannos ullius honoris aut gloriæ exhibitio, qui ſe certò inviſos omnibus eſſe ſciunt. A quibus ſi laudentur, ſi audiantur, ſi ſibi aſſurgatur atque incurvetur, intelligunt palàm vel aſſentationis, vel timoris cauſſa id fieri. Quare non eſt ita dulcis, ut putas, hujuſmodi honoris & gloriæ exterſio magis quàm exhibitio. At verò dulcior is eſt, qui in privatos homines ab amicis & benevolis honor exhibetur, propter aliquod eorum egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera iſta gloria, verus iſte honor, ac dignus quidem, quo & divina numina capiantur. *Pal.* Nullam ergo video cauſſam, cur tantopere imperia deſi-

de-

derentur, desiderataque conserventur: nisi quòd habendi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quò enim quisque plus auri, agrorum, ædificiorum, oppidorum, acquirere possit, nullo parcit labori, quantumvis magno & intolerabili. Neque ullus tam amarus labor, quin propter quæstum & majorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus possideant, super omnes & beatiores videntur, licet cætera eis tristia sint atque peracerba. *Chæ.* Neque istud quidem affert ullam beatitudinem, nam in primis non efficit divitem major abundantia, sed minor cupiditas. Qui enim parvo contentus est, id tantùm cupit, quod necessitati vitæ sufficiat: Is abundè est locuples, propter honestum: quod facilius implere potest desiderium, quod quum & impleverit, liberatus est ab omni, qua alii rapiuntur, habendi anxietate. Qui verò, quantum libet, dives plura concupiscit, pluribus indiget, quia perseverante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quo enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas, neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est judicandus quisque, vel locuples multitudine, vel pauper paucitate divitiarum: sed vel rerum magis implemento vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi dives, qui minùs habet, quàm necesse esset: quare quum necessitatem sæpius magnam patiantur, qui tantam imperii molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt privatis hominibus: quibus licèt tenues sint opes, at necessitatibus saltem suis vel pares, vel superiores. Taceamus graves, quas quotidie expiationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maximè, quorum fidei magis credunt: qui, quo majora etiam nacti sunt imperia, eo majora utique furta, majoremque proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus privatos saltem homines liberos esse constat. Qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus verò curas & labores, quos in administrandis tantis opibus, gubernandoque tanto potentatu tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Herculis humeros necesse est ad sustentandam tantam molem: plures etiam quàm Argi oculos ad tantam rerum varietatem pervidendam atque distribuendam, plura quoque quàm Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta, cùm hostium tum populorum suorum, quæ illis negotia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concutiatur? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cujus est tanta valetudo, tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parum audeat polliceri? Cujus est adeò æquabilis & moderatus animus, adeò perseverans? quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantùm, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Verùm putas, Palinure, beatiorem esse vel me, qui pauperimus

rimus ſum omnium, qui nihil præter hanc, quam cernis, puſillam lintrem poſſideo: vel Plutonem tam lati, tamque immenſi regni tyrannum: intelligo, etſi taceas, quale de hoc ſis judicium prolaturus: crede mihi, minimè meum cum ſuo ſtatu commutarem. *Pal.* Quare *Cha.* Quia lætus ago, & ſumma cum quiete. Non ullius rei ullam gero, niſi transvehendi haſce huc deſcendentes animas, & conſervandi incolumem hunc faſelum meum, ſolicitudinem. In qua dicam tibi quicquid eſt, quod me gravet. Quum enim propter vetuſtatem fatiſcat aliquando rimis, curare me oportet, ut reſtituatur integritati ſuæ. Quare eum conſuo ſæpius, & obſtruo, ſi quid rimarum eſt: hæc omnis mea cura eſt, hic omnis labor. At Pluto, cum tantis divitiis ſuis, ac regno tanto nunquam lætatur, nunquam quieſcit, tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus, implicitum ſemper habet ubique animum: hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus miniſtris, huic mandat, illum terret, alios acciri jubet, metum illi omnia incutiunt: nunc terræ hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne ulla ex parte irradiet regno ſuo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret averna atque labefactet: quoties vidi ego illum, dum rebus ſuis timet, injectum ſummo curru peragrare omnem hanc regionem, luſtrare fines, ſcrutari omnia diligenter, aſcendere etiam in ſuperum orbem, circuire terras, perveſtigare quodcunque periculum perferre poſſet, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quæ cum multis in locis, at maximè ea ſolet efficere in terris Siciliæ, quæ magis etiam eum terrent, propter magnas reluctationes Typhœi gigantis, quibus totam conquaſſat illam patriam. Nam poſtquam ipſe anſus fuit bella inferre cœlo, injecêre ſuperi ejus corpori Trinacriam, ſub qua ab omnibus undique montibus preſſus & gravatus, conatur ſæpe ſe attollere, impoſitaque ſibi rejicere. Proindeque magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca noſtra concutiat graviter, & tremefaciat. Cogita nunc quam læta & optanda ſit ſors hujus inferni tyranni, cujus tot dividitur animus curis, tot propellitur tumultuationibus, quem tot oporteat præcavere pericula, tot diſpenſare miniſteria, omnia percenſere, omnia corrigere, omnia vel ipſe gubernare, vel aliis gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc uno collige ejus felicitatem. Nam ſi me deficere contingeret, huic navicularío miniſterio, quod ita neceſſarium eſt, ut vides, neceſſe eſſet eum vices meas ſubire: ne alioquin deficiente portitore, regno ſuo malè ſuccederet. *Pal.* Hoc profectò non modò verum eſſe video, ſed manibus etiam ipſis (ut ajunt) tango. Nam ea nocte, quâ aliàs ſomno gravatus è puppi in mare excuſſus fui, id continuo ſenſit Æneas meus, qui errantem ſine magiſtro navem intelligens, gubernavit eam tota ipſa nocte, non indignatus, quòd quæ ſceptrum geſtare ſolebant, remum etiam manus attrectarent. *Cha.* De magno ejus germano nihil loquor: non me latet, quantos & ille labores ac curas ſuſtinet: ſed id præcipuè ſcio,

quum

quum temeritate Phaëtontis totus penè orbis conflagrasset: quantum tunc regno suo timuit, quantum tota cœli mœnia circuit, & no quid labefactatum viribus ignis corrueret, exploravit. Prætereo tertium fratrem, moderatorem undarum, cujus plurimæ etiam ac maximæ curæ non facilè explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque Phaëtontea conflagratione ad summum penè usque exitium cum toto regno suo eum affecerunt. *Pal.* De hoc possum, quod oculis meis vidi, afferre testimonium: vidi equidem tempore illius, quem suprà retuli, horrendæ apud Siciliam tempestatis commotum graviter Neptunum, & ex alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse ocyus omnia atque tranquilla reddidisse. Quod argumentum præstat mihi evidens, plurimarum, ut inquis, ac maximarum, quòd omnia in latissimo imperio suo paria sint, curarum suarum. *Cha.* Dic oro Palinure, putas-ne jam beatam esse tyrannorum vitam? *Pal.* Minimè. *Cha.* Optares-ne vivens eorum sortem? *Pal.* Vt quid optarem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo? *Cha.* Ergo certo eos arbitraris miseros? *Pal.* Non miseros modò, sed omnium etiam miserrimos. *Cha.* Mirum quòd modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. *Pal.* Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea lucj restitutus damnet? *Cha.* Vis ut & alia eorum mala tibi referam? *Pal.* Restant item alia? *Cha.* Et alia & graviora. *Pal.* Quid audio graviora? haud unquam istud credam, posse his, quæ modò dixisti, gravius aliquid addi. *Cha.* Credes, quum audieris. *Pal.* Dic ergo. *Cha.* Vides ut appropinquamus jam ripæ, non possum longiora tecum jam facere verba. *Pal.* Rogo te mi Charon, ne fallas avidissimam expectationem meam. *Cha.* An cæterarum umbrarum quas in littore reliqui avidissimam etiam expectationem vis ut fallam? *Pal.* Non diu moraberis, perge ô mi Charon. *Cha.* Imò diutius, quàm soleo, demoratus sum: sed lentus etiam navigavi propter te, cujus fabulatione delectabar. *Pal.* Age ergo, ut facis, lentiorem protrahe navigationem, ut quæ reliqua sunt dicenda, prosequi possis. *Cha.* Ea tandem tanta est tibi audiendi cupiditas? *Pal.* Tanta. *Cha.* Morem tibi geram: qua in re illud te scire velim, quod plurimum miseram reddit mortalium vitam, instabilitas scilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quisque sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censebitur, cujus summam quantumvis & plenam beatitudinem minima omnis disturbatio violare & auferre potest? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint: nulla tamen infirmior sors est, atque mutabilior quàm tyrannorum, quorum etiam quum major sit exaltatio, & sublimata magis status altitudo, magis est proinde (quum mutari eos contingit) casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditiones, eversiones, trucidationes, ut nemo eorum fere unquam evaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte cæsus

vel

vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optabit qui pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea, tamque amaro fine consumatur? Horret animus dicere, nam ne credas iis tantùm mortales subjectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquando nos inferi, licet tam valida nobis & munita sit civitas tam firma & præpotens, atque omnibus undique præsidiis circunsepta. Non possum sine dolore meminisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc regna penetravit, perfregit fores, invasit regem, exterruit reginam, quam & antè socii ejus rapere adorti erant, abstraxit Cerberum, vinctumque eum catena, tum magna vi in orbem duxit, concussit loca omnia, trepidare omnes umbras atque ipsos judices fecit: me quoque non modicum læsit, quem crepta cymba conto hoc meo percussit, impulsumque graviter in mediam paludem exturbavit: timui equidem tunc desolatum ira barathrum totum. Credidi tunc supremum Plutoni finem advenisse regni sui: neque minùs illum cum conjuge in prædam duci ad superos, quàm tartareum canem: sed paulo humaniùs cum eo actum est, quàm opinabar. Nam tandem sibi ac regno suo bene consultum est, neque tamen ita consultum est, quin tricipiti custode suo, qui tam perneccessarius erat, spoliaretur. Quòd si opinionē meam, quæ communis erat, fata coæquassent: tunc cernere fuisset, utrum beatior vel meus vel Plutonis, tanti regis status esset. Ego quidem nihil ambigo, privatus fuissem hac navicula: hoc enim habeo tantùm, quod adimi mihi possit, privatus etiam fuissem rege meo: sed quotquot alios voluissem reges, proculdubio inveniissem, qui ministerio meo indigentes, servitium meum perlibenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri feciissem, quòd pro vetusta & attrita, qualem hanc intueris, novam mihi & magis solidam lembum acquisissem. At Pluto quantas opes, quantos honores, quantum regnum amisisset? quantam in egestatem, quantam in calamitatem decidisset? Qui neque par aliud regnum, uti parem ego, vel meliorem navim: neque parem alium famulum, uti parem ego, vel meliorem dominum inveniisset. Excedo jam modum dicendi: sed si tempus sineret, narrarem & quibus olim curis vexatus, quantoque timore percussus propter bella Gigantum fuit summus Olympi rector. Cujus narratio majorem etiam augeret eorum, quæ supra dixi, malorum confirmationem. *Pal.* Haud opus est exemplis mihi. Nam nemo mortalium fuit, qui majora quàm ego unquam viderit eorum malorum exempla. Quid enim extitit his temporibus Trojano rege majus, quid opibus suis cumulatius? Quid operibus munitius & pulchrius, & quid demum exitu tantorum bonorum tristius, quid crudelius, quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & longum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit eversam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem conjugem, captivatas nurus & filias, populationem tantarum divitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi senectutis suæ solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima morte consumptus est. *Cha.* Quis melius me

hæc

hæc novit, qui cunctos hac scapha transvexi. A quibus & omnem calamitatem suam certatim perdidici. Notus est abundè mihi Priamus, cujus cognito acerbo casu, non potui non dolere. Notus est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles, qui illo bello perierunt, Trojani pariter & Graii duces. Nota est infinita, quæ tunc occidit, populorum manus. Nullo memini tempore longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quàm illo, quo ita lassatus fui, ut præ multitudine omnibus transvehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est tibi monitore, ad aperiendas eorum miserias, quas tu subjectas oculis tuis habuisti? Quòd si pro angustia temporis liceret (jam enim video propiùs nos applicare ripæ) narrarem & millia aliorum tyrannorum, ex quibus crescceret etiam magis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum, quod certo scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse unquam tyrannorum huc descendentium (descendunt porro omnes) qui non vel alicujus veneni infectionem, vel magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentæ alicujus mortis horrida signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos, confossos, cruentatos, trucidatos. *Pal.* Quis nunc se tantis in malis tyrannum unquam esse optabit? quis imperia assequi quæret, quæ jam certiùs certo cognosco, magis fugienda etiam, quàm Medusæum caput. *Cha.* Audisti quibus apud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ hîc apud inferos graviora etiam illis parantur, perhorresceres & longè magis eorum sortem. *Pal.* Ergo & alia hîc tyrannis parantur. *Cha.* Credis Palinure, scelera quæ patrant mortales hîc aliquando impunita esse? *Pal.* Hoc modò animadvertebam. *Cha.* Animadvertendum est igitur tibi quodcunque in vita peccatur, pari demum post mortem & respondente peccatis pœna puniri. Nam ut capias quod dico: si tu Palinure, artem tuam navicularíam vivens malè exercueris: si in dominum tuum mali quicquam vel cogitaveris vel commiseris: si inaudiens dicto suo extiteris, invenies hîc tibi præparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. *Pal.* Nihil profectò Charon, scio, quod malè egerim vel in dominum meum peccaverim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, qua negligentiùs certè, quàm debeam, me gessi. Nam magno in periculo navim simul & dominum, quem vehebat, meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior meliùs sibi consuluisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. *Cha.* Recipies etiam in morte. Ibis enim quum è navi te dimisero, ad severos judices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua. Videor verò videre, quali te judicabunt pœnæ subjiciendum. *Pal.* Quali? *Cha.* Parem peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaveris, æterno etiam te somno damnabunt. *Pal.* Dormiam ergo in æternum? *Cha.* Ita puto: nisi gravius sit aliud peccatum tibi.

Pal.

Pal. Sic mites habeam judices, ut non ſit gravius aliud mihi. *Cha.* Nullam ergo niſi ſomni pœnam patieris. *Pal.* Non hæc gravis pœna mihi videtur. *Cha.* Neque aſinis etiam & bobus, at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris graviſſima exiſtimatur. *Pal.* Quas verò, dic, pœnas perferent tyranni? *Cha.* Audis tot clamantes & lamentantes voces, tot horrificos planctus, tantum ſtridorem ferri, tot tractus catenarum? *Pal.* Delectabat me adeò ſermocinatio tua, ut his minimè animum intenderem: ſed quid audio tam triſte atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures meæ ſuſtinere non poſſunt? *Cha.* Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere quenquam incluſerint, ſpoliaverint, flagellaverint, trucidaverint, in ſummum luctum, in ſummam egeſtatem & calamitatem deduxerint, damnati ſunt etiam ab incorruptis judicibus, ad perferendas pares pœnas. Ideo teterrimis quoque carceribus incluſi, ſpoliati, flagellati, rotati, cæſi membratim, ac mille atrociſſimis mortibus cruentati, tantos edunt, quantos audis, gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque ejulatus. *Pal.* Dic etiam mihi Charon, an his pœnis plectuntur, qui magni atque primarii tyrannis aſſiſtunt? *Cha.* Prorſus iiſdem. Nam ſuaſu & conſilio eorum maximè committunt tyranni ſcelera ſua. *Pal.* An & in vita illi beati? *Cha.* Non ſecus ac tyranni, quibus aſſiſtunt, nam iiſdem quoque malis ſubjecti ſunt, eadem enim ſunt in eos populorum odia, majora etiam inter ſe, eædem curæ, eadem pericula: & quod miſerabilius eſt, dejiciuntur ſæpe à tyrannis ſuis, & vel carcere vel morte aliquando peſſima afficiuntur. *Pal.* Tanta eſt ergo, tamque generalis omnium calamitas. Vllam verò prorſus eſſe putas hominum ſortem, quæ beata duci poſſit? *Cha.* Imò beatos aliquos non nego fuiſſe mortales, ſed perraros tamen. *Pal.* Quos perraros? *Cha.* Qui amore virtutis & literarum contempſerunt cætera mundi bona. Quin ſe innocuos, puros, caſtos, integros, incorruptos conſervantes, extulerunt animum altiùs ad guſtandam divinam excellentiam, humana quaſi ſordida & abjecta relinquentes. Nam virtus per ſe tam dulcis, tamque jucunda res eſt, ut incredibiles amatoribus ſuis afferat voluptates. Tam nobilis & præſtans eſt ejus poſſeſſio, ut ſumma quadam ubertate ditet poſſeſſores ſuos. Quam qui verè eſt aſſequutus, nihil præter literarum ſtudia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum prædulcia ſibi bona ſtabilia perpetua, incorrupta præeligit, cuſtodit, amplectitur. Reliqua verò mundi ſupremo tandem guſtu amara, infirma, momentanea, corruptibiliora fuco, mendaciora hilo, inaniora hilla, jejuniora papis volantibus, fugit, contemnit, abjicit, conculcat. Contentuſque ſeipſo, ac honeſtiſſimis ſuaviſſimiſque ſtudiis ſuis totum nihil mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & jucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamque ſtultas, & ultrò ſibi quæſitas anxietates, tot ineptias, tot caſſos labores, tot inanes cu-

uras: nemini nocet, nemini moleſtus eſt. Laudant eum omnes, prædicant, admirantur, benevolentia complectuntur, favore proequuntur: quàm verè hic beatus eſt, qui conſcientiæ ſuæ innocentia & integritate fruitur? Quod primum eſt & dulcius omnibus, bonus ſecuruſque ſui, nullo timore angitur, nulla anguſtia torquetur, non timet largas (quibus caret, quaſque nihili facit) divitias ſibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunque ſe lædi, qui nec quenquam ſe læſiſſe certò intelligat: quàm verè hic felix eſt, qui tot tantiſque ſe motus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, ſibi ſemper aliiſque jucundus, lætetur ſemper, & omnibus quotquot ſunt mundi honeſtis, & his etiam, quæ cœlibum communes ſunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus ſanctioribuſque deditus ſtudiis, contemnat omnia, contemnenſque omnia poſſideat. Nam is poſſidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, ſed cui nihil deficiat. Porrò illi nihil deficit, qui nihil concupiſcit. Concupiſcens autem nihil, contemnit omnia, contemnenſque ita id aſſequitur, quod deſiderat. Deſiderio verò ſuo frui, ea demum vera & ſola beatitudo, beatorumque omnium plenitudo eſt. *Pal.* Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum & nihil patiuntur. *Cha.* Nihil prorſus: imò propter tranſactam bene vitam, meritum magnum aſſequuntur. *Pal.* Quod? *Cha.* Vel cœli fiunt incolæ, communicantque æternùm illis cœleſtibus bonis. Vel ſi huc deſcendunt, mittuntur in Elyſium: qui locus eſt quietis ac delitiarum, ubi ſedes fortunatæ, campi aperti, læti, omnium omnino pœnarum expertes. *Pal.* O ſi mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inclamarem quàm magna poſſem voce, admonerem pro ſuo quemque officio & dignitate, accuſarem tantam laborum fruſtrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones perverſaque judicia, ſed quàm maximè increparem, qui vel magiſtratu quopiam magno, vel imperio cæteros antecedunt, oſtenderem tanta, quæ antea ignorabam: ſed te docente nunc intelligo, mala eorum graviſſima, dictu horribilia: revocarem omnes à vitiis, ab inferendis injuriis: ad meliorem victum, à ſuperflua agendarum rerum cura: incenderem deſiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, graviter, caſtigateque vivendum, ad ſe cognoſcendum, ad contemnendum tot caduca, & ſomni cujuſdam vel umbræ magis ſimilia mundi bona, invitarem ad honeſtas artes, ad ingenuas exercitationes, ad ſtudia literarum, ad ſpem ac contemplationem divinæ bonitatis. *Cha.* Et rectè ſanè: ſed vides & ripam attigiſſe, egredere jam. *Pal.* Et jam egreſſus ſum. Ad judices eo, placidam opto tibi ſemper navigationem: ſalve ô Charon, & vale. *Cha.* Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidos opto tibi ſemper judices: ſalve ô Palinure, & vale.

VIR-

VIRTVS DEA.

Interlocutores, VIRTVS. MERCVRIVS.

Mercurius.

VIrtus Dea per epistolas oravit modò, ut ad se irem. Eo ut perconter quidnam me velit, illico ad Iovem redibo. *Vir.* Salve Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua in me pietas atque benignitas efficit, ut non penitus despecta ab omni cœtu Deorum sim. *Mer.* Expecto quid narres: tu modò perbreves narrationes facito: nam edixit ut confestim ad se redirem Iupiter. *Vir.* Etiam-ne tecum nobis non licebit nostras ærumnas exponere? Quos igitur habebo ultores injuriarum, si non modò apud ipsum maximum Iovem, verùm & apud te quem semper in fratris locum habui, colui, observavi, condolendi facultas negatur? O me miseram, ad quos confugiam? Vnde auxilium petam? Me quidem, cùm ita despiciar, malo esse truncum aliquem, quàm deam. *Mer.* Tandem effare, dum præbeo operam. *Vir.* Videri, quàm sim nuda & fœda? Hoc ita ut sim, efficit fortunæ deæ impietas atque injuria. Aderam sanè ornata apud Elysios campos inter veteres illos amicos: Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Ciceronem, Archimedem, Polycratem, Praxitelem, & ejusmodi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, piissimè atque religiosissimè coluêre. Interea loci cùm jam non pauci salutatum ad nos advolassent, è vestigio fortuna dea insolens, audax, temulenta, procax, maxima armatorum turba consepta atque stipata, properans ad nos, jactabunda. En, inquit, plebeja, tu-ne majoribus diis adventantibus non ultrò cedis? dolui injuriam nobis immeritis eo pacto fieri. Ac nonnihil ira concitata, inquam, neque tu maxima Dea his verbis me plebeiam efficies, neque si majoribus cedendum est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa verò illico in convitium sese effert adversum me. Præterea hîc quas contumelias in me primùm dum hæc inter nos geruntur, effuderit: idcirco Plato philosophus cœpit contra nonnulla de deorum officiis disputare: Illa excandescens, apagite hinc verbosi, inquit, Non enim decet servos deorum causam suscipere; cœperat & Cicero orator plura velle suadere, at ex turba armatorum erupit, Mercuri, Antonius præpotens latera illa sua digladiatoria ostendens, gravissimumque pugnum in os Ciceronis injecit: hinc cæteri mei amici perculsi metu, fuga sibi propere consuluere, neque enim Polycletes poplites periculo, aut Phidias scalpro, aut Archimedes horoscopo, aut cæteri inermes adversus audaciissimos armatos eosque prædis atque homicidiis suetos bello ad sese tuendos valebant, ergo me infeliciissimam ab ipsis diis omnibus qui tum aderant atque hominibus de-

desertam, pugnis ac calcibus totam confregêre, vestes meas diripuere, in lutum prostratam reliquêre, demum abire ovantes. Ego verò ita confecta, cum primùm licuit conscendi huc, ut I. O. M. his de rebus facerem certiorem, jam quidem mihi ut intromittat expectanti mensis elapsus est, dumque id ut impetrem, omnes deos exeuntes atque redeuntes precor, novas semper aliquas excusationes audio. Aut enim deos ajunt vacare, ut in tempore cucurbitæ florescant. Aut curare ut papilionibus alæ perpulchræ pictæ adsint. Quid? igitur-ne verò aliquid semper habebunt negocii, quo nos exclusas teneant ac flocci pendant? Tum etiam & villicus suscepit curam dudum, ne cucurbitæ siti pereant. Nos tamen neque diis neque hominibus cordi sumus. Has ob res te iterum atque iterum precor, obtestorque Mercuri, qui semper apud deos ipsos interpres extitisti, & ut caussam hanc meam justissimam atque piissimam suscipias. Ad te confugio, te supplex oro, in te omnis mea sita est spes atque expectatio. Da quæso, operam, ne dum à vobis excludor, ipsis quoque mortalibus sim ludibrio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, ubi homunculi me tametsi infirmam deam flocci pendant. *Mer.* Audivi: doleo verùm pro vetere nostra amicitia unum admoneo, duram nimis atque difficilem caussam te adversus fortunam suscepisse. Nam & Iupiter ipse, ut cæteros omittam Deos, cum & ob accepta beneficia nimium fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cœlum diis ascensum præstitit: atque ubi velit, valens sua armatorum manu ejiciet. Qua de re, si sapis, inter plebeios deos ignota, quoad fortunæ odium extinctum sit, latebis. *Vir.* Æternùm latitandum est, ego & nuda & despecta abeo.

IOANNIS GEORGII GRAEVII
Notae ad tom. II. LVCIANI.

AD EIKONES.

Pag. 9. Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηϑ) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις τοιοῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur.* quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur!* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπίσης τούτοις ὅρϑ ἐστίν. Verissime. & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima.* quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum ὅρϑ & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρϑ πενίας esse *summam amicitiam, summam paupertatem.* His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα τούτων ὅρος ἐστίν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima.* Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo.

In eadem pagina, Καὶ τὸ γλυκὺ μείλιϑ ἀπὸ τῆ γλώττης αὖϑι αὐτῆς μᾶλλον, ἢ τοῦ Ϝ πυλίς χαρᾶϑ οἰκεῖνο ὁ Ὅμηρϑ ἂν εἴρηκεν. Sic Mſ. Vulgo καὶ τὸ, γλυκὺ μείλιϑ, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πρᾶος ὑποδύομϑ ἐς τὴν ἀκοήν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim ὑποδύεσϑ *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox λιϑύεσϑ p. 10. καὶ ἢ κηρῷ ἐπιφορήξῃ τὰ ὦτα, καὶ λιϑ Ϝ κηρὸ λιϑύσεταί σε τὸ μέλϑ. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* ὑποδύομϑ, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον.

Pag. 11. Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἦν γὰρ τοῦτο, καὶ χαριέντως συντεϑειμένον, καὶ ἐκ τοσούτων, καὶ πολυειδῶς τε καὶ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνομοιοτρόπου, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perxile esset, & more pictorum factum;* (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet alte-

ro

ro pulchrius fit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ καὶ ἢ πᾶς ἄκρως. ὁ γὰρ μίαν ἀκριβῆ σὺ δὴ σὺ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδείξας διήγησιν, ἥτιον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντεθῆν, καὶ τοσαῦτα, καὶ πολυειδῆς τι σὺ πολλῶν ἀκριβῶν αὐτὸ αὐτῷ ἀνταμιλλόμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt; ἥτιον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντεθῆν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere*. Plin. in ep. *imagines exscribendas pingendasque*. Martialis: *scriptum testudine signa*. hoc est pictam, sed ἀνταμιλλᾶται, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνταμιλλώμενον est aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνταμιλλώμενον scribit ἀνταμιμώμενον.

Pag. 11. Ὀλύμπιον est Pericles. Diodorus Siculus. lib. 12. Τοῦτον δὲ μάλιστα συνεπλήρωσε δι' ἣν διενήνοχε δύναμιν καὶ λόγου. δι' ὧν αἰτίαν ἀπομιμούμενοι Ὀλύμπιον. Plin. xxxv, 8. *Olympiumque ab eo pictum*, sic pulcherrime hunc locum ex Mſſ. emendavit sagacissimus Fridericus Gronovius, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & Val. Max. v. 10. *Non sine causſa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit Christophorus Colerus, ejecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Mſ. Ἀλκιβιάδης legitur in Mſ. ὁ γὰρ ἴσον ὁ ἐγγὺς ἀπέχων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρὸν τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distans* (sed longe scilicet) *Athenienſium respublica, & ista praesens Romanorum potentia*. Edit. ὁ γὰρ ἴσον, non male. sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χεῖρον. ὁ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illo distat*. Vtitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τηλικούτων ἄξιον, μηδὲ ἐγγὺς, ὅπι μὴ δὲ ἄλλου τινὰ γυναικὸς γε ἕνεκα. *Non enim talibus se dignum esſe, ne quidem propius ab illis abesſe, neque illam aliam foeminam*. Sic enim Latinis usurpatur *propius abesſe*. Cic. in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab eo propius absum*.

Pag. 25. Ἀλλ' ὡς μὲν ἐπὶ τὸ ὑπερῆχον ἂς οἷόν τι ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Sed quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extuleris*. Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex ἐπὶ τὸ ὑπερῆχον ἂς οἷόν τι ἐμβιβάζων. ut apud Latinos *provehas*.

Pag. 27. Miratur Marcillus quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecessisse, cum scribat Herodotus illum fuisse mutum; non surdum. sed ego miror Marcillum hic haerere. Quis ignorat mutos esse quoque surdos? Imo surditatem esse causſam mutae linguae. Qui surdus natus est, loqui non potest. Vnde enim sonos vocum literarumque percipiat? Fuerant tamen nostro seculo cum in

Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris litteras nosse & pronunciare. de quo extat elegans dissertatio Georgi Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum acque poterant etiam longius a se remotos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant.

Pag. 38. In Toxaride: Ἀχιλλεὺς καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἱστορίαν. In his verbis καὶ τὸν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τὸν ἄλλον, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia subest.

Pag. 39. Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. Μν. Οὐ λέγεις. καὶ ἀείδωσιν ἀπόντες ἑκάτερον. πρὶν ἴμμεν δόκεον ἑκατέρω. Το. καὶμοὶ δοκεῖ. ἀστέρῳ δὲ λέγε. &c. dein post οὐχ ὅπου ἀπίσεαι. Μν. ὀμόμεθα, ἢ τ' ἦμαρ ἔρχεται ἢδὲ νομίζεις; τὸ δὲ σοὶ τ' ἠμετέρων θεῶν; ἀὸ ἱκάνει ὁ φίλιππος; ut hacc ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba ἀστέρῳ λέγε Mnesippo convenire.

Pag. 43. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τ' ὑπόχρυσον, ἐθέλω. *Alium quendam adolescentulum Cretensem haud nummatum venata es.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecuniosojuveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τ' πολυχρύσου.

Pag. 48. Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ διδραμὼν πολὺ μᾶλλον ἐσπουδακὼς τ' ἄλλους. scribendum ὑδραμὼν. Est enim ab ὕδραμον. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς πᾶσι κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦσαν αὐτοῦ λαμπρύνοντες τὰ ὑπ' τ' ἀφῃκεῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num ἀφῃτεῖν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἐμπαιόντες τὰ ὑπ' τ' ἀφῃκεῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam ἀφῃτέω non memini apud quenquam inveniri. sed ἐμπαιόω Luciano est familiare.

Pag. 49. De Menecratis filia deformi, ὡς εἰδὲ μὴ πάσης σ' ἀπορίας τ' πατρὸς, ἦν καὶ τ' κακοδαίμονος ἐκέκτηθο ἡδίωσιν ἂν τις τ' γε σύγγνοιη κ' πάνυ ῥᾳδίως δ' ἀγαθοῦ, ὅτω κακοδαίμονα κόρη τὴν ὄψιν. *Quam, ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset, quisquam ingenuus ac pauper facile acciperet, quae forma esset tam infelici.* Sic Erasmus vertit. Nonest mirum nullum τ' σύγγνοιν hoc spinturnicium voluisse ducere. Quamobrem scribendum ex Mf. τ' ἀγνοῦν. *obscurorum, ex ima plebe.*

Pag. 54. Narrat cum quidam pictorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua κατορύξαι τι τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδόκουν ἰέναι, τ' κλοιὸν εἰς αὐτὴν διειρεμένην, καὶ λάθρᾳ ἀπιέναι. Erasmus cum in-

interpolatore Salmurienſi : *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τῶ κλοιῶν εἰς αὐτὼ διειρημένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργμένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vincultum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεμοχλεύκει τῷ αὐτῦ τηρεῖσθαι τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ τὸν αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena* ſolebant vincti interdum duo treſve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedeſque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus : *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori.

Paullo poſt pag. 56. rectius Mſ. καὶ αὐτὰς ἂν σοι τὰς λόγους διεξῆλθον πολλὰς, καὶ ἀγαθὰς *ipſas tibi orationes exponerem multas, & egregias,* αὐτὰς quod in editionibus eſt hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος *ſis malus orator,* pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φανόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθὰς καὶ βεβαίας φίλας, ſcriptum oſtendunt ἀγαθὰς καὶ γενναίας φίλας *tam bonos & generoſos amicos.* nec ſpernendum quod ſequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστί. *verus ne quis gubernator ſit.* in editis eſt ἀγαθὸς.

Pag. 58. Valde quoque probo ſcripturam veteris libri, καὶ ἐφέτω δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem ſummum tres in foedus tale ire,* pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσίναι, non quod hanc lectionem non poſſimus tueri, ſed quod illa ſit efficacior. Eſt enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum eſt.

Pag. 59. Delenda eſt diſtinctio in his verbis : καὶ τὰς ἁμάξας καταλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδρους ἁμάξας ſunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos ſuos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur : *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum*

ipſis hominibus, non *cum viris*, ut Eraſmus. Viri enim in caſtris verſabantur.

Pag. 67. Ὁ ὁμόσκυδος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλάνοις ὤν. Eraſmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκυδος eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὁμηγυρεῖς τοῖς Σκύθαις ὁμόσκυδοι, *iiſdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκύθη Graecis ſaepe ſunt arma.

Pag. 73. Καμπύλῳ τῷ ξίφει κατὰ μηρίης τὴν ἰγνύην. *adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύα. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς.

Pag. 77. In aſino Καὶ ὅτι μεγάλους ἰκρίους ἔχει. Cur ἔχει, & non ἔχῃ, ut τρίφῃ, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem.

Pag. 78. In κλιτοπάλῃ nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιπόδας, ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε, Bene Mſ. ἄμμασι κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.*

Pag. 86. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας. O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας.

Pag. 88. Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἔστη τότε, καὶ ἡμεῖνα ὄνος. *Iamque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret. lege: ὥστε ἐστὼν τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.*

Pag. 112. Η' δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. Scribe: κατεχρήσατό με δεινῶς.

Pag. 114. In Iove Confutato, elegantius in vetiri codice ſcribitur: Δοκεῖ δ' ἐν μοι διαιόπεσθαι ἂν ἡ κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτὸν σε ἀνάκωσιν αἰωρήσασα ἐκ τῆς ἀτρακτίδος, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τῆς καλάμης τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati ἀναρτήσασα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit.

Pag. 120. Γνωτὸν δὲ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ἐπὶ μηδεμιᾷ χρησίμῳ γινομένας θυσίας, χρηστότητί τινι, τῶν ἀνθρώπων τιμώσας τὸ βέλτιον. *Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis cauſſa ſacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praeſtantius eſt, colentium.* Sic recte interpres *colentium* ſc. Deos. Nihil hic monerem, niſi Mſ. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι hoc minime damno, alterum tamen eſt efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123, idem codex pro καὶ τιμώσας χαιρόντας, ſcribit θυσίας χαιρόντας.

Pag.

Pag. 128. In love Tragoedo, scribe ut in Mſ. habetur ἐν χορῷ δ' ὅτ' ἐλε παρειάς. Est ex Iliad γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἥς σὺκ ἂν ἄφοιτ' ἄχθος. dein idem codex: ὡς χρὴ γὰρ οἰκεῖαν ἰρᾶς. Mox ὡς τοι ὑποθαμβοτυργεῖν exponit vetus scholiastes ineditum ὑπτιαγωδεῖν. quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Iupiter ὑπτιαγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑπτιαγωδεῖν.

Pag. 133. Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi σοφιστὴν inter deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί δ' Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτόν γὰρ ἐμοί γ' ἐς τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλλου ἀπολείπομαι, χαλκῆς ἐστιν. εἰ δ' ὑπολογίζομαι ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκωται, ὑπὲρ τὰς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὸν ἱππέα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Iupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensae fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζυγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν ἡλιαστάζωμεν. Si non inter imi subsellii Deos colloceatur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζυγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi*. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in colossum impensi, eum super πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὸν ἱππέα ἂν εἴη. hoc est eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὸν ἱππέα sc. πλεῖτες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tributum semitalentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc.

VIII, 10. Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem.

Pag 136. Cum Iupiter conquestus esset, de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτῷ λιποθυμίαν, τῷ ἄθματι, μὴ δὲ ὅσον ἅπτε τῷ ῥινὶ ἀσφραίνεσθαι δ' κάπνου δυσχόλῳ, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mf. ἀσφρᾶσθαι. Sed. Lege ἀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ἀσφραίνεσθαι, Sed Grammatici observarunt malle Atticos ἀσφρᾶσθαι, quam ἀσφραίνεσθαι.

Ibid. Narrat Iupiter se veniisse in Poecilem, & ibi varios homines inveniisse, alios sub dio, alios valde clamentes, ἐπὶ τῶ θρόνων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θρόνων, & quidem rectius. Nam θρῶνος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed θρόνος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem.

Pag. 140. Momus ad Iovem: εἶτ' οὐ βραχεῖ ὕστερ κωμῳδοῦντος ἡμᾶς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κεφαλαίους ὄντας, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtuliisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mf. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15. ἀποστόμωσον τὸν γλαῦκα, ἀποφράττει τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius pag. 153. cum Momo intempestiva interpellatione obtudente Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποφάττεις ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut Terentius in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo pag. 157, hoc verbum ex Mf. reponendum est, ἤδη γάρ σε τύπτω ὀρθίῳ ἀποφάξω, *ego te hac festa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθνήσκειν. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κρῆν ῥᾴστα φέρεσθαι, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. Melius Mf. διασυρόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis scilicet. διασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς ἀποδείξεις πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mf. legendum ὥστε ὀλίγου ἂν εἶη, *quare vestrarum esse partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας κατακαίοντα, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνον ἐστεμμένον. *vobis solis*

ſolis ſacrificia in epulis comedentibus. cum nunc partem ſibi vindicent ſacerdotes, partem qui ſacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani eſt convenientius.

Pag. 141. Ex Mſ. legendum, ἤτοι κηρυκικοῦ τινι, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κηρυκικῇ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ.

Pag. 147. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς ὁ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστι, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ἐν τῷ Ποικίλῳ. πίττης γὰρ ἀναπίπλησιν, ὁσημέραι σκιαγραφούμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαστούμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio, Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercurii, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur,* ſc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam* cujus crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valleſius, nec non Meurſii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia; ἐπύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπτίου μορίου, στρόφον τινὰ καὶ μετάφρενον. ὡσεὶ δὲ μοι χάλκεον ἀμφὶ στέρνοις πλαστὸς περιήρτηται μιμητὴς τῇ τέχνῃ, σφεριδίου χαλκοῦ πᾶσιν ὁπωστινοῦν ὁμοίου. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factuſque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculuſque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Iovis pro πεσὼν ὁ Ἑρμαγόρας βίλτρα τοιγυνδὲν legatur in Mſ. ἐμοὶ ζῶν. Μιμητὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας.

Pag. 149 Dicit Deos ſaepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans eſt vocabulum, *qui ſe ipſos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis eſt *condicere alicui*, ut apud Cic. 1. ad fam. 9; alicui ſignificare, ſe apud eum coenaturum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud tamen exquiſitius.

Ibid. Manifeſtum mendum eſt in his verbis Epicurei Philoſophi, quibus dixerat Stoicos ipſos τάξιν vocare, ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀναγκαίσεις, εἴ τίς σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ χιγνόμενα μέ, ὁποῖά ἐστι, καθειμαρμένων καὶ ἐπαινεῖται, οἰομένου τὸ ἀποδεῖξαι τοῦτο εἶναι, ἢ καὶ σοφοῦ λαμβάτειν αὐτῶν ἔπαινον. Interpretes: *Deinde ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea quae fiunt, qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unum-*

quodque immaturi providentia. Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. scribendum sine dubio, ut est in Mſ. ἀγτάτλεσθαι, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, ἀρ' ὑπό τινι ἂν θεᾷ τάττοιτο ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια. *Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?*

Pag. 151. Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπισταμένῃ ἡ χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἄκυσον αὐτὸ τὸν παράπαν ζορθῶν. Sic lege & interpunge. ἄκυσον pro vulgato ἄκυε, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi editione typographorum vitio est omissum, & τότε ex Mſ. repositum. *Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur profert, audi tunc libere loquentem.*

Pag. 152. In versu Euripidis pro ὑγιοῖς τὸ ἀγκύλαις Mſ. ὑγιοῖς τὸ ἀγκύλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque tandem sit.*

Pag. 153. Τυπὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηγεῖ. Mſ. τυπὶ πόθεν ἡμῶν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπήλθεν.

Pag. 154. Ἀλυσπέλεις ἦ, εἰδὲ ἄλοιγον εἰδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὁ μὴ χρεὼν δὲ ἦν αὐτοῖς. In Mſ. hic adduntur non nullae voces: ὁ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν ἐσθ' ὅτου τοῦ ναυτιλίου αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.*

Pag. 159. In Gallo ἦ γῆν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐρχόμενοι. Mſ. ἦ γῆν πρὶν αἴσχιον τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐρχόμενοι. leg. αἴσχιον. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπότε αἴσχιος ὁ ἥλιος, pro φαίνοι.

Pag. 163. Ἢ Πυθαγόρας ὅτι ἔθαγεν ἐμψυχωμένου καὶ τὸ ἴσον ἡσθάνετο πνεύματος φαγὼν κύα, ὡς ἂν εἰ τῶν κεφαλῶν ἓν πωλοῖς ἐδήδεκεις. *Aut si Pythagoras peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄθλια γὰρ ἀκούσεις νεκροῖς ἐγκεῖσθαι γρ, ὡς οὐδὲν ἴσασι κύαμοι, ἢ κεφαλαὶ τοκέων ὁμοῖαι. *Dumodo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ *testiculos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνθρώποις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίων πράσει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῆ ἀπείκασεν κύαμον ἢ τὸ ἐπίλυσον,

Γνοὺς τοὺς κυάμους τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

Fabas inquit prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen flatus excitans,

tens, *non quod parentis capiti sit simile, ne velis ille versus. Idem est fabas atque caput patris edere.*

Pag. 164. Καὶ μέτταλλα ἄλλα χρυσίου κατηκόλουθας μοι δοκεῖς. Interpres: *& solidas auri venas mihi videris adduxisse.* Μέτταλλα ὅπερ χρύσια. *totas auri fodinas*; aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia accupat.* Sic *damnari ad metalla.*

Pag. 165. Κωλύει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ εἴ τι διανοεῖ, ὥσπερ ἄνιεσόν τινα ἐκ δείπνου σωτὸν ἀναγαγών, καὶ ἀναμιμνήσκουσα τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere, producere.* Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττουσα. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.*

Pag. 166. Σωτὰς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπηχυ τὸ τοιχεῖον εἴη. *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic Salmuriensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐπεμετρούντο τὴν ὥραν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδὸν, ὧν ἦν τοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἤδη κατεῖδεν, εἰ δυοκαίδεκα τὸ τοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & τοιχεῖον vocabant. Et τοιχεῖον decem pedum exiſtente libandum erat.* Legendum autem ἤδη κατεῖδεν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις:

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ἡ δυοκαίδεκα τὸ τοιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum duodecim pedum umbra erit ad laute prandendum ire.

Ibid. Ἀπέχομεν κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένον, ἀνατρίψας τὸ τελεώτατον, ὡς ἐπὶ δ' ἀριστερὸν μέτοιθε ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte puriſſimum ea videretur* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus, amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὴς καὶ κόσμιος, τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικῶς τῷ ἀναβολῷ. *Cultu decorus, atque ornatus, inceſſu ac pallio modeſte compoſito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένον εὐσταλῶς est qui incedit pallio decore compoſito.

Pag. 168. Εἶπε μηδενὸς ἀντεχομένου τελείου κατακεῖσθαι αὐτὸν, ἐμὲ καταπαλίνωσε φέροντες, ὡς ὑμεῖς ἐπίζοι ἤμην. in Mſ. κατακαπαλίνωσε.

quod

quod minime dammandum. *Cum, inquit, nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτραπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis ures accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest.

Ibid. scribendum, ἅπαξ ἢ δὶς καὶ τὸ σύνηθες. sic Mss.

Pag. 169. Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαείτιον ἅμιτυ, pro χαείπασιν ὅμοιαι. & ὅτι χρυσοῦ π καὶ ἀργύρου ἰσοφόρισε, pro ἰσοφόρισε. Sic enim apud Homerum Il. ε. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba.

Pag. 170. Ὅτι τὸ ἔτι ἅψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους & ἀλφίτου ἐμβολόν. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen quereus saturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur sua tempora ab ἑψέω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ χαμαιπετεῖς παῖδες docuerunt. Itaque pro ἅψων malebam olim ἅψω, sed postea Mss. mihi ostendit legendum esse ἅψασι, & pro τόμους, μοίρας. sed ἀλφίτους, sunt *botuli*, *farcimina*, non intestina.

Pag. 171. Ἐπεὶ ἢ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πορφυρᾶ, ὁ τὸ τρύβλιον περιελείχων, ἅσμενος ἐξελαυνόμενος, ἀλυρᾷ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit : *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus.* Ille ἐκεῖνος in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἅσμενος ἐξελαυνόμενος aliud est ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πορφυρᾶ, ὁ τὸ τρύβλιον περιελείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus : *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coris patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio librariorum intercidit, aut simile quidem. In sequentibus quoque aliquid periit ὁ τὰ ῥάκια τὰ πορφυρᾶ nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Mss. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur : Ἐπεὶ ἢ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, καὶ τὸν ἐκεῖνον ὁ τὰ ῥάκια περιελαμβάνων τὰ πορφυρᾶ, ὁ τὸ τρύβλιον περιελείχων, &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte : ἐπεὶ ἢ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους * ... Σίμων. Καὶ τὸν ἐκεῖνον ὁ τὰ ῥάκια περιελαμβάνων πορφυρᾶ, ὁ τὸ τρύβλιον περιελείχων ἅσμενος ἐξελαυνόμενος ἀλυρᾷ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. *Postquam vero pridie mortuus*

* εἶλε.

est,

est, *omnia illa secundum leges* cepit *Simon*. Et *nunc ille qui pannis sordidis indutus erat*, *qui catinum lingebat*, *hilaris equo vehitur*, *purpurea*, & *coccinea veste amictus*. ἅρμῳ ἐξελαύνει est laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν est subaudito ἵππον, *equitare*. ut apud Latinos *vehere* se. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξελαυνει ἐς ἥρην τὴν ἑωυτοῦ. *equitavit ad suam domum*. ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian.

Ibidem. Non reprehendo vulgatam, αἱ ἐμπλήσειν ἀυτὴν sed magis tamen probo libri veteris scripturam, in qua αἱ ἐμπλήσειν ἀυτρήτην αὐτὴν. *Minuunt se ipsas suspensurae*. Hae sunt minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum.

Pag. 172. Εἶπε ἄνων ὁ ναυσθλάτων ὀλίγον τῆ ψυχρμάτων ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπιπονώτερον. Salmuriensis: *Irasne neglexi infelix vel panca frusta in vitam importare, cum illo esse alienus*. Sed ἤκειν ψήγματα ἐς βίον significat ne *frustra importare in vitam*? In editione Basileensi Graeca 1595 legitur, ὀλίγων τῶν ψυχρμάτων ἤκειν. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum οἱ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus*, *dives*. οἱ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens*. Sed dum semper οἱ aut πόρρω, adjunctum habet. Quod concise dicunt οἱ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, οἱ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Mf. Florentino, Aldina, ceteris que editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἤκειν pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἤκειν φέροντα. *Omissa ferre invitatum*. Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἤκειν φέρων est *fero*. Haeus: ὁ γεγραμμένα ἀληθινὰ ἤκων φέρων, *non falsos factas testamenti tabulas*. Apud Poëtas vero, imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla.

Pag. 173. Scribe: ἐγὼ δ' ποτὲ σοι φημὶ ὑπηρόνις μηδὲν γένεσθαι πόνε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ.

Ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐπλέομεν ἵνα θεὸν ἐκ τῶν κατ' ἐμὲ ἐποιήσωμεν ὥστε ἡδέως. Interpolator: *Rursum in Italiam navigavimus, ea effecturi Graecos ejus temporis monere, ne me Deum praedicarent*. Palmerius cum vidisset in ultimis verbis latere haerere, censebat legendum esse, ὥστε με ἡδέως ἰδεῖν μὴ. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε ἡδέως ἔχειν με. *ut me pro Deo haberent*; seu *haberent*. Et vere me vidisse Mf. postea declaravit qui eandem servavit scripturam.

Pag.

Pag. 175. Mſ. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταλέγειν ἕκαστον.

Pag. 177. Οὔτε ἀτυχήμασι ἴσχυε λογιζόμενος, ἢ ἐπιτυχίαις ἐπαίρεσθαι, ἢ σὺν τοῖς φρονήμασι λογίζεσθαι. Vertunt: *neque ſuppetandis, aut repetendis peccatis occupari, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus ſyncliſtaris, neque curis diſtrahi.* Sed cui perſuadebit σὺν τοῖς φρονήμασι λογίζεσθαι esse *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογίζεσθαι esse in eadem ſententia repetitum inicite, & in ultimis verbis esse ἀντιστρόφους. Optime Mſ. μὴ σὺν τοῖς φρονήμασι μεγαλύνεσθαι. *Nec talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus magnificari queas, aut* ἢ est *alienæ rei participem fieri.* Olim ſunt exempla.

Ibid. Ἐπανατείνεσθαι δὲ δυλλῷ ὀψίαν, ἀναπαύεσθαι δὲ δεῖπνον. Vertunt: *Sero ſurgis crapulæ, & ſi libuerit, lavaris.* Præſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera prior, & ſerior. Veſpera prior tum erat a prandio, poſterior cum ſol occideret. Asticis, δεῖπνα, ἄριστα, καὶ ὀψίνια Suidas: Δεῖπνα ὀψώνια, ἄριστα δόρπα ἀπὸ δείπνου ἄριστα, ἀπὸ τοῦ δορίτου ἄρτου, ἢ μᾶλλον τοῦ ἄρειν. *Cena veſperna circa ſolis occaſum: Veſperna prior, a quare eſt a prandio.* Nam verba ἀπὸ δόρπου ἄρτου, ſunt tanquam inſulſa deſunt. Heſych. Δεῖπνα ἄριστα, ἢ μετ' ἄριστον ὕπνος. Δεῖπνα ὀψώνια, ἀπὸ δείπνου ἄριστα. *Veſperna prior eſt tempus a prandio. Veſperna ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.*

Pag. 178. Ἡ Διονυσίου μοναρχὶς ὑπὸ τυραννίδος, ὡς Κορίνθου γράμματα δηλοῖ. Salmurienſis: *Aut cum Dionyſius tyrannide a Corinthiis litteras docet.* Latinis *abdicare magiſtratum* dicitur is, qui ſponte illum deponit, & exuit ſe ipſe dignitate: *Abrogatur* vero magiſtratus ei, qui ille ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide.* Sed Mſ. non inſcite. ἡ Διονυσίου μοναρχὶς ὑπὸ τυραννίδος ὡς Κορίνθου γράμματα δηλοῖ, μὴ πάνυ τὴν δεξιὰν παιδεύειν ἀναγιγνώσκειν. *Aut Dionyſius, poſquam extincta eſt tyrannis Corinthi Grammatiſta docet, poſt tantum imponium puero ſyllabas connectere, cogens.* Γραμματιστὴς enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammaticæ, Grammatici vero, qui Poetas & alios ſcriptores interpretabantur. pro ἀναγιγνώσκειν idem codex δηλοῖ, quod non probo, quia modo id vocabulum præceſſit. Sed mox recte in illo exarator: μᾶλλον ἐπιτηδεύειν ἐκείνῳ τὸν βίον, quam in vulgatis μᾶλλον ἐπιτηδεύειν ἐκείνῳ τὸν βίον, *quale illud vitæ genus eſſe olim expertus es.* Nam ἐκείνῳ non bene jungitur.

Pag. 179. Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubjicit, καὶ ἃ ἄλλα ἐν Περσῶν βασιλείαις ἐξαίρετα ἐστὶν ἀναγραφόμενα. Vertunt: *reliquaque omnia tragœdiæ principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragœdiæ principatus ingens*, quæ erant, quibus libet auctoribus & tempore edicere. Vertendum *reliquaque regius omnis apparatus, ſupra modum ingens.* τραγῳδία ἀρχικὴ *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuum

oſten-

ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus.

Ibid. Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τὰς προπέμποντας, τὰς ἐπομένας, *anteambulones, & a tergo sequentes.* Optime Mſ. τὰς προπεμπούσας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes.*

Ibid. Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστι παγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνεφαρμόσαντα, *Aut Iupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mſ. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum?

Ibid. Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videatur, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πίτυλον ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* sed Mſ. καὶ πίτυλον, καὶ πηλὸν, & *picem*, & *lutum.* ὑπόπηλον est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πήλινον. sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque ubi Micyllus dicit, εἰδέναι ἔφησθα τὸ πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵπερ εἰσὶ τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vectes regni.*

Pag. 181. In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲ εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἐμφύσει τὸ τομᾶς τὸ ἐπ' ἀὐτῷ, ὀλίγον τι ἀμφίξας τὸν δακτύλου ὑποτέμνειν. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paullulum aberret smilion, deflectatque a recta incisione, summum secanetis digitum exiguo tingat sanguine.* Αἱμάσσειν non construitur cum secundo casu. sed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ὑποτέμνων ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculi est, si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.*

Ibid. Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπισείοντα κόμας. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *Coma virga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux. IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπισείῳ σφαιρώτῃ ἄλλῳ. καὶ ἀλαζόνι, καὶ τῷ χαριεῖ μόλαγι, καὶ τῷ κόμᾳ, ἐπισείῳ δὲ καὶ χαίτῃ. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειος, & jactabundo, est color & coma niger, moventur* seu *vibrantur* ἐπίσειοι Philostratus in imaginibus describit Cyclopem χαίτην ἀναπλεκτὸν ἀρῆναι, καὶ ἀμφιλαφῆ πίνον διαλύειν. *jactantem rectos crines & multus instar quercus.* Talis ἐπίσειος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni numismate, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in antiquitatibus Goriosis Gallice editis.

Ibid.

Ibid. De hiſtrionibus Regis perſonam gerentibus, *ἢν ἢ εἶτα πολλὰ χίνεται προσπίπτοντες τῶν αὐτῶν εἰς μέσην τὴν σκηνὴν καθιστῶσιν, γέλωτα δηλαδὴ παρέχοντα τοῖς θεαταῖς. Quod ſi quis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profecto movet ſpectatoribus.* ſic interpretantur. In Mſ. pro προσπίπτοντες habetur κατεμβαίνοντες & pro παρέχοντα, παρέχει. Vocabulum rarum eſt κατεμβαίνειν, *in locum vacuum venire*, ubi ſit cadendum. ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editiore loco deſcendere, neceſſe eſt ut cadat. Plutarchus in Flamino, cum narraſſet Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem qua liberos illo eſſe juſſerat, tanto excepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in ſtadium deciderint, cauſſam hujus rei reddit: *αἰτία δ' ἡ φωνὴ πολὺ καὶ μεγάλη φέρουσα, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀντιρρέοντας τοῖς πτερυγίοις, ἀπὸ ὑλιδρᾶς τινὸς, καὶ βαθείας κατερείπεται. Cauſſa eſt diviſio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, diviſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ut ſolet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, cui inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero in ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de altiore loco in humiliorem & depreſſiorem, oſtendunt ſequentia, ubi totum corpus gravi illorum κατεμβατεύσεως lapſu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non cuperent ſcioli, ſubpoſuerunt notius & tritius περιπτώσεις. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex Pollucis lib. IV, c. 19, ubi agit de theatri partibus.

Pag. 182. Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit *μήτε φθονεραῖς ἐπιφοραῖς, μήτε ζηλεραῖς ἐμμετρημένοις, naturalibus duntaxat cupiditatibus & iisdem circumſcripta.* Sed quis dixit *ἐμμετρίαν*, aut ubi legitur *ἐμμετρημένους*? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμετρημένους. Optime. Thucydides lib. 2, *οἷς ξυνέβη μηδετέρων τὸ εἶναι ἢ εὐτυχίας ἢ συμφορᾶς ξυμμετρήσαι. Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt*, hoc eſt qui viri & morientes fuerunt felices.

Ibid. *Καί μοι τοιχωρυχεῖν με σπουδαγορεύεις*; Laborare hunc locum vidit Marcilius. ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, *εἰμὴ μοι τοιχωρυχῶν με σὺ με σπουδαγορεύεις. Num tu me compelles parietes perfodere*? Praecedentia vero verba ſic diſtinguenda ſunt: *πῶς τοῦτο, πεπλεισμένων θυρῶν; quomodo hoc fieri poterit, clauſis foribus*?

Pag. 183. Locus eſt qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum eſſe nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, *ὁ δ', loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις ἐξελαύνεται ἀπὸ τοῦ πανδήμου*. Vertunt: *At ille rurſum*

ejicitur

coria calceis assuenda obrodet, ebibitque. Serice aut Scythice si interpres locutus esset aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet*? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda*? κατάμαγδα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro λάπτειν si legas, ut sine dubio legendum λαπτεῖν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πτίω est sordibus inquino, maculo, λαπτίω est sordibus purgo, emaculo, Hesych. λαπτεῖν, λαπρυνεῖται. πῖον δὲ ὁ ῥύπος. λαπτεῖται est *sordibus purgatur*. πῖον enim est *sordes*. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim Henricus Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπτεῖται, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur.

Pag. 184. Περὶ τῶν ἱππικῶν ἐστι τὸ πάνυ ἐπιμελής. Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τὰ ἱππικὰ ἐστι τὸ πάνυ ἐπιμελής.

Ibid. Τὰ δ' ἐκκείμενα οἶδε Σώσυλος. Mss. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ δ' ἐκκείμενα οἶδεν, οἶμαι, Σώσυλος. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognoscere. Paullo inferius: σιώπησον ὦ Μίκυλε μὴ κλοπαφορήσῃ πάλιν ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere.

Ibid. Σοὶ δ' ὅμοιος ἐμοὶ καὶ τὰ σκέλια ὑπὸ μόλυβδος ἔχω. Elegantius & ἀττικώτερος Mss. τὰ σκέλια ὑπὸ μόλυβδος ἄπτεται ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui.

Pag. 185. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φρονίδῃ, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τὰς δακτύλους κατασκληκότα. Interpres: *Videt hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατασκληκώς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt*. Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατασκληκὼς ἀλλὰ σκατικὸς ὑπὸ φρονίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est curis.* Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare praecurris, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo induruisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea supperunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*.

Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris litteras nosse & pronunciare. de quo extat elegans dissertatio Georgi Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum acque poterant etiam longius a se remotos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant.

Pag. 38. In Toxaride: Ἀ χίλλεως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θέτιδος καὶ Πηλέως, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιμέλειαν. In his verbis καὶ τῶν ἄλλων non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τ᾽ ἄλλων, quia in τῶν ἄλλων nulla sententia subest.

Pag. 39. Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. Μνη. δ᾽ λέγεις. καὶ ἀφίδοσαν ἐπὶ σοὶ ἐκεῖνοι. πάντα ἔφασκε δοκεῖν ἐκπέρα. Τε. καὶμοὶ δοκεῖ. ταῦτα μὲν δὴ λέγα. &c. dein post οὐχ ὅπως ἀπιστεῖν. Μνη. ἐμέμνησθε, οὐ πρὸ ὀλίγου δεῦρο νομίζετε; τί δὲ σοι τ᾽ ἡμετέρων θεῶν; ἆρ᾽ ἱκανὸς ὁ φίλτρος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba ταῦτα μὲν δὴ λέγα Mnesippo convenire.

Pag. 43. Ἄλλον τινα Κρῆτα ὑποσῦσαι τ᾽ ὑποχρύσου, ἔφην. *Alium quendam adolescentulum Cretensem hoc nummatum venata est.* ὑποχρύσου est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut ipsa paullo inferius ὑποχρώς subpallidus, non convenit pecuniosojuveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τ᾽ πολυχρύσου.

Pag. 48. Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ διδυμιδῶ πολὺ μᾶλλον ἐπιτρέπω τ᾽ ἡμέτερα. scribendum ὑδυμιδῶ. Est enim ab ὑδυμίδων. In eadem pagina paullo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς πᾶσι κατελείπετο, ὡς ἤκουσε, ἦσαν ὑδὺς ἀφικνοῦνται τὰ σὰ τ᾽ ἀφῃκεῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num ἀφικνῶν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀφικνοῦνται τὰ σὰ τ᾽ ἀφῃκεῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam ἀφικνέομαι non memini apud quenquam inveniri. sed ἐφικνέομαι Luciano est familiare.

Pag. 49. De Menecratis filia deformi, ἐν ἀδὲ μὴ πάσης τ᾽ οὐσίας τ᾽ πατρὸς, ἀλλὰ σὺν τ᾽ κοδαίμονος ἐκέκτητο ἀξίωσιν ὡς τις τ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς ἐν πάσῃ ῥᾳδίως ἀφελεῖσθαι, ἅτε κακοδαίμονα ὄντα τὴν ὄψιν. *Quum ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset, quispiam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici.* Sic Erasmus vertit. Nonne est mirum nullum τ᾽ ἀγνῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τ᾽ ἀγοῶν. *obscurorum, ex ima plebe.*

Pag. 54. Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptico limam esset nactus, qua λιπαρῶς τὸν τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδετο ἰδίᾳ, τ᾽ κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειργμένον, καὶ ἀκριβῶς ἀπειργε. Erasmus cum in-

interpolatore Salmurienſi : *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τ̃ κλοιῶν εἰς αὐτὸν διειρεμένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργμένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vincultum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἐκτεθέντες τ̃ δεσμοφύλακι ἐξεμαλάξατο ὥστε αὐτῷ τὸν Ἀντιφίλου, καὶ τοῦτο τὸν αὐτὸν κλοιὸν δεδέχθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena* ſolebant vincti interdum duo treſve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedeſque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus : *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori.

Paullo poſt pag. 56. rectius Mſ. καὶ αὐτὰς ἂν σοι τὰς λόγους διεξῆλθον πολλὰς, καὶ ἀγαθὰς *ipſas tibi orationes exponerem multas, & egregias,* αὐτὰς quod in editionibus eſt hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλον ῥήτορα γανόφρονα *ſis malus orator,* pro vulgato φαῦλον ῥήτορα φαυόμφρονα. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθὰς καὶ βεβαίους φίλας, ſcriptum oſtendunt ἀγαθὰς καὶ γενναίους φίλους *tam bonos & generoſos amicos.* nec ſpernendum quod ſequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστί. *verus ne quis gubernator ſit.* in editis eſt ἀγαθὸς.

Pag. 58. Valde quoque probo ſcripturam veteris libri, καὶ ἐφέτηται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem ſummum tres in foedus talia coire,* pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non poſſimus tueri, ſed quod illa ſit efficacior. Eſt enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum eſt.

Pag. 59. Delenda eſt diſtinctio in his verbis : καὶ τὰς ἁμάξας καταλαμβάνουσι, αὐτάνδρους τὰς πολλὰς ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἁμάξαι ſunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos ſuos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur : *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum*

ipſis hominibus, non *cum viris*, ut Eraſmus. Viri enim in caſtris verſabantur.

Pag. 67. Ὁ ὁμόσκυλος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλάνοις ὤν. Eraſmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκυλος eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὅμηροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκυλοι, *iiſdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκῦλα Graecis ſaepe ſunt arma.

Pag. 73. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποκαμπίῳ τὸν ἰγνύαν. *adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύαν, aut τὸν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνυὰ & ἰγνύς.

Pag. 77. In aſino Καὶ ὅτι μᾶλλον ἱκανὸν ἔχοι. Cur ἔχοι, & non ἔχῃ, ut τρίφῃ, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem.

Pag. 78. In κλιτοπάλῃ nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιπᾶς, ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε, Bene Mſ. ἄμμας κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.*

Pag. 86. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας. O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας.

Pag. 88. Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἔχειν τόπῳ, καὶ ἡμᾶς ὀνίους. *Iamque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret. lege: ὥστε ἰέναι τόπῳ. *Tum ſic obdurato ore procedebam.*

Pag. 112. Ἡ δὲ καταχρήσατό μοι δεινῶς. Scribe: καταχρήσατό μου δεινῶς.

Pag. 114. In Iove Confutato, elegantius in vetiri codice ſcribitur: Δοκεῖ δέ μοι δικαιότερον ἂν ἡ κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτὸν τὸν ἀνάκωχον αἰωρήσασα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τῆς καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendit ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati ἡρῴσασα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit.

Pag. 120. Γίγνου καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητί γε τινί, τῷ ἀνθρώπων πιθανῶν τὸ βέλτιον. *Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis cauſſa ſacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praeſtantius eſt, colentium.* Sic recte interpres *colentium* ſc. Deos. Nihil hic monerem, niſi Mſ. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι hoc minime damno, alterum tamen eſt efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123, idem codex pro καὶ τιμωμένοις, ſcribit θυσίας γεραίροντες.

Pag.

Pag. 128. In Iove Tragoedo, ſcribe ut in Mſ. habetur ἄχρ' ὅτου ἅλις πεφυκάς. Eſt ex Iliad γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄφοιτ' ἄχθος. dein idem codex: ὡς χρὴ γὰρ οἰκεῖον ἰρᾶς. Mox ὡς τι ὑποθραμματουργῶν exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδῶν. quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Iupiter *ὑποτραγῳδῇ*, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν.

Pag. 133. Coloſſus Rhodius propter ingentes ſumtus in ſe factos ſibi ἀνοσιώρια inter deos vult vindicare, Conſulit de hac re Mercurius Iovem: τί δ' ὁ Ζεὺς χρὴ ποιεῖν; δύσκριτόν γὰρ ἐμοί γ' ἐς τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλαν ἀποβλέπω, χαλκᾶς ἐστι. εἰ δ' ὁλοσχοίνῳ ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκωται, σκέψαι τὰς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἀν' ἑξῆς. Hic locus imperitiſſime vertitur: *Quid facto opus Iupiter? Nam hoc iudicare difficile eſt. Nam ſi materiam reſpexero, aeneus eſt. Verum ſi ſupputem, quot in eo fabricando impenſae fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & cenſum equeſtrem inveniam.* Oedipus ſit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equeſtris cenſus faciunt ad impenſas, quas conſumſerunt in Rhodio Coloſſo erigendo? non plus ſane, quam tenuis & deſpectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixiſſet, ſibi quoque inter primi ſubſellii deos locum deberi, reſpondit, illam viſuram quoque multi auri poſſeſſorem Apollinem ἐν τοῖς ζυγίταις καθήμενον, inter zygitas ſedentem, hoc eſt tertiae claſſis Deos, quia ipſius templum ſit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male ſecum agi, μὴ πάνυ ἐν ἡλιαῖς συγκληταίζωμαι. Si non inter imi ſubſellii Deos colloceſtur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera ſunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon ſecundum cenſum diviſit in quatuor claſſes cives. Tertia claſſis erat τῶν ζυγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θῆτες ad nullum magiſtratum poterant adſpirare, ſed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite cenſi*. Eandem tranſlationem retinet in ſequentibus, & affirmat ſi ſumtus ſint reſpiciendi in coloſſum impenſi, eum ſuper πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν ἔῃ, hoc eſt eum ante primi & ſecundi ordinis Deos ſedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis deſcriptione primae claſſis cives, qui ex ſuis poſſeſſionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum ſimul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα ſc. τελοῦσι, hoc eſt quod tributum equeſtrem penderent, hoc eſt equitem cogerentur alere in uſum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tributum ſemitalentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide Polluc.

VIII, 10. Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem.

Pag 136. Cum Iupiter conquestus esset, de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτῷ λιποθυμίαν, τῷ ἄθρᾳ, μὴ δι' ὀσμὴν ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἐσφραγίδος ἅμα καὶ θερμῷ, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares ferret fumus ex illis natus.* Mſ. ἐσφρηγίδος. Sed. Lege ἐσφραγίδος. Idem quidem est quod ἐσφραγινίδος, Sed Grammatici observarunt malle Atticos ἐσφραγίδος, quam ἐσφραγινίδος.

Ibid. Narrat Iupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines inveniſſe, alios sub dio, alios valde clamentes, ἐπὶ τῶν ξύλων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mſ. ξύλων, & quidem rectius. Nam ξύλον est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed ξύλα est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem.

Pag. 140. Momus ad Iovem: εἶτ' οὐ βραχὺ ὄψῃ καταγελῶντας ἡμᾶς τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κεφαλαίους ὄν, καὶ λιποφαθυμοῦντας ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνεργούς. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & λιποφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mſ. καὶ λιποφαγωθμένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam λιποφαγίτειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15. λιποφαγεῖν τὸν γλῶτταν, λιποφαγίτειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius pag. 153. cum Momo intempestiva interpellatione obtudente Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς λιποφάττεις ὦ Μῶμε. quod non est, *tu nos Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut Terentius in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo pag. 157, hoc verbum ex Mſ. reponendum est, ἤδη γάρ σε τύπτω ὑπράκῳ λιποφάξω, *ego te hac testa interficiam.* Vulgo frigidius, λιποθραύσω. Paucis verſibus ante: τὰ δ' ἄλλα κῦρ ῥᾴστα φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. Melius Mſ. διασυρόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis scilicet. διασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς αὐτοσὰς πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mſ. legendum ὥστ' ὀλίγου ἂν εἴη, *quare vestrarum esse partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπωσόμεθα, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνον ἐπιμέλεσθαι. *vobis solis*

solis sacrificia in epulis comedentibus. cum nunc partem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius.

Pag. 141. Ex Mſ. legendum, ἤτοι κεραυνὸ πυι, ἢ ἄλλη πυι μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνὸ πυι, ἢ ἄλλη μηχανῇ.

Pag. 147. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ἐν τῷ Ποικίλῳ. πίτυλος γὰρ ἀναπίτλησις, ἐσημείωται δὲ ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαντόμβου, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio, Tritius scilicet subsitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuariis exprimatur*, sc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forensis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ ἐν τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam* cujus crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valleſius, nec non Meurſii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia; ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ἐμπιτλάμβου, πρίν τι καὶ μετάφρενον. διέφθειρε δέ μοι χάλκιον ἀμφὶ στέρνοις πλαδαρὸς παρεμφὺς μιμητὴ τῆς τέχνης, σφενδόνῃ χαλκῇ πᾶσιν ἐμπεπαρμένος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factuſque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur balthaeus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculuſque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Iovis pro πρώην ὦ Ἑρμαγόρα βίλπει τοφωδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμητὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας.

Pag. 149 Dicit Deos ſaepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans eſt vocabulum, *qui ſe ipſos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis eſt *condicere alicui*, ut apud Cic. 1. ad fam. 9; alicui ſignificare, ſe apud eum coenaturum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud tamen exquiſitius.

Ibid. Manifeſtum mendum eſt in his verbis Epicurei Philoſophi, quibus dixerat Stoicos ipſos τάξιν vocare, ἀτάγκλω. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τίς σε μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὴ, ὁποῖά ἐστι, κρίνειν μεμισημένον καὶ ἐπαινοῦντα, οἰομένου τὸ δικαιοῦν ταῦτα εἶναι, ᾧ καὶ σοφοὶ ἀλλαντέας αὐτῶν ἔκρινον. Interpretes: *Deinde ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea quae fiunt, qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unum-*

quodque immaturi providentia. Atqui non permutantur, ſed eundem ſervant ordinem illi ſyderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. ſcribendum ſine dubio, ut eſt in Mſ. διατάττοντος, regi, adminiſtrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, ἀρ' ὑπό τινι ἂν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια. *Haec igitur univerſum nulla ne providentia regitur?*

Pag. 151. Ἐπὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐξορμῶντος, μηδὲν ἐπισκοπούσης ἢ χρείας ἢ δραμήσεται, τὰ δικαῖα οἱ λίγα, ἄκυστον αὐτὸ τὸ παρεσκευασμένον. Sic lege & interpunge. ἄκυστον pro vulgato ἀκύτητα, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τὸ ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.*

Pag. 152. In verſu Euripidis pro ὑγιοῦς τὸ ἀγκύλαις Mſ. ὑγιοῦς τὸ ἀγκύλας. Mox in alio verſu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς verte *quicunque Iupiter ſit.*

Pag. 153. Τωὐπὶ πόδιν ἡμῖν τὸ ἄμεργον κακὸν ἐπηχεῖ. Mſ. τωὐπὶ πόδιν ἡμῖν τὸ ἄμεργον κακὸν ἐπήλθει.

Pag. 154. Ἀλυσιτελὲς ἦ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἢ ναῶς, ὁ μὴ χρεὼν ἦν αὐτοῖς. In Mſ. hic adduntur non nullae voces: ὁ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἰδεῖν ναυσὶ τὸν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & neceſſarium ſit ipſis ad navigationem.*

Pag. 159. In Gallo ἰδοὺ γῆν περὶ ἀνατεῖλαι τὸ ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐρχόμενον. Mſ. ἰδοὺ γῆν περὶ ἀνίσχειν τὸ ἥλιον μίαν πρηπῖδα ἐρχόμενον. leg. ἀνίσχον. ſed perinde eſt ſive ſequaris editos, ſive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι.

Pag. 163. Ἦ Πυθαγόρα ὅτι ποτὲ μεμνημένος καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι ἀνάμεως φαγὼν ἅς, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν ἔφαγες ἐδηδώκεις. *Aut ſi Pythagoras peccaſſe, & aeque impium fuiſſe, ſi fabas ediſti, ac ſi patris caput comediſſes.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abſtinebant, quod illorum magiſter eas parentum capitibus eſſe ſimiles docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixiſſet in pera ſua non niſi fabas eſſe, quas nolit edere Pythagoras, reſpondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα ἔκρυφον γὰρ, ὡς ἄδειν ἴσαι κύαμοι, καὶ κεφαλὴ τοκέων οὐδέν. *Da modo. Apud inferos aliae ſunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere ſimilitudinis.* ubi neſcio cur interpretes vertant κεφαλὴ *teſticulos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere cauſſam cur Pythagoras fabis abſtinuerit, quia virides fabae ſimiles ſint ἀνθρώποις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίων πράσει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασεν κύαμον κ' τὸ ἐπίλυσιν,

Γοῦν τοὺς κυάμους τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans,

tens, *non quod paremia capti sic simile, ut velit ille versus. Idem est fabae atque caput patris edere.*

Pag. 164. Καὶ μέταλλα ἄλλα χρυσίου νομίζεταί μοι δοῦναι. Interpres: *& solidas auri venas mihi videris adduxisse.* Μέταλλα ὅτι χρύσεια. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessaliae, argenti metalla in Thraciae occupat.* Sic *damnari ad metalla.*

Pag. 165. Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθίς σε δειπνεῖν, ἅπαξ ἀνειρόν ποτε δεῖπνα σοῦτον ἀναλώσαι, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere, producere.* Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.*

Pag. 166. Σωτὰς ἐπισκοπῶν, ὁπόσον ἦν τὸ τοιχεῖον εἴη. *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic Salmuriensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐπεμετρεῖτο τὸ καιρὸν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῷ. ὡς καὶ τοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ τοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & τοιχεῖον vocabant. Et τοιχείῳ decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις:

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ἡ δεκάπους τὸ τοιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum duodecim pedum umbra erit ad laute prandendum ire.

Ibid. Ἀπέχομαι κοσμίως μάλα ἐχημοσυνίῳ, ἀνατρέψας τὸ τελαμώνιον, ὡς ἐπὶ θ' ἡδυσωτάτου χίουθ' ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μιτραβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus, amiculum.* Inferius in Timone: τὸ χῆμα δύσκολος καὶ κότμιος, τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονιστὴς τὼ ἀναβολίω. *Cultu decorus, atque ornatus, incessu ac pallio modeste compositus.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένῳ δύσκολος est qui incedit pallio decore composito.

Pag. 168. Εἶτα μηδενὸς ἀντιφθέγξασθαι πολεμίου παρακεῖσθαι αὐτῷ, ἀλλὰ καταπεπλῆχθαι φέροντας, ὡς ὑμᾶς ἐξαπίνης ἀπόλλω. in Mss. καταπεπλῆχθαι. quod

quod minime dammandum. *Cum, inquit, nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁ μοτροπίζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest.

Ibid. scribendum, ἄκρις ἤδη καὶ τὸ σύστιον. sic Mſ.

Pag. 169. Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαείποιν ἄμφιν, pro χαείποσιν ἄμφις. & ὅπ χρυσᾷ π καὶ ἀργύρῳ ἰσοφόκοιϑ, pro ἰσοφόκοιϑ. Sic enim apud Homerum Il. ε. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba.

Pag. 170. Ὅπ τὸ ἴτϑ ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο τύμας ϑ ἀλφίτϑ ἰμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coqueret saturnalibus.* ἴψω quidem mutatur ſua tempora ab ἰψάω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ χαμαιπετεῖς παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψων malebam olim ἰψῶν, sed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum esſe ἤψησι, & pro τύμας, τμήχα. sed ἀλφίτης, sunt *botuli, farcimina*, non inteſtina.

Pag. 171. Ἐπεὶ ϑ ἀπίϑανε πρώλω, ἅπαντα ἐκεῖνα κῦ τὰς νόμας, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πίναρα, ὁ τὸ τρύβλιον ϑελειχων, ἅπρϕϑ ἐξελαύνϑ, ἀλυρχῆ καὶ ὑσσιοβαφῆ ἀμπιχρώμϑ. Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κῦ τὰς νόμας. Salmuriensis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Ille ridet? in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἅπρϕϑ ἐξελαύνϑ aliud eſt ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πίναρα, ὁ τὸ τρύβλιον ϑελειχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quiſquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κῦ τὰς νόμας addendum ἄλι, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quidem. In ſequentibus quoque aliquid periit ὁ τὰ ῥάκια τὰ πίναρα nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ ϑ ἀπίϑανε πρώλω, ἅπαντα ἐκεῖνα κῦ τὰς νόμας, καὶ νῦν ἐκεῖνϑ ὁ τὰ ῥάκια ϑελεβλημϑ τὰ πίναρα, ὁ τὸ τρύβλιον ϑελειχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ ϑ ἀπίϑανε πρώλω, ἅπαντα ἐκεῖνα κῦ τὰς νόμας * ... Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνϑ ὁ τὰ ῥάκια ϑελεβλημϑ πίναρα, ὁ τὸ τρύβλιον ϑελειχων ἅσμενος ἐξελαύνϑ ἀλυρχῆ καὶ ὑσσιοβαφῆ ἀμπιχρώμϑ. *Poſtquam vero pridie mortuus*

* ἄλι.

eſt,

est, *omnia illa secundum leges* cepit *Simon*. Et *nunc ille qui pannis sordidis indutus erat*, *qui catinum lingebat*, *hilaris equo vehitur*, *purpurea*, & *coccinea veste amictus*. ἄνθρωπος ἱλαινόμενος est laeto & alacri animo equo vehi, ἱλαίνειν est subaudito ἵππον, *equitare*. ut apud Latinos *vehere* se. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἱλαίνειν, & ἐπιλαίνειν. Herodot. ἐξήλασε ἐς ἥβην τὴν ἑωυτοῦ: *equitavit ad suam domum*. ἱλαίνειν proprie Germanis & Belgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian.

Ibidem. Non reprehendo vulgatam, αἱ δ' ἀπιλᾶσαι ἀπελθεῖν αὐτάς· sed magis tamen probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δ' ἀπιλᾶσαι ἀναμενεῖν αὐτάς. *Minuntur se ipsas suspensurae*. Hae sunt minae & facinora mulierum perditè amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum.

Pag. 172. Εἶτα ἄκων ὁ κακοδαίμων ὀλίγῳ τῷ ψυγμῷτων ἦκεν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἑκείνου ἐπιτηδεύσας. Salmuriensis: *Itaque neglexi infelix vel panca fruſta in vitam importare*, *cum illo esſem alienus*. Sed ἦκεν ψήγματα ἐς βίον significat ne *fruſta importare in vitam*? In editione Basileensi Graeca 1595 legitur, ὀλίγῳ τῷ ψυγμάτων ἦκεν. Constat sane ἦκεν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum οἱ ἦκε χρημάτων, *sum pecuniosus*, *dives*. οἱ ἦκε φρενῶν apud eundem *sum prudens*. Sed dum semper οἱ aut πάρα, adjunctum habet. Quod concisè dicunt οἱ ἦκεν τῶν χρημάτων, integrum est, οἱ ἦκεν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγῳ legi in Mſ. Florentina, Aldina, ceteriſque editionibus. In Florentina vero editione ſcribitur ἦκεν pro ἦκεν. Inde mihi perſuaſi excidiſſe & hic verbum φέρειν. Et legendum ἦκεν φέροντα. *Omiſi ferre invitam*. Eſt loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἦκεν φέρειν eſt *fero*. Haeus: *ἐγὼ μὲν οὖν ἀληθῶς ἦκα φέρων*, *non adhuc facta teſtamenti tabulas*. Apud Poëtas vero, imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum ſunt exempla.

Pag. 173. Scribe: ἐγὼ δ' οὐδεὶς εἰ φημὶ ὑπερφυὴς μηδὲν γένεσθαι πέρι. Et ſic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ.

Ibid. Καὶ αὖθις εἰς Γαυλίτην ἐπαλλάσσας ὅτι βέβηκεν τὴν κατ' ἔκεῖνα ἰδιωτείαν ἔστ' ἂν ἄλλο μοι. Interpolator: *Rursum in Italiam revertens*, *ea effecit Graecos ejus temporis inveni*, *ut me Deum praedicarent*. Palmerius cum vidiſſet in ultimis verbis latere haerere, cenſebat legendum eſſe, ἔστ' ἂν ἄλλο ἰδεῖν μοι. Sed una immutata litterula vidi puer fere ſcribendum eſſe, ἔστ' ἂν θεὸν ἦγον μοι. *ut me pro Deo ducerent*; ſeu *haberent*. & vere me vidiſſe Mſ. poſtea declaravit qui eandem ſervavit ſcripturam.

Pag.

Pag. 175. Mſ. Μαχεῖν δ' ἂν γένοιθ' ἁμαξιτιαῖος ἵππος.

Pag. 177. Οὔτε πτοηθεὶς ἴχνος ἀναζόμενος, ἢ ἀπιστῶν, ἢ πᾶς ἀπεικότως αἰσχύνεσθαι, μὴ οὐ τὰς φροντίδας λογιζόμενος. Vertunt: *neque ſuppudendis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit οὐ φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* nec dicam τὸ λογίζομαι eſſe in eadem ἀπάτῃ repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀναπολόγητον. Optime Mſ. μὴ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *Et talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus μεριζόμενος non* eſt *alienjus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla.

Ibid. Ἑσπέρας ἐφ' ἑσπέρᾳ ὄψιος, λαμπρὸς ἐπ' ἠοῖ δρέψῃ. Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, & ſi libuerit, lavaris.* Præſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera prior, & inferior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret. Asticis, ἑσπέρα, ἑσπερία, καὶ ὀψίνη Suidas: Δείλη ὀψίνη, ἀφ' ἧσπερ ἡλίου. ἑσπέρα πρώ, ἀφ' οὗ δειπνοῦμεν, ἢ μὴ τὸ ἄριστον. *Sera veſperna circa ſolis occaſum: Veſpera prior, a quam eſt a prandio.* Nam verba ἀφ' οὗ δειπνοῦμεν ſunt tanquam inſulſa deſunde. Heſych. δείλη πρωΐα, ἢ μετ' ἀρίστου ἄχρι. δείλη ὀψία, ἀφ' οὗ δειπνοῦμεν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio. Veſpera ſerior, quæ eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper velint.*

Pag. 178. Ἡ Διονυσίου τοῦ τυράννου, ὁ Κορίνθου κύριος ἀδόκησε. Salmurienſis: *Aut cum Dionyſius tyrannide abdicaverat Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magiſtratum* dicitur is, qui ſponte illum deponit, & exuit ſe ipſe dignitate: *Abrogatur* vero magiſtratus ei, qui ille ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide.* Sed Mſ. non inſcite. ἡ Διονυσίου καταλύσις τῆ τυραννίδος ὁ Κορίνθου γραμματοδιδάσκαλος ἐγένετο. *Aut Dionyſius, poſtquam extincta eſt tyrannis Corinthi Grammatiſta docet, poſt tantum imperium pueros ſyllabas connectere, cogens.* γραμματοδιδάσκαλος enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poetas & alios ſcriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex ἀνάγκων, quod non probo, quia modo id vocabulum præceſſit. Sed mox rectius in illo exarantur: μὴ ἐν ἀγορᾷ ἐκεῖνος ἢ βίῳ, quam in vulgatis ἐν ἀγορᾷ ἐκείνου ἢ βίου, *quale illud vitæ genus eſſe olim expertus es.* Nam ἐκεῖνος non bene jungeretur.

Pag. 179. Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubjicit, καὶ ἃ ἄλλα ἐν χρήμασι τυραννικὰ ἐκ πολλῶν ἐτῶν ἐκτήσαντο. Vertunt: *reliquaque omnia tragœdiæ principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragœdiæ principatus ingens*, queram, quibus libeat. Ἀφεὶς τὸν καιρὸν ἐπιτίθεται. Vertendum *reliquaque omnia regiæ opes parantes, ſupra modum ingens: τυραννικὰ χρήματα* eſt *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſten-

ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus.

Ibid. Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τὰς προπέμπουσας, τὰς ὑπαμείβους, *antecambulones, & a tergo sequentes.* Optime Mss. τὰς προπομπεύουσας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμπουσας, est *praemittentes.*

Ibid. Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστι πανταχοῦ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνηρμοσμένος, *Aut Iupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mss. ὢν χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum?

Ibid. Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videatur, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πίτυλον ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* sed Mss. καὶ πίτυλον, καὶ πηλὸν, & *picem*, & *lutum.* ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πήλινος. sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque ubi Micyllus dicit, ἀδίκως ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵπερ εἰσὶ τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vectes regni.*

Pag. 181. In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὁ μὲν κίνδυνος ἐμοὶ μὴ οὐ παραλιθοῖ τὸ σμίλιον, καὶ ἀμάρτοι τὸ τυμᾶς τὸν ἐπὶ δίῃ, ὀλίγον τι ἀμάξας δὲ δακτύλου ἐπτεμών. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paullulum aberret smilion, deflectatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine.* Ἀμάρτοι non construitur cum secundo casu. sed legendum ex Mss. αἰμάξαι τὸν δακτύλου ἐπτεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum est, si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.*

Ibid. Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπισεῖον κόμην. *aburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *Coma virga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux. IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τὸν δὲ ἐπισείῳ σφαττόμενον ὅτι, ἢ ἀλαζόνα, καὶ τὸν κεφαλὴν μέλανα, καὶ τὸν κόμην, ἐπισείον δὲ αὐχένας. *Militem vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειος, & jactabundo, est color & coma niger, moventur* seu *vibrantur* capilli Philostratus in imaginibus describit Cyclopem χαίτην ἀναπεπλεγμένην ἀρχαίαν, καὶ ἀμφιλαφῆ πίνον δίκην. *jactantem rectos crines & multos instar quercus.* Talis ἐπίσειος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni numismate, quem cum aliis, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in antiquitatibus Gorlicis Gallice editis.

Ibid.

Ibid. De histrionibus Regis personam gerentibus, *Ὧν ἔνια πολλὰ γίνεται σφαλερῶς τοῖς αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καθαπτόμενα, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς. Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus.* sic interpretantur. In Mſ. pro προπρώσας habetur *κατωμβατῶν* & pro *παρέχει*, *παρίχοι*. Vocabulum rarum est *κατωμβατεῖν*, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flamino, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam hujus rei reddit: *αἰτία δ' ἡ φωνὴ πολὺ καὶ μεγάλη φέρεται, διαστέλλουσα ὑπ' αὐτῆς ἐν ἀπορρεῖ τοῖς πτεροῖς, ἀλλ' ὀλισθήσας πίπτει, καθάπερ κατωμβατῶν. Causa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum *κατωμβατῶν* lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non cuperent scioli, subposuerunt notius & tritius προπρώσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex Pollucis lib. IV, c. 19, ubi agit de theatri partibus.

Pag. 182. Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem esse, si modo sit *μήτε πάνυ φαύλαις ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἀμετρήτοις, naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta.* Sed quis dixit *ἀμετρίαν*, aut ubi legitur *ἀμετρήτους*? Nusquam quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mſ. noster scribit *ξυμμετρημένους*. Optime. Thucydides lib. 2, *οἷς ξυνέβη τὸν βίον ἅμα καὶ εὐτυχίᾳ ξυμμετρῆσαι. Quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est qui viri & morientes fuerunt felices.

Ibid. *Καί μοι τοιχωρυχῶν με σπουδὴν ἀγάγῃς*; Laborare hunc locum vidit Marcilius. sed remedium praesentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, *εἰμὴ καὶ τοιχωρυχῶν γε δύ' με σπουδὴν ἀγάγῃς. Num tu me compelles parietes perfodere*? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: *πῶς τοῦτο, πεπλασμένου ῥήματος, quomodo hoc* fieri poterit, *clausis foribus*?

Pag. 183. Locus est qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, *ὁ δ'*, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, *ὡσπερ ἐπιλάβοιτο λόγου τοῦ παυλύσοντος*. Vertunt: *At ille tum sum-*

cuta

corio calceis assuendo obrodet, obiberque. Sericè aut Scythice si interpres locutus esset aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *obibet*? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda*? κατάμαχα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro λαπύειν si legas, ut sine dubio legendum λαπαῦν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πτύω est sordibus inquino, maculo, λαπύω est sordibus purgo, emaculo, Hesych. λαπαῦ, λαπυσθῆναι. πῖν ἢ ῥυπᾶν. λαπαῦται est *sordibus purgatur*. πῖνος enim est *sordes*. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim Henricus Stephanus, cum in editis libris legatur λαπύσθαι, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur.

Pag. 184. Περὶ ἧ ἱκανὰ ἴσα ἐ πάνυ ἱκμελῆς. Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τ ἱκανὰ ἴσα ἐ πάνυ ἱκμελῆς.

Ibid. Τὰ ἧ ἱκκαίδεκα οἶδε Σώσυλος. Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ ἧ ἱκκαίδεκα οἶδεν, οἶμαι, Σώσυλος. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognoscere. Paullo inferius: σιώπησον ὦ Μίκυλλε μὴ καθαφωράσῃ πατὰ ῥῦθμὸς ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere.

Ibid. Σοὶ ἧ ὅμοιος ἐμοὶ κρὴ τὰ πρόβλια ὑπὸ μάλης ἔχειν. Elegantius & ἀπλουστέρως Mf. τὰ πρόβλια ὑπὸ μάλῃ ἄπτυμα ἔχειν. De quo loquendi genere paullo ante monui.

Pag. 185. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα κρὴ τοῦτον ἐπὶ φροντίδι, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, κρὴ τὰς δακτύλους κατεπαλληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατεπαλληκὼς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt*. Sic paullo ante de Simonide: κρὴ κατεπαλληκὼς ὅλον ἐκτηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est curis.* Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo induruisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*.

Pag. 186. In Icaromenippo. Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γάρ ἐπιπροῶμαι σε ὑπὸ τῶν ἀλέκτρων καὶ σπλήνας, ἐπὶ ᾧ τὰ φορτικὰ τοῦτα σκώπτεις τινας, καὶ ὑποπύγιας ὀνομάζοντα. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & lienes, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς mansiones. sed σκώπτεις & ὑποπύγιας rectius junguntur quam σταθμοὶ & ὑποπύγιας. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim filentibus veteribus libris.

Pag. 188. Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus & Salmurienfis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ τούτων σπουδὴν ἀχολίαν τε ἀληθῆ σπουδὴν ὑπολαβών, ἀνακύψειν ἤ, καὶ ὡς τὸ πᾶν ἀναβλέψειν ἐπιφώμενον, interpretantur: *Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea quae sunt vere bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere jam conatus.* ἀχολίαν τε ἀληθῆ σπουδὴν ὑπολαβών, non est *adjecto animo ad ea quae sunt vere bona.* sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ τούτων σπουδὴν, & *earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.* ἀχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam.

Pag. 191. Καὶ τὸ ὡς περὶ ἐκεῖνων αὐτῶν ἀμφιλεγομένων κατηγόρουσαν. Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτὸν. quod nec ipsum hic locum habere potest.

Pag. 194. Πάμπολυ τὸ νεφῶν ἀπαιρόμενος vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus.* sed ἀπαιρῶ est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassem.* Inferius in hoc catalogo: Ἀμφοτέρους ἐμαυτὸν ἀνεπτέρωσα δίκην εἰς αἰγιόχοιο Διὸς. *me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum.*

Ibid. Leg. τὴν τῶ ἱππολύτου Θρόνων. ex Iliad. γ. v. 4. non ἱππολύτην ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus.

Pag. 199. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι. Erasmus: *ubi erant convivia.* cum sit, *alibi erant convivia.* Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est ἄ pro *alibi.*

Pag. 201. Scribe τῆς μυρμηκιᾶς μάλιστα ἐφίεσθαι. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὁπὴ, & mox ἀνεπτόμην δίκην εἰς Αἰγιόχοιο Διός.

Pag. 203. Vide ineptias interpretum haec verba ὑπεπίμπλη γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ παρ' ἐλπίδα μὲν τὸ ἐπιδημίας, καὶ ὅσοι ἀδόκητοι πάντες ἀνθρώπους ἀφίξεως φοβεῖσθαι, τὸ αὐτὸν πάντας ἐκπεφοβῆσθαι, sic vertentium: *Non nihil enim ipsos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua versione nihil sani. nescierunt

ὅσοι

ἤδη ἤδη, & ἤδη ἤδη eleganti idiotismo Graecis significare *jam jam, paulo post*, quod dudum obſervavit magnus Budaeus. Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.*

Pag. 206. Non abſurde Mſ. προσέπαλε τοῖς ἀνέμοις καὶ τοῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.*

Pag. 207. Cenſeo Lucianum ſcripſiſſe τίς τι Ἡσιόδῳ θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant.* non τὰ θεογονίας, ut vulgo legitur.

Pag. 112. In his accuſato Mſ. pro ἤδη ἤδη κνήσασθαι τὸ δέ, φασι χολῶ ἄγαν. ſcribit ἤδη ἤδη ἀλφαίσασθαι τὸ δέ, φασιν, χολῶ ἄγαν. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc eſt, *tangat.* ἀλφαίω & ἀλφάνω eſt invenio.

Ibid. Ἄργεια κρία, καὶ χαλάσας ἐς τὸ αὐτὸ ἴψωσις. Haec reſpiciunt Pythiae reſponſum, quod dedit Croeſi legatis, cum id conſulerent de Rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. 1. c. 47. Meminit etiam ſuperius in Iove Tragoedo.

Pag. 213. Nec haec verba ceperunt interpretes, ἐ γὰ μόνοι κεφάλαια τοῦτα τῆ διοικήσεως, ὑετὲς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ ἀφετάξας πάντυμμι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum ſic interpretantur: *Non enim ſolum generalibus illis meae adminiſtrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus adminiſtratis, ceu curarum parte ſublevato, quieſcere mihi licet.* αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes. *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.*

Cur pag. 114. in omnibus editionibus eſt μερμηρίζω? quis enim neſcit μερμηρίζω Homericum eſſe verbum?

Pag. 216. Αὐτοχείδιοι φιλόσοφοι ὑπὸσκιοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐξεληλεγμένοι. Mſ. ἐξηνεγκόσιν. *Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.*

Pag. 218. Mſ. Αὐτὴ μὲ σὺ ταῦθά που ἐπὶ τῆ τάφρω καθησο. *Tu vero hic in colle conſideto!* male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt.

Pag. 220. Καὶ μάλιστα ὑπόσας μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἐξαχολεῖ. Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Ἐξαχολεῖν eſt verbum quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. lege. ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium neceſſarium avocat, impedit.*

Pag. 221. Ὁ μισθὸς τριάβολον ἑκάστης δίκης. *Merces pro quoquo judicio*

tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athenis judici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu *ſtuſero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni cauſſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοί γὲ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt.*

Pag. 222. Τὰς πολλὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὖτις δ' εἰς ὕστερον διδικασούσας. *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem poſtea judicabuntur.* Non rejicio hanc ſcripturam, ſed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo πολλὰς πρότερον διανύσωμεν. *priores prius expediamus* ſc. cauſſas.

Ibid. Πλὴν ἀλλὰ κλάρῳ ἰσθῶμεν. Sic Mſ. *verumtamen ſortire decet.* Editi, πλὴν ἀποκλάρῳ.

Ibid. Γ' δὲ καὶ τὰς ὑστερείας ἤδη Ἀθήνησιν ὁ Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσωμεν. ſic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑστερείας.

Pag. 223. Οὐδεὶς ἐθελήσει γε τῷ φωτεῖ συναγορεύσαι μίδῃ. *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ὁ φωτεῖ. Et nunc firmat Mſ. in quo. οὐδεὶς ἐθελήσει ἴσως τῷ φωτεῖ συναγορεύσαι μίδῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.*

Pag. 224. Dicitur ebrietas ἁρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo ς. 26. dicit, ἀεὶ ἑαυτὸν ἐλκύσασα, & ſtatim, προσκέκτηται αὐτὸν τοῖς πολλοῖς.

Pag. 227. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν εἶεν γένοιντο Ἡρακλεῖ, καὶ τῷ ἡμετέρῳ Θησεῖ, εἰ προσδέοιτο τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους. *Verumtamen illud ab ipſa quaerite, quales putet fuiſſe noſtrum Herculem & Theſeum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, ſed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inſerere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προσδέοιτο in illo, ut & Anglicano ſcribi πιθοίατο. *num perſuaſi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenephontem, cui voluptas omnibus modis perſuadere conabatur, ut ſua ſequeretur caſtra.

Pag. 228. Καὶ δὴ φησι τὸ κεφάλαιον τῶν διδαγμάτων ἀξιοῦσθαι λῆρον οἰηθῆς, τοὺς μὲ ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε. Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur κὴ δὴ φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ, τῶν πόνων. ἐπὶ κεφαλαίῳ, ὁ κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐπὶ κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam ut uno verbo dicam, laborum ais felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermo-*

nes,

nes, & labyrinthis similes evitavit. quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pronugis habens.*

Ibid. Ὥστε ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν τοῦ ἡλίου βωμὸν ἐπὶ τὸν ἠδονὴν καταφυγόντα, sic rectius Mſ. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* editi: φόβου γόντα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat.

Pag. 230. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτὸν καταδικάσουσιν. Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8.

Ibid. Ἐρήμην λύειν, eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare.

Pag. 232. Αὐτὸν ἢ γυναῖκα ἐκεῖνον. Mſ. αὐτὸς δὲ.

Pag. 233. Ἔνοχος τῇ κακώσεως non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ σχῆμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπόμπης δίκη. καὶ κακεῖν, καὶ δίκη κακώσεως. πρωικὴς, οἴτε. καὶ τἀναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακεῖν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non poſſunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακεῖν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῇ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon.

Pag. 235. Ἐς ἢ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ ἀφελόγῳ συμπεριπατεῖν, ἐρέμνῳ ἀφελεγόμενος. πολλὰ ἴσχων. &c. Vltima ſic leguntur. In Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἐρέμνῳ συνδιαλεγομένους, τῷ ἐπαινεῖν καὶ κρότῳ ἐ διομένους. πολλὰ ἴσχων. *placide diſputantes, laudes & plauſum non deſiderantes.* quae Luciani eſſe nemo inficiabitur.

Ibid. Dialogus dicit ſe ἀναβαίνοντα ὑπερῴων ἐ ὄρους. ſed ὑπερῴων ſimpliciter ſignificat *ſuper coelum*, vel *in coelo.* Mſ. ὑπὲρ τὰ νέφη ἐ ὄρους. *ſuper coeli dorſum*, hoc eſt ſupra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus ſublimibus loquitur, πτηνοδρόμῳ, καὶ μετεωροβάτῃ.

Pag. 236. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα. Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graecae loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωρος opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius,

legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mſ. docet, ἐπὶ τῇ μέτρων βίᾳ πλέω. neque in metris incedo, hoc est neque in prosa, nec poëtice scribor: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατακλειόμενος, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo ante repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πῶς γὰρ μᾶλλον ἂν ἥλιπτον ἢ τὸν λόγον τοιοῦτον ἐρεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Pag. 237. Ὅπου μὴ τὰ ἰχνὰ σκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενον ὧδε αὐτὰ συμπερολογεῖσθαι. *quod tenuia illa & exilia cum ipso sedente argutari non soleo.* Mſ. pro τὰ ἰχνὰ scribit τὰ γλιχερὰ & pro καθημένου συμπερολογεῖσθαι, legit, καθήμενα συμπερολογεῖσθον. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque συμπερολογῶμαι, qui haec annotem.

Pag. 242. In Parasito, definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων ὠφέλιμον τι πρὸς εὔχρηστον τοῦ ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mſ. Interpretes verterunt: *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Vbi est in Graeco *consentientes*. Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit, Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones. pag. 292. quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae vide pag. 243. ubi hanc explicat definitionem.

Pag. 245. Τῷ καλῷ χρείσσων ἴμμισυ. Sic se restituisse ait Bourdelotius. & sic Mſ. qui addit ἄλλο, τῷ καλῷ χρείσσων ἄλλο, sed οὐκ retinendum esse constat ex Homeri Odyss. 1. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet in altero mox versu legendum πολύπλαγξε τοσοῦτον, ut & extat in Florentina.

Pag. 248. Τῷ δὲ παρασίτῳ ἔστι μὲν ἐπὶ---- ἔστι δὲ ἀγαθὸν ὑπὲρ ὧν ἀπολογεῖσθαι ἀχηθείη, καὶ πάνυ ἴσχε. *At vero parasito neque coquus est*, &c. *neque pecuniae quo quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἄτοπον. lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπωλόμην ἀχηθείη. *neque pecuniae, quae amissa crucietur.*

Ibid. Ἀπὸ καλῶν, ἄκρες πως δὲ τῆ διδασκάλου. sic recte Mſ. vulgo ὦ διδασκάλου.

Pag. 249. Sine dubio quoque scribendum ὁ δὲ παράσιτος οὔτε ἰχθὺς ἔχει τὸν τροφὸν ἅμα τῇ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* ἅμα τῇ ἄρξασθαι ἔστι ἅμα τῇ ἄρξασθαι, vel ἅμα τῇ δέχεσθαι. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι,

Pag.

Pag. 257. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντες αὐτῶν ἀληθινώτερα. Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare.*

Ibid. Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδίξατο, φημὶ τοῦτον λείψανον τῆς τάξεως ὑποφέρειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παράταξις eſt *inſtrus in acie.*

Pag. 259. De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram ſe fugiſſet, πολὺ γὰρ αὐτὸς ἀστειότερον ἐδόκει μὴ μειρακυλλίοις καθεζόμενος ἀγωνίζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς σὺν γέλωσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae ſic verterunt: *Ipſe multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nudi corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis ubi ſe non ornaſſe in iis, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde ἀγωνίζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ſunt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ἀγωνίζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. ſed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀοιδίζειν, ſed ſcribendum ἐωδίζειν, *garrire.* Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιομανίαν. Nam ἐωδίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, Homerus Iliad. Z.

Αὐτὰρ ἄρ' ἔμελλε
Στείχων' ὃν χώρης ὅθι ἡ ἐάων γυναικὶ.
quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua colloquebatur uxore;

Et Iliad. χ.

Τῷ ἐωδίζομεναι ἅτε παρθένω ἠΐθεῳ τε,
Παρθένω ἠΐθεός τ' ἐωδίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adoleſcenſque.
Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.

Hinc χάρις eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de ceſtu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἐωδὺς
Πάρφασις.
Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ἐωδὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παιδευτική, colloquium quod praeparat, hoc eſt animum ad amandum & conſuelcendum incitat. Idem: ἔωδοι αἱ γυναῖκες, αἱ χαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμιλητρίαι τινὲς οὖσαι, παρὰ τὸ ἁμὰ ἀχρήτως χαίρειν. ἢ σωφρονιστικαί. ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀοιδὸς

ζειν λέγεται, τὸ τὰς ἅφας γυμνὰς ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum.

Pag. 270. In Anacharside: σὺ δὲ πηλὸν ἔτι γε, ἀλλὰ ψάμμον τοιαύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενος ὁ τῇ ἐρύγματι ἐπιμελούμενος τὰ ἀλλήλων. Sic Mſ. non τοιαύτην, ut editur. *Sed hi non in luto ſed altam arenam in foſſa ſubjiciantes ſe invicem illa adſpergunt.* Paullo poſt dicit ἐπιπάτησιν τῶν χηνῶν. Haphen intelligit. de qua Mart. VII, ep. 67. *Et ſtaveſcit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaeſtram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copioſe, vide imprimis eruditiſſimum P. Fabrum in Agoniſtico 11, 2, & 5, & 22.

Pag. 284. Οἱ δημόσια τῶν πρώτιστα ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. ſc. νόμοι leges, *quae majuſculis litteris ſcriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic ſibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino ſcribendum eſt.

Pag. 289. Ὑπερκλαίειν τάφον. Mirum hoc manifeſtum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mſ. ſed & in interpretis libro recte legatur τάφρον.

Pag. 296. Recte Mſ. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ πημονῆς, ἢ ἄλλου δυσχερῶς. *Ne vulnerati aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant:* ſic non male interpres, ſed male vulgati ſenſim ἢ ὑπὸ τραυματίοιεν. Nam quis uſus eſt τῷ πρὸς πανοπλίαν, aut quid poteſt ſignificare? Paullo ante ἀλγυνεῖν ἕως μέχρι τῆς ἐκάστου ἀπαγορεύσεως. *uſque ad extremam animi defectionem.* Et 297. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες.

Pag. 300. De luctu. Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται. *Quodque eſt gravissimum praejacet Acheruſia palus.* ſic interpres, ſed ſcribendum ut Mſ. πρόσκειται, *Acheruſia palus adjacet.*

Male vertunt pag. 301. Ἐρινύες, ποιναί. *Furiae, poenae.* Cum ſit, *Erinnyes, Furiae.*

Pag. 302. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸν ἕστηκε. *Tantalus in ipſa palude ſtat.* Sic interpres. Cur omiſit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim eſſet *Tantalus in ipſa palude ipſe ſtat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipſa palude ſiccus ſtat*, quippe qui *mediis ſitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certiſſimam eſſe poſtea firmavit vetus codex.

Pag. 305. Οὐ διαφθείρει συνουσία ἑταιρίδος. *non pervertet concubitus*, ſed rectius antiquis liber οὐ διαφθείρει συνουσία διαφθείρει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. διαφθείρειν eſt *avertere, abducere*, διαφθορὰν *diſtorquere, corrumpere.*

Pag. 308. In Rhetorum praeceptore: ἐρωτᾷς δὲ μειρακίσκον ὅπως ἂν μάλιστα μάθοι τὸ συμφέρον τοῦτο καὶ πάνυ μικρὸν ὄντα σοφιστὴν αὐτὸν δι-

νας δίξης. Sciscitaris adolescens quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen sophista ipse censeri possis. Sic interpres. Sed in Mſ. eſt *κάλλιστον ὄνομα* venerandum *illud & quod ab omnibus colitur nomen.*

Pag. 313. Εἰτά τι σε κελεύσω ζηλῶν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἢ ὡλιγωρῶν ἀναθήσεις τὸν λόγον, ὑ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῶν παλαιῶν ἐργασίαι ἐστὶν Ἡγησίου, καὶ τοῦ ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτου. Vertunt: *Inde te priscos illos viros imitari jubebis, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, Neſiotae.* Primum vertendum *Hegesiae.* Ἡγησίας enim Magneſius intelligitur ille orator qui ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Chariſii voluit ſimilis eſſe, ac ſe ita putavit Atticum, ut viros illos prae ſe penes agreſtes putaret. *At*, inquit Cic. *quid eſt tam fractum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiſſe, numeros infregiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognoriț. Strabo XIV Geograph. tradit eum principem fuiſſe ſtyli Aſiatici, & corrupiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὸν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ ἄφεδρον τοῦ τριαίνης ἔχον τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὸν ἐλαιῶνα, καὶ τὸ ἱερὸν γάγγραμα μύστης. Ἐκεῖνο Λευκόφρυον. τῶν Θησεῖον. ὑ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἓν ἕκαστον. *Video arcem, & quod in illo eſt tridentis ſignum. Video Eleuſinem, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula.* Dein legitur in Mſ. Καὶ τοῦ ἀμφὶ Κράτητα καὶ Νησιώτου. quod eſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus Rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV. in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebris fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis, Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themiſtocle, Pericle, Cleone, *huic*, inquit, *aetati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidi ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri*, vide Philoſtratum lib. I. de vitis Sophiſtarum in Critia. Per Νησιώτου vero intelligit Gorgiam Leontinam ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima, is fuit Empedoclis diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimos Sophiſtas tenuit. Vide Philoſtratum lib. I. de Sophiſtis, & Plutarchum in vitis Rhetorum.

Ibid. Πόνον ϑ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδροποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φάσ. Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & ſqualorem, haec omnia neceſſaria, & inevitabilia dices.* Squalor non deſideratur in ſtudioſis eloquentiae. Mſ.

λιπαρὶς assiduitatem. quod reponendum. superius idem mendum ope codicis antiqui delevimus.

Pag. 315. Φαίη ἂν τις ἐμοὶ σὲ ἤδη πως ἀπαπαπάμβων ἐπίσω τῆ λοιπῆ τῆ κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο. Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac jucundum subridens.* Vbi est in Graeco *tibi*? Theod. Marcilius legit ἀποπαπάμβων, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. sed Mss. legit ἐπαπαπάμιον, hoc est capillos promittens pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comtior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπαπάζ γώνια dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit ἐπόσον ἔτι λοιπὴ τῆ κόμης. Mox pro αὐτὸς ἰδίου Mss. αὐτὸς ἰδίου.

Pag. 316. Ἕπου μόνος ὦ Κλυτίου μίλημα οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλωσον. Interpres insulse: *solum o gloriolae studiosum ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare.* Num κλύτος est *gloriola*? Verte O Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine quem amamus tenerrime. sic μίλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est Rhetoris nomen.

Pag. 319. Τὸν ἀρραβῶνα ζ ὠνήμιον. Mss. τὸν ἀρραβῶνα ζ ὠνήμιον. *pro arabo dicunt* ἀζυόμιον. Ὠνήμιον, ἐπιτίμιον, ὠνητίμιον, ὠνητίμημα, est *mulcta*. sed ὠνημία ἡ, & ὠνήμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen πρὰ sit pretium, & ἐπιπρὰ pretium intendere, ὠνιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam, videntur enim tum temporis non emendate loquentes ὠνήμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante πρίω, ante justum pretium.

Pag. 323. Μητρὸς ζ ἀκεστρίας ἐν ἀμφοδίῳ τινος. Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut videt, non habentur. Dein ἄμφοδον & ἄμφοδος est δίοδος, *bivium*, non ἀμφοδίῳ. Sed moror. leg. ut Mss. ἀκεσίας ἐπαφροδίτου τινος, *quae fuit sartrix hominis venusti.*

Pag. 328. De Coroebo in scholiis Mss. lepida legitur historia. Κόροιβος ὅτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται. ὅστ γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελλάζ συγκοιμᾶσθαι τῆ ἀλλ' ἢ πρὸς πυθομένῳ αὐτῷ φόβου, καὶ ὅτι ἐρώμενον παρθενεύειν αὐτὴν μέχρις ἂν ἡ γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχαζ. καὶ σὺν ἄλλοις ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τὸ μηρίον ζ ἀνδρὸς καθαψηθείσης, ὅτου τὴν κοινωνίαν ζ χάριν γένοζ. Nulla est causa cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. κ. p. 413. edit. Basil. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae.

Ibid. Rectius Mss. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ὁκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάζ τὰ λάχανα. *primos illos homines ex Attica terra olerum in-*

instar proveniſſe. Vulgo γῆς omittitur itaque vertit interpres in *Attica.* τῆς abſorpſerat γῆς.

Pag. 333. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὴν vertunt *circa forum plenum* Latine valde obſcure. potius dicendum fuiſſet, *circa tempus fori pleni*, quo frequentiſſimum eſt forum, circa meridiem noſtris mercatoribus omtrent de Beurstidt.

Pag. 334. Ἱερωνικός τις. Non poſſum quin adſcribam hic, quae in margine veteris Codicis hîc ſunt adnotata ἱερωνικὸν, οἷα εἰκὸς τὰ παλαικὰ φῶτα ἰκλιποῦ ἢ πρόκλου ὑπομιμεῖζθαι, οἷς ὁ πρωτόπλαστος ἀναφέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ χαριέντως.

Ad pag. 339. ubi mentio fit Polycleti, miror veterem Luciani Scholiaſten Mſ. notare Polycletum fuiſſe pictorem, non ſtatuarium, itaque ſe non intelligere, qui in ſtatuariorum numerum referatur a Luciano, niſi forte ſit alius Polycletus. Verba enim ſunt. Γραφεὺς ὁ πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφρανόρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τοῦ εἰσαγεται, θαυμάζω ἢ μόνος ἦτορ ὁ πολύκλειτος. Verum quis neſcit Polycletum Sicyonium Angeladae diſcipulum, & ejus Canonem, & tot ſtatuas, quas in coelum extulerunt veteres. vide Plin. xxxiv, c. 8. & de Canone ſive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio conſtat vide lib. xxxv, 11. Critiae quoque Plinius meminit.

Pag. 341. Scribe Ἀναπαυτῆ ἐὰν μὴ κατ' καιρὸν ἀφ' ἱερῶν πλείων ἐπιθῇ indignatur *niſi ſtato tempore eximiis victimis paſcatur.* Sic ſcribendus Mſ. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν invito Graecae linguae genio. vertitur ſatis inepte: *niſi in tempore juſtorum ſacrificiorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ ſunt victimae, hoſtiae & eorum exta, quae diis adolentur. Τίλεια ἱερὰ ſunt eximiae hoſtiae, quod ἱερὰ ῥέζειν Homero eſt, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, *ſacra facere, victimas caedere.* apud quem etiam legitur ἱερὰ τίλεια. dicuntur & ἱερεῖα, hoſtiae, inde ἱερεῖα ſunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. 2. ὄϊνα ἱερεῖα caro ſuilla, Athen. lib. 1. περὶ τῶ νεογνῶν ἱερείων *caro teneratum pecudum.* Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum eſt ſacrificare, ſed & mactare. ſic & *ſacrificare* apud Plinium lib. 28, 19.

Pag. 343. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος, πάνυ σφοδρότερος. Benedictus: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Mſ. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καῦσος σφοδρόταθος, θερμότερος, *Febris, tanquam incendium vehementiſſimum, ardentior.*

Pag 349. Ad iſta verba τιλάμενοι τὰς μελαίνας ἐσθῆτα μελαινῆ, notat antiquus Scholiaſtes ineditus, veteres ſolitos cadavera nigrae veſti inſuere. Ὅτι, inquit, τὰς νεκρὰς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. & ad ſequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς haec adjecit ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ἔλεγον εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα.

Pag. 360. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶ ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν. *Memphiticus vir, quidam ex ſacris illis ſcribis, mirabili ſa-*

ſapientia. ſic Benedictus. Meminit & alibi ſcribarum Aegyptiorum, in libello de ſacrificiis, ubi cum Prophetis eos conjungit, & Appul. Metam. 11. *Tunc ex his unus, quem cunctis Grammates dicebant, pro foribus aſſiſtens, coetu paſtophororum, quod ſacroſancti collegii nomen eſt, velut in concionem vocato*, ut fuerint inter ſacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum ſapientiam docebant, aliiſque muneribus ſacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis. p. 466. recenſet inter longaevos Aegyptios ἱεροχαμμογυῆς. Nec repudio lectionem editam. In Florentina tamen legitur ἱεροχαμμογτων, ſed in Mſ. ἱερῶν χαμμάτων, quod non puto faſtidiendum eſſe, ut ſit τῶν ἱερῶν χαμμάτων σοφίαν ἠπιμάσιος. admirabili ſacrarum litterarum ſapientia praeditus. ſacras litteras vocabat illam myſticam Aegyptiorum ſapientiam, quae non niſi initiatis tradebatur, & circumſectis, magiam ſcilicet, & litteras Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum alioſque habentur.

Pag. 352. Ἐγὼ γὰρ ὅτι μὲν τὸ δακτύλιον ἔχω ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος δὲ πυθίου εἰκόνα σαυτοῦσης τὸ σφραγῖδος, καὶ ὅτος ὁ Ἀπόλλων φθέγξεται πρὸς ἐμὲ, ὃ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχᾶσθαι. Benedictus: *At non dico me ſacrum annulum habere, cujus ſigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare*. Pro ἄπιστα Mſ. ἀπιστῶν ſcribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico me ſacrum annulum habere, cujus ſignum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipſo elate loqui, ne tibi videar me oſtentare, & jactare*.

Pag. 365. Καὶ γὰρ τὸν δι' ὀφθαλμῶν σοῦπ τὸν τοῦ λέοντος. *ut qui leonis exuvio ſit indutus*, bene interpres. Nec rejicio hanc ſcripturam. nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo codice Mſ. legitur σοῦτος. Nam ſicut apud Homerum eſt οὗτος *indutus eſt*, ſic & σοῦτος hic accepit, ſi haec ejus manus eſt, Lucianus. Nam Poëticis verbis ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem nemini latet.

Pag. 371. In Electro, τὸ δὲ ἐμὸν ἐρῶ πῶς ὁποῖον ἀπλοῦν, καὶ ἄμυθον, οὐδὲ ὡς οὐδὲ κρότου. *Mea vero dicendi ratio quam ſit ſimplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipſi inſit modulatio*. Haec eſt verſio Salmurienſis. Sed in Mſ. eſt ἄμυσος pro ἄμυθος, quod magis probo, & verto: *mea videtis oratio quam ſit ſimplex & inerudita*, ſic ſua ipſe per modeſtiam elevat, *& quam nihil in ipſa ſit canori*. Sic enim recte verti puto οὐδὲ. Vt Craſſus apud Cic. III. de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius qui ſe illi contubernalem, in conſulatu fuiſſe narrabat, canorum oratorem, & volubilem*, &c. *fuiſſe dicebat*. Vbi *volubilis* eſt, cui facile profluit oratio. Plutarchus de audi-

tione,

tione, sic circumscribit, *τὸν φωνὴν ἁρμονίας καὶ κρότου μαλακότητι, καὶ ᾠδαῖσιν ἡδύνειν. Vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare.* Μόνοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quonium tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro Vulgata stet acrius.

Pag. 386. Perinde quidem est sive legas, ut in editis habetur καὶ ἀνελίττοις ἀεὶ, sive, ut in Mss. extat, καὶ ἀναυλίττοις ἀεί. Vtrumque enim significat *libros versas, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. sed cum ἀναυλίττειν, quod hic codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀναυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ λήρημασι καὶ ἐξενώσεις, *coagmentas, spolias*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis.* Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque litteris aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum pag. 52. vide quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando.

Pag. 399. De non temere credendo calumniae: ὅτι Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κρίσει καὶ τἆλλ' ὑπέρφρων τις ἂν. Salmurienfis: *Tum Ptolemaeus ut qui praeter cetera non esset admodum prudens.* In hac versione κρίσει omittitur, inepte, etiam si φρονίμως *prudens* exponas, opponuntur κρίσει & ὑπέρφρων, ineptius interponitur & fine sententia καὶ τἆλλα. Locus laborat cui suffragante Ms. sic sanitatem reddes: ὡς ἂν κρίσει μὲν ὑπέρφρων τις ἂν. *qui quidem valde sed non in omnibus desipiebat.* Nam φρονίμως etiam est περίφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, quum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρονίμως est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias. Quid enim est? *qui quidem summopere, & in aliis non omnino aut non valde prudens erat.* Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρονίμως esse *imprudens.*

Pag. 400. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, ἅτε λίαν μεθυσθέντας ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, *tantopere poenituisse eorum quae egerat*; an quod in Ms. est, ἅτε λίαν αἰσχυνθέντας ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, *tantopere puduisse factorum.* nec tamen codicis antiqui scripturam testatam feciisse lectoribus poenitet.

Pag. 425. Τὸν πυκνόφρονα ἰλαρᾷ καὶ κωμικῇ περιστάσει κρᾶσαι ἐξενηνθῆ πᾶσι καὶ γέμοντα τραγῳδίας. Salmurienfis interpolator: *plenum affectibus tragoediam in se commovet.* Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam meam, & nihil non triste patientem.* Sed tamen ἐξενηνθῆς non est *triste patiens*, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Παρεξενηνθῆ δὲ τῇ ὄψει apud Athenaeum lib.

lib. 1. Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. ὀψοφαγία τραγῳδία est tragoedia acerba in eam, de quo agitur. ὑποκριτὴς τραγῳδίας, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conjeceram, & nunc in Mſ. meam conjecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν *tragoediam agendam*. ὑποκρίνεται est propriam histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista pag. 442. κἀκεῖνα μέμνημαι ὡς τὸ ὄνυχος, ἃ σοὶ τὸ ῥῆτορ' ἐστὶν ἐπιτήδεια, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνεπιγραμματάρχης ἀξιῶν εἶναι. Salmurienſis : *Ea etiam meminerunt, ut eſſe conſentaneum, quae in theatro juvenis agebat, cum ſaltatoribus reſpondebas, atque una chori dux eſſe cupiebas.* Vltima verba non recte vertuntur. ὑποκρίνεσθαι non est *reſpondere*, ſed est hoc loco *ſecundas agere* ſeu *facere*. ſic interpretandum, *cum hiſtrionibus ſecundas faceres, & gregis dux eſſe cuperet.* Plautus Aſin. II, 1. *Iam nunc ſecundas mihi facis.* Proprie autem grex de hiſtrionibus. Petron.

Grex agit in ſcena mimum, pater ille vocatur,
Filius hic, nomen divitis ille tenet.

Grex Romanus in antiqua inſcriptione de pantomimis. Ὄρχησαι autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* hiſtriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus? Quid enim γέμουσα *plena tragoedia*. Cujus rei erat plena. Excidit vocula. Credo Lucianum ſcripſiſſe γέμουσα μόνος *plenam odii*. Et ſic totum locum vertendum *agentem ſub perſona laeta & comica tragoediam valde aſperam & plenam odii. aſpera tragoedia* ut apud Sueton. in Auguſto : *aſperrimas literas.* ſed *ſub perſona* ut apud Mimum Syrum :

- *Heredis fletus ſub perſona riſus eſt.*

Clariſſimus Vir Iacobus Tollius, conjecit legendum esse τραγῳδῶν γέμουσαν. quod non improbo.

Pag. 436. In Pseudologista, ex Mſ. ὁ νῦν γελάσας ἐν ὀλυμπίᾳ ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ *Is qui tunc in Olympia niſi ſuper ſuppoſititio Pythagora.* Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ ſub *ſuppoſititio iſto Pythagora*, inquiunt interpretes, quod quid ſibi velit dicerit.

Pag. 438. Εἰπέ γάρ μοι σοὶ παίδημα καὶ Γενετυλλὶς, καὶ κυβίβη. Benedictus : *Dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben.* abſurde. Recte vidit Palmerius παίδημα esse Veneris epitheton, nimirum est quae Lucretio dicitur *Vulgivaga Venus.* Nimc & in Mſ. legitur σοὶ τ' Παιδήμᾳ, καὶ Γενετυλλίδι. ſic ſane & Ariſtoph. in Θεσμοφοριαζούσαις.

Ὡς ἡδὺ μέλος ὦ πάτερ γενετυλλὶς
Καὶ ψυλλιῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον.

Quam ſuavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & laſciva. Sed tamen Γενετυλὶς etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δὲ αὖ μύρου, κρόκου κυβεγλωττισμάτων,
Δακτύλης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, γενετυλλίδος sc. ὄζει.
Haec vero unguentum, crocum obſcoena baſia,
Et ſumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet.

Dicuntur eſſe dii ſive Deae praeſides generationis. Vide antiqua ſcholia. Recte vero κυβεγλωττισμοὺς docti viri emendarunt. Non eſt Venus ſed magna mater, Cybele, quae ab & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inſcriptionibus, & in antiquis membranis ſic appellatur, ut apud Phaedrum in codice Remenſi, ut olim mihi oſtendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui Regi Daniae eſt a conſiliis. Is etiam ubicunque *Cybele* legatur apud Poëtas ſecunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, reſcribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*, quod veriſſimum, & in Prudentio jam emendavit Nicolaus Heinſius. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, & quia laſciviſſima fertur fuiſſe, ut ipſe Lucianus in dialogis Deorum indicavit.

Pag. 440. Ὁ ἕβδομον, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες τὸ πρὶν ἑβδόμοις, καὶ ἐκεῖνος τὸ πρὶν ἐκκλησίαις ἔπαιζε. Interpres: *Rurſus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri ſeptimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae ſeptimae dies non ſunt ſabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit *Diogenes Grammaticus diſputare ſabbatis Rhodi ſolitus, venientem, ut ſe extra ordinem audiret, non admiſerat: ac per ſervulum ſuum in ſeptimum diem diſtulerat*, ut exiſtimat vir magnus. ſed ſeptimos dies cujuſcunque menſis, quos hebdomades lunae dixit Gellius xv, 2. Illi dies ſacri erant Apollini, quia ſeptima luna Thurgalionis natus erat, ut conſtat ex Heſiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies poſt recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocrationem in ἑβδομάτῳ. Sed haec ſeptima dies huc non pertinet, ſed illa ſeptima menſis. De qua vide viros doctiſſimos Meurſium Graecia feriata in ἑβδόμη, & Seldenum de jure naturae & gentium III, 17.

Pag. 448. Ὁ πρὸ ἐμοῦ Τίσιον τὸν πίχλου εἰδέφ, ὃς τὸ Διαλεκτικὸν ἦγεν αὐτὸς ἐπάνω. Tiſiae ars eſt Sophiſtice. Fuit enim Tiſias inter primos Sophiſtas, quem Ariſtotel. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixiſſet omne omnis artis principium eſſe tenue ac difficile, ſed illo reperto, facile poſtea creſcere & augeri, quod & factum ſit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους θεραπεύσαντας ἦν μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος ἦν μετὰ τοῦτον. *Tiſias quidem poſt primos* ſc. *Sophiſtas, Thraſymachus autem poſt Tiſiam, Theodorus autem poſt hunc.*

Pag. 467. Ὑφοποιεῖν γὰρ φασι τὸ ἔθνος Mſ. γένος ut paulo ante γένη ἅπαντα μαχεσάμενα. totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi, quin & in-

interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecae Tragicum notarunt.

Pag. 469. Vti legendum censuerant viri doctissimi Ὁ δ' ἀνθρώπου βασιλεύς, sic legitur in Mſ. ut tam foeda menda diutius non sit tolleranda.

Pag. 482. De dipsadibus, causſam inextinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, ἅπαξ ἢ δὶς ὀΐζει, ἐπειδὰν διάβρεκτον τὸ πᾶν ἐξανθήσῃ· χίγνεται, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς κατασταθέν, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀφορᾶσθαι. *Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madefecit, celerius movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum.* sic interpres, nec male. Sed pro ἐπειδὰν διάβρεκτον, elegantius vetus codex, ἐπιδαψιλεύσαντον πότῳ, *abundanter potu irrigatum.* Nam ἐπιδαψιλεύω est largiter & copiose praebeo.

Pag. 485. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ αὐτὸς Φειδίᾳ μὴ δυσχεράνειν τὴν εἰκόνα ξηλούσῃ ὅτου, ὄμοιόν τι καὶ αὐτὸς πεπονθὼς πρὸς ὑμᾶς. Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eadem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Mſ. optime & certissime ἐπὶ φιλίᾳ, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per φίλιον Ζῆνα, cujus & alibi meminit, jurat, se illorum majore indies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. vide Suidam in φιλίῳ. At εἰκὼν ξηλούσῃ est similitudo a feris sumpta.

Pag. 488. Palmerius conjecit legendum esse εἰς λόγους σοὶς καὶ ποιητικὰς λόγχας. sic editio Florentina: male in Mſ. & editis ἀσυλογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit.

Pag. 494. In navigatione: Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἱ γραφαί, ἡ δὲ ἐπὶ πᾶσι περόνη πύρωσις. Salmuriensis, *Cetera enim ornamenta, picturae, veli parasium flammeum.* Quid περόνη Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo ἡ ἐπὶ πᾶσι περόνη πύρωσις. Nam κορυφὴ fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste Servio. Paullo post in hoc ipso dialogo: καὶ τὸν λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκόρων τὸν ἕτερον, ἐπισκιάσαι τῇ χορυφῇ, *Stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carcheſio consedisse.* vide Polluc. l. 9. Macrob. lib. 10. *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa medium fere partem τράγελον dici, summam vero partem carcheſium nominari.* De τὴν πλίνθον & κορυφὴν idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici φλαμίνη, & περόνιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. xi. Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carcheſio conspicua.* Sic edit. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carcheſio conspicua.* sed quid splen-

dor

dor facit ad ſublimitatem? Puto legendum: *ſplendore ſublimi inſignis, carcheſio conſpicua.* h. e. qui malus in ſublimitate, ſeu in cacumine ſplendet, conſpicuum carcheſium ferens. Catullus:

Lucida qua ſplendent ſummi carcheſia mali.

Pag. 502. Dicit Adimantus, ſe, ſi ex voto diteſcat, curaturum ſibi ut in promtu ſint falſamenta ex Hiſpania, vinum ex Italia, oleum ex Hiſpania, μέλι δ' ἡμίπυρον τὸ ἄπυρον, *mel vero noſtras ſine igne*, ut non male interpres, hoc eſt, mel Atticum quod ſine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor eſt Strabo lib. XI, qui id vocat ἀκέπιστον, alii ἄπεπτον, & Plin. lib. XI, 15. *Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utiliſſimum, ne iraſcantur, aut ipſae avide vorent.* &c. *Rurſus nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam celerrime ſentiunt mella, vel minimo contactu roris aceſcentia. Et ob id inter genera ſervatur quod acapnon dicitur.* Latini ſcriptores poſteriores appellarunt *mel ſine fumo*, ut docuit ὁ πάνυ Reineſius lib. III. Var. lect. 4. hoc vero noſtro eſt μέλι ἄπυρον.

Pag. 592. Scribendum vel puer videat, etſi Mſ. ſileret, εἰ τί τὸ ἀχαθὸν ἀπυρήνωτον ἐμπεσὸν εἰς τὸν πυρόν. *quid proderit in pyram inſilientem conflagrare?* In vulgatis eſt contra τὸ χαμψοπικὸν, canones ἐμπεσὸν.

Pag. 602. Καὶ ὑδὲν ἦν ὃ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους. Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae ſcripturam: καὶ ὑδὲν ἦν ὃ μὴ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους. *& nihil eſt, quod non concrevit gelu.* ſed pro ἦν mallem ἐσὶ.

Pag. 615. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκτροι χαλδμοί. Non moverem huic ſcripturae controverſiam, niſi pro κυμβάλοις ſcribendum moneret Mſ. τυμπάνοις. Nam quamvis & cymbalis uſi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & ejus ſacerdotibus. Hinc & ipſa Dea & illius Prophetae ſemper cum tympanis conſpiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec ſunt omnia.

Pag. 624. Μὴ ὁ σῖτος φθειρόζιον. Benedictus: *ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla eſt vox apud Graecos φθειρόζιον. ſed eſt diſpeſcenda, ut in Mſ. φθειρὸ ζίον, hoc eſt *vermi ſcateat.* ſed tamen puto legendum φθειρῶν ζίον, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζίνας, *vermibus plenus.* quamvis & φθειρὸ poſſit ferri.

Pag 631. Συνδειπνοῦντες κρεῶν. Syntaxis quartum caſum poſtulat. Rectius itaque Mſ. ἐνδειπνοῦντα κρεῶν, ὡς ἂν μὴ ἧ τὸ συνδειπνοῦντα αὐτὸν αἰσθάνεσθαι τ. *eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil poſſit accuſare.*

Pag. 643. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐκβρίψας πέρας ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ ὕπαιθρον ἐκ αὐλῆς. *gladium autem extemplo per feneſtras in aream projeciſſe.* ἐκβρίψας hic non poteſt locum habere. legendum ἀποβρίψας, quod & Mſ. prae ſe fert.

Ibid. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀκηκόεσαν τὸ ῥηθέν, αὐτῶν αὐτόν. Benedicti interpretatio haec eſt: *vicinos advocaſſe, a quibus*

quibus revulſa fera fuit ſervatus. Quid Graecis ſit ἀναστᾶν τὸ θηρίον & Latinis *refellere feram*, nec ego, nec quiſquam norit, dixeritve. ne dicam ἀναστᾶν nuſquam eſſe refellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum, ut apud Petronium, *tanquam expientis exire belluae*, loquitur de Poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec ſunt ἀνεξηλήτους, & ad Lucianum illuſtrandum nihil plane faciunt. In Mſ. nihil eſt praeſidii, in quo legitur quoque θηρίον, ſed veram lectionem ſervavit nobis editio Florentina, in qua veriſſime legitur ἀναστάντων τὸ θηρίον, revulſis, effractis foribus, quas tibicen ille inſanus occluſerat, ut paullo ante Lucianus oſtendit: τὸν δὲ πολὺς ἀναστὰς ἐπιλείπει τε τὴν ᾠδήν. *At illum ſtatim ſurrexiſſe, & fores clauſiſſe.* Hae fuerant a vicinis effringendae, ut poſſet Dionicus ex illius furioſi manibus & aedibus elabi.

Pag. 645. Ἡ δὲ χάρις ἐν τῇ μειρακίᾳ, τῷ πρὸς χάριν αὐτῇ σύνεσιν. Benedictus vertit: *Incundus enim eſt adoleſcenti, & cum ipſo ad gratiam verſatur.* inepte. verte *ad obſequium.* Sic enim Latinis dicitur per διφημισμὸν illud obſequium turpe, quo quis corporis ſui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάριν γὰρ, ὦ Πρωτογένες, ἡ δ' ἡλικίᾳ ὑπείξις τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ κάλλιον κέκληται. *Mi Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur muliebris obſequium erga virum.* Sic & χαρίζεσθαί τινι eſt *conſueſcere cum aliquo.* Heſych. χαρίσασθαι· συνελθεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ τῷ συνοικοῦντι ἑαυτὰς παραδιδοῦσαι. χαρίσασθαι eſt dare. *Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι quae ad concubitum ſui copiam faciunt.* Hinc puella ἄχαρις, cujus flos virginitatis nondum eſt delibatus.

Pag. 658. De Dea Syria κεφαλὴ ἐφάνη ἔνθεν. Id ipſum quoque docet Cyrillus lib. 11. tom. 11. in Eſaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cujus rei meminit Propheta in initio dicti capitis qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuiſſe papyraceam, cui Alexandrini injecerint epiſtolam ſcriptam ad mulieres Byblinas, qua ſignificetur inventum eſſe Adonidem. Deinde obſignatam eam immiſiſſe in mare quibuſdam ſacris ritibus adhibitis, &, affirmare illos qui mittant, iſtam ollam ſponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero eſſe mulieres quas dicat Ezechiel VIII, 15. lugere *Thamuz* qui ſit Adonis, uti obſervavit eruditiſſimus Seldenus de Diis Syris lib. II. cap. undecimo. vide & Bochardi Phaleg. IV, 2. tom. I.

Pag. 661. Χάσμα μέγα ἐγένετο. Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione extructo, in quam omnem diluvii aquam defluxiſſe narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina projectam fuiſſe eſt apud Pauſaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, doctrina & dignitate conſpicuus, mihique natalibus, cum in vivis eſſet, peramicus, in nummi Apamenſis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuiſſe oſtendit, cui adſtipulor, etſi de explicatione illius nummi aliter ſentiam, de quo alias plura.

Pag.

Pag. 662. Ἄτης ἡ γάνος λύθρου. Vulgatius Ἄτης dicitur Luciano uoque in aliis locis. Hesychius notat Ἄτης a Lacedaemoniis vocari Ἄττης, τὸ Ἄττιν φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἄτης dicitur.

Pag. 663. Ἡ μισὸς μὲν γυνὴ] Haec cultа fuit in urbe Phaenices Iope, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. vide magnum Salmaium in Plinianis exercitationibus.

Ibid. Καὶ ἐλεφάντων κέρατα] *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse non lentem contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV. Hist. nim. 31. & XIV, 5. sic & in sacris litteris Apoc. XVIII, 12. cornu ribuitur elephanti, & Martialis lib. I. ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam flammis stimulatus, arenam
Sustulerat raptus taurus in astra pilas.
Occubuit tandem cornu potiore petitus
Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum, vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus.* Mss. *cornuto dore*, hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore* hoc est fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis.

Pag. 682. φυλάξαντες ἡμερῶν ἀριθμόν. *Observato septem dierum numero,* Mss. *octo ἡμερῶν ἀριθμόν. novem dierum numero.*

Pag. 686. Τὸν δὲ δεξιᾷ ἵδρυσε Πτολεμαίου νεώ. *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse.* Mss. τοῦτον Πτολεμαίου νεώ. lego. Τὸν δὲ δεξιᾷ ἵδρυσε Πτολεμαίου νεώ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22.

Ibid. Καὶ πίπτοντας τὸν ἐπὶ τῷ δολίχῳ νικησάντα. Vertitur: *cui idem accidit ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus.* Cur non? *cui idem accidit ac illi, qui in stadio victi.* Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum.* Sic & statim καὶ σὺ δὲ μοι δοκεῖς νενικηκέναι τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur; *& tu certe mihi videris verborum dolicho devicto*, cum sit vertendum *& tu mihi videris in carminum stadio vicisse.*

Pag. 691. Μόνον γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐπῄνησεν εἰκῇ, ἄθικτον, ἀ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Benedictus: *At utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem praestitit.* Quae sit *malleo fabricata oratio* docent fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur non vituperatur. Plutarchus de oraculis Pythiae: ὥστε τῶν μὲν ἀπολελογημένων ἐν σοφῶν, τὸ γοῦν πειστικὸν, ἔχει τὸ, μηδὲν ἄγαν λόγῳ, καὶ χωρίζειν οὐκ ἄκριτα ἀφὸ τῆς βεβηλολογίας, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον ἐν τῷ ἰάλυφ ἐμπίπτουσι ἔγκαυμα, & quae sequuntur. *Sicuti praecepta sapientum*

quae proſcribuntur, noſce te ipſum, & illud, ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod ſapientem & ſolidam complectantur ſententiam in paucis verbis, ſive ſine *verborum tumore*. Legendum itaque in Luciano, ut eſt in Mſ. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῶ γε τὸν λόγον. *Vivam & ſolidam orationem edidit*. Vtraque vox qua laudat orationem Demoſthenis eſt tranſlata a ſtatuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur & ſpirare, cum ſingulari artificis ingenio ſic ficta ſunt, ut videantur non ſtatuae eſſe, ſed viva animantia. Claudianus IV. Conſul. Honorii, quamvis de loquatur de veſtibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur jaſpide cultus,
Et variis ſpirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατος, quae & dicuntur ἐλάσφυρος & ὁλοσφύρητος, ſunt ſolida, compacta, plena, non conflata. Plin. Hiſt. Nat. XXXIII, c. 4. *Aurea ſtatua prima omnium nulla inanitate, & antequam ex aere aliqua illo modo fieret, quam vocant boloſphyratam, in templo Anaitidis poſita dicitur*. Eſt igitur σφυρήλατος oratio, ſolida, plena graviſſimis ſententiis, in qua nullus eſt inanis verborum ſtrepitus: cui opponitur *orationum inanis ſententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Auguſto.

Pag. 693. Γραμῶν οὖν ἦ ὁ Περικλέης. οἷόν γε μὲν τὰς αὐτοῦ ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πιθοὺς, τὴν κίνησιν δεινὴν ἐκπλήττοντας, ἀλλ' αὐτοῦ γε οὐκ ἐφάνη, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἔμμετρον ἔχοντος, οὐδ' αἰσθανόμενος αὐτὸς τὸν ἑαυτοῦ χρόνον βάσιμον καὶ μέτριον. In hoc loco nihil ſani ſi attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic ſatis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & ſuadelae quaddam calcar accepimus fama, ſed orationem ipſam non vidimus. Vnde conſtat ejus nihil praeter opinionem ſtetiſſe, nec temporis probationem & judicium ſuſtinere potuiſſe*. Quam multa hic ſunt in Latinis infarta, ut ſententia naſcatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male ſunt verſa! Primum ὁ Περικλέης, num eſt Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum eſt ῥηθέντα. *Sufficiet tibi Periclis* ſc. eloquentia, ſi conferatur cum Demoſthenis. Dein, πιθοὺς κίνησιν non recte vertitur *calcar eloquentiae*, ſed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτοῦ γε οὐκ ἐφάνη, *ſed ipſum non vidimus*? quem nam? Periclem? non mirum ante tot ſecula placida compoſitum quiete: ſed nec de Pericle locutus erat; ſed de τῷ ὁ Περικλέης, de eloquentia Periclis. Itaque recte Mſ. & editio Florentina nec non Baſileenſis: ἀλλ' αὐτοῦ γε οὐκ ἐφάνη. *ipſam non vidimus*, ſc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus poſteris eſt prodita. Verba quae ſequuntur, obſcurius vertuntur: δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἔμμετρον ἔχοντος. Salmurienſis: *Vnde conſtat ejus nihil praeter opinionem ſtetiſſe*. Pejus Melanchthon: *Quare conſtat eas praeter actionem, nullam habuiſſe ſolidam ac durabilem laudem*, ſc. orationes. Et ſic Latinus quoque Interpres videtur legiſſe.

ſiſſe. Num φαντασία eſt *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἴχνους Mſ. ὡς ὑπὲρ τῶν φαντασιῶν ἐδίν ἔμμηνον ἴχνευσε, ὅσῃ οἷόν ἐξαρκέσαι. *quae praeter imaginationem nihil quod duret habet, quippe quae non potuit ſuſtinere temporis examen & judicium, quam vis* ἴχνους ferri aeque poſſit, ac ἴχνευσε, hoc eſt, ex qua Periclis eloquentia nihil ad poſteros eſt tranſmiſſum, nihilque ſupereſt quam illa imaginatio, illa ſpecies, quam animo informamus, ac concipimus, de ejus fulguribus & tonitribus quibus miſcuiſſe Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demoſthene: φαντασία, hic non eſt illa Oratorum, ὅταν ἃ λέγωμεν ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῶμεν, καὶ ὑπ' ὄψιν ταῦτα τοῖς ἀκούσιν. *Cum ſcilicet ea quae dicis, quaſi enthuſiaſmo & vehementiore motu correptus videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere.* ut eam definit Longinus de ſublimi dicendi genere. cap. 14: ſed illa qua rem auditam cogitatione informamus, οἷον autem non pertinet ad φαντασίαν, ſed ad μνημονικὴν.

Pag. 695. Πάσαιτι τῇ ζωγραφίᾳ. Veriſſime ingenioſiſſimus & amiciſſimus Menagius emendat πασσοφί. Ejus emendationem, ne quid dubii ſuperſit, firmat Mſ. & editio Florentina.

Pag. 697. Οὐ Βοιωτίας, ὡσὶ ἐνθάδε τι παρ' ἡμῶν λαβόντες. Haec verba in Salmurienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcilicet potuiſtis capere vivum.

Pag. 698. Οὐ φοινίας κεκ πώλου ἴχνεσιν. ſic quidem etiam Mſ. ſed Palmerius vidit ſcribendum eſſe πώλας, veriſſime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii inpoſterum ſit relictum editoribus ad veram lectionem reſtituendam.

Pag. 727. Ποτὲ δ' ἄλλό τι τοιοῦτο ὑμῶν ἐκφέρειν φάντασμ. *Interdum aliud quidpiam hujuſmodi vos auferre videtur.* Mſ. non male ἐκφέρειν δύναται. *vos auferre poteſt.* Sed illud etiam tolerari poteſt.

ADDENDA.

Pag. 379. ad indoctum. Εἰ μὴ τῷ διαλογισμῷ δὲ κατανικήσθαι αὐτὸ τιμαίεσθε, ἐ συμβάλλεις δῶ σίας δεῖ τῶν ἐξέπαιον παρελαμβάνεις; Benedictus: *Niſi inde conjicias quod arroſi ſint ac mutili: tineaſque his dijudicandis in conſilium adhibeas?* Miror hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σίες non ſunt tineae, ſed σῆτες. Nam quod non nulli ajunt σῆδες quoque inveniri, ſaltem in caſibus obliquis, fallantur, & videntur hoc loco corrupto eſſe decepti. Gloſſae veteres: Σὴς, ὁ σῆψις, *haec tinea, robigo.*

Pag. 380. Κατὰ δὲ τοῦτο, ἴχνη ξυλλαζὼν ἑαυτοῦ τὰ τοῦ Δημοσθένους, ἴσως τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἐγράψατο. Vertunt: *ſi hoc eſt animo, age conquire quaecunque Demoſthenes orator propria manu ſcripſit.* Num κεκ δὲ τοῦτο eſt Graecis ſi hoc eſt animo? Videtur ſcribendum: καὶ δὲ τοῦτο ἴχνη, *Habe ſane iſta, conquiſitis quaecunque Demoſthenes propria manu ſcripſit.*

Pag. 380. l. 33. leg. ὦ οἷς διδυμαίοισιν. Ibid. l. 35, hoc eſt, qui vivi.

IACOBI GRONOVII

Notæ ad

LVCIANI

Tomum II.

Pag. 11. Γραφικῶς συμπλεκθὴν &c.] Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quiſquam in toto Luciano. Nam præterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opſopæo* adoptat Benedictus, in Latino ſermone ſit *nullus*, vide quemadmodum hæc periodus contraria ſit proxime ſequenti. Quum enim nunc velint dici perexile eſſe tot formas & multiformæ quiddam ex multis perficere (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animæ virtutum unam imaginem & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui quum præmiſiſſet *ἐκδέξῃ δ' μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συνθεῖσαν*, pro defenſione hujus ſuæ voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiformæ quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans*, vel cujus multiformis imaginis ſingulæ partes ex præſtantiſſimo ſumptæ & ſimulatæ, de præſtantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *ſed omnes virtutes animæ, ſingulatim quaque imago*, (h. e. ſic facta, ut integram picturam unaquæque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animæ dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animæ negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. *Καὶ ἐκφέρει εἰκόνα μίαν* non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctæ ab præcedentibus & ſequentibus, quæ apponuntur, ut in tomo primo pag. 530. dixit *ξύμπαντες, ἐκ τῆς μιᾶς ἰδέας*. Vbi vide noſtra.

Pag. 27. Τὸν Ἰφέα ἐξύπνησον δεδοκότα τὴν Ἀνγκίου] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Θοίνα, ut optime adſcripſit patet. Is notiſſimus in fa-

fabulari historia & quidem propter oculos, qui fuerunt excœcati.

Pag. 32. Α'λλὰ καὶ σοὶς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα σχέσειν] Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem ab prioribus acceperunt, *iis quæ in vita sunt*, quum & res ipsa & Græca postulent masculinum.

Pag. 41. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσοι τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupiviſſet*. Benedictus: *etiamsi vel minimum concupiviſſet*. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere.

Pag. 42. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quasi nunc βεβρόχθαι in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac mersum amore*. Et quæso cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato. Ὡς μᾶλλον ἢ ἀβρόχους τῇ μίθῃ.

Pag. 43. Τίνα αὐλῶνα ἀποκλείσει] Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista κλίνας θυρίδα καὶ βοὺ καὶ ἡ αὐλιὰ προσκρούσει, *domusque janua exterior effringitur*: sicut pessime de gymnasiis pag. 270. ἐν τῇ αἰθρίᾳ τῆ αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opsopæus accuratior *in aulæa*. Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἴωμεν ἵνα οἱ στρατηγοὶ παρῶσιν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur στρατηγοὺς officio lictorum functos, quum intelligendi sint prætores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία est interpretis Salmurienſis in pagina vicina ναύκληρος ὁ μεγαρικὸς scribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit.

Pag. 45. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἐπαῖνον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidenſis, ejus amicus*. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον, Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἐπαῖνον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem*, (æque ut Euthydicus) *amicum ejus*. Sic solent, quum duo in eodem conveniunt.

Pag. 48. Α'πὸ πολλῶν πόνων, ὧν ἔλεγε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim videseum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quæ habebat elocavisse. Quæ talia plane non sunt in Græcis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hæreditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quæ possidebat, duobus in propria filiæ dotem, duobus in amici filiam erogatis*. Atque ita super-

erat talentum unum in alimenta matris Eudamidæ, ſapientiſſima ratione.

Pag. 49. Τῶν τοῦς ἐν Ζακύνθῳ κατοικοῦντας] Verterat optime Eraſmus per verbum *deplorares*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri.

Pag. 51. Ἀναπλεύσαι ἤδη τὸν ἕκτον ἐκ Νείλου ἐκβὰν ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea cœperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Iove Tragœdo ſcribens, καὶ ἄλλα κατ' ἐκεῖνα φέροντα, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατ' ἐκεῖνα ἀποχωρεῖ τοῦ Δάμιδι.

Pag. 60. Διηρθρῶσθαι τοὺς ἀγκῶνας] Iamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perſeverare in mala interpretatione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Græcorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Vtique pag. 70. Ἡλαυνε δὲ τὴν πολεμίαν, κατὰ δὴ διηρθρῶσθαι non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas κατὰ τοῦτο Ζίριν ἥκειν iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum.

Pag. 71. Ἡμεῖς μὲν ὧν κατεμπορίαν τινὰ ἐπὶ τοῦ λιμένος ἐπεφάρμοσε, καὶ ἅμα τὰ πολλὰ ἐς αὐτὴν μετεκόμισεν· ἐμβόλους ἠγορασάμεθα] Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Eraſmo *res quaſdam importatas in portu ſpectaſſemus, in eumque è navi ſubduxiſſemus, emimus*. Immo κατεμπορίαν, κατεπάλυμα, παιδικεῖον, οἴκημα, quod ſibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo farcinas depoſuerunt ipſi ἀγοραζόντες, hoc eſt, in forum urbis profecti. Heſych. ἀγοραζειν, ἐπ' ἀγορᾶς ἀφικνεῖσθαι. Ariſtophanes Ἀνασῳζούσῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὕπνοις ἐξῆς Ἀθηναίοισιν. Thucydides lib. VI. pag. 214. Καὶ ἅπαντες ἠγοραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiaſtes perinde ut Heſychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78. ἔχων δὲ ταῦτα Grœcam veſtem, ἠγοράζει. Et cap. 164. καὶ μὴν Βαρκαίοισι τὰ ἄνδρα κατεμπολήσαντες ἀγοραζόντεσσι, κλαίουσι. Euterpe cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοραζουσι καὶ καπηλεύουσι, etſi hîc vertant *negotiantur*.

Pag. 78. Ἡ Πάλαιστρα ἄγαλμα μὲν καὶ δείκνυσι μὴν κάλλιστον οἴκημα ἐόν] Interpretes omnes *oſtenſaque domo pulcherrima*. Immo, ut commo-

modiſſime notavit pater, κοιτῶνα, ut præceſſit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide Caſaubonum ad Theophraſt. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter pag. 112. οἱ μὲν ἱεροφάντης, αὐτὸς πᾶν πλησίον ἀφ' ἑστίας δωματίου καθεύδων, ubi inepte vertunt *in propinquo veſtibulo.*

Pag. 79. Ἐγὼ Ἀβρόα εἰμι, εἴ πω τῇ σῇ μητρὸς φίλα ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tuæ matri*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Græcæ, quæ ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuæ amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.*

Pag. 80. Ἡ δὲ, ὀρθὸς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μαλακῶς ὅπως σοι τοῦτο σείεται. ἡ δὲ σφόδρα γε &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi mei agiliter moventur.... Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adoleſcens.* At non poteſt ab Luciano veniſſe hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes inchoet, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quæ iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam hæc ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Græcis. Præclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀρθὸς σὺ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μαλακῶς &c. ut ſint verba laudantis juvenis, dicentiſque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia hæc plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἱεροπρεπείας ὀδύνης ἀδιάφορον ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Baſileenſes vertunt, *cujus curam haud facile ſuſtinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile ſuſtinebis*, quæ nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palæſtræ enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis.* Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod judico veriſſimum.

Pag. 81. Τὰ μὲν ἄτιτα γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculiis exuta.* Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut Athenæus lib. 14. ſcribit ἀμφόλας dici τὰ διάγραφα τῶν κεφαλῶν αὐτὰ καθ' αὑτά.) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus ſed abruptis, *alia in ſerta plexa.* Sic certe procedunt Græca. Paulo poſt pro ἕβδομον τὸν συμπόσιον pater annotavit πλὴν συμπόσιον & ſane ſic jam habent interpretes.

Pag. 83. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμος σφίγγε] Quum in Baſileenſi editione harum vocum verſio eſſet prætermiſſa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, conſtringe.* Vt laudo curam, ſic quale dicterium poſſit eſſe ἄμμος σφίγγαν, quæ ſunt

voces ſimplices, non capio, nec memini ſic legiſſe. Sed neque κατὰ λόγον ita ſumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον εἶμι ἡ Ἀτλὴς πυθομένου ὧν. Et alibi. Aliud eſt τὸ κατὰ λόγον. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum ſtringo*. Hinc enim incipiebant luctæ, ut conſtare poteſt vel ex initio libelli de Gymnaſiis, πότερον ὕστερον οἱ νέοι πυκτεύειν, οἱ μὲν αὐτῶν ἐκπαλαίσαντες &c. licet hæc quoque ſit certa ſpecies luctæ.

Pag. 84. Καὶ ἡ Διάνοια βάσκανος ὅσον τυγχάνει εἰς τὸν αὐτῶν πίχλον] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic Benedictus, quum tota hæc periodus omitteretur in editione Baſileenſi. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quiſquam ejus fiat conſcius aut particeps.

Ibid. Πίπαξ ἐκεῖς τὸ ἱμάτιον] Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad ſuum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐραστήν. Vtique prudentius in Gallo pag. 181. puto ab eo verti *amaſium*. Eſt enim in Græcis differentia.

Pag. 90. Ὁ δὲ ἀπὸ κρότου τὸ θάνατον ἀρχόμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes *mors illi attulit laborum finem*, læviſſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant præcipites. Verte ſimpliciter *ille deorſum abibat mortem ſaltans.*

Pag. 102. Τοῖς ξίφεσιν ἐπίμονον τὰς πίχας] Non debeo hunc locum inobſervatum prætermittere, quia ſunt eædem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πίχας aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum neſcio quî intelligantur hæc præcedentia, τὸν κεφαλὸν κατατείνει ὑπὸ τὸν αὐχένα ἐλίσσοντες, ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes*, Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari poteſt, & Græca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti.

Pag. 112. Εἴτι κατὰ ἀνόσιόν τι ὑπόπτην ἐξ ἐμοῦ, εἴτι καὶ μή] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceres*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei jacturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνόσιον prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.*

Pag. 137. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ὑμᾶς εἶναι λέγων] Opſopæus *breviter, nihil aliud quam in univerſum nos non eſſe*; quæ quidem ſingula unde colligat, præſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſa illa *nihil aliud quam nos non eſſe dicens.* Atqui

ipſe

ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud quam deos non eſſe dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciſſe diceremus. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum lovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut ἀδυνείαν Deorum aut non providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent.

Pag. 142. Ἀλλ' ὑ σι χρὴ τὰ τοιαῦτα ἰφιέναι] Ridiculus eſt Benedictus, quum ab Opſopœo verbum Græcum vertente per Latinum *permittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in Toxari pag. 58. καὶ ἰφεῖτο δὲ τὸ μίγνυν ἄχρι τῶν ἐς τὰς συνήκας οἰσίνων ipſe clare viderit recte id verbum ab Opſopœo ſumptum eſſe.

Pag. 144. Δάμιν αὐτοσχόσιτον καὶ δ' αὐτῦ λέγειν] Neſcio utrum Opſopœus omiſerit rectius ſecundæ vocis interpretationem, an feſtinationem ſuam indignius prodiderit Benedictus, non ſatis conſiderans vim ejus & ideo interpretans male *præſentem*. Nam æque præſens futurus erat Timocles, ſi advocato ſuo ad aurem adſtaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major eſt, & ſatis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipſe Lucianus per ſequentes voces δ' αὐτῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & ſine ſimulationis velamento & proprio ore atque ingenio diſſertaturum, ut αὐτοσχόσιτον καθ' ὑμᾶς in Timone pag. 76. edit. Salmur. tum ob alios reſpectus, tum cui σφωιτέρου abeſt. Infra in Gallo ſimile occurrit, ὥσπερ πνὰ ἡ φύσις τὸ Δωδώνη αὐτὸ φωνῇ ἰμφυτεύσιν.

Pag. 145. Κόμη ἀνασεσυμμένη] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quæ nihil ad varicinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. Heliodorus libro III. dicit πάντα κόμιλλα ἀξονίσας καὶ τὰς κατ' ὄχθας μεμιμέμενος.

Pag. 146. Μακρὰν χαίρειν φησὶν τοῖς πραγμᾶς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Aſino. καίγω τοῖς ἀδιαφθόροις περιδιδοῖς μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo. ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπαυσε μακρὰ χαίρειν φησὶν τῷ χρυσοπέζῃ. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πάνυ φησὶν.

Pag. 147. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκεύων, ὑποπεπλεγμένος τὰ ἱμάντα καὶ μεταφρένιον] Vt mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Græcis, quæ ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel *fingens ara*, &

ideo

ideo obductus pice pectori & tergo. Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum præbet id fieri per fabros ærarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Græcis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circumlitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impreſſam habens.*

Pag. 149. Ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις ὀξύφρων] *Contingit enim, ut hæc inceptæ ſint* Benedictus: *jam enim alius inceptæ ſunt* Opiopæus, quæ ſanequam non efferunt vim loquentis. Verte. *Poteſt enim eſſe ut alter* (quam ſcilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortuito *inceptæ* &c. Nec vero in præcedentibus illa σὺ μὲν τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quæſtionem corripis*, vel cum Opſopæo *tu quidem quæſtionem diſcerpis*, ſed pro argumento latenter arripis & producis id ipſum quod quæritur, & ſic fraudem facis. Et niſi fallor, hunc locum innuit eumque ſic exponendum putavit Henr. Valeſius in poſtumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omiſit in verſione τὴν ὑπουργοῦσαν; at recte Opſopæus *ac laudibus efferas.*

Pag. 163. Ἡ ἐρώτησις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα δὲ ἐνεστῶτα, οὐχὶ παρῳχημένον ὄν &c.] Pater voci octavæ adſcripſit *ἐνεργόν*, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸ ἔρωτα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt Livianis illis XXVII, 27. *L. Celius triplicem rei geſtæ ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Vbi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis literis pro *rationem.* Sed ſimile exſtare video in Varrone lib. I. R. R. c. 12. *Sin cogare ſecundum flumen ædificare, cavendum ne adverſum eum ponas*, quaſi putaſſet ſe ſcripſiſſe *fluvium* vel *amnem.* Item in Vitruvii præfatione libri VII. *Itaque quoniam ſexto volumine privatorum ædificiorum rationes perſcripſi, in hoc, qui ſeptimum tenet numerum, de expoſitionibus exponam.* Cæterum ſequentia verba πρὶν ὅρον ἴσχειν τὸ πλῆσαι τὸ ὄνειρον imprudenter & inepte vertunt *metaſque volandi præſcriptas habeat ſomnium.* Ita apud interpretes inſomnium habet meras volandi ſomnium; quæ quis intelligit? Lucianus de ipſo ſomno id dicit, & poſſe tamdiu circumvolare ſomnium, donec duret ſomnus, recte & elegantiſſime ſtatuit.

Pag. 171. Ἐγὼ μὲ ἰδὼν ἀποπάτω] An non ἀποπάτω? Vt infra in hoc libello. ὥσπερ ὑπὸ πρόβολοι, οἱ μὲ πολλοὶ προσκύνουν.

Pag. 177. Σακίρδην τινὰ, ἢ μανίδας, ἢ κερμάτων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri

ri varietate ſubindicet unam mænida ad cænam ſatis non eſſe, ſed laperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Vnde & brevem mænam dixit Martialis.

Pag. 188. Ἀ'κίνητοι ἦν τὸ ἀνύπτ]ερος] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra illam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *pennæ volatiles.* ſic p. 193. Πρὸς ἄκροις τοῖς ἀκυπτέροις λαβὰς πας πῖς χρσὶ ὑ-ηρτιδύσεις, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad pag. 647. tomi primi.

Pag. 191. Τῶν ὡς ἐφὶ ἱνὸς αὐτῶν διαλεγομένων ωπιλέγουσιν] Apparet prorſus Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe αὐτῷ, quod omnino requiritur.

Pag. 194. Πάμπολυ ἅ νεφῶν λαμπρότερος] Quomodo aut hæ voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum è nubibus extraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer.

Pag. 200. Η' Α'χαρνῆσι πλῆγα κεκτῆσθ] Puerilem ſane plagam merentur interpretes licet viri doctiſſimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hîc de Acarnania ſomniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus ſuis fit obſcura, ut debuerit ab illis ignorari.

Pag. 203. Ε'δόκ μοι ὡς εἶχον δῆθ' εἴσω πορεύειν] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus *mihi viſum eſt protinus ita ut eram introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina.

Pag. 205. Καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τ ἐσχάτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad ἡμέλλε, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Græcis, quod non oportuit.

Pag. 221. Λόγων ἅ δικαιοτάτων ἄλις ἔχομεν, ἀσμένως ἅ ὁ Α'ρεὶς πάγος δικαζόμενον ἀκούσ]ει] Non conſtat his conſtructio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούσ]ται.

Pag. 226. Α'δελφὴ ἅ πορεύσης δίκης ἔφη]. Ab Eraſmo Benedictus accepit *quaſi quadam ſoror præſentis cauſa eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, præter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὥσπέ τις ἀδελφὴ. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & ſimili, ac plane ut infra, ὑ-ηρετήσειν γάρ τι καὶ τοῦτο ἴσως αὐτῷ.

Pag. 259. Ω'ς μὲν τί μοι δοκῶ χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ πίχῃ κωμῳδεῖσθαι ἅ ἀνδρῶν] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit Opſopæus, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Iovem nequaquam voluntas erat hæc illis illudendi gratia*

ex-

exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tuæ conciliare videre, tantos viros falſis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit *Itaque parum gratia arti tuæ conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic parafitus mentitur? Vtique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur parafito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuæ arti, in illis viris mentiri.*

Pag. 263. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκροῦ ἰδεῖν] Aliter videntur legiſſe interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum ſit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi ſint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac ſi dicat, adeo ut ſit operæ pretium, ut mereatur & dignum ſit huic adjacens philoſophi cadaver adſpici, ob maximam inde exſtituram diverſitatem.

Pag. 265. Ὥστε ἡ μάλιστα τῶν δεινοτάτων φιλοσόφων (ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἴσως ἀπόρρητον τὶ δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκλω δίκαιος ἐπ' αὐτῇ ἐάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in editione Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere?* qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) *alius quidem in cauſa ſedens ut judex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero* &c.

Pag 294. Ἐπὶ πυρὸς τοῦ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex Salmurienſi editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno uſu venit*; quem ſi modo attendat, quilibet facile corrigat Paulo poſt non ſufficit verſio eorum ἡ δὲ ἐκ ἰσχυρᾶς οἷμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύη, ubi Latina habent *neque enim ab altius acta radice producta fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe præbeat flammæ materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem ἡ φυτὸς ἡ λύχνου eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice.

Pag 300. Ἀδελφιδοῦς ἡ βασιλέως Αἰακοῦ ἐστ] Iam notaverat Cognatus Æacum eſſe Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus eſt regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Græca vox debuerat eos admonuiſſe.

Pag 301. Υ'λακτῶν πρὸς τὸ χάσμα διέτρεβεν] Vertunt, *allatrans territoſque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Græca, ut non tam rediguntur in ſpecum, ſed abigantur, de-

ter-

terreantur ipso spectu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& ritu* vel hiatu *deterrent*, nempe ab tentanda ulterius fuga.

Pag. 308. Τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς πάνδημον ὄνομα] Hæc duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδυτον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum πάνδυτα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα, sed in bonum occurrit & quidem in hac ipsa materia in Rhetorum præceptore πάνδυτόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν.

Pag. 311. Ἐφ' ὑψηλῆ καθήσθω] Augent interpretes *in eminenti solio sedet*. At non utique, quum sic loquuntur Græci, de solio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, quum de Beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλοῦ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῆς εὐδαιμονίας, ista καθῆσθαι ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci, unde mox inquit. ὥσπερ δὲ οὐ ἱερεῖς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀπτάρχου γενέσθαι ἐπὶ τῆ ἀκρωρείᾳ, quæ quidem ἀκρωρεία non est demonstrata nisi in solo hoc ὑψηλοῦ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia.

Pag. 323. Μητρὸς ἦν ἀκριβῶς ἐπ' ἀμφοδίου τινός] Puto ab eodem errore hæc corrupta esse, qui tomo 1. pag. 400. fecit ἐπ' Εὐφρανδίου pro ἐπ' Ἀφροδισίου. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quæ quidem fient optima, si legas ἀκριβῶς ἐπ' ἀμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑπερηφανείας, licet hi apud poëtas præcipuos quoque exstent. Sed maxime miror, cur mox illa συνοῦσα τοῖς κεκτημένοις καὶ γλυκεῖ ἐρῶσῃ interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, quum certissime talis sit insuavis, & putidum est hæc corrigere, quæ nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt.

Pag. 328. Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι] *Sativos quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdem æque ac ab Græcis Spartos appellatos fuisse discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit tomo 1. pag. 802.

Pag. 335. Ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέους] Video verti *in Glaucia Alexicli filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At hæc omnia, quæ narrantur, contigerunt in domo Glauciæ, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit se ἄγειν οἰκεῖόν μέγαν πρὸς αὐτὴν & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξαντ' ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆ οἰκίας nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπίσης κοπτόμενα τὸν θρῆνον καὶ οἰκτιζόμενα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίᾳ nunc accipe, ut circa finem harum

rum infaniarum ὁ Ἀμφιλόχου, ὁ Εὐκράτους. Præterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀλεξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus.

Pag. 349. Καὶ ἀθυμοτέρους ἐς τὰ πρόσωπα μετεμορφώσεις] In Salmurienſi editione ſimul & in hac ipſa vitioſe edi video in Latinis *ac perſonis in capitis adfictis*, ignorans utrum ſic præſes ejus & editionis & verſionis de induſtria ſcripſerit ac interpolare voluerit Th. Mori verſionem, an eam ipſam retinere, quæ eſt *in capita*, ut ſit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Græca id modo volunt adſum ſiſſe eos perſonas vel larvas in capita, ſed clare ſumpſiſſe larvas tales, quæ in ſpeciem ſimul & formam cranii vel calvariæ vel *diu* mortui capitis fictæ eſſent.

Pag. 351. Ἀλλὰ δίκη ἡμῖν ἐπιπλαυθῆναι τῶν εἰκλεῶν ἐπιτηλωνίων] Et quæ venuſtas in hoc Luciani ἐπιτηλωνίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus niſi venuſtiſſimum ſubjicit, reſidebit, ſi claudatur domus aquâ referta? Immo an claudi poteſt? Periit omne auctoris ingenium, quod reſtitues ſcribendo ἐπιπλυθῆναι, ſed, inquit, oportebit domum horum aquariorum hauſtu refertam mergi & inundari. Res ipſa dictat.

Pag. 355. Οὐ γὰρ ἅπαξ ἐφεξῆς ἐπιδείκνυσθαι βούλομαι] *Non quod aliter hiſtoriam edere velim.* Sic Salmurienſis. Sed per Muſas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, *non quod temere & futiliter hiſtoria narratione me oſtentare velo.*

Pag. 357. Οὐ δ' ἔστιν ἀπὸ μέσης ἐς ἑκατέρωθεν πεπονθὼς] Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipies*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipſi evertant prorſus hanc ſuam narrationem. Si enim fuit talis, hoc eſt, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Vtique ſic debuiſſet addere auctor acclivem fuiſſe in medio. Sed clarius ſe deſtruunt per ea, quæ mox ſequuntur, quum ſtatuunt eum locum talem fuiſſe alteri æquatum: Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoſcuntur, ſed unius modo facies deſcribitur. Quid quod in fine hujus ipſius paginæ ἑκατέρωθεν interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe ἑκατέρωθεν eſt in alterum partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri æquavit aggerando. In ſequentibus Latine reddendis difficilior ratio eſt. Dicit Lucianus ample ſatis, Κρυπίδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπασι τοῖς ἔργοις βαθέμενον, καὶ ἀμείλικτον ὅσοι τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς ἐπιδρομὴν ἀσφάλεσθαι ἐπιπλώσαμενον. Id deſcribendi genus quum Salmurii proximum tautologiæ exiſtimaretur, vide qui compegerit & contraxerit ſua, *poſito operi firmiſſimo fundamento, quo ſuperſtructi adificii certitudinem confirmaret.* At religioſior in his Opiſopæus æquare voluit Græca *firmamentumque munitiſſimum omni futuro operi ſubjiciens, fundamentorum poſitione ſubſtruendi adificii* cur-

certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripæ, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendæ ædificationis* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret.

Ibid. Πυλῶν μὲν ὑψηλὸς] Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quæ similitudo Græci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? & maxime hujus, qui dicitur fuisse ὑψηλὸς, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὑπαίθριον μέγαν ἢ ὅσον; quæ omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt, εὐθὺς δὲ ἐς τὸ ἐς τὸν θυρωθὲν παρεσκευασμένον οἴκημα τὸν (βαλανείου δὲ ἦν καὶ τοῦτο πρεπωδέστατον) χαρίεσσαν ἢ φαιὴ παλλὴ καλλαμπόμενον ὑπεχώρησεν. Et verte; *ad lævam verò conclavium ad delicias comparatorum* (quippe & hoc balneo aptissima) *venustè & multa luce fulgentes recessus.* Vulgo enim vides arenas sine calce Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus *ædiculas*, (ut inepte interpretes, & jam alibi monere debuimus) sed *conclavia*; Sic quoque οἶκος, quæ vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit (& quæso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut œcos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique quum dicit λιθίνοις λίθοις λαμπροῖς utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmorea imagines* (an credidit marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Opsopæo *ex albo lapide.*

Pag. 358. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ὀπὴ τῆ αὐτῆς μείζοσι] Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ὀπὴ τῇ αὐτῇ, plane non capio, quum nihil vel præcedat vel sequatur, unde illud fœmininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ὀπὴ τῆ αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex codice majusculis literis scripto, & illic confuso charactere Τ & Γ.

Pag. 359. Ἐξόδοις τε πολλαῖς πεφυρμένον] Non notant hæc verba, ut credidit Benedictus *multis januarum egressibus munitum* (& quæso quid est *muniri egressibus januarum?*) sed ut recte Opsopæus, *multarumque januarum egressibus patens.*

Pag. 360. Μίτρᾳ τὸν κόμαν ἀναδεδεμένον ὡς πορφυρίδι] Fieri non potuit, quin dum hæc sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo prædicantur ab auctore, cujus

verba sic distingue ἀναδιδράσον, οὐ πορφυρίδι, & verte *mitra comas revinctum, purpurea in veste.*

Pag. 361. Τοῦτο δὲ εἰκάζειν κελεύει αὐτῶν τὸ διαστόλιον] Miror cur vertant, *quo nomine earum dominum vocari conjice*, quum non moneat vel jubeat auctor, sed narret speculatores conjicere ita vocari earum dominum.

Pag. 362. Οἱ μὲν δὴ τῶν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται] Interpretes, *alii ad principium quidem attingunt*; qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset εἰς τὸν ἀρχήν. Sed innuit *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis pag. 598. Ἀρχὴν γὰρ δὴ τὸ ἔλεγχον ἰσχύειν. Et in Symposio pag. 646. Ὥσπερ δὴ τῶν ἀρχὴν περιφῶτος ἐξίης. Et in Symposio pag. 646. Ὥσπερ δὴ τῶν ἀρχὴν περιφῶτος ἐξίης.

Pag. 373. Οὐ συναπφυκὸς ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων] Vertunt *nec cervici affixum, ut est locustarum*; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis quæso cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quæ verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut est locustarum*, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo post etiam potuit vocem φολίδας lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, præcipue quum loricas squamatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & ἐπ' τὸ ὀξύστομον reddidit insicite, *non aculeo*, quasi vocis hujus significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus.

Pag. 385. Εἰς τὸ Εὔξεινον ἐμπεσοῦσα ἐμβληθήναι εἰς τὸ μίλασα πόντον] Exhibuit quoque interpres *in nigrum pontum*, nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos.

Pag. 389. Καί τις ἄλλος τῶν τὸν τὸ ψεῦδος πεπλασμένων] Benedictus, *qui mendacio subditi sunt*. Cedo, quos tales intelligam. Quin etiam quum conditionem hujusmodi innuit auctor, usurpat casum tertium; ut in principio Fugitivorum. ἀξιῶσι γὰρ τῶν ἐμοὶ πιστεύειν. Et rursus: Κομψότερα ἐπιχειροῦσιν ἢ τῶν τοῦ κυνὸς πεπλασμένων. In Reviviscentibus. οἱ δὲ τῶν τῇ ἀνατίᾳ τύχῃ πεπλασμένοι, Anastasius apud Basileenses, *& si qui alii hoc modo mentiti sunt*, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, *& si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen positum habent.* Tales enim sunt illi, qui præcedunt Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis præposito φίλος.

Pag. 419. Ἐξελαθῆναι σοφιστείας καὶ τῶν τῆς λοιπῆς μεγαλαυχίας] Præ-

cessit

ceſſit Melanchthon in vertendo *ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit*. Et ſequitur prompte Benedictus verba hæc ipſa ſic exprimens, quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & verſionem ejus tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, quum *nulla* prorſus in Græcis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλοπρέπεια non patitur, ut de impenſa pecuniaria intelligatur, Græcis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec conſideratio magnificentiæ funeris poteſt hic locum habere. Majora deſiderantur, quæ habebis, ſi recte vertas mecum *ad reliquam rerum ſuarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus*. Inter alia ingentia acta ſua referri voluit, ipſum ex mortuo feciſſe Deum.

Pag. 425. Περιπαῖε πικὶ κὴ γέμουσι τραγῳδίαν] Quum ſimpliciter & pari vocum ordine reddidiſſet Melanchthon *agitque lata & comica facie tragœdiam meram & nihil non triſte patientem*: Benedictus illud nudum γέμουσι gravatus *plenam affectibus tragœdiam* dedit, abolito modo, quo per copulativam ſe extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant ſupplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσι. Quod omnino nequeo probare, etſi videatur prima fronte blandiri. Nam quum dicit Lucianus κὴ γέμουσι τραγῳδίαν, ſimul tacite intelligit *plenam* eorum caſuum, qui ſolent eſſe proprii tragœdiarum. Quod ipſum ſolent ſæpe omittere. Sic paulo ante dixit μετὰς ὑποψίας, non addito quibus rebus eſſent repletæ. Sic in Sympoſio. οἱ σοφοὶ δὲ ἠσίλγαινον, κὴ ἐλοιδοῦντο κὴ ὑπερεπίμπλαντο κὴ ὑπεκρέμασαν. Vtique nec hic ſpeciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro 1. de prælio ad Ægates dicit, nunc ὡς Ἄννωνα ποιήσασθαι τὴν ἀγῶνα κὴ ὡς αὐτὰς τὰς ναυπηγὰς δυνάμεις κὴ ὡσοῦν γέμουσι τὰ σκάφη, nunc μὴ μὲ χαὶ νῆες γέμουσαι δυσχρήσως διέκειντο ὡς κίνδυνον. Idem fit apud Græcos in aliis verbis.

Pag. 445. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα κὴ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας] An hæc paria eſſe poſſunt illis, quæ apponuntur ab Micyllo & Benedicto *ac lingua perinde ut manu uti decreviſti?* Certe ſic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ. Quæ quidem ſane perincommoda eſt, niſi bene inſpexeris. Legendum enim κὴ ἂν τὶ γλώσσης ὅσα κὴ χαιρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Eſt enim exprobratio per interrogationem excitatior, *& quid lingua æque ut manu uti decreviſti?*

Pag. 462. Παρέρχεται τὸν ἐπὶ Γοργόνας πλῆσιν] Benedictus, *atque ut extra inſtitutum, volatus ad Gorgonas*. An credimus ſic inſignem virum diſtinxiſſe? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expreſſiſſe ſententiam, quam largius ediderat Micyllus, *atque hoc parergon quoddam, ſive extra propoſitam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex Benedicto oportet certe tolli abſurda commatis diſtinctio, ut *volatus* ſit genitivo caſu.

Pag. 463. Ἄνω τὸ ἀντίθυρον, Ἀθηνᾶς ναὸς πεπλήκτου] Sane quidem

poſt vocem tertiam video in editionibus poni parvam diſtinctionem, non ſecus ac ſi inde ſupponere deberemus viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati ſunt, in Græco ſermone agnoviſſe ἡ ἀντίθυρς, cujus ſecunda inclinatio foret τῆ ἀντίθυρϊ. Sed nunquam eo vecordiæ progredi potui, credens illos ſatis bene voces Luciani conſideraviſſe. Itaque quum puer eſſem, inſiſtens illorum veſtigiis cenſui ſcripſiſſe auctorem ἄνω πς ἀντίθυρς Ἀθηνᾶς ναὸς, *in mediis pariesi ſuperiore parte obverſum oſtio templum Minervæ poſitum eſt.* Neque hujus cogitationis nunc pœnitet, eo magis quod hunc locum videam ab viro doctiſſimo infra pag 637. ſic tractari, quaſi vel ἄνω ἀντίθυρα aut potius ἄνω ἀντίθυρα legendum eſſet: quorum utrumque non eſt immune vitii; quum nec prius bonam efficiat ſententiam aut ſyntaxin, nec etiam poſterius, quum ſi μέσος fuerit ἀντίθυρος, non fuerit neceſſe id rurſus exprimi; ſed recte dicit in medio pariete fuiſſe ἄνω ædem Minervæ ἀντίθυρον. Quin etiam quum illic ſcribit Lucianus ἐς δὲ τ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πλευρὰ, non debet ſupponi ellipſis pro ἀντίθυρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, ſed ἐς ϑ τὸν ἀντίθυρον ſcilicet κλιντῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus præceſſiſſe illic manifeſte legimus.

Pag. 468. Πρὸς τὸ εἰς μάκιστόν τι, καὶ λιπαρὸν τ πάσης γῆς, καὶ βελάτης διατόπλω, γῆρως ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτῦ οἰκυμένῃ βασιλεύοντ ἤδη, καὶ γέροντα] Sic diſtinxit Benedictus, addita ineptiſſima verſione *longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, jamque in ſuo ſolo regnantem & ſeneſcentem aſſequuti.* Quid enim? an Lucianus, terſus ille & liquidus, dicet ſenectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in ſuo ſolo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Opſopæus *& longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, jamque in ſuis locis regnantem & ſeneſcentem conſequamur.* Fatue de ſe vel aſſequutis vel conſequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare ſonant verba, & ratio inculcat. *quo ad longiſſimam ac plenam ſenectutem veniat terra univerſa ac maris dominus, orbi ſuo imperans nunc jam ſenex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat ſenex, maturam quoque adepturus eſſet ſenectutem.

Pag. 470. Ἀντίπατρ@ ὁ Ἰολάου] Probo magis Opſopæum vertentem *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum poſteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in hiſtoria Macedonica audierat. Nam licet id ita ſit & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuiſſe, quod in ejus nepote, filio ſuo renovavit.

Ibid. Ἀντίγονον τ μονόφθαλμον φάσγον, ἐπὶ Πόντυ ἐπλάτησι, βιώσας] Sic diſtinguunt viri docti, & ad hunc diſtinctionis canonem formant quoque verſionem, quaſi Lucianus annotari vellet eum in Ponto mortuum fuiſſe, quod mihi ab hoc ſermone alienum videtur, & diſtinguendum eſſe φάσγον ἐπὶ Πόντυ, ἐπλάτησι βιώσας &c. Ju-

ii-

tigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugæ viam quum adnotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio. Περὶ ἐμοῦ γ' ἤδη πλὼ ἐπὶ Κορίνθου ἀφ' ἑσπέρης. Et alibi plura de hac constructione dicentur, quum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere.

Pag. 488. Οὐκ ἀπορήσω ὅτῳ σε κρὴ ποιητικῆς ἀσυνολογίας] Recte aggressus est hunc locum Palmerius; Sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat ἀσυλλογίαν, quomodo ipse diu est quum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίαν, quod ille supponebat. Quin & significatio vocis meæ huc melius convenit, si modo examines, & ejus efficaciam ex Quintiliano huc compares.

Pag. 489. Χρησιμωτάτη σὺ τῷ βίῳ μανίκη νομίζοιο. Λυ. τοῦτο μὲν οὖν &c.] Sic procedit hic locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad præcedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Luciani his omnibus præponatur, quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, quum pastoralia quædam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandæ editiones. Λυ. χρησιμωτάτη σὺ τ. β. μ. νομίζοιο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpres vocem ὅσα vitiose accepit pro singulari accusativo *quum præsignificavi*, quæ tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Opsopæus ad ipsum poema nescio quî retulit *poemate successus manifestante laborum.*

Pag. 490. Ἐπὶ κρὴ τὲ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀπαιτήσῃ, σὺκ ἂν φθάνοι καμὲ μόνην λέγων] Vnde potuit Benedictus venire ad talem versionem *quæ si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit?* Est enim præterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Opsopæus. *At si quis & ea quæ tu jactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* Est enim omnino hæc vis ejus loquutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa σὺκ ἂν φθάνοις κρὴ Ἐμπεδοκλεῖ σοῦ αὐτὸν ἐγκωλᾶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris.* Et rursus pag. 602. ὥστε σὺκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur præconium enunciare cunctaris.* In Symposio 634. ὥστε σὺκ ἂν φθάνοις ἐπᾶν ἡμῖν, *Itaque omnino nos excipies.*

Pag. 492. Περιγυμνῷ τὸ πλοῖον] Benedictus *navim circumagenti.* Quod quis intelligat? & quanto melior Micyllus, *per navigium circumcirca præsunte.*

Pag. 497. Εἰ σοῦ τυλάχιστον ἂς λογίζοιο] Benedictus, *si quis ad minima usque supputarit.* Ergo putavit ille maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus ejus, &, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit *etiamsi quis communiora tantum computaret:* quæ tamen ver-

ſio ſubobſcura eſt, dum vix dicas utrum *communiora* intellexerit talenta, an ſubintellecto *lucra*. Certe videntur Græca ſignificare duodecim redigi talenta, ſi quis craſſo modo colligat, ſi ad minimum, non ſummum quis ſubduxerit, ſi non accuratiſſime ſingula in rationem mittantur, ſed rudius generaliuſque ediderit.

Pag. 499. Ὀλίγον ἔστι ἡμιστάδιον τὸ ἀπὸ Δίπυλα ἐπλεψ.] Benedictus *paulo ante dimidium ſtadium quod uſque ad Dipylum ſupereſt.* Micyllus *paulo ante quam ad Dipylum perveniemus, circa extremum hemiſtadium.* Neſcio cur illis ſic placeat obſcuris eſſe & vagari; quum clare dicat *vel exiguum ſemiſtadium, quod ante Dipylum* erit nobis progredientibus reliquum, *adſumam.* De morte Peregrini. περὶ ὃν ὀλίγον ἐκτρέψασθαι τὸ καταλιπεῖν.

Pag. 506. Ἀρπάσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥᾳδίως ἀρχούσας ἀπολιπόντες.] Sic quoque Benedictus *captis civitatibus immunitis, & præfectis ibidem facile relictis*, quum Micyllus pariter dediſſet *ac civitatibus nullo defendente captis, præfectiſque ibidem facile relictis.* Mihi ea ratio loquendi videtur abſurda, & diſtinguendum eſſe λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim & ſolent ſcriptores loqui & ſenſus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τὴν παράλιον καὶ ὀρεινὴν Κιλικίας *utramque Ciliciæ oram maritimam videlicet & montanam.* Si enim ὀρεινὴ non eſt παράλιος, non poteſt ferri *ora*: & cur non ſimpliciter *maritimamque ac montanam Ciliciam?*

Pag. 514. Ὃς ἀβελτερίᾳ σε παύσῃ μαραίνουσα.] Neſcio quid velit Benedictus *qui obductus te a ſtultitia cohibeat.* Interim probo Micyllum, *qui te indutum a ſtultitia cohibeat.*

Pag. 523. Ἀλλ' εἴ τινα δοῖεν χαλκᾶν.] Non opinor iſta notare aut bene verti ab utroque interprete *Sed ſi quam unum invenire poſſem*, aut ut alter *habere*, quod nullius ponderis eſt in hac oratione; verum *ſed utinam invenirem vetulam!* quo ſenſu frequenter ea particula etiam ab Luciano ſumitur. In Prometheo. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ σοῦ, ταῦτα.

Pag. 564. Τετρακισχιλίων ἐξαιρούσῃ.] Vertunt *tribus nummorum millibus redemit*, in quibus vocem ſecundam ſubducta linea notavit Pater, qui haud dubie voluit intelligi τετρακισχιλίων δηναρίων. Et merito. Quum manifeſte ſic intelligere appareat ipſum Lucianum ex pag. 544, ubi Charmides ait, καί τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπιδὴ χιλίας αἰτοῦσα οὐκ εἶχον δοῦναι, ubi interpres ſimpliciter *mille petenti*, quum intelligat δραχμάς, quomodo vertit in Pſeudologiſta pag. 449. πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισα *ſeptingentas & quinquaginta drachmas*: Et ex Aſini loco manifeſtiore, καὶ πεντακόσιά μοι πάντα καὶ ἔκοσιν Ἀττικοῖν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque & viginti drachmis Atticis.* Sic ergo debuerunt quoque, pag. 611. in Saturnalibus ἀφεῖ τάλαντον μοι καὶ μυριάδα, ubi vertunt *talentis & decem nummum millibus.*

Pag. 576. Ὡς Οἰηπικεῖ ὁ Ἀλεξάνδρῳ κυβερνήτης ἰδὼν Κάλωνα μι-

καὶ μᾶλλον φαῖεν] Egregias hic agnoſce interpretationes. Opſopæus, *volunt Oneſicritus claſſis Alexandrinæ gubernator ait, cum Indum ardentem, ſicut fama eſt, conſpexiſſet.* Benedictus, *ut Oneſicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidiſſet.* Vidit ergo Benedictus Opſopæum largiorem eſſe, quam patiuntur Græca, & verbum φαῖεν notare non niſi alterutrum poſſe vel *ait* vel *ſicut fama eſt.* Quid decrevit ergo is ipſe? nempe accepit pro *ut ajunt*, pravo ſane judicio. Non enim magis ajunt Calanum conflagraſſe, quam Oneſicritum id vidiſſe. Sed & vide, unde comparativa loquutio pendeat. Scribit Benedictus; *Illi enim non inſiliunt in ignem ut Oneſicritus Alexandri gubernator*, quaſi vero & Oneſicritus inſiluiſſet. Quin immo Lucianus Oneſicritum unum auctorem hujus hiſtoriæ citat, & ideo non poteſt imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane ſufficere debet, ſi vertas, *ut Oneſicritus Alexandri gubernator viſo Calano ardente refert.* Maxime miror Benedicti iſtam verſionem placuiſſe Tan. Fabro, tam minute ſingula hæc quondam recognoſcenti.

Pag. 577. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσασ αὐτὸν] Certe Benedictus, etſi in priorum ſententia aberrarit, in poſterioribus voces, prout ſunt, expreſſit, quod Tan. Faber prorſus non facit, cujus verſio plane par foret Græcis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσασ αὐτὸν, cum extra ſpem non ſit, quin ex igne ſit reſiliturus. Nedum ut admitti poſſit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπηδήσασ. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem ſcripturæ corrigendum eſſe & pro μὴ ἀναπηδήσασ, reponendum μετ' ἀναπηδήσασθαι. Nam in ſententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto cælo errat, quum rectiſſime Benedictus reddiderit.

Pag. 581. Κατόπιν δὲ τῷ κηρύκων ἀγῶνι] Notavit pater quoque hîc conjecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, juſſit inſpici Ciceronis epiſtolam ad Luccejum. In ſchedis notavit videndum Scaligerum in Græca Euſebii pag. 420. Fabrum priorem in Agoniſtico pagg. 293. & 294. Et ſane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἶπον ὡς τὸν παγκράτιον τῶν κηρύκων πόδα, Λήμῃ μὲ ἀγὼν τῶν κωμῳδῶν ἄθλων Ταμίας, Καιρὸς δὲ κωλεῖ μηκέτι μέλλειν?

Pag. 582. Πλὼ τότε τοσοῦτον ἐπήνεσα] Plane non neceſſaria temporis illa definitio, & opinor ſcripſit πλὼ τόγε τοσοῦτον. Sic alibi.

Pag. 590. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον] Quæ verſio hæc eſt, quam nobis offert Benedictus & ſequitur Faber? *caterum ego neque ipſe ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid eſt? aut quomodo ad Græca? multo melius & rectius Opſopæus *caterum ego quoque illum non ita multos ante dies conſpexi.*

Pag. 615. Ὡς ἀγάλλοιτο τῇ μητρὶ] An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Græcas iſtas voces ſic Latine verſas conſpici *ut Cybela matri ſeſe adjungant?* quum jam pag. 681. in Syria Dea τὴν παλαιὰ μύθοις ὁμ-

τριτὴν δ' ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀμείρουσι recte ut vides & aliter verterint: quum apud Maximum Tyr. differt. tertia μηδὲν τῶν εἰς τοὺς κύκλους ἀγειρόντων ἀμφίρροα, εἰ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ πρώτῳ ἀνθρωπίζοιμι, verterit Cl. Heinius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura prædicunt.* At jam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες τὰ κῶμα σύμπλοντες verterant *eorum more qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & hæc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, quum ἀγύρται proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Cresollius in theatro Sophistarum libro III. Præcipue vero nugantur, quum legem Saturni mox sequentem λογισμὸς ἔδοξε τοῖς ἐπιμελομένοις Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἰξέναι intelligunt *rationem exigere ab iis qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esse.* Quid enim? an putant Lucianum construere verbum ἐπιμελομαι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit pag. 623. Ὁ Ζεὺς δὲ μόλιστα τοῦ τοιούτου ἐπιμελεῖται? Immo sic quoque omnis Græcia; quæ interdum & quarto casui id verbum adjungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium.

Pag. 616. Τἄλλα πρὸ τῆς ἑορτῆς] *Cæterum ante sollennitatem.* Non sufficit: nam & quum statim in præcedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante sollennitatem. Verte *cæterum die ante Soli.* Nam clare distinguit inter longinquius & magis propinquum tempus.

Pag 618. Πάντες πᾶσι συμπίνουσι, διὰ ἰσότητα, συμπίνουσι δὲ πλούσιοι? An non scripsit auctor πένητες πᾶσι? Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Vtique πένητες non opponuntur πλουσίοις, quod huc requiri videtur.

Pag. 636. Διδύμαλος ὁ ὑὸς Ἀ Ἀριστοκλέους, ἐγὼ δὲ Ζήνωνος] Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Græcis ea quæ conjungenda sunt. Ergo & Benedictus *Aristæneti Zenonis filii præceptor.* Quo quid obscurius? & quis aliter hæc adspiciat, quam facientia Aristænetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane hæc sunt inversa. Et quanto præclarior Erasmus, *quod esset Zenoni Aristæneti filio præceptor?* Id retine, & tolle ex Græcis importunum comma.

Pag. 639. Ὁ δὲ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς] Fieri nequit, ut si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Græcis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in præfatione ejus gemmis præfixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est hujus putidi commenti origo. Nam doctior

Clior Eraſmus noſter rectiſſime dederat, *Herculem apud Pholum.*

Pag. 640. Δειλὸς πάνυ ἦ Ἀριστανέτε τὴν παροινίαν ἐνεγκών] Interpretantur *inducta dextre admodum temulentia.* Delideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id ſibi vult? At Luciani ſcopus eſt, *tolerante Ariſtaneto admodum dextre temulentiam*, non exaiperato ad hoc factum in pueri iui tentatione. Herodianus libro 1. Τοῦτο χαριέστερον ὕβριός τι καὶ παροινίας ἐπὶ σοὶ, ἢ ἐπὶ τοσούτων ἠνεχόμην.

Pag. 645 Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοις πεδ.] Vbi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem neſcio: longe eam ab ipſis abfuiſſe, quum hunc locum tractarent, facile colligas. Vt enim in Græcis diſtinguunt, ſic in Latinis Benedictus *Hæc terra Calydon Pelopii eſt ſoli, fretum qua eſt parte, campos divites pingues habens*, Eraſmus *Calydon quidem hæc Pelopii regio ſoli, Qua parte ſævum ſpectat adverſa fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Ætolia tranſmittitur in Peloponneſum, ſatis ridicule. Diſtingue & verte, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα. *Hæc terra* eſt *Calydon*, *Pelopia terra in tranſmarinis*, objacens Peloponneſo trans fretum, *habens campos uberes.* Res ipſa clamat.

Pag. 647. Αἱ ἐπιστολαὶ ἰδοῦσι ὡς πρεσβυτικαί] Verterat Eraſmus *videtis quam & ipſa epiſtolæ graves ſint ac ſeniles.* Benedictus volens eſſe brevis, amputat poſtrema, relinquens *quam graves ſint epiſtolæ*, contra prorſus quam oportuit. Non enim graves eſſe demonſtrat, ſed ſeniles, hoc eſt, frigidas, nullarum virium, infirme ſcriptas, plane qualis eſt appendix Obſervationum ad Melam, Londini nuper impreſſa.

Pag. 650. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου] Inſigne exemplum, ut error ſoleat augeri & quotidie invaleſcere. Verterat Eraſmus *piſcis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: Sed ne quid deeſſet, nunc video in hac editione Græcam vocem poſtremam quoque incipere ab majuſculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos cenſemus interpretandum *piſcis ex ſartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, ſed hodieque etiam placet.

Pag. 656 Ὁκόσα ἰόντα ἐμοὶ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορίην] Vter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans *Quæcunque antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem poſtremus fere expreſſit, *Quæcunque igitur antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, ſic uterque ἱστορίην putat verti poſſe *incipio narrationem.* Quæ ſunt utraque ab vero alieniſſima. Diſtingue Τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δ' ἀπὸ τῶν ἱρέων ἰδὼν, ὁκόσα ἰόντα ἐμοὶ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορίην, ac verte *& ex iis refero, alia quidem cognoſcens quæ ipſe vidi; alia ab ſacerdotibus edoctus ſum*, ea nempe, *quæ meis annis antiquiora commemoro.*

Pag. 683. Καὶ τὸν πατρώιον οἶκον δίκοντα] Mirifice interpretes,

quorum prior & *quod ex patria cujusque venit, id demum apud se recipit*, citerior *atque hoc à patria domi recipiunt*. Imo *atque id ei patribus*, majoribus, *in domibus* & familiis suis *retinent*. Tessera illa & conjunctio hospitalis ab patre propagatur in filium & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumptus libamentis immensis*, sed datis & fusis libamentis.

Pag. 685. Ὀ μὲν δὴ ἔφλω, δὺ μὲν μοι ἡ ἔ θεραπεύτε] Salmuriensis interpres accipit, ac si mutetur persona, & quum antea loquutus fuerit Therſagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam ἐγὼ hic præcipue efficacem omittit in versione, quam vides esse *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therſagoræ, qui quum ante jam dixerat de ambulando ἐγὼ τύτυ διόρθω, id nunc repetit dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, ajebat, venio hunc salutare optans*.

Pag. 689. Ἀ φθονία μ' ἰὼ ἂν μοι θεατὴ πάντως τόδ' ἐγκάμιον. εἰ δ' ἂν ἁπαρτᾶν σοφιζόμενον] Turpis macula ex Salmurienſi editione in hanc propagatur, dum sic editur, quum voces illæ τόδ' ἐγκάμιον pertineant ad sequentia, ad quæ retulit etiam interpres, sed infeliciſſime vertens *idque encomium non distrahendum putarem*: neque enim ἁπαρτᾶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non exiſtimarem prætermittendum esse*. Sic ex eadem Salmurienſi paulo ante video editum monstroſe Σπυρίσω pro Σμύρισω.

Pag. 720. Ὀλίγων ἢ ἄφ τροφῶν δύμιν, ὑπὸ τῶ πολλῶν ἐπιτηρεῖσθαι μίαν] Benedictus *pauciſque ut nutriatur opus habet, diutius tamen quam alii multi immoretur*. in qua interpretatione sequutus est auctorem Thomam Morum, dubito an Græca rite conſiderantem. Certe res ipſa non patitur, ut in his sit juſta oppoſitio; nec si vir valens diutius, quam ægroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari poteſt, ut hic poſtea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, quum τῶ πολλῶν putarunt dici maſculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Græcis. Verte, *pauciſque ut nutriatur opus habeat, quum a multis*, si multa deglutierit, *futurum sit ut enecetur*.

AD-

ADDENDA.

Pag. 9. lin. 13. Μῦθον ἀντὶ μίθυ] Lindenbrogius apud Menagium Amœnitat. juris civilis c. XXXIX. in *Mutuum* legendum putat *μοῖτον ἀντὶ μοίτυ*. Almeloveen.

Pag. 10. lin. 35. Παρεσκίξηγάς] Sic interpres vertit. Quomodo legerit nescio. Forte legendum est *παρεξίσημι* à *παρεξίσαμαι*, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus *tu feras ravi*. Palm.

Pag. 20. lin. 10. Μὴ καὶ ἐπισοβήσῃ μίφασιν ἐμπεπατῆσαν αὐτῷ] Interpres: *ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obtuset*. Verte: *ne inambulans, prunas in os, vin vultum, cadam*. Sic infra: ὅμως τὸ τρίχωτα ἐπιχεῖν, ἢ ἐμποδίσας ἐπισομεῖ. Menagius.

Pag. 27. lin. 13. Γ'ρύα] Θύια legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ σίφανοι ἠμπέλαντοι] Martialis: *A te vexatas, malo tenero fœta*. Idem.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ μᾶλα τινὰ ὑποδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore sic ait:

Η'ρατο δ' ἤτε ῥόδοις ἢ μήλοις ἤτε κικύννοις,
Α'λλ' ὀλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *Palm*.

Pag. 41. lin. 31. Η'δὴ, ἀλλὰς ἤδη νέκυς ἐκτεφαλίσειας] Ἐκτεφαλίζειν τινὰ νεότητα· *perdere juventutem*. Plutarchus de liberis educandis. *Menagius*.

Pag. 43. lin. 33. Ἐπικαλαμαύλοις] Ἐπικαλαμαυκόμοις, legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 44. lin. 25. Ἀπάγουσι παρὰ τὸν δεμοσίων ὃς ἔστιν τῶν Ἀσίας τότε] Cur utatur hoc loco Lucianus voce *δεμοσίης*, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus lib. 13. his verbis: Ἐπεμπον πρὸς τοὺς ἡγεμόνας (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὰς ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & *ἁρμοστὰς* eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quæ tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut ex ipso dialogo patet, proconsularis erat provincia, & à proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur *ἀνθύπατος*. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte *ῥωμαΐζειν* facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit, nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ὅτι τὸ δεμοσίων ἀπαχθῆναι τὰ Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent speciem quandam regiminis & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos & sine jurisdictione suprema, sed morum & *εὐταξίας* curam habentes. Id mihi suadet Budæus in commentariis suis, qui hæc ait: *ἀρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς οἷς τὸ δίκαιον διαπέμποντας*. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis *ἀρμοστὰς* id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos, nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. *Palm*.

Pag. 48. lin. 35. Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. Menagius.

Pag. 51. lin. 24. Τὸν λέοντα] Leones Scythia non habet. *Idem*.

Pag.

ADDENDA.

Pag. 115. lin. 35. Πατρεὶς ἢ ἡμῖν, Πάτρεως τῆ Ἀχαΐας] Lucius Patrenſis. Vide Photium in Bibliotheca. *Menagius.*

Pag. 194. lin. 13. Γ'πωπώλων Θρίκιον] An *ἱππωνώλων*? ut *αἰκιώλων*. Nec diſplicet. *Idem.*

Pag. 306. lin. 30. Ο'ἢ Γνθὶς, *ὑάλῳ περιχεῖ*] Lege *ὑάλῳ περιχίῃ*, ſeu potius *περιχύῃ*. Id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur Herodotus & Diodorus Siculus. Peſſimè Interpres: *adipe ſuillo oblinit.* Idem.

Pag. 379. lin. 34. Η'μῖν ὁ πωτεὶ] Τὸ *ἡμῖν* hic locum habere non videtur. An legendum *ἢ μὴν*? Id eſt, *revera, omnino.* Heſychius: *ἢ μήν. ὄντως.* Idem.

FINIS.

LVCIANI

Rerum in ſecundo Tomo memorabilium

INDEX.

A.

BAVCHAS 73. ejus amicus Gyndanes ibid.
Abradatæ conjux formoſa 8. continentiæ exemplar. 13
Abrocæa Luciani matris amica. 79
Abrotonum meretrix. 515
Academia in utramque orationem parata 223. pro ebrietate & pro ſe verba facit. ibid.
Academicum eſt nihil ſtatuere poſſe. 106
Accuſatores & judices ſimul eſſe, abſurdum 22. verus accuſator palam arguit. 409
Acherontica palus prima mortuos excipit. 300
Achilles fluvium tranſiliit, & cæde Phrygum turbavit 383. Hectorem interfecit ibid. Lycaonem interfecit & Aſteropæum ibid. illi animum intendit viſus armorum 453. inter virgines abditus fuit 526. duobus fatis illum agi 772. ejus equus verſus recitans. 159. Achilles Hectorem occidit 261. à Paride occiſus. ibid.
Acino uvæ ſublatus Sophocles. 475
Acis ancilla Meliſſæ meretricis. 523
Actæon diſcerptus à canibus 560. 612. omnium hominum miſerrimus 712
Adimantus Myrrhinuſius 491. amoris maſculi arguitur ibid. ejus votum 496. & ſeq. 499. & ſequent.
Adoleſcentia per ſe ad voluptatem prona 690
Adonis ab apro offenſus, & ubi lugeatur 658. fluvius Adonis 658. 659. quotannis cruore infici putatur 659
Adorare Perſico more 505
Adraſtus à ſue aberrans Cræſi filium necat 123
Adulatoria & laudatoris differentia 27
Adymachus Machlynæ dux 63
Æacus Plutonis patruelis 301. cuſtos inferorum ibid.
Ægyptia lens 200
Ægyptii agricolantes 198
Ægyptii libri de terriculis 347
Ægyptii aquæ ſacrificant 152
Ægyptiorum templa 8. ſuperſtitio 30. Ægyptiorum templis, qui ſimiles ibid. Ægyptii divinis nominibus utuntur ibid. primi hominum cultum divinum inſtituerunt 657. ab iis hunc acceperunt Aſſyrii ibid. varia animalia pro diis habuerunt 713
Ægiſtho quid prædixerit Iupiter 773
Æqualitas in omni re juſta 406. res eſt jucundiſſima & convivio congruentiſſima 628
Æſchyli pugillares Dionyſius comparavit 387. ebrius tragœdias componebat 691
Æſchines Socratis ſocius imitandi peritiſſimus 12. Æſchines Socraticus fuit paraſiticos ſtudioſus 254. Dialogos conſcripſit ibid. Æſchines Rhetor meticuloſus 257
Æſculapius Apollinis filius 142. aſcriptitius Deus 140. ex alienis malis, proprias ſibi moleſtias contrahit 212. ejus imago in balneo poſita 357. fulmine periit 562. medicus eſt 711
Æſopus fabularum ſcriptor 193
Æthiopem lavare 394. Æthiopes nigri 767. diei ſacrificant 159
Aëtion 6
Agamemnon cum quibus diis comparetur 29. Vinolentus 687
Agaſonis inhumana petulantia 257
Agatharcydes ſcriptor Aſiaticæ hiſtoriæ 474
Agathocles Stoicus de mercede diſcipulum in jus vocat 198
Agathocles Samius in quod diſcrimen inciderit 421. Agathocles Siciliæ tyran-

rannus 95 annos vixit 468
Agathoclis & Diniæ amicitia 40
Agathobulus 570
Agathon tragicus poëta 315
Agoræus ad Forcilem ſtans 147
Ajax non fuit adeo magnus 173
Alanis eadem lingua & cultu cum Scythis utuntur 67
Albus corporis color unde 6
Albus color mulieri convenit 257
Alcamenis pulcherrimum figmentum Venus hortenſis 4
Alceſtis ex inferis rediit 301
Alcibiades diſertiſſimus fuit 125
Alcidamas Cynicus non vocatus ad convivium accedit 638. convitiator acerrimus ibid. per jocum dictus catulus Meliæus 642. inter claros oratores 690
Alcmæon laudatur quod occiderit matrem 803
Aleâ plerique victum parant 608. plerique contrà res deperdunt ibid.
Alexander Theſſalus ab uxore è medio ſublatus 197
Alexander medicus 590
Alexandri modeſtia 19
Alimenta mala corpus labefactant 719
Alys fluvius una nocte circumductus 856
Athos montem quidam vult ad Alexandri imaginem effotmare 19
Amabiles incantatione fiunt qui ſunt odio digni 522
Amaſtris urbs Pontica 71
Amantis indicia quæ ſint 534
Amatoris inſani actiones 42. deformis multa dat, nihil formoſus 530. Amatores læſi, amare deſinunt ibid.
Amazon innixa haſtæ 4. quid pulcherrimum habuerit 5
Ambroſia Deorum cibus 207. Amicus liberis & uxoribus antepoſitus 74. amici vulgares quales ſint in utraque fortuna 36. ut eos ambiant Scythæ 57. unus homo ſunt iiſdem dolentes & gaudentes 63. Amicorum paria 38. 40. 45. 47. 49. 51
Amicus eſt ſolus fidus quo comportore utimur 250
Amicitiæ nomen eſt parafitices principium 250
Amizocus 58
Amoris ſigna 129. moleſtiæ 542. amorem puerorum docebant Plato & Socrates 651
Amoris occulti ſigna 664
Amoris duæ ſpecies 690
Ampelis meretrix 534
Amphion 20. 460
Amphilochus in Cilicia qua mercede vaticinetur 713
Anacharſis gymnaſia Græcorum reprehendit 269. & ſeq. quem in ſitem 277. reprehendit & irridet Lacedæmoniorum certamina 297. & ſeq.
Anacreon Lyricus 85 annos vixit 474. 476
Anaxarchus Alexandri parafitus 255
Anchoram ultimam navigantes ſacram appellant 597
Androcles Epicharis filius 781. in Diaſiis libro recitato vicit ibid. ejus oratio de pulchritudine 781
Angina cur quidam dictus 446
Animæ optimæ imago 9. & ſequent.
Animæ violenta morte occiſorum oberrant 346
Anniceris Cyrenæus 694
Annulus Gygis quid efficeret 229. Item 511. annulus ex ferro de cruce ſumpto factus 338. annuli optatæ vires 512.
Anteas Scytharum rex 90 annos vixit 469
Antia Bellerophontem ſolicitavit 427
Antigonus medicus 330
Antigonus Philippi filius monoculus 81 annos vixit 469
Antigonus filius Demetrii 80 annos vixit 469
Antigonus filii uxorem adulterio vitians 197
Antiochus Stratonicæ novercæ innocens ibid.
Antipater Macedo 80 annos vixit 470
Antipater Demoſthenem ſibi adduci opravit 697
Antiphilus Alopecenſis 51. Dinomenis filius 53. quomodo liberatus 55. ejus calamitas 52
Antiphilus pictor Apellem calumniatur 398. 399
Anubis ex ſolido auro conflatus 132
Anubis templum compilatum ab Antiphili ſervis 51
Anus cur amentur 324
Anus Theſſalæ pleræque incantatrices

ces 522
Aornus petra inacceſſa viſa 312
Apelles 6. in eum calumnia 398
Aphrodiſia 554
Apide mortuo quid faciant Ægyptii 658
Apollo oracula obliqua reddens 143. vatem ſe dicens 144. quæ præcederent oraculum ejus 145. ejus verſus ib. apud Admetum ſervivit 121. illi barba non naſcitur 208. quibus in locis oracula habeat 212. Apollinis Lycii templum & ſimulachrum 272. ubi barbatus pingatur 677. mirum ejus oraculum ibid. ſolus ignorantia liberare poteſt 755. vates & medicus 767. varius & mendax ibid. Hyacinthum amavit 786
Apollodorus orator Pergamenus Auguſti præceptor 82 annos vixit 475
Apophradi ſimilem eſſe, quid innuat 432
Apophras quid ſit 438
Appendicula irridentur à medico 331
Apri Calydonii tergus oſtentant Tegeatæ 386
Aqua communis Ægyptiis 152. ob aquæ potum Seres dicuntur diu vivere 467
Aquila viſus eſt acutiſſimi 196. quænam putetur ingenua ibid. Iovi familiaris 203. Aquila Iovis 712
ad Aras confugiunt quibus vis infertur 156
Araneus muſcæ inſidiator 374
Arabiæ regio quàm ſuavem odorem ſpiret 675
Arbaces gladium educens in Arſacem 198
in Arcadia nullus philoſophus 220
Archias quid mandati accepiſſet ab Antipatro 697
Archibius medicus philoſophum increpans 167
Archilochus poëta cujas & qualis 432
Archimedes quid ante ſua præſtiterit 355
Archiplani Scytharum duces 59
Arena cur in certaminibus uterentur 290
Areopagitarum in judiciis mos 281. nocte cauſas judicant 460
Aretæus, Eudamidas, & Charixenus amici 47
Aretes modeſtia in rebus ſecundis 13
Arganthonius Tarteſiorum rex 150 annos vixit 468
Argoæ navis carina loquuta 160
Ariadne à Baccho in cœlum adducta 710. 731
Ariarates Cappadocum rex 82 annos vixit 470
Arignotus Pythagoricus 346. dæmonem abjecit 347
Supra Ariphradem fama 434
Ariſtides in paupertate diem obiit 125. in Themiſtoclem conſpiravit 428
Ariſtæchmus Ætolus 550
Ariſtænetus philoſophus qualis 539. Zenonis filius 636. ejus filiæ epithalamium 651. 652
Ariſtander Thelmiſenſis, Artemidorus Epheſius 775. juxta Ariſtandri & Artemidori præcepta ibid.
Ariſtippus Cyrenæus Dionyſii paraſitus 254. ob Ariſtippum virtus & mollities contendunt 229. 230
Ariſtobulus Caſſandrenſis hiſtoricus nonaginta annos vixit 474
Ariſtogiton Armodii paraſitus & pauper fuit 262
Ariſtonicus Marathonius qualis vir 700
Ariſtophanis laus 236
Ariſtoteles orſus eſt paraſiticam 255
Ariſtoxenus muſicus Nelei fuit paraſitus ibid.
Arma in pace ferre non licebat Athenienſibus 293
Armenii gens bellicoſa & ſagittandi perita 506
Arrogantia Perſica 454
Arſaces interficiens mulierculam 198
Arſacidis nulla pulchri ratio 453
Arſacomas 62. ejus amici Macentes & Lonchates ibid.
Artaxerxes Mnemon 86 annos vixit 471
Artaxerxes alius Perſarum rex 93 annos vixit ibid.
Artem cujuſvis conditionis homines addiſcere ſolent 239
Artis definitio 242. cuivis ineſt labor, timor &c. 248. ſordidæ artes vix neceſſaria ſuppeditant 597
Artium effecta Deorum ſunt dona 718
Aſander Boſpori rex inedia mortuus eſt 93 annos natus 472
Aſinus lyram auſcultans 380. 555. aſinus Cumanus 597. ex aſino confe-

&c 108. ex asini anxietate 111
Aspasia meretrix prudentiæ exemplum 12. 174. fuit Colossææ magnitudinis 13
Asphodeli pratum apud inferos 301
Assentatores quales putandi 16. assentatoribus gaudentium exemplum 17. aliud ibid. & 18. assentator quomodo laudet 26. ejus finis aliquid accipere lucri 26. 27. exemplum ibid. quibus notis discernantur à se invicem laudator & assentator 28. assentatores Dionis 40. quàm sint potentes, indocti exemplo ostenditur 389. item Pyrrhi Epirotæ ibid. assentatoris vis in bonum virum 411. 412
Assyrien, lunam esse putant, Sidonia lingua 657
Assyrii columbæ sacrificant 152. ab Ægyptiis doctrinam de Deo acceperunt 657. unde notas inustas habeant 684
Ate 14
Athenarum laus 619. classis præfectura fuit summa dignitas ibid.
Athenienſis caulas agens 199
Athenienses irrisores in sermonibus 279. eorum urbs antiquissima 280. adversus Eumolpum & Hippolytam fortiter se gesserunt 292
Athenienses sine Demosthene, Æschinenses & Thessalos esse dicebat Philippus 703
Athenodorus Augusti præceptor, cujus precibus patria levata est vectigalibus 82 annos vixit 473
Athotæ 130 annos vivunt 467
Atimarchus quidam per ignominiam vocatus 446
Attalus Philadelphus Pergamenorum rex 82 annos vixit 470
Attalo filius venenum porrigens 198
Attica crepida qualis 317. Attici soli primi homines olerum more è terra emerserunt 328. Attica paupertas 601
Attis ex solido auro conflatus 132. fuit Lydius, primusque sacra fecit Iunoni 662
Auditores si deessent Lycinus ad columnam vel statuam verba faceret 635
Aures fide minùs dignæ quam oculi 461
Aurum se amare dissimulans odio habetur 604. auri commoda 170. auri laus ex Pindaro 164. 165. auri laus 171. quàm multa mala ex 72

B.

Bacchæ Euripidis 381
Bacchis meretrix 612
Bacchus Iovis filius 134. ascriptitius Deus 140. vinum præbet 207. ei non carmina componendi mos defuit 696. quomodo exceptus quum adversus Indos militaret 360. ex quibus constaret ejus exercitus ibid. qualis ejus currus ibid. qualis & ipse ibid. telum ejus, ignis 361. habet templum in Lesbo ubi sepultum est Orphei caput 385. fulmine periit 562. in Syriam est profectus 663. ei priapos Græci erigunt ibid. ejus parentes, patria &c. 710
Baculus Cynici Protei talento empta 386
Balneum in usu post longum iter 790. ejus præclara constructio ab Hippia 356. & seq.
Baptæ 393
Barbam, comamque habebant veteres 724. barba cultus viri, ut equorum juba ibid.
Barbari non elegantiæ, sed opum amantes 454
Barceris 66
Bardylis rex Illyriorum 90 annos superans 469. fama supra Bastam Chium 434
Basthes & Belitta amici 61
Batalus tibicen 391
Batrachion cocus 390
Battus sophista 391
Beatum est neque sitire, neque esurire, neque algere 255
tanquam Bellerophon librum circumfers 388. periculum Bellerophontis 427
in Bello ferrum gestare satius quam aurum 169
Belittas & Basthes amici 61
Bendis ex solido auro conflata 132
Beræa Macedoniæ urbs populosa 101
Bipennis dictus est Cleodemus peripateticus 636
quæritur cur Boni plerique degant in paupertate, mali contrà 125. bonorum

rum poſt vitam fœlicitas 126
Boni viri à malis perduntur 411
Bona quot cum malis comparentur 721
Bonorum varietas data non ad neceſſitatem modò, ſed ad voluptatem 719. bona alia pro valentibus, alia pro ægrotis, alia pro aliis creata 721
Bonorum quorundam caducorum enumeratio 511
Boni in vita infœlices 614. eos non negligit Deus 779. bonorum in vita ſtatus infœlix 139
Bos deus eſt Memphitis 152
Boüm carnes aſſæ mugiverunt 160. boves ſolis ſerpſerunt & aufugerunt ex verubus 622
Boſporani pendebant tributum Scythis 62. eorum mos in petendis puellis ibid.
Boſporum Darius ponte junxit 799
Brachmanes apud Indos fuerunt longævi 466. philoſophiæ ſtudioſi ibid. tolerantiam oſtentabant 576. ſalutato ſole oriente pyram conſcendunt 586. fœlix hominum genus quibus inſtitutis vivant, utque igni pereant 594. Gymnoſophiſtæ dicuntur ibid.
Branchus in rupe ſedens 463
Bubonum ſanationes 332
Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus Xerxes, cum poſſet, non occidit 701
Bupalum malitia ſuperare 433

C.

Cæneus aliquando fuit fœmina 175
Cadaver apud Ægyptios oppignerari ſolitum 306
Calmidis Soſandra 4
Calanus conflagravit 576
Calceus pede major 20
Calliades pictor Ampeſidis ſcorti amator 535
Callias fuit ditiſſimus 125
Callimedon proditionis arguitur 706
Callinus libronum ſcriptor 391
Calſiope 12
Calliſtratus inter claros oratores 690
Calumniarum mala 306. 396. tractatus de calumnia à p. 396 ad 432. ejus imago 398. definitio 404. in ea quot ſpectandæ perſonæ 405. Calumniator conſideratur ibid. unde originem habeat 412. qui fiat ut veritatem opprimat ibid. quis potiſſimum ei ſit obnoxius 412. 413. unde petantur colores ejus 414. quænam ſit efficaciſſima 417. ejus artium enumeratio 422. ingenium hominum illa audienda gaudet plerunque 423. conſideratur is apud quem ſit delatio ibid. & ſeq. Calumniari etiam juſto accidit 428. homini familiare eſt in hoc labi ibid. quid debeat facere qui audit calumniatorem 431
Candaulæ quid acciderit 96
Canis perfecta laus 26. canis in balneo 264. canis virtutes 598. vitia ib. non ex canis podice, ſed ex aſini anxietate 117. Canis ſyderis effecta 278. Canes elephantis Indicis proceriores 342. Canis in balneo 382. non deſinit corium arrodere quum ſemel cœperit 392. canis in præſepe 395
Canthamus philoſophus 605
Carbatinæ Hyperboreorum calceamentum 335
Carbones fient theſaurus 503
Carceris incommoda 52 & ſeq.
Carneades recentioris Academiæ princeps 85 annos vixit 478
Caſſandræ genarum rubor decorus 6
Caſſiopea 18
Caſtalius fons divinus 490
Caſtrandi mos à Combabo ortus 671
Caſtrati veſtem muliebrem geſtant ibid.
Catechumenus 773
Catena Iovis 119
Cauſa indicta nemo damnandus 142
Cauſidicorum merces triobolus 223
Cebes Thebanus imagines ſcribebat 310
Cepa, Peluſiotis eſt Deus 152
Cerberi officium 448. Cerberus in oratione 448
Cercyon, Sciron, Pityocamptes, aliique viatorum cædibus inſolescentes 140
Ceres panem exhibet 207
in Certamine ſpectanda pars nuda &c. 411
Cerva pedibus velox 331. leones cervis velociores ibid.
Ceſti vis 171
Chæreas ſcorti Muſarii amator 531
Chæreæ nuptiæ in dialogo Lapitharum.
Chaldæi ultra centum annos vivunt 467

cur hordeaceo pane veſcantur ibid.
Chariclea Demonactis uxor meretrix 40. 41. ab amatore ſuo trucidata 44
Charicenus qualis homuncio 774. 775
Charinus ſcorti amator 522
Charmides amator ſcorti 542
Charixenus, Aretæus & Eudamidas amici 47
Charops Æginetæ Cinædus ditiſſimus 125
Chelidonium meretrix 539
ad Chelidoneas cur ab Africo tempeſtates concitentur 494
Chironis pedes ab equinis ungulis nihil differebant 724
Chriſtianorum ſapientia mirabilis 565. eorum ſtudium, erga Peregrinum 567
de Chriſto nonnulla 566
Chreſtus idem dictus per contemptum 773. Chriſtiani ſibi perſuaſerunt ſe immortales fore ibid. aliaque de illis in ſeq.
Chryſarium mulier venefica 516
Chryſippi ſyllogiſmi frigidi 205. 81 annos vixit 473
Chryſis amata à Glaucia 335. meretrix 336. 534
Cibus & potus corpori tantùm conveniunt 172. 173
Cicadam ala comprehendere 432
Cilix latro 199
Cinædorum cultus 725
Cinyræ mores 315. templum Veneri dicavit in Libano 659
Civitatis loca quænam ſint 263. ea ſectatur paraſitus ibid. civitas quid ſit 282
Claſſis præfectura, ſumma dignitas Athenis 689
Claudos auſpicato die veteres averſabantur 441
Cleanthes Zenonis diſcipulus 99 annos vixit 473
Cleodemus peripateticus 330. 636. dicax & bipennis dictus ibid.
Cleodemus Critoni venenum præbuit ut patrem necaret 648. Diſcipuli ſui uxorem ſtupravit 647
Cleolaus longum gradiens 779
Cleombroti Ambraciotæ ſaltus 764
Clenocharmus malè veſtitus 775
Clinias Architelis & Eraſiclæ filius 541
Clinias orator phialam ſuffurans 198
Clio 15
Clonarium meretrix 225
Cochlis meretrix 556
Cœna abſoluta quid habeat 658
Cœna exequialis 307
Colonarium perſolvere ſolebant ut innuitur 727
Colophone & Delphis parata ſunt omnia ad vaticinandum commoda 144
Coloſſus immenſus à Rhodiis extructus 133
Columba apud quos ſacra 662
ultra Colum vivere 344
Comam & barbam habebant veteres 724
Coma eſt indicium nobilitatis Ægyptiæ 492. eam religant Pallenenſes ib. ubi conſecraretur 624
Combabi hiſtoria 666 & ſeq.
Comitas majorum erga minores laudatur 14. hi ſoli invidiam fugiunt ibid.
Communes res nova pulchritudine ornare ſapientiæ eſt magnæ 358. 359
Comœdiam cum dialogo conjunxit Lucianus 237. cur apud Athenienſes agerentur comœdiæ 285
Comœdis cur liceret cavillari 285. illorum in theatro habitus ibid.
unus ex Comicis trigaleatus 605. 606
Comparatio elegans 21
odi memorem Compotorem 635
Conſolationes parentum mortuis libens 307
Conſilium res ſacra 309. 392
in Conſultatione non ætatis ſed boni communis habenda eſt ratio 142
Convivam facimus eum qui nobis eſt familiariſſimus 250
Convivium victoriæ 570. convivii ſplendidi deſcriptio 168 & ſeq.
ante Convivium lavandum quum ex linea ſex pedum 627. diſcheria conviviis apta 629
Copia quid ſit 718
è Copto Memnon auditus 349
Coraci à Scythis vocati Pylades & Oreſtes, & cur 36. quid Scythis id vocabulum notet ibid.
Corinna meretrix 528
Coræbus 328
Corporis virtus eſt robur 719
Corporis pulcherrimi imago 5 & ſeq. ut comparari ſoleret apud Athenienſes

ſes 286
Cotumicum certamina apud Athenienſes 295. cur inſtituta 296
Cothurni metaphorica ſignificatio 440
Cratetis orationes quales 313
Cratinus poëta comicus 97 annos vixit 475
Craton politicus 774
Crepida Attica qualis 317
Cretenſes Iovis ſepulchrum oſtendunt 328. 712
Critias Neſiotes 339
Critolaus peripateticus ultra 82 annum vixit 473
Criton à Cleodemo venenum accepit ad necandum patrem 648
Crobyle meretrix 528
Crœſus Perſis riſum exhibens 178. ab oraculo deluſus 124. bonis excidit 503. ab Apolline deceptus 767. Crœſi filius 27. eum eſſe mutum dolet pater 180
Cronoſolon ſacrificus 613
Cteſias Cnidius mendacii accuſatur 327
Cteſibus hiſtoricus 124 annos vixit 474
Cumæus aſinum conſpectum non ſtatim agnovit 434
Cupido luteus à mago factus 336
Cupido plus habendi malorum multorum cauſa 725
per Cybiben 438
Cyclops quidam dictus, cur 446
Cycnos non eſſe tam canoros ad Eridanum 371 & ſeq. illorum fabula ibid.
Cydias dives 510
Cydimacha 50
Cypni fluvii laus 451
Cyllenii Phaleti ſacrificant 152
Cymbalium tibicina 545
Cynæthus Demetrii aſſentator 27
Cynætho adulantior 28
Cynici perſtringuntur 717 & ſeq. de eorum vita lege totum Cynicum.
Cyrus major 100 annos natus obiit 470. cauſa mortis ejus 471

D.

Dædalus 14. ejus fabula accommodatur proſpera fortuna bene utentibus 15. alia accommodatio 128
Dæmon à mago abjicitur 337. 338. varia lingua loquens ibid. niger ibid. dæmone abjecto domus reddita habitabilis 347
Dætymones vocati paraſiti 246
Damis Epicureus & Timocles Stoicus acerrimè contendentes 137. 147
Damon & Euthydicus amicorum par 45
Dandamis 58. ejus amicus Amizocas ibid.
Darius Boſporum ponte junxit 799
Decrianus 77. ſophiſta Pataræus ibid.
Deformis mulieris deſcriptio 516
Delphinum erga quoſdam officia 500
Delphis & colophone parata ad vaticinandum omnia commoda 144
Demades Rhetor meticuloſus 257. jocus ejus in id quod aquam biberet Demoſthenes 691. Macedonum fuit amicus contra patriam 706
Demænete Eucrati marito poſt mortem apparet 345
Demetrius Sunienſis Cynicus 51. ejus in Antiphilum amor ibid. hominum fictor 338. raptum indocto librum lacerat 388. 389
Demetrius Calliſtianus 469
Demetrius Platonicus apud Ptolemæum accuſatur 417
Democriti de animabus poſt mortem ſententia 349. 104 annos natus inedia mortuus eſt 472
Demodocus 460
Demonaſſa Corinthia tribas 525
Demonax inter Epheſiorum primarios 40. ut occiſus 44
Demophantus fœnerator frigidus ſcorti amator 535
Demoſthenis ſententia de reprehenſione 141. Demoſthenes ad bellum ineptus 257. 258. abjecto clypeo aufugit ibid. Thucydidis hiſtoriam octies exſcripſit 380. Demoſthenis & Homeri collatio 687. Athenæ patria 689 caſtitas & literarum ſtudium 690. orationis textura & ſententiæ 694. aquam potus orationes componebat 691. lucernam olebat ejus oratio ibid. aliæ ejus laudes ibid. & ſeq. auro inexpugnabilis 697. beatam eſſe urbem cui civis hujuſmodi obtigit ibid. quanto præſidio fuerit patriæ 698. confertur cum Themiſtocle & Pericle 699. in Calauria mortuus 700. ob Hyperidis calumniam exulavit, ſed honorificè poſtea rediit 700. 701.

omnibus aliis oratoribus anteponitur 701. consilio & prudentia commendatissimus 702. quanti faceret ipsum Philippus Macedo ibid. quid fecerit in Philippum ibid. contra ejus eloquentiam erigi trophæum non posse ajebat Philippus 703. cum Aristoteles ad Alexandrum & Antipatrum ducere solebat ibid. Aristotelis judicium de ipso ibid pro patria mori statuit ibid. furebat amore patriæ 704. veneno se interemit 707
Demylus faber 344
Dentes serrato ebori similes 7
Deroeto Semiramidis mater 662. ejus imago in Phœnicia qualis esset ibid.
Desideriorum inæqualitas 726
Deucalionis fabula 660. ejus tempore aquis obrutus est mundus 764. quæ de eo dicuntur ad Noë referenda videntur 661
Deus pater Filius & Spiritus unus ex tribus 770. in cœlo est, & quid ibi faciat 771. Deus creator omnia scit 773, 774. Deorum denominationes sortiti 30. de Deo variæ Ethnicorum opiniones 191. Deorum cultus inanis 120. obnoxii sunt Parcis 121. à se invicem differunt ibid. plerique sunt ex auro, argentove conflati ibid. curas & calamitates sustinent 128. Dii inquilini & ancipites 207. Dii omnia possunt 504
Dii varii variarum gentium 152 & seq. in eorum convivio quid quisque præbeat 207. quid agant inter convivandum nonnulli ibid. unde aliquando laudentur 694
de Diis factitiis decretum 714
Dii Ethnicorum ad Æthiopas comessatum euntes 149. Dii Ethnicorum pro cottabis habentur 774
Dextra apud Scythas in pœnam amputatur victo 38
Dialogus Philosophiæ filius 232. ejus usus 235. conqueritur quòd malè usurpetur à Luciano ibid. cum eo comœdiam junxit Lucianus 237
Diana conquesta se ad Oenei convivium non vocatam 151. ejus aræ in Tauris 153. ejus festa in Ægina 498. venationis est præses 786
Dianæ Ephesiæ templum quem in finem incensum 574. Diana de Oeneo conquesta 64
Diei adventantis signum 159
Differens & indifferens 229
Dinias cujas & qualis 40
Dinomachus Stoicus 330
Diogenes Seleucensis 88 annos vixit 473.
Diogenis de gloria dictum 24
Dionicus scyphum in pompa ostentabat 502. Dionicus medicus 634
Dionysius literas docens 178
Dionysius à Stoa ad voluptatem transfuga 226. Dionysius tyrannus ineptam tragœdiam fecit 387. idem Æschyli pugilares cur comparavit ibid.
Dionysodorus Rhetor 636. orationes in convivio pronuntiabat 641
Diotima mentis acie & consilio pollens 13. Diotimus ludi magister 539
Diotimus Megarensis 782
Diphili in Etœmoclem injuria 646
Diphilus cognomento labyrinthus 636. Scorti amator 519
Dipsas serpens nocentissimus 483 & seq.
Disci descriptio 289
Disciplinas sine bonis moribus non prodesse 648. Disciplinarum usus ad quid 283. Disciplinis vacant homines ut sint patriæ utiles 479
Discipulos à Stoicis non data mercede in vincula tradi 648
Discoracis opus 448
Divites magis fiunt improbi quàm boni 608. eorum vitia 616. non sunt verè fœlices ob voluptates aliasque delicias 624. eorum vitia & mala 625
Divites multos habent assecias 40. divitis indicia 78. ærumnosiùs vivunt quàm pauperes 171. plerique sunt infœlices 503
Divitum miseriæ 176 & seq.
Divitiæ incertæ 503. earum mala 504. ob curas fugiendæ 624. earum nulla utilitas si teste careant 626. nuptias conciliant 636
Doctis gemina portio in Saturnalibus dari solebat 616
Dodonæum templum compilatum 204
Dolicho victoriam adeptus quid faciat 636
Dolorem in mediis non esse habendum 655
Domus laus 27. 454
Domus in tegumentum comparata 718
Dorcas meretrix 586

Dorio ſcortator bonis exhauſtus à Myrtale 553
Doris meretrix 517
Drimylus dives & avarus 170. 171
Droſe meretrix 539

E.

Ebrietatis lis contra Academiam 222. 223 & ſeq. ebrietas, flagitiorum defenſio 447
Echecratis pocula levia 501
Echinum manibus accipere 237
Echo probris à Pane peti ſolet 221. quid eam eſſe putent idiotæ 452
Educatio juvenum apud Athenienſes 282. 283
Eduliorum varietas cauſa morborum 722
Effœminati deſcriptio 391
Egeſtas eſt mala, ac pejus habere ſe facit ea quibus adfuerit 719
Eiramangas capere 775
Electri fabulæ refutatio 369 & ſeq.
Eleipaſmi inſpectorum 773
Elenchus veritatis & libertatis amicus & Deus 434
Elyſius campus eſt bonorum ſedes 301
Empedocles ſapiens 195. corbonario ſimilis ibid. clam inſiliit in Ætnam 560. 562
Epeus equum ligneum fabricavit & conſcendit 356
Epicharmus poëta comicus 97 annos vixit 475
Epicteti lychnus quanti emptus & quem in finem 886
Epicurei atomi 200. providentiam negant 210. 218. 227
Epigramma majus eſſe ſcrinio 689
Epiurus Mynales meretricis amator 552. 554
Equi laus 27
Equus Medicus centauro ſatus, cappephorus 311. ubi commode curtat 456
Eratoſthenes Grammaticus, poëta, philoſophus, geometra 82 annos vixit 476
Erichthonius è terra editus 628
Eridanus fluvius 369
Erigones canis inter ſydera 711
Eriphyle auri gratia maritum prodidit 742
Eris malum in convivium projecit 649
Eruditionis finis 283
Eſculentorum delectus ſecundum regiones 502
Ethnicorum Deorum vanitas 136
Ethnicorum variæ opiniones de Deo 191
Etœmoclis philoſophi ad Ariſtænetum epiſtola 644. canus homo & gravitatem præ ſe ferens 646. cur ad cœnam ab Ariſtæneto non invitatus ibid.
Euangeli Tarentini in Pythiis calamitas 384
Eubatidæ domus Corinthi 347
Eubœa reſecta à Bœotia immiſſo Euripo 799
Eubiotus Leucanoris frater nothus 67
Eubuli ingenium indicatur 703
Eubulides inter claros oratores 690
Euchenoris fatum 772
Eucratis obſcœnitas 185. ejus uxoris adulterium ibid. Eucrates quidam celebris mendaciis gaudens 329. Dinonis filius vir ſapiens 338. Eucrates Pyrzæmis qualis vir 700
Eucritus fœnerator 635. Eucritus adoleſcens amator Corinnæ meretricis 530
Eudamidas Aretæus & Charixenus amici 47
Eumelus Elensis citharœdus 384
Eumolpus Thraces ducens Athenienſes aggreſſus 292. à Philoſophis edoctus 595
Eunuchum mancipi inauſpicatum 441. Eunuchus fuit Philætæmis Pergami rex 470
Euohe militare ſignum Bacchi 562
Euphorbi coma Gratiis aſſimilata 30. auro inſerta 169. Euphorbus à Menelao occiſus 173
Euphranior 6
Eupolidis Comici laus 236
Euripides Archelai paraſitus 755
Europam Phœnices templo honorarunt 657. ejus fabula ibid. nummus in ejus honorem ibid.
Euryſtheus miſſo ſervo Hydram, Stymphalidas aves, Thracios equos, & Centauros ſuſtulit 140. Herculi imperavit 712
Euthydicus, & Damon amicorum par 45
Exequialis cœna 807

F.

Fabarum eſus à Pythagora interdictus 162
Fabrorum mos ligna ad regulam adæquantium 197
Fabularum commentum reprehenditur 327. quid commodi Græcis afferrent 329. fabularum interpretes apud Arabas fuerunt longævi 466
Faciei ob mala immutatæ exemplum 53
Fagus oracula edens 160
Fama bona unde capienda, ad doctrinam 391. fama ſupra Ariphradem, Miſthonem Baſtam 434
Fatum & fortuna potentia numina 119. fatum eſt quod omnia facit 123. fati neceſſitate alios bene, alios male agere, ac proinde nec præmio nec pœna dignos eſſe 126. ejus perſuaſio facit ut cultus divinus contemnatur 714. inevitabile 771
Febrium periodicarum profligationes 332. curantur à ſtatuis Polydamantis & Theagenis 714
Felices eſſe deos negatur 211
Ferarum in nocentes immiſſio in Amaſtri 72
Ferrum in bello geſtare ſatiùs quàm aurum 169
Fictilium ſufficiens uſus 639
Filius erga patrem qualis ſit 477
Filium qui afficit contumelia, contumelioſus eſt in patrem 760
de Finibus contendentes deriſi 200
Flagris ſe mutuò cædunt Lacedæmonii & cur 296
utra vita Fœminæ an viri ſit ſuavior 175
Formicæ Indicæ aurum effodiunt 172. 622. quid facere ſoleant formicæ 200. 201. formica eſt camelus, proverbium 619
Fratricida fuit Goſithres 471
in Frugalitate eſt virtus 718
Frugi ex habitu videri 776. pauci ſunt frugi 777
Fulmen uno ictu occidit 601
Funebres orationes & ludi 307
Funiculus nimium intenſus abrumpitur 521
Furiæ Plutonis miniſtræ 301

G.

Galea Orci 229
Galilæus cui tribuitur quod Chriſto competit 770
Gallus aſſeſſor Mercurii 160. cur ſub ortum ſolis canat 161
Gallus adoleſcens in avem mutatus 161. Gallus Mercurio ſacer 182. ejus pluma dextra longiſſima quam vim habeat ibid. Gallorum gallinaceorum certamina apud Athenienſes 295. cur inſtituta ibid. Galli Rheæ ſacerdotes Attin imitantur 663. cur veſtem muliebrem ſumant 671. de eorum caſtratione &c. agitur ibid. ſeipſos cædunt 681. quando ſe caſtrent 682. quid in caſtratione faciant ibid.
Ganymedes aſcriptitius Deus 140. ob pulchritudinem talis factus 714
Garamantes ubi habitent 482. eorum venatio ibid.
Genioculatium luctandi genus 83
Gentium quarundam mores 199 & ſeq. per Genetyllidem 438
Geryon quid denotet 75. ejus oſſa Thebani oſtentant 316
Getæ belligerantes 199
Glaucias Alexiclis filius ut amore Chryſidis eſt captus 335. quomodo ea ſit potitus 336
Glaucus laudatus 26
Gloriam conſequitur, qui gloriam contemnit 24. ejus amor cur neceſſarius 295. ſolus inevitabilis 586
Glyceræ vox blanda 315. 316. meretrix 515
Gniphon fœnerator 285
Gorſus 115 annos vixit 472
Gorgias ſophiſta 108 annos vixit 474. ratio cur tamdiu vixerit ibid.
Gorgone inſpecta quid accideret 460
Gorgon fuit puella elegans & amabilis 768. 769. fuit deorum munimentum 769
Gorgona meretrix 516
Gorgus vir agreſtis 556
Goſithres Artaxerxem fratrem occidit 471
Graculus Æſopi 437
Græcia quam ampla 200
Græci philoſophiam facilè exceperunt 595. qui primi ex iis ipſam complexi ſint

ſint ibid. Græcorum vitupeſium quòd præclarè de amicitia loquantur, at eam exercere neſciant 37
Gubernator bonus in tranquillitate non cognoſcitur 57
Guloſi in varia menſa dubitant quid primum edere debeant 692
Gyarus inſula ex Cycladibus una 44
Gygis annulus quid efficeret 229
Gymnaſia reprehendit Anacharſis 269 & ſeq. irridet 219. eorum utilitas 271 & ſeq. cur in ea nudi veniant 295
Gymnoſophiſtæ iidem ac Brachmanes apud Indos 594

H.

Hæmus mons Thraciæ 682
Hebdomam quem olim apellarint 440
Hebrus Thraciæ fluvius 682
Hectori ſacra faciebant in Ilio 714
Hegeſii orationes quales 313
Helena 15. non fuit pulchra quantum ait Homerus 173. fuit anus tempore Trojani belli ibid. à Theſeo rapta ibid. ob pulchritudinem inter deos relata 784. à Theſeo amata 789. rapta juvante Pirithoo 790. plurimos procos habuit ibid.
Hellanicus Lesbius hiſtoricus 85 annos vixit 474
Hemitheon Sybarita libidinoſus 391
Hephæſtionem qui non colebat, odioſus Alexandro 419. quis illi poſt obitum honor ſit habitus ibid.
Heraclea via lapidea 2
Hercules Iovis filius 134. quædam ejus facta 140. aſcriptitius Deus ibid. carnes præbet 207. quid laboribus effecerit 227. laboribus immortalitatem adeptus eſt 711. Ogmius dictus eſt à Gallis 365. ejus apud eoſdem effigies ibid. & ſeq. Geryonis boves abegit 366. quid ſignificet effigies ejus apud Gallos 366. 367. quicquid peregit, oratione, non vi peregit 367. ſe cremavit 562. quare ſe cremarit 576. pingitur ſubſtrato pallio in cubitum jacens 639. Pholenſem Herculem ut pingant 639. nulla re indiguit 723. ob fortitudinem inter deos relatus 784
Hercules heros Tyrius, non ille decantatus 657
Hermagoræ verſus 147
Hermaphroditus natura mixta eſt 377. utrumque membrum habet 527
Hermodorus Epicureus pejerans 198. contritus 206
Hermotimi Clazomenii animam in corpus ejus redire ſolitam 376
Hermon Epicureus 636. Caſtoris & Pollucis ſacerdos 637
Herodotus mendacii accuſatur 327. Lyxi filius 461
Heron nomen ſenis nautæ 494
Herophilus Cynicus in fornice dormiens 198
Heſiodus ex paſtore poëta ſtatim factus 310. ei muſæ apparuerunt 379. poëta præſtantiſſimus 486. Heſiodi de ſcriptis judicium in tractatu qui diſſertatio cum Heſiodo inſcribitur à p. 486 ad 491. paſtor ſuperbus 610
Hieron Syracuſanorum tyrannus 92 annos vixit 468. 469. annos 70 regnavit 486
Hieromeniæ tempore nemo puniebatur 210
Hieronymus hiſtoricus 104 annos vixit 474
Himeræus poëta 22
Himeræus Phaleræus qualis vir 700
Hipparchus Hypatenſis 77. avarus ibid. ejus uxor maga peritiſſima 79. in corvum mutata 85
Hippiæ laudes 356
Hippocratis ſtatua ænea quid faciat 341
Hippocrenen inquinare 380
Hippoclides non laborabit 368
Hippoclidi non eſt curæ 780
Hippodamiæ hiſtoria 792
Hippolyta Scythica adverſus Athenienſes militavit 792
Hircum colearum Pani ſacrificant Athenienſes 219
Hiſtriones extra theatrum quales 514
Homeri loci 118. 131. 135. ejus ſcriptorum fides in dubium revocatur 173. fuit camelus ibid. mendaciis poëtin conſperſit 327. in Ptolomæi templo promiſſis capillis eſt depictus 686. ejus patria, genus, ætas ignota 688. non conſtat an Heſiodus eo ſit antiquior ibid.
Homo Dei imago 31. homines ex alto

alto conſpecti ſunt formicarum inſtar 200
Hominum ſcelerata vita deſcripta 197 & ſeq.
Honeſtum ſolum in bonis ducens facilè fert contumeliam 645
Hordeaceo pane Chaldæi cur veſcantur 467
Horarum cœli officium 147
Hortenſis Venus 4. quid in ea fuerit pulcherrimum 5
Humanarum rerum vanitas deſcripta 188
Hydriam Demoſthenis reliquias Antipatro attulit Archias 697
Hyemalis inamœnitatis deſcriptio 612
Hymnis meretrix 551
Hypata 76
Hyperboreus ſupra aquas ingrediens, & in aere volans 335
Hyperides Rhetor ad bellum ineptus 257. 258. fuit Demoſtheni infenſus 700
Hyſpaſines Characus 85 annos vixit 471
Hypſicrates Amiſenus hiſtoricus 92 annos vixit 474

I.

Icarus 14. dilapſis alis decidit 188. ejus fabula accommodatur fortuna proſpera malè utentibus ibid. alia accommodatio 178. ab eo mare dictum Icarium 765
Idiotæ modeſti in convivio contrà quàm Philoſophi 649
Idomeneus Agamemnonis paraſitus, 260
Ignis flatu accenditur 294. ſacrilegis & homicidis convenit 575
Ignorantia multorum malorum cauſa 398. 431. 593
Ilias malorum 649
Ilienſis Tragœdos conduxit 438
Imago Sapientiæ & Intelligentiæ 12. Prudentiæ ibid. Benignitatis & humanitatis 13. caſtitatis ibid.
Imaginis muliebris perfectiſſima deſcriptio 1 & ſeq.
Imperatores quinam optimi 354. eorundem exempla 355
Impii ſuorum ſcelerum dant pœnas 573
Inæqualitas injuſta 406. inest magnæ rebus humanis 620
Quædam quæ Inauſpicata veteribus putabantur 441
Incantatio ad amorem conciliandum qui fieret 524. incantationis effectus adverſus venenum ſerpentis 334. item ad convocandos ſerpentes ibid.
Indifferentia pudenda dicebat Peregrinus 570. 571. pecunias inter indifferentia ponebat Stoicus Zenothemis 649. 650
Indigens omnium maxima 594
Indigentia quid ſit 510. quibus major minor-ve contingat 723
Indorum Machlæorum ſitus 363. quid accidat iis qui de fontibus quibuſdam ſacris biberunt ibid.
Inedia mortem ſibi conſcivere quidam. vide in Macrobiis
Inferiæ ſepulchris inferuntur 302
Inſomnium ſomni interpres 212. 213
Interitus multæ vitæ 59
Intueri rem ex intervallo quid efficiat 20. 21
Invidiam ſoli fugiunt qui erga minores comiter ſe gerunt 14. in eam incidunt qui contra agunt ibid. ubi ſæviores ſint invidiæ 440
Ioëſſa meretrix 549. ejus amatores ibid.
Ion Platonicus 330. 636. qualis fuerit ibid. regula vulgo dictus ibid.
Iophantes Sophoclem patrem deſipientiæ accuſans &c. 475
Iovialia per multos annos ab Atheniēſibus intermiſſa 224
Iovis oratio ad deos 135. 136
Iphigenia initiat Oreſtem & Pyladem 35. ab iis abducitur ibid.
Iphneus cæcus 27
Iſæus inter claros oratores 690
Iſidis capillos Memphitæ oſtentant 386. Iſis cognomen navis 494
Iſidorus Characenus hiſtoricus 471
Iſmenias ſeptem talentis tibias emit 311
Iſmenodora Bœotia tibicina 327
Iſocrates præ timiditate ſuggeſtum nunquam conſcendit 257. quomodo & quo ætatis anno mortuus ſit 474. 475. inter clatos oratores eſt 690
Iſthmiorum præmium, pinea corona 272
Iſtiæus grammaticus 636. carmina recitans in convivio 641

Isthmi fossione quid intenderit Nero 798
in Isthmiis nec comœdia nec Tragœdia certare licebat 802
Iudicum officium tam reum quam actorem audire 407
Iupiter Philius 39. quis sit 150. deridetur quòd sit mortuus 154. in aurum mutatus 170. terram despectans 194. quid de eo sentiant homines 204. ubi vota audiat 203. quot quantisque negotiis distrahatur 213 & sequent. divitias & regna largitur 608. nullo delectu id facit ibid. scommate perstringitur in id quod transformatus est in aurum & taurum 711. 712. 766. apud Æthiopas 12 dies convivatus 767. per totum corpus prægnans factus ibid. quantum gaudeat pulchritudine 785
Iurandi mos per canes, anseres, platanos 191
Iustitia in terras à Iove denuo mittitur 215
quod Iustum est bonorum maximum dixit filius Sophronisci 215
Ixion quid fecerit in deorum convivio 632

L.

Labor Epicuro malum videtur 229. ejus utilitas 287. 288. 294. ex laboribus bona germinant 312
Labyrinthus cognomentum Diphili 636. filii Zenonis præceptor ibid.
Lacedæmonii pila certant 296. aliud certamen ibid.
Laches Areopagita 532
Lachrymis qui non flectitur, lapis est non homo 546
Lacon loris cæsus 199
Laio datum oraculum 124
Lamptias scortator 520. Thaides amator ibid.
Lapidis Heraclei vis 2
Latona Evagoræ uxor 30
Laudatores ἀπὸ Συρου 25. mentiri nolunt 27. laudis modum quem observet ibid. laudator & assentator unde dignoscantur 28
Laus nimia molesta 16. quatenus sit tolerabilis laus ibid. laudem non agnoscere modesti est 24. laudari nolens, laude in primis dignus ibid. est libera 25. quomodo laudandum ibid. & seq. laudis argumentum à patria rectè fumitur 689
Lexna meretrix 525
Learchus omnium hominum miserrimus 712
Lecticas tanquam currus cervicibus quī ferant 722
Lectus magnus ex Indica testudine 114
Lechythio fugitivus 605
Leges majusculis elementis scriptæ apud Athenienses 284
Lemnia Venus 4. quid in ea pulcherrimum 5
Lenarum artes in adolescentes 41
Leonis pelle ridiculam simiam circumferre 329. 330. Leonis vis ad remedia 331
Leontichus medicus 330
Leosthenis elogium de Demosthene 691
Lesbia poëtria 13
Lethe fluvius memoriæ infensus 301
supra Leucadem petram consopiti 775
Leucanor Bospori rex 62
Libamina respuunt Scythæ ibid.
Libanitis 379
Liberi primi impensiùs amantur à matribus 269
Libidinis horrendæ fictum exemplum 112. libidinis gratia molestias faciunt & patiuntur homines 722
Libidines torrentis instar ferunt 726. item instar furentis equi ibid.
Libri quomodo ornarentur 387. quem inde docti capiant usum 394. liber triceps ibid.
Libyæ australe latus arena est 481. cæt inhabitabilis 482
Linguæ adversus quendam oratio 445
Lirioëssa vox, hoc est, floreida 367. liria sunt flores ibid.
Lonchates 62
Longævorum catalogus 467 & seq.
Lucianus masculo amori obnoxius 1. 2. adolescens formosus 79. in asinum mutatus 85. Cinædo venditur 161. olitori 196. servo ditissimi Thessalonicensis 208. devoratis rosis formam humanam recipit 114. ejus fratres, studium & patria 115. ejus calumnia adversus philosophos 190. in libenlibus disciplinis versatus est 466. parcus laudator fuit 21. ejus cum Palæstra congressus 81 & seq. sub Syri nomi-

nomine dicit quantum à Rhetorica nobilitatus fuerit 231 & ſeq. Iudicium vulgi de ejus orationibus 362. ejus ſenilis oratio qualis 368 & ſeq. ejus de ſua oratione modeſtum judicium 230. Syrum ſe videtur dicere 388 230. 231
Luſta in luto ſit 272. & cur 289
ratio Lugendi mortuos 303 & ſeq. adverſus hujuſmodi luctum, increpatio 304 & ſeq.
à Luna ad ſolem quantum ſit ſpacii 186. eam incoli quidam dixerunt 190. quid illi attribuerint philoſophi 201. ejus labor perpetuus 211. ejus multæ formæ à mago oſtenſæ 336
ad Lunam cadentes ſuſcipit Syrus 337
Lupus fruſtra inhians 167
Luſtrationes quibus rebus fierent 334
Lutum cur certantibus ſubſternerentur 290
in Luxu eſt vitium 718
Lycæna meretrix 545
Lycamben malitia ſuperare 433
Lychnis gemma cur ſic dicta 676
Lychnus Epicteti ter mille drachmis emptus 386. Lychnus extinguitur facile cui deeſt materia 294
Lycurgus Rhetor ad bellum ineptus 257. 258. Lycurgus Lacedæmoniis quando leges tulerit 297. Lycurgus legiſlator 85 annos vixit 476
Lynceus 27
Lypæn quid metaphoricè ſignificet 440
Lyra meretrix, Daphnidis filia 529
Lyſias Cephali filius 453. Lyſias ſcortator 545
Lyſimachus rex Macedoniæ 80 annos vixit 469. ei filius inſidias ſtruens 197
Lyſionis domus à meretrice everſa 42
Lyſippus Neptunum æneum fecit 132

M.

Macentes 62. ejus amici Arſacomas, & Lonchates ibid.
Machæram propriam contra ſeipſum acui iniquum 233
Machlyenſes 69
Magi merces quatuor minarum 337. mulieris magæ merces 524. Magi cur fuerint longævi 466. 467. Magicæ actiones uxoris Hipparchi 84 & ſeq.
Magidium pſaltria 545
de Magni cum parvo collatione ſententia 21
Mali poſt vitam infœlices 125. 126. in vita inulti 139. poſt vitam puniuntur 301. in vita fœlices 614
Malo alieno ſapientis exemplum 90. Nihil paſſus es mali, tibi ſi non attribuas 157
Malthace meretrix blanda voce usus 315. 316
Malvæ foliis cædere 380
Mano Arabibus imperavit 472
Margites 328
Mariti lege fiunt omnia bona uxoris 312
Maris tranquillitas allicit ad navigandum 457. Maris jactati deſcriptio 46
Marſyæ tibiæ 381
Maſiniſſa Maurusiorum rex 90 annos vixit 471
Mallera Leucanoris Boſpori regis uxor 67
Mater filiam ad ſcortandum hortans 521. 528. Matris deformiſſimæ filius formoſiſſimus 50
Mazza Leucanoris filia 62
Medicus irridens uſum appendiculorum & incantamentorum 331. Medicus peritus accerſendus ægro, non diſertus 354. imperiti magis ſua ornat quàm periti 394. Medicorum eſt naturam rerum ſcrutari 485. Medicus morbum ægroti ignorans, alium curat 694
Meduſa ſaxifica 2
Megalopola uxor præfecti equorum 96
Megilla Lesbia Lesbiæ amatrix 525
Melampus acumine auditus excellens 27
Melampygus 450
Meleager fame contabuit 647
Meletas declamationes vocant 436
Meliſſa meretrix 521. ejus & Charisi diſſidium ibid. & ſeq.
Melitæus catulus, ſcomma in Alcidamantem 642
Mellis in dolio periit Minois filius 489
Memnon dictus oriente ſole clamare 51 è Copto auditur 349
Memphitæ Iſidis capillos oſtentant 386
Mem-

Memphitis bos eſt Deus 152
Mendacium ad utilitatem prolatum laudatur 326. alius contrarium vituperatur 327
Menecles Luciani herus 111
Menecrates mulctatus facultatibus 49. filiam habuit deformiſſimam ibid.
Menelaus ultro venit 638. ejus ædium pulchritudo 796
Menelai pulchra domus ſuſpicitur 452
Menippus quibus alis acceptis in cœlum volarit 188. 193. Cynicus acerrimus 236
Mens clauda & ſiculna 382
Menſariæ lis ob Diogenem 230
ad Mentiendum impellentes cauſæ 326
Mercatoris Sidonii conſilium Alexandro datum 311
Mercurius non callebat multas linguas 134. Deorum facundiſſimus 160. fur 183. veterator, improbus Iovis libidinoſiſſimi ſervus, adulter 708. ejus imagines quædam duplices 160. ejus officia quædam 217. quandoque eſt in inferis 301. Logius 445 Cadmum amavit 786. Mercurius & Venus congreſſu ſuo faciunt hermaphroditos 777
Meretrix ad tinnitum argenti accurrit 337. ejus ornamenta 454. quid ſoleat facere 516. Meretrici res graviſſima prolem alere 517. pauperes hac arte plerumque victum quærunt 521. iraſci poteſt: ſed contumeliam rependere non debet ibid. quomodo conciliandum odium adverſariæ meretrici 524. quid faciens diteſcere poſſit 529. qui grata ſit amatoribus ibid. Meretrices prudentes verbis non credunt 532. amare meretricem non decet 541
Meretricæ actiones 41. 42. meretricis potenter allicientis hypotypoſis 80
Meriones therapon Idomenei 262
Meſori menſis nomen 776
Micyllus ad cœnam ad Eucrate invitatus 166. ejus ſomnium 168
Midas fame periit omnibus in aurum converſis 501
Midias ſceleratus ditiſſimus 125
Miltiades proditionis ſuſpectus 428. 429. ejus fama ſupra Biſthonem Sybarinum 434
Minervæ attributa 708. cur geſtet Gorgonem ibid. præſes bellorum 786
Minos Cretenſis bonos honore, malos verò ſupplicio afficit 126. Cretenſibus leges tulit 297. Iudex Inferorum & Iovis filius 301. prædixit filium in mellis dolio periturum 489
Mithres ex ſolido auro conflatus 132. candyn & tiaram geſtans 713
Mithridates Ponti rex Ctiſtes cognominatus 84 annos vixit 470
Mnaſcires Parthorum rex 96 annos vixit 471
Mnaſon 341
Mneſitheus ſedecim diis gallum unicum immolavit 136
Modeſtiæ exemplum 16. in rebus ſecundis ſervanda 14
Modica petens à Deo impetrat 118
Momi oratio ad Deos 138. ſemper aſper & objurgator 141. mores ejus 709
Monumentorum vanitas 307
Mors in libertatem aſſerit 121. quibus neceſſitatibus liberet 305. putatur eſſe ſummum malum 307. mortuis ad vitam non datur reditus 299. 300. lavandi mos 302. item ungendi, coronandi & veſtiendi ibid. luctus pro illis 303. Lugentur non ſua ſed ſuperſtitum cauſa 304. pro illis ludi & funebres orationes 307. Mors velociſſima quæ igne infertur 574. omnibus hominibus eſt vitæ terminus 687. mors quæ vacat turpitudinis periculo eſt honeſtum effugium 707
Mortis genus inuſitatum in ventre jumenti 95
Moſchion ſcortator 544
Mulieres decet lævor & mollities 724
Mulieris ſumma laus 15. mulieres gallos concupiſcunt, eas etiam Galli 368. Mulier aſini amore capta 112. mulieris ſufficiens ornatus quis 454. ejus pulchritudinem minuunt ornamenta 458. Muſca formoſa mulier 376. alia poëtria 377. alia meretrix ibid.
de Mundo variæ ſententiæ 191
Muneri uni vacandum eſſe innuit 716
Murus ligneus quem inexpugnabilem eſſe reſpondit Apollo 707

Muſarium meretrix 531
Muſcarum encomium 372 & ſequent. muſca olim fuit formoſa mulier 376. alia poëtria 377. alia meretrix ibid. Muſcæ variæ ibid. ex muſca elephantem facere ibid.
Myrmidones è formicis nati 201
Myronis opus ſtatua diſcum jactans 339
Myrtale meretrix 553
Myrtium meretrix 517
Myrro cædere 380

N.

Navis ingentis deſcriptio 493 Nauſicaa moderatè rebus ſecundis uſa 13
Nautarum differentia 155. nautam per antennas currere tutò, & per funes aſcendere mirum 493. nautarum judices eſſe 578
Neanthi fatuitas erga Lyram Orphei 385
Neſtar potus deorum 207
Neſtus dies quis ſit 439. cur inſtitutus ibid.
Negationes duæ unam faciunt affirmationem 168
Nemeorum præmium corona apii 272
Neptunus Laomedonti ſervivit 121. marinam remp. adminiſtrat 141. mænidas præbet 207. Salmonei filiam Tyro ſtupravit 707. Mantem liberavit ibid. Pelopem amavit 786
Nero matricida, quid coram Græcis ſceleris commiſerit 803
Neſiotæ orationes quales 313
Neſtor 27. fuit paraſitus Agamemnonis 260. eloquens ibid. decem tales optabat Agamemnon ibid.
Neſtor Stoicus, Tiberii præceptor 92 annos vixit 474. Neſtor Cynel & Exadii fuit paraſitus 261. per tria ſæcula vixit 466
Neuris ancilla Droſes meretricis 540
Neuroſpaſta dicta pudenda lignea 664
Nicomachus Geraſenus 770
Nilus ut depingeretur 311
Niobe lachrymans in lapidem converſa 30
Niteus 17
Nix frigore ſuo pedes cujuſdam putrefecit 282
Notas inuſtas cur habeant omnes Aſſyrii 684
Nova pulchritudinis ſpecimina comminiſci in rebus communibus, ſapientiæ eſt non exiguæ 358. 359
Nox in cœlo cur adſit, cùm ſol ſemper adſit 208
Numæ Pompilii laus à virtute & ſanctute, ſupra 80 annos vixit 468
in Nuptiis non convenit obturbare 645. quid de iis ſentiat Ion 651. earum præſes eſt Venus 746

O.

Obolus ori mortui indi ſolitus 302. eſt trajectionis merces ibid. oboli variarum gentium ibid.
Olmeum inquinare 340
Obſoleta quædam vocabula græca 319
Ocream capiti, tibiæ galeam adaptat ibid.
Oculo altero intuentes fabri ligna melius æquant 357
Oculos ſibi eruendos dat Dandamis ex amicum ſervet 60
Odii in meretricem adverſariam conciliandi ratio 524
Oeneus Dianæ oblitus 645
Oenomaus Arcas pater Hippodamiæ, & quid ad collocandam filiam fecerit 792
Oenopion pincerna 445
Officio non debet deeſſe quiſquam, etſi ſexcenti obſtent morbi 167
Ogmius à Gallis Hercules dictus 355
in Olympia ſingulis quinquenniis ſacra Iovi fiebant 205. in Olympia aureum ſtatui 440. à quo in Olympiam adducta ſit aqua 572
Olympii tibiæ 381
Olympicis victoribus non licebat ſtatuas corporibus majores exigere 20
Olympiorum præmium, oleagina corona 278
Olympius cum Aſpaſia converſari ſolitus 18
Oneſicritus in ignem inſiliit 576
Opus exordientibus eminus fulgens ponenda facies 518
Oracula ambigua 139. 141
Oratio longior in conviviis improbatur 788
Orationem effigie Mercurii, Græci,

ei, Herculis, Galli depingunt 366. 367
Oratio ſolùm in ſenectute perfecta eſt 367. oratione non vi peregit labores Hercules ibid. oratio tricuſpis 448. an ad habendam orationem faciat domus pulchritudo 452 & ſeq.
Orator debet cibo & potui parcere 49. oratores captare ſolent judicum benevolentiam 281. opus habent afflatu divino 687. Oratores, Luciani tempore, Demoſthenis orationes paucis immutatis declamabant 135
Orci galea 229
Ordinis deſertor capite mulctatur 507
Oreenſis piſcator tridentem Neptuno ſurripuit. 141
Oreſtes Thoantem occidit, & Scythas alios 35. cur ob cæſam matrem laudetur 803. Oreſtes & Pylades cur à Scythis colantur 34. iiſdem ſacrificia fiunt 32. illi Iphigeniam & deam abducunt 35
Orion cæcus Cedalionem portat 463
Oris infræni finis infœlicitas 450
Orithyam à Borea fuiſſe amatam negatur. 328
Orodeciden malitia ſuperare 433
Orpheus 10. ejus mors 385. ejus lyra ſuſpenſa in templo Apollinis ibid. ejus lyra quid præſtiterit ibid.
Orpheus Thracius à Philoſophia edoctus 595. in Argo navigavit 604. à fœminis Thracius diſcerptus 612

P.

Pacate Apellis 6
Palæſtra ancilla Hipparchi imprudens 80
in Palamedem calumnia Vlyſſis 428
Pallenenſes comam ad pubertatem uſque religant, eamque ſenes nutriunt 492
Pammenes diſcipulus Etœmoclis 644
Pamphilus Myrtii meretricis obſitus 517
Pannychis meretrix 536
Pan qualis 218. 219. Opem Athenienſibus tulit 218. habitat infra Pelaſgium 219. hircum coleatum illi ſacrificant Athenienſes ibid. eſt paſtor, ſaltator, bellator 220. Echonem probris ſolet inceſſere 221. eum ex Arcadia Marathonem veniſſe negatur 328. ei fons apud Indos ſacer 363
Panos deſcriptio 710
Panathenæorum præmium, oleum 272. 273
Pancrates magus Memphiticus 350
Pancratio quomodo certent 272
per Pandemum 438
Pangæi magnitudo 200
Pannum lacerum extrudere 441
Paraſiticam eſſe artem 242. ejus definitio 245. ars eſt omnium optima 148. eſt præſtantior philoſophia 265. Paraſiti vitam eſſe beatam 245. Paraſiti tempore Vlyſſis vocati Dæymones 246. fuerunt heroës præſtantiſſimi 259. 260. paraſitus therapon appellatus 262. amat eos à quibus alitur ibid. eoſdem defendit 262. 263. In bello animus 262. quale ſit cadaver 263. in venatione audacia ibid. gloriam temnit, & pecunias 264. animi vacat perturbationibus 265. de paraſito non eſt qui victu indiget ibid. caſtitas 266. ornat divitem 267. ſtipat 268
Parcarum potentia 118. nomina 118, 119. ſingula per deos faciunt 122. unicuique genus mortis decernunt 141. non mutantur 615. omnia faciunt. 778
Paris Achillem occidit 261. ejus judicium 790. 791. oportet ut Parricidæ & impii ſcelerum ſuorum pœnas luant 573
Pars utraque audienda in judicio 407
Parthi gens bellicoſa 506. ſagittandi perita ibid.
Paſiphaë adulter 118
Paſſo qualem equum pinxerat 695
Patræ Achaïæ urbs 115
à Patria laudis argumentum ſumitur 689. patria nihil dulcius 477. ejus encomium à pag. 477 ad 482.
Patroclus ab Euphorbo occiſus 173. fuit paraſitus Achillis 261. ejus præſtantia ibid. facta quædam. ibid. ejus cadaver hinc atque illinc attrahebant 652
Pancis dicta recordari facile 28
Pavonis in floreate prato oſtentatio 456
Pauperes iniquo animo ferunt opulentiam

tiam divitum 620. item eorundem contemptum 621. pauperum obſonia ibid. quomodo divitum fœlicitatem angeant 628. & ſeq. novam rerum partitionem ſemper petunt 631. importunæ pauperum petitiones ibid. ingratitudo ibid. ſcelus à paupere commiſſum excuſatur 448. pauperum commoda 176. pauper neo ſapiens eſſe, nec finem voluptatis conſequi poteſt 247
Paupertas Attica 601. paupertatis malum per ſui feſti tempus corrigit Saturnus. 613
Peches apud Ægyptios ſunt parvi pueruli 311
Pede latiora dicuntur, quæ excedunt 25. pedibus illotis ingredi 316. pedes frigore putrefacti in nivibus 382. pedes lignei eorum in vicem poſiti. ibid. pedum officium ingredi 718
Pelias putans ſe poſſe repubeſcere 17
Pelichus dux Corinthius 339
peo Peloponnenſi regione qui pugnarunt cur ridiculi perhibeantur 200
Pelops ob pulchritudinem inter deos verſatus 784. Hippodamiam obtinuit 793
Peluſiotis cepe eſt Deus 152
Penelope Icarii filia continentiæ exemplar 13
Pentheus à Bacchis diſcerptus 560. 612. omnium hominum fuit miſerrimus 712
Perdiccas Agathoclem Samium liberavit. 421
Perigrini, ſeu hoſpites, qui ſunt viri boni, quo in pretio habeantur apud Scythas 32
Peregrini mors 559. & ſeq. cognominabatur Proteus ibid. ejus vita 564 & ſeq. novus Socrates dictus 567. Peregrini bonorum pretium 569. Phœnicem ſe tranſnominavit 578
Periclis uxor Aſpaſia 172. qualis oratio ejus 693
Perſæ igni ſacrificant 152
Perſarum reges in acie medii eſſe ſolent 506
Perſpicuè dicendum & cur 143
Phædra ut privignum accuſavit 669
Phœdrus Myrrhinuſius 453
Phaëthontis fabula refutata 369 & ſequent.
Phanias incantationibus ad meretricem revocatus 52
Phanomachus dives effœminatus 52
Phaon formoſus 7
Pharia turris 38
Phemius 44
Pherecydes hiſtoricus 85 annos vixit 774
Phidias opus emendat 21. 22. ejus pulcherrimum opus, Lemnia 4
Philænidis libri 445. monile quid habeat 521
Philæterus primus Pergami rex, fuit eunuchus & 80 annos vixit 470
Philebus emptor Lûciani 101
Philematium meretrix 543. duæ fuit ejuſdem nominis ibid.
Philemon comicus, riſu ſuffocatus eſt nonageſimo anno ætatis 475
in Philippi Macedonis ebrietatem & invehitur Demoſthenes 61
Philinus præſtantiſſimus faber ferrarius 521
Philo Diniæ filius 782. ejus de pulchritudine verba 785
Philocles 355
Philocrates Rhetor meticuloſus 257
ejus ingenium indicatur 705
Philoctetes ſagittas habens 381
Philoſophorum variæ opiniones de Luna 201. quibus notis cognoſcantur 163. vanitas doctrinæ illorum 189. & ſeq. mores quales 202. item 208. variæ ſectæ ibid. quibus ſint ſimiles 209. quis inter eos primas partes ferat 209. Momo ſimiles ibid. infinitus numerus ibid. ſimulata probitas 216. quàm ſint boni 218. qui ſemi boni ibid. Pani adſimiles barba 219. in diſputando vehementia 220 & ſeq. illorum hypocriſis 228. quidam paraſiti eſſe cupiverunt 253. eorundem exempla ibid. & ſeq. philoſophus nullus in bellum prodiit 257. ignavi fuerunt omnes 258. quale ſit philoſophi cadaver 263. illius color ibid. in convivio eſt ut canis in balneo 264. gloriæ ſtudio tenetur ibid. Item pecuniarum ibid. variæ philoſophorum mortes 267. falſorum philoſophorum deſcriptio 593. 597 & ſequent. philoſophi colebantur magnopere 596. eorum varia in convivio petulantiæ

tia 649. pugna & cædes 653. excogitarunt nova vocabula quæ deridentur 714
Philoſophia & Rhetorica propter ſuam præſtantiam, ſcientiæ vocatæ fuerunt 251. alius aliam philoſophiam eſſe contendit 252. diverſæ philoſophiæ ibid. una tantùm eſſe poteſt. ibid. philoſophia Iovem appellat patrem 593. cur in terram à Iove miſſa 594. ad barbaros primùm ivit ibid. ad Indos primùm ibid. inde in Æthiopiam & Ægyptum 595. poſtea Babylonem ibid. &c. conqueritur quòd ſervi ad ſe transfugerint 596. eam addiſcere longum 597
Philoxenus cur à Dionyſio in Latomias conjectus 387
Phocion in paupertate diem obiit 125
Phœbis meretrix 524
Phœnix avis Indica ſenio confecta rogum conſcendit. 578
Phœnices divini negotiatores 34. viam ſtellis notantes 186. 187
Phrenetici & medici contentio 642 & ſeq.
Phryges Lunæ ſacrificant 152
Phrynonis ingenium indicatur 703
Pictoriæ lis ob Pyrrhonem 230
Pictores & poëtæ διδάσκαλοι 25
Pilæ certamen apud Lacedæmonios 296
Pindari verſus 165. alius locus 358. alius locus 689. alius 693
Pirithoi & Theſei amicitia in exemplum abiit 790. eorum ad inferos deſcenſus ibid.
Piſces ubi putentur ſacri 662. magis mutus quàm Piſcis 159
Piſtillum aquam hauriens 350
Pittacus 100 annos vixit 472. 473
Pityne fabula à Cratino edita 475
Pityocamptes, Cercyon, Sciron, aliique viatorum cædibus inſolescentes 140
Platonis leges frigidæ dicuntur 205. fuit ad paraſitandum inhabilis 254. ejus alatus currus 325. philoſophorum ſanctiſſimus 81 annos vixit 473
Plus vident multi quàm unus, etſi ſit Phidias 22
Plutonis etymon 300. ſorte ipſi manium regnum obtigit ibid. dominus inferorum 301
Plutus è tenui filo pendet 503
de Podag. vide Tit. Tragopo.
Pœnæ Plutonis miniſtræ 301
Poëtæ veritatem non curant 150. διδάσκαλοι ſunt 25. afflati à muſis vera canunt, & ſecus 118. ſunt liberi 689. à poëtis non exigendum ut omnia perfectè ſibi reſpondeant 488. libertas & fingendi licentiæ poëticæ propria ibid. ad eam furore eſt opus 687
Poëtica ars quodam fato accedit 250
Polemo Stirienſis 538
Polemonis ab ebrietate ad Academiam tranſitus 223
Polybius Lycortæ filius quo caſu 82 anno ætatis obierit 474
Polycrates bonis excidit 503
Polydamantis athletæ ſtatua febricitantes ſanat 714
Polygnotus 6
Polymnia 12
Polyprepon phrenitide laborans 642
Pontus ante Pyladem & Oreſten, atque adeò Argonautas intactus 33. 34. cur inhoſpitum appellarent 34
Porcellus Acarnanius 533
Poſidonius Apamenſis Philoſophus & hiſtoriæ ſcriptor 84 annos vixit 478
à Poſſidere de ſumpta Philoſophorum nomina 602
Potamon orator 90 annos vixit 475
Præmia certaminum 272. 295
Praxias nauclerus 532
Preces variæ variorum hominum 205. quando preces pro toto anno concipiant Romani 436
Priapos Baccho Syri erigunt 663. priapi 300. ulnarum Baccho dicati 672
Principium non eſt cujus non eſt una perceptio 253
Principio quid eſſet 770
Privignus Stratonices eam amavit 665
Proditores patriæ perdere volebat Antipater 697. 698
Promiſſiones admirandæ quamplurimis videntur incredibiles 310
Promotum vel rejectum 229
Proœmio uti non licebat apud Areopagitas 281
Proſerpina Domina inferorum 301
Protei Cynici baculus talento emptus 386.

986. Proteo rerum marinarum peritior 494. vates fuit 578. ejus mutationes 695
Proteſilaus ex inferis rediit 301
Proteſilao ſacra faciebant in Cherroneſo 714
Providentia negata à ſophiſtis 120. Damide Epicureo 137. Timocle defenſa ibid. Item 148 & ſeq. argumenta ad eam probandam 82. & 149. argumentorum refutatio ibid. & ſeq.
Proverb. 22. 25. 89. 93. 108. 117. 134. 144. 129. 346. 348. 377. 380. 391. 521
Pſeudalexander 389
Pſeudonero ibid.
Pſeudophiloſophorum deſcriptio 593. 597 & ſeq.
Pſeudophilippus 389
Pſoram fricari jucundum 237
Ptolemæus cum ſorore rem habens 197. parum prudens 399
Ptolemæus Lagi filius regum fuit temporis felicisſimus, vixit ſupra 80 annos 170
Ptolemæus Philadelphus ejus filius ibid.
Pudenda lignea, dicta neurospasta 664
Pugilares Æſchyli eum comparavit Dionyſius 387
Pulchrarum rerum nulla eſt ſatietas 486
de Pulchritudine oratio Diniæ 783
Purpura ex piſcibus capitur 722
Pylades & Oreſtes occidunt Ægiſthum 462. Pyladi & Oreſti ſacrificant Scythiæ 32. quid apud Scythas fecerint 33. heroës habiti apud illos 34. cur in admiratione ſint illis 35. templum conditum & ſcriptum in eo deiis elogium ibid. picturæ pro iiſdem ibid. cur eos Scythæ venerarentur 36. cur vocati Coraci ibid.
Pyrallis ſcortum 545
Pyramides umbram non præbent 51
Pyrrhi Epirotæ dementia contracta aduſtorum affectatione 389. hanc dementia quomodo & à qua ſepreſſa ibid.
Pyrrhonis in mortem horror 206
Pythagoras in Euphorbum transformatur 172. in præclaris diſciplinis exercitatus 178. quomodo & ubi inſtitutus ibid. ejus aureum ſcrm 174. cur non conſueta præceperit i ejus ſectatores ibid. fuit Aſpa Mileſia ibid. fuit Crates Cynic 175. reliquæ ejus Metempſychoſe ibid
Pythagoræ inſtituta quædam 162. cu ſtatuerit non edendas eſſe carne & fabas ibid. & 174. in Gallum tra ſivit 161. ejus metempſychoſes ibi
Pytheas proditionis arguitur
Pythiorum præmium, poma

Q.

Quaternio, Pythagoricus numerus 770
Quinquennale ſilentium Pythagoræ 162

R.

Rabidi canis morſus quid efficit 3
Recurrere ſatius quàm malè curre 5
Regia dignitas bonorum caput 1
Regium eſt de regno dimicantem v nerari 5
Regum incommoda 510. 514 & ſe
Regibus ſunt aures, oculique mul 3
Remedia quædam abſurda 331. opo ter bonos viros bona cum ſpe Rem defendere 6
Reprehendere facile cuivis 1
Reſurrexit quidam poſt vigeſimum diem 3
Retractationem ſcripſit Himerius poe 2
Rhadamanthus inferorum judex, Iov filius 3
Rhea ſacra ubi & à quo inſtituta 66
Rhetor nullus in bellum prodiit 25 omnes gloriam amant 264. amant pecuniæ ibid. eorundem animi perturbationes 265. eſt infra magniloquentiam poëticen 3
Rhetoricæ lis contra Syrum 231. n corrupta eſt 234. quid quibuſdam dicta 237. eam vocant ſcientiam, quia pulcherrima eſt ars 251. alii artem bonam, alii malam ſentiunt ibid.

ses est operosa 308. 309. claros reddit 309. ad Rhetoricam duæ viæ 310. ejus imago ib. qualis initiò videatur 312. qualis utraque ad eam via ib. viæ aspe-ræ ad eam descriptio 313. & seq. viæ ad eandem planæ descriptio 314. ad viam hanc planam ducentis oratio ibid.
Rhodius sophista Cynicus 51
Rhodii Colossium immensum struxe-runt 133. 194
Rhododaphne cujusdam cinædi cogno-men 446
Rhodope mons Thraciæ 602
Risu suffocatus est Philemon 475
Robur est corporis virtus 719
Romanas res labi ajebant Neronis tem-pore 801
Rosæ ex lauro sylvestri nascentes 88. præ-stigiis mutatam formam restituunt 86
Roxanes labia 6

S.

Sacerdotis summi habitus 679
Sacerdotes variorum officiorum 679
Sacra civitas est in Syria 656. cui sacra ibid. quæ sacra ibi celebrent ibid. quid faciat qui eò primùm venit 683
Sacrificiis vescuntur Dii 207
Salmonei pœna 766
Samippi patria & votum 504
Sanitatis imago in balneo posita 449
quinam Sapientes sint laude digni 354
Sappho exemplar jucunditatis vitæ 13
Sardanapalus effœminatus regnavit 125. ejus mores 315
Sardonius risus 93
Sati ex draconum dentibus Thebani 328
Saturnus Iovis pater in inferis vinctus 121. divitias & imperium dare non potest 607. quot dierum sit ejus impe-rium ib. quid interea fieret 608. quid dare posset 609. quæritur an vera sint quæ de ipso & Iove dicuntur ibid. re-sponderur ad hoc 610. qualis illo re-gnante vita 611. talis ludebant ejus tempore ibid. qualis pingatur 614. pa-trem Cælum execuit 615. ejus tempo-re quàm fœlicia essent omnia 620. quibus rebus indulgerent per festum ipsius 623
Saturnalium tempore quid facerent 608. alea ludebatur ib. quid item fieret 609. licebat servis dominos impunè convi-tiis incessere 610. quare tunc par ser-vorum & liberorum honor 611. leges Saturnalium 615. & seq. quid fieret dum celebrabantur 623
Satyris fons sacer apud Malchæos In-dos 363
Satyri quales essent 710
Satyrio nomen scurræ 642
Scarabeus philosophus 603
an Scientia à recta ratione abducat 648. 649
Sciron, Pityocamptes, Cercyon, aliique viatorum cædibus insolescentes 140
Scribæ sacri apud Assyrios fuere longæ-vi 466
Scorpionum duplex genus 483
Scurra qualis adhibitus convivio Ari-stæneti 641
Scythæ Oresti & Pyladi sacrificant 32. nihil amicitia melius arbitrantur 36. arcu valuerunt 37. eorum laudes ibid. pœna victo apud eos 38. bella apud eos perpetua 57. quo pacto faciant amicos ib. quot admittant 58. eorum juramentum ib. consuetudo apud eos defendendi in tergore bubulo 64. Aci-naci sacrificant 152. in plaustris er-rantes 199. viros bonos vita functos colunt 32. cur id faciant ibid. viros præclaros quamvis peregrinos, pro in-digenis habent 35. patres vita functos devorant 37. pro agrestibus & feris ha-biti ib. quanto melius amicitiam co-lant quàm Græci ibid. formosissimas pellices eligunt 51. in dicendo phale-ras verborum non adhibent 56. pu-tant contumelioſum esse Deo vinum libare. 62. eorum divitiæ in pecoris & plaustrorum multitudine consistunt 63. illorum supplicandi genus maxi-mum 65. Scythæ & Alani eodem cul-tu & lingua utuntur 67. Scythæ pu-niunt eos qui læserunt 274. cur semper in armis sint 293. ad uberiora pascua subinde se transferunt 639
Semiramis matri Decreto templum æ-dificavit 662. ejus signum colum-ba 676. jusserat se Iunone posthabi-ta coli 678. morbo ad sui cognitio-nem redacta ibid.
Senis decrepiti descriptio 304. Senes repuerascere vulgo dicunt 613. se-nectutis imbecillæ hypotyposis 368
Sepes quidem dictus ob barbæ spinosi-tatem 446
Sepulturæ varii modi 306
Seres ad 300 annos vivunt, & cur 467
Serpentum demulsiones 332. eorum diver-

diverſæ ſpecies 334. effectæ ibid. ſerpentes flatu magi incenſi ibid. ſerpentum diverſæ ſpecies 483
Servi dominorum honeſta & turpia norunt 80. non debent domini manum expectare, ut officium faciant 106. iis convenit color niger 257. ſervum qui contumelia afficit, in dominum eſt contumelioſus 760
Servius Tullius 80 annos ſuperavit 468
Servitus gravis eſt & intolerabilis 597
Sicyonia ſolea 317
Sidonii mercatoris conſilium Alexandro datum 310
Sileni fons ſacer apud Indos Machlæos 363. ejus deſcriptio ibid.
Simia eſt ſimia etiamſi aurea gerat inſignia 380. ſimiam mane nancifci inauſpicatum 441
Simmiche meretrix 522
Simonides Ceus ſupra 90 ann. vixit 475
Simonis cujuſdam mentio 170. 171 is nomen diſſyllabum voluit fieri tetraſyllabum 183. ejus cura ad conſervandas opes deſcripta ibid.
Simylus Chalcidenſis nauclerus 45
Sinathocles Parthorum rex 97 annos vixit, ſeptem regnavit 471
In Sinum non ſpuere 498
Sirenum modulatio 10
Siſinnes & Toxaris amici 71
Siſyphium pondus 501
Smyrna Ionicarum urbiū pulcherrima 3
Socrates imitandi peritiſſimus 12. undecim viris traditus eſt 125. injuſte damnatus 215. & ſeq. ejus ex bello fuga 259. docendi quam pugnandi ſtudio magis tenebatur ibid. ad platanum docens 453. ei amicos in carcere appingunt 585. eum occiderunt idiotæ 593
Socrates calvus & ventricoſus 343. apud Athenienſes calumnia peritus. 428
Sol maſſa candens dictus 190. ab eo vapores attrahi 190. 191. 202. ejus labor perpetuus 211
Solea Sicyonia 317
de Soleciſmo à 728 ad 763.
Solonis laudes 277. 100 annos vixit 472. 473
Solum currentem vincere facile 22
Somnii portæ duæ 164. ad omnes devolat 212
Somniorum ſuper populū conſopiti 775
Sophiſtæ nomen celebratum 308. centauris comparatur 595
Sophocles poëta tragicus 95 anno obiit 475. in jus vocatus ab Iophante filio &c. ibid.
Sors ſæpè volvitur 31
Soſandra Calamidis 4
Soſylus equiſo 184
Spædonem veteres domo egredientes, inauſpiccatum putabant nanciſci 441
Spartinus Medus pede è convivio tractus 198
Spectra audito æris ferrive tinnitu fugiūt 337. ſpectrum ſemiſtadialis mulieris 341. 342. aliud juvenis pulchri candida veſte amicti 344. alia quæ domum inhabitabilem reddebant 347
Sperata non faciunt, plerumque & non ſperata faciunt dii 655
Sperchim & Bulim Lacedæmonios Xerxes admiratus non occidit 701
Sphenopogones Comœdiarum qui dicti 623
Sponſa obvelabatur 637. à fœminis ſtipabatur ibid.
Statua noctu apparens 338
Statuæ Polydamantis & Theagenis febricitantes curant 714. ſtatuæ quantæ erigerentur Olympicis victoribus 20. ſtatuæ numinum non ſunt ipſa numina 28. ſtatuæ quæ moventur, ſudant, oracula edunt 659. ſtatuæ variæ earumque effectæ 338. 339
Stellas aquam potare 190
Stentorem clamore vincere 304
Steſichorus Lyricus 85 annos vixit 476
Stheneboea privignum ſuum pudicitiæ tentatæ accuſans 669
Stoa heptaphonos 588. ſtoa voluptati litem intendit 222. 226
Stoicorum mores 226. illorum naturæ repugnans 229. verbula miſera tantùm habent 647. ſimulant pecunias contemnere 649
Stratonices ridiculum factum quæ calva cum eſſet ſuam comam laudare vult 18. uxor fuit regis Aſſyriorum 664. à privigno amata ibid. Combabi amore capta 367. de ea dicuntur quæ de Phædra &c. 668, 669
Sthrutiones in Lybia ingentes 482
Suberibus ſervati Euthydicus & Damon 47
Sycophantæ fora & judicia ſectantur 263
Sylla multos libros Athenis in Italiam advexit 380
Syllogiſmus comutus, acervalis, mo-

tens 644. frigidi Syllogiſmi Chryſippi. 205
Syria Dea per pagos circumferri ſolita 101. ejus tibicen quid agat 102. quid alii ibid.
Syrus 51. proſæ ſcriptor 230. 231. ex Palæſtina cadentes ad Lunam ſuſcipit 337

T.

Tales 100 annos vixit 472. 473
Talus Cretenſis 340. talorum luſus temporibus Saturni uſitatus 611
Tantali pœna 302
Tardilinguis, fortè antonomaſticè Moſes intelligendus. 770. 771
Tarquinius ultimus rex Romanorum ultra 90 annos vixit 468
Tartarus locus ſub terra profundus 299. ejus rex Pluto 300
Tegeatæ apri Calydonii tergus oſtentant 386
Telamonis filii Teucer & Ajax 261
Templa qua ratione conſiderint veteres 454. templorum variorum enumeratio 657. & ſeq.
Teræus rex 92 annos vixit 471
Tergora direpta ſerpere viſa 160
à Terra ad Lunam quantum ſit ſpatii 186. terra quàm ſit parva 194
de Terriculis non loquendum coram juvenibus . 351. 352
Terrores Plutoni miniſtrant 301
Teſtamentum Eudamidæ 47
Thaidis vox blanda 315. 316. meretrix 515
Thales Mileſius una nocte Alym circumduxit 356. ſapientiſſimus & naturalium rerum peritiſſimus 801
Thamyris 460
Theagenis de Peregrino dicta 561. & ſeq. is vocatus Neſtor 580. ſtatua febricitantes curat in Thaſo 714
Theano magnanima 13. moderatè uſa rebus ſecundis ibid.
Thebani ex ſerpentis dentibus, fati, narique 328. oſſa Geryonis oſtentant 386
Themiſtocles calumnia petitus ab Ariſtide 428. idem proditionis ſuſpectus 428. 429
Theopompus ob Tricaranum in judicio agens 448
Therapon paraſitum ſignificat 262
Theres Dryſorum rex 92 annos natus obiit 469
Theriſagoras quibus faciei indiciis cognoſcendus 685. poëta ibid.
Therſites 27. quali corpore fuerit 383. vecors 604. carbones fient Theſaurus 503
Theſeus maleficos in itinere excidit 140. laboribus quid effecerit 227. ex inferis rediit 308. Herculis diſcipulus: rex Athenienſium Neptuni filius, pedibus nudis, barba, comaque prolixa 724
Theſmopolis philoſophus 167
Theſpis Thebanus citharœdus 384
Theſſalæ anus pleræq; incantatrices 522
Thoas ab Oreſte occiſus 35
Thraces Zamolxidi ſacrificant 152. Eumolpum ſequuti adverſus Athenienſes 292
Thucydidis hiſtoria octies à Demoſth. exſcripta 380
Thyeſtes à fratre circumventus liberos edit . 610
Tibiæ tuba, cymbaliſque dulciores 373
Tibicina Cymbalium 545. tibicina Parthenis 556
Tibiæ Timothei 381. Iſmenias tibias ſeptem talentis emit ibid.
Tigranes Armeniorum rex 85 anno ætatis obiit 471
Tigrapates Lazorum princeps 62
Timæus Tauromenites hiſtoricus 96 annos vixit 474
Timocles Stoicus pius 143. diſertus apud diſcipulos, apud multitudinem timidus &c. ibid.
Timolaus ſpectaculorum amans 491
Tinniunt aures illi de quo ſit mentio 536
Tireſias fuit fœmina 175. nocuit illi dixiſſe utra vita viri an fœminæ ſit ſuavior ib. uſque ad ſex ætates vixit 466. ex muliere vir factus 527
Tiſias 448
Titanicum obtueri 776
Tmuis diu fuit ſervus 323
Tragœdiæ cur publicè apud Athenienſes agerentur 284. unde illarum materiæ 397
Tragœdorum habitus in theatro 285
Tribas mulier Lesbia 525. quid facerent tribades 526. & ſeq.
Tridente Græciam interficere 448
unus ex comicis Trigaleatus 605. 606
Triobolus cauſidicorum merces 223
Triptolemi fabula damnatur 328
Triſtitiæ cauſæ 265
Trœzenii ante nuptias Hippolyto ſacrandos capillos tondent 614

Tryphæna meretrix 542
Tuscis Pharia 194
Tyrannorum ingenia ebria sunt 800

V.

Vaticinii autem quomodo experirentur 212
Veneficæ merces 524
Venus Cnidiorum pulcherrimum Praxitelis opus 3. hæc statua amata 4. Venus ex albo lapide à Praxitele facta 133. Venus hortensis 4. Cnidiæ capitis delcriptio 5. ejus cum Marte adulterium 161. & seq. cum Mercurio congrediens hermaphroditos facit 777
Venus myrtum præbet 207. publica & cœlestis 531. nuptiarum præses est 786
Ventus & Acinacis apud Scythas Dii 58. ventus vitæ causa ibid. ventorum nonnulli usus. 212
Verba alata sunt 461
Veritas est remedium adversus mendacia 353
Vestis Indica mollior Græca 373. vestis in tegumentum comparata 718. vestium varietas 725
Via tritissima est tutissima 694
Victoria, in convitiis sita, disputantibus 148. victoriæ convivium 510
Victorum in certaminibus æstimatio 273. 274. quid ad coronam illis accedat 277
Ad Vigilandum cadendi metus multum facit. 674
Viudex, nomen ejus qui Neronem ab Isthmo revocavit. 801
Virilia sibi amputavit Combabus 667
Virtutis & molliriei ob Aristippum contentio 229. virtus etiam apud hostes in pretio est. 701
Visus magis quàm auditus afficit 460 ejus voluptas potentissima. 460. 461
Vita humana omnium minimum tranquilla 182. vitam mediocriter bonam qui vixerunt ubi à morte collocentur 302. vitæ necessitates 305. ad vitam producendam utilitates quæ sint 467. ut vita humana in ignorantia, indeque ortis malis vertatur 593
Ulyssis facta quædam 245. apud Phæaces parasitum egit 246. ex inferis rediit 301. quid ad redimendos socios fecerit 326. 327. aures cera obturatas habuerunt 628
Unguentodomus 605
Per Vngues audire monstrosum est 76
Vniversitas hæc sine gubernatore, ut navis, esse non potest 154. de ejus creatione 770
Vocis præclaræ descriptio 9. & seq.
Voluptas bonũ ab Epicuro censetur 229. eam detorsit ad se à Parasitica 246. quid sit ibid. secundum voluptatem victus quid facere debeat 247. quibus illecebris voluptas plerosque pelliciat 226
Vota varia variorum hominum 105. 106. tum pro opulentia 496. pro regno 504
Vrbes exalto visæ formicarum nidis similes 201. venerabiliores sunt quæ Deorum sunt patriæ 478
Vulcanus claudus & mechanicus 119
Vxores juxta Platonis sententiam debent esse communes 651. cui illud ibid. Vxorem amittere minora facit quàm filium rex quidam 665. eam repudiare licet, si injuriam fecerit 757. qui uxorem contumelia afficit in virum contumeliosus est 760

X.

Xanthus Achillis equus versus recitans 159
Xenocrates Platonis discipulus 84 annos vixit 473
Xenophanes Dexinis filius 91 annos vixit 473
Xenophilus musicus Pythagoricus philosophus 105 annos superavit ibid.
Xenophon Grylli filius 90 ann. vixit 474
Xoës diu fuit servus. 333

Z.

Zamolxis Scytharum Deus conditione fuit servus 733
Zelotypia signum amoris 534
Zelotypiæ effecta 556
Zelotypi dolore afficiuntur 534. 535
Zelotypi gestus & actiones 535
Zeno Stoicorum princeps 98 annos vixit 473
Zenothemis Massiliensis formosus & procerus deformissimam uxorem habuit 49. ejus in Menecratem studium ibid.
Zenothemis Stoicus 636. ingurgitans se cibis 638
Zirim qui exclamavit apud Sauromatas non occiditur 60
de Zopyro Darii dictum 357

FINIS.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

VOLVMEN PRIMVM

LVCIANI.

Nunquam hactenus edita.

Recenſuit & Notulas adjecit

JOANNES CLERICVS.

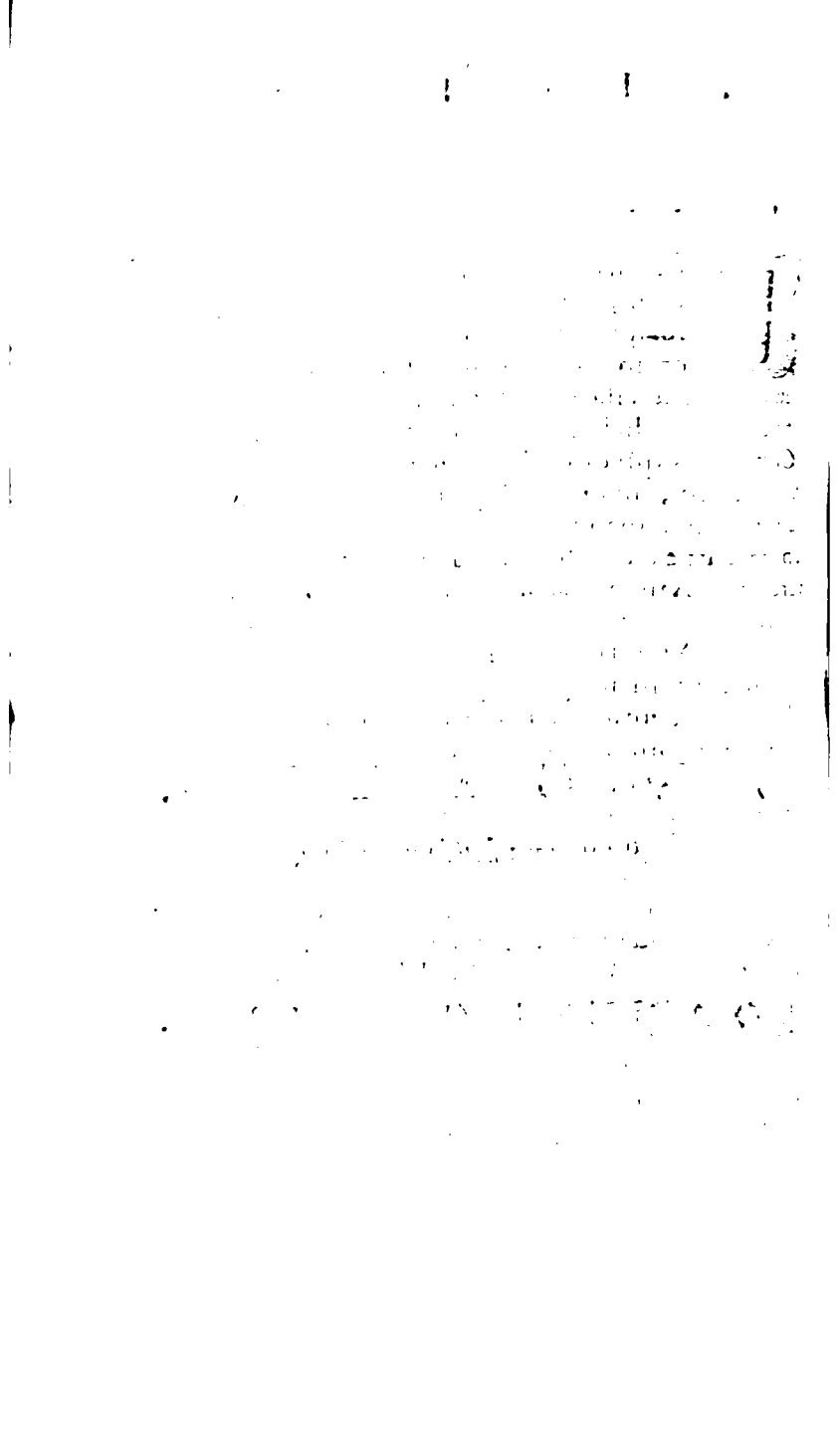

LECTORI

S. P. D.

JOANNES CLERICVS.

Eorum qui, post inventam artem Typographicam, primi ex Codicibus MSS. Veterum scripta ediderunt, sæpe quidem miratus eram diligentiam; sed nunquam, fatebor enim, tanta visa erat ac nuper, cùm manum admovi hisce, quos habes, LECTOR, Scholiastis Luciani. Certè ab iis qui ex Codicibus non emendatioribus, quàm nostri erant, ut sine dubio plurimi fuerunt, ingentia volumina typis mandarunt, Herculeos oportuit exantlari labores, ut quæ edebant duntaxat legi possent. Hîc enim verè fuit Augiæ stabulum purgandum fimo, quem imperiti aut oscitantes librarii huc immensâ copiâ conjecerant. Menda nimirum intelligo, quæ tam multa fuerunt, ut in integris paginis sæpe tot essent quot vocabula. Accentus, distinctiones, apices, orthographia, reliquáque omnia quæ ad καλλιγραφίαν pertinent adeò erant neglecta, ut mendorum multitudine oculi hebescerent, ne jam loquar de iis mendis, quæ vel in codicibus unde nostri ducti fuerunt erant, vel ex oscitantia Librarii voces similes confundentis nata sunt.

Apographum quod habuimus ab Illustri Viro ISAACO VOSSIO à quatuor descriptum fuit Librariis, quorum unus duntaxat & legendi & scribendi peritus fuisse videtur, reliqui tres sæpe fortasse nescivere quod erat in exemplari legere, & per notas scripsere non modo vocabula nota, verum etiam nomina propria aliáque similia, interdum adeò imperitè, ut ne iteratâ quidem aliquoties lectione mendum tolli posset.

Sed nequid dissimulemus, videtur vel hoc nostrum Apographum, vel illud ex quo ductum fuit, dictatum

fuiſſe à librariis verò exceptum aure, aut non ſatis attentâ, aut minùs peritâ. Si quæras unde hæc animo inſederit conjectura, tribus verbis rem expediemus. Obſervavimus vocales & diphthongos affinis ſoni ſæpiſſimè confuſas fuiſſe, ut H, I & T; EI, AI & E; OI, TI, & I; Ω & O, quod aurium duntaxat, non oculorum vitio, contingere potuiſſe videtur. Idem & ex aliis antiquiſſimis Mſſ. libris colligere eſt, in quibus paria paſſim occurrunt menda. Ita in eximio illo Codice Alexandrino quem Carolo I. Britanniæ Regi miſit olim Cyrillus Patriarcha Conſtantinopolitanus, ſæpe legitur ἔλαιαν pro ἔλεον, πληρώσῃ pro πλησάσῃ, ἐξηραύνησεν pro ἐξηρεύνησεν, ἀντάμειψις pro ἀνταμοιψις, aliáque ſimilia. Qui antenovem hoſce annos Oxoniæ edidit Pſalterium juxtà exemplar Alexandrinum, teſtatur in Præfatiuncula ei præfixa idem cerni in perantiquo Codice Mſ. Bibliothecæ Cottonianæ, in quo liber Geneſeos Græcè habetur. Verùm idem fatetur ſe non vidiſſe, unde tam mira ſcribendi ratio eſſet orta. Conſuli hanc in rem poteſt Vir Eruditiſſimus J. R. *Wetſtenius* in Orationibus de Linguæ Græcæ pronuntiatione, ubi pluribus probat ſimilitudinem ſoni feciſſe ut promiſcuè uſurparentur T, I & H, quod innumeris exemplis oſtendit, non ex libris duntaxat petitis, ſed etiam ex Nummis & Marmoribus. Vide præſertim *Orat.* VIII. ubi ex Salmaſio invicta hujus rei affert argumenta.

At quorſum iſta? inquies. Ne ſcilicet quæ hîc in accentibus, aliiſque minutiis occurrent menda, ea mihi, BENIGNE LECTOR, quaſi oſcitanter in hoc negotio verſato attribuas, cùm certè pro uno quod hîc occurret, centena aliquot ſint emendata. Tot erant ut oculorum aciem retunderent, & meorum & Typothetæ, unde mirum non eſt ſi quædam ex tanta copia ſuperſint. Præterea cùm quicquid eſt hujus operæ deproperandum fuerit feſtinante prælo, per tempus non licuit Lucianum legere, atque ſingula Scholia ad paginas ejus referre. Satis magnus fuit labor evolvendi Mſ. Co-

dicis

dicis ut integra in unumquemque Dialogum Scholia eo ordine disponerentur, quo nunc in Editionibus nostris dispositi sunt Luciani libri. Planè enim alio collocati sunt in nostro Apographo, & sæpe pejore, cùm Apologiæ libellorum aliquot illis ipsis libellis, in quorum defensionem scriptæ sunt, præponantur. Tituli librorum etiam in Scholiastarum altero ita erant confusi cum verbis Lucianis, quæ in Scholiis explicantur, ut vix satis distingui possent. Atque hinc factum est, ut Scholia quædam *in libellum Quomodo scribenda sit Historia*, suo loco, nempe p. 31. omissa, sint quærenda. p. 45. Sed quod in hac Editione deest aut peccatum fuit facilè emendabitur in altera.

Cæterùm quod dictum est de mendis hinc sublatis, id intelligendum de iis quæ manifesta erant, non de iis quæ Critico acumine difficulter emendari possunt. Posterioris hujus generis menda religiosiùs tractavimus, nec quicquam mutavimus, nisi addito in notis monito, ne videremur sensa nostra pro antiquis obtrudere Scholiis. Hanc in rem usi sumus potissimùm Suida & Etymologico Magno, in quibus obscuriorum vocum plurium explicationes extabant iisdem verbis expressæ atque apud nostros Scholiastas. Unde conjicere est vel hosce vidisse eosdem Grammaticos, quorum legimus observationes à Suida & Etymologici Magni Auctore excerptas, vel horum labore usos, quorum ope multa feliciter, quod præfiscini dixerim, restituimus. Monuimus aliquoties ex iis aliquot in Scholiastis nostris verba omissa fuisse, & alia imperitissimè scripta emendavimus. Verùm cùm id subsidium deesset variis in locis, quæ hiulca sine dubio sunt, iis manum medicam adhibere, solis nixi conjecturis, ausi non sumus.

Citamus hîc duos Codices *Mss. in fol.* & *Mss. in* 4. sed cave credas id ad Archetypum referri, ignoramus enim quâ formâ fuerit, & cùm parum interesset quâ ratione Scholiastæ nostri distinguerentur, discrimen ex forma Apographi nostri fecimus.

Aliquando Interpretibus noſtris aſſentiri non potuimus, quod notulâ aliquâ interdum teſtati ſumus, ex qua apparebit Chriſtianos Grammaticos præpoſtero aliquando peccaſſe zelo, quod tamen ideò non dicimus, quaſi ſcriptores hoſce contemnamus, cùm liqueat ſatis legenti viros fuiſſe eruditos, & qui Luciano non inutilem navaverint operam. Quicunque eos diligentiùs evolvent fatebuntur quædam hic haberi, quæ non ita paſſim alibi inveniantur, quod obſervavit Clariſſimus *Gravius*, cùm eruditas in Solœciſtam ſcriberat notas, quas in hac Luciani Editione habes textui ipſi ſubjectas. Imò licèt zelo quodam intempeſtivo in Lucianum invehantur aliquando *Scholiaſtæ* noſtri, apparet eos non ita fatuos fuiſſe, ut in ſuo Codice delerent libellum *de Peregrini morte*, uti in pleriſque factum datâ operâ teſtatur *Tan. Faber* διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσιώπησιν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Sunt & hic in illum libellum Scholia quædam, licèt irâ ſint tincta, non inutilia.

Nihil ſupereſt monendum, niſi iteratâ poſt Editionem Lectione me inveniſſe hic menda quorum brevem ſubtexam catalogum, additis obſervatiunculis aliquot, quarum poſtmodum in mentem mihi venit. Vale. Dabam Amſtelod. Idibus Maiis. CIↃ IↃC LXXXVII.

Emen-

Emendanda in Scholiis Primi Voluminis & Notulis adjicienda.

PAg. 1. In Scholiis in *Nigrinum*. Mſ. in fol. in interpretatione vocis πυρσὸς lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι, non φυκτωρίαι, ut in Mſ. vitioſè habebatur.

In eadem pag. lineâ antepenultimâ pro κόλιν Typothetæ errato lege πάλιν.

Scholiorum in eundem librum lineâ ultimâ ἐκτενομένη ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένη. Confudit Librarius hic ſonum Ε I & ΕΙ.

P. 6. lineâ 10. Schol. in fol. *Timonis*. Pro ἠιρητικὸν legitur in Luciano θεωρικὸν, & quidem meliùs, ut apparet ex Suida & notis Bourdelotii & Barlæi ad p. 150.

P. 7. lin. 7. Pro ἀπίλυον lege ἀπίλαυον. Ib. lin. 13. pro ἐξαιτῆ leg. ἐξαιτεῖται, ſonus Η & ΕΙ confuſi fuerunt, ut & linea 26 τῷ Υ cum ſono Ε Η, ſcriptum enim eſt Λύδων pro Λήδων.

P. 8. Pro λειμῶας lege λειμῶνας lin. 6. Scholiorum in Dial. Apollinis & Bacchi. Referendi ſunt Dialogi Deorum ad p. 185. non ad 125, ut eſt perperam notatum.

In Scholiis verò Dialog. Jovis & Amoris pro φιάλη, φιάλη.

P. 9. In Schol. in fol. lin. 5. legendum Εἰλείθυιαν non Εἰλιθύιαν ſed lin. 12. legendum τὸ Ταύγετον. Dicitur enim etiam ὀδυτήρης, ut docet *Stephanus in Ethnicis*, & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi λὰν Ε Ταυγέτου. Verùm mihi non conſtat an Attici ſolerent cùm præpoſitione ἀπὸ Nominativum conjungere. Certè Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe, ei conjungi.

Ibid. lin. 19. Μυθόμφρων lege μυθόμβρων.

P. 15. In Scholiis in libellum περὶ θυσιῶν lin. 12. pro θεοὶ *Dii* legendum θεῖοι *avunculi* fratres Althææ, Theſtii filii. In ultimis hujuſce paginæ lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicujus Veteris de connubio Cambyſis & Atoſſæ. Non abhorret ab Herodoti ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licèt bis hujus Atoſſæ meminerit.

P. 16. lin. 19. Pro ὑπῆναι lege ὑπεῖναι, ex Etymologico Magno.

P. 18. lin. 11. Pro ὑπηφανίζω lege ὑπερφανίζω; & lin. 22. pro παλώθην lege παλάθην.

P. 21. lin. 12. ἀντὶ τοῦ lege ἀντὶ Ε.

P. 22. lin. 10. Ε'δυσι lege ἔδησι. lin. 30. ἴμπαλον lege ἴμπαλιν.

P. 24. lin. 5. Pro μακάρες quod bis in ea linea occurrit, legendum μακέρων.

P. 25. lin. 10. Pro ἴτη lege ἴτης.

Ibid. lin. 36. Pro πάνυ lege πάνυ.

P. 26.

P. 26. lin. 8. κατεκομψόν lege κατακομψόν lin. 9. κατακόμψου lege κατακλάσεως.

P. 27. lin. 22. ἐξαρκεῖ lege ἐξορκεῖ.

P. 29. lin. 22. Συγκρίνατε lege συγκρίνετε.

P. 31. lin. 18. Α'πολόλεσεν lege ἀπολόλεσεν.

Ibid. lin. 25. Pro ἄτος lege ὅτοι.

P. 33. lin. 1. Pro ἴλατον lege ἴπλατον.

Menda accentuum, aut omissi I subscripti visum non est notare, quod possint facilè à quolibet emendari. Idem porrò præstandum fuisset circa Scholia in Volumen Secundum, quod jam præstitimus in Scholiis Primi. Verùm meliùs in altera Editione fiet, monebo tamen p. 8. lin. antepenultimâ pro πυκνοῖς legendum πυκνοῖς, ut et in Etymologico Magno.

Emendanda in Scholiis Primi Voluminis & Notulis adjicienda.

PAg. 1. In Scholiis in *Nigrinum*. Mſ. in fol. in interpretatione vocis πυρσὸς lege ex *Suida* : λαμπάδες , πυρκαιαὶ , λαμπτῆρες , φυκτωρίαι , non φυκτρίαι , ut in Mſ. vitioſè habebatur.

In eadem pag. lineâ antepenultimâ pro κόλι Typothetæ errato lege πάλιν.

Scholiorum in eundem librum lineâ ultimâ ἐκτινομένη ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένη. Confudit Librarius hic ſonum ΕΙ & ΗΙ.

P. 6. lineâ 10. Schol. in fol. *Timonis*. Pro θεωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικὸν, & quidem meliùs, ut apparet ex Suida & notis Courdelotii & Barlæi ad p. 150.

P. 7. lin. 7. Pro ἀπίλυον lege ἀπέλαυον. Ib. lin. 13. pro ἐξαιτῆ lege. ἐξαιτεῖται , ſonus Η & ΕΙ confuſi fuerunt, ut & linea 26 ſub Υ cum ſono Η, ſcriptum enim eſt Λύδων pro Λήδων.

P. 8. Pro λειμῶας lege λειμῶνας lin. 6. Scholiorum in Dial. Apollinis & Bacchi. Referendi ſunt Dialogi Deorum ad p. 185. non ad 125, ut eſt perperam notatum.

In Scholiis verò Dialog. Jovis & Amoris pro φιάλη , φιάλη.

P. 9. In Schol. in fol. lin. 5. legendum Εἰλείθυια non Εἰλιθύια ed lin. 12. legendum τὸ Ταύγετον. Dicitur enim etiam ὁδιτέρως, ut loquitur *Stephanus in Ethnicis* , & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ Τ Ταυγέτου. Verùm mihi non conſtat an Attici ſolerent cùm præpoſitione ἀπὸ Nominativum conjungere. Certè Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum , Genitivum nempe , ei conjungi.

Ibid. lin. 19. Μυθόμβρῳ lege μυθόμβῳ.

P. 15. In Scholiis in libellum περὶ θυσιῶν lin. 12. pro θεοὶ *Dii* legendum θεῖοι *avunculi* fratres Althææ , Theſtii filii. In ultimis hujuſce paginæ lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſæ. Non abhorret ab Herodoti ſtylo , quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licèt bis hujus Atoſſæ meminerit.

P. 16. lin. 19. Pro ὑπῆναι lege ὑπεῖναι, ex Etymologico Magno.

P. 18. lin. 11. Pro ὑπηρεσατίζω lege ὑπερεσατίζω ; & lin. 22. pro παλαῴην lege παλαίην.

P. 21. lin. 12. ἀντὶ τοῦ lege ἀντὶ Τ.

P. 22. lin. 10. Ἔδυσι lege ἴδησι. lin. 30. ἔμπαλον lege ἔμπαλιν.

P. 24. lin. 5. Pro μακάρες quod bis in ea linea occurrit , legendum μακρέων.

P. 25. lin. 10. Pro ἴτη lege ἴτε.

Ibid. lin. 36. Pro πάνυ lege πάνυ.

P. 26.

τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πατρῴου ὑπάρξεως τῆς κλήσεως, ἀπεστερῆσθαι τὸ ἀρχολίας ἀξιοῦσθαι, ἀλλὰ μὴ κεκληρῶσθαι ἐπίσκοπον ἀλλὰ ἄρχοντα φέρειν, ὥσπερ ἐ φθονῶν τὴ ἐξ ἀργῆ πρώτης. [καὶ τὸ ἥμερον ἐ τραχὺ] καὶ μετρίως ἐ τὸ σὺν ταύτης τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας. ὥσπερ οἶμαι κ᾽ ὁ Θεὸς Κρίτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοσθαι τὴν κ᾽ Ἀργεῖς κλῆσιν. ὅτι δὲ κατὰ Κρίτην Νικίᾳ τὸ φιλοσοφεῖν, ἐ ἦ τοῦς ἔπαινον ἄλλως κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρί. [τὴ ἡδονῆς] πρὸς ἡδονῆς, καὶ ἐφ᾽ ὅσον τις τὴ λύπης καρπὸν ὀρέπεται, κ᾽ ὅτι μέχρι ἐ φάρυγος, κ᾽ τούτῳ μηδ᾽ ἐπὶ ποσὸν ἐκτύλαν μᾶκος σαλπιομένου. [ἐπιλίγδην] ἄχρι ἐ ἐπιξύσεως μόνου.

Δίκη Φωνηέντων.

P. 45. Mſ. in 4. Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθηναίοις] Πυθοδώρου ἐδόμης ἱσταμένου, γραφὴν ἔλαβε τὸ σίγμα πρὸς τὸ ταῦ ἐπὶ τῶ ἐκπεσεῖν φωνήεντων, βίᾳ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρεθὲν λίγον πάσσων τῶ σὺν διαμαρτεῖν ὑπεργομένων.

Καὶ καταιεργῆται] καταπλέονται, κατέρχονται.

Οὐκ ἀγάπων] οὐκ ἀρκούμενος.

Κισήρεως] κίσηλις γὰρ φασι, χρώματι καὶ κεφαλίδος.

Μόγις] μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή.

Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖται ἐ φόβῳ] ἀντὶ ἐ διὰ τοῦτο κεκτῆσθαι τὸ φόβον, μᾶλλον πλεονεκτήσης τὸ ἀφοβίας, ἀλλ᾽ οὐ ἴσῳ παλαιτέρου τῶ φόβῳ.

Γρύζειν] γρύτειν γὰρ λέγεται.

Τούτης μὲ τὸ μέρος] ἀντὶ ἐ ὅσον τὸ καθ᾽ αὑτό.

Ἐν τῷ γραφείῳ] γραφεῖον μὲν γὰρ φασι γράφασθαι, τὸ ἀπεγράμενα.

Λυσίμαχος] ἦτο γὰρ πρῶτος ἤρξατο τὸ ἐ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταβλήσας εἰκεῖ κ᾽ τήμερον.

Ἀφαιρεμένῳ τὸ σιώτιον] ἀντὶ ἐ ἀπαιρουμένου. ἢ ὅτι κ᾽ τὸ ἀφελεῖ ἀπαλλαγὴ σιωπῶσι᾽ Ὅμηρος, ἐπεὶ μάφιλεώδη γε αὐτόν.

Τίμων ἢ μισάνθρωπος.

P. 52. Mſ. in 4. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] ἀντὶ ἐ ἀδὲν, εἰ μὴ μήν ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων.

Θερμαργὸς] θερμαργὸς, ὁ ἐθελοκακῶν κ᾽ πάνθλιμος.

Πολλὰ τῶ ἀδίκων] εἶπεν ἄμεινον μᾶλλον νῦν τούτων χρεία τὸ δυσκατηγόρητον. καλλιθήλως κ᾽ ἄρα ὠφορῶς σπάσῃ πλαγγὼν τὸν ἰχθῦν ἐπιφέρῃ.

Ἔνθα κιζάνον] ὡς ἐπὶ ᾧ Νῶε ὁ καταικλυσμὸς γέγονε.

Ὡς βοηδρομήσαντες] ἀντὶ ᾧ μᾶ βοῆς δραμόντες.

Οἱ δὲ, κ᾽ αὐτῷ σει] ὁμοίως συνέζευξε ταύτῃ τῇ σὺν τῇ ἱερᾷ ᾧ * καὶ γάλα

* Locus extat Matt. xxviii, 17. *Et videntes eum adoravérunt*, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οἱδὲ *nempe*, tum propter alias rationes, tum quòd, ut ait, rarum sit omnino istud εἰ δὲ isto significatu, hoc est, pro *quidam*. Verùm & sic sumitur οἱ c. xxiv, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeò rarum est apud bonos scriptores, & quæ mutationis aliæ ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si verbamus, *quidam vero dubitaverant*, uti observavit H. Grotius.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Περὶ Ἐνυπνίε, ἤτοι βίου Λυκιανοῦ.

Pag. 1. Mſ. in 4. Ἀρχὴ] ἡ ἐπὶ ἔργῳ ὧδέ πως] ὅτι χήμπτε τ φαινέτων τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπτυπωμένα φέρων, καὶ τὸν φαντὴν ἴσασλον. ἄρα τὸν ἴπποιαν τ εἰρημένων ὕστω ταχέως ἐξήμβλωκας, καινὸν τοῦτο.

Mſ. in fol. Περὶ Ἐνυπνίε, ἤτοι βίου Λυκιανοῦ διδάξαιτό μοι] διδάκτικμά τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον [ὕστερίλοις] ὁ τοῖς φίλοις σὺ τῶ δικάζειν συνηγορῶν καὶ τύτοις βοηθῶν σὺ ταῖς δίκαις [εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο.] τὸ ἀνωφελόκηθον κέρδος τ σὺ ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπτερχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι καταθέτωσι.

Πρὸς τὸν ἐπόνειδα Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

Pag. 13. Mſ. in 4. Προσήναγκε ἐπαίνου] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀτιμότιμε παινῶν ἐδέησε τ Σύρον, ὃν Σαμοσάτεα. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγητέον τὸν ἔπαινον τοῦτο.

Μετεωρολέσχα] Οἱ φλυαρῶντες τὰ μετέωρα.

Πρὸς Νιγρῖνον Ὑπόθεσις.

Pag. 19. Mſ. in 4. Εἰκόμιλω] ἀντὶ τ ἴσοχου λῶ.

Ἀρχαῖον] ἀνόητον.

Θαλίων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τ Δημ τ πλήθυς τῶν οἰκετῶν στοχαζόμενοι.

Mſ. in fol. Νιγρῖνον, ἢ περὶ Φιλοσοφιῶντας ἐπιτυχὸν] ὅρα τὸ ἐπιτυχὸν κείμενον ἐ δοκῇ σωτάσσειν. [διαμνημονεύσει] ὅρα τὸ Δημνημονεύσειν ὡς αἰτιακῶς σωῆψεν. [ἀνατυλίττων] σημειῶ τὸ ἀνατυλίττων, ἀντὶ τ ἑλίττων κείμενον. πυρσὸν τινα] πυρσὸν, λαμπάδες πυκναὶ, λαμπῆτες, φυκθεῖσαι [θαλίων τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τ Δημ τ πλήθυς τ οἰκετῶν στοχαζόμενοι. [περιδεήμενον] ὅρα ὡς αἰτιατικῶς τὸ περιδεήμενον σωέταξε. [μεταλαμβάνουσι] ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῶ σωτεταγμένον. [ἀλλ' ὑδὲ τῶν χρῶν αὐτῶν εἶναι διωμολόγηται.] Λυσιανῶ καὶ τὸ πίγραμμα. ἄρα Ἀχαμενίδα γενόμενον ποτε. καὶ ὁ Μενίππε. ἀλλ' ἐλεύσει ἐξ ἑτέρας βίσεως εἰς ἕτερον. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν με ποτε *. καὶ τ περιόντα τὸ ἀδέσμιον] λοιπὸς τοῦτο καὶ ῥᾳδίως ψυχὴς καὶ ἀ εἰδύας εἰς δέον χρᾶσ τῶ κτήματι, ἢ γὰρ ἔχειν φιλοσοφίαν μηδὲ τὸν

* Eſt Epigramma hoc Tom. 2 p. 138. inſcriptum εἰς τύχην, unde mendoſiſſimè hic deſcriptum emendavimus: ſed & deſuit poſt πότε addi ἐ τὰ ἑξῆς cætera, cùm deſit finis hexametri verſûs & totus pentameter.

Ἀντὶ δ' τῆς Πυρρίας] εἰκῆ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ὁμοῦ.
Ἀπιοχαλῶ] σημαίνει τὸ ἀπειρόκαλον παρὰ ἰχρέστῃ ἀντὶ δ' ἀπειρῶ δ' καλῶ.
Οἰδὲ γὰρ τινας] τὸ Θεόγνιδος ἀλφαβῆτι.
Λεπτοτόμον] ἀντὶ δ' αὐτὸ χρημα.
Ἀμβλυόπτους] ἀντὶ δ' μὴ ὀξυπτ., ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν ταχέως μεγάλη τ' καὶ ὀλίγα καὶ μείω φασί. συνήθως γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἀπα. αὐοπτικίαν γὰρ οἱ τὸ τοῦτο ἀσυνήθειαν. * τὸ μὲ δεῖ δίνε ἔχοντα χρῆσιν] ἰσαντὶς ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρῶ ἐπιτέρχεσθαι μεγαλοψυχίᾳ, τὸ δὲ πλείω ἀφιστάμενον. τὸ δ' ἦθος ὑπολυπρὸν φιλάνθρωπον, ἀλλὰ μὴ καὶ μεγαλοκίας συνέπεσθαι, αὐτοῖς ἐκβιάζεται τὴν ἑαυτῶν, τὴν δ' ἡμῖν τὸ καὶ ἡλιότητα, ἀλλὰ τὸν δύσκολον ἀποκλείομεν. συμμέτρως τοῦτο λοιπὸν, ὕβρεως τε καὶ ἀπάτης. ὁ μὲ τὸ ἄκων ἀλλὰ τὸ πλεῖστον, ὑπερφυᾶ ἐχούσης. τὸ δ' τὸ παρέλογον τὸ οἰήσεως κρατύνειν ἀνεκπειθοῦς, καὶ ὡς κακὸν τι καὶ σωτηρίου τοῦτο ἀποσκευάζ.

Ὑπερβόλαι πίχα ἡ Κλείσι] Ὑπέρβολον ὅτ., ὡς Ἀνδροτίων φησί, Λυσφάνους ὢν ὁς ὑφηκιαζε ἀλλὰ φανλότητα. ὁ δ' αὐτὸς καὶ λυχνοπώλης ὢν καὶ..... Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὁς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάσκανον βάλλει. ἐπὶ τούτῳ δ' καὶ τὸ ἔθος δ' ὑφηκιασμὸν κατελύθη. καὶ Φρύνα δ' αὐτὸν εἶναι, Φρυνᾶ εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Κρατῖνος δ' ἐν Ὥραις ὡς παρελθόντος νέου τοῦ βήματος μίμησιν καὶ παρ' ἡλικίαν. Θεόπομπος δ' φησὶ τὸν Σάμιον ἐπιβουλεύσαι ὑπὸ τ' Ἀθηναίων ἐκβραχθῆναι, τὸ νικᾶν αὐτὸν εἰς σώματον βλέπειν, ῥιφθῆναι εἰς τὸ πέλαγος. ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ὢν Ἀθηναίων ἐφόρεσε αὐτῶν ἐπὶ ἴσης. ὃς πρῶτος δημόσιος ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος, καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ἀν ὢν ὤν, καὶ ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνειληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὸν ἐκκλησίαν τὸ Φαίνιππον ἔχοντα, καὶ πελάσαντα αὐτὸν ἀνοσιωτάτοις τ' συλλογαν, πυθόμενον γὰρ αὐτὸν χοίνικα, καὶ ξένας εἰσπίας μέλλοντα, καὶ ἀφλοῦσαι τὰ ἐκκλησίαν. διορθώσας δ' εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν, καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτὸ τὸ γραφῆσαι ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή. ὕστερον δ' Μιτυληναῖς ἁλόντας ὑπὸ Πάχητος τ' στρατηγοῦ, τὸν μὲ ἐκκλησιάσαι τ' δῆμον ὡς χρὴ Λεσβίοις ἅπασιν τὴν Μηθυμναίων, τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀνελεῖν, παῖδας δ' καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀφεῖλεν ἐπὶ τὸ παράλογον, τ' δ' νυκτὸς ἐπιόντος ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν τριακοντόρων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν δόντων μεταθέντος, μιᾷ ἐπίσης πάλιν τ' δῆμον καὶ ἡμέρᾳ πάλιν ἄλλην ἀποστῆναι ἀνασκευάσαι τὸ ψήφισμα. ὅτι Θουκυδίδης, ἐπὶ δ' καὶ τῷ θεῷ Λακεδαιμονίοις ἀφίκετο ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης ἀφηγοῦνται Εὔηνον. Ἀριστοφάνης δὲ ζω-

* Videtur legendum ἃ μὲ δεῖ ἔχειν, ut ſenſus ſit: qui volent habere quæ non oportet, eos importuna invadet ſuperbia, &c.

ζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων. ποτὲ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς. εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην. βυρσοδέψην δὲ αὐτὸν λέγει, ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱόν. ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου, ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίας. ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου.

Ἀνέξομαι γάρ σε] σκόπει πῶς ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν· οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀπέδωκε τὴν φράσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἀπαιτήσας, οἷον ὀλίγα λέγουσάν σε. ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι, ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι, ἢ παραχωρῆσαι παρελήφθη.

Καὶ φίλοι Κορύβαντες] οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μανιώδει δῆθεν τῷ συγκρίματι.

Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα ἱδρύεσθαι.

Ἢ ἐλέου βωμός] ἵδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις ἐλέου βωμός, ἐπὶ συμπαθείᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ αὐτοὺς παρακαλῶν.

Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντὸς καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἄν τις τινά, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς. ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φαυρμάελον μῆνα. ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις. καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὴν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μετὰ συγνότητος πάντων περιιόντων ἱερὸν τρόπον. ὃν καὶ τὰ διάσια συνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινὰ τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν. οἱονεὶ ὃ δὲ φράσαι τις, μὴ δὲ προσειπεῖν ἄξιον νομίσαι διὰ ὑπερβάλλουσαν κακίαν.

Ἤ τοί γε τοσοῦτον παρανομήσομεν] ἀντὶ τοῦ ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσομεν.

Ἴχαιμόν ἐπὶ τὸ φάρμακον] ἐπίχεον τὸ αἷμα.

Ἄνθρωποι κατίαγα τοῦ κρανίου] καὶ τοῦτο Ἀττικόν, αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτως οὖν καὶ κατίαγα τοῦ κρανίου.

Καὶ τῇ ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς] δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν. παρ' ὃ καὶ ἡλιαία ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους.

Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] κεραυνὸν μέν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διΐ. ἀκτῖνας δέ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι.

Τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξεις] ὡς ἱερόσυλον διαβάλλει ταῦτα, φησί. ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερόν. τὸ ὄπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγετο.

Καὶ Σωφρονίσκος] οἷον τοῦτο πέπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρωνύμως διῆξε.

Καρύκης τὸ γένειον] βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ἡ καρύκη.

Τοῦ μυττωτοῦ καταλῖποι] μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντιθέμενον, ἐκάλουν δὲ ὑπότριμμα διὰ σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. ἔοικε δὲ μυττωτὸν τὸ ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν. ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλελοιπότος, τῷ τρυβλίῳ περιλείπεται.

Καὶ ἡ γοητεία περιηγεῖται] οὐδὲ Ζεῦξις, ἢ καὶ Παρράσιος οὕτως ἠδύν-

Ἀφ· φαρμάκων φιλόσοφον χρηστέας καὶ πρωτείας χρῆψας διεστραμμένη, ὡς ὕπνος ἀπεφολλάκτας Ἀφ· Ἕ σκεύασμα θρασυκλείας ἡσυχάσαι μιαρείαν ἠδὺν ψοιδοσίφων ἀνθρῶν, ὡς ἐπὶ πικρὸς εὐαρχῶς τῇ λύπῃ ἀπικρεβόσιος.

Mſ. in fol. Τίμων, ἡ μισάνθρωπος ὑπὸ μισοθλιβόμενος] παρομοίως ἡ ἀνθρώπων καὶ μαθήματα, παρόσον οἱ τὸν μισοθλίβομον φασγάνης, ἀκχαρῶν κατῶτίσιν. [τὰς χεῖρας κομίζει] μιαθὺς τὰ Ἀφ· Ἕ χειρῶν κίρδη. τὰ ἐπίχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀντιπαθίσεις. [οἱ δὲ] τὸ οἱ διὰ θεοῦ ἀντὶ Ἕ πῆς κείσης. [ἀναρμοστίας] ἀκαιρίας. [ἡ παιδευτὴ] παιδοτρίβης. ἀλαίτης. διδάσκαλος. γυμναστής. [ἀφαιρεῖσθαι] τὸ ἀθαρεῖν καὶ τὰ ἐξῆς. σχῆμα ἐστὶν ἰσοκωλίκλειον διὰ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, ἡ καὶ πάσεσιν. [ἐπισκήψας] ἐπιτιμήσας. [ἀγαθὸν σύνεργον] σημαίνει τὸ ἀγαθὸν σύνεργον ὡς τὴν πενίαν θηλυκὴν ὄσσα γένος ἀνθρώπων δρεπικὸν ὄν. [Ἀφαιμεῖν τὸ θεωρικὸν] ἐσπανιζέτω δραχμὰς ἡ τὰ Ἀθηναίων πόλις ὡς τὰ θεωρεῖα. καὶ μόλιστα ὡς τὰς θεὰς Ἕ Δωσιπ. Ἀφ· τὸν πραγμάτων ἐπὶ πλεῖον ἀξιώσεως ὡσβάσεσσιν ποιητὴν ἀκτὴν καὶ χορηγὸν φιλοτιμίας, μὴ πω ἦ Ἕ θεάτρου καὶ βαλαμβανόντων, ὀχλήσεις τι ἐμίνυθ καὶ μάχας καὶ πληγάς. ἔδοξεν ἐν τοῖς τόποις μισθὸν. ἵνα ἔχωσιν ἔχον τὸν οἰκεῖον τόπον, μὴ ἐσοχλοῖντο φυλάττειν καὶ ὡσβαλαμβάνειν, μή τε μὴ ὑστρῶν ἀπορρῆγνυ τὰς θεὰς. ἐπειδὴ ἦ ἡλαστῆσθ οἱ πίνητες Ἕ πλουσίων, πολλῷ καὶ ἐτίμα μισθαρμάτων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρέχει ἐκ Ἕ ἰδίων ἐκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἐλάττων τὸ διάβροτον, καὶ ἀπὸ πλείονος ἐξῶν δέκα δραχμῶν, ἔστι ἔλαττον. ὡς μέτρ᾽ οἱ πλούσιοι Ἀφ· τὸν χρυσὸν πλουτοκλεῖν, μηδὲ οἱ πένητες Ἀφ· πενιοβιάζοιτο, ἔοικεν ἂν ὁ ὡσκεῖρμος κλαῦ Δημίας τὸν τοιαῦτ᾽ ἂν ἐγχειρεῖν καὶ παρ᾽ Ἀθηναίοις Ἀφιτομῶν. εἰκότως τῇ τῶν θεῶν Ἕ Τίμων λεπίπιτην, ὡς αἰτήσοιτο αὐτὸ τότε τὸν θεμιστοκλῆν δραχμήν, ἡ ἀλαζόνας παρορᾷ θέν. [ἀγχιδοῦς] ἀγχιδοῦς ἡ ἀγχιστεῖς ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ λὸ ἀδελφῶν καὶ ἀπιψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα ἡ μητέρα ἐγγυτάτω Ἕ πλησιάσοιτο. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι, οἱ δὲ κατ᾽ ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. [βριθύθυμος] Ἀφ· ὑμῶν μετεωρίζεσθ, ἡ ὑπερθυμίζεσθ, ὀργίζεσθ. καὶ βριθύτατον ἐπαίρει, βριθὸς ἦ εἶδος μύρα, ὦ χειράθμια αἱ γυναῖκες μέγα φρονῶσι. [ὑπεκπρεπτόν] κρήνης Ἀθήνησι καλλίρροη καλουμένη ὡσπερον. [ἀναμίσγεται] ἡ παῖπτη σι ὁ νὶς ἔλιγον ὡσὶ Ἕ πλούτου.

Ἀλκιῶν ἢ ὡσὶ Μεσσηνίων.

P. 168. Mſ. in 4. Καὶ νεοκλῆς] ἀντὶ Ἕ νέογ.

Γεωμέτρ᾽ ἐμοῖς] ὑπ᾽ ἀνὸ γυναῖκας εἶχεν Σοκράτης. Ξανθίππην ἡ Μυρτώ.

Ἀνίφικε] ἀλύπησε καὶ ἐλληφθῆναι.

Προμηθεύς.

P. 179. Mſ. in 4. Τὰ πλάσα αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι] τὸν Προμηθέα φλέγουσι Ἕλληνες τὸν αὐτὸν δημιουργήσαι.

Ἀπο-

Α᾽πετομείτη γδ] ἀπατήμητη, μυδημένο ἔχοντι δύθασιν.
Ε᾽γχιεμοθείς] ἐμπεσόντες.
Ω᾽ Κρόνι κὴ Ἰαπετὲ] ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τῦ Διὸς. ὁ δ᾽ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως. ἦσαν δ᾽ τὲ διωχθέντων ὑπὸ Διὸς κὴ θεῶν, ἀφ᾽ τύτο αὐτὸς καλεῖ.
Ε᾽πμησαίμιλλα ἄν] ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον, Προζανεῖον δέ ἐστι ὡ φ οἱ πρῶτοι σωμήγοθ τὲ βηλόντων. ὅθεν κὴ τὰς στήσεις ἀπίλυον. τὸς δέ τι μέγα εἰργασμένους τὲ πολιτικῶν καλῶν, ταύτη δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων.
Ε᾽ωλοι] ψυχρὸν κὴ ἀνωφελῆ.
Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιεῖ] ἔφεσίς ἐστι ἡ ἀπὸ δικαστηρίυ εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν κελεύσει ἔκκλητον. φησὶ δ᾽ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις. μὴ γὰρ τὸν ψῆφον τῦ Διὸς, ὑδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα, ἔφεσιν δὲ οὐ δικανικὴ φασὶν ἡνίκα ὁ κεραύνιος μεῖζον δικαστήριον ἐξαιτῆται.
Η᾽ ἐξέζεσις] ἀντὶ τῦ ἡ παρῴησις.
Εὐδαιμονέστερον] τὸ ἥλιον δηλονότι.
Ταῦτ᾽ ἔστι] βαρύτητος ὁ λόγος.
Α᾽κμὴ δέσμ. χράφει δ᾽ κὴ ἀκμὴν] ἀντὶ τῦ ἀκαζασκεύασον, ἀ ἀδεπείθ-ον, ἀκατέργαστον.
Μᾶλλον δὲ Διὸς μὴ κὴ Α᾽πόλλωνος] κατ᾽ εἰρωνείαν. κὴ τύτο βαρύτητος εἰρωνεία.
Παρεθῶμεν αὐτὸ] ἀντὶ τῦ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, ἀναβάλοιμεν. χράφεται δὲ κὴ ἀναθεωρῶμεν.
Διατειβεῖν] ἡ ἀφετηρία σύθαῦλα, τὸ ἄνεσιν σημαίνει κὴ τὸ κατὰ σχολὴν ἀπέλαυσιν.
Α᾽ρὰ μὴν τῶν θεῶν] ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι᾽ Εὐρώπην τὴν θεὸν, δι᾽ Α᾽ντιόπην σατυρον, ἀφ᾽ Λύδου κύκνον.
Ε᾽ναυσεμεθ᾽α πνὸς] ἄψασθον.
Ε᾽άσω] τῶν ἀγαθῶν.
Κνισσᾶν] θυμιᾶν.
Ω᾽νησο] εὐφράνθητι. ὠφέλησον.
Οἶδα ὡς ἐξ καὶ δέκα] ἐξ καὶ δέκα. τὸ ξ᾽ ἀττικῶς ἐφυλάχθη. αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς τὲ ἀριθμῶν σωθέντες τὰ πλὴν φυλάττουσι τὲ ἀπλῶς.
Οἶσθα δ᾽ Ε᾽ρμῆ τὸν Θέτιν] λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος, ἐδίωκε φθεῖραι βηλόμενος. ὡς δὲ ἐμάνθ᾽ κὴ τὸ Προμηθέως, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸ Δία ἦλθε. ὅπ ἐὰν συγγένηται τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀναρεῖ σι, ὡς ἀνεῖλας σὺ τὸ πατέρα σου Κρόνον. κὴ εἰσόμεθα ὁ Ζεὺς ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὸν μὲν Θέτιν ἔζωξε τῷ Πηλεῖ, τὸ Προμηθέα δὲ Η᾽ρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν.
Mſ. in fol. Προμηθεὺς σκαίνειν] σκαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τόπον δέ τ εἰς σ πλάσσειν πνὲς, πλύνειν δέ ἐστι τὸ σκάπτειν. Δηλοῖ δὲ κὴ χλάσκειν πόημα, παρὰ τὸ ἀφσύνειν τὸς ὄλυς, κὴ ἀφσύρειν τῷ χόρδῃ τὸ ὀφθαλμῶν. ὅλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ, παρὰ τὸ εἰλεῖσθ᾽ αι αὐτοῖς τὰς κόρας. [ἄλλως] σιλλαίνειν μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκάπτειν κὴ μυλίζειν. σίλλος γὰρ ὁ μῖμος, κὴ ὁ μῶμος, κὴ ἡ ἀπλασία κὴ ὁ χλάσμος. κὴ ὁ τῶτα χράφων σιλλογράφος [ἢ κνιδύλης· κνίδυλος] κόνδυλος ἀπὸ τὸν κόμψιν τὲ δακτύλου, οἱονεὶ κνίδυλοι ὄντες.
ἀπὸ

αὐτὸν ἀπὸ τῆς κάμψεως τῆς δακτύλου ἐγγίνεται. ἡ κόνδυλος τὸς ὠλε-
νὸς κατὰ δόρθον τῆς μαπιζομένης. κατὰ δὲ σαρκῶν τὰ μέρη τούτων.

Θεῶν Διάλογοι.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

P. 125. Mſ. in 4. Καὶ Πρίαπον] ὁ Πρίαπος ὑστερομένης ἔχει οὕτω
ὑστὶν ἡμιόλιον ὃ λοιπὸν σώματος ὃν πολλοὶ φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν Διο-
νύσου, ἐπιζηλώσαντα αὐτῷ τούτῳ δῶρον Πριάπου καλούμενον. ἄλλοι μὲν Διονύ-
σου φασίν, μητρὸς δὲ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Πατρεύς, ὑπὸ
Ἀφροδίτης τὸν Πρίαπον λέγει. ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης φασίν. ἡ ἐπίθεσις αὐτοῦ
δεινῶς ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῦς ἐχούσης. εἶχε γὰρ φασὶ, γλῶτ-
τον μεγάλην, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον. λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ τὸ ἀ-
ρρητὸν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίσους,
σπειμπτὸν ἐξῆ τὸν βίον.

Ἔρωτος καὶ Διὸς.

Χρυσίδας] χρυσὶς κύελον, ἢ χρυσῆ φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀρχῆς,
ἀγγεῖον.

Ἥρας καὶ Διός.

Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸν γένος ὃν ἠγάπησε Δίκαιος τῶν Θετταλῶν
βασιλεύς. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια, συνεστιάσασθαι, δόντα μὲν
πεῖσαι, καὶ χαλκοῦς πυρὸς, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν, ἐφ' ᾧ οἱ δῆθεν ἐ-
ξιλασκήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. ὁ δὲ Ζεὺς μάλιστα ἐλέησεν αὐτὸν
καὶ λαβὼν ἰδίᾳ * ἵππῳ ἄφθιτε μεταδιδοὺς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. ἔστι δὲ ἐ-
πίλασος ὃν κρεῖττον Ἥρας, ἡ αἰνίγμαιλε τῷ Διΐ. ὁ δαιμόζων αὐτὸν
ἀπέκρασε νεφέλῃ τῇ Ἥρᾳ ἢ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν
ἄλλα ἄπαντα ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' ὧν ἱπποκένταυρον. ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς,
καὶ ὑποπτεύων τροχῷ δήσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι ἀεὶ κύκλῳ μετὰ
τοῦ ἅρματος καὶ λέγεται, ἐκεῖ τιμᾶν τὸν εὐεργέτην.

Ἀπαγε μὴ ὤφελεν] σπουδοποίησε μὲν Ἀπίκως. ὤφελε γὰρ μὴ ὅπως
ἔκριπτε. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εὖ τῇ σωφροσύνῃ μὴ κρίνειν αὐτοῦ τὸ ἔτος, μὴ εἰς τὸν
ὄγκον βλέπειν.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

Ὦ Γανύμηδες] ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγάπησε τὸν Διὸς ἡ Πό-
λις. οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν.

Ἡφαίστου καὶ Ἀπόλλωνος.

Κολλᾶσθαι ἐμπέσας] τὰ τῆς χορδῆς ἐπιτόνια.

Καὶ μαλακὰ] σκιὰς πατάσσων, κατόκυφον, δεχομένην ἐφ' ἑαυτὴν
τὰς τῆς κιθάρας νευράς

Γλαφυρὸν] ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἄπορον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν. τοῦτο
σημαίνει τὸν γλαφυρὸν.

Ἡφ

* Ita clarè in Mſ. legebatur. Fortè emendandum διακαθαρίσας, hoc eſt, *luſtratum dimiſit*, luſtratus enim fuit Ixion à Iove, ut teſtatur I. Tzetzes Chil. 2. Hiſt. 223. qui dicit ſocerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum.

Ἥρα καὶ Ζεύς.

Τὸν γὰρ Γανύμηδον] ἔκτισαν ὡς φαρμακέα. νόμισαν γὰρ μεθοδίτας ὄτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνης.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Τῷ δορατίῳ σε λαφύσσω] προσυπακουτέον τὸ λαφύσσω ἠθικῶς ἄντι τοῦ ἀφελῶς.

Τῷ παιδί] Παπί.

Στρατηγικῷ] γράφε γρατῷ.

Mſ. in fol. Ἔρως καὶ Ζεὺς ἄλλα με δεῖ μαχαιρεύειν] μετὰ φενακισμοῦ μίγνυται. Ἥρα καὶ Ζεὺς σκεπτηλυμένω] σκεπτόμενος καὶ ἀπελαύω, ἢ μαλακῶ, ἀστιλαῖ. Ἥρα καὶ Ζεὺς. Ἥφαιστος καὶ Ἀπόλλων. ἤδη σωμούλα καὶ ἱπτέρυγα] πολύκομα, σιδηρᾶ, δύτερά πλα, ἀπατηπικά, τὸ ἱπτέρυγα ἠπειγμένα τοῖς χρῶς. [Ἥφαιστος καὶ Ζεὺς. τῶν Εἰλιθυίαν] ἢ τὸ πυτιστῶν θεὰ [ὑπὸ τῆ μήνιγξι] ἢ ἐγγραφόλυ ὑμένι [πρίνιξ] ἔνοπλον ὀρχήσῃ [ἰσχύσας ἤδη αὐτῶ] ἤδη κατὰ χάριν κοινωνίαν συνάψας μοι αὐτῶν [Ἑρμῆς καὶ Ἡλιος. αὐτοὶ γὰρ] γράφε μόνοι γὰρ [μὴ ἀνιέναι] μὴ ἀνιέναι. [Ζεύς, Ἡφαιστος, Ἀσκληπιός. ἐξ ἀγύρτης] ἐπαίτης, φιλοκερδὴς. [τὰ τέκνα καὶ τῶν γυναικὰ Μηδείαν] τέκνα ἢ Ἡφαιστίης, Οὐνύτης, Θηρίμαχος, Δημοκόων, ἐξ Κρεοντιάδης. [τῶν ξυνουσίαν] τῶν συνοχέων. [Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων. ὁ δὲ ἀπὸ τ' Ταυγέτου] αὐτὸ ἀπὸ ἢ Ταυγέτου. ἀτίμητα γὰρ συμβήσεται τοῦτο· ἀντὶ γαμετῆς εἰς αὐλῆσαι πεφιλαμβάνειν· [ἐπιπωλόμενον] ἀντὶ ἢ ἐλκόμενον μέγα, ἀπὸ ἢ ἐπιπαίσμενον, ἐπιπωλόμενον δὲ ἀντὶ ἢ ἐπικαλεσθησόμενος ὡς συπεῦσα μικρὸν ἀπὸ ἢ ἴσπομαι· ἴσε δὲ ποιητικὸν, σημαίνεται δὲ γαμικῶ. [οἱ αὐτοὶ ἀποτμία] ἀτυχία. [Ἀναφροδίτος εἰμι] ἀπλῶς καὶ ἀνεπίχαρις. [Λητὼ καὶ Ἥρα. καζητησόμενος] ἁπτεζας. [περιτρόμβον] ψοφοδεᾶ, ἢ γαμετὴ καὶ περίδοξα μεθόμβον. [Ζεὺς καὶ Ἥλιος. ἀφηνιάζησιν οὖν] τὰς χαλινὰς ἀπορρήξωσι. [Ζεύς, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἥρα, Ἀθήνη. Πάρις ἐξ ὕπνου] σκοπέτη. [καλαύροπα] καλάβροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑποσκαμβός. ἰὼ ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὸ ἀγάλης ἀποκιρτᾶσι. [καὶ μὲ καινοφόρον] Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος φησὶν ὡς, Ἐξεχθοῖς βασιλεύσης, πέπλον κατέτησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι, φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Ἥρᾳ, ἐφ' οἷς ἐπίκειτο τὰ σκεύη τῶν θυσίαν τοῖς τε παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Ποσειδῶν καὶ Τρίτων.

Pag. 237. Mſ. in 4. Ἀπ' Αἰγύπτῳ ἢ Θείᾳ] κατακείσεται δ' αἰ Δαναΐδαι θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ἅδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημμένον πίθον, ἀνθ' ὧν τὰς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολίκτρους ὄντας διεχρήσαντο σὺν τῇ δίκῃ.

Ὁ Δαναὸς δὲ] τούτων τὸ πενήκοντα πατήρ.

Νότος καὶ Ζέφυρος.

Ὦ Ζέφυρε τῶν πομπαῖ] πομπαὶ ἡ ἀποπομπὴ, καὶ ἡ πέμψις ἀπὸ Θουκυδίδη.

Δικταῖον] σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὕστω καλούμενον.
Ἤδη ἐπὶ νότου ἄγοιτο] ὁ γὰρ νότος λαὸς τῆς Λιβύης πνέῃ. ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. *

Mſ. in fol. Δωρὶς καὶ Γαλάτεια. ὦδὶ κόμαστι ἐσεσιρίψας] ἴλεω ἔ κιθάρης. [Δωρὶς καὶ Θέτις· ἐπαρθένιδιον εἰς χαλκᾶν τινα θάλαμον] ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. [Τέλεται καὶ Νηρηίδες· πρόκωπον ἴχνη τὸν ὑρπάλου] κόπτειν ἐσκευμένου.

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

P. 262. Mſ. in 4. Διογένης, καὶ Πολυδεύκης] Ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἀφαιρεῖται βάλιτται τὸ ὦδὲ τ' Ἐπίκτητον ἐσὲ ἔ ὦδε λιγόμενα καὶ ἀφ' τοῦτο Νεκρὸς εἰσάγει ἐσὸς ἀκόλουθος ἀφελεγμένους, ὅτι καὶ νεκρικὸς αὐτὸς ὑπόκειται. *** Πολυδεύκει] σωιέσθω Κάστορος ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν, τὸν ἦ Πολυδεύκει ὡς ὑπὸ Διὸς ἀθανατον. Ὅτε δὲ ἐπολέμησεν ὁ Κάστωρ ἐλύπησεν ὁ Πολυδεύκης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγεται, ἐποίησεν ὥστε τὰς δύο ζωὴ μίαν ὦδε μίαν ἡμέραν. [Πολυδεύκης] ἄμφω μὲ ἦσαν ἡσὶ Διὸς δίδυμοι, ὑπὸ Λήδας τ' Λακαινίης. ὑπὸ τοῦτο καὶ ἀθανασίαν τοῦ..... κεκληρωμένοι. ὑστερολᾷ δὲ φιλοσοφίας μὴ ἂν σαυτὸς ἀκόλουθα διάγειν ἐσκεκριμένοι. μὴ ἦ..... εἶναι. τὸν ἦ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀπεμελήσαμεν ὀφείσιν αὐτοῖς τὸ ἔ γένος..... ὑστερήμεροι, ὁ μὲ τὸ θνητὸν, ὁ ἦ τὸ τ' ζώντων ἐσκεπλάσθαι ἄλλως τε καὶ συ..... ἀνθρώποις ὡς ὁ μῦθος φησὶ καὶ ἐσκεχωρισμένον. ἐπεὶ ἦ τοῦτό ἐστι, διὰ τοῦτο σαυτῷδε ἐσὸς Πολυδεύκει λα..... ὡς δῆθεν αὐτὸ τὸ πλωικὸν λαχόντος τὸν ὑστέρου χρόνον ἐσενεγκεῖν.

Ἐκείνης δεῖπνον] Τῇ Ἐκείνῃ δεῖπνα ἐπῆλθε ὑπὸ τ' παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχεῖν τῶν ζώντων. πινὲς ἦ ἀμφὶ καὶ ἀκροδεκάδας τοῦ μὲ ἐν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνῆφθε, ἔργον ἦ τ' ἀπορρήτων εἰς ἀπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων σὺν τούτοις σιτίοις; ἐπεὶ τίνων ἀπὸ τ' δείπνων τούτων Μένιππος ἀμφὶ φασὶν ὡὰ πίθηκεν ἀπτῶσα τούτων, ἀφανισθῆναι αὐτόν.

Ἕνα ὀβολὸν ἴχοιτο ἥκειν] Ἐπίθεσιν γὰρ Ἕλλησι τὸ τοῦ τάφου τ' πεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ νεῦλον δῆθεν ἔ Χάρωνος.

Πλούτων ἢ περὶ πλούτου Μενίππου.

Ἐγὼ ἦ Κροῖσος.] Λυδὸς ὁ Κροῖσος, Φρὺξ ὁ Μίδας, Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος.

Μενίππου καὶ Ἀϊακοῦ.

Σαρδανάπαλος] λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲ Ἐρμοφράντος, κατά τινας ἦ τυφιρὸς.

Περιεργήσαι.] Εἰς λεπτὸν διηγήσαι.

Καὶ τ' βασιλέα εἶδον.] τὸν Πλούτωνα.

Καὶ ὁ ἔ Κλεινίας] Ἀλκιβιάδης.

ΩΣ

* Hæc verba quæ proximè præcedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi unde petita sint liquet.

*** Hic lacuna erat in Mſ. sed in qua multa deesse non videntur.

Ὡς ἐδὲν ἴσαι κύαμοι.] κύαμος· ψήφος οἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βυλεύονται βυλαῖς καπισκεύαζον.

Μενίππου καὶ Τειρεσίου.

Καθ' ἑπέρ τινα βλάκα] εὐήθη. ἀνόητον. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος· ὁμοίως στελεύω, ἀχρίτευ ἢ ὕτως ὡς μηδὲ κόπα αὐτῷ χρῆναι.

Πλὴν ἀπόκρινι] ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ χρὴ εἰπεῖν.

Μενίππου καὶ Τροφωνίου.

Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος ἦν τις ἥρως ἐν Λεβαδείᾳ θεός, ἀπήλαιος τὴν ζοφώδη ὑπελθὼν, λιμῷ σώσει διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀβλίως κατέτριψε. οἱ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπηλαιωμένον χαλεπὸν εἰσπηδῆσαι ἀπαχιώμενοι τὰς ὄψεις, καὶ ἀηδεῖς διετέλουν καὶ ὠχροὶ καὶ δύσκολοι καὶ ἄπαυδα τὸν ζωῆς τρόπον. ἀφ' οὗ ἐπικρατήσαν παροιμία κατὰ τῶν τρόπον τὸ ἦθος ἰχόντων καὶ δυσπρόσιτον, καὶ δυσπροσιτῶν ἐς Τροφωνίου μεμφόντων.

Φίλιππος, καὶ Ἀλέξανδρος.

Καὶ γέρρα.] Περσικὸν μὲν ἐστι ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα. καὶ χρησικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον εἰλόμενον.

Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσηπότα.

Συνηνίχθης] Συναναιρέθης.

Τοξάρια] Ἀκόντια.

Καὶ πελτάδια] Μικρὰ ἀσπιδίσκια.

Κάνδυν] Ἱμάτιον.

Ἀνδρὶ καὶ γάμου] Καλλιθέᾳ καὶ Λύσανδρῳ.

Οὐ λῃστάσεις] Οὐ λῃστεύσεις. ὁ Φίλιππος χρήματα παιδικὰ φησὶν εὐεπάλευτα εἶναι τοῖς πόλεσιν.

Ὀξυθράκης] Ἔθνος.

Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] τοὺς ἐλέφαντας λέγει.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.

Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα ὃν μεταξὺ δειπνοῦντα τοῦ δόρατι διέπειρε. καλλιθέντα δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθερχθεὶς τῷ Ἀλεξάνδρῳ διεφθάρη.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

Τροπωτῆρα] Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὸν κώπιον δεσμὸν.

Καὶ ἀκίρρα] Ἀκίρρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, δι' ἧς τὸ ἀκεῖον ἔστι συμβάπτειν τὰ διερρωγότα τοῦ ὑδρίου. τοῦτο γὰρ ἀκίρρα φασὶν, ἐπεὶ καὶ ὑπήτεια ἡ ἠπείρα καὶ ἀκίρρια καὶ ἀπείρους ἐς τοῦ βάπτειν καλοῦσι. χρὴ δὲ εἰδέναι ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς τοιούτους τοὺς ἐργασίας.

Ἀλφέσας] Ἀλφέσαι τινῶν καπηλίντων.

Τὴν ἐπίεραν] Γέρρον τὸ δὲ κέρινος δὲ ἱερὰ χοινίον ὁ αὐτός καὶ λῆμα φησίν. γίγνεται δὲ λόγος τούτου παροιμία, ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ μὴ δεῖ κρατούντων.

Τερψίων & Πλάτων.

Κἂν γὰρ ποτε μὴν τοῦτο] Παροιμία ἐπὶ λεγομένη ὅτε τὸ σύνηθες ἢ ὀφειλόμενον γένηται, ἂν μὴ ποιῶσι χαρίσεσθαι τινες, ἐκ γὰρ τοῦ παρὰ τὰ ποτὲ ἄνω, κατὰ τὸ μὴ ἄνω χαρίσεσθαι.

Ἀποσμυχόμενος] καταμαλακιζόμενος.

Σιμύλος & Πολυγερόντιος.

Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην. καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐφιλοδόξησε αὐτῷ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μεταλαβεῖν αὐτὸν οἷς νεώτερος.

Χαίρων & Ἑρμῆς.

Ἔπαλε] Τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη οἷον ἐπιπόλαιος κτήσεις, καὶ οὐ δυνατὴ πολιοῦχος, ἀλλ' οὐκ ἔγγαιος.

Πειτηκόνβος] Ναῦς ἐκ πιτυήκων ἀνδρῶν κατεσκευασμένη.

Τῷ κινάδῳ] Κινάδους, ἢ τὸ τρέμον δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τέμπης μιαίνειν. ἴσως. ἢ καὶ κινάδους λέγει τοὺς πήρους.

Καὶ βαρβαλεσμὸς] Ἐν σχήματι παρφερόμενοι τὸν λόγον χαρίεν. ἴσως. ὡς τὸ οἱ δὲ δύο * σκε..... καὶ τὸ ἀναβαλόμενος.

Διεθημώνων] Πεπερθημένων.

Χαμαιτυπεῖα] Πορνεῖα.

Κερκίδας & Διογένης.

Τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει παλαίοντας Ὀδυσσέα καὶ Αἴαντα. φησὶ δὲν Αἴας ἐφῆς Ὀδυσσεῦ, ἢ κεφίσει με ἢ κεφίζω σε. αἰνίττεται δὲ ὁ Λυκιφρὼν διὰ τοῦ τίχω, ὡς τοῦ Ἀριστίου λέγοντος. ἢ κεφίσει μι, ἢ κεφίζω σε. τουτέστιν, ἢ ὠφελήσει με, ἢ ὠφελήσω σε.

Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντιπέρα Κίρρας τῆς Κορινθιακῆς πόλεως ὁ Σικυών, ἢ ἡ Κίρρα ὄρος ἐξω κατὰ τὴν Φωκίδα.

Στήσαι δ' ἐθελήσεις] Δίκαζε, βασάνιζε.

Ἐκ κρεῶν] Ἐξ ἀγελαίων.

Διογένης & Ἀνηθόενος & Κερκίδας.

Ἐς τὸν βυβῶνα] Βυβῶνι τῷ ἐπὶ τῶν γαστέρων τόπος.

Ἐπαγὼς] Ὁ ξένος ἁρπάσας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸ συλλεγῆναι.

Ἀποπληκίναι] Καταξύσαι.

Τὸ χρεὼν] Εἱμαρμένον.

Ἀλεξάνδρα & Ἀννίβας.

Βάρβαρος ὤν] Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ δόξαι γεγονέναι ἀπόγονος Θέτιδος τῆς Ἰλιάδος.

Ἐποιησάμην τὴν ἀρχῆς] Τῆς ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐλέφαντος αὐτῶν ἔχω, καὶ Πάσῃ ἐχαρισάμην.

Videtur hic aliquis locus ciratus fuisse.

Νίρεως καὶ Θερσίτου καὶ Μενίππου.

Ὅμηρος οὐκοῦν ὁ τυφλὸς] Ὅμηρος γὰρ τὸν Σκύμνης Νιρέα ὑπονοεῖ διαφερόντως εἰς κάλλος μεταξὺ Ἀχαιῶν.

Ἀλαπαδνὸν] Ἀσθενῆ.

Ψευδὴς] Μαθηρὸς, ἀργιόδριξ.

Mſ. in fol. Πλεῖστον καὶ Ἑρμῆς· σωσπίτωσαν] σωσπέρχονται. [Ἀμέλησον ὦ Πλεῖστον] τὸ οὐ τῇ σωτηρίᾳ ὑπόμενον. [Ἀλέξανδρος, Ἀννίβας, Μίνως, Σκιπίων· πατρῶον ἀρχὴν διδασκάλων] ἀλλὰ καὶ σὺ Λίβυ. * ἁλιέκασον καὶ κέρμα σοὶς τὸν διδασκάλῳ ἓξ πολέμιε λαοῖν, ἃ κατέργασαι, εἴργασαι. [ἀγαπᾷν ἄρχειν] κατέχειν ἀρχεῖας [καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καθαλίσκων. [Μένιππος καὶ Ἑρμῆς· τέλειον ὄντα] τέλειος ὁ τεῦκις ἐλθών. [Καὶ σὺ ἀνεμίσητον εἶναι] Ὅμηρος, ἀνέμιστος Τρῶας καὶ Δύκημίδης Ἀχαιούς. [Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὰ χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.

P. 324. Mſ. in 4. Ἀκρόδρυα] Ἀκρόδρυα λέγουσι τὰ φοινίκων τοὺς κορφοὺς καὶ τὰ ἀμυγδαλῶν καὶ τὰ ἄλλα.

Ὑποτονθορύσας] σεσοβηκῶς λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας.

Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν ἱκτίνων ἀναγωγὴ λέγεται.

Ἀσφοδίλου] Ἀσφόδιλος τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀσφοδιλὸν λειμῶνα.

Ἀρίσιππος] Ἀρίσιππος ὁ τοῦ Φιλοσόφου τοῦ Κυρηναϊκοῦ. ὁ μεμιμημένος θείως τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τὰς μαγείρους. σοφιστὴς παρὰ Διονυσίῳ τῷ τυραννοῦντι καὶ τῶν Σικελιωτῶν, αὔξων αὐτὴ τὴν τυραννίδα, καὶ αἰχμάλωτος διασωθεὶς, καὶ πλακοῦντα διδοὺς ἓξ μετρίως.

Καὶ τρίβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλοῦν τὸ κάμπτειν.

Ἡμιτάλαντα τῶν ἀμφὶ ἐδίδου] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας, ὡς ἐπὶ δεσμῷ ἓξ ἔτος προσενέγκας δίκῃ ὑπερβαλλούσῃ ἡδονὴ τοῦ ἀκοῦσαι.

Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Ἐμβάδ' κωμικὸ ὑπόδημα μεγάλαπτε, καὶ τὰς κροκωτίδας ὑψηλὰς ἐξεσταρσμένας ἓξ ὡς μείζον ὕψος τὸ χαμηλὸν ἄγειν.

Εὐπαρυφιδύτῳ] Εὐπαρακεκαλυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ.

Ἐπιδὴ ἂν γὰρ] Τάχα τὸ Αἰακὸν ἐπίσημον Ἕλλησι παῦσαι διωρίζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ ὄνομα ἔτιμον διαγόντες εἰς σωτηρίαν. βάλοντες γὰρ ναῦν διὰ τὸ αἰδέζειν τὸ Αἰακὸν ὑποφάσκ. Ὁ συμβαίνων ἐπὶ τοῖς δοκιμαζομένοις τὸ τάφου, παρεδοὺς αὐτὸς διδάσκουσι.

Τὸ μέγιστον καὶ πλέον ποδὸς] Καὶ γὰρ ἐπὶ τὸ πυρὶ ἁπλωμένου μέγις ἀνθρώπου τόπου ἡ κατοδὸς ἐπέχει.

* Videtur Græculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe, ſed ex pomento ſis ab impetito Libanio adjectis vocibus quænam ex fuerint divinabunt ſagaciores.

Καὶ ἦτοι περιχυσάντων] Εἰς τὰς τὰ σάρκα περιχεόντας αὐτῷ, καὶ παίζει τὰς τὰ ἐπιχάρματα ἔχοντας ὡς τοῖς τάφοις.

Ἐνδέχῃ δὲ μοι] Γένος ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου, σκυτέων ὄντων τινῶν, καὶ τοῦτο παίζει. τὰ δ' ἄλλα βασιλέων ὄντα, ὑπὸ τῶν συμφορῶν περὶ τὰς τελευτὰς ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγεται.

Ψήφισμα.

P. 338. Mſ. in 4. Καὶ ἐσεβεμύσατο] Ἠπείλησεν. ἐφόβησεν.

Ἕνεκα τῆ Θερσίτα] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ τῆς ἀδῆ Θερσίτα μόνῳ φορεῖν τὰ ἄλλα ἅπαντων Νεκρῶν.

Πρὸς τὸ χαλκίον δ' ἄλλο] Εἰ δ' ἄλλο ζοφερώτερον τὸ χαλκίον ἦν, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ ἐδείκνυεν, καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται δ' οἶμαι τῇ παιδιᾷ ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανίσεως τε καὶ ἀναφίσεως τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις μαντεῖοις χρησμῳδούμενα.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.

P. 341. Mſ. in 4. Ἡ ὠφέλιμον οἶνον] Λύπη δ' ἐρίπλεον, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ οἶναι.

Οὐκ ἀκήνδυλον] Κόνδυλον· ὁ ἐν τῇ σωματείᾳ χρόνος.

Τὰς Ἀλκάστιδος ψίας δύο] Ὧν τὴν καὶ Ἐφιάλτην.

Mſ. in fol. Χάρων ἢ Ἐπισκοπῶντες παρὰ δ' ἄδου] Πλούτωνος. [ὁ Θετταλὸς] ὁ Πρωτεσίλαος. [πτωχὸς] ὁ τείνων καὶ πτήξας καὶ ἀψας. λέγει δὲ πάλαι τὸ τείνω καὶ ἴλκω. ὁ μέλλων πάξω. ὁ παρελκύσας τέτηκα. ὁ ἀέρσας δάκτυλον ἔπαιρον, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ τεγῶν καὶ ὁ ἀναβλασταίνων τετηκώς. [ἡ ὠφέλιμον] ἐπὶ τῇ κώπῃ οἶναι. [ἐκπεσὼν ἄμυς.] ὡς παλαίειν λέγεται. [περιήγησις] λεπτομερῶς ἀπὸ. [σφάλλοντες] ἀποτυγχάνοντες [ὀλίγον δ' ποδὸς] πρὸς λίχμη τὸ χαμαίον, τὸ χαμαίχμη κάτωθεν τὸ ἰσίον [ψίας δύο καὶ αὐτὰς] Ὧν τὴν Ἐφιάλτην. [καὶ ἄκεσις ποιητικὴ.] ἀδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. [ἐκκλησιαστικῆς] οἰκουμενικῆς. [σωτηριόεντος τ' κρημνοῦ.] Ἀτίμητα ἡ σύνταξις. τὸ δὲ κρημνὸν, σωτηριόεντος τὸ κρημνοῦ. ἡ γὰρ ὡς πεῖσαι ἡ ὁράσει ἀπατικὴ σωτηρία ἐστί. ἔπαθον τῶν ψυχῶν. σοὶ τίψασα τῶν λόγων. ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο τοῖς αἰσχροῖς ἔδει ἀποδοῦναι, ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ ἔφαγον δ' ἄρτον, ἔπιον δ' οἶνον, ὅταν καὶ πνεῦμα σωτηριόεντος τ' κρημνοῦ [Τορύνου] εἶδος ξύλου φορυγώλου, ἢ τὸ σκῆμβον ξύλον, καὶ ὑδρόπους ὀρθὸν [ἐκείνου ἀκμὴ τ' ῥαψῳδίου] * ὅτι γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τ' μὴ Ὄμηρον μιμούμενος. τοὺς δ' ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμετρούμενα ἀρυόμενος. [φέρῃ λέξ δ' σωθὲν μέσον] σιδήρου ὁ τόπος δ' ἀγαθὸν· καὶ μέρος τι δ' μιλίου. ζῶσα καὶ σ' σιδήρου ποιῆσαι μίλιον. Μίλανος τοῦτο φέρει καὶ ἄλλα τ' τὸ σωμα ἀλκῆς ἠυμένου. φασὶν αὐτὸν πυθομένου ὅντος μεθύσου

* Libuit hic relinquere lectionem Mſ. Codicis ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, néve in nos menda quæ tolli non potuere conjicerentur. Legendum eſt ὅτι Γαλάτου, ut liquet ex Ælian. V. H. Lib. XIII. c. 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim Ælianum aucturus eſt adverſus eos qui fruſtra eum emendare conati ſunt.

τ ὁμιλητῶν ὡ εἰκῆ. [ἡ ὑποσάγρα πνὸς ᾧ τύλα ὄγ]ῳ ὑποβάλλω τὸ μεταπηκὸς τ εἰκῆ τὸν τύλον τροπίδιον παρασεμμον, ἐπείρας τι σώτῳ, καὶ ἑαυτὸν ἀκέρσιον ὑπεξαγεῖν. λέγεται καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ ᾧ ζῶν αὐτὸν ἀπήμαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλλω πνὰ παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενῳ ὡς τῶν ἀμίσσειν, τὰς σφῆνας μὴ σκπεσῖν, αὐτὸν ᾗ ἀδιαιρέτως τῇ συμπλώσῃ τ μέραν ἀφύκτῳ πάγῃ ἡμέων ὑπάρξαι δοίλων. [τῶν τὸ τελευταῖον.] ὑπακουσίου τὸ ἴχνευσε. [ἀοίδιμον] ὑμνητόν. [ἀβελτερίαν] μωρίαν, ἄνοιαν. καὶ ἕρμιον] ἕρμαιον τὸ ὄρημα ὡσπαροξύτονον. τὸ δὲ Ἕρμι, κτητικὸν, ὡσπελαστῆρι. ἄλλοι ᾗ φασὶν ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖ ἐστὶ καὶ Ἕρμιος σπλίψῃ ᾧ ι, ἀλλ' οὐχ Ἑρμαῖος. [ἐφεσπίδια] διπλοίδια. [δύο παρφδῖς] κοιλῶς γε ἄλλως ἄδοις οἰδῶ. [Τῶν δὲ πληθύν ὦ Χάρων ὁρᾷ] τὰς γοργόνας, τὰς δαιμόνισσας, τὰς ὡσπιστοῦσας. [χρῆσαι] χρήσασθαι. [ἀγγέλων] ἐπόντων. [πομφόλυγας ἐν ὕδατι] ἄγαν ἐμφυὲς παραδιήγημα. [ὦ γυναῖδια] ὦ γυναῖοι καὶ δυσνίστιοι. [πεθνήκασι] πεθνᾶσι. [ἀνιχρέψω] φασιρῶς γίγραφε.

Περὶ Θυσιῶν.

P. 361. Mf. in 4. Περὶ θυσιῶν] Ὁ σκοπὸς σύταῦθα τῷ Λυκιαρχαδραμεῖν τ Ἐλλήνων θυσίας ποιέντων. τὸ γὰρ θεῖον ὑ δέεται θυσιῶν. σὺκ ἔστι ᾗ διάλογος, ὅλον γὰρ τ λόγου ὡς ἐξ ἰδίου ὡσφίρεται ὡσπέρ. ὁ ᾗ διάλογος ὡσώσπα ἴχῃ διάφορα ἀλλεγόμενα ὡς ἄπαντα.

Τὰ γῶν αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· ὅτος θύσας τοῖς θεοῖς, πλὴν Ἀρτέμιδι ἐπελάθῃ. ἡ ᾗ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσεν κ τ Καλυδῶνος κάπρον ὅστις πολλὰ ἀνέλασε· ὕστερον ᾗ, κατ' αὐτὸ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν ᾗ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας.

Καὶ μὴν Μελεάγρου μητὴρ ἐχθύνασα σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ. καὶ ἤκουσεν ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσοι Μελεάγρου, ὅσον ἡ λαμπὰς ἄπεστιν. ὅτε δὴν ἐφονεύθη ὁ κάσπορος, ὁ μελεάγρου τ Ἀταλάντης ἐρῶν, αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. ὀργισθησασ ἐπὶ τούτῳ οἱ Θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τ Ἀλθαίας ἐπ' αὐτῷ τ κάσπορον ἐφόνευσαν ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτοῖς, καὶ ἔχον πόλεμον ὡς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν δὲ αὐτους ὁ Μελέαγρος. καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία λῷ τοὺς ἀδελφοὺς, ἔσβεσεν τῷ λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος.

Ἐν ἀρχῇ τ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι σὺκ ἔστι πω σὺ τῷ ὑργιφ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν κάκεῖ εἰστιάθη ἡμέρας δώδεκα.

Ταύρων ἐνίων] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει ᾗ Γλῆν ἐπανελθὼν εἰς Πύλον σπίσαι βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἴθυσεν, ὡς λέγει ὅπος. ὁ γὰρ Ὅμηρος οὐπω σπείσεις σπίσαι.

Υἱστίτλῳ ᾗ τῷ ἀδελφῷ] Καμβύσης ὁ Κύρου ᾗ Περσῶν ἐρασθεὶς τ ἀδελφῆς Ἀτόσσης, ἠρίζε τοὺς βασιλίκους δικαστὰς, εἴπις ἐστὶ νόμῳ κωλύσαι τ βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικέειν· οἱ ᾗ ἀπεκρίναντο, νόμον ᾗ μηδένα εἶναι ὃς κωλύσ ἀδελφεὸν ἀδελφῇ ξυνοικέειν. ἄλλον μὴν τοι νόμον. ὃς γιαπίζῃ τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὅ τι ἂν βούλῃ). καὶ ὅτι Καμβύσης ἔγημε τῷ ἀδελφεὴν.

Οὔτε

Καὶ ἤτοι παρεκπαλαίουσι] Εἰς τὰς τὰ σύμβολα παρεκδύοντας αὐτοὺς, καὶ παίζειν τὰς τὰ ἐπιχαίμεια ἔχειν δοκούσας τῶν τάφων.

Ἐδεήθη δὲ μοι] Γνοὺς ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου, σκυτέων ὄντα γένος, καὶ τοῦτο παίζειν. τὰ δὲ ἄλλα βασιλέων ὄντα, καὶ τὰ παρὰ χώραν παρὰ τοὺς τελεώτατα ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγειλα.

Ψήφισμα.

P. 338. Mſ. in 4. Καὶ εἰσεβεμήσατο] Ἠπείλησεν. ἐφόβησε.

Ἕνεκα τῆς Τελετσίας] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τὸ τὴν Ἐλευσῖνα μόνην φοιτᾶν τὰ ἄλλα ἁπάντων Νεκρῶν.

Πρὸς τὸ χωρίον δ' ἄλλο] Εἰ δ' ἄλλο ζοφερώτερον τὸ χωρίον, πῶς βλέπων τὴν δακτύλου ἐπίκλησιν, καὶ τὸ μὴ παιζόμενον τύπ. ἐπὶ δ' οἴμην τῇ παιδιᾷ ὡς τὸ ὃ Τερψωνὶς ἀφανίσεσθαι τι καὶ ἀπαρᾶν τὸ τοῖς ἄλλοις μαντεῖον χρησμωδούμενον.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.

P. 341. Mſ. in 4. Ἢ σοφόκωπον εἶναι] Ἀντὶ δ' ἐρέτου, ἰσχνὴ κώπη εἶναι.

Οὐκ ἀκίνδυλον] Κίνδυλος ὁ ἐν τῇ σωματείᾳ χρόνος.

Τὰς Ἀλώσεις ἡΐας δύο] Ὧν τὸν καὶ Ἐφιάλτην.

Mſ. in fol. Χάρων ἢ Ἐπισκοπῶντες παρὰ δ' ἄλλα] Πλάτων. [Θετταλὸς] ὁ Πραξιτέλης. [πτερῶν] ὁ τείνων καὶ πάλιν καὶ ψυχάς. λάθ' δ' πάλιν τὸ τείνω καὶ ἕλκω. ὁ μέλλων πάλιν. ὁ παραλλάττων. ὁ ἀέρεσις δὲ τρόπος ἴσχνου, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ παχὺν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν πεπειρῶν. [ἢ σοφόκωπον] ἐπὶ τῇ κώπῃ. [ἐσθὴς ἄμυς.] ὡς παλαιστὴν λέγει παίζει. [περιέχησιν] λεπτομερὲς πῦ. [σφάλλονται] ἀπατῶνται [ὀλίγον δ' ποδὸς] πᾶς λίχνος χαῖρον, τὸ κρατεῖν κρίνειν τὸ ἴσον [ἡΐας δύο καὶ αὐτὰς] Ὧν τὸν Ἐφιάλτην. [καὶ ἤκιστα ποιητικὸς.] ἀδυμῶς ποιητὴν ἔμπειρον. [κηδεμονικῆς] οἰκοδεμῆς. [σωτηρίσαντες δ' κρεῶν.] Ἀπίθανα ἐστὶ τὸ δὲ κρεῶν, σωτηρίσαντες τὰ κρεῖα. ἢ χαῖρ ὡς πέσον ἢ ὑπὲρ ποτὲ σωτηρίσαντες. ἔπαθον τῷ ψυχῷ. εἰσέτρεψα τὸν λιμὸν ἔτας δὲ καὶ τοῦτο τοῖς αἰπαπικοῖ ἴδῃ λαβοδήθησαν, ἀπ' ἐπιδὴ φασὶν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ ἔφαγον δ' ἄρτα, ἔπαθον οἷον, ἄτω καὶ τοῦτο σωτηρίσαντες δ' κρεῶν [Τορύνου] ἀδὺ ἐν φρογμύλῳ, ἢ τὸ σκόμβρου ξύλου, καὶ ἀδέποτ ὀρθὸν [ἐκεῖνο ἀπαρᾶ δ' μαψφδίαν] * ὅτι μελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸ μὴ Ὀμηρικὸν τοὺς δ' ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπισμένα ἀρυσάμενος. [φέρε λέγωμεν μέσον] σπέδιον ὁ τόπος δ' ἀνῶν, καὶ μέρος τι δ' μιλτιάδης καὶ σ' σπέδια ποιῶσι μίλιον. Μίλανος τοῦτο φέρεται καὶ ἄλλα τὸ σῶμα ἀλκῆς ἡμύσθαι. φασὶν αὐτὸν πυθομένου ὅτου μεθύσαι

* Libuit hic relinquere lectionem Mſ. Codicis ut Librarii apparet imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, néve in nos menda quæ tolli non potuere conjicerentur. Legendum est ὅτι Μελάτου, ut liquet ex Ælian. V. H. Lib. XIII. c. 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Ælianum emendatur adversus eos qui frustra eum emendare conati sunt.

Η Ἡρακλῆς φησὶ καὶ πίθηκος] παροιμία ἐπὶ τῶν πάντα παρηλαγμένων ἀσυμβάτων πεπραγμένων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ εὐλόγως ἐπῃνεῖτο. οἱ πίθηκοι δ' ὅτι ἀνδρείαν ἔχοντες καὶ κατηγέλασαι καὶ δι' ὑφύσεως ἀνδρείας ὑποκρίσεις εἰσηγήσαντο.

Ἔνιοι δὲ καὶ τὸν Τάλω τάφον] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ὁ τὴν ἄκραν πολὺ τὴν μεσόγειον. τὸ δὲ Λύκαιον τὸ Διοσκούρων τὸ ἱερεῖον, ὥσπερ καὶ οἱ Διόσκουροι λέγονται.

Καὶ ἄρκος τὸν αὐτοπυρολιτῶν] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χειδὼς ὀπτημένος, ἢ ὡς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ ἀποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκυρίαν φασίν.

Ἀλλὰ χρυσίον τυτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνάρμοστον. τὸ μύργον, ὡς τρυφῶν ἐωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς σύντιζοιεν τὸ σῶσιπον ἐπὶ τὸ σημότερον καὶ τὸν ὑπήλιον. οἱ κῦβοι δὲ δῆγμα χολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκηλάστου λέξεως.

Ἀνύσιπον καὶ ὀλίγου δεῖ χρυσίον] Θετέον τὸ ἀνύσιπον Ἀττικῶν μόνον. οὐτοὶ γὰρ καὶ παίζειν ἔχειν φασίν, καὶ ἔχοντα εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παρεμπλήσια.

Ἀλλ' ἡμᾶς πολλοὺς ἂν τοὺς ἰχθῦς ὀρᾷ] Ἀττικῶν ἐπιφθέγμα τῶν μὴ ἀφελῆς. καὶ ἔστι δειλινὸν νοῦν. τὸ ὁλόκληρον οὐκ ἐπῄνεσε.

Ἐπιτίλᾳ τὴν ἄγρην] Προσυπακουτέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικῶν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πλεύξῃς. ὡσαύτως καὶ τὸ σπάσῃ.

Mſ. in fol. Ἀλιεὺς ὁ ἀναβαίνοντες. λακισὼ] χιτὼν. [ἀμείλικτα] ἀνήκεστα. [ἀναμετησάμενοι] περιμετῶν, παρακαλῶν, συγχαίρων αὐτῶν. [ὀργὴν] ὁ γέλων. [παρακρουσάμενος] ἐξαπατήσας. [ἐς πεδίον τὸν ἵππον] ἐς πεδίον τὸ ἵππιον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ὁπόταν λαμπροις εὐέλπιστοι, ἐξιέντων τὸ τοιοῦτον ὁ λύσιν μὴ δυκῆ παρέχειν βραχεῖαν καὶ ἄπιστον. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ ὡς ἐπίδειξιν σωστέον τὸ δ' ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τί κωλυληλόπρον ἵππον πεδίῳ, ὡς τὸ τὴν δικαίαν ἐπιδεῖξαι δρετὴν; παρὰλληλος τοιοῦτον τῇ παροιμίᾳ καὶ τοῦτον, ὕδωρ βαστάζον καὶ λυδὸς περιμένει [τὸ ὡς δίκης δ'] προσυπακουτέον κατὰ ψῆφίσεις. [καὶ τὸ δίκαιον ὃν τῇ χωρὶ τιθεμένων.] ὃν τῷ βιάζεσθαι, ὃν τῇ δυνάμ. [κωλαδίσκους] λιθοβολήσεσθαι. [ὕδωρ] μεμαλακῶν] * Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δηλοῦσι ἐπὶ χαρᾶ βαλόμενοι τὰς ἀπορρήτους φλυαρίας τὸ ῥητόρων, ὑφίεις ὕδωρ ἐπιλύσων, καὶ ἀφ' ὧν ἀφιστρήμασι παρεῖχον τοῦ ὕδατος ἔπρεσκον καὶ ὃν ὀχῇ τὸ ἀφίστασθαι δ' κρατησάσης σπείλαιον τὸ ῥητορικὸ λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ἀπορῇ. ἀπὸ δὲ ὧν ὡς τὸ μέτρον δ' ὕδατος τὸ λόγου ποιεῖσθαι, εἰσήκασιν καὶ ἄκοντες τὰ δικαστήρια. ὅθεν παροιμία, μὴ λίχνε τὸ τῆς ἐμῆς ὕδατος. [ἀδιαπάστῳ.] παντελῶς κατεπροσωπηθῶν. [ὃν κεραμικῷ] δοκὶ δ' κεραμεὺς κεραμέως γαυκῆς, γαύκης κεραμεικὸς, καὶ συναιρέσει κεραμικὸς. [καὶ ὃν τῇ Ποικίλῃ] ἡ ποικίλη στοὰ ἐν τῷ πρὸ Ἀθηναίων. σωκράτης δὲ ὕστερον ὃν τῇ ποικίλης ὃν αὐτῇ ζωγραφίας. [ὡσαυτῶς] πρᾶον. [ὃ κῦ Σολέως] Σολεὺς μὲν δὲ Κύπρου ἐστὶν, Ἐπίκουρος δὲ πολίτην τοσοῦτον

* Haud ſimile ſcholion, iiſdémque penè conceptum verbis occurrit p. 16. Eandem etiam conſenſum alibi obſervavimus, quo fit ut eædem duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe.

διήνεγκε. ὅτι τὸ Φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. ἡ Ζήνων δέ, ὁ τοῦ κυρίως τὸν καὶ καθηγητὴς ὢν Κιτιεὺς τῆς Κύπρου ἄρχων. καὶ δὴ καὶ Κράντου καὶ Κρύσιππον ἄμφω Σολεῖς ὄντα ἀμφοῖν τῷ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Κρύσιππον. ἀμέλει ἦν καὶ Ἀριστάρχης Σπαρτιάτης καὶ Δημοκλείδου, καὶ Πραξιφάνης, Ἀθηναῖος. ἀλλ' ἐπὶ πᾶν ξενίας διάκειτο, ὥστε μὴ ὃν μίσης Ἑλλάδος ἐθαυμάζετο ὅτως ἐφίσκοιτο. θαυμάζοιτο δὲ μᾶλλον ὡς χίδιν Ἑλλήνων ὑπὸ βαρβάρων τῇ τῶν λόγων ἀσκήσει. [ὧν ἔχρῆν. ἢ γὰρ αὐτῷ καὶ τὸ ἦ φασὶ ἦδι.] ἀλλὰ τὸ σωτῆρα εἶναι τῶν αὐτῶν ἐπιφημίων. [ὑπερμεγέθη] ὃν δὲ καισαρίζει, ἐπὶ πᾶσι τὸ ὑπερμεγέθη αὐτοκρατὴς ἐστίν. τὸ γὰρ ὑπερφυᾶ πως τὸ πρεῖον αὐτῷ χαίρει, γλυκὺ σωτὴρ ἐστιν. τὸ γὰρ ὑπερφυᾶζω σε. σῶσιμαῖ σε. σῶσαι βούλομαί σε, ὥστε ὧν τὸ ὑπερμεγέθη σε [ἰφιφόρμον αὐτῷ ἔδρον] ὃν τοῖς Διονυσίοις ἰφείμβον αὐτῷ ἔδρον. [εἰ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν] αὐτὸ δὲ τὸ σὸν μέρος, ῥεῖ γὰρ ἤδη κρατεῖ σε ὕδατι [ὡς τὸ ἰφίμβον.] ἰφίμβη δίκη ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὸν ἄλλον καταδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ ἰφίμβον ἀλῶναι. [ἐξεχορεύοντες] τὰ Μοσθένεια ἐξεχορεύοντες. [ἀδικεῖτε] ἀσεβεῖτε. Λυκιεὺς δὲ τῷ περὶ Ὀρχήσεως, φησὶν ὁμοίως ἦ πάντες ἀκούσαι, τοὺς ἐξεχορεύοντας τὰ μυθικὰ ἐξορχεῖσθαι, λέγειν οἱ πολλοί. [τηθήσεσιν] ἐξεπλάγησαν. [περιωδύνοις] περιγνωσιζόμενοι. [ἀστοιδὰ] ἐχθρά. [ἀκήρυκτα] ἀδιάλλακτα. [ἀλυκρίδας] πορφύρας χλαμύδας. [ἀναπλήσαι τὰ κατεγράμματα] ἀγεται, μεταχωρῆσαι ἐφ' οἷς ἔγραφε. [καὶ παλαίθλου] κρίζω σύκον. [τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ αὐτοῦ νικήσαντος, γράφεται ἦ καὶ ἀφ' ἧ ε'. [τὸ Ἀνακεῖον] ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερόν. ἄπακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. [ἐν Τάλῳ] Τάλως ἥρως παλαιὸς ὃν τῇ ἀκροπόλει τετιμημένος. [Ἐπιμενιοῖς] ὡς τὸ Ἐπικυρείου διότερον πάντα τὰ ἡδέως ἠγωνισμένα. [σὺχορκυρίας] λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. [Ὁρμιαὶ] λιτὸν χοινίον, ἀπὸ ἧ εἶρον τὸ συμπλέκω. [ὁ ὃν Πειραιᾶς.] Πειραιεύς, ὁ ὃν Ἀθήνας λιμένα. καὶ κλῆσις πειραίεως. * ἀπὸ ἧ πρῶ, πρωαία, πρωαῖος, καὶ πλεονασμοῦ ἧ Ι πρωαιεύς. [καὶ εἰδίχθης καὶ σκληρός.] ἄμορφος, ἀπρεπής, μισητός. [Ψηφίδα τις καλοῦσι] ἰχθύδιον ὀψοῦν ἧ Πλατέα. ὃν δὲ διηκόντων συγκαλεῖται τῶν ἰδίων δεκεῖν, ὅτινες συνδιαλύσουσι λάβωσι, οἱ ἧ βάγλωσσοι. καλεῖς δὲ ἀπὸ ἐστὶ τοιοῦτο. [ἀπὸ ἧ Λυκεῖον] ὃν τῶν ἐν Ἀθήναις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ὃν τῇ τῶν Περσῶν πολιτείᾳ τὸ Λύκειον, φ... ** δὲ ὃν τῇ λ' Περσικῶν φησὶ Φιλόχορος αὐτὸ γενέσθαι.

Pag. 370. Ibid. Βίαι πράσις, ἰφαντάζετο.] τὸ φαντάζεσθαι ἐπὶ ἧ ἀπατηκῶς. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὃν ὕπνῳ ὁρωμένων. ἔστι δὲ ἀντιπεπόνθως τὸ φαντάζεσθαι τοῦτο ὁρᾶσθαι. [Θεὸς ἀβροτός τις εἶναι φαίνεται.]

* Pirxeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat πρᾶσιν διαπρᾶσαι, ut ostendit Meurtius in libello, quem de celebertimo illo portu scripsit, & nuper edito à Dodwell. Viro *I. G. Gravio*. Vid. Cap. 1.

** Legendum Φιλόχορος, cujus nomen supra p. 9. occurrit. scripsit ab Ἀτθίδος. Vid. *Voss. Hist. Graec.* & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur.

νιῦ.] ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας σύστοιχα τὰ δεξιὰ αὐτῆς μέρη τῶν Φοίβου. [ἅτος ὁ τῶν πήχεων ἐξαρτημάτων.] Διογένης δὲ ὁ Σινωπεὺς λέγει ἔ Εὐξίνου Πόντου, Ἐξαμπαῖος ἐκαλεῖτο, διότι ἑξαμιαῖα ἐφόρει, καὶ τὰς ὤμους παρέχει γυμνὰς ὁρῶσθαι. [Τιθασοὺς] πρᾶους καὶ ἡμέρους. [ἔρημον.] πρωγεγραμμένον. πεπονημένον. [ἢ τριβλᾷ τύπτων] βασανίζῃ, δεσμᾷ, μαστίζῃ. [ἐπαμῦν.] ἀναιδῆ, καὶ ἀναίσχυντον. [καὶ ἅπαξ.] ξένον τὸν κατὰ πάντων αἰεί. [ἀδρόπωλον] τρυφερόπωλον, ἁπαλόπωλον. [Πιμπράσθαι] πλακουντίων. [ἐμαίζεται τῷ ἠθοποιῷ.] συλλέγειν καὶ σωαγροίζειν. [ἐπικήδειον] ἐπιθανάτιον. [τῷ δὴ ὀδύρομαι.] ἀντὶ ἔ πῶς, ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοὺς καὶ Ἐφεσίους Ἴωνας, Ἐφέσιον δὲ Ἡρόκλειτον. [κυκεῶνα.] κυκεὼν ὁ πολλῶν βοτάνων συγκειμένων φαρμακείων ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ ἔ κεκύσθαι καὶ κυκεών. [ἀμφιερόμενον] συνδιαμφιάζόμενον. [χρῖφος.] ζήτημα αἰνιγματώδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ ὁ κυνηγετικὸς, καὶ ὁ συμπλεκόμενον λόγος. [τὸν σωμύλον.] φλύαρον, πτωκαλόγον, ἢ ἔφορον τὸ λόγου ἀπατεῶνα. [ὁμνύων γάσει τὸν κύνα.] Κέρβερον. Γ' ἀδαμάντινος ὅρκος. ὅτου ὁ κὺν κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλακοῦντος, ἤ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς * μίσγεσθ ὅρκος ἄπιστα λόγα κύων ἐπὶ τυχὶν. Κερβέρου Χθόνος. τοιοῦτοι οἱ Σωκρατικοὶ ὅρκοι. [λιχνεία] λαιμαργία. [τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴσθι.] ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασι οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅπως ἀφελῶς τὸ λόγου σεσάγωνται, ἐπὶ τοῦ συγκρύπτειν τι βουλομένων τῇ ἀσαφείᾳ ἔ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. ..... λῆπες. [ῥιμὸν] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινὸν. [ἀγνῶτες] ἀγνώμονες. [ἀδεικῆκον.] ἀδιαλαμβάνοντα, ἀδιάληπτα. [βεβλὸς γὰρ καθὼς] βάθημος ἀπὸ ἔ τοῦ στρηνὸς καὶ ἔ θέω τὸ τρέχω, ὁ ἐστρημμένος ἔ θεῖν ἤγουν τρέχειν.

Κατάπλους καὶ Τύραννος.

P. 422. Mſ. in 4. Τινὲς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. σύνταῦθα ὅτι ποιεῖ τὴν Χάρωπα ἀπὸ μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ ἀποσοβαλιζόμενον.

Εἶεν] Ἔστι καὶ αὐτὸ ἔ τοῦτο μὲ δὲ ὅπως. ἐπίρρημα ἀφορίσεσθαι. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη ἐρημένοις ἐπιλεγόμενον ἀφοριζόντων αὐτά. ἔστι δὲ καὶ ἀποκελεύσεως, αὐτὸ ἔ ἄγε δὴ, ὡς σύνταῦθα.

Ἄντλῳ] Τὸ σὺν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.

Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν.

Παρακέκρυφεν] Εἴ τι εἶχεν ἐχόμενον ὑφώθη. ὅπως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς ναύταις τὸ ἀποκέκρυφεν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅπως φασὶν ἰδίως ἀπὸ τῶν ὀθονίων τῇ κεφαλῇ συμβαλεῖν.

Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δὲ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τῶν κωπῶν ἐμβάλλουσιν.

* Sunt duo verſus ex Cratini Chironibus petiti, ſed corruptiſſimi, ſic legendi, ut liquet ex excerptis Grotianis. p. 493.

Οἷς ὦ μίσγεσθ ὅρκος ἄπαντα ἐπὶ λόγῳ
Κύων, ἢ πυτὸς χὰν, ἢ τινὸς ἄλλου στράγγ.
Queis jusjurandum maximum in re qualibet
Canis ab Hercule; nam Deos non nimirum

Α᾽μφιξυλαντὸν ἴση] Περὶ ἱματίων ὅτι τὰς βάσας λύουσιν.
Ε᾽φόδων] Ε᾽φόδοις κυλίν.) οἱ ἀπὸ τῶν ἱππέων τινὲς ἄκρις τῶν πέλτων.
Η᾽ λόγω] Ε᾽κατὸν ῥητορικὸς ὁ Ε᾽ρμῆς Φορῶν λέγει.
Καὶ πλατσόμ.] λέγει γὰρ τὸν πλατῆν σφίγγεσθαι ὁ Ε᾽ρμῆς.
Α᾽σφόδελ῾ον] Εἶδος βοτάνης.
Ε᾽ξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ε᾽ρμῆν ἐφὶ τοῖς ἀνοήτοις τοῖς πρώτοις συναριθμᾶν, ἐφὶ τῶνον δὲ ἀφαιρεῖν.
Καὶ χρυ] Τὸ ἐπιχρύσωμον τοῖς τεκτοσι μελίκρατον.
Καὶ πόπανα] Εἶδος πλακοῦντος.
Καὶ ὁ ἀγίσματος] τὸ ἐσθιόμενον τοῖς τεκτοσι εἰς τιμὴν ἥρωος.
Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα.
Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα.
Σοβᾶν] διώκειν.
Διδυμάδες] Τὸν τέρμονα λίγει Μεγακλέους.
Γελᾶσται] Μίκυθος πίνει.
Ε᾽πὶ Δ᾽ τίνα] Τὸν κωμικὸν λέγει ἐξευμαθόντα καὶ βασανίζοντα.
Νέκταρ] λέγεται γὰρ ὡς ὁ ἀπόκτυ τριφέρων ὁ Κλωθὼ τὸ ἦρος ἕκαστος ζωῆς, ὡς συμπληροῦν τὸ τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνου τὸ πίνειν.
Α᾽ντιφάνη] Α᾽ντιφάνους.
Εὐάμμης] Α᾽χαρνεύς.
Λοιζόμενοι αὐτὰς] Α᾽ελαυνόμενοι, μισούμενοι.
Λαθὼν] Α᾽γνοούμενος.
Η᾽ Α᾽τρωπος] Α᾽τρωπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν ἡ παχυτέρα μὲν συγχωρεῖν τρόπος, δὲ καὶ πικρὸν λέγουσι τοὺς λυπηρὸν ἀποβαίνοντας τῷ Ε᾽ρμῆ.
Τὸ γόμιον] Ε᾽ν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ γόμιον, ἀφ᾽ οὗ τὰς τεκτοὺς ἐπὶ τὸ ἄλλο κομίζεσθαι.
Ε᾽νίδῃ] Ε᾽νίλιππον.
Τοῦ λοιπεμοῦ] Τοῦ ἀελθμοῦ.
Ο᾽ Αἰακὸς] Τὸν λέγει ὃν Διὸς, ᾧ τύπτει, ὡς φασὶν, ἐπίφασιν πῶς τοὺς χθονίους ἐπισκοπεῖν.
Ἄλις τοῦ] Α᾽ρκτοῦ.
Παρελόμεν σι] Παρηελθμηκότι.
Σωσεὶς] Νοήσας.
Αὐθαιρέτ῾ον] Ε᾽ξ ἰδίας γνώμης.
Τ᾽αυληγὸς] Α᾽φιπεύσας.
Σλιγδέαν] Ρ᾽αθυμίαν.
Διαμίσουμ᾽] Βρωδύνομαι.
Τῆς διαγελᾶς] Τῆς κωλῆς ἄγρας.
Ο᾽μφακίας] Α᾽νεψήτους, ὀ ἐστι μικρούς.
Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι.
Α᾽ρχόμενοι] Κυφίσσοντες.
Ταχεῖοι] Ταπεινοὶ.
Τετρυγημένοι] Ε᾽ψημένοι ὡς τοῦ δεύτου καιροῦ.
Α᾽πολάβωμεν] Οὕτω κυλίεται ὁ φ᾽ τοὺς τόπους, δὲ ἐπὶ τοῦτ᾽ γῆν ἐξηχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα.

Περὶ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι σπεισάμενοι τελέως ἐπολέμουν ἀλλήλοις. οἱ τῶν Λακεδαιμονίων φυγάδες πολιτῶν μὲν τινῶν, καὶ οὐ πάντων, ἀλλὰ τῶν λοιπῶν. καταλυθέντων δὲ τῶν τριάκοντα, καὶ μετ' αὐτῶν Εὐκλείδου ἄρξαντος ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποιήσαντο ὥστε τὰ μὲν Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δὲ λίαν νεῶν, ὅτι τῶν πάνυ μεγόντων ἀναζητήσει τὸ βίου βάλλομαι.

Ἐκ τυμπάνου] τύμπανόν ἐστι ξύλον, ᾧ φασὶ τοὺς κατακλύσους ἐμφύσαι.

Τῆς Ἐκάτης] Ὡς ἔοικεν ὁ τοῦ τ' Ἑκάτης δείπνου, τοιοῦτο δεῖπνον εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν περὶ Ἕλληνα θεῶν, ἀλλὰ δὲ λίαν ὁ οἶκος καθηφανής.

Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ὅλου τὸ ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλασεν.

Ἐπίδοσις] τουτέστιν ἄνοδος εἰς τὸ πλοῖον.

Οὐ πολὺν χρόνον] Εἰς Πραξιτέλαον ἀποσκώπτει.

Οὐκ ἂν ἐξήκοι] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. οὕτω καὶ τὸ ἐξήκοντα φαμὲν χρόνον. ἀντὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἄρμενον] Ἐπλευσεν.

Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. Γλυκέρειον. Ἀττικοὶ τὰ πονηρεύματα ἄπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἐπιεικῆ, ἀμφίδικον. φιλίππειον. ψυχρόδικον. ἐρώτειον. πόλιον. χρυσοτέλειον. καὶ πάντα ὅσα τῇ τ' ὑστέρᾳ φωνῇ καὶ ἡλικῷ γένος κωλαγωγεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄναγκον ἐμμένειν Ἀττικοῖς· μεμίμηκε δὲ τῶν καὶ τὴν ἡμετέραν χρῶσά τ' ἀφάνισιν τ' ἀνόρθωσιν. ἄπερ καὶ μέχρι τ' ἐπικῶν μόνον κλίνει.

Ἐπιδιώσει] Ἐπιζήσεται.

Καὶ μικρόν τι ὠθεῖ] Καὶ τὸ τούτοις.

Ἀπίρρυθμον] Εὐρύζωνον.

Εὔγωμμον] Εὔλογον.

Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον.

Ἀπάγωμμα] Ὑποστάξω.

Αὔτοιδον] Ὁμοῦ κύκλιον.

Ἐγκαλλωπίσῃ] Συγκαλλωπίσῃ.

Τίς δὲ ὦ φίλ] Διὶ ἐνὸς τούτου πάσων τῶν τυραννῶν ἐμφανίζῃ ἀδίκειαν. καὶ ὅπερ ἀδεὲς φίλον, ἀλλὰ κόλακες πάντες αὐτῶν, ἢ κακοῦργοι ἐξεπύθμενοι.

Ἀποδικάζει δίδε] Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παραδόξως γινομένων. ἀντὶ μὲν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον δύο τῶν ἐχθρῶν, εἶπον ἐπεὶ τέτρωταί μοι λόγχῃ δεξιᾷ δίδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τέτρωταί μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἅμα τοῦ γενέσθαι δύο ἔπραξα.

Ἐπισωρασάμην] Ἐπισύρας. ἀντιφαλισάμην.

Ἐσπόδει] Γ' βραδυπαθῶς ἐφερβολίαζεν.

Ἐστέωσας] Ἐπήξας.

Καὶ κῆ κόρρης] Καὶ κῆ τ' κεφαλῆς.

Πλατὺ χρεμψάμην] Τὸν τοῦ τόμφη σωσαγωγὸν πλύνειν.

Ἐνεπιμπεράμην] Ἐκαινόμην, ἐμαινόμην.

Γλυκέρειον] Γ' πονηρεύματος τ' Γλυκερείας Ἀθηναίου ἴδιον. αὐτοῦ δὲ τοῦ

ἐκλυομὲν ἀνάμεσα ὕπνος ὑπνοφλέγων. τὴν δίψαμίαν λέγοντες δίψαμον, καὶ τὴν δίψαξίαν δίψαξιον.

Ὀ῾ι ἐλαδοίμην] Καὶ τοῦτο φαμεσπικὸν τὸ μὴ σωστελεῖν ἐᾶς τ᾽ λέγειν, ἀλλ᾽ ὑποτίμησις, οὐδεὶς ἔπ᾽ ἄλλο, ὡς καὶ ὁ τῆ βίᾳ πολλάκις ἐᾶτε γίνεται ὑπὸ μειζόνων καλυομένε ὃ λέγω.

Ὁ Γ᾽αδάμανθυς] Καὶ οὗτος ἡρώς ἐστι, ὡς λέγουσι, ὃ Διὸς. ἀφορίζει δὲ παρὰ ὃ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τῆ ἐαζητεῖν τὰς τ᾽ τετελδυκότας ψυχὰς καὶ τὰς ἐς ἀξίας ἐπιτηδείας δίκης.

Εἶσω ὃ πυλὶς] Τυτίᾳ κ᾽ ὃ πυλὶς.

Προσπεπάλδοι] Εἰς πάσσαλον ἔδοσι, ἀντὶ ὃ ἀνεσπώρωσι.

Ἀγκαπτὰ] Ἀντὶ ἔρκιστὰ, ἐπιπόθητον.

Ὅπ πύρμβον] Ἕκαστον.

Περσίχη] Κρατῆτην.

Προσπτικὰς] Προσπτικὰς. σχοσπικῶσι. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσι.

Καὶ τὸν δῶρα ὅσως] Κάστορα ἵππαστι Ἀθηναίων ἔθος, τὸ φρίττεσθαι.

Ἡ ὃ Κύκλωψ] Ὁ Κύκλωψ φησὶ τ᾽ Ὀδυσσέα ἐκ τῆ ἀπηλαίᾳ φησὶν, καὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μὴ πάντων ὕστερον σὶ ἐοθίει. τὸν δὲ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ᾽ ὅσον ὁ Ὁμήρος γίνεται, τί μὲ ὠφελεῖ τὸ λοιδορεῖν ὕστερον; ὅπου λέγει τ᾽ Ὀδυσσέα, ὅτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσέως κλεῖ ἀφαιρεῖσθαι τ᾽ Κύκλωπα.

Ἐκ ἀφαμίτρε] Τὸ λέγον ἐπὶ ἅ πάνυ ἀφορεγόντων. οἷλαπλαγ᾽ ὃ ἐκ ὃ ἐπαίδευ χαμηλὸν ὃ κύκλε. ἐπ᾽ ἐκείνε γὰρ πάσσων ἅ τεμνόντων αὐτ᾽ εὐθειῶν ἀφ᾽ ὃ κέντρε ἐκφέρ ἀφαμιτρὸν λέγει, λοιὸν ὃ τὸ πάνυ ἀφορίζοντα λέγει ἐκ ἀφαμίτρε.

Οἱ δυσίρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες.

Οὐ σωοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικικὰ λεγόμενα.

Εὔζον᾽ ὦ] Ὁ ταχὺς καὶ ἀξίως βαδίζων.

Κρηπίδα] Τ᾽ πόδημα.

Ἐς τὸ ἴμασλον] Τυτίᾳ ἀοασία τοῖς γυμνήσιοις ὀ τῆ ζωῆ.

Οὐ χαῖρ οἶσθ᾽ ὅπως] Καινοσχεπὶς τοῦτο ἐκ οἶδα χαῖρ ὅπως δίοι εἰπεῖν. ὁ δὲ ἂ χαῖρ οἶσθ᾽ ὅπως ἄρηκε.

Εἰς τὸ σφῶν ὀρῶν] Τυτίᾳ οὐχ ὅσοφ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ἀπίσω ἐνδόρυν, ὡς ἐπιθυμοῦντες ὃ φωτὸς.

Ἀπίκνεταί μι] Ἀντὶ ὃ τοῦ πόρρω μι εἰς τ᾽ ζωῦ διεσώθη. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἑαυτῆ καὶ ἡμῶτέ, καὶ κοινῶς ἔχειν ἐκολή, ἢ ἀντὶ ὃ ἀπόκλυσι ἢ διέφθειρεν ὅτω χαῖρ Πλάτων χρῆται τῆ ῥήμασι τούτοις.

Καὶ ἡ κνίσα] Ὁ καπνὸς.

Ἀπίκνεταί μι] Ἐφόνευέ μι.

Ὅλω πάχει] Ἀντὶ ὃ μέτρῳ μεγάλῳ. ὁ γὰρ βασιλικὸς πάχυς, ἴχη ὑπὲρ τ᾽ ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τριῶν δακτύλων.

Ἐξυπλώζων] Ἀντὶ ὃ τοῦτον τ᾽ τρόχηλον καὶ τὸ σῆμα σφοδρομόρφως ἄμφω, καὶ τὰς ἰδίας ἄμας ἐξισοσπερμόρφως, ὅ ἐστι γαμετῶν καὶ ὑστερομήνων ἐξισοπαιδων.

Ἐπηβῶσιν] Ἐγκυμόζουσι.

Ἄγχιστα ὦ] Ἀντὶ ὃ ἐγγύτατα, πλέον πάντων πλησιάζων.

Ἔλε-

Ε'λοχίζετο] Η'ρίθμ.

Καὶ ἀναμήσηται] Α'ναστάσηται.

Ε'ωλον] Χησιὸν.

Κολχίδων] Ὅτι ἡ λακωνικὴ κόχλος τ̃ ἄλλων διδυμωτέρα. ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τ̃ κωὸς εὑρη῀ τὸ ἐπιπέδυμον τοῦτο.

Τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα λέγ῀ τ̀ μισθὸν τ̀ ὑπὲρ ᾧ ἀφιέμενοι δι-δύμθρον.

Α'ναζηρύσας] Α'ντήσας.

Καὶ σφόκωπος εἶναι] Ε'πὶ τῇ κωπῇ καθήμενος.

Εὐρῆρες] καλῶς κωπηλατῶν.

Ε'ρετμῶν] Κώπων.

Η'] Α'ρχ.

Παθήσ῀] Τρυφήσ῀.

Εὐπλοιῶμεν] Ε'πικελευσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τ̃ πλεῖν ἀρχομένων, ὅτε πορθμὸν ἀφιέμενοι, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίεσθαι μελλόντων, τὸ δὲ παλαιὸν σωμὰ τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι.

Υ'ποκελεύσει διήσι] Ὡς ὁ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθησι κελεύσει, ὠδλὼ δὲ λέγ῀ ναυτικῶ ὧν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἐπὶ τοῖς κοπεχλαμένοις οἱ ἴδιοι ὑπήκουον τὸ ἀέδλθμον, ὅσπερ καὶ ὅτε τὰς ὀθόνας ᾗ πλοίοις μᾶ τ̃ κεραίας ἐπὶ τ̃ ἱστὸν ἀναφέρουσιν.

Η' καθ' ὕδω] Κατοιμία ἐστὶν ἐπὶ τ̃ ἀδυνάτοις ἐπιχωρήσαν σχάγμασι. τὸ γὰρ καθ' ὕδω χράφειν, ἀδύνατον.

Η' τῳ] Η' πνι, ὅ ἐστ ἰάζοντ῀.

Εἰ καλλίων] Πορικῶν.

Μίκκ῀] Οὗτος δὲ ὁ Μίκκ῀ Κορίνθιος δὼ ὑστερφίρα κράμβ῀ τοὺς καθ' αὑτὸν.

Τὰς Σῆρας] * Σῆρις εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὸ σηρικὸν ἱμάτιον. τούτους ὧν φησὶ Σῆρας ὄντας, ἅπαντι ἐυσχυῆν ὠφέλησαι. ἡ δὲ ἀκολουθία τ̃ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς πολύοντας τὸν μίτακτιν. Δαπαιζῆ δ' ἐν τῷ χωρίῳ τοὺς λέγοντας ἀδυνάτους τοὺς τ̃ ἀλόγων ψυχάς.

Πρότερον] Παρέλκ῀ ὁ πότερον τ̃ δύο· ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ πρῶτον. ἄμφω γὰρ ταὐτὸν σημαίν῀.

Διαδυχθῆναι] Λαμπάδα φέρουσα.

Τὰ Ε'λευσίνια] Ε'ορτὴ ἣν παρὰ τοῖς Α'θηναίοις τὴ Ε'λευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐχίνου ὁ πότης τινὰ τ̃ Ε'λευσῖνα μυσήρια, ὅπερ ὁ Λουκιανὸς σκωδιαπαίζ῀.

Τισιφόνη] Τισιφόνη, μία ἐστὶ τ̃ Ε'ρινύων. Ε'ρινύας δὲ λέγουσι θεὰς τινας ἐπιστρεφομένας καλάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κ τ̀ βίον.

Πρὸς Δ̃ πατρὸς] Ε'νορκῶ σε κ Δ̃ πατρὸς, λέγ῀ δὲ Δ̃ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι Δ̃ Ρ'αδαμάνθυν τ̀ Δία.

Σπυμματίας] Σπυμματίας καλῶν τοὺς οἰκέτας τοὺς πιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. ὡς τάττο ὧν ἀφορῶν ὁ κυνίσκ῀, πῶ σπυματίας ἐχούμεν πρῶτον ἐρώτησον.

Πολ-

* Locus occurrit p. 438. Vbi juxta Benedicti Editionem Σύρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρας, quæ lectio confirmatur à Scholiasta.

Πολλὰ τ' ἀκκισαμένου] Φρονίμως αἰνίττεται πάνυ ὡς ὁ φιλόσοφος καὶ τιῦχα σχεδὸν ἀμφότερα, δυνατὸν λέγειν τ' αὐτὸν διεσκευάσθαι αὐτ.

Ἐμπαλάσσεις] Κερδάνας, συνάξας.

Πρωκάλιφ αὐτοῦ] Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλει, σοφίσεται.

Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσι, ἔνθα λέγουσιν αἱ τ' ἀρετὰς ἀσκήσαντες μὴ θάπτεσθαι.

Ἀνεπίγραφον] Μηδενὶσιν γραφὴν ἢ σήμερα ἔχων.

Ἐμπαιγνῶν] Ἐνυβρίζων.

Ἀστεροδαμυκτὶ] Μὰ μᾶλλον τοὺς ὀφθαλμούς.

Κενὴ ἡς ἐστὶ] Ψεύδης μᾶλλον ὡς ἔτυχεν.

Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

Ὑπερπεπικότα] Ὑπερβαλόμενον.

Καινουργῶν] Τὸ ἐπποῦν ξένα.

Προσκαλίφ μοι] Καὶ τοῦτο οἷς πλείοσιν τ' Ἐπικούρου ἐπίσης φαίνεται. ἐπειδὴ γὰρ ἀνοήτου ἢ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπειδὴ ὕπνος ἐμπαίζειν λύχνοι καὶ κλίνῃ μαρτυρῶσι παρέχεσθαι.

Ἐς τ' Ποφαλεχόνδω] Πεπαμένου πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τῷ πανχθονίῳ. ὁ δὲ Κέρβερος κύων εἷς τριῶν ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλάς. φύλαξ δ' ἅδου.

Χάρμι πόσμῳ] Ἀντὶ δ' ἀσχημοσύνῃ. τὸ γὰρ εὐσχημοσύνῃ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐ λέγεται.

Τάρταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ἦν, ὃς μετὰ γενέσθαι τοῖς θεοῖς ὁμοτράπεζος. καὶ ἀκοῦσαι τὰ λαλούμενα περὶ αὐτοῦ, ἐμπερόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες τιμωροῦσιν αὐτὸν ἐν τῷ ἅδῃ, θεωροῦντα γὰρ ἀπλήρωτα ἐμπίπτειν, καὶ ποταμὸς ἐνδιαίτιος, ἀδὲν αὐτῶν δύνασθαι γεύσασθαι. οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐκεῖνα φεύγουσιν.

Μεμιμημένος] Ἀναλογιζόμενος.

Περὶ τ' ἐπὶ μισθῷ συνόντων.

P. 443. Mſ. in 4. Οἱ ὡσεὶ τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ παλαιὸν οἱ ναυηγήσαντες ἀφιερώσει ἐπίκρανόν τι ἀφιεροῦσι τοῖς ἱεροῖς κρεμάμενοι, ἢ τῶν αὐτῶν τύχῃ ὀλοφυρόμενοι.

Δοκεῖ γάρ μοι ὁκ πολλοῦ] Ὅτι τὸ ἐκβῆναι εἶναι ἄνδρα διαφόρως ἐ βρέμει.

Σκήλοπας] Σκόλοψ ἐξύ ξύλον.

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πινὴν διδημένος] Τὸ πολῖται καὶ τὸ λοιπὸν οὐδέτερα σώζειν, ὅτι ἔρεσθαι δύνανται, γλῶσσα δ' οἱ δίδωσι.

Εὐχὴ δ' ὦν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπὶ τὸ δυνατὸν φυλάττουσι.

Καὶ τρίζουσιν ἰμάσθοι] Τὰς ἐκπεπαιδευμένους ἐπὶ σφάγματα, καὶ ἐκ πολλῆς πείρας ἐλαλακότας, Ἀριστοφάνης ἢ λέξις.

Τὸν λωτὸν] Βοπίτη εὐδιής. ὦ ἄνοι ἡμῶν μυελῶν.

Εὐπαρόφοις] Ἀνθηρὰν εὐκατεργάστοις. εὐδιάφορα. εὐδιάτοτα.

Γλιχῶν] Ὅταν περὶ τὴν κραδίαν τρόφῃ γένῃ, ἐπικολλᾶται αὐτῷ ἡ ἡδονὴ ἐλιχῶν.

Καταδιηύσας] Ἀντὶ δ' διατηρήσας.

Ὅτι

Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ συμβῇ, λεγομένη τὸ ὀρνίθων γάλα. *

Ὁ δὲ ἀπεικασμένος] συμπεπλασμένος, ὑποκεκινδυνευμένος.

Φιλοτησίαν] Φιλοτησία ἐστὶν ἡτίνι τις τὸν ἑταῖρον, ἢ τὸ δοθέισης αὐτῷ φιάλης πιὼν, τὸ λοιπὸν παρέχῃ φίλῳ κῆ τῶν φιάλων χαριζόμενον.

Πετνιώμενον] Δυσφορούμενον. μὴ εἰμωγῆς ἄξια καλοῦντα.

Τιθηστὸν] Τιθηστὸν ὁ ἥμερον. καὶ ἀτίθηστον ὁ ἀνήμερον.

Καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν] Παροιμία κῆ τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον συνηπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μαιανδρόβολος ὕτος εὑρὼν πεπτωκότα τὸν Σάμον, χρυσὸν συμβαλὼν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τὸ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἐζημιώθη, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦ.

Γ' πὸ κώδωνι] Ὅτι συνῆθες ἦν παλαιοῖς Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι συγκαλεῖν.

Νεαλίστερ] Σημαίνει δὲ νεανικὸν ἰσχυρὸν. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεανικὸς ἀλιτόδειος

Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελέσθαι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος.

Ἐ'ώλυ πιὸς] Χρησιὸν. ψυχρὸν. μαπαῖν. ἀνωφελῆ. ἀπισχρὸν.

Προσιπμετρῆντες] Ἀντὶ δὲ καὶ δηλῶ δὲ αὐτὸν ἐπισκοπῶντες.

Ἐ'φεσίδιον] Μανδύαν πικὰ. ἄμοιρον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.

Βρινθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μῦρον τὸ πεχάν, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρειόν τι βρίνθιον, ὃ ἔνιοι κόστφον καλοῦσι.

Θυλάκια] Θύλακος ἡ ὀσφῦς. θύλακοι καὶ σφῦγες καὶ ὑπογάλματα, γυμνασίων εἴδη.

Ὁ Κίβις οὐκεῖνος] Σημαίνει τὸν Κίβιν εἰκόνα ἔχοντα δὲ αὐτὸν ἐν τῷ πίλῳ δὲ βιβλία.

Ἀπολογία.

P. 481. Mſ. in 4. Ὀγρόκιν φησὶ μιξαπεσταλμένον] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφασίστως μιξαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῖς πρεσβευομένων.

Τὸν Σάλαιθον οἰκεῖον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης.

Τὸ δὲ σὺν ὑ πικρὸν μικρὸν ἀποπίπτον] Ἀντὶ δὲ πάνυ ἄτοπον, ὑ δηλῶ μικρὸν ἀποπίπτον εἶπεν.

Ἡ' ἀμύγδαλον] Ἡ' ἀμύγδαλος.

Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πλύσεις] Παροιμία εἰς τὸ κόλπον πλύσῃ ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. τὰς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένας καὶ τῶν αὐτὸ μεγαλόφρονας οὐκ εἰς τὸ κόλπον φασὶ πλύνειν ἀλλὰ πόρρω, ἵνα μὴ ἡ χυδαία λαλιὰ μικροπλύσεις καλεῖ Δημόκριτος, ὁ δὲ νῦν ἀντὶ δὲ μεγαλαυχούμενος, γαυριῶν ἐφ' οἷς τὸ εἰς ταῦτα μισθοφορεῖν κατηκολουθοῦν.

Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ δὲ ἀφθόνως, πολλαχοῦ κεχρημένον.

Καὶ μείζονί γε τὸ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἦλω τὸ μικρότερον.

* Euſtathius ad verſ. 532. Dionyſii Periegetæ, hanc de Samo paroemiam uſurpatam eſſe ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰάονικὴ πάνυ εὐτύχησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμιαδῶναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipſa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam.

Ἐπεὶ οὖν ἀν φθάνοι τίς] Ἀντὶ τοῦ πάσχει ἄν πάσους ἐναιρόμενα τὰ τοιαῦτα πρόσωπα.

Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττεται] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἥκει, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβαίνει.

Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ τοῦ πανταχόθεν ὄν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, ἀπαξάπαντα πρὸς ἐμὲ μεμυτιλωμένα.

Τῶν λευκῶν πέρα σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀπέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὡς τοῖς ἠτιμωμένοις, ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη.

Γ' καὶὸν ἐν ἐμοὶ] παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν κακῶς φρονούντων πρὸς ἀμελουμένους ἀφικνουμένων.

Ml. in fol. Ἀπολογία· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων· ῥήτορες] ῥήτορα. συνήθως. ὁμολογίας. Ταραντῖνοι δὲ νόμους κωλύουσιν οἵους Ψηφίσματα καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ὁ Χρησμὸς πλήθει, οἱ δὲ ῥήτρα, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα καὶ ῥητοφύλακες τῆς συγγραμματοφυλακῆς. [ῥυθμοὶ] ῥυθμὸς, τάξις ὥσπερ καὶ ἀγωνιστῶν ἁρμονίας, μέλη· εὔρουσιον. [τῶν ἄλλων κακῶν] ὁ νοῦς. ἀπὸ δὲ μαλακῶν χάριν καὶ γαστρὸς, ἐφ' οἷς τὸν εἰς ταῦτα μεθοδεύοντα κατηγορεῖν. [ἀδυρίας] ἀδυρίσθαι τὸ γῆρας ἀπλῶς τιθέασιν ἦθος, τῶν κατηχουμένων. ἀλλ' ὁ βωμολόχος οἷς τοῦτον κολακεύουσιν ὡς κατὰ θεραπείαν ἀπηλειλημένους κατὰ φιλοσόφων ἀπολογίαν, λαβὼν τὸ ἐφ' αὑτοῦ ἐμπύμπλησιν φασὶ μεμάθηκεν αὐτούς. τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷον ἔτος Πρόδικον τ * Κῷον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπολόγους σοφιστὰς, ἐπὶ τοῦ τοιούτου ἀπιδόμενος γλυκυπαλαίου. ἀλλὰ γὰρ κωλῶσι ἴσχε τοὺς Ὀμήρου ἵνα ἄπας λεπτύνασθαι τοῦ πτίλου. τοῦτο μὲν οὖν ἀνεπιδόκιμον βάθος. ἢ τοῖς δὲ ἐν Πόντῳ ἐπιπλώσας ἑτέρας ἐμπόρους ἀγγείους, καὶ ὡς λοιπὰ. [ἡλιοβάτων] ἡλιοβάθρων, ὑψηλὸν, ἄβαθον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτα βάλλει. Σπουδάζουσι δὲ τὰ ἑῷα τὰ ἥλιοβάθρα τὸ βάθος λέγει. ἔνιοι δὲ ἡλιοβάτου λεπτοδιδάσκαλον ἥλιον φασὶ τὸν μῦν. [κρησφύγετα] τὰ σπήλαια τὰς χαμαὶ τινὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δέ φασι Κρητῆς τὰς ὑποσίτους ἅμαξας Μίνων τὸ βασιλεῖ κρητῆνα, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν ἐκεῖνοι ἀνομάσθησαν κρησφύγετα. [κρησφυγέτα] † φρέατα τινὰ ἄκρα λιθόβλητα. ἢ ἀφανῆ τοῦ οἰκήσεως τ Μίνωα φεύγοντες, ὡς τὸν Κρητῶν αὐτὸς ἐστι. τὸ δὲν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν δὲ κρύπτεσθαι, τὰ σπήλαια τὰς χαμαὶ τινὰ καὶ ὀχυρώματα. [ἀνεμώνη] τὸ ἄνθος. ἀφ' τὸ τὸ φύλλον εὐδιάφθαρτον εἶναι πρὸ τοῦ ἀνέμου. [μισθαρνοῦσας] μισθαρνοῦσας οἷον τὰς ἐπὶ τῶν μισθῶν ἀντιποιουμένας. καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία.

Ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ φρεσπαγορδόσῃ πολισμάτων.

P. 494. Ml. in 4. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἰσχρὸν τι τῶν παλαιῶν φρονήσεις αἱ μὴ ἐνθένδε; χαῖρε, αἱ δὲ ἐπιτέρεια, ὑγίαιν.

Παρακλῆλαι] Ἀντὶ τοῦ ἀπαλῆλαι, ἢ ὑπὸ ἀντὶ τῆς λύτο.

Τὸ πεπτάγραμμον] Ὅπερ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεπάλφα σύμ-

* Sic manifestò legendum, licèt sit in Mſ. φοδικὸν † κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit.

† Voces aliquoties repetitæ variisque modis expositæ, offendunt: hæc effe collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel à pluribus hæc Scholia scripta fuisse

σύμβολον ἦν ὡς ἀληθὴς πυθαγορικὸν ἀναγνωστικὸν καὶ τούτῳ τὸ παῖς ἐπιστολικῶς ἐχρῶντο ὁ ἐκ τούτου.

Ἄλλο ἄλλα ἀκούειν τὰ ἄλογα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τι ἄτοπα ἐπαγόντων ἀνθρώπων.

Mſ. in fol. Γράφε δὲ καὶ τὴν ὠδὴν ταύτην πλείσμενον ἐπήνεσαν.] βλάσφημον. [λοιδορήσας.] τόπος Λακωνικὸς. [σκολιὸν.] τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν, ἐχθρὸς ὢν αὐτοπλὴς, * Γελάσειεν μὲν ἄνδρα θηκτὴ ἀσπὶς, Δύπορον ἢ φυὰν κολὸν χαίταν, Τρέπει πλωτῆσιν ἀθύλους, Καὶ τὸ παρθὲν ἡδὲν μὴ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροιμία· ὠδὴ ὡς καὶ Δικαίαρχος καὶ τῆς μουσικῆς, δύο χίνη λύ ἀνδρῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καὶ ἐπ' ἐξῆς. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνιστάντων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὁ δὲ καλεῖται λοιπὸν τῇ τάξει σκολιὸν. ὡς δὲ Ἀριστείδης ὁ μουσικὸς, ὅτι οὐ τοῖς χόροις ἅπερ μίαν πρόσωπον πολλὰς κλίνας τιθέασι ἀλλὰ μέρος, ἐξῆς μυρίους ἔχοντες ὕδατος γεμίσας καὶ ἐρυθρὰ σύντονα. ἡ δὲ ᾠδὴ σκολιὰ ἐγένετο λοιπὸν τῶν θέσεων τὸ κλινῶν. [οὐ ἔστω.] πολύ.

Ἑρμόπμου ἢ περὶ αἱρεσιάων.

P. 502. Mſ. in 4. Οὐ γὰρ πάντας ἀπικὰ πόλιν] Τὸ παροιμιῶδες μέτειμι ἐκεῖνο. ὁ παίζων ἀνθρώπος εἰς Κόρινθον ἔβαδ· ὁ πλοῦς.

Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, ἀπὸ Φιλοστράτου καὶ ἐπὶ ῥητῶν πολίοις. εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ λίπαρων καὶ θαλλόντων εἰς λύσιν ἐπιτεπομένων.

Ὧ Λυκῖνε ὡς τὸ Ἑστίας] Φίλοι ἔνδα κῦ τὸ Ἑστίας ἐξαρκοῖ. αὕτη γὰρ καὶ ὡς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἐπάτην καὶ ὡς φιλίαν αὐτῆς συνθήκη λοιπὸν τὸ ἀσφαλὲς μόνον ἰσχύοντος τοῦτο ὡς ἀνυθμόμενον.

Ἦν μὴ φοίνικος ἴσῃ βιάῃ] Φοίνικα, τὸ Ἀγράβιον λέγει πλοῖον.

Οὕνεκα μόνοι λίσσ] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ οὗπερ ὁ λίσσ.

Ἰδὼν οὖν ἐκεῖνα λίσσ ἴσως ἂν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον ὃς ἐστὶ σοφισμοπαθὴς ἐπ' ἀδίκοις κακοτεχνίαις χρώμενος ἀναλαμβάνει, πλὴν ἐστὶ τὸ μεσεκὲς γνῶσις αὐτόπτης καὶ ἀληθὴς καὶ μηδὲν δὲ πρόδηλα διομένη. ὡς φέρε δὲ ἀριθμὸν μέρη ὁ δύο καὶ τέσσαρα, ὁ δ' τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα ὡσαύτως, ὡς καὶ δὲ δέκα ὁ ἑπτὰ, καὶ τούτου ὁ χίλια, καπείνου ὁ μύρια. ὑδὲν μᾶλλον κωλύσῃ τὰ δέκα μὴ ἐπισκέμμενα ἰδιότητα μὴ δέ γε τῶν ἀριθμῶν ἅπερ φύσει αὐτοῖς. τοῦτο γὰρ ἐπίσταται ἀπαριγκλίτως ὡς μία καὶ μία δύο καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε ἐ πάνυ γενναῖος ὁ ἀληθεύσαντα λόγος ἢ παιδιὰν λόγου ὡς εἰ μὴ τὸν πρόδηλα πᾶσι ὑδὲ ὑδὲ τὸν κῦ μέρος. τοιαυτὸν γὰρ λοιπὸν τὸ μισῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεσθαι, ἢ τῶν καὶ μέρος ἄφρισις ὡς γνῶσιν δὲ πρόδηλα λεγόμενα καθ' ἑαυτὰ ὑφισταμένη. παῦσαι καὶ ὁ σοφὸς ὑμᾶν Ἀριστοτέλης περιπεσμενά σε ἑαυτὸν λόγον φησὶ τὸ,

* Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clemens Alexandrinus Strom. Lib. 5. & Athenæus Lib. 15. paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *Henr. Stephano* collecta. Cæterùm hæc obſervatio Scholiaſtæ noſtri circa carmina quæ *Scolia* dicebantur, totidem ferè verbis habetur apud Suidam, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, interquæ erat omiſſio vocis πράπεζαν, & quòd pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hîc *Phillm*. cùm ſit apud Suidam *Phyllis*, reliquimus quòd non conſtet utra harum lectionum alteri ſit præferenda.

τὰ, πρῶτον ὅτι καὶ ὁ τῦ λόγου ἄνευ αὐτὸ τὸ μέρος γεννᾶται ἐξ ἀλογίας τῶν Φιλίππων εἰ μὴ τὸ ὅλον εἶδος, τὸ γὰρ μέλλον ἀναγκαῖον ἢ γενέσθαι ἢ μὴ γενέσθαι ἐπιδέχεται ἐπιστήμην, οἱ δὲ καὶ ἀπαλογίαν ἀναιροῦσιν τὸ ἀπὸ ἄλλο, ἢ πῶς ἄλογον σωτὴν σωσωθῆναι; καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀντικαθέδρα ζωλώ; καὶ φλόγα ἀδύνατος σοι ἡ σοφὴς πώποτε ἐμπλαξίας. δὲ ἐκ τῦ τὰς λύκας λάπτειν φθίσει ὡς λυκᾶς τῦ ὅτι καὶ ὧν καὶ κολάζεσθαι.

Τ' φησιν, ἐπεὶ μὴ δὲ τις φύσις ἢ κακία.

Ἐπιρρῶ γὰρ τῷ τὴν παροιμίαν] Ἀκόλουθα μὲ γὰρ ἐξελαυνόμενα ἡ παροιμία, τῦτο ἡ παροιμία.

Ὅτι φαρμάκων] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκων ἀληθῶς ἔοικε.

Τὰ ἐπὶ τραπέζης ὀδυᾶ] Τὰ ἐπὶ τῆ τραπέζης συγκείμενα, ὁ λέγω τὸ ἐσθίειν καὶ τὸ ἀπαρύκλιον ἢ τραπέζης ἐπὶ χρόνος μένον καὶ ἡ ἐμφάνεια ἐπιστήμης τῦ δικτύλου ὀχρηγῦντα αὐτὸ φιλεῖ ἐπαγῆναι φύσιν ὑπάρχειν καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πηδᾶν.

Πάχνη ἢ αὐτὸ καὶ οἱ τῶν κυνῶν καὶ μαστίγιον] Κατὰ μαστίγια ἡ κῦ τὰς ὕαινας πεῖν ἐγκείμενα δύναμιν, τοιαῦτα τοῖς ἐνεργεῖσθαι ἐμποιοῦσι, εἰς τροφὴν καὶ δίπτειαν ὅσα ὁ πικρὸν διέξεισι λόγος δὲ καὶ μαστιγία μὲ ὅσον ἐπὶ τῦ ὕαινα τὸν λάλαυσιν ὑποδέδεσθαι, κατὰ ἢ ἐπὶ μαθεῖν ἐσθ' ὅτε καὶ βέλεσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ ὕαινα κῦ τὸν δίπτειαν ἀφίησιν. τοιῦτο καὶ τὸ ἢ Θεολόγου Γρηγορίου, κατὰ μαστίγια τὸν Ἀθήναις ὀνόμασεν, ὡς καὶ ὑδὲν τῶν ὑπνοις δίπτειαν ἀφαφερούσας.

Τὸ σύφαρ] Ἡ γὰρ τὸ δίρμα.

Ἀμελήσωπος ὁ ὁλκὸς] Ἀμελήσωπος ὁ ὁλκὸς ὁ γὰρ ὁ σάρκας, λέγει ὁ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα ὁ ὅφεως ἀπὸ ὁ ἴλικα. λέγει ὁλκὸς καὶ ἀπὸ τῦτο ἴχνος, ὁ γὰρ ὁ κοινῶς σύρμα ὥσαφ πᾶς καὶ τὸ μέρος ὁ σάρκας καὶ τὸ ἀπὸ τῦτο ἴχνος.

Τὰς ἄμας πλίτλαι] Πλίτλαι, ἀντὶ πλίσσαι, ὁ πρὸ, ὁ ἄχνης λέγει ὅλον πλοσάντα τὸ ὑλόγκα ὁ ἄχνης.

Mſ. in fol. Ἐρώτησις ἢ περὶ αἱρέσεων. καὶν ἑπτᾶς] Ἐπαπορήσεις. [εἰς γίνεται] μίλλων. [ἀγχίμολα] ἴσως ἐγγὺς ὁ ὁμιλῶ. [τὸν Χαιρεφῶντα] ὅτι φασὶς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πυθία Χαιρεφῶντα στυτρίψαντο εἰπεῖν, ἀνθρώπων πάντων Σωκράτης σοφώτατος. [μαίνεται μανιομένου. [ἀμφίρεται] ἀμφισβητεῖ. [ἐσπύρμενοι ὁρμώμενοι καὶ φερόμενοι] σπουδαιγμάτων. ὑπερδιατυπώμενοι] φιλονεικοῦντες. μὴ πεσεῖν ἄλλα ἀνθρώ.] τῦτο ἐκ Διῶνος ἱστορῦσι ὁ Πρωτέας. ὃν καὶ ἀπὸ τῦτο κατ' ὀνομασμὸν Χρυσόστομον ἀνόμασαν. [τὸ ἄφρε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχείρημα λοιδόγημα τῦτο. [παρωδήκασι] νικᾷ, ὕστερον ὑστέρα δόξαν ὑποφαίνει. [ἐρώτησις] τὸ ἀσυλλόγιστον κέρδος. [ἀπέχει] ἔρχεται. [εἰ ὁ ἐπιγράμματι] εἰ δὲ τῦτο τὸ καὶ οἱ τῶν αὐτὸ τὸν σῦ λεγόμενα ἀμφιβολία. [λαβὼν] ἀφορμὴν. μέμψει. ἐπαφῶν. [ὥσαφ ἢ ὁ Εὐκλείδης ἄρχεται πραγματεύεσθαι.] * Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι πρεσβευόμενοι Δ' τυράννης ἥκασι παρ' αὐτᾶς. οἱ τῖνες πρεσβευόντες τινὰς ἢ πολιτῶν μετὰ τῦτον πρέσβεις ἐγκρύπτοντο τοῖς λοιποῖς, πρὸς ἀλυθῆναι δὲ ἢ τυράννην, καὶ γενομένῃ μετ' αὐτᾶς. Εὐκλείδης ἄρ-

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujuſmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter.

χοντ@, ἵνα μὴ μετασκευάσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ ὠὸ Βούλεύδε ἀπεξέσασι εἶναι. τὸ δ' ὃν λέγει ὅτι τῶν θεῶν χαρόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ὁ βάλομαι. [Δραλλάττειν] Δραφέρειν. [πρέργα] πράγματα πρὸ ἔργα συμφέρει πλέον ἐπικερδῆς φησίν. ἵνα πρώργα τὶ γάπτηται ἀντὶ ὃ πλέον ἐπιτετηρημένον. [πλημμέλημα] ἁμαρτήμα. [κάδδι] μέτρον οἰνηρὸν χαυλὸς ὑπὸ Σολέων. κεραμίον ὑπὸ Ἰώνων. [δημίῳ] τῷ κολάζοντι τὸς Δημόμους. [κερδῶ] ἀλόπεκα. [ἐπιτηρημένον] ἀποτετηρημένον, ἠλιθίως. [Θεὸς ὃν μηχανῆς ἐπιφανεὶς] ἐπὶ τῶ Δραδίξαι καὶ Δραλόγων. οἱ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν ἀπόρως ἔχωσιν εἰς τὸν σκοπὸν ἢ τόλμα ὥστε συγχῶσαι τὰς πράξεις πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεῖν τὸς ἠτυχηκότας δέξασθαι, ὡς ἀναξίως πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τὸς πεποιηκότας καὶ Δραμομῆσθαι αὐτοῖς θεὸς εἰσάγειν ἐπ' αὐτοῖς ἢ σωτῆρ ὀρνυμένους. ἀεὶ δὲ ἐξ ὕψους δεῖ τινα μηχανῆς ὧν ἕλκεσθαι μὴ πρότερον οἱ πράται. κατ' ἐκείνων ἢ τῶν ἡμέρων ὁ φοβούμενος ἐδικάζετο τὸ ὃ θεῦ πρόσωπον, καὶ ὃ κατὰ γῆν ὃ δράμων, ἁλίσκετο ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἡρόδοτος ἢ Αἰτίων.

P. 571. Mſ. in 4. Σημειῶσαι ὁ τοῦτον τὸν λόγον ἐξηφάνισεν ὡς ἐπιδεῖξαι ὡς ἄρα ἀπλῶς ζῆν τὰς ἑαυτῶ ἔφειρασθε λόγους.

Οἰκοθεν ὁ τῶ Καρίας] Ἡ Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας.

Ὅτι πρὸ ὄφελος] Ἀντὶ ὃ οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιοφιλιμώτατοι.

Παραθαρρῆσαι με] Ἀντὶ ὃ συγκρίνατι, ἐξετάζοντα.

Mſ. in fol. Ἡρόδοτος ἢ Αἰτίων· ὁ τῆς Καρίας, ἢ Ἀλικαρνασσὸς δὲ τῆς Καρίας [ἰγλίχατο.] γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γαστρὶ καὶ αἰπαπτικῇ. [φέροντες] πάροχος ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα τὸ ζεῦγος λέγεται καὶ οἱ παρόντυμφοι, Δραὸ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἤγον. [ὀχάτων] λώρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἡνιοχάς. [ἀφειμένῳ] ἀφειμένῳ. κατασκοπεῖ. ἄριστον ποιεῖ. [αὐτοὶ τε ἐν.] οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιοφιλιμώτατοι. [Δραλιπῆται] συγκρίνεται.

Ζεῦξις.

P. 577. Mſ. in fol. Ζεῦξις ἢ Ἀντίοχος· σατυρόδη.] χαρδοπά. [δὶς τοσαύτας] δισμυρίας. [πλαστικὸν.] τεχνικὸν. [ψιλικὸν] πίζον. [πεζεργάτων.] ποιῶν ἔργα λεπτολόγων, διάφορα δὲ ἀνεκυκλάκιζον.] αἱρόμβοι, καὶ ὡς γὰρ φερόμβοι, καὶ στροβιλόμβοι ἔχον ἀπτέλλειν. [ἐπαιώνιζον.] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ [ἀνέδην.] ἐπιφάνειν.

Ἁρμονίδης.

P. 585. Mſ. in 4. Εἰπέ μοι ἴφη ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἴφη καὶ ὡσεὶπὼ ἐπὶ Ἀθηναίων ἴθη.

Mſ. in fol. Ἁρμονίδης γνώμων.] γνώμων λέγεται ὁ στοιχεῖος, καὶ κανονικὸν τι μηχανικὸν, καὶ σχῆμα γεωμετρικὸν. [ἐπιδεικνύμενα] ἢ ἐπιδεικνύμενα ὑπερουσιαστέλλοντα, ἢ ἐπιδεικνυόμενα ὑπερβολικῶς. [ὁ πολυψηφίσας@.] δύο γὰρ ψήφους τοῖς τετρακόσιοι ἀντίκειτο λευκὴ καὶ μέλαινα, ὥσπερ τοῖς ἡδομένοις ἢ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. [ἀπλεόμενα] ἀβέβαια.

Σκύθης ἡ Πράξεως.

P. 591. Mſ. in 4. Καὶ ἐξοικίσεις αὐτῶν] Ἀντὶ δὲ ἐξοικίσεως αὐτῶν γέγονεν.

Mſ. in fol. Σκύθης ἡ πρόξενος ἐπέμενεν] Ἐναλίζεται. [ψυφοδεῖ.] τοὺς ψύφους φοβούμενος, τυπίᾳ δειλός. [κεκμηκὼς] τόπῳ. [διλογήσας] διλογίας. εἰς ἴδιόν ἄγωνα, καὶ ἀφῆκεν, καὶ ἀπέστη. [καὶ ἐξοικίσεις.] ἐξοικίσεως αὐτῶν ἐπ. [ἡμιτυπῆς] δημοσίους ἐστὶν ὁ ψύφος δῆμος πολίτης γραμματέως δὲ καὶ λόγων δυνάμει.] τὰς ἐξὸς Δημοσθένους λέγει δίκας τριτος Τιμοκράτους, Αἰσχίνου καὶ τὰς λοιπάς. [Κλεονίς] Ἀλκιβιάδης.

Πῶς δεῖ ἰσχυρίας συγχαίρειν.

P. 600. Mſ. in 4. Εἰ ἦ μὴ αὐτοῖς ἐν τόνῳ] παρεγενόμην ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινων ῥηθὲν ἐπαναφωνουμένων συγχαίρειν, μέτεστι ἦ ἀπαγορεύειν σωφρονεῖν.

Καὶ λαμπρυνόμενοι ἐπὶ ἴσοις ἐξισωγνώσται] Αἰσθητικὴ ἀνὴρ γαστρὸς.

Οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρει λέγεται Ἀττικῶν. αὐτοὶ γὰρ ἔφασαν φασὶ δ' ἄρτι, καὶ ἡσυχάσαμεν δ' ἐγὼ. Ἔτυχες πνὸς] Ἔτυχον πᾶν ὀνομάζειν ἐρωτᾶν.

Σατυρικὸν λέγειν] Σάτυρον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν.

Ἐπιφλέγοντ' αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μειζόνων ἀμαρτανόντων τὸ ἐπιφλέγειν.

* Ἀληθινῶν Διηγημάτων α.

P. 639. Mſ. in 4. Οἱ ῥᾶδιοι ἦδη] Τάχα εἰς Πλάτωνα λοιδορίαν τινὰ καὶ ἀπαχῆ καὶ μυθολογοῦντα, μᾶλλον δὲ τῇ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν εἰδῶν διεξιόντα.

Καὶ δύο τινές] Εἰς Ὅμηρον λοιδορούμενος ἀπὸ τῶν λωτοφάγων Ὀδυσσέως ἑταίρους τοῦτο μυθοποιοῦντος.

Καὶ διπλῆν ὦδὴν] Τὸ πλῆθος ἴσχει πόδας ρ. πήχεις ξ.

Οἱ τὸν Σείριον κυνοκέφαλον] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δ' λέγουσιν αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ λάμπειν δ' κυνοῦσιν ἐ ἐπιπλὴν αὐτῆς σπουδάσαι τοὺς αὐλητάς.

Ἐκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, παραβολαὶ· εἰς ἃ παρῆσαν ὄντες, ἐ γὰρ ἐπαμυνεῖν τῶν πᾶσι συλλήπτοις τοῖς μὴ ὑπάρχουσιν ἐχεφρόνησε.

Ὅσον δ' Ῥοδίων Κολοσσὸν] Τετράπηχυν πηχέων, ἐξήκοντα γὰρ ἐστὶν ὁ Κολοσσὸς πηχέων.

Τὸ πῆχυς καθηρεῖν] Σημεῖον ἀπὸ τῆς σύνταξιν ἄφελε γὰρ ἔστιν. ὁ δὲ πῆχυς δ' πῆχυς καθαιρεῖσθαι, ἡμᾶς τὰς αἰχμαλώτους ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἐντολὴ ἰσοῖα δ' ἀσυμμέτρου φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σωφρονεῖν χρέων.

Γόης ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀνθρώποις] Σπερμολόγους λεγομένους λοιδορούμενοι, τοὺς οὐ φαινομένων ὄντων σοφούς.

Λάστιγος τὸν ἀναθυμιάματος κατοικεῖν] Ἡρόδοτος ἀπὸ τοῦ ἐξὸς Σκυθῶν

* Hic erat titulus in Mſ. cùm in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Eam eodem redit.

ὧν τῶτο ἰσχυόμενον περὶ τ βοτάνης, ἧς πασμῴης ἕ ἀναμιμαῴ ἁπαξ ἀπαντες οἱ περιφθήμενοι Σκύθαι τῷ πυρὶ, μιθύοντες ὡς λόγος ἔνια λέγει.

Γ'γνοιας] Οπ ἡ μόνον ἰγνοια ἡ δύθεια εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὼς· ἀφ' ἧς καὶ γαῖρ τοῖς ἰγνόσι χαροκτηρία ἤ λέγεται τὸ ἐξοπισθεν ἕ καλάμυ ἢ σκέλυς.

Κλεσιν ἐστι] Εἰς τὸ ὑπὸ πιον περὶ τῶν θαλασσίων σκληρῶν ἰσχυόμενον ἀφαιρῶ.

Σκόλοπας] Ἐν τῷ περὶ τ Συρίης θεῦ λόγῳ μέμνηται τ φαλλῶν πνῶν ἐφ' ὧν καί τινες ἀναβαίνουσι λόγου ἀσκώσης. εἰσὶ ἤ οἱ φασὶ ὕτως τελεσθησιῶν ὀργιῶν τὸ ὕψος.

Τὰ πύρεια σωτρίψαντες] Τὰς πυρεκβολίτας λίθυς λέγ.

Κορύθων ἰδίοις] Τὸ ἕ Ὁμήρυ ἀφαλὰ περὶ Διομήδυς, τὸ δαὶ ἰοὶ ἐπὶ κόρυθός τι καὶ ἀσπίδος ἀκόμβιον.

Ἀληθινῶν Διηγημάτων. β.

P. 666. Mſ. in 4. Πῦρ ἀναπαύοντες] Εἶτα βαμβαλόχῳ ἐπὶ ἴμεσιν ὁ πάππος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδως αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακυθέντες τέλεον ἀπολόλασιν; ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις ἔχει τὸ τῇ Φυσὶ συμφορον.

Εὐσεθῶς] Γραφικῶς ἀάντως.

Περιεκίχυτο] Ἀντὶ ἕ περιέχυτο, ὑπέληφε, περιέβαλλετο, περιελίκμαζεν.

Ἐθασμίῳ] Καινὸ κακιῶ τὸ ἰθασμίῳ.

Καὶ εἰς τὸ τῶ μακρὸν συμπόσιον] * Εἰς τὸς καθ' ἡμᾶς ὁ χρὴς ἔοικεν ἀγλῶς ἀσοφίτως ἀφαμάζειν, ἐφ' οἷς ἀτος περὶ τ Γερασαλὴμ εἰ ἰχάντες ἡμίφεις σωτειχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον.

Κρ-

* Hallucinatur hìc Græculus noſter dum Lucianum carpit zelo intempeſtivo. Sic locuti ſunt antiquiſſimi Græcorum Philoſophi, qui etiam beatitudinem poſt hanc vitam ſub convivii imagine deſcripſerunt. Ita Empedocles de æterno juſtorum contubernio:

Ἀθανάτοις ἄλλοισιν ὁμίστιοι, ἔνθα πρασιαὶ
Εὖνιες, ἀνδρείων σχάων ὑπαυχενοι, ἀτειρεῖς.
Convivæ reliquis illi immortalibus olim
Abſque malo & triſti ducent formidine vitam.

Hunc imitatus Epictetus dixit in Enchiridio c. xxi. de eo qui in ſapientia multùm profecerit: ἤδη ποτὲ ἄξιός ἐστι τῶν θεῶν συμπότης, *erit aliquando dignus qui admittatur in convivium Deorum.* Hinc nata etiam eſt fabula Ixionis circumſtantia, quem fingunt convivam fuiſſe Deorum, quâ locutione nihil videtur ſignificatum aliud quàm beatiſſimum fuiſſe Regem. Idem finxerunt de Tantálo qui de ſumma felicitate dejectus eſt, etenim, ut Pindari verba uſurpem, καταπίφαυσε μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδύνατο δὲ, *magnam felicitatem concoquere non potuit* Olymp. Od. 1. Hinc, ut hoc obiter moneam, apparet Græcos ex Hebræis iſta mutuatos non eſſe, uti Veteres quidam dixerunt, quandoquidem multò citius hujuſcemodi locutionibus uſi ſunt quàm iis noti eſſent Hebræi, qui ſub Alexandri demum ſucceſſoribus in Græcia diſtinctiùs innotuerunt. Certè multa de immortalitate animorum dixerunt Græci ante Seleucidarum tempora, clariora quàm quæ poſſunt ex antiquiſſimis Hebræorum ſcriptoribus hanc in rem afferri.

Ἄρθρον ἔχουσι] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς Ἀριστοφάνης.

Οὐδὲ νυξ] Εἰς τὸ ὑπὲρ Θαλῆν περιττολογούμενον ἐπισκώπτει.

Διακονοῦσιν] Εἰς τὸ ἀεὶ Βραγχιδῶν περιττολογούμενον τῶν Ἀστρολόγων Ἀριστοφάνης.

Τοὺς δ' Ἀκαδημικοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄρα τοὺς Ἀκαδημικοὺς τοὺς Ἐφεσιακοὺς σκώπτει Λουκιανός.

Ἡ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως.

Καταγινώσκω] Σημεῖόν ἐστιν σύνεξις, τὸ μὲν γινώσκω γενικῶς ἐπὶ παντὸς τιθέμενον. οἷον καταγινώσκω σου τὸ φλυαρεῖν. ὁ δὲ κρίνω αἱρετικῶς ἐπιδέχεται. καταγίνωσκον τῶν ψυχρολογιῶν. ὅτου ἂν Ἀττικῶς ἐκφέρῃ. αὐτοὶ γὰρ κρίνειν ἐπὶ πᾶσιν πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τὴν κοινὴν συνήθειαν. ἢ τὸ καταγινώσκω, ἀντὶ τοῦ γιλοῦν ἢ Ἀριστόφανες εἴληφεν.

Οὐδὲ τυφλὸς ὤν] Ἴσαρεῖ γὰρ τοῦτο Ἡγήσιλος ἐν τοῖς Ὁμήρου βίοις.

Παγκρατίᾳ] πέχα ἀπὸ τοῦ πλησιαίτερον βάλλειν τοὺς πυγμαχίας, ὁ ἐλαίοις ἀναριπτον πρὸ ὅσου ἀπτῶσι ὁ ἐν ἄθλοις βίος, ἅτε συμφυτοπαλλαγμένος.

Καὶ Σωκράτης] Τὸ ἀεὶ Σωκράτους ἰσχνόμενα Ἀριστόφανες.

Παρῳδήσας] Τῶν ἄκρως βωλομένων ἐκλωίζειν εἰς τὸ κόθορνον Ἐλλωίδος φασὶν ἀποπέμψαι τὸ * παρῳδήσας ὄνομα.

Ἐπιπᾶς] Δεῖ χάριν ἐπιπᾶς, ἀλλ' ἐκ ἐπιμελείας, σημεῖόν ἐστιν ἐπιπᾶς, ὡσπερ δ' ἐφιλκυσμός. ἐπεὶ κ' τὸ ἐπιπάζῃ τὸ ἐφέλκεσθαι σημαίνει.

Ἐποτινιάμην] Γραφέσθαι ἡνιάμην.

Οὐ περιμένω] Οὐ περῇν ὡς σὺ ἄθλοις κεῖσαι, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ.

Μείναις δὲ] Ἐνήλαξε τὸν σύνεξιν. τὸ μὲν πεντάς κρατεῖ τὸν κρὸν χρονικῶς, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κρονὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας σαυτὸν τὸν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης. ἐὰν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικόν. ὅτου εἶπεν μείνας ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί.

Πάτερσιν τεγχίσι] Γραφέσθαι πάτερσις καὶ τεγχῆσι.

Καὶ μεγίστας] Εἶπε σοὶ βωμολόχε γάστα, τί ἐποφείλεσθαι τοῦτο ἐγένετο;

Μήκωνες] Κατακλάσας τοῦτο ἐπλάσθη. ἀεὶ τὸν δ' ἀνάρθρου πολὺ κρᾶσιν ὑστεροπρωτοπάθειαν καὶ παρακατοχήν.

Κελύφη κυρούν] Κελύφασα.

Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως.

Οἱ δὲ ἱερεῖς τ' ναοῦ] Εἰς τὸν Ἀκαρῆ † ῥάδδιν ὁ παιγνίμων διαπαίζει.

Τὸ ἀδέκοβον] Γραφέσθαι ἀπορίψας τὸ ἀδάκοβον.

Ἤπιεσον οἶνον] ἀντὶ τοῦ ἄπιεσον ἔχον βυθόν.

Ἐρχομένοισι] Γραφέσθαι διελθοῦσι.

Χάσκων μεγάλῳ] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μουσᾶν καὶ τὸν ἐρυθριῶντα λάσιον Ἀριστοῦν κριτίδιον ἐπαινοῖς ἐπισκώπτων αἰνίττεται.

Ἔλαιον]

* Ex Xenophonte, Polluce, & A. Gellio notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastæ libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem.

† Iterum imperitè Lucianum inculat Scholiastes, notum enim est hoc dictum esse ex Bacchi fabula.

Ἔλκειον] Ὡς ἐπὶ κυνὸς τὰ ἄκρα τῶ ὀδόντος πυκνότατα εἶρπε, πιλοῦσθαι κελεύοντος.

Ταῦτα μὲν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψυδέσθων μὴ τῆ ἀνυπαιτίτω ἐπαγγελίας.

Δύο μὲν] Λέγει ἐμφερῶν καὶ τὸ τῆ βλακείας πεδὸν ἀπακλίνειν πεφεαγμένου, τὰς δύο τῆς ὀπίσω πύλας, καὶ τύπτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι καὶ κορυφῆν, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ πολὺ τὸ σῶμα τῶν σιδηρᾶν ἔχοντα, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς δρῶσι καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κῦρ τὸ κορυφῆν καὶ ἀμετακίνητον ὑπάκουον. καὶ ὅπου ἂν μεταβάλλεσθαι πίφυκε ὄσους ἀφελοῦσα ἀνθρώπους τὸ τοιοῦτο πάθος ὑπόφυτον, τοῖς δὲ κῆ μεταπιπτόντι ἂν τὸ τῆ ἐλπίδων ἀσταθμητον, ὅσους τῆ ἀφελοίπω ἢ ἐμφερῶ γνώμης ὑπὲ ποτε τῆ καίρια ἀνεύρηκεν ἀφελόντας, καὶ τῆ τοιούτων ἀπαλλαγῆναι μεταμέλειν φρονοῦσιν. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν κορεσθήλως τῆ φρονοῦσιν καὶ τὰ ἐνύπνια διοικηλυθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεφαλίαν τὴν πύλλω ὑμένων ἀνέπλασεν. δὶ ἧς τὰ φοβερῶ τῆ ὑπνίων διέρχῃ καὶ φρικώδη. ἄμα γὰ τῆ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχῃ. εἰ δὲ καὶ πλάτος καὶ βάθος, τοιαῦτα καὶ τὰ κοῖ ὕπνως ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῆ ἀνιάντα καὶ εἰς ἀμυησίαν διήκοντα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐφόρμια, τῆ ἡδονῆ κῆ διφραίνοντα..... νεικᾷ τε καὶ ἀναπόβλητα.

Ἀποκριτόμενος.

P. 707. Mſ. in fol. Φιλοκερδούντων] Διακερδούντων. δυσιμεζόντα τῶν φειδίρως. [παρόλογον.] παρόλογον λόγοισιν δρῶσικῶς οἵτ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης τὸ παρόδοξον, κῆ ὃ οὐκ ἄπιθι ἀφοδεύσει. οἷον ἢ πολέμων τὸν παρόλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παρόλογος. παρολόγως ἢ τὸ ἀνελπίστως λέγει καὶ ἀδοξ ἀφοδεύσει. [καθ' ὃν ὅτ' μὴ ἀπακηρύξας βάλεται.] οὐτοῦζεν οἱ ἀγῶνες, ὁ πρώτος δ' ὁ λέγων τῆ νομίμων ἐπιχαιρεῖ. ὁ ὦ δείκνυσι μὴ δικεῖν τοῖς νόμοις δὲς ἀπακηρύτ[illegible]σθαι τὸν ἰόν. [καὶ ἀνεξέπιστον ἀδὲν κατελείπῃ.] ὅρα πῶς δ' σύνεωῦν λέγων τὸ ἴδιον ἢ ἀπὸ γνώμης τοχασμῶ ὑπεμφαίνῃ, καὶ ὅπ πῶς τὴν τοχαστικὴν ἢ κατηγορίας παρέπεσιν, ἡ τοχαστικὴ τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κίχρῃ] καὶ πῶς τῆν ταύτης ἀπάντησιν. [ἐκκαίνιον.] ἤτοι ἔξω ἢ ἀγῶνο. [ἁλιεικήρατα] κατελαμβανόμενα κρεκτύρματα, ἢ νικόμενα.

Φαλάρις Πρώτης.

P. 731. Mſ. in fol. Πάριδροι.] Πάριδρο ἢ δεῖνο. παριδρύῃ ἢ τῆ δεῖνι τὸ ὄνομα μετὰ γαικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δεπκῆς, ὥσπερ καὶ τὸ ψυοείκης γαικῆ, σωοικεῖ ἢ, δλικῆ. [διηγαγεῖν] ἀπατεῶσαι. [αὐλίκωσιν.] ἀκελδῆ καὶ αὐσηρό. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἢ ἀθλητικῆ τ πέπον, καὶ μή πως διπλόϊν ἔχηλο, μὴ δ' ἐπισθασίασε ἦδης, ἀλ' οἷον ἀπὸ ἐκάστω ὑπαρχηλο οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένης ἀλλότριον· τὸ ἀσφαλέστατον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ παλαίσματα ἃς ἐπίπαν καὶ σύνθημα, ἃ βάλλῃ σημαίνει τὸ αὐλίκωσιν, σημαίνῃ γὰρ τὸν τὸ ἀ-

ἀθλίου καὶ ἄθλιος καὶ ἀληθεύοντος, καὶ τὸ ἔτοιμον ἀεὶ ἄπτειν, καὶ τὸ ταχὺ, καὶ σκυτομικὸν καὶ αὐτόματον. Μάκιρ ὁ σὺ τῇ αὐτῇ χαιρετικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνει φασὶ καὶ τὸν Λυκιακὸν παρὰ μέρος σύνθεσιν. [πωσπιμι] καταπωσπιμι. διὸ ἡ λέξις ἀεριὸς ἐναγχωνιν ἐπίχαιτ τὸν ἔτερον λέξιν τὸ πωσπιμι. [ἐξάπαντ] ταχύ σημαίνει τὸ ἐξάπαντ ταχύ. ἐν οἷ μὴ ἔ ταχύ χρέψεις διάτασιν φιλάγ. οἱ ἔ χρεὸς ἔ ταχύ ὀξύνεσθαι μόνον, χρέφει) χαρ μετ' ἀμφίπαρ. [ἠπατόμιλω.] ἰφιλιμίλω. [ἀναστάσιμον] ἦγον ἀντιχάζοντος [νεολαι] ἡ ἔ νέα λαῦ σπαρωγή, καὶ ὅλως τὸ ἀθροισμα τὸ νέον· ἐνεργητικὴ καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ χαιρᾶς. [δημοδοκίαις] παῖς ἔ δημοδοχίαις, ὑσίαις. [ἡ ἰφάσεν.] ἔφησεν λίγοντας οἱ μέχρι τῶν ἀσειωτῶν τογχάνοντες. [ἐπιλίζοντο.] σωπᾶγον. [αὐτοχαιρέα] ἤτοι τῇ τὸ χαιρὸν δύναμιν αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονῶντες. λέγω) δὲ αὐτόχαιρις καὶ οἰκείωσις φονεύοντες. [φωχρόσεσπες] ἤτοι φοβηθέντες πεπόνθασιν. [μεταπολάμβω.] μεταπαμψάμβω. [πολλὴ χαιδεῖα τυράννου σοφὸς.] Περίανδρον φησὶ ἔ Κυψέλου ὄς τ' ἔχ μὲν σοφῶν, Κορίνθου δὲ τύραννον. τάτε καὶ ἀπόφθεγμα τὸ Δελφοὶ ἀνέκειτο τῶτο, ὑμᾶς πρότ. ἦσαν ἢ καὶ τὸ ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα. ἃ καὶ αὐτὸς Πυθοῖ ἀνέκειτ) ταῦτα. Κλεοβύλου Λινδίου, τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαν ἢ ἀλαζονείαν. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σαυτόν. Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὁρᾶν μακρὰ βιῶναι. Βίαντος Πριηνέως, οἱ πλείονες κακοί. Θάλητος Μιλησίου, ἔγγυα πάρα δ' ἄτα.

Φάλαρις. β.

P. 741. Mf. in 4. Πρόξενος ὢν] Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὤν, ὥστε ξένος ἢ καὶ ἰδιόξενος καὶ δημόξενος τοῦτο ἀμφίβολ. ὥστε ξένος ῥᾳ, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος πολίτας κατὰ τόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίαν ξένος. ἀφόξενος ἢ ἀπὸ πᾶσι τοῖς ὁπ' πόλεως ξένος, ὁποῖοι ποτ' ἂν ὦσι τὸ γένος. οἱ ἴσασι ἔ ἐκτὸς ὥστε ξένους καλοῦσι τοὺς παροδίτας πρὸς ἀξίαν, οἱ χένοι) καὶ ἴσως δὲ καὶ τὰς ὥστε ξένους συσσωδάζεσθαι τοῖς..... ὥσι ὥστε ξένοι παροικία..... παρήλπτηκ τῶτο..... τῶν μὲν ἐμμενίνων τῇ κοίνῃ ὥστε χόντων ἴσασι ἢ ὥστε ξένους φασὶ, τοὺς κ' ὅλης πολιτικὴν ὥστάτας ὅλαι πόλεων χιομένους. ἰδιόξενους ἢ, τοὺς ὁπ' πλείονος χρόνου ἢ ὁπ' πατέρων παραδόχης τυχόντας ὁμοίωσιν, καὶ πολιτικὰς πράξεσιν ἀπίχωσιν· οἱ φαίνον), καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύοντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι. ἵνα ὃς ἂν πίπτωσιν ἀγνῶτες ἢ ἡνίκ' ἂν ὦσιν ἀναδέχη) ἄτερος ἀφ' σύμβολα. φασὶ ἢ καὶ δορυξένους ἔτι τοὺς κ' πόλεμον ἀλλήλοις φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαύκωνι. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσι, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς ἢ ἰδιοξένους, ὡς ὁ αὐτὸς τοὺς ὑποδεξαμένους, καὶ συμπαρέχοντι πᾶν τὸ χρήσιμον ἢ μαρτύρεσι τῶν λόγ.....

Ἀλί-

Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

P. 746. Mſ. in 4. Ω Φίλιππε Κέλσε.] Οὗτος ἐστὶ Κέλσος, ὁ τὸν κατ' ἡμῶν μακρὸν φλυαρήσας ἐν ὀκτὼ συγγράψας βιβλίοις. ᾧ ἀντιστήσομαι ἀριθμῷ αὐτὸς ἀναγράψας ἀντιβολήσεις ὁ ἀκριβολόγος αὐτὸς Ὠριγένης, μισὺς ἀπείρου σοφίας καὶ δυσβελείας ἐξυφασμένῳ λόγῳ καὶ λεπτῷ ἀποφάσει τὸ ἀνωμαλὲς αὐτῆ ἀναδήσομαι.

Καὶ Ἀρριανὸς δέ.] Ὅτι Ἀρριανὸς ἦν ὁ Ἐπικτήτου ὁ Σταϊκὸς ὑπὸ τῆς ἱστορίας φέρεται, * καὶ τοῦτο δῆλον.

Οὐ Μινύου μόνον.] πάντες τὸ Ὀρχομένιον Μινύαν, ἢ τὸ Βοιώτιον.

Ὑπὲρ τῆς Κίρκωπος.] Οὗτοι οἱ Βοιωτίας διέτεμνον, Ὀλιαλιεῖς ὄντες γένος. Σόλων καὶ Τελέσιλλος ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀγροῖ, ἀπ' αὐτῶν ἃ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἄγρος. ἀπολιθώθησαν δ' οὗτοι. Ἐκαλοῦντο δὲ εἰς τιμὴν μισθοδοσίαν φησὶν Ἀριστοτέλης. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος ὢν καὶ ἀσεβὴς εἰσάγεται. ὡσαύτως καὶ ὁ Φρασωνίδης ἐπὶ πονηρίαν βοᾷ. ὁ Ἀλεξάδημος δέ, μιαρὸς καὶ καπηλεύων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ σκώπτων Ἀλεξάδημος καλεῖται, τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ Σάφαλος.

Καὶ ἀδελφὸς ὄντα.] ἀσυστατικὸν καὶτοῦτο τὸ κατηγόρημα. οἷον καὶ ἀδελφὸς ὄντα κατηγόρησα πλάτωνα, καὶ ἀεὶ δίμας γαίας.

Κοσκίνῳ τὸ ὕδωρ λόγῳ.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνατωτάτων μᾶλλον τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν.

Μὴ ἀλλὰ σοφόν.] Τὸ, μηκέτι δὲ εἶναι εἰπὼν μόνῃ τῇ μορφῇ ἀλλὰ σοφόν εἶναι προσέρριπτο τὸ μὴ σοφὸν εἶναι.

Οὐδὲ ἐς κόρον ἔ φασις.] Οὐδὲ ἐς κόρον ἔ φατὸς διῳκίσμενον, Ἀπίκιος ἡ σωτῆρις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, κατέαγεν ἔ κρανίου.

Ποιήσεως εἶχεν.] Ἀπίκιος ἐπὶ συμπαθείας προφέρεται ἐξόντως τὸ ποιητοῦ.

Σκάφαιον ἢ τοῦτο.] Σόγκρισις ἔ λεγομένη ἡρακλείδου.

Τὸν γὰρ σπλῆνα.] Εἰς τὸ Ἐνδυμίωνα προσδοκᾷ τὸ λόγον. ὃς καὶ βάσκαλος ὢν, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ σπλῆνος μυθεύεται.

Δίης.] Ἢ τοῦ Διός.

Λεπίδου ἐπαίρων ὄντα.] Ἔφη γὰρ τὸ Λεπίδου τοῦτον εἰς Ἀμφίπολιν κατοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα.

Ὦ Ἀλέξανδρε τὸ δεῦρο.] Γέρας οὐδὲν ἔ ἀνδρὸς ὄλβου τοῦτο μᾶλλον τὸ κύβευσιν παρεγκαλεῖν.

Ἀλλ' ἐκ γὰρ σοῦ γῆς.] Γλῶ σοῦ γῆς τοῦτο εἴωθε λέγειν Ἀθηναῖος, ἀντὶ ἔ τῆσδε τῆς γῆς, ὃ φαμὲν τόπον οὐ τόπου.

Κομίσας ἐς τὸν ὦμον.] Σημειοῦ ὡς Ἀριστοτέλης λοιδορεῖται καὶ οὗτος ὁ ἐπικαλῶν τῷ αὐτῷ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐξυβριστικῶς Δεκιανὸς τὸν Ἐπικούρειον αἱρέσεως.

* Fallitur Græculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam*.

Σκεπαρδιλαιχίμιλαι] Ἀπολοιχόμενοι ἢ ἀπορρύντες ἀστραπελίας.

Μὴ σύγε πλεύρμαι] Ἀπὸ παροιμίας παρώδηταί τις ἀδὴν ἐς τὸν Διόνυσον.

Ὡς Ποδαλειρίη ὑὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πάσχοι, τοῦτο φησὶν, ἀλλὰ πείζων ὡς λύκῳ Ποδαλειρίῳ, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκει τὸ χόρτον. ὁ δὲ σπαράσσει λαβόμενος] τὸν πόδα.

Περὶ Ὀρχήσεως.

P. 784. Mf. in 4. Μὴ ἄρχεσιν ἄρχε] Ἀπλοικὸν τοῦτο καὶ σύλοικον ἔπος. ἔφαλε γὰρ μὴ ἄρχε εἶναι αἰτιατικὴ. σημεῖον δὲ ὅτι μὴ εἰς τὸ τέλος φθόγγος. τὸν δὲ καὶ ἡ Ἀττικὴ συνήθεια δοκεῖ κίχρηται ὀρθολόγως, ὡς καὶ ἐπὶ ὅλου τοῦ χεῖρε καὶ τοῦ χερσὶν ἡλυγμὸς ἀνόμασεν ὁ ἀρχαῖος ἀρθρα ὠδινήμασιν.

Καὶ μὴ τιοῦτος Δῆλον πλάνον] Φασὶ γὰρ τὸν Δῆλον τὸν νῆσον ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι πλανᾶσθαι, ἐξ οὗ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, ἐξ ἧς Κυκλάδες ἄκουσι ἀκταὶ νῆσοι. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσουσα, ἀδὶν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς ἐπέπαυτο ἔσω ὑποδέχεσθαι δὲ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας, ἵνα τὰ ἄλλα καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρρίζωθη. Διὸ αὐτὴν μὲ Δῆλον ἐκλήθη, ἅτε δῆλα γεγονὼς τῇ τεκούσῃ, αἳ δὴ καὶ αὐτὸν κυκλοῦσιν αὐτὴν, Κυκλάδες, καὶ διὸ τὸ λιπὸ τοῦτο ἱερὸν Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ὁ τὰ εἰς Δῆλον ὕμνον.

Καὶ τὸ μέσον τὰ γῆς] Λέγουσιν οἱ Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ ᾧ ἱδρυθῆς ὁ τεὺς, καὶ περὶ αὐτὸν μαχάφθαι λίθοι σκληρότατοι λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τὰ γῆς.

Οἱ μὲ, ἄλλοι κυκλάθροι] Τοῦτο ἐκ παροιμίας, ἀπ' ὧν παροιμίας μεταλαμβάνει τὰ ᾠδὴν φασὶ σφᾶς τὰ Διόνυσον.

Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερβλεῖσον τὸ μέτρον βάλλει, ἅπερ ἄκροι ψυχολογίαν ἔφασκε.

Mf. in fol. Περὶ Ὀρχήσεως· καὶ σωσκαλᾶν] σωσκαλθεῖν ἢ σωσίγκαλλ. [ῥυμίλης] ῥυμίλη. ὁ βωμὸς, λίθ ᾧ θύεσι. ῥυμελίῳ δὲ αὐλητικῷ. [λειτουργίαις] λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία.

Λεξιφάνης.

P. 818. Mf. in 4. Τηνοῦν τε] Χρόνῳ δηλονοτὶ τὰ τρία τοιοῦτα ἐπιῤῥήματα. πίρυσιν. τὴνις. νέωλα. ὡς ὧν λίθ ᾧ χθὶς χράφεσιν χθεσινὸν, ὥσπερ λίθ ᾧ πῆνις, τηνικὸν, σημαίνῃ ᾧ τὸ ἐπίπαιον, ὥσπερ τὸ λίθ αὐτὸ ἔστιν. τὸ ᾧ νεοχμὸν, τὸ καινὸν, σημαίνῃ, ἀφ' ᾧ καὶ τὰ χράσσειν νεοχμὰ καὶ ἔσω ἀπὸ ᾧ νῦν καὶ ᾧ ἔχω νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλοκοσκομᾷ ᾧ μ. χρῶνται τῇ λέξῃ Θουκυδίδης.

Κυψελόδυσα] Κυψέλη λέγουσιν καὶ ὁ τῶν αὐτῶν ῥόπος. λέγει ᾧ τὸ κορυμβίως γινόμενον ἀγγεῖον τὸ ἀνίσωτον, οὗ ᾧ τὸν ῥόπον ἀκυρεῖον.

Πεδοῖ κατέβαλε] Γᾶς ἀπὸ ᾧ πρὸς πέδον κατέβαλε.

Ἢ κυψελὶς] Οὗτος ὁ ῥόπος τῶν ὕπνων λέγεται κυψελὶς, καὶ τὸ ὑφαίνειν ἀγγεῖον φ τὰς ἄρτους ἀναπλάττουσι. ὃ φ καὶ ὁ Κορίνθιος τύραν-

νος

νος· δρεπηλάτης· ὑπὸ τ μητρὸς κωλακευθείς, Κύψελος· ἀπομάξη. ἄμφω ϗ ἄπο τ κυψελίς κὴ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύπτειν τὰ ἐλλὰ ἐμβήσασα.

Εὔαρχος] Τὸ μὲ εὔαρχος, τὸ κωλὰ δρχὰ ἔχον, εὔλογος ϗ, τὰ σωφρόνα εὐάρμοστος. εὐλεξὶς ϗ κὴ εὐήνιος, τὸ εὐπειθῆ ὀνόμασι κὴ λέξεσι κεχρῆσθαι.

Σπαθ σλιγκίδα μοι] Σλιγγὶς, τ ξύσμα. ἔοικε ϗ τὸ κτένιον ὅπω κωλεῖν. φασὶν ἐκ τ ταινίας λίγα ὀθόνιας. ῥύμμασι τὸν σίκυον τ κὴ τὸ ἰτρεῖον. ἐχρῶντο γὸ κὴ ἰτρῷ οἱ παλαιοὶ ὡ τοῖς λυτρικοῖς. ναυσωλεῖν, τὸ βασύσπορ ἄκαιρ. ὁ ἐπὶ λυτρῷ ϗ, ὁ ὡ τῇ σωφρ. βαλανικῷ. ἐγγωνίκη ϗ ὁ κιβώτιον, ὡ ᾧ ἔστι ἀσφαλῶς κὴ ἐχχύσως κατηγῆται.

Ἐλπυόσεις] Ἀντὶ τ ἐπίσχεις, κατεμενίσεις.

Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τ πορεύεσθ δυσκόλ ὁ.

Τὸν τρόμιν] Οἱ μὲ ὁ τρῆμα τ ἴδρας· οἱ ϗ ὁ ἀπὸ τούτου μέχρι τ δρχᾶς ϗ βαλανεῖον χωρίον, ὁ κὴ ὑποτεῦθεν κωλοῦσιν. ἐπὶ ϗ κὴ χαμαιλῶν ἔχον ἐπικεκριμένα, ὅμοιον ῥαφῇ.

Ἐπ' ἀσπάδος] Ἀσπάδα ὁ σάγμα ἵππου ἡ σίμβα. τοὺς δὲ τὰ σκευαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ κωμικὸς ἀσπαδηλάτας κωλεῖν, ὅσπερ κὴ ἁρμηνηλάτας εἰώθαμεν κωλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἳ πρὸς τὸ ἅρμασι ὑποζεύχθαι. ἄλλοι ϗ ἀσπάδιον ὡς Ἀθηναῖοι, τὸν ἄζυγον φασὶν ἡμίονον, ἀφ' ἧς ἐκείμεθα. ἀπὸ τούτου κὴ ἀσπαδηλάτας τοὺς ἁπλοῦς τούτους φασί.

Ἀσκωλιάζειν] Ἀσκωλιάζειν ὁ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὅπω κινεῖσθ. ὁ ϗ ἐστὶν ἄλλεσθ. μηνόποδι γὸ τί ἄλλο εἰς κίνησιν ἐξελεύσεσθε, ἢ ἄλλεσθ; ἀσκωλιάζουσι δὲ αὐτοὶ ὁ μηνόποδι παιδιᾷ.

Σωπεμβουχάσας] Τὴν θελυτὴν φδήν. τοὺς ϗ τόφους τῇ ἰμᾷ παιδὶ καταπεπλάζοντας.

Καὶ ἔτι κρόμασπεῦν] Ἔοικε τὸ ἀπὸ τῶ κρύους χνόμμα ἐγκυλίεσθαι εἰς ὁ τοῦμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώμασι ϗ, τὸ δρότρῳ ἐξεσκαμμένα πεδία. σκάνδικες κὴ βρύκηται, εἴδη λαχάνων. κρόμυος δὲ, σκορδὸν ὄσπριον. ὁ ϗ ἰδάρνη ὁν ὕδρου ἀπὸ ᾧ ἀνεσύρθη, ἐτρέβλιν ὁν ὑποτεῦθεν, ἤτοι τὸν τρόμιν. λεκιθόπωλις ϗ, ἡ τὸ ἁλοιφόμενα ὄσπρια, ἤτοι τὸ βεβρυγμένα πωλοῦσα. οἱ ϗ ἰατρικὸν λέκιθον φασὶ κὴ ὁ ᾧ ὠῦ φ χρὸν· χρυμμυοπώλης ϗ ὁ τὰς δύπλεῖς ὀπώρας πιπράσκων. σίλφη δὲ ἡ πυρέττης ἐγκρυφίας δρτοί εἰσιν. ὁ μὲν σὺ κλιβάνῳ, ὁ ϗ ἐγκρυφίας, ἐπὶ τῇ ἀποδυῇ ἀπτημβρ ὁ. χήτια ϗ τὰ κρόμμυα. ὁ εἶδ ὁ ϗ ὁ πεντεχήλιον, ἀπὸ ᾧ ὀπισθιᾶ κρίας. λαγάνιον ϗ, ὁ ὑπὸ ὧν τρύχηλον, κὴ μέλιτα τῶν βοῶν. σίμ ὁ δέ ἐστιν, ὁ ἀμφορ ὁ τὸς ὀφθαλμούς. ἡδύσμιν ϗ, τὸ κδιάζειν ἤτοι μαγειρεύειν· κράδαπος ϗ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλανῖτις ἐν σκάφῃ. ξηρολοιφῆν δέ ἐστι, ὁ ἄνυ λυτρῷ ἀλειφόμεν ἐλαίῳ. γνάμμα ϗ, τὸ ᾧ σκωληκίον ἡ σκάφης ἤτοι ᾧ ὠφελοῦν μέσον ἐπικεκρὸς κανόνιον λέγ, ὁ τὰς ἄρας δείκνυσι τῇ ἑαυτῷ σκιᾷ· πόλον ϗ ὁ μέσον κὴ κοῖλον ᾧ αὐτῷ ὠφελοῦν λέγ. κραμβίζειν ϗ, τὰς σύγκλυδας οἶμαι κὴ συρφετώδεις φησὶ. βύζιν ϗ, ἐπιῤῥήματο-

κᾶς ἀκυτέον τὸ οἰονεὶ ἀφ' τῶν σωίχμων ἢ ὄχλα καὶ τὸν σῖτον ἐξαιβιβασμένους ἐσθίειν καὶ ὑγιᾶ τε καὶ ἀδίζους. τὸν γὰρ ὃ ἀσίζα σημαίνει. τὰ κόρα ἢ δηλονότι δυικᾶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ἐσχαμμῶν. σκαρδαμύττειν ἢ, τὸ σκαίρειν πυκνᾶς τε βλίφαρα. φαρμακὸν ἢ τὸ ὄμμα φησίν, ἀπὸ ἢ φαρμακεῖ ἤτοι ἰατρείας δέοις.

Διαιθοῦσιν] Ἀπὸ ἢ κολυμβήσιν.

Γρυποπάλλων] Ἐπὶ ἢ ὁ τὰ ὀπτὰ σκόμβρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῖ. ὕπας ἢ Ἀθηναῖοι ὃν γύπα φασὶ τῶν ὀψίχων.

Λωχαίνει] Ἀμβροσιώτης καὶ Ἠπειρώτης τὸ ἀπὸ ἢ τραχήλια τῶν βοῶν ἀγρίμων χαλασμὸν καὶ λάγνειαν εἰς τὸ μετρεῖν τῶν βρυχῶν, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Γενησίου. ἔοι ἢ Γύτη πόλις Σικελίας. ἰοικὸς ἡ βοὸς λίχνοι λωχαίνον, ἀλλὰ ζώων ἕτερον τὸ ἡδύτιον. ὃ τῶν βοῶν ἢ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύρεσθαι φασί.

Ὠχρὰν ψύτταν] Ἀπὸ ἢ τῶν χίων δρυμῶν.

Λαπαρὰν κρεπάδος] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κρεπάδος, τοιοῦτο. μέση ἵστηται χαλκοῦς ἄνωθεν ζυγὸν κεῖ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. κρεμάσαντες ἢ ἕκατέρωθεν ζυγὸς τελαμῶνα φορεῖ. ἀνθρώπου εἰς τὸν τελαμῶνα ἐκατέρωθεν ἐμβάντος. ὁ κρεπαδίζων τινῶν λαβὼν εἰς τὸ μέσον ὑγρὸν ὁπόσον οἷόν τε ὕδατος, καὶ τελίσσας τὸν γαλκοῦν, ἀφίησι τῶν χειλίων ὑπὸ μίαν στάγονα ἕκαστον ἢ ὑγρὸν κεῖ τὸ τελαμῶνι. οἱ ἢ ἀξιάμβατα κρίναι ἕκαστον καὶ καθελκόμενον τὸ βάρος κεῖ τὸ ἐπικρεμὲς ἢ ὑγρὸν φέροντα κεῖ τὸ ὑπερκρεμάμενον ἀνθρώπειον. καὶ κρύπτουσιν ἀνὰ μέσον ἑκάτερον κατὰ τὸν ἱστορούμενον τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι ἢ χαὶ ἀπτελαῦσιν ὃς ἀφροδισίων τὸν ἔρωτα. ὡς τῶν παιδικῶν καταφρονῶν. ἐρωτικὴ, ἢδ' ἡ παιδιά. οἱ ἢ τῶν τελαμῶνα τὸ λάπτειν λέγουσιν, ἡτταᾶς δεικτὸν ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ὁμιλεῖας. κολᾶν ἢ τὸ ἀνθρώπου μέσον. οἱ ἀκριβέστεροι δὲ περὶ κρεπάδων λέγουσιν, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κρεπάδων, κρεμαστῶν, καὶ ὀξυβάφων. ὁ μὲ κρεμαστὸς τοιοῦτος ἢν τὸ οἰονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ σφόνδυλόν τι ὁ καλεῖται μέσης ἰφ' ᾧ ἔδη πεσὼν τῶν καθελκομένων τελαμῶνα ὡς Ἀριστόφανης φησί. χαλκοῦν δὲ καὶ τῶν καθελκομένων κρεπάδων. ὁ ἢ δὲ ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν τι λεπτοειδὲς ἐοικὸς πλήρες ὕδατος ἐνίεται. ὀξυβάφου καινοῦ ἐπικλείοντος, ἅπερ ἢν καταδύνει ταῖς ἀπὸ τῶν σαρκίων σχοινίοις λάπτειν ὁ ἀγὼν τελαμῶνα ἢ, τὸ ὑπερκρέμαμον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πυκνίσκιον λέγ. ἐὰν ἢ μέσον τύχῃ ὠνῆς ἐπὶ ὃν μέσον πεσὸν. περιλᾷ ἢ ὁ κρεπάδος εἰς τὰ συμπόσια, λὸν τῶν περὶ Σικελίαν ἀστῶν εἰσαγόντων. τοῦς ἢ τοῦτο κυκλοπρεπὲς ἐπεύοντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον πλήθος ἢ κρεπάδος, ἔχωσιν ἐξ ἴσου ἢ ἀπόσπασιν πᾶς λάπτειν βάλλοντες καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζωνται. ὅταν βάλλωσι δὲ μέσον ἐφαλλόμενόν, ἀλλὰ κ' ὃ κολᾶς. ἐπὶ γὰ ἢ ἀριστερᾶ ἀγκῶνος τὰς ἑαυτῶν ἐπιρρώσεις, ὑγρᾶς ἀφίεῖ τῶν λάπτειν, ὡς ἐνίοις μέχρι φρενῶν ἐπὶ τὸ κρεμαζίζειν, ἢ ἐπὶ τὸ ἀκροπίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνωθείᾳ κρεπίζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρικὸν κ' ἀδόκ..... εἰρῆσ.

Ὡς ἡδυκώνας] Εἶδος ἄρτου αἱ ἡδυκώναι.

Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίπηδις ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι πᾶσαι ἀφ' ὧν χαλεῖον. βάλλεται δ' αὐτῷ σημαίνει τὸ, τὸ ἐρύθημα, ἤτοι τὸ φύκος

τοῦτο

Ὁ δρεπηβόλος ὑπὸ τῆ μητρὸς κωλακρυβεὶς, Κύψελος ἀνομάσθη. ἁμαρτωλὸν δ' ἐστὶ τὸ κυψελὶς καὶ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἀλλὰ ἐρήτησεν.

Εὔαρχος] Τὸ μὲν ἄναρχος, τὸ καλῶς ἄρχειν ἔχον, ἄλογος δ', τῶν παθητικῶν διάφορος. ἄλιξις δ' καὶ ἄσυνμος, τὸ δύσκριτον ὀνόμασι καὶ λέξεσι κεχρῆσθαι.

Σπαθὶ ελεγχίδα μοι] Ελεγχὶς, ἡ ξύφος. ἔοικε δ' τὸ κτένιον ὕπνω κωλεῖν. φασὶν δ' τινὲς λέγειν ὀθονίας. ῥύμμασι τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ ἱστρεῖν. ἐχρῆντο γὰρ καὶ πίτρᾳ οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ λυτρεῖν. ναυσυλεῖν, τὸ βαστάσαι ἄρκυν. ἢ ἐπὶ λυτρὸν δ', ἢ ἀντὶ τῆ σωτηρίᾳ βαλανικὸν. ἐγγυοδήκη δ' ἢ κιβώτιον, ἀπὸ ᾧ ἔστι ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως κατατηρεῖν.

Ἐλλιπούσης] Ἀντὶ δ' ἐπίσχεις, κατεμείνεις.

Οὐκ ἀδύπορος] Ἀντὶ δ' πορδίας δυνάμενος.

Τὸν τρέμιν] Οἱ μὲν τὸν τρῆμα τὸ ὄδραν· οἱ δ' τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆ ἀρχῆς δ' βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποστῶσαι καλοῦσιν. ἐνὶ δ' καὶ χαμαὶ ἔχον ἐπανεσηκέναι, ὅμοιον ῥαφῆ.

Ἐπ' ἀσπάδης] Ἀσπάδη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σίλλα. τὰς δὲ τὰ σπαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ κωμικὸς ἀσπαδηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρμαμαξηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τὰς ἐλαύνοντας τὰς ἅμαξας, οἳ τινες τὰ ἅρματα ὑποξυόχησαν. ἄλλοι δ' ἀσπάδων ὡς Ἀθηναῖοι, τῶν ἄζυγον φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ᾗς ἐχείμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀσπαδηλάτας τὰς ὀπισθὰς τούτων φασί.

Ἀσκωλιάζειν] Ἀσκωλιάζειν δ' ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὕπω κινεῖσθαι. δ δ' ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν ἀφελεῖ ποιεῖν, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντα δὲ αὐτὸ δ' μονόποδι πηδᾶν.

Συστημωφυχίσας] Τὴν θηλυτὴν φύλλ. τὰς δ' τόφους τῆ ἰμᾶ παλαὶ καπνοσκυάζοντας.

Καὶ ὅτι κρύμματα] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύους χνόμβια ἐγκρύμβειν εἰς δ' σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρύμβειν δ', τὰ δρότερα ἐξαρτασμένα πιδία. σκαφίδιας καὶ βοσκήσιμα, εἴδη λαχάνων. καὶ χερνὶς δὲ, σιτοβόλον ὄσπριον. δ δ' ἐδάφην δν ὄρθιον αὐτὸ δ' ἀνεσύρλω, ἐτρέβλω δν ὑποστῶσαν, ἤτοι τῶν τρέμιν. λεκιθόπαλις δ', ἡ τὰ ἠλοημένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα παλαῖσαι. οἱ δ' ἰατρεῖσι λίκνθον φασὶ καὶ δ δ' ὧν ὠχρὸν· χρυμμασιόπαλης δ' ὁ τὰς δύπλεῖς ὀπώρας πηγάσκων. σίλφη δὲ ἡ πυέλατης ἐγκρυφίας δρτοῖ εἶσιν. ὁ μὲν σε κλιβάνῳ, ὁ δ' ἐγκρυφίας, ἐπὶ τῆ ἀποδυῆ ἀπτηνδρ. χήτια δ' τὰ κρέμματα. ὁ οἶνος δ' δ δεύτερα χίλιον, ἀπὸ δ' ὄπισθεν κρίας. λαγάνιον δ', δ ὑπὸ δν τρέχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάφορος τὰς ὀφθαλμὰς. ἡδύνει δ', τὸ κδιάζειν ἤτοι μαγειρεύειν· καρδοπος δ' ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα ἐστὶ σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, δ ἄνευ λυτρῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμπτα δ', τὸ δ' σκιαθηρίω δ' σκάφης ἤτοι δ' ὠφελοχίω μέσον ἐπανεσηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὄργας δείκνυσι τῆ ἑαυτῦ σκιᾶς· πόλον δ' δ μέσον καὶ κῖλον δ' αὐτῦ ὠφελογίω λέγει. κρεμμύδας δ'. τὰς σύγκλυδας εἶμαι καὶ συρφετώδεις φησὶ. βύζιν δ', ἐπίρρημα πα-

 κῶς

πλύτλων τῶν πολλῶν. ἀκροθίνιον ἡ, ὁ μέσος τῶν μεθύων. ἀκροθίνιον, ὁ σωρὸς λάφυρα ἢ δικῶν δῶρα. χρυσοπέδιλα ἡ, τὰ χρυσᾶ φυλλάδια, τὰ γυναικεῖα κόσμια λέγει δηλονότι ἢ ἡδυόσμου εἶναι, παρόσον ἡ ἄνθη λείεται φαρμάκου ἰδιότητα τὰ ἐνόντα, δηλονότι τοῖς λοιδοροῦσι τῶν ἀνθρώπων. πόδας τὰ ψίλια. ἄδικον ὑμέναν καὶ ἄλογον τὸν ἄνευ μέτρων ἢ διανοίας λόγους. ἰχθυολογεῖσθαι ἡ, τὸν λόγον ποιῶσιν ἐν γλώσσαις. ἐκτὸν ἢ δισσόν ἐστιν, δηλονότι τὸ δικάλως ἄνευ τῶν ἀπαρχῶν ἐρᾶν. ἄχρηστα τὰ πρωτα, οἷς ἀδὺς ἐχρήσαντο. ἀνίτεμον ἡ, ἀλειφθὲν καὶ λάδιον ἐρράπτον. ἀρρηθαρίους ἐκκοίους λέγουσι τοὺς πολλοὺς δηλονότι τὸν μυρεψικὸν αὐτῶν.

Γναλίδες] Τὸ ἐπὶ σπουδῇ μειλίσσειν.

Ε'πίσχεσιν] Ἀντὶ δὲ ἀπέπεμπε.

Βακχεῖοι] Εἴδος σοτείμμασιν μυρόδες. πολυκτύπη ἡ, τὰ πάμπολλα. τελεσιούργημα ἡ, ὄργανον μουσικὸν, ὅπως λέγει δὲ χρήσιμον φιλόμβρον.

Λείεσθαι τὰς ὀφρῦς] Ἢ τοὺς γυναικείους κόσμους ἐξ ἐσθημάτων πολλὰ καὶ ἀνθινὰ καθῆπτο λείεται τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἵνα ὄντα τῇ ὀφρύϊ τὸν ὄψιν. Διὸ καὶ λειμόσυνον ὄπτα Ὅμηρος φησὶ, ἢ ἄστερ λέγει φαρμάκου τὸν ἀδιλιχίαν ἀφιέσθαι δὲ δείπνου περίπα. ὄρπηκι καὶ τὸν ὅτῳ λέγει τὸν δὲ ἡλίῳ κόσμον. ὡς ἐστὶν ἡ χεὶρ ἡ περίκοπος.

Ἀμυχάσθη] Ἀντὶ δὲ κατά τινα τρόπον ἔστι δέ τι ἀπερισκέπτως, ὁ τὸ δὲ ἐξυβρίζοντι, ἀσφάλειαν τῶν τριπάτων, περιφρονοῦντα, καὶ ἡδυμολόγους πόρνας φησὶ τὰς ἐξοικειωτάς, καὶ τὸν ἀκάλλυντον ἀφ' γυναίοις ἀθετοῦντας, ἡμιπόδισμα δὲ καὶ ἐμπόδιον, καὶ πολλαχοῦ ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲ χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλων, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐκ ῥάμβους, δὲ μελοῦν ἕνεκα πίπλασμα. οἷον τὸ ὑπόδημα καὶ παράλιον ἀ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκιθῶς δὲ, τὸ ὀρθρινὸν φασὶν ἔτι σκοτίας ὑπαρχούσης ἡ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι ἡσυχολασίαν. πεπλεγμένα ἡ τῷ σώματι ἀπηγχόνησαν. ὀκλάδες ἡ, αἱ τὸ ἱππεῖον κεκμηκυῖαι. τὸ δὲ βαυκαλᾶσθαι, οἱονεὶ ἀμφιέννυσθαι, ἢ βοῇ καλῶν καὶ συρίφων ἀφ' δὲ κωδωνίζεσθαι ἀδηλαλοῖ. σωσιχής ἡ τῶν φάρυγγα, ἀντὶ ἀπαισιμάτου. σωσιπόλιμος. ἀσαφλῶτα ἡ, ἀντὶ δὲ αἰχρᾶς τὸ αἰδοῖον ἢ πυθμὴν γαμετῆς. γραμμίζον ἡ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως ἀποπέμπειν τινά. σκοπάδια ἡ, ἀντὶ δὲ Σκόπα ἔργου. τῶν ἐξωνύμων δὲ καὶ ὅτῳ ἀσελγαινόντων.

Λάξ πατήσας] Ε'πὶ τῶν ἀσυχημόνων μὲν συμφορᾶς, ἀκριβαλέως δὲ τινὸς ἀσθένειαν λέγεται τινῶν, ὡς καὶ ὁ τραγῳδὸς Σοφοκλῆς, ὑμεῖ ποτ' ἂν γένοισ' ἂν ἀσφαλὴς, πόλις σὺ ἢ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σύφορα λάγδην πατοῦσι, κατιλῷ ἡ ἀνὴρ λαθὼν πατοῦργα χρωτὸν ἔργα καθ' ὅλην πόλιν.

Τὸν μίλητα καὶ χιστοφωκτῆν] τὰς μαλακὰς καὶ αἰσχρὰς, ὅτων ὁ σαρμόδων. ὅτοι γὰρ χίονι καὶ μύρτα ἐλάμβανον δὲ μὴ ὑπὸ χείρας ὁσαχῶμονῶν.

Παρυδακίτης] Προσυπακουστέον οἶνον.

Τρι-

Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ πυρὸς ἐπιμίκη πεπλασμένα.

Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ὡς καλάμῳ θρυπτόμενοι· αὐτὴ γὰρ οἱ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν λεπτύνεται ἢ δένδρα ἢ σκιάζει ἢ ὕπτιοι. νοσεραὶ ἦ, τὰς κολυμβητὰς λίγει. ἐξυσμένα ἦ τὰ ἐξεσμένα πλύσεως ἕνεκεν. πλακοῦντα ἦ ἐξ ἐπτὰ ἐγκεκορδυλημένων ὃν ἀφ' ἑαυτῶ κ' κρεβυλείδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κροβύλον ἀναδεδεμένον. ὁ ἢ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδοβοσκὸν ἦ τὸν διδάσκαλον· διέμπλεοι ἦ τῶν παλαιῶν ἐξεπεπλεμένων.

Συνωδινήσαμεν] Συνωδινήσαμεν, ἀντὶ ἢ φλυαρήσαμεν.

Δηλομαῖ] Ἀντὶ ἢ λίγειν ἐπιθυμεῖ.

Εὐφορίοισιν] Ἀντὶ ἢ φορᾷ τῷ πνεύματι φερομένῳ, ἀκροκυματοῦσιν ἦ, τῶν μετεώρων τοῖς κύμασιν ἐπ διολισθήνουσιν· ἔκτορες ἦ κ' ἰχάδιος κ' ναυσιπόνδους, τὰ σιδηροδόλια φασί.

Πλεῖ κ' νεῖ κ' θεῖ] πίπτωκεν τῷ κυκοδαίμονι τὰ ἐσχυκαπκὰ πάντα· κ' πλέον ἐπ τὸ ἀπὸ τ' ληθήσης ἀκούω τ' τεταρταῖον νεκρόν. τὸ ἀπέχει πίνειν· δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὡς ληρῶσιν αὐτὸς ἀθλολογίζεται.

Καταρραῖῳ] Καὶ τοῦτο πίπτωκεν ἀποκωπικῶς εἰς τὰς ἐνεμοτοποιΐας· κρινῶ γὰρ τοῦτο κ' ἢ φορικῶς τὸ καταρραιόμενον.

Καὶ πάντα ὁμοῖα ἐῶ] Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.

Μυσάρχῃ] Τὸν Πυλαγόραν λέγει, ἀφ' ἑαυτῶ πίπτωκεν σκαπῶ. ἐπίτηδες ἦ τῶν Ἀθηνῶν αὐτὸν ἢ ὠδισμωτάτων, ἀναίχυντον εἶπε, ἀφεβαλὼν τῶν τῶν λίξεων πλάσιν, κ' θηλυμορφῶν τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃν ἐπὶ τῶν κυπαιρέττων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀτιδούμην ἦ, αὐτὶ ἢ ἐπιζημίαν. κ' τοῦτο ἦ ἀφεβάλλων πίθηκε τὸν χρησμόν. τὸ γὰρ ὀτιδούζ ἐπὶ ἢ ἀπὸ θεῶ κινούμενα, ἤτοι ἐσφηδύοντος πέτηται. ῥιπυφήσιν ἦ αὐτὶ ἢ τοῖς ῥισὶ καταυλήσῃ, ἐποίησε γὰρ τοῦτο ῥιπαυλοῦντες, ἤτοι ἀφ' τ' ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ ἀφεσυρμᾷ πᾶν κ' χλάδη. ἀναίκρουν ἦ, αὐτὶ ἢ ἐπίχεσιν τῶν κυπαιρηκῶν πάσχουσιν.

Ἴκτερε ἰμάσιχος] Πλατωνικὸν τοῦτο κ' σημαίνει τὸ ἐγχὺς. κ' τὸ σκορδίσαζ, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης ἀφαπνύσαζ.

Σιλληπορδίᾳ] Σιλληπορδεῖν ἀφ' οὗ σύφορμι τὸ φαγεῖν κ' ἀδρύσαζ. ἔοικε ἦ ἔτ' ἀπὸ τ' λίξεως ἐπὶ τὸ κυκόμφαλον αὐτὸ μεζαλαβεῖν. ὡς ἂν ἀφ' τῶν δύσπεπτον τῶν λέξεων κ' τὸ μίσα ἐπὶ πολλοῖς φορεῖν, ἐξαγκυλᾶζ αὐτῷ τῶν χαστέρα, κ' ἐπὶ τῷ ἀποπαδύσαι κ' τὸν ὄγκον ἐπίσχαζ. πολλαχῆ ἦ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἴκοις κ' τὸν ψόφον ὃ μέτριον ἔσταζ.

Mſ. in fol. Λιξιφάνης. νεοχμὸν] καινὸν. [ἀνίγνωκε] ἀνελόγισε. [πιδεῖ] χαμαί. [ἢ δ' ὅς] εἶπεν αὐτός. [ἑλλω ῥέπαζ.] ἁλέα κ' αὐχὴν ἠλίῳ θερμαίνεσαζ. [ἐλινύοντες] βραδύνοις. [ἐπι δύσπορος τι] ἀπὸ ἢ πορᾶσαζ δύναμαι. [τεθμὸν] τεθμὸν, οἱ μὲ τὸ τρῆμα τῆς ὥρας. οἱ δὲ λαὸ τοῦτο μέχρις τ' ἀρχῆς ἢ βαλάνου. [ἄνδρων] * τὰ χάλη τ' ποιμαίνων λέγουσι ἀφ' τὸ εἶναι αἴτιον κ' ἀπὸ ὑπαιτιᾶσθαι. τὸ ἀναχάσασθαι

f λέγει

* Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in Mſ. fuit, relinquere ut inde appareret iteratum inſcitia Librarii, quæ tanta fuit, ut nihil aliunde ſupperetet ſubſidium quid ſibi voluerit Scholiaſtes ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quòd

λίγ[ει] λέ[γ]ει τὸ ὑπτίγη παιπάλυς μάνω οἱ τὸν λιπαρὸν ἄρτον μὴ εἰπεῖν [βορκάνιον] δύσκλητος λάχανα. [σκανδίκαν τὸ βορκάνιον.] ἢ λάχανον οἱονεὶ σκάνδικες καὶ βορκάνια. [κρίθρον] ἄσπερμον. [λειψιλιδί] λειψιδυπάλις ἢ τὰ ἀλληλεσμένα ἄσπερμα, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πλῆσαι, οἱ δὲ ἰατροὶ λίπιδη φασὶ τὸ δὲ οὐδὲν ἀλγοῦν. [χρυσοπαιπάλη] χρυσοπάλης δὲ ὁ τὰς ὀφθαλμῶν ὀπώρας πιαίνων. [σκαμάτιον] σκαμμάτιον δὲ καὶ ἐγκυφίως ἐπὶ τῆ ἀποδοχῆ ὠφελιμοῦσθαι. [τὰς σέλαχη] καὶ λαπάθιμα. [γήτεια] τὰ κέγμινα. [οἶδον.] οἶδος ἐλαχίστου ὄπιδος [λαχάνιον] λαχάνιον δὲ ὑπὸ τῶν πλάκτων καὶ μαλίστα τῶν βοῶν. [σίκιδ'] ἀλφοῦδ· τὰς ὀφθαλμίας. [ψύτια] τὰ χεῖρα. [κρατεύνας] ἄρμα. [ἡδύνειν] σκιάζειν, ἤτοι μαλακίζειν. [κρυδάκαν] μακρύνειν. [μὴ καθαίρειν. [ῥιπάκινας] ἄρτους. [ξηροφάγους] ἄρτους λαγανοφθοΐδας ἐλαίου. [ὁ γαῦμος σκιάζει μᾶλλον τοῦ πάλου] δ' ἀναλογία μίσει, ὅ στιὰ δύνειν τὰς ὄψεις. [βύζειν] ὑπερβαρυσχικῶς τὸ πιέζεσθαι σημαίνει. κορεννύσθαι δὲ τὰς συγκοιλίας καὶ συρφετώδης φλέ. [δυσκρῶ] ἀκαλυφίαν. [ἐκκαθάλυσθαι] ἐκβαλεῖν. [ἐκκαθάρσεσθαι] ἐκβαλεῖν. [ἐκκαθάσεσθαι τι] τὸ ἐρύθημα ἀκκαθάρσεται. [λαμπαλέους] σκαμμάτιον. [ἀπὸ ὑγρῶν. [ἀπηδὸν μέρος] ἀκαδυσμέρος. [Ἐξούμεν] ὀκτὼ ζωμάν. [κύπτειν εἶδος κηρῶν. [σκήφιον.] εἶδος κηρῶν. [ἀσκηφίσας.] ἀσκηφίτης ἄπλως κακόζηλον. [σκελίδες.] τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων μέχρι ἀφροῦ μέρος, ἄπερ φησὶν ἀκροάσεται. [ἀβυσταίκη.] σκάλωσμος βαρβαρικῶς λέγ καρδάμωμον καὶ πράσον. [ἐμβρυόδχον.] τρίμμα ἐπεὶ, ἐξ μήτρα τῶν ζώων ἐσκλασμένον. [λοβὸς] ἢ πτερ. [μαλισίδ'] ἐκμαξίζον πλακοῦντος. [ἡ ἀλευτρῶν ἤδη] τὸν πυρηνόκοκκα. [ἰσοκαπὴ] πλακουντάριον ἄρτου. [λεπτογάμιον· τὸ γαῦμος λεπταλέον. [κιντορμεργὸς] ἀπὸ δὲ Μετοχῆ ἐσκλασμένον. [βομβυλιὸς] τροχάλος. [δερεκόπελας] τὰ μακρὰ μέρη χόνας δὲ τύπτει ἐξηρασμένα. [γαμφὴ] ἐσχάτια. [ὠμοφάγιδι] βαθὺ καὶ πλατύ. [ὄσπριμα] λεπτοκελῆ. [ἀσιτοφόρησε] ἐλαφρότερον λεπτότερον. [γεμμαπικὰ] τὰς γραμμὰς ἐχούσα. [κύμβεια] κύμβεια τροχοὶ καὶ βαθέα. [φακίδες] τροχοὶ καὶ ὠδαθῆ. [τηλίκιον] τὸ ἀγχοῦν, ὃ πατροπολυτικὸν τῶν κυλίδει. [ἀλάφατα] ἄλλ δ κελεύσας τὸ σῶμα. [κύκλησί τις] εἰσίφερε. [ἀκροδίφης] ὁ σπουδαῖος, λέγ δὲ τὰς ἄκρας ἀφεῖν τὸ ζητεῖν. [χρυσοπίκτων] χρυσοπάθειαν. [ἰσθία] σώπια. [πίδιας] ψίλια. [ἄδιπνα· ἢ ἀμέσως] τὰς ἀδίπνους μὴ ἔχουσι. [καὶ ἄλογος ὡς ἂν ἐν ἐγκαλλιτίαις ὕσης] ἀκροσπιδὸς λόγους μὴ ἔχοντες, χρηὼ πολύσης τοῦ γλάσσαν. [ἔχουσι] καιρὸν. [ἀσπίσκεται] λάκκοι καὶ λίπος.

Εὐσεβίου.

P. 840. Mſ. in 4. Ὅλας ἀμάξας] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀναλώσαντων.

quod quæ hic esse debebant ad verbum apud Suidam legantur: τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἀνάπλεα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ὑγρά, καὶ διηρῆ. Τραπέζιος δὲ τὰ ἀναχώματα λέγ, διὰ τὸ ὑπερέχειν τῶν ὁδῶν. Ἀνάπλεα, μέρος τι τῆς κάπης. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces quæ ex ofcitantia Librarii hic natæ sunt, latet vox γαπαίλας cujus fine dubio à Scholiasta interpretatio tradebatur, quæ quomodo omissa fuerit & vox illa loco suo mota quærant acriores.

λοις χρεμίσαι ὄφελεν τοῦτο. καὶ γὰρ ὁ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, ἢ ἅμα τῷ περάσαι, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκολουθοῦσι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' ὧν παροιμίαι τὰ ἐξ ἁμάξης. ὅτῳ δ' ἐν ἐνδείξῃ πλέον τι ἐπὶ τῷ εὐόρμῳ ἐδηλώθη ἢ εἰωθότῳ, ὅλως εἶπον ἁμάξαι.

Καὶ κῦ τὸ πάτριον ἰσχύσαντο] Εἰς Ἀγησίλαον ἀποσκῶπτ, ὃς καὶ τοὺς ἑαυτοῦ φυτηρείαν μέρος ἡ διδασκαλίας ἤθετει.

Εἰδ' ὁ Ἀγησίπολις] Γράφει ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ἆρα σὺ ἄρρις ἔχων] κωμῳδοῦσιν τοῦτο. καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν ἀντὶ φύσιν.

* Τῷ Ὁμήρῳ ἀσειδῶ] Ἐξ ἀφροδισίων γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐνέτεινεν.

Mſ. in fol. Εὐπάτριδαι ὑπερδιαπεπόρθοι] ὑπερφιλοσοφοῦντες. [διεφέρουσι] διεμφέρουσι. [ἀμφίεσται] ἐπιφιλόσοφοι. [μεταπειθαζ] ἀπατεῶναζ. [βακχιλὸς] βακχιλὸς μέγας, ἀόριστος, γυναικώδης. [τὰ γαῖος τῶν ὄρχεων βάλλ' ἐς κόρυκας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. [ἀνδρίζει] ἀνδρίζω τὸ ἀνδρὸς τὶ ποιῶ.

Περὶ ἀστρολογίας.

P. 847. Mſ. in fol. Υποθημοσύνη] δόγμα. [ἐπικορίσαι] ἐπιτηκῶσιν. [ἀνεμώλιον] μάταιον. [ἄφυλα] ἀδικία. [δύμοιρίη] δύκλημοιρία. [ἰσημήναστο] ἰσημερίνθ. [ἰμήσαιο] ἰμηχανήσαιο. [ἀναφαδὸν] φανερῶς. [ἀπαφαλίη] φρενοβλαβίη. [ἐπείκη] μέτρια. [ἀτρεκίως] ἀκριβῶς. [ὑποθήκας] διδάξας. [πτηνῆσι] πτερωτοῖς. [οἰνωθήτη] ἐκπώματι [Ἀφροδίτης κῦ † τοῦτο ἰος] ἐξ ἀφροδισίων γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐσήρτησεν. [ὥρια] φροντίδα. [χρείη] πρόνοια. [σφετέρῳ] ἑαυτοῦ. [κάρφια] κάρφη, ξηρὸς κῦ κενὸς χόρτος. [δύμοιρίως] ῥαδίως.

Δημόκριτος βίος.

P. 857. Mſ. in 4. Οὐ μὲν ἀπίθεις] Ἀντὶ τοῦ ἀπιστιάσας.

Τὸν Σιωπᾶν] Τὸν Διογένη.

Ἀγαπᾶτον] ὃ ἐκεῖνος] Σημαίνει γὰρ τὸ περιὸν καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι ἔχον τὸ συμπέρασμα. καὶ τὸ αἰσχρῶς ποτ κῦ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖαζ.

Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφιδρῶτα ἀπέσκωψε. κῦ γὰρ δακτύλιος λίχνος καὶ αὐτός.

Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴδιά ἐστιν ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐπιμεμί μι πολιτείᾳ. ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδηλον, ποῖα τινὶ εἰσηχάψαθ αὐτὸν φρατρία, ἐν πολλῶν φρατερῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης. οἷον Οὐελτίων, Φλαβίων, Αἰμιλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ἐφ' ᾧ γὰπασις ἐπολιτογραφήθη εἰς ἄν. ἀλλ' εἴκοσ ἄρα ἔτους ἰσχυρῶν εἰσεῖν

* Hic nulla quidem apparebat in Apographo noſtro laeuna, ſed eum verba haec habeantur in libro *de Aſtrologia*, liquet deeſſe quaedam in hunc librum ſcholia.

† Sic ſaepe corrupta fuere verba Luciani, quae ſemper quaerere per otium non licuit. Hic legendum τῷ Ἄρεϊ ut videre eſt pag. 854.

τῇ Ῥωμαίων εἰσηχθήσθω πολιτείᾳ. ἵνα τὸ τέλειον ἐν ἀνθρώπῳ σῶμα ἐκ πάντων ἡμῶν ἀποτελεσθῇ· ὡς μὴ τὸ μὲν ἐξ Ἀρκαδίας ἐπιπολάζειν δοκεῖν, τὸ δὲ ἐκ Λακεδαίμονος ἀπολείπεσθαι, ἢ τὸ μὲν ἐκ Θετταλίας ἐπικρατεῖν, τὸ δὲ ἐκ Μεσσήνης ἐλαττοῦσθαι.

Καὶ Λακεδαιμονίοις τινὰ] Ἐμφαίνει γὰρ ἑαυτὸν Λάκωνας πολίτας, καὶ εἰς τοῦτο ἀπόκρισιν ἐπάγει.

Ἀντὶ τῆς βακτηρίας] Εἰς τὸ ῥάβδοι. Ἀμφοτέρως δὲ ὑπηρέτισιν δηλοῖ.

Λίνοις ἁμίλλαις] Καὶ γὰρ εἰσάγουσι τοὺς ἀθλητὰς, οἳ λίνεοι ἀποκρίνονται, ἢ λίνα λέγουσιν.

Δρομικοῖσιν] Ἀντὶ δ', ἢ αὐτῆς αὐτὸν ἐξέπεσον ἀνομίαν. ἢ ἐν αὐτὸς σοι τὸν ἁμαρτάνοντα, ἢ αὐτὸν γὰρ τὸ πεπλανῆσθαι, τοῦ ἁμαρτάνειν ἐστὶ ἢ ἄμφω, τὸ τὴν τελεσθεῖσαν πεπλανῆσθαι μαθεῖν. χρήσιμον.

Κωμάζειν] Τοῦτο γὰρ Κωμάζειν ἐπιγράφει Ἀθηναῖος ἐν τῇ Ἑλλήνων κωμῳδίᾳ πολλαχοῦ ὡς Πέρσου τὸν χρόνον ἀποσαπτῆς.

Ἐλαίου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλαίου βωμὸς αἱματέρμονας πυρσοὺς ἔχοντας ὥσπερ ἂν ἀναχοιθῇ, φησὶ, τοιοῦτον ὑμῶν τὸ ἄγαλμα γενέσθαι.

Ἐρωτες.

P. 873. Mſ. in 4. Ἐρωτικῆς] Ἄγαν, κατὰ φυσικὴν θεωρίαν ἐγχειρεῖν τὸ χωλεῖον, ὅτι τὰ ὑγρὰ τοῦ ξηροῦ πάντα ἀεὶ τὴν ὕλην ἀφίησιν, ὡς ἔστι ἐπὶ ἀποτέφρου τὰ εἴδη σιδηρίτου, ἡ δὲ τοῦ ξηροῦ ἐπιφάνεια ἐπιμένει ἀπαθὴς, ἀλλ' ἡ ὑπάρχει πυρώσει, ὡς αὐτό τινα ἄνεσιν ἀποκαθίστησι τὸ λίθῳ ξηρῷ ἐγκαταλειφθὲν ὑπερβάλλον. πολίτης δὲ καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐπιτήρων ὑπακοῇ, συζῆτησι καὶ τὰ ὑπερκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνοντα τῶν ἤδη κεκμηκότων ἐπαναζωπυροῦσι καὶ ἐπιτείνουσι, τῇ τοῦ ἐναντίου κατευδοκίᾳ.

Οὐ γὰρ Ἠλιάδες] Διὰ τὸν Πασιφάνη ἐπεὶ ἡλίου θυγατέρα ἐκ μητρὸς Ἀφροδίτης τοῦτον γεγονέναι.

Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρως] Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκλημα Ἀφροδίτη χαλεπήνη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀπεχθέστας αὐτοῖς ποιήσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν.

Δικεφάλου] Δίκεφαλον ἢ δύο εἰρεσίας ἔχοντα.

Βιάζεται γυναῖκα] Τοιοῦτον τὸν Φιλιππίδου Φιλοκρέοντα ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἐπεραστεύσαντο καὶ τριβάδα.

Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιττοῦν.

Βδελυκτότατος ἐράστης] Εἰ πάντα ὡσὶ τὰ τῆς φύσεως ἀφορμὰς ἔδει δὲ τοῦ ἡδέος ἐπιτηδεύσεως τὰ τῆς, εἰκότως ἂν ἐπιμιγῆ κακόηθες, τὸ τοῦ ἡδέος ἡ ἀμέτροφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις ἀδιάπαυστον. ἢ τὸ βαρυκάρδιον ποικιλία, τοῦ συμπαθοῦς σύστασιν, ἢ τὸ ἐμπαθὲς τοῦ λύπης ἢ ἀλγηδόνος ἐξώσασθαι, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῆς σοι τὸ δύσφημον. ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τοῦ φύσει θεόν.

Καλλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπῆλθε τοῦτο Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς ἡμετέρους ἀμφότερα τὰ γυναικεῖα. φευγέτω δὲ διαλύσεως, τοῦ Ῥίου λέγοντος. ὅπου γὰρ τοῦτο ἀμφισβητοῦσι, θεοὶ μοι, τοὺς ἀόρατος τὰ γυναικεῖα. ἐπεὶ καὶ τῇ τοῦ Ἀτθίδι τοιαύτη ἐνυμφεύθη. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς λέ-

Δεῦρο Φρυγίαν παραβοηθήσας Λακεδαιμονίοις, ἄλλην Ἑλλάδα τῷ Μενελάῳ Κάρινον ἀντὶ δὲ Χαρίλλας] Ἢ ὅτι Χαρίλλας ἡ Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καπιστοφάνης ὁ τὸν νικῶντα ὁ διαιτητὴς ἀπο- φήνας. ἢ ὅτι Κορίνθιος μὲν ἀπεικάσθη Κρεσθένης. διὸ καὶ πολὺ ὁ Κορίνθιος ὑγιαστικώτερος ἐμφαίνεται, ἢ ὁ παιδαγωγὸς ἐμοίνατο. ἤτοι τῇ κῷ φιλοσοφίᾳ καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τοῦ ὕδατος μιᾶρᾳ καὶ λιβυστικωτάτῃ.

Mſ. in fol. Βουκολίασις] πρωτοτύχησις. [ἄλας] πλατύσας. [ἀκκισμὸν] ἀποστροπήν. [ὑπογύου] ὑπόγυον. ἐγγύτερον. ἀσύφαλτον. νεοτί γινόμενον. τὸ ἀπὸ ἄλλης καὶ μετ' ἐλίγον. [ὕπαυλον ἔχω.] ὑ ἀπὸ παῦλα μεταμορφούμενον. [ἄρτυσιν.] λαμβάνοις. [διαφέρειν] διαφέρω διάφη. πλοῖα μεγάλα ἐστί. ἢ καὶ διαφέρω κατασκάσασθε. πυὰ δὲ καὶ ὡς πτύμνης καὶ ὡς τὸ πρώρας ἐπιτραφῆναι πηδαλίοις † ἴχνυτο. ὅσπερ αὐτοὶ τε μὴ μεταφρόβρεις ἐξ ὑπεναλίων καὶ ὑπαχορῶσι. ἐξ τοῦ ἐναντίας ἐν τῷ ἀφίστασθαι ἐξ ἀνάπλου αὐτοῦ φάσκοντι. [ἀπαρᾷ] ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξὺ. ὃ οὐκ οἶοντε χεῖρι. * ἀκαρὲς ἐπιβίνημα ὃ βραχέως ὥρας, ἀνάτομα. [ἔφαλος] ἀναγκαιοτάτων. [ἀναστρόμβων] ἀναστάσεις, ἀνακινήσεις. [κρυμωτικῆς] κρυμωλικῆς, λέγει δὲ κρύπτει οἱ δὲ λέγουσι κρύπλα κρύμος ὁ κεκρυμένος τριχῶν κόσμος. κρυμωτικὸς δὲ ὁ ἐν ἀφειρημένος κόσμος, καὶ κρυμωλικὸν ὑδατίρας. [ἐπίσπιν] συμπόσιον. [ἀψιμαχήσῃ] συναφαὶ μάχης. [ἀνάγκαζε] ἀναγκάζει λέγοντα τῶν ναῶν, ὅτι δεῖ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεσθαι. [ἀπαίρειν] ἀναγκαίως. [σφαλῶν] τείχιζειν. αὔξειν. σφύζειν. βραχύζειν. δύσμαχτον. ἀμαχίζειν. αὐλῶν. [κλωσὶν] κλάδοι. [ἄρμα] κατάκρυφον. [ἄγωνα] ἄκμασπε. [ἀμφιλαφὲς] ἀμφιλαφὲς κατάστιον ἐκπετρώσει, βουλόμενον. ἀμφιλαφὴ τύχην καὶ σφιγκὸν. ἀμφιλαφὲς μεγάλη ὅτι ἀμφοτέρωσις χρεὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐπὶ. [ἄδρα λιλαῖστον] λάθρα. [αὐτίτυπον] σφαῖρον. [ζάκορος] ζάκορος. νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεύς. ἢ τὸ ναὸν σαρὸν, χρεῖν γὰρ τὸ σαίρειν περὶ Ἀτθικῆς. [ἀκριβείας δέκησι] ἀκριβούνη. καθαρότης. λεπτεία. [Θεσσαλίαις] πολέμ. [ἀντιγαμβοῖ] ἐμπίπαθε. φιλονικεῖτε. [εὑρηριφὶς] ἐστραμμένον. [ἁρπάμεθα] ἁρπάσωμεθα. [κρύβδα] λέγ. τοῦτο. [ἐπαρίχθη.] ἐπηβόμησεν. [Δεκελείας] τόπος. [ἐπεπεχζομένας] ἐποικοδομῶ. [ἐξεῖα] πλάτη. [τριβόλω] τελβάδις αἱ πῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνῆσαι, ὅτι ὧν Φιλαίνις. [πλατυνόμβων] ἀγγειοκτήσεις. [Λυκεῖα] τόπος. [ἐπάρεσαν] ..... ἄλγημα. [ὑπδεικνύμβων] ὑπδείκνυσιν καὶ ὑποδείκνυσι πούτων. ὅπου ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοκμεῖ μόνον δῆλον ἢ γηθόμβων. [Σκαμάνδρου] Ἀθηναῖον μέτωπ μαθητὴς Περδίκκα ἔ Κίου. ὃς ἐπικαλεῖτο Κάθαρσιν. [πεδὶ πη] τῶτον τ τρόπον. [κρυφρυόμβων] ἀφρύσι μετέωρον.

Hæc propter confuſionem Mſ. Codicis loco mota refer ad pag. 600.

Mſ. in fol. [Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. ἱμονώδην] μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν,

† Legendum videtur ἴχνοντο, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas* qui habet ὕσκοντο, quod vertit *inſtructæ erant* Æmilius Portus.

* Legendum ex Suida, διακεῖραι, *quod non poteſt ſecari*, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes χερσὶ λαμβάνεσθαι.

ἡλωῦν, ἐπισκώπτει δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ † ἡλωῦν εἶναι. [τὸ περὶ Σινωπέως] * τῷ Ἐμπεδοκλέους κύτει φησὶν, ἤγουν τῇ ἐκπυρώσει τοῦ μέλανος. [ἀμφιλαφὲς δένδρος.] [ἄδινον] ἄδινον ὄρος καὶ ἄγονον μᾶλλον. περιφερὲς ἐστὶ τὸ μεγάλως ἢ ἐπαχυνόμενον, καὶ ὠδῖνος ἄξιον πλούτου. [αἰσύην] οὐκ λόγων πεπλασμένων. [περιφερὴς γλῆνις] ἡδὺς μέτρῳ περιφερὴς ὁ ἐν τοῖς ἐπῴδαις λ'. [τὸ Σαμοθρᾴκιον] σεμνεῖα Σαμοθρᾳκίων ὁ Λυκόφρων. [ὁ Μυσὸς] Μυσοπερσέως. [γομφώσεις] γομφὶς τὸ ἐπώνυμος ὄνος καὶ Γυρὸς καὶ Γόμφος καὶ Θέων. [ὁ δὲ Κυνὸς Τιτόρμου] † Τιτόρμου τοῦ βασιλέως φασὶ σφετερίζειν τὸ Κροτωνιάτου Μίλωνος μεγαλοφροσύνης ἀλλὰ τῶν ῥωμαλέων τὸ σώματος. ἰσχυρὸς μὲν ὁ μεγαλόσωμος τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτὰ ἰσχυρὸς πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλιξε μυδὶν μέγα ἰσχύϊ. κυβεύων δὲ εἰς † Εὔνομον καὶ ἡμιφόπιον ἐπιόντα, λαμβάνει μίκητον λίθον, καὶ σφῶν μὲν ἕλκει πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ ἑαυτὸν δὲ, ὡς καὶ τελεῖ τοῦτο ἐπείνῃ. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἤρει εἰς ὕψος γόνατος. καὶ τέλος ἀγόμενον ἐπὶ τὸν ὦμον, ἔφερεν * ὡς ἕπος, ἐγγὺς ποιήσας, καὶ ἔβριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον † ἐκίνησεν. ἐπὶ τοῖς ἀγάλλων ἤλθεν ὁ Τίτορμος. καὶ τὸν μέγιστον τοῦτον ἄρχειν ὄντα λαμπρὰ δ' ποδὸς, καὶ ὁ μὲν ἀπωφθήνας μόλις ἦν ὑλίν, οὐκ ἐδύνατο. πεπαυόντος δ' ἔτι τοῦ χειρὸς σπαρασσούσης δ' ποδὸς ὁμοίως αὖ χρ. θαυμάζω δ' ὁ Μίλων εἰς τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ δὴ τάδε Ἡρακλῆν ἐπὶ ἔστερξας; ἐκτοῦ γὰρ ἐδύνω λέγεσι τὸν περσικὸν, ἀλλὰ δὴ τὸν Ἡρακλῆς. [κάνδυν] χιτὼν ὁ Περσικός. [χειμωνιάζειν] χειμωνιάζει καὶ ὁ στράγγιξ χειμῶνος σημαίνει καὶ τὸ στράγγιξ χολάζειν, ὡς τὸ χειμωνιάζει ἡ βαλὴ καὶ ὁ ἥλιος. χειμωνιάζειν δὲ τὸ χειμερίζειν συνίζων. [λοπάδι] λοπὰς. * τὸ βρῶμος καὶ ὁ περιπεπηγὼς ἔξωθεν δ' κρουσὶν λιπὴς, ἔστιν φασὶ. διὸ μίμνουσι Ἀριστοφάνης λέγει, ὀξὺς δ' πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρος χαλκᾶ χάσματος.

† Adde hic ex *Suida* ὁ πραγωδία, & lege ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλωῦν quod sequitur.

* Quid faciant ad *Sinopensem* Philosophum, hoc est, ad Diogenem, ista verba Scholiastæ me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, licèt alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium.

† Tota hæc historia verbatim petita est ex *Æliani* Variis Hist. Lib. xi. c. 22. si pauca excipias.

* *Æliannus* habet ἔστιν ἐν ὀργυᾶς ἀπὸ in Editionibus, sed in Mſ. est πεντε, ut hic habet noster.

† Est apud *Æliannum* ἐκύλισεν.

* *Suidas* λέπαν vel λοπὰν habet, quod etiam significatione multùm differt τῆς λοπάς, quod apud Siculos præsertim *patellam*, apud Atticos præterea *ollam*, *caputium* significat.

TELOS.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

SECVNDVM VOLVMEN

LVCIANI.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Εἰκόνες.

Pag. 1. Ml. in 4. Αὐτῷ τῷ μίτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μίτρῳ, τῇ αὐτῇ εὐθυμίᾳ. ἴσι δὲ παροιμιῶδες.

Καὶ τὸν Παιδίαν ὕπης] Τῷ Πέρκνῳ, ἅπερ τῷ ἀηδόνα.

Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας ἀφ' οὗ τὸν Σμύρνιον, ὃν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεπίηκε.

Τὸν Θρῃκὶ] Τὸν Ὀρφέα.

Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐλοῦ καὶ κιθάρας.

Οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλων ἄλλας φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς καὶ σύριττιν εἶναι φασι, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως.

Ἢ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα, εἰδεχθεστάτη Σαπφὼ μικρότατη καὶ μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδὼν, ἀμόρφοις τοῖς πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι κεφαλιηλμένη;

Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ σωσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γνώμης προτρεπόμενον.

Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.

P. 16. Ml. in 4. Ὁ λόγος οὗτος ἀπηχεῖ ἐς εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα ὑὸν Ὑάρου ἐξ ἧς ἐγένετο Καίσαρος, ἐπαινῶν ἐστιν, οὐκ εἰκόνες ἐπιγράψων.

Καὶ κἀν ὅσας ὀλίγας] Εἰλήφθην μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τῆς πλείστου ὅστε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἀνάφορον τῆς συντάσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν σχήματος ἔχει, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῇ ποσῇ, τὸ μὲν γὰρ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας ὀλίγας.

Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσήμως ἂν ῥηθείεν.

* Hic legebatur Euterpe, sed cùm jam hoc haberetur nomen, deesſetque Terpſichore, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licèt non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec præſtantiſſimi Poëtæ diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes, & Terpſichores inventis ſatis conſentit cum Epigram. CXXXVIII. *Auſonii* ad quod vide *El. Vinetum*.

Παραθαρρῦναι με] Ἀντὶ τοῦ παρακάλεσον, συγκέρασον.

Τῷ Κασσίτιππον] Τῷ Κυρίνῳ λέγει χαμαιτύπῳ.

Ἡ γαῖαν δ' Ἀλεξάνδρῳ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν καὶ ἐγκρατὲς Ἀλεξάνδρου.

Μὴ ἦ υἱὸς τ' ποίδω] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτίνων ἀξιούντων παρ' ἑαυτοῖς παρέγραπτα. ὁ ποιῶν φιλεῖται οἱ αὐχμηρότατοι.

Ὀξυκηφόρου] Ὅτι ὁ Μιλάμπους ὀξύκηφος.

Μσ. in fol. Ὑπὲρ τῶν οἰκείων κάλλους γυναικὸς ἀπαραμίλλου φύσις. [ὡς τὰς Θειαῖας ἀπαυγεῖας τύπας.] ἤκουσε κηρὸς ἀπαφὴν συγκείνας· Ἀπαλέγει ὡς πᾶσι κεμψοῖς τοῖς λόγοις, ἴσως συναφὴς παλιγκότους συγκείσεις. [διὸ ὁ μισόξενος] ὁμοεθισμόξενος ὁ Ἰλλυριὸς ἐπαλλήλῳ, ὀβελίσκος καὶ ἀλλήτους πολλὰ τοῦ Ὁμήρου ἐπῶν.

Τέλος ἧς Φιλίας.

P. 32. Μσ. in 4. Οὐκ ἂν φθάνοιμι] Ἀντὶ τοῦ πάλιν ἂν παύσοιμι τὸ ὄρνιον ἀδημονήσαντα.

Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ εὐ τῇ συνηθείᾳ πυιζόμενον εὐδιάφορον.

Ἐκ τῶν ἀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱερακίων ἢ ἀετῶν μετενήνεγκε τὸν λόγον.

Καὶ μὴ ἐπ' ὀφθαλμοῖν] Διατάσσεται αὐξητικὸν ἐπ. πάθους.

Ἐν τοιούτῳ πάθει] Ἀντὶ τοῦ εὐ τῇ μετοχῇ.

Ὑπερίμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης ἀδημονησάσης λέγεται.

Λόγος ἡ Ὄνος.

P. 76. Μσ. in fol. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. [λιτόν] ἁπλοῦς. [σύψις] σύφασις. [ἐπαμφ.] ἀναιδὲς. πλατὺ. ἀδρὸ τὸ ἐδαφος, ὁ ἐπ ὀρμῶν. ταῖσι τοιχοῦ καὶ ἀναιδέσι. [χαμαὶ] φοβερῶς. [ἐπὶ κάρηι] πρεῖαις. [ἄμμος] δίσμος. [ἀδλον] πολὺ, μέγα, ἀδιψιλὲς, πλῆθος. [καθαψήσασα] καθαρσαύνησα. καπνψηλαφήσασα. [ἐπαλλὰξ ἀπέχων ἐκείνων αὐθρώπων ἔστι δ'] ἐπαλλὰξ ἡ οἰκία εὐ ἡ πλοῦ πᾶλαι πάντων· αὖλις δὲ ἡ κρίτη. [ἀναίσχυντος] ἐκφρόνιος τοῦ ψυχροῦ. [συδάλου χαμαικυκιτίων. [σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ νῆσος ἐστὶ πρὸς ἑσπέρας φύλας. ἔνθα βοτάνη γίνεται ὅμοια σελίνοις. ἃν οἱ γηδύμμοι ἀπαυτοκατοχύμβοι, ἀκαιρίας γελῶσι, καὶ ὕπνῳ πλαδηθῶσι. Τοιαῦτος δὲ φασὶ ἐκεῖ ὡς τὰς ὑπὲρ ἐπιγονότας γονῆς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ. γελῶσι καὶ τύπτουσι ξύλοις, καὶ ὡς ἀχαιρὲς κρημνοὺς καταθοῦσι, ἢ σαρδόνιον γέλως ἐκλέγει. ἄλλοι δὲ φασὶν ὑπ ἐκείνου οἱ Σαρδόνιοι μάρυπες γελῶσιν ἀκαιρίας ὡς τοῦ νέου τὸ παίδιον ἀφαρπάσαι ἀπαθὲς πλοῦτου, ὅθεν ἡ παροιμία. [πλαδηθῇ] χαυνῶσῃ. [ἐκβάξαι] ἐπλάξῃ [θήκη] ταφὸς. [καθαγίσαι] οἰκίσαι [δαχεῖον] μνημεῖον. [λαφύσσοιεν] διαπαντρώζοιεν. [κατοῦ] παρεδρεύσῃς. [ἀμύσσει] ἀπ. [συκοῖσι] συκῆν. [τρίσαι] καθαιρεδιάζειν. [ἄπαστον] μέγα, ἀπειρον. ἀχώρητον. [τίλμα] τίλμαζε τὰ πηλώδη καὶ πλαδητὰ ἢ ὕδατος. ἢ βάθρα. Γοιλὸς δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. [πυρρώσσω] φύρω, μολύνω, καθρίζω, συγχέω, παράττω, μιαίνω. [ἀπίσω] εἰς παρελθόν. [ὁμιλῶ] πλῆθος. [ἀφόρητον] ἀσήρωτον, ἀσύμφορον, ὑπερφυὲς. [ἀγέρτοις] ἀλαζόσι, ἀσκιτικοῖς. [ἐνυστεύσαντο] ἐψευδόντο.

[εἴρητο]

[εἰρκτὴν] φυλακὴν. [πίπτειν.] ἀξιοῦσθαι. [ὑστεροῦσι] ἀδύνατοι. [λοίσασθαι] ὕβρει. [μειλίσσεσθε] οἷόν τε πλακοῦντος. [κρύπτει] σκεπάσῃ. [καταχεῖν] καταχῶ, ἀντὶ τοῦ παροιμίᾳ, παροιμιακῶς αἰνιττομένη. καταχῶ δὲ αὐτὸ ἔχω τὴν γενικήν. [ἡ παρεία] ὁ καιρὸς ἡ παρείας. [χαμεύνας] πανουργίας χάριν μικρὰς εὐνάς.

Ζεὺς Ἐλεγχόμενος.

P. 117. Mſ. in 4. Πάνυ μὲν δὴ] Τοῦτο καθ' Ὁμήρου ἀπόρουσιν. οὔτε ἄλλό τι δύνασθαι αἰσχρεμβόλον καὶ τύχης παρὰ τὸ μέρος, ἀπὸ ἱστοδυναμεῖσθαι. διὸ ὡς μεγάλης ὕβρεως τὸ λοιδορεῖσθαι, ἐπάγεται τὸν Δία..... ἐξ αὐτῶν λοιπὸν δυνάμενον.

Μετρίαν] Ταπεινὸς, ἐπιεικὴς.

Οὐδὲν χαίρεται] Πλατωνικὸν τὸ ἡνώρθωμαι.

Καθήσεται] κρεμάσῃ.

Τῷ λίνῳ αὐτῶν] Τῷ Διὸς ἀπορήματι ὅτι ἡμᾶς οἱ θεοὶ ἓν νόημα ἀρτήσαντες τῷ μεταξὺ ὁ Κωμικὸς ἐμίλησεν.

Τῷ βίᾳ] Τῷ δύναμει.

Τὰς θυσίας φησὶ] Δηλότι ὁ λόγος.

Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς ἵν' ᾖ καὶ ὅπερ ἀσφαλίστερον λοιπὸν ἐπιστόρθωσε μὴ ὀκνήσῃς.

Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνειν ἀγαθῶν τὰς θυσίας ἀπολείποντες.

Ἰμερόεντα πεδία] Ἱμερόεντα λέγεται τὸ χωρίον οἷς ὁ διαπλάττων ὁ πόλος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ οὐ τῇ φορᾷ τῶν ἀπλήκτων. ἱμερόεντα λέγεται καὶ ὁ Ἅιδης καθὸ καὶ ἄλλοι Ἅιδη χωρία ἄντλησις. διότι τὸ ἱμερὸς λιγύτατα, κυρίως μὲν ὁ λαρὸς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χωρίον.

Ὁ Προμηθεὺς] Λίγυσεν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν καὶ ὅτε ἀπεσχετο θυσιῶν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ.

Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ μὲν Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὅτε ἐγνωκὼς ὡς ὑὸς ἓξ ἀπ' αὐτοῦ γεγενημένων βασιλείας στερηθείη αὐτὸν, ἐπεὶ δὲ ἂν ἔχειν ἰὸν κατηπόθισεν αὐτὸν. τοῦτο ἐποίησε δύο ἕνεκα, τοῦ Ἅιδη καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα ἡ γυνὴ μὲν Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ μὲν Διὸς. ὁ δὲ Κρόνος κατεπιεν, καὶ τοὺς ὡσπερεὶ παῖδας ἐξέμεσεν. ὑπὸ τούτου δὲ ὁ Ζεὺς τὸ ἰσοπαλὲς τοῦ βασιλείας ἐδιώξεν, καὶ δεσμὸς βαλὼν αὐτῷ εἰς τὸν Ταρτάρου ἀπέπεμψεν.

Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν ἀδελφὸς μὲν μὲν Διὸς ἀπὸ τοῦ βορείου ἄρχειν αὐτὸν, ἐδουλώσατο μὴ καὶ ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτῷ. χρὼς δὲ τούτου ὁ Ζεὺς τούτους ἐπιμαρτύρεται. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐπιμεῖναι εἰς Τροίαν ἐπὶ τῇ δουλώσει τοῦ Λαομέδοντος.

Παρὰ Ἀδμήτου] Ὁ Ἀσκληπιὸς ὑὸς μὲν Διὸς Ἀπόλλωνος, ὅτε τὴν ἰδίαν τέχνην τῇ ἰατρικῇ χρήσιμον, ὡς μηκέτι λογίσασθαι τοὺς ἀποθνήσκοντας ἥμερον. καὶ ἐρεθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτὸν. ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας τοὺς σιδηρεῖς κεραυνοποιοῦντας τοὺς κεραυνοὺς κατατοξεύσας. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπέτασε τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Ἀδμήτου δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος, διὰ βασιλεὺς Θετταλίας.

Ἐν ἀκμῇ] Ἐν βραχυπάτῳ. λέγεται ἡ ἀκμὴ τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν μικρὰ κριθὰς ἀφ' βραχύτητα δυναμένων.

Εἰ μὴ διὰ τοῦτο φεύ] Ἀντὶ τοῦ εἰ τοῦτο.

Τῇ αἰχμῇ] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξοι. φοβηθεὶς οὖν, ἐπεὶ σεσωσμένῳ τῷ παιδὶ ὕστερον εἰς πολεμίαν ἀπελθεῖν, ὅπου ἀφ' τότε παρελθεῖν οὐ ῥᾴδιον εἰδέναι. συὸς ἢ εἰς τῶν χρόνων φονεύσοι, πεισθεὶς ἔπεμψε τὸν ὑὸν τὸν παῖδα. καὶ οὐ τῷ ὀνείρου ἀπατώντος, ἀπεκτάνθη ὑπὸ Ἀδράστου εἰς τῶν ἑαυτοῦ φίλων, μὴ εἰς δὲ συός, αὐτὸς μὲν ἄμαχος, ἀπαρτὶ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν.

Ἄλοχον] Τὴν αὐλακα, ὃ ἐστι ἀροτριωθῆσαι γῆν, λέγει δὲ τὸν γυναῖκα.

Ἀποσφῦντες] Φαιρεῦντες.

Ἄρσενα κριὸν] Ὁ Κροῖσος ἤλπιζε πιεσθήναι τὸ ἀληθὲς μαντεῖον ὑπὸ Ἀπόλλωνος, μίξας ἄρσενα κριὸν καὶ λευκὸν χιλόντης, ἴσως αὐτὸς καὶ ἵππους ἀπελθεῖν τινας ἐφ' αὐτὸν καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν τὸ ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Οἶδά μ' ἐς φρένας ἦλθε κραιπνοῖσιν χελώνης Ἐψομένης σὺν χαλκείοις κρέασιν.

Διηγηλαμένῳ] Ἐν ἐπιμελῶς ἔχων.

Καδμίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τῆς δήμου, τρωλὶς ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γάμους δὲ τοῦ Ἱππονίκου θυγατέρος, Καδμίας δὲ ἀδελφοῦ, αὐτὸς μὲν ἐπιτροπεύσαντος. τὴν δὲ Καδμίαν ἐπιτρέψαντο τῷ Ἱππονίκου υἱεῖ ἀφ' ἡλικίαν. καὶ συνῴκησεν αὐτῇ, κύνδυλον τοῦ Ἱππονίκου υἱέα ψευδῶν. καὶ βαδίζων εἰς τὰς τῶν ἱερῶν ἀγορὰς, τὰς καμίνους τῶν βοῶν καλιζόμενον, ἔθυε μὴ τῶν ἱερῶν. αὐτὴ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς ἐπεμέλετο Ἀλκιβιάδης διὰ τὰς νόμους. ἔτι δὲ Ἀκρόπολιν καταλεῖπτο, ἤτοι ὅτι τὰς μικρὰς ἀκροπόλεις καλοῦσι. ἢ ὅτι διὰ Ἀκροπόλεως χωρεῖν ἐῶσι.

Παρεδίδου τοῖς ἐνδίκοις] Οἱ ἔνδικοι ἄρχοντες ἦσαν διὰ Ἀθηναίοις, τῶν τὰ δικαστήρια ἐπικαλούμενοι. καὶ τὰς καταγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲ ὁμολογῶσι, θανατοῦσιν ἄνευ ζημίας. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ σὺν ἂν κρατῇ περὶ αὐτὸν ποιῶσι. καὶ ἂν τις ἄκων κατακρατηθῇ θανάτου, οἱ ἔνδικοι τῶν διαλαμβάνουσιν.

Τί δὲ κακὸν ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δὲ οὐδέν.

Τετυκὼς] Ὁ Τιτὸς ἠξίωσε βιάσασθαι τὴν Λητὼ γυναῖκα ἔσυσ ὁ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ ἀφ' τοῦτο κολάζουσι τὸν μὲν ἀδικοῦντα, αὐτὸν γὰρ τὸν ἰδίαν ἐξεπλαμένην, διὰ τοὺς γονεῖς τὸν ἐπὶ αὐτὸν κατεσθίουσι.

Ἀγανακτήσωμεν] Ἀγανακτήσωμεθα.

Ml. in fol. Ζεὺς ἁλοὺς χόλῳ. Βάσανος] ὁ ἀφ' πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. [τὸν σὸν ἀδελφὸν] ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν δὲ Διὸς, μὴ φέρων βασιλεύοντα δὲ Διὸς ἀφ' τὸ βαρύνειν ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὲν καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τάξαι αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς τὴν βουλὴν ἐμεμψήσατο. τὸ δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι τῷ Λαομεδόντι. [μισθοῦ τι, ἢ] πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ὁμήρου ὑπόρησεν. εἶτε ἄλλοτε δίκαιος ἡ ἐμφερομένη καὶ τύχη διὰ τοὺς μύθους. [κατεπίθησεν] τοῦτο μετατίθησιν. [σκέπτεται.] ὁ πέλεκυς καὶ τὸ ἔθνος, διὰ τὸ σκέπτεσθαι τὰ

ίρια. [καθείρξας] ἐγκλησιάμβῳ. [τὸ γάρ τοι] Ϝ ἴσκειν. [διαγκυλόμβῳ] ἀντὶ Ϝ σύμφυσιν λάβε κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. [ἀντισκολοπίζουϲι] ἀντὶ τοῦ ἐναρίζουϲι· ἀντισκολοπίσθη ϲῶϲ αὐτὸϲ. [τὸ δὲ κάκεῖνο] ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνον. [ἐφικνοῦνται] ἐφάπτονται καὶ ἁλίσκονται. [ἀγαπήσομεν.] ἐφικνησόμεθα.

Ζεὺϲ Τραγῳδόϲ.

P. 127. Mf. in 4. Ἡ τραγῳδία πολέμου συμφορῶν. ἐπεὶ δὲ καὶ συμφορὰ νῦν ὁ Ζεύϲ ἐϲτιν, εἰκότωϲ αὐτὸν ὡϲ τραγικὸν ὑποτίθη. Ἀφ' οὗ τε γὰρ καὶ Ἀφ' ἁμάδων τραγικῶν Ἀθηναῖοι αὐτὸ Ἥρᾳ καὶ Ἀθηνᾷ. καὶ αὐτὸϲ ϝ Ἀφ' ἁμάδων ϲῶϲ αὐτὸϲ ἀπεκρίνατο.

Ὦ μιαλοτομορόγδα] Ἀδιαπόητοϲ ὅλῳ ὁ ϲίχοϲ, ὡϲ καὶ Ϝ Διὸϲ καὶ τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντοϲ.

Ὑποδραματεργεῖν] Τὸ δραματεργεῖν Ϝ ὑποδραματεργεῖν ταύτῃ Ἀφ' ἑαυτοῦ φέρει. δραματεργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴϲ, καὶ τὰ ὑποκρίϲεωϲ ὅληϲ, καὶ ἐϲτὶν, ὡϲ Εὐριπίδηϲ, Εὐπόλιϲ, Ἀριϲτοφάνηϲ καὶ ἕτεροι πλεῖϲτοι. ὑποδραματεργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματεργῶν τούτων ἐρημθέντα λαμβάνων καὶ ἐργαϲάμενοϲ, καὶ τοῖϲ οἰκείοιϲ αὐτὰ παίζειν ἐναρμόττων, ἅπερ τοῖϲ ἤδη πεπραγμένοιϲ ἀφομοιώμθα.

Ἐπὶ ξυρᾶ ἴϲηκεν] Ἡ παρθμία ἐπὶ τὰ ϲὺ ἰϲχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λειθμίνη, Ἀφ' τὸ μὴ δύναϲθαι τὸν ξυρὸν ἵϲαϲθαι.

Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆϲ κατοχθονίαϲ. ἐκεῖϲε γάρ, ὡϲ λέγουϲι, οἱ Τιτᾶνεϲ ἐδέδενθο.

Πῶλον ἢ Ἀριϲθμον] Οὗτοι τραγῳδίαϲ ἦϲαν ὑποκριταί. ἐπειδὴ δὲ Ζεὺϲ τραγικὸϲ ἰάμβουϲ ἔλεγεν αὐτοῖϲ, διὰ τοῦτο εἶπεν ὅτι ἀντὶ Διὸϲ Πῶλον ἐφάτη ἢ Ἀριθμόν. Πῶλον ϝ καὶ Ἀριθμὸν ὑποκριτὰ πεφανῆϲ. ὑποκρινόμενοι δὲ οἱ περὶ τὰϲ τραγῳδίαϲ καὶ κωμῳδίαϲ καὶ θεὸϲ, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεῖα κρυπτομένη ὁλιγωρίᾳ καὶ ὅτι ὅλωϲ θεῶν ὑπαϲπιζόντων ϲφῶϲιν, ὑποκρινομένη ϲφᾶϲι παθῶϲ τῷ Διὶ ὑποτίθηται.

Καὶ νῦν μετίωροι] Πρὸϲ ἀκρόαϲιν.

Ἀλλ' ὅτι ἀγνοήϲετε] Τὸ ἀγνοήϲετε, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήϲ. σκοπὸϲ δὲ ὅτι τοῖϲ ἄρχουϲι καὶ κατ' ἰδίαν τι πράττειν καὶ μὴ τοῖϲ ὑπηκόοιϲ αὐτὸ ϲυμβαίνῃ, τυραννικὸν δοκεῖ.

Ἀλλ' ἐϲ Διὸϲ ἔλθετε πάντεϲ] Πρὸϲ τὴν λοιπὴν δυϲιϲθυμίαν μᾶλλον ϝ παραίνεϲιν τῇ τοῦ τὰϲ λεγομένουϲ θεούϲ, καὶ Πριάπου πάντα θεὸν εἶναι Ἐπίχαρμοϲ ἐμυθολογήκαϲιν. οὐ οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φαϲὶν εἶναι τῷ Διονύϲῳ, ἐπιεικῶϲ αὐτῷ τοῦτο δῆθεν Πελάϲγα καλλυνίνη, ἄλλοι δὲ Διονύϲου μὲν ὄντα μητέροϲ ϝ ἢ Ἀφροδίτηϲ ἢ Διώνηϲ. Μναϲίαϲ δὲ ὁ Παταρεὺϲ ἱερὰν Ἀφροδίτην Πείαν λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτηϲ υἱόν. καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰϲ τὰϲ λευκώνα, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδίου αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ φαϲιν γλῶϲϲαν μεγάλην καὶ ϲαπρὰν καὶ αἰδοῖον, λεχθῆναι ϝ ὑπ' αὐτοῦ ὅτι ϲημαίνῃ ὁ ἅλαλκε αὐτῷ, ὡϲ ὁ κρατῶν γλώϲϲηϲ καὶ ϲαπρᾷ καὶ μίξει ϲ ἀπεμπόλει ἐξ τὸ βίου.

Πάγχυ νήνυμοι] Ἄτου ὕμνων.

Οἱ Φαίδιμ μ] Οὗτοι ἁλαλκτοπαῖοι ἦϲαν ἄρειοι.

Ἡ Βεν-

Η' Βενδὶς δὲ αὖτη] Η' μὲ Βενδὶς, Θρακικὴ θεὸς. ὁ δὲ Α'πολλων λήτα δὲ οἱ λόγοι ἔ πανσεληνόν που φασίν. Μίθρας, Περσικὸς, ὁ Α'πὶς, θηλυ. ὁ μὲ Μίθρην, ὁ αὐτὸς ὅτ@ τῷ Η'φαίστῳ, ἄπαιδι δὲ τῷ ἡλίῳ φασὶ ἐκεῖ δὲ οἱ βάρβαροι πλάστον σώματα, εἰκόνας καὶ πολυτελῆ τὴν τῶν θεῶν κατασκεύαζον. τὸν Α'πὶν δὲ Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ἡλυσθῆναι ὑπὸ Γῆας τῆ Διὸς μητρός. ἐφ' ᾧτε ἱερώμενον αὐτῆς ὑπομένειν. ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἀὸν αὐτῆς ὄντα δὲ ἐκείνην πεφθῆναι αὐτὸν φασι. τάττει ἱερατικὰ γένητις σπερμάτων ἀφροδισίων τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀναπέμπεται καὶ τῶν καίζεται τῶν κ' πάντων δυνάμεων, ὡς τῆ Διὶ πατρὶ δείκνυσθαι ἀνακείσθαι, ἀρχεβιώτερον δὲ εἶναι λέγουσι, καὶ ἀπ' αὐτὸς Α'πὶς τοιοῦτ@ ἐπαμφοτέρων τῶν μούσῃ ἐξεπιζήμι@.

Χρυσῆ χαίρε εἶμι] Χρυσῆν ἔλεγον Ο'μηρ@ τὴν Α'φροδίτην, διὰ κάλλος, αὐτὴ δὲ ἤλπε σωφροσύνη, ὅσον σὺ ἔ ἀνάρμοσ@.

Πάνυ λημῶ] Λημὴ δὲ ἐστι ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος.

Πεντέλησθεν] Α'πὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ἐστι λίθος παρ' Α'θήναις ἀμάλμασι πεποιημέν@.

Πραξιπέλ] Οὗτ@ ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὃς τὴν κατασκεύασε ὁ Κνίδῳ τ' Α'φροδίτης ἄγαλμα.

Τὰς κάμπας] Τὰς κυρτώσεις φασὶν. εἰσὶ δὲ αἱ πεπαλυμμέναι, ἃ λεπτεύονται αἱ ὑδραί.

Ἐν τῷ Ἡπακῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Α'θηναίοις οἱ πάσης πολίτευμα ἀπὸ ἔ ἠητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν τοῖς φίλοις. ὁ τῷ Ἡπακῷ ὧν ἐκκλησιάζειν λέγ ἀντὶ ἔ ὁ τῷ πειν χρῆ ἐ τοιοῦτον.

Ἴσως τελίσκομ@] Δοκιμάζομ@.

Υ'πὲρ τὰς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρας διηρέτο τοιγαροῦν τὸν ἡ πόλις τ' Α'θηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἳ πᾶσι τοῖς καλοῖς ἀγαθοῖσι. εἰς ἱππέας, ἡτίνα πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἤτοι ὑπλίτας, τοὺς πένητας. εἶπον δὲ ἀναστέρα τῶν Α'φροδίτην ὡς πεντακοσιομεδίμνους τὸ Ἡπακὸν τελεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶναι τοῦτον ὡς πλούσιον.

Τὴν νύκτα] Πυὺξ λιγάστη ἡ ἐκκλησία τ' Α'θηναίων παρὰ τὴν νυκτῶν ἐς τὰς συνερχομένας ἐν αὐτῇ.

Α'π' Η'ρακλείς] Εἰσὶ θῆρα οἱ ἄθηρα ἐν κυκλοῖς ὄντες, ἐκκλησίαν ἐρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως δὲ ὁ Λυκιανὸς τ Δία ἐπίκλην ἐπιλέρθριον τ Η'ρακλέα, παρὰ τ Ἡπᾶν ἐπεχολέρθριον.

Ὦ Ζεῦ τῶν Ε'λλήνων σωτῆρ] ἀντὶ ἔ τῶν Ε'λλήνων γλαφυρ.

Εὐσθενεστάτη] Εὐτρεπὴς.

Πρῦτας] Α'ντὶ ἔ πρόεδρος.

Δημεῖδαι] Βραδύνειν.

Πεπαράνηται σοι] Υ'βριστικῶς πέπραται.

Ὀλιγόρως] Καταφρονητικῶς.

Περὶ τ Καφηρέα] Α'κρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἴσχ μὲν ἴδιος ὁ Εὔβοια τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα. Καφαρεὺς ἦ λιγάστη τὸ πρὸς θαλάττης οὖ τὰ αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ τεναγώδης, σκοπέλοις διειλημμέν@, καὶ ἐπικρύπτουσι καὶ τὰ εἰς ὑπόθεσιν ἀπορώτη@, ὥστε καμνοῦσι ἐπιχειροῦσι μέν@ καὶ οἱ τοῖς ἔλοις πλοῦς, ἔτι καὶ διαπεσεῖν τοῖς ἀπίστοις πε-

πειρᾶ

πνεόμενον, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ Θεόκλυμενος σκηπτόν, τὸ ὕπνον κύμασιν λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὧν κεῖ αὐτός. καὶ ἴσως εἴρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καπνὸν θεῖναι ἀνιεῖσιν, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀχαιμένους δίον ἄγει κεκαφηότα νίκην, οἷονεὶ πνευσάντων, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμόντων ἢ τῇ ἀγαρωχίᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αὐτοῖς τὰς ἀναπνευστικὰς πόρους κατουσώσης, καὶ πέρας τοῦ σωθῆναι ἐπιπολάζει τὸ πνεῦμα καπνίζουσης, παρ' ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἔλαθον πολίταις ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκπυθεν ἐπιπολάσαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τῷ λαῷ τὴν χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι σωματικῇ τῇ εὐρύτητι συμπλοκὴν πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς δηλόγλωσσα σαφηνείᾳ φέρεται ἀμύτρως ἀναχέόμενον. *

Ἐν Κερκυραίοις] Δύο ἔσαν Κερκυραῖοι παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ὁ τῇ πόλει. ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, οὗτος ὧν ὁ οὐ τῇ πόλει λέγει τοῦτον.

Τῷ μικρολογίᾳ] Τὴν σκνιπότητα.

Ἢ δὴ κορυζῶντας] Ὑπὸ δὲ γνῆσιος μύξας ἀναχέοντας, κόρυζαν δὲ αὖ μύξαν.

Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν.

Ποικίλλω] Ποικίλη γοὖν παρ' Ἀθηναίοις, ἀναλεῖτο δ' ὅπως οὐ ἡ ποικίλης οὐ ωὐτῇ ζωγραφίας.

Καὶ Δραστινομένους] Ἀμφισβητεῖσθαι.

Ἐπασασεμένῳ] Ἐπισύρας, χαλάσας.

Τὸν Ἐπικήρειον Δάμιν] Ἐπικήρειοι δὲ Στοικοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικήρειοι, ἀπὸ ωὐσίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοικοὶ ὑπὸ προνοίας.

Τὸν ἱππεσπέρ] Τὸν ἄξιον δὲ ἱππεσπέρας, τυπτήσαι πληγῆναι.

Σαρδώνιον ἐπιγελᾶν] Σαρδώνιος γέλως λέγεται, ὁ οὐ κατακλεισμὸς γενόμενος.

Παρομαρτῶν] Συναγελαζόμενος.

Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι καθιζομένοις ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγήσατο νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμιον εἰσφέρειν, ἀνιστάσθω ἱερῶν ὅτι καὶ ἴσχε.

Τῶν πελειῶν θεῶν] Νόμος ἐκέλευσε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὸ γ' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. οὕτω ἐξῆν ἢ δημηγορῆσαι, ὅτε τοῖς ἀτίμοις ὅτε τοῖς ξένοις, ὅτε τοῖς μὴ κατακλεῖσι τῷ ἥττονι ἡλικίᾳ. τὸ δὲ νενόμισται παρ' Ἀθηναίοις, ὑπὸ πελειῶν τοῖς θεοῖς ὑποτίθεσθαι.

Ὦ θεαὶ πάλαι λακκοδρόμας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικύρωτων, καὶ

* Hæc omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quæ verior, licèt ipse eam satis non intellexerit. Καθηρεύς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ ἐκάθαιρον οἱ Εὔβοεις. Nempe Καθηρεὺς est Græcè quòd Καφαρεὺς fuit linguâ Phœnicià, nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Græcos, ita etiam sumitur apud Phœnices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeæ vocaverant qui cum Cadmo ex Phœnicià in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan. Lib. 1. c. XLII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus.

ἀπεραμολόπλοκα λεγόμενα, μηδὲν ὠφελοῦντα δ' λέγοντος, ἀλλ' ἢ ὅτι τὸ πρᾶγμα διεξιόντος.

Καὶ κατὰν ὄνειρον] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὄνειρον ὡς εἰκάσας τῶν θεῶν λαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἡμερῶσι, ὡς λέγουσι τὰ ἄλση.

Τὸν Ἄλωα] Κεῖται τῇ τοῦ Λυδῶν βασιλέως ἐρωτήσαντι εἰ λέγουσι τὸν Ἄλωα ὁ Κῦρος, δ Περσῶν βασιλεύς, ἀπεκρίνατο. ὅτι λέγουσι μεγάλην δύναμιν κεκτῆσθαι. οὐδὲ, ἀγνοήσας πόσην δύναμιν, λέγουσι τὸν Ἄλωα, ἢ ἴσιον ἀπαλλάξαι.

Ὧν ἐπὶ Σαλαμῖνι] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι μέλλοντων ἔδοξεν τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀθηνῶν, τοῦτον τὸν δύσκριτον. λέγεται αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν χαίρειν φῆσαι θεὸν καὶ τὸν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πολεμίαν Ἑλλάδα, ὅτε τῶν Περσῶν συνεμαχοῦντο θεοκτόνοι.

Δίοι ἀμπαύειν] Ἀρκεῖαζ, ἐξαρκεῖν.

Τῶν περιγιγνομένων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται περὶ Ἀθηναίους ἐγγράφειν ἐκέλευσαν. ἐφ' ᾧ μὴ ἂν πολίτης ἐκγραφῇ περὶ ἄξια, παρίκπτος ἔσεσθαι. ἀφ' τοῦτο τοῦτον περιγιγνόμενος ὀνόμασι.

Εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεύς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν, ἐν Τροιζῆνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συνοικοδόμησε Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ δ Πιτθέως. ἐγὼ δὲ Αἴθρα ἐμνήσθη τοῦ Θησέως. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλὰς ληστὰς εὗρεν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ παρόμοιον.

Τὸν Σκείρωνα] Ληστὴν ὄντα τὸν ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας φέροντα. καὶ ὁ μὲν Σκείρων ληστὴς ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῷ βαλάσσῃ καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔῤῥιπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιεν.

Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτης ἦν, καὶ οὗτος ληστὴς ὢν, ἕκαστα πίτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν οἷς ἀπεπτικότερον ἐπαλλύνθη.

Καπρόθυμον] Τὸν Ἡρακλέα.

Καὶ κτείνει] Καπρὸν ὄντα τοῖς βουσὶν ἀπειλοῦντα.

Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος ἄδικος ὢν τὰ πολλὰ εἰς τοὺς ξένους, ἐπάλαιεν ἠνάγκαζε. καὶ τὸν μὲ βιαιόμενον διέφθειρε, καὶ ὁ τόπος πάλαισμα καλεῖται ἐν οἷ οὗτος, πλησίον Ἐλευσῖνος. διέφθειρε δὲ κατέβαλλε τοὺς ἀντιπαλαίοντας αὐτῷ εἰς πάλαι, πάλαι Θησεύς, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισε αὐτὸν σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ ὢν ῥίψῃ Θησεὺς ἐπὶ μεγάλῃ πρώτῃ ῥώμῃ χρώμενον εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερος τὴν ὄνομα Διπύλης. ὃν ἐπειρᾶτο, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θεραπεύειν δ' ἥρως ἐποίμαινε, εἰ δὲ ἀπίστησε, ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

Καὶ Φάλαρις ὁ Ἀκραγαντῖνος ὃν τὸν χαλκοῦν τύπτας ἐπενόησε κολάσεις.

Βασιλεὺς δ' ὁ Αἰγυπτίων, ὅτου ὁμὸς ἦν, ὃς καὶ ἀνῄρουν ξένους.

Ὁ δὲ Ἐρυθείων βασιλεὺς ἡμερηπιάστης. Διομήδης δὲ ὁ Θρᾴξ. ὃν τοὺς ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους. καὶ ὃς ἐκράτει ἔθαλλεν αὐτούς.

Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφεται ἐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλειακῆς μέρους Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐπλεῖτο τὰ Ὀλύμπια.

Μαί

Μνᾶν ἐκάτερον] Ἡ μνᾶ ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ ἑβδομήκοντα δραχμὰς ρ', ὡς φησὶ καὶ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, δέκατον δὲ ρ' δραχμὰς, καὶ ἐπίφερε. κἀλαξιν οἶνον δὲς ἑπτάμυαν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν αἴρηκε καὶ τὰς ἑβδομήκοντα ρ' δραχμάς. ἡ μὲν τοι δραχμὴ εἴκοσι ὀβολοὺς σ', ὅθεν καὶ ἑπτωβολία τὸ ἕκτον ἢ πεμπτημόριον.

Ἐν Γερασῷ] Γερασὸς πόλις Εὐβοίας, ἅτινα μέχρι νῦν λεγομένη, ἢ ὁ Ὠρεὸς πόλις Εὐβοίας. ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται.

Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρήμη λεγομένη νῆσός ἐστι Θεσσαλίας πλησίον τῆς Δίκης ἡμέρας, ἐν εἰς τῶν ἀποδήκων ἀπολειφθείς· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τῶν ἀπολειφθέντων ἐρήμην.

Θυννώδης] Ἐπειδὴ τὰς θύννας ἐν λόγῳ ἀμφισβητήσῃ νικᾶμεν, ἀλλὰ τριακοσίας ἀναιρεῖμεν, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυννώδης ἀνόμασεν.

Ἀμφήρεσιν] Ἀμφισβητήσιμον.

Ἐς τὸ ἓν δύδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δύδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τῆς Κρόνου ἀρχῆς.

Χαλεπὸν γάρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον.

Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. ἐν ᾧ μὲν τῷ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γενηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τὴν ἐνόμιμον ἡλικίαν ἐπάνοδον. τοῦτο δὲ καλεῖτο ληξιαρχικόν. ἐπεὶ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τῆς πατρῴας ληξεως, τουτέστι τῆς κληρονομίας. ληξις γὰρ καλεῖται ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ δὲ τῶν ὀρφανῶν κωλύει νομίσαι, ὅταν ἐπιτρόπους παρείπωσι τὰ πατρῷα. ὡς ἂν αὐτῶν διαπόντων μὴ φθείρηται τὰ τῶν ὀρφανῶν, εἶτα ἐπεὶ σὺ ἂν ἐπιδιδῷς οἱ ὀρφανοὶ ἡβήσωσι, ἐξῇ αὐτοῖς λαβεῖν τῶν νόμων εἰς τὸ ληξιαρχικὸν ἐγγραφῆναι, ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ λῆξαι τῆς λήξεως, ἤτοι τῆς ἑαυτῶν ἀρχῆς κληρονομίας. τοῦτο οὖν σύνταξα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζώσιμος, ὡς εἰ καὶ ἀχάριστος εἶ, καὶ τοῦτο αἰτιᾶ, τὸ μὴ ἔξεστιν σοι λῆξαι, ἀλλ' ὧν ἔχεις. πάλαι γὰρ τῆς αὐτρύσιστης ἐπιλέλυσαι, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄλλων καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐξεῖναι σοι λῆξαι καὶ γνώμῃ εἰσηγεῖσθαι τῇ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγον δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ἦν, ἀντὶ τοῦ χρεὼν τῆς ἐπὶ Κρόνου τῷ βουλῇ συμπληρούντων θεῶν. ὁκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡσίοδος δηλοῖ τῇ Ἀλικαρνασσεῖ.

Ἐφίεσθαι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν.

Γέλωτα ὀφλισκανεῖ] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται.

Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώην ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ ἐκεῖνος ἄλλους δύδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας διαχεῖρισε τὰ βασιλείας· ἐκ δὲ Διὸς ἓξ ἰδίως ὑπὸ ἐβλήθη εἰς τὸ Τάρταρον, καὶ μὴ τοῦτο, ἄλλη συνέσχη βουλὴ ἓξ Διός.

Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ λατρεύειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο.

Βατιάζων] τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζων. ὁ Βάττος ἢ ὅτι, ἐπειδὴ Κυρήνην ἀπῴκισε ἡγήσατο, μοχλαλὸς τις ὤν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ ῥᾳδίως, μηδὲ τραχὺ κεχρημένους. * καὶ Θρασύμαχος, βατιάζειν φασίν.

* Hæc quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ φλυαρούσης φθεγγομένους καὶ, quæ voces imperiti Librarii negligentiâ

Συνῆκαν μὲν γὰρ] Λέγει δὲ διὰ τέλους, ὡς ἔπος εἰπεῖν.

Λοξὸς δὲ] Λοξὸς πάλιν ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ἤτοι φαύλως καὶ ἀδήλως. χείρους δὲ ἦσι τὸ ὑστερούμενον δύσλυτον ζήτημα. χειρώδης δ' ἂν εἴποι, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής.

Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κρῆσσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς ἀντὶ πλίνθους ἀφιερώσατο.

Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγεται, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ, οἱ Φωκεῖς, οἱ δὲ Κολοφῶνα τὸν Ἀσίας.

Κίνημα κορυβαντώδες] Μανιώδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Φρύγα. * κατὰ μέρος δ', μανιώδη, φοβερά.

Οὐκ ἄριστα κρίνει] Κρῆσσος γὰρ ἀπειρόμαντος ὢν τὸ Δελφῶν μαντεῖον οὐ ἀληθῆς ἦν, ἐπεὶ τοιοῦτον. ἡνίκα γὰρ ἦλθε πρὸς Δελφοὺς ἀπορήσων, ἐπέστειλαν αὐτῷ ῥητῶς ἀμείνω. μὴ τὸ ἀφικέσθαι εἰς τοιοῦτον τόπον ἐμφανίσαι, ἀνειρήσθαι τὴν Πυθίαν ἢ τὸν Ἀπόλλω περὶ τῶν Κρῆσσος; ἐπεὶ τοῦτο τὸν Κρῆσσος. λέγεται εἰς λέοντα ἀπομεθαλλάν, ἐκ χρυσοῦ κρέα καὶ χοῖνιξ συγκεκαμένους, καὶ τὸ λέοντα τοῦ ἐλεφάντος ἰσχυρότερον, ἅτε ἀπὸ πλείονος ἢ Πυθία ἀπάλλει ὡς ἐπαίρεται. μᾶλλον δὲ ἢ ἐλέφαντος κρείττων. ὁδμὴ μ' ἐς φρένας ἦλθε κρατερήτερον ἐλέφαντος.

Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μόνον ὁ Θεμιστοκλῆς σωθῆναι δι' ἀπόκρισιν Ἀθηναίοις χρησμοῦ. ὅτι τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ Ξέρξου ἐμαντεύσατο Ἀθηνᾶ, ἐκ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀπέλαυε ἡ Πυθία τὸ, Τείχης τριτογενῆ ξύλινον ὀλέσαι δίδυμοι Ζεύς, καὶ, ὦ θεῖα Σαλαμὶς ἀπολεῖς δὲ τέκνα γυναικῶν. ὡς δὴ μόνον Θεμιστοκλέους ἀνδρεύσαντος ὅτι καὶ λέγει χρησμός, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυμφώνως ἔχει. τοῦτο καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων ὁ Μάμμιος. ὅτι σαφέστερον τοῦτο δὲ χρησμὸν ἐκεῖνον, ὡς μὴ δεῖσαι Θεμιστοκλέα ἐξηγητάν.

Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὤν, ὡς λέγουσι, πρᾶόν γέ τι θεὸς, καὶ εἰς ἐκείνον μετοίκησιν.

Ἡρακλεῖς ἰὼ] Τοῦτο εἰώθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστι δὲ ἐπιφώνημα ἀπελπιστικόν. ἀπελπίζομεν δὲ τοῦτο εἰς Ἡρακλέα.

Καὶ

tiâ omiſſa, faciunt ut credam alibi alia deeſſe, quæ Apolline indigerent conjectore.

* De hiſce videndus Strabo Lib. x. Ex quo, advocatâ & Phœniciæ linguæ ope, paucis indicabimus qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt Satellites primorum Phrygiæ Regum, qui poſtmodum in Deorum numerum relati ſunt. Hoc fabula, id eſt, antiqua Græciæ fama docet, idémque apparet ex σατελλίτιον κυνὸς quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat Vir Doctiſſ. *I. Spencerus* de Ritualibus Moſis Legibus p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc eſt fortes, ut alibi dicuntur אבירים quod idem ſignificat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti ſunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem teſtatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque ſignificant, ut idem oſtendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Ægypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur eſſe cum Curetibus qui fuerunt etiam viri fortes, Hebræis כרתים, ut oſtendit Bochartus. Verùm iſta χώματα χαίρειν, donec *Mythicorum Temporum Hiſtoriam*, edamus, ubi ex fabulis antiquiſſimas eruemus hiſtorias.

Καὶ δεινᾶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμφιδίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ἧς καὶ τὴ παροιμία Βοιωτία ὗς. ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, ἀριμέσως πάνυ ἐπίσκωπτ᾽. τὸ μὲν γὰρ σοφανίες..... ἐπὶ..... τὸ δὲ νοσήμιον εἰς ἀμφιδίαν αὐτὸν ἀλασύρει ὡς Βοιωτὸν.

Καὶ σοφιστὶ τὴν σοὰν] Τάχα σὸ τῇ σοᾷ τῇ λιγομένῃ ποικίλῃ τὰ σφὲ Μαραθῶνα ἐμάχεσθ. διὰ τοῦτο φησὶν, σὺ Μαραθῶνι δ', Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν. Κωμάζειν δ' εἰς τὸ ἀεὶ συσσίτιον σὺ Μαραθῶνι καὶ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. ἀλασύρει δὲ καὶ τὰς κατ' ἐκείνην καιρὸν ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων ἀεὶ δίον σὺ ταῖς δημηγορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν ὃ χυδαῖος ὁμιλῶ. ὥστε καὶ αὐτὸς ὕστ. φησὶ ἀλασπαίζων σὺ τὸ Ῥητόρων Διδασκάλῳ.

Εὔγε εἰκῆ γὰρ ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν κατ' ἰσότιμον φερόντων μάρτυρας, τὸ σὸ τῇ σωφροσύνῃ, εἶπε καὶ μαρτυρία. καλῶς δὲν ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ καὶ τῶν θεῶν τὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν.

Ὁ ἀγορᾶιος] Ἐρμῆς ἀγορᾶιος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς σὸ τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δ' ἀδελφὸν ἐκάλεσε καὶ Ἑρμῆ, τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ.

Πίπτης γὰρ ἀναπάλαιστος] Οἱ γὰρ πεσόντες τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον σφενδονᾶσθαι τὸ ἄγαλμα καὶ Ἑρμῆ πίστιν καὶ ὅπως λαμβάνειν τὸ αὐτῶν ἀντύπωμα, ἵνα σφῆς αὐτὸ ποιήσωσιν.

Ὑποπιπράμενος] Πίστιν πλαπόμενος.

Δάμιν τε καὶ] Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμῆ Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ παρέγραμμα νοήσας, ἀνακόπτει αὐτόν.

Κεκραγόντας] Τοὺς τὰ μεγάλα κεκράζοντας.

Εἰς πάλλαν] Οἱ σὰ πολλῶ.

Ἀκροβολισμὸς] Ἔστιν ὅτε πρὶν συμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις.

Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὔφρων ὕτως οἱ ἄνθρωποι. ἴν' ᾖ χιτλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναλληλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν κ' αὐτοῖς ὠνόμασται.

Κηλεῖν] Θέλγειν.

Καὶ στιμιτίζοντας] Ὅτ' ἐστὶ πυρρὸν ὁ.

Ἡ δυσάτης, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα.

Ὀνειρον πια] Πάνυ τοῦτο Ὅμηρος φησὶ δ' Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ πάνυ τὸ Ὄμηρον αὐτὸν κατὰ τὸ Ἐλλήνων πηγὴν μάρτυρα.

Σᾶκος ἐλεύνιος] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς οἱονεὶ Σωτῆρικος.

Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκρινταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῆ τραγῳδίᾳ δράματα.

Χειρίδες] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια.

Καὶ τὰς ἐμβάδας] Ἐμβάδας μὲν τὰ ξύλα ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τὰς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακροτραχηλοι. πεδίλης δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάντα.

Σκύθαι μὲν] Φερεκράτων φακέλλης οἱ Σκύθαι συνιέντες, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκαι ἱδρύσαντες σιδηροῦν ἐσθῆτος ἐπιτείνει σφόδρα σώζεσθαι, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι Ἄρεως τὸ ἄγαλμα.

Ἀμφοχὶς] Ἐκ τῶ δύο μερῶν ἔχων τετίκα βοῶν. ἀδεὶς γὰρ ἀφ' ὁ πεδίλιμη, ὅτι τ' Ἄλυν ἀφοῦσας τὸν δεξιὸν κρασλόσῃ. ἀφ' τὸν τ' ἀμφοτέρων δεσμόν. κάφιτη ἡ ἀμφήρης, ἐν ᾗ ἀφ' ἑκατέρω ἔρεδε ποιεῖ.

Οἱ εἰσὶ καὶ τῶ Ἑρμῶν ἕνιοι] Οἱ Ἑρμῆ πεφρίγωνοί τινες κίονες τοῦ παρὰ τὰς ὁδὰς ἱδρυμένοι. ἄνω εἰς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ὡς ἐπὶ μεμιμημένοι τὸ λίθου. εἰσὶ τοῦ μὲν ἐν τῷ σώματος ἔχων ἡ κεφαλὴ ὡς τῶν ἀνθρώπων, ἵνα δ' ὅτι καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρω μέρος. κινεῖται δὲ ὥσπερ Ἑρμῆς αὐτὸς πεφρίγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸ λίθινον εἶναι. ἐσήμαινον δὲ τὸν βίον, ὃν ἀφ' τὸ ὁδῷ παιδεύειν, σύνεγγυς καὶ μὴ λόγῳ πορεύεσθαι, καὶ τοῦτον ἀληθῆ ὡς ἐδραῖον τὸ πρῶτον ἀπεσφῆ ἐχμαῖον. διατρέπεσθαι ἡ ἐποιεῖτο, εἰς ἔμφασιν λέξεως τοῖς φίλοις, ὅτοι τοῖς τῶν αὐτῶν ἡμῖν ὁδὸν ἐν βίῳ εἰσὶν ἐμπερὶ καὶ ἀπὸ τὸν ἐμοῖσιν κατὰ ἀφέσεσιν μένειν.

Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, τὸ Σάρδεσι γὰρ λέγουσι τὰ ἐν Κροίσου σίλικα.

Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λίγεται ὁ παῖς δύο χεῖρας ἐπὶ δεξιᾶς χρῆσιν. ἀμφιδέξιον δὲ σύνταγμα τὸ ἐκ τῶν δύο μεῖζον μόριον.

Ἐδὴ αὐτά] Ἐδὴ τὰ ἀγάλματα λίγει, παρὰ τὸ ἑδραῖος.

Ἐν ταὐρείοις] Ἐν γὰρ τῇ συνηθείᾳ τὰς κρατυνομένας ξένας ἔθυεν τῇ Ἀρτέμιδι.

Ἀπ' ἐξ ἀμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπ' ἀμαξῶν καθημένοι ἐσκωπτον ἀλλήλους καὶ ἐλοιδορῶντο ποικίλα. παρόμοια δὲ ἐκράτησεν ἐπὶ τῶ ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμάξης.

Τάφον πιὼ] Τάφον λῶ ἐν τῇ Κρήτῃ. καὶ ἐπιχωριάζεται ἐν αὐτῇ ὁ Διὸς τάφος, καὶ εἰς αὐτὸν νῦν ἀποτίνεται.

Καὶ ἱμπιμπλὰς] Ἀκμῆται οἱ μὲν τὰς μεγάλας καὶ μέσας κυλίκας ἰσὰς. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάροια ἀκμόπια, φασὶν οἱ κέρδια εἰλίκιστον.

Πρόπινον] Τὸ κοινὸν εἰς ὃ δεσμεῖται τὸ ἴσον.

Ὁ χοῖνος] τὸ δ' πρῶτος μέρος ἡ ἀπάρχη καὶ ἄγκυρα. ὁ δὲ πρόπους ἐστὶ δεξιὸς χοῖνος ἡ ἐλέγετο, ὅτι χοῦς κεφαλὴν μορφὴν οἱ ναυκληροὶ, ἐπιτηδεύσασι τῇ ἄκρῳ. τέχνα τὸ πολεῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες ἢ ὃ κοιλοῦσθαι χάριν, ὡς ἀσφαλῶς αὐτοῖς ἡ ναῦς ἀφ' πολεῖοι, τοῦτο χοὺς ὑπερεχούσης τὸ κυμάτου.

Διμοιρίτου] Διμοιρίτης ὁ ἡ δημόσιον τὸ σὺν τῇ νηὶ ἄρχων. τεθμοιρίτης ἡ, ὁ ἡ τέτα μέρος ἄρχων. ὅτου ἡ ἐλέγετο οἱ μὲν τὸν σὺν τῇ μισθὸν λαμβάνοντες ἐρωτῶσιν. τῷ μὴ εἶναι τῶν ἐρωτωμένων ἐξετῶ τέλους.

Τὸν δὲ καταγλυκῶσαι] Πάντα τῶν λίγει ὡς ὀνόματα τὸ σὺν πολεῖον σκοῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων νοητέον. ὅτι εἰ μὲν ἀφέλοιτο κυλῶς πεῖσιν, ἀτυχῆσαι. οἱ ἡ ἄδικοι, δύσπρακτοι.

Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης καὶ Φωκίων, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός.

Ὅσοις ἡ ἀγαθοῖς] Ὁ μὲν Καλλίας ἦν, ὡς Κρατῖνος φησὶν, Γλαυκίου μὲν ὑὸς λῶ, τὸν δῆμον Μιλτιάδου, πλούσιος καὶ πρυτανῶν καὶ νῦν πρωτεύων ἀφορμώμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ τραγῳδίαν αὐτὸν

Κρ-

Κροῖσος κωμῳδεῖ, ὡς ἐπὶ τῷ κατὰ χρέαν. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ἐπιγραφὰς αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκειν ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. ὅθεν καὶ Μίναδρος, ἀσκῶν χωρίον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιβάτευτον. κωμῳδεῖ δ' αὐτὸν Κρατῖνος καὶ ὡς φόνια γυναῖκα μοιχεύσασαν καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κεφθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, πόσου καλεῖ καὶ ὡς πονηρὸν ἢ καὶ κάλλιστον, καὶ τὸ δημοτικὸν νοσφίσῃ. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος ὑπὸ μὲν Ἀνακυνδαράξου καὶ Μήδου. ὑπὸ δὲ Ἀσσυρίων τρυφῇ παραμείνας καὶ γυναιξὶ τὸν πάντα βίον συνδιαπαντῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή.

Τοίχων ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκων τοίχους λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολέων.

Κατὰ ῥᾶν φορήσεται] Κατὰ ῥᾶν φέρεται, ἐπὶ τῶν δύπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε τοὺς ῥόμβους φερομένους, τὸ ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. διὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πλοῦ τὸ παραδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίον ἐχρήσατο.

Τῷ ἱερὰν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυραν ἔσει οὐ τὴν νῆ τὴν μεγίστην ὡς καλοῦσιν ἱεράν. αὕτη δ' ὅτι μέγας καλάσεως κίνδυνος, πλοῦτος βάλλεται. εἰπὼν δὲ τοῦτο, ὡς μέγιστον πλοῦτον εἰπὼν ἐπιχειρημάτων τὸ κάτω τῶν μέγιστον.

Εὖ μὲ τυκδάρυγα] καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα εἰς ὕβριν τραπέζης. τοῦτο γὰρ ἦθος τοῖς ἐπαινουμένοις.

Οὐ φέρων κάλαθον τρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ κάλαθον ἔλαβε.

Καὶ ὁ σύραξ] Ὑποκρίνεται δὲ συραξ ὁ σύραξ.

Ἐπὶ δὲ Ζωπύρου.] Τῶν Δαρείου πολιορκούντων τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένων παραλαβεῖν αὐτὴν· ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτὸν καὶ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ Δαρείου παθὼν· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καταπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ παρέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἀφ' τούτου ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἡδυλόμην στεστομῶσθαι ἔχων τὸν Ζώπυρον, ἢ συρίας μυρίας Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

Mf. in fol. Ζεὺς τραγῳδὸς. ἁπλοικὰ] ἁπλῶς τὰ, ἁπλᾶ. [ἐπὶ τῇ ἀκοπᾷ] ἐπὶ τῇ ἀκεπᾷ. [μώνυχι] χρᾶται μώνυμοι. τετρίγει ἀνὸν ὕμνων. [συρίαισι] χρᾶται συρίγγεσι. [προπιπτέω] χρᾶται προλιμοπτέω. [πλυτίδην] ἀλισπόδην, ἀπὸ τοῦ κατ' ἐκλογὴν. πλυτίδην δὲ ἀπὸ τοῦ πλυσίως. [ὁ Μίθρης] ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. [κωνωπόσπορον] Ἄγνωδες. [λημῶ] λήμας ἔχω· λημὴ δ' ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος.

Ὀνειρος ἢ Ἀλεκτρυών.

P. 157. Mf. in 4. Διάτονοι] Ὀξύτονοι.

Ὥσαφὶ τὸ χρυσοῦν σκῆνο κάδιον] Αἰήτης ὁ τοῦ Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα τοῦ κάτω χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος· ὃς τὸ αὐτὸ τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος. ὁ Φρίξου μὲν ὢν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς δὲ παιδαγωγὸς, * ὃς Κελεὸς ὠνόμασε δορά. τυθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ τῶν Κολχίδων γῆν καὶ σωθεὶς ὑπὸ δράκοντος φυλακοῦ ὑπὸ δρακόντος φυλακτομένου. ἐφ'

* Ita fabulam de aureo vellere satis frigidè ἠμυθολόγησεν Heraclitus *de incredibilibus* c. 24.

ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μὴ τὰ ἄθλων Ἀργοναυτῶν λοιπαλεὶς ἐφῶτο τραλιαὶ καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀπικοιτῆσαι, εἶπε Μηδείας τὸ θυγατρὸς μὲ Λιπτα βασιλέως τὸ τόπον ἀδελφῆς ἧ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεπίσθητο τὴν φυλακὴν δῆμος, ἀφ' ὧν εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἔρωτα δόλῳ μὲν τὸ παῖδας κτανθέντας, Ἀψύρτου δὲ τὸ ἀδελφὸν ἀποκτείναντος καὶ ὕστερον συμφορᾶς Ἰάσονι, αὐτό τε τὸ δῆρος λαφθέντα καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀφικόμενον

Περίγραφα παρίζης] Ἐὰν θελήσῃν, φησίν, προσπεσεῖ σε τὸν δυκτικὸν, πηδῶν γὰρ τὸ τῇ σκοπιᾷ δύνῃ ἀφεθῆναι.

Πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ] Τὸ σὺ τῇ συνηθείᾳ ἀσκήσας ἔσῃ σὺ τοῦ ἔργα ἢ φιλῶ ἀνύσαι ἀπονενικὼς ἑαυτῷ. τοῦτο ἧ τὸ ἀπ' ὁδοῦ, παρομοίως λιχμῶμαι ἐπὶ τῷ ἀσπίς τ πρωτόλεον ἀσπιλάμβανον τῷ μὴ τοῦτο γένεσθαι. συμβαλόμβανον μὲν τοῖς μὴ τοῦτο οἱ καὶ μὴ παρέργου, ἀσφαλεῖ οἷς ὁδοῦσιν ἀφικνεῖ ἐπιπλοκὴν τ τῷ συνιέναι ἐχόντων τ πάντα παρ' ὃν ἧ ἀπ' ὁδοῦ ἥκειν), ὁ ἧ γῆς, ἀπ' ὃ ὀφειλομένου ἔργου ἐπὶ τοῦτο μὴ παρέργου ἀπονενικὼς. ὃ, σοὶ τοχὸν τῷ ἀναγκαίῳ τροφῶ ἀπομένοι. καὶ Πλάτων τὸ συμποσίου, σύντε δὺ ἐρχομένου, ἀπ' ὁδοῦ ἀναπαύεσθαι ὀπαίσθαι, ἀλλ' ἰᾶσθαι.

Ὦ Ζεῦ πρόσω] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὸ παραγγέλλειν τὸ διαγελᾶν. οἷον διχόμβροι ξένοι, ἀναλύει Δίες Ξένιοι, ἄντε καὶ αὐτοῦσθε, φιλεῖ τὸ Δίες τιμάσιον, τὸ ἀποδιώκεσθαι τὸ πέρσθε. πέρσε δὲ λέγει, τὸ ἀλλήλοις φωνῇ τὸ ἀλεκτρύονα χρήσασθαι.

Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπτης πῆς.

Ἀλεξίκακος] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος ἧ ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ τὸ τοῦ κόπου κακὸν ἰασάμβρου.

Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς.

Εἰ δέ τι ἐκμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξειν τὸ μυσήριον.

Ἢ ἡ ἔρχυς τράπις] Τράπις μέρος ἔστι πλοίου, ἔρχου δὲ ἐπὶ τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἔπλευσεν. τοῦτο ἧ ὡς λέγουσι ἡ τράπις ἐλάλησ. μυθικῶς λέγει δὲ Διὸς τὸ Δωδώνη, ὅπως φυγὼς ἐπὶ δρῦς. εἰς ἣν ἐμαντεύοντο.

Λαθόντες] Ἀγνοήσαντες.

Φίλον χαίσειν τῷ Ἄρει] Λέγει ὅπως ἡ Ἀφροδίτη τὸ Ἡφαίστου ἔχει φίλον, καὶ ὁ Ἄρης τοιούτῳ ἐμμίχθησεν. ᾧ καὶ ἧ τὸ ὡς, ἵν' ἧ ἄστυ, ᾧ ἀφίκοντο καὶ ὡς ξυγκόμιζοι, καὶ ὡς κρατοῦσι τὸ ἱερωτικῶν.

Ὀφελον] Τὸ ἐξῆς καὶ τὸ ἀδὺ ὄφελον τὸ ἡδὺ μὲν τὸ γενέσθαι τὸν ἐνδοίσιον, οἱ βοᾶτε ὄφελον.

Ἐκτραπέζοι] Ἔξω τὸ τράπεζης.

Εὔφορον χαίσειν] Οὗτος ὡς ἐκ τὸ Τρώων. ὅς τις καὶ σῶτος ἐμὸς τὸ Πάτροκλος ἐπλεξεν.

Ὦ Μυσοέρχα παῖς] Μυσοέρχης πατὴρ ἐκ Πυθαγόρου. κακῶς δὲ παίζων Μυσόερχα πολέων τὸ ἀλεκτρύονα ἐκάλεσεν.

Ἀντὶ Σαμίᾳ Ταναχρῶν] Σάμος πόσος ἦν ὅθεν ὁ Πυθαγόρας. Τάναγρα δὲ, πόλις Βοιωτίας. ὅθεν ὁ Μίκυλος ἦν ἀναμείνας.

Ἡ Πυθαγόρειον π] Πυθαγόρειον ἐστ τοῦτο τὸ δόγμα. ἔστι τὸ φαγεῖν κυάμους, τοῦ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν ἧ πατρός.

Ἀνεπιπλήξῃ] Τὸ ἀσθενοῦντι ἀναμιμήσκῃ.

Οὐκ ἀπόρρητον ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη.

Διὸ

Δεῖνόν πω φῆς] Μέγαν, δυσμενῆ.

Περὶ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ] Φαυλότερον ἐγένετο, ὅς τις ἐπήδα πολλὰ. τῶν δὲ ὡς αὐτὸ σκαπτόντων ὁ πόδας καὶ τούτους πηδώντων, ὁ Φαύλος ὑπὲρ τὰς ὁ πάνυ ἐπήδησεν. ἐκφέρεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὠφελούμενόν τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶ.

Ἀποψήσῃ] Ἀπομόξῃ.

Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὄμηρος ἀφ' μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τὰς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, ἀφ' ᾗ τῶν κερατίνων τὰς ἀληθεῖς.

Τυφλὸς αὐτὸς ἦν] Ἱστοροῦσιν Ὁμήρου οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπλωμα ὄνομα τοῦτο γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Θρᾳκίων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸ Ὁμήρου χεῖρον βίου, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὰ ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι καὶ τοῦτο Αἰτίκην, κἀκεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τοῦτο ὄψιν ἀπολαβεῖν.

Παῖς ὁ Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος, ὅπ ἠύξατο παῖδ' σχεῖν ὅ ἂν ἅψηται χρυσοῦν γενέσθαι. φασὶ δ' ὅτι κἀκεῖνο τοῦτο ἀπέβαινε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τροφὴ ἧς ἤπτετο χρυσῆ ἐγένετο.

Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ.

Ἄρεσον μοι ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἔστω. ἄρεσον μοι τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς καθάπερ τὸ σῶμα σὺν νυκτὶ ἀφανίσαι καὶ τοῦ ἐξοχὴν ὃ πλούτου.

Ὑποβρυχίου] Ἀντὶ τοῦ μεθύσου.

Εὐκράτης] Οὕτως ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος.

Σὺν τεθλασκαί] Ἐν πτισμῷ.

Ἢ πλουτεῖν] Ῥίγος ὡς πυρετοῦ.

Οὗ ἵππος ἐνίκα] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, καθάπερ τις ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαίσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος κολλήτης ἵππος, ἀντὶ δὲ ἡττώμενος εἰσερχόμενος.

Εἰς ὑπερβολὴν κακιῶν] Καρήνας * διόμβους.

Ὁ ποσὶ κινῶν τὸ στοιχεῖον ἕλη] Στοιχεῖον στοιβὴν λέγει τὴν ὃ ἡλίᾳ σπειὰν. εἰώθασι γὰρ οἱ ζέοντες ἡνίκα τυχὸν ἡ σπειὰ γένηται πυκτώσης, συναλθεῖν. ὥστε δ' εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ κολλᾶν τὰ ἅλωα, ἡ τὴν σπειὰν τὴν ἀπὸ ὃ ἡλίᾳ. τοιοῦτο δ' τὸ λεγόμενον, ὥσπερ βραδὺς καὶ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπουδάζοντες πνί, καὶ τὸ βραχύπνοον τ' ὠδῆς μακρὰν καὶ ἀπέρχεσθαι ἡγοῦνται.

Ἐπιπροσθούμενος] Ἐπισκιαζόμενος.

Εἰσὶ δὲ μετὰ τῶν λόγος χαιτῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδας ἀποτυγχανόντων.

Φιλοσοφίας] Φιλοσοφία ἐστὶν ἡνίκα τὶς οὐ ἀρέσῃ ἀπὸ τῆ δοθείσης αὐτῷ φιάλης πίνει μέρος, τὸ λοιπὸν παρέχει φίλῳ, καὶ τοῦ φιάλου χαιρετίζοντος.

Ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ] Τῆς Δανάης ὃ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ὢν ὃ Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆ θυγατρὸς αὐτῆ Δανάης φονεύσει αὐτόν. καὶ ἀφ' τοῦτο φοβηθείς, ἀπέκλεισεν

 αὐτὴν

* Scriptum hic fuit καρῆνα additâ supra contractionis notâ, unde conjicere proclive erat legendum καρῆνα, licèt Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero καίρεσθαι.

αὐτὴν ὁ χαλκεύς. καὶ ὁ Ζεὺς ἐργασθεὶς αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ ἔφησεν αὐτῷ, εἰσελθὼν λάβε ὃ βούλει.

Ἐντῷ] Πισσάρεσι.

Τοῖς Κρησίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τεμόντες ἄλλοι ὁ συνηθείᾳ λακωνικῇ.

Καὶ ὑσγινοσαφῆ ἀμπεχόμβῳ] Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἑωϊνὸς ὑακίνθῳ, βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ χειρίσιον αἱμάτινον βαπτόμβμα.

Ἀλυσκῷ] Πορφυρᾷ.

Ὧ ταν] Ὦ ἑταῖρε.

Κάμηλον] Χώρα Περσική.

Περιλίμβοι ἄοικος] Περὶ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου νόμιλον. οἷς καὶ ζητῶν ὁ ἐν σώμᾳ, ἴσως ὅτι Μνησαρχὸς ὁ πατὴρ οὐκ ἔκτεινέ μοι οἶκον, τοῦτον ἔσωσέ με.

Τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτῷ] Ὁ γὰρ Εὔφορβος τὸν Τρῶον, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἕκτορα.

Σοφιστὴς ἄνθρωπον ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατεῶνας καὶ τοὺς λόγους.

Καὶ σὺ τῇ μέρᾳ] Καὶ σὺ μέρος φησὶ κεκτημένος εἶ, ὅσα κεκτήμεθα Κρητικοὶ καὶ ὁ ἄλλος.

Ἀλλὰ γὰρ Τειρεσίας σοὶ ἐμοὶ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὸν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα.

Ὁ Ἐλάτης πατὴς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς ἑκάτερον, ὡς φασιν, γενέσθαι ἠρώησε παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. ἢ ὃ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ, ἢ ὁμόσαι αὐτὴ ἑκάτερον ποιήσειν ὃ βούλεται. ὁμόσαντος δὲ Ποσειδῶνος, ἵνα ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δὲ λέγεται ποιήσας οὐκ εἰδυῖαν γενέσθαι. λέγεται δὲ καὶ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόντα, καὶ γυναικοπαθῆ γενέσθαι ὑπὸ μὲν παύρου γε μὴν ὀλέσθαι Ἐλάτης ἀλεύρου.

Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνεγκῶσιν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένου. ἠμφισβήτησε γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ἔχει, ἀνὴρ ἢ γυνή· καὶ ἔλαβον δίκην τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ἀμφοῖν. ὁ δὲ ἔφη, ὡς εἰ δέκα πλάστων ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀργεῖ, καὶ ὀργιάζει Ἥρᾳ ἐπτάκις αὐτόν.

Ποτιωμένᾳ] Ὀργιαζούσῃ.

Ὦ Διοσκόρω τὼ ἀνομοιότητ] Καὶ τοῦτο ἀνωμαλιστικῶς ἀναφωνεῖ, τὸν Διόσκουρον ὃ μὲν ἀθάνατον, ὃ δὲ θνητόν, ὡς ἑκατέρᾳ δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μὲν ὀλῇ τὸν βίον ναυάγιον ὑποστείλω, ὃς οἱ ἀπὸ γῆς εἰς τὸν θάλασσαν μεταποιήσομαι.

Οὐδὲ οἰσύινον ἀσπίδα ἔχων] Τοῖς ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστὶν ὕλη βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

Τοιῦσι] Κατασκευάζουσι.

Καταχαλάζησας] Κατέχασας.

Διαπνεύσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀφαιρησόμενον καὶ ἐξαπατῶν. ἐπεὶ καὶ οἱ πύκτας οὕτω πολλοὶ ποιοῦσι τοῦ εἰς τὸν ἀντίπαλον βολὴν καταχρήσιον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μόνον μηδὲ εἰς ἄχρα δέρειν τοῦ πυγμὴ πίμψαντα.

Σακίδιον] Εὐπλὲς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα

ρῶν τε λέπ τ᾽ ἀφύων ἤτοι ἰγθυόλιων ἢ τῶν σαύρων διερμένα κολάμοις πλύχια. ἴσιοι ϑ σαπίρδλω εἰρήκασι τὸ σὺν σὺς πέλεχος, ὃ νῦν χόνδλω Παφλαγόνες φασὶ κὴ χρῶνϑ. μοινὶς ϑ κὴ αὐτὸ εἶδός τί τ κολλυμένης μαπομένης.

Περιπλαμένω τὸ πλιερὸ] Αἰτὶ ϑ κοβαλυθεὶς ἀπὸ τ βασιλέως. νικήσας δὲ αὐτὸν ὁ Κύρω, ἠβάλησεν αὐτὸν καῦσαι, κὴ μ τοῦτο ἐλεήσας ἔσωσεν.

Τραγῳδίαι πᾶσαι] Ἐπειδὴ τὰ ὐ τῇ τραγῳδίᾳ κομπά ἐστι, εἰκότως τραγῳδίαν τ ἑαυτῆ κόμπον ὠνόμασεν.

Τὴν ἰφιγρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωϑεν ἱμάτιον.

Ἢ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν.

Καὶ τὰς γόμφους] Τυτίσιν, ὅπω ἡμῖν εἴπας τὼ ὕσπα ἔνδον τ ὀχῆς συμφόρων.

Τὸν Πέρσῃ ϑ] Ἀρξαξέρξῃ Πέρσαις βασιλεύοντϑ, Κύρω ὁ ἀδελφὸς τὼ βασιλέως ἀναπαύστη βυλόμνω ἀφ᾽ Κλεάρχῳ πολὺν σωπᾶξε στρατόπεδον. Περδίκκης, Πτολεμαῖω κὴ Σίλδυκος, ἅτοι οἱ τρεῖς ἀφ᾽ δοχοι ἦσαν Ἀλεξανδρῦ. κὴ ὁ μὲν Περδίκκης σωδιώκη Ἀρισδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ᾽ Ἀλέξανδρον ἀδυνεῖ ὄντι τὼ βασιλέως· ὁ ϑ Πτολεμαῖω ἦρξεν Αἰγύπτ. κὴ Σίλδυκος τ ἀφ᾽ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δείξιππος.

Καὶ ἁμάρτοι τ τομῆς] Τὸ ἐξῆς τ ἐπ᾽ εὐϑὺ τομῆς.

Κύρω ξυνελογῶν] Ξύνυς τραπεῖσι σωμάτων κὴ ἰδίᾳ ἀνακοινούμνω.

Καὶ ἄλλοι Παρμενίων ἐπαινούμνω] Τὸν Φιλίππου λέγη, τάττα γὸ τραπηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ ἡδυκίμφ.

Ὁ Τίβιω] Οἰκείτω ὄνομα.

Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ κατακήλως τοῖς φυσικοῖς τ ζώων ἤϑεσι, τὰ τ ἀνθρώπων ἐπιτηδεύμασι ἥρμοστ. τῷ εἰς τὰς ἡλικίας τελειοποιικῷ ϑ ἵππυ, τὸ ϑ πλούτυ ἄπληστον. τῇ τ βατερόχων φλυαρίᾳ τὸ συνηφαστικὸν. τῷ κοπίλῳ τ κολοιῶν κὴ γερυδάδ τὸ σοφιστικὸν. τῷ ἡλικιῷ τ κανώπων, κὴ παντὸς ὕτινο ἂν ὠφελιμικῷ, τὸ μαγειρικὸν. τῷ ὠδ᾽ ὀχείαν ἐτείμω ϑ ἀλεκτρυόνο τὸ τ κιναιδίας ἀνόλασον.

Τῇ γυναικὶ ἐλαδίσιον] Ἐνάντιον τὸ ὐ τῷ λόδῳ ἔ ἐστ τῷ ϑ ὠτὸς ἄκρῳ βακλόμνον.

Οὗτοι ἀναϑῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι.

Σίλφιν] Σίλφη ζῴδιον ἐοικὸς καναθάρῳ. λέγεται ϑ κὴ τίφη, ἐμπὶς ϑ ζῴδιον ἐοικὸς κώνωπι γινόμνον ὐ τοῖς ὕδασι.

Τὸ λυκαυγὶς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινὸν ἔτι μικρᾶς σκοτίας ὔσης.

Mſ. in fol. Ὅτιερο ἡ ἀλεκτρύων. κόκορ βοῶν κρέα.] Ὁ μόκορ τοῦτο ἐπὶ τ Γαλάτ βοῶν ὐ Ὀδυσσείᾳ, ὃς οἱ ἑταῖροι ϑ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔφυον, αἱ βύρσαι ϑ κὴ τὰ κρέα ἑκινᾶντο τι κὴ ἐρόων, ὥσπ ζωῆς ἐνόησε αὐτοῖς. [ἢ τὸν παιδαιμόνα ὅτερος] κολῶς ὐ ποιῶν. ἄμφω γὸ περιτόδη κὴ εἰς φάσκα ψιλὸν ἀποτελῦσι. [σὺκ ἀφανῶς] ἀλλὰ σαφανῶς κ᾽ ἐξακούων. [ὑποδιορυγμένω] μεμῦσι. [πότος] πότον παροξυτόνως μᾶ σημαίνῃ τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως ϑ ὡστε τὸ πόμα κ᾽ τὸ πῖνον δηλοῖ. [ὦ τὰν] ὦ τὰν σημαίνῃ τὸ ἐπιῖρε. κὴ γίνεται ἀφ᾽ τοῦ ἴπω, ὃ σημαίνῃ τ συχνῶ. κασίγνητοίτε ἔπαιτε. ἐξ αὐτῆ γίνεται ἐπαὶν, ὡς

μίσητος μισητὸν, καὶ ὁ συγκοπῇ ἐστὶν. καὶ ὁ πλησκὴ ὃ ἐστὶν, καὶ ὁ βολῇ ὃ Ε πεῖ. [αἰσυνίλω] αἰσυνῶ ἡ σὲ λέγων ἀχθεσθέσας πταίσηται. ὁ αἰσυμνήτης ἐκ τοῦ ἐξ Αἰγίσθου καμάζεται καὶ πάθοι τοιαύτης ἐργασίας. [ἀλλὰ λίω] τὸν δρίστον λέγ ἡ αἰσυμνᾶς. αἰσυμνᾶς δέ ἐστιν αἱρεθεὶς βουλῇ, ἢ ὃς πλέονσι τὰ χρεῖα. [ἐπιεικῶς] τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸν τρόπον καλὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῶς ὑδὶ ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ τὸ πρᾶον, ὡς τὸ πολλαχοῦ ὁ Δημοσθένης, ὁ μὲν ἀνὴρ ἐπιεικὴς τοῦτ' ὂν δυσκόλως ἔχει, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμεταχείριστός ἐστι. [λυπεῖ ἢ τὸν μὲν Δυδὸν ἐμὲ φρὸς ὤν.].... τὸ Φιλίππου λέγει. τοῦτο γὰρ φασὶν ὃν ὁ Παρμενίων ὑποδεικνύειν. [κεκμηκότησας] κεκμηκότες εἰς κενὰ ἔκαινον. καὶ ἰσχνοῦν. [κακοσυγκούλω] κακοσυγκούλω καὶ ὁ σκυθρωπὸς καὶ τραχὺς καὶ ὁ ἀδὲ ἀνθρωπίνως ἔχων νομίζει.

Γκερομβίπωρ, ἡ Γπερένφελρ.

P. 186. Mſ. in 4. Γκερομβίπτος ὁ σκολιόμβρος ἐπιχάρης λέγει δὲ μὴ.....

Γπακίμβροι εἰς Γκερον τὸ Δαιδάλου ὑποφεύγομβρος..... καὶ περίεργον καὶ φορμοπόδης. εἰς Μάιπποι τὸ Κωνικὸν φιλόσοφος..... ὃς Παπείρου ὑπάρχει τῆ Λυκίας, καὶ τῶν Αἰγυπτίων ὑποτοιόμβρος γοητῶρ ὧν καὶ συγκεκραμένον τὸ σῶμα, καὶ ὡς ἀδύκιμος, οὐδὲ τῶν ὄψιν, ὅσα ἀφὸς ἄρχει δύσφορον ὑποφέρειν καὶ δ.... ὥστε εἰ πίας ὅπια Φιλοσόφου τῆ Τυρίφ τὸ Αἰσχυλείου ἢ Τρωϊκὰ ἀκραφοιλὶ βίοι, καὶ ὑπὸ ἐμπύσας ἐφοβήθην, καὶ Κόρινθον τὴν Πυθωνίσα. καὶ λέγ τοῦτο ἐπεὶ ἐδείκνυεν Αἰσχυλείου τοῦ ἀθηναίου γεγραμμένα ἀνθρώπῳ, ἄρχοῦ, φασὶν, ὁμοίῳ σωφρόνι. καὶ τὸ ἢ βίω λοιπὸν ἐπιτοσαύτης ἔχωμεν τύχης πραγείας τε συγχαίρειν, καὶ εἰς μεθὴν γεμοῦσι Αἰγυπτίοις τῶν χολῶν ἀποδιατρίβειν. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λυκιακὸς φασὶν ἐλογήσειν τοῦτο δὴ τὸ συνῆθες αὐτοῦ ἀθυρμάτιον, καὶ ὑπερίφεια τὰ ματάδιαδα, συζεύγνυσι τοῦτο τὸ Γκερον, λίνον λίνῳ σωφάπλον, ὃ παρομιαζόμβροι φάσκουσι.

Σταθμὸς] Μονή.

Γποξυκίζοντες] Ξένης καὶ ἀγνώστως ἀβελτερόμβρως.

Παρασκήνας ὅλης] Ὁλοκλήρως.

Πάρεστι ἐξ ὑφηνῶ] Ἀπὸ ἢ ὑφηνῶ πεσών.

Τὸ πίστος πίστως] Γπὲρ, ἀφ' τῶν πίστι.

Παρασφερίς] Ὁμοίου.

Θύπτ παιδικῶ] Ἐρώμβρου.

Παρασκήνας] Μίτρον Περσικὸν ὁ ἀβρασκήνας, ὁδὲ σταδίοι λ' τῶν σταδίοι, ἐργῦαι ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, σταδίω ζ'. πνὲς δὲ ἢ ἀρχαιοτέρων δέκα βάλλοντες σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Ἐτράδιον δὲ ὁ καμηλάφορος, ἡ. ἄλλοι ἢ ζ'.

Ἐκπίτω τῆ Φρυγὶ] Τῆ Φρυγὶ. ὁ Γαυυμήδης ἐκ Φρυξὶ μεταπίπτει δύσκισις. τοῦτο πεφώθη ὁ Ζεὺς. καὶ μεθελκύσας εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον.

Ὁ μὲ γὰρ Γκερρ] Γκερρ ὡς ἐκ ἢ Δαιδάλου. ὅτι ἂν ἐπίστευτο αὐτὸς καὶ

καὶ ὁ πατὴρ. ὡς παῖς ὁ Ἰησοῦς ἀπελθὼν εἰς ὕψος, τὸ κύριε λυθήσε-
ται πλεῖον, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη Γεννήσαρ
πέλαγος ὁ Δαίδιλος, μικρὸν ἐπιτιθεὶς διάστημα. ἀπ' ἐκείνου καὶ
εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸ ἐφεῖσον.

Τὰ ἀκύπλοια] Τὰ ἄκρα τῶν πλοίων, τὰ εἰς ὀξὺ καθαλήγοντα.

Αὐτοῖς ἁλίσιν τὰ πλεῖα] Σὺν αὐτοῖς ἁλίταις. ἁλίτας δὲ λέγουσι
καὶ τοὺς ὄμους.

Διαΐξασι] Ὁρμήσασι.

Καὶ ἀπικμῶρα ἰώ] Ἄδηλα.

Ὡς οἷόν] Ὡς δυνατόν.

Τερατυρίας] Μαθιολογίας.

Τῶν χαμαὶ] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων.

Οὐρανοναύμαν] Ἀνόητος.

Μύδρον μὲν] Σίδηρον πεπυρωμένον.

Ἐτακτίνετο] Κατισκιάζει.

Ὑψηφόραι πῆς] Ὑψηφόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. ὑρανοναύμονες δέ, με-
τέωρα φρονοῦντες.

Ἠξίουν μεπωρολίχνης τι] ἀπὸ τῶν ὑρανίων φιλοσόφων.

Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔχαμεν.

Εἰ σὺ γνιτοιὰ ἐσὶ] Εἰ γνησιόθυμοι ἀνδρίλοις, καὶ πλασάζουσι.

Τίσι ἐ ἀκύσεως] Εἰς Πλάτωνα ἀοιδοὺς δὲ καὶ Ἀλεξιπλῆ.

Ἢ τὰς ἀπὸ τοῦ πάρατός τι] Δύο γὰρ ταῦτα τὰ πάρα τὰ καὶ τὴν
ἀπειρίαν, αἵπερ εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τὸ δὲ πάντος γενέσεως. τὸ
πάρα μὲν εἰδοποιοῦν καὶ ἐπὶ ψυχῶν ἄρχον τὰ ἡμέτερα καὶ θνητὰ
ζῶν. τὸ δὲ ἀπειρίας, οὐδὲν τῇ γενέσει ἐναδιδὸς, καὶ ἀναζωπυρώσης
ἤδη τοὺς παύλαν λαπλιούμενον καὶ κεκμηκὸς τὸ γενόμενον τῇ ἀφθο-
νείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίᾳ τοῦλλο ἄλλῳ ἀπέρματα παρεχόμενος τῆς εἰδο-
ληχεῖ τῆς ἀμφιδυᾶς καὶ ἀπειρόντος τῆς κτίσεως.

Ἀ ελθμὸς πς ὁ θεὸς ἰώ] Πολυχρόνιος λέγει.

Οἱ δὲ κῦ χανῶν] Σκληρότης λέγει.

Τῶν ὅλων δρχαι] Εἰς Μωσέα ἀποστέλλει τάχα.

Τοῖς δέ, τὰ δόῦπρα] Τὰς Σκληραπικὰς λέγει.

Ἐπὶ δὲ, οἱ μὲν] Ἀ ελεξιπλῆ ἀμφιγελᾶ.

Εἶτα καὶ ἀθηναῖοι] Ἐπικουρείους φασί.

Τὰς περιωκότας] Γειτονεύοντας.

Ἀπχυᾶς] Πάνυ.

Ἔπρο δὲ με θυμός] Λοιδορεῖ.

Λαβάς τας] Κρατήσας.

Ὑμιτῆς] Ὄρη τῆ Ἀττικῆς.

Ἐπὶ δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ
αὐτὸν τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματον ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταύτης
καθασκεύαζον.

Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται ἀπὸ τοῖς καμηλοῖς τὰ κυ-
ρὰ ἀθύματα, ἅπινα συνεισέρχεται μὲν τοῖς καμηλοῖσιν, αὐτὰ δὲ ἐδὲν
ἀφελίγεται καθάπερ οἱ δῆλοι.

Ὑψιβρεμέτας τι] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ἤ ἐσιν ὑπερηφάνοις.

Αἴσωπος ἀστοῖς καὶ κωμῳδίαις] Ὁ μυθοποιὸς. πεζάτῃ δὲ μᾶλλον, ἢ ᾗ τὸν κόμπλον ἀπαίγῃ ἀφλιγόμενον τοῦ Διΐ.

Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταύτας Πελοποννήσου ὄρη ἡ Ἀρχαδικὴ πρὸς τὸν Ταύγετον δὴ ἡ Λακωνικὴς, τὸ δεξιὰ τῆς Σπάρτης.

Κάμινοι] Κοπρεμένα.

Ἀπ' ἐπὶ τὸ Ὄλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ἐπὶ θρᾴκης δὲ Πάγαιον καὶ τὸ Θεσσαλικὸν ἐπὶ Τεμπῶν. ὄρος ὑψηλὸν λίαν, καὶ μέχρι Πίνδου διῆκτείνομενον.

Τῶν ἱππικῶν Θρᾳκῶν] Τῶν ἐφ' ἵππων ἀναστρεφομένων.

Καὶ ὅμα μὲ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲ Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸ ἡ νῆσος ἡλίου ἀκέτο. ἦτο δὲ μὴ πεζὸς τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου δὲ ἀχαλκεμβώτου. ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ πολὺ Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείᾳ αἰγιαλὸς περιέχων, ταδιαῖος τὸν πλοῦγον, ἐπὶ πολὺ δὲ ἀέρος ἄκρα, ὡς ἀπὸ ῥᾳδίας μιλίων. ἀπεῖχθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν καὶ τὰ πλοῖα, νυκτὸς δὲ πυρσὸς. ὡς ὅτι οἱ πλέοντες ἀπὸ δυσμῶν μὴ ἐκχέωσιν ἐμπίπτοντες τοῖς δὲ Παρωτονίοις ἔρκοσι ἀφορίζειν. κεῖται δὲ συμπαγὲς μὲν Ἀλεξάνδρου δὲ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἐκχισθὲν σωλῆνι ὃ Σωστράτου δὲ Κνιδίου. ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῷ λίθῳ, Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν, ὑπὲρ τῶν πλοιζομένων.

Καθώπερ Λυγκεύς] Ὁ Λυγκεὺς ὅτι λίγιστος. ὅτως ὧν ἐξέλιπε σωλῆνι, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν.

Σποδὸν πλίας] Ἀνάπλασις.

Ἐπὶ τὴν κωπηδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τὴν κωπηδόχης, ὡς λόφιμον δεῖ πυργεῖ.

Ἄπωρ] Ἀκμὴν.

Μὴ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τὸ Ἐνδυμίωνος ἐρασθῆναι τὴν σελήνην σαφῶς ἐστι, καὶ ἀφ' οὗτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς δεῖ τὸν σελήνην ἀφίχνειν; καὶ ὁ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι.

Νῦν γὰρ δὴ λημᾷς] Ὀφθαλμιᾷς, λῆμα γὰρ ὁ σκωπτόμενος τὸ ὀφθαλμοῦ φύσιν.

Καὶ μὴν πικρὸς εἶ] Ἐν σοὶ ἐστ, φησὶ, τὸν ἵνα ὀφθαλμιᾷ βασιλικὸν πτῶσαι.

Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπειρχόμενος.

Πῶλεμαίου μὲν σωτῆρος] Πῶλεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου ἀλαδόχων, ὅστος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν ἀφοβληθέντα ἐπιβουλεύσαι αὐτῷ ἀπέκτεινε.

Ἐν τῷ χαμαιζυτείῳ] πορνείῳ.

Τὴν ὀφρὺν κατηλεημένος] Διαπεφυμμένος, πεθεσμένος, σωστεπεγμένος. ἄλλως γὰρ τὸ σωστρέφειν, ἢ τύπτειν.

Τερατολὴν] Τέρψιν.

Ἐνεργὸν ὦ] Δυσχερές.

Εἰλαπίνην] Εὐωχίας ἄρσεν.

Τὴν Γετικὴν ἀποβλίψαιμι] Τὴν τῶν Γετῶν * χώραν. οἱ δὲ Γέται εἴθισι βάρβα-

* Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano.

ἀξιόμαχον καὶ ἰσχυρὸν ὁ Ῥωμαίων κατεξανασταὶ καὶ μέχρι φόρου ἀπεωσθῆς πεπειμένον Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανὸ ὕστερον ὕπως ἐξολοθρεύθη Δεκέβαλος χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς ποσαρκηνίαν ἀδεῆναι ἀνδρας. ἐκφύσει ἢ ἔθνος ἐπιτήδευμα λέγε.

Ἀποδύ] Ἐξελθ τ ὠδῆς.

Ὁποῖός πς ὁ κυκεὼν ὅτ@] Κυκεὼν πόμα ἐσὶν ἐξ οἴνε καὶ μέλι@ καὶ ἀλφίτε καὶ ὕδα@ συγκείμενον. ἐπειδὴ ὅν Ἀπόλλων λέγε ὅτι πολλῶν συγχεᾶς τ βίον, ἀφ᾽ τέτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσιν.

Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐσὶ Κορίνθε πλησίον. ἢ δ Οἰνόπιον Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὶ ἀὸς Ἀθήνησιν. κ γὰρ Ἀχαρνεὺς ὡς Ἀθήναζε.

Φακὴ πλαδύτερον] Φάκης, ὁ ὠμὸς. φακὴ ἢ ἑψηθεῖσα.

Τὴν Κωσσυρείαν] Περὶ τῆς Κωσσυρείας γῆς ἠμφισβήτησαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς ἑπτακοσίως ἀφ᾽ ἑκατέρε πολυρὶ μαχαῖς, καὶ τὸ νικῶν@ εἶναι τῆ χώρα. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τελῶν τριάκοντα ἀπώλοντο. δύο Ἀργείων καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίε. εἶτα δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ ἀφ᾽ τέτο ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνι@ ἐπὶ χωρίας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐνέγκη. Ἀργείων ὧς φυγόντων καθοκελεύσαντος.

Θεῖ φέρων] Τρέχ.

Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τ μυρμήκων τόποις.

Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρ@ ἐσὶ Φιλίππε ἐσὶ τ Μακεδονίας, χρυσᾶ μέταλλα ἔχον.

Τὰς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται δὲ ὅτι θεασάμενος τὴν αὐτὴ χώραν ὀλιγανθρώπε, εὔξατο τ Διὶ, ὁ δὲ τὰς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. κ ἀφ᾽ τέτο Μυρμιδόνες κέκληνται.

Ἐς αἰγικόρου Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τέτο δέρμα τῆς αἰγὸς, ἀπὸ αἰτίας, βαστάζειν. αἰγικόρος δὲ, ὁ αἰγίδα κεκτημένος.

Βαρὺ γὰρ ὐδὲν ἦν μὴ φέρειν δύν] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀφαιρεῖσθαι αὐτὸ, εἰ μὴ χρεία ἴση βαστάσαι π.

Οἱ δ᾽ ὅτι ἂν ἐκφυσῶ ἐπιτοήσω] Ἀναξαγόρας τέτο λέγε ὁ φυσικός.

Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκφυσῶ βίον] ἀλλὰ κἀντεῦθεν ἴδω αὐτῶν. τὸν ἐκφυσῶ καταικίαν λέγε. εἰ μὴ δριμέως καὶ τέτο λέγε θαμασιέργων ὡς ἐπὶ σκιωῆς ἐκφύσε τῶν ἀνθρώπων ἀφ᾽ πάντ@, ἄπτ ἄλλα μένοντος, ἄλλα ἀξιοῦν@ δοκεῖν.

Ἵνα μὴ δόξω] Τοπικὸν τέτο αὐτὸ ἔ ὅπε.

Δεσμὸν τ καὶ πιναῖδας] Καθαπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τ Τιτάνων. Τιτᾶνες ὁ οἱ παλαιοὶ θεοί.

Ἀπαγοράσιμι] Ἀπαρνήσαιμι.

Χρεωκοπήσαντες] διοικήσαντες.

Διαπωμῶν@ ὑπὸ τ λόγων] Τ πὸ διαφορᾶν δεξᾶν ἀνθηλκόμεν@.

Τί ἂν λέγοις φησὶ Σ τν ἀφ᾽ κ Ἐφιάλτε] Σ τ@ καὶ Ἐφιάλτης ἤθελησαν θεομαχεῖν ὄντες, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι.

Τὰ διάσια τοιάτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέλουν μετά τιν@ συγκότη@, ὑπονοῦντες ὃν αὐτῇ Διὶ μειχλίῳ. τὸ δὲ Ὀλόμπιον ὄνομα ἐσὶ ἱερὸν ἔ Ὀλυμπίε Διὸς ὃν Ἀθήναις, διὸ μιχαλυρχίας λέγουσι τ Ἀθη-

Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὸν πολεμικὸν, πλοῖον τε τ' ἐπῶν περίπλουν ἀποζῆμον, ὡς καὶ ὁ τὸ Κυζικηνὸν νικὼς, καὶ οὐκ ἂν σπουδὴ πλεῖσθαι ἀφορμὴ, εἰ μὴ Ἀθηναῖοι ὁ αὐτοκράτωρ Γ' ωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι σπουδάζετε τε ἔργων.

Ἐν Δωδώνῃ νικᾶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς χρηστήριον.

Παίζεις ἔχων ἔφη] Τὸ ἔχων φησὶν ἵνεκα πεῖσαι μᾶλλον ἀφιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι δεῖ φιλεῖσθαι τὸ ξένον.

Γ' ρὸ ᾗ δ' καὶ δ' ωσῶν] Εἶδε ἐπλεῖτο τὸ Ὀλύμπια ὑπὸ τῶν Διός.

Τοιαυτὶ ψυχροπέρας] Ἐπὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι, ἐν χώμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως καὶ οἱ Σπαρτιατικοὶ συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ἀδὲν ἧττον δ' Πλάτωνος τὸ χρεωδὲς ἐπιφαίνοντες, ἀρχὴ κεῖνη καὶ ἀνεπίσκεπτος μᾶλλον ἀληθῶν μετὰ χειρίζοντες ἀσθενεμένοις τύχαις, ἀφ' τὸ ἀναφανὲς τοῦ ἄκρου.

Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπιπονῶν] Οὐκ ἀκριβῶς τὸν Ἀκαδημαϊκὸν τὸν Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ὀνόμασι Λυκιακοὶ. ἀναπλασάμενοι γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστι ἐκείνων δ' Πυῤῥωνείων ἐμπαθῶν τοῖς ὑποτυπώσεσιν, ἐπαρκοῦν γὰρ τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐσωθείας δ' ἀποκλῶν λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παρεχόμενοι αὐτοὺς εἰς συγκλεῖσαι.

Κατέκλινε δ' ὑπὸ τὸν πάπαν] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ ἤτοι θεοὶ ἐκφεύγουσιν.

Ἐκ δ' ωσῶν καπνὸν] Σὺν αὐτῷ τῷ λίβᾳ.

Καὶ ὁ Σειλλὸς κέρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὴ μέθης ὄρχησις.

Διαστρύμωνα] Θορύβου καὶ παρακοῆς ἐπληροῦτο.

Καὶ τὸν πρωτὸν ἄδην] Τὸ ἄρειον μᾶλλον ὕδωρ.

Γ' ποβεβρεγμένον] Κάτω δ' μεῖζον.

Γ' πόμφοις] Δυσθανατίζει.

Τετυφωμένου] Γ' περήφανον.

Τὸν σκιαγραφίαν] Τὸν εἰς ὀλίγον ὄρεξιν.

Ἐξ νέωτα] Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπιχρόνιον ὄντος.

Γ' πὸ δ' Ἑρμᾶ] Ἑρμῆς ὁ ὁ Κυλλήνη τιμώμενος.

MS. in fol. Γ' ραμματικὸς ὁ ὑπογραφέλεν ἀντιπλαπτόν τι] εἰ λπίς ἐστι δ' ἄλλο ὁ τηλίτης ὑπὲρ τοῦ λόγου πᾶν τοῦτο σωιάσηται μόνον, ἀπαγὲ κρίνειν ἄθλον γάμου. λαμβὼς θεὸς πίφυκεν ὁ θεὸς ἄρρ. [ξύλοφαγα] πῶς πλέρυξι τὸν ἄνδρα πλήσειεν, ἢ πλέρυγας κτενεῖ. [ἀφεξῆς] τὸν ἀφτερεῶν ὑπτιῶν ἐπὶ δ' αὐτὸ σημαινομένου παραλείπεν ἐφ' ᾧ καὶ ὁ τοῦ Προμηθέως ἀφίστορ. [ἀφαρπαγμόν.] παρέλασιν, καταδηλοῖς. ὅθεν ἀφαρπαγμόν, ἀφαλαῶν, ἐλὰν ... καταφρενίαν. ἀφαρπάσαμεν ἐναίσιον συρήσαμεν. [γάλοιες.] γάλοες καὶ γαλῆ ἀφέρπει. γάλοιν μᾶλ γὰρ ὁ γάλως ἄξιος. γαλοῖος δὲ, ὁ γαλοπόδης. [καὶ ὅσον ὑδὲ πω πάσῃ ἀνθρώπως ἀφίζεται.] ὅμοιον τῷ π δ' Εὐριπίδῃ ἀπόνῳ. ἤξεί σ' Ὀδυσσεύς, ὅσον σὺκ ἤδη. ἤδη ὡς ἀλίγ καὶ σὺκ εἰς μακρὸν. [καὶ Ἐφιάλτη.] Ὥτες καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησε τὸν ἄρειον ἀνελθεῖν. καὶ δὴ ὄρη ἐπιβέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ ἀνέβαινον

Ἀπλ

Ἀπόλλων φησὶν ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος ἔτος. ἡδίκηται ἀλληγορία. ἔστι φυσικὴ φιλόσοφοι ἔτοι Θεσσαλοὶ Αἰολέως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρῆσαι ἐπειρήθησαν τὸ τῶν ἡμερῶν σύμμετρον ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρωντότε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο καὶ τῇ ἐξ ἐκείνου σκιᾷ. σωφρονεῖν δὲ αὐτοὺς σκεῖθρα πιεῖν καὶ ἀπολαύειν ὕδατι καὶ ὁ μῦθος πίστασιν, ὡς ἱστορεῖ * Δημω.... [μύρτος] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. [ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποπτίστην μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. [διεπρύσθη] ἠρύετο καὶ παρεχῆς ἐπλήρου. [τῷ ἐκ χειρίδων] τῷ ὡς ἐλάχιστον εἰρῆσθαι εἰς τὸ ἐξῆς ἦτοι τὸ ἐπιχρώμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα ἢ μέλλοντος. ἢ μὲν γὰρ παρουσίαν δηλωτικὸν τὸ πάρυσι, ἢ δὲ συνεχῶς τὸ τῆπος, ἢ δὲ μέλλοντος ἐς νέωτα.

Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικασταί.

Pag. 211. Mſ. in 4. Ἀφλωιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀποῤῥίψαντες.

Ὡς μὴ βλακεύσειν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ δρᾴως ἀφιήσειν τὸ ἔργον ἄπρακτον. τὸ γὰρ βλακεύειν, ἐπὶ τοῦ μὴ δρήψεως τι ἐπιπλήττων λέγεται.

Ὥσπερ τὸ ἐν τῇ Νεμέᾳ βυκόλοι] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ Δωρίδι * * Τρητὸν λεγόμενον, ἔνθα Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιπλεῖαζ κατήρξατο. ἐν τούτῳ τῇ Νεμέᾳ, ἐνθα τὸν Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατειργάσαντο, οἱ βυκόλοι ἀρχεπόκοποι καὶ φιλοπαίγμονες ὄντες, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βυκόλια.

Ὑπ' ὀρᾶτος] Σήψεως.

Ἑώλους δίκης] Ἑῶλός ἐστιν ὁ χθιζινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δεκαπενθήμερος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκης λέγει τὰς φυλαττομένας.

Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ δεδρακτικῶν. οἷον ὅτι γράμματικὴ κρείττων ἐστὶ τεχνικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς.

Ὑπερημέρους] Παροξυνούσας τῷ ὀφθῆναι, τουτέστι ἀφοδεύσεως.

Ἐξείναι ἰφίστων] Ἐκκλῆσιν διδομένων.

Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν.

Παρὰ τὰς σημαίας θεάς] Σημαίας θεὰς τὰς Ἐρινύας· οὕτω γὰρ τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐπόνυμον ἢ Ἀρείᾳ πάγῳ.

Ὁ δὲ Σωφρονίσκος] Τὸν Σωκράτους λέγει.

Μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτίθεντα τῷ θεῷ τὸν Ἀσκληπιὸν τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνεστάξατο.

Διεδίδοντας] Ταραττόντων.

Περιαιωνιεῖαζ με] Γλοιώδειαζ.

Περιπεξιωνᾶζ] Ἀπὸ τόπου ξηροδοχηθῆναι.

Ἐκλιλῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ καλιλῆσθαι αἰσχυλικῇ συντάξει.

Δόσεποιον] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα.

* Sic ſcriptum eſt in Codice Mſ. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax Grammaticus de quo Suidas, an alius, juxta cum ignariſſimis novi.

** Legebatur unâ voce παρηρτον, ſed liquet ex Pauſania in Corinthiacis locum fuiſſe Nemeæ vicinum qui Τρητὸς dicebatur. Vide Sylburg. Ed. p. 111.

Τὴν πύλην ἑρῶσιν] Τὴν ἐκκλησίαν τὴν Ἀθηναίων ἐνθὰ τὸ πνικτὸν ἐκ πάγος ἦ ὁ ὑψηλὸς τόπος ἐνθὰ τὸ πυκνόμενον καὶ συνιστάμενον ὄχλος ἦν.

Τὸν Παιανέα δὲ Διονύσιον] ἁρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν.

Τὸ Παιανίκιον] ὄνομα Ἀγορακλέους.

Υἱὸς δὲ τοῦ Δαπόνου] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς καὶ ὁ Ἐπιδαύριος τύραννος, ὃ δὲ ἑαυτὸν ἤλπιζεν, ἀπ' ἴσης ψήφῳ δίκης ἐκ πάγου. ὁ γὰρ ἑλὼν ὁ Μαραθῶνα, ὑπὸ τῆς ἐνθὰ Ἀθηναίων.

Σπήλυγξα] Σπήλαιον.

Υἱὸς δὲ Πελασγικοῦ] Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν τῶν αὐτὴν οἰκησάντων, χάριτος καὶ λήθης δὲ ῥ'.

Ἀπωσπάρθη κύδιμος] Πόλεμον, λέγει δὲ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις τῷ Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων ψυχομένους.

Ὄρεσος χαίρων ἴσχα] τὸ ὄρεσι διατρίβων.

Ἄσκη] σκολιμικὴ.

Μετρεῖ ἐπὶ τὸ ἄρθιον] ἀντὶ δὲ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τὸ φασὶν ἡ ἀμβίσταθαι ἴσχυσεν τὸ τῆς Φιλοσόφου τὸ τοῖς λεγομένοις συνιέναι τὸν πλησίον.

Τεθήπασι] Θαυμάζουσι.

Ἄλις ἴσχιμι] ἀντὶ δὲ ἄλις ἴσχον, ἤγουν ἀρκούντως. ὅταν γὰρ τὸ ἀνὰ τὸ συμφορᾶς ἐνθαλαμβάνεται. ὁπότε μήτε κατ' ὄχλον κέκτημαι, μήτε ἀντὶ τοιούτου ῥήματος οἷον ἔτυχον ὁπότε εἰσῆλθε, πρὸς πολλὰ μὲν ἐρχαίζετο, ἀντὶ γὰρ δὲ εἰσῆλθεν.

Ἀργυρογλυφικὴν] Τραπεζικὴ.

Κατὰ δὲ ῥήτορα] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, πρὸς δεῖμον Λυκικὸν.

Καικώτως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα.

Καί μοι ἤδη κοιλὴ αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ πολέμιος εἰς τὸ διαφθεῖραι, πεῖσαι τοὺς δικαστάς.

Ὅπ τὸ χρυσὸν κίνδυνος] Ὅπι οἱ Στωϊκοὶ ζῶς κεφαλὰς ἦσαν δίκην παρμένοι, ὡς οἱ Μοιαχοὶ νῦν.

Μορμολυττόμενη] Ταραττόμενος.

Ἀφλοιάσας] Φυγὼν.

Ὅπου μηδὲ τὸ ἡδὺ φοίβειν] Διὰ τὰς Ἐπικουρείους ὑποκρίσεις ἡδὺς μὲν ὄντως, ἠθελεν δὲ πρεσβεύοντας.

Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος δὲ ὁ Θησεὺς· Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες.

Τῷ ἐλίᾳ βαμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις ἐλίᾳ, * ἐν ᾧ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, καταφύγοντες.

Τὰς μὲν ἀγκύλας ἰκεσίας λόγους] Τὰς εὐσεβουμένους. λέγει δὲ τὰς συμμορφούσας.

Τελχὶς ἔλιγεν οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθὸν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πρὸς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφυσίζωθ, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφιλεῖσθαι τὴν πρώτην εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' ἣ δεύτερον πρόδηλος συμβαίνει ἀφελεῖσθαι. ὥσπερ οἱ θερμοκοιτόμενοι τὰς ψύχας τὸ νέον ἀπαλλάττει, καὶ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τὸ ὠφελεῖσθαι. καὶ πρίτον ἐλι-

γγ

* Hic scriptum fuit ἐλαίᾳ, quòd nempe Librarius dictanti minùs attentus affines sonos τῶν Ε & τῶν Α Ι confuderit. Vid. Præfationem præfixam Scholiis primi Voluminis.

ἕνεν ἀγαθῶν κρατόπερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα ἀφελῶν, τὸ οἱονεὶ ἀφελῶν, ὅπερ ἐν ἔστιν ὄντως ἀγαθόν, ἀλλὰ ἔστι καὶ ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις ἐστὶ τὸ κρεῖττον εἶναι τέλειον. τὸ τε ἀφ' ἑκατέρου συμβαίνον βλάπτεσθαι, ὡς ὁ κακόμορφος ἀπὸ τυφλότητος καὶ τὸ κακὸν, ὡς ὁ χαμαιτύπος ὑπαιτίου ἀφανιστικὸν ἀφανιστικὸν εἶναι καὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς οἱ φάσκοντες, πρὸς τὴν ἀϊδιότητα ἀπολείπειν τὴν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοις αὐτὸν ἀκαίρως ἀφανιστέον. τούτων δὲ τὰ ἀγαθὰ, τὰ μὲν εἶναι φασὶ ψυχὴν; τὰ δὲ ἕκτος. εἶτα φασὶ σῶμα, εἶτα φασὶ τὰ κυρίως ἕκτος, τὰ δ' ἐν τῇ ψυχὴν, ἐν ἕκτος. ἐπεὶ γὰρ ἐστι φίλιον μὲν φύσει ἡμᾶς ἡ τινα ἕξιν ἐσχηκέναι τὴν μηδὲν γνῶσιν ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ ἀπεδαίοις εἶσι καὶ ἕξεσι δρεπτὰς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὰ ἔχει διαφοράν. καὶ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς δρεπτὰς· τὰ δ' ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ ἐν ἕξεις, ἐν διαθέσεις, ὡς αἱ κατ' ἐπιστήμας ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρόνησις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ ὁμοιοειδῆ. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς ὀργὴ· καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τὰ ἀγαθὰ, τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δ' ποιητικὰ, τὰ δ' καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν δὴ φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὸν ἀγαθὸν· χαρὰ δ' ἡδονὴ εὐφροσύνη καὶ ἱλαρὸν, καὶ φρόνιμος εὐπάθησις τελικὸ μόνον. αἱ δ' ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γιγνόμεναι. ἀναλόγως δ' καὶ ἐπὶ τὰ κακιῶν· καὶ γὰρ τὸ σωφρονεῖν τὰ εὐδαιμονίας προϊοῦσιν καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων καὶ ἄχρηστος, ποιητικὰ κακῶν λυπηρῶν, καὶ δυσπραξία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροντιστία ἀναπάτησις καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον. αἱ δ' κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δ' ἐδέξαντο, καὶ τὸν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς· ψυχὴν μὲν, τὸ συμφυὲς καὶ δύπρμον· ἐν ἡμῖν ἀνδρῶν λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν καθ' αὑτὸ μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσι. ἄλλα καὶ πᾶσαι ἀρεταὶ, ζῶον φασὶν. ζῶον δ' ἄνθρωπον ὅλως λογικὸν, θνητὸν, φύσει πολιτικὸν, τὸν ἀρετὴν πᾶσαν τὸν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὸν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασὶ, καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν, ζωὴν τελείαν εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δ' τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ κατ' ἀρετὰν καὶ συμφώνως ζῆν, ὡς τῶν μεταμέσως ζώντων, κακοδαιμονούντων. διότι δ' αὐτὴν ἀγαθὸν ζωὴν, ἐν τῇ τῆς φύσεν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. τριχῶς δ' τὸ τέλος φασὶ, τὸ πλεῖστα ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφήσει τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίον. καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἐσχατὸν τῶν ἐρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται· τὰ δ' μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα, οἷον ὑγίειαν, πλοῦτον, πόνον, χολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕτερα μὲν τρόπον, τὸ μᾶλλον ἀγαθὸν, μᾶλλον κακὸν ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιπατεῖν ἢ ἐρπύειν ἔχειν τὰς τρίχας. ἀπλῶς δὲ τὸ ἐν ἡμῖν καὶ ἐφ' ἡμῖν τὰ μὲν εἶναι φασὶ κατὰ φύσιν, τὰ δ' παρὰ φύσιν, τὰ δ' οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἐχεῖν, ὑγίειαν, εὐαισθησίαν ἐρρωσύνην· τὰ δ' παρὰ φύσιν δ', νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. οὔτε δ' παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν φυχῆς παρέκτασιν καὶ σύμπηξιν. καθὸ ἡ μὲν

ἐπὶ φάσιν φλεβῶν διαβαινῇ, ὡς ἐπὶ τῶ ἀλογίστως ἐπιπροσφέρειν καὶ πυρέτιον. τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσιμον διακρίνει, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. πῶν δὲ, ὁ διαφόρων λέγεται τὰ μὲν προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ ἀδιάφορα καὶ τῶ προηγμένων, τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, εὐμνημοσύνην, εὐξυνεσίαν, εὐμάθειαν, καὶ τὰ ὅμοια. τὰ δὲ περὶ σῶμα, οἷον ὑγίειαν, ἰσχύν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια. εὐθὺς δέ ἐστι πέντε, κάλλος, σύμμετρον, εὐσχημοσύνην, καὶ τὰ ὅμοια. τελικῶς δὲ καὶ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπείρους τῶν τελῶν τῶν ἐπὶ ταύτοις ἀπείρους. οἷον τὸν ἔχοντα ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀμνημοσύνην, δυσμάθειαν, ναθρότητα λεπτότητος καὶ τὰ ὅμοια. περὶ δὲ σῶμα, κυφότητα, εὐσθένειαν, δυσευαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν πατρίδος, καὶ ἀφάνειαν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δὲ προηγμένα, ὅτι μὲν περὶ ψυχὴν μᾶλλον, φανερόν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ κάλλος, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα αὐτάρκη ὄντα, καὶ μὴν χρήσιμον ἀποφαίνομένα, μικρὰν πανταχοῦ παρέχῃ χρείαν, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιπόνου ἀναδοχὴν· ἢ δὲ ψυχὴν συμπέρασμα ἔσης δὲ σώματος ὡς τὸ καθ' ἕξιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν καθ' ἕξιν ὄντα καὶ ἀποτελέσματα, τῶν ἀξίων ἔχειν ἢ περὶ τὸ σῶμα, καὶ ἢ ἐκτός· οἷον εὐφυΐαν ψυχῆς ὡς ἀρετήν· ὑπερέχειν δὲ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων χρείας. ὑπὸ δὲ ἀδιαφόρων, ὁρμὴς μηδαμῆ εἶναι, ὅσα καθ' ἕξιν φύσει, οἷον ἰσχνότητος, εὐφορμὴς δέ, τὸ καθ' ἕξιν φύσει, ὡς νόσος. ἢ δὲ εὐφορμὴς, ὅτι εὐφορμὴς ὡς τὸ περίπατος, ἢ λῆψις ἔχειν τὰς τελείας. καὶ ἐπὶ τῶ καθ' ἕξιν φύσιν εὐδιαφόρων, τὰ μὲν ἐπὶ τῶ ἀρχῶς καθ' ἕξιν φύσιν ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ἐκλογὴν, οἷον ὑγίειαν καὶ εὐσθένειαν καὶ μετοχὴν δὲ, ὅσα μεταίρει κατὰ τὴν συνεργικὴν λόγως· οἷον χεὶρ δεξιὰ, καὶ σῶμα ὑγιαῖνον, καὶ εὐαισθησίας μὴ πεπηρωμένον· πάσῃ δὲ τὰ κατὰ φύσιν λαμπρά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ καθ' ἕξιν φύσει ἄλυπα. καὶ τῶ κατὰ φύσιν δὲ ἑαυτῶ εἶναι λαμπρὰ, ὅσα ἀρμὴς ἐστι κατὰ τὴν συνεργικὴν ἐπ' αὐτοῖς, ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ χαλᾷ αὐτῶν, οἷον ὑγίεσσα, εὐαισθησία, δύναμις, καὶ σῶμα· τὰ δὲ ἔστιν ὅσα ἀρμὴς ἐστι κατὰ, ἐνεργικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ κωλυστικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα καὶ τὰ ὅμοια. ἐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸν αἱρετόν ἐστιν ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος, ἵνα τροφὴν ἢ χορηγίαν ἔχῃ πλείω, ἡ δὲ δόξα, ἵνα ἀλωζόντως, ἢ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρεταί.

Ὡς καὶ ὁ πόνος] Καὶ τὸν πόνον, καὶ τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθὸν, καὶ ἄλγος, καὶ πόνον μὲ ὄν.

Τὴν δὲ ἄϋδη κεφαλὴν] Τὴν δὲ ἀΰδη κεφαλαίαν. λέγεται δὲ, ἐπὶ τοιούτων φόρων ἐπὶ τῶν ἐφαπτίδων.

Οὐχ ὡς ἀνθρώπου αὐτοῦ χρῆμα] Τοῦτο γὰρ ἄγαλμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνθρώπου χρῆμα τὸ σῶμα.

Τὸ δίπλα μᾶλλον] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν δορίπλουν τὸ τοιοῦτον ὅπλον καὶ τῶν ὅπλων τὸ δίκοπον εἶναι, ἴσως διὰ τὴν δίπλευσιν ἀγήσεως, καὶ δορίπλουν ἀσπίνηκος, καὶ ἐπὶ τούτου δικίνδυνον. δίκοπον γὰρ καὶ δορυσσίπλουν εἶναι φαμὲν τὸ τριόβολον εἶναι, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἐκεῖνο γὰρ διὰ τὸ δίπλεις τὸ τριόβολον.

Πέφυγεν] Τὸ Διογένους τοῦτο λέγεσθαι ἡ ἀγωνιστικὴ φοβηθῆσα ἔφυγε.

Ὁ Πύρρων ζ'] Ὁ Πύρρων ζώγραφος αὐστηρὸν ὤν, μόνοις μὴ τοῦτο φιλόστοργος, ὅτις οὐκ οἶδεν ἀναιρεῖν τὰ ὄντα.

Ἔωλον] Παλαιόν.

Κάνδυν ὑποδυόμενος] Γυμνὸν Περσικὴν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρμενιακήν.

Αὐτὸν ζ' τὸ γενικὸν τῶν] Γενικὸν λέγει τὸ διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτοῦ χεῖσθαι φιλοσόφοις. μάλα σημαῖνον ἡ βαθεῖα ἡσυχία τὰ πολλά.

Τὸ ἄμετρον] ἄνεσιν.

Ἡ κρότος πολὺς] κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν καὶ μάλιστα τῶν παρηλικῶν ὑπὸ γήρως λαλούντων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἴδος αὐτοῖς, παραβύσασμένους χειροβυήτων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς Δίωνος τοιοῦτον ὑδὲν, ἀλλά τι ὡς ἔπος τὸ ἀνελευθέρωτον γενόμενον τῶν λόγων. ὑπὸ οἷς ποτε ἀσιτίων βηλίη, μεσιδίαμος ἄχρι δὲ τὰ χείλη διάρροος. τὸ ἀσύσωτον Δίωνος μόνον καὶ εἴ πω βραχύ τι διάσεσι ἐπιστίσαι τοῦ χείλους, καὶ τοῦτο κοσμιώτερον ἐξαίφνης.

Περὶ τῶν κωμάσεως νόμοις] κώμωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμφιβαλόντων τινὰ τὸ ἴδιον γάμου ἤτοι γυναῖκα.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν τοῦτο] τὸ Φορμίωνι τοῦτο τὸν νέον ῥητορεύοντα ἢ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κωμῳδικῶς διεξέρχοντα λόγον. διὸ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀπεικάζει τὴν τούτων ἀγωνισμὸν διὰ τὸ τοὺς παρόντας αὐτοὺς χαίρειν τοῖς κώλοις, καὶ τοῖς παρεγκλίσεσι, καὶ οἷς ποτε τοιούτοις ἄθλοις. τὸ μηδὲ μιμούνθαι καὶ καμάζοντας ἀὸς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις οἷς ἐπιθαλαμίοις καὶ γαμηλίοις μεθαλαμβάνει. ὑδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥηθέντα, ἀλλὰ δι' ἐπανορθωτικὴν δι' βίου. τὸ δὲ ἐπὶ τὸ συμβουλαῖς καὶ πρὸς δικαίοις. καὶ εἴπερ ἄρα τὸ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τὸ ἀρίστοις κατορθοῦντας, ἢ τὸ τοῖς πόνοις ἀσπαζομένους, καὶ κάμνοις λαμπρῶς ἐπαινοῦντας; καὶ γάμους ἀσφαλεῖς ἐνίσταμένους.

Καὶ τεχνίται κατηγορίας] Διὰ τὰς πάς λεγομένας * μελέτας ἐπιτηδεύοντας, τὸ ἧς τεχνικοτέρους πρὸς μελετῶν), καὶ τὴν ἄλλ' ἄπαν τοιοῦτον.

Ὁ Δίφιλος ἀδὲ τῶν αὐτῶν λέγει] κατηγορεῖσθαι δὲ ῥήτορος ὁ Δίφιλος, ὅτι.... Δίφιλον ἀνηρεθτέρα καὶ κρατουμένη. τοῦτο γὰρ τὸ φιλοσόφων Δίφιλον ἀλλότριον.

Καὶ τὸ μὲ τεχνικὸν ἐκεῖνο] Ἐν οἷς τὰ Πλατωνικὰ τοιαῦτα σόφως ἄνδρας καὶ μιγαλόφρονας καὶ γνησίους τοῖς Δίφιλόγοις ὑποκαλόμενα, εἰκότως καὶ τεχνικὴν μίμησιν τοιοῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἐμέλη κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ δὲ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσιέμενον Δίφιλόγοις. εἴ τι γὰρ Σάτυροι κατεγέλασαν δὲ ὀρχῆς, οὐ τι κωμῳδίαν γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ καὶ ὑβριστικώμενοι εἰσέρχονται), καὶ ὡς τῇ ἀλλοκότῳ δὲ σώματι τῆς μορφῆς. ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ ὡς σπουδαίας αἰσχρῶς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις Λυκιανὸς Δίφιλόγοις ὡς ἐπὶ δὲ συμποσίῳ αὐτῷ τὸ Ἀλκιβιάδειον εἰσάγει καὶ πινες

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani ævo dixerunt. Vide quæ contra eas habet Petronius initio.

βάλλεις τ φιλοσόφων, εἶπε τοῦτο, ὡς τοὺς κωμικοὺς ὑβριστὰς καὶ σκωπτικοὺς διεσκόμματι τὸ αὐτό. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τ κυνισμὸν ἦν ὁ Διογένης. τ μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν ὡς πᾶσι λοιδορήμονα. ταῦτα γὰρ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ αὐτὸν φασὶ τῷ μίτρᾳ χρῆσθαι ὑπὸς ὕβρεως τ Λυκαμβίδου διεχειρίσασθαι. οἱ τε Κυνικοὶ καθάπαξ φιλόσοφοι, ἅπασι διαλοιδοροῦντο. τοῦτο λοιβὸν ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὃν καὶ Μένιππος ὡς ἦν.

Πρῶτος μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Οὕτως ἀναπέμπει τὸν διάλογον λέγοντα, ἵνα ὁ μέγας ἐν ὑψηλῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀβασταμὲν πέλαγος ἴσχοι. τῷ γὰρ ὄντι λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισται ἐπὶ τὸν ἀληθῆ τρόπον, οὐκ ἄλλο ἐστὶν, ἢ διαπαλαίειν τὸ δόξαν ὑψηλὸν οἰκεῖον τῆς μεγαληγορίας.

Τῷ ὄντι τῶν πολλῶν] Τὸ τ Θρασύλλου τοῦτο οἰκεῖον, ὃ δύνασθαι ἀπέκρυψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν.

Ὡσθ' ἡμᾶς τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τ λέξεως ἀληθῶς καὶ διαμιμελισμένον. εἰ γὰρ φασὶν ὡς Σύρος ἐν βαρβάροις τοῖς λέξι σολοικίζων ἔλεγε λόγῳ βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαπλάσαι καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ διατήρησε τῇ λέξῃ Πλατωνικὸν τρόπον.

Τὰ πετρωμένα ἔστω φέρε] Ἐπὶ τ δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐπῆγετο. ἡ μὲ πλήρης, ἡ δὲ πετρωμένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσι ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις ἡ πετρωμένη. καὶ μόρτος τούτων Λίσχύλος ὁ τῇ Τιμάρχου. τὰ γὰρ πετρωμένα, ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ ἐκ βουλευτικοῦ ὁ λόγος αὐτῷ ἀπενδύῃ, ἀλλ' ὁμῶς πάσχων καὶ ἡττώμενος Τιμάρχου Τιμάρχῳ δοθῆναι ἀξιοῖ.

Περὶ Παρασίτου. ἢ ὅτι τέχνη ἡ Παρασιτική.

P. 239. Μᾶλλον 4. Μὰ Δία] Ἡ λοιδορητικὴ συνωνυμοῦμένη ἔχει τὸν ἔλεγχον, καὶ ἐδὲ σκωπτική.

Ἐγὼ μὲ οἱ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲ εἰ δυνατὸν καθόλου μὲ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βάλλομαι καλὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ χαίρω ἢ σὺ ἐλπίς. ὃς τε μὴ ἀγνοοῦντα μοι τοῦτο δοκεῖ ὑπειδίζειν ἀεί. ὡς εἰδότι καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τὸ καλὸς εἶναι. ἢ ὅτως ἁπλῶς ἐρῶ, ἐγὼ μὲ εἰ οἷόν τε εἶναι ἐβάλλομην, καὶ πλέον ἀπέχειν βάλλομαι ὡς μηδὲ δοκεῖς παρέχειν ἄγροικον, ὑπονοῦντί μοί τις τοῦτο ὑπειδίζῃ, ἀλλὰ σφόδρα ἀληθῶς καὶ κατ' ἰσχυρὸν χωμῶδιν τὸ τοιοῦτον ὑποδύομαι ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖόν τ δεῖν οἱ δοκοῦσιν.

Παρασιτικῶς] Ἀπολύων.

Πάνυ] Εἰρωνεία.

Καθάπερ οἱ ποιηταὶ χόρτον] Πλεονάζει ἀττικῶς ἡ ἀπαρέμφατος μὴ, καθάπερ μὴ σαφῶν· ἁρκεῖ γὰρ καὶ τῷ ποιητῇ χρῆσθαι ἡ μίᾳ ἀπαρέμφατος, ἤτοι ἡ σχέσει, ἢ ἡ ὑστέρᾳ.

Παρὰ τὰς κεκτημένας αἱ τέχναι] Καὶ μᾶλλον μόνοις διὰ τοῦτο ἡ τέχνη τ τέχνης πρόνοιάς καὶ .... αὐτῆς ἐμποιεῖν.... τεχνίτας καὶ τάλλα ὅσα ἐ.... παρὰ τὰς τέχνας κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τῷ κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀνυπῆρξε, ἐδέν γὰρ αὐταῖς τῆς ὑπουργείας ἔχουσι πάλιν. πρῶτον μὲν, ἐδεὶς φθόνος τ ὁμιλούντων, ἐδὲ γὰρ ἐσῖ αὐταῖς τ πλή-

ωεμβολίων πεχιῶν, ⸗ τὸν βίον ἀχρήσε σεσυλημένας. Εἶτα δ' ὅτι ἐκ τούτων ἡ ⸗ δηλοῖ τὸ μηδεμίαν ἴξιν ἐπιθῆ ⸗ δηλοῖτο λαλεισθαι ὡς αὐτὸς σημύναν αὐτῷ ἀπαφήναθος τὸ ἀνύπαρκτον σι..... ⸗ τ πεχιῶν..... ἐξοραιζομένη.

Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τὰς Ἐπικυρείας αἰνίτ⸗), οἷ πάλ⸗ ⸗ ἀγαθῷ τῷ ἡδονῷ ἀπεφήναντο.

Καὶ ἐδὲν Ἐπικύρῳ μέλ⸗] Σημεῖ διὰ τῷ σύνταξιν ὅμοιον, τῷ μελέτησι δὲ μοιάσαι. δύνῖαι γὰ, ἡ γνωικὴ συνίταξε τῶτο, ἀντὶ ⸗ πεφόντας, ωεμβῆς ἠξίας⸗).

Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μεμψάμοιπς] Τὰς βαναύσους λέγ⸗ τέχνας· κὴ γὰ αὕτη πρὸς μῦσ χρείαν βίᾳ τοῖς κεκτημένοις μετακυκλέζει⸗).

Σχολῇ δῆλον] Σημεῖ διὰ τῷ σύνταξιν· ἀντὶ γὰ ⸗ ἐσπῶς ἡ ἀλφεβέτους κή⸗).

Φιλοσοφίαν δέ πς] Ἐντῦθεν ἀλφσύρ⸗ τ Ἀναξαγόραν κ τ Παρμενίδην οἵπνες ἔλεγον ἓν τὸ ὅλον κὴ ἄπειρον. εἶπεδ.... κὴ τὸν Ἀρεσπάλω τῷ τοιαύτῳ δόξαν... τες πι... διὰ συλλογίζεν μοιαίνοις τῇ φυσικῇ ἀκροάσ⸗, κὴ διὰ δογμάτων, κὴ ἔλεγον τέλα ὕλω..... εἴδος.... * τ δὲ δύο ὕλη κ εἴδος. κ ἡ μὲν ὕλη, ἀεὶ ὑπόκειται λέγ⸗.... τὰ δύο ἐξαναγκης τὸ ἕν. ἀφ' ἑάδος γὰ ὄν⸗ ἐξαναγκης στέρησις σῶν ἔσι, κ στρόσως ὕσης, σῶν ἔσιν εἴδος. τωῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκ⸗ ἐν τῇ..... βιβλίῳ· σὺ δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἀκριβέσερον κ ἀγωνισικώτερον, ὅτι σῶν ἔσιν ἕν, ὡς φυσικὸς γὰ τῦτος..... διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικὰς, ἐ μόν⸗ τὸ γε δὲ ὡς ἡτολόγως.

Ὡς ἔοικε ⸗δησίτοις] Τὸ ἐξῆς ἐδέ εἰσιν ὡς, ἔοικεν, οἱ Στωικοὶ διάφορ⸗ δόγμασι ἔχοντες τοῖς ⸗δησίτοις.

Ὅμοια δοκεῖ γινέσ⸗ τῇ Νικίᾳ] Ἡ⸗ μίμνηται Θουκυδίδης τὴν μηχανὴν τ Ἀθηναίων κ τ Λακεδαιμονίων ωερὶ Συρακόσας γινέσ⸗, κ κατὰ τὴν μηχανὴν ὑπὸ Γυλίππε ⸗ Λακεδαιμονίε.

Ἀρ' οὐχ' ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἅπαξ κατάρατε οἰνοποσία κ μέθη τὰς ὀφθαλμὰς διάφθειρεν κ..... σκοτεινὰς, δίχ⸗ ὑμοειδὴς τὰς εἶναι, ἐ μόνοι κ ἴσαι, ἀλλὰ παρόφρων κ παρόφορε. κατὰ τὰς λυσσωδίνας τῶν Κυῶν. ὃς κ διὰ τὸ πολυσαρκίαν κατωπιφορπὰς κ κατερχωσιόδας τῇ γνάμῃ.... δὲν γινῶσι. οἱ ὕσε δεδέχθαι, ἀλλὰ κ ὑπὸ τῇ πρώτῃ ⸗ πολέμῳ βῦν. φρενῖδες ὧν γένοιτο..... δὲ τὸ βρεχόμενον ὑ..... μείνας πελαπαι..... ἐ μὴ Σακρότης..... ὑπ⸗ τῷ ἐπὶ Δηλίῳ..... ἀλλ' αὐτός τι ἀ..... ον κατελαμβα..... κ ἄλλας ὑπακφίρων τ μάχης κ ἀλφσύζων..... πῶς τι κ δύχρὸς ⸗ σκιλειτίδης, ἅτι φιλόσοφ⸗.

Δείσαντα τῇ τάξι] Εἰς Δημοχάρην αἰνίτεται τῦτο παῤῥησιαστήν.

Ἀλλὰ Θρᾳξὶ ⸗ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένης.... Σκυθίδ⸗ γὰ ἦν.

Φύ-

* Hic videtur deesse στέρησις, & paucula quædam de materia & forma, quorum jacturam non ægre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunæ plures quæ forte inde duntaxat natæ quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessimè erant scripta.

●Δῆγμα ὀφείλει] Μὴ συμφάντης γενέσθαι· οὐ γὰρ ἔστιν ὃ δεῖ δηχθῆναι διστάζει.

Ὡς ἀξιόν γε] Εἰρωνεία.

Τὰς μὲν γὰρ λαγὼς] Ἀλλὰ ἐὰν λέοντα ἀντιβρυχήσαντα, ἢ ἐὰν λύκον συμφύσαντα αὐξῃ, τοῦτο μὴ λέγε.

Δάξας κυνοφονῆσαι] Οὕτω δὲ χοῖρος λειχθεὶς δάξας κυνοφονεῖ, ὡς ὁ βορβόρῳ πλατιζόμενος.

Καὶ ὑδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθὸς.

Οὐδ' ἴχθ τὶς εἶπεῖν δίκαιον] Εὐτελὲς καὶ παρεωραμένον τὶς δίκαιος ἢ δὲ κ' πασὼς ἀπιστεῖ) χαρίεν;

Τῶν δὲ κυνοπρωδίνων] Φορμόκαρ, ὡς Σακεφόρης. κυνοκεφάλην τὸ σῶμα ὡς Ἡφαιστίων ὁ Θήβιος. φονυδίνους, ὡς Ἀντίοχος. ὀργίλους.....

Τῶν προεδρίνων] Τῶν δὲ μᾶλλον πυθέσθαι. ἀλλ' ὑδὲς ἐπαινεῖ εἰς ὀργυδρομένους ἢ αἰθρώπους, ἢ ἐδεσμάτων.

Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασιῶν.

P. 269. Mſ. in 4. Καὶ ὅπως μὴ κρεμήσῃ] Ἐλεεινὴ ἡ φράσις ἢ ἐπιπλείονος σοφιστικῆς ῥήμης, καὶ σωφήνης Ἀθηναίοις. ὡς οὐκ ἐν τούτῳ, ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυχερὲς ἀκούσῃ, σοφισταὶ κάτεστι γὰρ ἡ μέμψασθαι. ὅτως δὲ καὶ σύνοιδα ἐλλειπτικῶς σοφιστὴν ὁ λόγος. καὶ ἐπὶ μὴ κρεμήσῃ νόμοις σοφίσης οἷς ἂν λέγω σοῖς σὲ ὡς ἐξάπαντος σοφὸν αὐτοῖς. ἀλλ' ἵνα αὐτὸ μὴ ὀρθῶς τὶ λέγεται δικῇ. ἀπαλέγειν δ' ὀφὺς καὶ διδύνειν ἢ λόγου λέγεται γὰρ τὸ σκόπτ, ἢν ᾖ τὸ τίλειν ὑπο. ἀλλ' ἵνα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τὶ λέγεται δικῇ, σκόπτ ἀπαλέγειν ὀφὺς καὶ διδύνειν ἢ λόγου. ἀπαλαλῶν δ' ὃ ἂν ἢ λόγου λύπ δ' καὶ ἐπὶ μὴ κρεμήσῃ νόμοις σοφίσης, καὶ ὅλον ἐπιλῶν, εἶπ σκοφίσεται τὸ λεγόμενον. ὅπ ὅτως χρὴ ἐλλειπῶς ἔχειν τοῦτο νοεῖν. καὶ ὅτως δ' ἐπὶ ἀπαλαιόμενον.

Καὶ σάγαρις καὶ χάρρον] Γίρρον πτερύγιον σκέπασμα ὁπλῆς βύρσης, ᾧ ἀπὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ὁ τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. φέρεται ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων ὡς ὁ τοῖς παλαιοῖς. καὶ Ἐπιχάρμου μ', χάρρον..... ξία γὰρ αἴρεται ἐπὶ τ αἰδέσιμ. Ἀλκμὰν ἐπὶ τῶν οἰκίων τίθηκε τὸν λίξιν. Δημοσθένης ἢ ἐπὶ τῶν σκιῶν καὶ περιφερομένων, καὶ τὸ χάρρα σκιαπμαζόμενοι. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἢ κ' τὸ Πηλεῖον κωλέμβιον, ἀφ' τοῦ ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκιώδη ἐστὶν ὁ οἷς ὡς φυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφτερέθεσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς πρὸς καὶ μο.... τραγικῶς παρέλαβε τὸν λίξιν. *

Ἀκοπέλιν] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἤτοι ἡ αὐτὴ ὡς ὁ τοῖς Σκύθαις

Περ.

* Hujus quidem loci ſenſum ſuppeditabunt Harpocration, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γίρρον, ſimilia enim habent, ſed quia Scholiaſtæ noſtri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunæ ex iis ſuppleri non poſſunt. Vide & Feſtum in voce *Gerra*, ejuſque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Cæterùm quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Ægyptiacorum neſcio an alibi legantur, nam Strabo quidem Gerrhorum meminit. Lib. XVI. p. 523. ſed nihil hac de re habet.

Περὶ πένθους.

P. 299. Mſ. in 4. Τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν] Αὐλητὰς γὰρ σωφρόνιζε ἐπὶ τὰ πένθη τὰ ἀπρεπῆ μόνον, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τῆς Θείας Εὐαγγελίου.

Ῥητόρων Διδάσκαλος.

P. 308. Mſ. in 4. Νίκωνίς] Φασὶν ὡς εἰς * Πολυδεύκη τὸν ὀνομαστολόγον, λοιδορούμενον Λυκιακὸν, τοῦτον χράψαι τὸν λόγον. τίχνην μὲν δὴ ὧν τινα λόγων ὠνομάδευσε, σοφὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιέντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω Λυκιακὼ καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος.

Τῇ ῥοπῇ] Τῶν βάσεων.

Σὺ δὲ μήτε πείθαζ] Συνῆθες τοῦτο καὶ ποιητοῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς νῦν ἔτυχεν. αὐτὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθαζ. τοῦτο δ' ἐκ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια φέρεται, οἷον ἄμα σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν. αὐτὶ δὲ μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἡ μὴ διδόασιν τοῦ τρόπου. ἀντὶ γὰρ προστακτικοῦ τὸ ἀπαρέμφατον κεῖται.

Λαλήσαι] Λαλῶν τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος.

Ὦ μέλημα] Αὐτὶ τοῦ φρόνημα. οἱονεὶ ἐπιρράτου μοι πολλὴ φρονητὴς εἶ.

Πολυχιδὴς] Πολυχιδὲς, τὸ τῶν ῥίκτων. ἐμβάδες δὲ, τὰ ὑφ' ἡμῶν καμβίκια. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν φίλοις αὐτοῦ προστρίπειν τοῖς λευκοῖς, ἢ οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλα χαίροι ἂν ὑποδήμασιν.

Ἐν ὕδατι φάρμακον ἢ ἀπαιχμωτία] Δεσμίους ἄγων ὁ βαυμολόχος καὶ χρὴς τοῦ λόγου κεκίνητο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναισιμον τῶν ἐκφύσεων λοιδορησόμενος ἀριστίνι. τὸ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὕπλιον, λέγων σκάλεσι. τὸ δὲ τὸ χορηγὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπόσκωψε. τὸ δὲ τὸ ἄφετόν τι καὶ ἀλυθρεῖον καὶ κατ' αὐτὸν ἰδίαν δύμεπαχείρησον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε.

Ἐπὶ πᾶσι ἦ ὁ Μαραθὼν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότου ἰσόρηται, ἡ δὲ Μαραθὼνι τῶν Περσῶν μάχη. Περσῶν μὲν Δάτιδες ἡγεμόνες, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδης. οὗ ἦ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθείς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς ἐκήκει νικῶν τὸ τῶν τὸ πόλεμον προθυμίας, ἐδή τι πάθοι αἰσθόμενος. ἢ Ἐλευσῖνι νικῶν Ἑέρξῃ χαφύρωσις, καὶ ἡ δὲ Ἀθηναίων διόρυξις, ἵν' ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσαιτο τὸ ἰσθμὸν τοῖς Ἑέρξῃ σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα.

Καὶ μηδὲ παιδεύεσθαι] Οὐκ ἄμεινον παιδὶ τὸ μιαρὸν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τὸ μηδὲ παιδεύεσθαι δεχόμενον ὄνομα.

Κελάρυζε] Λαρύγγιζε.

* Pollux non tantùm ſcripſerat Onomaſticon de quo hic noſter, ſed etiam declamationes, alioſque ejuſmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor eſt Suidas, unde ſibi Sophiſtæ, quatenus in malam partem ea vox ſumitur, nomen meruit. At ſi eidem Suidæ crederemus tempora non convenirent, cùm Lucianus ſub Trajano, ut ait, vixerit, Pollux verò ſub Marco & Commodo Impp. Verùm Suidam erraſſe oſtendit Voſſius de Hiſt. Græcis Lib. 11. c. 15. cujus rationibus in poſterum addetur Scholiaſtæ noſtri auctoritas.

Τ' πᾶρχε χαίρ μοι ἀ φίλη Α'θάστια] Δαίμων ἡ Α'θάστια παρ' Ε'λλησι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφωνέιτο. ἐπεὶ δὲ καυχήσεσθαι ἀπαγορεύει ὁ μιαρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ σωμελιοτόμος τὴν ἐυμάγειαν, ἀπεφήνατο νῦν ὕπνος αὐτῷ, ἤτοι ἐπεθύσατο.

Α'λλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ε'ντοῦθεν ἀναπέρρητον ἤδη ὡς Πολυδεύκεα λέγει ὁ παρὼν λόγος, εἶτα Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ᾧ ἦν ὄνομα Μάρυγξ, ὁ λιθευρύμενος ἐπτόρων διδάσκαλος.

Μὴ τὴν πεπλάνημαι] Τὴν Α'φροδίτην φησί. ὁμοίως δὲ πεύσεται τὸ ἐ λέγ τὴν προειρημένην αἰσχρότητα τῶν χρεῶν, ἢ λέγ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ τοῦτο μὴ τῶν ἄλλων κακῶν ἴσχυσεν αὐτὸν ἐργάσασθαι, ἢ καὶ ὑπεδέξατο ἢ καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει.

Καὶ χαῖρε] Γραφεῖ καὶ χάιρε ὁ σμικρὸν ἐπιστάμενος αὐτός.

Μ. in fol. Ρ'ητόρων διδάσκαλος. ἀ μὴν] ἀ δὲ μὴ ἔστιν. ἀλλ' ἀμ μὴν, πιὰ ἦ. εἰ καὶ Λυκιακὸς λίγξ σὺ τοιοῦτος σὸν οἶδα ἔστι παῖς, ἐν ἀστοῖς ἔσομαι. καὶ πάλιν ὁ Τίμων, διὸς ἄπαισι τοῖς δίκαιοις, ἐμὴ πίστις ὀφαχμῆς, ᾧ δὲ μέσος, ᾧ ἦ ἡμιπέλαστον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐν ἰαμβείοις λίγξ τοῦτο σὺ τῷ Ψευδοσολοικιστῇ αὐτῷ. [λαρύγγιζε] λαρυγγίζει τὴν πλατύνσιν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιπόλαιον καὶ εὐεργώτερον τοῦ λάρυγγος χρῆσθαι. [σκόλοψι] σκόλοψ ὀξὺ ξύλον ἢ ἐπηγμένον τοῦ πίσσης, ὃ δὲ τὸ κολάπτων κόλοψ, ἢ δὲ τὸ χρῶν κόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διχοτομούμενον καὶ ἀπεξυόμενον ξύλον. [Καρίσσω] καὶ δὲ Κάρυα δὲ ἐπιγινώσκειν τοῖς ὕποις τὴν πηγὴν καὶ παλαιόλαος αὐτόμαται. [μυλόρη] κίλυφος τὸ δὲ αὖ λέπος. [Φιλῶν] * Φιλλὸς ἄρος ἐστὶ Γαλατικὸν γίνεται πόκα ὑπερμεγάθεις. ὁπόταν δὲ τύπτων τὸ δένδρον γίνεται τοῦ Φίλλος ὁ κεφισμὸς τῶν σωμάτων. [καὶ τὸ τελοῦσθαι] τὸ πρὸς ψευδέσθαι μὴ τὸ ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας.

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν.

P. 326. Mſ. in 4. Οὐδὲν ὅσος ὕπος] Α'ντὶ δὲ οὐδὲν ὅσος τὸ λέγει, ἢ ἐρῶμαι.

Εἶμα τὸ χείμασι] Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν κεῖται ἅμα τοῦτο διεξιών.

Καὶ ὡς ὁ γυναικός τις] Ω'ς Πρόκνη καὶ Φιλομήλα καὶ Κελαινὴ μὲν εἰς ἄρκτον. Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι.

Ταῦτα Κορίττου πάνυ] Ο' μὲν Κόριττος μωρός τις ἀπομνημονεύτης ἄνθρωπος· καὶ ὕπνος, ὥστε γυναῖκα ἀγαγὼν μὴ ἂν ἐλέσθαι συνοικῆσαι αὐτῇ λόγῳ τὸ εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ φόβον. καὶ ὕπνος ἐχόμενος τοῦ παρεληλύθειν αὐτὸν μέχρις ἂν ὁ γυναικὸς σπεψαμένης τὸ αἴσχος, ὃ δὴν συνέχαζε, καὶ σὺν ἄλλοις ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τοῦ μορίου ἕ ἀφ-

* De hoc Italiæ monte nihil, quod equidem ſcire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius præterea negat *in tota Italia naſci* ſuber Lib. XVI. c. 8. licet Theophraſtus *in Tyrrhenia* naſci ſcribat Lib. III. c. 16. niſi ſit mendum quod ut ſuſpicer facit Plinius contrarium affirmans, licèt legiſſet hunc locum Theophraſti, quem & in quibuſdam plane diverſæ. Videtur potiùs apud Græcos φιλλὸς idem ſignificaſſe ac φλοιὸς, & ſuber κατ' ἀντονομασίαν dictum *cortex* ut etiam apud Latinos factum, quod obſervavit in ſuo Lexico *R. Conſtantinus*, & poſt illum *I. Hardouinus* ad locum Plinii laudatum.

ὁρὸς κεφαλψηθῆναι. ὅτω τῷ κοινοῦ τότε ᾧ γάμε γαίας. ὁ δὲ Μαρκίης μαρᾳὸς κ᾽ αὐτὸς, τὸ κύμβαχ μετρεῖν ἐπιχειρῶν.

Πρὸς τ᾽ Ε᾽τίας, ὦ Τυχιάδη] Τῷ Ε᾽τίαι εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτῆ πυλαιόμβῳ, κ᾽ τὸ ἀσύχιον κ᾽ τ᾽ ἐφετείαν ἐχάρης αὐτὸν ἐξορκᾶν.

Καὶ παπαρέτης] Ὅπερ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκφάσης ἀθαυμάστως, αἰδεσίμως ἄπαιζε.

Καπηνικήτης μὲν] Καπηνικήτης πολλῷ τῷ ἄνοιαν. αἰπατικὴ αὐτὸ γενικῆς Ἀττικῶς.

Καὶ ἦλθ φασὶν ὀκρέας τὸν ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τ᾽ ἀσυμφόρως ἀσύμφορα πεσυμένων, ὥσπερ κ᾽ ἐπὶ τ᾽ ψευδῶν εἰρη᾽ τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις.

Καρδατίνας] Καρδατίνας, τὰ τραχέα κ᾽ ποιμβρικὰ ὑποδήματα, ἃ κ᾽ χρῶνται φασιν.

Δημαινέτω] Γρ᾽ φε᾽ κ᾽ Δημέω.

Πολυκλείτω γ᾽] Γρ᾽ φοὺς ὁ Πολύκλειτ᾽ ὥσπερ κ᾽ ὁ Εὐφρόνιος. κ᾽ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγε᾽ ἡμᾶς;

Ἀλλὰ τὰ Δαιδάλε τεχνήματα] Τοῦτο μέντοι εἶπεν. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλ᾽ ἄγαλμα εἰργάσατο θαυμαστὸν, τῶν θεῶν αὐτῷ πάντων τυχιτῶν συμβεβληκότων τὸ σοφὸν ἀποτελέσθαι, πάρεχε φήμην, ὡς τῷ Δαιδάλε ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. *

Ἡμισυδαίας] Πεντήκοντα ὀργυιῶν.

Περείκειτο] Γρ᾽ φεται, κεῖτο.

Ἀκριβῶς ἐώρακα] Γρ᾽ φεται, ἱκανῶς ἑωρακέναι.

Ἐπιμετρήσαι᾽] Ἀντὶ τ᾽ θεοδότη᾽.

Οὕτω περίεια διεξιόν᾽] Ἐπὶ τ᾽ ἡάτερα ἡνίκα τὰ παρεμβόλια ἐπιπολεῖ᾽ ἴδοι κ᾽ πλέον..... ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς πα..... ἱκνεῖται τ᾽ μέσης ᾧ ἡάτερα ὄψεις..... δὲ θεὸς τῷ δύσιν ᾧ ἡάτερα πλοῦσιν ἀπ.... γαίαν. ὃ κ᾽ ἡσ..... ὁ τ᾽ θεσκηνίον ἐστ..... χαυὼν δύο μιπαρεμβόλ..... ἢ ἐξ ἀριστερᾶν διὸς κ᾽ ἥρωας σεφάν..... ῥοῦς, ὥσπερ λύ..... φίσιν τ᾽ ἀμ..... ὁ τοῦτο παρεδο..... ὡς ὁ χρὴ ἀπίσειν τὸ δρομίνοις. ἐπεὶ θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ ὡς μὴ ἀδύνατον σκ..... ᾧ ὁ ἐπὶ πάντων π.... θεοδόκιμον ὁ..... ρητως τινὶ συμβ..... ἐπικράτησαν τὸ σκ μὴ.

Ἐὰθῆτι μελαίνῃ] Ὅτι τὰς νεκρὰς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολὰς ἀμφιέννυσαν.

Ἕωλ᾽] Τὸ ἕωλ᾽ λαμβάνεται κ᾽ ἐπὶ ᾧ χθεσινοῦ, κ᾽ ἐπὶ ᾧ ἤδη διεφθορότος.

Ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτ. ἐς ἣν φασι τὴν Ἶσιν ἀφικομένην Ὄσιριν τ᾽ ἰὸν ἀναζητεῖν. μαθοῦσα δὲ αὐτὸν διαπαρᾴχθαι, τὴν κόμμιν ἑαυτῆς ἀποκόψαι, παρ᾽ ὃ κ᾽ Κοπτὸς ὀνομάσθη᾽ πόλις. ἐδίκνυτο δὲ κ᾽ ὁ τελόκομος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἀπισόν τι τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι. †

* Idem habet *Palephatus de Incredibilibus* c. XXII. & *Tzetzes* Chil. I. c. 19.

† A Græculis, hoc fictum, qui priùs debuissent ostendere Isidem Græcè locutam

Ἐν Μαλ.] Ἀμφιλοχίς τις πατρὶς ἦν Μόψου τοῦ Μαλ.

Mſ. in fol. Φιλοψευδὴς ἡ ἀπιστία. εἰδὲν ἄνδρας ἕνας ταῦτα φασί.] φησὶ δεῖν ἄνδρας τὸν λόγον ὃν εἰρήκαμεν. [Κορυφὴν τινὸς] † ὁ μὲν Εὐριπίδης μωρός τις λόπιμηχανῳδός ἄπληστος, καὶ ἄπαις ὡς καὶ γυναῖκα ἀγαγών, μὴ ὢν ἱλαὸς ἐγκαθεύδησαι αὐτῇ λέγει τὸν ἄνδρα τὸν σπόρον αὐτοῦ φθόνῳ. μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκεψαμένης τὸ ἄρσεν, ὃ δύνασαι χαλᾷ, καὶ σὺν ἄκρᾳ λύπῃ θεάσηται, εἰ μὴ τοῦ μορίου ἦν ἀνὴρ κατεψηθῆσαι. καὶ ἵνα τὴν κατοπίαν ἢ χάριν τότε γνοίᾳ. ὁ δὲ Βυζάντιος μωρὸς καὶ αὐτὸς τὰ κύκλῳ μετρῶν ἐπιχειρῶν. [καὶ ἄλλο ἐστὶν εἰκάριον ἢ ἦλον] πυρομιλία ἐπὶ ἢ ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πεπαῦσαι, ἀσυμφόρῳ καὶ ἐπὶ ἢ ψευδοῦς τοῦ λίνου λίνου συναύξησιν εὕρηκε. [πρώτινας] κορυφαῖα τὰ τροχία καὶ πολυμιτικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ Κρῆτες φασί. [τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων] τοῦτο δὲ μετέθεσαν εἰπόντες, ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἄγαλμα ἐξεράσατο ἀδεσμεύτους, ἢ ὡσανεὶ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὸ τοῦδε ἀποτελέσαντος, πεῖραν θεῖναι δὲ τὰ ἢ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖσθαι αὐτόματα. [ἴκελον] τὸ ἐοικὸς λαμβάνει] καὶ ἐπὶ ἢ χθιζινῆς, ἢ ἐπὶ ἢ ἄλλη διεξόδου. [ἐξίστη μὲν ἀνὴρ] ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰς ἐκφορὰς μελαίνας καλοῦσι ἀπὸ φθίνοντος.

Ἰππίας ἢ Βαλανεῖον.

P. 354. Mſ. in 4. Τῶν σοφῶν ἑκάστου] Οὗτος καὶ Φακυλίδης φησὶ, Τὸν σοφὸν σοφὸς δόμος, τέχνας δ' ὁμότεχνος.

Περίοικοι] Τέχνῃ μηχανικοί.

Mſ. in fol. Ἱππίας ἢ βαλανεῖον ἀπὸ τῆς ἔργοις ὁμοίους] τὸ ἢ Φακυλίδου, Τὸν σοφὸν σοφὸς δόμος, τέχνας δ' ὁμότεχνος. [καὶ Ἀρχιμήδης] ὁ Ἀρχιμήδης ὁ Συρακόσιος ἐν κατασκευάσεσι τῶν χαλκῶν προφῆς κάτοπτρα, ἅπερ ἀπαύγασιν ἀπὸ μικροῦ ἢ ἑκατὸν πόλεως μυρίους. εἶτ' ἀπομηχανᾶται ἢ ἁλὶς ἢ σφενδαλοῦται τοῖς κατόπτροις τοὺς ἀπὸ τῆς ἁλὸς ἀναπαλλομένας ἀκτῖνας, ἐξάπτει ἐξ αὐτῶν πῦρ καὶ ἄφλεκτα τὰ τῆς ἀπόσεως τῆ ἑκατόν. [ἀφόδου] ἄφοδος ὁ δεύτερος.

Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος.

P. 359. Mſ. in 4. Ἐμβαδὰ] Εἶδος Ἱματίου.

Ἔπεσθαι ἢ προέσθαι] Εἶδος Παιᾶνος.

Καὶ τὸ ῥῆμα συνῆθημα ἐπὶ ἄπασι τὸ δοῖ] Ἄνω τοὺς ὑποφαυσκοντας λέγει ἢ εἴδους εἰκάζει τὸν Ἱκέλιον. ἔδειξε καὶ τὸν Παιᾶνα· ἐστὶ γὰρ ἐν μέσῃ τὸν Σειληνὸν παίζειν. κοινὸν τοῦτο, εἰ μάλιστα τὸ αὐτὸν εἶδος ἢ Σειληνὸν καὶ Ἱκελίου.

Μὴ μὲ κορυβαντιᾶν] Μαίνεσθαι.

Mſ. in fol. Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος· κωμῳδικὸς.....] Εἶδος ἀσχημόνως καὶ αἰσχρῶς ὀρχήσεως ἐξευτελισμένης πυρρίχης. [μέτρῳ] μέτρῳ ἐπιμετρίῳ ἁπλῷ χρῶνται ἴχνιον ψίλιον, ἀχρῆς ἂν εἴη καὶ βασιλικὸς σύν-

eutam. Sed ſolent, etiam barbarorum nominum, Etymologias Græcas tradere.

† Stulta hæc hiſtoria jam lecta eſt in altero Scholiaſta, & quod mireris utrobique eadem planè erant menda, ut μώμιον pro μόμον, unde conjicere eſt utrumque ex eodem fonte hauſiſſe.

σύμβολον. [σεγλάσσης] μεγαλοχιλίων. [ἐπισείξασσης] τράσσασης. [πεθορυβημένοι] σκαπτομένης.

Προλαλιὰ, ὁ Ἡρακλῆς.

P. 365. Mſ. in 4. Ταῦτά γε] Λίπε Ϝ κῦ ταῦτα.

Τὸ ϝ γῆρας] Εὐριπίδης.

Ὧϝ Τίτε ποιητὰ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν.

Ἱππωκλείδης] Παροιμία ἐκ φορητῆς Ἱππωκλείδη, ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κῦ τὸ σύγκλητον ἐσόμενον μετὰ χειροτονίαν.

Περὶ τῆϛ ἠλέκτρας ἢ τῶν κύκνων.

P. 369. Mſ. in 4. Ἀλλὰ μαρτύρομαι] Λίπε Ϝ βιβλιῶ.

Μίμας Ἐγκώμιον.

P. 372. Mſ. in 4. Κατάπαυε καὶ ἐμπίδων] Ἕτερον κάνωψ ἐμπίδος. καί τοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπας καὶ ἐμπίδας, ἐν Νεφέλαις.

Ταρβεῖν] Φοβεῖσθαι.

Mſ. in fol. Μίμας ἐγκώμιον ἐμπίσι] ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κάνωψ εἶδος ζωδίου. [κητυληδόνι.] κητοληδόνες αἱ Ϝ πολύποδος πλεκτάναι. [πίπτοντα τὴν μίαν ποιεῖ] ὥσπερ ἡ ὠδὴ Ϝ τοῖς ἐγκωμίοις ᾠδὴ συμφωνίαν μίαν ἐκ ἀφίστατο Ϝ δήμου λοιπαρῶς, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ λάθρᾳ, βωμολόχῳ, ὑδίποτε Ϝ φλυαρεῖν καὶ λοιδορεῖσθαι εἰς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' εἰς μίαν.... [ἐριχιλίδας] ἡ φλυαρία ἀπὸ τοῦ ἔρχεσθαι ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν.

Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνάγνωστον.

P. 378. Mſ. in 4. Ὡς ὕπνος εἰκάσαι βιβλίον αὐτήσας τινὰ, λαμπρὸν καὶ μὴ λαβὸν, καλὸν τύπῳ δεξιάμενος δι' ἀϊδίου ἀμείψω αὐτόν.

Καὶ συμβόλας τὰς σίας] Ἀπὸ σιγῆς ἢ σιὸς σημαίνει τὰς ζητάς.

Ὅσα ὁ Καλλίμαχος ἐς κάλλος] Καλλιγράφοι ὅτι μιμήσασθαι ἔφασαν.

Φλαυίου] Προσλαμβάνουσι.

Ἐλικῶνα μόνον] Ὄρος ὅπου αἱ Μοῦσαι ἀφιερῶσθαι λέγουσι.

Συλήσαι ἀνδρὶ καὶ δωσεῖ] Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος ὅτος καὶ Δαμασκηνὸς, ὅσοι λέγουσι Λιβανίτιδος εἶναι.

Μυρίνη ἄν] Ποταμοί εἰσιν ὅτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ Ϝ Ἑλικῶνος ὁ δὲ Ἑλικὼν, ὄρος ἐστὶ Βοιώτιον, ἔνθεν τὰς ἀσπίδας Θεσπιαὶ πόλις κατοικοῦσι, ἐν ᾗ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξήργασται, ἀνωμοσίων τ ἔργων ἰδεῖν. περὶ Ϝ Ἑλικῶνα δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμεσθαι τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὸν ποιητικὸν σοφίαν λαβεῖν.

Καὶ ὑποκαλλύνομαι αὐτὰ] Οὕτω γάρ φασι τ Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικομᾶσθαι τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν.

Ἀγαθὸν ὠὴ τοῦτο] Προσυπακουέσθω τὸ χάριν ἕνεκεν, τίνος ὃν ἀγαθὸν χάριν, ἢ ἕνεκεν.

Ὁ Ἰσμηνίας] Ἰσμηνίας ὅτω καλέσθη καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐ-

νὸς ἐλπίσας, ὡς τ' ὁμωνυμίας οὐκ ἐν τοῖς αὐλοῖς κεῖσθαι τὸ Γ' σημεῖον, ἀλλ' οὐκ ἀσθενοῦντος ἴσεσθαι Γ' σημείας. ἐάνητον μὲ, ὁ ῥᾴθυμοι καὶ ἀλίου ἐπαλτίσαι πεπύχασιν.

Ὁ δ' ἵππος κεῖσθαι τὸν Μῆδον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τῶ μηροῦ ἐγκαιομένου πρὸς τῶν παλαιῶν, καὶ ὅσοι μὲν ἵπποι οἱ ἵππους τῶν ἀρχαίων, οἷς ἐπὶ μὲν τὸ πρῶτον σημεῖον κέντρα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα, ἀφ' οὗ πορευομένοι ἔσοντο. Μῆδος δ' ἵππος ὁ Νησαῖος· ἢ Νῆσαι δ' πόλεις Μηδείας, ἃ αἱ βασιλεῖς ἵππους φορβάδες τρέφουσιν τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵππους ἔτι φοντας κατασκεύασαν δ', ἵππους οἱ ἐν Λακεδαίμονι τὰ Θεσπαλίας, τάχα δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιχωρίων ὀνόματος.

Καὶ ὑπερπηδήσας μὲ τὸ ποτομὸν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος τὰ χαλκία ποιῆσαι.

Κόλλοπας ἐπιτεκμήρω] Κόλλοπες οἱ παρακαλίσκοι τὸ κύκλου, ἃ ἐκδέδυται αἱ τροχοί.

Περὶ ποδὶ, δὴ σοι] Περὶ ποδὶ ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποδὶ, παλαιὸν ῥῆμα. ἢ ἀληθὲς τὸ ἐρεῖν, ὡς ποδὶ ἀντὶ κύκλῳ προτεθειμένου· ἐπεὶ καὶ παρ' ἡμῶν δίκυκλα φέρουσι ὡς τοὺς τροχούς κίνεται.

Κληρονομήσας] Κληρονομῶ σὺ Ἀττικῶς.

Διασπάσασ' αὐτὸν] Ἐπεὶ κἀκεῖνον ὑπὸ τῶν Κωῶν διεσπάσθη.

Ἀ μόνα ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ] Καλλιόπης γὰρ τὰ Μούσης μυθεύεται τοῦτον.

Ἐκεῖνῳ χάρητι] Περὶ δὲ Περιχείρει λέγει.

Καὶ πρώην] Λέγεται καὶ ἄρτι σφόδρα, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλάτων.

Ὡ δὴ εἰπεῖν καλόν] Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὡς δὴ εἰπεῖν καλὸν τὸ καὶ ὡς δὴ καλὸν εἰπεῖν.

Καὶ πῖλος εἰλίπους] Τίλφη ζωύφιόν τι τοῖς βιβλίοις ἐσθίον σκώληξ πτηνὸς, ἐπιμήκη κέρκον ἔχον, ὡς τὸ μικρὸν κυνίδιον λευκὸν ἢ μέλαν· εἶτα τοῦτο ἐγχρίψαντο κονίορτον λεπτοτάλαντον.

Οὐδὲ πέρ· ἀνεῴῳθαι τὰ βιβλία] Τὸ οὐδὲ πέρ· ἐπὶ δύο λαμβάνεται πῶς ἂν τοῦτο εἰ μάτην ἔσφαλται τὰ τ' χαράξης, καὶ αὐτὸ δ' οὐχ ἑπτὰ χάρακται οὐδὲ πέρ·, ἢ σαπίθληται τὸ Ε δ' σαυδίσμου.

Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν] Ἀντὶ δ' ὁμοίου τῇ παρομίᾳ τῇ Ἀφροδίτῃ χωρεῖς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυνῶν ὀρέσμασι.

Σοφὸν γὰρ] Κατὰ μικρὸν χαίρει ἀεὶ· ὁ Λυκιανὸς ἦν.

Οὐχίνα χύτρις λημῶσης] Χύτρις λημῶσης, ἀντὶ δ' χύτρας ἀμφιφορεῖς λήμης.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλο μὴ δεήσῃ] Καλῶς ἂν εἶχε τοῦ δυσχεραίνειν τούτῳ μεταφορίῳ, μὴ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις, ἀλλὰ πᾶσιν τοῖς βιβλιοπώλαις φοίτα Λυκιανὸς τῷ πικρότητι ἐπιδύσας, ἢ τοιαύτῃ σφηκίᾳ καὶ ἑαυτὸν κίνησιν ἐνὸς ἐγκεκτῆσθαι βιβλίου.

Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πεῖσθαι διαβολῇ.

P. 395. Mſ. in 4. Λύπῃ κάθηται τὰ ἄλλα πάντα μεμιγμένα ἔχων] Πεφιλοτίμηται δὲ Μίδᾳ τῇ ἀρχῇ κεχρημένῳ, καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μεγαλύνειν πολλὰς ἔχοντι κατὰ πάσης τ' ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησαν πῶς τ' χρυσ-

ξομένων, ὡς ὄνε ἔχει ὁ Μίδας ὦτα. ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Ἀφ' οὗ καὶ τὰ μήκιστα χιτώνια ἀκύλ. ἢ ὅτι καὶ ὄνος τὸ ζῶον ὕπνου δύσκολον, ὡς καὶ οἱ λαοδικέντων ψόφον αἰσθάνεσθαι. *

Θεοδότου] Δηλονότι πραγμάτων τῆ ἐπιτηδείως τῆ Θεοδότη.

Οὐ πάνυ φρενήρης τις ὢν] Σημεῖα πῶς τὸ κρέας κεῖται.

Ἔκαδε] Ἀντὶ τοῦ ἤρεσεν.

Δύο κορυφοῦσαι] Γραφεται ὁ κορυφοῦσαι.

Ὁ Θεσπιγνὶς] Ἀντὶ τοῦ ὁ ἱερώνυμος.

Μελανείμων] Ἢ μετάνοια μελανείμων.

Δικαίως καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ μηδὲν μέρος κατειληφώς.

Φησὶ δὲ] Φακυλίδης.

Ἀμφὶ μῦθοι ἀκύοντας] Ἀπίκως σολοικισμός.

Τῇ δ' ἀκύοντι ὀργῇ] Αὐτὸ πάντα τὸ ὂν φάσκεις, Λυκιανέ.

Εἴνεκα ὁ μὲ χρηστὸς] Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθέστερον.

Ὑπολαμβάνοντες] Ἀντὶ τοῦ ὑποσλαμβάνοντες.

Ὑπλήγης] Ὑπλήξει δ' ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρᾶς ὀχλος, ὃν νῦν λάμπαν φασί.

Καὶ Στρατονίκη] Τῶν Σελεύκου Στρατονίκων λέγει, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρησάσθαι τῷ υἱῷ. πείθει δ' ὁσάκις καὶ εἰς αὐτὸ μηνιῶν τὸ ἰατεῖν δίετον εἰς τὸν Στρατονίκων ἔρωτα, οὐ ἀμηχανίᾳ μὲν τοῦ πατρὸς μηνιόντος Σελεύκου ἀφ' υἱὸν Ἀντίοχον, εἶτα σοφίᾳ τοῦ ἰατροῦ γνωσθέντος τοῦ παρανοίας τὸ νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέρη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ.

Λαθρηδὸν] Καινοπρεπὲς τὸ χρῆμα.

Ὅπ ποδάκις] Οἷον ἡδὺ πεῖς, Λυκίνε, καὶ τὸ κερδέας ὥσπερ ἀλαθέστερον μύρε πεῖρε πᾶσαν ὑπόνοιαν τῶν ἀληθῶν.

Πεπισδυμένον Ἀφροδίτης] Εἰς τὸ Γνώμη φαίνεσθαί μοι δοκεῖ.

Οὐ] Κακῶς σοι δοκεῖ, ὦ † ὠσμιλιῶ. ὃ γὰρ εἰς Γνώμη ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτῷ πέπονθεν εἰς τὴν Προίτου γυναῖκα Ἀντειαν, ὡς φησὶν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀνηρέθη αὐτός, ὃ πολὺ ἦν τὸ ἐν μέσῳ Ἀφροδίτης.

Ὧν τῷ περὶ Στειρίων μύθῳ χαίρεθ'] Οὐκοῦν τὸ δ' Ὀδυσσέως περὶ Σειρήνας, ἀληθεστέρως λέγεται ἢ μῦθοι αἰσθητῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος.

Φιλοπαίας ὑποκεισμένου] Τὸ λόγιον τοῦτο τοῦτον ὑποκεισμένου ἀντὶ τοῦ Ἀφ' τούτου Ἀφροδισίου αὐτοῦ. ἰχθὺς δὲ ὧν ἀεὶ Θεμιστοκλείης Ἀριστείδης Ἀφ' ᾧ συναυτῷ πεισθοῦσης. πυθοῖς Ἀριστείδης, βυλλ', φησί, ἐπὶ τῶν ἰχθύων Θεμιστόκλεις τὸν ἰχθὺν ἀπολιπαμβ, ἂν γὰρ δοκῇ πάλιν αὐτὸν ἐπανιόντας ἀναλεψόμεθα.

Μσ. in fol. Περὶ δὲ μὴ ῥαδίως πιστεύειν Ἀφροδίτῃ· οὐ σκότῳ] ἀντὶ τοῦ ἐπισκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ ἐπισκοτίουσα. ἄγνοια γὰρ ἡ νὺξ λέγεται. [ἐπιτετραμμένου] ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύοντος τοῦ κατὰ Φοινίκην χώρ-

[κι-

* Similia legas apud laudatum jam Palæphatum.

† Sic clare legitur in Mſ. Videtur hoc Scholion alterius esse Grammatici qui auctori præcedentis Scholii contradicat. Quid sit ὠσμιλιῶ planè ignoro, nisi forte legendum sit ἑρμηνεῦ, i. interpres, quo nomine præcedentem Scholiastam appellaret hujus Scholii auctor.

[πεπιστευμένος] δηλονότι στρατηγὸν τῆς Θεσσαλίας. [κράζω] λέγεται λίαν, μεγάλως. [φρενήρης] ὁ φρόνιμος. [ἔπαθλον] ἔγκωμιον. [ἡσσηθεὶς] λιπὼν καὶ ἀφέμενος ἐμφύτου καὶ πάντως πορφυροῦ. [τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιζημίως] τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιζημίως ἐσχηκότι, ὡς ὁ Μάγιστρος Συλλεκάνης * λέγει. Λέοντα τὸ βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε φησὶ Θεοφάνης πολλὰ καὶ πρωτοῦλα ἀδικήσαντα εἰς ὑπερβολήν, ὥστε μὴν ἀκμὴν, ὡς μὴν εὐθυμισθῆναι ψυχοβλαβῶς. [τὸ ἀψίκορον] παρὰ ἄψ ὁ σημαίνει τὸ ἰσχίον καὶ τὸ κόρον, τὸ ἰσχίον κόρον λαμβάνων, καὶ παχέως ἐκλαμβάνων. καταστρεπὲς τὸ χῶμα. εἶδε γὰρ ὅπως τὸ κοῖλον καὶ κοιλωμιλημένον.

Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφραδίδος.

P. 431. Mſ. in 4. Καὶ Γενετυλλίδα] Εἰς ἀφροδίσια σπεύδων βαλόμενος τὸν κακοδαίμονα τοῦτον, τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ὀρκώσας διέγνωκε. ἡ Φοβίλας ἡ αἰχμὴς Ἀφροδίτης εἶσὶν ἱκέτης.

Θάτερον τῶν πεπτῶν] Κακῶς γὰρ τὸ ἥτερον εἶπεν, ἐπὶ μηδὲ ἡ αὐγὴ ἥτερον, ἀλλ' ἄτερον. λέγε γὰρ ἕν ὁ ἕτερον σωματικῶς ἄτερον λίαν, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατικὴ. ἀεὶ γὰρ αὐτὴν τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ ἢ περὶν μίωσιν, Φοβίλας βάρβαρον δυσκόλως τ' περὶν ἐπαγόμενον. ὠσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀπηνίμλια. τίς γὰρ χρεία ἕν τρητικῶ, μηδὲν πλέον ἕνὸς δηλοῦντος; τὸ δὲ τοιοῦτον, καὶ ἀδόρλωτον. ἐπὶ χίω μὴν ἐπίσης ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χίου ἢ ὑδάτου ἐγκεκερ[illegible] τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ ὑδὶ τὸ πότιμον. ὑ γὰρ ἔστι πότιμος, ἀλλὰ πότιμα βαρύτονον, ἀφ' ἧ πότιμον ἴσως ἂν λιχθείη. ἔστι καὶ μετοχὴ κατάμικτος, ὡς ἡ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαὶ πατρῴου ἵππου διώκεις. πίσιμον δὲ, ὑδάμενος, ἀλλ' ἡ ὕσις ἐπίσιμον, ὡς λέγ ἕ ἐπτημι, ὡς ἡ λέγ ἕ ἐσημι λιχθεῖη ἂν ἔσιμον.

Ὁ πότ τῷ Τισίᾳ τῷ τίχλῳ] Τισίᾳ τοῦτο λίχμ ἕ Κόρακος ἕ Σικελῶ μεμφητέ. τίχλ γὰρ ἡ τισίᾳ ἐ αὐτὸς κακοσαφισάμενος ἴσως, πεισθέντων εἰρήσεσθε.

Ὦ πεπαλημένε] Παπαλήμενος ὁ πάνυργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὡς ἔδος ἄλδυρον τοῖς κακοῖς σοφαλισμένον καὶ σοφιστιμένον. τὸ ἕ ἀ τούτου βάλοιτο τῇ γλωσσαλγεῖ τοῦτο δηλοῦν. ἀλλὰ τ ὑσὺ τ ἀσιδὸν μισητίας, ὥσπερ ἄλδυρον λέγεται τιμένον κίνασδος ἕ ὅτι πιῶν, ὅτι πολὺν, ἔδος τὸ τῷ αἰδοῦ κινεῖν.

Mſ. in fol. Περὶ τ ἀποφράδος τ Τιμάρχου ἀποφράδα] Ἀποφράδας ἡμέρας καὶ ἀποφράδες ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας. μαρτύρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τινὸς δι. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὰς κακούργους καθειργνυμένους ἔξω φέρειν τ πόλεως καὶ δεδέναι αὐτοῖς τὸν ἀνήκεστον δίκην· ἐξεῖναι γοῦν αὐτῶν ἀπὸ τινων σεσημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν σωθέντων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἃς πας ἐκάλουν ἀποφράδας. [γενετήριον] γενέσιον. [τὸν Ἀσαφορίδην] Ἀσαφορίδης ὄνομα λοιδο-

* *Magiſtri* fuit ſumma dignitas in Aula Conſtantinopolitana, de qua Vid. *Meurſium* in Lexico Græco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Iſauricus, vel Copronymi filius, quæreat quibus per otium licebit. Interea hinc liquet Scholiaſtam noſtrum ſaltem ante 1229 annos non vixiſſe, quandoquidem tum regnare cœpit Leo Thrax.

ρεῖται μὲν γυναιξὶ συνῶν, πλημμελὴς δὲ ὢν. Ἀ ἐλεφάντης, Ἀ ἐλεφάντης ἐστὶ μὲν πονηρὸς ἀλλὰ τοῦτο μὲ οὐ βάλλει. ὃς δ' ὁ μόνον πονηρὸς, ὁ χαῖρ ὑβρίζ ἂν ἡδέως, ὑβρὶ παιπόνηρον, ἀλλὰ καὶ ἀσπαξόμενόί τι τῶν χαρ αὐτῷ γλώττων αἰσχρῶς ἥδει. τυτέστι τὸ αἰδοῖον ἔ αἰδοῖα καὶ τὸ αἰσχρόν. Ἀ ἐλεφάντης γε Πολύμητος καὶ Οἰάνιχος ἀῤῥητοποιεῖ. καὶ πολυμιξία καὶ αὐτὴ κομῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι. εἴ τις ὢν τοιοῦτον ἀνδρα καὶ σφόδρα φυλάττοι), μήποτε ὁκ ἔ αὐτὸ αἰτίαν ποιηρίαν. καὶ αὖθις, Ἀ ἐλεφάντης παῦσαι λαρῶν. [ἀλιτ῀ροι ποσὶ] ἀπλῶς ποσὶ, ἀυλὶ ἔ ἀνεπαίμως, καὶ χωλοὶ τινὲς ὀξυπακούῆς. παροιμία ἐπὶ τῶ ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ σκάζεις ἀφικνυμένων. [βδελυρία] αἰσχροποιία. [αὖπως] μαστιῶν, [ὁ χαρ σοφιστὴς] Τίμαρχος. [χειδιάζειν] ὅταν χείδια λέγωσι, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. [ἐπήμωσε] ἐπιβόησεν. [ἀφῆλιξ] ἀρτιβόστης. [ἡτιάσατο] ἐμέμφθη. [κύφωσις] κύφωσις ξύλα ἤσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τὰς πίνοντῶν ἢ καθέδρας ἵνα μὴ ὀρῶσιν * ἀνακύψαι. Ἀ ἐλεφάντης Πλάτων, ὦ τύμπανα, ὦ κύφωσις αὖκ ἀρήξετε. κύφωσι δέ ἐσι δεσμὸς ξύλινῶν οἳ οἱ μὲν κλοιὸν οἱ δὲ κηλοιὸν ἀναμέζουσιν. ἔνθα καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπῶν, κύφωσιν πάσας ἐ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφωσισμὸς ἐπὶ ἔ τιμωρεῶν. Ἀ ρχέλαος δὲ, ὅτι ἔ καὶῶν καὶ ὀλέθριῶν. φῆσι) κύφωσιν ἔδοξε τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. ἐὰν δέ τις θρασυνόμῶν τι ὁκ ἔ ἀμεμπτον παρ' ὑδὲν ποιήσειεν, διδόασιν ὁ κύφωσιν ἕως τῦ δηχείου ἡμερῶν κ'. ἐπῤῥιόμῶν μέλιτι γυμνὸς καὶ γαλακτὶ, ἵνα ἡ μελίττας ἐ μύιας δάπτωσι. ἔ δὲ χρόνῳ διεθνῶν κατὰ κρημνῶν ὠθεῖαζ, καλῶ γυναικεῖαν ἀβελτερίαζ. [νεαιεύεται] νέα ἔργα ποιεῖ, καμπτόζει) καινὰ τολμᾶσ ἐγκυκλῶ. [ἔ Σπωπᾶς] Διοκλῆς. [βαυτᾶν] σωφρονίζειν. [Τριακοσίοι] Τελεσφορῶ φρέλον ἐστὶ Ἀργείας ὅπω λεγόμενον. [τεγλάχασι] τεγλάχνια τόξα τείχωσι. [διάπεφρον] καλῶς τὸ διάτορον εἶπε. [τὸ τελῶν μηνῶν] τελῶν μέλλοῦν ἀσθενέλας βάρβαρον. δύνασι ἔ τελῶν ἐπιχωμένων. ὥσπερ πάλιν δύσφημον καὶ τὸ ἀνημερία. τὰς γὰ χρεία ἔ σεμνὸν μεδὲν πλέον ἔ μὴ δηλοῦν. τὸ δὲ τοι ἐκείνου καὶ ἀδόρῃτον, χέων χαρ σὺν ἐπίσει) ἡ Ἐλληνικὴ χρῆσις. ὥσπερ ὑδὲ τὸ πίπρημι. ὁ χαρ ἔστημι, ἵν' εἴη πίπρημι, ὡς ἵστημι ἵσταμαι, ἀλλὰ πίτνω. ἀφ' ὧ πίπτομαι ἴσως ἂν λεχθείη, ἃ ἔ ἡ μετοχὴ ὁ πτόμῶν ὡς ὁ Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δὲ πτόμῶν τινὰ διάκεις. ὁ μὲν πίπτομαι, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι ὡς λέγει ἔ ἵπταμι διαλεκτέοις τῷ ἵσταμαι. [Ἀθάρσησα] δείλημμα εἶναι λίγυρα ταύτῃ τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπανεμιῶσιν. [Τισίᾳ] Τισίᾳ λέγ ἔ κόρακος ἔ Σικελὸς μαθητῦ. τάχα χαίρ τι τιθῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα ἀσεβοῦντα εἰργάσατο. [τῶ Καμαρίναι] λίμνην φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλῃ ἀφεκκεκιμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ. ὧν βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχετεῦσαι, ἔχρησεν ὁ Θεὸς μὴ κινεῖ Καμαρίναν. οἱ ἢ ἔ Θεῷ ὑπακούσαντες ἐβλάβησαν, ὀρύσσ᾽ τὰ παροιμία εἴρηται ἐπὶ ἔ καθ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τὶ ποιεῖν μελλόντων. πινὲς ἢ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τῶν Κακάρων, ἃ τὰς κλάδας ἀφασσομένους ἀηδί-

* Erat in Mſ. prima duntaxat hujus vocis ſyllaba, ſed reliquas ex Suida ſupplevimus, indidemque quædam in ſequentibus manifeſtò corrupta emendavimus: utrobique enim res iiſdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione ſatis liquebit. Superiora etiam de Ariphrade ex Suida emendata.

πρὸν ὄζειν. [τὸ παιπάλημα] παιπάλεμα ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος· παρὰ Σώφρονι. ὁ δὲ ἀλλοῦρον τοῖς κυνηγοῖς σκοπελληνσμένον, καὶ σκυτοτεμμένον. οὗτοι δέ τινες τοῦτο βάλλουσι δηλοῦν, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ ἀετοῦ διὰ τοῦτο ἁρπαζομένου ὥσπερ ἄλλου λαγωοῦ λαβόντος ἐμπεσεμένου. κίναδος δέ ὁ πανοῦργος, ὅτι παρέχει, ὡς τὸ τῶν αἰδοῖ κινεῖν.

Περὶ τοῦ οἴκου.

Pag. 450. Mf. in 4. Ἀλίξανδρον μὲν ἐπῳδύμησεν] ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Κύδνον λουσάμενον, ἐμπρῶς ἐβρώσησεν, ὡς φησιν Ἀρίστων. Στέφανος δὲ ὁ χωρογράφος ἐφησὶ τοῦτο περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, ὅτι λέγεται ψυχρότατα καὶ παχυδρύτατα τῶν ζώων ἐστιν ἐμβαίνοντα τῷ ῥεύματι τούτου καὶ ἐγχειρίζοντα.

Τοὺς Ἀρσακίδους] Ἀρσακίδας τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου δὲ παλαιοτάτου τοὺς γονεῖς ἐλκύσας.

Καὶ τὰ τῶν τοίχων χράμματα] Τὰς γραφὰς φησιν, εἴτε τοὺς ζωγραφίας ὑφ' οἷς αὐθέντου καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλο.

Διολισθάνουσι τῶν κυμάτων] Ὡς καινὴ σου αἱ ἀναδείξεις, Λυκιανέ.

Καὶ ὁ δὲ Ὁμήρου ῥήτωρ σοφῶν] Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὃς φησιν Ὅμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδῆ, ὁ λόγος φησί.

Τῶν Γοργόνων κρόμμυον] Ὅτι αἱ Γοργόνες κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξισοῦσι οἱονεὶ ἀπελίθων τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνάθυρος] Ὡς λαὶ τὸ δύθιος, ἡ ἀνάθυρος.

Μακρόβιοι.

P. 465. Mf. in 4. Ὁ Σιλδυκός] Ἐστὶ δὲ Σιλδύκεια καὶ ἐπὶ Τίχιῳ τῷ ποταμῷ.

Mf. in fol. Μακρόβιοι. συμβαλεῖν] ἀλλοκέναι· νοῆσαι. [σύνεσκηκὼς πλοῦν ἦτα] πλεῖ ὡς τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοῦ Ἕλλη ἐστὶ. πλεῖ εἰς τὰς ὥρας, ἀπὸ δὲ ἀνὴρ ἐστὶ. πλεῖ εἰς σύνεσκηκὼς ἰστίον ἐστὶ. ὕστις γὰρ φασὶν οἱ Ἀττικοί. [κατέρρεψε] ἐπελάθησε. [πτωχῆς] ξενοδοχηθείς. [φῦμα] ψυδράκιον, ψόρα. [καὶ λάσκαρίμοι] ἐσωτὸν λιμὸν ἢ ἀγχόνην ἐξάγων. [ποτιώμῳ] ἀντιῶμαι, ποτιώμενα δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσας ἱκετεύων.

Διάλογος πρὸς Ἡσίοδον.

P. 486. Mf. in 4. Εἰς ὃν καιρόν τινα] ὑστέρησις δὲ εἰς ὄντινα ἄλλον καιρόν, ἵνα πρόφασιν τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ὁ τοῦ εἰ μὴ Ἀλέξ μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἣν ἄλλο ὑστερήσαντες εἴπωσιν, εἶτα χρὴ Ἑρμοκράτη πιστεύειν.

Καὶ βδύλλειν] Ἀμέλγειν. καὶ βδελλὸς τὸ ἀμολγεῖον.

Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εὕρηταί σοι] Ἀντὶ δὲ ἀπελαύσεσθαι καὶ τῷ ποιμενικῷ δύθιον.

Mf. in fol. Διάλογος πρὸς Ἡσίοδον ἴυγξ] Θείῳ πνεύματι κινούμενα. [σοὶ μὲν μοι] δύναμαι σοί. [βδύλλειν] ἀμέλγειν. [σκινδαλάμους] σκα-

σκινδάλαμοι· τὰ τῶν κολάμων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες, ἢ ἐπιξηρασία τῶν ἀκρεβῶν. σκινδάλαμος· τοῦτο ἔνιοι μὲν εὐδοκίμως ἐξύνεγκαν. * σκινδαλάμους δὲ λοιδορίας. Ἀριστοφάνης σὺν ἐφέλκυσι, λόγοι ἀκριβῶν σκινδαλάμους κοθήσομαι. [κατακνίζουσι] κεντοῦσι. [ὑπάλληλος] ὑπηρέτης.

Πλοῖον ἢ ὄχημα.

P. 490. Mſ. in 4. Οὐκ ἐγώλεγον] Κρῶσις τοῦ ω κοὶ τοῦ ε εἰς τὸ ω τοῦ ὀγῶ κοὶ τοῦ ἔλεγον.

Τῶν κεραιάκων ἐπεκλημμένων] Τὰ τῶν κέρκα λεγόμενα ὀβελοῖς τοῖς ναυτικοῖς ἃ κοὶ κερίκους κοθοῦσιν οἱ παλαιοί.

Τῷ ἰσῷ τὸ παρόμοιον] Τὸ κοφόμοιον.

Καὶ τοι τὸ αὐτὸ μὴ ὃν ὁκυήσης εἰπεῖν] Ὡς μόνα ἀποῤῥήτα ὄντος τοῦ τὸ μυσήριον ἀμυήτοις ἐξενεγκεῖν. τοῦτο δὲ αὐτοῦ ἀποκλείοντες φασὶν ὡς οὐκ ἐξὸν σοι ἀδὶ ὡσὼς ἡμῶς ἔχοντι λοῤῥῆθον, εἶτα κοὶ ὃ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀπορρύπτειν ἀνακινδυνεύσοντα, τὰ ὡσὼς ἡμῶς σοφίσεσι κοθίεσθοι, μεμνήσεσθοι δὲ κοὶ αὐτοῦ, κοὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ κεκωφωδοῦ, ὡσὼς οἰκεῖον χρεὼ ἐρεῖς.

Πρὸς δὲ λαχεῖν τις λοχίζοιθ] Nauliqui.

Καὶ ἐς Αἴγιναν] Εἰρωνεῖον τὸ Αἰγίνη.

Ὑπερμοιζᾶς γὸ] Λέγει τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἄγαν πενίας δεξαμένου πλουτεῖν, ἐπιεῖσα σεβαρὸν ἢ τοῖς συνήθεσι τίνας ἐνορῶντος κοὶ ὑπερφυκόν, ὅθεν κοὶ ὑπερμοιζᾶν λέγει· ὡς μὴ πάλιν μοίζης ὡσὼς δὲ ὑποφυκόν, πεύτη κοὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔπαξε λόγον κοὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κυφῶς φερομένου κοὶ ἀλαζονευόντων φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸ κάλλιστ πλοῦσι, ὡς κοὶ λέγεται τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπλούτους σκωπτικῶς ὀνομάζει.

Καὶ τεκρεῖν ἄλλο παιδίον] Μελικέρτην φησὶ τὸ Ἰνοῦς παῖδα, ἐπαιδιάκνηθον δὲ Ἀθάμαντος αὐτόν.

Οὐ σκύφον ἀλλὰ σισύφιόν τι βάρος] Τοῦ γὰρ Σισύφου πάτερα ὁ ᾅδης ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος φασίν.

Οἵους ἐξ Γαλιλαίας] Ὧν φελλέρεον φασὶ τὸ κάτω ἐξ Γαδείρων τὸ ὡσὼς τὸ Γάδειρα λέγει. πολλὰ γὸ ὑπέρθεν ἐχθύσος περίκειται ἐκκομίζεθ, ἰχθύας φερούσης ὑπ' αὐτῶν ἄλλων θαλάσσαν, ἀλλὰ πολλοῦ κοὶ τοῦ μεγέθους κοὶ τοῦ λίπους τοὺς ἄλλους παρευδοκιμοῦντας.

Πρὸς τὸ φελλέρεον] Τῶν ἀσπάλων φησὶν, ἅπερ τινὲς ἐφερεάδα, λίθων οὖσαν φασί.

Ἀντίπατρον τινὰ ἔασεν] Ἀλεξάνδρου τοῦτο τοῦ ἱερείας, κοκείνου γὸ περιεύρεσθοι τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ καταλείπει.

Ἐξεάδιον γὸ οἶμοι σοι] Ἐξ εὐδίου, ἤγουν γὸ ἤδη αὐτοῖς ὀπόσον εὐδίαν ἀπέχει ἂν ἀφικομένοις ἡ κενὴ μακρολία.

Παρομεκινηκέναι τῷ γνώμῳ] Οἷον μαραίνεσθοι.

Τῷ ἀριστερᾷ πτοφρτισμένον] Ἐπὶ τῆς δεξιοτέρας δακτυλιοθεσίας.

Mſ. in fol. Πλοῖον ἢ ὄχημα· θαλάμης.] θαλάμη κοὶ θάλαμος, οἶκος ἢ κοιτών. [σιδηδικὸς] Σημειοῦ τὸ σιδηδικὸς, ἀντὶ τοῦ σιδηδιμένου.

[κρέ-

* Videtur hic omiſſum quod extat apud Suidam: θὴ ὃ τὸ πλαζίον περοξύνει.

σα Ἡρακλεῖται. ἐξ Ἀθήνων Δημόκριτος. ἄμφω ἓν φυσικὸν φιλόσοφον.

Τὸν Γναθίδην] Κολάκων οἱ ἀφανίζοντες ἑαυτούς.

Mſ. in fol. Δρεπάνης· τὸν ὑποδιδόμενον] ὑποδιδόμενος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα λοιπὸν τὸ πεμπόμενον ὑποθέσεως ἕνεκα τῶν Ἀθηναίων, ἐφ' ἀπειλήφεσαν τὰ χρήματα. [ἵππια σὺν τῷ ἀπαίνεται] οἱ ἵππεῖς ἐπὶ ἐπ. Πιτάνης. Βίας. Θαλῆς. Πεισανδρος. Κλεόβουλος. Χίλων. Σόλων Σάμιος Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡρακλειτος. ἐξ Ἀβδήρων. * [ἐξ ἄλλων Ἡρακλειτον. [ἄλλον] Δημόκριτον. [ἀμυθῆν] ἀφασίας, σκοτεινὸν. [ἀπεμαχε] ἀπολογούμενος. [ἀσόφους] ἀσόφους. χρήσιμον, οἰκεῖα, ἁπλᾶ. ἐπιτηδεία. [γλίσχρως] πανοικίας. [ἐπαμῦν] ἀναμένουσιν [εἰς χρησμὸν] εἰς τὸν τῶν χρημάτων σύλλογον. [χρηματίζεται] χρήσιμα πολίταις. [κολαστέον] τιμωρητέον. [αὐτοκράτορας] βασιλεῖς. [ἀπὸ ζητοῦμεν. [λεοντῆν] τεθνάναι λέγει.

Τὰ περὶ Κρότωνα.

P. 606. Mſ. in 4. Ἔγνως ἂν ὡς ἐρχίζεται] Τὸ ἐξῆς ἔγνως ἂν ἐφάνης ὡς ἐρχίζεται γῦν ἐφάνη μοι.

Ὁ πότε ἡ χὼν ἐπίχη] Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρότωνα ἤχθη.

Νόμοι Συμποτικοί.

Ὅπότε τὸ σκιαθεῖον ἐξάπτει ἡ] Τῶν λύχνων τὰ ἀπὸ τῶν ἡλίων τὸν σκότον ἀφελκομένων λίχνα σκιαὶ, ὅτου γὰρ αὐτῶν σκιαθεῖον σκιάν.

Ἐπιστολαί] Κρητικαί.

Ὡς ἓν τῶν ἔχομεν] Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἢ παροιμία.

Οἱ σφηκοπάγωνες] Σφηκοπάγωνες εἰς κωμῳδία δύο εἰσὶν ὁ μὲν ἱλαρός, ὁ δὲ εἰκαίτης. ὁ μὲν ἱλαρὸς ἀπαφιλαυτίας ὀφρῦς ἀνασπαστὸν, ὀξυγώνιον. ὁ δὲ εἰκαίτης ἀκμάζει καὶ ὄγκῳ ἴσχει ὑψηλὸν καὶ τὸν κροταφιαῖον μέρος ἐξεφορῆς ξανθὸς, πλοκὴς, ἱρυθρὸς, πρόσωπον ἀγκύλον.

Κρόνῳ πολισσίοις χαίρειν.

Φύσια κρεβατεῖσαι] Φύσια ἐπὶ δὲ ταχέως λειψήσεσθαι πάσῃ.

Οἱ πολῖται τῷ Κρότωνι χαίρειν.

Ὀργὴν καὶ μίσος] Ἤτοι παρελθὼν ἢ ὅσα ἤτησεν.

Mſ. in fol. Κρησσόλαν Γερδίαν ἀρπάλῃ] ἡρπάκασι. [ἃ δ' ὁς] ἐν αὐτῷ. [σκύβαλμον] δύσχρη. [βάκηλος] βάκηλος μέγας μὲν, ἀσθενὴς δὲ καὶ γυναικώδης. δύσχρως. ἀπόκωπος. [Νόμοι] πρῶτος γαμετὸς, τέκνα, ὀφθαλμοὶ, πάθη. [Ἐπιστολαὶ Κρητικαί. ἐμοῦ πάτερ] τὰ ξυλικὰ ἐμοὶ ἀδικήσαντι λίαν τοῖς ἀνθρώποις ἵνα φανῶσι μακρότεροι. [ἱματίων πορφυρῶν χλαμύδων. [χάσκει] οἶδε μέτρα. [σπουδὴ] σκαλέσαι [τὸν πίσσι καὶ πίσσις] πίσσα καὶ πίσσις, ἄγκυλα, ἀγγεῖα εἰς ἃ τὰ βράγχια καὶ τὴν καὶ ἰμάτια. πικὰ τὸ τ' αὐτὸ ἢ δ. πίσσα γὰρ, οἱ δὲ πτερυγώνας καὶ ἐξ ἐπικτήσατο ἀπὸ ἀνθρώπων ὑποδοχήν. [τῇ λοιπῇ παραμείνειας.] Γρ. φρενῖτις ἐπιβάλλοιμεν, τῇ λοιπῇ δηλονότι, ἢ πρὸ πίσσας. [ἀνθρωπίνων] ἀνθρ-

* Hic omiſſum Δημόκριτον.

ρεχθῶ, ἀλλ' οὔτω ποιητέον νῦν καὶ τότε κακεῖ. ἀλλ' ἴσως δὴ τραγικὸν τὸ σχῆμα διείργασται μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγῳδιοποιοὶ χάριτος ἀλλ' οὐ τοῦτο καὶ ἀλεξανδρῖνος ἐμπεριόδευτος σκηνικῷ σχήματι, καὶ αὐτὸν ποιητέον εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰσαγωγέα.

Διέφυγε, ῥαφανίδι] Τὰς μιαιφόνους δὴ τοιαύτην ἀποτίνουσι τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποιεῖν. ἔπαιον γὰρ ἰάλῳ μετὰ πομπὰς τὰς ἄκρας, πλάδυνῶντες, ῥαφανίδι τῇ πυγῇ δ' μιαιφόνῳ πάνυ ἀδρὰν ἔνειραν.

Θαυμαστὴν σοφίαν ἡ Χρυσαυτῶν] Θαυμαστὴ μὲν ὄν, ὦ μιαρὲ, καὶ πανοῦργος ἐπίκεινα δικαίου. εἰ καὶ σὺ σοφὸς εἶ καὶ ἀλαζὼν τὸ κολάζων αὐτὸς ἀνεπίσκεπτον καὶ ἀθέατον.

Σίδηρα τὸν ἄνθρωπον] Τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλεον ἄνθρωπον. τὸν δὲ ποιητὴν, ὦ λῆρε, ποιητέον.

Τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρχήσουσι] Μιαρὸν κεφαλὴ, ὃς σὺ βραχέος ἀστοῦ καὶ πωλικῆς καὶ χρυσοῦς ὑποσῶν καὶ ὕρμων ἀξίως, καὶ μὴ καὶ τὰ ἄλλου ὄντος χρυσοῦ λῆρον εἶναι τὰ Ἑλληνικὰ θεῶν, οὐκ ἂν τοιούτων ἐκ ἀξίως ἦν παραβάσεως.

Τὸν ἀνασκολοπισμένον] Οἷα λῃρεῖς, ὦ κακόμοιρε, κατὰ δὲ σωτῆρα Χριστὸν; ὃς καὶ τάττω ἔκειτο, ἀδικώτατα τὸ ἔγκλημα κολάσει, ὡς ἔγκλητον, καὶ τὸ ὑμέτερον ἀφοσίωσε. ὦ τὰ ἀπερράντα συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμίσης δύσφημίας, μιαρὲ, καὶ ἀνόσιε, ἄλλότρια τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως!

Τῶν Παιονικῶν Πόλις] Παιονικὸς ὡς ἔοικεν Περιοχῶν, ἀπὸ Παίονος τοῦ νήσου.

Εἶτα τῆς πόλεως ἀπαρχισεδυσμένης] Καὶ πῶς οἱ πολεμολαίοι Περιοχῶν οὐκ ἀποκλῄσθη ἔγκλητον τῶν Παιονικῶν τῆς πολεμοτονίας, ἀπαιτημένων ἡ ἀφ' τὴν πολεμοτονίαν, ὡς ἴφης, ἀφαιμένων τούτους ἀρχῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαντεῖς πάσης ἀρετῆς σκώπτων, καὶ ἀβδολόν.

Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βέρον ἢ Μάκρων Ἀντιόπου, εἶμι, λέγε.

Τὸν τῷ Μυσοῦρον] Κυνικὸν καὶ ἄγριον, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφον ἐλόγχαιν ἐργοστασιαιμένοι. Ἐπίκτητον μὲν ὄν, Στωϊκὸν εἶδος. Δίωνα δὲ τὸν Προυσέα, ᾧ καὶ ἐπάνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὃν καὶ λόγων ἐκδίδωκε ἱκανῶς σπουδαίως τῷ ὕπτι καὶ πανοῦργε ἀφιλοσοφίας μοχθῶ.

Ὁ δὲ Πατρῶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θεαγένην λέγε. ὃν Πατρῶν δὲ ἡ Πιλοποννήσου.

Τῶ κακοδαίμονι Προυσίας ἐμέσῃ] Προυσίᾳ ἔπαιχε καὶ συγγενεῖς, οἱ καὶ ψυχρὸν τῇ συγγραμμᾷ ἐ ὕπτιον τὸν βίον λοιδορῶν. σὺ δὲ τὰς ἔφρτας ἀρασῃ, λόγον μὲ ἐμπεριφυσήμενον, ὕπτιον σοφιστῶν ὠφελησόμενος τοῖς ὕδαις ἢ τῇ μαγολοχίαις τοῦτο ἐκκαθαίρῃς;

Δεσπότου.

P. 591. Mſ. in 4. Ἐ ἐπὶ τὸν ἀπάντων] Τὸν ἐπὶ λογομάτων σοφὸν. Πυθαγόραν, Βίωνα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα.

Καὶ ἄλλοι οὐκ Σάμιοι] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν ἢ Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέσου

σι Η'ρακλεῖται. ἐξ Α'δήρων Δημόκριτον. ἄμφω ἦ φυσικῶν φιλοσόφων ἦσαν.

Τῶν Γναθιώδων] Κολάκων οἱ ἐξευφανίζοντες ἄντες.

Μ. in fol. Δεμοκρίτου τὸν ὀπισθόδημον] ὀπισθόδημος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῆς Α'θηναίων, ἔνθα λέγεται τὸ τεμένισμα ὄπισθεν ἦ τοῦ Α'θηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθητο τὰ χρήματα. [ἔστι δὲ τὸ ἀπόνυμον] οἱ ἐπὶ ὄνου βεβηκότες. Βίας. Θαλῆς. Πεισίστρατος. Κλεόβουλος. Χίλων. Σόλων ὁ Σόλωνος Πυθοδώρου. ἐξ Ε'φέσου Η'ρακλείτου. ἐξ Α'δήρων. * [ἡ ἄκρα] Η'ρακλείτου. [ἄκρα] Δημοκρίτου. [ἀμυδρὸν] ἀφανές, σκοτεινόν. [ἐξεμάχησε] ἀκροβολίσασθαι. [σοφοῦ] σοφοῦ. χρήσιμα, οἰκεῖα, αἰσθητὰ, ἐπιτήδεια. [γλίσχρως] πανοικίας. [ἐπωμὴν] ἀποκάρυττον [ἐς χρησμὸν] ἐς τὸν ἦ χρηστήριον σύλλογον. [χρηματίζεται] χρήματα καλέσαι. [ἡλαστέον] ἐλαυνετέον. [αὐτοκράτορα] βασιλέα. [ἀπεζευγμένον] τελεώτατον λέγει.

Τὰ πρὸς Κρόνον.

P. 606. Μ. in 4. Ἔγνως ἂν ὡς ἀρχίζας] Τὸ ἐξῆς ἔγνως ἂν ἐφ' ὅσον ὡς ἀρχίζας γῶν ἐφύτο μοι.

Ο'πότε ἡ χὼν ἐπίχει] Χειμῶνος καὶ τὰ Κρόνια ἄγεσθαι.

Νόμοι Συμπόσιοι.

Σ'πόνδι τὸ στοιχεῖον ἐξάκτον ἦ] Τῷ λόγῳ τῆ ἀκτῖνος ἦ ἥλιος τὸν ἐμφύτου ἐξεσχαφομένῳ λίχνῳ σκιὰν, ὅτου δὲ αὐτῷ στοιχεῖον σκάλλε.

Ε'πίσκλας] Κρητικὰς.

Ὡς ἦ τῶν ἔχομεν] Ε'πὶ τῆ μικρῆς μεγαλαυχημόνου ἦ παροιμία.

Οἱ σφηνοπύγωνες] Σφηνοπύγωνες εἰσὶ κωμῳδίαι δύο εἰσὶν ὁ μὲν ἱλάρης, ὁ ἦ εἰρήνης. ὁ δὲ ἱλάρης ἀσαφαλοποίας ὀφρῦς ἀνατεταμένον, ἐξυλάνεως. ὁ ἦ εἰρήνης ἀκμάζῃ κατ' ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ πλατὺ φιλαιτέμβροτον εὐσεβείας ξανθὸς, πλαχὺς, ἐρυθρὸς, πεπυκνωμένος.

Κρόνος πλησίοις χαίρειν.

Φύσει καθεστάσαι] Φύσει ἐπὶ ἦ ταχέως λαμβανομένου παροιμία.

Οἱ πλησίοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Ο'ργὴν καὶ μίσος] Η'τοι παροδὸς ἢ ὅσον ἥσυχος.

Μ. in fol. Κρησσόλων Γ'ορδίῳ ἁρπῶ] ἁρπάνδων. [ἦ δ' ὅς] καὶ αὐτός. [καθόμενος] ἀνέχων. [βάκηλος] βάκηλος μέγας μὲν, ἀνὴρ δὲ κ' γυναικώδης. λίθυκος. ἀπόκηπος. [Νόμοι] πρῶτον ἡμικύκλιον, τροφὸν, ἀθρόησιν, πάρθεν. [Ε'πίσκλας Κρητικὰς. ἱμονιάτας] τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τὰς σανίδας ἵνα φανῶσι μακρότεροι. [ἁλουργίδα] πορφυρᾶν χλαμύδα. [χείσας] αἶδος μέτρου. [σπαῖν] σκαλίσαι [κατὰ καὶ κίσσις] κίση καὶ κίσις, ἄκανθα, ἄγγειον εἰς ὃ τὰ βρώματα κίστη καὶ ἱμάτια. πικὰ τὸ τ' αὐτὸ ἦ λ. κίδνη γὰρ, οἱ δὲ τετραγώνως κιστὰς ἐτετεύχασιν ἐκ σανίδων ὑποδηχὴν. [τῇ λοπάδι παραμείβεται.] Γράφεται ἐπιβάλλοιμι, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ τοῦ πίνακι. [ἀνδρομὶς] δίσκος

* Hic omissum Δημόκριτον.

Οἰνεῖς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τῶν θυσίων τῶν Ἀρτέμιδος ὠμέλησε. ὅστερον δὲ Ἀριστοτέλης τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς καὶ εἰρωνεία ἂν τοῦτο γένοιτο ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ Μελίαγρος] σφοδρότερος γὰρ ἦν ὁ λαμπάδος ἅμα ὁ πατὴρ, καὶ κρύψαι αὐτὸς ἐμηχανήσατο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεγένετο λαμπάς, ὡς ἐλέχθη, ὅτε ἐφ' ὅσον ἄπτεται ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε δὲν, καὶ τῶν Ἀταλαντῶν σύμμαχον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλύδωνος κάπρον, ἐκ τῆς Ἀταλάντης, ἣν ἔλαβεν αὐτῷ τὰ πρωτεῖα. ὀργήσας ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ. καὶ γενομένης μάχης, ἀπέβαλεν αὐτοὺς, ἐπὶ τοῦτο ὑπὸ τῆς Μελεάγρου μητρὸς Ἀλθαίας κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοὺς, καταθεῖσα, ἐσβέσει τὸν λαμπάδα. ἣν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς Ὠνέως.

Κατασκέδασεν] Ἐπέχυσεν.

Ὡς λέγεται] Γραφέντα λέγεται.

Τὰ μαθήματα] Οὐ πάντων τοῦτο τὸ μαθητευόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκμώντων καὶ σφοδρόντως φιλοσοφούντων. ὡς ὧν καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι τὰ μὲν ἡράθη νῦν σφοδρότερον, τὰ δὲ ἴδιον ἀπόλεσεν.

Ἀστεῖος] Σωφρονικός.

Εἰς δὲ Πηλέως] Εἰς τὸν γάμον δὲ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔρριψε μῆλον εἰς τὸ μέσον, ὃν ᾧ ἐγράφη, Τῇ καλλίστῃ τὸ μῆλον. ἠμφισβήτησαν δὲ περὶ τούτου Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐλήφησαν δὲ τὸ Πάριδι, σφαιρωθεῖσαι ἡ Ἀφροδίτη, ἐγαμείσατο τὴν Ἑλένην ἀντὶ τούτου τῶν Ἑλλήνων. διὸ καὶ ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος.

Τὸν ζῆλον] Πῶς κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ δὲ γυναικὸς ἔργου; ἐζήτησεν ὁ συνοσόδωρος. * λέγουσι γὰρ πλεῖστοι τῶν λέξιν ἐπὶ δὲ μαχομένου καὶ ἐπὶ φονεῖν. ὅτου δ' ἐπὶ δὲ ζηλοτυπίαν τιθέσι καὶ γυναῖκας μοιχευούσας ὁ Παντολέων.

Ἀπόνῳ] Γραφέντα ἀπόντι.

Πιμελισσέρα] Λιπαρωτέρα.

Χρησῷ μήλα] Ἀγαθῷ ἀντὶ μεγάλα.

Εἶτ' ἀπολογούμενος] Κηδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται.

Πονήρου] Ἀντὶ βαρέος.

Ταινίας] Στεφάνους ἤτοι φασκίας.

Ἡ ἐλεγεῖα] Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα χαλᾷ καὶ τοῦτο χαίρειν εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς πηδήσας γέλωτα ἐξεπίτηδες, καὶ τοῦτο λυπήσας ποιήσεται. ἐς πλεῖον ὕβρεως δὲ Συμποσίου.

Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλῳ λόγῳ κινηθῆναι φησὶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τῷ δὲ Πατρόκλου σώματι.

Εἶτ' ἀπολογούμενος] Κηδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται.

Περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ.

P. 656. Mſ. in 4. Ἀλεκτρυὼν] † Πότερον ὄρνις ἢ ἀνὴρ οὕτω κεκλήμενος; γίνεται γὰρ τι σωτηρίου μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς οὐ τῇ λίμνῃ, καὶ εἰ μηχανῇ ὄρνις οὖσα ἀμφίβιος οἰκήσῃ;

* Potuit adjicere poni & ἀπὸ τοῦ μισθοῦ, ut ex Æschine observarunt Harpocration & Suidas.

† Vid. notam Palmerii ad p. 656.

Δι' γναπίκεις] Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶ γάμου οἱ παλαιοὶ τὰς γναῖκας ἐπέμπεσ τοῖς ἀνδράσι σπουδῆ, καὶ ἀναστρεφούσας αὐτὰς ἐδέχοντο τῶ ἀνδρῶν, ὅταν ἐκ ἀγροῦ.

Ἐπιδιάζετο] Ἠμφισβητεῖτο.

Τοὺν Ἀνάκτορα] Τὸν Διοσκόρου. Ἄναχας γὰρ ἔλεγον αὐτούς, καὶ Ἀνάκτορα τὸ ἱερὸν αὐτῶν.

Χυμὰς] Ζωμούς.

Καὶ τίμαιρα] πλακοῦντας.

Καὶ ἀμυγδάλας] Ἀρτύματα.

Ἐκ φρυκτῆς] Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου.

Ὅ, τι] Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀποφορικὸν ἀντὶ τοῦ ὁ. τι, τί περίεργον ἀέρατον, ἀντὶ τοῦ τί.

Γαστροθηρεύοντες] Γαστρογρυζίοντες.

Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόλιν] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βολὴν τάμνεται φησί. ὁ Λυκοῦργος δὲ παρφδῶν αὐτὸ διαστρέφει ἐπὶ τοῦ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βολὴν τὴν κρεουργικὴν μάχαιραν δὲ ἐντεῦθεν ἀλλὰ βόλιν ὃ ἐστι κρεοκοπικὴ δορυβόλη. ὃν καὶ λέγει τοῦ ἐπομένου παρίστησι κρεοκοπικὸν ὑπάρχειν.

Τῷ φόλῳ] Φόλῳ· ἐχίδνῃ τοῦ Κινυπίου εἴδους. παρ' ᾧ ἐξεκόπη Ἠφαιστίων.

Παρεστεβάτο ἡ κύλιξ] Ἐκινεῖτο, ἐφέρετο.

Ἐν τοιούτῳ] Ἀντὶ τοῦ μικτῆρι, ἢ αὐτὶ τοῦ ὡς ὅτε τοιοῦτος ἐμάνη.

Πῶς ἐκαλεῖτο] Γράφεται καὶ κηλεῖτο.

Ὀρειακόμου] Τὸν ὑπομελάνδρου τοῦ ὑμέναιον.

Προπίνει σοι] Σκῶπτ τὸν σύνταξιν, ἐφοπίνει σοι Ἠφαιστίων χρυσίον. ἢ τὸν ἀρχαϊκικὸς φασὶν εἰς τὸν ἀγαθοδαίμονα τοῦτο, ἢ τὸν ὑγιαίνειν. οὐ γὰρ λέγει ἐφοπίνουσι ἢ εἰς ὑγιείας. ἢ ἐφοπίνει βασιλέως. ἢ ἐφοπίνουσι Μακρίας ἢ Διονύσιε, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὁμοίως.

Οὕτως ἀρχαίως τότε ἐκαλεῖτο..... κοινῶς δὲ τὰ ὁμοῖα ἐφθέγξατο ἢ χορὸν ἀσμικόν. ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ..... λοιπὸν χορὸν κυλικιὸν ἢ κυκλικὸν χόρευσον καὶ κυβιστικοῦ ἅλλου ἡδέως ἐμοὶ χορεύσατε, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ ἥδιστον ἀποβλέποντες οἱ χορεύσαι, ἐλέγοντο ἰκά.

Μελιτοῦσι] Τὸ ὡς Μελιτῶς, ἵνα ᾖ πυφιεῖ καὶ μακεῖ καὶ λαῖν, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ.....

Παρεβύσας ἑαυτόν] Μετασχόσας, κατακλείσας. βύσσον γὰρ τὸ φυλλῶ.

Ἢ Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέλασι κακουργοῖς ὑποτιμεσθῶσαι.

Ὀίσασθαι αὐτὸν] Ἀπολεῖσθαι.

Ἐν τῷ Ἀνακτείῳ] Ἱερὸν τῶν Διοσκόρων. ὅπου δὲ λέγοι Ἀνάκτειον ἐφοπερεξυπόνους, ὅσα ἀπὸ κατακλῶν συμπίπτουσιν, ἢ ἐπιπλοκῶν ἐχόντων τὸν οἱ δίφθογγοι. καὶ ἐκόπα ἐφοπερεξυπόνους, οἷον Ἠφαίστειον, ἢ δὲ Ἠφαίστου δόλου. Χαράσσειον, Ἀνάκτειον, Ἀκαπόρειον, Βασίλειον, καὶ Μακρίλειον ἔργον.

Πελοπίης χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου λέγει. οὕτω δὲ ἐπὶ Καλυδῶνος, ἐπεὶ ἀπαρὴν πορθμὸς ἢ Πελοποννήσου, πεδιάδης κυλλίσας ἔχουσα.

Αἰχμῆς αἰτίαις] Ἐπ κατασχύσεως ἢ λοιδορήσεως.

Οἱ

Οἰνεὺς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τῷ θυσίαν τῇ Ἀρτέμιδι ὅσην ἐκάλεσεν. ἔστιν δὲ Ἀριστάνετος τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς δὲ εἰρωνείᾳ ὂν πάντα λέγει ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ Μελέαγρος] σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος ἅμα τῇ μητρὸς, καὶ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνετο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεζώπτη λαμπὰς, ἐφ' ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἂν μένῃ ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν, χῶν τῷ Ἀταλάντῃ σύμμαχον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸ Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ἐρίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ Θεσταί. καὶ γενομένης μάχης, ἀντέλεγεν αὐτοῖς, ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφῶν, καὶ ἀπελθοῦσα, ἐσβεσε τὸν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς Ὠινέως.

Καπισκέδασεν] Ἐπίχυσεν.

Ὡς λῆστεύειν] Γραφέτω λῃστεύοντα.

Τὰ μαθήματα] Οὐ πάντων τοῦτο τὰ μαθημάτων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκερμένων καὶ σωφρόντων φιλοσοφόντων. ὅθεν ὠνὴρ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι τὸ μὲ θύραθεν νῦν σωφρονήσωσι, τὸ δὲ ἴδιον ἀπόλεσεν.

Ἀτιμὶς] Σωφρονίς.

Εἰς Ὃ Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ Ὃ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔρριψε μῆλον εἰς τὴν ἀρίστην, εἰς ἣν ἐχάφη, Τῆι καλῇ τὸ μῆλον. ἠμφισβήτησαν ὅθεν τοῦτο Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ συνέβησαν ἅπαξ τῷ Πάριδι, ὥστε κριθῆναι τὴν Ἀφροδίτην, ἐκλείσατο τῷ Πάριδι αὐτὴ τοῦτο τῶν Ἑλένων. διὸ καὶ ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος.

Τὸν ζῆλον] Πῶ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ Ὃ γυναικὸς ἔρωτος; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. * λέγουσι γὰρ πάλαι τῶν λίξιν ἐπὶ Ὃ μοιχευόντων καὶ ἐπὶ Ὃ φθονεῖν. ὅτου δ' ἐπὶ Ὃ ζηλοτυπεῖν τοῦτο ὅθεν γυναῖκας μοιχεύῃ. Λυσίας ἐν τῷ κῸ Παντολέοντος.

Ἀπόνῃ] Γραφέτω ἀπόντι.

Πιμελισέρᾳ] Λιπαρεστέρᾳ.

Χρησῷ μόλα] Ἀγαθῷ ἀντὶ μεγάλῳ.

Εἶτ' ἀπολογήμῳ] Κηδεμόνι καὶ φροντίζοντι ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Ποτήρι] Ἀντὶ βαρεῖ.

Ταυλίας] Σπυφάνους ἤτοι φασκίας.

Ἢ ἐλεγεῖα] Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα χαλᾶ καὶ τοῦτα χαίρειν εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι χάλωσε ἐξεπίτηδες, καὶ τοῦτο Λυκιακὸν ποιήσαι ἐς πλείονα τὸ θέλειν Ὃ Συμποσίου.

Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλῳ λέγει κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τῷ Ὃ Πατρόκλου σώματι.

Εἶτ' ἀπολογήμῳ] Κηδεμόνι καὶ φροντίζοντι ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ.

P. 656. Mſ. in 4. Ἀλεκτρυών] † Πότερον ὄρνις ἢ ἀνὴρ ὅτου κεκλήμεθα; ὄρνιθι γὰρ τὶ σωτηλίσῃ μισθὸς καὶ τοιοῦτος; ἢ πῶς οὐ τῇ λίμνῃ, καὶ πολλὰ μηχανῇ ὄρνις οὖσα ἀμφίβιος οἰκήσῃ;

* Potuit adjiceré poni & ἀντὶ τοῦ μισθοῦ, ut ex Æſchine obſervarunt Harpocration & Suidas.

† Vid. notam *Palmerii* ad p. 656.

Mſ. in fol. Περὶ ϕ Συρίης Θεῦ· τῦ Διονύσυ] τῦ Διονύσυ ἱερὰ ἄγουσι οἱ Ἕλληνες, ϕαλλὸς ἐτίμων αὐτόν. ϕαλλὸς δ' ἐστὶν ἀγαλμα ἀνθρώπε. καὶ τῦτο ἐξεστήθησαν ἑαυτοὺς, καὶ ὁ τῆς τροφὸς καὶ τὰ τῶν μέσων μαζῶν, καὶ ἐξερχόντο πομπὴν σὺν τῷ τῦ Διόνυσον, τιμῶ δὲ τιμιῶ τῦτον τῦ Διονύσυ. Λέγω τοιαῦτην αἰτίαν. ὁ Σεμέλης ϕ Κάδμυ θυγατρὸς γαμετὴ ὁ Διόνυσος. αὕτη δὲ ἐγκυμονθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ Δ Διονύσυ. ϕθαλεισομένην δ' ταῦτα καὶ ζητεῖ, Πολύμνω πικὸς ὢν λεγόμενο ἐδείξεν αὐτῷ τὸν μητέρα εἰ παιδεραστήσειν αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο ταῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύμνιο ὅτι σὺ Λέρνη ἐστὶν ἡ Σεμέλη. ὁπ' ἐπῆλθεν ὁ Διόνυσος σὺν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα πορεύσῃ σὺν τῇ Λέρνῃ. καταλαβὼν αὐτὸν καὶ ὁ Πολύμνιο, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ἐτέλεσεν αὐτῷ ἐθνησε, αἰδοῖον ξύλινον σὺν συκίνῃ ξύλῃ πελεκήσας, προσήνεγκε τῷ μνήμῃ τῦ Πολύμνυ. Δι' ταῦτην τὴν αἰτίαν τοῖς ϕαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. ϕαλλοὶ δὲ εἰσὶν ὅτοι πάντες. ἰθύϕαλοι δὲ οἱ τὸ αἰδοῖον ἀποδεσμώμενοι.

Δημοσθένης ἐγκώμιον.

P. 685. Mſ. in 4. Ἀμέλει μ] Ἀντὶ Δ πάντως.

Πολὺ μᾶλλον τοσῦτον] Ἢ ὠλιγώρησε ϕρονῆσαι τοσῦτον ἐπιτηδείως, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς λίαν πρόσω τοσοῦτον δεκαπενταετικῶς, ποτὲ ὡς λίαν πρίτε ἀφηγημενικῶς, ὅπερ πολὺ ἀπέχει Πλάτωνι τῷ ϕιλοσόϕῳ ἴσην δοῦναι.

Τῷ τὸν Δλιχον] Δύναι] καὶ Δ τὸ Δλιχον νενικηκότο, καὶ τὸ Δλιχον νενικηκότο. ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀξιοπίστῳ τῶν ἀρχαίων ὑπολαλεχε, οἰόθασιν Ἀττικοὶ ἐν τῶν δύο ἀναγκη παρελέλοιπε, συνεπακούεσθαι γὰρ τὸ λοιπὸν, εἰ μὲν γὰρ τὸ Δ ἔλη, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἴσα ἔσται. καὶ πένοντας τὸ Δ νενικηκότο τὸν Δλιχον, συνυπακούεται μὲν τὸ τὸ, ἢ καὶ φαυλότερον. εἰ τὸν Δλιχον εἴη, ἐλλείπει τὸ τ' γαμεῖς ἢ ἡροϊσυνυπακούεσθαι ἔστως, καὶ πένοντας τὸ Δ νενικηκότο τὸν Δλιχον ἐγκελεύτερον δὲ ἴσως τῦτο Δ ἀρχαίοις καθὸν φίλον Ἀθηναίοις τ' ἄρχειν ἐπιπρέπειν τὰς πλώσεις ἀποφέρειν, αὐτὸ γὰρ ἀφικόμενον ϕασὶ βασιλέα, καὶ ἀποπλῆν βασιλεῖ.

Διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ] Ὅπ κρεῖττον ὅμηρο Δημοσθένης

Τῷ μετρίῳ] Οἷον πεποίηκε τὸν Διομήδην τῦ Γλαύκῳ ὀργιζόμενον ἐπὶ τῆς μάχης διεξοδικῶς ἀπαγορεύοντα τῦ λόγυ.

Γεμηνὸν ἢ χρυσοκλαυκα] Ἄρχαι ταῦτα τῶν Πενθέως Δ μελικὰ ὕμνων.

Ἀλλ' οἱ δῆπα πάντων] Ἀλλ' οἱ δῆπα ἠμαρτήσατε Δημοσθένην ἐγκελεύσαι δὲ τὸ ἠμαρτήσατε.

Παρῶν εἶναι τῶν] Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δ' εἰ ὅμοιον τῷ σὺν εἶναι, ἐπεὶ μ ἡδ ἀπαγορεύσειας τάττεται, οἷον ἔπατ' ἀν ἐγὼ σὺν εἶναι πειθοίμην.

Mſ. in fol. Δημοσθένης ἐγκώμιον Ἕρμαιον] Ἕρμαιον λέγεται τὸ Ἑρμῆ. παρέχεται δὲ λὸ Δ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. οἱ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφοροι τῶν ὁδῶν ἀπὸ τῆς ὁδῦ ἐκάλουν

Οὐδὲ αὐξάνουσι παῖδα] Αὐξανόμενα γὰρ ἤδη εἰκὸς παῦλαν λαμβάνειν, ἀλλὰ τὴν ἐναργεστάτην.

Οὐδὲν γνωσόμεθα] Ὥφελε γὰρ καὶ τὸν δυνητικὸν σοφὸν οὐδὲν γνώσεσθαι ἐν ᾧ οἷόν τε ἐστὶ τοιοῦτον ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γνῶμεν οὐδὲ γνωσόμεθα. ὁ δὲ διαλῦσαι σπουδάσας, καὶ τῇ ἐπιστήμῃ τὰ ἄν, καὶ τῇ τὰ μέλλοντα ἐρεῖ τῷ γνωσόμενα. οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς σωτάστοις.

Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν] Πόσους παῖδας ἔτικτες.

Πηνίκα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἤμελλε, οὐκοῦν δὴ τί ἂν φησὶ σωτὰς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν;

Τὰ πατρῷα] Πατρικὰ ὅπλα λέγομεν, τὰ δὲ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος δὲ πατρός. ὅπλα δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος.

Πατρῴτης] Ὁμώνυμος γὰρ ἔδει εἶπεῖν, ὁμόγλωττος, ὁμόφυλος. τὸ δὲ πατρῴτης, ἐπὶ βαρβάρων. οἱ βάρβαροι γὰρ ὅπως ἀλλήλοις φασὶ, ἀνδὲ πολίτης. καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις εἰκάζει. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων τὸ τοῖς νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο.

Μεθύσης] Μέθυσος γὰρ ἀλλ' ὁ μεθύσης.

Λῆμμα πάρεστιν] Λῆμμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἣν Μ.

Ὁ μέρραξ] Τὸ μέρραξ ὁ φασὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἢ ζώου. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσιν.

Πρὸς τὸν ὑπόνοιαν] Τοῦτο ὑπέρκειται ὁ πᾶσι σημαίνων.

Συνεπίξαῤῥόμοι] Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο λέγεται.

Περίεσμι αὐτόν] Ὑπονοῶμαι γὰρ ἔδει εἶπεῖν ἡ μεῖζόν αὐτόν. τὸ γὰρ περιῆναι ἐπὶ δὲ κύκλου λέγεται πᾶσι περιέχειν.

Συνεκείνετο αὐτῷ] Συνεδικάζετο γὰρ ἔδει εἶπεῖν, ἢ ἡμφισβήτει, ἀλλ' ὁ συνεκείνετο. τὸ γὰρ συγκείνειν, ἐπὶ δὲ πυκνὰς ἢ δοκίμου χρήσεως τῶν Ἑλλήνων εἶδεν.

Νὴ τοῦτο δοκεῖ] Τὸ γὰρ ναί, σύντομος καὶ αἰπαλικῆ. ἀλλ' ὅτι καὶ δολικῆ. τὸ δὲ δοτικῆ, δολικῆ ἀπαιτεῖ. καλῶς δὲ παίζων αὐτὸν εὗρηκεν. ὡς σὺ κὴ νῶν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἶπεῖν καὶ νῶν ἁμαρτάνομεν ἡμεῖς τυγχάνειν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν.

Μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φασὶ γυναικὶ, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί.

Καρῆναι] Τὸ κείρασθαι ἐπὶ δὲ κοσμίως. τὸ δὲ κεκαρῆναι, ἐπὶ δὲ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως.

Συγχωρεῖν] Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχελεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, συγχωρεῖν ἢ διαπαίζειν.

Βασανίζεται] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τὸ δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ πυρὸς τῶν ὀργάνων.

Εἰ μελετήσει] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων τοῦτο ἀναγινώσκειν, ἀλλὰ παῦλαν τὸν μέλλοντα. ὁ γὰρ φασὶ μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι.

Τεθνήξει] Τεθνήξει γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ δὲ τέλους, ἀλλ' ὁ τεθνήξει ἐπὶ δευτέρου.

Στοχάζομαι] Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀκριβῶς τάττειν τοῦ βάλλω, ἢ δὲ πυκνοῦσθαι.

Χρῆσθαι] Χρῆσθαι γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι.

Ἡ Ε᾽λλάδιον ἡμῶν γῆν] Ε᾽λλάδιον, τὸ εὐθὺ ἀπὸ τοῦ Ε᾽λλὰς τὴν ἡμετέραν.

Καὶ μητροκτόνου υἱὸς ὤν] Ἀλκμαίων γὰρ υἱὸς ἦν Ἀμφιαράου καὶ Ἀλκμαίωνα τὸν μητέρα ἀπεκτόνας, ἐπλανᾶτο καθ᾽ ὑπόδικος γῆς, μέχρις αὐτὸν λάβῃ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καθαρθέντα. χρήσαντος δὲ αὐτῷ Δελφικοῦ ζητεῖν γῆν εἰς ἣν τοῦτο οὐκ ἔστιν ἦν μητρὸς ὑπὸ παιδὸς ἐκτονωθείσης. ἐκείνου δὲ μὴ ἀναμαχεῖν εὑρίσκοντος, ἔκτισε τοῖς ταῦτα ἐπιδοῦσι Ε᾽χελάου. ἡλιτόμην γὰρ ὅτου ἀεὶ μᾶλλον, καὶ ταῖς Ε᾽χινάσιν νήσοις ἐπιλεγόμενον ἐπιδοῦναι, ἐπανῆλθεν αὐτῷ ἀποσχοῦσιν ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐπιμελὲς καὶ γῆν ἀκαθαίρετον ἧς ἐκτὸς ἐπόμπευε ὑποδέξασθαι, καὶ ἀντὶ ὅτου τῆς Ε᾽μητρὸς φόνου. καὶ δὴ προσθῆναι καὶ κτοινίαν τὴν κτοινιάδα γῆν. * Καὶ ἐξ ἐκείνου τῶν ἡμῶν Ἀχαρνᾶσιν, Ἀκαρνᾶνα πάντα ὀνομάσαι.

Ψιλοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.

P. 728. Mſ. in 4. Βαλόμενον ἀπάντα εἰδέναι τὸ σόλοικον. ἐπὶ Λυκιανοῦ βαλόμενον ἐπήγαγε σολοικίζοντα, καὶ ἀφ᾽ οὗτο ψιλοσοφιστὴν αὐτὸν ὀνόμασεν. ἐπειδὴ ὁ Λυκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγξαι τὸν σολοικίζοντα.

Ἆρα ἡ σολοικιῶ] Τὸ ἆρα μίμονται ἀεὶ συνάπτειν. οὐκ ἄρα λέγομεν σολοικιῶ.

Α᾽ ρὰ οἶσθ᾽, ἃ οἱ ἐ] Ε᾽χελῶν ἐπὶ τοῦ ρὰ, τοῦ ῆ.

Τὰς τρεῖς ἀγορήσας. τὸ ὄφελον] Οὐδέποτε μέλλοντι συντίθεται ἀπερισφάτῳ, ἢ ὑπερπλήρει, ἀλλ᾽ ἐνεστῶτι ἢ ἐνεργείᾳ, ἢ ἀπερισφάτῳ ἢ ἀκτικῇ, ἀσάντως καὶ παρακειμένῳ. ἴδοι δ᾽ ἂν τις ἐπὶ τοῦ ὄφελον ἀναλύσας δυνηθῆναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν ἐφέστηκεν ὁ οὐδέποτε ἀεὶ ἐπὶ μέλοντι συντίθεται. Διττῶς δὲ τὸ τῇ ἰνὶ σολοικίσειν. διὸ καὶ λέγομεν σολοικίσειν.

Μίγα ὂν ὄφελον] Ε᾽πὶ τοῦ ἀρνοῦ ὁ λίγατος τὸ ὄφελον.

Καὶ ἐοίκησα ἐς τὸ ἐμεσθιεῖν] Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἐμεσθιεῖν ἐοίκειν. ἐοίκησι γὰρ τὸ ἐμεσθιεῖν ἄλλο. κακῶς δὲ καὶ τὸ ἐμεσθιεῖν ἐπὶ ἐοίκει φησί.

Μεθύσκω ἢν λαγῶ] Καὶ τοῦτο σόλοικον γαμετῇ χρῆσαι ἀντὶ αἰθαλικῶς ὀλαγῶς ἢ λαγῶ ἡ γαμετὴ, ἡ δὲ αἰτιατικὴ τὸν λαγῶν μετὰ τοῦ νῦν, ἃ ἢ χωρὶς τοῦ νῦν.

Μὴ δ᾽ αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας καθαιροῦσιν] Ε᾽πειδὴ φησὶν ὁ ἐξῆς τοῦ σολοικισμοῦ εἰς τὴν ἑσολοίκισεν. τοῦτο χρεὼν οὖν ἔχειν τὸν σολοικίζοντα.

Τῶν τὰς τίτθας ἡλαζόντων] Ἡ τίτθη ἡλάζει. ὁ ἢ ἀντιστρέψας ἐπὶ τὰ παιδία ἡλάζει.

Οὐ

* Hoc fuit laitium Mſ. in 4. in quo videtur linea aut aliquid amplius deeſſe.

† Hic aliquid deeſt, quod ſuppleri poterit ex Pauſaniæ Arcadicis, ubi hanc Alcmæonis habet Hiſtoriam. p. 492. Ed. Sylburgii. Cæteroqui Κατοικίδη non meminit.

* Videtur ἀπερισφάτῳ hic abundare. Vid. not. Cl. Grævii ad p. 730.

Οὐδὲ ἀσχένοντα παίδια] Ἀσχανόμενα γὰρ ἴδῃ εἶπεῖν παιδικῶς, ἀλλὰ τὸν σωφρονικῶς.

Οὐδὲν γνωσόμεθα] Ὠφελε γὰρ κἂν τὸν δυνητικὸν σφοδρότητα σύνδεσμον τὸν ἂν οἶσι εἰ παῦται ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γνῶμεν οὐδὲ γνωσόμεθα. νῦν δὲ διαλῦ σεσαλοίκισται, καὶ τῇ ἐπιζεύξει τοῦ ἂν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρόνου τοῦ γνωσόμεθα. οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται.

Τὰ τοιαῦτα ἔλεγον] Πόσους παῖδας ἔτικες.

Πηλίκα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἥμερον, ὑπεστῶτος γὰρ. τί ἂν φησὶ ἐρωτᾶς τὸ πότε ἐρχεται; ἢ αὐτόθεν;

Τὰ πατρῶα] Πατρικὸν ὅπλον εἶπεν, τὸ δὲ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος δὲ πατρός. ὅπως δ' τὰ πατρῶα, πυθόμενος.

Πατρελάτης] Ὁ μηδὲν γὰρ ἴδῃ εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμόφυλος. τὸ δὲ πατρελάτης, ἐπὶ βαρβάρων. οἱ βάρβαροι γὰρ ὕπως ἀπόλεις φασὶ, ἀντὶ δὲ πολίτης. καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων τὸ τοῖς νόμοις, τὸ πατρῷον ἐχρήσατο.

Μεθύσης] Μέθυσος γὰρ ἀπὸ τοῦ μεθύσης.

Λῆμμα πάρεισιν] Λῆμμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἣν Μ.

Ὃ μείραξ] Τὸ μείραξ ἐπὶ φασὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἐβδόμης. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειρακίσκον λέγουσιν.

Πρὸς τὸν ἐπόνομα] Τοῦτο αὐθεντικὸν ἀπὸ πάθους σημαῖνον.

Σωστράτειός μοι] Ἐπὶ σφετερίσει γὰρ τοῦτο λέγεται.

Περίεσην αὐτὸν] Ὑπερεγήμω γὰρ ἴδῃ εἰπεῖν ἢ μεταλλῦν αὐτὸν. τὸ γὰρ περιεσῆναι ἐπὶ δὲ κύκλῳ λέγεται τινα περιχεῖν.

Συνεκείσθω αὐτῷ] Συνεδικάζετο γὰρ ἴδῃ εἰπεῖν, ἢ ἀμφισβητεῖ, ἀλλ' ἀ συνεκείνετο. τὸ γὰρ συγκείνεται, ἐπὶ δὲ πυκνῶς ἢ δοκίμως χρῆσις τοῦ Ἑλλήνων εἴδους.

Νὴ τοῦτο δοκεῖ] Τὸ γὰρ ναί, δόξαις καὶ αἰπαλικῇ. ἀλλ' ὅτι καὶ δολικῇ. τὸ δὲ δοτικῇ, δολικῇ ἀπαιτεῖ. καλῶς δὲ παίζων αὐτὸν εἶρηκεν. ὡς σὺ κἂ νῶιν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἴδῃ γὰρ εἰπεῖν καὶ ναὶ ἁμαρτάνομεν ἐρεῖς τυπτήσειν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν.

Μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φασὶ γυναικὶ, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί.

Καρῆναι] Τὸ κείρεσθαι ἐπὶ δὲ κοσμίως. τὸ δὲ καρῆναι, ἐπὶ δὲ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως.

Συζημιοῦσιν] Ἐπὶ γὰρ τοῦ φιλίως ἀμφισβητούντων ἐρεσχελεῖν λέγομεν, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐχθρῶς, ζυζημιοῦσιν ἢ ἀμφισβητίζεσθαι.

Βασανίζεσθαι] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τὸ δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων ἀπὸ τιμωρητικῶν ὀργάνων.

Εἰ μελετήσει] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀσεργήλικῶς συμφέρειν, ἀλλὰ πυθηλικῶς τὸν μέλλοντα. ὁ γάρ φασι μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι.

Τεθνήξει] Τεθνήξειν γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ δὲ τελεύτα, ἀλλ' ὁ πεθνήξη ἐπὶ δευτέρου.

Στοχάζομαι] Τὸ γὰρ τοχάζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀκριβῶς τάττεται τοῦ βαλλω, ἢ δὲ πυκμάζεσθαι.

Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι.

Ἔπεσον] Ἐξέστη γὰρ τὸ δίκαιον.

Ἀναλαμβάνομεν] Τὸ ἀναλαμβάνειν, Ἀπολαβεῖν ἐπὶ ἔμψυχων, ἐπὶ χαλᾶν τάττουσι. μᾶλλον ὁ Πλάτων.

Ὃ γὰρ φαυλος ἐπὶ ἴσης] Εἴρηται καὶ ἄνω. ἐπὶ ἴσης ἐστὶν ἐναντία, φαυλότης καὶ σπουδαιότης.

Δωμήσας] Βούλεται τὸ νῦν μέλλον παράσχεσθαι ἐπὶ δὲ τοῦ δωμήσας μᾶλλον, ἐπιλαμβάνεται αὐτῷ, ὡς μὴ συνιέντι φαλακρότητα.

Τὸ δώσειν] Βούλεται μὴ λαμβάνειν ἐπὶ παραλλαγῇ λέξεως, ἀλλ' ὅτι ἀκολούθως τοῦτο. χρῶνται γὰρ μὴ καὶ ἄλλοι πολλαχοῦ ὁ Πλάτων παραλλαγῇ οὐ φαύλῃ. ὑπειλήφθω λέγειν ἡ ὕβρις σοῦ πάλιν ἥκειν.

Γυμνὸς εἰς πεδίον καλεῖν] Καὶ τοῦτο ὡσαύτως σπουδαῖον. ἔστιν γὰρ ἐν πεδίοις φαμὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πῆς.

Μαστιδίῃ γοῦν] Χρῆ μὲ ὁ Ἀπόλλων, μαστιδίῃ ᾗ ὁ Περσεύς.

Εἰ ἄρα καὶ δ' ὡς] Οὐ γὰρ καὶ δ' εἷς, ἀλλὰ καὶ δ' ἕπεσθε δὴ λέγει.

Τὸν μνηστευόμενον αὐτῇ] Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύειν. ἐπιβαίνει τὸ μνᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή.

Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐπὶ ἀνδρὸς γυναῖκα οὐκ, ἀλλὰ ταύτῃ.

Νῦν ψοφεῖν τῷ ὑσσῷ] Κόπτει μὲν γὰρ τῷ ὑσσῷ ἕξωθεν ἐπὶ ἴσης, γράφει δ' ὅπου.

Νῦν δὲ] Πλάτωνικῶς, σημαίνει τὸ ἀπῖναι. ὥσπερ ἂν τὸ ἄρα λέγῃ ἀκριβεστέρου σημασίας δεόμενον, εἰσῆλθε, μέλλοντος καὶ ἐπεκτείνεται παρασίας, ὅπου καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυναρτήτως, ἵνα μὴ παλαιίζοι ὁ γεωμέτρης ὅπως.

Μᾶ in fol. * Ἀνδροφιλὴς ἀναλαιμίης] Ἔστιν ὅτε μέλλοντός ἐστι παρὰ δὲ τοῖς ὀπφίοις. ὃ γὰρ σύριττε ἴζω ἄν, καὶ ἐρῶ ἄν. λέγει τὸν γὰρ τὸ ἄν, ἢ τι τοῦ εἰσιέναι καὶ παρακειμένου, ἵνα μέλλοντος ἐλέγομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος τίς χρεία δὲ ἄν, σολοικισμὸς τὸ μὴ ὄνειρ ἐνεκεν, τὸ δὲ ῥῆμα πλημμελικόν. [Λῆμμ.] Μᾶ δύο Μ. τὸ λαμβάνομεν. Λῆμμα μᾶ ἐνδς τὸ φρόνημα. [Μαίρηξ] ἡλυκίδης λέγει. ἐπὶ ἐμοῦ τὸ μεσαίτιον [διδυκτικὸν] λέγει] ὀκφοβεῖ ἐγὼ ἄλλον, ἢ τὸ φοβοῦμαι. [κόρυφη] ἡ κεφαλή. τὸ δὲ κορυφαῖον, ἢ δὲ χρῆ ὑπερβολικὸν τὸ κορυφαιότατον. † ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων. Σικελιώτης ὁ ἐκ Σικελίας κατὰ ξένον. ὅτι πάντων, καὶ πελάτης. [Ἐξαρμᾶν] σημαίνει ἐπιμελεῖσθαι ἵππων καὶ ἁρμηλάτην ποιῶ. ἁρμᾶται ὁ ἡνίοχος αὐτός. [ἔφη] τὸ εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἶπε αὐτῷ. πῶς δὲ εἰς ὦν, εἶπε αὐτῷ ἔφη. σώσεσθαι καὶ λέγεσθαι φασὶν οἱ φιλόσοφοι τῶν ἑνώσει καὶ λύσιν, ὡς φασὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ τοῦ αὐτὸ πεζεύειν. δεῖ συνιέναι ζητοῦντα ἴδιά εἰπεῖν. ἡ ἀμφισβήτησις. [βραδίοι] ὡσεὶ πεζεύεις. βραδίοιμι πρὸς Ἔλληνας. [τὸ λίθος χρα] τὸ λίθος λίθῳ ἔλληνας φασὶ, καὶ τὸ λιθοφιλῆφθαι. [φασὶν] φασὶ ἐπί τινος εἰρῆσθαι καὶ ὁμοῦ. [ἱππεῖς] οἱ ἱππεῖς σωσαμένοι] λαβὼν δὲ ἱππέας, τοὺς ἱππεῖς ἡ φασὶ, ἀλλὰ τοὺς ἱππέας, οὓς φασὶ τοὺς ἱππεῖς οὐκ ἐνδόξους. [Λᾶτε] τὸ ἐπὶ τοῦ ἀναγινώσκομεν δηλοῖ τὸ ἄπαγε,

* Hæc ultima fuere Scholia in Mſ. in folio.

† Hic videtur deesse vox παρῳχῶτος, licet nullum lacunæ vestigium appareat in Apographo.

νας, ψιλόμβοι δὲ τὸ πολὺ. λιγόμβοι ἢ μετὰ τοῦ ὑπερῳ φιλοῦ ἵνα δηλοῖ τὸ πολύ. [κωδωλιῶσι] Γ'σκωπτης ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ. καὶ τῶν τέκνων ὕλλω βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κωπηδόλωσιν. οὐκ ἀσφαλὲς δὲ τὸ τοῦ Λυκιανοῦ,

Φιλόπατρις ἢ διδασκόμενος.

Mſ. in fol. Βυσσοδομοῦσιν] βάθυς σκέπτη. [τρικόρμοι] Κέρβερον. [ἀπαψύξω] ἀπολουσόμεθα, ξηρανθήσομαι. [ἀρίγνωθι] διδάσκωσιν. [ὠθοπιεζίζετο] ἐπαίρων ὠθοῦσιν. [ὡς τεκμόλη] τεκμῶν. [ἀσφαλαυτίας] φαλακρὸς. [φῶς] θεὸς. [ὁ βεμβύγλωσσος] Μωσῆς. [ἀειδόμος] ἐνδοξος. [ἰ] αὐτὸν. [χρεμένην] ἀηδόνα. [τὸν μὲν] Σαρπηδόνα. [φλαῦρον] φαῦλον ἢ κακὸν, κακὸν. Ἀμφίρῃ γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακὸν. φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρὸν. [κόπαδος] παιδιὰ. [ἀσπυδίσω] ἀσπαζομένου. ἀπολίζομαι. [παπῆνας] σκοπήσας. [κωκυσμὸν] κωκὸν καὶ οἰμώγμα ἔχων. [ἢ σὴ ὅς] ἔφη σεῖο. [Μεσαῆ] Αὐγουστὸν. [λοπὸς] σοδόμος. [ῥήτρῳ] ῥήτορα, σωφήκας, λόγοι, χάμοι, ὁμολογίας, ψηφίσματα, συγχάμματα. [ὁ πατὴρ] Πραξίλας.

ΤΕΛΟΣ.